

तिलक-महाराष्ट्र-विद्यापीठ-शाखाभूत-

वैदिक-संशोधन-मण्डलेन

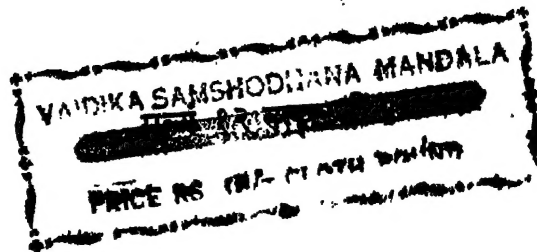
प्रकाशिता

॥ ऋग्वेदसंहिता ॥

श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेता

प्रथममण्डलात्मकः

प्रथमो भागः

Rs. 25/-

*Printed by S. R. Sardesai, B. A., LL. B., Manager, Navin Samarth Vidyālaya's
Samarth Bhārat Press, Poona 2*

S- २२. २२
१४/११. ३४
२३ : २

All Rights Reserved

*Published by N. S. Sontakke, B. A., (T. U.), Secretary, Vaidic Samshodhan Mandal
Tilak Smarak Mandir, Poona 2*

Tilak Maharashtra University
VAIDIC SAMSHODHAN MANDAL
(*Vedic Research Institute*)

RGVEDA-SAMHITĀ

WITH THE
COMMENTARY OF SĀYAṆĀCHĀRYA

Vol. I
MANDAL I

Price Rs. 25/-

Members of the Executive Committee

President

Prin. V. K. Rajwade. M. A.

Vice-President

Mr. C. V. Vaidya, M. A., LL. B.
Vice-Chancellor, Tilak University.

Members of the Committee

Mr. N. C. Kelkar, B. A., LL. B.
Āyurvedāchārya P. G. Nanal
Mr. J. S. Karandikar, B. A., LL. B.
Āchārya V. P. Limaye, B. A., (T. U.)
„ S. J. Bhagwat, B. A., (T. U.)
Vidyā-nidhi Sidheshwarshastri Chitrāv
Mr. R. D. Desai, B. A.
Pandit S. D. Satwalekar
Mr. N. B. Pavagi, B. A.
„ Y. R. Date, B. A., LL. B.
„ V. V. Ranade, B. A., LL. B.
„ R. V. Patwardhan, B. A., LL. B.
Mr. S. K. Bhawe, B. A., (T. U.)
Registrar, Tilak University.

Treasurer

Mr. H. V. Tulpule, B. A., LL. B.

Secretary

Mr. N. S. Sontakke, B. A., (T. U.)

THE PERSONNEL
of the
EDITORIAL BOARD

- 1 Prin. V. K. Rajwade, M.A.
 - 2 M. M. Vāsudeoshāstri Abhyankar.
 - 3 Mr. N. S. Sontakke, Vāṅmaya-Vishārad,
(*Managing Editor*).
 - 4 Pandit T. S. Varadarājasharmā,
Vedānta-Vidyā-Praveena.
-

Dedicated to the memory of
The Late
Lokamanya Bal Gangadhar Tilak

THE GREAT VEDIC SCHOLAR

FOREWORD

The work of publication undertaken by this institute is by no means new. Excellent editions have appeared in the past and will do so in the future. Vedic works excellently edited, concordances and other helps are only a means to an end and that end is interpretation and discovery of the past through interpretation. European scholars have certainly shown the way but even their work has not been what it ought to be. My experience of the last twenty years has convinced me that every word in R̥gveda must be exhaustively dealt with; inter-comparison on a limited scale is not sufficient; a word may not yield its real sense or senses by comparing its occurrences in only a few R̥ks. Any one who cares to dip into my "Words in R̥gveda" Vol. I, and particularly reads the introduction will understand and appreciate my meaning. It is dangerous to follow tradition, even the tradition established by European scholars, as these latter have based their interpretations often on the authority of Ancient Indian commentators. What is wanted is a mind free from prejudice and prepossession and a persistent desire to work independently. Pitfalls there must be; yet we must persist. We have to deal with a document which on all hands is acknowledged to be the oldest in the world. Its language, grammar, idiom, everything has no parallel in modern Sanskrit; words modern in look have often not their modern senses. Exhaustive word-hunting leads to the discovery of unexpected senses; even the particle ऋ yields more senses than the usual ones of negation and comparison. Unless the mystery lying enveloped in every word, howsoever insignificant in look, is laid bare, it is not possible to arrive at the true meaning in the minds of the composers. My work hitherto has been altogether small; yet even this small and limited acquaintance has borne in upon me a strong conviction that R̥gveda is a work of real art and not a mere conglomerate of popular ballads, homely in style and homely in thought. The composers were clever learned men; they indulged in wit and humour; they were not inaccessible to woman's charm; they were men, had the feelings and passions of men and expressed them as poets like Kālidās have done. Readers will be surprised, if told, that numbers of R̥ks carry a double import; what is called "double entente" occurs very frequently and shows how R̥gvedic

poets had cultivated the art of poetic expression. Such highly artistic literature could never have been the first piece of the literature of the world; such a fruit appears last in the poetic season. Simpler, less artistic, bald literature must have preceded. Would any one dare to say in the distant future that Kalidās was the first poet? Kālidās and Tennyson are the ripest fruits of two literatures; these two artists could not have done such excellent work if they had not had a long long past behind them; they worked on the past, availed themselves of the achievements of the past and then improved upon the past. This same seems to be the case with R̥gveda; an extensive literature must have preceded. Through R̥gveda we have to form an idea of what this preceding literature may have been; it would no doubt be a guess-work, but all the same even that guess-work would have an importance of its own. The R̥gveda is a mine of valuable information and it is the duty of every genuine scholar to bring it into light. The task is vast; no single mind would be sufficient. Large numbers of devout scholars must work independently and patiently and then compare notes; the process is one of centuries; yet one must not lose heart. Some one will discover the truth though none of us may live to see it. The work has to be done and I hope will be done.

Vijayā Dashami 1855. }
 28th Sept. 1933. }
 Vedic Research Institute, }
 Tilak Smarak Mandir, }
 Poona 2. }

V. K. Rajwade,
President.

INTRODUCTION

We have great pleasure in presenting to students and devout admirers of Ancient Indian Culture, the first volume of the Ṛgveda which contains the first Mandal and the commentary of Sayanāchārya thereon.

The Vaidic Samshodhan Mandal (The Vedic Research Institute) under whose auspices the work is being published, was founded in memory of the late Lokamānya B. G. Tilak on the 1st of August 1928, under the auspices of the Tilak Mahārāshtra University, Poona, with the following objects:—

- (1) To provide facilities for higher studies in Vedic literature.
- (2) To collect books and *Mss.* concerning Vedic literature.
- (3) To publish original Vedic Texts with commentaries.
- (4) To publish such other literature as would help the study of Vedic literature, *e. g.* Indices, Lexicons, Notes, Original contributions etc.
- (5) To carry on research in general.

An authoritative edition of Ṛgveda with Sāyaṇa's commentary has been a desideratum for a number of years. Prof. Max Müller's edition is out of print as also the Bombay edition. It is a truism to say that a copy of Ṛgveda with Sāyaṇa's commentary is essential for the study of Vedic literature; for Vedic studies must begin with Ṛgveda which is the source and foundation of all the other Samhitās, Brāhmanas etc. To remove the long-felt want of a reliable edition we had to do the preliminary work necessary for the publication of this Volume.

We have procured *Mss.* of Sāyaṇa's commentary from various parts of India and from outside India also, in Devanāgarī, Grantha and Malyālam characters. The following gives a detailed account.

The Bhāndārkar Oriental Research Institute, Poona.

क	$\frac{18b}{1870-71}$	2nd Ashtaka,	Samvat 1609.
ख	$\frac{\text{No 5}}{1916-18}$	2, 3 & 4 Ashtakas,	Shaka 1739.
ग	$\frac{\text{No 18 a}}{1870-71}$	1st Ashtaka,	Samvat 1609.
घ	$\frac{\text{No 3}}{\text{of Vishram (1)}}$	1st Ashtaka.	

The Royal Asiatic Society, Bombay.

च Ashtakas 1 & 2.

छ 1st Ashtaka.

ज 2nd Ashtaka.

The Central Library, Baroda.

य Acc. No. 200. 1st Ashtaka. (Begins from the middle of the preface (उपोद्घात) and ends at the commentary of the first Mantra of the 18th Varga of the 8th Adhyāya).

र Acc. No. 12233. Ashtaka 1. (Adyāyās 1 & 2) Samvat 1879.

ल Acc. No. 12232. Ashtaka 1. Samvat 1879.

व Acc. No. 12231. Ashtaka 2. Leaves missing at frequent intervals. Shaka 1877.

The India Office Library, London.

प 2992 to 2999 Ashtakas 1 to 8 complete.

फ 3126 to 3129 „ 1 to 8 „

These last two appear to be recent.

The Saraswati Mahāl Library, Tanjore.

त 597. Burnell's catalogue No. 2360 A. Ashtakas 1 to 8 complete.

थ 598. Burnell's Catalogue No. 2361. 1st Ashtaka; ending with the 15th Varga of the first Adhyāya.

द J. L. Collection No. 23. Ashtaka 1. (Adhyāyas 4 to 8). The *Ms.* is extremely worn out and moth-eaten.

ध J. L. Collection. Ashtaka 1. Adhyāyas 2 to 8. The manuscript omits the grammatical portion of the commentary. A very old but well-preserved manuscript.

The Theosophical Society, Adyar.

न Ashtakas 1, 2, 3, 5 and 8.

नः Second Ashtaka; from the 2nd Adhyāya to the end of the Ashtaka.

The Sanskrit College Library, Benares.

न Second Ashtaka. Samvat 1851.

The Palace Library, Trivandrum.

ड Second Ashtaka. Begins from the 12th Varga of the first Adhyāya to the end of third Adhyāya.

The Palace Library, Mysore.

८ च Ashtaka 1. Second Adhyāya only.

The Govt. Mss. Library, Madras.

इ First Ashtaka. Second Adhyāya only.

Ms. extremely worn out with some leaves missing.

The Ānandāshram, Poona 2.

ण Ashtakas 1 to 4.

The following *Mss.* were secured from private sources —

न Ashtakas 1 to 8 complete. From Veda-Shāstra-Sampanna Digambar-Shastri Nene, Gīrvāṇa Chchātra Samiti, Indore.

म Ashtakas 2, 5 & 7. Shaka 1596. *Ms.* very old and well-written. From Mr. Chidambar Dixit of Badli, Dist. Belgaum.

भ Ashtakas 3 to 8 complete and some portion from 164 Sukta of the first Mandal. Procured from Mr. Krishṇāchārya Malgi of Bagalkot, Dist. Bijapur.

श 1st Ashtaka. This remarkably correct *Ms.* is from Veda-Shāstra-Sampanna Raghunātha Shāstri Vedabhāshya of Gwalior.

स Ashtaka 1. Shaka 1606.

The following *Mss.* are solely in Grantha and Malyālam.

ट Ashtakas 1 & 2. (Introduction and full commentary on the 1st Hymn, and from the 23rd Varga of the fifth Adhyāya to the first 3 Adhayas of the 2nd Ashtaka.)

ठ 1st Ashtaka. (Adhyāyas 1, 7 and 8 complete).

ड 1st Ashtaka. (Adhyāyas 2 to 6 complete).

The above *Mss.* were procured for us by Mr. T. R. Chintāmani, M. A., Senior Lecturer in the Oriental Research Institute of the Madras University.

ध Ashtaka 1 & 2 (from the 29th Varga of the fifth Adhyāya to the end of the third Adhyāya of the 2nd Ashtaka).

न 2nd Ashtaka. First 3 Adhyāyas complete.

We procured these *Mss.* from Brahmashri Brahmadatta Nambudri-pāda of Koodaloor Manakkal-Malabar.

Mss. in Grantha and Malyālam differ only in character; the mistakes, blank places, explanatory notes, grammatical additions etc. in the one appear in the other. This leads us to think that both were copied from an older *Ms.* These *Mss.* form one group. Those in Devanāgarī fall into two groups:—(1) Old and (2) New. Space does not permit us to dilate upon the similarities and differences in the *Mss.* with examples though the disquisition would be useful to scholars. We hope to do that work later on. In incorporating better readings we have thoroughly considered both the relative

authenticity and the mutual support of all the *Mss.* Though there are good readings in the Grantha and Malyālam *Mss.*, we have adopted only such as find support in the Devanāgarī. In a few places, however, we have adopted readings from these though they have no such warrant, as the readings which they displaced were clearly wrong. Had we succeeded in obtaining Devanāgarī and non-Devanāgarī *Mss.* complete and older than those in our possession, perhaps we would have been able to present to the public a more authentic edition. The oldest *Ms.* obtained by us is 450 years old and belongs to the Devanāgarī group; but unfortunately it contains only one Ashtaka, namely the fourth.

In preparing this edition we have taken all care that is humanly possible. It is superfluous to say that we shall feel obliged to readers who draw our attention to any defect or defects that may still remain. Notwithstanding persistent close scrutiny misprints have occurred; a full list of these will be found at the end.

In conclusion, we feel it a duty to thank all those that have so kindly and so readily lent us or procured for us valuable *Mss.* from the libraries in their custody. We cannot conclude without offering our sincere thanks to those who have assisted us pecuniarily. Mr S. R. Sardesai, B. A., LL. B., proprietor of the Samarth Bhārat Press has been exceedingly helpful in making this edition as accurate as possible. We hope this edition will prove a great help to scholars in and out of India.

Vijayā Dashami, 1855. }
 28th Sept. 1933. }
 Vedic Research Institute, }
 Tilak Smarak Mandir, }
 Poona 2. }

N. S. Sontakke,
Managing Editor.

प्रास्ताविकम्

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

अथेदं सप्रश्रयं सामोदं च विद्वज्जनसमक्षं निवेदयामो यदधुना श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्य-समेताया ऋग्वेदसंहितायाः प्रथममण्डलात्मकोऽयं प्रथमो भागः संशोध्य मुद्राप्य प्राकाश्यं नीयते इति ॥

वेदस्य लक्षणं, प्रमाणं, तत्प्रामाण्यनित्यत्वादिकं तदर्थज्ञानविचारादीनामस्यावश्यकत्वमित्या-दयां बहवो विषयाः श्रीमत्सायणाचार्यैरेव ऋग्वेदभाष्योपोद्घाते सविस्तरं प्रपञ्चिता इति अपरोपोद्घात-लेखने प्रयत्नः केवलं पिष्टपेषणकल्प एव स्यादिति न तत्र लेखनीं व्यापारयामः ॥

यया संस्थया अयं ग्रन्थः प्रकाश्यतां नीयते सेयं वैदिक-संशोधन-मण्डलनाम्नी संस्था स्वर्गत-श्रीमत्परमपूज्य-लोकमान्य-बाल-गङ्गाधर-तिलकविद्वद्वरेण्यस्य सदातनसंस्मृतये १८५० शकवत्सरे आषाढ-शुद्धपूर्णिमायां (ख्रिस्तसंवत्सरे १-८-१९२८) अधोनिर्दिष्टोद्देशसंसिद्धये तिलक-महाराष्ट्र-विद्यापीठस्य शाखात्वेन पुण्यपत्तने स्थापिता । तत्रैते मुख्योद्देशाः—

१. वेदवाङ्मयस्य साङ्गोपाङ्गाध्ययनाध्यापनव्यवस्थासंपादनम् ।
२. संहिताब्राह्मणादिवेदग्रन्थानां तथा तद्भाष्यादीनां च संग्रहः ।
३. एतेषामेव ग्रन्थानां सम्यक्संशोधनपूर्वकं मुद्राप्य प्रकाशनम् ।
४. वेदार्थज्ञानोपयोगि-निबन्ध-कोश-सूची-टिप्पण्यादिग्रन्थनिर्मितिः ।
५. वेदार्थविषयककूलंकपचर्चापूर्वकसंशोधनमित्यादि ।

तत्रादौ तावत् श्रीमत्सायणाचार्यभाष्यस्य अस्यावश्यकतामवलोक्य प्रथमतः तस्य संशोधन-पूर्वकमुद्रापणे प्रावर्तिष्टेयं संस्था । पाश्चात्यदेशे मैक्समुल्लर-महोदयेन मुम्बापुर्यां बोडसोपाङ्ग-महा-महोपाध्याय-राजरामशास्त्रि-गोरेइत्युपाभिध-शिवरामशास्त्रिभ्यां च यद्यप्ययं ग्रन्थः संशोध्य पूर्वं मुद्रा-पितः तथापि तत्पुस्तकस्याधुना दुर्लभत्वादतन्मुद्रापणमावश्यकमभूदिति विद्वज्जनानामेतत् विदितमेवेति विश्वसितम् ॥

तत्र तावत्सायणभाष्यसंशोधनार्थं यानि प्राचीनलिखितपुस्तकान्युपयुक्तानि तेषां नामनिर्देशा-दिकमधुना क्रियते—

पुण्यपत्तनस्थ-भाण्डारकर-प्राच्यविद्या-संशोधन-मन्दिरादानीतानि—

क. ^{18b} 1870-71 द्वितीयाष्टकभाष्यम् । लेखनकालः संवत् १६०९. समीचीनाः पाठा उपलभ्यन्ते ।

ख. ^{No. 5} 1916-18 द्वितीयतृतीयचतुर्थाष्टकानां भाष्यम् । लेखनकालः शके १७३९. समीचीनाः पाठा उपलभ्यन्ते ।

ग. ^{No. 18a} 1870-71 प्रथमाष्टकभाष्यस्य प्रथमद्वितीयाध्यायौ । लेखनकालः संवत् १६०९.

घ. ^{No. 3} of Vishram (i) प्रथमाष्टकभाष्यम् । लेखनकालो न ज्ञायते ।

मुम्बापुरीस्थ-‘ रॉयल एशियाटिक सोसायटी ’-नामकग्रन्थसंग्रहालयादानीतानि —

च. प्रथमद्वितीयाष्टकभाष्यम् ।

छ. प्रथमाष्टकभाष्यम् ।

ज. द्वितीयाष्टकभाष्यम् । लेखनकालः संवत् १७३०.

बडोदानगरस्थित-‘ सेंट्रल लायबरी ’-नामकग्रन्थसंग्रहालयादानीतानि —

य. Acc. No. 200 प्रथमाष्टकभाष्यम् (उपोद्घातप्रकरणमध्यभागादारभ्य अष्टमाध्यायस्य अष्टादशवर्गपर्यन्तम्) ।

र. Acc. No. 12233 प्रथमाष्टकभाष्यस्य प्रथमद्वितीयाध्यायौ । लेखनकालः संवत् १८७९.

ल. Acc. No. 12332 प्रथमाष्टकभाष्यम् । लेखनकालः संवत् १८७९.

व. Acc. No. 12331 द्वितीयाष्टकभाष्यम् । लेखनकालः संवत् १८७७. कचिस्कचित् पत्राणि नष्टानि ।

लण्डन-नगरस्थित-‘ इण्डिया ऑफिस लायबरी ’-नामकग्रन्थसंग्रहालयादानीतानि —

प. २९९२-२९९९ } प्रथमाष्टकादारभ्य अष्टमाष्टकपर्यन्तः समग्रो भाष्यग्रन्थः ।
फ. ३१२६-३१२९ }

तंजावरपुरस्थित-‘ सरस्वती महाल लायबरी ’-नामकग्रन्थसंग्रहालये स्थितानि —

त. ५९७. Burnell's Catalogue No. 2360 a. प्रथमाष्टकादारभ्य अष्टमाष्टकपर्यन्तः समग्रो भाष्यग्रन्थः ।

थ. ५९८. Burnell's catalogue No. 2361. प्रथमाष्टके प्रथमाध्याये पञ्चदशवर्गपर्यन्तं भाष्यम् ।

द. J. L. Collection No. 23 प्रथमाष्टके चतुर्थाध्यायादारभ्य अष्टमाध्यायस्य समाप्तिपर्यन्तं भाष्यम् । इदं पुस्तकमतिजीर्णं मध्ये मध्ये कीटकभक्षितं च कचित् पत्राणि गतानि ।

घ. J. L. Collection. प्रथमाष्टके द्वितीयाध्यायादारभ्य अष्टमाध्यायसमाप्तिपर्यन्तं भाष्यम् । अस्मिन् पुस्तके व्याकरणप्रक्रिया न वर्तते । केवलं संक्षेपेण अर्थमात्रं दत्तम् । पुस्तकं पुरातनं तथापि न जीर्णम् ।

‘ अड्यार ’-स्थित-‘ धिऑसॉफिकल् सोसायटी ’-ग्रन्थसंग्रहालयादानीतानि —

अ. प्रथम-द्वितीय-तृतीय-पञ्चमाष्टकानां भाष्यम् । २

अ१. द्वितीयाष्टकस्य द्वितीयाध्यायादारभ्य द्वितीयाष्टकसमाप्तिपर्यन्तं भाष्यम् । इदं ग्रन्थलिपि-लिखितं तालपत्रपुस्तकम् ।

पूर्वोक्तं पुस्तकद्वयं डॉ. कुन्हनराजा, एम्. ए., डी. फिल्. (Reader, Madras University, Oriental Research Institute) इत्येतैः महोदयैः दापितम् ।

वाराणसीस्थित-‘ संस्कृत कॉलेज ’-ग्रन्थसंग्रहालयादानीतम्—

अ. द्वितीयाष्टकभाष्यम् । लेखनकालः संवत् १८५१.

अनन्तशयन-(Trivandrum) राजकीय-ग्रन्थसंग्रहालयस्थम्—

उ. द्वितीयाष्टकप्रथमाध्यायस्य द्वादशवर्गादारभ्य तृतीयाध्यायसमाप्तिपर्यन्तं भाष्यम् ।

महिषपुर-(Mysore) राजकीय-ग्रन्थसंग्रहालयस्थम्—

प. प्रथमाष्टकस्य द्वितीयाध्यायभाष्यम् । लेखनकालः संवत् १८९५.

मद्रपुरीस्थित-‘ गव्हर्मेन्ट मॅन्युस्क्रिप्ट लायबरी ’-नामकग्रन्थसंग्रहालयस्थम् —

ह. प्रथमाष्टकस्य द्वितीयाध्यायभाष्यम् । पुस्तकमतिजीर्णम् । मध्ये कचिस्कचित् पत्राणि गतानि ।

पुण्यपत्तनस्थ-‘आनन्दाश्रम’-ग्रन्थसंग्रहालयस्थम्—

ण. प्रथमाष्टकादारभ्य चतुर्थाष्टकपर्यन्तं भाष्यम् ।

- न. प्रथमाष्टकादारभ्य अष्टमाष्टकपर्यन्तं समग्रं भाष्यम् । इन्दूरनगरवास्तव्य-वे. शा. सं. नेने-
इत्युपनामक-दिगम्बरशास्त्रिभिर्दत्तम् ।
- म. द्वितीय-पञ्चम-सप्तमाष्टकानां भाष्यम् । लेखनकालः शके १५९६. समीचीनान्यक्षराणि ।
इदं पुस्तकं बेळगांवप्रान्तीय-बडलीग्रामवास्तव्य-चिदम्बरदीक्षितमहोदयैर्दत्तम् ।
- भ. अस्यवामीयसूक्ते (म. १. सू. १६४) केषांचिन्मन्त्राणां तथा तृतीयाष्टकादारभ्य अष्टमाष्टक-
पर्यन्तभागस्य च भाष्यम् । समीचीनान्यक्षराणि । इदं पुस्तकं विजापूरप्रान्तीय-बागलकोट-
पत्तनवास्तव्य-कृष्णाचार्य-मळगीमहोदयैर्दत्तम् ।
- श. प्रथमाष्टकभाष्यम् । ' ग्वालियार ' -नगरवासिभिः वे. शा. सं. वेदभाष्योपनामकरघुनाथ-
शास्त्रिभिः दत्तं सम्यक् शुद्धम् । समीचीनाः पाठा उपलभ्यन्ते ।
- स. प्रथमाष्टकभाष्यम् । पुण्यपत्तनवास्तव्य वे. शा. सं. खाडिलकरोपाङ्ग-दत्तात्रेयशास्त्रिभिर्दत्तम् ।
समीचीनान्यक्षराणि लेखनकालः शके १६०६. प्रायेण शुद्धम् । इदमध्यायद्वयमुदा-
पणानन्तरमुपलब्धम् । तस्मात् पाठभेदाः तदनन्तरमेव संगृहीताः ।
अधोनिर्दिष्टग्रन्थलिपिलिखितानि पुस्तकानि तालपत्रात्मकानि —
- ट. प्रथमाष्टके उपोद्घातः प्रथमसूक्तभाष्यं च । तथा प्रथमाष्टकस्य पञ्चमाध्यायत्रयोविंशवर्गा-
दारभ्य द्वितीयाष्टकस्य तृतीयाध्यायसमाप्तिपर्यन्तभाष्यम् ।
- ठ. प्रथमाष्टके प्रथमसप्तमाष्टमाध्यायानां भाष्यम् ।
- ड. प्रथमाष्टके द्वितीयाध्यायादारभ्य षष्ठाध्यायसमाप्तिपर्यन्तं भाष्यम् । एतत्पुस्तकत्रयम्
प्रो.टी.आर. चिंतामणी, एम्.ए., (Senior lecturer, Madras University, Oriental
Research Institute) इत्येतैर्महोदयैः संपाद्य दत्तम् । तथा इतराष्टकानां ग्रन्थलिपिलि-
खितभाष्यपुस्तकान्यपि तैः संपाद्य दत्तानि सन्ति ।
अधोनिर्दिष्टे उभे अपि केरललिपिलिखिततालपत्रपुस्तके—
- क्ष. प्रथमाष्टकपञ्चमाध्यायस्य एकोनत्रिंशवर्गादारभ्य द्वितीयाष्टके तृतीयाध्यायसमाप्तिपर्यन्त-
भाष्यम् ।
- ज. द्वितीयाष्टकस्य प्रथमद्वितीयतृतीयाध्यायानां भाष्यम् । एतद्द्वयं केरलदेशीय-कूडलूर-
ब्रह्मदत्तनम्बुद्रिपादैर्दत्तम् ।

सामान्यतः ग्रन्थलिपिलिखितानि पुस्तकानि केरललिपिलिखित 'क्ष'-संज्ञितपुस्तकं च द्विशतवत्स-
रभ्योऽर्वाचीनानि इति प्रतिभान्ति । पूर्वोक्तनम्बुद्रिपादप्रेषितस्थंकरस्य केरललिपिलिखितपुस्तकस्यान्ते
' वेदोऽग्निहोत्रसंपत् ' (१७२८०८४) एतत्पुस्तकलेखने कलिदिनम् ' इति लिखितमस्ति । अनेन एतत्
त्रिशतवत्सरेभ्यः पूर्वं लिखितमिति विज्ञायते । ज-संज्ञं पुस्तकमपि एतस्मादपि जीर्णतरमिति ततोऽपि
प्राचीनमिति अनुमीयते ।

एवमुपरिनिर्दिष्टानि सर्वाण्यपि हस्तलिखितान्यवलोक्य पाठान्तराणि संगृहीतानि । तत्र दक्षिण-
देशोपलब्धेषु ग्रन्थकेरललिपिलिखितेषु तालपत्रपुस्तकेषु पाठाः प्रायेणैकरूपा एव दृश्यन्ते । एतेषां
सर्वेषामपि मानुकापुस्तकमेकमेवेति निःसंशयं शक्यमनुमानम् । एकत्रोपलभ्यमानाः पाठभेदाः
अशुद्धपाठाः अधिकपाठाः अक्षराशुद्धिरित्यादि सर्वं तथैव इतरपुस्तकेष्वपि दृश्यते । किं बहुना ।
मानुकापुस्तके अक्षराव्यक्तावादिहेतुना लेखकैर्यत्र कचित् लिखितं न पारितं लेखनार्थमवकाशो
दत्तः सूनर्न पूरितश्च सोऽपि सर्वत्र एकरूप एव दरीदृश्यते । एतेषु हस्तलिखितेषु कचिच्छचित्
अधिकविवरणम्, अधिका व्याकरणप्रक्रिया, कचिद्विभिन्नविवरणम्, कचिदर्थभेदाभावेऽपि विभिन्नेः
शब्दैः प्रतिपादनमित्यादयो विशेषा उपलभ्यन्ते । एतेषु यद्यपि कचिच्छचित् समीचीनाः शुद्धाश्च पाठा
उपलभ्यन्ते तथापि कचिदप्रसक्तविवरणं, कचिदशु अविद्यमानानामेव पदानां व्याकरणप्रक्रिया, इत्यादि-

दोषाणामुपलभ्यमानत्वात् पुस्तकान्तरसंवादं विना एतत्पुस्तकमात्रोपलब्धाः पाठाः प्रायेण मूले न निवेशिताः । यत्र कचित् पुस्तकान्तरेषु लेखकप्रमादजमशुद्धिमिति स्फुटं विज्ञायते तत्र एतत्पुस्तकमात्रोपलब्धा अपि पाठाः कचित् गृहीता एव । प्रायः शुद्धबहुलिखितपुस्तकानुसारेण मूलपाठं कल्पयित्वा अत्यन्ताशुद्धान् पाठान्वर्जयित्वा एतत्पुस्तकोपलब्धा इतरपुस्तकोपलब्धाश्च अन्ये पाठाः तत्र तत्र तत्तत्पृष्ठाधः पाठान्तरत्वेन निवेशिताः । अस्मिन् पुस्तके प्राचीनहस्तलिखितपुस्तकेषु कस्मिंश्चिदपि अनुपलभ्यमानाः पाठा मूले स्वमत्यनुसारेण कापि न निवेशिताः । अस्मिन् मुद्रितपुस्तके मुख्यस्थलेषु इतरमुद्रितपुस्तकापेक्षया यत्र यत्र विभिन्नपाठाः स्वीकृताः, यत्र यत्र च समीचीना अपि पाठाः केवलं दाक्षिणात्यतालपत्रपुस्तकेष्वेव उपलब्धा इति पाठान्तरत्वेन दत्ताः, भाष्यसंशोधनसमये च यत्र यत्र अशुद्धाः पाठा इति स्फुटं विज्ञाताः तथापि लिखितपुस्तकसंवादाभावात् शुद्धीकर्तुं न पारितमस्माभिः, एतादृशविषयकविचारः संक्षेपेणात्र समनन्तरं क्रियते एव ।

एवमस्य पुस्तकस्य संशोधनविषये यावच्छक्यमवधानं दत्तमस्माभिः । अक्षराशुद्धयादिदोषः परिहार्य इति यथाशक्ति प्रयतितम् । तथापि दृष्टिदोषात् कचित्कचिदशुद्धं संजातमिति तदर्थमन्ते शुद्धिपत्रं च निवेशितम् । एवं संशोधितेऽप्यस्मिन् ग्रन्थे यदि केचित् मानुषमात्रसुलभा दोषा भवेयुस्ते विद्वद्भिः सद्यं क्षन्तव्या इति साज्जलिबन्धमभ्यर्थयामः ।

इदमिदानीं निवेदयामो यैस्तावदुदारहृदयैः सायणभाष्यसंशोधनार्थं हस्तलिखितानि संपाद्यं दत्तानि यैश्च मुद्रापणार्थं द्रविणदानेन महानुपकारः कृतः तेषां सर्वेषामपीयं संस्था अत्यन्तमधमर्णेवेति । अपरं चास्य ग्रन्थस्य यावच्छक्यमन्तरेण कालविलम्बं मुद्रणकृत्यं निर्व्यूढवतां पुण्यपत्तनस्थ-समर्थ-भारत-मुद्रणालयाधिकृतानां श्रीयुत सदाशिव रामचन्द्र सरदेसाई, बी. ए., एल्. एल्. बी., महोदयानामपि कृतज्ञताप्रकटनमवश्यकरणीयमिति मन्यामहे ।

अन्ते चैतद्विज्ञापयामो यदेतावतायासेन संशोध्य मुद्रापितोऽयं ग्रन्थो यदि विपश्चिजनानामादरविषयः स्यात् तर्हि कृतकृत्या एव वयं भवेमेति ।

१८५५ शकवत्सरे }
आश्विनशुद्धदशम्याम् }

विद्वज्जन्मविधेयः वै. सं. मण्डलकार्यवाहः
सोनटके इत्युपाह्वो नारायणशर्मा.

॥ पाठभेदादिविषयकविचारः ॥

अस्मिन् पुस्तके मैक्समुलर-संशोधित-पुस्तकस्थपाठापेक्षया तथा मुम्बापुरीमुद्रितपुस्तकस्थ-पाठापेक्षया च यत्र विभिन्नाः पाठाः स्वीकृताः तेषु प्रधानानां केषांचिन्निर्देशोऽत्र क्रियते । इतरत्र प्रायेण अस्मदुपलब्धबहुलिखितपुस्तकानुसारेण विभिन्नपाठाः स्वीकृता इति बोध्यम् । केचन लिखितपुस्तकोप-लब्धाः समीचीना अपि पाठाः बहुपुस्तकविसंवादात् मूले न गृहीताः । अन्यच्च भाष्ये क्वचित् अशुद्धाः संदिग्धार्थाश्च पाठा उपलभ्यन्ते यत्र च पुस्तकेषु शुद्धपाठा नोपलभ्यन्ते, एतादृशविषयकविचारः संक्षेपेणात्र क्रियते ।

मै= मैक्समुलरसंशोधितपुस्तकम् । मु= मुम्बापुरीमुद्रितपुस्तकम् ।

पृष्ठम्	पङ्क्तिः		
३	३१	स्वप्रकाशकत्वाभावेऽपि ।	} ट-त-मु.
४	१	स्वप्रकाशकत्वमविरुद्धम् ।	

अत्र उभयत्र मै-पुस्तके 'स्वप्रकाशत्वाभावेऽपि', 'स्वप्रकाशत्वमविरुद्धम्' इति क्रमेण पाठः । अत्र उभयत्र प्रथमनिर्दिष्टपाठो युक्तः प्रतिभाति ।

४-३ भूतं भवन्तं भविष्यन्तम्-ग-घ-च-छ-झ-ट-ठ-ण-त-फ-य-मु. । 'भूतं भविष्यन्तम्'-मै. । अत्र शाबरभाष्ये भवन्तमिति पदस्य विद्यमानत्वात् बहुषु पुस्तकेषु तथैवोपलभ्यमानत्वाच्च 'भूतं भवन्तं भविष्यन्तम्' इत्ययं पाठः मूले निवेशितः ।

४-२९ दुर्बोधत्वम्-ग-घ-च-छ-ट-ण-त-प-फ-य-मु. । 'दुर्बोधत्वम्'-मै. । अत्र ईषदुःसुप्ति-त्यादिसूत्रेण खलप्रत्ययान्तात् दुर्बोधशब्दात् भावे त्वप्रत्यये दुर्बोधत्वमित्येव रूपसिद्धेः प्रथमनिर्दिष्ट-पाठ एव समीचीन इति बहुपुस्तकानुसारेण मूले निवेशितः । एवमेव पृ. १० प. १४ दुष्परिहरः इत्यत्रापि बोध्यम् । मै-पुस्तके 'दुष्परिहारः' इति पाठः ।

७-१ मन्वाभिधानात् । नेदं जैमिनिसूत्रं किंनु 'अर्थवादो वा' इत्यस्मिन् सूत्रे शाबरभाष्यगतं वचनम् ।

७-९ संप्रैषकर्मणो गर्हानुपालम्भः संस्कारत्वात् । पूर्वमीमांसादर्शने एतत्सूत्रमन्यथैवोप-लभ्यते-'संप्रैषे कर्मगर्हानुपालम्भः संस्कारत्वात्' इति । तन्त्रवार्तिके इदं सूत्रमेवं व्याख्यातं-'येयं संप्रैषे अग्नीदग्नीनित्यत्र बुद्धबोधनासंभवात् अभिधानकर्मगर्हाभिहिता साप्यनुपालम्भः स्मरणसंस्कारा-र्थत्वात्' इति ।

१०-६ तद्वदुत्तरमीमांसायाम्-त-थ-मु. । तदुत्तरमीमांसायाम्-मै. । अत्र तद्वदुत्तरमीमांसाया-मिति युक्ततरः पाठ इति मूले निवेशितः ।

१०-८ आरम्भणाधिकरणे-ट-मु. । स-संज्ञितपुस्तकेऽप्ययमेव पाठ उपलभ्यते । एतत्पुस्तकमध्या-यद्वयमुद्रापणानन्तरमुपलब्धमिति तावत्पर्यन्तं तत्रोपलभ्यमानाः विभिन्नपाठा अत्र निर्दिष्टा इति बोध्यम् । आरम्भाधिकरणे-मै. । यद्यप्येव पाठो बहुषु हस्तलिखितपुस्तकेषूपलभ्यते तथापि सोऽशुद्ध इति स्फुटमेव ।

१२-१२ यथोक्तरीत्या-ग-घ-च-छ-ट-ठ-ण-त-थ-फ-य. । मु-पुस्तकेऽपि 'यथोक्तरीत्या' इत्येव पाठः । 'यथोक्तरीत्या'-मै. । अत्र यथोक्तरीत्या इत्येव पाठः युक्ततरः बहुपुस्तकेषूपलभ्यमानश्च ।

१४-१ पूर्णाहुतेरङ्गत्वात् - ट-ठ. । अङ्गभावत्वात्-मै. । अङ्गस्वभावत्वात्-मु. । अङ्गभाव-त्वादिति पाठो यद्यपि बहुषु पुस्तकेषूपलभ्यते तथापि अशुद्ध इति प्रतिभाति । 'अङ्गभावात्' इति वा 'अङ्गत्वात्' इति वा भाष्यम् । 'अङ्गस्वभावत्वात्' इति पाठोऽपि न युक्त इति प्रतिभाति ।

१५.५ विमतं वेदवाक्यं पौरुषेयं वाक्यत्वात् कालिदासादिवाक्यवत् । 'पौरुषेयं वाक्य-
त्वात्' इत्यस्य स्थाने 'पौरुषेयवाक्यत्वात्' इति मॅ-पुस्तके । यद्यपि पौरुषेयवाक्यत्वादिति केचुचित्
लिखितपुस्तकेषु उपलभ्यते तथापि स केवलं लेखकप्रमादजनित एवेति स्पष्टमेव ।

१५.१९ कृते चाविनियोगः स्यात्कर्मणः समत्वात् । मीमांसादर्शने तु 'कृते वा विनियोगः
स्यात्कर्मणः संबन्धात्' इति पाठः । तच्च सूत्रमेवं व्याख्यातं— 'वाकारः पूर्वपक्षनिवृत्त्यर्थकः ।
कृते=कर्मणि सत्रादिरूपे वनस्पतयः सत्रमासत इत्यादीनां प्रशंसाद्वारा विनियोगः=अन्वयः स्यात्
कर्मणः=सत्रादेः कर्मणः प्रशंसासापेक्षस्य संनिधिपठितत्वंसंबन्धसत्त्वात्' इति ।

१५.२० स्वर्गसाधनत्वे ज्योतिष्टोमस्य विनियोगो न स्यात् । ट-ठ-स-पुस्तकेषु 'स्वर्ग-
साधनत्वे' इत्यस्य स्थाने 'स्वर्गसाधनत्वेन' इति पाठः । अत्र स्वर्गसाधनत्वेन इति तृतीयान्त एव पाठः
शुद्धः । सप्तम्यन्तत्वे अन्वयो न भवतीति स्फुटमेव । मॅ-सु-पुस्तकयोस्तु 'स्वर्गसाधनत्वे' इत्येव पाठः ।

१८.११ संप्रतिपन्नयजुषाम्-ट-ठ-स-मु. । संप्रतिपन्नो यजुषाम् मॅ-पुस्तके । अत्र संप्रतिपन्नयजुषा-
मित्येव युक्तः पाठः । जैमिनीयन्यायमालाविस्तरेऽपि तथैव दृश्यते ।

१८.२२ 'वेदानधीत्य.....यथाक्रमम्' (मनु. ३.२) । नाथं याज्ञवल्क्यस्मृतानुपलभ्यते ।

१९.४ पश्चादध्ययनविध्यर्थं ज्ञानम् । अत्र 'पश्चादध्ययनविध्यर्थं ज्ञानम्' इति पाठः ट-ठ-स-
पुस्तकेषु । एष एव पाठः साधीयानिति प्रतिभाति । 'स्वाध्यायोऽध्येतव्यः' इत्यध्ययनविधेः अर्थज्ञानं
वेदाध्ययनानन्तरं भवति । अध्ययनविधिव्याक्यार्थज्ञानानन्तरं पश्चादध्ययने प्रवृत्तिः इत्येवमन्योन्याश्रयः ।
'अध्ययनविध्यर्थं ज्ञानम्' इति पाठे अध्ययनविधिविषयकं ज्ञानमिति अर्थः कल्पनीयः ।

२५.१८ शंभुमते मताः-च-त-थ-फ । 'संभवतो मताः' इति मॅ-सु-पुस्तकयोः । पाणिनीय-
शिक्षायां 'शंभुमते मताः' इत्येव पाठ उपलभ्यते ।

४१.२८ स्तुत्यादिने-च-छ-ठ-त-थ-फ-मु. । 'स्तुत्यादिने' मॅ-पुस्तके । अत्र स्तुत्यादिने इत्येव
शुद्धः पाठः । यस्मिन् दिने सोमाभिषवः क्रियते तस्मिन्नहनीति तस्यार्थः ।

४८.१५ प्रत्ययद्वयस्य च-त-थ-फ-स-पुस्तकेषु तथा मु-पुस्तकेऽपि । मॅ-पुस्तके प्रत्ययत्रयस्य ।
अत्र 'प्रत्ययत्रयस्य' इति भाव्यमिति प्रतिभाति । ङुनिप्-ङीप्-शस्-प्रत्ययानामित्यर्थः ।

५१.२८ त्वद्यव इति प्राप्तौ-ग-ठ-स. । मॅ-पुस्तके 'त्वद्यव इति प्राप्तौ' इति पाठः । अत्र
त्यद्यव इति शुद्धः पाठः दकारस्थाने तकारस्याप्रसक्तेः ।

५४.१० आदेशप्रत्यययोः इति पत्वम् । मॅ-पुस्तकेऽपि अयमेव पाठः । झ-ढ-ण-स-मु-पुस्तकेषु
'शासिवसिघसीनां च इति पत्वम्' इति दृश्यते । अत्र वस्तुतः यद्यपि 'आदेशप्रत्यययोः' इति सूत्रेणैव
पत्वं तथापि एतादृशेषु स्थलेषु 'शासिवसिघसीनां च इति पत्वम्' इत्युत्तरत्र सर्वत्रोपलम्भात् स एव
पाठः सायणाचार्यानुमत इत्यनुमीयते । शासिवसीति सूत्रे वसीत्यनेन वसधातुर्विवक्षित इति
स्फुटमेव । सायणाचार्यैस्तु क्रसुप्रत्ययान्तेषु एतादृशशब्देषु शासिवसीति षत्वमिति प्रतिपाद्यते ।

७६.१६ परिजम्...इत्यशनुदात्तः । अनन्वितार्थकमिदं वाक्यमिति प्रतिभाति ।

९९.१९ 'वृहेरम् नलोपश्च' । उणादिषु तु 'वृहेर्नोच' इति सूत्रेण ब्रह्मशब्दो व्युत्पादितः ।

१०२.१ परादिदछन्दसि बहुलमित्येवं नास्ति विस्तारः । मॅ-पुस्तकेऽपि एवमेव पाठः ।
मु-पुस्तके 'विस्तारः' इत्यस्य स्थाने 'विस्तरः' इति पाठः । ठ-स-पुस्तकयोः 'इत्येवं नास्ति विस्तारः'
इत्यस्य स्थाने 'इत्येव निस्तारः' इति पाठः । एष एव पाठः साधीयानिति प्रतिभाति ।

१०२.४ इत्यत्र कानुवृत्तेः-च-छ-फ-श-स-मु. । मॅ-पुस्तके 'इत्यत्रानुवृत्तेः' इति पाठः । अत्र
कानुवृत्तेरित्येव पाठः शुद्ध इति स्फुटमेव ।

१३६.१४ पोत्रशब्दे यदुक्तम् । मँ-पुस्तके-‘पोत्रशब्देन यदुक्तम्’ इति पाठः । परंतु पोत्रशब्दे यदुक्तमित्येव पाठः साधुः अस्मदुपलब्धलिखितपुस्तकेषूपलभ्यमानश्च ।

१४०.२२ गुणिनिष्ठद्रव्ये संक्रान्तत्वात् । इदमनन्वितार्थमिति प्रतिभाति । अत्र ‘गुणिनिष्ठद्रव्ये संक्रान्तत्वात्’ इति भाव्यम् । झ-पुस्तके ‘गुणिनिष्ठद्रव्ये’ इत्यस्य स्थाने ‘गुणिनिष्ठद्रव्ये’ तथा स-पुस्तके ‘गुणिनिष्ठद्रव्येण’ इत्येवं पाठौ उपलभ्येते ।

१४८.१ प्राग्दीव्यतोऽण् । अत्र प्राग्दीव्यतीयोऽण् इति भाव्यम् ।

१४८.१३ न च निरवकाशत्वेन वत्वस्य अनवकाशत्वम् । अत्र अनवकाशत्वमित्यस्य अनवकाशत्वमूलकं बाधकत्वमित्यर्थोऽवगन्तव्यः ।

१४८.१८ आदेशाद्वात् मतुप इत्युदात्तत्वं वक्तव्यम् । ‘मनुबुदात्तत्वे रेग्रहणम्’ इति महाभाष्ये वार्तिकं पठ्यते । काशिकायां च ‘देशाद्वात् मतुप उदात्तत्वं वक्तव्यम्’ इत्येवं पाठो दृश्यते ।

१५८.३२-३३ इत्येतस्याः प्राप्तेः । अत्र ‘इत्येतस्य अप्राप्तेः’ इति भाव्यम् ।

१६८.१६ गवि गन् धृजो वः । उणादिषु एतस्मिन् नोपलभ्यते । ३ मण्डले ३८ सूक्ते ६ ऋचि गन्धर्वशब्दप्रक्रियायामेतदेव सूत्रमुपन्यस्तम् ।

१७७.१५ धारेणिलुक् च । मँ-मु-पुस्तकयोस्तु ‘अर्जेणिलुक् च’ इति पाठः । अत्र अर्जेणिलुक् च इति सूत्रेण धरुणशब्दसिद्धिर्न भवतीति स्फुटमेव । इतरत्र धरुणशब्दप्रक्रियायां ‘धारेणिलुक् च’ इति सूत्रमेव सायणभाष्ये उपन्यस्तं दृश्यते । दशपाद्युणादिसूत्रे इदमुपलभ्यते ।

१८५.५ भूयामेत्यर्थः । ढ-पुस्तके भूयास्मेति । अत्र भूयास्मेति व्याकरणशुद्धः पाठः ।

१८६.१० स्यः संप्रसारणमूच्च । इदं सूत्रम् उणादिषु नोपलभ्यते । ‘स्तुवो दीर्घश्च’ (उ. सू. ३. ३०५) इति सूत्रेण उणादिषु स्तूपशब्दो व्युत्पादितः ।

१८७.१६ शतं भिपजः बन्धनिवारकाणि शतसंख्याकान्यौषधानि । अत्र स-पुस्तके ‘शतं सहस्रं भिपजः बन्धनिवारकाणि शतसहस्रसंख्याकान्यौषधानि’ इति पाठः । ऋचि सहस्रमिति पदस्य विद्यमानत्वादयमेव पाठः साधीयानिति प्रतिभाति ।

१९८.५ आतो लोप इति प्रतिषेधेऽपि व्यत्ययेन आकारलोपः । अस्फुटोऽत्र वाक्यार्थः । ‘आतो लोपः’ इत्यस्य स्थाने ‘आतोऽनापः’ इति भाव्यम् । ‘आतो धातोः’ इति सूत्रे ‘आतोऽनापः’ इति वार्तिकं पठ्यते । तेन आबन्तस्य आकारलोपप्रतिषेधेऽपि गमः इत्यत्र व्यत्ययेन आकारलोपः इत्यर्थः इति प्रतिभाति ।

२१९.१४ विकरणस्वरेणान्तोदात्तत्वम् इति पाठः च-छ-झ-ण-न-फ-र-श-ष-स-मु-पुस्तकेषु । अयमेव पाठः शुद्धः । मँ-पुस्तके विकरणस्वरेणोदात्तत्वमिति पाठः ।

२२७.२० मातृपितृरूपयोः । मँ-मु-पुस्तकयोरपि एवमेव । अत्र मातापितृरूपयोरिति भाव्यम् ।

२३५.२ अदुपदेशाद्धातोरन्तोदात्तत्वे क्यङन्ताद्धातोरन्तोदात्तत्वम् । अस्फुटोऽत्र वाक्यार्थः ।

२४७.२ नवनीयगतयः । अत्र ‘नवनीयगतयः’ इति बहुषु लिखितपुस्तकेषु मु-पुस्तके च पाठ उपलभ्यते । परंतु स्तोतव्यचरित्रा इति तस्य विवरणात् नवनीयगतय इत्येव सायणचार्यानुमतपाठ इति सुव्यक्तमेव । यास्केन तु ‘नवगतयो नवनीयगतयो वा’ (निरु. ११. १९) इति व्याख्यातम् ।

२४७.७ प्रवणैः पलायितुं सुशकैर्मार्गैः च-फ-श-मु- । मँ-पुस्तके ‘पलायितुम्’ इत्यस्य स्थाने ‘पालयितुम्’ इति पाठः । अत्र पलायितुमित्येव युक्तः पाठः ।

२७०.३ श्वः परश्व इत्यादिकमुत्तरं कालम् । मँ-पुस्तके ‘श्वोऽपरं श्व इत्यादिकमुत्तरं कालम्’ इति पाठः । मु-पुस्तके तु ‘अपरं श्व इत्यादिकमुत्तरं कालम्’ इति ।

२८३-२३ यजमानाय । अत्र 'यजनाय' इति पाठः शुद्ध इति प्रतिभाति ।

२८५-१७ दुःशक्या । अत्र 'दुःशका' इति युक्ततरः पाठः ।

२८६-१४ प्रस्तुतस्तनवती । सु-पुस्तकेऽपि अयमेव पाठः । मँ-पुस्तके 'प्रस्तुतस्तनवती' इति पाठः । प्रस्तुतस्तनवतीति शुद्धः पाठः बहुपुस्तकानुसारेण मूले निवेशितः ।

३०९-२९ इकारस्यापि उत्त्वम् । अत्र 'ऋकारस्यापि उत्त्वम्' इति भाव्यमिति प्रतिभाति ।

३१४-१६ उषःकालेषु सवित्रादीन् देवानावह इत्यनुवर्तते । अत्र 'उषःकालेषु' इत्यस्यानन्तरं 'श्रवोऽज्ञमाहुतिरूपमभिलक्ष्य' इत्यधिकः पाठः मँ-सु-पुस्तकयोर्दृश्यते । यद्यपि केषुचित् लिखितपुस्तकेष्वपि दृश्यते एवायं पाठः तथापि ऋचि श्रवःशब्दस्याभावात् तद्व्याख्यानरूपोऽयं भागः कदाचित्प्रमादपतितः स्यादिति मूले न निवेशितः ।

३१८-८-९ भावे क्तिच् । अत्र 'भावे क्तिन्' इत्येव पाठः शुद्ध इति द्रष्टव्यम् ।

३४४-२१ न च परत्वेनास्य असिद्धत्वात् । अत्र 'न च परत्वेनास्य विद्धत्वात्' इति पाठः मँ-पुस्तके दृश्यते । परंतु विद्धत्वादिति पाठोऽशुद्धः बहुपुस्तकेषु न दृश्यते ।

३५६-२८ हिंसां प्रापयः-च-छ-ण-ध-न-फ-ल-स- । मँ-सु-पुस्तकयोः 'हिंसां प्रापितः' इति पाठो दृश्यते । किंतु स पाठोऽशुद्ध इति स्फुटमेव ।

३६१-९ कर्तुं न शक्नोतीति-ढ-ण-ध-न-स- । मँ-सु-पुस्तकयोः 'कुर्वन् न शक्नोतीति' इति पाठः । परंतु कर्तुं न शक्नोतीति इति युक्ततरः पाठः ।

३६१-१५ तरुणीं योषितम्-च-छ-ढ-ण-न-फ-श-स-पुस्तकेषु । मँ-सु-पुस्तकयोः 'तरुणां योषितम्' इति पाठो दृश्यते । तरुणशब्दात् स्त्रियाम् 'नञ्स्त्रीककृत्युंस्तरुणतलुनानामुपसंख्यानम्' इति वार्तिकेन ङीप् तरुणीमित्येव भाव्यमिति स्फुटमेव ।

३६४-२८ शानच्च आर्धधातुकत्वात् अतोलोपयलोपो इत्यत्र 'शानच्च । आर्धधातुकत्वात् अतोलोपयलोपो' इति मँ-पुस्तके पाठो दृश्यते । किं तु सोऽशुद्ध इति स्फुटमेव ।

२८०-२२ } धञ् अवस्थाने । धातुपाठे तु 'धङ् अवस्थाने' इति पठ्यते
३९३-२९ }

४०७-४ तन्निरोधकारिणम्-छ-त-ध-न-फ-ल-श-स- । मँ-पुस्तके तु 'तं निरोधकारिणम्' इति पाठः । अत्र तन्निरोधकारिणमिति पाठो युक्ततर इति मूले निवेशितः ।

४०७-१८ तत्र पृथिवीस्थानमग्निम् । अत्र सु-पुस्तके 'ततः पृथिवीस्थानमग्निम्' इति पाठो दृश्यते । स समीचीन इति प्रतिभाति । परंतु स पाठः अस्मदुपलब्धलिखितपुस्तकेषु न दृष्टः ।

४०७-२२ विश्वान्सर्वान्प्राणिनः प्रत्युतो गच्छत इति विश्वानरां मध्यमोत्तमौ । अत्र ऋधातोः भवादेः प्रथमपुरुषद्विवचने ऋच्छत इत्येव रूपं भवतीति ऋतः इति प्रामादिकं प्रतिभाति । एवम् ६१६-४ 'सुष्ठु अति गच्छति' इत्यत्रापि द्रष्टव्यम् ।

४०८-९ 'इन्सर्वधातुभ्यः' इति इन्प्रत्ययः शतधनिशब्दः । अत्र 'इन्प्रत्ययः' इत्यस्य स्थाने 'इन्प्रत्ययान्तः' इति भाव्यम् ।

४१७-१ ते द्यावापृथिव्यौ अस्य इन्द्रस्य महिमानं न परिष्टः न परिभवतः-ठ-स- । एतत् मँ-सु-पुस्तकयोर्न दृश्यते । 'नास्य ते महिमानं परिष्टः' इत्यस्य व्याख्यानरूपोऽयं भागः आवश्यक इत्यस्माभिः स्वीकृतः । ४१७-७ स्तः । अस्तेर्लिङि रूपम् । उपसर्गप्रादुर्भ्यामिति षत्वं सांहि-
१ तिकम्-ठ-स- । एतदपि मँ-सु-पुस्तकयोर्न दृश्यते ।

४१७-३२ ढक्कस्वप्नानि-ढ-न-स-मु-। मँ-पुस्तके 'ढक्कस्वप्नानि' इति पाठः। 'हो ढः' इति प्रथमतो ढक्वं तदनन्तरं 'षढोः कः सि' इति क्त्वं तदनन्तरं 'आदेशप्रत्यययोः' इति षस्वम् इति क्रमानुरोधात् ढक्कस्वप्नानीति पाठः मूले स्वीकृतः।

४२५-१४ अद्यतेऽस्मिन् पटलादिकमिति। अत्र 'पटलादिकम्' इत्यत्र 'फलादिकम्' इति पाठः साधीयान्।

४२८-१६ प्रतिदिवसं जायमाने। अयमेव पाठः अस्मदुपलब्धेषु सर्वेष्वपि लिखितपुस्तकेषु उपलभ्यते मु-पुस्तके च। मँ-पुस्तके 'प्रतिदिवं संजायमाने'।

४३७-२४ अतिशयितबलपराक्रमाः-च-छ-न-फ। मँ-मु-पुस्तकयोः 'अतिशयेन बल-पराक्रमाः' इति पाठो दृश्यते। प्रथमपाठ एव शुद्ध इति व्यक्तमेव।

५१०-२७; २९ भूवादौ पठ्यते, भूवादौ पाठो नास्तीति गम्यते। अत्र उभयत्र 'भूवादौ' इत्यस्य स्थाने भ्वादौ इति भाव्यम्।

५४६-१९ यथा असन् भवेयुस्तथा आगच्छन्तु इति संबन्धः-क्ष-ट-ढ-स। अयमेव पाठः साधीयान्। मँ-पुस्तके 'असन् भवन्तु' इति पाठः।

५६२-२५ वर्धस्व-क्ष-छ-ट-ढ-ण-त-द-ध-न-श-झ-मु-। मँ-पुस्तके 'वर्धयस्व' इति पाठः।

५७८-१८ वृत्तिर्वेष्टनार्थः। धातुपाठे अयं न दृश्यते।

६१४-९ 'व्यचोऽतस्तिङः' इति दीर्घः। अत्र संगृहीता कृतानीति संहितायामनेन सूत्रेण दीर्घ इति प्रतिपाद्यते। परंतु संगृहीता इत्यस्य व्यच्वाभावात् नानेन सूत्रेण दीर्घः सिध्यति। अन्यच्च संगृहीता इति दीर्घान्त एव पदपाठः। भाष्ये तु ह्रस्वान्त इति मत्वा प्रक्रिया दत्ता।

६१५-१ युद्धार्थं मरुद्भिः सह। अत्र 'युद्धार्थं गच्छद्भिः सह' इत्येव पाठः समीचीनः।

६२५-९ कीर्तितेन बलेन-क्ष-च-छ-ट-ढ-ण-न-फ-स। मँ-पुस्तके 'कीर्तनबलेन' इति पाठः मु-पुस्तके 'कीर्तनेन बलेन' इति च। अत्र कीर्तितेन बलेनेति युक्तः पाठः मूले निवेशितः।

६४०-६ विनियोगः। अत्र 'विनियोगो लैङ्गिकः' इति युक्तः पाठः।

६४७-९ व्रश्चादिष्वे कुत्वप्त्वे। अयं पाठः-क्ष-ट-त-फ-श-स-मु-पुस्तकेषु। मँ-पुस्तके 'व्रश्चादिष्वे कुत्वप्' इति पाठः। अत्र कुत्वप्त्वे इत्यावश्यकमिति अयं पाठो मूले निवेशितः।

६५२-७-८ अतो गुणे इति पररूपत्वे-त-श-स। मँ-पुस्तके 'पररूपत्वे' इत्यस्य स्थाने 'परपूर्वत्वे' मु-पुस्तके 'परपूर्वरूपत्वे' इति च। अत्र पररूपत्वे इति शुद्धः पाठ इति सुभ्यक्तमेव।

६६३-८ तस्मिन्नभिषवात् तस्याभिषवकर्तृत्वम्। अत्र 'स्वस्मिन्नभिषवात्...कर्तृत्वम्' इति मँ-मु-पुस्तकयोः पाठः। प्रथमपाठ एव साधीयानिति क्ष-ट-ढ-स-पुस्तकानुसारेण अस्माभिः स्वीकृतः।

७१३-२-३ तदेतत् पदकृतः शाकल्यस्याभिमतम्। अत्र 'अभिमतम्' इत्यत्र 'अनभिमतम्' इत्येव अवितव्यमिति प्रतिभाति। अत्र अभेगाद्य इति पदे अवग्रहो न दृश्यते। अभेमर्हं गायती-त्यभेगः इतीयं व्याख्या यदि पदकृतः अभिमता स्यात् तदा अवग्रहो दृश्येत।

७२९-१४ दुरवैः। दुरुपसृष्टात् पतेः 'ईषद्दुःसुष्ठु' इति खट्। अत्र खलन्तावे दुरवैः इति रूपेण भाष्यमिति नेयं प्रक्रिया संगच्छते।

७३३-६ विप्रायेत्यस्य भुरणेत्यनेन असामर्थ्याच्च पराङ्गवत्त्वम्-त-श-स। मँ-मु-पुस्तकयोः 'विप्रायेत्यस्य रदन्तेत्यनेन असामर्थ्याच्च पराङ्गवत्त्वम्' इति पाठो दृश्यते। अत्र 'विप्राय भुरणा रदन्ता' इति संहितायां विप्राय इति शब्दात्परत्वेन भुरणा इत्यामन्त्रितस्य विद्यमानत्वात् विप्रायेत्यस्य पराङ्गवत्त्वात्वेन 'आमन्त्रितस्य च' इत्याष्टमिके निघाते प्राप्ते भुरणेत्यनेन विप्रायेत्यस्य असामर्थ्यात् पराङ्गवत्त्वाभावात् निघातो न भवति। तथा च 'भुरणेत्यनेन असामर्थ्यात्' इत्ययमेव पाठो युक्त इति मूले निवेशितः॥

७५२-१० एतदन्तात्परस्या विभक्तेर्व्यत्ययेन 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेर्डादेशः। अत्र 'विभक्तेर्डादेशः' इत्यस्य स्थाने 'डादेशः' इति मु-पुस्तके। यद्यपि विभक्तेरिति उभयत्र अनावश्यकं तथापि हस्तलिखितपुस्तकेषु दृश्यते।

७७७-१२-१३ सिचि वृद्धिः परस्मैपदेषु। अत्र 'वदन्नजेति वृद्धिः' इति पाठः शुद्धः। सिचि वृद्धिरित्यादिमूत्रेण इगन्ताङ्गस्य परस्मैपदे परे सिचि वृद्धिर्विधीयते। अत्र घुतधातोः इगन्ताङ्गत्वाभावात् अनेन सूत्रेण वृद्धिर्न भवतीति स्फुटमेव। तस्मात् 'वदन्नजहलन्तस्याचः' इति सूत्रेणैव वृद्धिः।

७८३-२४ अत्र विशेषस्याभावात्। अत्र 'अर्थविशेषस्याभावात्' इति पाठः समीचीनः।

७८४-१३ रश्मिदेवताः अपि प्रकाशिकाः इत्यर्थः। अत्र 'रश्मिवदेव ता अपि प्रकाशिका इत्यर्थः' इति पाठः युक्ततरः।

८१७-९ संग्राममयस्य। अत्र 'संग्रामजयस्य' इति पाठः साधीयान्।

८१७-१३ संराधन्ति। राधधातोर्भावादावपठितत्वात् संराधन्तीति रूपं न शुद्धमिति प्रतिभाति। मु-पुस्तके संराधयन्तीति पाठः।

८२५-३-४ कोशेनेति लक्षणेन सिक्तं स्वोचितजलेन पूरितम्। अत्र 'कोशेन दतिलक्षणेन सिक्तं प्लावितं जलेन पूरितम्' इति झ-पुस्तकस्थपाठः समीचीन इति प्रतिभाति। मु-पुस्तके तु कोशेन इति मेघलक्षणेन सिक्तं स्वोचितजलेन पूरितम्' इति पाठो दृश्यते।

८३३-२५ किं हि वचनेन कुर्यात्। अयमेव पाठः मँ-मु-पुस्तकयोर्दृश्यते। परंतु 'किं हि वचनं न कुर्यात्' इति पाठः शुद्धः।

८५०-९ कर्मकर्तरि 'न दुहस्नुनमाम्' इति यगभावः। मँ-मु-पुस्तकयोः 'कर्मकर्तरि' इत्यस्य स्थाने 'कर्तरि' इत्येवं दृश्यते। परंतु कर्मकर्तरि इत्येव युक्तः पाठः क्ष-ङ-ज-ट-पुस्तकानुसारेण मूले निवेशितः।

८५१-१०-११ ह्रस्वादङ्गादिति सिचो लोपः-क-ख-क्ष-ङ-च-ज-झ-ञ-ट-ण-फ-व। मँ-मु-पुस्तकयोः 'सिलोपः' इति पाठः।

८५८-२६ धारयत्क्षितिम्। अत्र सायणः पदद्वयं मन्यते शाकल्यस्तु एकमेव।

८६२-२७ उदकैर्मिश्रिताः-ख-ज-फ-व-मु। मँ-पुस्तके 'उदकैः' इत्यस्य स्थाने 'उदकेभिः' इति दृश्यते। किंतु तदशुद्धमिति स्फुटमेव।

८६३-१४ न केवलमुषस एव बोधे अपि तु। मँ-मु-पुस्तकयोः 'बोधे' इत्यस्य स्थाने 'बोधः' इति पाठः। परंतु सोऽशुद्ध इति स्फुटमेव।

८६८-१५ आत्मीयैरनन्यैश्चक्षुरादीन्द्रियैः। अत्र क्ष-झ-ज-ट-पुस्तकेषु 'आत्मीयैरन्यैश्चक्षुरादीन्द्रियैः' इति पाठः। स एव साधीयान्।

९०४-३ वाचा वाच्यं विचार्य। अत्र 'वाच्याऽवाच्यं विचार्य' इति पाठः साधुः।

९०८-६ नृनित्यत्र वचनव्यत्ययः। क-मु-पुस्तकयोः 'वचनव्यत्ययः' इत्यत्र 'विभक्ति-व्यत्ययः' इति पाठः स एव शुद्धः।

९१५-६ यद्यग्निं पचेत् पूरयेदेव नोत्पद्यते। अत्र 'पूरयेदेव' इत्यस्य स्थाने 'पूयेदेव' इति दाक्षिणात्यपुस्तकेषु पाठो दृश्यते। परंतु स लेखकप्रमादज इति प्रतिभाति। 'पूयेतैव' इति भाष्यम्। यद्यग्निः योनौ निपिक्तं रेतः न पचेत् तर्हि तत्पूयेतैव विशीर्णं दुर्गन्धिं वा सन् विनश्येदेव नृपश्चादिदेहाकारेण नोत्पद्यते इत्यर्थः। पूरयेदेवेति पाठे अर्थोऽस्पष्टः।

९३३-२४ सर्वलोके इत्यर्थः। अत्र 'सत्यलोके इत्यर्थः' इति पाठः साधुः। पर्वतशब्दो मेघनामसूक्तत्वात्। अपूर्णमिदं वाक्यम्। 'पर्वतशब्दो मेघनामा, पर्वतो गिरिरिति तन्नामसूक्तत्वात्' इति पाठः साधुः।

१४०६ आयुक्षाताम् आभिमुख्येन युजाताम् । 'आयुक्षातामश्विना' इति संहितायाम् सायणः 'आ अयुक्षाताम्' इति पदद्वयं मन्यते । शाक्यस्तु अयुक्षातामिति एकमेव पदम् ।

१६८५ सादे सदने अगमने । अत्र 'गमने' इति युक्तः पाठः । मु-पुस्तकेऽपि तथैव दृश्यते ।

१६८६ अर्थतो गमनं कुर्वन् शूकारं कुर्वन् । अत्र 'कुर्वन्' इति प्रथमान्तं पदमनन्वितमिति प्रतिभाति ।

१७२१७ स्थानत्रयेऽपि । अत्र 'स्थानत्रयेऽपि' इति पाठः साधुः ।

१९३३ यदा चर्मवदाकाशमित्यादिश्रुतिः ज्ञानादन्योपायस्य अमृतत्वप्राप्तिं निवारयति । ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति इत्यादिका तु ज्ञानात् प्राप्तिमाह-क्ष-ज्ञ-ज-ज-२ । अत्र म-मु-पुस्तकयोः 'यदा चर्मवदाकाशमित्यादि श्रुतेः ज्ञानादन्योपायस्य अमृतत्वप्राप्तिं निवारयति । ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवति इत्यादिकानुज्ञाप्राप्तिमाह' इति पाठो दृश्यते । अस्मिन् पाठे तु अत्र अर्थान्तरस्य कस्याप्यप्रतिपाद्यमानत्वात् पक्षान्तरघोटकस्य 'यदा' इति शब्दस्य 'इत्यादिश्रुतेः' इति पष्ठयन्तस्य 'अनुज्ञाप्राप्तिम्' इत्यस्य च अन्वयो न भवतीति स्फुटमेव ।

१००३१२-१३ 'नामरूपांशम् अपरमार्थं (परमार्थ-क-ख-ग-फ-भ.) त्यक्त्वा सर्वत्र अनुगतोऽस्ति भाति प्रियमिति योऽयं सच्चिदानन्दाकारोऽस्ति' इत्यादि-क-ख-क्ष-ण-झ-ज-ज-२-फ-भ-पुस्तकेषु । म-मु-पुस्तकयोः 'नामरूपांशं परमार्थं (मु-अपरमार्थं) त्यक्त्वा सर्वत्रानुगतोऽस्मि । योऽयं सच्चिदानन्दाकारोऽस्ति' इत्यादि । 'अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चेत्यंशपञ्चकम् । आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं ततो द्वयम्' इत्युक्तरीत्या सर्वेष्वपि प्रापञ्चिकपदार्थेषु अंशपञ्चकं प्रतिभासते । तत्र घटोऽस्ति घटो भाति घटः प्रियः इति घटादिषु योऽयं सच्चिदानन्दांशो भासते सोऽधिष्ठानभूतब्रह्मरूपत्वात् परमार्थः । घट इति नाम कम्बुग्रीवादिमत्त्वाकार इत्युभयमध्यस्तजगद्रूपम् अत एव अपरमार्थभूतम् । तत्र नामरूपयोः प्रतिपदार्थं भिन्नत्वेऽपि सच्चिदानन्दाकारस्य सर्वत्रानुगतत्वेन अभिन्नत्वात् नामरूपांशं मुक्त्वा अधिष्ठानब्रह्मरूपसच्चिदानन्दाकारेण कृत्स्नपञ्चकः अहमेवास्मीति यदिदं तत्त्वं तन्न विज्ञानामीति अत्रार्थो विवक्षितः । तथा च परमार्थमिति पाठोऽशुद्ध एव । 'सर्वत्र अनुगतोऽस्मि योऽयम्' इत्यादिपाठापेक्षया मूले निवेशितः पाठः साधीयान् ।

१००३१९ यदापरोक्ष्यज्ञानं सर्वैकात्म्यरूपमानुभविक्ममस्ति क्ष-झ-झ-ज-ज-२ । म-मु-पुस्तकयोः 'यत्परोक्षज्ञानम्' इत्यादि पाठः । अत्र आनुभविकमिति विशेषणात् आपरोक्ष्यज्ञानम् इति पाठो युक्त इति स्फुटमेव ।

१००४६ अदुःसंपादा । अत्र 'दुःसंपादा' इत्येवं शुद्धः पाठः ।

१००४१५ सहवासेन स्वास्मिन्नप्युत्पत्तिरुपचर्यते । अत्र 'उत्पत्तिमत्सहवासेन' इत्यादिपाठः साधीयान् ।

१००४२१ शश्वन्ता अविभागेन । अयमेव अस्मदुपलब्धेषु सर्वलिखितपुस्तकेषु मु-पुस्तके च पाठः । म-पुस्तके 'अविभागेन' इत्यत्र 'विभागेन' इति पाठः । सोऽशुद्ध इति स्फुटमेव ।

१००५१५ बुद्धिशुद्ध्युत्पादनद्वारा वेदनसाधनत्वेन ब्रह्मविषयत्वं भविष्यति-क्ष-झ-ज-२ । ण-मु-पुस्तकयोः 'बुद्धिशुद्ध्युत्पादनद्वारा.....ब्रह्मविषया भविष्यन्ति' इति पाठः । अत्र म-पुस्तके बुद्धिः श्रुत्युत्पादनद्वारा वेदनसाधनत्वेन ब्रह्मविषया भविष्यति इति पाठः । अस्मिन् पाठे सम्यक् पदार्थान्वयो न भवतीति व्यक्तमेव ।

१००५१८-१९ निरधिष्ठा न कस्यचिदस्ति स्वाध्यस्तस्य सर्वस्य अधिष्ठानत्वेन रक्षकत्वात् । अत्र 'निरधिष्ठा न कस्यचिदस्ति' इत्येतावान् भागः अशुद्धः प्रतिभाति । अत्र 'निरधिष्ठानकस्य चितः' इति भाव्यम् । मु-पुस्तके निरधिष्ठानः भ्रमः कस्यचिदस्ति साध्यस्तस्य सर्वस्याधिष्ठानत्वेनाक्षकत्वात्' इति दृश्यते । परंतु सोऽशुद्ध इति स्फुटमेव ।

१००५.२२ कृत्स्नवेदतात्पर्यप्रतिपाद्यं यद्वस्तु-क्ष-झ-झ१-ज-ट.। मँ-पुस्तके 'कृत्स्नवेदस्तात्पर्यं प्रतिपाद्यं यद्वस्तु' इति पाठः। मु-पुस्तके च 'कृत्स्नं वेदस्तात्पर्यं प्रतिपाद्यं यद्वस्तु' इति पाठो दृश्यते। अन्तिमपाठद्वयेऽपि पदानां परस्परान्वयो न भवतीति स्फुटमेव।

१००७.२५ प्रसिद्धार्थे धातुः। इदमनन्वितार्थं प्रतिभाति। ण-पुस्तके 'सलिः प्रथिथार्थे. धातुः' इति पाठो दृश्यते। अत्र 'सलिः प्रतिष्ठार्थे धातुः' इति स्यादित्यनुमीयते। 'सलिलानि' इत्यस्य इदं विवरणं प्रतिभाति। मु-पुस्तके 'मिमतिः प्रतिष्ठार्थे धातुः' इति पाठः।

१००९.१० संवत्सरं वपते। अत्र 'यद्वा प्रतिसंवत्सरम्' इति पाठः। क्ष-झ१-ज-ट-पुस्तकेषु दृश्यते। अयमेव पाठः युक्ततरः। मु-पुस्तके 'संवत्सरं' नास्ति।

१०१२.८ क उ कोऽपि-ज-झ-झ१-ज-ट-मु.। मँ-पुस्तके 'क उक्तोऽपि' इति पाठः।

१०१७.२१ शत्रुरेवायम्। कर्मणि षष्ठी। अत्र 'शत्रुरेवायम्' इति अनन्वितं दृश्यते। 'विश्वस्य शत्रोरिति कर्मणि षष्ठी' इति पाठः युक्तः प्रतिभाति। ण-पुस्तके 'शत्रोरेव। अयं कर्मणि षष्ठी' इति दृश्यते।

१०३५.८ उदके निमित्तभूते सति-ज-क-झ-झ१.। मँ-मु-पुस्तकयोः 'उदकनिमित्तभूते सति' इति पाठः।

१०४०.५ शब्दाभिमानानाम्। अत्र 'शब्दायमानानाम्' इति पाठः युक्तः प्रतिभाति। मु-पुस्तकेऽपि तथैव दृश्यते।

१०४२.११ अमरणलक्षणस्य वेदत्वस्य। अत्र 'वेदत्वस्य' इत्यस्य स्थाने 'देवत्वस्य' इति पाठः मु-पुस्तकेऽपि दृश्यते।

१०६९.२१ तप्तघर्मसकाशात् भक्षितवान् इत्यर्थः। 'अत्र तप्तघर्मसकाशात् रक्षितवन्तौ' इति पाठः साधुः।

१०७३.१ कदु कदा भविष्यति। अत्र 'भविष्यति' इति पदमनन्वितं प्रतिभाति। मु-पुस्तके इदं न दृश्यते।

१०८९.११-१२ अत्र सर्वत्र प्रकारान्तरेण मन्त्रान्तरेण रक्षतं रक्षतमिति प्रार्थनं तयोः अश्विन्यादिषड्भुवननासंभवात् उचितमेव। अत्र वाक्यार्थो न स्फुटः।

१०९४.१५ मरुत्सेना वृष्ट्या। अत्र अवृष्ट्या इति पाठः युक्ततरः। ण-मु-पुस्तकयोरपि तथैव दृश्यते।

संकेतविवरणम्

अनु.ऋग्वेदसर्वानुक्रमणीपरिभाषा
(मॅकडोनेल्)

अम.अमरकोशः

अ. सं. ...अथर्ववेदसंहिता (बॉ. सं. सीरीज्)

आप. गृ. ...आपस्तम्बगृह्यसूत्राणि

आप. परि. ...आपस्तम्बपरिभाषासूत्राणि

आप. श्रौ. ...आपस्तम्बश्रौतसूत्राणि

आप. गृ. ...आश्वलायनगृह्यसूत्राणि

(गणपत कृष्णाजी)

आश्व. श्रौ. ...आश्वलायनश्रौतसूत्राणि

(आनन्दाश्रम)

आर्षे. ब्रा. ...आर्षेयब्राह्मणम् (कलकत्ता)

उ. सू. ...उणादिसूत्राणि (बालमनोरमा)

ऋग्वि.ऋग्विधानम् (निर्णयसागर)

ऋ. प्रा. ...ऋग्वेदप्रातिशाख्यम् (मॅ. मुल्लर)

ऐ. आ. ...ऐतरेयारण्यकम् (आनन्दाश्रम)

ऐ. उ.ऐतरेयोपनिषत् (आनन्दाश्रम)

ऐ. ब्रा. ...ऐतरेयब्राह्मणम् (आनन्दाश्रम)

का.काशिका (चौखाम्बासीरीज्)

कौ. उ. ...कौपीतक्युपनिषत् (आनन्दाश्रम)

छा. उ. ...छान्दोग्योपनिषत् (आनन्दाश्रम)

जै. न्या. ...जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः

(आनन्दाश्रम)

ता. ब्रा. ...ताण्ड्यब्राह्मणम् (कलकत्ता)

तै. आ. ...तैत्तिरीयारण्यकम् (आनन्दाश्रम)

तै. प्रा. ...तैत्तिरीयप्रातिशाख्यम् (कलकत्ता)

तै. ब्रा. ...तैत्तिरीयब्राह्मणम् (आनन्दाश्रम)

तै. सं. ...तैत्तिरीयसंहिता (आनन्दाश्रम)

दश. पा.दशपाद्युणादिसूत्राणि

नि.निघण्टुः (निर्णयसागर)

निरु.निरुक्तम् (आनन्दाश्रम)

नृ. ता. ...नृसंहितापनीयोपनिषत्

(आनन्दाश्रम)

परिभा. ...परिभाषेन्दुशेखरः (कीलहॉर्न)

पा. शि. ...पाणिनीयशिक्षा (निर्णयसागर)

पा. सू. ...पाणिनीयसूत्राणि (निर्णयसागर)

पा. म. ...पातञ्जलमहाभाष्यम् (कीलहॉर्न)

पि. सू. ...पिङ्गलसूत्राणि (कलकत्ता)

जै. सू. ...जैमिनीयसूत्राणि (आनन्दाश्रम)

फि. सू. ...फिद्सूत्राणि (निर्णयसागर)

बृ. उ. ...बृहदारण्यकोपनिषत् (आनन्दाश्रम)

बृ. सं. वा. ...बृहदारण्यकोपनिषद्भाष्यसंबन्ध-

वार्तिकम् (आनन्दाश्रम)

बृहदे.बृहदेवता (मॅकडोनेल्)

मनु.मनुस्मृतिः (निर्णयसागर)

म. भा. ...महाभारतम्

मुं. उ. ...मुण्डकोपनिषत् (आनन्दाश्रम)

मै. उ. ...मैत्रायणीयोपनिषत् (निर्णयसागर)

मै. सं. ...मैत्रायणीयसंहिता (श्रेडेर)

वा. सं. ...वाजसनेयिसंहिता (सातवळेकर)

वे. सू. ...वेदान्तसूत्राणि (निर्णयसागर)

श. ब्रा. ...शतपथब्राह्मणम् (वेबर)

श्वे. उ.श्वेताश्वतरोपनिषत् (आनन्दाश्रम)

शा. भा. ...शाबरभाष्यम् (आनन्दाश्रम)

ऋग्वेदसंहिता

श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेता

उपोद्धातप्रकरणम्

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ २ ॥

यत्कटाक्षेण तद्रूपं दधदुक्कमहीपतिः ।

आदिशन्माधवाचार्यं वेदार्थस्य प्रकाशने* ॥ ३ ॥

ये पूर्वोत्तरमीमांसे ते व्याख्यायातिसंग्रहात् ।

कृपालुर्माधवाचार्यो वेदार्थं वक्तुमुद्यतः ॥ ४ ॥

आध्वर्यवस्य यज्ञेषु प्राधान्याभ्याकृतः पुरा ।

यजुर्वेदोऽथ हौत्रार्थमृग्वेदो व्याकरिष्यते ॥ ५ ॥

एतास्मिन् प्रथमोऽध्यायः श्रोतव्यः संप्रदायतः ।

व्युत्पन्नस्तावता सर्वं बोद्धुं शक्नोति बुद्धिमान् ॥ ६ ॥

अत्र केचिदाहुः । ऋग्वेदस्य प्राथम्येन सर्वत्राज्ञातत्वात् 'अभ्यर्हितं पूर्वम्' इति न्यायेनाभ्यर्हि-
तत्वात् तस्याख्यानमादौ युक्तम् । प्राथम्यं च पुरुषसूक्ते विस्पष्टं—'तस्माद्यज्ञात्सर्वहुत ऋचः सामानि
जज्ञिरे । छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्मादजायत' (ऋ. सं. १०. ९०. ९) इति । तस्मात् 'सहस्रशीर्षा
पुरुषः' (ऋ. सं. १०. ९०. १) इत्युक्तात् परमेश्वरात् यज्ञात् यजनीयात् पूजनीयात् सर्वहुतः सर्वैर्हूयमानात् ।
यद्यपीन्द्राद्यस्तत्र तत्र हूयन्ते तथापि परमेश्वरस्यैव इन्द्रादिरूपेणावस्थानादविरोधः । तथा च मन्त्रवर्णः—
'इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुर्दुर्यो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान् । एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्त्यग्निं यमं मातरि-
श्वानमाहुः' (ऋ. सं. ३. १६४. ४६) इति । वाजसनेयिनश्चामनन्ति—'तद्यदिदमाहुर्मुं यज्ञासुं यजे-
त्येकैकं देवमेतस्यैव सा विसृष्टिरेष उ ह्येव सर्वे देवाः' (वृ. उ. १. ४. ६) इति । तस्मात्
सर्वैरपि परमेश्वर एव हूयते ॥ न केवलमृचां पाठप्राथम्येनाभ्यर्हितत्वं किंतु यज्ञाद्गार्हपत्यहेतुत्वादपि ।

१. ट-ठ-तत्कटाक्षेण । २. ट-ठ-सायणाचार्यम् । ३. ट-ठ-सायणाचार्यो । ४. च-फ-प्रथमाध्यायः ।

* च-त-थ-फ-स प्राह नृपतिं राजन् सायणाचार्यो ममाजुजः । सर्वं वक्ष्येव वेदानां व्याख्यातृत्वेन
युज्यताम् ॥ इत्युक्तो माधवार्येण वीरबुक्कमहीपतिः । अन्वगात् (त-अन्वशात्) सायणाचार्यं वेदार्थस्य प्रकाशने ॥
इमौ श्लोकौ तृतीयश्लोकानन्तरमधिकौ दृश्येते । ५. ट-ठ-अत्र नास्ति । ६. त-थ-तस्मात् नास्ति ।
७. च-छ-स-यज्ञात् नास्ति । ८. ठ-पूजनीयात् नास्ति । ९. ठ-परमेश्वरस्य । १०. ट-ठ-प्राथम्यमात्रेण ।

तथा च तैत्तिरीया आमनन्ति—‘यद्दे यज्ञस्य साक्षा यजुषा क्रियते शिथिलं तद्यदृचा तदृद्धम्’ (तै. सं. ६. ५. १०. ३) इति । तथा च सर्ववेदगतानि ब्राह्मणानि स्वाभिहितेऽर्थे विश्वासदाभ्यां ‘तदेतदृचाभ्युक्तम्’ इति ऋचमेवोदाहरन्ति ॥ मन्त्रकाण्डेष्वपि यजुर्वेदगतेषु तत्र तत्राध्वर्युणा प्रयोज्या ऋचो बहव आह्वताः । साम्नां तु सर्वपाशुगाश्रितत्वं प्रसिद्धम् । आथर्वणिकैरपि स्वकीयसंहितायामृच एव बाहुल्येनाधीयन्ते । अतोऽन्यैः सर्ववेदराहितत्वादभ्यर्हितत्वं प्रसिद्धम् । छन्दोगांश्च प्राथम्येन सनकुमारं प्रति नारदवाक्यमेवमामनन्ति—‘ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम्’ (छां. उ. ७. १. २) इति । मुण्डकोपनिषदाद्येवमाह्वयते—‘ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः’ (मुं. उ. १. १. ५) इति । तापनीयोपनिषदपि मन्त्रराजपादेषु क्रमेणाध्ययनमेवमामनन्ति—‘ऋग्यजुः सामाथर्वानश्चत्वारो वेदाः साक्षाः सशाखाश्चत्वारः पादा भवन्ति’ (नृ. ता. उ. १. २) इति । एवं सर्वत्रोदाहरणीयम् । तस्मात् ऋग्वेदस्याभ्यर्हितस्यादौ व्याख्यानमुचितमिति तान् प्रत्येतदुच्यते—

अस्त्वेवं सर्ववेदाध्ययनतत्पारायणब्रह्मयज्ञजपादौ ऋग्वेदस्यैव प्राथम्यम् । अर्थज्ञानस्य तु यज्ञानुष्ठानार्थत्वात् तत्रे ‘तु यजुर्वेदस्यैव प्रधानत्वात् तद्व्याख्यानमेवादौ युक्तम् । तद्व्याख्यानं च काचिद्गोवाह—‘ऋचां त्वः पोपमास्ते पुपुष्वान् गायन् त्वो गायति शकरीषु । ब्रह्मा त्वो वदति जातविद्यां यज्ञस्य मात्रां विमिमीत उ त्वः’ (ऋ. सं. १०. ७१. ११) इति । एतस्या ऋचस्तापयं निरुक्तकारो यास्कः संक्षिप्य दर्शयति—‘इत्यृत्विक्कर्माणां विनियोगमाचष्टे’ इति । पुनरपि स एव प्रथमं पादं विवृणोति—‘ऋचामेकः पोपमास्ते पुपुष्वान् होतर्गर्चनी’ (निरु. १. ८) इति । अस्यायमर्थः । त्वशब्द एकशब्दपर्यायो होतृविशेषणम् । होतृनामक एक ऋत्विक् यज्ञकाले स्वकीयवेदगतानामृचां पुष्टिं कुर्वन्नास्ते । भिन्नप्रदेशेष्वह्मतानामृचां संघमेकत्र संपाद्यैतावदिदं शस्त्रमिति क्लृप्तिं करोति । सेयं पुष्टिः । अर्चनीत्यमुमर्थमृक्शब्द आचष्टे । अच्यंते प्रशस्यतेऽनया देवविशेषः क्रियाविशेषस्तत्साधनविशेषो वा इति ऋक्शब्दव्युत्पत्तिरिति । अथ द्वितीयं पादं विवृणोति—‘गायत्रमेको गायति शकरीपद्माता । गायत्वं गायतेः स्तुतिकर्मणः शक्यं ऋचः शक्नोते-स्तद्यदाभिर्वृत्रमशकद्वन्तुं तच्छकरीणां शकरीत्वमिति विज्ञायते’ इति । अस्यायमर्थः । उद्गातृनामकः एकः ऋत्विक् गायत्रशब्दाभिधेयं स्तोत्रं शकरीशब्दाभिधेयासु ऋक्षु गायति । धातृनामनेकार्थत्वेन स्तुतिक्रियावाचिनो गायतिधातोरुत्पत्त्यर्थं गायत्रशब्दः । शकरीशब्दस्तु शक्नोतिधातोरुत्पत्त्यर्थः । वृत्रं शत्रुं हन्तुं शक्नोत्याभिः ऋग्भिरित्येषा व्युत्पत्तिः कस्मिंश्चित् ब्राह्मणे विज्ञायते इति । अथ तृतीयं पादं विवृणोति—‘ब्रह्मैको जाते जाते विद्यां वदति । ब्रह्मा सर्वविद्यः सर्वं वेदितुमर्हति’ इति । अस्यायमर्थः । ब्रह्मनामकः एकः ऋत्विक् जाते जाते तदा तदोत्पत्ते यज्ञे प्रस्तुते प्रणयनादिकर्मणि विद्याम् अनुज्ञां वदति, ‘ब्रह्मज्ञपः प्रणेज्यामि’ इत्येवं संबोधितः सन् ‘ॐ प्रणय’ इत्यनुजानाति । स च ब्रह्मा वेदत्रयोक्तसर्वकर्माभिज्ञः । तस्मात् योग्यतां दृष्ट्वा तत्तदनुज्ञातुं सति प्रमादे समाधातुं च समर्थः इति । तच्च सामर्थ्यं छन्दोगा आमनन्ति—‘एष एव यज्ञस्तस्य मनश्च वाक् च वर्तनी तयोरन्यतरां मनसा संस्करोति ब्रह्मा वाचा होताभ्यर्युक्तातान्यतराम्’ (छां. उ. ४. १६. १-२) इति । कृत्स्नो यज्ञः प्रमादराहित्याय मनसा सम्यगनुसंधेयो वाचा च वेदत्रयोक्तमन्त्राः पठनीयाः । तत्र होत्रादयस्त्रयो मिलित्वा वाम्रूपं यज्ञमार्गं संस्कुर्वन्ति । ब्रह्मा तु एक एव मनोरूपं यज्ञमार्गं कृत्स्नमपि संस्करोति । तस्मादस्यास्ति सामर्थ्यमिति । अथ चतुर्थं पादं

१. च-छ-ट-ण-य-नाभिधीयन्ते । २. ट-ठ-वेदराहतत्वात् नास्ति । ३. च-छ-क्ष-फ-श-प्रसिद्धम् नास्ति । ४. ट-ठ-वर्जमितरेषु-छन्दोगास्तु । ५. ट-वर्जमितरेषु-प्राथम्येन । ६. ट-ठ-र्हितत्वात् तस्य आदा । ७. ट-यैवमुच्यते; ठ-प्रत्युच्यते । ८. ट-ठ-अस्त्येव । ९. ट-ब्रह्मवादादौ; ठ-ब्रह्मजपादौ । १०. ठ-तु नास्ति । ११. ठ-तस्य । १२. ट-ठ-च । १३. ट-प्राधान्यम् । १४. घ-च-छ-ण-त-थ-प-फ-श-संघातः । १५. ग-घ-च-ट-फ-श-व्युत्पत्तौरेति । १६. ठ-साम । १७. च-त-प-अयम् नास्ति । १८. ट-ठ-शत्रुम् नास्ति । १९. ट-ठ-जाते जाते नास्ति । २०. ट-ठ-यज्ञे नास्ति । २१. ट-तत्तदनुज्ञातुः... संघातुम् । २२. घ-छ-ण-त-थ-न-य-वाच्यम् ।

किञ्चोति—‘यज्ञस्य मात्रां विमिमीत एकोऽध्वर्युरध्वर्युरध्वर्युरध्वरं युनक्त्यध्वरस्य नेता’ इति। अस्वायमर्थः। अध्वर्युनामकः एकः ऋत्विक् यज्ञस्य मात्रां स्वरूपं विमिमीते विशेषेण निष्पादयति। मीयते निर्मीयते इति मात्रा स्वरूपम्। तन्निष्पादकत्वं च अध्वर्योर्नामनिर्वचनादवगम्यते। ‘अध्वर्युः’ इत्यत्र छान्दस्या प्रक्रियया लुप्तम् अकारं पुनः प्रक्षिप्य ‘अध्वर्युः’ इति नाम संपादनीयम्। अध्वरं युनक्तीत्यवयवार्थः। अध्वरस्य नेतेति तात्पर्यार्थ इति। एतदेवाभिप्रेत्य अध्वर्युवेदस्य यागनिष्पादकवैद्योक्तं निर्वचनं यास्की दर्शयति—‘मन्त्रा मननाच्छन्दांसि छादनात् स्तोमः स्ववनाद्यजुर्वजतेः’ (निर. ७. १२) इति। एवं सति अध्वर्युसंबन्धिनि यजुर्वेदे निष्पन्नं यज्ञशरीरमुपजीव्य तदपेक्षितौ स्तोत्रशस्त्ररूपावयवौ इतरेण वेद-द्वयेन पूर्येते इत्युपजीव्यस्य यजुर्वेदस्य प्रथमतो व्याख्यानं युक्तम्। तत ऊर्ध्वं साम्नामृगाश्रितत्वादुभयोर्मध्ये प्रथमत ऋग्व्याख्यानं युक्तमिति ऋग्वेद इदानीं व्याख्यायते ॥

ननु वेद एव तावन्नास्ति कुतस्तदवान्तरविशेष ऋग्वेदः। तथा हि। कोऽयं वेदो नाम। न हि तत्र लक्षणं प्रमाणं वास्ति। न च तदुभयव्यतिरेकेण किञ्चिद्वस्तु प्रसिध्यति। ‘लक्षणप्रमाणाभ्यां हि वस्तु-सिद्धिः’ इति न्यायविदां मतम् ॥

प्रत्यक्षानुमानागमेषु प्रमाणविशेषेषु अन्तिमो वेद इति तल्लक्षणमिति चेत्। न। मन्वादिस्मृतिष्वस्ति-व्याप्तेः। समयबलेन ‘सम्यक्परोक्षानुभवसाधनम्’ इत्येतस्यागमलक्षणस्य तात्त्विक सद्भावात्। ‘अपौरुषेयत्वे सति’ इति विशेषणात् अदोषः इति चेत्। न। वेदस्यापि परमेश्वरनिर्मितत्वेन पौरुषे-यत्वात्। शरीरधारिपुरुषनिर्मितत्वाभावादपौरुषेयत्वमिति चेत्। न। ‘सहस्रशीर्षा पुरुषः’ (ऋ. सं. १०. ९०. १) इत्यादिश्रुतिभिरीश्वरस्यापि शरीरिवात्। कर्मफलरूपशरीरधारिजीवनिर्मितत्वाभावमात्रेण अपौरुषेयत्वं विवक्षितमिति चेत्। न। जीवविशेषैरग्निवाय्वादित्यैर्वेदानामुत्पादितत्वात्। ‘ऋग्वेद एवाग्ने-रजायत यजुर्वेदो वायोः सामवेद आदित्यात्’ (ऐ. ब्रा. ५. ३२) इति। श्रुतेः ईश्वरस्य अग्न्यादिप्रेरकत्वेन निर्मातृत्वं द्रष्टव्यम्। मन्त्रब्राह्मणात्मकः शब्दराशिर्वेद इति चेत्। न। ईदृशो मन्त्रः ईदृशं ब्राह्मणम् इत्य-नयोरग्राह्यनिर्णीतत्वात्। तस्मान्नास्ति किञ्चित् वेदस्य लक्षणम् ॥

नापि तत्सद्भावे प्रमाणं पद्यामः। ‘ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम्’ (छां. उ. ७. १. २) इत्यादिवाक्यं प्रमाणमिति चेत्। न। तस्यापि वाक्यस्य वेदान्तःपातित्वेन आत्मा-श्रयत्वप्रसङ्गात्। न खलु निपुणोऽपि स्वस्कन्धमारोहं प्रभवति ॥ ‘वेद एव द्विजातीनां निःश्रेयसकरः परः’ (याज्ञ. १. ४०) इत्यादिस्मृतिवाक्यं प्रमाणमिति चेत्। न। तस्याप्युक्तश्रुतिमूलत्वेन निराकृतत्वात्। प्रत्यक्षादिकं तु शङ्कितमुपयोग्यम्। वेदविषया तु लोकप्रसिद्धिः सार्वजनीनापि ‘नीलं नभः’ इत्यादिवत् भ्रान्ता। तस्मात् लक्षणप्रमाणरहितस्य वेदस्य सद्भावो नाङ्गीकर्तुं शक्यते” इति पूर्वः पक्षः ॥

अतोच्यते—मन्त्रब्राह्मणात्मकत्वं तावददुष्टं लक्षणम्। अत एव आपस्तम्बो यज्ञपरिभाषायामेवमाह—‘मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयम्’ (आप. परि. १. ३३) इति। तयोस्तु स्वरूपमुपरिष्ठाक्षिण्यते। अपौरुषेयवाक्येत्व-मितीदमपि यादृशमस्माभिर्विवक्षितं तादृशमुत्तरत्र स्पष्टीभवत्यति। प्रमाणान्यपि यथोक्तश्रुतिस्मृतिलोक-प्रसिद्धिरूपाणि वेदसद्भावे द्रष्टव्यानि। यथा घटपटादिद्रव्याणां स्वप्रेकाशकत्वाभावेऽपि सूर्यचन्द्रादीनां

१. ट-‘एकः’ नास्ति। २. ट-‘स्वरूपम्’ नास्ति। ३. य-‘दकथोतनम्; त-‘दकथोतकम्। ४. ठ-सिध्यति। ५. ट-‘प्रमाणविशेषेषु’ नास्ति। ६. च-फ-‘धारिजीवपुरुषनिर्मितत्वाभावा’; क-ख-ग-न-प-‘शरीरधारिजीवनिर्मित’। ७. ट-‘शरीरधारित्वश्रवणात्। ८. च-प-फ-‘कर्मफलशरीर-रूपधारि’; ट-‘कर्मफलरूप.....विवक्षितमिति चेत् न’ इत्यस्य स्थाने ‘शरीरधारित्वं न विवक्षितमिति चेत् न’ इति पाठः। ९. ट-‘तस्यापि वाक्यस्य.....प्रसङ्गात्’ इत्यस्य स्थाने ‘स्ववाक्ये स्वस्य प्रामाण्यादर्शनात्’। १०. ट-निपुणोऽपि वदुः; ठ-निपुणोऽपि नटवदुः। ११. च-छ-त-प-फ-‘तु’ नास्ति। १२. ट-ठ-नाङ्गीक्रियते। १३. च-छ-प-फ-‘त्वमिदमर्पा। १४. ट-त-वर्जमितरेषु-स्वप्रकाशत्वाभावे।

स्वप्रकाशकत्वमविरुद्धं, तथा मनुष्यादीनां स्वस्कन्धारोहासंभवेऽपि अकुण्ठितशक्तेर्वेदस्य इतरवस्तुप्रतिपादकत्ववत् स्वप्रतिपादकत्वमप्यस्तु । अत एव संप्रदायविदः अकुण्ठितां शक्तिं वेदस्य दर्शयन्ति—‘ चोदना हि भूतं भवन्तं भविष्यन्तं सूक्ष्मं व्यवहितं विप्रकृष्टमित्येवंजातीयकमर्थं शक्नोत्यवगमयितुम् ’ (शाब. भा. १. १. २) इति । तथा सति वेदमूलायाः स्मृतेस्तदुभयमूलाया लोकप्रसिद्धेश्च प्रामाण्यं दुर्चरम् । तस्मात् लक्षणप्रमाणसिद्धौ वेदो न केनापि चार्वाकादिना अपोहं शक्यते इति स्थितम् ॥

नन्वस्तु नाम वेदाख्यः कश्चित् पदार्थः । तथापि नासौ व्याख्यानमर्हति । अप्रमाणत्वेनानुपयुक्तत्वात् । न हि वेदः प्रमाणम् । तल्लक्षणस्य तत्र दुःसंपादत्वात् । तथा हि ‘ सम्यगनुभवसाधनं प्रमाणम् ’ इति केचिल्लक्षणमाहुः । अपरे तु ‘ अनधिगतार्थेगन्तु प्रमाणम् ’ इत्याचक्षते । न चैतदुभयं वेदे संभवति । मन्त्रब्राह्मणात्मको हि वेदः । तत्र मन्त्राः केचिदबोधकाः । ‘ अम्यक्सा त इन्द्र ऋष्टिः ’ (ऋ. सं. १. १६९. ३) इत्येको मन्त्रः । ‘ यादाऽमन्धायि तमपस्यया विदत् ’ (ऋ. सं. ५. ४४. ८) इत्यन्यः । ‘ सृष्येव जर्भरी तुर्फीरित् ’ (ऋ. सं. १०. १०६. ६) इत्यपरः । एवम् ‘ आपान्तमन्युस्तृपलभर्मा ’ (ऋ. सं. १०. ८९. ५) इत्यादय उदाहार्याः । न ह्येतैर्मन्त्रैः कश्चिदप्यर्थोऽवब्रूयते । एतेष्वनुभव एव यदा नास्ति तदा तत्सम्यक्त्वं तदीयसाधनत्वं च दूरापेतम् । ‘ अधः स्विदासी३दुपरि स्विदासी३त् ’ (ऋ. सं. १०. १२९. ५) इति मन्त्रस्य बोधकत्वेऽपि स्थाणुर्वा पुरुषो वा इत्यादिवाक्यवत् संदिग्धार्थबोधकत्वाच्चास्ति प्रामाण्यम् । ‘ ओपधे त्रायस्वैनम् ’ (तै. सं. १. २. १. १) इति मन्त्रो दर्भविषयः (आश्व. गृ. १. १७. ८) । ‘ स्वधिते मैनं हिंसीः ’ (तै. सं. १. २. १. १) इति क्षुरविषयः (आश्व. गृ. १. १७. ९) । ‘ शृणोत प्रावाणः ’ (तै. सं. १. ३. १३. १) इति पाषाणविषयः । एतेष्वचेतनानां दर्भक्षुरपाषाणानां चेतनवत् संबोधनं श्रूयते । ततो ‘ द्वौ चन्द्रमसौ ’ इति वाक्यवद्विपरीतार्थबोधकत्वादप्रामाण्यम् । ‘ एक एव रुद्रो न द्वितीयाय तस्ये ’ (तै. सं. १. ८. ६. १), ‘ सहस्राणि सहस्रशो ये रुद्रा अधि भूम्याम् ’ (तै. सं. ४. ५. ११. १) इत्यनयोस्तु मन्त्रयोः ‘ यावज्जीवमहं मौनी ’ इति वाक्यवत् व्याघातबोधकत्वादप्रामाण्यम् । ‘ आप उन्दन्तु ’ (तै. सं. १. २. १. १) इति मन्त्रो यजमानस्य क्षौरकाले जलेन शिरसः क्लेदनं ब्रूते । ‘ शुभिके शिर आरोह शोभयन्ती मुखं मम ’ इति मन्त्रो विवाहकाले मङ्गलाचरणार्थं पुष्पनिर्मितायाः शुभिकाया वरवध्वोः शिरस्यवस्थानं ब्रूते । तयोश्च मन्त्रयोर्लोकप्रसिद्धार्थानुवादित्वात् अनधिगतार्थगन्तृत्वं नास्ति । तस्मात् मन्त्रभागो न प्रमाणम् ॥

अत्रोच्यते—अम्यगादिमन्त्राणामर्थो यास्केन निरुक्तश्च्येऽवबोधितः । तत्परिचयरहितानामनवबोधो न मन्त्राणां दोषमावहति । अत एवात्र लोकन्यायमुदाहरन्ति—‘ नैप स्थाणोरपराधो यदेनमन्धो न पश्यति पुरुषापराधः स भवति ’ (निरु. १. १६) इति । ‘ अधः स्विदासीत् ’ इति मन्त्रश्च न सन्देहप्रबोधनार्थं प्रवृत्तः । किं तर्हि जगत्कारणस्य परवस्तुनोऽतिगम्भीरत्वं निश्चेतुमेव प्रवृत्तः । तदर्थमेव हि गुरुशास्त्रसंप्रदायरहितैर्दुर्बोधैर्बुद्धं ‘ अधः स्वित् ’ इत्यनया वचोभङ्गयोपन्यस्यति । स एवाभिप्राय उपरितनेषु ‘ को अद्वा वेद ’ (ऋ. सं. १०. १२९. ६) इत्यादिमन्त्रेषु स्पष्टीकृतः । ओपध्यादिमन्त्रेष्वपि चेतना एव तत्तदभिमानिदेवताः तेन तेन नाम्ना संबोध्यन्ते । ताश्चदेवता भगवता बादरायणेन ‘ अभिमानिव्यपदेशस्तु ’ (ब्र. सू. २. १. ५) इति सूत्रे सूचिताः । एकस्यापि रुद्रस्य स्वमहिम्ना सहस्रमूर्तिस्वीकाराच्चास्ति परस्परव्याघातः । जलादिद्रव्येण शिरःक्लेदनादेर्लोकप्रसिद्धत्वेऽपि तदभिमानिदेवतानुग्रहस्याप्रसिद्धत्वात् तद्विषयत्वेनाज्ञातार्थज्ञापकत्वम् । ततो लक्षणसम्भावादस्ति मन्त्रभागस्य प्रामाण्यम् ॥

१. ट-त-वर्जमितरेषु-स्वप्रकाशत्वम् । २. ट-लक्षणसिद्धौ । ३. ग-घ-च-छ-ण-त-थ-प-य-शक्यः । ४. त-थ-इत्येतयोस्तु, ठ-इति वाक्ययोः । ५. ट-‘ शिरसः ’ नास्ति । ठ-‘ जलेन शिरसः ’ नास्ति । ६. च-ट-ठ-फ-‘ नामबोधो । ७. ट-त-थ-संदेहबोधनाय । ८. क-झ-श-‘ दुर्बोधत्वम् । ९. ट-जलद्रव्येण । १०. त-‘ लोकसिद्धत्वेपि, ट-‘ अपि ’ नास्ति ।

एतदेवाभिधेयं भगवान् जैमिनिः मन्त्राधिकरणे मन्त्राणां विवक्षितार्थत्वमसूत्रयत् (जै. सू. १. २. ३१-४५) । तानि च सूत्राणि क्रमेणोदाहृत्य व्याख्यास्यामः । तत्र पूर्वपक्षं सूत्रयति—

‘तदर्थशास्त्रात्’ इति । यस्यार्थस्याभिधाने समर्थो मन्त्रः स एवाभिधेयो यस्य शास्त्रस्य ब्राह्मण-वाक्यस्य तदिदं वाक्यं तदर्थशास्त्रम् । तस्मात् शास्त्रादविवक्षितार्थो मन्त्रः इत्यवगम्यते । तथा हि ‘उरु प्रथस्व’ (तै. सं. १. १. ८; वा. सं. १. २. २) इति मन्त्रेण पुरोडाशप्रथममभिधीयते । ‘पुरोडाशं प्रथयति’ (तै. ब्रा. ३. २. ८. ४; श. ब्रा. १. २. २. ८) इति ब्राह्मणेनापि तदेवाभिधीयते । तर्था सैति मन्त्रेणैव प्रतीतत्वात् तदर्थबोधनाय प्रवृत्तं ब्राह्मणमनर्थकं स्यात् । मन्त्रस्याविवक्षितार्थत्वे तु विनि-योगबोधनाय ब्राह्मणमुपयुक्तम् । तस्मात् मन्त्रा उच्चारणेनैवानुष्ठाने उपकुर्वन्ति ॥ ननु उच्चारणार्थत्वे सति अदृष्टं प्रयोजनं परिकल्प्येत । अर्थाभिधायकत्वे तु दृष्टं लभ्येत । तस्मात् ब्राह्मणस्यानुवार्दकत्वमभ्युपेत्यापि मन्त्रस्याभिधानार्थत्वमेव इत्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

‘‘वाक्यनियमात्’’ इति । ‘अग्निर्मूर्धा दिवः ककुत्’ (ऋ. सं. ८. ४४. १६) इत्येवमेव वाक्यं पठितव्यमिति मन्त्रे नियम उपलभ्यते । अर्थप्रत्यायनं तु मूर्धाग्निरित्येवं व्युत्क्रमपाठेऽपि भवत्येव । तस्मात् नियतपाठक्रमसाफलयाय उच्चारणमेव मन्त्रप्रयोजनम् ॥ ननु पाठक्रमनियममात्रस्य अदृष्टार्थत्वेऽपि मन्त्रपाठोऽर्थबोधार्थ एव इत्याशङ्क्य तत्र दोषान्तरं सूत्रयति—

‘‘बुद्धशास्त्रात्’’ इति । ‘अग्नीदग्निन्विहर’ (तै. सं. ६. ३. १. २) इति प्रैषमन्त्रः प्रयोगकाले पठ्यते । तच्च अग्निविहरणादिकम् आग्नीध्रेण अध्ययनकाले एव स्वकर्तव्यत्वेन बुद्धम् । तस्य च बुद्धस्यार्थस्य पुनर्मन्त्रोच्चारणेन शासनमनर्थकम् । न हि सोपानत्के पादे पुनरप्युपानहं प्रतिमुञ्चति ॥ ननु बुद्धस्याप्यर्थस्य प्रामादिकविस्मरणपरिहाराय मन्त्रेण स्मरणमस्तु इत्याशङ्क्य दोषान्तरं सूत्रयति—

‘‘अविद्यमानवचनात्’’ इति । ‘चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य’ (ऋ. सं. ४. ५८. ३) इति मन्त्र आम्नायते । न खलु चतुःशृङ्गत्वाद्युपेतं किञ्चित् यज्ञसाधनं विद्यते यन्मन्त्रपाठेनानुस्मर्येत ॥ ननु ईदृशी काचिदेवता स्यात् इत्याशङ्क्य अन्यं दोषं सूत्रयति—

‘‘अचेतनेऽर्थबन्धनात्’’ इति । ‘ओपधे त्रायस्वैनम्’, ‘शृणोत प्रावाणः’ इत्यादौ अचेतने द्रव्ये चेतनोचितैरक्षगभ्रवाद्यर्थं बध्नाति । स चायुक्तः ॥ ननु ‘अभिमानिव्यपदेशः’ इति वैयासिकशास्त्रे सूचितत्वात् ओषध्याद्यभिमानिचेतनदेवताय विवक्ष्यतोऽमित्याशङ्क्य दोषान्तरं सूत्रयति—

‘‘अर्थविप्रतिषेधात्’’ इति । ‘अदितिर्द्यौरदितिरन्तरिक्षम्’ (ऋ. सं. १. ८१. १०) इति मन्त्रः आम्नायते । यदेव द्यौर्मन्त्रेऽन्तरिक्षमित्ययमर्थो विप्रतिषिद्धः । एवं च ‘एक एव रुद्रः’ (तै. सं. १. ८. ६. १), ‘सहस्राणि सहस्रशो ये रुद्राः’ (तै. सं. ४. ५. ११. १) इत्यादिकमप्युदाहर्तव्यम् ॥ ननु ‘त्वमेव माता च पिता त्वमेव’ इत्यादिवत् अन्तरिक्षादिरूपत्वेन अदितिः स्तूयते । एवमेकस्यापि रुद्रस्य योगसामर्थ्यात् बहुमूर्तिस्वीकारोऽस्तु । ततो नार्थविप्रतिषेधः इत्याशङ्क्य दोषान्तरं सूत्रयति—

‘‘स्वाध्यायवदवचनात्’’ इति । पूर्णिका नाम काचित् योषित् अवघातं करोति । तत्समीपे माणवकः स्वाध्यायप्रहणार्थं कदाचित् अवघातमन्त्रमधीते । न च तस्यार्थप्रकाशनविवक्षाऽस्ति, प्रतिमुसलप्रहारं तस्य मन्त्रस्यापठ्यमानत्वात् । अक्षरप्रहणायैव तं मन्त्रम् अन्यांश्च मन्त्रानभ्यस्यति । तत्र स्वाध्यायकाले पठितो-प्यवघातमन्तो यथा पूर्णिकां प्रति स्वार्थं न ब्रूते तथा कर्मकालेऽपि स्वार्थं न वक्ष्यति ॥ ननु तत्र माणव-

१. ट-ठ-मसूचयत् । २. ट-ठ-‘शास्त्रस्य’ नास्ति । ३. ट-ठ-तथापि । ४. च-ट-ब्राह्मणवाक्यमनर्थकम् । ५. ट-ठ-दृष्टं प्रयोजनं लभ्यते । ६. त-‘वादत्वं’ । ७. च-छ-प-फ-पाठार्थः । ८. क्ष-ण-न-श-बुद्धार्थस्य । ९. ट-ठ-इच्छन्ति; ग-घ-फ-प्रतिमुञ्चन्ति । १०. च-छ-ट-प-फ-‘स्यार्थस्य’ । ११. त-अन्यं दोषम् । १२. ग-घ-च-छ-त-ण-प-फ-य-‘नुस्मर्यते’ । १३. त-‘चित् रक्षणं’ । १४. थ-‘तच्चायुक्तम्’ । १५. ठ-प्रतिपाद्यताम् । १६. च-छ-त-थ-प-फ-‘एवम्’ नास्ति । १७. ट-ठ-नास्ति विरोधः ।

कस्य अर्थे विवक्षा नास्ति । पूर्णिकाप्यवबोधमक्षमा । कर्मणि तु अन्वयार्थविचक्षा विद्यते, बोधश्च संभवति इत्याशङ्क्य दोषान्तरं सूत्रयति—

‘अविज्ञेयात्’ इति । केषांचिन्मन्त्राणामर्थो विज्ञातुं न शक्यते । तद्यथा—‘अभ्यक्सा त इन्द्र ऋष्टि-रस्मे’ इत्येको मन्त्रः । ‘सृण्वेव जर्भरी तुर्भरीतू’ इत्यपरो मन्त्रः ॥ ननु ईदृशमन्त्रार्थबोधायैव निगम-निरुक्त-व्याकरणानि प्रवृत्तानीत्याशङ्क्य दोषान्तरं सूत्रयति—

‘अनित्यसंयोगान्मन्त्रानर्थक्यम्’ इति । ‘किं ते कृण्वन्ति कीकटेषु’ (ऋ. सं. ३. ५३. १४) इति मन्त्रे कीकटो नाम जनपद आम्नातः । तथा नैचाशास्त्रं नाम नगरं प्रमगन्धो नाम राजा इत्येतेऽर्था अनित्या आम्नाताः । तथा च सति प्राक् प्रमगन्धात् नायं मन्त्रो भूतपूर्व इति गम्यते । तदेवमेतैः तदर्थशास्त्रादिभिर्हेतुभिर्मन्त्रागमार्थप्रत्यायनार्थत्वं नास्ति । किंतु उच्चारणाददृष्टार्था एवेति पूर्वपक्षः ॥

तत्र सिद्धान्तं सूत्रयति—‘अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः’ इति । तु शब्देन मन्त्राणामदृष्टार्थमुच्चारणमात्रं वारयति । क्रियाकारकसंबन्धेन प्रतीयमानो वाक्यार्थो लोकवेदयोर्विशिष्टः । तथा सति यथा लोकेऽर्थप्रत्या-यनार्थैव वाक्यमुच्चार्यते तथा वैदिक्यागप्रयोगेऽपि द्रष्टव्यम् । मन्त्रेण प्रकाशितस्वर्थोऽनुष्ठातुं शक्यते न त्वप्रकाशितः । तस्मात् मन्त्रोच्चारणस्यार्थप्रकाशनरूपं दृष्टमेव प्रयोजनम् ॥ ननु ‘अभिरसि नारिरसि’ इत्यारभ्य ‘त्रैष्टुभेन स्वा छन्दसा ददे’ (तै. सं. ४. १. १. ३-४) इति मन्त्र आम्नातः । तेनैव मन्त्रेण प्रतीतेऽपि अभ्यादाने पुनर्ब्राह्मणे ‘तां चतुर्भिरभिमाम्नादते’ (तै. सं. ५. १. १. ४) इति विधीयते । तदेतद्विधानं स्वस्पष्टे व्यर्थं स्यादित्याशङ्क्योत्तरं सूत्रयति—

‘गुणार्थेन पुनःश्रुतिः’ इति । मन्त्रेण प्रतीतस्वैवार्थस्य ब्राह्मणे यापुनःश्रवणं तदेतच्चतुःसंख्यालक्षण-गुणविधानार्थवेत्तोपयुज्यते । एतस्य विधानस्याभावे चतुर्णां मन्त्राणां मध्ये येन केनाप्येकेन अभिरा-क्षेयेत ॥ ननु ‘इमामगृण्यन्नानामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादते’ (तै. सं. ५. १. २. १) इत्यत्र मन्त्रसामर्थ्या-देव प्राप्तस्य रक्षनादानस्य पुनर्ब्राह्मणवाक्यं विनियोजकमाम्नायते । तदेतत् त्वन्मते व्यर्थमित्याशङ्क्योत्तरं सूत्रयति—

‘परिसंख्या’ इति । ‘गर्दभाभिधानीं नादते’ इति निषेधः परिसंख्या । तदर्थमिदं ब्राह्मण-वाक्यम् ॥ ननु परिसंख्यायां त्रयो दोषाः प्राप्नुयुः । ‘आदते’ इति शब्दो रक्षनादानलक्षणं स्वार्थं जह्यात् । निषेधलक्षणः परार्थोऽस्य शब्दस्य कल्प्येत । रक्षनात्वसामान्येन च प्राप्तं गर्दभरक्षनाया आदानं बाध्येत इति त्रयो दोषाः । मैवम् । गर्दभरक्षनाया अप्राप्तत्वात् । तथाहि । त्वस्पष्टे प्रकरणपाठान्यथानुपपत्त्या मन्त्रेणानेन आदानं कुर्यात् इति वाक्यं परिकल्प्यते । तेन च वाक्येन मन्त्रादानयोः संबन्धे सिद्धे सति पश्चात् किं विषयकमादानमिति वीक्षायां लिङ्गात् रक्षनामात्रस्यादानमुपेत्य गर्दभरक्षनायाः प्राप्तिर्वक्तव्या । सा च विलम्ब्यते । ‘इत्यश्वाभिधानीम्’ इति प्रत्यक्षेण वाक्येन मन्त्रादानयोः संबन्धे सति लिङ्गात् रक्षनामात्रे प्राप्तमादानम् ‘अश्वाभिधानीम्’ इति श्रुत्या विशेषे व्यवस्थाप्यते । ततो मन्त्रस्य निरा-काङ्क्षत्वात् गर्दभरक्षनाया अप्राप्तत्वान्नास्ति प्राप्तबाधः । अत एव निषेधार्थो न कल्प्यते । विध्यर्थश्च न त्यज्यते । तत्र कुतो दोषत्रयम् । ईदृशमप्राप्तिरूपमेव गर्दभरक्षनाया निवारणमभिप्रेत्य ‘परिसंख्या’ इति सूत्रितम् ॥ ननु ‘उरु प्रथस्वेति प्रथयति’ इति ब्राह्मणस्य वैयर्थ्यं तदवस्थमेव इत्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

‘अर्थवादो वा’ इति । वाशब्दो वैयर्थ्यं वारयति । अस्त्यर्थवादः ‘यज्ञपतिमेव तत्प्रथयति’ इति । तेनार्थवादेन संबन्धाय ब्राह्मणे विधिः पठ्यते ॥ ननु प्रथयतीत्यनेनैव विधिवादेन प्रथनमनूय ‘यज्ञ-पतिमेव’ इत्यादिनार्थवादेन स्तोतव्यम् । तदेव तु प्रथनं कुतः प्राप्तमित्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

१. त-अर्थविवक्षा । २. च-प-फ-निघण्टुनि । ३. ट-‘च’ नास्ति । ४. ट-ठ-‘मन्त्रत्वम् । ५. ठ-वाक्यं प्रयुज्यते । ६. त-वैदिके यागः । ७. च-त-थ-फ-‘ब्राह्मणेन । ८. क-झ-ण-न-का-‘शब्दो’ नास्ति । ९. ट-ठ-आदानं । १०. ट-ठ-त-थ-तत्ति । ११. क-झ-न-श-‘सिद्धे’ नास्ति । १२. ट-विषयमा । १३. ट-ठ-सिद्धे सति । १४. ट-अवस्थाप्यते । १५. ठ-‘त्यनेन ।

‘मन्त्राभिधानात्’ इति । अभ्यर्थुः पुरोडाशमुद्दिश्य मन्त्रे ‘प्रथस्य’ इत्येवमभिधत्ते । तस्मादभिधानादभ्यर्थुर्कर्तृकं प्रथमं प्रसस्तम् । यथा लोके यः कुरु इति श्रूते स कारयत्येव, तथात्रापि यः प्रथस्य इति श्रूते स प्रथयत्येव ॥ यदुक्तम् ‘अभिर्मूर्धादिवः’ (ऋ. सं. ८. ४४. १६) इति पाठक्रमनियमात् अदृष्टार्थो मन्त्र इति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

‘अविरुद्धं परम्’ इति । परं द्वितीयसूत्रोक्तम् अस्मत्पक्षेऽप्यविरुद्धम् । न हि वयं पाठक्रमनियमाददृष्टं निवारयामः । किं तर्हि । मन्त्रोच्चारणेन जायमानमर्थप्रत्यायनं दृष्टप्रबोजनत्वात्तोपेक्षितव्यम् इत्येतावदेव श्रुतः ॥ ननु ‘प्रोक्षणीरासादय’ (वा. सं. १. २८) इति मन्त्रो बुद्धमेवार्थं शास्ति तदयुक्तम् । सोपानकेस्य उपानदन्तरासंभवात् इत्युक्तमिति चेत् तस्य परिहारं सूत्रयति—

‘संप्रैषकर्मणो गर्हानुपलम्भः संस्कारत्वात्’ इति । संप्रैषकर्मणो गर्हाः बुद्धकदोषो नोपलभ्यते । बुद्धस्याप्यर्थस्य मन्त्रेणैवानुस्मरणे सति नियमाददृष्टलक्षणस्य संस्कारस्य सद्भावात् ॥ यच्चोक्तं ‘चत्वारि शृङ्गाः’ (ऋ. सं. ४. ५८. ३) इति मन्त्रोऽसन्तमेवार्थमभिधत्ते इति तस्योत्तरं सूत्रयति—

‘अभिधानेऽर्थवादः’ इति । असतोऽर्थस्याभिधायके वाक्ये गौणस्यार्थस्योक्तिर्दृष्टव्या । तद्यथा । चत्वारो होत्रभ्वर्यूद्रातृब्रह्माणोऽस्य कर्मणः शृङ्गाणि । प्रातःसवनादयस्त्रयः पादाः । पानीयजमानौ द्वे शीर्षे । गायत्र्यादीनि सप्त छन्दांसि हस्ताः । ऋग्वेदादिभिस्त्रिभिर्वैद्वेक्षेधा बन्धनम् । कामान् वर्षतीति वृषभः । रोहवीति स्तोत्रशर्वादिशब्दान् पुनः पुनः करोति । महो देवः सोऽयं प्रौढो यज्ञस्यो देवो मर्यानाविवेक्ष इति मनुष्या एवात्राधिकारिणः । लोकेऽप्येवं गौणप्रयोगा दृश्यन्ते । ‘चक्रवाकस्तनी हंसवन्तावली काशवक्षा शैवलकेशिनी’ इत्येवं नद्याः स्तूयमानत्वात् । एवं ‘ओपधे त्रायस्य’, ‘शृणोत प्रावाणः’ इत्याद्यचेतनसंबोधनानि स्मृतिपरत्वेन योजनीयानि । यस्मिन् वपने ओपधिरपि त्रायते तत्र वपनकर्ता त्रायते इति किमु वक्तव्यम् । तथा प्रावाणोऽपि प्रातरनुवाकं शृण्वन्ति किमुत विद्वांसो ब्राह्मणा इत्योमन्त्रणाभिप्रायः ॥ योऽपि ‘अदितिर्घौरदितिरन्तरिक्षम्’ (ऋ. सं. १. ८९. १०) इति विप्रतिषेध उक्तः तस्योत्तरं सूत्रयति—

‘गुणाद्विप्रतिषेधः स्यात्’ इति । यथा ‘त्वमेव पिता त्वमेव माता’ इत्यत्र गौणप्रयोगाद्विरोधः तद्वत् । एवम् एकरुद्रदेवस्य कर्मण्येको रुद्रः शतरुद्रदेवस्य शतं रुद्रा इत्यविरोधः ॥ यदप्युक्तं स्वाध्यायमधीयानो माणवकः पूर्णिकाया अवहतिं न प्रकाशयितुमिच्छतीति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

‘विद्यावचनमसंयोगान्’ इति । वेदविद्याग्रहणकालेऽर्थस्य यदवचनं तदयज्ञसंयोगादुपपद्यते । न हि पूर्णिकाया अवधानो यज्ञसंयुक्तः । नापि माणवको यज्ञमनुतिष्ठति । अतो यज्ञानुपकारान् न तत्रार्थविवक्षा । यदप्युक्तम् ‘अम्यक्सा त इन्द्र’, ‘सृण्येव जर्भरी तुर्फीरीतू’ इत्यादावर्थस्य ज्ञातुमशक्यत्वात् नास्येवाऽर्थः इति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

‘सतः परमविज्ञानम्’ इति । विद्यमान एवार्थः प्रमादालस्यादिभिर्न विज्ञायते । तेषां निगमनिरुक्त-व्याकरणवशेन धातुतोऽर्थः परिकल्पयितव्यः । तद्यथा ‘जर्भरी तुर्फीरीतू’ इत्येवमादीनि अश्विनोराभिधानानि । तेषु हि द्विवचनान्तात्वं लक्ष्यते । आश्विनं चेदं सूक्तम् ‘अश्विनोः काममप्राः’ (ऋ. सं. १०. १०६. ११) इति दर्शनात् । एतदेवाभिप्रेत्य निरुक्तकारो व्याचष्टे—‘जर्भरी भर्तारावित्यर्थस्तुर्फीरीतू हन्तारावित्यर्थः’ (निरु. १३. ५) इति । एवं ‘अम्यक्सा ते’ इत्यादावप्युज्येयम् । यदप्युक्तं प्रमगन्दाद्यनित्यार्थसंयोगात् मेन्द्रस्य अनादित्वं न स्यात् इति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

‘उक्तश्चानित्यसंयोगः’ इति । प्रथमपादस्यान्तिमाधिकरणे सोऽयमनित्यसंयोगदोष उक्तः परिहृतः । तथा हि तत्र पूर्वपक्षे वेदानां पौरुषैकत्वं वक्तुं काठके कालापकीमत्यादिपुरुषसंबन्धाभिधानं हेतुकृत्य

१. थ-‘स्य पादस्य । २. च-य-संभवात् । ३. च-य-वर्जमितरेषु-‘भिधाने । ४. ठ-‘शस्त्रादीन् । ५. ग-घ-च-त-थ-य-इत्यादिमन्त्राणामभि । ६. ठ-तत्रोत्तरम् । ७. ठ-अप्यर्थः । ८. त-थ-ज्ञायते । ९. य-एवमेव । १०. ठ-मन्त्राणाम् । ११. ठ-‘तत्र’ नास्ति ।

‘ अनित्यदर्शनाच्च ’ (जै. सू. १. १. २८) इति होचन्तरं सूत्रितम् । तस्यायमर्थः । ‘ बबरः प्रावाहणिर-
कामयत् ’ (तै. सं. ७. १. १०. २) इत्यनित्यानां बबरादीनामर्थानां दर्शनात् ततः पूर्वमसत्त्वात् पौरु-
षेयो वेद इति तस्योत्तरमेवं सन्नितं—‘ परं तु श्रुतिसामान्यमात्रम् ’ (जै. सू. १. १. ३१) इति ।
तस्यायमर्थः । यत्काठकादिसमाख्यानं तत्प्रवचननिमित्तम् । यत्तु परं बबराद्यनित्यदर्शनं तच्छब्दसामान्य-
मात्रम् । न तु तत्र अनित्यो बबराख्यः कश्चित्पुरुषो विवक्षितः । किंतु बबरः इति शब्दानुकृतिः ।
तथा सति बबरेति शब्दं कुर्वन् वायुरभिधीयते । स च प्रावाहणिः प्रकर्षेण वहनशीलः । एवमन्यत्राप्युह-
नीयम् । तदेवं कस्यचिदपि दोषस्यासंभवात् विवक्षितार्था मन्त्राः स्वार्थप्रकाशनायैव प्रयोक्तव्याः ॥ ननु
अर्थप्रकाशनार्थत्वे सति दृष्टं प्रयोजनं लभ्यते इति युक्तिमात्रमिदमुच्यते । न त्वेतदुपोद्बलकं किञ्चित् श्रौतं
लिङ्गं पदयामः इत्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

‘ लिङ्गोपदेशश्च तदर्थवत् ’ इति । ‘ आग्नेय्याग्नीध्रमुपतिष्ठेत् ’ इति श्रूयते । तस्यायमर्थः ।
अग्निर्देवता यस्या ऋचः सेयमाग्नेयी । तथा आग्नीध्रस्थानमुपतिष्ठेत् इति । अत्र ह्युपस्थानमुपदिशद्ब्राह्मणम्
‘ अग्ने नय ’ (ऋ. सं. १. १८९. १) इत्यनया ‘ उपतिष्ठेत् ’ इति मन्त्रप्रतीकं पठित्वा नोपदिशति;
किंतु आग्नेयीत्वलिङ्गेन उपदिशति । यदा तस्यामृचि अग्निः प्राधान्येन प्रतिपाद्यते तदा तस्या ऋचः
अग्निर्देवता भवति । तथा सति आग्नेय्या इति देवतावाचितद्वितान्तनिर्देश उपपद्यते । तस्मात् अयमुप-
देशः तन्मन्त्रवाक्यमर्थवत् इति बोधयति । अतो विवक्षितार्थत्वात् अर्थप्रस्थापनार्थं प्रयोगकाले मन्त्रोच्चार-
णम् । तस्मिन्नेव विवक्षितार्थत्वे लिङ्गान्तरं सूत्रयति—

‘ ऊहः ’ इति । प्रकृतावाग्नातस्य मन्त्रस्य विकृतौ समवेतार्थत्वाय तदुचितपदान्तरस्य प्रक्षेपेण
पाठः ऊहः । तद्यथा ‘ अन्वेनं माता मन्यताम् अनु पिता अनु भ्राता ’ (तै. ब्रा. ३. ६. ६. १) इति
प्राकृतं पशुविषयो मन्त्रपाठः । तस्य च मन्त्रस्य विकृतौ पशुद्वये सति ‘ अन्वेनौ माता मन्यताम् ’ इत्यूहः ।
पशुबहुत्वे सति ‘ अन्वेनान् माता मन्यताम् ’ इत्यूहः कर्तव्यः । एतन्मन्त्रव्याख्यानरूपं
ब्राह्मणमेवमाग्रायते—‘ न माता वर्धते न पिता ’ इति । तत्रेदं चिन्तनीयम् । किमत्र
शरीरवृद्धिर्निषिध्यते आहोस्वित् शब्दवृद्धिरिति । एकवचनान्तस्य मानुशब्दस्य मातरौ इति द्विवचनान्तत्वेन
वा मातरः इति बहुवचनान्तत्वेन वा प्रयोगः शब्दवृद्धिः । तत्र न तावत् शरीरवृद्धिर्निषेधं शक्यते,
बाल्यकौमारयौवनादिवयोऽनुसारेण तद्वृद्धेः प्रत्यक्षत्वात् । अतः शब्दवृद्धिर्निषेध एव परिशिष्यते ।
मानुशब्दपितृशब्दयोर्विशेषाकारेण वृद्धिर्निषेधात् इतरस्य एनम् इति शब्दस्य अर्थानुसारिणी वृद्धिः सूचिता
भवति । तत्र यद्यर्थो न विवक्ष्येत तदा पशुद्वित्वे द्विवचनं पशुबहुत्वे बहुवचनं च कथमूह्येत । तस्मात्
विवक्षितार्था मन्त्राः । तस्मिन्नेवार्थे लिङ्गान्तरं सूत्रयति—

‘ विधिशाब्दाच्च ’ इति । मन्त्रव्याख्यानरूपो ब्राह्मणगतः शब्दो विधिशाब्दः इत्युच्यते । स चैवमाग्ना-
यते—‘ शतं हिमाः शतं वर्षाणि जीव्यास्मेत्येवैतदाह ’ (श. ब्रा. २. ३. ४. २१) इति । तत्र ‘ शतं
हिमाः ’ इत्येतत् व्याख्येयमन्त्रस्य प्रतीकम् । अवशिष्टं तु तस्य तात्पर्यव्याख्यानम् । मन्त्रस्याविवक्षितार्थत्वे
तु किं नाम तात्पर्यं मन्त्रे व्याख्यायेत । तस्मात् विवक्षितार्था मन्त्राः प्रयोगकाले स्वार्थप्रकाशनायबोद्धार-
यितव्याः । तत्र संग्रहश्लोकौ—

मन्त्रा उरु प्रथस्वेति किमदृष्टैकहेतवः ।

यागेषूत पुरोडाशप्रथनादेश्च भासकाः ॥

१. त-बबर इति । २. च-छ-प-फ-न्वेतदुं । ३. ठ-तिष्ठते । ४. च-प-फ-प्रकृतिपः; त-य-
प्रकृतपः; ठ-‘ प्राकृत....पशुद्वये सति ’ इत्यस्य स्थाने ‘ प्राकृतपशुविषयमन्त्रस्य विकृतौ पशुद्वये सति ’
इति । ५. ट-मन्त्रः । ६. ट-अत्रेदम् । ७. ग-घ-च-छ-ण-न-प-फ-य-‘ वा ’ नास्ति । ८. ग-छ-
ण-न-प-फ-य-व्याख्यायते ।

ब्राह्मणेनापि तद्भानान्मन्त्राः पुण्यैकहेतवः ।

न तद्भानस्य दृष्टत्वादृष्टं वरमदृष्टतः ॥ (जै. न्या. १. २. ४) इति ॥

नन्वस्तु मन्त्रभागस्य प्रामाण्यम् । ब्राह्मणभागस्य तु न तद्युज्यते । तथा हि । द्विविधं ब्राह्मणं विधिरर्थवादश्चेति । तथा च आपस्तम्बः—‘ कर्मचोदना ब्राह्मणानि । ब्राह्मणशेषोऽर्थवादः ’ (आप. परि. ३४-३५) इति । विधिरपि द्विविधः अप्रवृत्तप्रवर्तनम् अज्ञातार्थज्ञापनं चेति । ‘ आत्मावैष्णवं पुरोडाशं निर्वपन्ति दीक्षणीयम् ’ (ऐ. ब्रा. १. १) इत्याद्याः कर्मकाण्डगतविधयोऽप्रवृत्तप्रवर्तकाः । ‘ आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत् ’ (ऐ. आ. २. ४. १) इत्यादयो ब्रह्मकाण्डगतौ अज्ञातज्ञापकाः । तत्र कर्मकाण्डगतानां ‘ जतिलयवाग्वा वा जुहुयाद्गवीधुकयवाग्वा वा ’ (तै. सं. ५. ४. ३. २) इत्यादिविधीनां नास्ति प्रामाण्यम्, प्रवृत्त्ययोग्यद्रव्यविधानेन सम्यगनुभवसाधनत्वाभावात् । अयोग्यत्वं च वादयशेषे समाभूतम्—‘ अनाहुतिर्वै जतिलाश्च गवीधुकाश्च ’ (तै. सं. ५. ४. ३. २) इति । तत्र हि आरण्यतिलानाम् आरण्यगोधूमानां चाहुतिर्द्रव्यत्वं निषिद्धम् । तस्मात् बाधितो जतिलादिविधिरप्रमाणम् । एवम् ऐतरेयतैत्तिरीयादिब्राह्मणेषु ‘ तत्तन्नाह्वयम् ’ (ऐ. ब्रा. २. २३), ‘ तत्तथा न कार्यम् ’ (तै. ब्रा. १. १. ८. ६) इति वाक्याभ्यां बहवो विधयो निषिद्धाः । अपि च ऐतरेयब्राह्मणे अनुदितहोमं बहुधा निन्दित्वा ‘ तस्मादुदिते होतव्यम् ’ (ऐ. ब्रा. ५. ३१) इत्यसकृन्निगमितम् । तैत्तिरीयाश्च तथैवामनन्ति—‘ यदनुदिते सूर्ये प्रातर्जुह्यात् । उभयमेवाऽऽप्रेयः स्यात् । उदिते सूर्ये प्रातर्जुहोति ’ (तै. ब्रा. २. १. २. ७) इति । पुनरपि त एव उदितहोमे दोषमामनन्ति—‘ यदुदिते सूर्ये प्रातर्जुह्यात् । यथाऽतिथये प्रदुताय नून्यायाऽवमथायाऽऽह्वयं हरन्ति । तारगेव तत् ’ (तै. ब्रा. २. १. २. १२) इति । तथैव ‘ अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति ’ इति विधिः ‘ नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति ’ इति निषेधेन बाध्यते । ज्योतिष्टोमादिष्वपि अनुष्ठानानन्तरमेव स्वर्गादिफलं नोपलभ्यते । न हि भोजनानन्तरं तृप्तेरनुपलभ्योऽस्ति । तस्मान् कर्मविधिषु प्रामाण्यं दुःसंपादम् ॥

अज्ञातज्ञापकेषु ब्रह्मविधिष्वपि परस्परविरोधान्नास्ति प्रामाण्यम् । ‘ आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत् ’ इति ऐतरेयिण आमनन्ति । ‘ असद्वा इदमग्र आसीत् ’ (तै. आ. ८. ७) इति तैत्तिरीयाः । सोऽयं विरोधः । तस्मात् वेदे विधिभागः सर्वोऽप्यप्रमाणमिति प्राप्ते ब्रूमः—

अस्त्वेव जतिलादिविधेरप्रामाण्यं तदर्थस्याननुष्ठेयत्वात् । अनुष्ठेयस्वर्थः उपरितने ‘ अजाक्षीरेण जुहोति ’ (तै. सं. ५. ४. ३. २) इति वाक्ये विधीयते । तत्प्रशंसार्थमेतरे जतिलादिकमनूद्य निन्द्यते । यथा गवामश्वानां च प्रशंसार्थम् ‘ अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्यः ’ (तै. सं. ५. २. ९. ४) इति वाक्येनार्थवादरूपेण अजादीनां पशुत्वं निन्द्यते तद्वत् । एवं तर्हि अजादेयथा वस्तुनः पशुत्वमस्ति तथा जतिलादिविधिरत्र निन्द्यमानोऽपि क्वचित् शास्त्रान्तरे भवेदिति चेत्, भवतु नाम । प्रामाण्यरूपि तच्छाखाध्यायिनं प्रति भविष्यति । यथा गृहस्थाश्रमे निषिद्धमपि परान्नभोजनमाश्रमान्तरेषु प्रामाणिकं तद्वत् । अनेन न्यायेन सर्वत्र परस्परविरुद्धौ विधिनिषेधौ पुरुषभेदेन व्यवस्थापनीयौ । यथा मन्त्रेषु पाठभेदः शाखाभेदेन व्यवस्थितः तद्वत् । तैत्तिरीयाः ‘ वायवः स्थोपायवः स्थ ’ (तै. सं. १. १. १) इति मन्त्रमामनन्ति । वाजसनेयिनस्तु ‘ उपायवः स्थ ’ इत्येतं भागं नामनन्ति (वा. सं. १. १) । प्रस्युत शतपथब्राह्मणे स भागोऽनूद्य निराकृतः (श. ब्रा. १. ७. १. ३) । तथा सूक्तवाकमन्त्रे

१. च-छ-त-थ-फ-‘ तु ’ नास्ति । २. ग-घ-च-छ-ण-त-थ-प-फ-य-‘ काण्डगता विधिः ’; ट-‘ काण्डविधिः ’ । ३. च-थ-प-फ-‘ गता विधयः । ४. ट-ठ-इत्यादीनाम् । ५. ट-ठ-चाहुतिप्रत्ययत्वम् । ६. च-प-फ-‘ निगमितम् । ७. त-थ-एवमेव । ८. च-त-थ-फ-दुःसंपादनीयम् । ९. न-स्त-र-न्त-तैत्तिरीयकाः । १०. ट-अस्त्वेवम् । ११. न-‘ र्थमात्रम् ; ण-‘ मात्रजर्ति ’ । १२. छ-त-थ-फ-‘ तद्वत् ’ नास्ति । १३. ग-य-इत्येनम् ; ण-न-इत्येवम् ; घ-इत्यन्तम् । १४. च-प-फ-न समामनन्ति ।

शास्त्रान्तरपाठं निराकृत्य पाठान्तरं तैत्तिरीयाः आमनन्ति—‘ यद्वासासुपावसाना च स्वध्ववसाना वेति प्रमायुको यजमानः स्यात् ’ (तै. सं. २. ६. १. ६) इति निराकरणम् । ‘ सूपचरणा च स्वधिचरणा केयेव ब्रूयात् ’ इति पाठान्तेरपदेशः । तत्रानुष्ठातृपुरुषभेदेन व्यवस्था । तद्वत् विधिषु द्रष्टव्यम् । षोड-
शिप्रहणादिकृष्णं तु अश्रुतमीमांसावृत्तान्तस्य तवैवं शोभते । पूर्वमीमांसायां दशमाध्यायस्याष्टमपादे षोडशिनो प्रहणाप्रहणविकल्पो निर्णीतः (जै. सू. १०. ८. ६) । द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमपादे कालान्तरभाविफलसिद्ध्यर्थमपूर्वं निर्णीतम् (जै. सू. २. १. ५) । तद्वदुत्तरमीमांसायां प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे ‘ कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः ’ (ब्र. सू. १. ४. १४) इत्यस्मिन् सूत्रे जगत्कारणे परमात्मनि श्रुतिर्विप्रतिपत्तिर्निराकृता । द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमपादे आर्म्भणाधिकरणे तु ‘ असद्यपदेशावेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ’ (ब्र. सू. २. १. १७) इति सूत्रे तैत्तिरीय-
वाक्यगतस्य असच्छब्दस्य न शून्यपरत्वं किंतु अव्यक्तावस्थापरत्वम् इति निर्णीतम् । तथा जैमिनिः
चोदनासूत्रे विधिवाक्यं धर्मे प्रमाणमिति प्रतिज्ञाय औपत्तिकसूत्रे तत्प्रामाण्यं समर्थयामास (जै. सू. १. १. २; ५) । व्यासोऽपि ‘ शास्त्रेयोनित्वात् ’ (ब्र. सू. १. १. ३) इति सूत्रे वेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यं प्रतिज्ञाय ‘ तत्तु समन्वयात् ’ (ब्र. सू. १. १. ४) इत्यादिसूत्रैः समर्थयामास । तस्मात्
अमीमांसकस्य तव पूर्वोक्तस्याव्यवधान्यायो दुष्परिहारेः । अतो विधिभागस्य प्रामाण्यं सुस्थितम् ॥

अर्थवादभागस्य प्रामाण्यं महता प्रयत्नेन जैमिनिः समर्थयामास । तत्सूत्राणि व्याख्यास्यन्ते
(जै. सू. १. २. १-१८) । तत्र पूर्वपक्षं सूत्रयति—

‘ आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्शानां तस्मादित्यमुच्यते ’ इति । आम्नायस्य सर्वस्य क्रियाप्रतिपादनाय प्रवृत्तत्वादिप्रतिपादकानामर्थवैदानां नास्ति कश्चित् विवक्षितः स्वार्थः । ते चार्थ-
वादा एवमात्मन्यन्ते—‘ सोऽसोदीद्यदोदीतद्वदस्य रुद्रत्वम् ’ (तै. सं. १. ५. १. १), ‘ स आत्मनो वपा-
मुदसिद्धत् ’ (तै. सं. २. १. १. ४), ‘ देवा वै देवयजनमध्यवसाय दिशो न प्राजानन् ’ (तै. सं. ६. १. ५. १) इति । यस्मादीदृशस्य वाक्यस्य विवक्षितार्थः कश्चिदपि नास्ति तस्मादिदं वाक्यमित्य-
मुच्यते । यद्यप्यनादिस्वात् स्वरूपेणानित्यत्वं नास्ति तथापि धर्मावबोधनलक्षणस्य नित्यकार्यस्याभावात्
अनित्यैः काव्यालपैः समानत्वात् अप्रमाणमित्यर्थः ॥ ननु उदाहृतानामर्थवादानामनुष्ठेये धर्मे प्रामाण्या-
भावेऽपि स्वार्थं प्रामाण्यमस्तु । तत्प्रत्यायकत्वेन स्वतः प्रामाण्यस्य अपवादितुमशक्यत्वात् इत्याशङ्क्य
अन्येषु केषुचिदर्थवादिषु मानान्तरविरोधदर्शनादप्रामाण्ये सति तद्वृत्तान्तेन सर्वेषामन्यर्थवादानामप्रामाण्य-
मित्येभिरेव सूत्रयति—

‘ शास्त्रदृष्टविरोधाच्च ’ इति । शास्त्रविरोधो दृष्टविरोधः शास्त्रदृष्टविरोधः इति त्रिविधो
विरोधोऽर्थवादेषूपलभ्यते । तथा हि ‘ स्तेनं मनोऽनृतवादिनी वाक् ’ इत्यत्र श्रूयमाणं मानसं चौर्यं
वाचिकमनृतवैदं च प्रतिषेधशास्त्रेण विरुद्धम् । ‘ तस्माद्धूम एवाग्नेर्दिवा ददशे नाचिन्तस्मादधिरे-
वाग्नेर्नक्तं ददशे न धूमः ’ इत्यत्र दृष्टविरोधः । तथा ‘ न चैतद्विद्यो वयं ब्राह्मणा वा स्मोऽब्राह्मणा वा ’
इत्यत्रापि प्रत्यक्षविरोधः । ‘ को हि तद्वेद यद्यमुष्मिँल्लोकेऽस्ति वा न वा ’ (तै. सं. ६. १. १. १)

१. ठ-निरस्य । २. ठ-पाठोपदेशः । ३. च-फ-तद्विधिषु; प-तत् विधिवत् । ४. ट-ठ-तवैव परम् ।
५. ट-ठ-‘तद्वत्’ नास्ति; त-थ-वर्जमितरेषु-तदुत्तर । ६. ग-च-छ-ण-फ-य-भ्रुतेर्वि । ७. ट-द्वितीयाध्या-
यस्य । ८. ट-वर्जमितरेषु-‘ आर्म्भाधि ’ । ९. क-ख- ट-ठ-न-‘ योनित्वसूत्रे । १०. ट-ठ-‘ न्वयादिभिः
सूत्रैः । ११. क-ख-च-छ-ण-न-दुष्परिहारः । १२. ट-ठ-सिद्धम् । १३. ट-ठ-प्रयासेन । १४. ट-ठ-
व्याख्यायन्ते । १५. च-फ-प्रवृत्तत्वात् । १६. ट-‘ अर्थवादानाम् ’ नास्ति । १७. ट-‘ त्वर्थः; ठ-अर्थः ।
१८. ट-ठ-विवक्षितोऽर्थः । १९. ठ-‘ अपि ’ नास्ति । २०. ठ-विरोधादप्रामाण्यदर्शने । २१. च-छ-प-फ-
‘ इति ’ नास्ति । २२. ट-ठ-‘ नृतवचनम् ।

इत्यत्र शास्त्रविरोधः । 'स्वर्गकामो यजेत' इत्यादिशास्त्रे आमुष्मिकं फलं दृश्यते । तस्मात् विरोधादर्थवादानामप्रामाण्यम् ॥ ननु 'सोऽरोदीत्' इत्यादीनां निष्प्रयोजनत्वात् 'स्तेनं मनः' इत्यादीनां च विरोधादप्रामाण्येऽपि फलप्रतिपादकानामर्थवादानां तदुभयवैलक्षण्यात् अस्तु प्रामाण्यमित्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

'तथा फलभावात्' इति । यथा मानान्तरविरुद्धमर्थवादैरुक्तं तथा फलमप्यविद्यमानमेव तैरुच्यते । तथा हि गर्गात्रिरात्रं प्रकृत्य श्रूयते—'होमतेऽस्य मुखं य एवं वेद' (ताण्ड्य. ब्रा. २०. १६. ६) इति । दर्शपूर्णमासयोर्वेदाभिर्मर्शेन प्रकृत्य श्रूयते—'आस्य प्रजायां वाजी जायते य एवं वेद' (तै. सं. १. ७. ४. ६) इति । न च वयं वेदितृणां तत्फलमुपलभामहे ॥ ननु ऐहिकफलवाक्यानां विसंवादात् अप्रामाण्येऽपि आमुष्मिकफलवाक्यानामस्तु प्रामाण्यमित्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

'अन्यानर्थक्यात्' इति । एवं हि श्रूयते—'पूर्णाहुत्या सर्वाङ्कमानवाप्नोति', 'पशुबन्धयाजी सर्वाङ्गोक्तानभिजयति', 'तरति मृत्युं तरति पाप्मानं तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते य उं चैनमेवं वेद' इति । तत्र अन्याधेयगतया पूर्णाहुत्या सर्वकामप्राप्तेरन्यानि अग्निहोत्रादीन्युत्तरकालीनान्यनर्थकानि स्युः । तथा निरुद्धपशुबन्धानुष्ठानेन सर्वलोकाभिजयात् ज्योतिष्टोमादीनामानर्थक्यम् । अध्ययनकालीनैव अश्वमेधवेदनेन ब्रह्महत्यादितरणात् तदनुष्ठानं च व्यर्थं स्यात् । तस्मात् आमुष्मिकफलवाक्यानामप्यप्रामाण्यम् ॥ ननु मा भूत् फलवाक्यानां प्रामाण्यम् । तथापि निषेधवाक्येषु विरोधानुपलम्भादस्तु प्रामाण्यमित्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

'अभागिप्रतिषेधात्' इति । 'न पृथिव्यामग्निश्चेतव्यो नान्तरिक्षे न दिवि' (तै.सं. ५. २. ७. १) इत्यत्र अन्तरिक्षस्य च दिवश्च प्रतिषेधभागित्वं नास्ति तत्र चयनप्रसंगस्यैवाभावात् ॥ मा भूत्सर्हि निषेधानां प्रामाण्यम् । 'बबरः प्रावाहणिरकामयत्' (तै. सं. ७. १. १०. २) इत्यादीनां पूर्वपुरुषवृत्तान्ताभिधायिनां विरोधानुपलम्भादस्तु प्रामाण्यमित्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

'अनित्यसंयोगात्' इति । बबरादिरूपेण अनित्येनार्थेन संयोगे सति अस्य वाक्यस्य ततः पूर्वमभावात् कालिदासादिव्याक्यवत् पौरुषेयत्वं प्रसज्येत । किं बहुना । सर्वथापि नास्त्येवार्थवादानां प्रामाण्यमिति पूर्वः पक्षः ॥

सिद्धान्तं सूत्रयति—'विधिना त्वेकवाक्यत्वास्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः' इति । नुताद्वोऽर्थवादानामप्रामाण्यं वारयति । 'वायुर्वै क्षेपिष्ठा' इत्येवमादीनामर्थवादानां 'वायव्यश्च भवेत्तमा लभेत' (तै. सं. २. १. १. १) इत्यादिना विधिना सहैकवाक्यत्वादस्ति धर्मे प्रामाण्यम् । न च विधिवाक्यस्य अर्थवादनैरपेक्षेण पदान्वयसंपूर्णैस्तत्रार्थवादानां नास्त्युपयोगः इति शङ्कनीयम् । ते व्यर्थवादाः पुरुषप्रवृत्तिमाकाङ्क्षतां विधीनां स्तुत्यर्थत्वेनोपयुक्ताः स्युः । स्तुत्या च प्रलोभितः पुरुषः तत्र प्रवर्तते ॥ ननु अर्थवादानां प्रमादपठितत्वेन उपेक्षणीयत्वात् किमनेन एकवाक्यताप्रयासेन इत्याशङ्क्याह—

'तुल्यं च सांप्रदायिकम्' इति । अनध्यायवर्जनादिनियमपुरःसरं गुरुसंप्रदायादध्ययनं यत्तत् सांप्रदायिकम् । तच्च विधीनामर्थवादानां समानम् । तस्मात् विधिवदेतेषामपि प्रमादपाठो न भवति ॥ ननु 'शास्त्रविरोधाच्च' इत्येवमर्थवादेष्वनुपपत्तिरुक्त्याशङ्क्याह—

'अप्राप्ता चानुपपत्तिः प्रयोगे हि विरोधः स्याच्छब्दाधार्थस्वप्रयोगभूतस्मादुपपद्येत' इति । 'स्तेनं मनः' इत्यादौ शास्त्रविरोधाच्चानुपपत्तिरप्राप्ता प्रयोगस्यानुक्तत्वात् । प्रयोगे हि स्तेयादीनामुच्यमाने शास्त्रविरोधः स्यात् । न चात्र स्तेयं कर्तव्यमिति प्रयोग उच्यते । किंतु स्तेयशब्दार्थः एवोच्यते ।

१. ग-घ-च-छ-ण-त-थ-य-शास्त्रदृष्टेन विरोधः । २. ठ-पूर्ववृत्ता । ३. त-थ-बबरादिस्वरूपेण । ४. छ-फ-इति इत्यस्यानन्तरं 'तन्त्रवार्तिके तु एतत्सूत्रमध्याहृत्य त्रिधा व्याख्यातम् । अप्राप्तां चानुपपत्तिम् अप्राप्तां चानुपपत्तिः अप्राप्तां चानुपपत्तिम् इति' इत्यधिकः पाठो दृश्यते । ४. ण-न-स्तेय्यादी ।

न च शब्दार्थः प्रयोगभूतः । तस्मात् शब्दार्थवचनमात्रेण शास्त्रविरोधाभावादयमर्थवादः उपपन्नः एव ॥ ननु ‘स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः’ इति यदुक्तं तत् असत् वैयधिकरण्यात् । ‘वेतसशाखया चावकाभिश्च वि कर्षस्यापो वै शान्ताः’ (तै. सं. ५. ४. ४. ३) इत्यत्र वेतसावके विधीयेते आपश्च स्तूयन्ते इति वैयधिकरण्यमित्याशङ्क्याह—

‘गुणवाद्स्तु’ इति । तु शब्दो वैयधिकरण्यदोषं वारयति । गुणवादो ह्यत्र विवक्षितः । यथा लोके कश्मीराभिर्जनो देवदत्तः कश्मीरदेशेषु स्तूयमानेषु स्तुतमात्मानं मन्यते एवमत्रापि अभ्यो जाते वेतसावके अस्तु स्तुतासु स्तुते एव भवतः । शान्ताभ्योऽद्भ्यो जातवात् वेतसावके स्वयमपि शान्ते सस्यौ यजमानस्यानिष्टं शमयतः इत्येतादृशस्य गुणस्य वादोऽत्राभिप्रेतः । ‘सोऽरोदीत्’ इत्यत्रापि रजतस्य पतिताश्रुरूपत्वात् रजतदाने गृहेऽपि रोदनप्रसंगात् ‘बर्हिषि रजतं न दयम्’ इति तन्निषेधेन विधेयेनार्थवादस्यैकवाक्यत्वम् । तत्र रजतदानाभावे रोदनाभावरूपो गुणोऽत्र विवक्षितः । तेन च गुणेन रजतदाननिवारणरूपो विधिः स्तूयते । यद्यपि रजतस्य अश्रुप्रभवत्वमत्यन्तमस्तु तथापि यथोक्तरीत्या विधेः स्तुतिः संपद्यते । ‘यः प्रजाकामः पशुकामः स्यात्स पुं प्रजापत्यमजं तूपरमा लभेत’ (तै. सं. २. १. १. ४-५) इत्ययं विधिः प्रजापतिवपोल्लेखेन स्तूयते । यस्मात् प्रजापतिः स्ववर्षामपि उल्लिख्य अग्नौ प्रहस्य ततो जातं तूपरम् अजम् आत्मार्यमालभ्य प्रजाः पशूश्च लब्धवान्, तस्मात् प्रजादिसंपादकोऽयं तूपरः इति तूपरगुणस्य वादोऽत्र विवक्षितः । ‘आदित्यः प्रायणीयश्चरः’ इत्येव विधिः ‘दिशो न प्राजानन्’ इत्यनेन दिङ्मोहेन स्तूयते । यदियमदितिर्देवता दिङ्मोहमप्यपनीय दिग्विशेषं ज्ञापयति तदा बहुविधकर्मसमुदायरूपे सोमयागेऽनुष्ठानविषयं भ्रममपनयतीति किमु वक्तव्यमित्येवम् अदितिदेवतागतस्य गुणस्य वादोऽत्र विवक्षितः । स्वकीयवपोल्लेखो देवयजनाध्यवसानमात्रेण दिङ्मोहश्चेत्युभयमस्तु वा मा वा । सर्वथापि स्तुतिपरत्वमभ्युपगच्छतामस्माकं न किञ्चिद्दीयते । ‘शिखा ते वर्धते वस्स गुडूचीं श्रद्धया पिब’ इत्यादावविद्यमानेनाप्यर्थेन लोके स्तुतिदर्शनात् ॥ अथ पूर्वपक्षिणा शास्त्रविरोधं दर्शयितुं यदुदाहृतं ‘स्तेनं मनोऽनृतवादिनी वाक्’ इति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

‘रूपाप्रायात्’ इति । ‘हिरण्यं हस्ते भवत्यथ गृह्णाति’ इत्येतं विधिं स्तोतुमयमर्थवाद उच्यते । यथा लोके किमृषिणा देवदत्त एव पूजयितव्य इत्यत्र देवदत्तपूजां स्तोतुमेव औदासीन्यमृषावृत्तपुन्यस्यते, न तु पूज्यत्वमृषेर्वारयितुम्; एवमत्रापि हस्ते हिरण्यग्रहणं प्रशंसितुं मनसः स्तेनरूपं वाचोऽनृतवादिवं चोपन्यस्यते । तत्र गुणवादेन शब्दार्थो योजनीयः । यथा स्तेनाः प्रच्छन्नरूपा एव मनोऽपीति प्रच्छन्नरूपत्वमत्रगुणः । प्रायेण वागनृतं वक्तीति प्रायिकत्वं तत्र गुणः । हस्तस्तु न प्रच्छन्नो नाप्यनृतबहुलः । अतो हस्ते हिरण्यधारणं प्रशस्तमिति स्तूयते । यदपि दृष्टविरोधाय ‘धूम एवाग्नेर्दिवा दृश्ये’ इत्यादिकमुदाहृतं तत्रोत्तरं सूत्रयति—

‘दूरभूयस्त्रात्’ इति । ‘अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति सायं जुहोति’, ‘सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः’ इत्येतौ विधी स्तोतुं सोऽर्थवादः । यस्मात् अर्चिर्दिवा न दृश्यते तस्मात् सूर्यमन्त्र एव प्रातः प्रयोक्तव्यः । यस्मात् रात्रावर्चिरेव दृश्यते तस्मात् अग्निमन्त्रो रात्रौ प्रयोक्तव्यः इत्येवं तयोर्मन्त्रयोः स्तुतिः । धूमाचिंपोरदर्शनोपन्यासस्तु दूरभूयस्वगुणनिमित्तः । भूयसि हि दूरे पर्वताग्रे वृक्षादयोऽपि न विस्पष्टं दृश्यन्ते, किंतु तृणसादृश्येन तेषां दर्शनाभास एव ।

१. च-छ-त-थ-प-फ-स्तेयशब्दार्थः; ग-घ-ण-य-स्तेनशब्दार्थः । २. ग-घ-च-छ-ण-त-थ-प-फ-काश्मी-
राभि । ३. त-‘एव’ नास्ति; थ-‘स्तुते एव’ इत्यस्य स्थाने ‘ते एव स्तुते’ । ४. झ-न-श-‘नीत्या ।
५. च-ण-प-फ-‘अपि’ नास्ति । ६. ग-घ-यथेय; ट-ठ-यदेय । ७. च-त-थ-प-फ-तथा । ८. ट-ठ-झ-श-
गृह्णाति । ९. घ-च-छ-ण-न-प-फ-लोकेऽपि । १०. च-छ-त-प-फ-प्रयोक्तव्यः सूर्यमन्त्रश्च दिवा इत्येवम् ।

तद्वदत्रापि ॥ यदप्यन्यदृष्टविरोधार्थोदाहृतं 'न चैतद्विष्णो वयं ब्राह्मणा वा स्मोऽब्राह्मणा वा' इति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

'स्थपराधात्कर्तुं पुत्रदर्शनात्' इति । 'प्रवरे प्रम्रियमाणे ब्रूयाद्देवाः पितरः' इत्यस्य विधेः स्तावकोऽयमर्थवादः । यदि यजमानो 'देवाः पितरः' (तै. ब्रा. ३. ७. ५. ४) इत्यादिमन्त्रेण प्रवरमनुमन्त्रयेत् तदानीम् अब्राह्मणोऽपि ब्राह्मणो भवेत् इत्यनुमन्त्रणस्य स्तुतिः । 'न चैतद्विष्णः' इत्येतदज्ञानवचनं दुर्ज्ञानत्वगुणेन तत्र प्रयुज्यते । यत्र स्त्रिया अपराधो भवति तत्र कर्तुंरत्पादयितुर्जांरस्यापि पुत्रो दृश्यते । अतः पत्युपपत्योरुभयोः पुत्रदर्शनात् स्वकीयजन्या कीदृशमिति दुर्ज्ञानम् । अनेनाभिप्रायेण प्रयुक्तत्वात् नास्मि तत्र दृष्टविरोधः । न हि तत्र दृश्यमाणं स्वब्राह्मण्यमपवदितुं 'न चैतद्विष्णः' इत्युपन्यस्तम् ॥ यदपि शास्त्रीयदर्शनविरोधार्थोदाहृतं 'को हि तद्वेद यद्यमुप्निहोकेऽस्मि वा न वा' इति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

'आकालिकेप्सा' इति । 'दिश्वतीकाशान्करोति' इति प्राचीनवंशस्य द्वारविधिः । तस्य शेषोऽयं 'को हि तद्वेद' इति । भूसाद्युपद्रवपरिहारेण प्रत्यक्षेण फलेन द्वारविधिः स्तूयते । स्वर्गप्राप्तिरूपं तु फलमाकालिकम् । अकाले भवमाकालिकं विप्रकृष्टकालीनं न विद्वानीतनमित्यर्थः । तस्येप्सा प्राप्तिमुमिच्छा । सा च 'को हि तद्वेद' इत्यनिश्चयोपन्यासे कारणम् । यथा भाविकालीनः पौत्रपौत्रादिवृत्तान्तो निश्चेतुं न शक्यते, तद्वत् स्वर्गप्राप्तिर्भाविकालीनेति गुणयोगादनिश्चयोपन्यासः । भूसादिपरिहारस्तु प्रत्यक्षत्वात् निश्चितं इत्यभिप्रायः ॥ यदप्यन्यदृष्टविरोधार्थोदाहृतं 'शोभतेऽस्य मुखं य एवं वेद' इति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

'विद्याप्रशंसा' इति । सोऽयं गर्गत्रिरात्रविधेः शेषः । तद्विषयं वेदनमपि मुखशोभाहेतुः किमुतानुष्ठानमिति स्तूयते । यथा कर्णाभरणादिना मुखं शोभितं भवति एवं वेदितुरुत्साहेनैव विकसितं वदनं शोभितमिव शिष्यैरुद्धीक्ष्यते । अतः शोभासादृश्यगुणयोगात् शोभते इत्युच्यते । यदप्यन्यद्विरोधार्थोदाहृतम् 'आस्य प्रजायां वाजी जायते य एवं वेद' इति सोऽपि वेदानुमन्त्रणविधेः शेषः । अत्रापि कैमुतिकन्यायेन स्तुतिः पूर्ववशोजनीया । वेदितुः पुत्रः पितृशिक्षया स्वयमपि विद्वान् भवति । ततः प्रतिग्रहेणात्रं प्राप्नोति । तस्मात् ईदृशं गुणमभिप्रेत्य 'वाजी जायते' इत्युक्तम् ॥ यदप्यन्यानर्थक्यार्थोदाहृतं 'पूर्णाहुत्या सर्वान्कामानवानोति' इति तत्रोत्तरं सूत्रयति—

'सर्वस्वमाधिकारिकम्' इति । 'पूर्णाहुतिं जुहुयात्' इत्यस्य विधेः शेषोऽयम् । सर्वकामावाप्तिहेतुत्वात् प्रशस्तेयमाहुतिरिति स्तूयते । यथा सर्वे ब्राह्मणा भोजयितव्या इत्यत्र सर्वत्वं स्वगृहागतब्राह्मणविषयम्, एवं पूर्णाहुत्या कर्मसाङ्गत्वे यत्फलं तस्मिन्नधिकारे प्रस्तावे संभावितं तद्विषयमेव सर्वत्वं द्रष्टव्यम् । पूर्णाहुतेरभावे सति आधानरूपं कर्म अङ्गविकलं भवति । तच्च वैकल्यं पूर्णाहुत्या समाधीयते इत्येकः कामः । तस्मिन् समाहिते सति आहवनीयाद्यग्नयोऽग्निहोत्रादिकर्मसु योग्या भवन्तीत्ययमन्यः कामः । तैश्च कर्मभिः तत्फलं प्राप्यते इति कामान्तरम् । ईदृशी सर्वकामावाप्तिः आहुरेयन्तरेऽपि विद्यते इति चेत्, विद्यतां नाम । किं नश्चिन्नम् । न खल्वेतावता पूर्णाहुतिस्तुतेः

१ च-ण-न-प-फ- 'अपि' नास्ति । २. च-छ-त-थ-प-फ-तस्य प्राप्तुं । ३. छ-पुत्रपौत्रवृत्तान्तो; च-छ-प-फ-पुत्रपौत्रादिवृत्तान्तो; थ-पौत्रादिवृत्तान्तो । ४. ट-ठ-निश्चीयते । ५. ट-ट-तस्य मुखं । ६. ग-ट-ठ-थ-य- 'एव' नास्ति । ७. ग-घ-च-छ-ण-त-थ-फ-य-कर्मसाङ्गत्वं यत्फलम् ; छ-कर्मसाङ्गत्वादिकं यत्कृतम् । ८. ग-घ-प-फ-य-अङ्गविफलम् ; छ-ण-अङ्गं विफलम् । ९. च-छ-प-फ- सर्वकामप्राप्तिः । १०. ट-ठ-आहुत्यन्तरे ।

काचित् हानिरस्ति ॥ ननु पूर्णाहुतेरङ्गत्वात् तदीयफलश्रुतेरर्थवादत्वेन स्तावकाच्च भवतु, 'द्रव्यसंस्कार-
कर्मसु परार्थत्वात्फलश्रुतिरर्थवादः' (जै. सू. ४. ३. १) इति सूत्रेण निर्णीतत्वात् । पशुबन्धवाक्यस्य
तु कर्मविधायकत्वात् सर्वलोकाभिजयस्य मुख्यफलत्वादन्वयानर्थक्यं दुर्बोरमित्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

‘फलस्य कर्मनिष्पत्तेस्तेषां लोकवत्परिमाणतः सारतो वा फलविशेषः स्यात्’ इति ।
पृथिन्यन्तरिक्षद्युलोकेष्वन्यतमलोकाभिजयरूपं फलं पशुबन्धकर्मणा निष्पाद्यते । तेषां च पृथिव्या-
दीनां फलानां कर्मान्तरेण परिमाणाधिक्यं सारत्वं वा संपद्यते । ततः फलविशेषः स्यादिति नास्त्यानर्थ-
क्यम् । लोकवत् इति उक्तार्थं दृष्टान्तः । यथा लोके निष्केण खारीपरिमितान् ब्रीहीन् विक्रीय निष्का-
न्तरेण पुनः क्रये सति परिमाणाधिक्यं भवति । यथा वा निष्केण वस्त्रमात्रं लभ्यते निष्कद्वयेन तु
सारभूतं दुर्कूलम् । तथा भोगाधिक्यं भोगसारत्वं वा कर्मान्तरेण द्रष्टव्यम् । ब्रह्महत्याया अपि मानस्याः
स्वल्पाया वेदनमात्रेण तरणं, कायिकयास्तु महत्या अश्वमेधेनेति नास्त्यन्यानर्थक्यम् ॥ योऽपि ‘नान्तरिक्षे
न दिवि’ इत्यप्रसक्तप्रतिषेध उदाहृतः तथा ‘बबरः प्रावाहणिः’ इत्यनित्यसंयोग उदाहृतस्तत्त्वो-
भयत्रोत्तरं सूत्रयति—

‘अन्ययोर्यथोक्तम्’ इति । अन्ययोरुदाहरणयोरुत्तरं पूर्वोक्तमेव द्रष्टव्यम् । अन्तरिक्षादौ
चयननिन्दारूपोऽर्थवादो ‘हिरण्यं निधाय चेतव्यम्’ इत्यस्य विधेः शेषः । अतोऽत्र ‘स्तुत्यर्थेन
विधीनां स्युः’ इत्युक्तमेवोत्तरम् । अन्तरिक्षे चयनप्रसक्त्यभावात् तन्निरुद्धा नित्यानुवादोऽस्तु । तेनापि
विधिः स्तोतुं शक्यते । नित्यसिद्धार्थानुवादिना वायोः क्षेपिष्ठत्वेन पशुविधेः स्तुतत्वात् । ‘बबरः प्रावाह-
णिरकामयत’ इत्यत्रापि बबरनामकः कश्चिदनित्यः पुरुषो मनुष्यो न विवक्षितः, किंतु बबरध्वनियुक्तः
प्रकर्षण वहनशीलो वायुर्व्यवहारदशायां नियम एवार्थो विवक्षितः इत्येतदुत्तरं प्रथमपादस्यान्तिमाधिकरणे
प्रोक्तम् । तस्मात् संभावितदोषाणां परिहृतत्वादर्थवादानामस्ति प्रामाण्यम् ।

तत्र संग्रहश्लोकाः—

वायुर्वा इत्येवमादेरर्थवादस्य मानता ।

न विधेयेऽस्ति धर्मे किं किं वाऽसौ तत्र विद्यते ॥

विध्यर्थवादशङ्कानां मिथोऽपेक्षापरिक्षयात् ।

नास्त्येकवाक्यता धर्मे प्रामाण्यं संभवेकतः ॥

विध्यर्थवादौ साकाङ्क्षौ प्राज्ञस्य पुरुषैर्यथोः ।

तेनैकवाक्यता तस्माद्वादानां धर्ममानता ॥ (जै. न्या. १. २. १) इति ॥

तदेवं वेदे विद्यमानानां त्रयाणां मन्त्रविध्यर्थवादभागानामप्रामाण्यकारणाभावात् बोधकानां तेषां
प्रामाण्यस्य स्वतस्वाङ्गीकारात् कृत्स्नस्यापि वेदस्य प्रामाण्यं सिद्धम् ॥

ननु एवमपि वेदस्य पौरुषेयत्वेन विग्रहलम्भकवाक्यवदप्रामाण्यं स्यात् । पौरुषेयत्वं च प्रथमपादे
पूर्वपक्षत्वेन जैमिनिः सूत्रयामास—(जै. सू. १. १. २७-३२)

‘वेदांश्चैके संनिकर्षं पुरुषाख्याः’ इति । एके वादिनो वेदान् प्रक्तिं संनिकर्षं मन्यन्ते ।
कालिदासादिभिर्निर्मितानां रघुवंशादिग्रन्थानां समुच्चयार्थश्चकारः । ते ह्यत्र दृष्टान्ततया समुच्चयिन्ते ।
यथा रघुवंशादय इदानीं तनास्तथा वेदा अपि । न तु वेदा अनादयः । अत एव वेदकर्तृत्वेन
पुरुषा आख्यायन्ते । वैयासिकं भारतं वाल्मीकीयं रामायणमित्यत्र यथा भारतादिकर्तृत्वेन व्यासादय
आख्यायन्ते, तथा काठकं कौथुमं तैत्तिरीयमित्येवं तत्तद्वेदशास्त्राकर्तृत्वेन कठादीनामाख्यातावात् वेदाः

१. ट-ठ-वर्जमितरेषु-रङ्गभावत्वात् । २. ट-ठ-सूत्रे । ३. च-छ-ट-ठ-त-थ-फ-निष्पद्यते ।
४. त-थ-विकीणाति । ५. ट-ठ-‘दुर्कूलम्’ नास्ति । ६. ग-घ-च-छ-ण-त-थ-न-प-फ-थ-नास्त्यानर्थक्यम् ।
७. च-छ-त-प-फ-अनयोऽरुदाहरणयोः

पौरुषेयाः ॥ ननु मित्यानामेव सतां वेदानामुपाध्यायवत् संप्रदायप्रवर्तकत्वेन काठकादिसमाख्या स्यादित्याशङ्क्य युक्त्यन्तरं सूत्रयति—

‘अनित्यदर्शनाच्च’ इति । अनित्या जननमरणवन्तो बबरादयो वेदे श्रूयन्ते—‘बबरः प्रावाह-
गिरकामयत’, ‘कुसुखबिन्द औहालकिरकामयत’ (तै. सं. ७. २. २. १) इति । तथा सति
बबरादिभ्यः पूर्वमभावादमित्या वेदाः । विमतं वेदवाक्यं पौरुषेयं, वाक्यत्वात्, कालिदासादि-
वाक्यवत् इत्याद्यनुमानसमुच्चयार्थश्चकारः ॥

सिद्धान्तं सूत्रयति—‘उक्तं तु शब्दपूर्वत्वम्’ इति । तु शब्दो वेदानामनित्यत्वं वारयति । शब्दस्य
वेदरूपस्य कठादिपुरुषेभ्यः पूर्वत्वमनादित्वं प्राचीनैरव सूत्रैरुक्तम् । ‘औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन संबन्धः’
(जै. सू. १. १. ५) इत्यस्मिन् सूत्रे औत्पत्तिकशब्देन सर्वेषां शब्दानां वेदानां तदर्थानां तदुभय-
संबन्धानां च नित्यत्वं प्रतिज्ञायोत्तराभ्यां शब्दाधिकरणवाक्याधिकरणभ्यामुपपादितत्वात् । का तर्हि
काठकाद्याख्याया गतिरित्याशङ्क्य संप्रदायप्रवर्तनात् सेयमुपपद्यते इत्युत्तरं सूत्रयति—

‘आख्या प्रवचनात्’ इति । अस्वियमाख्याया गतिः । ततः परं बबराद्यनित्यदर्शनं यदुक्तं
तस्य किमुत्तरमित्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

‘परं तु श्रुतिसामान्यमात्रम्’ इति । यत् परं बबरादिकं तत् शब्दसामान्यमेव न तु मनुष्यो
बबरनौमकोऽत्र विवक्षितः । बबरध्वनियुक्तस्य प्रवहणस्वभावस्य वायोरत्र वक्तुं शक्यत्वात् ॥ ननु वेदे
कचिदेवं श्रूयते—‘वनस्पतयः सत्रमासत’, ‘सर्पाः सत्रमासत’ इति । तत्र वनस्पतीनामचेतनत्वात्
सर्पाणां चेतनत्वेऽपि विद्यारहितत्वात् न तदनुष्ठानं संभवति । अतो ‘जरद्वयो गायति मद्रकाणि’
इत्याद्युन्मत्तबालवाक्यसदृशत्वात् केनचित् कृतो वेद इत्याशङ्क्य उत्तरं सूत्रयति—

‘कृते चाविनियोगः स्यात्कर्मणः समत्वात्’ इति । यदि ज्योतिष्टोमादि वाक्यं केनचित् पुरुषेण
क्रियेत तदानीं कृते तस्मिन् वाक्ये स्वर्गसाधनत्वे ज्योतिष्टोमस्य विनियोगो न स्यात्, साध्यसा-
धनभावरय पुरुषेण ज्ञातुमशक्यत्वात् । श्रूयते तु विनियोगः ‘ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत’
इति । न चैतदुन्मत्तवाक्यसदृशं लौकिकविधिवाक्यवत् भाव्यकरणेतिकर्तव्यतारूपैकभिन्नशैलेताया
भावनाया अवगमात् । लोके हि ब्राह्मणान् भोजयेदिति विधौ किं केन कथमित्याकाङ्क्षायां तृप्तिमुद्दि-
श्यौदनेन द्रव्येण शाकसूपादिपरिवेषणप्रकारेणैति यथोच्यते तथा ज्योतिष्टोमविधावपि स्वर्गमुद्दिश्य
सोमेन द्रव्येण वीक्षणीयाद्यज्ञोपकारप्रकारेणेत्युक्ते कथमुन्मत्तवाक्यसदृशं भवेत् । वनस्पत्यादि-
सत्रवाक्यमपि न तत्सदृशं, तस्य सत्रकर्मणो ज्योतिष्टोमादिना समत्वात् । ‘यत्परो हि शब्दः स
शब्दार्थः’ इति न्यायविद् आहुः । ज्योतिष्टोमादिवाक्यस्य विधायकत्वादनुष्ठाने तात्पर्यम् । वनस्पत्यादि-
मत्रवाक्यस्यार्थवादत्वात् प्रश्नांसायां तात्पर्यम् । सा चाविद्यमानेनापि कर्तुं शक्यते । अचेतना अविद्वांसोऽपि
सत्रमनुष्ठितवन्तः, किं पुनश्चेतना विद्वांसो ब्राह्मणा इति सत्रस्तुतिः । चकारः पूर्वपक्षोक्तस्य वाक्यत्व-
हेतोः कर्त्रनुपलम्भेन पराहतिं समुच्चिनोति । तस्मात् नास्ति वेदस्य पौरुषेयत्वम् ॥

अत्रैतौ संग्रहश्लोकी—

पौरुषेयं न वा वेदवाक्यं स्यात्पौरुषेयता ।

काठकादिसमाख्यानाद्वाक्यत्वाच्चान्यवाक्यवत् ॥

१ टुठ-वर्जमितरेषु—‘पौरुषेयं वाक्यत्वात्’ इत्यस्य स्थाने ‘पौरुषेयवाक्यत्वात्’ । २. ट-ठ—
‘वेदानाम्’ नास्ति । ३. ट-बबरादिनामको । ४. ट-ठ-सत्रानुष्ठानम् । ५. त-थ—‘जरद्वयः
कम्बलपादुकाभ्यां द्वारि स्थितो गायति मद्रकाणि । तं ब्राह्मणी पृच्छति पुत्रकामा राजन् रुमायां लघुनस्य
कोऽर्थः’ इत्याद्य । ६. ट-ठ-स्वर्गसाधनत्वेन । ७. ट-ठ-ज्योतिष्टोमेन ।

समाख्यानं प्रवचनाद्वाक्यत्वं तु पराहतम् ।

तत्कर्त्रनुपलम्भेन स्यात्ततोऽपौरुषेयता ॥ (जै. न्या. १. १. ८) इति ॥

ननु भगवता बादरायणेन वेदस्य ब्रह्मकार्यत्वं सूत्रितं—‘शास्त्रयोनित्वात्’ इति । ऋग्वेदादिशास्त्रकारणत्वात् ब्रह्म-सर्वज्ञमिति सूत्रार्थः । वाङ्म । नैतावता पौरुषेयत्वं भवति मनुष्यनिर्मितत्वाभावात् । ईदृशमपौरुषेयत्वमभिप्रेत्य व्यवहारदशायामाकाशादिवत् नित्यत्वं बादरायणेनैव देवताधिकरणे सूत्रितम्—‘अत एव च नित्यत्वम्’ (म. सू. १. ३. २९) इति । श्रुतिस्मृती चात्र भवतः । ‘वावा विरूप नित्यया’ (क. सं. ८. ७५. ६) इति श्रुतिः । ‘अनादिनिधना नित्या वागु-स्तृष्टा स्वयंभुवा’ (म. शां. २३२. २४) इति स्मृतिः । तस्मात् कर्तृदोषशङ्काया अनुदयात् मन्त्र-ब्राह्मणान्नकस्य वेदस्य निर्दिष्टं प्रामाण्यं सिद्धम् ॥

ननु मन्त्रब्राह्मणात्मकत्वं वेदस्य न युक्तं, तयोः स्वरूपस्य निर्णेतुमशक्यत्वात् । भैवम् । द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे सप्तमाष्टमयोरधिकरणयोर्निर्णयित्वात् । सप्तमाधिकरणमारचयति—

अहे बुध्निय मन्त्रं स इति मन्त्रस्य लक्षणम् ।

नास्त्यस्ति वाऽस्य नास्त्येतदव्याप्त्यादेरवारणात् ॥

याज्ञिकानां समाख्यानं लक्षणं दोषवर्जितम् ।

तेऽनुष्ठानस्मारकादीं मन्त्रशब्दं प्रयुज्जते ॥ (जै. न्या. २. १. ७) ॥

आधाने इदमाम्नायते—‘अहे बुध्निय मन्त्रं मे गोपाय’ (तै. ब्रा. १. २. १. २६) इति । तत्र मन्त्रस्य लक्षणं नास्ति । अव्याप्त्यतिव्याप्त्योर्वावर्धितुमशक्यत्वात् । विहितार्थाभिधायको मन्त्रः इत्युक्ते ‘यसन्ताय कपिञ्जलानालभते’ (वा. सं. २४. २०) इत्यस्य मन्त्रस्य विधिरूपत्वादव्याप्तिः । मननहेतु-मन्त्रः इत्युक्ते ब्राह्मणेऽतिव्याप्तिः । एवम् अपिदान्तो मन्त्रः, उत्तमपुरुषान्तो मन्त्रः, इत्यादिलक्षणानां परस्परमव्याप्तिरिति चेत्, भैवम् । याज्ञिकममाख्यानस्य निर्दोषलक्षणत्वात् । तच्च समाख्यानमनुष्ठान-स्मारकादीनां मन्त्रत्वं गमयति । ‘उरु प्रथस्व’ (तै. सं. १. १. ८. १) इत्यादयोऽनुष्ठानस्मारकाः । ‘अग्निमीले पुरोहितम्’ (क. सं. १. १. १) इत्यादयः स्तुतिरूपाः । ‘इपे त्वा’ (तै. सं. १. १. १. १) इत्यादयस्त्वान्ताः । ‘अग्न आ याहि वीतये’ (तै. ब्रा. ३. ५. २. १) इत्यादय आमन्त्रणो-पेताः । ‘अग्नीदग्नीन्वि हर’ (तै. सं. ६. ३. १. २) इत्यादयः प्रेरणकाः । ‘अधः स्विदासीश्तुपरि स्विदासीश्तु’ (क. सं. १०. १२९. ५) इत्यादयो विचाररूपाः । ‘अम्बे अम्बाल्यम्बिके न मा नयति कश्चन’ (तै. सं. ७. ४. १९. १) इत्यादयः परिदेवनरूपाः । ‘पृच्छामि त्वा परमन्तं पृथिव्याः’ (तै. सं. ७. ४. १८. २) इत्यादयः प्रश्नरूपाः । ‘वेदिमाहुः परमन्तं पृथिव्याः’ (तै. सं. ७. ४. १८. २) इत्यादय उत्तररूपाः । एतन्मन्त्रादयुःशहार्यम् । ईदृशेष्वन्यन्तविजातीयेषु समाख्यानमन्तरेण नान्यः कश्चिदनुगतो धर्मोऽस्ति यस्य लक्षणत्वमुच्येत । लक्षणस्य चोपयोगः पूर्वाचार्यैर्दर्शितः—

ऋषयोऽपि पदार्थानां नान्तं यान्ति पृथक्कथनः ।

लक्षणेन तु सिद्धानामन्तं यान्ति विपश्चितः ॥

इति । तस्मात् अभियुक्तानां मन्त्रोऽयमिति समाख्यानं लक्षणम् ॥

अष्टमाधिकरणमारचयति—

नास्त्येतद्ब्राह्मणेष्वत्र लक्षणं विद्यतेऽथ वा ।

नास्तीत्यन्तो वेदभागा इति कलुषेणभावतः ॥

मन्त्रश्च ब्राह्मणं चेति द्वौ भागौ तेन मन्त्रतः ।

अन्यद्ब्राह्मणमित्येतद्भवेद्ब्राह्मणलक्षणम् ॥ (जै. न्या. २. १. ८) ॥

चातुर्मास्येष्विदमाज्ञायते—‘एतद्ब्राह्मणान्येव पञ्च हवींषि’ (तै. ब्रा. १. ७. १. १) इति । तच्च ब्राह्मणस्य लक्षणं नास्ति । कुतः । वेदभागानामिवसानवधारणेन ब्राह्मणमारोष्वन्वयागौषु च लक्षणस्याव्याप्त्यतिव्याप्त्योः शोधयितुमशक्यत्वात् । पूर्वोक्तो मन्त्रभाग एकः । भागान्तराणि च कानिचित् पूर्वैरुदाहृतं संगृहीतानि —

हेतुनिर्वचनं निन्दा प्रशंसा संशयो विधिः ।

परक्रिया पुराकल्पो व्यवधारणकल्पना ॥

इति । ‘तेन ह्यत्र क्रियते’ इति हेतुः । ‘तद्गो दधित्वम्’ (तै. सं. २. ५. ३. ४) इति निर्वचनम् । ‘असेंध्या वै माषाः’ (तै. सं. ५. १. ८. १) इति निन्दा । ‘वायुर्वै शेषिष्ठा देवता’ (तै. सं. २. १. १. १) इति प्रशंसा । ‘तं व्यचिकित्सज्जुहवानी ३ मा ह्रीषा ३ म्’ (तै. सं. ६. ५. २. १) इति संशयः । ‘यजमानेन संमितौदुम्बरी भवति’ (तै. सं. ६. २. १०. ३) इति विधिः । ‘माषानेव मह्यं पंचमि’ इति परकृतिः । ‘पुरा ब्राह्मणा अभैषुः’ (तै. सं. १. ५. ७. ५) इति पुराकल्पः । ‘यावतोऽध्वान्प्रतिगृहीषात्तावतो वाक्यान्नुपकपालाभिर्वपेत्’ (तै. सं. २. ३. १२. १) इति विशेषावधारणकल्पना । एवमन्यदप्युदाहार्यम् । न च हेत्वादीनामन्वयतमं ब्राह्मणमिति लक्षणं, मन्त्रेष्वपि हेत्वादिसंज्ञायात् । ‘इन्द्रो वासुशमि हि’ (ऋ. सं. १. २. ४) इति हेतुः । ‘उदानिषुर्महीरिति तस्मादुपकमुच्यते’ (तै. सं. ५. ६. १. ३; अथर्व. ३. १३. ४) इति निर्वचनम् । ‘मोघमक्षं विन्दते अग्रचेताः’ (ऋ. सं. १०. ११७. ६) इति निन्दा । ‘अग्निर्मूर्धा दिवः ककुत्’ (ऋ. सं. ८. ४४. १६) इति प्रशंसा । ‘अधः स्विदासी ३दुपरि स्विदासी ३त्’ इति संशयः । ‘वसन्ताय कपिञ्जलानालभते’ इति विधिः । ‘सहस्रमयुता ददत्’ (ऋ. सं. ८. २१. १८) इति परकृतिः । ‘यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः’ (ऋ. सं. १. १६४. ५०) इति पुराकल्पः । इति करणबहुलं ब्राह्मणमिति चेत्, न । ‘इत्यददा इत्ययजथा इत्यपच इति ब्राह्मणो गायेत्’ (तै. ब्रा. ३. ९. १४. ३) इत्यस्मिन् ब्राह्मणेन गातव्ये मन्त्रेऽतिव्याप्तेः । ‘इत्याह’ इत्यनेन वाक्येनोपनिबद्धं ब्राह्मणमिति चेत्, न । ‘राजा चिद्यं भगं भक्षीत्याह’ (ऋ. सं. ७. ४१. २), ‘यो मायातुं यातुषानेत्याह यो वा रक्षाः शुचिरस्मीत्याह’ (ऋ. सं. ७. १०४. १६) इत्यनयोर्मन्त्रयोरिति व्याप्तेः । आख्यायिकारूपं ब्राह्मणमिति चेत्, न । यमयमीसंवादसूक्तादावतिव्याप्तेः । तस्मात् नास्ति ब्राह्मणस्य लक्षणमिति प्राप्ते ब्रूमः । मन्त्रब्राह्मणरूपौ द्वावेव वेदभागा इत्यङ्गीकारात् मन्त्रलक्षणस्य पूर्वमभिहितत्वादवशिष्टो वेदभागो ब्राह्मणमित्येतल्लक्षणं भविष्यति । तदेतल्लक्षणद्वयं जैमिनिः सूत्रयामास—‘तच्चोदकेषु मन्त्राख्या’, ‘शेषे ब्राह्मणशब्दः’ (जै. सू. २. १. ३२-३३) इति । तच्चोदकेषु तदभिधावकेषु वाक्येषु मन्त्र इति समाख्या संप्रदायविभिन्नवद्विद्यते—‘मन्त्रानधीमहे’ इति । मन्त्रव्यतिरिक्तभागे तु ब्राह्मणशब्दस्यैव्यवहृत इत्यर्थः ॥

ननु ब्रह्मयज्ञप्रकरणे मन्त्रब्राह्मणव्यतिरिक्ता इतिहासादयो भागा आम्नायन्ते—‘यद्ब्राह्मणानीति-हासानपुराणानि कल्पान् गाथा नाराशंसीः’ (तै. आ. २. ९) इति । भैवम् । विप्रपरिब्राजकम्यायेन ब्राह्मणाद्यवान्तरभेदानामेवेतिहासादीनां पृथगभिधानात् । ‘देवासुराः संयत्ता आसन्’ (तै. सं. ५. ३. ११. १) इत्यादय इतिहासाः । ‘इदं वा अग्रे नैव किंचनासीत्’ (तै. ब्रा. २. २. ९. १) इत्यादिकं जगतः प्रागवस्थामुपक्रम्य सर्गप्रतिपादकं वाक्यजातं पुराणम् । कल्पस्तु आरुणकेतुकचयनप्रकरणे समाम्नायते—‘इति मन्त्राः । कल्पोऽत ऊर्ध्वम् । यदि बलिं हरेत्’ (तै. आ. १. ३१. २) इति । अग्निचयने ‘यमगाथाभिः परि गायति’ (तै. सं. ५. १. ८. २) इति विहिता मन्त्रविशेषा

१. ट-पचति । २. ट-एवं प्राप्ते । ३. ग-घ-च-छ-ट-ठ-ण-थ-प-फ-य-तस्मिन् वेदे केपु-चिदभिधायकेषु ।

ऋ. ३

गाथाः । मनुष्यवृत्तान्तप्रतिपादिका ऋचो नाराशंस्यः । तस्मात् मन्त्रब्राह्मणव्यतिरिक्तभागाभावान् मन्त्रब्राह्मणस्वरूपस्य लक्षितत्वात् तदुभयात्मकत्वं वेदस्य सुस्थितम् ॥

मन्त्रावान्तरविशेषश्च तस्मिन्नेव पादे इत्थं विचारितः—

नर्कसामयजुषां लक्ष्म सांकर्यादिति शङ्किते ।

पादश्च गीतिः प्रक्षिष्टपाठ इत्यस्त्वसंकरः (जै. न्या. २. १. १०) ॥

इदमाम्नायते—‘ अहे बुध्निय मन्त्रं मे गोपाय यमृषयस्त्रैविदा विदुः । ऋचः सामानि यजूंषि ’ (तै. ब्रा. १. २. १. २६) इति । त्रीन् वेदान् विदन्तीति त्रिविदः । त्रिविदां संबन्धिनोऽध्येतारस्त्रैविदाः । ते च यं मन्त्रभागम् ऋगादिरूपेण त्रिविधमाहुस्तं गोपाय इति योजना । तत्र त्रिविधानामृक्सामयजुषां व्यवस्थितं लक्षणं नास्ति । कुतः । सांकर्यस्य दुष्परिहरत्वात् । अध्यापकप्रसिद्धेषु वेदादिषु पठितो मन्त्र इति लक्षणं वक्तव्यम् । तच्च संकीर्णम् । ‘ देवो वः सवितोऽपुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः ’ (तै. सं. १. १. ५. १) इत्ययं मन्त्रो यजुर्वेदे संप्रतिपन्नयजुषां मध्ये पठितः । न च तस्य यजुष्टवमस्ति तद्ब्राह्मणे ‘ साविथ्यर्चा ’ (तै. ब्रा. ३. २. ५. ३) इति ऋक्सवेन व्यवहृतत्वात् । ‘ एतस्मान् गायत्रास्ते ’ (तै. आ. ९. १०. ५) इति प्रतिज्ञाय किञ्चित् साम यजुर्वेदे गीतेम् । ‘ अक्षित-मस्यच्युतमसि प्राणसंक्षितमसि ’ (छां. उ. ३. १७. ६) इति त्रीणि यजूंषि सामवेदे समाग्नानां । तथा गीयमानस्य साम्न आश्रयभूता ऋचः सामवेदे समाग्नयन्ते । तस्मात् नास्ति लक्षणमिति चेत्, न, पादादीनामसंकीर्णलक्षणत्वात् । पादेनार्थेन चोपेता वृत्तबद्धा मन्त्रा ऋचः, गीतिरूपा मन्त्राः सामानि, वृत्तगीतिवर्जितत्वेन प्रक्षिष्टपठिता मन्त्रा यजूंषि इत्युक्ते न कापि संकरः । तदेतत् त्रैविध्यं जैमिनिना सूत्रत्रयेण लक्षितं—‘ तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादध्यवस्था ’, ‘ गीतिषु सामाख्या ’, ‘ ऋषे यजुःऽऽदः ’ (जै. सू. २. १. ३५-३७) इति । एतमेव मन्त्रावान्तरविशेषमुपजीव्य वेदानाम् ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेद इति त्रैविध्यं संपन्नम् ॥

तेषां च वेदानां सर्वेषामन्यतमस्य वा स्वप्रज्ञानुसारेणाध्ययनमुपनीतेन कर्तव्यम् । तथा च याज्ञ-वल्क्यः स्मरति—‘ वेदानधीत्य वेदौ वा वेदं वापि यथाक्रमम् ’ इति । एकवेदपक्षे पितृपितामहादिपरंपराप्राप्त एव वेदोऽध्येतव्य इत्यभिप्रेत्य ‘ स्वाध्यायोऽध्येतव्यः ’ (तै. आ. २. १५) इति स्वशब्द आग्नातः । तच्चाध्ययनं न कार्यं किंतु नित्यम् । अत एव पुरुषार्थानुशासने सूत्रितम्—

‘ वेदस्याध्ययनं नित्यमनध्ययने पातात् ’ इति । पातित्यं चैवमाम्नायते—‘ अपहतपाप्मा स्वाध्यायो देवपवित्रं वा एतत्तं योऽनूत्सृजत्यभागो वाचि भवत्यभागो नाके तदेवाभ्युक्ता यस्तित्याज सखिविदं सखायं न तस्य वाच्यपि भागो अस्ति । यदीं शृणोत्यलकं शृणोति नहि प्रवेद सुकृतस्य पन्थामिति । तस्मात्स्वाध्यायोऽध्येतव्यः ’ (तै. आ. २. १५) इति । अध्येतारं पुरुषं तदीयप्रयासा-भिज्ञानेन सखिवत् पालयतीति सखिविद्वेदः । बहुद्रव्यप्रयाससाध्यक्रतुफलस्याध्ययनमात्रेण संपादनं तत्पालनम् । तदप्याम्नायते—‘ यं यं क्रतुमधीते तेन तेनास्येष्टं भवत्यमेवायोरौदास्यस्य सायुज्यं गच्छति ’ (तै. आ. २. १५) इति । यद्यप्येतत् ब्रह्मयज्ञस्वाध्यायफलं तथापि ग्रहणार्थाध्ययनमन्तरेण ब्रह्मयज्ञा-संभवात् तदीयफलमपि संपद्यते । ईदृशं सखिविदं वेदरूपं सखायं यः पुमानध्ययनमकृत्वा परित्यजति तस्य वाच्यपि भाग्यं नास्ति । फले भाग्यं नास्तीति किमुवक्तव्यम् । सकलदेवतानां धर्मस्य परब्रह्मतत्त्वस्य च प्रतिपादकं वेदमनुर्धार्य परनिन्दानृतकलहहेतुं लौकिकीं वार्तां सर्वत्रोच्चारयतः स्पष्ट एव वाचि भाग्या-भावः । अत एवाम्नायते—‘ नानुध्यायाद्बहुच्छब्दान्वाचो विग्लापनं हि तत् ’ (बृ. उ. ४. ४. २१)

१. ट-पादकाः । २. ट-ऋभुभ्य इत्यादयो नारा । ३. ट-पठिता मन्त्राः । ४.

ट-उ-वर्जमितरेषु-संप्रतिपन्नो यजुषाम् । ५. च-च-छ-ण-प-फ-गीयने । ६. च-छ-त-थ-प-फ-समाग्नानां ।

७. च-छ-थ-प-फ-नार्धचैनं, ट-उ-नार्धेन । ८. ठ-मपनुष । ९. ट-ठ सर्वदोषा ।

इति । यद्यप्यसौ काव्यनाटकादिकं भ्रूणोति तथापि निरर्थकमेव तच्छृण्वम् । तेन सुकृतमार्गज्ञानाभावा-
दित्यर्थः । स्मृतिरपि 'योऽनधीत्य द्विजो वेदानन्यत्र कुर्वते ध्रमम् । स जीवन्नेव शूद्रत्वमाप्नु गच्छति
साम्बन्धः' (मनु. २. १६८) इति । एवमन्यान्यपि बहूनि वचनाम्यत्रोदाहृतव्यानि ॥

ननु अधीते वेदे पश्चादध्ययनविधिर्न ज्ञानं, ज्ञाने सति पश्चादध्ययनप्रवृत्तिः, इत्यन्योन्याश्रय इति
चेत्, बाढम् । अत एव गुरुमतानुसारिणः आचार्यकर्मकाध्यापनेन प्रवृत्तिं माणवकाध्ययनस्य महता प्रयासेन
संपादयन्ति । मतान्तरानुसारिणस्तु प्रकाशात्मादयोऽध्ययनात् प्रागेव संख्याबन्धनादिविधिज्ञानवत्
पित्रादिभ्योऽध्ययनविधिज्ञानं वर्णयन्ति । यद्यध्यापनविधिप्रयुक्तिर्यदि वा स्वविधिप्रयुक्तिः सर्वथाप्युपनीतै-
रध्येतव्य एव वेदः । तस्यै च अध्ययनस्य दृष्टार्थत्वमश्वरप्रहणान्तत्वं च पुरुषार्थानुशासने सूत्रितम् । तानि
सूत्राणि तद्वृत्तिं चोदाहरामः । अध्ययनस्य दृष्टार्थत्वं साधयितुं पूर्वपक्षयति—

'अदृष्टार्थां स्वधीतिर्विहितत्वात्' इति । दृष्टफलसाधने भोजनादीं विध्यदर्शनात् विहितमध्ययन-
मदृष्टार्थमवगन्तव्यम् ॥ अदृष्टविशेषो न श्रुत इति चेत्, तत्राह—

'घृतकुल्याद्यतिदेशः स्वर्गकल्पनं वा' इति । ब्रह्मयज्ञजपाध्ययनार्थवादं नित्याध्ययनेऽतिदिश्य
तत्रत्यं घृतकुल्यादिकं रात्रिसत्रन्यायेन फलत्वेन कल्पनीयम् । ये स्वर्थवादातिदेशं नेच्छन्ति तैर्विश्वजिज्ञायेन
स्वर्गः कल्पनीयः ॥ दृष्टफलयोः संस्कारप्राप्त्योः संभवे कथमदृष्टकल्पनेत्यत आह—

'अयुक्ते संस्कारप्राप्ति' इति ॥ संस्कृतस्वाध्यायस्य कचित् कृतौ विनियोगादर्शनात् प्राप्तेः स्वयम-
पुरुषार्थत्वाच्चेत्यर्थः । स्वाध्यायप्राप्तिरर्थप्रमितिहेतुतया पुरुषार्थ इत्याशङ्क्य विपनिर्हरणादिकार्यविनि-
युक्तमन्त्रवदध्ययनाङ्गतया विनियुक्तानां ज्योतिष्टोमादिवाक्यानां न स्वार्थे प्रामाण्यमित्याह—

'अन्याङ्गं नार्थप्रमापकम्' इति । अध्ययनविधायकं तु वाक्यं स्वविहिताध्ययनस्यैवाङ्गमिति कृत्वा
स्वार्थे प्रमाणमित्याह—

'अध्ययनवाक्यमनन्याङ्गम्' इति ॥ ननु एवमदृष्टार्थत्वे कर्मकारकभूतस्वाध्यायगतफलाभावादध्ये-
तव्य इति कर्मवाची तव्यप्राप्त्ययो विरुध्येत इत्यत आह—

'सक्तुवस्करणपरिणामः' इति । 'सक्तुञ्जुहोति' इत्यत्र कर्मत्वेन प्रधानभूतान् सक्तुलुहिश्य
होमसंस्कारविधाने प्रतीयमानेऽपि होमसंस्कृतानां भस्मीभूतानां सक्तुनामन्यत्र विनियोगाभावात्
कर्मप्राधान्यं हित्वा सक्तुभिर्जुहोतीति करणपरिणामः कृतः । एवमत्रापि कर्मगतयोः संस्कारप्राप्त्यो-
रसंभवात् स्वाध्यायेनाधीयीत इति वाक्यपरिणामः कर्तव्यः ॥ इदानीं दृष्टफले सति अदृष्टफलं न कल्पयमिति
सिद्धान्तयति—

'दृष्टे तु नादृष्टम्' इति ॥ किं तत् दृष्टफलमिति तर्वाह—

'दृष्टौ प्राप्तिः संस्कारौ' इति ॥ अक्षरप्राप्तेः परंपरया पुरुषार्थत्वमाह—

'प्राप्त्यर्थबोधः' इति । जायते इति शेषः ॥ न च भोजनादिवदन्वयव्यतिरेकसिद्धत्वात् विधि-
वैयर्थ्यमिति शङ्कनीयम् । अवघातादिविधिमयादृष्टाय विध्युपपत्तेरित्याह—

'विधिर्निर्यथा' इति ॥ यत्कृतं संस्कृतस्य स्वाध्यायस्यै विनियोगादर्शनात् न संस्कार इति तत्राह—

'संस्कारसिद्धिः क्रवध्ययनविधिद्वयोपादानात्' इति । क्रतुविधयो हि विषयावबोधमपेक्ष-
माणास्तदवबोधे स्वाध्यायं विनियुज्जते । अध्ययनविधिश्च लिखितपाठादिभ्यामवृत्त्याध्ययनसंस्कृतत्वं
स्वाध्यायस्य गमयति । अत उभयोपादानात् तत्सिद्धिः ॥ ननु संस्कारो नाम अदृष्टातिशयः । स च न

१. ट-ठ-° विध्यर्थज्ञानम् । २. ट-ठ-°यनविधिप्रवृत्तिः । ३. घ-च-फ-प्रवृत्तिप्रयुक्तिः; त-थ-
प्रयुक्तिः । ४. ठ-तत्र । ५. ट-ठ-°प्रहणार्थत्वम् । ६. तै-अर्थे । ७. ट-ठ-दृष्टं फलं । ८. ट-ठ-
तत्राह । ९. ट-ठ-'इति' नास्ति । १०. च-छ-प-फ-°निर्णयः । ११. ग-घ-च-छ-ण-त-थ-प-फ-य-
'स्वाध्यायस्य' नास्ति । १२. च-छ-त-थ-प-फ-'हि' नास्ति । १३. च-प-फ-°व्यावृत्ताध्ययनं ।

स्वाध्यायगतः । तस्यप्रत्ययेन स्वपदोपात्तप्रकृत्यर्थभूताध्ययनोपरकापूर्वाभिधानात् । ततः कथं स्वाध्यायस्य संस्कृतत्वमिति तत्राह—

‘तस्यः कर्मगादृष्टवाची’ इति । अत्र तस्यप्रत्ययस्य कर्माभिधायितया कर्मकारकस्य तस्यप्रत्ययं प्रति प्रकृत्यर्थोऽध्ययनादपि प्रत्यासन्नत्वात् स्वाध्यायगतमेवापूर्वं तस्यप्रत्ययो वक्ति । अपूर्वस्य धात्वर्थजन्यत्व-नियमेऽपि तदुपरक्तत्वानियमादिति भावः । यद्योक्तम् ‘अन्याङ्गं नार्थप्रमापकम्’ इति तदसत् ; यतो मन्त्राणां स्वतन्त्रादृष्टदोषाणां तथात्वं युज्यते । इह तु स्वाध्यायाश्रितमदृष्टम् । तस्य च स्वाध्यायगताक्षर-सामर्थ्यसिद्धार्थावबोधे फले सति फलान्तरकल्पनायोगात् प्रामाण्यस्योपबृंहकमेवादृष्टम्, न तु प्रतिबन्धक-मित्याह—

‘स्वतन्त्रादृष्टादोषत्वाच्च स्वार्थप्रमा प्रतिबध्यते’ इति । सक्तुन्यायेन कर्मकारकप्राधान्ये परित्यक्ते स्वतन्त्रादृष्टमेवात्रापि स्यादित्यत आह—

‘यथाश्रुतोपपत्तेर्न सक्तुन्यायः’ इति । सक्तुषु गत्यभावात् श्रुतं परित्यज्य अश्रुतं कल्प्यतां नाम । नेह तत् युक्तं प्रदर्शितत्वादित्यर्थः ।

इत्थमध्ययनविधेर्दृष्टार्थत्वं प्रसाध्य अर्थावबोधपर्यन्ततां निराकृतुं पूर्वपक्षयति—

‘वैधर्म्यनिर्णयं भट्टगुरु विधेः पुमर्थवसानात्’ इति । सर्वत्र विधेः पुरुषार्थपर्यवसायित्व-नियमादत्रापि पुरुषार्थभूतं फलवदर्थनिश्चयमध्ययनविधिप्रयुक्तं भट्टगुरु मन्येते ॥ ननु सकृदध्ययनादावृत्ति-सहितात् वा अर्थनिश्चयो नोपलभ्यते इत्याशङ्क्य, तथा सति तत्सिद्धये सोऽध्ययनविधिरर्थनिश्चयहेतुं विचारं कल्पयिष्यतीत्याह—

‘स विचारमाक्षिपेत्’ इति ॥ ननु स्वविधेयतदुपकारिणोरेव विधिः प्रयोजक इति सर्वत्र नियमः । तथा सति अतोदशं कथमत्राध्ययनविधिराक्षेप्यतीत्यत आह—

‘अविधेयानुपकार्याक्षेपोऽवघातावृत्तिवत्’ इति । ‘व्रीहीनवहन्ति’ इत्यत्र अवघातमात्रं विधेयं न तु तदावृत्तिः । तस्या अधात्वर्थत्वात् । नापि सा विधेयोपकारिणी । अन्तरेणावृत्तिं सकृन्मुसल-घातमात्रादवघातसिद्धेः । तथापि तद्बुलनिष्पत्तिफलसिद्धये स विधिरावृत्तिं यद्वदाचिक्षेप तद्वत् प्रकृतेऽप्य-वगन्तव्यम् ॥ ननु वेदमात्राध्यायिनोऽर्थवबोधानुदयेऽपि व्याकरणाद्यङ्गसहितवेदाध्यायिणस्तदुदयसद्भावात् तं प्रति व्यर्थं विचारं विधिर्न कदायेदित्याशङ्क्य अर्थगतविद्रोहपरिहारयापेक्षित एव विचार इत्याह—

‘साक्षाध्ययनात्तन्नावे विचारो विरोधापनुत्’ इति ॥ सिद्धान्तयति—

‘प्राप्तेस्तु गवादिवत् पुमर्थत्वाद्विधिस्तदन्तः’ इति ॥ यथा फलभूतस्य क्षीरादेर्हेतवो गवादयोऽपि पुरुषैरर्थ्यन्ते, तथा फलवदर्थवबोधहेतोरक्षरप्राप्तेरपि पुरुषार्थत्वात् अध्ययनविधिरक्षरप्राप्त्यवसानोऽव-गन्तव्यः ॥ ननु अक्षरप्राप्तेः पुरुषार्थत्वं फलवदर्थवबोधप्रयुक्तं चेत्, तर्हि तद्विधेयस्य मुख्यपुरुषार्थत्वात् बोधान्त एव विधिः किं न स्यात् इत्यत आह—

‘फलवद्रोवान्तवेऽध्ययनाकार्त्स्न्यम्’ इति । बोधस्य हि फलं कर्मानुष्ठानम् । तथा सति यस्य ब्राह्मणादेर्यस्मिन् बृहस्पतिसत्रादात्रधिकारस्तस्य तद्वाक्यमात्राध्ययनं स्यात् । न, तु राजसूयादिविवाक्या-ध्ययनम् । तत्र प्रकृत्यादिकलाभावात् । स्वपक्षे तु नायं दोष इत्याह—

‘कृत्स्नप्राप्तिर्जपार्थः’ इति । न च अबोधकेत्वेऽर्थवबोध एव न सिध्येदिति शङ्कनीयम् । प्रमाणस्य प्रमेयबोधकत्वस्वाभाव्यात् । लौकिकासवाक्यानामन्तरेणैव विधि बोधकत्वदर्शनादित्याह—

१. ठ-कर्मवाचितया । २. ट-ठ-स्वाध्यायस्य तस्यप्रत्ययम् । ३. ठ-प्रकृत्यर्थत्वादं । ४. ग-घ-च-छ-ण-प-फ-अदृष्टान्तरं तदसत् । ५. ग-घ-च-छ-ण-प-फ-य-एतादृशम् । ६. ग-घ-च-छ-ण-त-प-फ-ब-अर्थविरोधापनुत् । ७. च-छ-प-फ-तद्विधेयत्वम् । ८. च-च-छ-ण-थ-प-फ-राजसूयादिप्रकरणवाक्यां । ९. ट-ठ-विधेर्बोधान्तत्वाभावेऽर्थवबोधः ।

‘लोकवैजो बोधः’ इति ॥ ननु बोधस्य विधिकरत्वे बोधकाममुद्दिश्य विधानं शक्यत्वात् सुकभोऽधिकारी स्यादित्याशङ्क्य प्राप्तिरक्षेऽपि प्राप्तिकाम उपनीतादवर्धमाद्युक्तोऽत्राधिकारी सुलभ एव इति परिहारं स्पष्टत्वादुपेक्ष्य बोधस्य काम्यत्वं दूषयति—

‘सोऽकाग्र्यः प्राग्बोध्यमानाभानयोः’ इति । बोध्यस्याग्निहोत्रादिलक्षणवेदार्थस्य अध्ययनात् प्राक् संध्योपासनाविवृतं पित्राद्युपदेशात् एव भाने सिद्धत्वादेव सोऽर्थबोधो न काम्यः । अभाने कामयितु-मशक्यः । ज्ञाते एव विषये कामनानियमात् ॥ ननु सामान्यतो ज्ञाते विशेषतो बुभुक्षा संभवति । यद्वा विशेषतोऽपि पित्राद्युपदेशादवगते सति औद्देशिकज्ञानस्य प्राप्ताभ्यानिर्गयाय पुनर्बोधकामना शुक्तैव इत्याशङ्क्य एवमप्यर्थावबोधमुद्दिश्याध्ययनविधानं न संभवतीत्याह—

‘उद्देशायोगात्’ इति । अग्निहोत्रादिविशेषज्ञानानां न तावदेकबुद्ध्या विशेषाकारेणोद्देशः संभवति, अनन्तत्वात् । सामान्याकारेणोद्देशे सामान्यमेव विधिफलं स्यात्, न तु ज्ञानविशेषः । ततो नोद्देशो युक्तः ॥ ननु अर्थावबोधमुद्दिश्योच्चारणाभावे वेदस्य स्वार्थं तात्पर्यं न स्यात्, इत्याशङ्क्य उपक्रमोदिलिङ्गाम्बं तात्पर्यं शब्दबलादेव सिध्यतीत्याह—

‘तात्पर्यं शब्दात्’ इति ॥ तदर्थज्ञानमुद्दिश्य शब्दोच्चारणं लोके व्यर्थं स्यादिति चेत्, न । पुरुष-संबन्धकृतदोषाख्यप्रतिबन्धपरिहारार्थत्वादित्याह—

‘उद्दिश्योच्चारणं दोषं लोके’ इति ॥ ननु अध्ययनविधेर्बोधान्तत्वाभावे विचारशास्त्रं न प्रवर्तेत प्रयोजकाभावादित्याशङ्क्याह—

‘विचार उत्तरविधिप्रयुक्त उपपद्यते’ इति । क्रतुबोधविधयः साङ्गवेदाध्ययनादापातप्रतिपक्षा विरोधपरिहारेण प्रतिष्ठितं निर्णयज्ञानमन्तरेण अनुष्ठापयितुमशक्यवन्तस्तन्निर्णयाय क्रतुविचारं प्रयोजयन्ति । श्रवणविधिस्तु साक्षादेव ब्रह्मविचारं विधत्ते । एवं च सति श्रवणविधेः स्वविधेयप्रयोजकत्वं क्रतुविधीनां च विधेयोपकारिप्रयोजकत्वमित्युपपद्यतेतराम् । अध्ययनविधिप्रयुक्तिपक्षे तु तद्विधेः क्रतुद्वारा स्वर्गसिद्धि-पर्यन्तत्वात् क्रतुनुष्ठानस्यापि तत्प्रयुक्तौ क्रतुविधिवैयर्थ्यमापद्येत ॥ ननु अध्ययनविधेर्नैवर्णिकमात्रं प्रति नित्यत्वात् तत्प्रयुक्तौ विचारस्यापि तल्लभ्येत नान्यथेति चेत्, क्रतुविचारस्य त्रैवर्णिकमात्रेऽपि नित्यत्वसिद्धिः किं वा ब्रह्मविचारस्य । तत्राद्योऽस्मिन्मतेऽपि सम इत्याह—

‘अतो नित्यः क्रतुविचारश्चैवर्णिकमात्रस्य’ इति । यतोऽकरणे प्रत्यवायश्रवणात् क्रतवः त्रैवर्णि-कानां नित्या अत इत्यर्थः ॥ द्वितीयोऽनिष्ट इत्याह—

‘ब्रह्मविचारः पुनः परमहंसस्यैव’ इति । नित्य इत्यनुषङ्ग इति ॥

ननु उक्तनीत्या अध्ययनस्याक्षरग्रहणान्तर्धेऽर्थज्ञानमविहितं स्यात् । मैवम् । वाक्यान्तरेण तद्वि-धानात् । ‘ब्राह्मणेन निष्कारणो धर्मः षडङ्गो वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्च’ इति तद्विधिः । तत्र निष्कारणशब्देना-ध्ययनज्ञानयोः काम्यत्वं निवार्यते । अर्थज्ञाने पुरुषप्रवृत्तिकरं वचनद्वयं शास्त्रान्तरगतं निरुक्तकारो यास्क एवमुदाजहार—‘अथापि ज्ञानप्रशंसा भवत्यज्ञाननिन्दा च—

स्थाणुरयं भारहारः किलाभूदधीत्य वेदं न विजानाति योऽर्थम् ।

योऽर्थज्ञ इत्यकलं भद्रमश्नुते नाकमेति ज्ञानविधूतपाप्मा ॥

यद्गृहीतेमविज्ञातं निगदेनैव शब्द्यते ।

अनन्नाविच क्षुत्कैवो न तज्ज्वलति क्वर्हिचित्’ (निरु. १. १८) इति ॥

अस्मिन् मन्त्रद्वये ‘योऽर्थज्ञः’ इत्यनेनैवार्थेन वेदार्थज्ञानं प्रशस्यते । इतरेणार्धत्रयेण ज्ञानैराहित्यं निन्द्यते । यो वेदार्थं जानाति सोऽब्रह्मिह लोके सकलं श्रेयः प्राप्नोति । तथा तेन ज्ञानेन पापक्षये सति मृतः

१. च-फ- तद्विधेरर्थज्ञानस्य । २. ट-यदधीतं । ३. ट-उ- इत्यनेनार्थेन । ४. ट-अर्थज्ञानरा-हित्यम् । ५. फ-अनेन ।

स्वर्गं प्राप्नोति । तदेतन् ऐहिकामुष्मिकं च ज्ञानकण्डं तैत्तिरीया मन्त्रोदाहरणेन तदीयतात्पर्याभिधायिब्राह्मणेन च स्मृतिचक्रः—‘तदेपाभ्युक्ता ये अर्वाङ्मुत वा पुराणे वेदं विद्वांसमभितो वदन्त्यादित्यमेव ते परिवदन्ति । सर्वे अग्निं द्वितीयं तृतीयं च हंसमिति । रावतीर्वै देवतात्माः सर्वा वेदविदि ब्राह्मणे वसन्ति । तस्माद्ब्राह्मणेभ्यो वेदविद्भ्यो दिवे दिवे नमस्कुर्वामाक्षीलं कीर्तयेदेता एव देवताः प्रीणाति ’ (तै. आ. २. १५) इति । वेदं विद्वान् अर्थाभिज्ञः पुरुषः । स च द्विविधः । अर्वाचीनकाले समुत्पन्नः चतुर्दशविद्याभ्यानकुशलः कश्चिदुपाध्यायः पुरातनकाले समुत्पन्नो व्यासादिश्च । तमेतमुभयविधं विद्वांसं विद्याभदधनमदकुलमदोषेताः पण्डितमन्या ये पुरुषा अभितो विद्यादिषु दूषयन्ति ते सर्वेऽपि आदित्यमेव प्रथमं सर्वतो दूषयन्ति । आदित्यापेक्षया द्वितीयमग्निं दूषयन्ति । तदुभयापेक्षया तृतीयं हंसं दूषयन्ति । हन्ति सदा गच्छतीति हंसो वायुः । अन्यादिरूपत्वं च वेदविद आम्नातम्—‘अमेवायोरौ दित्यस्य मायुज्यं गच्छति ’ (तै. आ. २. १५) इति । न केवलमेतदेवतात्रयं किन्तु सर्वा अपि देवता वेदविदि वसन्ति । तस्मात् ब्राह्मणान् वेदविदो दृष्ट्वा स्मृत्वा वा प्रतिदिनं नमस्कुर्वीत, न तु तस्मिन् विद्यमानमपि दोषं कीर्तयेत् । एवं सति तत्तन्मन्त्रार्थभूताः सर्वा अपि देवता वेदार्थविदा स्मर्यमाणतया तदीयहृदयेऽवस्थिता अयं नमस्कर्ता तोषयति । न चैतदध्ययनस्यैव फलमिति शङ्कनीयं ‘विद्वांसम्’ (तै. आ. २. १५) इत्याम्नातत्वात् । अन्यथा वेदमधीयानमित्याम्नायेन । तस्मात् सर्वदेवताबुद्ध्या प्राणिभिः पूज्यस्य वेदार्थविदो लोकरूपेऽपि श्रेयःप्राप्तिरुपपद्यते । यस्तु वेदमधीत्यापि अर्थं न विजानाति सोऽयं पुमान् भारमेव हरति धारयति । स्थाणुरिति दधान्तः । छिन्नशाखं शुष्कं वृक्षमूलं स्थाणुशब्देनोच्यते । स च यथेन्द्रनार्यमेवोपयुज्यते न तु पुष्पफलार्थं, तथा केवलपाठकस्य ब्राह्मणत्वं न भवतीत्येतावदेव न ह्यनुष्ठानं स्वर्गादिफलसिद्धिर्वाप्ति । किल इत्यनेन लोकप्रसिद्धिर्योच्यते । लोकेऽपि पाठकस्य यावती धनादिपूजा ततोऽप्यधिका विदुषि दृश्यते । किंच यद्वेदाक्यमाचार्यान् गृहीतमर्थज्ञानरहितं पाठरूपेणैव पुनःपुनरुच्चार्यते, तत् कदाचिदपि न ज्वलति स्वार्थं न प्रकाशयति । यथाग्निरहितप्रदेशे प्रक्षिप्तं शुष्ककाष्ठं न ज्वलति तद्वत् । तथा सति तस्य वाक्यस्य वेदत्वमेव मुख्यं न स्यात् । अलौकिकं पुरुषार्थोपायं वेत्यनेनेति वेदशब्दनिर्वचनम् । तथा चोक्तम्—‘प्रत्यक्षेणानुमित्या वा यस्तूपायो न बुध्यते । पुनं विदन्ति वेदेन तस्माद्वेदस्य वेदता ’ इति । अतो मुख्यवेदत्वसिद्धये ज्ञातव्य एव तदर्थः । किंचात्र यास्केन (निरु. १.१९) काचिदन्याप्यगुदाहृता—

‘उत त्वः पश्यन्न ददर्श वाचमुत त्वः शृण्वन्न शृणोत्येनाम् ।

उतो त्वस्मै तन्वं विसस्ते जायेव पत्य उशती सुवासाः (ऋ. सं. १०.७१.४) इति ॥

तत्र पूर्वार्धस्य तात्पर्यं स एव दर्शयति—‘अप्येकः पश्यन्न पश्यति वाचमपि च शृण्वन्न शृणोत्येनामित्यविद्वांसमाहार्थम्’ इति । अस्यायमर्थः । यः पुमानर्थं न वेत्ति तं प्रति पूर्वार्धेन मन्त्रो ब्रूते । एकः पुरुषः पाठमात्रपर्यवमितो वेदरूपां वाचं पश्यन्नपि न सम्यक् पश्यति । एकवचनबहुवचनादिविवेकाभावे पाठशुद्धेरपि कर्तुमशक्यत्वात् । ‘वायुमेव स्वेन भागधेयेनोप धावति स एवैनं भूतिं गमयति’ (तै. सं. २. १. १. १), ‘आदित्यानेव स्वेन भागधेयेनोप धावति त एवैनं भूतिं गमयन्ति’ इत्यादौ अव्युत्पन्नः कथं पाठं निश्चिनयात् । अन्यः कश्चिदर्थज्ञानाय व्याकरणाद्यङ्गानि शृण्वन्नपि मीमांसाराहित्यादेनां वेदरूपां वाचं न सम्यक् शृणोति । ‘यावनोऽध्वान्प्रतिगृहीयात्तावतो वारुणाञ्चतुष्कपालाज्जिबेपेत्’ (तै. सं. २. ३. १२. १) इत्यत्र व्याकरणमात्रेण प्रतिग्रहीतुरिति प्रतीयते । मीमांसायां तु न्यायेन दातुरिति निर्णीतम् (जै. सू. ३.४. ३०) । तस्मात् उभयविधमप्यविद्वांसं प्रति एवमाहेति । तृतीयपादतात्पर्यं दर्शयति—‘अप्येकस्मै तन्वं विसस्ते इति स्वमात्मानं विब्रूणते ज्ञानं प्रकाशनमर्थस्थाहानया वाचां’ इति । अस्यायमर्थः । अपिशब्दपर्याय उतोशब्दः । स च पूर्वोक्तानभिज्ञवैलक्षण्यायात्र प्रयुक्तो निपाताना-

मनोकथंत्वात् । यः पुमान् व्याकरणाद्यङ्गैः स्वशब्दार्थं मीमांसया तात्पर्यं च शोधयितुं प्रवृत्तः, तस्मै एकस्मै वेदः स्वकीयां तनुं विसृजे । स्वमित्यादिकं पदव्याख्यानम् । ज्ञानमित्यादिकं तात्पर्यव्याख्यानम् । वेदार्थ-प्रकाशनक्षमं सम्यग्ज्ञानमनया तृतीयपादरूपया वाचा मन्त्र आहेति । चतुर्थपादतात्पर्यं दर्शयति—
' उपमोत्तमया वाचा जायेव पत्ये कामयमाना सुवासा ऋतुकालेषु सुवासाः कल्याणवासाः कामयमाना ऋतुकालेषु यथा स एनां पश्यति स शृणोतीत्यर्थज्ञप्रशंसा ' इति । अस्यायमर्थः । उत्तमया चतुर्थपादरूपया वाचा तृतीयपादार्थस्योपमा उच्यते । उशतीत्येतस्य व्याख्यानं कामयमानेति । यद्यपि अह्नि गृहकृत्यवेलायां मलिनवासास्तथापि संभोगकालेषु कल्याणवासा भवति । तत्र हेतुः । कामयमाना ऋतुकालेष्विति । यथा स पतिरेनां जायां साकल्येनादरयुक्तः पश्यति, किंच तयोक्तमर्थं हितबुद्धया शृणोति, तथायं चतुर्दश-विद्यास्थानपरिशिलनोपेतः पुरुषो वेदार्थरहस्यं सम्यक् पश्यति, वेदोक्तं च धर्मब्रह्मरूपमर्थं हितबुद्धया स्वीकरोति । सेयमुक्ता वेदार्थाभिज्ञस्य प्रशंसेति ॥ पुनरप्युगन्तरं यास्कः (निरु० १. २०) उदाजहार—
' तस्योत्तरा भूयसे निर्वचनाय

उत त्वं सख्ये स्थिरपीतमाहुर्नैनं हिन्वन्त्यपि वाजिनेषु ।

अधेन्वा चरति माययैष वाचं शुश्रुवाँ अफलामपुष्पाम् (ऋ. सं. १०. ७१. ५) इति ॥

अयमर्थः । पूर्वोदाहृतायाः ' उत त्वः पश्यन् ' इत्यादिकाया ऋचोऽनन्तरमेवागता काचिन् ऋक् तस्य पूर्वोक्तमन्त्रार्थस्य भूयसे निर्वचनाय संपद्यते । तमर्थमतिशयेन प्रतिपादयितुं प्रभवति । कथमिति चेत्, तदुच्यते । अपि चैवं चतुर्दशविद्यास्थानकुशलं पुरुषं वेदरूपाया वाचः सख्ये स्थित्वा स्थैर्येण वेदोक्तार्थामृतपानयुक्तमाहुः, अभिज्ञाः कथयन्ति । ' सखिविदं सखायम् ' (तै. आ. २. १५) इति मन्त्रे वेदस्य सखित्वमुदाहृतम् । यद्वा स्वर्गलोके देवानां सख्ये स्थित्वातिशयेन पीतामृतमाहुः । वाचाम् इना इंशराः सभासु प्रगल्भा वा वाजिनाः । तेषु मध्येऽप्येनं वेदार्थकुशलं चोदयितुं न हिन्वन्ति । न केऽपि प्राप्नुवन्ति । तेन सह विवदितुमयमर्थत्वात् । यस्तु अन्यः पाठमात्रपरः पुष्पफलरहितां वाचं शुश्रुवान् भवति । पूर्वकाण्डोक्तस्य धर्मस्य ज्ञानं पुष्पम् । उत्तरकाण्डोक्तस्य ब्रह्मणो ज्ञानं फलम् । यथा लोके पुष्पं फलस्योपादकं तथा वेदानुवचनादिधर्मज्ञानमनुष्ठानद्वारा फलात्मकब्रह्मज्ञानेच्छां जनयति । ' तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपमानाशकेन ' (बृ. उ. ४. ४. २२) इति श्रुतेः । यथा च फलं तृप्तिहेतुस्तथा ब्रह्मज्ञानं कृतकृत्यत्वहेतुः ' यत्पूर्णानन्दैकबोधस्तद्ब्रह्माहमस्मीति कृतकृत्यो भवति ' इति श्रुतेः । तादृशपुष्पफलरहितवेदपाठकः स एष पुमान् अधेन्वा मायया सह चरति । नवप्रसूतिका क्षीरदोग्ध्री गौः पीतिहेतुत्वात् धिनोतीति व्युत्पत्त्या धेनुरित्युच्यते । पाठमात्रपरं प्रति वेदरूपा वाग्धर्मज्ञानरूपं क्षीरं न दोग्धीत्यधेनुः । अत एवायमौ माया कपटरूपा ऐन्द्रजालिकनिमित्तगोसदृशरूपात् । तथा मायया सह चरन्नयं परमपुरुषार्थं न लभते इत्यर्थः । इत्थं यास्केन ज्ञानस्तुन्यज्ञाननिन्दोदाहरणस्य प्राञ्जितत्वात् यच्चैव स्तूयते तद्विधीयते इति न्यायेन अध्ययनवार्थस्यापि विधिरभ्युपगमन्यः ॥

किंच नक्षत्रेष्टिकाण्डे प्रतीष्टि फलवाक्यं यागतद्वेदनयोः समानमेवागतायते—' यथा ह वा अभिर्देवा-नामन्नाद एवं ह वा एष मनुष्याणां भवति य एतेन हविषा यजते य उ चैनद्वं वेद ' (तै. भा. ३. १. ४. १) इति । अतो यागवत् फलाय स्ववेदनमपि विधीयते । अनेन न्यायेन सर्वेष्वपि ब्राह्मणेषु वेदन-विधयो द्रष्टव्याः ॥ ननु ' विद्याप्रशंसा ' (जै. भू. १. २. १५) इति सूत्रे वेदनफलानां प्रशंसारूपत्वं जैमिनिना सूत्रितमिति चेत्, अस्तु नाम । विद्यमानेनापि फलेन प्रशंसितुं शक्यत्वात् । दर्शयागस्य पूर्णमास-यागस्य च अतिपाते सति प्राश्नश्चित्तरूपां वैश्वानरेष्टिं विधानुं विद्यमानेनैव स्वर्गफलेन स्तुतिः क्रियते

१. ट-शब्दार्थम् । २. ठ-अतिशयेन पीतामृतमाहुः । ३. ट-उ- ' वा ' नास्ति । ४. उ-वेदयितुम् । ५. ठ-अनेन । ६. ठ-ऐन्द्रजालिकर्णो । ७. ठ-यत् ।

‘ सुवर्गाय हि लोकाय दर्शपूर्णमासाविध्येते ’ (तै. सं. २. २. ५. ४) इति । एतच्चाचार्यैर्ब्रह्मज्ञान-
फलवाक्यस्य स्वार्थेऽपि तात्पर्यं दर्शयितुमुदाहृतम्—

इच्छास्येवार्थवादत्वं वचसोऽन्यपरवतः ।

यथावस्वभिधायित्वाञ्च स्वभूतार्थवादता ॥

इज्येते स्वर्गलोकाय दर्शादशौ यथा तथा ।

न त्वभूतार्थवादत्वं पापश्लोका श्रुतिर्यथा (वृ. उ. वा. १२७-१२८) ॥

इति । न च वेदनमात्रेण फलमिच्छावनुष्ठानवैयर्थ्यमिति शङ्कनीयम्; फलभूयस्त्वेन परिहृतत्वात् । उदाहृतं
चात्र जैमिनिसूत्रं—‘ फलस्य कर्मनिष्पत्तेस्तेषां लोकवत्परिमाणतः सारतो वा फलविशेषः स्यात् ’ (जै. सू.
१. २. १७) इति । एतच्चास्माभिः ‘ तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते य उ चैनमेवं वेद ’ (तै. सं.
५. ३. १२. २) इत्युदाहरणेन व्याख्यातम् । छन्दोगाश्च केवलादनुष्ठानात् विद्यासहितेऽनुष्ठानं फला-
निशयमामनन्ति—‘ तेनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद । नाना तु विद्या चाविद्या च । यदेव
विद्या करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति ’ (छां. उ. १. १. १०) इति । यद्यप्यङ्गा-
वबद्धोपास्तिरत्र विद्याशब्देन विवक्षिता तथापि न्यायः सर्वास्वपि विद्यासु समानः ॥

कुतस्तवैतावती वेदने भक्तिरिति चेत् । कुतो वा तवैतावान् प्रद्वेषः । प्रशंसा त्वस्माभिर्भूयसी दर्शिता ।
निन्दां तु न क्वाप्युपलभामहे । किन्तु कर्मजन्यमपूर्वं यथा मरणादूर्ध्वं जीवेन सह गच्छति तथा विद्याजन्य-
मप्यपूर्वं गच्छति । तथा च वाजसनेयिन आमनन्ति—‘ तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा च ’ (वृ.
उ. ४. ४. २) इति । तस्मात् अध्ययनवदर्थज्ञानस्यापि विहितत्वादर्थज्ञानाय वेदो व्याख्यातव्यः ॥

विषयप्रयोजनसंबन्धाधिकारिज्ञानमन्तरेण श्रोतृप्रवृत्त्यभावात् विषयाद्यो निरूप्यन्ते । व्याख्या-
नस्य व्याख्येयो वेदो विषयः । तदर्थज्ञानं प्रयोजनम् । व्याख्यानव्याख्येयभावः संबन्धः । ज्ञानार्थी
चाधिकारी । यद्यप्येतावत् प्रसिद्धं तथापि वेदस्य विषयाद्यभावे व्याख्यानस्यापि परमविषयादिकं न
स्यात् । अतो वेदस्य तच्चतुष्टयमुच्यते । वेदे पूर्वोत्तरकाण्डयोः क्रमेण धर्मब्रह्मणी विषयः, तयोरनन्य-
लभ्यत्वात् । तथा च पुरुषार्थानुशासने सूत्रितं—‘ धर्मब्रह्मणी वेदेकवेद्ये ’ इति । जैमिनीये च द्वितीयसूत्रे
‘ चोदनैव धर्मे प्रमाणम् ’, ‘ चोदना प्रमाणमेव ’ इति नियमद्वयं संप्रदायविद्भिर्बहिर्हितम् । चोदनैवेत्यमुमर्थ-
मुपपादयितुं चतुर्थसूत्रे प्रत्यक्षविषयत्वं धर्मस्य निराकृतम्^१ प्रत्यक्षमनिमित्तं विद्यमानोपलभ्यमानत्वात्^२
(जै. सू. १. १. ४) इति । अनुष्ठानादूर्ध्वमुखस्यमानस्य धर्मस्य पूर्वमविद्यमानत्वात् न प्रत्यक्ष-
योग्यतास्ति । उत्तरकालेऽपि रूपादिराहित्यात् नेन्द्रियैरवगम्यते । अत एव अदृष्टमिति सर्वैरभिधीयते ।
लिङ्गलिङ्गिभ्यो नानुमानविषयत्वमप्यस्ति । सुखदुःखे धर्माधर्मयोर्लिङ्गमिति चेत्, नादृष्टम् । अयमपि
लिङ्गलिङ्गिभावो वेदेनैव गम्यते । ततश्चादत्तं धर्मे प्रमाणम् ॥ त्रैयासिकस्य तृतीयसूत्रस्य द्वितीयवर्णके
ब्रह्मणः सिद्धवस्तुनोऽपि शास्त्रैकविषयत्वं भाष्यकृद्भिर्न्याय्यं—‘ शास्त्रादेव प्रमाणाजगतो जन्मादिकारणं
ब्रह्माधिगम्यत इत्यभिप्रायः ’ (ब्र. सू. शां. भा. १. १. ३) इति । श्रुतिश्च भवति—‘ नावेदविन्मनुते
तं ब्रह्मन्तम् ’ (तै. वा. ३. १२. ९. ७) इति । तत्रोपपत्तिः पूर्वाचार्यैरेवमुदीरिता—‘ रूपलिङ्गादि-
राहित्याच्च मान्तरयोग्यता ’ (वै. न्या. १. १. ३. १८) इति । तस्मात् अनन्यलभ्यत्वादस्ति धर्म-
ब्रह्मणोर्वेदविषयत्वम् । तदुभयज्ञानं वेदस्य साक्षात् प्रयोजनम् । न च तस्य ज्ञानस्य ‘ सप्तद्वीपा वसुमती ’,
‘ राजासी गच्छति ’ इत्यादिज्ञानवत् अपुरुषार्थपर्यवसायित्वं शङ्कनीयम् । धर्मप्रयुक्तस्य पुरुषार्थस्य
स्तूयमानत्वात् ‘ धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा लोके धर्मिष्ठं प्रजा उपसर्पन्ति धर्मेण पापमपनुदति धर्मे
सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्धर्मं परमं वदन्ति ’ (तै. आ. १०. ६३) इति । उद्दण्डस्य राज्ञो नियामकत्वात्

१. ट-इत्याद्युदाहरणेन । २. च-छ-थ-फ-तवैषोत्र । ३. ट-किच । ४. च-छ-ट-फ-अवगम्यते;
४-अवगन्तुं शक्यते । ५. ट-ठ-सिद्धात्मनोऽपि । ६. ट-भूयमाणत्वात् ।

विवदमानयोः पुरुषयोर्मध्ये दुर्बलस्यापि राजसाहाय्यवत् जयहेतुत्वाच्च धर्मः पुरुषार्थः । तथा च वाज-
सनेयिनः सृष्टिप्रकरणे समामनन्ति—‘ तच्छ्रेयोरूपमस्यसृजत धर्मं तदेतक्षत्रस्य क्षत्रं यद्धर्मस्तस्माद्धर्मात्परं
नात्स्यथो अबलीयान्बलीयांसमाशंसते धर्मेण यथा राज्ञैवम् ’ (श्रु. उ. १. ४. १४) इति ।
‘ ब्रह्मविदान्जानि परम् ’ (तै. आ. ८. २), ‘ ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ’ (मुं. उ. ३. २. ९), ‘ तरति
शोकमात्रवित् ’ (छां. उ. ७. १. ३) इत्यादिश्रुतिषु ब्रह्मज्ञानप्रयुक्तः पुरुषार्थः प्रसिद्धः । तदुभय-
ज्ञानार्थी वेदेऽधिकारी । स च त्रैवर्णिकः पुरुषः । स्त्रीशूद्रयोस्तु साध्यामपि ज्ञानापेक्षायामुपपन्नयनाभावेन
अध्ययनराहिण्यात् वेदेऽधिकारः प्रतिबन्धः । धर्मब्रह्मज्ञानं तु पुराणादिमुखेनोत्पद्यते । तस्मात् त्रैवर्णिक-
पुरुषाणां वेदमुखेनार्थज्ञानेऽधिकारः ॥ संबन्धस्तु वेदस्य धर्मब्रह्मभ्यां सह प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः ।
तदीयज्ञानेन सह जन्यजनकभावः । त्रैवर्णिकपुरुषैः सहोपकार्योपकारकभावः । तदेवं विषयाद्यनुबन्ध-
चतुष्टयमवगत्य समाहितधियः श्रोतारो वेदव्याख्याने प्रवर्तन्ताम् ॥

अतिगम्भीरस्य वेदस्यार्थमवबोधयितुं शिक्षादीनि षडङ्गानि प्रवृत्तानि । अत एव तेषामपरविद्यारूपत्वं
मुण्डकोपनिषदाथर्वणिका आमनन्ति—‘ द्वे विद्ये वेदितव्ये इति ह स्म यद्ब्रह्मविदो वदन्ति परा चैवापरा च ।
तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः शिक्षा कल्यो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति । अथ परा
यथा तदक्षरमधिगम्यते ’ (मुं. उ. १. १. ४-५) इति । साधनभूतधर्मज्ञानहेतुत्वात् षडङ्गसहितानां
कर्मकाण्डानामपरविद्यात्वम् । परमपुरुषार्थभूतब्रह्मज्ञानहेतुत्वात् उपनिषदां परविद्यात्वम् ॥

वर्णस्वराद्युच्चारणप्रकारो यत्रोपदिश्यते सा शिक्षा । तथा च तैत्तिरीया उपनिषदारम्भे समामनन्ति—
‘ श्रीक्षां व्याख्यास्यामः । वर्णः स्वरः । मात्रा बलम् । साम संतानः । इत्युक्तः शिक्षाध्यायः ’ (तै. उ. १. १)
इति ॥ वर्णोऽकारादिः । स चाङ्गभूतशिक्षाग्रन्थे स्पष्टमुदीरितः—‘ त्रिपष्टिश्रुतुःपष्टिर्वा वर्णाः शम्भुमते मताः ।
प्राकृते संस्कृते चापि स्वयं प्रोक्ताः स्वयंभुवा ’ (पा. शि. ३) इत्यादिना ॥ स्वर उदात्तादिः । सोऽपि
तत्रोक्तः—‘ उदात्तश्चानुदात्तश्च स्वरितश्च स्वरास्त्रयः ’ (पा. शि. ११) इति ॥ मात्रा ह्रस्वादिः । सापि
तत्रोक्ता—‘ ह्रस्वो दीर्घः प्लुत इति कालतो नियमा अचि ’ (पा. शि. ११) इति ॥ बलं स्थानप्रयत्नौ ।
तत्र ‘ अष्टौ स्थानानि वर्णानाम् ’ (पा. शि. १३) इत्यादिना स्थानमुक्तम् । ‘ अचोऽस्पृष्टा यणस्वीपत् ’
(पा. शि. ३८) इत्यादिना प्रयत्न उक्तः ॥ सामशब्देन साम्यमुक्तम् । अतिद्रुतातिविलम्बितगीत्यादि-
दोपराहित्येन माधुर्यादिगुणयुक्तत्वेनोच्चारणं साम्यम् । ‘ गीती शीघ्री शिरःकम्पी ’ (पा. शि. ३९)
इत्यादिना ‘ उपांशुदष्टं स्वरितम् ’ (पा. शि. ३५) इत्यादिना च दोषा उक्ताः । ‘ माधुर्यमक्षरव्यक्तिः ’
(पा. शि. ३३) इत्यादिना गुणा उक्ताः ॥ संतानः संहिता । ‘ वायवा याहि ’ (ऋ. सं. १. २. १)
इत्यत्र अवादेशः । ‘ इन्द्राद्री आ गतम् ’ (ऋ. सं. ३. १२. १) इत्यत्र प्रकृतिभावः । एतच्च व्याकरणेऽ-
भिहितत्वात् शिक्षायामुपेक्षितम् । शिक्ष्यमाणवर्णादिवैकल्ये बाधस्तत्रोदाहृतः—‘ मन्त्रो हीनः स्वरतो
वर्णतो वा मिथ्या प्रयुक्तो न तमर्थमाह । स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधान् ’
(पा. शि. ५२) इति । ‘ इन्द्रशत्रुर्वर्धस्व ’ (तै. सं. २. ४. १२. १) इत्यस्मिन्ग्रन्थे इन्द्रस्य
शत्रुर्वातकः इत्यस्मिन् द्विवक्षितेऽर्थे तपुरुषसमासे ‘ सामास्य ’ (पा. सू. ६. १. २०३) इति सूत्रेण
तपुरुषत्वान् अन्तोदात्तेन भवितव्यम् । आद्युदात्तस्तु प्रयुक्तः । तथा सति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन बहुव्री-
हित्वान् इन्द्रो वातको यस्य इत्यर्थः संपन्नः । तस्मात् स्वरवर्णाद्यपराधपरिहाराय शिक्षाग्रन्थोऽपेक्षितः ॥

कल्पस्तु आश्वलायनापस्तम्बबोधायनादिसूत्रम् । कल्प्यते समर्थ्यते यागप्रयोगोऽत्रेति व्युत्पत्तेः ॥ ननु
आश्वलायनः किं मन्त्रकाण्डमनुसृत्य प्रवृत्तः किं वा ब्राह्मणमनुसृत्य । नाद्यः । ‘ दर्शपूर्णमासी तु पूर्वं
न्याख्यास्यामः ’ (आश्व. श्रौ. १. १.) इत्येवं तेनोपक्रान्तत्वात् । न हि ‘ अग्निमीले ’ (ऋ. सं.

१. ग-घ-च-छ-ण-त-न-फ-य-प्रतिषिद्धः । २. ट-ठ-विद्यात्वम् । ३. ट-ठ-तन्त्रोक्तः । ४. ट-युक्तत्वेन
नोच्चारणम् । ५. ट-ठ-स्वाहेन्द्रशत्रुः । ६. छ-ट-ठ-‘ तु ’ नास्ति ।

१. १. १) इत्यादयो मन्त्रा दशपूर्णमासयोः कचिद्विनियुक्ताः । न द्वितीयः 'आग्रावैष्णवं पुरोडाशं निर्वपान्त दक्षणीयमेकादशकपालम्' (ऐ. ब्रा. १. १) इत्येवं दीक्षणीयेष्टेः ब्राह्मणे प्रक्रान्तात्वात् । अत्रोच्यते-मन्त्रकाण्डो ब्रह्मयज्ञादिजपक्रमेण प्रवृत्तो न तु यागानुष्ठानक्रमेण । ब्रह्मयज्ञश्चैवं विहितः । 'यस्त्वाध्यायमधीत्येतैकामप्युचं यज्ञः साम वा तद्ब्रह्मयज्ञः' (तै. आ. २. १०) इति । सोऽयं ब्रह्मयज्ञजपः 'अग्निमीळे' इत्याग्नयक्रमेणैवानुष्ठेयः । तथा 'सर्वा ऋचः सर्वाणि यजूंषि सर्वाणि सामानि वाचः स्तोमे पारिप्लवं शंसति' इति विधीयते । तथाश्विने शस्यमाने 'सूर्यो नोदियादपि सर्वा दशतथीरनुब्रूयात्' इति विधीयते । तथा 'रिच्यत इव वा एष प्रेव रिच्यते यो याजयति प्रति वा गृह्णाति याजयित्वा प्रतिगृह्य वानश्नन् त्रिः स्वाध्यायं वेदमधीयीत' (तै. आ. २. १६) इति प्रायश्चित्तरूपं वेदपारायणं विहितम् । इत्यादिषु कृत्स्नमन्त्रकाण्डविनियोगेषु संप्रदाय-पारंपर्यागत एव क्रम आदरणीयः । विशेषविनियोंगांस्तु मन्त्रविशेषाणां श्रुतिलिङ्गवाक्यादिप्रमाणा-न्युपजीव्य आश्रलायनो दर्शयति । अतो मन्त्रकाण्डक्रमाभावेऽपि न कश्चिद्विरोधः । 'इपे स्वा' इत्यादि-मन्त्रास्तु ऋग्वेदानुष्ठानक्रमेणैवाग्नाता इत्यापस्तम्बादयस्तेनैव क्रमेण सूत्रनिर्माणे प्रवृत्ताः । आग्नातावादेव जपादिष्वपि स एव क्रमः । यद्यपि ब्राह्मणे दीक्षणीयेष्टिः उपक्रान्ता, तथापि तस्या इष्टेर्दशपूर्णमासविकृतित्वेन तदपेक्षवात् आश्रलायनस्य आदौ तद्व्याख्यानं युक्तम् । अतः कल्पसूत्रं मन्त्रविनियोगेन ऋग्वेदानुष्ठानमुपदिश्य उपकरोति । तर्हि 'प्र वो वाजा' (ऋ. सं. ३. २७. १) इत्यादीनां सामिधेनीनामृचाभेव विनियोगमाश्रलायनो ब्रवीतु । 'नमः प्रवक्ष्ये' (आश्व. श्रौ. १. २) इत्यादयस्त्वनाग्नाताः कुतो विनियुज्यन्ते इति चेत्, नायं दोषः । शात्वान्तरसमाग्नातानां ब्राह्मणान्तरसिद्धस्य विनियोंगस्य गुणोपसंहारन्यायेनात्र वक्तव्यत्वात् । 'सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्म' इति न्यायविद्ः । तस्मात् शिक्षेव कल्पोऽव्यपेक्षितः ॥

व्याकरणमपि प्रकृतिप्रत्ययाद्युपदेशेन पदस्वरूपतदर्थनिश्चयायोपयुज्यते । तथा च ऐन्द्रघायवग्रह-ब्राह्मणे समाऽनायते- 'वाग्वै पराच्यव्याकृतावदत्ते देवा इन्द्रमब्रुवन्निमां नो वाचं ध्याकुंर्वति । सोऽधर्वाद्भरं वृणं मह्यं चैवैष वायवे च सह गृह्णाता इति तस्मादैन्द्रवायवः सह गृह्यते । तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत् । तस्मादियं व्याकृता वागुच्यते' (तै. सं. ६. ४. ७. ३) इति । 'अग्निमीळे पुरोहितम्' (ऋ. सं. १. १. १) इत्यादिवाक् पूर्वस्मिन् काले पराची समुद्रादिविनि-वदेकास्मिका सती अव्याकृता प्रकृतिः प्रत्ययः पदं वाक्यमित्यादिविभागकारिग्रन्थरहिता आसीत् । तदानीं देवैः प्रार्थितः इन्द्रः एकस्मिन्नेव पात्रे वायोः स्वस्य च सोमरसग्रहणरूपेण वरेण तुष्टः तामखण्डां वाचं मध्ये विच्छिद्य प्रकृतिप्रत्ययादिविभागं सर्वत्राकरोत् । तस्मात् इयं वाक् इदानीमपि पाणिन्यादि-महर्षिभिर्व्याकृता सर्वैः पठ्यते इत्यर्थः । तस्यैतस्य व्याकरणस्य प्रयोजनविशेषो वरस्त्विना वार्तिके दर्शितः- 'रक्षाहागमलध्वसंदेहाः प्रयोजनम्' इति । एतानि रक्षादिप्रयोजनानि प्रयोजनान्तराणि च महाभाष्ये पतञ्जलिना स्पष्टीकृतानि ॥ रक्षार्थं वेदानामध्येयं व्याकरणम् । लोपागमवर्णविकारज्ञो हि सम्यक् वेदान् परिपालयितुं वेदार्थं चाध्यवस्यति । ऊहः खल्वपि न सर्वैर्लिङ्गैर्न सर्वाभिर्विभक्तिभिर्वेदे मन्त्रा निगदिताः । ते चावश्यं यज्ञगतेनैव यथामर्थं विपरिणमयितव्याः । तान् नावैयकरणः शक्नोति विपरिणमयितुम् । तस्मादध्येयं व्याकरणम् । आगमः खल्वपि 'ब्राह्मणेन निष्कारणो धर्मः पठङ्गो वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्च' इति । प्रधानं च पदस्वरूपेषु व्याकरणम् । प्रधाने च कृतो यत्नः फलवान् भवति । लघ्वर्थं चाध्येयं व्याकरणम् । बृहस्पतिरिन्द्राय दिव्यं वर्षसहस्रं प्रतिपशोक्तानां शब्दानां शब्द-पारायणं प्रोवाच नान्तं जगाम । गृहस्पतिश्च वक्ता । इन्द्रश्च अध्येषा । दिव्यं वर्षसहस्रमध्ययनकालः । अन्तं च न जगाम । अथ तु पुनर्यदि परमायुर्भवेति स वदंशतं जीवति । तत्र कुतः प्रतिपद-

पाठेन सकलपदावगमः । कुतस्तरां प्रयोगः । असंदेशार्थं चाध्येयं व्याकरणम् । याज्ञिकाः पठन्ति—‘स्थूल-
पृषतीमाग्निवाहगीमनद्वाहीमालभेत’ इति । तत्र न ज्ञायते किं स्थूलानि पृषन्ति यस्याः सा स्थूल-
पृषती किंवा स्थूला चासौ पृषती च स्थूलपृषतीति । तां नात्रैवाकारणः स्वरतोऽध्यवस्यति । यदि समा-
सान्तोदात्तत्वं तदा कर्मधारयः । अथ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं, ततो बहुव्रीहिरिति । इमानि च भूयः
शब्दानुशासनस्य प्रयोजनानि । तेऽसुराः । दुष्टः शब्दः । यदधीतम् । यस्तु प्रयुङ्क्ते । अविद्वांसः । विभक्तिं
कुर्वन्ति । यो वा इमाम् । चत्वारि । उत खः । सक्तुमिव । सारस्वतीम् । दशम्यां पुत्रस्य । सुदेवो अस्मि
वरुण इति । तेऽसुराः । तेऽसुरा हेऽलयो हेऽलय इति कुर्वन्तः पराबभूवुः । तस्मात् ब्राह्मणेन न स्लेच्छितवै
नापभाषितवै । स्लेच्छी ह वा एष यदशब्दः । स्लेच्छा मा भूमेत्यध्येयं व्याकरणम् ॥ दुष्टः शब्दः । ‘दुष्टः
शब्दः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्या प्रयुक्तो न तमर्थमाह । सवाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वर-
तोऽपराधान्’ इति । दुष्टाञ्छब्दान् मा प्रयुङ्क्ष्वहीत्यध्येयं व्याकरणम् ॥ यदधीतम् । यदधीतमविज्ञातं निगदे-
नैव शङ्यते । अनन्नाविव जुक्तेषां न तज्ज्वलति कर्हिंचिद् । अविज्ञानमनर्थकं माधिगीमहीत्यध्येयं
व्याकरणम् ॥ यस्तु प्रयुङ्क्ते । ‘यस्तु प्रयुङ्क्ते कुशलो विशेषे शब्दान्यथावज्ज्वहारकाले । सोऽनन्तमा-
प्नोति जयं परत्र वाग्योगविदुष्यति चापशब्देः’ ॥ कः । वाग्योगविदेव । यो हि शब्दान् जानाति अप-
शब्दान्यप्यमौ जानाति । यथैव शब्दज्ञाने धर्म एवमपशब्दज्ञानेऽप्यधर्मः प्राप्नोति । अथवा भूयानधर्मः
प्राप्नोति । भूयांसो ह्यपशब्दा असीथांसः शब्दाः । एकैकस्य हि शब्दस्य बहवोऽपभ्रंशाः । यथा गौरित्ये-
तस्य शब्दस्य गावी गोणी गोरोतलिका इत्येवमादयः । अथ योऽवाग्योगविदज्ञानं तस्य शरणम् । विषम
उपन्यासः । नायन्तायाज्ञानं शरणं भवितुमर्हति । यो ह्यज्ञानन्वै ब्राह्मणं हन्यात् सुरां वा पिबेत् सोऽपि
मन्ये पतितः स्यात् । एवं तर्हि कः । अवाग्योगविदेव । अथ यो वाग्योगविद् ज्ञानं तस्य शरणम् ॥ अवि-
द्वांसः । ‘अविद्वांसः प्रत्यभिवादे नाप्नो ने न प्लुतिं विदुः । कामं तेषु तु विप्रोप्य स्त्रीष्विवायमहं वदेत्’
इति । स्त्रीवन्मा भूमेत्यध्येयं व्याकरणम् ॥ विभक्तिं कुर्वन्ति । याज्ञिकाः पठन्ति—‘प्रयाजाः सविभक्तिकाः
कर्तव्याः’ इति । न चान्तरेण व्याकरणं प्रयाजाः सविभक्तिकाः शक्याः कर्तुम् । तस्मात् अध्येयं
व्याकरणम् ॥ यो वा इमाम् । यो वा इमां पदशः स्वरशोऽक्षरशो वर्णशो वाचं विदधाति स आर्वि-
जीनो भवति । आर्विजीनाः स्यामेत्यध्येयं व्याकरणम् ॥ चत्वारि । ‘चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा
द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य । त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्यां आ विवेश’ (ऋ. सं.
४. ५८. ३) इति । चत्वारि शृङ्गा चत्वारि पदजातानि नामाख्यातांपसर्गनिपाताश्च । त्रयो अस्य
पादाः । त्रयः काला भूतभविष्यद्वर्तमानाः । द्वे शीर्षे सुखस्तिष्ठश्च । सप्त हस्तासो अस्य सप्त विभक्तयः ।
त्रिधा बद्धः त्रिषु स्थानेषु बद्ध उरयि कण्ठे शिरसि च । वृषभो वर्णान् कामानाम् । रोरवीति । रीतिः
शब्दकर्मा । महो देवो मर्त्यां आ विवेश । महता देवेन नस्तादारम्यं यथा स्यादित्यध्येयं व्याकरणम् ॥
अथवा चत्वारि । ‘चत्वारि वाक्परिमिता पदानि तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः । गुहा त्रीणि निहितानि
नेङ्गयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति’ (ऋ. सं. १. १६४. ४५) । ये मनीषिणः मनस
इषिणो मनीषिणः । गुहाख्यां त्रीणि निहितानि नेङ्गयन्ति । न चेष्टन्ते न निमिषन्ति । तुरीयं वाचो मनुष्या
वदन्ति । ‘तुरीयं ह वा एतद्वाचो यन्मनुष्येषु वर्तते’ ॥ उत खः । ‘उत खः पश्यन्न ददर्श वाचमुत खः
शृण्वन्न शृणोथेनाम् । उतो खस्मै तन्वं वि सखे जायेव पत्य उशती सुवासाः’ (ऋ. सं. १०. ७१. ४) ॥
अपि खल्वेकः पश्यन्नपि न पश्यति । अपि खल्वेकः शृण्वन्नपि न शृणोथेनाम् । अविद्वांसमाहाधर्मम् । वस्मै
अन्यस्मै तन्वं विसखे तनुं विवृणुते । जायेव पत्य उशती सुवासाः । यथा जाया पत्ये कामयमाना
सुवासाः स्वमात्मानं विवृणुते एवं वाक् वाग्विदे स्वमात्मानं विवृणुते । वाङ्मो विवृणुयात् इत्यध्येयं
व्याकरणम् ॥ सक्तुमिव । ‘सक्तुमिव तितउना पुनन्तो यत्र धीरा मनसा वाचमकृत । अत्रा सखायः

सख्यानि जानते भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधि वाचि ' (ऋ. सं. १०. ७१. २) ॥ सक्तुः सख्यतेर्दुर्वाचो भवति । कसतेर्वा स्याद्विपरीतस्य विकसितो भवति । तितउ परिपवनं भवति ततश्चद्वा तुल्यवद्वा । धीरा ध्यानवन्तो मनसा प्रज्ञानेन वाचमकृत वाचमकृषत । अत्रा सखायः सख्यानि जानते । अत्र सखायः सख्यानि संजानते सायुज्यानि जानते । क एष दुर्गो मार्गं एकगम्यो वाग्विषयः । के पुनस्ते । वैयाकरणाः । कुत एतत् । भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधि वाचि । एषां वाचि भद्रा लक्ष्मीर्निहिता भवति । लक्ष्मीर्लक्षणाज्ञास-
नात् परिवृडा भवति ॥ सारस्वतीम् । याज्ञिकाः पठन्ति—‘आहिताग्निरपशब्दं प्रयुञ्जानः प्रायश्चित्तीयां सारस्वतीमिष्टं निर्वपेत्’ इति । प्रायश्चित्तीया सा भूम इत्यध्येयं व्याकरणम् ॥ दशम्यां पुत्रस्य । ‘दशम्यां पुत्रस्य जातस्य नाम विदध्याद्रोपवदाद्यन्तरन्तस्थमभिनिष्ठानान्तं द्यक्षरं चतुरक्षरं वा कृतं नाम कुर्याच्च तद्वितम्’ इति । न चान्तरेण व्याकरणं कृतस्तद्धिता वा शक्या विज्ञानुम् । तस्मादध्येयं व्याकरणम् ॥ सुदेवो अमि । ‘सुदेवो असि वरुण यस्य ते सप्त सिन्धवः । अनुश्ररन्ति काकुदं सूर्यं सुपिरामिव ’ (ऋ. सं. ८. ६९. १२) ॥ सप्त सिन्धवः सप्त विभक्तयः । काकुजिह्वा । सास्मिन् विद्यते इति काकुदं ताडु । सूर्मिः स्थूला लोहप्रतिमेति ॥ एवं ‘सिद्धे शब्दार्थमंबन्धे’ इत्यादिवार्तिकोक्तान्यत्रापि प्रयो-
जनान्यनुसंधेयानि ॥

अथ निरुक्तप्रयोजनमुच्यते । अर्थावबोधे निरपेक्षतया पदजातं यथोक्तं तन्निरुक्तम् । ‘गौः ग्मा ज्मा इमा क्षा क्षमा’ इत्यारभ्य ‘वसवः वाजिनः देवपत्न्यो देवपत्न्यः’ इत्यन्तो यः पदानां समागन्तयः समागन्तास्तस्मिन् ग्रन्थे पदार्थावबोधाय परापेक्षा न विद्यते । एतावन्ति पृथिवीनामानि एतावन्ति हिरण्यनामानि इत्येवं तत्र तत्र विस्तृतमभिहितत्वात् । तदेतन्निरुक्तं त्रिकाण्डम् । तच्चानुक्रमणिकाभाष्ये वर्णितम्—

आद्यं नैघण्टुकं काण्डं द्वितीयं नैगमं तथा ।
तृतीयं दैवतं चेति समागन्तायस्त्रिधा स्थितेः ॥
गौराद्यपारपर्यन्तमाद्यं नैघण्टुकं मतम् ।
जहाद्युल्बमृबीसान्तं नैगमं संप्रचक्षते ॥
अग्न्यादिदेवपत्न्यन्तं देवताकाण्डमुच्यते ।
अग्न्यादिदेवीऊर्जाहुत्यन्तः क्षितिगतो गण्डः ॥
वाय्वादयो भगान्ताः स्युरन्तरिक्षस्थदेवताः ।
सूर्यादिदेवपत्न्यन्ता युस्थाना देवता इति ॥
गवादिदेवपत्न्यन्तं समागन्तायमधीयते ॥ इति ॥

एकार्थवाचिनां पर्यायशब्दानां संबो यत्र प्रायेणोपदिश्यते तत्र निघण्टुशब्दः प्रसिद्धः । तादृशेषु अमरसिंहवैजयन्तीहलायुधादिषु देश निघण्टव इति व्यवहारान् । एवमत्रापि पर्यायशब्दसंघोपदेशा-
दाद्यकाण्डस्य नैघण्टुकत्वम् । तस्मिन् काण्डे त्रयोऽध्यायाः । तेषु प्रथमे पृथिव्यादिलोकदिकालादि-
द्रव्यविषयाणि नामानि । द्वितीये मनुष्यतद्वयवादिद्रव्यविषयाणि । तृतीये तदुभयद्रव्यगततनुबहुत्व-
ह्रस्वत्वादिधर्मविषयाणि ॥ निगमशब्दो वेदावाची । यास्केन तत्र तत्र ‘अपि निगमो भवति’ इत्येवं वेद-
वाक्यानामवतारितत्वात्, तस्मिन्निगमे एव प्रायेण वर्तमानानां शब्दानां चतुर्थाध्यायरूपे द्वितीयस्मिन्
काण्डे उपदिष्टत्वात्तस्य काण्डस्य नैगमत्वम् ॥ पञ्चमाध्यायरूपस्य तृतीयकाण्डस्य दैवतावं विस्पष्टम् । पञ्चा-
ध्यायरूपकाण्डत्रयात्मके एतस्मिन् ग्रन्थे परनिरपेक्षतया पदार्थस्योक्तत्वात् तस्य ग्रन्थस्य निरुक्तत्वम् ।
तद्याख्यानं च ‘समागन्तयः समागन्तः’ इत्यारभ्य ‘तस्यान्तस्यान्ताद्वायमनुभवत्यनुभवति’ इत्यन्तैः

१. च-फ-ञ्जिधा मतः; छ-ण-य-त्रिधान्वितः । २. च-छ-ऊ-एकार्थवादिनाम् । ३. त-थ-‘दश’
नास्ति । ४. ग-ब-च-छ-प-फ-य-दैवत्वम् । ५. ट-निरपे ।

द्वादशाभिरध्याचैर्यास्को निर्ममे । तदपि निरुक्तमित्युच्यते । एकैकस्य पदस्य संभाविता अवयवार्थास्तत्र निःशेषेणोच्यन्ते इति व्युत्पत्तेः तत्र हि 'चत्वारि पदजातानि नामाख्याते चोपसर्गनिपाताश्च' इति प्रतिज्ञाय 'उच्चावचेष्वर्थेषु निपतन्ति' इति निपातस्वरूपं निरुच्य एवमुदाहृतं—'नेति प्रतिषेधार्थीयो भाषायामुभयमन्वध्यायं नेन्द्रं देवममंसतेति प्रतिषेधार्थीयः' इति; 'दुर्मदासो न सुरायामिष्युपमार्थीयः' (निरु. १. १; ४) इति च । तच्च लोके केवलप्रतिषेधार्थीयस्यापि नकारस्य वेदे प्रतिषेधोपमालक्षणोभयार्थो-दाहरणमस्मिन् ग्रन्थेऽवगम्यते । एवं ग्रन्थकारेणोक्ताः तत्तत्पदनिर्वचनविशेषाः तत्तन्मन्त्रव्याख्यानावसरे एवास्माभिरुदाहरिष्यन्ते । न च निर्वचनानां निर्मूलत्वं शङ्कनीयम् । एतद्व्युत्पत्त्यर्थमेव ब्राह्मणेषु पद-निर्वचनानां केषांचिदुक्तत्वात् । 'तदाहुतीनामाहुतित्वम्' इति । 'तमिदन्द्रं सन्तमिन्द्र इत्याचक्षते' (ऐ. आ. २. ४. ३) इति । 'यदप्रथयत्तत्पृथिव्यं पृथिवित्वम्' (तै. ब्रा. १. १. ३. ६-७) इति च । ग्रन्थकारोऽपि तत्र तत्र स्वोक्तनिर्वचनमूलभूतब्राह्मणान्युदाहरिष्यति । केषांचिन्निर्वचनानां व्याकरणबलेन सिद्धावपि न सर्वेषां सिद्धिरस्ति । अत एव ग्रन्थकार आह—'तदिदं विद्यास्थानं व्याकरणस्य कास्त्र्यं स्वार्थसाधकं च' (निरु. १. १५) इति । तस्मान् वेदार्थावबोधायोपयुक्तं निरुक्तम् ॥

तथा छन्दोग्रन्थोऽप्युपयुज्यते । छन्दोविशेषाणां तत्र तत्र विहितत्वात् । तस्मात् सप्त चतुस्ताराणि छन्दांसि प्रातरनुवाकेऽनूच्यन्ते' इति ह्याम्नातम् । गायत्र्युष्णिगनुष्टुप्बृहतीपङ्क्तित्रिष्टुब्जगतीयेतानि मस छन्दांसि । चतुर्विंशत्यक्षरा गायत्री । ततोऽपि चतुर्भिरक्षरैरधिकाष्टाविंशत्यक्षरोष्णिक् । एवमुत्तरोत्तराधिका अनुष्टुपाद्योऽवगन्तव्याः । तथाप्यत्रापि श्रूयते—'गायत्रीभिर्ब्राह्मणस्यादध्यात् । त्रिष्टुब्भी राजन्यस्य जगती-भिर्वैश्यस्य' (तै. ब्रा. १. १. ९. ६-७) इति । तत्र मगणयगणादिसाध्यो गायत्र्यादिविवेकश्छन्दोग्रन्थ-मन्तरेण न सुविज्ञेयः । किंच 'यो ह वा अत्रिदितापैयच्छन्दोऽवतन्नाह्मणेन मन्त्रेण याजयति वाच्यापयति वा स्थाणुं वर्च्छति गर्तं वा पथति प्र वा मीयते पारीयान् भवति । तस्मादेतानि मन्त्रे मन्त्रे विद्यात्' (आर्ष. ब्रा. १. १) इति श्रूयते । तस्मात् तद्वेदनाय छन्दोग्रन्थ उपयुज्यते ॥

ज्योतिषस्य प्रयोजनं तस्मिन्नेव ग्रन्थेऽभिहितं—'यज्ञकालार्थसिद्धये' (वेदाङ्गज्यो. ३) इति । कालविशेषविधयश्च श्रूयन्ते । 'संवत्सरमेतद्वत् चरेत्' (तै. आ. १. ३२. १), 'संवत्सरमुख्यं भूत्वा' (तै. सं. ५. ६. ५. १) इत्येवमादयः संवत्सरविधयः । 'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निमादधीत । ग्रीष्मे राजन्य आदधीत । शरदि वैश्य आदधीत' (तै. ब्रा. १. १. २. ६-७) इत्याद्या ऋतुविधयः । 'मासि मासि पृष्ठान्युपयन्ति । मासि मास्यतिप्राह्मा गृह्णन्ते' इत्याद्या मासविधयः । 'यं कामयेत वसीया-नस्यादिति तं पूर्वपक्षे याजयेत्' इत्याद्याः पक्षविधयः । 'एकाष्टकायां दीक्षेरन्', 'फलुनीपूर्णमासे दीक्षेरन्' (तै. सं. ७. ४. ८. १) इत्याद्यास्तित्थिविधयः । 'प्रातर्जुहोति सायं जुहोति' इत्याद्याः प्रातःकालादिविधयः । 'कृत्तिकास्त्रग्निमादधीत' (तै. ब्रा. १. १. २. १) इत्याद्या नक्षत्रविधयः । अतः कालविशेषानवगमयितुं ज्योतिषमुपयुज्यते ॥

एतेषां च वेदार्थोपकारिणां पण्णां ग्रन्थानां वेदाङ्गत्वं शिक्षायामेवमुदीरितम्—

छन्दः पादौ तु वेदस्य हस्तौ कल्पोऽथ पठ्यते ।

ज्योतिषामयनं चक्षुर्निरुक्तं श्रोत्रमुच्यते ॥

शिक्षा घ्राणं तु वेदस्य मुखं व्याकरणं स्मृतम् ।

तस्मात्साङ्गमधीस्थैव ब्रह्मलोके महीयते (पा. शि. ४१-४२) इति ॥

षडङ्गवत् पुराणादीनामपि वेदार्थज्ञानोपयोगो याज्ञवल्क्येन स्मर्यते—'पुराणन्यायमीमांसाधर्म-शास्त्राङ्गमिश्रिताः । वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश' (याज्ञ. १. ३) इति ॥

इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत् ।

ब्रिमेत्यल्पश्रुताद्वेदो मामयं प्रहरेदिति ॥

इत्यन्यत्रापि स्मर्यते । ऐतरेयतैत्तिरीयकाठकादिशाखासूक्तानि हरिश्चन्द्रनाचिकेताद्युपाख्यानानि धर्म-
ब्रह्मावशोऽन्युक्तानि तेषु तेष्वितिहासप्रन्थेषु स्पष्टीकृतानि । उपनिषदुक्ताः सृष्टिस्थितिलयादयो
ब्राह्मपाञ्चवैष्णवादिपुराणेषु स्पष्टीकृताः ।

सर्गश्च प्रतिसर्गश्च वंशो मन्वन्तराणि च ।

वंशानुचरितं चेति पुराणं पञ्चलक्षणम् ॥

इति सृष्ट्यादेः पुराणप्रतिपाद्यत्वावगमनात् । न्यायशास्त्रे प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तादीनां षोडशपदार्थानां
निरूपणान् तदनुसारेण वेदं वाक्यमस्मिन्नर्थे प्रमाणं भवति, नेतरदिति निर्णयः कर्तुं वाक्यते । पूर्वोत्तर-
मीमांसयोर्वेदार्थोपयोगोऽतिस्मृत एव । मन्वत्रिविष्णुहारीतादिप्रोक्तासु स्मृतिषु वेदोक्तसंख्यावन्दना-
द्विविधः प्रपञ्चिताः । ‘तदु ह वा एते ब्रह्मवादिनः पूर्वाभिमुखाः संध्यायां गायत्रियाभिमन्त्रिता आप
ऊर्ध्वं विक्षिपन्ति (तै. आ. २. २) इत्यादिकः संध्यावन्दनविधिः । ‘पञ्च वा एते महायज्ञाः
सतति प्रतायन्ते’ (तै. आ. २. १०) इत्यादिको महायज्ञविधिः । एवं विध्यन्तराणि द्रष्टव्यानि ।
उक्तकारेण पुराणादीनां वेदार्थज्ञानोपयोगात् विद्यास्थानत्वं युक्तम् । एतैः पुराणादिभिः चतुर्दशभि-
र्विद्यास्थानैरुपबृंहिताया विद्याया ग्रहणेऽधिकारिविशेषः शाखान्तरगतैश्चतुर्भिर्मन्त्रैरुपदर्शितः । तांश्च
मन्त्रान् यास्क उदाजहार (निरु. २. ४) ॥ तत्रार्थं प्रथमो मन्त्रः—

विद्या ह वै ब्राह्मणमाजगाम गोपाय मा शेषधिष्टेऽहमस्मि ।

असूयकायानृजवेऽयताय न मा ब्रूया वीर्यवती तथा स्याम् ॥ इति ॥

विद्याभिमानिनी देवता ब्राह्मणमुपदेष्टारमाचार्यमाजगाम । आगत्य चैवं प्रार्थयामास । हे ब्राह्मण
मामनधिकारिणेऽनुपदिश्य पालय । तवाहं निधिवत् पुरुषार्थहेतुरस्मि । तादृश्यां मयि तदुपदेष्टरि त्वयि
च योऽसूयां करोति । यश्चाजंवेन विद्यां नाभ्यस्यति । योऽपि स्नानाचमनाद्याचारनियतो न भवति ।
तादृशेभ्यः शिष्याभासेभ्यो मां न ब्रूयाः । तथा सति त्वद्धृदये स्थित्वा फलप्रदा भवेयम् ॥ अथ
द्वितीयो मन्त्रः—

य आतृणस्यवितथेन कर्णावदुःखं कुर्वन्नमृतं संप्रयच्छन् ।

तं मन्येत पितरं मातरं च तस्मै न द्रुह्येत्कतमच्चनाह ॥ इति ॥

पूर्वस्मिन् मन्त्रे आचार्यस्य नियममभिधाय अस्मिन् मन्त्रे शिष्यस्य नियमोऽभिधीयते ।
वितथमनृतमपुरुषार्थभृतं लौकिकं वाक्यम् । तद्विपरीतं सत्यं वेदवाक्यमवितथम् । तादृशेन वाक्येन य
आचार्यः शिष्यस्य कर्णां आतृणति सर्वतस्तर्दनं पूरणं करोति । उपसर्गवशादौचित्याच्च तृणत्तिघातोऽर्थान्तरे
वृत्तिः । सर्वदा वेदं यः श्रावयति इत्यर्थः । किं कुर्वन् । अदुःखं कुर्वन् । मन्दप्रज्ञस्य माणवकस्य आदौ
अर्धचैमृतं वा ग्रहीतुमशक्तस्य यथा दुःखं न भवति, तथा पादं पादैकदेशं वा प्राहयन् । किञ्च अमृतं
संप्रयच्छन् । अमृतत्वस्य देवजन्मनो मोक्षस्य वा प्रापकत्वादमृतं वेदार्थः । तस्य प्रदानं कुर्वन् । तं
तादृशमाचार्यं सच्छिष्यो मुख्यमातापितरूपं मन्येत । पूर्वसिद्धौ तु मातापितरौ अधमस्य मनुष्यस्य शरीरस्य
प्रदानादमुल्लेखौ । तस्मै मुख्यमातापितरूपायाचार्यायैकमपि द्रोहं न कुर्यात् ॥ अथ तृतीयो मन्त्रः—

१. ग-छ-ण-य-त्वावगमनात् । २. ट-वेदवाक्यं । ३. ट-गो विस्पष्ट एव । ४. च-छ-थ-फ-
एवम् । ५. ट-आदावेव । ६. छ-अमृतस्य । ७. ट-ठ-त-थ-मनुष्यशरीरं ।

अध्यापिता ये गुरुं नाद्रियन्ते विप्रा वाचा मनसा कर्मणा वा ।

यथैव ते न गुरोर्भोजनीयास्तथैव तान्न भुनक्ति श्रुतं तत् ॥ इति ॥

ये तु अधमा विप्रा गुरुणाध्यापिताः सन्तो विनयोक्त्या तदीयहितचिन्तनेन शुश्रूषया वा गुरुं नाद्रियन्ते । आदररहितास्ते शिष्याभासा गुरोर्न भोजनीयाः, अनुभवयोग्या न भवन्ति । न हि तेषु गुरुः कृपां करोति । यथैव गुरुणा ते न पालनीयास्तथैव तान् अधमान् शिष्यान् तच्छ्रुतं गुरुपदिष्टं वेद-वाक्यं न पालयति, फलप्रदं न भवतीत्यर्थः ॥ अथ चतुर्थो मन्त्रः—

यमेव विद्याः शुचिमग्रमत्तं मेधाविनं ब्रह्मचर्योपपन्नम् ।

यस्ते न द्रुहोक्तमच्चनाह तस्मै मा ब्रूया निधिपाय ब्रह्मन् ॥ इति ॥

हे आचार्य यमेव मुख्यशिष्यं शुचित्वादिगुणोपेतं जानीयाः । किंच यो मुख्यशिष्यस्तुभ्यं कदाचिदपि न द्रुहोत् । तस्मै तु मुख्यशिष्याय त्वदीयनिधिपालकाय ब्रह्मन् वेदरूपां मां विद्यां ब्रूयाः । इत्थं विद्यादेव-तया प्रार्थितत्वादाचार्येण मुख्यशिष्याय वेदविद्योपदेष्टव्या ॥

तदर्थंमृगवेदोऽस्माभिः पठज्ञानुसारेण व्याख्यायते । मन्त्रब्राह्मणात्मके वेदे ब्राह्मणस्य मन्त्र-व्याख्यानोपयोगित्वादादौ ब्राह्मणमारण्यकाण्डसहितं व्याख्यातम् । अथ तत्र तत्र ब्राह्मणोदाहरणेन मन्त्रा-त्मकः संहिताग्रन्थो व्याख्यातव्यः ॥

स च 'अग्निमीळे' इत्यारभ्य 'यथा वः सुसहासति' इत्यन्तोऽष्टकाण्डेर्दशमण्डलैश्चतुः-पष्ठध्यायैः पञ्चाशीत्यनुवाकैः ईपदधिकसहस्रमूक्तैः ईपदधिकद्विसहस्रवर्गैः ईपदधिकाभिर्दशसहस्रसंख्या-भिर्ऋग्भिश्चोपेतः । तस्य च ग्रन्थस्य कृत्स्नस्याप्याम्नातक्रमेणैव सामान्यविनियोगो ब्रह्मयज्ञजपादौ पूर्वमेवाभिहितः । विशेषविनियोगस्तु तत्तत्कृतौ सूत्रकारेण प्रदर्शितः । स च त्रिविधः सूक्तविनियोगस्तु-चादिविनियोग एकैकस्या ऋचो विनियोगश्चेति ॥

तत्र 'अग्निमीळे' इति सूक्तं प्रातरनुवाके आग्नेये कर्तव्यं विनियुक्तम् । स विनियोग आश्वलायनेन चतुर्थाध्यायस्य त्रयोदशे खण्डे सूत्रितः—'अवा नो अग्न इति पृथग्निमीळेऽग्निं दूतम्' इति । तत्र हीनपादग्रहणात् सूक्तनिश्चयः । 'सूक्तं सूक्तादौ हीने पादे' (आश्व. श्रौ. १. १) इति परिभाषितत्वात् । तस्मिन्सूक्ते प्रथमाया ऋचो द्वितीयस्यां पवमानेष्टौ स्विष्टकृतो याज्यात्वेन विनियोगः । स च द्वितीया-ध्यायस्य प्रथमखण्डे सूत्रितः—'साह्यान्विश्वा अभियुजोऽग्निमीळे पुरोहितमिति संयाज्ये' इति । तत्र कृत्स्नपादग्रहणात् ऋगित्यवगम्यते । 'ऋचं पादग्रहणे' (आश्व. श्रौ. १. १) इति परिभाषितत्वात् । तथा 'संयाज्ये' इत्युक्ते सौविष्टकृती प्रतीयात् (आश्व. श्रौ. २. १) इति परिभाषितत्वात् स्विष्टकृत्संबन्धनिश्चयः । तत्रापि द्वितीयमन्त्रत्वेनोदाहृतत्वात् याज्यात्वम् । यद्यपि साह्यानित्यनया पुरोनुवाक्ययैव देवताया अनुस्मरणरूपसंस्कारः सिद्धस्तथापि याज्यानुवाक्ययोः समुच्चयो द्वादशोऽध्याये चतुर्थपादे मीमांसितः—

पुरोनुवाक्यया याज्या विकल्प्या वा समुच्चिता ।

विकल्प्यान्यतरेणैव देवतायाः प्रकाशनात् ॥

पुरोनुवाक्यासमाख्यानाद्वचनाच्च समुच्चयः । देवताप्रकाशनकार्यस्यैकत्वात् । युग्मयोर्यथा विकल्प-स्तथैवैकयुग्मगतयोरिति चेत्, नैवम् । पुरोनुवाक्येति समाख्याया उत्तरकालीनयाज्यामन्तरेणानुपपत्तेः । किंच 'पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोति' इति प्रत्यक्षवचनेन देवतोपलक्षणहविःप्रदानकार्ये भेदोक्ति-पुरःसरं साहित्यं विधीयते । तस्मात् समुच्चय इति ॥

एतच्चाग्निमित्यादिसूक्तं नवर्चम् 'अग्निं नव मधुच्छन्दा वैश्वामित्रः' इत्यनुक्रमणिकायामुक्तत्वात् । विश्वामित्रपुत्रो मधुच्छन्दोनामकस्तस्य सूक्तस्य द्रष्टृत्वात् तदीय ऋषिः । 'ऋष गतौ' इति धातुः । 'सर्व-धातुभ्य इन्' (उ. सू. ४. ५५७) 'इगुपधात्किन्' (उ. सू. ४. ५५९) । वेदप्राप्त्यर्थं तपोऽनु-तिष्ठतः पुरुषान् स्वयंभूर्वेदपुरुषः प्राप्नोत् । तथा च श्रूयते—'अजान्ह वै पृथ्वीस्तपस्यमानान्ब्रह्म स्वयंभव-भ्यानर्षत्तपयोऽभवन्' (तै. आ. २. ९) इति । तथातीन्द्रियस्य वेदस्य परमेश्वरानुग्रहेण प्रथमतो दर्शान् ऋषित्वमित्यभिप्रेत्य स्मर्यते—

युगान्तेऽन्तर्हितान् वेदान् सेतिहासान् महर्षयः ।

लेभिरे तपसा पूर्वमनुज्ञाताः स्वयंभुवा ॥

इति ॥ ऋष्यादिज्ञानाभावे प्रत्यवायः स्मर्यते—

अविदिस्वा ऋषिं छन्दां दैवतं योगमेव च ।

योऽध्यापयेज्जपेद्वापि पापीयाज्ञायते तु सः ॥

ऋषिच्छन्दोदैवतानि ब्राह्मणार्थं स्वराद्यपि ।

अविदिस्वा प्रयुज्जानो मन्त्रकण्टक उच्यते ॥

इति ॥ वेदनविधिश्च स्मर्यते—

स्वैरो वर्णोऽक्षैरं मात्रा विनियोगोऽर्थ एव च ।

मन्त्रं जिज्ञासमानेन वेदितव्यं पदे पदे ॥

इति ॥ अग्निमित्यादिसूक्तस्य छन्दोऽनुक्रमणिकायां यद्यप्यत्र नोक्तं तथापि परिभाषायामेषमुक्तम् । 'आदौ गायत्रं प्राग्विरण्यस्तूपात्' (अनु. १२. १४) इति । हिरण्यस्तूर्प ऋषिर्येषां मन्त्राणां वक्ष्यते ततः प्राचीनेषु मन्त्रेषु सामान्येन गायत्रं छन्द इत्यर्थः । पुरुषस्य पापसंबन्धं वारयितुमाच्छादकत्वाच्छन्द इत्युच्यते । तच्चाण्यकाण्डे समानायते—'छादयन्ति ह वा एनं छन्दांसि पापात्कर्मणः' (ऐ. आ. २. ५) इति । अथवा चायमानाग्निस्तपस्याच्छादकत्वाच्छन्दः । तच्च तैत्तिरीया आमनन्ति—'प्रजापतिरग्निमन्विनुत स क्षुरश्विर्भूत्वाऽतिष्ठत्तं देवा विभ्यतो नोपायन्ते छन्दोभिरात्मानं छादयित्वोपायन्तच्छन्दसां छन्दस्वम्' (तै. सं. ५. ६. १) इति । यदा अपमृत्युं वारयितुमाच्छादयतीति छन्दः । तदपि छान्दोग्योपनिषदा-म्नान्तं—'देवा वै मृग्योर्बोभ्यनस्त्रयीं श्रियां प्राथिशंस्ते छन्दोभिरात्मानमच्छादयन्त्यदेभिरच्छादयंस्तच्छन्दसां छन्दस्वम्' (छां. उ. १. ४. २) इति । तथा द्योतनार्थदीव्यतिधातुनिमित्तो देवशब्द इत्येव दाम्नायते—'दिवा वै नोऽभूदिति नन्दवानां देवत्वम्' इति । अतो दीव्यतीति देवः । मन्त्रेण द्योतते इत्यर्थः । अस्मिन् सूक्ते स्तूयमानत्वादग्निदेवः । तथा चानुक्रमणिकायामुक्तं—'मण्डलादिस्वाभिप्रेत्यमैन्द्रान्' (अनु. १२. १२) इति । तस्य सूक्तस्य प्रथमामृचं भगवान् वेदपुरुष आह—

१. ग-घ-च-छ-ण-त-थ-फ-य—'सर्वधातुभ्य इन्', 'इगुपधात्किन्' इत्येतज्जास्ति । २. थ-छ-ण-थ-फ-य—मनुज्ञातान् । ३. ग-घ-च-छ-ण-फ-य—स्वरवर्णाक्षरम् । ४. ग-च-छ-ण-फ-वा । ५. च-छ-ण-थ-फ—प्राग्विरण्यस्तूपात् । ६. ग-च-फ—हिरण्यस्तूपाख्यः; थ—हिरण्यस्तूपात् । ७. च-छ-थ-फ—'इति' नास्ति । ८. त-आग्निं नव मधुच्छन्दा वैश्वामित्र इत्यस्मिन् ।

ॐ अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् । होतारं रत्नधातमम् ॥ १ ॥

ॐ अग्निम् । ईळे । पुरःऽहितम् । यज्ञस्य । देवम् । ऋत्विजम् । होतारम् । रत्नऽधातमम् ॥ १ ॥

अग्निनामकं देवम् 'ईळे स्तौमि' 'ईड स्तुनौ' इति धातुः । उकारस्य लकारो बहुचाध्येतृसंप्रदायप्राप्तः । तथा च पठ्यते—'अज्मध्यस्थङकारस्य लकारं बहुचा जगुः । अज्मध्यस्थङकारस्य ल्हकारं वै यथाक्रमम्' इति ॥ मन्त्रस्य होत्रा प्रयोज्यत्वाद्दहं होता स्तौमीति लभ्यते । कीदृशमग्निम् । 'यज्ञस्य' पुरोहितम् । यथा राज्ञः पुरोहितस्तदभीष्टं संपादयति, तथाग्निरपि यज्ञस्यापेक्षितं होमं संपादयति । यद्वा । यज्ञस्य संबन्धिनि पूर्वभागे आवहनीयरूपेणावस्थितम् । पुनः कीदृशम् । 'देवं दानादिगुणयुक्तम् । पुनः कीदृशम् । 'होतारम्' ऋत्विजम् । देवानां यज्ञेषु होतृनामकं ऋत्विगग्निरिव । तथा च श्रूयते—'अग्निर्वै देवानां होता' (ऐ. ब्रा. ३. १४) इति । पुनरपि कीदृशम् । 'रत्नधातमं' यागफलरूपाणां रत्नानामतिशयेन धारयितारं पोषयितारं वा । अत्राग्निशब्दस्य यास्को बहुधा निर्वचनं दर्शयति—'अथातोऽनुक्रमिष्यामोऽग्निः पृथिवीस्थानस्तं प्रथमं व्याख्यास्यामोऽग्निः कस्मादग्रणीर्भवत्यग्रं यज्ञेषु प्रणीयतेऽङ्गं नयति संनममानोऽक्रोपनो भवतीति स्थौलाष्टविर्न क्रोपयति न स्नेहयति त्रिभ्य आख्यातेभ्यो जायत इति शाकपूणिनादक्तादग्धाद्वा नीतान्स्य स्वस्वेतेरकारमादत्ते गकारमनक्तेर्वा दहतेर्वा नीः परस्तस्यैषा भवत्यग्निमीळे' (निरु. ७. १४) इति । अस्यायमर्थः । सामान्येन सर्वदेवतानां लक्षणस्याभिहितत्वादनन्तरं यतः प्रतिपदं विशेषेण वक्तव्यत्वाकाङ्क्षितम् अतोऽनुक्रमेण वक्ष्यामः । तत्र पृथिवीलोके स्थितोऽग्निः प्रथमं व्याख्यास्यते । कस्मात् प्रवृत्तिनिमित्तादग्निशब्देन देवताभिधीयत इति प्रश्नस्य 'अग्रणीः' इत्यादिकमुत्तरम् । देवसेनामग्रे स्वयं नयतीत्यग्रणीः । एतदेकमग्निशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तम् । तथा च ब्राह्मणान्तरम्—'अग्निर्देवानां सेनानीः' इति । एतदेवाग्निमग्रेष्य बहुचा मन्त्रब्राह्मणे आमनन्ति—'अग्निमुखं प्रथमो देवतानाम्' (ऐ. ब्रा. १. ४) इति मन्त्रः । 'अग्निर्वै देवानामवमः' (ऐ. ब्रा. १. १) इति ब्राह्मणम् । तथा तैत्तिरीयाश्चामनन्ति—'अग्निरग्रे प्रथमो देवतानाम्' (तै. ब्रा. २. ४. ३. ३) इति । 'अग्निरवमो देवतानाम्' इति च । वाजसनेयिनस्वेवमात्मनन्ति—'स वा एषोऽग्रे देवतानामजायत तस्मादग्निनाम' इति । यज्ञेषु अग्निहोत्रेष्टिपशुसोमरूपेषु अग्रं पूर्वदिग्दर्त्याहवनीयदेशं प्रति गार्हपत्यान् प्रणीयते इति द्वितीयं प्रवृत्तिनिमित्तम् । संनममानः सम्यक् स्वयमेव प्रह्नीभवन् अङ्गं स्वकीयं शरीरं नयति काष्ठदाहे हविष्णाके च प्रेरयतीति तृतीयं प्रवृत्तिनिमित्तम् । स्थौलाष्टविनामकस्य महर्षेः पुत्रो निरुक्तकारः कश्चित् 'अक्रोपनः' इति अग्निशब्दं निर्वचि । तत्र न क्रोपयतीत्युक्ते न स्नेहयति, किंतु काष्ठादिकं रूक्षयतीत्युक्तं भवति । शाकपूणिनामको निरुक्तकारो धातुत्रयादग्निशब्दनिष्पत्तिं मन्यते । इतः 'इण् गतो' इति धातुः । अक्तः 'अञ्जूव्यक्तिप्रक्षणाकान्तिगतिषु' इति धातुः । दग्धः 'दह भस्मीकरणे' इति धातुः । नीनः 'णीञ् प्रापणे' इति धातुः । अग्निशब्दो हि अकारगकारनिशब्दानपेक्षमाणः एतिधातोरूपज्ञान् अयनशब्दान् अकारमादत्ते । अनक्तिधातुगतस्य ककारस्य गकारादेशं कृत्वा तमादत्ते । यद्वा । दहति धातुजान्यान् दग्धशब्दान् गकारमादत्ते । नीः इति नयति धातुः । स च ह्रस्वो भूत्वा परो भवति । नतो

* ट—'अथवा यज्ञस्य देवमिति संबन्धः । यज्ञस्य प्रकाशकमित्यर्थः । पुरोहितमिति पृथग्विशेषणम्' इत्यधिकं 'अवास्थितम्' इत्यस्यानन्तरम् । + ट—'अग्निर्वै देवानां धारयितारं पोषयितारं वा' इत्यस्य स्थाने—'आग्निर्वै देवानां होतासीन् इति । अथवा ऋत्विजं ऋत्विग्वन् यजनिवात्कम् । होतां देवानामाहोतारम् । तथा रत्नधातमं यागफलरूपाणां रत्नानां रमणीयानां धनानां वा आतशयेन दातारं धारयितारं वा' इत्यधिकम् । १. ग-घ-ट-ठ-य-ततोऽनुक्रमेण । २. ट-ठ-पृथ्वीलोकावस्थितोऽग्निः ।

धातुत्रयं मिलित्वा अग्निशब्दो भवति । यज्ञभूमिं गत्वा स्वकीयमङ्गं नयति काष्ठदाहे हविष्याके च प्रेरयतीति समुदायार्थः । तस्य अग्निशब्दार्थस्य देवताविशेषस्य प्राधान्येन स्तुतिप्रदर्शनार्थेपा ' अग्निमीळे ' इति ऋक् भवतीति । तामेतां ऋचं यास्क एवं व्याख्यातवान्—' अग्निमीळेऽग्निं याचामीळिरध्येषणा-कर्मं पूजाकर्म वा पुरोहितो व्याख्यातो यज्ञस्य देवो दानाद्वा दीपनाद्वा द्योतनाद्वा द्युस्थानो भवतीति वा यो देवः सा देवता होतारं ह्वितारं जुहोतेहोतैत्यौर्णवाभो रत्नधातमं रमणीयानां धनानां दातृतमम् ' (निरु. ७. १५) इति । अस्यायमर्थः—इदं धातोः स्तुत्यर्थत्वं प्रसिद्धम् । धातूनामनेकार्थत्वमिति न्यायमाश्रित्य याज्ञाध्येषणापूजाः अप्यत्रोचितत्वात् तदर्थतया व्याख्याताः । पुरोहितशब्दो द्वितीयेऽध्याये ' यदेवापिः शंतनवे पुरोहितः ' इत्येतां ऋचमुदाहृत्य ' पुर एनं दधति ' (निरु. २. १२) इति व्याख्यातः । तैत्तिरीयाश्च पौरोहित्ये स्पर्धमानस्य पशुनुष्ठानं विधाय तत्फलत्वेन ' पुर एनं दधते ' (तै. सं. २. १. २. ९) इत्यामनन्ति । देवशब्दो दानदीपनद्योतनानामन्यतममर्थमाचष्टे । यज्ञस्य दाता दीपयिता द्योतयितायमग्निरित्युक्तं भवति । दीपनद्योतनयोरेकार्थत्वेऽप्यस्ति धातुभेदः । यद्यप्यग्निः पृथिवीस्थानस्तथापि देवान् प्रति हविर्वहनात् द्युस्थानो भवति । देवशब्ददेवताशब्दयोः पर्यायत्वा-न्मन्त्रप्रतिपाद्या काचिदग्निव्यतिरिक्ता देवता नान्वेषणीया । होतृशब्दस्य ह्ययतिधातोरुपपत्तयेन देवानामा-ह्वितारमिति । और्णवाभनामकस्तु मुनिः जुहोतिधातोरुपपन्नो होतृशब्द इति मन्यते । अग्नेश्च होतृत्वं होमा-धिकरणत्वेन द्रष्टव्यम् । रत्नशब्दो द्वितीयाध्याये ' मघम् ' इत्यादिषष्टाविंशतौ धननामसु (नि. २. १०. ७.) पठितः । रमणीयत्वात् रत्नत्वम् । दधातिधातुरत्र दानार्थवाचीति । तदिदं निरुक्तकारस्य यास्कस्य मन्त्र-व्याख्यानम् ॥ अथ व्याकरणप्रक्रियोच्यते । अग्निधातोर्गत्यर्थात् ' अङ्गेनलोपश्च ' (उ. सू. ४. ४९०) इति औणादिकसूत्रेण निप्रत्ययः । इदिस्वान्नुमागेन प्राप्तस्य नकारस्य (पा. सू. ७. १. ५८) लोपश्च भवति । अङ्गति स्वर्गे गच्छति हविर्नेनुमित्यग्निः । तत्र ' धातोः ' (पा. सू. ६. १. १६२) इति अकार उदात्तः । ' आद्युदात्तश्च ' (पा. सू. ३. १. ३) इति प्रत्ययगत इकारोऽप्युदात्तः । ' अनुदात्तं पदमेकवर्जम् ' (षा. सू. ६. १. १५८) इति द्वयोरन्यतरमुदात्तमवशेष्येतरस्यानुदात्तत्वं प्राप्तम् । तत्र धातुस्वरे प्रथमतोऽवस्थिते सति पश्चादुपदिश्यमानः प्रत्ययस्वरोऽवशिष्यते । ' सति शिष्टस्वरो बलीयान् ' (पा. सू. ६. १. १५८. ९) इति हि न्यायः । ततोऽन्तोदात्तमग्निप्रातिपदिकम् । ' अनुदात्तौ सुप्तिता ' (पा. सू. ३. १. ४) इति अम् इत्येतन् द्वितीयैकवचनमनुदात्तम् । तस्य ' अग्नि पूर्वः ' (पा. सू. ६. १. १०७) इति यन् पूर्वरूपं तदुदात्तम् ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' (पा. सू. ८. २. ५) इति सूत्रितवान् । अग्निशब्दो धातुजन्मेति मते सेयं प्रक्रिया सर्वापि द्रष्टव्या । मतद्वयं यास्केन प्रदर्शितं— ' नामान्याख्यतजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चक्रे ' (निरु. १. १२) इति । गार्ग्यस्य मतेऽग्निशब्दस्याखण्डप्रातिपदिकत्वात् ' फिपोऽन्त उदात्तः ' (फि. सू. १) इत्यन्तोदात्तत्वम् । पूर्वोक्तेष्वग्रणीरित्यादिनिर्वचनेषु प्रकृतिप्रत्ययाद्यशेषप्रक्रिया यथोचितं कल्पनीया । एतदेवाभिप्रेत्य यास्क आह—' अथ निर्वचनं तद्येषु पदेषु स्वरसंस्कारौ समर्थौ प्रादेशिकेन गुणेनान्वितौ स्यातां तथा तानि निर्व्याद्यथानन्विनेऽर्थेऽप्रादेशिके विकारेऽर्थेनित्यः परीक्षेत केनचिद्वृत्ति-सामान्येनाविद्यमाने सामान्येऽप्यक्षरवर्णसामान्यान्निर्व्याद्यत्वात्वेन न निर्व्यान् ' (निरु. २. १) इति । अस्यायमर्थः—तत्र निर्वचनीयपदसमूहमध्ये येष्वन्यादिपदेषु पूर्वोक्तरीत्या स्वरसंस्कारौ समर्थौ व्याक-रणसिद्धौ स्याताम् । स्वर उदात्तादिः । संस्कारो निप्रत्ययादिः । किंच तौ स्वरसंस्कारौ प्रादेशिकेन गुणेना-न्वितौ स्याताम् । शब्दस्यैकदेशः पूर्वोक्तोऽग्निधातुः प्रदेशः । तत्र भवो गुणो गतिरूपोऽर्थः । तेनान्वितौ । तान्यन्यादिपदानि तथा व्याकरणानुसारेण निर्व्यान् । तच्च निर्वचनमस्माभिः प्रदर्शितम् । अथ पूर्वोक्त-

१. ग य-हविर्वहन् । २. त- उणादिसूत्रेण । ३. ठ-तयोरन्यतरमुदात्तमवशिष्टतरदनुदात्तम् । ४. ठ-धातुजन्य इति । ५. ग-घ-ञ-ण-य-पञ्चप्रणीत्यादीनि । ६. च-छ-ठ-त-थ-फ-तत्र ।

वैलक्षण्येन कश्चित् स्वेन विवक्षितोऽर्थो नान्वितः तस्मिन् शब्देऽनुगतो न भवेत् । तस्यैव व्याख्यानम्
 ‘अप्रादेशिके विकारे’ इति । अप्रनयनादिरूपः क्रियाविशेषो विकारः । स च प्रदेशेनाग्निशब्दैकदेशेनात्र
 नाभिधीयते इत्यप्रादेशिकः । एवं मतिः यः पुमानर्थनित्यः स्वविवक्षितेऽर्थे निपतो निर्बन्धवान् । ब्राह्मणा-
 नुसारेण वा देवतान्तरविशेषणत्वेन योजयितुं वा स निर्बन्धः । तदानीं स पुमान् केनचित् वृत्तिसामान्येन
 स्वविवक्षितमर्थं परीक्षेत, तस्मिन् शब्दे योजयेत् । वृत्तिः क्रिया । तद्वेषेण सामान्यं सादृश्यम् । अस्माभिश्च
 अप्रनयनादिरूपं क्रियात्वसामान्यमुपजीव्य अप्रणीत्वाद्यर्थो योजितः । तदिदं यास्काभिमतं निर्वचनम् ।
 स्थौलाष्टीविः अक्षरसाम्याच्चिर्वन्ति । अक्नोपनशब्दस्यादौ निषेधार्थम् अकाररूपमक्षरं विद्यते । अग्निशब्दस्या-
 प्यादौ अकारोऽस्ति । तदिदमक्षरसाम्यम् । शाकपूणिस्तु वर्णसाम्याच्चिर्वन्ते—दग्धशब्दाग्निशब्दयोर्गकारवर्णेन
 साम्यम् । सर्वथापि निर्वचनं न स्याज्यमिति । ईळे इत्येतत्पदं कृत्स्नमप्यनुदात्तम् । ‘तिङ्गुतिङः’
 (पा. सू. ८. १. २८) इति अतिङन्तादग्निशब्दान् परस्य ईळे इत्यस्य तिङन्तस्य निघातविधानात् ।
 पदद्वयसंहिताकाले तु ईकारस्य धातुगतस्य ‘उदात्तादनुदात्तस्य स्वरितः’ (पा. सू. ८. ४. ६६) इति
 स्वरितत्वम् । तस्मात् ऊर्ध्वभाविन एकारस्य तिङ्प्रत्ययरूपस्य ‘स्वरितात्संहितायामनुदात्तानाम्’ (पा. सू. १.
 २. ३९) इति ऐकश्रुत्यं प्रचयनामकं भवति । पुरःशब्दोऽन्तोदात्तः । ‘अयं पुरो भुवः’ (तै. सं. ४. ३. २. १)
 इत्यत्र तथैवागनात्त्वान् । ‘पूर्वाधरावराणामसि पुरधवश्चैषाम्’ (पा. सू. ५. ३. ३९) इति पूर्वशब्दान्
 अप्रत्ययः पुरादेशश्च । ततोऽत्र प्रत्ययस्वरः (पा. सू. ३. १. ३) । धात्रो निघायां ‘दधातेर्हिः’ (पा.
 सू. ७. ४. ४२) इत्यादेशे सति प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तो हितशब्दः । तत्र समासान्तोदात्तत्वे (पा. सू.
 ६. १. २२३) प्राप्ते तदपवादत्वेन ‘तत्पुरुषे तुल्यार्थः’ (पा. सू. ६. २. २) इत्यादिना अव्ययपूर्व-
 पदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । ‘पुरोऽव्ययम्’ (पा. सू. १. ४. ६७) इति गतिसंज्ञायां ‘गतिरनन्तरः’
 (पा. सू. ६. २. ४९) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तत ओकार उदात्तः । अवशिष्टानामनुदात्तस्वरित-
 प्रचयाः पूर्ववत् द्रष्टव्याः । आद्याक्षरस्य संहितायां प्रचयप्राप्ता (पा. सू. १. २. ३९) ‘उदात्तस्वरित-
 परस्य सन्नतरः’ (पा. सू. १. २. ४०) इत्यतिनीचोऽनुदात्तः । ‘यजयाच’ (पा. सू. ३. ३. ९०)
 इत्यादिना यजतेः नङ्प्रत्यये सति अन्तोदात्तो यज्ञशब्दः । विभक्तेः सुप्स्वरेणानुदात्तत्वे सति (पा. सू.
 ३. १. ४) पश्चात् स्वरितत्वम् । देवशब्दः पचाद्यजन्तः (पा. सू. ३. १. १३४) । स च फिद्वरेण
 (फि. सू. १) प्रत्ययस्वरेण (पा. सू. ३. १. ३) चिस्वरेण (पा. सू. ६. १. १६३) वा अन्तो-
 दात्तः । ऋत्विक्शब्दः ‘ऋतौ यजति’ इति विग्रहे सति ‘ऋत्विग्दधृक्’ (पा. सू. ३. २. ५९)
 इति निपातितः । ‘गतिकारकोपपदाकृत्’ (पा. सू. ६. २. १३९) इति कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरे-
 णान्तोदात्तः । विभक्तिस्वरः पूर्ववत् । होतृशब्दस्तृन्प्रत्ययान्तः (पा. सू. ३. २. १३५) । निस्वरेणाद्यु-
 दात्तः (पा. सू. ६. १. १९७) । स्वरितप्रचयां पूर्ववत् । रत्नशब्दो ‘नन्विपयस्यानिसन्तस्य’ (फि.
 सू. २६) इत्याद्युदात्तः । तथा चाग्नयते—‘रत्नं धाता’ इति । रत्नानि दधातीति विग्रहः । समासत्वा-
 दन्तोदात्तो रत्नधाशब्दः । यद्वा कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः । तमप्रत्ययस्य (पा. सू. ५. ३. ५५)
 पिस्वरेणानुदात्ते सति (पा. सू. ३. १. ४) स्वरितप्रचयौ । संहितायामाद्याक्षरस्य प्रचयो द्वितीया-
 क्षरस्य सन्नतरत्वम् । वेदावतार आद्याया ऋचोऽर्थश्च प्रपञ्चितः । विज्ञातं वेदगाम्भीर्यमथ संक्षिप्य वर्ण्यते ॥

अग्निः पूर्वैभिर्ऋषिभिरीड्यो नूतनैरुत । स देवाँ एह वक्षति ॥ २ ॥

अग्निः । पूर्वैभिः । ऋषिभिः । ईड्यः । नूतनैः । उत । सः । देवान् । आ । इह । वक्षति ॥ २ ॥

१. ठ-निर्णयः । २. ग-थ-य-वृत्तिसाम्येन । ३. च-ठ-थ-फ-क्रियात्वसाम्यमुपजाव्य । ४.

ठ-अक्नोपन इति तस्यादौ । ५. ठ-‘अपि’ नास्ति । ६. ठ-सति प्रत्ययस्वरेण अन्तोदात्तः ।

७. त-थ-‘णानुदात्तत्वे । ८. क-ख-अ-ण-न-श-स्वरितप्रचितौ ।

अयम्^१ अग्निः^२ पूर्वैभिः^३ पुरातनैर्भृग्वह्निरः^४ प्रभृतिभिः^५ ऋषिभिः^६ ईड्यः^७ स्तुत्यः^८, नूतनैः^९ उत इदा-
नीनैरस्माभिरपि स्तुत्यः^{१०} । 'सः अग्निः स्तुतः सन् इह यज्ञे देवान् हविर्भुजः आ^{११} वक्षति । 'वह प्रापणे'
इति धातुः । आवहतु इत्यर्थः ॥ पूर्वैभिरित्यत्र 'बहुलं छन्दमि' (पा. सू. ७. १. १०) इति भिस
ऐमादेशाभावः । 'पूर्व पर्व अव पूरणे' इति धातुः । पूर्वतिधातोः अनुप्रत्यय औणादिकः । अनुप्रत्ययान्त
ऋषिशब्दः 'ऋष्यन्धक' (पा. सू. ४. १. ११४) इति निपातनान् लघुपधगुणाभावः (पा. सू. ७.
३. ८६) । किन्प्रत्ययो वात्र ज्ञेयः (उ. सू. ४. ५५९) । तौ शब्दौ निस्स्वरेणाद्युदात्तौ । ईड्यशब्दस्य
प्रत्ययान्तत्वात् (पा. सू. ३. १. १२४) 'निस्स्वरितम्' (पा. सू. ६. १. १८५) इति स्वरिते
ज्ञेयानुदात्तत्वे च प्राप्ते तदपवादत्वेन 'ईडवन्द' (पा. सू. ६. १. २१४) इत्यादिनाद्युदात्तत्वम् ।
'नवस्य नू क्षत्वनत्वाच्च' (पा. सू. ५. ४. ३०. ६) इति वार्तिकेन नवशब्दस्य नू इत्यादेशः
तन्प्रत्ययश्च महावार्तिके विहितः । ततो निस्स्वरेणाद्युदात्तः । अवशिष्टस्वरा अग्न्यादिषु नूतनान्तेषु
पूर्ववदुभेयाः । उतशब्दो यद्यपि विकल्पाय प्रसिद्धस्तथापि निपातत्वेनानेकार्थत्वादौचित्येनात्र
समुच्चयार्थो द्रष्टव्यः । 'उच्चावचेत्पथेषु निपतन्ति' इति निपातत्वम् । तर्हि 'निपाता आद्युदात्ताः'
(फि. सू. ८०) इत्युकारस्योदात्तः प्राप्त इति चेत्, न । प्रातःशब्दवदन्तोदात्तत्वात् । यथा
प्रातःशब्दोऽन्तोदात्तत्वेनैव स्वरादिषु (पा. सू. १. १. ३७) पठितः, एवमुतशब्दस्यापि पाठो द्रष्टव्यः,
स्वरादेराकृतिगणत्वात् । यद्वा 'एवादीनामन्तः' (फि. सू. ८२) इत्यन्तोदात्तः । स इत्यत्र
फिट्स्वरः । देवशब्दः पूर्ववत् । देवान् इत्यस्य नकारस्य संहितायां 'दीर्घादिति' (पा. सू. ८.
३. ९) इति खत्वम् । 'अत्रानुनामिकः' (पा. सू. ८. ३. २) इत्यनुवृत्तौ 'आतोऽटि नित्यम्'
(पा. सू. ८. ३. ३) इत्याकारः सानुनामिकः । 'भोगो' (पा. सू. ८. ३. १७) इति
रौर्यकारः । स च 'लोपः शाकल्यस्य' (पा. सू. ८. ३. १९) इति लुप्यते । तस्यासिद्धत्वात् (पा.
सू. ८. २. १) न पुनः संधिकार्यम् । आडो निपातत्वादाद्युदात्तत्वम् । इदमो हप्रत्यये^{१२} सति निष्पन्नत्वात्
(पा. सू. ५. ३. ११) इहशब्दे प्रत्ययस्वरः । वहति धातोर्लोडर्थे छान्दसो लृट् । तस्यै स्यप्र-
त्ययगतस्य यकारस्य लोपोऽपि छान्दसः । यद्वा । लेटि 'सिद्वहुलम्' (पा. सू. ३. १. ३४)
इति सिप्प्रत्ययः । 'लेटोऽडाटौ' (पा. सू. ३. ४. ९४) इत्यडागमश्च । ततो वक्षतीति संपद्यते ।
तस्यै तिङ्मन्तत्वाज्जिघातः । संहितास्वराः पूर्ववत् ॥ ३

आधाने तृतीयेष्टौ प्रथमाज्यभागस्यानुवाक्या (आश्व. श्रौ. २. १) । सूक्तगता तृतीया ॥

अग्निना रयिमश्नवत्पोपमेव दिवेदिवे । यशसं वीरवत्तमम् ॥ ३ ॥

अग्निना । रयिम् । अश्नवत् । पोपम् । एव । दिवेऽदिवे । यशसम् । वीरवत्तमम् ॥ ३ ॥

योऽयं होत्रा न्तुयोऽग्निस्तेन^१ अग्निना निमित्तभूतेन यजमानः^२ रयिं धनम्^३ अश्नवत् प्राप्नोति ।
कीदृशं रयिम्^४ दिवेदिवे^५ पोपम्^६ एव^७ प्रतिदिनं पुण्यमाणतया वर्धमानमेव, न तु कदाचिदपि क्षीयमाणम् ।
यशसं^८ दानादिना यशायुक्तं^९ वीरवत्तमम्^{१०} अतिशयेन पुत्रभृत्यादिवीरपुरुषोपेतम् । सति हि धने पुरुषाः
संपर्षन्ते । रयिशब्दो 'मघम्' इत्यादिधननामसु (नि. २. १०. ८) पठितः । तत्र फिट्स्वरः । अश्रोतेर्धातो-
र्लेटि व्यत्ययेन तिप् । 'इत्यत्र लोपः' (पा. सू. ३. ४. ९७) इति इकारलोपः । 'लेटोऽडाटौ'
(पा. सू. ३. ४. ९४) इत्यडागमः । ततः 'अश्नवत्' इति भवति । तस्य निघातः । घञन्त-

१. ग-घ-छ-ण-य- 'यद्वा..... इत्यन्तोदात्तः' नास्ति; त-थ- 'अन्तोदात्तः' इत्यस्य स्थाने
'अन्तोदात्वम्' । २. ठ-संधिः । ३. त-थ- ह इति हप्रत्यये । ४. ठ-त-थ- 'तस्य' नास्ति ।
५. त-थ-तस्य तिङ्मन्तः इति निङ्मन्तत्वाज्जिघातः । ६. ग-य-संपाद्यन्ते ।

एवान् (पा. सू. ६. १. १९७) पोपशब्द आद्युदात्तः । एवशब्दस्य निगतत्वेऽपि ' एवादीनामन्तः ' (फि. सू. ८२) इत्यन्तोदात्तत्वम् । वकारान्तात् दिव्गददान् परस्याः सप्तम्याः ' सुपां सुलुक् ' (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यादिना शेषभावे सति ' सावेकाचः ' (पा. सू. ६. १. १६८) इत्यादिना ' ऊडिदंपदान् ' (पा. सू. ६. १. १७१) इत्यादिना वा तस्योदात्तत्वम् । ' नित्यवीप्सयोः ' (पा. सू. ८. १. ४) इति द्विर्भावे सति उत्तरभागस्य ' अनुदात्तं च ' (पा. सू. ८. १. ३) इत्यनुदात्तत्वम् । यशोऽस्यास्तीति विग्रहे सति ' अर्शंआदिभ्योऽच् ' (पा. सू. ५. २. १२७) इति अच्प्रत्ययः । चित्स्वरं व्यस्येन बाधित्वा मध्योदात्तत्वम् । फिट्स्वरंगान्तोदात्तात् वीरशब्दान् उत्तरयोर्मतुपूतमपोः पित्वादनुदात्तत्वम् । ' ह्रस्वनुङ्भ्याम् ' (पा. सू. ६. १. १७६) इति तु न साववर्णान्तत्वात् । ' न गोश्चन् ' (पा. सू. ६. १. १८२) इति प्रतिषेधः ॥

अभिप्लवपडहस्य मध्यवर्तिपूक्येषु तृतीयमवने मैत्रावरुणस्य ' अग्ने यं यज्ञम् ' इत्यादिको वैकल्पिकोऽनुरूपस्तुचः । एतच्च सप्तमाध्याये ' एङ्गुपु ' इत्यादिखण्डे सूत्रितम्—' अग्निं वो वृधन्तमग्ने यं यज्ञमध्वरम् ' (आध. श्रौ. ७. ८) इति ॥

अग्ने यं यज्ञमध्वरं विश्वतः परिभूरसि । स इदेवेपुं गच्छति ॥ ४ ॥

अग्ने । यम् । यज्ञम् । अध्वरम् । विश्वतः । परिभूम् । अग्निम् । सः । इत् । देवेपुं । गच्छति ॥ ४ ॥

हे अग्ने त्वं यं यज्ञं विश्वतः सर्वान्मुदिक्षु परिभूः परितः प्राप्तवान् असि यमः इत् स एव यज्ञो देवेपुं तृप्तिं प्रणेतुं स्वर्गं गच्छति । प्राच्यादिचतुर्दिगन्तेषु आहवनीयमाजलीयगार्हपत्याग्नीध्रीयस्थानेषु अग्निरस्ति । परिशब्देन होत्रीयादिधिष्ण्यव्याप्तिर्विवक्षिता । कीदृशं यज्ञम् । अध्वरं हिंसारहितम् । न ह्यग्निना सर्वतः पालितं यज्ञं राक्षसादयो हिंसितुं प्रभवन्ति ॥ अग्निरशब्दस्य पाष्टिकम् (पा. सू. ६. १. १९८) आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । न विद्यते ध्वरोऽस्येति बहुव्रीहौ ' तन्मुभ्याम् ' (पा. सू. ६. २. १७२) इत्यन्तोदात्तत्वम् । विश्वतः इत्यत्र तसिलः प्रत्ययस्वरसंघं बाधित्वा पूर्ववर्णस्य ' लिति ' (पा. सू. ६. १. १९३) इत्युदात्तत्वम् । परिभूरित्यत्र अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते (पा. सू. ६. २. २) तदपवादत्वेन कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् (पा. सू. ६. २. १३९) । अग्नि इति तिङन्तस्य ' यदृत्तान्नित्यम् ' (पा. सू. ८. १. ६६) इति निघाताभावः ॥

अग्निर्होता कविक्रतुः सत्यश्चित्रश्रवस्तमः । देवो देवेभिरा गमत् ॥ ५ ॥

अग्निः । होता । कविक्रतुः । सत्यः । चित्रश्रवः । तमः । देवः । देवेभिः । आ । गमत् ॥ ५ ॥

अयम् अग्निः देवः अन्यैर्देवैर्हविर्भोजिभिः सह आ गमत् अस्मिन् यज्ञे समागच्छतु । कीदृशोऽग्निः । होता होमनिष्पादकः कविक्रतुः । कविशब्दोऽत्र क्रान्तवचनो न तु मेधाविनाम । क्रतुः प्रज्ञानस्य कर्मणो वा नाम । ततः क्रान्तप्रज्ञः क्रान्तकर्मा वा । सत्यः अनृतरहितः फलमवश्यं प्रयच्छतीत्यर्थः । चित्रश्रवस्तमः । श्रूयते इति श्रवः कीर्तिः । अतिशयेन विविधकीर्तियुक्तः ॥ कविक्रतुः चित्रश्रवस्तमः इत्यत्रोभयत्र बहुव्रीहित्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् (पा. सू. ६. २. १) । सत्यं साधुः सत्यः ' सत्यादशपथे ' (पा. सू. ५. ४. ६६) इत्यत्रान्तोदात्तो हरदनेन निपातितः ।

१. ग-घ-च-छ-ठ-ण-त-थ-फ-य- ' ह्रस्वनुङ्भ्याम्.....प्रतिषेधः ' नास्ति । २. ठ- ' तस्मिन् तृत्वे या प्रथमा सा सूक्ते चतुर्थी ' इत्यधिकं इतीत्यस्यानन्तरम् । ३. च-छ-ठ-ण-त-थ-फ-जनयितुम् । ४. ठ-प्रागादिचतुर्षु देशेषु । ५. ठ-प्रत्ययस्वरम् । ६. च-छ-ठ-त-थ-फ-चित्रकीर्ति । ७. ग-घ-च-छ-ठ-ण-त-थ-फ-य- ' सत्यु साधुः..... निपातितः ' नास्ति ।

लोडन्तस्य गच्छतु इति शब्दस्य छन्वाभावः । उकारलोपश्छान्दसः । ततो रूपं गमत् इति भवति । स्पष्टमन्यत् ॥ १ ॥

यदङ्ग दाशुषे त्वमग्ने भद्रं करिष्यसि । तवेत्तत्सत्यमङ्गिरः ॥ ६ ॥

यत् । अङ्ग । दाशुषे । त्वम् । अग्ने । भद्रम् । करिष्यसि । तव । इत् । तत् । सत्यम् । अङ्गिरः ॥ ६ ॥

अङ्ग इत्यभिमुखीकरणार्थो निपातः । 'अङ्ग' 'अग्ने हे अग्ने त्वं' 'दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय तप्ती-
त्यर्थ' 'यत् भद्रं वित्तगृहप्रजापशुरूपां कल्याणं' 'करिष्यसि' 'यत् भद्रं' 'तव' 'इत् तवेव । सुखहेतुरिति शेषः ।
हे 'अङ्गिरः अग्ने एतच्च' 'सत्यं न त्वत्र विसंवादोऽस्ति । यजमानस्य वित्तादिसंपत्तौ सत्यामुत्तरक्रवनुष्ठा-
नेनाग्नेरेव सुखं भवति । भद्रशब्दार्थं शाक्यायनिनः समामनन्ति—'यद्वै पुरुषस्य वित्तं तन्नद्रं गृहा
भद्रं प्रजा भद्रं पशवो भद्रम्' इति ॥ अङ्गशब्दस्य निपातत्वेऽपि अभ्यादित्वात् (फि. सू. ८१) अन्तोदात्तत्वम् ।
'दाश्वान्साह्वान्' (पा. सू. ६. १. १२) इति सूत्रेण 'दाशु दाने' इति धातोः कसुप्रत्ययो
निपातितः । तत्र प्रत्ययस्वरः (पा. सू. ३. १. ३) । आमन्त्रितस्य अग्निशब्दस्य पदात्परत्वेन आष्टमिका-
नुदात्तत्वं (पा. सू. ८. १. १९) न शङ्कनीयम्, 'अपादादौ' (पा. सू. ८. १. १८) इति
पर्युदस्तत्वात् । ततः पाठिकम् (पा. सू. ६. १. १९८) आद्युदात्तत्वमेव । भद्रशब्दस्य नद्विषयत्वेन
(फि. सू. २६) आद्युदात्तत्वप्रसक्तावपि 'भदि कल्याणे' इति धातोरुपरि रक्प्रत्ययेन निपातनादन्तो-
दात्तत्वम् । अस्मिन् वाक्ये यच्छब्दप्रयोगात् 'निपातैर्यद्यदिहन्त' (पा. सू. ८. १. ३०) इति
निघाते प्रतिपिद्धे स्यप्रत्ययस्वरेण सति शिष्टेन करिष्यसि शब्द उपान्योदात्तः । तवेत्यत्र 'युष्मदस्म-
दोर्हसि' (पा. सू. ६. १. २११) इत्याद्युदात्तत्वम् । 'अङ्गिरा अङ्गाराः' (निरु० ३. १७)
इति यास्कः । ऐनरेथिगोऽपि प्रजापतिदुहितृध्यानोपाख्याने समामनन्ति—'येऽङ्गारा आसंस्तेऽङ्गि-
रमोऽभवन्' (ऐ. ब्रा. ३. ३४) इति । तस्मात् अङ्गिरोनामकुमुनिकारणत्वात् अङ्गाररूपस्याग्नेरङ्गि-
रस्त्वम् । अत्र पदात्परत्वेनाष्टमिकानुदात्तत्वम् ॥

अग्नीषोमप्रणयने 'उप त्वाग्ने' इत्यादिकोऽनुवचनीयस्तृचः । एतच्च ब्राह्मणे समाभ्यातम्—'उप
त्वाग्ने दिवेदिव उप प्रियं पनिपन्तमिति तिस्रश्चैकां चान्वाह' (ऐ. ब्रा. १. ३०) इति ॥

उप त्वाग्ने दिवेदिवे दोषावस्तर्धिया वयम् । नमो भरन्त एमसि ॥ ७ ॥

उप । त्वा । अग्ने । दिवेऽदिवे । दोषाऽवस्तः । धिया । वयम् । नमः । भरन्तः । आ । इमसि ॥ ७ ॥

हे 'अग्ने वयम् अनुष्ठातारः' 'दिवेदिवे प्रतिदिनं' 'दोषावस्तः रात्रावहनि च' 'धिया बुद्ध्या' 'नमः
' 'भरन्तः नमस्कारं संपादयन्तः' 'उप समीपे' 'त्वा' 'इमसि त्वामागच्छामः ॥ उपशब्दस्य निपातस्वरः
(फि. सू. ८०) । 'त्वामौ द्वितीयायाः' (पा. सू. ८. १. २३) इति युष्मच्छब्दस्यानुदात्तस्वादेशः ।
दोषाशब्दो रात्रिवाची । वस्तर इति अहर्वाची । द्वन्द्वसमासे कर्तकौजपादित्वात् (पा. सू. ६. २.
३७) आद्युदात्तः । 'सावेकाचः' (पा. सू. ६. १. १६८) इति धियो विभक्तिरुदात्ता । नम
इति निपातः । भरन्त इत्यत्र शपः (पा. सू. ३. १. ६८) पिप्वात् शतुर्लसार्वधातुकत्वाच्च अनुदात्तत्वे
सति (पा. सू. ६. १. १८६) धातुस्वरः शिष्यते । इमसि इत्यत्र 'इदन्तो मसिः' (पा. सू. ७.
१. ४६) इत्यादेशो निघातश्च ।

१. ठ-विवादोऽस्ति । २. ठ-दाशुष इति शब्दो दाश्वान्साह्वान्; फ-दाशुषे । दाश्वान्साह्वान् ।

३. ठ-ततः ।

राजन्तमध्वराणां गोपामृतस्य दीदिविम् । वर्धमानं स्वे दमे ॥ ८ ॥

राजन्तम् । अध्वराणाम् । गोपाम् । ऋतस्य । दीदिविम् । वर्धमानम् । स्वे । दमे ॥ ८ ॥

पूर्वमन्त्रे त्वामुपैम इत्यग्निमुद्दिश्योक्तम् । कीदृशं त्वाम् । 'राजन्तं दीप्यमानम्' अध्वराणां राक्षस-
कृतहिसारहितानां यज्ञानां 'गोपां' रक्षकम् 'ऋतस्य' सत्यस्यावश्यंभाविनः कर्मफलस्य 'दीदिवि' पौनः-
पुन्येन भृशं वा द्योतकम् । आहुत्याधारमग्निं दृष्ट्वा शास्त्रप्रसिद्धं कर्मफलं स्मर्यते । 'स्वे' 'दमे' स्वकीयगृहे
यज्ञशालायां हविर्भिः 'वर्धमानम्' ॥ राजन्तं वर्धमानमित्यत्रोभयत्र पूर्ववत् धातुस्वरः शिष्यते । दीदिवि-
शब्दस्य 'अभ्यस्तानामादिः' (पा. सू. ६. १. १८९) इत्याद्युदात्तत्वम् । दमशब्दो वृषादिस्वात्
(पा. सू. ६. १. २०३) आद्युदात्तः ॥

स नः पितेव सूनवेऽग्ने सूपायनो भव । सचस्वा नः स्वस्तये ॥ ९ ॥

सः । नः । पिताऽईव । सूनवे । अग्ने । सुऽउपायनः । भव । सचस्व । नः । स्वस्तये ॥ ९ ॥

हे 'अग्ने सः' त्वंः 'नः' अस्मदर्थं सूपायनः शोभनप्राप्तियुक्तः 'भव' । तथा नः अस्माकं 'स्वस्तये
विनाशराहित्यार्थं 'सचस्व' समवेतो भव । तत्रोभयत्र दृष्टान्तः । यथा 'सूनवे' पुत्रार्थं पिता सुप्रापः प्रायेण
समवेतो भवति तद्वत् ॥ अस्मच्छब्दादेशस्य न इत्येतस्य 'अनुदात्तं सर्वम्' (पा. सू. ८. १. १८)
इत्यनुदात्तत्वम् । 'चादयोऽनुदात्ताः' (फि. सू. ८४) इति इवशब्देऽनुदात्तः । 'इवेन' निय-
ममासः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च वक्तव्यम्' (पा. सू. २. १. ४. २) इति समस्तः पितेवेति शब्दो
मध्योदात्तः । शोभनमुपायनं यस्येति बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' (पा. सू. ६. २. १७२) इत्यन्तोदात्तत्वम् ।
सचस्वेत्यत्र पदात्परत्वं नास्तीति न निघातः । लसार्वधातुकानुदात्तत्वे सति धातुस्वरावशेषः ॥ २ ॥

'अग्निमीळे' इत्यादिसूक्तमग्निशोमस्य प्रातरनुवाके यथा विनियुक्तं तथा 'वायवा याहि'
इत्यादयस्तृचाः प्रउगशस्त्रे विनियुक्ताः । तत्रेदं चिन्तयते, शस्त्रं किं देवतास्मरणरूपसंस्कारकर्म किं वा
अदृष्टफलं प्रधानकर्मेति । तत्र पूर्वपक्षं जैमिनिः (जै. सू. २. १. १३-२९) सूत्रयामास—

'स्तुतशस्त्रयोस्तु संस्कारो याज्यावद्देवताभिधानत्वात्' इति ॥ 'आर्ज्यैः स्तुवते पृष्टैः
स्तुवते प्रउगं शंसति निष्केवल्यं शंसति' इति श्रूयते । तत्र स्तुतिः शंसनं च गुणिनिष्ठ-
गुणाभिधानम् 'इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्र वोचम्' (क्र. सं. १. ३२. १) इत्यत्र दृष्टत्वात् । एवं
सति याज्यान्यायेन गुणिन्या देवताया अभिधायकत्वेन स्तुतशस्त्रयोः संस्काररूपत्वमभ्युपेयम् ।
याज्यायास्तद्रूपं दशमाध्यायस्य चतुर्थपादे (जै. सू. १०. ४. ३९-४१) दृष्टार्थलाभेन निर्णीतम् ।
तद्वदत्रापि । तुशब्दः प्रधानकर्मत्वं व्यावर्तयति ॥ सिद्धान्ती तं पक्षं दृष्यति—

'अर्थेन स्वपकृष्येत देवतानाग्नश्चोदनार्थस्य गुणभूतत्वात्' इति । तुशब्देन संस्कारत्वं वारयति
संस्कारपक्षे प्रयोजनवशेन मन्त्रः स्वस्थानादपकृष्येत । कुनः । मन्त्रगतं देवतावाचकं यदिन्द्रादिनामास्ति
तच्चोदनया मन्त्ररूपया प्रतिपाद्यस्य देवतारूपस्यार्थस्य गुणभूतम् । तस्मात् यत्र प्रधानभूतदेवतास्ति तत्र
गुणभूतो मन्त्रो नेतव्यः । तद्यथा माहेन्द्रग्रहसंनिधौ 'अभि त्वा शूर' (क्र. सं. ७. ३२. २२) इत्ययं
प्रगाथ आग्नातः । स चेन्द्रं प्रकाशयति न तु महेन्द्रम् । ततो यत्रैन्द्रं कर्म तत्रायं प्रगाथोऽपकर्षणीयः ।
तथा सति क्रमसंनिधी बाध्येयाताम् ॥ तदेतत् सिद्धान्तितनाभिहितं दूषणं पूर्वपक्षी समाधत्ते—

'वशावद्वा गुणार्थं स्यात्' इति । वाशब्दः प्रगाथस्यान्यत्रनयनं वारयति । मन्त्रे यदेतदिन्द्र-
शब्दाभिधानं तदेतन्महत्त्वगुणोपलक्षणार्थं स्यात् । यथा 'सा वा एषा सर्वदेवत्या यदजा वशा

वायव्यामा लभेत ' (तै. सं. ३. ४. ३. २) इत्यत्र अजावशाशब्देन चोदिते कर्मणि छागशब्देन केवलेन युक्ता निगमा वशात्वगुणमप्युपलक्षयन्ति तद्वत् । तस्मात् महत्त्वगुणयुक्ते चोदिते कर्मणि निर्गुणेनेन्द्रशब्दाननाभिर्विरुद्धम् । लोकेऽपि महाराजे केवलराजशब्दप्रयोगमपि पश्यामः । तदेतत् समाधानं सिद्धान्ती दूषयति—

‘ न श्रुतिसमवायित्वात् ’ इति । यदुक्तं वशान्यायेन राजन्यायेन वास्य ग्रहस्येन्द्रो देवता युज्यते इति तन्न । देवतास्वस्य तद्विश्रुतिसमवायित्वात् । माहेन्द्रग्रह इत्यत्र सास्य देवतेत्यस्मिन्नर्थे ‘ महेन्द्राद्वाणौ च ’ (पा. सू. ४. २. २९) इति महेन्द्रशब्दात् अण्प्रत्ययो विहितः । तस्मात् महेन्द्र एव देवता न त्विन्द्रः ॥ विपक्षे बाधमाह—

‘ गुणश्चानर्थकः ’ इति । यदीन्द्रो देवता स्यात् तदानीम् ऐन्द्रग्रह इत्येतावतैव अर्थावगतौ माहेन्द्र इति महत्त्वगुणोऽनर्थकः स्यात् । चकार पूर्वहेतुनो समुच्चयार्थः ॥ हेत्वन्तरमाह—

‘ तथा याज्यापुरोऽरुचोः ’ इति । इन्द्रमहेन्द्रयोर्देवतयोर्भेदे यथा महत्त्वगुणः सार्थकस्तथा याज्या-पुरांनुवाक्ययोर्भेदोऽप्यस्मिन्नेव पक्षे उपपद्यते । ‘ ऐन्द्र सानसिम् ’ (ऋ. सं. १. ८. १) इत्यादिके इन्द्रस्य याज्यापुरोनुवाक्ये । ‘ महाँ इन्द्रो य ओजसा ’ (ऋ. सं. ८. ६. १) इत्यादिके महेन्द्रस्य ॥ पूर्वपक्षिणोक्ते वशादृष्टान्ते वैपम्यमाह—

‘ वशायामर्थममवायान् ’ इति । या वशा विधिवाक्ये श्रुता तस्या एव निगमेषु छागशब्देन व्यवहारो न विरुद्धः । छागबलक्षणस्यार्थस्य वशायां समवेतत्वात् । तन्न प्रात्यक्षेणोपलभ्यते । इन्द्र-महेन्द्रयोस्तु भेद उपपादितः । तस्मात् विपमो दृष्टान्तः । एवं संस्कारपक्षे प्रगाथस्यैन्द्रकर्मण्यपकर्ष-प्रसङ्गात् तद्वारयितुं स्तोत्रशस्त्रयोः प्रधानकर्मत्वमिति सिद्धान्तितो मतम् ॥ पुनरपि पूर्वपक्षी तदेतन्मतं निराचष्टे—

‘ यत्रेति वार्थवत्त्वास्यात् ’ इति । वाशब्दः सिद्धान्तितमत्तव्यावृत्त्यर्थम् । यत्तैन्द्रं कर्म तत्र प्रगाथो नेतव्य इत्ययमेव पक्षः स्यात् । कुतः, अर्थवत्त्वात् । ऐन्द्रो मन्त्र इन्द्रं प्रकाशयितुं समर्थ इत्यर्थवान् स्यात् । महेन्द्रं तु प्रकाशयितुमसमर्थत्वादानर्थक्यं प्रगाथस्य प्रसज्येत । तस्मात् देवताप्रकाशनरूपसंस्कार-कर्मत्वमेव स्तोत्रशस्त्रयोर्युक्तमिति स्थितः पूर्वपक्षः ॥ अथ सिद्धान्तमाह—

‘ अपि वा श्रुतिसंयोगात्प्रकरणे स्तौतिशंसती क्रियोत्पत्तिं विदध्याताम् ’ इति । ‘ अपि वा ’ इत्यनेन संस्कारकर्मत्वं व्यावर्त्यते । स्तौतिधातुः शंसतिधातुश्चेत्येतावुभावपि स्वप्रकरणे एव कस्याश्चित् प्रधानक्रियाया उत्पत्तिं विदध्याताम् । कुतः, श्रुतिसंयोगात् । तयोर्धात्वोर्वाच्योऽर्थः श्रुतिरित्युच्यते । तत्संयोगः प्रधानकर्मत्वे सिध्यति । तथा हि गुणिनमुपसर्जनीकृत्य तन्निष्ठानां गुणानां प्राधान्येन कथनं स्तुतिः । यो देवदत्तः स चतुर्वेदाभिज्ञ इत्युक्ते सर्वे जनाः स्तुतिमवगच्छन्ति । गुणस्योपसर्जनत्वे तु न स्तुतिः प्रतीयते । ‘ यश्चतुर्वेदाभिज्ञममाकारय ’ इत्युक्ते स्तुतिं न मन्यन्ते किञ्चाह्वानप्राधान्यमेव बुध्यन्ते । एवं मन्त्रेष्वपि या देवता सेयमीदृशगुणरूपेतेति गुणप्राधान्यविवक्षायां मुख्यः स्तौतिधात्वर्थो विधीयते । स्वपक्षे तु येयमीदृशगुणयुक्ता सेयं देवतेति देवतास्मरणस्य प्राधान्यादयं स्तुतिर्न स्यात् । ततः श्रुतिवशादंते प्रधानकर्मणि । तथा सति देवताप्रकाशने तात्पर्याभावात् ऐन्द्रोऽपि प्रगाथः स्वप्रकरणगते माहेन्द्रकर्मण्येवावतिष्ठते । यदि देवतास्मरणरूपं दृष्टं प्रयोजनं न लभ्येत तर्ह्यदृष्टमस्तु ॥ प्रधानकर्मत्वे हेत्वन्तरमाह—

१. त-थ-पूर्वहेतुसमुच्चयार्थः । २. ग-घ-च-छ-ण-न-थ-फ-य- व्यावृत्त्यर्थः । ३. ग-घ-च-छ-ण-य-प्रतीयते । ४. ठ-मन्त्रेऽपि । ५. ग घ-छ-ण-य-विधीयते । ६. ठ-महेन्द्रकर्मण्येषा । ७. ग-घ-च-छ-ठ-ण-फ-य-देवतानुस्मरण ।

‘ शब्दपृथक्त्वाच्च ’ इति । ‘ द्वादशामिष्टोमस्य स्तोत्राणि द्वादश शस्त्राणि ’ इत्यत्र द्वादशशब्देन स्तोत्राणां पृथक्त्वमवगम्यते । देवताप्रकाशनपक्षे सर्वैरपि मन्त्रसंघैः कृतस्य प्रकाशनस्यैकत्वेन द्वादश-संख्या न स्यात् । प्रधानकर्मणां तु आज्यस्तोत्रपृष्ठस्तोत्रादिनामकानां भिन्नत्वात् द्वादशत्वंसंख्योपपद्यते । एवं शस्त्रवाक्येऽपि योज्यम् ॥ विपक्षे बाधमाह—

‘ अनर्थकं च तद्वचनम् ’ इति । अग्निष्टुति श्रूयते—‘ आग्नेया ग्रहा भवन्ति ’ इति । तत्रैव पुनरप्यन्यदुच्यते—‘ आग्नेयीषु स्तुवते । आग्नेयीः शंसन्ति ’ इति । स्वपक्षे तद्वचनमनर्थकं स्यात् । चोदकप्राप्तेषु स्तोत्रशस्त्रमन्त्रेष्वाग्नेयग्रहानुसारेण देवतापदस्य ऊहे सति आग्नेयत्वसिद्धेः । प्रधानकर्मपक्षे तु देवताप्रकाशनरूपत्वाभावेन उहाभावात् आग्नेयमन्त्रान्तरविधिवचनमर्थवद्भवति ॥ पुनरपि हेत्वन्तरमाह—

‘ अन्यश्चार्थः प्रतीयते ’ इति । ‘ संबद्धे वै स्तोत्रशस्त्रे ’ इति ह्याम्नातम् । संबन्धश्च द्वयोर्भवति न त्वेकस्य । तस्मात् स्तोत्रशस्त्रयोरर्थभेदः प्रतीयते । स च संस्कारपक्षे न संभवति । देवताप्रकाशनरूप-स्यार्थस्यैकत्वात् । प्रधानकर्मपक्षे तु स्तोत्रकर्म शस्त्रकर्म चेत्यर्थभेद उपपद्यते । यद्यपि ‘ पुञ् स्तुतौ ’, ‘ शंसु स्तुतौ ’ इत्येकार्थौ, तथापि ‘ प्रगीतमन्त्रसाध्यं स्तोत्रम् ’, ‘ अप्रगीतमन्त्रसाध्यं शस्त्रम् ’ इति तयोर्विवेकः ॥ हेत्वन्तरमाह—

‘ अभिधानं च कर्मवत् ’ इति । यथा प्रधानकर्म ‘ अग्निहोत्रं जुहोति ’ इति द्वितीयासंयोगे-नाभिहितं, तथा ‘ प्रउगं शंसति ’ इत्यभिधीयते । अतस्तत्सादृश्यात् प्रधानकर्मत्वम् ॥ हेत्वन्तरमाह—

‘ फलनिर्वृत्तिश्च ’ इति । ‘ स्तुतस्य स्तुतमसि ’ (तै. सं. ३. २. ७. १) इति स्तोत्रानुमन्त्रण-माम्नाय वाक्यशेषे स्तोत्रफलमेवााम्नातम्—‘ इन्द्रियावन्तो वनामहे शुक्षीमहि प्रजामिषम् ’ (तै. सं. ३. २. ७. २) इति । न तु देवताप्रयुक्तं फलमाप्नातम् । अतो न देवतासंस्कारः किंतु प्रधानकर्मेति स्थितम् । अनेन तु निर्णयेन प्रयोजनं विकृतिषु उहाभावः । संस्कारपक्षे तु यस्यां विकृतौ देवतान्तरं तत्र तद्वाचकं पदमूहनीयं स्यात् । तन्मा भूदिति प्रधानकर्मत्वमुक्तम् । एतच्च दशमाध्याये सूत्रितं—‘ ग्रहाणां देवतान्यत्वे स्तुतशस्त्रयोः कर्मत्वादविकारः स्यात् ’ (जै. सू. १०. ४. ४९) इति । अत्र संग्रहश्लोकौ—

प्रउगं शंसतीत्यादौ गुणतोत प्रधानता ।

दृष्टा देवस्मृतिस्तेन गुणता स्तोत्रशस्त्रयोः ॥

स्मृत्यर्थत्वे स्तौतिशंस्योर्धात्वोः श्रौतार्थबाधनम् ।

तेनादृष्टमुपेत्यापि प्राधान्यं श्रुतये मतम् (जै. न्या. २. १. ५) इति ॥

अग्निष्टोमे सुत्यादिने सूर्योदयात् पूर्वं प्रेषितो होता प्रातरनुवाकमनुब्रूयात् । एतच्चैतरेयब्राह्मणे प्रपञ्चितं—‘ देवेभ्यः प्रातर्यावभ्यो होतरनुग्रहीत्याहाध्वर्युः ’ (ऐ. ब्रा. २. १५) इत्यादि ब्राह्मणम् । तस्मिंश्च प्रातरनुवाके ‘ अग्निमीळे ’ इत्यादिसूक्तमन्तर्भूतम् । तच्च व्याख्यातम् । प्रातःसवने वैश्वदेव-ग्रहणादूर्ध्वं प्रउगशस्त्रं होत्रा शंसनीयम् । तच्च शस्त्रं ‘ वायवा याहि ’ इत्यादिसप्तनुचात्मकम् । एतच्च ब्राह्मणे ‘ ग्रहोक्तम् ’ (ऐ. ब्रा. ३. १) इत्यादिखण्डे प्रपञ्चितम् । तथा पञ्चमाध्याये ‘ स्तोत्रमग्ने शस्त्रात् ’ (आश्व. श्रौ. ५. १०) इत्यादिखण्डे सूत्रितं च । अत्रेयमनुक्रमणिका—‘ वायो वायव्यै-न्द्रवायवमैत्रावरुणास्तृचा अश्विना द्वादशाश्विनैन्द्रवैश्वदेवसारस्वतास्तृचाः सप्तैताः प्रउगदेवताः ’

१. ठ-द्वादशसंख्यो । २. च-छ-फ-अग्निस्तुतिः । ३. ठ-शंसति । ४. ठ-‘नपरत्वाभावेन । ५. ठ-स्तोत्रशस्त्रशब्दयो । ६. घ-छ-स्तोत्रात् फलमेवाप्नातम्; ग-ठ-भ-स्तोत्रात् फलमेवाप्नातम् । ७. क-ग-घ-ण-त-न-य-स्तुत्यादिने । ८. च-फ-एतच्च ।

इति । अस्यायमर्थः । ‘ वायवा याहि ’ इत्यादिकं नवर्चं सूक्तम् । ‘ अग्नि नव ’ इत्यतो नवशब्दस्यानुवृत्तेः । तत्राद्यस्तृचो वायुदेवताकः । द्वितीय इन्द्रवायुदेवताकः । तृतीयो मित्रावरुण-देवताकः । ‘ अश्विना ’ इत्यादिकं द्वादशर्चं सूक्तम् । तत्राद्यस्तृच आश्विनः । द्वितीय ऐन्द्रः । तृतीयो वैश्वदेवः । चतुर्थः सारस्वतः । तेषु तृचेषु प्रतिपाद्या वायवादयः सरस्वत्यन्ताः सप्तसंख्याकाः प्रउगशब्दस्य देवता इति । मधुच्छन्दसोऽनुवर्तनात् स एवर्षिः । तथैवानुवृत्त्या गायत्रं छन्दः । वायव्ये तृचे प्रथमा ग्रहस्य ऐन्द्रवायवस्यैका पुरोनुवाक्या । एतच्च ब्राह्मणे समागतातं—‘ वायव्या पूर्वा पुरोनुवाक्यैन्द्र-वायव्युत्तरा ’ (ऐ. ब्रा. २. २६) इति । तथा सूत्रितं च—‘ वायवा याहि दर्शतेन्द्रवायू इमे सुता इत्यनुवाक्ये ’ (आश्व. श्रौ. ५. ५) इति ॥

वायवा याहि दर्शतेमे सोमा अरंकृताः । तेषां पाहि श्रुधी हवम् ॥ १ ॥

वायो इति । आ । याहि । दर्शत । इमे । सोमाः । अरंकृताः । तेषाम् । पाहि । श्रुधि । हवम् ॥ १ ॥

‘ दर्शत हे दर्शनीय ’ वायो कर्मण्येतस्मिन् आ ‘ याहि आगच्छ । त्वदर्थम् इमे सोमा अरंकृताः अलंकृताः । अभिपवादिसंस्कारोऽलंकारः । ‘ तेषां तान् सोमान् । यद्वा । तेषामेकदेशमित्यध्याहारः । ‘ पाहि स्वकीयं भागं पिबेत्यर्थः । तप्तानार्थं ‘ हवम् अस्मदीयमाह्वानं ‘ श्रुधि शृणु । अत्र यास्कः—‘ वायवा याहि दर्शनीयेमे सोमा अरंकृता अलंकृतास्तेषां पिब शृणु नो ह्वानम् ’ (निरु. १०. २) इति ॥ दर्शतेत्यत्र ‘ भृमृदृशि ’ (उ. सू. ३. ३९०) इत्यादिसूत्रेण अतच्प्रत्यय औणादिकः । चित्वादान्तोदात्तस्य आमन्त्रितानुदात्तत्वम् । ‘ अर्तिस्तुसु ’ (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना मन्प्रत्ययान्तस्य सोमशब्दस्य निन्स्वरः । अलमित्यत्र छान्दसो रेफादेशः । अरंकृतशब्दे समासान्तोदात्तत्वम् (पा. सू. ६. १. २२३) बाधित्वा अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरप्राप्तौ (पा. सू. ६. २. २) ‘ भूपणेऽलम् ’ (पा. सू. १. ४. ६४) इत्यलंशब्दस्य गतिसंज्ञायां ‘ गतिकारक ’ (पा. सू. ६. २. १३९) इत्यादिना कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तदपवादात्वेन ‘ गतिरनन्तरः ’ (पा. सू. ६. २. ४९) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । निपातत्वादलंशब्द आद्युदात्तः । पाहीत्यत्र पिवादेशाभ्यावच्छान्दसः । श्रुधीत्यत्र ‘ श्रुशृणु ’ (पा. सू. ६. ४. १०२) इत्यादिना हेधिभावः । तिङन्तादुत्तरस्य निघातो नास्ति । ‘ सेहंपिब ’ (पा. सू. ३. ४. ८७) इति पित्वनिषेधादनुदात्ते निवारिते प्रत्ययस्वरः । हवमित्यत्र ह्वयतिधातोः ‘ बह्वलं छन्दसि ’ (पा. सू. ६. १. ३४) इति संप्रसारणे सति उकारान्तत्वात् ‘ ऋदोरप् ’ (पा. सू. ३. ३. ५७) इति अप्रत्ययः । तस्य पित्वादनुदात्ते सति धातुस्वरः शिष्यते । संहितायां श्रुधीत्यस्य ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ (पा. सू. ६. ३. १३७) इति दीर्घः ।

वाय उक्थेभिर्जरन्ते त्वामच्छा जरितारः । सुतसोमा अहर्विदः ॥ २ ॥

वायो इति । उक्थेभिः । जरन्ते । त्वाम् । अच्छा । जरितारः । सुतऽसोमाः । अहऽविदः ॥ २ ॥

हे वायो जरितारः स्तोतार ऋत्विग्यजमानाः त्वामच्छ त्वामभिलक्ष्य उक्थेभिः आज्यप्रउगा-दिशस्त्रैः जरन्ते स्तुवन्ति । कीदृशाः । सुतसोमाः अभिपुतेन सोमेनोपेताः । अहर्विदः । अहःशब्द एकेनाह्ना

१. ठ-इत्यत्र । २. ग-घ-च-छ-ण-फ-भ-ग-इन्द्रवायुदेवताकः । ३. ग-घ-च-छ-ण-फ-भ-मैत्रावरुण°
४. ग-घ-च-छ-ण-फ-भ-‘ अलंकृताः ’ नास्ति । ५. च-फ-सोमानाम् ।

निष्पाद्येऽग्निष्टोमादिकृतौ वैदिकव्यवहारेण प्रसिद्धः । ऋत्वभिज्ञा इत्यर्थः । ‘ अर्चति गायति ’ इत्यादिषु चतुश्चत्वारिंशत्स्वर्चतिकर्मसु धातुषु ‘ जरते ह्वयति ’ (नि. ३. १४. ८) इति पठितम् । स्तुतेरपि अर्चनाविशेषत्वात् औचित्येनात्र स्तुत्यर्थो जरतिधातुः । अच्छशब्दस्य संहितायां ‘ निपातस्य च ’ (पा. सू. ६. ३. १३६) इति दीर्घः । सुतसोमा इत्यत्र बहुव्रीहित्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरः (पा. सू. ६. २. १) । अहर्विंद इत्यत्र समासस्वरं (पा. सू. ६. १. २२३) बाधित्वा ‘ तत्पुरुषे तुल्यार्थः ’ (पा. सू. ६. २. २) इत्यादिना द्वितीयापूर्वपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते तदपवादत्वेन ‘ गतिकारकोपपदाकृत् ’ (पा. सू. ६. २. १३९) इति कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः ॥

वायो तव प्रपृञ्चती धेना जिगाति दाशुषे । उरूची सोमपीतये ॥ ३ ॥

वायो इति । तव । प्रपृञ्चती । धेना । जिगाति । दाशुषे । उरूची । सोमपीतये ॥ ३ ॥

हे वायो तव धेना वाक् सोमपीतये सोमपानार्थं दाशुषे दाश्वांसं दत्तवन्तं यजमानं जिगाति गच्छति । हे यजमान त्वया दत्तं सोमं पास्यामीत्येवं वायुर्ब्रूते इत्यर्थः । कीदृशी धेना । प्रपृञ्चती प्रकर्षेण सोमसंपर्कं कुर्वती सोमगुणं वर्णयन्तीत्यर्थः । उरूची उरून् बहून् यजमानान् गच्छन्ती । ये ये सोमयाजिनस्तान् सर्वान् वर्णयन्तीत्यर्थः ॥ प्रपृञ्चतीत्यत्र ‘ शतुरनुमः ’ (पा. सू. ६. १. १७३) इति ङीप् उदात्तः । ‘ श्लोकः धारा ’ इत्यादिषु मत्तपञ्चाशत्सु वाङ्मामसु ‘ गणः धेना प्राः ’ (नि. १. ११. ३९) इति पठितम् । ‘ वतंते अयते ’ इत्यादिषु द्वाविंशाधिकशतसंख्येषु गतिकर्मसु ‘ गाति जिगाति ’ (नि. २. १४. ११३) इति पठितम् । दाशुषे इत्यत्र ‘ गत्यर्थकर्मणि ’ (पा. सू. २. ३. १२) इति चतुर्थी । उरूचीत्यत्र गौरादित्वेन (पा. सू. ४. १. ४१) ङीप् कृते प्रत्ययस्वरः । सोमपीतये इत्यत्र बहुव्रीहित्वाभावेऽपि व्ययथेन पूर्वपदप्रकृतिस्वरः ॥

इन्द्रवायू इमे सुता उप प्रयोभिरा गतम् । इन्द्रवो वामुशन्ति हि ॥ ४ ॥

इन्द्रवायू इति । इमे । सुताः । उप । प्रयोभिः । आ । गतम् । इन्द्रवः । वाम् । उशन्ति । हि ॥ ४ ॥

एतस्या ऋच ऐन्द्रवायवग्रहे द्वितीयपुरोनुवाक्यारूपेण विशेषविनियोगः पूर्वमेवोक्तः । हे इन्द्रवायू भवदर्थम् इमे सोमाः सुताः अभिपुताः । तस्मात् युवां प्रयोभिः अन्नैरस्मभ्यं दातव्यैः सह उप आ गतम्, अस्मत्समीपं प्रति आगच्छतम् । हि यस्मात् इन्द्रवः सोमाः वाम् युवाम् उशन्ति कामयन्ते तस्मात् आगमनमुचितम् ॥ इन्द्रवायूशब्दस्यामन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । प्रीणयन्ति भोक्तृनिति प्रयास्यज्ञानि । प्रीणधातोर्न्तर्भावितण्यर्थात् (पा. सू. ३. १. २६) असुन्प्रत्यये सति निस्वरः । गमिधातोर्लोभमध्यम-पुरुषद्विवचने ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुकि सति ‘ अनुदात्तोपदेशः ’ (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना मकारलोपः । ततो गतमिति भवति । ‘ उन्दी क्लेदने ’ इति धातोः ‘ उन्देरिच्चादेः ’ (उ. सू. १. १२) इति उन्प्राययः । आद्यक्षरस्य इकारादेशः । तत इन्दुशब्दस्य निस्वरः । सोमरसस्य द्रवत्वात् क्लेदनं संभवति । युष्मच्छब्दादेशस्य वामित्येतस्य ‘ अनुदात्तं सर्वमपादादौ ’ (पा. सू. ८. १. १८) इत्यनुदात्तः । उशन्तीत्यस्य निघाते ‘ हि च ’ (पा. सू. ८. १. ३४) इति सूत्रेण प्रतिषिद्धे सति प्रत्ययस्वरः । हिशब्दस्य निपातस्वरः ॥

वायुविन्द्रश्च चेतथः सुतानां वाजिनीवसू । तावा यातमुप द्रवत् ॥ ५ ॥

वायो इति । इन्द्रः । च । चेतथः । सुतानाम् । वाजिनीवसू इति वाजिनीवसू ।

तौ । आ । यातम् । उप । द्रवत् ॥ ५ ॥

अत्र चकारेणान्यः समुच्चीयते । संनिहितत्वाद्वायुरेव । हे वायो त्वम् इन्द्रश्च युवासुभौ सुतानाम् अभिपुतान् सोमान् चेतथः जानीथः । यद्वा । अभिपुतानां सोमानां विशेषमित्यध्याहारः । कीदृशौ युवाम् । वाजिनीवसू । वाजिनीशब्दो यद्यप्युपोनामसु पठितस्तथाप्यत्रासंभवाच्च गृह्यते । वाजोऽन्नम् । तद्यस्यां हविः संततावस्ति सा वाजिनी । तस्यां वसत इति तौ वाजिनीवसू । आमन्त्रितत्वादानुदात्तः । तौ तथाविधौ युवां द्रवत् क्षिप्रम् उप समीपे आ यातम् आगच्छतम् । षड्विंशतिसंख्याकेषु क्षिप्रनामसु ' नु क्षिप्रं मक्षु द्रवत् ' (नि. २. १५. ३) इति पठितम् । तत्र फिट्स्वरः ॥ ॥ ३ ॥

वायुविन्द्रश्च सुन्वत आ यातमुप निष्कृतम् । मक्षिवत्था धिया नरा ॥ ६ ॥

वायो इति । इन्द्रः । च । सुन्वतः । आ । यातम् । उप । निःकृतम् ।

मक्षु । इत्था । धिया । नरा ॥ ६ ॥

हे वायो त्वम् इन्द्रश्च सुन्वतः सोमाभिपवं कुर्वतो यजमानस्य निष्कृतं संस्कृतं संस्कर्तारं वा सोमम् उप आ यातम् आगच्छतम् । नरा हे नरौ पुरुषौ पौरुषेण सामर्थ्येनोपेतौ युवयोरगतयोश्च सतोः धिया अमुना कर्मणा मक्षु त्वरया संस्कारः संपत्स्यते । इत्था सत्यम् ॥ वायो इत्यस्य ' आमन्त्रितस्य ' (पा. सू. ६. १. १९८) इति पाठिकमाद्युदात्तत्वम् । इन्द्रशब्दः ' ऋज्रेन्द्रा ' (उ. सू. २. १८६) इत्यादिना रन्प्रत्ययान्तात्वेन निपातितो ' ज्नित्यादिनिमित्तम् ' (पा. सू. ६. १. १९७) इत्याद्युदात्तः । चशब्दः ' चादयोऽनुदात्ताः ' (फि. सू. ८४) इत्यनुदात्तः । सुन्वत इत्यत्र ' शतुरनुमो नद्यजादी ' (पा. सू. ६. १. १७३) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ' निरित्येप समित्येतस्य स्थाने ' (निह. १२. ७) इति यास्कः । कृतशब्द आदिकर्मणि कर्तरि क्तः (पा. सू. ३. ४. ७१) । संस्कर्तुं प्रवृत्त इत्यर्थः । ' कुगतिप्रादयः ' (पा. सू. २. २. १८) इति समासेऽव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ' थाथयञ्जुक्ताजबित्रकाणांम् ' (पा. सू. ६. २. १४४) इत्यन्तोदात्तः । ' गतिरनन्तरः ' (पा. सू. ६. २. ४९) । इति तु निसः उदात्तत्वं न भवति । तद्धि कर्मणि क्ते विहितम् (पा. सू. ६. २. ४८) । निष्करोतीति निष्कृदिति क्तिबन्तव्याख्याने तु ' गतिकारकोपपदाकृत् ' (पा. सू. ६. २. १३९) इति ऋकार उदात्तः स्यात् । धिया । ' सावेकाचस्तृतीयादिः ' (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तिरुदात्ता । नरा । ' सुपां सुलुक् ' (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यादिना संबोधनद्विवचनस्य डादेशः । पदापरत्वात् ' आमन्त्रितस्य ' (पा. सू. ८. १. १९) इत्याष्टमिको निघातः ॥

१. ठ-त्वं च इन्द्रश्च । २. च-छ-ण-फ-भ- ' तौ ' नास्ति । ३. ग-च-फ-भ-निष्कृतं संस्कर्तारम् ; छ-ण-निष्कृतं संस्कृतम् । ४. ठ-मक्षु मक्षु त्वरया । ५. च-छ-फ- ' स्यात् ' इत्यस्यानन्तरं ' धीरिति अप इत्यादि षड्विंशती कमसु पाठतः ' इत्यधिकम् ।

‘मित्रं हुवे’ इति मैत्रावरुणस्तृचो गवामयने आरम्भणीये चतुर्विंशोऽहनि प्रातःसवने मैत्रावरुणस्य स्तोत्रियः । तत्रैव अभिप्लवषडहेऽपि विनियुक्तः । तथा चाश्ववलायनेन ‘चतुर्विंशे होताऽजनिष्ट’ इत्यादिखण्डे ‘मित्रं वयं हवामहे मित्रं हुवे पूतदक्षम्’ (आश्व. श्रौ. ७. २) इत्यादि सूत्रितम् । तथाह ‘अभिप्लवषष्ट्याहानि’ इति खण्डे परिशिष्टानावापानुद्धृत्य ‘मित्रं वयं हवामहे मित्रं हुवे पूतदक्षम्’ (आश्व. श्रौ. ७. ५) इति च ॥

मित्रं हुवे पूतदक्षं वरुणं च रिशादसम् । धियं घृताचीं साधन्ता ॥ ७ ॥

मित्रम् । हुवे । पूतऽदक्षम् । वरुणम् । च । रिशादसम् । धियम् । घृताचीम् । साधन्ता ॥ ७ ॥

अहमस्मिन् कर्मणि हविःप्रदानाय ^१पूतदक्षं पवित्रबलं ^२मिलं ^३हुवे । तथा ^४रिशादसं रिशानां हिंसकानाम् अदसम् उत्तारं ^५वरुणं च हुवे आह्वयामि । कीदृशौ मित्रावरुणौ । घृतमुदकमञ्चति भूमिं प्रापयति या धीर्वर्षणकर्म तां ^६घृताचीं ^७धियं ^८साधन्ता साधयन्तौ कुर्वन्तौ ॥ मित्रशब्दः पुंलिङ्गः प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । हुवे इति हूयतेः ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुकि सति ‘ह्वः संप्रसारणम्’ (पा. सू. ६. १. ३२) इत्यनुवृत्तौ ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. ६. १. ३४) इति संप्रसारणे उवडादेशः । ‘तिङ्ङितिङः’ (पा. सू. ८. १. २८) इति निघातः । पूतशब्दः प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वरुणशब्दः ‘कृवृदारिभ्य उनन्’ (उ. सू. ३. ३३३) इति उनन्प्रत्ययान्तो निष्वादाद्युदात्तः । रिशन्ति हिंसन्तीति रिशाः शत्रवः । ‘इगुपधज्ञाप्र्रीकिरः कः’ (पा. सू. ३. १. १३५) इति कः । प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । तानन्तीति रिशादाः, तम् । ‘सर्वधातुभ्योऽसुन्’ (उ. सू. ४. ६२८) इत्यसुन्प्रत्यये निस्वरेणोत्तरपदमाद्युदात्तम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स पुवावशिष्यते । शेषनिघाते सति ‘एकादेश उदात्तेनोदात्तः’ (पा. सू. ८. २. ५) इति सर्वणदीर्घोऽप्युदात्त एव । ‘धीः’ इति ‘अपः’ इत्यादिपठिङ्शतौ कर्मनामसु (नि. २. १. २१) पठितः । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । घृतमञ्चनीति घृताची । ‘ऋत्विग्दभृक्’ (पा. सू. ३. २. ५९) इत्यादिना क्नि ‘अनिदिताम्’ (पा. सू. ६. ४. २४) इति नकारलोपः । ‘अञ्चतेश्चोपसंख्यानम्’ (पा. सू. ४. १. ६. २) इति डीप् । ‘अचः’ (पा. सू. ६. ४. १३८) इत्यकारलोपे ‘चौ’ (पा. सू. ६. ३. १३८) इति दीर्घत्वम् । घृतशब्दः ‘नड्विपयस्यानिसन्तस्य’ (फि. सू. २६) इत्याद्युदात्तं बाधित्वा ‘घृतादीनां च’ (फि. सू. २१) इत्यन्तोदात्तः । ‘समासस्य’ (पा. सू. ६. १. २२३) इत्यन्तोदात्तस्यापवादकं ‘तत्पुरुषे तुल्यार्थः’ (पा. सू. ६. २. २) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरं बाधित्वा ‘गतिकारकोपपदान्’ (पा. सू. ६. २. १३९) इति उत्तरपदप्रकृतिस्वरेणोदात्तस्य धात्वकारस्य लोपे सति ‘अनुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोपः’ (पा. सू. ६. १. १६१) इति डीप् उदात्तत्वे प्राप्ते ‘चौ’ (पा. सू. ६. १. २२२) इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । साधन्ता । ‘राध साध संसिद्धौ’ इत्यस्मादन्तर्भावितण्यर्थत्वं लटः शत्रादेशे (पा. सू. ३. २. १२४) क्षुं बाधित्वा व्यत्ययेन शप् । अदुपदेशत्वादुपरिशतृप्रत्ययस्य लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् (पा. सू. ६. १. १८६) । द्वितीयाद्विवचनस्य शपश्च ‘अनुदात्तौ सुप्पितौ’ (पा. सू. ३. १. ४) इत्यनुदात्तत्वे ‘धातोः’ (पा. सू. ६. १. १६२) इति धातुस्वर एव शिष्यते । ‘सुपां सुलुक्’ (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यादिना विभक्तेराकारादेशः ॥

ऋतेन मित्रावरुणावृतावृथावृतास्पृशा । ऋतुं बृहन्तमाशाथे ॥ ८ ॥

ऋतेन । मित्रावरुणौ । ऋतुऽवृधौ । ऋतुऽस्पृशा । ऋतुम् । बृहन्तम् । आशाथे इति ॥ ८ ॥

हे 'मित्रावरुणौ युवां' 'ऋतुं प्रवर्तमानमिमं सोमयागम्' 'आशाथे आनशाथे व्याप्तवन्तौ । केन निमित्तेन । 'ऋतेन अवश्यंभावितया सत्येन फलेन । अस्मभ्यं फलं दातुमित्यर्थः । कीदृशौ युवाम् । 'ऋतावृधौ । 'ऋतमित्युदकनाम' (निरु. २. २५), 'सत्यं वा यज्ञं वा' (निरु. ४. १९) इति यास्कः । उदकादीनामन्यतमस्य वर्धयितारौ । अत एव 'ऋतस्पृशा उदकादीन् स्पृशन्तौ । कीदृशं क्रतुम् । 'बृहन्तम् अङ्गैरुपाङ्गैश्च अतिप्रौढम् ॥ ऋतशब्दो वृतादिस्वादन्तोदात्तः । मित्रावरुणाविष्यत्र मित्रश्च वरुणश्चेति मित्रावरुणौ । 'देवताद्वन्द्वे च' (पा. सू. ६. ३. २६) इति पूर्वपदस्य आनङादेशः । ऋतस्य वर्धयितारौ इत्यर्थेऽन्तर्भावितव्यर्थान् वृधेः कृप् । 'अन्येषामपि दृश्यते' (पा. सू. ६. ३. १३७) इति पूर्वपदस्य दीर्घः । ऋतस्पृशा । 'सुपां सुलुक्' (पा. सू. ७. १. ३९) इति डादेशः । मित्रावरुणाविष्याद्यामन्त्रितत्रयस्य स्वस्वपूर्वपदात् परस्वात् 'आमन्त्रितस्य' (पा. सू. ८. १. १९) इति आष्टमिको निघातः । ननु ऋतेन इत्येतस्य 'सुबामन्त्रिते पराङ्गवस्वरे' (पा. सू. २. १. २) इति पराङ्गवद्भावेन आमन्त्रितानुप्रवेशात् पादादिविभेदेन पदादपरस्वरेण वा आष्टमिकनिघाताभावात् 'आमन्त्रितस्य च' (पा. सू. ६. १. १९८) इत्याद्युदात्तेन भवितव्यमिति चेत्, न । पराङ्गवद्भावस्य सुबामन्त्रिताश्रयावेन पदविधित्वात् 'समर्थः पदविधिः' (पा. सू. २. १. १) इति नियमात् । इह च ऋतेन मित्रावरुणौ इत्यनयोः आशाथे इति आख्यातेनैवान्वयेन परस्परसामर्थ्यात् । यत्र पुनः परस्परान्वयेन सामर्थ्यं तत्र पराङ्गवद्भावात् पादादेः 'आद्युदात्तत्वं भवत्येव । यथा 'मरुतां पितस्तदहं गृणामि' इति । 'सृष्टोरुतिः' (उ. सू. १. ९४) इति उतिप्रत्ययान्तत्वेन 'पृथिव्यै वै पयसो मरुतो जाताः' (तै. सं. २. २. ११. ४) इत्यादौ अन्तोदात्तोऽपि हि मरुच्छब्दो 'मरुतां पितः' इत्यत्र सामर्थ्यात् पराङ्गवद्भावादेव आद्युदात्तो जातः । प्रकृते तु ऋतेन इत्यस्यासामर्थ्यादेव न पराङ्गवद्भाव इति । ऋतावृथाविष्यत्र द्वितीयामन्त्रितस्य निघाते कर्तव्ये 'आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्' (पा. सू. ८. १. ७२) इति प्रथमामन्त्रितेन अविद्यमानवद्भवितव्यमिति चेत्, भवतु । अत एव तस्याव्यवधायकत्वात् ऋतेन इति प्रथमपदात् परस्वेनैव द्वितीयामन्त्रितं निहनिष्यते । यथा 'इमं मे गङ्गे यमुने' (ऋ. सं. १०. ७५. ५) इत्यादौ गङ्गे-शब्दस्याविद्यमानवद्भावेऽपि तस्याव्यवधायकत्वादेव मे इत्येतदेव पदमुपजीव्य यमुनेशब्दस्य निघातः । किं च प्रकृते मित्रावरुणौ इत्यामन्त्रितं सामान्यवचनम् । तस्य विशेषणतया विशेषवचनम् ऋतावृथाविति । अतः 'नामन्त्रिते समानाधिकरणे सामान्यवचनम्' (पा. सू. ८. १. ७३) इति पूर्वस्याविद्यमानवद्भावप्रतिषेधादपि निरन्तरागो द्वितीयस्य निघातः ॥ ननु एवमपि 'अपादादौ' (पा. सू. ८. १. १८) इत्यनुवृत्तेऽर्कतावृधेत्यस्य द्वितीयपादादिस्वाच्च भवितव्यं निघातेन । अत एव हि 'इमं मे गङ्गे' इत्यत्र शुतुद्रिपदस्य पदात् परस्य आमन्त्रितस्यापि पादादिस्वादेव अनिघातादाद्युदात्तत्वं जातम् । तद्वदत्रापि भवितव्यं वक्तव्यो वा विशेष इति ॥ उच्यते—मित्रावरुणपदस्य 'सुबामन्त्रिते' (पा. सू. २. १. २) इति पराङ्गवद्भावेन परानुप्रवेशादेव ऋतावृधेत्यस्य न पादादिवम् । शुतुद्रिपदमपि तर्ह्येवमेव पूर्वस्य सरस्वतिपदस्य पराङ्गवद्भावेन न पादादिरिति निहन्येत इति चेत्, न ।

१. ठ-उपेतम् । २. छ-ण-भ-नुवेशात् । ३. च-छ-फ-च । ४. च-छ-ण-फ-भ-पदादेः ।

५. ग-घ-च-छ-ण-त-फ-भ-ऋतावृधेति । ६. च-ण-भ-'आमन्त्रितस्य' नास्ति । ७. छ-ण-'वा'

नास्ति ।

पराङ्गवद्भावस्तावत् सुबन्तमामन्त्रितं चाश्रित्य प्रवृत्तेः पदविधिः । अतस्तयोः सत्येव परस्परान्वये पराङ्गवद्भावेन भवितव्यं 'समर्थः पदविधिः' (पा. सू. २. १. १) इति नियमात् । शुतुद्रिसर-
स्वतिपदयोश्च न परस्परेणान्वयः किंतु सचत इत्यनेन इत्यसामर्थ्यात् न पराङ्गवद्भावः । प्रकृते तु मित्रा-
वरुणौ ऋतावृधौ इति द्वयोरपि सामानाधिकरण्येन परस्परेणान्वयादस्त्रिसामर्थ्यमिति भवितव्यं पराङ्ग-
वद्भावेन । यथा 'मरुतां पितः' इत्येतेति विशेषः ॥ ननु अत एव तर्हि मित्रावरुणपदस्य पराङ्गवद्भावेन
पादादित्वात् 'अपादादौ' इति पर्युदासादामन्वितनिघातो न स्यादिति चेत्, न । पूर्वं सुबन्तं परं
चामन्त्रितमाश्रित्य यः स्वरः प्रवर्तते तत्र 'सुबामन्विते' इति पराङ्गवद्भावः । भवति चैवंविध ऋता-
वृधपदनिघात इति । तत्र पूर्वस्य पराङ्गवद्भावेनापादादित्वात् स प्रवर्तते । मित्रावरुणपदनिघातस्तु
पूर्वमेव पदमुपजीवति न परामान्वितमिति न पराङ्गवद्भावः ॥ ननु पराङ्गवद्भाववन्निघातोऽपि पदविधि-
रिति ऋतेन इत्यनेनासामर्थ्यात् ततः पदात्परस्य मित्रावरुणपदस्य न स्यात् इति चेत्, न । 'समानवाक्ये
निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः' (पा. सू. २. १. १. ११) इति निघाते पदविधावपि समानवाक्य-
त्वमेव पर्याप्तं, न पराङ्गवद्भाववत् परस्परेणान्वयोऽपीत्यलम् । क्रतुम् । 'कृजः क्रतुः' (उ. सू. १. ७७) ।
प्रत्ययस्वरेणादिरुदात्तः । आशाथे आनशाथे । 'छन्दसि लुङ्लृङ्लिटः' (पा. सू. ३. ४. ६) इति
वर्तमाने लिट् । नुडभावश्छान्दसः ॥

कवी नो मित्रावरुणा तुविजाता उरुक्षया । दक्षं दधाते अपसम् ॥ ९ ॥

कवी इति । नः । मित्रावरुणा । तुविऽजाता । उरुऽक्षया । दक्षम् । दधाते इति । अपसम् ॥ ९ ॥

मित्रावरुणावेतौ देवौ नः अस्माकं उरुक्षं बलम् अपसं कर्म च दधाते पोषयतः । कीदृशौ । कवी
मेधाविनौ । तुविजातौ बहूनामुपकारकतया समुत्पन्नौ । उरुक्षया बहुनिवासौ । 'विप्रः धीरः' इत्या-
दिषु चतुर्विंशतिसंख्याकेषु मेधाविनामसु 'कविः मनीषी' (नि. ३. १५. १०) इति पठितम् ।
'उरु तुवि' (नि. ३. १. १, २) इत्येतौ शब्दौ द्वादशसु बहूनामसु पठितौ । 'ओजः पाजः' इत्या-
दिषु अष्टाविंशतिसंख्याकेषु बलनामसु 'दक्षः वीरु' (नि. २. ९. १३) इति पठितम् । अपः-
शब्दः पञ्चविंशतिसंख्याकेषु कर्मनामसु पठितः (नि. २. १. १) ॥ मित्रावरुणा । मित्रशब्दः
प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । वरुणशब्दो निस्वरेणाद्युदात्तः । द्वन्द्वे 'देवताद्वन्द्वे च' (पा. सू. ६.
२. १४१) इत्युभौ अवशिष्येते । तुविजातौ । बहूनामुपकारकतया तत्संबन्धित्वेन जाताविति षष्ठी-
समासे समासान्तोदात्तत्वम् । चतुर्थी समासे हि 'क्ते च' (पा. सू. ६. २. ४५) इति पूर्वपदप्रकृति-
स्वरः स्यात् । उरुणां बहूनां क्षयौ उरुक्षयौ । 'क्षि निवासगत्योः' इति धातोः क्षियन्त्यस्मिन्निति क्षयः ।
अधिकरणे 'परच्' (पा. सू. ३. ३. ५६) इत्यच्प्रत्ययान्तस्य 'चितः' (पा. सू. ६. १. १६३)
इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते 'क्षयो निवासे' (पा. सू. ६. १. २०१) इत्याद्युदात्तत्वं विहितम् । समासे
तु 'समासस्य' (पा. सू. ६. १. २२३) इत्यन्तोदात्तत्वं बाधित्वा कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण प्राप्त-
मुत्तरपदाद्युदात्तत्वं यद्यपि थाथादिस्वरेणान्तोदात्तेन बाध्यते, तथापि 'परादिछन्दसि बहुलम्'
(पा. सू. ६. २. १९९) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वं द्रष्टव्यम् । दक्षो दक्षतेरुसाहकर्मणो घञ् । निश्वादा-
द्युदात्तः । आप्यते फलमनेन इति अपः कर्म । 'आपः कर्माख्यायां ह्रस्वो लुट् च वा' (उ. सू. ४.
६४७) इत्यसुनन्तस्य 'अपसस्पारे' (ऋ. सं. ६. ६९. १) इत्यादौ निश्वादाद्युदात्तस्यापि
अपःशब्दस्य अत्र व्यत्ययेन प्राययाद्युदात्तत्वम् ॥ ॥ ४ ॥

‘अश्विना’ इति द्वादशचं तृतीयं सूक्तम् । तत्र आश्विनस्तुचः प्रातरनुवाकस्य आश्विने क्रतौ विनियुक्तः । तथा च सूत्रितम्—‘अथाश्विन एषो उपाः प्रातर्युजेति चतस्रोऽश्विना यज्वरीरिपः’ (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति ।

अश्विना यज्वरीरिषो द्रवत्पाणी शुभस्पती । पुरुभुजा चनस्यतम् ॥ १ ॥

अश्विना । यज्वरीः । इषः । द्रवत्पाणी इति द्रवत्ऽपाणी । शुभः । पती इति ।

पुरुभुजा । चनस्यतम् ॥ १ ॥

हे अश्विनौ युवाम् इषः हविरिक्षणान्यज्ञानि चनस्यतम् इच्छतं भुजाधामित्यर्थः । यद्यपि चनः-शब्दोऽज्ञवाची तथापि इषः इत्यनेन मह नास्ति पुनरुक्तिदोषः, इच्छामुपलक्षयितुं प्रयुक्तत्वात् । ‘वक्तव्यमुवाच’, ‘समूलकापं कपति’ इत्यादौ यथा पुनरुक्त्यभावस्तद्वत् । कीदृशीरिपः । ‘यज्वरीः यागनिष्पादिकाः । कीदृशावश्विनौ । ‘द्रवत्पाणी हविर्ग्रहणाय द्रवद्भ्यां धावद्भ्यां पाणिभ्यामुपेतौ । ‘शुभस्पती शोभनस्य कर्मणः पालकौ । ‘पुरुभुजा विस्तीर्णभुजौ बहुभोजिनौ वा ॥ अश्विना । ‘आमन्त्रितस्य’ (पा. सू. ६. १. १९८) इति षाष्टिकमाद्युदात्तत्वम् । यज्वरीः । यागकरणानामप्यज्ञानाम् ‘असिञ्चिन्नरि’ इतिवत् स्वव्यापारे कर्तृत्वविवक्षया ‘सुयजोर्द्विनिप्’ (पा. सू. ३. २. १०३) इति द्विनिप्रत्ययः । ‘वनो र च’ (पा. सू. ४. १. ७) इति डीप् । तस्मिन्नियोगेन रेफादेशः । प्रत्ययद्वयस्य ‘अनुदात्तौ सुष्पिता’ (पा. सू. ३. १. ४) इत्यनुदात्तत्वात् धातुस्वर एवावशिष्यते । इषःशब्दे शसोऽनुदात्तत्वात् प्रातिपदिकस्वर एव शिष्यते । द्रवन्तौ धावन्तौ पाणी ययोस्तथाः संबोधने द्रवत्पाणी इति । तस्यामन्त्रिताद्युदात्तत्वं न पुनराष्टमिको निघातः । ‘अपादादौ’ इति प्रतिषेधात् । इषः इति पूर्वपदस्य ‘सुवामन्त्रिते’ (पा. सू. २. १. २) इति पराङ्गवद्भावेन ‘मित्रावरुणावृतावृधौ’ इतिवत् अपादादिस्वमिति चेत्, न । तत्र सामानाधिकरण्येन परस्परान्वयात् । इह तु इषः द्रवत्पाणी इत्यनयोः सरस्वतिशुतुद्रिपदवत् असामर्थ्येन प्रयुक्तत्वात् । शुभः इति ‘शुभ शुभ दीप्तौ’ इत्यस्य संपदादिवात् भावे क्तिबन्तस्य पष्ठ्येकवचनम् । ‘पष्ठ्याः पतिपुत्र’ (पा. सू. ८. ३. ५३) इति विसर्जनीयस्य सखम् । तस्य पती इत्यामन्त्रिते परतः पराङ्गवद्भावात् आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । न पुनराष्टमिको निघातः । तस्मिन् कर्तव्ये द्रवत्पाणी इति पूर्वस्यामन्त्रितस्य ‘आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्’ (पा. सू. ८. १. ७२) इत्यविद्यमानवद्भावेन पादादिवात् ‘अपादादौ’ इति प्रतिषेधात् ॥ ननु ‘मित्रावरुणावृतावृधौ’ इतिवत् ‘नामन्त्रिते समानाधिकरणे’ (पा. सू. ८. १. ७३) इत्यविद्यमानवद्भावप्रतिषेधेन भवितव्यमिति चेत्, न । मित्रावरुणपदं हि सामान्यवचनमिति युक्तः तस्याविद्यमानवत्त्वप्रतिषेधः । द्रवत्पाणी पदं तु न तथेति वैपर्यात् । पुरुभुजा पुरु विस्तीर्णं भुजौ यथोर्तौ । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । ‘सुपां सुलुक्’ (पा. सू. ७. १. ३९) इति डादेशः । पुरु बहु भुजाते इति वा । चनस्यतम् इत्यत्र ‘चायतेरन्ने हस्वश्च’ (उ. सू. ४. ६३९) इति ‘चायृ पूजानिशामनयोः’ इत्यस्य असुत्प्रत्यये आकारस्य हस्वं चानुक्लृष्टे नुडागमे च (उ. सू. ४. ६३६) ‘लोपो व्योर्वलि’ (पा. सू. ६. १. ६६) इति यकारलोपे चनःशब्दोऽज्ञानामसु पठितः (निरु. ६. १६) । सत् आत्मनः इच्छतीति ‘सुप आत्मनः क्यच्’ (पा. सू. ३. १. ८) । ‘सनाद्यन्ताः’ (पा. सू. ३. १. ३२)

इति धातुत्वात् लोप्मध्यमद्विवचनम् । क्यचः प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । शपा एकादेशे कृते ' एका-
देश उदात्तेनोदात्तः ' (पा. सू. ८. २. ५) इत्युदात्तः । उपर्याख्यातस्य लसार्वाधातुकानुदात्तत्वे
स्वरितत्वम् । न च ' तिङ्कृतिङः ' (पा. सू. ८. १. २८) इति निघातः । पूर्वस्यामन्त्रितस्या-
विद्यमानवद्भावेन पदादपरत्वात् पादादित्वाद्वा तदप्राप्तेः ॥

अश्विना पुरुदंससा नरा शवीरया धिया । धिष्ण्या वनतं गिरः ॥ २ ॥

अश्विना । पुरुदंससा । नरा । शवीरया । धिया । धिष्ण्या । वनतम् । गिरः ॥ २ ॥

अश्विना हे अश्विनौ युवां गिरः अस्मदीयाः स्तुतीः धिया आदरयुक्तया बुद्ध्या वनतं संभजतं
स्वीकुरुतम् । कीदृशावश्विनौ । पुरुदंससा बहुकर्माणौ । पद्विशतिसंख्याकेषु कर्मनामसु ' दंसः '
(नि. २. १. ३) इति पठितम् । नरा नेतारौ । धिष्ण्या धाष्टर्ययुक्तौ बुद्धिमन्तौ वा । कीदृश्या
धिया । शवीरया गतियुक्तया अप्रतिहतप्रसरयेत्यर्थः ॥ अश्विना इत्याद्यामन्त्रितचतुष्टयस्य षाष्टिकमा-
मन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । पादादित्वात् न आष्टमिको निघातः । पुरुदंससा इत्यपि हि पादादिरेव ' आम-
न्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत् ' (पा. सू. ८. १. ७२) इति पूर्वस्याविद्यमानवत्त्वात् । ' नामन्त्रिते
समानाधिकरणे ' (पा. सू. ८. १. ७३) इति पूर्वस्य सामान्यवचनात्वेन अस्य विशेषवचनात्वेन
नाविद्यमानवत्वमिति चेत्, न । अश्विशब्दवत् पुरुदंसःशब्दस्यापि अश्विनोरेव रूढ्या प्रयुज्यमानतया
सामान्यशब्दत्वात् । सामान्यवचनं नाविद्यमानवदित्युक्तेऽर्थात् परस्य विशेषवचनात्वावगमात् । उभयोः
सामान्यवचनत्वे पर्यायत्वेन पौनरुक्त्यात् सहाप्रयोग इति चेत्, न । गुणविशेषसंकीर्तनवत् प्रसिद्धाने-
कनामविशेषसंबन्धसंकीर्तनस्यापि स्तुत्युपयोगेन सप्रयोजनात्वात्; निष्प्रयोजनपुनर्वचनस्यैव पुनरुक्तत्वात् ।
अश्विपुरुदंसःशब्दयोरेकार्थवृत्तित्वेऽपि पर्यायत्वादेव प्रवृत्तिनिमित्तभेदाभावेन असामानाधिकरण्यादपि
नाविद्यमानवत्वप्रतिषेधः । भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तानामेव ह्येकस्मिन्नर्थे वृत्तिः सामानाधिकरण्यम् । अश्वि-
शब्दस्याश्वसंबन्धो निमित्तं पुरुदंसःशब्दस्य तु बहुकर्मसंबन्ध इति प्रवृत्तिनिमित्तभेद इति चेत्, न ।
तद्वि द्वयं व्युत्पत्तिमात्रनिमित्तं न प्रवृत्तिनिमित्तम् । व्युत्पत्तिनिमित्तभेदमात्रेणापि सामानाधिकरण्याभि-
धाने वृक्षमहीरुहशब्दयोरपि तथात्वप्रसङ्गः । अत एव हि ' इडे रन्तेऽदिते सरस्वति प्रिये प्रेयसि महि
विश्रुयेतानि ते अग्निये नामानि ' (तै. सं. ७. १. ६. ८) इत्यत्र सहस्रतमीप्रशांसोपयोगि-
त्वेन इडादिशब्दानाम् ' एतानि ते अग्निये नामानि ' इति वचनेन पर्यायाणामपि अनेकविशिष्टनाम-
संबन्धनिबन्धनस्तुत्यर्थत्वेनैव सहप्रयोगः । स्तुत्युपयोगेनैव व्युत्पत्तिनिमित्तभेदविवक्षायामपि पर्यायत्वे-
नासामानाधिकरण्यादेव ' नामन्त्रिते ' इति निषेधाभावात् ' आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत् '
इति पूर्वपूर्वस्याविद्यमानवत्त्वात् सर्वेषां षाष्टिकमाद्युदात्तत्वम् । तद्वत् प्रकृतेऽपि । ' कृशपूकटिप-
टिशौटिभ्य ईरन् ' (ऋ. सू. ४. ४७०) इत्यतः ' ईरन् ' इत्यनुवृत्तौ ' बहुलवचनादन्यत्रापि '
इत्यनेन ' शु गतौ ' इति धातोरीरन्प्रत्यये कृते सति निरत्वात् शवीरयाशब्द आद्युदात्तः । धिये-
त्यत्र ' सावेकाचः ' (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तिरुदात्ता । वनतमित्यत्र शपः पिप्वात्
लोप्मध्यमद्विवचनस्य लसार्वाधातुकत्वाच्च ' वन पण संभक्तौ ' इति धातुदात्तत्वमेव शिष्यते । न च
' तिङ्कृतिङः ' (पा. सू. ८. १. २८) इति निघातः, पूर्वामन्त्रितस्याविद्यमानवत्त्वेन पादादित्वात् ।
गिरः । सुर्पाऽनुदात्तत्वे प्रातिपदिकस्वरः शिष्यते ॥

दस्त्रा युवाकवः सुता नासत्या वृक्तबर्हिषः । आ यातं रुद्रवर्तनी ॥ ३ ॥

दस्त्रा । युवाकवः । सुताः । नासत्या । वृक्तऽबर्हिषः । आ । यातम् । रुद्रवर्तनी
इति रुद्रऽवर्तनी ॥ ३ ॥

अत्र अश्विना इत्यनुवर्तते । हे अश्विनौ ^१आ ^२यातम् अस्मिन् कर्मण्यागच्छतम् । किमर्थमिति तदुच्यते ।
^१सुताः युष्मदर्थं सोमा अभिषुताः तान् स्वीकर्तुमिति शेषः । कर्तृशेषावश्विनौ । ^२दस्त्रा दस्त्री शत्रूणामुपक्षप-
यितारौ । यद्वा । देववैद्यत्वेन रोगाणामुपक्षपयितारौ । ‘अश्विनौ वै देवानां भिषजौ’ (ऐ. ब्रा. १. १८)
इति श्रुतेः । ^३नासत्या असत्यमनृतभाषणं तद्रहितौ । अत्र यास्कः—‘सत्यावेव नासत्यावित्यौर्णवाभः ।
सत्यस्य प्रणेतास्त्वित्याप्रायणः’ (निरु. ६. १३) इति । ^४रुद्रवर्तनी । रुद्रशब्दस्य रोदनं प्रवृत्ति-
निमित्तं ‘यदरोदीत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वम्’ (तै. सं. १. ५. १. १) इति तैत्तिरीयाः । ‘तद्यद्रोदयन्ति
तस्माद्बुद्राः’ इति वाजसनेयिनः । रुद्राणां शत्रुरोदनकारिणां शूरभटानां वर्तननिर्माणं घाटीरूपो ययोस्तौ
रुद्रवर्तनी । यथा शूरा घाटीमुखेन शत्रून् रोदयन्ति तद्वदेतावित्यर्थः । ^५युवाकवः इत्यभिषुतसोमानां
विशेषणम् । वसतीवरीभिरेकधनाभिश्चाङ्गिमिश्रिता इत्यर्थः । ^६वृक्तबर्हिषः । वृक्तानि मूलैर्बर्जितानि
बर्हिषास्तरणरूपाणि येषां सोमानां ते वृक्तबर्हिषः । यद्वा । ‘भरताः’ इत्यादिष्वष्टसु ऋत्विङ्नामसु
‘वृक्तबर्हिषः’ (नि. ३. १८. ४) इति । तदानीं तृतीयार्थे प्रथमा । ऋत्विग्भिरभिषुता इत्यन्वयः ॥
दस्त्रा । ‘आमन्त्रितस्य’ (पा. सू. ६. १. १९८) इत्याद्युदात्तः । युवाकवः । ‘यु मिश्रणे’ । युवन्ति
मिश्रीभवन्ति वसतीवरीप्रभृतिभिः श्रयणद्रव्यैरिति युवाकवः । कटिकुल्यादिषु (उ. सू. ३. ३५७)
अगणितस्यापि यौतेः बहुलप्रहणात् काकुप्रत्ययः । तस्य कित्वेन गुणाभावादुवडादेशः । प्रत्ययस्वरेण
आकार उदात्तः । न विद्यतेऽसत्यमनयोरिति नासत्यौ । ‘नश्रणपाञ्चवेदानासत्या’ (पा. सू.
६. ३. ७५) इत्यादिना प्रकृतिवद्भावात् ननो नलोपाभावः । पादादिष्वेनानिघातादामन्त्रिताद्यु-
दात्तत्वम् । वृक्तबर्हिषः । वृक्तं मूलैर्बर्जितं बर्हिरास्तीर्णं येषां सोमानां ते वृक्तबर्हिषः । बहुव्रीहौ
पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण क्तप्रत्ययस्वर एव शिष्यते । आ इत्यत्र ‘उपसर्गाश्चाभिवर्जम्’ (फि. सू. ८१)
इत्युदात्तः । रुद्रवर्तनी । ‘आमन्त्रितस्य च’ (पा. सू. ६. १. १९) इत्यामन्त्रितनिघातः ॥

इन्द्रा याहि चित्रभानो सुता इमे त्वायवः । अण्वीभिस्तना पूतासः ॥ ४ ॥

इन्द्र । आ । याहि । चित्रभानो इति चित्रऽभानो । सुताः । इमे । त्वाऽयवः ।

अण्वीभिः । तना । पूतासः ॥ ४ ॥

^१चित्रभानो चित्रदीप्ते हे ^२इन्द्र अस्मिन् कर्मणि ^३आ ^४याहि आगच्छ । ^५सुताः अभिषुताः ^६इमे
सोमाः ^७त्वायवः त्वां कामयमाना वर्तन्ते । ^८अण्वीभिः । ‘अग्रवः’ इत्यादिषु द्वाविंशतिसंख्याकेष्व-
ङ्गुलिनामसु ‘अण्व्यः’ (नि. २. ५. २) इति पठितम् । ऋत्विजामङ्गुलिभिः सुता इत्यन्वयः । किंच
एते सोमाः ^९तना बित्यं ^{१०}पूतासः पूताः शुद्धा दशापवित्रेण बहुधा शोधितावात् । इन्द्रशब्दं यास्को बहुधा
निर्वक्ति—‘इन्द्र इरां दणातीति वेरां ददातीति वेरां दधातीति वेरां दारयतीति वेरां धारयतीति वेन्दवे

१. च-छ-त-थ-‘मुपक्षयितांशः । २. च-छ-त-फ-‘मुपक्षयितारौ । ३. च-छ-त-फ-‘ बहुव्रीहौ’
नास्ति । ४. ठ-विचित्रदीप्ते । ५. ठ-प-‘ बहुधा ’ नास्ति ।

द्रवतीति वेन्दौ रमत इति वेन्द्वे भूतानीति वा तद्यत्वेन प्राणैः समैश्वर्यस्तदिन्द्रस्वेन्द्रत्वमिति विशाबत इदं-
 करणादित्याप्रायण इदं दर्शनादित्यौपमन्यव इन्दतेवैश्वर्यकर्मण इच्छन्नां दारयिता वा द्रावयिता वा दारयिता
 च यज्वनाम्' (निरु. १०. ८) इति । अस्यायमर्थः । ' दृ विदारणे ' इति धातुः । इरामञ्जमुद्दिश्य
 तन्निष्पादकजलसिद्धयर्थं दणाति मेघं विदीर्णं करोतीतीन्द्रः । ' दुदाय् दामे ' इति धातुः । इरामञ्जं वृष्टि-
 निष्पादनेन ददातीतीन्द्रः । ' धाञ् पोषणार्थः ' । इरामञ्जं तृप्तिकारणं सस्यं दधाति जलप्रदानेन
 पुष्पातीतीन्द्रः । इरामुत्पादयितुं कर्मकुसुमेन भूमिं विदारयतीतीन्द्रः । पूर्वोक्तपोषणमुखेनेरां दारयति
 विनाशराहित्येन स्थापयतीतीन्द्रः । इन्दुः सोमो वल्लीरसः । तदर्थं यागभूमौ द्रवति धावतीतीन्द्रः ।
 इन्दौ यथोक्ते सोमे रमते क्रीडतीतीन्द्रः । ' जिहन्थी दीप्ती ' इति धातुः । भूतानि प्राणिदेहान्
 इन्द्वे जीवचैतन्यरूपेणान्तः प्रविश्य दीपयतीतीन्द्रः । एतदेवाभिप्रेत्य वाजसनेयिन आमनन्ति—
 ' इन्धो ह वै नामैष योऽयं दक्षिणेऽक्षन्पुरुषः । तं वा एतमिन्धं सन्तमिन्द्र इत्याचक्षते । परोक्षेण
 परोक्षप्रिया इव हि देवाः प्रत्यक्षद्विषः ' (तृ. उ. ४. २. २) इति । ' तद्यत् ' इत्यादिकं ब्राह्मणान्तर-
 वाक्यम् । तत्तत्रै इन्द्रविषये निर्वचनमुच्यते इति शेषः । यद्यस्मात् कारणादेन परमात्मरूपमिन्द्रं
 देवं प्राणैः वाक्चक्षुरादीन्द्रियैः प्राणापानादिवायुभिश्च सहितं समैश्वर्यं उपासका ध्यानेन सम्बद्धं
 प्रकाशितवन्तः, तत् तस्मात् कारणात् इन्द्रनाम संपन्नम् । अस्मिन् पक्षे इन्द्र्यते दीप्यते इति कर्मणि
 व्युत्पत्तिः । आप्रायणनामको मुनिः ' इदं करणादिन्द्रः ' इति निर्वचनं मन्यते । इन्द्रो हि परमात्मरूपेणेदं
 जगत्करोति । औपमन्यवनामको मुनिरिदं दर्शनादिन्द्र इति निर्वचनमाह । इदम् इत्यापरोक्ष्यमुच्यते
 विवेकेन हि परमात्मानमापरोक्ष्येण पश्यति । एतदेवाभिप्रेत्य आरण्यकाण्डे समागनायते—' स
 एतमेव पुरुषं ब्रह्म ततममपश्यदिदमदर्शमिती १ । तस्मादिदन्द्रो नामेदन्द्रो ह वै नाम तमिदन्द्रं
 सन्तमिन्द्र इत्याचक्षते परोक्षेण परोक्षप्रिया इव हि देवाः ' (ऐ. आ. २. ४. ३) इति । ' इदि
 परमैश्वर्ये ' इति धातुः । स्वमायया जगद्रूपत्वं परमैश्वर्यम् । तद्योगादिन्द्रः । अनेनाभिप्रायेण श्रूयते—' इन्द्रो
 मायाभिः पुरुरूप ईयते ' (क्र. सं. ६. ४७. १८) इति । इनशब्दस्येश्वरवाचकस्य अकारलोप सति
 नकारान्तम् इन् इति पदं भवति । ' दृ भये ' इति धातुः । स च परमेश्वरः शत्रूणां दारयिता भीषयि-
 तेतीन्द्रः । ' द्रु गतौ ' इति धातुः । शत्रूणां द्रावयिता पलायनं प्रापयितेतीन्द्रः । यज्वनां यागानुष्ठायि-
 नामादरयिता भयस्य परिहर्ता । एवमेतानि निर्वचनानि द्रष्टव्यानीति ॥ इन्द्र इत्यत्र आमन्त्रिता-
 द्युदात्तत्वम् । आ इत्यत्र निपातत्वेनाद्युदात्तः । चित्रभानो । पदात् परत्वादात्मन्त्रितनिघातः । त्वामि-
 च्छन्तीत्यर्थे युष्मच्छ्वादात् ' सुप आमनः क्यच् ' (पा. सू. ३. १. ८) । ' प्रत्ययोत्तरपदयोश्च ' (पा. सू.
 ७. २. ९८) इति मपर्यन्तस्यत्वादेशः । ' कयाच्छन्दसि ' (पा. सू. ३. २. १७०) इति क्यज-
 न्तात् उपस्थयः । त्वद्यवै इति प्राप्तौ ' युष्मदस्मदोरनादेशे ' (पा. सू. ७. २. ८६) इत्यविभक्ता-
 वपि हलादौ व्यत्ययेन आत्वम् । उकारः प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तः । अणुशब्दः सौक्ष्म्यवाचकः तद्योगात्
 प्रकृतेऽङ्गुलीषु वर्तते । ' वोतो गुणवचनात् ' (पा. सू. ४. १. ४४) इति ङीप् प्राप्ते व्यत्ययेन
 ङीन् । निष्ठादाद्युदात्तः । तना इत्ययं निपातो नित्यमित्यर्थे निपातत्वादाद्युदात्तः । पुतासः । ' आज-
 सेरसुक् ' (पा. सू. ७. १. ५०) इत्यसुक् ॥

इन्द्रा याहि धियेषितो विप्रजृतः सुतावतः । उप ब्रह्माणि वाघतः ॥ ५ ॥

इन्द्र । आ । याहि । धिया । इषितः । विप्रजृतः । सुतऽवतः ।

उप । ब्रह्माणि । वाघतः ॥ ५ ॥

हे 'इन्द्र स्वम्' आ 'याहि अस्मिन् कर्मण्यागच्छ । किमर्थम् । 'वाघतः ऋत्विजः' ब्रह्माणि वेद-
रूपाणि स्तोत्राण्युपैतुम् । कीदृशस्वम् । 'धिया अस्मदीयया प्रज्ञया' इषितः प्राप्तः अस्मद्भक्त्या प्रेरित
इत्यर्थः । 'विप्रजृतः । यथा यजमानमभ्या प्रेरितस्तथान्यैरपि विप्रैर्मैधाविभिर्ऋत्विग्भिः प्रेरितः । कीद-
ृशस्य वाघतः । 'सुतावतः अभिपुतसोमयुक्तस्य ॥ 'केनः' इत्यादिष्वेकादशसु प्रज्ञानामसु 'धीः'
(नि. ३. ९. ७) इति पठितम् । चतुर्विंशतिसंख्याकेषु मैधाविनामसु 'विप्रः धीरः' (नि. ३. १५.
१) इति पठितम् । 'भरताः' इत्यादिव्यष्टसु ऋत्विङ्नामसु 'वाघतः' (नि. ३. १८. ३)
इति पठितम् । इषित इत्यत्र 'इष गतौ' इत्यस्मान्निष्ठायामिडागमः । 'आगमा अनुदात्ताः'
(पा. म. ३. १. ३. ७) इति इटः अनुदात्तत्वात् कस्वरः शिष्यते । विप्रजृतः । 'डुवप् बीजसंताने'
इति धातोः 'ऋत्रेन्द्राप्रवज्रविप्र' (उ. सू. २. १८६) इत्यादिना रनृप्रत्ययान्तो विप्रशब्दो
निपातितः । निरातनदुपयाया इकारो लघूपधगुणाभावश्च । निस्वादाद्युदात्तः । तैर्जृतः प्राप्तः ।
'जू' (?) इति सौत्रो धातुर्गौरवः (पा. सू. ३. २. १५०) । 'श्रुकः किति' (पा. सू. ७. २. ११)
इति इट्प्रतिषेधः । 'तृतीया कर्मणि' (पा. सू. ६. २. ४८) इति पूर्वैरदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुतावतः ।
छान्दवं दीर्घः । मनुरोऽनुदात्तः चार् कप्रत्ययस्वर एव शिष्यते । ब्रह्माणि । 'नद्विषयस्यानिसन्तस्य'
(फि. सू. २६) इत्याद्युदात्तः । वाघच्छः ऋत्विङ्नामसु पठितः । प्रातिपदिकस्वरः ॥

इन्द्रा याहि तूतुजान उप ब्रह्माणि हरिवः । सुते दधिष्व नश्चनः ॥ ६ ॥

इन्द्र । आ । याहि । तूतुजानः । उप । ब्रह्माणि । हरिऽवः । सुते । दधिष्व । नः । चनः ॥ ६ ॥

हरिशब्दः इन्द्रसंबन्धिनोरश्वयोर्नामधेयं 'हरी इन्द्रस्य रोहितोऽग्नेः' (नि. १. १५. १) इति
तदीयाश्वनामत्वेन पठितत्वात् । हे 'हरिवः अश्वयुक्त' इन्द्र स्वम् 'ब्रह्माणि उपैतुम्' आ 'याहि कीदृश-
स्वम् । 'तूतुजानः' ररमागः । आगत्य च अस्मिन् 'सुते सोमाभिपवयुक्ते कर्मणि' नः अस्मदीयं 'चनः
अन्नं हविर्लक्षणं' दधिष्व धारय स्त्रीकुर्वित्यर्थः ॥ तूतुजानः । तुजेर्लिटि 'लिटः कानज्वा' (पा. सू. ३.
२. १०६) इति कानजादेशः । 'तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्य' (पा. सू. ६. १. ७) इत्यभ्यासस्य
दीर्घत्वम् । 'अभ्यस्तानामादिः' (पा. सू. ६. १. १८९) इत्याद्युदात्तत्वम् । हरिव इत्यत्र हरयोऽस्य
सन्तीति मनुपि 'छन्दसीरः' (पा. सू. ८. २. १५) इति मकारस्य वत्वम् । संबुद्धौ 'उगि-
दचाम्' (पा. सू. ७. १. ७०) इति नुम् । संयोगान्तलोपे (पा. सू. ८. २. २३) नकारस्य
'मनुवसो रु संबुद्धौ छन्दसि' (पा. सू. ८. ३. १) इति खत्वम् । आष्टमिको निघातः । ब्रह्मा-
णीत्यस्य हरिव इत्यनेनासामर्थ्यात् 'समर्थः पदविधिः' (पा. सू. २. १. १) इति नियमात् सुबा-
मन्त्रितपराङ्गवद्भावाभावेन आमन्त्रितनिघाताभावात् आद्युदात्तत्वे सति उप इति अकारस्य सन्नतरः ।

१. ठ- 'वेदरूपाणि' नास्ति । २. च- 'स्तथा तैरपि । ३. ठ- 'जिष्ठया इडा' । ४. ग-घ-
च-ण-फ-य- 'मन्त्रिते पराङ्गवद्भावा' ; य- 'मन्त्रित इति पराङ्गवद्भावा' ।

दधिष्व इत्यत्र दधातेर्लोपि थास् । 'थासः से' (पा. सू. ३. ४. ८०) । 'सवाभ्यां वामौ' (पा. सू. ३. ४. ९१) इत्येकारस्य वादेशः । 'छन्दस्युभयथा' (पा. सू. ३. ४. ११७) इति सार्वधातुकार्धधातुकसंज्ञयोः सत्योः सार्वधातुकार्धेन शपि (पा. सू. ३. १. ६८) तस्य श्लौ च द्विर्भावः (पा. सू. ६. १. १०), आर्धधातुकार्धेन इडागमश्च (पा. सू. ७. २. ३५) । 'आतो लोप इटि च' (पा. सू. ६. ४. ६४) इत्याकारलोपः । चनः । 'चायतेरञ्जे ह्रस्वश्च' (उ. सू. ४. ६३९) इत्यनुबन्तः । चकारात् नुडागमे यलोपः ॥ ५ ॥

ओमासश्चर्षणीधृतो विश्वे देवास आ गत । दाश्वांसौ दाशुषः सुतम् ॥ ७ ॥

ओमासः । चर्षणिधृतः । विश्वे । देवासः । आ । गत । दाश्वांसः । दाशुषः । सुतम् ॥ ७ ॥

हे विश्वे देवासः एतन्नामका देवविशेषाः दाशुषः हविर्दत्तवतो यजमानस्य सुतम् अभिषुतं सोमं प्रति वा गत आगच्छत । ते च देवाः ओमासः रक्षकाः चर्षणीधृतः मनुष्याणां धारकाः दाश्वांसः फलस्य दानारः । 'मनुष्याः' इत्यादिषु पञ्चविंशतिसंख्याकेषु मनुष्यनामसु चर्षणिशब्दः (नि. २. ३. ८) पठितः । 'अश्विनौ' इत्यादिष्वेकत्रिंशत्संख्याकेषु देवविशेषनामसु 'विश्वेदेवाः साध्याः' (नि. ५. ६. २७) इति पठितम् । एतामृचं यास्क एवं व्याख्यातवान्—'अवितारो वावनीया वा मनुष्यधृतः सर्वे च देवा इहागच्छन्त दत्तवन्तो दत्तवतः सुतमिति तदेतदेकमेव वैश्वदेवं गायत्रं तृचं दशतयीषु विद्यते यत्तु किञ्चिद्बहुदैवतं तद्वैश्वदेवानां स्थाने युज्यते यदेव विश्वलिङ्गमिति शाकरीणिः' (निरु. १२. ४०) इति । अत्र विश्वशब्दः सर्वशब्दपर्याय इति यास्कस्य मतम् । देवविशेषस्यैवासाधारणं लिङ्गमिति शाकपूणेमतम् । अवन्ति इति ओमासः देवाः । 'मन्' इत्यनुवृत्तौ 'अविसि वि सिञ्जुषिभ्यः कित्' (उ. सू. १. १४१) इति मन्प्रत्ययः । 'ज्वरस्वरस्त्रिव्यविमवाभुपधायाश्च' (पा. सू. ६. ४. २०) इति ऊट् । मनः क्रिवेऽपि बाहुलकरवाङ्मनः । 'आजसेरसुक' (पा. सू. ७. १. ५०) इति जसेः असुगागमः । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । चर्षणयो मनुष्याः । तान् वृष्टिदानादिना धारयन्तीति चर्षणीधृतः देवाः । पूर्वस्यामन्त्रितस्य सामान्यवचनस्य 'विभाषितं विशेषवचने बहुवचनम्' (पा. सू. ८. १. ७४) इति अविद्यमानवचनप्रतिषेधात् अपादादित्वेन निघातः । ननु अत एव विद्यमानवचनात् 'सुबामन्त्रिते' (पा. सू. २. १. २) इति पराङ्गवस्वेनैकपदीभावात् पदादपरत्वेन कथं निघात इति चेत्, न । 'वस्करणं स्वाश्रयमपि यथा स्यात्' (पा. म. ८. १. ७२) इति वचनात् पदभेदप्रयुक्तस्य निघातस्याप्युपपत्तेः । ऐक्येऽप्याद्युदात्तत्वे 'अनुदात्तं पदमेकवर्जम्' (पा. सू. ६. १. १५८) इति सुतरामेव निघातो भविष्यति । इत्थमेव तर्हि 'द्रवस्पाणी शुभसती' इत्यत्रापि पराङ्गवस्वेनैकपद्यादुत्तरस्य शेषनिघातप्रसङ्ग इति चेत्, न । तत्र पराङ्गवद्भावस्य परेण 'आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्' (पा. सू. ८. १. ७२) इत्यविद्यमानवद्भावेन बाधितत्वात् । इह पुनः 'विभाषितं विशेषवचने बहुवचनम्' इत्यविद्यमानवचनस्य निषेधात् । पूर्वस्याप्यामन्त्रितस्य विद्यमानवत्त्वात् पराङ्गवत्त्वं स्वीकृतमिति वैषम्यम् । विश्वे । पादादिस्वादाद्युदात्तः । गणदेवतावचनश्चात्र विश्वशब्दो न सर्व शब्दपर्याय इति विशेष्यपरतया सामान्यवचनत्वात् ओमासः इत्यनेन न सामानाधिकरण्यम् । सामानाधिकरण्ये हि पूर्वस्य पादस्य पराङ्गवद्भावे सति 'मित्रावरुणावृतावृधौ' इत्यादाविव अत्राप्यामन्त्रिताद्युदात्तता न स्यात् । विश्वे इत्यस्य विशेषगं देवासः इति । दीव्यन्तीति देवाः प्रकाशवन्तः । ननु 'अवयवप्रसिद्धेः समुदायप्रसिद्धिर्बलीयसी' (परिभा. ९८) इति रूढ एवार्थो देवशब्दस्य ग्राह्यो न यौगिकः ।

यौगिकत्वे ह्यवयवार्थानुसंधानव्यवधानेन प्रतिपत्तिर्विक्षिप्ता स्यात् । समुदायप्रसिद्धौ तु न विक्षेप इति चेत्, न । समुदायप्रसिद्धौ हि देवशब्दस्य सामान्यपरतया विशेषवचनत्वाभावात् 'विभाषितं विशेषवचने बहुवचनम्' इत्यनेनानिबिद्धत्वात् विश्वे इत्यस्याविद्यमानवत्त्वेन शुभस्पती इति पदवत् देवासः इत्यस्यापि आद्युदात्तत्वं स्यात् । स्वरानुसारेण च रुढित्यागेनापि देवशब्दस्य योगस्वीकारो युक्त एव । आ गन्त आगच्छत । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुकि सति 'अनुदात्तोपदेशः' (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना मकारलोपः । आङः पदात्परत्वात् निघातः । दाभ्वांसः । 'दाशु दाने' इत्यस्य कसौ 'दाश्वान् साह्वान् मीढांश्च' (पा. सू. ६. १. १२) इति निपातनात् क्रादिनियमप्राप्तः इडागमो (पा. सू. ७. २. १३) द्विवचनं च न भवति । प्रत्ययस्वरेण कसोरुदात्तत्वम् । दाशुश्च इत्यत्र 'वसोः संप्रसारणम्' (पा. सू. ६. ४. १३१) इति संप्रसारणम् । 'संप्रसारणाच्च' (पा. सू. ६. १. १०८) इति पूर्वरूपत्वम् । 'आदेशप्रत्यययोः' (पा. सू. ८. ३. ५९) इति परत्वम् ॥

विश्वे देवासोऽअप्तुरः सुतमा गन्त तूर्णयः । उस्त्रा इव स्वसराणि ॥ ८ ॥

देवासः । अप्तुरः । सुतम् । आ । गन्त । तूर्णयः । उस्त्राऽइव । स्वसराणि ॥ ८ ॥

विश्वे देवासः एतन्नामकगणरूपा देवविशेषाः सुतं सोमम् औ गन्त आगच्छन्तु । कीदृशाः । अप्तुरः तत्तत्काले वृष्टिप्रदा इत्यर्थः । तूर्णयः स्वरायुक्ताः यजमानमनुग्रहीतुमालस्यरहिता इत्यर्थः । विश्वेषां देवानां सोमं प्रति आगमने उस्त्रा इत्यादिर्दृष्टान्तः । उस्त्राः सूर्यरश्मयः स्वसराणि अहानि प्रति आलस्यरहिता यथा समागच्छन्ति तद्वत् । 'खेद्यः' इत्यादिषु पञ्चदशसु रश्मिनामसु 'उस्त्रा वसवः' (नि. १. ५. ९) इति पठितम् । 'वस्तोः' इत्यादिषु द्वादशस्वहर्नामसु 'स्वसराणि घंसः घर्मः' (नि. १. ९. ५) इति पठितम् । तच्च पदं यास्केन व्याख्यातं—'स्वसराण्यहानि भवन्ति स्वयं सारीण्यपि वा स्वरादित्यो भवति स एनानि सारयति । उस्त्रा इव स्वसराणीत्यपि निगमो भवति' (निरु. ५. ४) इति ॥ देवासः । पचाद्यजन्तः (पा. सू. ३. १. १३४) चित्वादन्तोदात्तः । अप्तुरः 'तुर स्वरणे' श्लुविकरणी । तुतुरति स्वरयन्तीत्यर्थे 'क्विप् च' (पा. सू. ३. २. ७६) इति क्विप् । 'गतिकारकोपपदात्कृत्' (पा. सू. ६. २. १३९) इत्युत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । आ गन्त । आगच्छन्तु इत्यर्थे व्यत्ययेन मध्यमपुरुषबहुवचनम् । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुक् । तस्य 'तसनसनथनाश्च' (पा. सू. ७. १. ४५) इति तवादेशो 'अपित्' (पा. सू. १. २. ४) इति प्रतिषेधात् अङ्गिशात् अनुनासिकलोपाभावः । 'तिङ्ङतिङः' इति निघातः । 'जित्वरा संभ्रमे' इति धातोः स्वरान्ते इति तूर्णयः । 'निः' इत्यनुवृत्तौ 'वहिश्चिभ्रयुद्गुलाहात्वरिभ्यो नित्' (उ.सू. ४. ४९१) इति निप्रत्ययः । नित्वादाद्युदात्तः । उस्त्रा इव इत्यत्र 'इवेन विभक्त्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च' (पा. सू. २. १. ४. २) इति समासे पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं नित्यम् । सरतीति सरः सूर्यः । पचाद्यच् । स्वः सरो येषां तानि स्वसराणि अहानि । 'बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदम्' (पा. सू. ६. २. १) इति स्वशब्द आद्युदात्तः ॥

१. ठ-नुसंधानेन । २. त-स-एतन्नामगं । ३. छ-फ-आगच्छन्त आगच्छन्तु । ४. ठ-अप्तुरः अपां स्वरयितारः । ५. च-छ-त-फ-इवेन नित्यसमासः ।

विश्वे देवासो अस्त्रिध एहिमायासो अद्रुहः । मेधं जुषन्त वह्नयः ॥ ९ ॥

विश्वे । देवासः । अस्त्रिधः । एहिऽमायासः । अद्रुहः । मेधम् । जुषन्त । वह्नयः ॥ ९ ॥

‘विश्वे’ ‘देवासः’ एतन्नामका देवविशेषाः ‘मेधं हविर्यज्ञसंबद्धं’ ‘जुषन्त’ सेवन्ताम् । कीदृशाः । ‘अस्त्रिधः क्षयरहिताः शोषरहिता वा ।’ ‘एहिमायासः सर्वतो व्यासप्रज्ञाः । यद्वा । सौचीकमग्निमप्सु प्रविष्टम् ‘एहि मा यासीः’ इति यदवोचन् तदनुकरणहेतुकोऽयं विश्वेषां देवानां व्यपदेश एहिमायास इति । ‘अद्रुहः द्रोहरहिताः’ ‘वह्नयः वोढारो धनानां प्रापयितारः ॥ अस्त्रिधः । त्रिधेः क्षयार्थस्य शोषणार्थस्य वा संपदादिभ्यो भावे क्तिपि (पा. सू. ३. ३. १०८. ९) नञा बहुव्रीहिः पूर्वपदप्रकृतिस्वरं बाधित्वा ‘नञ्-सुभ्याम्’ (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । एहिमायासः । ‘ईह चेष्टायाम्’ । आ समन्तात् ईहते इति एहिः । ‘इन्’ (उ. सू. ४. ५५७) इति सर्वधातुसाधारण इन्प्रत्ययो निष्वादाद्युदात्तः । एहिः माया प्रज्ञा येषामिति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अथवा । आङ उदात्तादुत्तरस्य इहीति लोपमध्यमैकवचनस्य ‘तिङ्कुतिङः’ इति निघातः । ‘एकादेश उदात्तेनोदात्तः’ (पा. सू. ८. २. ५) इत्येकार उदात्तः । एहीत्येतत् पदयुक्तं ‘मा यासीः’ इत्यत्र ‘माया’ इत्यक्षरद्वयं येषां ते एहिमायासः । पूर्वपदप्रकृतिस्वरः । अद्रुहः । ‘द्रुह जिघांसावाम्’ । संपदादिस्वाङ्गावे क्तिपि बहुव्रीहौ ‘नञ्-सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । मेधम् । ‘मेष्ट संगमे च’ । मेध्यते देवैः संगम्यते इति मेधं हविः । कर्मणि घञ् । जिष्वादाद्युदात्तः । जुषन्त । सेवन्तामित्यर्थे ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’ (पा. सू. ३. ४. ६) इति धातुसंबन्धे लङ् । यत् उक्तरूपा विश्वे देवा अतो जुषन्त इति द्रुहादिधात्वर्थैः संबन्धान् ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्ग्योगेऽपि’ (पा. सू. ६. ४. ७५) इत्यङागमाभावः । वह्नयः । ‘निः’ इत्यनुवृत्तौ ‘वहिश्रि’ इत्यादिना विहितस्य निप्रत्ययस्य निष्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

सारस्वते तृचे या प्रथमा सा अन्वारम्भणीयेष्टौ सरस्वत्याः पुरोनुवाक्या । तथा ‘वर्षापूर्णमासावा-
प्स्यमानः’ इत्यस्मिन् खण्डे ‘पावका नः सरस्वती पावीरवी कन्या चित्रायुः’ (आश्व. श्रौ. २. ८)
इति सूत्रितम् ॥

पावका नः सरस्वती वाजैर्भाजिनीवती । यज्ञं वष्टु धियावसुः ॥ १० ॥

पावका । नः । सरस्वती । वाजैर्भिः । वाजिनीऽवती । यज्ञम् । वष्टु । धियावसुः ॥ १० ॥

‘सरस्वती देवी’ ‘वाजैर्भिः हविर्लक्ष्णैर्गन्धैर्निमित्तभूतैः । यद्वा । यजमानेभ्यो दातव्यैरक्षैर्निमित्तभूतैः ।
‘नः अस्मदीयं’ ‘यज्ञं’ ‘वष्टु कामयताम् । कामयित्वा च निर्बहत्वित्यर्थः । तथा चारण्यककाण्डे श्रुत्यैव
व्याख्यातं—‘यज्ञं वष्टुमिति यदाह यज्ञं वहत्वित्येव तदाह’ (ऐ. आ. १. १. ४) इति । कीदृशी सर-
स्वती । ‘पावका शोधयित्री’ ‘वाजिनीवती अन्नवत्क्रियावती’ ‘धियावसुः कर्मप्राप्यधननिमित्तभूता । वाग्देव-
तायास्तथाविधं धननिमित्तत्वमारण्यककाण्डे श्रुत्या व्याख्यातं—‘यज्ञं वष्टु धियावसुरिति वाग्वै धियावसुः’
(ऐ. आ. १. १. ४) इति । ‘श्येनः सोमः’ इत्यादिषु पञ्चविंशत्यासंख्याकेषु देवताविशेषवाचिषु
पदेषु ‘सरमा सरस्वती’ (नि. ५. ५. १८) इति पठितम् । एतामृचं यास्क एवं व्याचष्टे—‘पावका
नः सरस्वत्यैरन्नवती यज्ञं वष्टु धियावसुः कर्मवसुः’ (निरु. ११. २६) इति ॥ पवनं पावः शुद्धिः । पावं
कायतीति पावका । ‘कै नै रै शब्दे’ । ‘आतोऽनुपसर्गे कः’ (पा. सू. ३. २. ३) इति कप्रत्ययः ।

कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेनान्तोदात्तत्वम् । यद्वा । पुनातीत्यर्थे ण्वुलि 'प्रत्ययस्थाकापूर्वस्यात् इदाप्यसुपः' (पा. सू. ७. ३. ४४) इति इत्स्वस्याभावोऽन्तोदात्तत्वं च छान्दसं द्रष्टव्यम् । सरःशब्दः सतैः असुनन्तत्वादाद्युदात्तः । मनुपृष्ठीपोः पित्वादनुदात्तत्वम् । वाजेभिः । वाजशब्दो वृषादिवात् (पा. सू. ६. १. २०३) आद्युदात्तः । स हि अवृत्कृतत्वात् आकृतिगणः । वाजोऽन्नमास्विति वागिन्यः क्रियाः । 'अत इनिठनौ' (पा. सू. ५. २. ११५) इति इनिप्रत्ययः । ताः क्रिया यस्याः सन्ति सा सरस्वती वाजिनीवती । 'छन्दसीरः' (पा. सू. ८. २. १५) इति मनुपो वत्वम् । मनुपृष्ठीपोः पित्त्वेनानुदात्तत्वात् इनेः प्रत्ययाद्युदात्तत्वमेव शिष्यते । यज्ञम् । 'यजयाच' (पा. सू. ३. ३. १०) इत्यादिना नङ्प्रत्ययः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । वष्टु । 'वश कान्ती' । कान्तिरभिलाषः । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' (पा. सू. २. ४. ७२) इति शपो लृक् । निघातः । धियावसुः । धिया कर्मणा वसु यस्याः सकाशाद्भवति सा धियावसुः । 'मात्रेकाचः' (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तिरुदात्ता । 'बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदम्' (पा. सू. ६. २. १) इति विभक्तिस्वर एव शिष्यते । छान्दस-स्मृतीयाया अलुक् ॥

चोदयित्री सूनृतानां चेतन्ती सुमतीनाम् । यज्ञं दधे सरस्वती ॥ ११ ॥

चोदयित्री । सूनृतानाम् । चेतन्ती । सुमतीनाम् । यज्ञम् । दधे । सरस्वती ॥ ११ ॥

या 'सरस्वती सेयमिमं 'यज्ञं' दधे धारितवती । कीदृशी । 'सूनृतानां प्रियाणां सत्यवाक्यानां 'चोदयित्री प्रेरयित्री । 'सुमतीनां शोभनतुद्वियुक्तानामनुष्ठातृणां 'चेतन्ती तदीयमनुष्ठेयं ज्ञापयन्ती ॥ चोदयित्री । 'चुद प्रेरणे' । ण्यन्तान् तृच् । चित्वादन्तोदात्तः । 'ऋन्नेयो डीप्' (पा. सू. ४. १. ५) इति डीप् । तस्य 'उदात्तयणो हल्युवात्' (पा. सू. ६. १. १७४) इत्युदात्तत्वम् । सूनृतानाम् । 'ऊन परिहाणे' इत्यतः 'क्विप् च' (पा. सू. ३. २. ७६) इति क्विपि मुतराम् ऊनयति अप्रियम् इति सूनृ इति प्रियमुच्यते । तच्च तदतः सत्यं चेति सूनृतम् । 'परादिछन्दसि बहुलम्' (पा. सू. ६. २. १९९) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । चेतन्ती । 'चित्ती संज्ञाने' । अत्र शपो डीपश्च पित्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च अदुपदेशात् लसार्वधातुक्स्वरेणानुदात्तत्वम् । धावन्तस्वर एव शिष्यते । सुमतिशब्दस्य मनुपि हस्वत्वात् 'नामन्यतरस्याम्' (पा. सू. ६. १. १७७) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

महो अर्णः सरस्वती प्र चेतयति केतुना । धियो विश्वा वि राजति ॥ १२ ॥

महः । अर्णः । सरस्वती । प्र । चेतयति । केतुना । धियः । विश्वाः । वि । राजति ॥ १२ ॥

द्विविधा हि सरस्वती विग्रहवद्देवता नदीरूपा च । तत्र पूर्वाभ्यामृग्भ्यां विग्रहवती प्रतिपादिता । अनया तु नदीरूपा प्रतिपाद्यते । तादृशी 'सरस्वती' केतुना कर्मणा प्रवाहरूपेण 'महो' अर्णः प्रभूतमुदकं 'प्र' चेतयति प्रकर्षेण ज्ञापयति । किं च स्वर्कायेन देवतारूपेण 'विश्वाः' धियः सर्वाण्यनुष्ठातृप्रज्ञानानि 'वि' राजति विशेषेण दीपयति । अनुष्ठानविषया बुद्धीः सर्वदोषादयतीत्यर्थः । सरस्वत्या द्विरूपत्वं यास्को दर्शयति—'तत्र सरस्वतीत्येतस्य नदीवद्देवतावच्च निगमा भवन्ति' (निरु. २. २३) इति । एकशत-मन्त्र्याकेषूदकनामसु 'अर्णः क्षोदः' (नि. १. १२. १) इति पठितम् । एतामृचं यास्को व्याचष्ट—'महर्णः सरस्वती प्रचेतयति प्रज्ञापयति केतुना कर्मणा प्रज्ञया वेमानि च सर्वाणि प्रज्ञानान्यभि-'

राजति' (निरु. ११. २७) इति ॥ महो अर्णः । महदिति तकारस्य व्यत्ययेन सकारः । तस्य ह्रस्वोऽव-
गुणाः । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । ' एङः पदान्तादति ' (पा. सू. ६. १. १०९) इति पूर्वरूपे
प्राते ' प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे ' (पा. सू. ६. १. ११५) इति प्रकृतिभावः । अर्ति इत्यर्णः । ' उदके
नुट् च ' (उ. सू. ४. ६३६) इत्यसुप्रत्ययो नुडागमश्च । केतुना । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः ।
विश्वाः । विश्वशब्दः कन्प्रत्ययान्त आद्युदात्तः ॥ ॥ ६ ॥ ॥ १ ॥

प्रथमे मण्डले द्वितीयानुवाके चत्वारि सूक्तानि । तत्र ' सुरूप ' इत्यादिकं दशचं प्रथमं सूक्तं,
' सुरूपकृत्नुं दश ' इत्यनुक्रान्तत्वात् । पूर्ववन्मधुच्छन्दसो गायत्रस्य चानुवृत्तेः ते एव ऋषिच्छन्दसी ।
' इन्द्रं पृच्छा ' इति चतुर्थ्यामृचि लिङ्गदर्शनादिन्द्रो देवता । अभिप्लवपडहे ब्राह्मणाच्छंसिनः प्रातःसवने
स्तोमवृद्धौ आवापार्थानि ' सुरूपकृत्नुमृतये ' इत्यादीनि पद सूक्तानि । सूत्रितं च ' अभिप्लवपृष्ठयाहानि '
इति खण्डे- ' ब्राह्मणाच्छंसिनः सुरूपकृत्नुमृतये इति पद सूक्तानि ' (आश्व. श्री. ७. ५) इति ।
आद्यानि त्रीणि सूक्तानि महाव्रते निष्केवल्ये औष्णिहृतृचाशीतो शस्तव्यानि । उक्तं च श्रौनकेन- ' सुरूप-
कृत्नुमृतये इति त्रीण्येन्द्र सानसिं रयिमिति सूक्ते ' (ऐ. आ. ५. २. ५) इति । चतुर्विंशेऽहनि
माध्यंदिने सवने ब्राह्मणाच्छंसिनः ' सुरूपकृत्नुमृतये ' इति वैकल्पिकः स्तोत्रियस्तृचः । ' होत्रकाणाम् '
इति खण्डे ' मदे मदे हि नो ददिः सुरूपकृत्नुमृतये ' (आश्व. श्री. ७. ४) इति सूत्रितत्वात् । अग्निष्टोमे
वैश्वदेवशक्ने ' सुरूपकृत्नुमृतये ' इति धारया, ' सुरूपकृत्नुमृतये तक्षप्रथम् ' (आश्व. श्री. ५. १८)
इति सूत्रितत्वात् ॥

सुरूपकृत्नुमृतये सुदुधामिव गोदुहे । जुहुमसि द्यविद्यवि ॥ १ ॥

सुरूपऽकृत्नुम् । ऊतये । सुदुधामिऽइव । गोऽदुहे । जुहुमसि । द्यविऽद्यवि ॥ १ ॥

सुरूपकृत्नुं शोभनरूपोपेतस्य कर्मणः कर्तारमिन्द्रम् ऊतये अस्मद्रक्षार्थं द्यविद्यवि प्रतिदिनं जुहु-
मसि आह्वयामः । आह्वाने दृष्टान्तः । गोदुहे गोधुगर्थं सुदुधामिव सुष्ठु दोग्ध्रीं गामिव । यथा लोके गोः
यो दोग्धा तदर्थं तस्याभिमुख्येन दोहनीयां गामाह्वयति तद्वत् । ' वस्तोः ' इत्यादिषु द्वादशसु अहर्नामसु
' द्यविद्यवि ' (नि. १. ९. १२) इति पठितम् ॥ सुरूपकृत्नुम् । करोतीति कृत्नुः । ' कृहनिभ्यां वनुः '
(उ. सू. ३. ३१०) । किंवाद्गुणाभावः । तकारोपजनश्छान्दसः । समासान्तोदात्तः । ऊतये । अवतेर्धातोः
' उदात्तः ' इत्यनुवृत्तौ ' ऊतियुतिजृत्तिसातिहेतिकीर्तयश्च ' (पा. सू. ३. ३. ९७) इति किन्
उदात्तो निपातितः । सुदुधाम् । सुष्ठु दुग्धे इति सुदुधा । ' दुहः कञश्च ' (पा. सू. ३. २. ७०)
इति कप्रत्ययो हकारस्य च घकारः । किंवाद्गुणाभावः । कपः पित्रादनुदात्तत्वे धातुस्वरेण उकार
उदात्तः । सुशब्देन गतिसमासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव स्वरः । ' इवेन विभक्त्यलोपः पूर्वपद-
प्रकृतिस्वरत्वं च ' इति इवसमासे स एव स्वरः । गां दोग्धीति गोधुक् । ' सस्सृष्टिष् ' (पा. सू. ३.
२. ६१) इत्यादिना क्तिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जुहुमसि । ह्यतेर्लुट्त्तमपुरुषबहुवचने ' बहुलं
छन्दसि ' (पा. सू. २. ४. ७६) इति शपः श्लुः । ' अभ्यस्तस्य च ' (पा. सू. ६. १. ३३)
इत्यभ्यस्तकारणस्य ह्यतेः प्रागेव द्विवचनात् संप्रसारणम् । ' संप्रसारणाच्च ' (पा. सू. ६. १. १०८)
इति परपूर्वत्वम् । ' हलः ' (पा. सू. ६. ४. २) इति दीर्घः । ततः ' श्लौ ' (पा. सू. ६. १. १०)
इति द्विवचनम् । अभ्यासस्य ह्रस्वः (पा. सू. ७. ४. ५९), जुवजश्च (पा. सू. ७. ४. ६२ ;
८. ४. ५३) । ' इदन्तो मसिः ' (पा. सू. ७. १. ४६) इति इकारागमः । प्रत्ययस्वरेण मकार-

स्योदात्तत्वम् । चविष्यवि । शोशब्दः प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । ‘ नित्यवीप्सयोः ’ (पा. सू. ८. १. ४) इति द्विर्भावः । ‘ तस्य परमात्रेडितम् ’ (पा. सू. ८. १. २) ‘ अनुदात्तं च ’ (पा. सू. ८. १. ३) इति द्वितीयस्यानुदात्तत्वम् ॥

उप॑ नः॒ सव॑ना ग॒हि सोम॑स्य सोमपाः॒ पिब॑ । गो॒दा इ॒द्रेव॑तो म॒दः॑ ॥ २ ॥

उप॑ । नः॒ । सव॑ना । आ । ग॒हि । सोम॑स्य । सोम॒ऽपाः । पिब॑ ।

गो॒ऽदाः । इत् । रेव॑तः । म॒दः ॥ २ ॥

हे १सोमपाः सोमस्य पातरिन्द्र सोमं पातुं १नः अस्मदीयानि १सवना त्रीणि सवनानि प्रति १उप समीपे १आ १गहि आगच्छ । आगत्य च १सोमस्य सोमं १पिब । १रेवतः धनवतस्तव १मदः हर्षः १गोदा १इत् गोप्रद एव । त्वयि हृष्टे सति अस्माभिर्गावो लभ्यन्ते इत्यर्थः ॥ उप । निपातत्वादाद्युदात्तः । सवना । सूयते सोम एष्विति सवनानि । अधिकरणे ल्युट् (पा. सू. ३. ३. ११७) । सुपो ङादेशः टिलोपश्च । ‘ लिति ’ (पा. सू. ६. १. १९३) इति प्रत्ययात् पूर्वस्य अकारस्योदात्तत्वम् । गहि । गमेः ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुक् । हेङित्वात् ‘ अनुदात्तोपदेशः ’ (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना मकारलोपः । ‘ अतो हेः ’ (पा. सू. ६. ४. १०५) इति आभाच्छास्त्रीये लुकि कर्तव्ये ‘ असिद्धवदत्रा भात् ’ (पा. सू. ६. ४. २२) इति आभाच्छास्त्रीयो मकारलोपोऽसिद्धवद्भवति । सोमपाः । ‘ आमन्त्रितस्य च ’ (पा. सू. ८. १. १९) इति निघातः । तस्याविद्यमानवत्वेऽपि पूर्वापेक्षया ‘ तिङ्ङित्ठः ’ इति पिबेत्यस्य निघातः । न च पूर्वस्यापि पराङ्गवद्भावेनाविद्यमानवत्वम्, असामर्थ्यं न तदभावात् । गां ददातीति गोदाः । ‘ क्तिप् च ’ (पा. सू. ३. २. ७६) इति क्तिप् परमपि संरूपं बाधित्वा प्रतिपदविधित्वात् ‘ आतो मनिनृक्निव्वनिपश्च ’ (पा. सू. ३. २. ७४) इति विच् । क्तिप् हि ‘ घुमास्था० ’ (पा. सू. ६. ४. ६६) इत्यादिना धातोः आकारस्य ईत्वं स्यात् । रेवान् । रयिर्धनमस्यास्तीक्ष्णं मनुष्यं । ‘ ह्रस्वनुद्भूयां मनुष्यं ’ (पा. सू. ६. १. १७६) इति मनुष्य उदात्तः । ‘ छन्दसीरः ’ (पा. सू. ८. २. १५) इति वत्वम् । ‘ रयेर्मतौ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. ६. १. ३७. ६) इति संप्रसारणपरपूर्वत्वे गुणश्च । मदः । ‘ मदोऽनुपसर्गे ’ (पा. सू. ३. ३. ६७) इति अप् । पिबित्वादनुदात्तः ॥

अथा॑ ते॒ अन्त॑मानां विद्याम॑ सुमती॒नाम् । मा नो॑ अति॑ रयि॒ आ ग॒हि ॥ ३ ॥

अथा॑ । ते॒ । अन्त॑मानाम् । विद्याम॑ । सु॒ऽमती॒नाम् । मा । नः॒ । अति॑ । रयिः॒ । आ । ग॒हि ॥ ३ ॥

१अथ सोमपानानन्तरं हे इन्द्र १ते तव १अन्तमानाम् अन्तिकतमानामतिशयेन समीपवर्तिनां १सुमतीनां शोभनमतिशुक्तानां शोभनप्रज्ञानां पुरुषाणां मध्ये स्थित्वा १विद्याम वयं त्वां जानीयाम । यद्वा । सुमतीनां शोभनबुद्धीनां क्रमानुष्ठानविषयाणां लाभार्थमित्यध्याहारः । बुद्धिलाभाय त्वां स्मरेत्यर्थः । त्वमपि १नः १अति १मा १रयिः अस्मानतिक्रम्य अन्येषां त्वत्स्वरूपं मा प्रकथय । किंतु १आ १गहि अस्मानेवागच्छ ॥ अथ इति निपात आद्युदात्तः । ‘ निपातस्य च ’ (पा. सू. ६. ३. १३६)

इति दीर्घत्वम् । अन्तमानाम् । अतिशयेनान्तिका इति अतिशायने तमप् (पा. सू. ५. ३. ५५) ।
 'तमे तादेश्च' (पा. सू. ६. ४. १४९. ९) इति तादिलोपः । अन्तोऽस्यास्तीति अन्तिकः समीपः ।
 'अत इनिऊँ' (पा. सू. ५. २. ११५) इति ठन् । निषादाद्युदात्तः । दूरोत्कर्षस्य ह्यवसानं
 नास्ति । सामीप्योत्कर्षस्य पुनर्यो यस्य समीपः स एव तस्यान्त इत्यन्तवत्त्वात् समीपमन्तिक-
 मुच्यते । विद्याम् । वेत्तेर्लिङि 'यासुद् परस्मैपदेषूदात्तो ङिङ्' (पा. सू. ३. ४. १०३) इति
 यासुद् उदात्तः । पादाद्वत्त्वात् 'तिङ्ङतिङः' इति न निघातः । सुमतीनाम् । मतिशब्दे क्तिनेन्तेऽपि
 'मन्त्रे वृषेपचमनविदभूवीरा उदात्तः' (पा. सू. ३. ३. ९६) इति इकार उदात्तः । शोभना मति-
 र्येषां ते सुमतय इति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरापवादेन 'नञ्सुन्याम्' (पा. सू. ६. २. १७२)
 इत्युत्तरपदान्तोदात्तः । शोभना मतयः सुमतय इति कर्मधारयेऽप्यव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरापवादः कृदुत्तर-
 पदप्रकृतिस्वरेणान्तोदात्तैव । अतो मनुपि ह्रस्वान्तोदात्ताच्च सुमतिशब्दात् परस्य नामो 'नामन्य-
 तरस्याम्' (पा. सू. ६. १. १७७) इत्युदात्तत्वम् । ख्यः । 'ख्या प्रकथने' इत्यस्य लुङि सिपि
 'अत्यतिवक्तव्यतिभ्योऽङ्' (पा. सू. ३. १. ५२) इति छेरङादेशः । 'आतो लोप इटि च'
 (पा. सू. ६. ४. ६४) इत्याकारलोपः । 'इतश्च' (पा. सू. ३. ४. १००) इति इकारलोपो रस्व-
 विसर्गौ । 'न माङ्योगे' (पा. सू. ६. ४. ७४) इत्यङभावः । गङि । गमेः 'बहुलं छन्दसि'
 (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुकि हेङित्वात् 'अनुदात्तोपदेशः' (पा. सू. ६. ४. ३७) इति
 मकारलोपस्य 'असिद्धवदत्रा भात्' (पा. सू. ६. ४. २२) इति असिद्धत्वात् 'अतो हेः' (पा.
 सू. ६. ४. १०५) इति लुक् न भवति ॥

परेहि विग्रमस्तुतमिन्द्रं पृच्छा विपश्चितम् । यस्ते सखिभ्य आ वरम् ॥ ४ ॥

परा । इहि । विग्रम् । अस्तृतम् । इन्द्रम् । पृच्छ । विपःचितम् ।

यः । ते । सखिभ्यः । आ । वरम् ॥ ४ ॥

अत्र यजमानं प्रति होता ब्रूते । हे यजमान त्वम् ^१इन्द्रं ^२परेहि इन्द्रस्य समीपे गच्छ ।
 गत्वा च ^३विपश्चितं मेधाविनं होतारं मां ^४पृच्छ । अस्मां होता सभ्यकृस्तुनवान् न वा इत्येवं प्रश्नं कुरु ।
^५यः इन्द्रः ^६ने तव यजमानस्य ^७सखिभ्यः ऋत्विभ्यः ^८वरं श्रेष्ठं धनपुत्रादिकम् ^९आ समन्तात् प्रयच्छ-
 तीति शेषः । तादृशमिन्द्रमिति पूर्वश्रान्वयः । पुनरपि कीदृशम् । ^{१०}विग्रं मेधाविनम् ^{११}अस्तृतम् अहि-
 सितम् । 'विग्रः' इत्यादिषु चतुर्विंशतिसंख्याकेषु मेधाविनामसु विग्रविपश्चित्छब्दौ पठितौ (नि. ३.
 १५. २, १६) ॥ विग्रम् । वृषादिस्वादाद्युदात्तः । अस्तृतम् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । इन्द्रशब्दे
 'ऋन्नेन्द्राग्र' (उ. सू. २. १८६) इत्यादिना रन् । निषादाद्युदात्तः । सखिभ्यः । 'समाने
 ख्यश्चोदात्तः' (उ. सू. ४. ५७६) इति समाने उपपदे ल्यातेरिण् । 'ङित्' इत्यनुवृत्तेस्तस्य ङित्वात्
 टिलोपश्च (पा. सू. ६. ४. १४३) । तत्संनियोगेन यलोपः । उपपदस्योदात्तत्वम् । 'समानस्य छन्दस्य-
 मूर्धप्रभृत्युदकेषु' (पा. सू. ६. ३. ८४) इति सभावः । अतः सखिशब्द आद्युदात्तः । ब्रियते इति
 वरः । 'ग्रहवृद्धनिश्चिगमश्च' (पा. सू. ३. ३. ५८) इति अप् । तस्य पित्वात् धातुस्वर एव ॥

उत ब्रुवन्तु नो निदो निरन्यतश्चिदारत । दधाना इन्द्र इदुवः ॥ ५ ॥

उत । ब्रुवन्तु । नः । निदः । निः । अन्यतः । चित् । आरत । दधानाः । इन्द्रे । इत् । दुवः ॥ ५ ॥

१नः अस्माकं संबन्धिनः ऋविज इति शेषः । ते १ब्रुवन्तु इन्द्रं स्तुवन्तु । १उत अपि च हे १निदः निन्दितारः पुरुषाः १निः १आरत इतो देशान्निर्गच्छत । १अन्यतश्चित् अन्यस्मादपि देशान्निर्गच्छत । कीदृशा ऋविजः । १इन्द्रे १दुवः परिचर्यां १दधानाः कुर्वाणाः । इच्छन्तोऽवधारणे । सर्वदा परिचर्यां कुर्वन्त एव तिष्ठन्वित्यर्थः ॥ निन्दन्तीति निदः । 'णिदि कुत्सायाम्' । किपि नुमभावञ्छान्दमः । सुपोऽनुदात्तत्वात् धातुस्वरः । आमन्त्रितत्वेऽपि वाक्यान्तरत्वेन स्ववाक्यगतपदादपरत्वात् न निवान इत्याद्युदात्तत्वमेव । अन्यतः । 'लिति' इति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । चित् इति अपिशब्दार्थः । तेन न केवलमितः, इतो निर्गत्यान्यतोऽपि निर्गच्छतेति गम्यते । स एष धात्वर्थयोः संबन्धः आरत इति लुङ् व्योत्यते । स हि धातुसंबन्धाधिकारे विधीयते । आरत । अतः 'छन्दसि लुङ्लङ्लिटः' (पा. सू. ३. ४. ६) इति लोट्त्वं लुङ् । मध्यमबहुवचनस्य तादेशः । 'सर्तिशास्यतिभ्यश्च' (पा. सू. ३. १. ५६) इति चेरङादेशः । 'ऋदशोऽङि गुणः' (पा. सू. ७. ४. १६) इति गुणः । आडागमः । दधानाः । शानचश्चिवात् प्राप्तमन्तोदात्तं बाधित्वा परत्वात् 'अभ्यस्तानामादिः' (पा. सू. ६. १. १८९) इत्याद्युदात्तत्वम् । दुवः । 'नव्विषयस्यानिसन्तस्य' (फि. सू. २६) इत्याद्युदात्तः ॥ ७ ॥

उत नः सुभगाँ अरिर्वोचेयुर्दस्म कृष्टयः । स्यामेदिन्द्रस्य शर्मणि ॥ ६ ॥

उत । नः । सुभगान् । अरिः । वोचेयुः । दस्म । कृष्टयः । स्याम । इत् । इन्द्रस्य । शर्मणि ॥ ६ ॥

हे १दस्म शत्रूणामुपक्षयितरिन्द्र त्वदनुग्रहात् १अरिः १उत शत्रवोऽपि १नः अस्मान् १सुभगान् शोभनधनोपेतान् १वोचेयुः उच्यसुः । १कृष्टयः मनुष्या अस्मन्मित्रभूता वदन्तीति किमु वक्तव्यमिति शेषः । ततो धनसंपन्ना वयम् १इन्द्रस्य १शर्मणि इन्द्रप्रसादलब्धे सुखे १स्यामेत् भवेमैव । 'मघम्' इत्यादिष्वष्टाविंशतिसंख्याकेषु धननामसु 'रयिः क्षत्रं भगः' (नि. २. १०. १०) इति पठितम् । 'मनुष्याः' इत्यादिषु पञ्चविंशतिसंख्याकेषु मनुष्यनामसु 'कृष्टयः' (नि. २. ३. ७) इति पठितम् ॥ उत । 'एवमादीनामन्तः' (फि. सू. ८२) इत्यन्तोदात्तः । सुभगान् । भगशब्दस्य ऋवादिषु पाठान् 'नजसुभ्याम्' (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वं बाधित्वा 'ऋवादयश्च' (पा. सू. ६. २. ११८) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । संहितायां 'दीर्घादिति समानपादे' (पा. सू. ८. ३. ९) इति नकारस्य रुत्वम् । 'भोभगो' (पा. सू. ८. ३. १७) इति यत्वम् । 'लोपः शाकल्यस्य' (पा. सू. ८. ३. १९) इति यलोपः । तस्यासिद्धत्वात् न पुनः संधिकार्यम् । 'आतोऽटि नित्यम्' (पा. सू. ८. ३. ३) इत्याकारस्य सानुनासिकता । अरिः । वचनव्यत्ययः । 'अच इः' (उ. सू. ४. ५७८) इति इप्रत्ययान्तः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । वोचेयुः उच्यसुः । 'वच परिभाषणे' इत्यस्मात् आशीर्लिङि श्वेर्जुसादेशे (पा. सू. ३. ४. १०८) 'लिङ्याशिष्यङ्' (पा. सू. ३. १. ८६) इति अङ्प्रत्यये 'वच उम्'

(पा. सू. ७. ४. २०) इत्युमागमः । गुणः । ' किदाशिपि ' (पा. सू. ३. ४. १०४) इति यासुट् । ' छन्दस्युभयथा ' (पा. सू. ३. ४. ११७) इति लिङादेशस्य सार्वधातुकत्वात् ' लिङः सलोपोऽनन्त्यस्य ' (पा. सू. ७. २. ७९) इति सकारलोपः । ' अतो येयः ' (पा. सू. ७. २. ८०) । ' आद्गुणः ' (पा. सू. ६. १. ८७) । अङोऽदुपदेशाल्लसार्वधातुकस्वरेण लिङोऽनुदात्तत्वम् । अङ्-प्रत्ययस्वर एव शिष्यते । तेन सह इकारस्य गुणः ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' (पा. ८. २. ५) इत्युदात्तः । दस्म । ' दसु उपक्षये ' इत्यस्मात् अन्तर्भावितव्यर्थात् ' इपियुधीन्धिदसिऽयाधूसूभ्यो मक् ' (उ. सू. १. १४२) । पदात्परत्वादामन्त्रितनिघातः । कृष्टयः । ' किचूक्तौ च संज्ञायाम् ' (पा. सू. ३. ३. १७४) इति किचि मनुष्यनामत्वात् ' चितः ' (पा. सू. ६. १. १६३) इत्यन्तोदात्तः । स्याम । ' अस् भुवि ' । ' श्रसोरलोपः ' (पा. सू. ६. ४. १११) । यासुट् उदात्तत्वम् । पादादिवाङ्निघातः । शर्मणि । ' शृ हिंसायाम् ' । हिनस्ति दुःखमिति शर्म । ' अन्येभ्योऽपि द्दयन्ते ' (पा. सू. ३. २. ७५) इति मनिन् । ' नेङ्गि कृति ' (पा. सू. ७. २. ८) इति इट्प्रतिषेधः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् ।

एमाशुमाशवे भर यज्ञश्रियं नृमार्दनम् । पतयन्मन्दयत्सखम् ॥ ७ ॥

आ । ईम् । आशुम् । आशवे । भर । यज्ञऽश्रियम् । नृऽमार्दनम् । पतयत् । मन्दयत्ऽसखम् ॥ ७ ॥

ईम् इति निपात इदंशब्दार्थे वर्तते । हे यजमान ^१आशवे कृत्स्नसोमयागव्याप्तायेन्द्राय ^२ईम् ^३आ ^४भर इमं सोममाहर । कीदृशं सोमम् । ^५आशुं सवनत्रयव्याप्तं ^६यज्ञश्रियं यज्ञस्य संपद्रूपं ^७नृमार्दनं नृणामृत्विग्यजमानानां हर्षहेतुं ^८पतयत् पतयन्तं कर्मणि प्राप्नुवन्तं ^९मन्दयत्सखम् । य इन्द्रो मन्दयति यजमानान् हर्षयति तस्मिन्निन्द्रे सखिभूतोऽयं सोमः । तत्प्रीतिहेतुत्वात् नृसिहेतुत्वाद्वा ॥ आशुम् । ' कृवापाजिमिस्वदिसाध्यशूभ्य उण् ' (उ. सू. १. १) इति उण् । प्रत्ययस्वरः । आशवे । पूर्ववत् । यज्ञश्रियम् । ' समासस्य ' (पा. सू. ६. १. २२३) इत्यन्तोदात्तः । माद्यन्तेऽनेनेति मार्दनः । ' करणाधिकरणयोश्च ' (पा. सू. ३. ३. ११७) इति ल्युट् । तस्य लिङ्वात् पूर्वं आकार उदात्तः । ' गतिकारकोपपदाङ्कृत् ' (पा. सू. ६. २. १३९) इति स एव शिष्यते । पतयत् । पतेरदन्तस्य चौरादिको णिच् (पा. सू. ३. १. २५) । अतो लोपः (पा. सू. ६. ४. ४८.) । तस्य स्थानिवत्त्वात् (पा. सू. १. १. ५६) उपधाया वृद्धयभावः (पा. सू. ७. २. ११६) । लटः शत्रादेशः । तस्य ' छन्दस्युभयथा ' (पा. सू. ३. ४. ११७) इत्यार्धधातुकत्वेन शबभावात् ' 'अदुपदेशात्' ' (पा. सू. ६. १. १८६) इति निघाताभावेन प्रत्ययाद्युदात्तत्वमेव भवति । आर्धधातुकत्वेऽपि ' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ' (परिभा. ३५) इति ' णेरनिटि ' (पा. सू. ६. ४. ५१) इति णिलोपाभावः । ' सुपां सुलुङ् ' (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यमो लुङ् । ' न लुमतां ' (पा. सू. १. १. ६३) इति प्रत्ययलक्षणनिषेधात् ' उगिदचाम् ' (पा. सू. ७. १. ७०) इति न नुम् । एवं मन्दयच्छब्दोऽन्तोदात्तः । मन्दयतीन्द्रे सखा । ' सप्तमी ' (पा. सू. २. १. ४०) इति योगविभागात् समासः । ' तत्पुरुषे तुल्यार्थः ' (पा. सू. ६. २. २) इति सप्तमीपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अस्य पीत्वा शतक्रतो घनो वृत्राणामभवः । प्रावो वाजेषु वाजिनम् ॥ ८ ॥

अस्य । पीत्वा । शतक्रतो इति शतऽक्रतो । घनः । वृत्राणाम् । अभवः ।

प्र । आवः । वाजेषु । वाजिनम् ॥ ८ ॥

हे 'शतक्रतो बहुकर्मयुक्तेन्द्र त्वम्' अस्य सोमस्य संबन्धिनमंशं 'पीत्वा' 'वृत्राणां' 'वृत्रनामकासुर-
प्रमुखाणां' शत्रूणां 'घनः' 'अभवः' हन्ताऽभूः । ततो 'वाजेषु संग्रामेषु' 'वाजिनं संग्रामवन्तं' स्वभक्तं
'प्रावः' प्ररूपेण रक्षितवानसि ॥ अस्य इति इदंशब्देन प्रयोगसमये पुरोदेशस्थः सोमो निर्दिश्यते न तु
पूर्वप्रकृतः सोमः परामृश्यते । अतोऽनन्वादेशत्वात् नात्र 'इदमोऽन्वादेशेऽशनुदात्तसूतीयादौ' (पा.
सू. २. ४. ३२) इत्यंशदेशः । अतो न सर्वानुदात्तत्वं, किंतु त्यदाद्यस्वे (पा. सू. ७. २. १०२) हलि
लोपे (पा. सू. ७. २. ११३) अकारः प्रातिपदिकस्वरेणोदात्त इति 'अन्तोदात्तात्' इत्यनुवृत्तौ 'ऊङि-
दंगदाद्यप्पुत्रैद्युभ्यः' (पा. सू. ६. १. १७१) इति विभक्तिरुदात्ता । पीत्वा । पिबतेः क्त्वाप्रत्यये घुमा-
स्थादिना (पा. सू. ६. ४. ६६) ईत्वम् । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । असामर्थ्यान्न परामन्त्रिताङ्गवद्भावः ।
घनः । 'सूतौ घनः' (पा. सू. ३. ३. ७७) इति हन्तेर्यानीः काटिन्धे अप्रत्ययः । तदस्यास्तीति
अर्शआदित्वात् (पा. सू. ५. २. १२७) अजन्तः । चित्त्वादन्तोदात्तः । वाजेषु । वृषादित्वादाद्युदात्तः ।
वाजिनम् । इतिप्रत्ययस्वरः ॥

तं त्वा वाजेषु वाजिनं वाजयामः शतक्रतो । धनानामिन्द्र सातये ॥ ९ ॥

तम् । त्वा । वाजेषु । वाजिनम् । वाजयामः । शतक्रतो इति शतऽक्रतो ।

धनानाम् । इन्द्र । सातये ॥ ९ ॥

हे 'शतक्रतो बहुकर्मयुक्त यद्वा बहुप्रज्ञानयुक्त' इन्द्र 'धनानां' 'सातये' संभजनार्थं 'वाजेषु युद्धेषु'
'वाजिनं' बलवन्तं 'त्वा' पूर्वमन्त्रोक्तगुणयुक्तं 'त्वां' 'वाजयामः' अन्नवन्तं कुर्मः । 'रणः' इत्यादिषु पट्-
च्त्वारिंशत्सु संग्रामनामसु 'पौंस्ये' महाधने वाजे अगमन्' (नि. २. १७. ४२) इति पठितम् ।
अष्टाविंशतिसंख्याकेष्वन्ननामसु 'अन्धः वाजः पाजः' (नि. २. ७. २) इति पठितम् । 'उरु तुवि'
इत्यादिषु द्वादशसु बहुनामसु 'शतं सहस्रम्' (नि. ३. १. ९) इति पठितम् । 'अपः अप्नः'
इत्यादिषु पठिंशतिसंख्याकेषु कर्मनामसु 'शक्म क्रतुः' (नि. २. १. ११) इति पठितम् ।
'केतः केतुः' इत्यादिष्वेकादशसु प्रज्ञानामसु 'क्रतुः असुः' (नि. ३. ९. ५) इति पठितम् ॥ त्वा ।
'अनुदात्तं सर्वम्' (पा. सू. ८. १. १८) इत्यनुवृत्तौ 'त्वामौ द्वितीयायाः' (पा. सू. ८. १.
२३) इति त्वादेशः । वाजेषु । 'वज व्रज गतौ' । वाजयति गमयति शरीरनिर्वाहम् अनेनेति वाजो
बलमन्नं वा । ण्यन्तात् करणे घञ् । तत्र जिह्वस्वरस्यापवादे 'कर्पात्वतः' (पा. सू. ६. १. १५९)
इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते तस्याप्यपवादत्वेन 'वृषादीनां च' (पा. सू. ६. १. २०३) इत्याद्युदात्तत्वम् ।
वाजयामः । वाजोऽस्यास्तीति वाजवान् । तं कुर्म इत्यर्थे 'तत्करोति तदाद्यष्टे' (पा. सू. ३. १. २६.
५-६) इति णिच् । 'इष्टवण्णौ प्रातिपदिकस्य' (पा. सू. ६. ४. १५५. १) इति तस्मिन् परत
इष्टवद्भावान् 'विन्मतोल्लक्' (पा. सू. ५. ३. ६५) इति मनुषो लृक् । 'टेः' (पा. सू. ६. ४.
१५५) इत्यकारलोपः । णिचश्चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । शपः पितृवेनानुदात्तत्वम् । लसार्वाधातुकस्वरेणा-

‘ल्योतस्याप्यनुदात्तत्वम् । पादादिभ्यान् ‘तिङ्ङितिङः’ इति न निघातः । शतक्रतो । आमन्त्रितनिघातः । धनानाम् । ‘नद्विषयस्यानिसन्तस्य’ (फि. सू. २६) इत्याद्युदात्तः । सातये । ‘उदात्तः’ इत्यनुवृत्तौ ‘ऊतियूतिजूतिसानिहेतिकीर्तयश्च’ (पा. सू. ३. ३. ९७) इति क्तिन् उदात्तः ॥

यो रायोऽवनिर्महान्सुपारः सुन्वतः सखा । तस्मा इन्द्राय गायत ॥ १० ॥

यः । रायः । अवनिः । महान् । सुपारः । सुन्वतः । सखा । तस्मै । इन्द्राय । गायत ॥ १० ॥

यः इन्द्रः । रायः धनस्य । अवनिः रक्षकः स्वामी वा । तस्मा इन्द्राय । गायत हे ऋत्विजस्त-
त्प्रीत्यर्थं स्तुतिं कुरुत । कीदृश इन्द्रः । महान् गुणैरधिकः । सुपारः सुष्ठु कर्मणः पूरयिता । सुन्वतः
यजमानस्य सखा सखिवत् प्रियः ॥ रायः । ‘ऊडिदंपदाद्यपुत्रैद्युभ्यः’ (पा. सू. ६. १. १७१)
इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अवनिः । ‘अव रक्षणगतिप्रीतिरूप्यवगमप्रवेशश्रवणस्त्राम्यर्थयाचन-
क्रियेच्छादीत्यवाप्यालिङ्गनहिंसादानभाववृद्धिषु च’ इत्यस्मान् ‘अतिसृष्ट्यभ्यस्यवितृभ्योऽनिः’
(उ. सू. २. २५९) इत्यनिः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । सुपारः । ‘पृ पालनपूरणयोः’ इत्यस्मात्
णितन्तात् ‘कर्तरि’ इत्यनुवृत्तौ पचाद्यच् (पा. सू. ३. १. १३४) । ‘चितः’ (पा. सू. ६. १.
१६३) इत्यन्तोदात्तः । सुन्वतः । ‘शतुरनुमो नद्यजादी’ (पा. सू. ६. १. १७३) इति विभक्ति-
रुदात्ता । सखा । ‘समाने व्यश्रोदात्तः’ (उ. सू. ४. ५७६) इति इणप्रत्ययान्तः । तत्संनियोगेन
यलोपः; सशब्दस्य चोदात्तः । डिभ्यान् टिलोपः । तस्मै । ‘अदिः’ इत्यनुवृत्तौ ‘त्यजितनियजिभ्यो
डित्’ (उ. सू. १. १२९) इति तनोतेः अदिप्रत्ययः । डिभ्यान् टिलोपे प्रत्ययस्वरेण तच्छब्द उदात्तः ।
व्यदाद्यत्वम् । ‘एकादेश उदात्तेनोदात्तः’ (पा. सू. ८. २. ५) इत्युदात्तः । ‘सावेकाचस्तृतीयादि-
विभक्तिः’ (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तेरुदात्तत्वे प्राप्ते प्रथमैकवचनेऽवर्णान्तत्वात् ‘न
गोश्चन्साववर्ण’ (पा. सू. ६. १. १८२) इति निषेधः । इन्द्राय । इन्द्रशब्दो रन्प्रत्ययान्तो निपा-
तितः । निष्वादाद्युदात्तः । ‘कर्मणा यमभिप्रैति स संप्रदानम्’ (पा. सू. १. ४. ३२) इत्यत्र
‘क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्’ (पा. म. १. ४. ३२) इति वचनात् गानक्रियया प्राप्यत्वात् संप्रदानत्वेन
चतुर्थी ॥ ८ ॥

‘आ तु’ इति द्वितीयं सूक्तं दशर्चम् । ‘सुरूपकृतं दश’ इत्यनुवृत्तौ ‘आ तु युजन्ति’ इत्येव-
मनुकान्तत्वात् । ऋषिच्छन्दोदेवताविनियोगाः पूर्ववत् । विशेषविनियोगस्तु-अतिरात्रे तृतीयपर्याये मैत्रा-
वरुणशस्त्रे स्तोत्रियोऽयं तृचः । ‘अतिरात्रे पर्यायाणाम्’ इति खण्डे ‘आ त्वेता नि पीदत’ (आश्व.
श्रौ. ६. ४) इत्युक्तत्वात् ॥

आ त्वेता नि पीदतेन्द्रमभि प्र गायत । सखायः स्तोमवाहसः ॥ १ ॥

आ । तु । आ । इत । नि । सीदत । इन्द्रम् । अभि । प्र । गायत । सखायः । स्तोमवाहसः ॥ १ ॥

तुशब्दः क्षिप्रार्थो निपातः । द्वाभ्यामाङ्भ्यामन्वेतुम् इतशब्दोऽभ्यसनीयः । हे सखायः ऋत्विजः
क्षिप्रमस्मिन् कर्मणि आगच्छतागच्छत । आद्वार्योऽभ्यासः । आगत्य च । नि । पीदत उपविशत । उप-
विश्य च । इन्द्रमभि । प्र । गायत । सर्वतः प्रकरणेन स्तुत । कीदृशाः सखायः । स्तोमवाहसः ।

त्रिवृत्यञ्चदेशादिस्तोमानस्मिन् कर्मणि वहन्ति प्रापयन्तीति ॥ आ तु आ । निपातत्वादाद्युदात्ताः । इत् । ' इण् गतो ' । ' ब्यचोऽतस्तिष्ठः ' (पा. सू. ६. ३. १३५) इति संहितायां दीर्घत्वम् । नि । निपातत्वादाद्युदात्तः । सीदत् । ' पाघ्राध्मास्थाम्नादाणहृष्टिः ' (पा. सू. ७. ३. ७८) इत्यादिना सदेः सीदादेशः । ' सदिरप्रतेः ' (पा. सू. ८. ३. ६६) इति संहितायां षत्वम् । अभि । ' उपसर्गाश्चाभिवर्जम् ' (फि. सू. ८१) इति वचनात् प्रातिपदिकान्तोदात्तत्वम् । स्तोमवाहसः । ' अर्तिस्तुसुहुसृधृक्षिधुभायावापदियक्षिनीभ्यो मन् ' (उ. सू. १. १३७) इति स्तौतेर्मन्प्रत्ययान्तः स्तोमशब्दो निपादाद्युदात्तः । स्तोमं वहन्तीति स्तोमवाहसः । ' वहिहाधाञ्यञ्छन्दसि ' (उ. सू. ४. ६६०) इत्यसुन् प्रत्ययः । तत्र ' णित् ' इत्यनुवृत्तेः ' अत उपधायाः ' (पा. सू. ७. २. ११६) इत्युपधाया वृद्धिः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ' गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च ' (उ. सू. ४. ६६६) इत्याणादिकसूत्रात् समास आद्युदात्तः ॥

पुरुतमं पुरुणामीशानं वार्याणाम् । इन्द्रं सोमे सचा सुते ॥ २ ॥

पुरुऽतमम् । पुरुणाम् । ईशानम् । वार्याणाम् । इन्द्रम् । सोमे । सचा । सुते ॥ २ ॥

' सखायोऽभिप्रायत ' इति पदद्वयमत्रानुवर्तते । हे सखायः ऋत्विजः 'सचा यूयं सर्वैः सह । यद्वा । सचा परस्परसमवायेन 'सुते' अभिपुते 'सोमे प्रवृत्ते मति ' इन्द्रम् अभिप्रायत । कीदृशमिन्द्रम् । 'पुरुतमम् । पुरुन् बहून् शत्रून् तमयति ग्लापयतीति पुरुतमः । 'पुरुणां बहूनां वार्याणां वरणीयानां धनानाम् ' ईशानं स्वामिनम् ॥ पुरुतमम् । ' तमु ग्लाने ' इति धातोर्न्तर्भावित्पथार्थात् पचाद्यचि चित्वादन्तोदात्तेऽपि कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वं बाधित्वा ' परादिञ्छन्दसि बहुलम् ' (पा. सू. ६. २. १९९) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । पुरुणाम् । ' पृ पालनपूरणयोः ' इत्यस्मात् 'कुः' इत्यनुवृत्तौ ' पृभिदित्यधिगृधिधृषिभ्यः ' (उ. सू. १. २३) इति कुप्रत्ययः । कित्वाद्गुणनिषेधे (पा. सू. १. १. ५) ' उदोष्ठग्रपूर्वस्य ' (पा. सू. ७. १. १०२) इत्युकारः ' उरण् रपरः ' (पा. सू. १. १. ५१) । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः पुरुशब्दः । अतो मनुपि ह्रस्वादन्तोदात्तात् पुरुशब्दात् परस्य नामो ' नामन्यतरस्याम् ' (पा. सू. ६. १. १७७) इत्यन्तोदात्तत्वम् । ईशानम् । ' ईश ऐश्वर्ये ' इति धातोरनुदात्तेत्वात् परस्य शानचोल्लकार्वाधानुकानुदात्तत्वम् । वार्याणाम् । ' वृङ् संभक्तौ ' इत्यस्मात् ' ऋहलोऽप्यत् ' (पा. सू. ३. १. १२४) । क्यञ्चिधौ हि वृजः एव ग्रहणं न वृङः (पा. सू. ३. १. १०९. १) । ' तित्स्वरितम् ' (पा. सू. ६. १. १८५) इति प्रत्ययस्वरितं बाधित्वा ' ईडवन्दवृक्षांसदुहां ण्यतः ' (पा. सू. ६. १. २१४) इति ण्यदन्तस्याद्युदात्तत्वम् । ' यतोऽनावः ' (पा. सू. ६. १. २१३) इत्यत्र लु ण्यतो ग्रहणं न भवति तस्य ब्यनुबन्धकत्वात् । एकानुबन्धग्रहणे न ब्यनुबन्धकस्येति नियमात् । सचा । ' पच समवाये ' । ' धात्वादेः पः सः ' (पा. सू. ६. १. ६४) । संपदादिवाङ्मात्रे किप् (पा. सू. ३. ३. १०८. ९) इति किप् । तृतीयैकवचनम् । धातुस्वरेणद्युदात्तः । ' सर्वे विधयञ्छन्दसि विकल्प्यन्ते ' (परिभा. ३.५) इति न्यायेन ' सावेकाचः ' इति सूत्रं न प्रवर्तते । सचा इत्यस्य निपातत्वपक्षे स्पष्टमाद्युदात्तत्वम् ॥

१. च-फ-^०पञ्चदशैकविंशादिस्तोमा^० । २. च-छ-थ-फ-प्रापयन्ति । ३. ठ-^०शत्रून्^० नास्ति । ४. च-ठ-फ-तामयति ।

‘ स घा नो योग आ भुवत्स राये स पुरंध्याम् । गमद्वाजेभिरा स नः ॥ ३ ॥

सः । घ । नः । योगे । आ । भुवत् । सः । राये । सः । पुरंमऽध्याम् ।

गमत् । वाजेभिः । आ । सः । नः ॥ ३ ॥

घशब्दोऽवधारणार्थो निपातः । सर्वैस्तच्छब्दैः संबध्यते । ^१स ^२घ स एवेन्द्रः पूर्वमन्त्रोक्त-
गुणविशिष्टः ^३नः अस्माकं ^४योगे पूर्वमप्राप्तस्य पुरुषार्थस्य संबन्धे ^५आ ^६भुवत् आभवत् । पुरुषार्थं
साध्यस्त्वित्यर्थः । ^७सः एव ^८राये धनार्थम् आ भुवत् आभवत् । ^९सः एव ^{१०}पुरंध्यां योषिति आ
भुवत् । यद्वा । बहुविधायां बुद्धौ आ भुवत् । ‘ पुरंधिर्बुद्धीः ’ (निरु. ६. १३) इति यास्कः । ^{११}सः
एव ^{१२}वाजेभिः देयैरन्नैः सह ^{१३}नः अस्मान् ^{१४}आ ^{१५}गमत् आगच्छतु ॥ घ । ‘ चादयोऽनुदात्ताः ’ (फि.
सू. ८४) इत्यनुदात्तः । संहितायाम् ‘ ऋचि तुनुधमक्षुतङ्कुत्रोरुष्याणाम् ’ (पा. सू. ६. ३. १३३)
इति दीर्घः । योगे । घनो जित्वादाद्युदात्तत्वम् । भुवत् भूयात् । भवतेः आशीलिङ्गि परतः ‘ लिङ्या-
शिष्यङ् ’ (पा. सू. ३. १. ८६) इति अङ्प्रत्ययः । तस्य लिङ्वेन गुणाभावानुबन्धदेशः । ‘ किदा-
शिषि ’ (पा. सू. ३. ४. १०४) इति यासुद् न भवति ‘ अनित्यमागमशासनम् ’ (परिभा. ९३. २)
इति वचनात् । ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातः । ‘ ऊङिदंपदाद्यप्पुत्रैद्युभ्यः ’ (पा. सू. ६.
१. १७१) इति राये इत्येतस्य विभक्तेरुदात्तत्वम् । पुरंध्याम् । पुरंधिः पुरुषीः । ण्योदरादित्वात्
(पा. सू. ६. ३. १०९) उकारस्य अमादेशः ईकारस्य ह्रस्वश्च । ‘ आद्युदात्तप्रकरणे दिवोदासादीनां
छन्दस्युपसंख्यानम् ’ (पा. सू. ६. २. ९१. १) इत्याद्युदात्तत्वम् । अथवा पुरं शरीरं धीयतेऽस्या-
मिति ‘ कर्मण्यधिकरणे च ’ (पा. सू. ३. ३. ९३) इति किप्रत्ययः । अलुक् छान्दसः । ‘ नडिवपयस्या-
निसन्तस्य ’ (फि. सू. २६) इति पुरशब्द आद्युदात्तः । दासीभारादित्वात् (पा. सू. ६. २. ४२)
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । गमत् । गमेर्लोटः तिप् । ‘ इतश्च लोपः परस्मैपदैषु ’ (पा. सू. ३. ४. ९७)
इति इकारलोपः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुक् । ‘ लेटोऽडाटौ ’ (पा.
सू. ३. ४. ९४) इत्यडागमः । ‘ आगमा अनुदात्ताः ’ (पा. म. ३. १. ३. ७) इति तस्यानु-
दात्तत्वे धातुस्वर एव शिष्यते । वाजेभिः । वृषादित्वादाद्युदात्तः ॥

यस्य संस्थे न वृण्वते हरी समत्सु शत्रवः । तस्मा इन्द्राय गायत ॥ ४ ॥

यस्य । समऽस्थे । न । वृण्वते । हरी इति । समत्सु । शत्रवः । तस्मै । इन्द्राय । गायत ॥ ४ ॥

^१समत्सु युद्धेषु ^२यस्य इन्द्रस्य ^३संस्थे रथे युक्तौ ^४हरी द्वावश्वौ ^५शत्रवः ^६न वृण्वते न संभजन्ते
रथमश्वौ च दृष्ट्वा पलायन्ते इत्यर्थः । ^७तस्मा इन्द्राय तत्संतोषार्थं हे ऋत्विजः ^८गायत स्तुतिं कुरुत ।
‘ रणः ’ इत्यादिषु पट्चत्वारिंशत्सु संग्रामनामसु ‘ समत्सु समरणे ’ (नि. २. १७. २२) इति
पठितम् ॥ संस्थे । सग्यक् तिष्ठतीति संस्थो रथः । ‘ आतश्चोपसर्गे ’ (पा. सू. ३. १. १३६) इति
कप्रत्ययः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वृण्वते । प्रत्ययस्वरेण अकार उदात्तः । सति शिष्टस्वरबलीय-
स्त्वमन्यत्र विकरणेभ्यः (पा. सू. ६. १. १५८. ९-११) । ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातो न
भवति, ‘ यदृत्तान्नित्यम् ’ (पा. सू. ८. १. ६६) इति प्रतिषेधात् । पञ्चमीनिर्देशोऽपि
(पा. सू. १. १. ६७) अत्र व्यवहितेऽपि कार्यमिष्यते । हरतो रथमिति हरी अश्वौ । ‘ इन् ’ इत्यनु-
वृत्तौ (उ. सू. ४. ५५७) ‘ हृपिपिरुहिवृत्तिविदिच्छिदिकीर्तिभ्यश्च ’ (उ. सू. ४. ५५८) इति इन्-

प्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । समेत्यु । संपूर्वात् अत्तेः क्तिप् । शत्रवः । शतिः सौत्रो धातुहिसार्थः । ' रशतिभ्यां कृन् ' (उ. सू. ४. ५४३) । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । तस्मै । ' सावेकाचः ' (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्त्युदात्तस्य ' न गोश्वन्साववर्ण ' (पा. सू. ६. १. १८२) इति प्रतिषेधात् प्रातिपदिकस्वर एव ॥

सुतपाने सुता इमे शुचयो यन्ति वीतये । सोमासो दध्याशिरः ॥ ५ ॥

सुतऽपाने । सुताः । इमे । शुचयः । यन्ति । वीतये । सोमासः । दधिऽआशिरः ॥ ५ ॥

इमे सोमासः अस्मिन् कर्मणि संपादिताः सोमाः सुतपाने अभिपुतस्य सोमस्य पानकर्त्रे । पृथगर्थे चतुर्थी । तस्य पातुः वीतये भक्षणार्थं यन्ति तमेव प्राप्नुवन्ति । कीदृशाः सोमाः सुताः अभिपुताः । शुचयः दशापवित्रेण शोधितत्वात् शुद्धाः । दध्याशिरः अवनीयमानं दधि आशीर्दोषघातकं येषां सोमानां ते दध्याशिरः ॥ सुतपाने । सुतं पिबतीति सुतपावा । वनिपः पिवात् धातुरवर एव शिष्यते । समासे द्वितीयापूर्वपदप्रकृतिस्वरं बाधित्वा कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शुचयः । ' शुच दीप्तौ ' । ' इन् ' इत्यनुवृत्तौ ' इगुपधाक्ति ' (उ. सू. ४. ५५९) इति इन् । किंत्वाल्गुपधगुणाभावः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । वीतये । ' वि गतिप्रजनकान्त्यशनखादनेषु ' इत्यग्मात् ' मन्त्रे वृषेपदचमन्वि-
दभूवीरा उदात्तः ' (पा. सू. ३. ३. ९६) इति क्तिन् उदात्तः । सोमासः । ' पुञ् अभिपवे ' । ' अर्तिस्तुसुदुष्टशिक्षि ' (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना मन् । निष्वादाद्युदात्तः । ' आज्ञसेरसृक् ' (पा. सू. ७. १. ५०) इत्यनुगागमः । दध्याशिरः । दधाति पुष्पातीति दधि । ' दुधार्जं धारणपोषणयोः ' । ' आहगमहनजनः किकिनौ लिट् च ' (पा. सू. ३. २. १७१) इति क्तिन् । लिट्द्वावात् द्विर्भावः । किंत्वादाकारलोपः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । ' शृ हिंसायाम् ' । शृणाति हिनस्ति सोमेऽवनीयमानं सत् सोमस्य स्वामाविकं रसम् ऋजीपत्वप्रयुक्तं नीरसं दोषं वा इत्याशीः । क्विपि ' ऋत इदातोः ' (पा. सू. ७. १. १००) इति इत्वं स्पर्शत्वं च । दध्येव आशीर्येषां सोमानां ते दध्याशिरः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ५ ॥

त्वं सुतस्य पीतये सद्यो वृद्धो अजायथाः । इन्द्र ज्यैष्ठ्याय सुक्रतो ॥ ६ ॥

त्वम् । सुतस्य । पीतये । सद्यः । वृद्धः । अजायथाः । इन्द्र । ज्यैष्ठ्याय । सुक्रतो इति सुऽक्रतो ॥ ६ ॥

सुक्रतो शोभनकर्मन् शोभनप्रज्ञ वा हे इन्द्र त्वं सुतस्य अभिपुतस्य सोमस्य पीतये पानार्थं ज्यैष्ठ्याय देवेषु ज्येष्ठ्वार्थं सद्यः तस्मिन्नेव क्षणे वृद्धो अजायथाः अभिवृद्धयोस्साहेन युक्तोऽभूः ॥ पीतये । ' पा पाने ' इत्यस्मान् ' त्यागापापचो भावे ' (पा. सू. ३. ३. ९५) इति क्तिन् । ' घुमास्था ' (पा. सू. ६. ४. ६६) इत्यादिना ईत्वम् । तस्य निष्वेऽपि व्यत्ययेन प्रत्ययोदात्तत्वम् । उत्तरसूत्रगतमुदात्तपदमत्रापि वा योजनीयम् । सद्यः । ' सद्यः परस्परारि ' (पा. सू. ५. ३. २२) इति सूत्रेण समानेऽहनीत्यर्थं समानस्य सभावो चश्च प्रत्ययो निपात्यते । प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । वृद्धः ।

१. ग-घ-च-छ-ण-त-फ-य- ' समेत्यु । संपूर्वात् अत्तेः क्तिप् ' नास्ति । २. ठ-°बुदात्तः । ३. ट-अभिपुत उत्साहयुक्तोऽभूः ।

‘ वृधु वृद्धौ ’ । ‘ उदितो वा ’ (पा. सू. ७. २. ५६) इति क्त्वाप्रत्यये इटो विकल्पितत्वात् ‘ यस्य विभाषा ’ (पा. सू. ७. २. १५) इति निष्ठायामिट्प्रतिषेधः । प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । ज्यैष्ठ्याय । ज्यैष्ठस्य भावो ज्यैष्ठ्यम् । ‘ गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः कर्मणि च ’ (पा. सू. ५. १. १२४) इति ण्यञ् । निष्ठादाद्युदात्तः ॥

आ त्वा विशन्त्वाशवः सोमास इन्द्र गिर्वणः । शं ते सन्तु प्रचेतसे ॥ ७ ॥

आ । त्वा । विशन्तु । आशवः । सोमासः । इन्द्र । गिर्वणः । शम् । ते । सन्तु । प्रऽचेतसे ॥ ७ ॥

हे ^१इन्द्र त्वां ^२सोमासः सोमाः ^३आ ^४विशन्तु आभिमुख्येन प्रविशन्तु । कीदृशाः सोमाः । ^५आशवः सवनत्रये प्रकृतिविकृतयोर्वा व्याप्तिमन्तः । कीदृशेन्द्र । ^६गिर्वणः गीर्भिः स्तुतिभिः संभजनीय देवविशेष । ‘ गिर्वणा देवो भवति गीर्भिरेनं वनयन्ति ’, (निरु. ६. १४) इति यास्कः । तथाविध हे इन्द्र ^७ते नव ^८प्रचेतसे प्रकृष्टज्ञानाय ^९शं ^{१०}सुखरूपाः सोमाः ^{११}सन्तु ॥ गिर्वणः । गृणन्तीति गिरः स्तुतयः । ‘ गृ शब्दे ’ । क्विपि ‘ ऋत इद्धातोः ’ (पा. सू. ७. १. १००) इति इत्वं स्पर्शं च । गीर्भिर्वन्यते सेव्यते इति गिर्वणाः । ‘ वन पग संभक्तौ ’ । संभक्तिः सेवा । ‘ सर्वधातुभ्योऽसुन् ’ (उ. सू. ४. ६२८) इत्यसुन्प्रत्ययः । प्रचेतसे । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

त्वां स्तोमा अवीवृधन्त्वामुक्था शतक्रतो । त्वां वर्धन्तु नो गिरः ॥ ८ ॥

त्वाम् । स्तोमाः । अवीवृधन् । त्वाम् । उक्था । शतक्रतो इति शतऽक्रतो ।

त्वाम् । वर्धन्तु । नः । गिरः ॥ ८ ॥

हे ^१शतक्रतो बहुकर्मन् बहुप्रज्ञ वा इन्द्र ^२त्वां ^३स्तोमाः सामगानां स्तोत्राणि ^४अवीवृधन् वर्धित-
वंति । तथा बहुचानाम् ^५उक्था शस्त्राणि ^६त्वाम् अवीवृधन् । यस्मात् पूर्वमेवमासीत् तस्मादिदानी-
मपि ^७नः अस्माकं ^८गिरः स्तुतयः ^९त्वां ^{१०}वर्धन्तु वर्धयन्तु अतिवृद्धं कुर्वन्तु ॥ स्तोमाः । मनो निष्ठा-
दाद्युदात्तः । अवीवृधन् । ‘ वृधु वृद्धौ ’ । ण्यन्तात् लुङि चङि (पा. सू. ३. १. ४८) ‘ उक्त्वा ’
(पा. सू. ७. ४. ७) इति वृधेरुपधाया ऋकारस्य ऋकारविधानादन्तरङ्गोऽपि गुणो बाध्यते । द्विर्भाव-
(पा. सू. ६. १. ११) हैलादिशेष- (पा. सू. ७. ४. ६०) सन्वद्भाव- (पा. सू. ७. ४. ९३) इत्व-
(पा. सू. ७. ४. ७९) दीर्घत्व- (पा. सू. ७. ४. ९४) अडागमाः (पा. सू. ६. ४. ७१) । उक्था
उक्थानि । ‘ पातृतुदिवचिरिचिसिचिभ्यस्थक् ’ (उ. सू. २. १६४) इति वच्चे थक्प्रत्ययः । तस्य क्त्वात्
संप्रसारणम् । ‘ शोश्छन्दसि बहुलम् ’ (पा. सू. ६. १. ७०) इति शिलोपो जलोपश्च । प्रत्ययस्वरेणा-
न्तोदात्तः । असामर्थ्यादामन्त्रितपरस्यापि न पराङ्मयद्भाव इति नानुदात्तत्वम् । वर्धन्तु । अन्तर्भावितण्यर्थान्तु
वृधेः व्यत्ययेन परस्मैपदम् ॥

अक्षितोतिः सनेदिमं वाजमिन्द्रः सहस्रिणम् । यस्मिन्विश्वानि पौस्या ॥ ९ ॥

अक्षितऽऊतिः । सनेत् । इमम् । वाजम् । इन्द्रः । सहस्रिणम् । यस्मिन् । विश्वानि । पौस्या ॥ ९ ॥

‘इन्द्रः’ इमं ‘वाजं’ सोमरूपमश्वं ‘सनेत्’ संभजेत् । कीदृश इन्द्रः । ‘अक्षितोतिः’ ‘अहिंसितरक्षणः’ । कदाचिदपि रक्षां न विमुञ्चतीत्यर्थः । कीदृशं वाजम् । ‘सहस्रिणं’ प्रकृतौ विकृतिषु च प्रवर्तमानत्वेन सहस्रसंख्यायुक्तम् । ‘यस्मिन्’ वाजे ‘विश्वानि’ सर्वाणि ‘पौस्यो’ पौस्यानि पुंस्त्वानि बलानि वर्तन्ते तादृशं वाजमिति पूर्वश्रान्तव्यः ॥ अक्षितोतिः । ननु ‘क्षि क्षये’ इत्ययं धातुरकर्मकः । तस्य च कर्माभावान् अधिकरणे भावे कर्तरि वा क्तप्रत्ययेन भवितव्यम् । तदिह यदि कर्तर्यधिकरणे वा स्यात् तदा तयोरर्थयोः प्यत्प्रत्ययस्याविधानात् ‘क्षियः’ इत्यनुवृत्तौ (पा. सू. ६. ४. ५९) ‘निष्ठायामप्यदर्थे’ (पा. सू. ६. ४. ६०) इति दीर्घेण भवितव्यम् । तथा च ‘क्षियो दीर्घात्’ (पा. सू. ८. २. ४६) इति निष्ठानत्वे अक्षिण इति स्यात् न तु अक्षित इति । अथ ‘नपुंसके भावे क्तः’ (पा. सू. ३. ३. ११४) इति भावररः क्षितशब्दो गृह्यते । तदा तस्य प्यदर्थत्वेन ‘अप्यदर्थे’ इति निषेधात् दीर्घनव्वयोरभावान् क्षितमिति सिध्यति । तदा तु नञ्त्वरूपः प्रकृतेन नान्वेतीति न विद्यते क्षितमत्रेति बहुव्रीहिणैव भवितव्यम् । तथा च ‘नञ्मुभ्याम्’ (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वं स्यात् । पुनः ऊतिशब्देन बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव स्वरस्तिष्ठेदिति अभिमतमाद्युदात्तत्वं न सिध्येदिति । सत्यम् । अत एवात्र क्षिधातुरन्तर्भावितव्यर्थो गृह्यते । तेन सकर्मकत्वात् कर्मण्येषा निष्ठा । ततश्च ‘अप्यदर्थे’ इति निषेधात् दीर्घो निष्ठानत्वं च न भवितव्यति । तथा च नञ्त्वरूपे न क्षिता अक्षिता अक्षयिता इत्यर्थः । तत्र चाध्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन नञ उदात्तत्वम् । पुनः ऊतिशब्देन बहुव्रीहौ स एव स्वरः स्थास्यतीति न कोऽपि दोषः । ‘रि क्षि चिरि जिरि दाश द जिघांसायाम्’ इति क्षिणोतेर्हिसार्थस्य वा कर्मणि निष्ठा । तथा चाहिसितोतिरित्यर्थे उक्तक्रमेण स्वरः सिध्यतीति न दोषः । सनेत् । ‘वन पण संभक्तौ’ । भौवादिकः । वाजम् । वृषादिवादाद्युदात्तः । इन्द्रः । रनो निस्वादाद्युदात्तः । सहस्रिणम् । सहस्रमस्यास्ति । ‘अत इनिटनौ’ (पा. सू. ५. २. ११५) । प्रत्ययस्वरः । विश्वानि । विशेः कनि (उ. सू. १. १४९) निस्वादाद्युदात्तः । पुंसः कर्माणि पौस्यानि । ब्राह्मणादेराकृतिगणत्वान् ‘गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः कर्मणि च’ (पा. सू. ५. १. १२४) इति प्यञ् । निस्वादाद्युदात्तः । प्रथमाबहुवचनस्य ‘सुपां सुलुक्’ (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यादिना डादेशः । ननु ‘स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्संज्ञौ भवनात्’ (पा. सू. ४. १. ८७) इत्यनेन ‘धान्यानां भवने क्षेत्रे खञ्’ (पा. सू. ५. २. १) इत्येतत्पर्यन्तेष्वपत्याद्यर्थेषु नञ्संज्ञोर्विधानात्, यथा पुंसोऽपत्यं पौंसः पुंस आगतः पौंसः इत्यादि, तद्वत् पुंसो भावः कर्म वेत्यस्मिन्नप्यर्थे प्यञ् बाधित्वा पौंसानि इत्येव भवितव्यम् । कथमुच्यते पौस्यानीति । उच्यते—‘आ च त्वात्’ (पा. सू. ५. १. १२०) इति सूत्रे त्वात् इत्यवधिनिर्देशात् ‘ब्रह्मणस्वः’ (पा. सू. ५. १. १३६) इत्येतत्पर्यन्तैः इमनिजादिभिः प्रत्ययैः सह त्वतलोः समावेशः । एवं तत्रैव चशब्दात् नञ्संज्ञोरपि व्यजादिभिः समावेश एव, न बाध्यबाधकभावः ॥

मा नो मर्ता अभि द्रुहन्तनूनामिन्द्र गिर्वणः । ईशानो यवया वधम् ॥ १० ॥

मा । नः । मर्ताः । अभि । द्रुहन् । तनूनाम् । इन्द्र । गिर्वणः । ईशानः । यवय । वधम् ॥ १० ॥

हे ऽगिर्वणः ऽइन्द्र ऽमर्ताः क्षिरोधिनी मनुष्याः ऽनः अस्मदीयानां ऽतनूनां शरीराणां ऽमा ऽअभि
 ऽद्रुहन् अभितो द्रोहं मा कुर्युः । ऽईशानः समर्थस्त्वं ऽवधं वैरिभिः संपाद्यमानं ऽयवय अस्मत्तः पृथ-
 कुरु । 'मनुष्याः' इत्यादिषु पञ्चविंशतिसंख्याकेषु मनुष्यनामसु 'मर्ताः व्राताः' (नि. २. ३. १३)
 इति पठितम् ॥ मर्ताः । 'असिहसिमृप्रिण्वामिदमिल्लूधूविभ्यस्त्वं' (उ. सू. ३. ३६६) इति तन् ।
 निस्वादाद्युदात्तः । अभि । 'एवमादीनामन्तः' (फि. सू. ८२) । द्रुहन् । 'द्रुह जिघांसायाम्' ।
 'लिङ्ये' लेट् (पा. सू. ३. ४. ७) इति प्रार्थनायां लेट् । तस्य सि । 'झोऽन्तः' (पा. सू. ७.
 १. ३) । 'इतश्च लोपः परस्मैपदेषु' (पा. सू. ३. ४. ९७) इति इकारलोपः । शपो लुक् । 'सार्व-
 धातुकमपित्' (पा. सू. १. २. ४) इति तिङो ङित्वाल्गुपधगुणाभावः (पा. सू. १. १. ५) ।
 तनूनाम् । असामर्थ्यात् पराङ्गवद्भावः । इन्द्र गिर्वणः । गतम् । ईशानः । धातोर्नुदात्तेस्वात् शपो लुकि
 लम्भाद्वाधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वर एव शिष्यते । यवय । यौतेर्णिचि 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' (परिभा.
 ९३. १) इति वृद्धिर्न क्रियते । अथवा यौतीति यवः । पचाद्यच् (पा. सू. ३. १. १३४) । यवं करो-
 तीत्यर्थे 'तत्करोति तदाचष्टे' (पा. सू. ३. १. २६. ५-६) इति णिच् । इष्टवद्भावात् टिलोपः (पा.
 सू. ६. ४. १५५. १) । तस्य स्थानिवद्भावात् (पा. सू. १. १. ५६) वृद्धयभावः । वधम् । 'हन्श्च
 वधः' (पा. सू. ३. ३. ७६) इति भावे अप् । तत्संनियोगशिष्टः स्थानिवद्भावेनान्तोदात्तो वधादेशः ।
 उदात्तनिवृत्तिस्वरेण अपः उदात्तत्वम् ॥ ॥ १० ॥

'सुरूप' इत्यादिषु पदसूक्तेषु तृतीयस्य 'युञ्जन्ति' इति सूक्तस्य मन्त्रसंख्या ऋषिच्छन्दोदैवतानि
 विनियोगश्चेत्येते पूर्ववदवगन्तव्याः । दशवं तस्मिन् सूक्ते आद्यास्तिस्रोऽन्तिमा चेत्येताश्चतस्र ऐन्द्र्यः ।
 'आदह' इत्येतां चतुर्थीमारभ्य पट्टचो मारुथः । तामु मध्ये 'वीलु चित्', 'इन्द्रेण' इत्येते द्वे ऋचौ
 मारुथौ सत्यावैन्द्र्यावपि भवतः । तदेतत् सर्वमनुक्रमणिकायामुक्तं— 'सुरूपकृतं दशैन्द्रमा तु युञ्ज-
 न्यादहेत्येताः षण्मारुथो वीलु चिदिन्द्रेणैन्द्र्यौ च' इति । एतस्मिन् सूक्ते 'युञ्जन्ति' इत्यसौ तृच-
 स्तृतीये रात्रिपर्याये ब्राह्मणाच्छंसिनोऽनुरूपः । तथा च 'अतिरात्रे पर्यायाणाम्' इति खण्डे 'योगे योगे
 तवस्तरं युञ्जन्ति ब्रध्नमरूपम्' (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति सूत्रितम् ॥

युञ्जन्ति ब्रध्नमरूपं चरन्तं परि तस्थुषः । रोचन्ते रोचना दिवि ॥ १ ॥

युञ्जन्ति । ब्रध्नम् । अरुषम् । चरन्तम् । परि । तस्थुषः । रोचन्ते । रोचना । दिवि ॥ १ ॥

इन्द्रो हि परमैश्वर्ययुक्तः । परमैश्वर्यं च अग्निवाय्वादित्यनक्षत्ररूपेणावस्थानानुपपद्यते । ऽब्रध्नम्
 आदित्यरूपेणावस्थितम् ऽअरुषं हिंसकरहितैग्निरूपेणावस्थितं ऽचरन्तं वायुरूपेण सर्वतः प्रसरन्तमिन्द्रं
 ऽपरि ऽतस्थुषः परितोऽवस्थिता लोकत्रयवर्तिनः प्राणिनः ऽयुञ्जन्ति स्वकीये कर्मणि देवतात्वेन संबद्धं
 कुर्वन्ति । तस्यैवेन्द्रस्य मूर्तिविशेषभूतानि ऽरोचना रोचनानि नक्षत्राणि ऽदिवि छुलोके ऽरोचन्ते प्रकाशन्ते ।
 अस्य मन्त्रस्योक्तार्थपरत्वं ब्राह्मणान्तरे व्याख्यातं— 'युञ्जन्ति ब्रध्नमित्याह । अस्मी वा आदित्यो

१. ठ-तत्संनियोगेनान्तोदात्तः; च-फ-तत्संनियोगशिष्टः स्थानिवद्भावेन संनियोगेनान्तोदात्तः; त-तत्सं-
 नियोगशिष्टः तत्संनियोगेनान्तोदात्तः । २. ठ-'नक्षत्र' नास्ति । ३. ठ-अहिंसकामि ।

ब्रध्नः । आदित्यमेवासौ युनक्ति । अरुषमित्याह । अग्निर्वा अरुषः । अग्निमेवासौ युनक्ति । चरन्तमित्याह । वायुर्वै चरन् । वायुमेवासौ युनक्ति । परि तस्थुष इत्याह । इमे वै लोकाः परि तस्थुषः । इमानेवासौ लोकान् युनक्ति । रोचन्ते रोचना दिवित्याह । नक्षत्राणि वै रोचना दिवि । नक्षत्राण्येवासौ रोचयति ' (तै. ब्रा. ३. ९. ४. १-२) इति । पञ्चविंशतिसंख्याकेषु महन्नामसु ' महः ब्रध्नः ' (नि. ३. ३. २) इति पठितम् । आदित्यस्यापि महत्वादेव ब्रध्नत्वम् ॥ युञ्जन्ति । अन्तेः प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । ब्रध्नम् । प्रातिपदिकान्तोदात्तः । अरुषम् । ' उप रूप रिष हिंसार्थाः ' । रोपन्तीति रूपा हिंसकाः । ' इगुपधज्ञाप्र्रीकिरः कः ' (पा. सू. ३. १. १३५) इति कः । प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । न सन्ति रूपा यस्य असौ अरुषः । ' नञ्सुभ्याम् ' (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ' अमि पूर्वः ' (पा. सू. ६. १. १०७) इति पूर्वरूपे ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' (पा. सू. ८. २. ५) इत्युदात्तत्वम् । चरन्तम् । शपः पिष्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वर एव शिष्यते । तस्थुषः । तिष्ठतेर्लिटः क्सुरादेशः (पा. सू. ३. २. १०७) । ' वस्वेकाजाद्रसाम् ' (पा. सू. ७. २. ६७) इति इटमन्तरङ्गमपि वाञ्छित्वा ' संप्रसारणं संप्रसारणाश्रयं च बलीयः ' (पा. म. ६. १. १७. २) इति शसि परतो भवात् (पा. सू. १. ४. १८) ' वसोः संप्रसारणम् ' (पा. सू. ६. ४. १३१) । परपूर्वत्वम् । ' आदेश-प्रत्यययोः ' (पा. सू. ८. ३. ५९) इति फत्वम् । वसोः प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । रोचन्ते । तिङो लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् । शपः पिष्वादनुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव । रोचना । ' अनुदात्तेश्च हलादेः ' (पा. सू. ३. २. १४९) इति युच् । ' युञोरनाकौ ' (पा. सू. ७. १. १) इत्यनादेशः । ' चितः ' (पा. सू. ६. १. १६३) इत्यन्तोदात्तत्वम् । दिवि । ' ऊडिङ्म् ' (पा. सू. ६. १. १७१) इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

युञ्जन्त्यस्य काम्या हरी विपक्षसा रथे । शोणा धृष्ण नृवाहसा ॥ २ ॥

युञ्जन्ति । अस्य । काम्या । हरी इति । विपक्षसा । रथे । शोणा । धृष्ण इति । नृवाहसा ॥ २ ॥

अस्य ब्रध्नादिशब्दप्रतिपाद्यस्य आदित्यादिमूर्तिभिस्तत्र तत्रावस्थितस्येन्द्रस्य रथे हरी एतन्नामानौ द्वावश्वौ सारथयः युञ्जन्ति । इन्द्रसंबन्धिनोरश्वयोर्हरिनामत्वं ' हरी इन्द्रस्य रोहितोऽग्नेः ' (नि. १. १५. १) इति पठितवान् । कीदृशौ हरी । काम्या कामयितव्यौ । विपक्षसा विविधे पक्षसी रथस्य पार्श्वौ ययोरश्वयोस्तौ विपक्षसौ । रथस्य द्वयोः पार्श्वयोर्योजितावित्यर्थः । शोणा रक्तवर्णौ धृष्ण प्रगल्भौ नृवाहसा नृणां पुरुषाणाम् इन्द्रतस्मारथिप्रमुखानां वोढारौ ॥ अस्य । ब्रध्नम् इत्युक्तस्य परामर्शान् ' इद्रोऽन्वादेशोऽनुदात्तसृतीयौ ' (पा. सू. २. ४. ३२) इति अश् । शिवात् (पा. सू. १. १. ५५) सर्वदेशोऽनुदात्तः । विभक्तिरनुदात्तैव इति सर्वानुदात्तत्वम् । काम्या । ' कसु कान्तौ ' । ' कमेणिङ् ' (पा. सू. ३. १. ३०) । कामयतेः ' अचो यत् ' (पा. सू. ३. १. ९७) । निस्वरितापवादत्वेन ' यतोऽनावः ' (पा. सू. ६. १. २१३) इत्याद्युदात्तत्वम् । ' सुपां सुलुक् ' (पा. सू. ७. १. ३९) इति द्विवचनस्य डादेशः । हरतो रथमिति हरी । ' हृपिणि ' (उ. सू. ४. ५५८) इत्यादिना इन् । निष्वादाद्युदात्तः । विपक्षसा । ' पचिवचिभ्यां मुट् च ' (उ. सू. ४. ६५९) इति पचेः असुन् सुडागमश्च । विभिन्ने पक्षसी पार्श्वौ ययोस्तौ । विशब्दो निपातत्वादुदात्तः । पूर्वपद-प्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते । द्विवचनस्य डादेशः । रथे । रमन्तेऽस्मिन्निति रथः । ' रसु क्रीडागाम् ' । ' हनिकुपिनीरमिकाशिभ्यः कथन् ' (उ. सू. २. १५९) इति कथन् । किवान् ' अनुदात्तोपदेश ' ।

(पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना मकारलोपः । निस्स्वरेणाद्युदात्तः । शोणा । ‘ शोणृ वर्णगत्योः ’ गमनकरणत्वात् करणे घञ् । जिष्वादाद्युदात्तः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति डादेशः । धृष्ण । ‘ जिधृषा प्रागल्भ्ये ’ । ‘ त्रिसिगृधिधृषिभिपेः क्नुः ’ (पा. सू. ३. २. १४०) । किष्वाद्गुणाभावः । प्रत्ययस्वरः । नृवाहसा । नृन् वहतः इति वहेः ‘ वहिहाधाभ्यञ्छन्दसि ’ (उ. सू. ४. ६६०) इत्यसुन् । ‘ णित् ’ (उ. सू. ४. ६५७) इत्यनुवृत्तेर्बुद्धिः । निष्वादाद्युदात्तः । कुदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते ॥

केतुं कृण्वन्नकेतवे पेशो मर्या अपेशसे । समुषद्भिरजायथाः ॥ ३ ॥

केतुम् । कृण्वन् । अकेतवे । पेशः । मर्याः । अपेशसे । सम् । उपत्ऽभिः । अजायथाः ॥ ३ ॥

हे मर्याः मनुष्या इदमाश्चर्यं पश्यतेत्यध्याहारः । किमाश्चर्यमिति तदुच्यते । आदित्यरूपोऽयमिन्द्रः । उपद्भिः दाहकैः रश्मिभिः प्रतिदिनमुपःकालैर्वा संभूय । अजायथाः उदपद्यत । अथवा सूर्यस्यैवास्तमये मरणमुपचर्य व्यत्ययेन बहुवचनं कृत्वा संबोधनं क्रियते । हे मर्या प्रतिदिनं त्वम् अजायथाः इति योज्यम् । किं कुर्वन् । अकेतवे रात्रौ निद्राभिभूतत्वेन प्रज्ञानरहिताय प्राणिने केतुं कृण्वन् प्रातः प्रज्ञानं कुर्वन् । अपेशसे रात्रौ अन्धकारावृतत्वेन अनभिष्यक्तत्वात् रूपरहिताय पदार्थाय प्रातरन्धकारनिवारणेन पेशः रूपमभिष्यज्यमानं कुर्वन् । ‘ पेश इति रूपनाम पिशतेः ’ (निरु. ८. ११) इति यास्कः । ‘ अकेतवे ’, ‘ अपेशसे ’ इति चतुर्थ्यां षष्ठ्यर्थे द्रष्टव्यौ ॥ केतुम् । प्रातिपदिकस्वरः । कृण्वन् । ‘ कृत्रि हिंसाकरणयोश्च ’ । लटः शत्रादेशः । ‘ इदितो नुम् धातोः ’ (पा. सू. ७. १. ५८) इति नुमागमः । कर्तरि शप् प्राप्ते ‘ धिन्विक्कृण्व्योर च ’ (पा. सू. ३. १. ८०) इति उप्रत्ययः ; तत्संनियोगेन वकारस्य च अकारः । ‘ अतो लोपः ’ (पा. सू. ६. ४. ४८) इति अकारलोपः । तस्य स्थानिषद्भावात् पूर्वस्य लघूपधगुणो (पा. सू. ७. ३. ८६) न भवति । अकारस्य प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । अकेतवे । बहुव्रीहौ ‘ नञ्सुभ्याम् ’ (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । पेशः । ‘ नञ्विपयस्यानिसन्तस्य ’ (फि. सू. २६) इत्याद्युदात्तः । मर्याः । ‘ छन्दसि निष्ठर्थ्य ’ (पा. सू. ३. १. १२३) इत्यादौ त्रियतेनिपातः । आमन्त्रितनिघातः (पा. सू. ८. १. १९) । असामर्थ्यात् पूर्वस्य न पराङ्गवद्भावः । अपेशसे । ‘ नञ्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सम् । निपात आद्युदात्तः । उपद्भिः । ‘ उप प्लुप दाहे ’ । ज्वलद्भिः रश्मिभिः । लटः शत्रादेशे शप् प्राप्ते व्यत्ययेन शः । ‘ सार्वधानुकमपित् ’ (पा. सू. १. २. ४) इति तस्य डित्वात् लघूपधगुणो न भवति । शस्य प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । उपरि शतुरदुपदेशाल्लसार्वधानुकानुदात्तत्वम् । ‘ एकादेश उदात्तेनोदात्तः ’ (पा. सू. ८. २. ५) । अजायथाः । अजायत इत्यर्थे पुरुषव्यत्यये निघातः ॥

आदह स्वधामनु पुनर्गर्भत्वमैरिरे । दधाना नाम यज्ञियम् ॥ ४ ॥

आत् । अह । स्वधाम् । अनु । पुनः । गर्भऽत्वम् । आऽईरिरे । दधानाः । नाम । यज्ञियम् ॥ ४ ॥

अश्रुति विशेषविनियोगः । चतुर्विंशेऽहनि प्रातःसवने ब्राह्मणाच्छंसि शस्त्रे ‘ आदह स्वधामनु ’ इति द्वे ऋचौ । ‘ इन्द्रेण सं हि दक्षसे ’ इत्येका । अयं तृचः पञ्चहस्तोन्नियसंज्ञकः । तथा च सूत्रितं

‘चतुर्विंशो होताजनिष्ट’ इति खण्डे—‘इन्द्रेण सं हि दक्षस आदह स्वधामन्वित्येका द्वे च’ (आश्व. श्रौ. ७. २) इति। यद्यप्येतद्वैन्द्रं सूक्तं तथापि ‘आदह’ इत्यादिषु पदसु मरुतो वर्ण्यन्ते। ‘प्रायेणैन्द्रे मरुतः’ इति अनुक्रमणिकायामुक्तत्वात् (अनु. २. २२)। आत् इत्ययम् आनन्तर्यार्थो निपातः। अह इत्यवधारणार्थः। ‘आदह वर्षर्तोरनन्तरमेव। ‘स्वधामनु। इतः परं जनिष्यमाणमन्नमुदकं वा अनुलक्ष्य मरुतो देवाः ‘गर्भत्वम् ‘एरिरे मेघमध्ये जलस्य गर्भाकारं प्रेरितवन्तः। जलस्य कर्तारं पजन्यं प्रेरितवन्तः। प्रतिसंवत्सरमेवं कुर्वन्तीति दर्शयितुं पुनःशब्दः प्रयुक्तः। कीदृशा मरुतः। ‘यज्ञियं यज्ञार्हं’ नाम ‘दधानाः धारयन्तः। सप्तसु गणेषु मरुताम् ‘ईदङ्चान्यादङ्च’ इत्यादीनि यज्ञयोग्यानि नामानि अन्यत्राभ्यानानि। ‘अन्धः’ इत्यादिष्वेष्टाविंशतिसंख्याकेष्वन्ननामसु ‘उर्क रसः स्वधा’ (नि. २. ७. १७) इति पठितम्। ‘अर्णः’ इत्यादिष्वेकशतसंख्याकेषुदकनामसु ‘तेजः स्वधा अक्षरम्’ (नि. १. १२. ९७) इति पठितम्॥ आदह निपातावाद्युदात्तौ। स्वधाम्। स्वं लोकं दधाति पुष्पातीति स्वधा। ‘आतोऽनुपसर्गे कः’ (पा. सू. ३. २. ३)। कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम्। अनुपुनःशब्दौ निपातावाद्युदात्तौ। गर्भस्य भावो गर्भत्वम्। प्रत्ययस्वरः। एरिरे। अन्तर्भावित्यर्थत्वात् ‘ईर गतौ’ इत्यस्मात् अनुदात्तैः परस्य लिटो ङस्य ईरेच् (पा. सू. ३. ४. ८१)। चित्वादन्तोदात्तः। ‘सह सुपा’ (पा. सू. २. १. ४) इत्यत्र सुपेति योगविभागात् आङ सह तिङः समासेऽपि ‘समासस्य’ (पा. सू. ६. १. २२३) इत्यन्तोदात्तत्वम्। ‘इजादेश्च गुरुमरुतोऽनुच्छः’ (पा. सू. ३. १. ३६) इति आम् न भवति मन्त्रत्वात्। अहशब्दयोगात् निघाताभावः, ‘तुपश्यपश्यताहैः पूजयाम्’ (पा. सू. ८. १. ३९) इति निषेधात्। दधानाः। शानचश्चिवादन्तोदात्तत्वे प्राप्ते ‘अभ्यस्तानामादिः’ (पा. सू. ६. १. १८९) इत्याद्युदात्तत्वम्। यज्ञमर्हति यज्ञियम्। ‘यज्ञिष्विभ्यां घखणौ’ (पा. सू. ५. १. ७१) इति घप्रत्ययः। ‘आयनेयीनीयियः फटखण्घां प्रत्ययादीनाम्’ (पा. सू. ७. १. २) इति इयादेशः। प्रत्ययस्वरेण इकार उदात्तः॥

वीळु चिंदारुजत्नुभिर्गुहां चिदिन्द्र वह्निभिः। अविन्द उस्त्रिया अनु॥ ५॥

वीळु। चित्। आरुजत्नुऽभिः। गुहा। चित्। इन्द्र। वह्निऽभिः। अविन्दः।

उस्त्रियाः। अनु॥ ५॥

अस्ति किञ्चिदुपाख्यानम्। पणिभिर्देवलोकात् गावोऽपहृता अन्धकारे प्रक्षिप्ताः। ताश्चेन्द्रो मरुद्भिः सहाजयदिति। एतच्चानुक्रमणिकायां सूचितं—‘पणिभिरसुरैर्निगूह्या गा अन्वेष्टुं सरमां देवशुनीमिन्द्रेण प्रहितामयुग्मिभः पणयो मित्रीयन्तः प्रोचुः’ (अनु. क्र. सं. १०. १०८) इति। मन्त्रान्तरे च दृष्टान्ततया सूचितं—‘निरुद्धा आपः पणिनेव गावः’ (क्र. सं. १. ३२. ११) इति। तदेतदुपाख्यानमभिप्रत्योच्यते। हे ‘इन्द्र वीळु चित्’ दृढमपि दुर्गमस्थानम् ‘आरुजत्नुभिः भञ्जद्भिः वह्निभिः वोढृभिरन्यत्र नेतुं समर्थैर्मरुद्भिः सहितस्त्वं ‘गुहा चित्’ गुहायामपि स्थापिता ‘उस्त्रियाः गाः ‘अनु ‘अविन्दः अन्विष्य लब्धवानसि। ‘ओजः पाजः’ इत्यादिष्वेष्टाविंशतिसंख्याकेषु बलनामसु ‘दक्षः वीळु च्यौत्नम्’ (नि. २. ९. १४) इति पठितम्। नवसंख्याकेषु गोनामसु ‘अघ्न्या उस्त्रा उस्त्रिया’ (नि. २. ११. ३) इति पठितम्॥ वीळु। प्रातिपदिकस्वरः। चित्। चादिरनुदात्तः। आरुजत्नुभिः। ‘रुजो भक्ते’ इति औणादिकः कन्नुच्प्रत्ययः। किष्वाद्गुणाभावः। चित्वादन्तोदात्तत्वम्। समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम्।

गुहा । सप्तम्या ङादेशः । 'ग्रामादीनां च' (फि. सू. ३८) इत्याद्युदात्तः । वह्निभिः । 'वह्निश्रिश्रुयुद्गुलाहात्वरिभ्यो नि' (उ. सू. ४. ४९१) इति वहेः निप्रत्ययः । निश्वादाद्युदात्तः । अविन्दः । 'क्षे मुचादीनाम्' (पा. सू. ७. १. ५९) इति नुमागमः । 'लुङ्लृङ्लृङ्क्ष्वडुदात्तः' (पा. सू. ६. ४. ७१) । वसन्तीति उत्त्रियाः । वसेः कर्तरि रियकृप्रत्ययः पत्वाभावश्च बाहुलकादुहनीयः । उक्तं हि—'यस्य पदार्थविशेषसमुत्थं प्रत्ययतः प्रकृतेश्च तद्वक्ष्यम्' (पा. सू. ३. ३. १. २) इति । इकारः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः ॥ ११ ॥

देवयन्तो यथा मतिमच्छा विदद्वसुं गिरः । महामनूपत श्रुतम् ॥ ६ ॥

देवयन्तः । यथा । मतिम् । अच्छ । विदद्वसुम् । गिरः । महाम् । अनूपत । श्रुतम् ॥ ६ ॥

१ देवयन्तः मरुसंज्ञकान् देवानिच्छन्तः १ गिरः स्तोतारः ऋत्विजः १ महान् प्रौढं मरुद्गणम् १ अच्छ प्राप्तुम् १ अनूपत स्तुतवन्तः । कीदृशं मरुद्गणम् । १ विदद्वसुं वेदयद्भिः स्वमहिमप्रख्यापकैर्वसुभिर्धनैर्वृत्तं १ श्रुतं विख्यातम् । मरुद्गणस्य दृष्टान्तः । १ यथा १ मतिम् । मन्तारमिन्द्रं यथा स्तुवन्ति तथेत्यर्थः ॥ देवयन्तः देवानात्मन इच्छन्तः । 'सुप आत्मनः क्यच्' (पा. सू. ३. १. ८) । 'क्यचि च' (पा. सू. ७. ४. ३३) इति ईत्वम्, 'अकृत्स्मार्वाधातुकयोर्दीर्घः' (पा. सू. ७. ४. २५) इति दीर्घत्वं च न भवति ; 'न च्छन्दस्यपुत्रस्य' (पा. सू. ७. ४. ३५) इत्यनेन क्यचि यत् प्राप्तम् ईत्वं दीर्घत्वं वा तस्य सर्वस्य प्रतिषेधान् । यद्यपि ईत्वमेव प्रकृतं तथापि व्यवहितस्यापि दीर्घत्वस्य स प्रतिषेध इति विज्ञायते ; 'अश्वायन्तः' इत्यादौ 'अश्वायस्यात्' (पा. सू. ७. ४. ३७) इति आत्वविधानात् इति ह्युक्तम् । क्यजन्तात् शतृप्रत्ययः । क्यचश्चिन्वात् 'चितः' (पा. सू. ६. १. १६३) इत्यन्तोदात्तत्वम् । शपः पिप्वेन शतृश्च लसार्वधातुकस्वरेणानुदात्तत्वे 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' (पा. सू. ८. २. ५) इत्युदात्तः । यथा । 'प्रकारवचने थाल्' (पा. सू. ५. ३. २३) । 'लिति' (पा. सू. ६. १. १९३) इति प्रत्ययात् पूर्वमुदात्तत्वम् । मतिम् । 'मन्त्रे वृषेषपचमन' (पा. सू. ३. ३. ९६) इत्यादिना क्तिन् उदात्तः । मतिशब्दो ज्ञानपरोऽप्युपचारात् ज्ञातरि इन्द्रे वर्तते । अथवा पदान्तरे विशेष्यानुपादानात् इन्द्रस्यैषा संज्ञा । ततश्च 'क्तिचूर्त्तौ च संज्ञायाम्' (पा. सू. ३. ३. १७४) इति मन्यतेः कर्तरि क्तिच् । तस्य उपदेशोऽनुदात्तत्वात् इदं प्रतिषेधः (पा. सू. ७. २. १०) । चित्वादन्तोदात्तत्वम् । अच्छ । अध्याहृतगच्छत्यर्थयोगात् 'अच्छ गत्यर्थवद्देशु' (पा. सू. १. ४. ६९) इति गतिसंज्ञया सह निपातसंज्ञाया अपि समावेशात् (पा. सू. १. ४. ६०) 'निपाता आद्युदात्ताः' (फि. सू. ८०) इत्याद्युदात्तत्वम् । विदद्वसुम् । 'विद ज्ञाने' इत्यस्मादन्तर्भावितण्यर्थात् शतृप्रत्यये विदन्ति औदार्यातिशयवत्तया ज्ञापयन्ति वसूनि धनानि यं स विदद्वसुः । विदेः शतृप्रत्यये 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' (पा. सू. २. ४. ७२) इति शपो लुकि प्रत्ययस्वरेण शतुरुदात्तत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन तदेव शिष्यते । गृणन्ति स्तुवन्तीति गिरः । गृणातेः क्विपि 'ऋत इच्छातोः' (पा. सू. ७. १. १००) इति इत्वं स्वरत्वम् । धातुस्वरेणोदात्तत्वम् । महान् महान्तम् । नकारतकारयोरलोपः छान्दसः । प्रातिपदिकस्वरेणोदात्तत्वम् । अनूपत । 'णु स्तुती' । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । लुङि अस्य अदादेशः (पा. सू. ७. १. ५) । सिचि कृटादित्वेन क्तिन्वात् (पा. सू. १. २. १) गुणाभावः । इडभाव उकारदीर्घत्वं च छान्दसम् । निघातः । श्रुतम् । प्रत्ययस्वरः ॥

१. ठ-देवानात्मन इच्छन्तः । २. ग-फ-य-मुदात्तम् । ३. च-छ-त-फ-श-इन्द्रस्यैषा ।

इन्द्रेण सं हि दक्षसे संजग्मानो अबिभ्युषा । मन्दू समावर्चसा ॥ ७ ॥

इन्द्रेण । सम् । हि । दक्षसे । सम्ऽजग्मानः । अबिभ्युषा । मन्दू इति । समावर्चसा ॥ ७ ॥

हे मरुत्तण स्वम्^१ इन्द्रेण^२ संजग्मानः संगच्छमानः^३ सं^४ दक्षसे^५ हि सम्यग्दृश्येथाः खलु । अवश्य-
मस्माभिर्द्रष्टव्य इत्यर्थः । कीदृशेनेन्द्रेण ।^६ अबिभ्युषा भीतिरहितेन । कीदृशाविन्दमरुत्तणौ ।^७ मन्दू
नित्यप्रमुदितौ ।^८ समावर्चसा तुल्यदीप्ती । पुरा कदाचित् वृत्रवधदशायामिन्द्रस्य सखायः सर्वे देवा
वृत्रधासेन अपसारिताः । तदानीमिन्द्रस्य वृत्रसंबन्धिसकलसेनाजयार्थं मरुद्भिः संगमोऽभूत् । सोऽयमर्थो
' वृत्रस्य स्वा श्वसथात् ' (ऋ. सं. ८. ९६. ७) इति मन्त्रे संगृहीतः, ' इन्द्रो वै वृत्रं हनिष्यन् '
(ऐ. ब्रा. ३. २०) इति ब्राह्मणे प्रपञ्चितश्च । इन्द्रशब्दः परमैश्वर्यवन्तं मरुत्तणं वाऽभिधत्ते । तदा-
नीमिन्द्रस्य संबोधनं बहिरेवाध्याहर्तव्यम् । तथा चैयमृक् यास्केन व्याख्याता—' इन्द्रेण हि संदृश्यसे
संगच्छमानोऽबिभ्युषा गणेन मन्दू मद्विष्णू युवां स्थोऽपि वा मन्दुना तेनेति स्यात्समानवर्चसेत्येतेन
व्याख्यातम् ' (निरु. ४. १२) इति ॥ सं दक्षसे संपश्येथाः । ' दृशेति वक्तव्यम् ' (का.
१. ३. २९.) इत्यात्मनेपदम् । दृशेः ' लिङर्थे लेट् ' (पा. सू. ३. ४. ७) इति प्रार्थनायां
लेट् । ' थासः से ' (पा. सू. ३. ४. ८०) । ' लेटोऽडाटौ ' (पा. सू. ३. ४. ९४) इत्यडागमः ।
' सिब्वहुलं लेटि ' (पा. सू. ३. १. ३४) इति सिप् । ' संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः ' (परिभा० ९३.१)
इति गुणाभावः । ब्रश्चादिना (पा. सू. ८. २. ३६) पत्वम् । ' षडोः कः सि ' (पा. सू. ८. २. ४१)
इति कत्वम् । ' आदेशप्रत्यययोः ' (पा. सू. ८. ३. ५९) इति सिपः षत्वम् । बहुलप्रहणात् सिपः
परस्तान् शबपि भवति (पा. सू. २. ४. ७३) । सिपा व्यवधानात् पश्यादेशो न भवति (पा. सू.
७. ३. ७८) । शपः पिप्वादनुदात्तत्वम् । उत्तरस्य लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव
शिष्यते । हिशब्दयोगात् ' तिङ्ङित्तिङः ' इति निघातो न भवति ' हि च ' (पा. सू. ८. १.
३४) इति प्रतिषेधात् । संजग्मानः । गमेः संपूर्वात् ' छन्दसि लुङ्लिट् ' (पा. सू. ३.
४. ६) इति वर्तमाने लिट् । ' समोगम्यृच्छिभ्याम् ' (पा. सू. १. ३. २९) इत्यात्मनेपदविधानात्
लिट् । कानजादेशः (पा. सू. ३. २. १०६) । द्विर्भावः (पा. सू. ६. १. ८) ।
हलादिशेषः (पा. सू. ७. ४. ६०) । अभ्यासस्य चुत्वम् (पा. सू. ७. ४. ६२) । ' गमहन ' (पा.
सू. ६. ४. ९८) इत्युपधालोपः । कानचश्चिप्वादन्तोदात्तत्वम् । गतिसमासे कृदुत्तरपदप्रकृति-
स्वरत्वम् । अबिभ्युषा । ' जिभी भये ' । पूर्ववल्लिट् । ' शेषाकर्तरि परस्मैपदम् ' (पा. सू. १. ३. ७८)
इति परस्मैपदम् । ' क्नुश्च ' (पा. सू. ३. २. १०७) इति लिट्ः क्सुरादेशः । तस्य क्शिवावृणा-
भावः । द्विर्भावः । अभ्यासस्य ह्रस्वजश्च (पा. सू. ७. ४. ५९, ८. ४. ५४) । क्रादिनियमात्
(पा. सू. ७. २. १३) प्राप्त इत् ' वस्वेकाजाद्वमाम् ' (पा. सू. ७. २. ६७) इति नियमाच्चिवर्तते ।
नञ्समासे तृतीयैकवचने भवात् ' वसोः संप्रसारणम् ' (पा. सू. ६. १. १३१) इति वकारस्य
उकारः । ' संप्रसारणाच्च ' (पा. सू. ६. १. १०८) इति पूर्वस्वरत्वम् । ' शासिवसिघसीनां च ' (पा.
सू. ८. ३. ६०) इति पत्वम् । इयडादेशं बाधित्वा ' एरनेकाचोऽसंयोगपूर्वस्य ' (पा. सू.
६. ४. ८२) इति यणादेशः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पूर्वणे सह संहितायामोकारस्य ' एङः
पदान्तादति ' (पा. सू. ६. १. १०९) इति परपूर्वत्वे प्राप्ते ' प्रकृत्यान्तःपादमव्ययपरे ' (पा. सू.
६. १. ११५) इति प्रकृतिभावः । मन्दू । ' मदि स्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिगतिषु ' । ' इदितो नुम्
धानोः ' (पा. सू. ७. १. ५८) इति नुमागमः । ' कुः ' इत्यनुवृत्तौ ' खरु शङ्कु पीयु नीलङ्गु लिगु '

(उ. सू. १. ३६) इत्यत्र अविभक्तिकनिर्देशान् हन्तेः द्विगुरिति वत् धात्वन्तरादपि कुः इत्युक्तम् । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । द्विवचनम् औ (पा. सू. ४. १. २) । 'प्रथमयोः पूर्वसवर्णः' (पा. सू. ६. १. १०२) । तृतीयैकवचने चेन् 'सुपां सुलुक्' (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यादिना पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । समानवर्चसा । समानं वर्चो ययोरिति वा यस्येति वा बहुव्रीहिः । द्विवचने 'सुपां सुलुक्' इत्यादिना आकारादेशः । समानपदस्य प्रातिपदिकान्तोदात्तत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण तदेवावशिष्यते ॥

अनवद्यैरभिद्युभिर्मखः सहस्वदर्चति । गणैरिन्द्रस्य काम्यैः ॥ ८ ॥

अनवद्यैः । अभिद्युभिः । मखः । सहस्वत् । अर्चति । गणैः । इन्द्रस्य । काम्यैः ॥ ८ ॥

°मखः प्रवर्तमानोऽयं यज्ञः °अनवद्यैः दोषरहितैः °अभिद्युभिः शुलोकमभिगतैः °काम्यैः फलप्रदत्वेन कामयितव्यैः °गणैः मरुसमूहैः सहितम् °इन्द्रस्य इन्द्रं °सहस्वत् बलोपेतं यथा भवति तथा °अर्चति पूजयति । अयं यज्ञो मरुत इन्द्रं चातिशयेन प्रीणयतीत्यर्थः । 'यज्ञः' इत्यादिषु पञ्चदशसु यज्ञनामसु 'मखः विष्णुः' (नि. ३. १७. ११) इति पठितम् । चतुश्चत्वारिंशत्सु अर्चनिकर्मसु 'अर्चति गायति' (नि. ३. १४. १) इति पठितम् ॥ न विद्यतेऽवद्यं येषां तेऽनवद्याः । 'नजमुभ्याम्' (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । अभिगता द्यौर्यैस्तेऽभिद्यवः । तैरभिद्युभिः । अभिशब्दः प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते । मखः । प्रातिपदिकस्वरः । सहो बलमस्मिन्नचनेन कर्मण्यस्तीति सहस्वत् । 'तसौ मत्वर्थे' (पा. सू. १. ४. १९) इति भसंज्ञया पदमंज्ञाया बाधितत्वात् सकारस्य रुवाभावः । 'मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्यः' (पा. सू. ८. २. ९) इति मनुषो मस्य वत्वम् । सहस्रशब्दो 'नद्विषयस्थानिसन्तस्य' (फि. सू. २६) इत्याद्युदात्तः । मनुषः पिश्वत् स एव शिष्यते । काम्यैः । 'कमेणिङ्' (पा. सू. ३. १. ३०) । 'अत उपधायाः' (पा. सू. ७. २. ११६) इति वृद्धिः । 'जनीजृष्वनसुरज्जोऽमन्ताश्च' (भ्वा. ग. सू.) इति अमन्तत्वेन प्राप्तस्य मिषवस्य 'न कर्म्यमिचमाम्' (भ्वा. ग. सू.) इति प्रतिषेधात् 'मितां ह्रस्वः' (पा. सू. ६. ४. ९२) इति उपधाह्रस्वं न भवति । ण्यन्तात् 'अचो यत्' (पा. सू. ३. १. ९७) । गिलोपः (पा. सू. ६. ४. ५१) । 'तिस्वरितम्' (पा. सू. ६. १. १८५) इति प्राप्ते 'यतोऽनावः' (पा. सू. ६. १. २१३) इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

अतः परिज्मन्ना गहि दिवो वा रोचनादधि । समस्मिन्नृज्जते गिरः ॥ ९ ॥

अतः । परिज्मन् । आ । गहि । दिवः । वा । रोचनात् । अधि । सम् । अस्मिन् ।

ऋज्जते । गिरः ॥ ९ ॥

हे °परिज्मन् परितो व्यापिन् मरुत्तुण °अतः अस्मात् मरुत्तुणस्थानादन्तरिक्षात् °आ °गहि अस्मिन् कर्मण्यागच्छ । °दिवो °वा शुलोकाद्वा समागच्छ । °रोचनादधि दीप्यमानादादित्यमण्डलाद्वा समागच्छ । अस्मदीयकर्मकाले यत्र यत्र तिष्ठसि ततः सर्वस्मादागच्छ इत्यर्थः । किमर्थमागमनमिति तदुच्यते । °अस्मिन् कर्मणि वर्तमान ऋत्विक् °गिरः स्तुतीः °सम् °ऋज्जते सम्यक् प्रसाधयति । 'ऋज्जतिः प्रसाधनकर्मा' (निरु० ६. २१) इति यास्कः । एताः स्तुनीः श्रोतुमागच्छ इत्यर्थः ।

यद्यपि ऋत्विजा मन्त्रस्य प्रयुज्यमानत्वात् ऋज्जतिधातोः उत्तमपुरुषेण भवितव्यं तथापि परोक्षकृतत्वेन निर्देशात् प्रथमपुरुषप्रयोगः । परोक्षकृतलक्षणं च यास्क आह—‘तास्त्रिविधा ऋचः परोक्षकृताः प्रत्यक्षकृता आध्यात्मिक्यश्च । तत्र परोक्षकृताः सर्वाभिर्नामविभक्तिभिर्युज्यन्ते प्रथमपुरुषैश्चाख्यातस्य ’ (निर. ७. १) इति । अतः । ‘पञ्चम्यास्तसिल्’ (पा. सू. ५. ३. ७) । ‘*एतदोऽश्’ (पा. सू. ५. ३. ५) । शिवात् सर्वादेशः (पा. सू. १. १. ५५) । ‘लिति’ (पा. सू. ६. १. १९३) इति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । परिज्मन् । ‘अज गतिक्षेपणयोः’ । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ (पा. सू. ३. २. ७५) इति मनिन् । अकारलोपः छान्दसः । आमन्त्रितनिघातः । गहि । गमेः ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुक् । हेङिवात् (पा. सू. ३. ४. ८७) ‘अनुदात्तोपदेशः’ (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना मलोपः । ‘अतो हंः’ (पा. सू. ६. ४. १०५) इति हिलोपो न भवति, तस्मिन् कर्तव्ये ‘असिद्धवद्वा भात्’ (पा. सू. ६. ४. २२) इति मलोपस्य असिद्धत्वेन अनकारान्तत्वात् । दिवः । ‘ऊडिदम्’ (पा. सू. ६. १. १७१) इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । वा । ‘चादयोऽनुदात्ताः’ (फि. सू. ८४) इत्यनुदात्तः । रोचनान् । ‘रुच दीप्ती’ । ‘अनुदात्तेश्च हलादेः’ (पा. सू. ३. २. १४९) इति युच् । ‘युवोरनाकां’ (पा. सू. ७. १. १) इति अनावेशः । चिदित्यन्तोदात्तः । अधि । ‘अधिपरी अनर्थकौ’ (पा. सू. १. ४. ९३) इति कर्मप्रवचनीयत्वेन सह निपातसंज्ञायाः समावेशान् ‘न्याता आद्युदात्ताः’ (फि. सू. ८०) इत्याद्युदात्तः । अस्मिन् । परिज्मन् इति आदिप्रत्ययेव अन्वादेशात् ‘इदमोऽन्वादेशोऽशनुदात्तस्तृतीयादौ’ (पा. सू. २. ४. ३२) इति अश् अनुदात्तः । शिवात् सर्वादेशः । विभक्तिः ‘अनुदात्तो सुप्तिता’ (पा. सू. ३. १. ४) इत्यनुदात्ता इति सर्वानुदात्तत्वम् । ऋज्जते । ‘ऋजि भृजी भर्जने’ । सम् इत्युपसर्गयोगात् प्रसाधने वर्तते । निघातः । गिरः । प्रातिपदिकस्वरः ॥

इतो वा सातिमीमहे दिवो वा पार्थिवादिधि । इन्द्रं महो वा रजसः ॥ १० ॥

इतः । वा । सातिम् । ईमहे । दिवः । वा । पार्थिवात् । अधि । इन्द्रम् । महः । वा । रजसः ॥ १० ॥

‘इन्द्रं देवं प्रति सातिं धनदानम्’ अधि ‘ईमहे आधिक्येन याचामहे । कस्माल्लोकादिति तदुच्यते । ‘इतः अस्मादिभिरुच्यमानात्’ पार्थिवात् पृथिवीलोकाद्वा दिवो वा श्रुलोकाद्वा महः महतः प्रौढात् रजसः वा पक्ष्यादीनां रज्जकादन्तरिक्षलोकाद्वा । अयमिन्द्रो यतः कुतश्चिदानीय अस्मभ्यं धनं प्रयच्छत्वित्यर्थः । सप्तदशसु याच्नाकर्मसु ‘ईमहे यामि’ (नि. ३. १९. १) इति पठितम् ॥ इतः । इदंशब्दान् पञ्चम्याः तसिल् । ‘इदम् इश्’ (पा. सू. ५. ३. ३) इति इश् । शिवात् सर्वादेशः । अत्र ‘ऊडिदम्’ (पा. सू. ६. १. १७१) इत्यस्यावकाशः आभ्याम् एभिः । ‘लिति’ (पा. सू. ६. १. १९३) इत्यस्यावकाशः पचनं पाचकः । उभावपि नित्यौ । तत्र परत्वात् ‘विप्रतिपेधे परं कार्यम्’ (पा. सू. १. ४. २) इति ‘लिति’ इति इकारस्य उदात्तत्वम् । पश्चात् तसेः ‘प्रविदशो विभक्तिः’ (पा. सू. ५. ३. १) इति विभक्तिसंज्ञकात्वात् ‘ऊडिदम्’ इत्यादिना असर्वनामस्थानविभक्तेरुच्यमानम् उदात्तत्वं भवति । ‘सकृद्वर्तौ विप्रतिपेधे यद्वाधितं तद्वाधितमेव’ (परिभा. ४०) इति ‘ऊडिदम्’ इत्यस्य पुनरप्रवृत्तिरेव इति चेत्, न । लक्ष्यानुरोधेन पुनः प्रसङ्गविज्ञानं चेति स्वीकारात् (परिभा. ३९) । ननु एवं यतस्तत् इत्यादावपि परेण लिङ्स्वरेण बाधितमपि ‘सावेकां चः’ (पा. सू. ६. १. १६८) इति तसिलः उदात्तत्वं स्यादिति चेत्, न । यत्तच्छब्दयोः साववर्णान्तेस्वे

‘ न गोध्नसावर्णं ’ (पा. सू. ६. १. १८२) इति निषेधान् । न च पुनः प्रसङ्गविज्ञानं केयेतत् सार्वत्रिकं लक्ष्यानुरोधेन कच्चिदेव तदाश्रयगादिति । सातिम् । ‘ पणु दाने ’ । ‘ धात्वादेः पः सः ’ (पा. सू. ६. १. ६४) । भावे क्तिन् । ‘ जनयनन्वनां सम्प्रलोः ’ (पा. सू. ६. ४. ४२) इति नकारस्य आत्वम् । ‘ तितुन्नतथसिसुसस्केसेषु च ’ (पा. सू. ७. २. ९) इति निषेधान् इण् न भवति । निस्वरे प्राप्ते ‘ उदात्तः ’ इत्यनुवृत्तौ ‘ ऊतियूतिजृतिमानिहेनिकीर्तयश्च ’ (पा. सू. ३. ३. ९७) इति निपातनादुदात्तत्वम् । ईमहे । ‘ ईङ् गतो ’ । इयनोऽपि ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति लुक् । अस्य धातोर्ङिवात् ‘ तास्यनुदात्तेन्ङिदुपदेशात् ’ (पा. सू. ६. १. १८६) इति लसार्वधानुकस्य अनुदात्तत्वे धातुस्वर एव शिष्यते । न च ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातः, ‘ चवायोगे प्रथमा ’ (पा. सू. ८. १. ५९) इति निषेधान् । उत्तरवाक्ययोरपि हि वाशब्दयोगान् अन्यथा वाक्यापरिपूर्तेः तिङ्ङिभक्तेः अवश्यमभ्याहारात् तदपेक्षया एषा प्रथमा तिङ्ङिभक्तिरिति । दिवः । ‘ ऊडिदम् ’ इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । पार्थिवात् । ‘ प्रथ प्रथ्याने ’ । प्रथते इति पृथिवी । ‘ प्रथेः पिवन् संप्रसारणं च ’ (उ. सू. १. १४८) इति पिवन्प्रत्ययः । ‘ पितृरादिभ्यश्च ’ (पा. सू. ४. १. ४१) इति डीप् । प्रत्ययस्वरैर्गोदात्तः । शेषनिघातेन अनुदात्तादिः पृथिवीशब्दः । पृथिव्या विकार इत्यर्थे ‘ ओरञ् ’ (पा. सू. ४. ३. १३९) इत्यनुवृत्तौ ‘ अनुदात्तादेश्च ’ (पा. सू. ४. ३. १४०) इति अञ् । ‘ यस्येति च ’ (पा. सू. ६. ४. १४८) इति ईकारलोपः । ‘ तद्धितेष्वचामादेः ’ (पा. सू. ७. २. ११७) इति आदिवृद्धिः । रपरत्वम् (पा. सू. १. १. ५१) । ‘ ङित्यादिनिःस्थम् ’ (पा. सू. ६. १. १९७) इत्याद्युदात्तः । अधि । निपातत्वादाद्युदात्तः । इन्द्रम् । रन्प्रत्ययान्त आद्युदात्तः । महः । महतः इत्यस्य अकारतकार्योलोपश्छान्दसः । ‘ सावेकाचः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । रजसः । ‘ तद्विषयस्यानिसन्तस्य ’ इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ १२ ॥

‘ इन्द्रम् ’ इत्यादिकं दशच यत् सूक्तं तत् ‘ सुरूपकृन्नुम् ’ इत्यादिषु चतुर्थम् । ऋषिच्छन्दोदेवता विनियोगश्च पूर्ववत् । विशेषविनियोगस्तूच्यते । महाव्रते निष्केवल्यशस्त्रे ‘ इन्द्रमिन्द्राथिनः ’ इति सूक्तम् । तथा च पञ्चमरारण्यके सूत्रितं—‘ शिरो गायत्रिमिन्द्रमिन्द्राथिनः ’ (गे. आ. ५. २. १) इति । तथा चतुर्विंशेऽहनि ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे ‘ इन्द्रमिन्द्राथिनः ’ इति पल्लवस्तोत्रियस्तुचः । ‘ चतुर्विंशे होताजनिष्ठ ’ इत्युपक्रम्य ‘ आ याहि सुपुमा हि त इन्द्रमिन्द्राथिनो बृहन् ’ (आश्व. श्रौ. ७. २) इति सूत्रितत्वात् । अतिरात्रे प्रथमे पर्यायेऽच्छावाकशस्त्रेऽयमेव तृचोऽनुरूपः । सूत्रितं च—‘ इन्द्राय मद्रने सुतमिन्द्रमिन्द्राथिनो बृहन् ’ (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति ॥

इन्द्रमिन्द्राथिनो बृहदिन्द्रमर्केभिर्किणः । इन्द्रं वाणीरनूपत ॥ १ ॥

इन्द्रम् । इत् । गाथिनः । बृहत् । इन्द्रम् । अर्केभिः । अर्किणः । इन्द्रम् । वाणी । अनूपत ॥ १ ॥

वाथिनः गीयमानसामयुक्ता उद्गातारः । इन्द्रमित् इन्द्रमेव । बृहत् ‘ त्वामिन्द्रि हवामहे ’ (ऋ. सं. ६. ४६. १) इत्यस्यामृचि उपपन्नेन बृहन्नामकेन सामना । अनूपत स्तुतवन्तः । अर्किणः अर्कवहेतुमन्त्रोपेता होतारः । अर्केभिः ऋष्यैर्मन्त्रैः । इन्द्रम् एव अनूपत । ये त्ववशिष्टा अध्वर्यवस्ते वाणीः वाग्भिर्गौरूपाभिः । इन्द्रम् एव अनूपत । अर्कशब्दस्य मन्त्रपरत्वं यास्कनोक्तम्—‘ अर्को मन्त्रो भवति

१. ग-य-विशेषस्तूच्यते । २. च-छ-फ-य-तृचोऽनुरूपितः; ण-तृचो निरूपितः । ३. ग-घ-च-छ-ण-य-श-इन्द्रम् ।

यदेनेनार्चन्ति' (निरु. ५. ४) इति । ' श्लोकः ' इत्यादिषु सप्तपञ्चाशत्सु वाङ्नामसु ' वाणी वाणी ' (नि. १. ११. १२) इति पठितम् ॥ गाथिनः । ' उपिकुपिगार्निभ्यस्थन् ' (उ. सू. २. १६१) इति गायतेः थन्प्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तः । गाथा एषां सन्तीति गाथिनः । ' व्रीह्यादिभ्यश्च ' (पा. सू. ५. २. ११६) इति इनिः । प्रत्ययस्वरेण इकार उदात्तः । स च सति शिष्टः । बृहत् बृहता । तृतीयैकवचनस्य ' सुपां सुलुक् ' इति लुक् । ' षष्ठदृहन्महज्जगच्छृवच्च ' (उ. सू. २. २४१) इत्यन्तोदात्तो निपातितः । अर्केभिः । ' अर्च पूजायाम् ' । अर्च्यते एभिः इति अर्को मन्त्राः । ' पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण ' (पा. सू. ३. ३. ११८) इति घः । ' चजोः कु घिण्यतोः ' (पा. सू. ७. ३. ५२) इति कुत्वम् । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । ' बहुलं छन्दसि ' (पा. सू. ७. १. १०) इति भिम्य ऐसादेशो न भवति । अर्काः स्तुतिसाधनभूता मन्त्रा एषां सन्तीति अर्किगः । वाणीः । ' वृषादीनां च ' (पा. सू. ६. १. २०६) इत्याद्युदात्तः । ' दीर्घाज्जसि च ' (पा. सू. ६. १. १०५) इति पूर्वसवर्णदीर्घनिषेधस्य ' वा छन्दसि ' (पा. सू. ६. १. १०६) इति विकल्पितत्वात् दीर्घत्वम् । तृतीयार्थे प्रथमा । अनूपत । ' णु स्तुतौ ' । ' णो नः ' (पा. सू. ६. १. ६५) इति नत्वम् । लुङि व्यत्ययेनात्मनेपदम् । झस्य अदादेशः (पा. सू. ७. १. ५) । सिचः इडभावः उकारस्य दीर्घत्वं च छान्दसम् । धातोः कुटादिवात् सिचो डिङ्वेन (पा. सू. १. २. १) गुणाभावः (पा. सू. १. १. ५) ॥

इन्द्र इद्वयोः सचा संमिश्र आ वचोयुजा । इन्द्रो वज्री हिरण्ययः ॥ २ ॥

इन्द्रः । इत् । हयोः । सचा । सम्मिश्रः । आ । वचः । युजा । इन्द्रः । वज्री । हिरण्ययः ॥ २ ॥

१ इन्द्र १ इत् इन्द्र एव १ हयोः हरिनामकयोरश्वयोः १ सचा सह युगपत् १ आ १ संमिश्रः संवतः सम्यग्मिश्रयिता । कीदृशोर्हयोः । १ वचोयुजा । इन्द्रस्य वचनमात्रेण रथे युज्यमानयोः सुशिक्षितयोरित्यर्थः । अयम् १ इन्द्रः १ वज्री वज्रयुक्तः १ हिरण्ययः हिरण्यमयः सर्वाभरणभूषित इत्यर्थः ॥ हयोः । हरतः इति हरी । इन् । निष्वादाद्युदात्तः । ' सचा सह ' (निरु. ५. ५) इत्युक्तम् । संमिश्रः । मिश्रणं मिश्रः । मिश्रयतेर्बञ् (पा. सू. ३. ३. १८) । सम्यक् मिश्रो यस्यासौ संमिश्रः । लृत्वं छान्दसम् । सम्यक् मिश्रयितेत्यर्थः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वचोयुजा । । वचसा युज्येते इति वचोयुजौ । तयोः षष्ठीद्विवचनस्य ' सुपां सुलुक् ' इति आकारादेशः । युज्शब्दो धातुस्वरेणान्तोदात्तः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते । वज्री । वज्रमस्यास्ति । ' अत इनिठनौ ' (पा. सू. ५. २. ११५) प्रत्ययस्वरः । हिरण्ययः । ' ऋः ण्यवास्ऽयवास्त्रमाः ऋः ण्यवास्त्रमाः ऋः ण्यवास्त्रमाः ऋः ण्यवास्त्रमाः ' (पा. सू. ६. ४. १७५) इति हिरण्यमयशब्दस्य मकारलोपो निपात्यते । अकारः प्रत्ययस्वरेण उदात्तः । पूर्वेण अनुदात्तेन सह ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' इत्युदात्तः ॥

इन्द्रो दीर्घाय चक्षस आ सूर्य रोहयदिवि । वि गोभिरद्रिमैरयत् ॥ ३ ॥

इन्द्रः । दीर्घाय । चक्षसे । आ । सूर्यम् । रोहयत् । दिवि । वि । गोभिः । अद्रिम् । ऐरयत् ॥ ३ ॥

१. च-छ-अर्चन्ते; त-फ-श-अर्चन्ते । २. ग-घ-ण-थ-य-श-हिरण्यमयः । ३. च-हिरण्यमयशब्दस्य; छ-फ-हिरण्यमयशब्दे ।

अयम् ^१इन्द्रः ^२दीर्घाय प्रौढाय निरन्तराय ^३चक्षसे दर्शनाय ^४दिवि द्युलोके ^५सूर्यम् ^६आ
^७रोहयत् । पुरा वृत्रासुरेण जगति यत् आपातितं तमस्तन्निवारणेन प्राणिनां दृष्टिसिद्ध्यर्थमादित्यं द्युलोके
स्थापितवानित्यर्थः । स च सूर्यः ^८गोभिः स्वकीयरश्मिभिः ^९अग्निं पर्वतप्रमुखं सर्वं जगत् ^{१०}वि ^{११}प्रेरयत्
विशेषेण दर्शनार्थं प्रेरितवान् प्रकाशितवानित्यर्थः । अथवा इन्द्रः एव गोभिः जलैर्निमित्तभूतैः अग्निं मेघं
व्यैरयत् विशेषेण प्रेरितवान् । पञ्चदशसंख्याकेषु रश्मिनामसु 'खेदयः किरणाः गावः' (नि. १.
५. ३) इति पठितम् । त्रिंशत्संख्याकेषु मेघनामसु 'अग्निः प्रावा' (नि. १. १०. १) इति पठितम् ॥
दीर्घाय । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । चक्षसे । चक्षेः 'सर्वधातुभ्योऽसुन्' (उ. सू. ४. ६२८) इति
असुन् । बहुलग्रहणात् ख्याजादेशाभावः । निष्वादाद्युदात्तः । सूर्यम् । सुवति प्रेरयतीति सूर्यः । 'पू
प्रेरणे' । 'धात्वादेः पः सः' । 'राजमूयसूर्य' (पा. सू. ३. १. ११४) इत्यादिना क्यप्रत्ययः, तस्य
रुडागमश्च निपात्यते । स्यापः किष्वाद्गुणाभावः । पिष्वादनुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव शिष्यते । रोह-
यत् । रुहेः ण्यन्तात् लङि 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि' (पा. सू. ४. ७५) इत्यङ्भावो निष्वा-
तश्च । दिवि । 'ऊङिदम्' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । अद्रिम् । 'अदिशदिभृशुभिभ्यः क्रिन्' (उ. सू. ४. ५०५) इति क्रिन्प्रत्ययः । अदन्ति पशवस्तृणादिकमत्र इति अद्रिः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् ।
प्रेरयत् । 'इंर गतौ' । ण्यन्तात् लङ् । निघातः ॥

इन्द्र वाजेषु नोऽव सहस्रप्रधनेषु च । उग्र उग्राभिरुतिभिः ॥ ४ ॥

इन्द्र । वाजेषु । नः । अव । सहस्रप्रधनेषु । च । उग्रः । उग्राभिः । उतिभिः ॥ ४ ॥

हे ^१इन्द्र ^२उग्रः शत्रुभिरप्रधृष्यस्वम् ^३उग्राभिः अप्रधृष्याभिः ^४उतिभिः अस्मद्विषयरक्षाभिः ^५वाजेषु
युद्धेषु ^६नः अस्मान् ^७अव रक्ष । तथा 'सहस्रप्रधनेषु' च । सहस्रसंख्याकगजाभादिनाभयुक्तेषु महा-
युद्धेष्वपि रक्ष ॥ वाजेषु । 'वृपादीनां च' (पा. सू. ६. १. २०३) इत्याद्युदात्तत्वम् । नोऽव । नसः
सकारस्य रुबोत्वगुणेषु 'प्रकृत्यान्तःपादम्' (पा. सू. ६. १. ११५) इति प्रकृतिभावो न भवति
'अव्यपरे' इति नियेधान् । अव । 'अव रक्षणे' । 'तिङ्ङितङ्ङः' इति निघातः । यद्यपि सहस्रप्रधनेषु
च अव इति अध्याह्वानं क्रियामपेक्ष्य प्रथमायाः श्रूयमाणाया अव इति क्रियायाः 'चवायोगे प्रथमा'
(पा. सू. ८. १. ५९) इति निघातनियेधः प्राप्तः, तथापि वाजेषु इत्यत्र चकारस्य लुप्तत्वात् 'चादिलोपे
विभाषा' (पा. सू. ८. १. ६३) इति नियेधस्य विकल्पितत्वाद्वा निघातः प्रवर्तते । सहस्रशब्दः
'कदमादीनां च' (फि. सू. ५९) इति मध्योदात्तः । सहस्रप्रधनेषु वाजेषु । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृति-
स्वरत्वम् । उग्रः । 'उच्च समवाये' । चस्य गः । 'ऋज्रेन्द्रा' (उ. सू. २. १८६) इति रन् ।
व्यत्ययेनान्तोदात्तः । उतिभिः । 'उतियूति' इत्यादिना क्तिन् उदात्तः ॥

इन्द्रं वयं महाधन इन्द्रमर्भे हवामहे । युजं वृत्रेषु वज्रिणम् ॥ ५ ॥

इन्द्रम् । वयम् । महाधने । इन्द्रम् । अर्भे । हवामहे । युजम् । वृत्रेषु । वज्रिणम् ॥ ५ ॥

^१वयम् अनुष्ठातारः ^२महाधने प्रभूतधननिमित्तम् ^३इन्द्रं ^४हवामहे आह्वयामः । ^५अर्भे अर्भके
स्वल्पेऽपि धने निमित्तभूते सति ^६इन्द्रं हवामहे । क्रीदशमिन्द्रम् । ^७युजं सहकारिणं समाहितं वा
^८वृत्रेषु शत्रुषु धनलाभविरोधिषु प्राप्तेषु तन्निवारणाय ^९वज्रिणं वज्रोपेतम् ॥ महाधनशब्दो यद्यपि

संग्रामनामसु पठितस्तथापि महत् धनम् अत्र संग्रामे इति बहुव्रीहित्वे सति अन्तोदात्तावासिद्धेः नात्र तत् गृहीतम् । महाधने । महश्च तद्धनं चेति 'समासस्य' (पा. सू. ६. १. २२३) इत्यन्तोदात्तः । अर्भे । 'अतिगृभ्यां भन्' (उ. सू. ३. ४३२) । निस्वादाद्युदात्तः । हवामहे । 'हेष् स्रधायां शब्दे च' । जिश्वात् कर्त्रभिप्राये (पा. सू. १. ३. ७२) आत्मनेपदम् । लटः स्थाने महिङ् (पा. सू. ३. ४. ७८) । 'टित आत्मनेपदानाम्' (पा. सू. ३. ३. ७९) इति टेः एवम् । कर्तरि शप् (पा. सू. ३. १. ६८) । 'ङ्ङः संप्रसारणम्' (पा. सू. ६. १. ३२) इत्यनुवृत्तौ 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ६. १. ३४) इति संप्रसारणं वकारस्य उकारः । परपूर्वत्वम् । गुणावादेशौ । 'अतो दीर्घो यजि' (पा. सू. ७. ३. १०१) इति दीर्घत्वम् । 'तिङ्ङतिङः' इति निघातः । युजम् । 'युज समाधौ' इत्यस्य क्पि । 'युजेरसमासे' (पा. सू. ७. १. ७१) इति नुम् न भवति । स हि युजेः इति निर्देशात् इकाररहितस्य न भवति । 'अनित्यमागमशासनम्' (परिभा. ९३. २) इति वा 'युजिर् योमे' इत्यस्यापि नुम् न भवति । वृत्तेषु । 'वृत्तु वर्तने' । प्रतिकूलतया वर्तन्ते इति वृत्राणि शत्रुकुलानि । 'स्फायितञ्चि' (उ. सू. २. १७०) इत्यादिना रकृप्रत्ययः । क्तिवाङ्गुणाभावः । प्रत्ययस्वरः । वज्रिणम् । 'अत इनिञ्जौ' (पा. सू. ५. २. ११५) इति इनिः । प्रत्ययस्वरः ॥ ॥ १३ ॥

स नो वृषन्नमुं चरुं सत्रादावन्नपां वृधि । अस्मभ्यमप्रतिष्कृतः ॥ ६ ॥

सः । नः । वृषन् । अमुम् । चरुम् । सत्रादावन् । अप । वृधि । अस्मभ्यम् । अप्रतिष्कृतः ॥ ६ ॥

हे 'सत्रादावन् अस्मदभीष्टानां सर्वेषां फलानां सह प्रदातः अतो व्रीह्यादिनिष्पत्यर्थं हे 'वृषन् वृष्टि-
प्रदेन्द्र 'नः अस्मदर्थम् 'अमुं दृश्यमानं 'चरुं मेघम् 'अपा 'वृधि उद्धाटय । तथैव 'अस्मभ्यम् अस्मदर्थम्
'अप्रतिष्कृतः प्रतिशब्दरहितः । यद्यत् अस्माभिर्याच्यते तत्र सर्वत्र नेति प्रतिशब्दं नोद्धारयति । अतोऽ-
स्मद्विषये कदाचिदपि अप्रतिस्खलितः । एतदेवाभिप्रेत्य यास्क आह—'अप्रतिष्कृतोऽप्रतिष्कृतोऽप्रति-
स्खलितो वा' (निरु. ६. १६) इति ॥ वृषन् । आमन्त्रितनिघातः । अमुम् । प्रातिपदिकस्वरेणान्तो-
दात्तः । चरुम् । चरतीति चरुः । 'भृशृशीतृचरित्सरितनिधनिमिमस्त्रिभ्य उः' (उ. सू. १. ७) इति
उप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । सत्रादावन् । सत्राशब्दः सहाय्ये । अभिमतफलजातं सकलं सह
ददानीति सत्रादावा । 'आतो मनिन्कनिन्वनिपश्च' (पा. सू. ३. २. ७४) इति वनिप् । 'आमन्त्रि-
तस्य च' (पा. सू. ६. १. १९८) इत्याद्युदात्तत्वम् । पादादित्वाच्च निघातः । अप । 'निपातस्य
च' (पा. सू. ६. २. १३६) इति दीर्घः । निपात आद्युदात्तः । वृधि । 'वृज् वरणे' । लोटः सिप् ।
तस्य 'सेर्षापिच्च' (पा. सू. ३. ४. ८७) इति हिः । 'स्वादिभ्यः श्नुः' (पा. सू. ३. १. ७३) ।
तस्य 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. २. ४. ७३) इति लुक् । 'श्रृशृणृपृकृवृयभ्यञ्छन्दसि' (पा. सू. ६.
४. १०२) इति हंघिरादेशः । तस्य ङिश्वात् पूर्वस्य गुणाभावः । निघातः । अस्मभ्यम् । अस्मच्छ-
व्दात् 'भ्यसो भ्यम्' (पा. सू. ७. १. ३०) इति भ्यमादेशः । 'शोपे लोपः' (पा. सू. ७. २. ९०)
इति दुकारलोपः । 'बह्वचने झल्येत्' (पा. सू. ७. ३. १०३) इति एत्वं न भवति । 'अङ्गवृत्ते
पुनर्वृत्तावविधिर्निष्ठितस्य' (पा. म. ७. १. ३०) इत्युक्तम् । प्रातिपदिकस्वरेण स् इत्यकार उदात्तः ।
'भ्यसोऽभ्यम्' इति अभ्यमादेशपक्षे 'शोपे लोपः' इति मपर्यन्तशेषस्य अदृशब्दस्य लोपः । तदा
उदात्तनिवृत्तिस्वरेण अभ्यमः आदेः अकारस्योदात्तत्वम् (पा. सू. ६. १. १६१) । अप्रतिष्कृतः
केनचिदप्रतिशब्दितः । 'कुङ् शब्दे' । 'निष्ठा' (पा. सू. ३. २. १०२) इति कर्मणि क्त्रत्यः ।
प्रतेः प्राक्प्रयोगः । पारस्कारादेराकृतित्वात् सुडागमः (पा. सू. ६. १. १५७) । सुषामादेराकृति-
गणत्वात् पत्वम् (पा. सू. ८. ३. ९८) । नञ्समासेऽभ्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

तुञ्जेतुञ्जे य उत्तरे स्तोमा इन्द्रस्य वज्रिणः । न विन्धे अस्य सुष्टुतिम् ॥७॥

तुञ्जेस्तुञ्जे । ये । उत्तरे । स्तोमाः । इन्द्रस्य । वज्रिणः । न । विन्धे । अस्य । सुस्तुतिम् ॥७॥

तुञ्जेतुञ्जे तस्मिंस्तस्मिन् फलदातरि देवान्तरे ये स्तोमाः स्तोत्रविशेषाः उत्तरे उत्कृष्टाः सन्ति तैः स्तोमैः सर्वैरपि वज्रिणः वज्रयुक्तस्य अस्य इन्द्रस्य सुष्टुतिं योग्यां शोभनस्तुतिं न विन्धे न विन्दामि । इन्द्रस्यात्यन्तगुणबाहुल्येन देवान्तरेषूत्तमत्वेन प्रसिद्धान्यपि स्तोत्राणि न पर्यासा-नीत्यर्थः । एतामृचं यास्क एवं व्याचष्टे—‘तुञ्जस्तुञ्जेतदानकर्मणः । दाने दाने य उत्तरे स्तोमा इन्द्रस्य वज्रिणो नास्य तैर्विन्दामि समाप्तिं स्तुतेः’ (निरु. ६. १७-१८) इति ॥ तुञ्जेतुञ्जे । तुञ्जतिदान-कर्मा इत्युक्तम् । ततः कर्तरि पचाद्यच् (पा. सू. ३. १. १३४) । ‘चित्’ (पा. सू. ६. १. १६३) इत्यन्तोदात्तत्वम् । ‘नित्यवीप्सयोः’ (पा. सू. ८. १. ४) इति द्विर्भावः । ‘तस्य परमाश्रेडितम्’ (पा. सू. ८. १. २) इति द्वितीयस्याश्रेडितसंज्ञा । ‘अनुदात्तं च’ (पा. सू. ८. १. ३) इत्यनुदात्तत्वम् । दातरि दातरीत्यर्थः । निस्ते तु ‘दाने दाने’ इत्यर्थतो व्याख्यानम् । उत्तरे । ‘तृप्लवनतरणयोः’ । भावे ‘ऋदोरप्’ (पा. सू. ३. ३. ५७) । उच्छब्द उच्छृण्वचनः । उच्छृणुः तरो यस्येति बहुव्रीहिः । उच्छब्दो ‘निपाता आद्युदात्ताः’ (फि. सू. ८०) इत्याद्युदात्तः । बहुव्रीही पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् । स्तोमाः । ‘अतिस्तुमु’ (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना स्तोमशब्दो मनन्तो निष्वा-दाद्युदात्तः । विन्धे । ‘विट् लाभे’ । लट् । स्वरितेष्वादात्मनेपदम् । उत्तमैकवचनमिद् (पा. सू. ३. ४. ७८) । ‘तुदादिभ्यः शः’ (पा. सू. ३. १. ७७) । ‘शे मुचादीनाम्’ (पा. सू. ७. १. ५९) इति नुम् । दकारस्य व्यत्ययेन धकारः । अस्य । प्रकृतस्येन्द्रस्य परामर्शादन्वादेशे इदमोऽश् (पा. सू. २. ४. ३२) । शिवात् सर्वादेशोऽनुदात्तः । सुष्टुतिम् । ‘प्लु स्तुतौ’ । ‘धात्वादेः पः सः’ इति सत्वम् । ‘स्त्रियां क्तिन्’ (पा. सू. ३. ३. ९४) इति भावे क्तिन् । सु इति उदात्तेनोपसर्गेण प्रादिसमासः (पा. सू. २. २. १८) । ‘उपसर्गास्तुनोति’ (पा. सू. ८. ३. ६५) इत्यादिना पत्वम् । अत्र अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन सोः प्राप्तमुदात्तात्वात् बाधित्वा ‘गतिकारकोपपदाकृत्’ इत्युत्तरपदप्रकृतिस्वरेण धातोरुदात्तत्वे प्राप्ते तदपवादत्वेन ‘तादौ च निति कृष्यतौ’ (पा. सू. ६. २. ५०) इत्यनन्तरस्य गतिसंज्ञकस्य सोः एव उदात्तत्वेन भवितव्यम् । तत्तु ‘मन्क्तिन्-व्याख्यानशयनासनस्थानयाजकादिक्रीताः’ (पा. सू. ६. २. १५१) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वेन बाध्यते । तथा च ‘सुहवां सुष्टुती हुवे’ (ऋ. सं. २. ३२. ४), ‘वृष्णे चोदस्व सुष्टुतिम्’ (ऋ. सं. ८. ७५. ६), ‘यास्ते राके सुमतयः’ (ऋ. सं. २. ३२. ५) इत्यादौ अन्तोदात्तत्वमित्याहुः । यथा तु ‘मन्क्तिन्’ इत्यादौ वृत्तौ उक्तं तथैव तन्न घटते इति लक्ष्यते । तन्न हि ‘कारका-हत्थनयोरैवाशिपि’ (पा. सू. ६. २. १४८) इत्यतः ‘कारकात्’ इत्यनुवृत्तेः ‘पाणिनिः कृतिः’ इत्यादावेव ‘मन्क्तिन्’ इत्यादिसूत्रमित्युक्तम् । ‘कारकादित्येव । प्रकृतिः प्रहतिः’ (का. ६. २. १५१) इति च प्रत्युदाहृतम् । स्यादेतत् । स्तूयतेऽनयेति स्तुतिरिति क्तिना करणभूता ऋक् अभिधीयते । सुशब्देन च करणमेव विशेष्यते न धात्वर्थः । तथा च सुष्टुतिरित्यत्र सुशब्दः कारकपर एव भविष्यति । प्रकृतिः प्रहतिरित्यादौ तु प्रशब्दो धात्वर्थं विशेषणमेवेति तत्प्रत्युदाहरणोपपत्तिरिति । न । एवं सति सुशब्दस्य क्रियायोगाभावात् ‘उपसर्गाः क्रियायोगे’ (पा. सू. १. ४. ५९) इत्युक्ता उपसर्गसंज्ञा

१. च-छ-थ-फ-श-व्याख्यातम् । २. त-प्रकृतिस्वरत्वेन । ३. ग-घ-च-छ-ण-य-श-तदपवादत्वेन । ४. ग-घ-च-छ-ण-त-फ-य-दात्तेन । ५. छ-ण-य-‘तथा च’ नास्ति । ६. त-धात्वर्थविज्ञापणम् ।
ऋ. ११

न स्याद् । तथा च ' उपसर्गात्सुनोति सुवति' इत्यादिना पत्वं न स्यात् । ननु किना करणमभिधीयते । क्रियासाधनं च करणम् । तथा च करणविशेषणस्यापि सुशब्दस्य करणान्तर्गत-क्रियायोगादुपसर्गता भविष्यतीति । न । तथा सति यत्क्रियायुक्तः तं प्रति उपसर्गसंज्ञकाः (पा. सू. १. ४. ६०. ३) इति करोत्यर्थमेव प्रति सौरुपसर्गता, न तु स्तुधात्वर्थं प्रतीयस्य पत्वं न स्यादैव । नमु स्तुधात्वर्थद्वारैव तत्करणस्य सुशब्दो विशेषणं भविष्यति । या हि शोभना स्तुतिस्तत्करणमपि शोभनमेवेति । एवं च स्तुधात्वर्थसंबन्धात् तं प्रति उपसर्गत्वेन पत्वमपि भविष्यति । तद्वारा करणविशेषणत्वात् कारकवचनोऽपि सुशब्दो भविष्यतीति वृषविरोधेनैव मन्किनादिसूत्रस्य सुष्ठुतिशब्दो विषयो भविष्यति । प्रकृतिः प्रहृतिरित्यत्र भावे किन् प्रत्युदाहतेति । न । तत्र प्रशब्दस्य करणपरत्वम् । करणे किन्नुदाहरणेऽपि धात्वर्थमात्रविशेषणतैव विवक्षिता न तद्वारा प्रत्ययार्थविशेषणतापि इति तत्प्रत्युदाहरणोपपत्तिरिति । सुष्ठुतिरित्यत्र पुनः किनाभिधेयकरणपर्यन्तं सुशब्दस्य व्यापार इत्युदाहरणतैव न प्रत्युदाहरणतेति । न । किमत्र सुशब्दः श्रुत्यैव प्रकृतिप्रत्ययार्थोभयविशेषणपरः, उत श्रुत्या एकं विशिनष्टि अर्थादितरदिति । यदाप्युभयपरत्वं तदापि किं यौगपद्येन उत क्रमेणेति । आद्ये प्रतिविशेष्यं विशेषणपदावृत्तिरिति प्रसङ्गः । द्वितीये विरम्यव्यापारापातः । न च शब्दबुद्धिकर्मणां विरम्यव्यापारः कस्यचित् दृष्टः इष्टो वा । अतो न श्रुत्या उभयपरत्वम् । अथैकत्र श्रुत्या तात्पर्यम्, अपरत्र तु अर्थादिति । तत्र धात्वर्थसंबन्धस्य आर्थिकत्वे पत्वासिद्धिः । प्रत्ययार्थसंबन्धस्य आर्थिकत्वे 'मन्किन्' इत्यादिस्वरासिद्धिः । आर्थिकेनापि कारकसंबन्धेऽबोदाहरणत्वाभिधाने प्रकृतिः प्रहृतिरित्यादिप्रत्युदाहरणं न स्यात् । श्रुत्या धात्वर्थमात्रसंबन्धस्यापि प्रशब्दस्वार्थात् तत्करणसंबन्धः केन वारयितुं शक्यते इत्येवा दिक् । अत इह प्रत्ययार्थमात्रसंबन्धपरस्वाङ्गीकारेण स्वरः सिध्यतु पत्वं तु छान्दस्यमस्तु । शोभना स्तुतिर्ब्रह्ममिति बहुव्रीहिर्वा भवतु । एवं च ' नञ्मुभ्याम् ' इत्यन्तोदात्तं भविष्यति । अथवा सुष्ठु स्तुवन्तीति सुष्ठुतय इति करणभूता ऋचः स्तुतिशब्देनोच्यन्ते । ' क्तिक्क्तौ च संज्ञायाम् ' (पा. सू. ३. ३. १७४) इति क्तिक्प्रत्यये सति चित्वादन्तोदात्तता भविष्यति । न च करणीभूतानामृचां कर्तृप्रत्ययेन क्तिक्वा कथमभिधानमिति वाच्यम् । काष्ठानि पचन्तीतिवत् तासामपि स्वव्यापारप्राधान्यविवक्षया करणत्वोपपत्तेरिति ॥

वृषा यूथेव वंसगः कृष्टीरित्योर्जसा । ईशामि अप्रतिष्कृतः ॥ ८ ॥

वृषा । यूथाऽईव । वंसगः । कृष्टीः । इत्यर्ति । ओर्जसा । ईशानः । अप्रतिऽस्कृतः ॥ ८ ॥

वृषा कामानां वर्षितेन्द्रः । ओर्जसा स्वकीयबलेनानुग्रहीतुं । कृष्टीः मनुष्यान् । इत्यर्ति प्राप्नोति । कीदृश इन्द्रः । ईशानः समर्थः । अप्रतिष्कृतः प्रतिशब्दरहितः । याच्यमानं न परिहरतीत्यर्थः । इन्द्रस्य दृष्टान्तः । वंसगः वननीयगतितृपभः । यूथेव गोयूथानि यथा प्राप्नोति तद्वत् ॥ वृषा । ' कनिन्युवृषितश्चिधन्विराजिबुप्रतिदिवः ' (उ. सू. १. १५४) इति वर्षितः कनिन्प्रत्ययः । किस्वाद्गुणाभावः । निस्वादाद्बुदात्तः । यूथा इव । युवन्ति मिश्रीभवन्तीति यूथानि । ' यु मिश्रणामिश्रणयोः ' । ' तिथपृष्ठाथूथप्रोथाः ' (उ. सू. २. १६९) इति थक्प्रत्ययान्तो निपातितः । निपातनाद्दीर्घत्वम् । प्रत्ययस्वरेण आकार उदात्तः । ' शेष्ठन्दमि बहुलम् ' (पा. सू. ६. १. ७०) इति लुक् । ' इवेन विभक्तबलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च वक्तव्यम् ' (पा. सू. २. १. ४. २) इति समासेऽपि स एव

१. श-तथा च सति । २. छ-ण-य-धात्वर्थसंबन्धात् । ३. च-फ-अपरमर्भादिति । ४. च-छ-थ-फ-श-°वृत्तिप्रसङ्गः । ५. च-छ-ण-थ-फ-श-कथंविन् । ६. च-छ-ण-फ-करणसंबन्धः । ७. च-फ-याचमानम्

स्वरः । वंसगः । पृषोदरादिवात् अभिमतस्वरसिद्धिः (पा. सू. ६. ३. १०९) । कर्षन्तीति कृष्टयः । 'क्त्विक्तौ च संज्ञायाम्' इति क्त्विच् । चित्वादन्तोदात्तः । इत्यति । 'ऋ सृ गतौ' । तिप् । शपः श्लुः । 'श्लौ' (पा. सू. ६. १. १०) इति द्विर्भावः । अभ्यासस्य उरद्वहलादिशेषौ (पा. सू. ७. ४. ६६; ६०) । 'अतिपिप्त्योश्च' (पा. सू. ७. ४. ७७) इति अकारस्य हकारः । 'अभ्यासस्यासवर्णे' (पा. सू. ६. ४. ७८) इति द्व्यङादेशः । अङ्गस्य गुणो रपरत्वम् । ओजसा । 'उज्ज्वलोपश्च' (उ. सू. ४. ६३१) इत्यमुन् तत्संनियोगेन बकारलोपः । लघूपधगुणः (पा. सू. ७. ३. ८६) । निष्वादाद्युदात्तः । ईशानः । 'ईश ऐश्वर्ये' । लटः शानच् । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' (पा. सू. २. ४. ७२) इति शपो लुक् । 'चितः' इत्यन्तोदात्तं बाधित्वा अनुदात्तत्वात् लमावधानुक्तानुदात्तत्वेन धातुस्वर एव शिष्यते । अप्रतिष्कृतः अप्रतिशब्दिताः । 'कु शब्दे' । कर्मणि क्तः । पारस्करादिवात् सुडागमः (पा. सू. ६. १. १५७) । सुषामादिवात् पत्वम् (पा. सू. ८. ३. ९८) । नञ्समासः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

य एकैर्चर्षणीनां वसूनामिरज्यति । इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् ॥ ९ ॥

यः । एकः । चर्षणीनाम् । वसूनाम् । इरज्यति । इन्द्रः । पञ्च । क्षितीनाम् ॥ ९ ॥

यः इन्द्रः स्वयम् एकः एव चर्षणीनां मनुष्याणाम् इरज्यति ईप्ते; तथा वसूनां धनानाम् इरज्यति स इन्द्रः पञ्च निपादपञ्चमानां वृक्षीनां निवासार्हाणां वर्णानामनुग्रहीतेति शेषः ॥ एकः । 'इण् गतौ' । 'इण्भीकापाशत्यतिमर्चिभ्यः कन्' (उ. सू. ३. ३२३) इति कन् । बाहुलकात् कशेषाभावः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । चर्षणीनाम् । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । 'अन्तोदात्तात्' इत्यनुवृत्तौ 'नामन्यतरस्याम्' (पा. सू. ६. १. १७७) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । वसूनाम् । 'निन्' इत्यनुवृत्तौ 'शृस्त्वृस्निहित्रयसिबसिहनिह्निदिबन्धिमनिभ्यश्च' (उ. सू. १. १०) इति उप्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तः । इरज्यति । कण्ठादिपु 'इरज् ईर्ष्यायाम्' । अत्र ऐश्वर्यार्थः । 'कण्ठादिभ्यो यक्' (पा. सू. ३. १. २७) । प्रत्ययस्वरणोदात्तः । पञ्च । 'पचि व्यक्तीकरणे' । 'पंचेश्च' इति कनिन् । निष्वादाद्युदात्तः । क्षितीनाम् । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । 'नामन्यतरस्याम्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

आश्विनं शंभिष्यन् 'इन्द्रं वो विश्वतस्परि' इति जुहुयात् । 'संस्थितेवाश्विनाय स्तुवते' इति खण्डे 'वण्महौ अग्निं सूर्येति द्वाभ्यामिन्द्रं वो विश्वतस्परि' (आश्व. श्रौ. ६. ५) इति सूत्रितम् । चतुर्विंशोऽहनि प्रातःसवने द्वाग्राणाच्छंसिन् 'इन्द्रं वो विश्वतस्परि' इत्यारम्भणीया । 'चतुर्विंशे' इत्युपक्रम्य 'ऋजुनीती नो वरुण इन्द्रं वो विश्वतस्परि' (आश्व. श्रौ. ७. २) इति सूत्रितम् ॥

इन्द्रं वो विश्वतस्परि हवामहे जनैभ्यः । अस्माकमस्तु केवलः ॥ १० ॥

इन्द्रम् । वः । विश्वतः । परि । हवामहे । जनैभ्यः । अस्माकम् । अस्तु । केवलः ॥ १० ॥

हे ऋत्विग्यजमानाः विश्वतः सर्वेभ्यो जनैभ्यः परि उपरि अवस्थितम् इन्द्रं वः युष्मदर्थं हवामहे आह्वयामः । अतः स इन्द्रः अस्माकं केवलः असाधारणः अस्तु । इतरेभ्योऽप्यधिकमनु-

ग्रहमस्मासु करोवित्यर्थः ॥ इन्द्रम् । रन्प्रत्ययान्तो निष्वादाद्युदात्तः । वः । ‘अनुदात्तं सर्वम्’ इत्यनुवृत्तौ ‘बहुवचनस्य वस्नसौ’ (पा. सू. ८. १. २१) इति वस् । विश्वतः । ‘लिति’ (पा. सू. ६. १. १९३) इति प्रत्ययान् पूर्वमुदात्तम् । परि । निपातत्वादाद्युदात्तः । संहितायां ‘पञ्चम्याः परावध्यर्थे’ (पा. सू. ८. ३. ५१) इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । हवामहे । ह्वेजः शपि ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. ६. १. ३४) इति संप्रसारणपरपूर्वत्वे । गुणावादेशौ । जनेभ्यः । जन्यन्ते इति जनाः । जनयतेः कर्मणि घञ् । ‘जनिवध्योश्च’ (पा. सू. ७. ३. ३५) इति उपधाया वृद्ध्यभावः । जिष्वादाद्युदात्तत्वम् । अस्माकम् । अस्मच्छब्दोऽन्तोदात्तः । ‘शेषे लोपः’ (पा. सू. ७. २. ९०) इत्यन्तलोपपक्षे ‘साम आकम्’ (पा. सू. ७. १. ३३) इति आकारेण एकादश उदात्तः । टिलोपपक्षे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण आकार उदात्तः । केवलः । वृषादेराकृतिगणत्वादाद्युदात्तः ॥ ॥ १४ ॥ ॥ २ ॥

तृतीयेऽनुवाके चत्वारि सूक्तानि । तत्र ‘एन्द्र सानसिम्’ इत्यादिकं प्रथमं दशर्चं सूक्तं ‘सुरूप-कृन्नुम्’ इत्यादिषु षट्सु पञ्चमम् । ऋत्यादयस्तु पूर्ववन् । विशेषविनियोगस्तु — महाव्रते निष्केवल्ये औष्णिहृत्याशीतौ ‘एन्द्र सानसिं रयिम्’ इत्यादिके द्वे सूक्ते । पञ्चमारण्यके ‘औष्णिही तृचाशीतिः’ इति खण्डे शौनकेन सूत्रितं—‘सुरूपकृन्नुमृतय इति त्रीण्येन्द्र सानसिं रयिमिति सूक्ते’ (गे. आ. ५. २. ५) इति । अतिरात्रे प्रथमपर्यायेऽच्छावाकशब्दे ‘एन्द्र सानसिम्’ इति सूक्तम् । सूत्रितं च—‘इन्द्रमिन्द्राथिनो बृहदेन्द्र सानसिम्’ (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति । दर्शयागे इन्द्रयाजिनः सांनार्यस्य अनुवाक्या ‘एन्द्र सानसिं रयिम्’ इति । ‘उक्ता देवताः’ इत्यस्मिन् खण्डे ‘एन्द्र सानसिं रयिं प्र समाहिपे पुरुहूत शत्रून्’ (आश्व. श्रौ. १. ६) इति सूत्रितम् ॥

एन्द्र सानसिं रयिं सजित्वानं सदासहम् । वर्षिष्ठमुतये भर ॥ १ ॥

आ । इन्द्र । सानसिम् । रयिम् । सजित्वानम् । सदासहम् । वर्षिष्ठम् । ऊतये । भर ॥ १ ॥

हे इन्द्र ऊतये अस्मद्रक्षार्थं रयिं धनम् आ भर आहर । कीदृशं रयिम् । सानसिं संभजनीयम् । सजित्वानं समानशत्रुजयशीलम् । धनेन हि शत्रून् भृत्यान् संपाद्य शत्रवो जीयन्ते । सदासहं सर्वदा शत्रूनामभिवहेतुम् । वर्षिष्ठम् अतिशयेन वृद्धं प्रभूतमित्यर्थः ॥ सानसिम् । ‘वन पण संभक्तौ’ इत्यस्मात् अग्निप्रत्ययो वृद्धिः अन्तोदात्तत्वं च ‘सानसिधर्णसि’ (उ. सू. ४. ५४७) इत्यादिना निपात्यते । रयिम् । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । सजित्वानम् । समानान् अरीन् जेतुं शीलमस्य । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ (पा. सू. ३. २. ७५) इति कनिष् । उपपदसमासः । ‘समानस्य च्छन्दस्य-मूर्धप्रभृत्युदकेषु’ (पा. सू. ६. ३. ८४) इति समानस्य सभावः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण धातुस्वर एव शिष्यते । वर्षिष्ठम् । वृद्धशब्दात् ‘अतिशायने तन्निष्ठौ’ (पा. सू. ५. ३. ५५) इति इष्टम् । ‘प्रियस्थिरः’ (पा. सू. ६. ४. १५७) इत्यादिना वृद्धशब्दस्य वर्णदेशः । इष्टनो निष्वादाद्युदात्तत्वम् । ऊतये । ‘उदात्तः’ इत्यनुवृत्तौ ‘ऊतियूतिवृत्तिसाति’ इत्यादिना क्तिन् उदात्तो निपातितः । भर । ‘ह्रप्रहोर्भञ्छन्दसि’ (पा. सू. ८. २. ३२. १) इति हकारस्य भकारः । ‘ते प्राग्धातोः’ (पा. सू. १. ४. ८०) इति धातोः प्राक् प्रयोक्तव्यस्य आडः ‘व्यवहिताश्च’ (पा. सू. १. ४. ८२) इति छन्दसि व्यवहितप्रयोगः ॥

नि येन मुष्टिहृत्यया नि वृत्रा रुणधामहै । त्वोतासो न्यर्वता ॥ २ ॥

नि । येन । मुष्टिहृत्यया । नि । वृत्रा । रुणधामहै । त्वाऽऊतासः । नि । अर्वता ॥ २ ॥

यनेन धनेन संपादितानां भटानां नि मुष्टिहृत्यया नितरां मुष्टिप्रहारेण वृत्रा शत्रून् नि रुण-
धामहै निरुद्धान् करवाम तादृशं धनमाहरेत्यर्थः । वृत्रोनासः त्वया रक्षिता वयम् अर्वता अस्मदीयेना-
शेन नि रुणधामहै इत्यनुपङ्गः । पदातिर्युद्धेनाश्वयुद्धेन च शत्रून् विनाशयाम इत्यर्थः ॥ मुष्टिहृत्यया ।
'हनस्त च' (पा. सू. ३. १. १०८) इति सुबन्ते उपपदे क्यप्; तत्संनियोगेन नकाररथ तकारः ।
कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते 'परादिश्छन्दसि बहुलम्' (पा. सू. ६. २. १९९) इति बहुलग्रहणेन
त्रिचक्रादीनां छन्दस्यन्तोदात्तत्वाभिधानान् (पा. सू. ६. २. १९९. १) अन्तोदात्तत्वम् । नि । आख्यात-
संबन्धस्यापि नेरुपसर्गस्य 'व्यवहिताश्च' (पा. सू. १. ४. ८२) इति व्यवहितप्रयोगः । वृत्रा ।
'शेष्छन्दसि बहुलम्' (पा. सू. ६. १. ७०) इति शेलोपः । नलोपः । रुणधामहै । आदसंयोगेन
पिप्वात् (पा. सू. ३. ४. ९२) 'श्रस्मोरलोपः' (पा. सू. ६. ४. १११) इति अकारलोपो न
भवति । पिप्वादेव च आख्यातस्यानुदात्तत्वेन विकरणस्य श्रम एव उदात्तत्वं शिष्यते । ननु
'तिङ्ङितङिः' इति निघातेन भवितव्यम् । न । द्वे ह्यत्र तिङ्विभक्ती । निविडया मुष्टया निरुण-
धामहै इत्यत्र श्रुतैको । अर्वता निरुणधामहै इत्यत्रानुपक्ता द्वितीया । तयोः समुच्चयार्थश्चकारो
लुप्यते । तेन 'चादिलोपे विभाषा' (पा. सू. ८. १. ६३) इति प्रथमेयं तिङ्विभक्तिर्न निहन्यते ।
यथा 'नात्मना तृप्यति नान्यस्मै ददाति' (तै. सं. २. ५. ४. ३) इत्यत्र हि समुच्चयार्थस्य चशब्दस्य
लोपान् तृप्यतीति प्रथमा तिङ्विभक्तिर्न निहन्यते, ददातीति द्वितीया तु निहन्यते एव । ननु तत्र द्वे
तिङ्विभक्ती श्रूयेते । इह पुनरेकैव श्रुता । सर्वोत्तरत्रानुपज्यते नान्या श्रूयते इति द्वितीयाभावान्
कथमियं प्रथमा । न । अनुपङ्गलब्धद्वितीयापेक्षमपि प्राथम्यमुपजीव्य निघातनिषेधदर्शनात् । 'पुरो-
डाशं चाधिश्चयत्याज्यं च' (तै. सं. १. ६. ९. ३-४), 'प्रोक्षणीश्चासादयत्याज्यं च' (तै. सं. १.
६. ९. ४) इत्यत्र हि अधिश्चयति आसादयति इति आख्यातयोः प्रथमवाक्यद्वयश्रुतयोः उत्तरवाक्य-
द्वयेऽनुपङ्गमपेक्षैव प्राथम्यस्वीकारेण 'चवायोगे प्रथमा' (पा. सू. ८. १. ५९) इति निघातनिषेधो
दृष्ट इति । त्वया ऊता रक्षिताः त्वोतासः । 'प्रत्ययोत्तरपदयोश्च' (पा. सू. ७. २. ९८) इति मप-
र्यन्तस्य त्वादेशे दकारलोपश्छान्दसः, अवतेः निष्ठायामिडभावश्च । 'ज्वरवरत्निव्यविमवामुपधायाश्च'
(पा. सू. ६. ४. २०) इति ऊट् । 'एभ्येधयूट्सु' (पा. सू. ६. १. ८९) इति वृद्ध्यभावश्छान्-
न्दसः । 'तृतीया कर्मणि' (पा. सू. ६. २. ४८) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरेणाकार उदात्तः ।
'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्त ओंकारः । अर्वता । अर्वति गच्छति इति अर्वा । 'अर्व
गती' । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' (पा. सू. ३. २. ७५) इति वनिप्रत्ययः । 'नेद्वृशि कृति'
(पा. सू. ७. २. ८) इति इट्प्रतिषेधः । 'लोपो व्योर्वलि' (पा. सू. ६. १. ६६) इति
वकारलोपः । अर्वणस्त्रसावनजः' (पा. सू. ६. ४. १२७) इति तकारः । वनिपः पिप्वान्
घातुस्वर एव ॥

इन्द्र त्वोतास आ वयं वज्रं घना ददीमहि । जयेम सं युधि स्पृधः ॥ ३ ॥

इन्द्र । त्वाऽऊतासः । आ । वयम् । वज्रम् । घना । ददीमहि । जयेम । सम् । युधि । स्पृधः ॥ ३ ॥

हे १इन्द्र १त्वोतासः त्वया पालिताः १वयं १घना घनं शत्रुप्रहरणायात्यन्तदृढं १वज्रम् आयुधम्
१आ १ददीमहि स्वीकुर्मः । तेन च वज्रेण १युधि युद्धे १स्पृधः स्पर्धमानान् शत्रून् १सं १जयेम सम्यक्
जयेम ॥ त्वोतासः । उक्तम् । वज्रम् । ' वज व्रज गतौ ' । ' ऋग्वेन्द्राप्र ' (उ. सू. २. १८६)
इत्यादिना रन्प्रत्ययान्तो निपातः । घना । घनः काठिन्यम् । तदस्यातीति अशंआदित्वात्
अच् (पा. सू. ५. २. १२७) । चित्वादान्तोदात्तः । ' सुपां सुलुक् ' इति डादेशः । ददीमहि ।
' दुदाञ् दाने ' । प्रार्थनायां लिङ् । क्रियाफलस्य कर्तृगामित्वान् ' स्वरितजितः ' (पा. सू. १.
३. ७२) इत्यात्मनेपदोत्तमपुरुषबहुवचनं महिङ् । जुहोत्यादित्वात् शपः श्लुः (पा. सू. २. ४.
७५) । ' श्लौ ' (पा. सू. ६. १. १०) इति द्विर्भावः । ' लिङः सलोपोऽनन्यस्य ' (पा. सू. ७.
२. ७९) इति सलोपः । ' आभ्यस्तयोरातः ' (पा. सू. ६. ४. ११२) इति आकारलोपः ।
जयेम । शपः पिप्वादानुदात्तत्वम् । तिङश्च लसार्वधातुकस्वरात् धातुस्वर एव शिष्यते । ' छन्दसि
परेऽपि ' (पा. सू. १. ४. ८१) इति समः परः प्रयोगः । युधि । ' युध संप्रहारे ' । संपदादि-
त्वात् भावे क्प् (पा. सू. ३. ३. १०८. ९) । ' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । स्पर्धन्ते
इति स्पृधः । ' स्पर्ध संघर्षे ' । ' क्प्च ' (पा. सू. ३. २. ७६) इति क्प् । ' बहुलं छन्दसि ' इति रेफस्य संप्रसारणम् ऋकारः । अकारलोपश्च ॥

वयं शूरैर्भिरस्तृभिरिन्द्र त्वया युजा वयम् । सासह्याम पृतन्यतः ॥ ४ ॥

वयम् । शूरैर्भिः । अस्तृभिः । इन्द्र । त्वया । युजा । वयम् । सासह्याम । पृतन्यतः ॥ ४ ॥

१वयं कर्मानुष्ठातारः १शूरैर्भिः शौर्ययुक्तैः १अस्तृभिः आयुधानां प्रक्षेपृभिर्भटैः संयुज्येमहीति
शेषः । हे १इन्द्र तादृशां भटसहितां वयं १युजा सहायभूतेन १त्वया १पृतन्यतः सेनामिच्छतः १शत्रून्
१सासह्याम अतिशयेनाभिभवेम ॥ शूरैर्भिः । ' शु श्रु गतौ ' । ' ऋन् ' (उ. सू. २. १८२) इत्यनु-
वृत्तौ ' शुसिचिमीनां दीर्घश्च ' (उ. सू. २. १८३) इति ऋन् । कित्वाद्गुणाभावः । निष्वा-
दाद्युदात्तत्वम् । ' बहुलं छन्दसि ' (पा. सू. ७. १. १०) इति ऐसो निषिद्धत्वात् ' बहुवचने झल्येत् '
(पा. सू. ७. ३. १०३) इति एत्वम् । सहयोगे तृतीयाबलात् (पा. सू. २. ३. १९)
वयमित्यस्मत्पदस्यमभिव्याहाराच्च वयं संयुज्येमहीति गम्यम् । विनापि सहशब्देन ' वृद्धो यूना ' (पा. सू.
१. २. ६५) इति निपातनादिति ह्युक्तम् । अस्तृभिः शस्त्रास्त्रप्रक्षेपणशीलैः तद्धर्मभिः तत्साधुकारिभिर्वा ।
' असु क्षेपणे ' । ' तृन् ' (पा. सू. ३. २. १३५) इति ताच्छील्यादिषु तृन् । निष्वादाद्युदात्तः ।
' रधादिभ्यश्च ' (पा. सू. ७. २. ४५) इति विकल्पविधानात् अयं पक्षे इडर्भावः । त्वया । ' युष्य-
सिभ्यां मदक् ' (उ. सू. १. १३६) । कित्वाद्गुणाभावः । युष्मदः प्रत्ययस्वरेण अकार उदात्तः ।
तृतीयैकवचनं टा (पा. सू. ४. १. २) । ' त्वमावेकवचने ' (पा. सू. ७. २. ९७) इति मपर्यन्तस्य
त्वादेशः । ' अतो गुणे ' (पा. सू. ६. १. ९७) इति पररूपत्वम् । ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' इत्युदात्तः ।
युजा । ' अञ्चयुजिक्ञ्चां च ' (पा. सू. ३. २. ५९) इति किन् । ' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ।
सासह्याम भृशं पुनः पुनः सहेमहि । ' पक्ष मर्षणे ' । ' धात्वादेः पः सः ' । ' धातोरेकाचो हलादेः

१. ठ-निपातितः । २. त-' महिङ् ' नास्ति । ३. त-जयेम । जि जये । ४. ठ-तादृश-
भटसहिताः । ५. च-छ-ठ-ण-थ-फ-श शुषिचिमीनाम् । ६. ठ-त्यस्मदा समभिः । ७. च-त-फ-
' इडभावः ' इत्यानन्तरं ' वस्तुतस्तु रु(र)धादावभावात् तृन्तृचौ शंसिक्षदादिभ्य इत्यनेन अनिट् तृन् ।

क्रियासमभिहारे यङ् ' (पा. सू. ३. १. २२) । ' यङोऽचि च ' (पा. सू. २. ४. ७४) इति लृक् । ' सन्यङोः ' (पा. सू. ६. १. ९) इति द्विर्भावः । हलादिशेषः (पा. सू. ७. ४. ६०) । ' दीर्घोऽ-
कितः ' (पा. सू. ७. ४. ८३) इति दीर्घः । प्रार्थनायां लिङ् । चर्कराते परस्मैपदम् अदादिवच्च द्रष्टव्य-
मिति परस्मैपदोत्तमपुरुषबहुवचनं मस् । कर्तरि शप् । अदादिवद्भावात् लृक् । ' नित्यं ङितः ' (पा. सू.
३. ४. ९९) इति अन्त्यसंस्कारलोपः । ' यासुट् परस्मैपदेऽपूदात्तो ङिञ्च ' (पा. सू. ३. ४. १०३) इति
यासुट् । ' लिङः सलोपोऽनन्त्यस्य ' (पा. सू. ७. २. ७९) इति सकारलोपः । सति शिष्टत्वात् यासुट् एव
उदात्तत्वं शिष्यते । पादादिवात् न निघातः । पृतन्यतः । योद्धुं पृतनामात्मन इच्छतः । ' सुप आत्मनः
क्यच् ' इति क्यच् । ' समाद्यन्ना धातवः ' (पा. सू. ३. १. ३२) इति धातुसंज्ञायां ' सुपो धातुप्रातिपदि-
कयोः ' (पा. सू. २. ४. ७१) इति सुपो लृक् । ' क्यचि च ' (पा. सू. ७. ४. ३३) इत्यनुवृत्तौ ' क्य-
ध्वरपृतनस्यचि लोपः ' (पा. सू. ७. ४. ३९) इति आकारलोपः । पृतन्यधातुः चित्त्वादान्तोदात्तः ।
उपरि लटः शत्रादेशः । कर्तरि शप् । पिप्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधातुकस्वरेण उदात्तेन सह
' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' इति पृतन्यच्छब्दोऽन्तोदात्तः । शसः सुप्स्वरेणानुदात्तस्य ' अन्तोदात्तात् ' (पा. सू. ६. १. १६९) इत्यनुवृत्तौ ' शतुरनुमो नद्यजादी ' (पा. सू. ६. १. १७३) इत्युदात्तत्वम् ॥

म॒हो॑ इन्द्रः प॒रश्च॑ नु म॒हि॒त्वम॑स्तु व॒ज्रिणे॑ । द्यौर्न॑ प्र॒थि॒ना शवः॑ ॥ ५ ॥

म॒हान् । इन्द्रः॑ । प॒रः । च॑ । नु । म॒हि॒त्वम् । अ॒स्तु । व॒ज्रिणे॑ । द्यौः । न । प्र॒थि॒ना । शवः॑ ॥ ५ ॥

अयम् । इन्द्रः । महान् शरीरेण प्रौढः । परश्च गुणैरुत्कृष्टोऽपि । नु किञ्च । वज्रिणे वज्रयुक्ताये-
न्द्राय । महित्वं पूर्वोक्ते द्विविधमाधिक्यं सर्वदा । अस्तु । स्वभावसिद्धस्यापि भक्त्या प्रार्थनमेतत् ।
किञ्च । द्यौर्न ह्युलोक इव । शवः पलमिन्द्रस्य सेनारूपं । प्रथिना प्रथिम्ना पृथुत्वेन युज्यतामिति
शेषः । यथा ह्युलोकः प्रभूत एवमस्य सेना प्रभूता । नृशब्दो यद्यपि क्षिप्रनामसु ' नु मधु ' (नि. २.
१५. १) इति पठितस्तथाप्यत्र तस्यान्वयाभावात् निपातत्वेन अनेकार्थत्वसंभवाच्च समुच्चयार्थोऽत्र
गृहीतः । नृशब्दो लोके प्रतिपेधार्थ एव । स्वाध्याये तु प्रतिपेधार्थ उपमार्थश्चेति द्विविधः । येन पदेनान्वि-
यते तस्मात् पूर्वं प्रयुज्यमानः प्रतिपेधार्थ उपरिष्टात् प्रयुज्यमान उपमार्थः । तथा च यास्क उदाहरति—
' उभयमन्वध्यायं नेन्द्रं देवममंसतेति प्रतिपेधार्थीयः पुरस्तादुपाचारस्तस्य यत्प्रतिपेधति । दुर्मदासो न
सुरायामित्युपमार्थीय उपरिष्टादुपाचारस्तस्य येनोपमिमीते ' (निरु. १. ४) इति । अत्रोपमेयवाचिनो
द्युशब्दस्यापि प्रयुक्तत्वात् उपमार्थः स्वीकृतः । अष्टाविंशतिसंख्याकेषु बलनामसु ' ओजः पाजः शवः '
(नि. २. ९. ३) इति पठितम् ॥ महान् इति नकारस्य मंहितायां ' दीर्घादिति समानपादं ' (पा.
सू. ८. ३. ९) इति रुत्वम् । ' आनोऽटि नित्यम् ' (पा. सू. ८. ३. ३) इति पूर्वस्य आकारस्य
अनुनासिकः । ' भोभमोअघोअरूवस्य योऽशि ' (पा. सू. ८. ३. १७) इति यकारः । तस्य लोपः (पा.
सू. ८. ३. १९) । तस्यासिद्धत्वात् (पा. सू. ८. २. १) स्वरसंधिर्न भवति । महिः ' इन् '
(उ. सू. ४. ५५७) इति औणादिक इन् । महेर्भावो महित्वम् । ख इति प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । स
एव शिष्यते । वज्रिणे । इकारः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । द्यौः । द्योशब्दः प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । ' गोतो
जित् ' (पा. सू. ७. १. ९०) इति त्रिभक्तेर्णिच्त्वात् ' अचो ङिति ' (पा. सू. ७. २. ११५)

१. च-फ-संयुज्यतामिति; छ-सुयुज्यतामिति । २. च-त-फ-श-उपमानार्थः । ३. ट-अतः अत्रोप ।
४. च-फ-उपमानार्थः ।

इति वृद्धिः आन्तरतम्यान् उदात्तैव भवति । प्रथिना प्रथिम्ना । पृथोर्भाक् इत्यर्थे 'पृथ्वादिभ्य इरु-
निच्वा' (पा. सू. ५. १. १२२) इति इमनिच् । ' र क्तो हलादेर्लोपोः ' (पा. सू. ६. ४. १६१)
इति ऋकारस्य रभावः । ' तुरिष्ठेमेयःसु ' (पा. सू. ६. ४. १५४) इत्यनुवृत्तौ ' टेः ' (पा. सू.
६. ४. १५५) इति टिलोपः । प्रथिमन्शब्दः चित्वादन्तोदात्तः । तृतीयैकवचने भत्वात् ' अलोपोऽनः '
(पा. सू. ६. ४. १३४) इति अकारलोपः । छान्दसो मकारलोपः । ' अनुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोपः '
(पा. सू. ६. १. १६१) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । शवः । ' नव्विपयस्यानिसन्तस्य ' (फि. सू. २६)
इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ १५ ॥

समोहे वा य आशत नरस्तोकस्य सनिता । विप्रासो वा धियायवः ॥ ६ ॥

सम्ऽओहे । वा । ये । आशत । नरः । तोकस्य । सनिता । विप्रासः । वा । धियायवः ॥ ६ ॥

ये नरः पुरुषाः समोहे संग्रामे तोकस्य अपत्यस्य सनिता वा लाभे वा आशत व्यासवन्तः ।
इन्द्रं स्तुयेति शेषः । वा अथवा विप्रासः मेधाविनः धियायवः प्रज्ञाकामाः सन्तः आशत ते सर्वे
लभन्ते इत्यध्याहारः । ' रणः ' इत्यादिषु पट्चत्वारिंशत्संग्रामनामसु ' समोहे समिथे ' (नि. २. १७.
२५) इति पठितम् । पञ्चदशस्वपत्यनामसु ' तुक् तोकम् ' (नि. २. २. २) इति पठितम् ॥ समोहे ।
प्रातिपदिकान्तोदात्तत्वम् । वा । ' चादयोऽनुदात्ताः ' (फि. सू. ८४) इत्यनुदात्तः । आशत । ' अशू
व्याप्तौ ' । छान्दसः च्लेलोपः । आडागम उदात्तः (पा. सू. ६. ४. ७२) । सति स्निष्टत्वेन स एव शि-
ष्यते । नरः । प्रातिपदिकस्वरः । सनिता । स्त्रियां क्तिन् । ' तितुत्रेप्वग्रहादीनाम् ' (पा. सू. ७. २. ९. १) ।
निगृहीतिः निपठितिः इतिवत् इडागमः । विप्रासः । ' ऋग्रेन्द्र ' (उ. सू. २. १८६) इत्यादिना विप्र-
शब्दो रन्प्रत्ययान्तो निपातितः । धियायवः । ' धि धारणे ' । धीयते धार्यतेऽवबुध्यते श्रुतमर्थजानम्
अनया इति धिया प्रज्ञा । तामात्मन इच्छन्तीति क्यच् । ' क्याच्छन्दसि ' (पा. सू. ३. २. १७०)
इति उप्रत्ययः । अतो लोपः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः ॥

यः कुक्षिः सोमपातमः समुद्रइव पिन्वते । उर्वीरापो न काकुदः ॥ ७ ॥

यः । कुक्षिः । सोमपातमः । समुद्रऽइव । पिन्वते । उर्वीः । आपः । न । काकुदः ॥ ७ ॥

यः कुक्षिः अस्येन्द्रस्योदरप्रदेशः सोमपातमः अतिशयेन सोमस्य पाता स कुक्षिः समुद्र-
इव पिन्वते वर्धते । सेचनार्थो धानुः औचित्येन वृद्धिं लक्षयति । काकुदः सुखसंबन्धिन्यः उर्वीः
बह्वयः आपो न जलानीव । जिह्वासंबन्धमास्योदकं यथा कदाचिदपि न शुष्यति तथेन्द्रस्य कुक्षिः
सोमपूरितो न शुष्यतीत्यर्थः । यद्यपि ' श्लोकः ' इत्यादिषु सप्तपञ्चाशत्सु वाङ्मनामसु ' काकुन् जिह्वा '
(नि. १. ११. २८) इति पठितं तथाप्युदकसंबन्धसिद्ध्यर्थमत्र काकुच्छब्देन सुखमुपलक्ष्यते ।
संबन्धवाचिनस्तद्धितस्यात्र छान्दसो लोपो द्रष्टव्यः ॥ सोमपातमः । सोमं पिबतीति सोमपाः । आकारो
धानुस्वरेणोदात्तः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते । तमपः पित्वादनुदात्तत्वम् ।
समुद्रशब्दः प्रातिपदिकत्वादन्तोदात्तः । ' इवेन विभक्त्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वराच्च च '

इति प्रकृतिस्वरः । पिन्वते । 'पिवि सेचने' । 'इदितो नुम् धातोः' (पा. सू. ७. १. ५८) इति नुमागमः । शपः पिन्वेनानुदात्तत्वम् । तिङ्श्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वर एव शिष्यते । उर्वीः । उरुशब्दोऽन्तोदात्तः । 'वोतो गुणवचनात्' (पा. सू. ४. १. ४४) इति ङीप् । यणादेशः । 'उदात्तयो हल्पूर्वात्' (पा. सू. ६. १. १७४) इति ईकार उदात्तः । जसा सह 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इति एकादेश उदात्तः । आपः । प्रातिपदिकस्वरः । काकुदः । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः ॥

अभिप्लवपडहगतेषु उक्थ्येषु तृतीयसवने ब्राह्मणाच्छंसिनः 'एवा ह्यस्य सूनृता' इति अनुरूप-सूनृचः । 'एह्य पु ब्रवाणि ते' इति खण्डे 'अथ ब्राह्मणाच्छंसिनः' इत्युपक्रम्य 'एवा ह्यसि वीरयुरेवा ह्यस्य सूनृता' (आश्व. श्रौ. ७. ८) इति सूत्रितम् ॥

ए॒वा ह्य॑स्य स॒नृता॑ वि॒र॒प्शी गो॒मती॑ म॒ही । प॒क्वा शा॒खा न दा॒शुषे॑ ॥ ८ ॥

ए॒व । हि । अ॒स्य । स॒नृता॑ । वि॒र॒प्शी । गो॒मती॑ । म॒ही । प॒क्वा । शा॒खा । न । दा॒शुषे॑ ॥ ८ ॥

अस्य इन्द्रस्य सूनृता प्रियसत्यरूपा वाक् दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय तदर्थम् एवा एहि एवं खलु अनन्तरपदवक्ष्यमाणगुणोपेता भवतीत्यर्थः । कीदृशी । विरप्शी विविधरणोपेतवाचययुक्ता बहुविधोपचारवादिनीत्यर्थः । गोमती बह्वीभिर्गोभिरुपेता गोप्रदेश्यर्थः । अत एव मही महती पूज्या । यथोक्तवाचो दृष्टान्तः । पक्वा शाखा न । यथा बहुभिः पक्वैः फलैरुपेता पनसवृक्षादिशाखा प्रीतिहेतुस्तद्वत् । यद्यपि महन्नामसु 'ब्राधन् विरप्शी' (नि. ३. ३. २२) इति पठितं, तथाप्यत्र मही इत्यनेन पुनर्लक्षप्रसङ्गात् अवयवार्थो गृहीतः ॥ एव । 'एवमादीनामन्तः' (फि. सू. ८२) इत्यन्तोदात्तः । संहितायां 'निपातस्य च' (पा. सू. ६. ३. १३६) इति दीर्घः । हि । निपात आधुदात्तः । अस्य । प्रकृतस्येन्द्रस्य परामर्शात् 'इदमोऽन्वादेशो' (पा. सू. २. ४. ३२) इत्यादिना अन्वादेशोऽनुदात्त इति सर्वानुदात्तः । सूनृता । 'ऊन परिहाणे' । सुतराम् ऊनयति अप्रियमिति सूनृ । सा चासौ कृता सत्या चेति सूनृता प्रियसत्या वाक् । 'परादिभ्यश्चन्दसि बहुलम्' (पा. सू. ६. २. १९९) इति ऋकार उदात्तः । विरप्शी । विचित्रं रपणं विरप् । 'रप लप व्यक्तायां वाचि' । संपदादित्वात् भावे क्तिप् । तवेषामस्तीति विरप्शानि वाक्यानि । तानि यस्यां वाचि सन्ति सा वाक् विरप्शिनी । 'अत इनिठनौ' (पा. सू. ५. २. ११५) इति इनिः । 'यस्येति च' (पा. सू. ६. ४. १४८) इति अकारलोपः । 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' (पा. सू. ४. १. ५) इति ङीप् । इकारः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । नकारलोपश्चान्दसः । सवर्णदीर्घः 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्तः । गावोऽस्यां सन्तीति गोमती । मतुङ्ङीपौ पिषादनुदात्तौ । प्रातिपदिकस्वर एव शिष्यते । मही महती । 'उगितश्च' (पा. सू. ४. १. ६) इति ङीप् । तस्य पिषादनुदात्तत्वे प्राप्ते 'शतुरनुभो नयजादी' इत्यत्र 'बृहन्महतोरुपसंख्यानम्' (पा. सू. ६. १. १७३. १) इत्युदात्तत्वम् । अच्छन्दलोपश्चान्दसः । पक्वा । 'दुपचप् पाके' । 'निष्ठा' (पा. सू. ३. २. १०२) इति क्तप्रत्ययः । 'पचो वः' (पा. सू. ८. २. ५२) इति वत्वम् । 'चोः कुः' (पा. सू. ८. २. ३०) इति कुत्वम् । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । टापा सह सवर्णदीर्घः 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्तः । शाखा । 'शाखृ भ्याखु व्यासौ' । पचाद्यच् । चिषादन्तोदात्ते प्राप्ते वृषादेः आकृतिगणत्वात् वृषादिवादाधुदात्तत्वम् । दाशुषे । 'दाशृ दाने' । 'दाश्वान्साह्यान्मीदृवांश्च' (पा. सू. ६. १. १२) इति निपातनात् कसौ इडभावो द्विर्वचनाभावश्च । चतुर्थ्येकवचने 'यचि

१. च-छ-त-फ-श- 'प्रकृतिस्वरः' नास्ति । २. ग-घ-च-छ-ण-त-फ-य-श- 'सह' नास्ति

भम्' (पा. सू. १. ४. १८) इति भसंज्ञायां ' वसोः संप्रसारणम् ' (पा. सू. ६. ४. १३१) इति संप्रसारणं वकारस्य उकारः । परपूर्वत्वम् । ' शासिवसिघसीनां च ' (पा. सू. ८. ३. ६०) इति पात्वम् । प्रत्ययस्वरेण उकार उदात्तः ॥

एवा हि ते विभूतय ऊतय इन्द्र मावते । सद्यश्चित्सन्ति दाशुषे ॥ ९ ॥

एव । हि । ते । विऽभूतयः । ऊतयः । इन्द्र । माऽवते । सद्यः । चित् । सन्ति । दाशुषे ॥ ९ ॥

हे 'इन्द्र' एते तव 'विभूतयः' ऐश्वर्यविशेषाः 'एवा' एहि एवंविधाः खलु । किंविधा इति तदुच्यते । 'मावते मत्सदृशाय' दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय 'ऊतयः' त्वदीयरक्षारूपाः 'सद्यश्चित्' सन्ति । यदा कर्म अनुष्ठितं तदैव भवन्ति ॥ मावते मत्सदृशाय । 'वतुप्प्रकरणे युष्मदस्मद्भ्यां छन्दसि सादृश्य उपसंख्यानम्' (पा. सू. ५. २. ३९. १) इति अस्मच्छब्दात् वतुप् । मपर्यन्तस्य 'प्रत्ययोत्तरपदयोश्च' (पा. सू. ७. २. ९८) इति मादेशः । अदृशब्देन सह 'अतो गुणे' (पा. सू. ६. १. ९७) इति पररूपत्वम् । 'इन्द्रशवतुषु' (पा. सू. ६. ३. ८९) इत्यनुवृत्तौ 'आ सर्वनाम्नः' (पा. सू. ६. ३. ९१) इति वकारस्य आकारः । सवर्णदीर्घत्वम् । वतुपः पित्रात् प्रातिपदिकस्वर एव शिष्यते । सद्यः । समाने दधि इत्यर्थे 'सद्यः परस्परार्यैषमः' (पा. सू. ५. ३. २२) इत्यादिना निपातितम् । प्रत्यय-स्वरेणान्तोदात्तत्वम् । चित् । 'चादयोऽनुदात्ताः' (फि. सू. ८४) इत्यनुदात्तः । सन्ति । 'अस मुवि' । लटः स्थाने सि । 'झोऽन्तः' (पा. सू. ७. १. ३) । 'अदिप्रभृतिभ्यः ञपः' (पा. सू. २. ४. ७२) इति ञपो लुक् । तिङ्गः प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । 'प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम्' (पा. सू. १. १. ६२) इति शबकारमाश्रित्य लसार्वधातुकानुदात्तत्वं न भवति । 'वर्णाश्रयविधौ प्रत्ययलक्षणं नास्ति' (परिभा. २१) इति नियेजात् । दाशुषे । गतमन्त्रे गतम् ॥

* एवा ह्यस्य काम्या स्तोम उक्थं च शंस्या । इन्द्राय सोमपीतये ॥ १० ॥

एव । हि । अस्य । काम्या । स्तोमः । उक्थम् । च । शंस्या । इन्द्राय । सोमऽपीतये ॥ १० ॥

'अस्य' इन्द्रस्य 'स्तोमः' सामसाध्यं स्तोत्रम् 'उक्थं' च ऋक्साध्यं शास्त्रमपि 'एवा' एहि एते उभे एवंविधे खलु । किंविधे इति तदुच्यते । 'काम्या' कामयितव्ये 'शंस्या' ऋत्विग्भिः शंसनीये । किमर्थं शंसनमिति तदुच्यते । 'इन्द्राय' 'सोमपीतये' इन्द्रस्य सोमपानार्थम् ॥ एवा ह्यस्य । व्यवहितमन्त्रे गतम् । काम्या । कर्मणिङ्स्तात् 'अचो यत्' (पा. सू. ३. १. ९७) । 'गेरनिटि' (पा. सू. ६. ४. ५१) इति णिलोपः । 'तिस्त्वरितम्' (पा. सू. ६. १. १८५) इति स्वरिते प्राप्ते 'यतोऽनावः' (पा. सू. ६. १. २१३) इत्याद्युदात्तत्वम् । सुपो ङादेशः । स्तोमः । 'अर्तिस्तुसु' (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना मन्प्रत्ययः । उक्थम् । 'वच परिभाषणे' । 'पातृनुदिवचिरिचिसिचिभ्यस्थक्' (उ. सू. २. १६४) इति थक् । क्त्वात् संप्रसारणम् । परपूर्वत्वगुणाभावौ । शंस्या । 'शंसु स्तुतौ' । ज्यन्तात् 'अचो यत्' । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । सुपो ङादेशः । सोमस्य पीतिः सोमपीतिः । कृदुत्तर-पदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । अथवा सोमस्य पीतिर्यस्येन्द्रस्य इति सोमपीतिरिन्द्रः । 'बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदम्' (पा. सू. ६. २. १) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ १६ ॥

‘ इन्द्रेहि ’ इत्यादिकं दशवं सूक्तं ‘ सुरुपकृन्नुम् ’ इत्यादिषु षष्ठम् । ऋत्यादयस्तस्य पूर्ववत् । विशेषस्तु अतिरात्रे द्वितीयपर्यायेऽच्छावाकशब्दे ‘ इन्द्रेहि ’ इत्यनुरूपस्तृचः । ‘ अतिरात्रे पर्यायाणाम् ’ इति खण्डे ‘ इदं वसो सुतमन्ध इन्द्रेहि मत्स्यन्धसः ’ (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति सूत्रितम् ॥

इन्द्रेहि मत्स्यन्धसो विश्वेभिः सोमपर्वभिः । महौ अभिष्टिरोजसा ॥ १ ॥

इन्द्र । आ । इहि । मत्सि । अन्धसः । विश्वेभिः । सोमपर्वेऽभिः ।

महान् । अभिष्टिः । ओजसा ॥ १ ॥

हे ^१इन्द्र ^२एहि अस्मिन् कर्मण्यागच्छ । आगत्य च ^३विश्वेभिः सर्वैः ^४सोमपर्वभिः सोमरसकूपैः ^५अन्धसः अन्धोभिः अन्धैः ^६मत्सि माद्य दृष्टो भव । तत ऊर्ध्वम् ^७ओजसा बलेन ^८महान् भूत्वा ^९अभिष्टिः शत्रूणामभिभविता भव इति शेषः । अष्टाविंशतिसंख्याकेषु बलनामसु ‘ ओजः पाजः ’ (नि. २. ९. १) इति पठितम् ॥ आ इहि । ‘ आद्रुणः ’ (पा. सू. ६. १. ८७) । इन्द्र एहि । यो ब्रुभयोः स्थाने लभतेऽसावन्यतरव्यपदेशमिति आङ्माङोः एकादेशस्य आङ्व्यपदेशान् ‘ ओमाङोश्च ’ (पा. सू. ६. १. ९५) इति पररूपम् । मत्सि माद्य । ‘ मदी हर्षग्लेपनयोः ’ । लोटः सिप् । ‘ सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्पन्ते ’ (परिभा. ३.५) इति सेहिरादेशः (पा. सू. ३. ४. ८७) न भवति । ‘ दिवादिभ्यः श्यन् ’ (पा. सू. ३. १. ६९) इति श्यन् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति श्यनो लुक् । ‘ न लुमताङ्गस्य ’ (पा. सू. १. १. ६३) इति प्रायस्यलक्षणप्रतिषेधात् ‘ शमामष्टानां दीर्घः श्यनि ’ (पा. सू. ७. ३. ७४) इति उपधादीर्घो न भवति । सिपः पिप्वात् धातुस्वर एव । अन्धसः । ‘ अदेर्नुम् घश्च ’ (उ. सू. ४. ६४५) इति असुन् । व्यत्ययेन तृतीयाबहुवचनं कर्तव्यम् । निष्वादाद्युदात्तः । विश्वेभिः । ‘ अशिप्रुषि ’ (उ. सू. १. १४९) इत्यादिना कन् । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । ऐसादेशः ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. ७. १. १०) इति न भवति । सोमपर्वभिः । लतारूपं सोमं पृणन्ति पूरयन्तीति सोमपर्वाणः सोमरसाः । ‘ पू पालनपूरणयोः ’ । ‘ अन्धेभ्योऽपि दृश्यन्ते ’ (पा. सू. ३. २. ७५) इति वनिप् । गुणो रपरत्वम् । वनिपः पिप्वात् धातुस्वर एव । उपपदसमासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरैः पुनः स एव भवति । अभिष्टिः अभिगन्ता । ‘ इष गतौ ’ । ‘ मन्त्रे वृष ’ (पा. सू. ३. ३. ९६) इत्यादिना किन् उदात्तः । स हि भावपरोऽपि भवितारं लक्षयति । क्तिवात् लघूपधगुणाभावः । ‘ तितुत्रतथसिसुसरकसेषु च ’ (पा. सू. ७. २. ९) इति इडागमो न भवति । अभिषाब्दस्य इकारे ‘ एमनादिषु पररूपं वक्तव्यम् ’ (पा. सू. ६. १. ९४. ६) इति पररूपत्वम् । प्रादिसमासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ओजसा । ‘ उब्जेर्बलोपश्च ’ (उ. सू. ४. ६३१) इति असुन् । निष्वादाद्युदात्तः ॥

एमेनं सृजता सुते मन्दिमिन्द्राय मन्दिने । चक्रि विश्वानि चक्रये ॥ २ ॥

आ । ईम् । एन्म् । सृजत । सुते । मन्दिम् । इन्द्राय । मन्दिने । चक्रिम् । विश्वानि । चक्रये ॥ २ ॥

^१ईम् इत्यनर्थकः पादपूरणाय प्रयुक्तः । हे अध्वर्यवः ^२सुते अभिषुते चमसस्थे सोमे ^३एनं सोमम् ^४इन्द्राय इन्द्रार्थम् ^५आ ^६सृजत पुनरभ्युक्षयत । शुक्रामन्थिचमसगणे पुनरभ्युक्षयनम् आपस्तम्बेनोक्तं—

‘ होत्रकाणां चमसाध्वयवः सकृत्सकृदुत्वा शुक्रस्याभ्युक्षीयोपावर्तध्वमिति ’ (आप. श्रौ. १२. २३.४) इति । कीदृशम् एनम् । ‘मन्दि हर्षहेतुं चक्रि साधुकरणशीलम् । कीदृशाय इन्द्राय । ‘मन्दिने हर्षयुक्ताय ‘विश्वानि सर्वाणि कर्माणि चक्रये कृतवते । सर्वकर्मनिष्पादनशीलायेत्यर्थः । ईम् इत्यस्य पादपूर्णार्थत्वं यास्क आह—‘ अथ ये प्रवृत्तेऽर्थेऽमिताक्षरेषु ग्रन्थेषु वाक्यपूरणा आगच्छन्ति पदपूर्णास्ते मिताक्षरेष्वनर्थकाः कर्मीमिद्विति ’ (निरु. १. ९) इति । अस्यायमर्थः । अन्यैरेव पदैर्विवक्षितेऽर्थे समाप्ते सति ये शब्दा ईमित्यादयः प्रयुक्तास्ते शब्दा अमिताक्षरेषु छन्दोराहित्येन परिमिताक्षररहितेषु ब्राह्मणादिवाक्येषु वाक्यपूरणार्था द्रष्टव्याः । मिताक्षरेषु छन्दोयुक्तेषु ग्रन्थेषु पादपूर्णार्थाः । ते च कर्मीमित्यादय इति । ईमित्यस्य शब्दस्यानर्थक्याय एतामृचमुदाजहार—‘ एमेनं सृजता सुते । आसृजतेनं सुते ’ (निरु. १. १०) इति ॥ एनम् । इदमो द्वितीयायां ‘ द्वितीयाटौःस्वेनः ’ (पा. सू. २. ४. ३४) इति एनादेशः । ‘ अनुदात्तः ’ (पा. सू. २. ४. ३२) इत्यनुवृत्तेः सर्वानुदात्तः । सृजत । संहितायाम् ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ (पा. सू. ६. ३. १३७) इति दीर्घः । मन्दि प्रमोदहेतुम् । ‘ मदि स्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिगतिषु ’ । ‘ इदितो नुम् धातोः ’ (पा. सू. ७. १. ५८) इति नुम् । मन्दमानं प्रयुक्ते इत्यर्थे ‘ हेतुमति च ’ (पा. सू. ३. १. २६) इति णिच् । ण्यन्तस्य अजन्तत्वात् ‘ अच इः ’ (उ. सू. ४. ५७८) इति इकारप्रत्ययः । ‘ णेरनिटि ’ (पा. सू. ६. ४. ५१) इति णिलोपः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । मन्दिने । मन्देः पूर्ववत् । चतुर्थ्येकवचनेऽनपुंसकस्यापि ध्यत्ययेन नुमागमः (पा. सू. ७. १. ७३) । चक्रिम् । ‘ डुकृञ् करणे ’ । ‘ आहगमहनजनः किकिनौ लिट् च ’ (पा. सू. ३. २. १७१) इति तच्छीलतद्धर्मतत्साधुकारिषु कर्तृषु किन्प्रत्ययः । तस्य क्तिवात् गुणाभावः । यणादेशः । लिङ्गद्वावात् द्विवचनम् । ‘ द्विवचनेऽचि ’ (पा. सू. १. १. ५९) इति यणादेशस्य स्थानिवद्भावात् कृशब्दो द्रिश्यते । अभ्यासस्य उरत्त्व-रपरत्त्व-भुत्व-हलादिशेषाः । किनो निस्त्वादाद्युदात्तः । विश्वानि । विशोः कन् । निस्त्वादाद्युदात्तः । अस्य चक्रये इति कृदन्तेन योगेऽपि ‘ कर्तृकर्मणोः कृति ’ (पा. सू. २. ३. ६५) इति षष्ठी न भवति । ‘ किकिनौ लिट् च ’ इति किनो लिङ्गद्वावेन ‘ न लोकाव्ययनिष्ठास्त्वर्थतृणाम् ’ (पा. सू. २. ३. ६९) इति निषेधात् ॥

* मत्स्वा सुशिप्र मन्दिभिः स्तोमैभिर्विश्वचर्षणे । सचैषु सर्वनेष्वा ॥ ३ ॥

मत्स्व । सुऽशिप्र । मन्दिऽभिः । स्तोमैभिः । विश्वऽचर्षणे । सचा । एषु । सर्वनेषु । आ ॥ ३ ॥

हे ‘सुशिप्र हे शोभनहनो शोभननासिक वा । ‘शिप्रे हनू नासिके वा ’ (निरु. ६. १७) इति यास्केनोक्तत्वात् । तादृश हे इन्द्र ‘मन्दिभिः हर्षहेतुभिः ‘स्तोमैभिः स्तोत्रैः ‘मत्स्व हृष्टो भव । हे ‘विश्वचर्षणे सर्वमनुप्ययुक्त सर्वैर्यजमानैः पूज्य इत्यर्थः । तादृशेन्द्र त्वम् ‘एषु यागगतेषु त्रिषु ‘सर्वनेषु ‘सचा देवैरन्यैः सह ‘आ गच्छेति शेषः ॥ ‘मदि स्तुतिः’ इत्यस्य लोटि ‘अनित्यमागमशासनम्’ (परिभा. ९३. २) इति कृत्वा ‘इदितो नुम् धातोः’ (पा. सू. ७. १. ५८) इति नुम् न भवति । अनुदात्तेत्वात् ‘तास्यनुदात्तेऽन्विदुपदेशात्’ (पा. सू. ६. १. १८६) इति लसार्वाधातुकानुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव । संहितायां ‘ब्यचोऽतस्मिङ्’ (पा. सू. ६. ३. १३५) इति दीर्घत्वम् । सुशिप्रेत्यामन्त्रितनिधातः । मन्दिभिः । गतमन्त्रे व्याख्यातम् । स्तोमैभिः । मन्त्रप्रत्ययस्य निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. ७. १. १०) इति भिस ऐसादेशो न भवति । विश्वचर्षणे । निधातः । सचा । उक्त्वा । एषु । ‘अडिदम्’ इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

असृग्रमिन्द्र ते गिरः प्रति त्वामुदहासत । अजोषा वृषभं पतिम् ॥ ४ ॥

असृग्रम् । इन्द्र । ते । गिरः । प्रति । त्वाम् । उत् । अहासत । अजोषाः । वृषभम् । पतिम् ॥ ४ ॥

हे ^१इन्द्र ^२ते ^३गिरः त्वदीयाः स्तुतीः ^४असृग्रं सृष्टवानस्मि । ताश्च गिरः स्वर्गोऽवस्थितं ^५त्वां ^६प्रति ^७उदहासत उदृत्य प्राप्नुवन् । तादृशीर्गिरः त्वम् ^८अजोषाः सेवितवानसि । कीदृशं त्वाम् । ^९वृषभं कामानां वर्षितारं ^{१०}पतिं सोमस्य पातारं यजमानानां पालयितारं वा । 'पाता वा पालयि ता वा' (निह. ४. २६) इति यास्केनोक्तत्वात् ॥ असृग्रम् असृजम् । 'सृज विसर्गे' । लङो मिप् । 'तुदादिभ्यः शः' (पा. सू. ३. १. ७७) । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ७. १. ८) इत्यत्र विकरणस्य रुडागमः । जकारस्य गकारः । 'लुङ्लङ्लुङ्श्चडुदात्तः' (पा. सू. ६. ४. ७१) इति अडागम उदात्तः । सति शिष्टत्वात् स एव शिष्यते । गिरः । प्रातिपदिकस्वरः । अहासत । 'ओहाङ् गतौ' । लुङ् । सस्य अदादेशः (पा. सू. ७. १. ५) । 'ज्लेः सिच्' (पा. सू. ३. १. ४४) । अडागमो निघातश्च । अजोषाः । 'जुपी प्रीतिसेवनयोः' । लङ्स्थास् । तुदादिभ्यः शः । तस्य 'छन्दस्युभयथा' (पा. सू. ३. ४. ११७) इत्यार्धधातुकरत्वेन डित्वाभावात् लघूपधगुणः । थासः थकारलोपश्छान्दसः । सवर्णदीर्घः । अडागमः । सति शिष्टत्वात् उदात्तः शिष्यते । वृषभम् । 'पृषु वृषु मृषु सेचने' । 'अभच्' (उ. सू. ३. ४०२) इत्यनुवृत्तौ 'ऋषिवृषिभ्यां कित्' (उ. सू. ३. ४०३) इति अभच्प्रत्ययः । कित्वाङ्गुणाभावः । चित्वादन्तोदात्तः । पतिम् । 'पा रक्षणे' । 'पातेर्ङितिः' (उ. सू. ४. ४९७) । डित्वात् टिलोपः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् ॥

सं चोदय चित्रमर्वाग्राध इन्द्र वरेण्यम् । असदितै विभु प्रभु ॥ ५ ॥

सम् । चोदय । चित्रम् । अर्वाक् । राधः । इन्द्र । वरेण्यम् । असत् । इत् । ते । विऽभु । प्रऽभु ॥ ५ ॥

हे ^१इन्द्र ^२वरेण्यं श्रेष्ठं ^३राधः धनं ^४चित्रं मणिमुक्तादिरूपेण बहुविधम् ^५अर्वाक् अस्मद्भिमुखं यथा भवति तथा ^६सं ^७चोदय सम्यक् प्रेरय । भोगाय यावत् पर्याप्तं तावत् विभुशब्देनोच्यते । ततोऽप्यधिकं प्रभुशब्देन । तादृशं धनं ^८ते तवैव ^९असदित् अस्येव । तस्मादस्मभ्यं प्रयच्छेत्पर्यः । 'मघम्' इत्यादिषु अष्टाविंशतिधननामसु 'रायः राधः' (नि. २. १०. १७) इति पठितम् ॥ चोदय । 'चुद प्रेरणे' । ण्यन्तात् लोट् । 'तिङ्ङतिङ्' इति निघातः । राधः । राध्नुवन्ति अनेनेति राधो धनम् । 'सर्वधातुभ्योऽसुन्' (उ. सू. ४. ६२८) । नित्वादाद्युदात्तः । वरेण्यम् । वृज एण्यः । वृषादिवादाद्युदात्तः । असत् । 'अस भुवि' । लोट् । तिप् । 'इत्तश्च लोपः' (पा. सू. ३. ४. ९७) इति इकारलोपः । 'लेटोऽडाटौ' (पा. सू. ३. ४. ९४) इति अडागमः । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' (पा. सू. २. ४. ७२) इति शपो लुङ् । 'आगमा अनुदात्ताः' (पा. म. ३. १. ३. ७.) इति अटोऽनुदात्तत्वात् धातुस्वर एव । विभु । विभवतीति विभु । 'भुवः' (पा. सू. ३. २. १७९) इत्यनुवृत्तौ 'विप्रसंभ्यो वृत्संज्ञायाम्' (पा. सू. ३. २. १८०) इति वृत्प्रत्ययः । डित्वात् टिलोपः । प्रत्ययस्वरेण उकार उदात्तः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते । एवं प्रभु ॥ ॥ १७ ॥

अस्मान्सु तत्र चोदयेन्द्र राये रभस्वतः । तुविद्युम्न यशस्वतः ॥ ६ ॥

अस्मान् । सु । तत्र । चोदय । इन्द्र । राये । रभस्वतः । तुविद्युम्न । यशस्वतः ॥ ६ ॥

हे १ तुविद्युम्न प्रभूतधन १ इन्द्र १ राये धनसिद्धयर्थम् १ अस्मान् अनुष्ठातृन् १ तत्र कर्मणि १ सु १ चोदय मुष्टु प्रेरय । कीदृशानस्मान् । १ रभस्वतः उद्योगवतः १ यशस्वतः कीर्तिमतः ॥ तत्र । तच्छब्दान् 'मत्स्यास्त्रल्' (पा. सू. ५. ३. १०) । 'लिति' (पा. सू. ६. १. १९३) इति प्रत्ययात् पूर्व-
स्योदात्तत्वम् । इन्द्र । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । पादादिवाञ्ज निवातः । राये । 'ऊडिदम्' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । रभस्वतः । 'रभ रभस्ये' । रभस्यं कार्योपक्रमः । 'सर्वधातुभ्योऽसुन्' (उ. सू. ४. ६२८) । निवादाद्युदात्तः । मंतुः पिप्वादनुदात्तत्वम् । 'स्वादिव्सर्वनामस्थाने' (पा. सू. १. ४. १७) इति न पदत्वं 'तसौ मत्वर्थे' (पा. सू. १. ४. १९) इति भसंज्ञया बाधितत्वात् ; 'आ कडारादेका संज्ञा' (पा. सू. १. ४. १) इति नियमात् । तुविद्युम्न । तुवि बहु द्युम्नं धनं यस्य । पाठिकम् आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । यशस्वतः । यशोऽस्यास्तीति मनुप् । 'अस्मायमेधावजो विनिः' (पा. सू. ५. २. १२१) इति विनिना न बाध्यते, मनुपः सर्वत्र समुच्चयात् । यशस्वशब्दो 'नव्विषय-
स्यानिसन्तस्य' इत्याद्युदात्तः । मनुपः पिप्वात् स एव शिष्यते ॥

सं गोमदिन्द्र वाजवदस्मे पृथु श्रवो बृहत् । विश्वायुर्धेहिक्षितम् ॥ ७ ॥

सम् । गोऽमत् । इन्द्र । वाजऽवत् । अस्मे इति । पृथु । श्रवः । बृहत् ।

विश्वऽआयुः । धेहि । अक्षितम् ॥ ७ ॥

हे १ इन्द्र १ श्रवः धनम् १ अस्मे १ सं १ धेहि अस्मभ्यं सूत्र्यक् प्रयच्छ । कीदृशं श्रवः । १ गोमत् बहुभिर्गोभिरुपेतं १ वाजवत् प्रभूतेनात्रेनोपेतं १ पृथु परिमाणेनाधिकं १ बृहत् गुणैरधिकं १ विश्वायुः कृत्स्नायु-
प्यकारणम् १ अक्षितं विनाशरहितम् ॥ गोमत् । वाजवत् । उभयत्र मनुपोऽनुदात्तत्वात् प्रातिपदिकस्वर एव । वाजशब्दो वृषादिः आद्युदात्तः । अस्मे । अस्मच्छब्दान् चतुर्थीबहुवचनस्य 'सुपां सुलुक्' इत्यादिना शे आदेशः । शिष्यात् सर्वादेशः । प्रातिपदिकस्वरेण अन्तोदात्तत्वम् । 'शेपे लोपः' (पा. सू. ७. २. ९०) टिलोप इति पक्षे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । अन्यलोपपक्षे 'अतो गुणे' इति पररूपे 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्तत्वम् । पृथु । 'प्रथ प्रथ्याने' । 'प्रथिन्नदिश्रज्जां संप्रसारणं सलोपश्च' (उ. सू. १. २८) इति कुप्रत्ययः । रेकस्य संप्रसारणम् ऋकारः । परपूर्वत्वम् । कोः क्तिवात् न लघूपधगुणः । श्रूयते इति श्रवो धनम् । असुन्प्रत्ययः । निषादाद्युदात्तः । बृहत् । प्रातिपदिकस्वरः । विश्वायुः । विश्वमायुर्यस्मिन् धने । विश्वशब्दः कन्प्रत्ययान्तः । तस्य बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते 'परादिच्छन्दसि बहुलम्' (पा. सू. ६. २. १९९) इति पूर्वपदान्तोदात्त-
त्वम् । 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्तः । अक्षितम् । 'क्षि क्षये' इत्यस्मात् अन्तर्णीतप्यर्थान् कर्मणि निष्ठा । तेन प्यदर्थत्वात् 'निष्ठायामप्यदर्थे' (पा. सू. ६. ४. ६०) इति न दीर्घत्वम् । अत एव 'क्षियो दीर्घात्' (पा. सू. ८. २. ४६) इति न निष्ठानत्वम् । नञ्ममासेऽव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अस्मे धेहि श्रवो बृहद्युम्नं सहस्रसातमम् । इन्द्र ता रथिनीरिषः ॥ ८ ॥

अस्मे इति । धेहि । श्रवः । बृहत् । युम्नम् । सहस्रसातमम् । इन्द्र । ताः । रथिनीः । रिषः ॥ ८ ॥

हे इन्द्र बृहत् श्रवः महतीं कीर्तिम् अस्मे धेहि अस्मभ्यं प्रयच्छ । तथा सहस्रसातमम् अतिशयेन सहस्रसंख्यादानोपेतं युम्नं धनम् अस्मे धेहि । तथा ताः ब्रीहियवादिरूपेण प्रसिद्धाः रथिनीः बहुरथोपेताः इपः अञ्जानि अस्मे धेहि ॥ अस्मे । 'सुपां सुलुक्' इत्यादिना शे आदेशः । धेहि । 'ध्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्च' (पा. सू. ६. ४. ११९) इति एत्वाभ्यासलोपौ । श्रूयते इति श्रवः । असुनो निश्वादाद्युदात्तत्वम् । सहस्रं सनुते ददातीति सहस्रसाः । 'पणु दाने' । 'जनसनखन-क्रमगमो विद्' (पा. सू. ३. २. ६७) । 'विद्वनोरनुनासिकस्यात्' (पा. सू. ६. ४. ४१) इति आकारादेशः । धातुस्वरेणान्तोदात्तः । पुनः कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते । रथा आसां सन्तीति रथिन्य इति प्रत्ययस्याद्युदात्तत्वम् । 'ऋक्नेभ्यो ङीप्' (पा. सू. ४. १. ५) । स च पिश्वा-दनुदात्तः । इपः । यौगिकत्वे धातुस्वरः; रूढत्वे प्रातिपदिकस्वरः ॥

वसोरिन्द्रं वसुपतिं गीर्भिर्गृणन्तं ऋग्मियम् । होमं गन्तारमृतये ॥ ९ ॥

वसोः । इन्द्रम् । वसुपतिम् । गीःभिः । गृणन्तः । ऋग्मियम् । होमं । गन्तारम् । उतये ॥ ९ ॥

वसोः वसुनोऽस्मदीयस्य धनस्य उतये रक्षार्थम् इन्द्रं होमं वयमाह्वयामः । किं कुर्वन्तः । गीर्भिः स्तुतिभिः गृणन्तः स्तुवन्तः । कीदृशमिन्द्रम् । वसुपतिं धनपालकं ऋग्मियं ऋचो मातारं गन्तारं यागदेशे गमनशीलम् ॥ वसोः । 'वस निवासे' । 'श्रृस्तिहि' (उ. सू. १. १०) इत्यादिना उपत्ययः । 'नि' इत्यनुवृत्तेः निश्वादाद्युदात्तः । वसुपतिम् । समासान्तोदात्तत्वे प्राप्ते 'पत्यवैश्वर्ये' (पा. सू. ६. २. १८) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । गीर्भिः । 'सावेकाचः' (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । गृणन्तः । 'गृ शब्दे' । लट् । शतृ । 'त्रयादिभ्यः श्वा' (पा. सू. ३. १. ८१) । शतृः 'सार्वधातुकमपित्' (पा. सू. १. २. ४) इति ङित्वात् 'भाभ्यस्तयोरान्तः' (पा. सू. ६. ४. ११२) इति आकारलोपः । शतृः अकारस्य प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । ऋग्मियम् । ऋचो मिमीते इति ऋग्मीः, तसृग्मियम् । 'माङ् माने शब्दे च' । 'क्विप् च' (पा. सू. ३. २. ७६) इति क्विप् । 'धुमास्था' (पा. सू. ६. ४. ६६) इत्यादिना ईष्वम् । चकारस्य 'चोः कुः' । 'झलां जज्ञोऽन्ते' (पा. सू. ८. २. ३९) इति जश्च गकारः । द्वितीयैकवचने 'अचिश्नुधातु' (पा. सू. ६. ४. ७७) इत्यादिना इयङादेशः । 'एनेकाचः' (पा. सू. ६. ४. ८२) इति यणादेशः 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते' (परिभा. ३५) इति न भवति । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण इकार उदात्तः । होम आह्वयामः । 'ह्वेन् स्पर्धायां शब्दे च' । लट् । तस्य अस्मदो बहुत्वेऽपि व्यत्ययेन मिप् । इकारस्य व्यत्ययेन अकारः । शपः 'बहुलं छन्दसि' इति लुक् । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ६. १. ३४) इति ह्रस्वः संप्रसारणं परपूर्वत्वं गुणः । 'धातोः' (पा. सू. ६. १. १६२) इति ओकार उदात्तः । मिपः पिस्वरेणानुदात्तत्वम् । गन्तारम् । 'गमृत् सृष्ट् गतौ' । ताच्छील्ये तृन् । निश्वादाद्युदात्तः । उतये । 'उतियूति' (पा. सू. ३. ३. ९७) इत्यादिना क्तिन् उदात्तो निपातितः ॥

सुतेसुते न्योकसे बृहद्बृहत् एदरिः । इन्द्राय शूषमर्चति ॥ १० ॥

सुतेऽसुते । निऽओकसे । बृहत् । बृहते । आ । इत् । अरिः । इन्द्राय । शूषम् । अर्चति ॥ १० ॥

आकार इच्छदश्च पादपूर्णा । यद्वा । व्याप्तिवचन आकारः । ‘आहीषदर्थेऽभिध्यासौ’ (अमर. ३. २३८) इत्यभिधानात् । इच्छदोऽपिशब्दार्थः । इयति गच्छति अनुष्ठेयं कर्म प्राप्नोति इति अरियजमानः । ‘एदरिः सर्वोऽपि यजमानः’ इन्द्राय ‘सुतेसुते इन्द्रार्थमभिषुते तत्तत्सोमे’ शूषं बलम् ‘अर्चति स्तौति । इन्द्रस्य पराक्रमं प्रशंसतीत्यर्थः । कीदृशं शूषम् । ‘बृहत् प्रौढम् । कीदृशायेन्द्राय । ‘न्योकसे नियतस्थानाय’ बृहते प्रौढाय ॥ सुतेसुते । ‘षु अभिषवे’ । क्तप्रत्ययः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । ‘नित्यवीप्सयोः’ (पा. सू. ८. १. ४) इति वीप्सायां द्विर्भावः । ‘तस्य परमाग्रेडितम्’ (पा. सू. ८. १. २) इति द्वितीयस्य आग्रेडितत्वेन ‘अनुदात्तं च’ (पा. सू. ८. १. ३) इत्यनुदात्तत्वम् । न्योकसे । नियतमोको यस्य तस्मै । निशब्दो ‘निपाता आद्युदात्ताः’ (फि. सू. ८०) इत्युदात्तः । तस्य यणादेशो ‘उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितोऽनुदात्तस्य’ (पा. सू. ८. २. ४) इति ओकारः स्वरितः । बृहते । ‘बृहन्महतीरुपसंख्यानम्’ (पा. सू. ६. १. १७३. १) इति अजादिविभक्तेरुदात्तत्वम् । अरिः । ‘ऋ गतौ’ । ‘अच इः’ (उ. सू. ४. ५७८) इति इकारप्रत्ययः । गुणो रपरत्वम् । प्रत्ययस्वरेण इकार उदात्तः । इन्द्राय । ‘ऋन्नेन्द्र’ (उ. सू. २. १८६) इत्यादिना रन्प्रत्यय इकार उदात्तः । शूषम् । प्रातिपदिकस्वरः । अर्चति । निघातस्वरः ॥ ॥ १८ ॥

‘गायन्ति’ इति सूक्तस्य मन्त्रसंख्या छन्दोविशेषश्चैवमनुक्रम्यते—‘गायन्ति द्वादशानुष्टुभं तु’ इति । ‘तुहिहवै’ (अनु. १२. ३) इत्यादिपरिभाषायां तुशब्दस्य सूक्तद्वये परिभाषितत्वात् अस्य सूक्तस्य वक्ष्यमाणस्य च आनुष्टुभत्वं द्रष्टव्यम् । ऋषिदेवते पूर्ववत् । अभिप्लवपडहस्य उक्थ्येषु तृतीय-सवनेऽच्छावाकस्य ‘गायन्ति’ इति स्तोत्रियस्तुचः । ‘एष्टू पु’ इति खण्डे ‘गायन्ति त्वा गायत्रिण आ त्वा गिरो रथीरिव’ (आश्व. श्रौ. ७. ८) इति सूत्रितम् ।

गायन्ति त्वा गायत्रिणोऽर्चन्त्यर्कमर्किणः । ब्रह्माणस्त्वा शतक्रतो उद्वंशमिव येमिरे ॥ १ ॥

गायन्ति । त्वा । गायत्रिणः । अर्चन्ति । अर्कम् । अर्किणः ।

ब्रह्माणः । त्वा । शतक्रतो इति शतऽक्रतो । उत् । वंशम् । इव । येमिरे ॥ १ ॥

हे ‘शतक्रतो बहुकर्मन् बहुप्रज्ञ वा इन्द्र त्वं’ गायत्रिणः उद्गातारः । गायन्ति स्तुवन्ति । ‘अर्किणः अर्चनहेतुमन्त्रयुक्ता होतारः’ अर्कम् अर्चनीयमिन्द्रम् । अर्चन्ति शस्त्रगतैर्मन्त्रैः प्रशंसन्ति । ‘ब्रह्माणः ब्रह्म-प्रभृतय इतरे ब्राह्मणाः त्वाम्’ ‘उत्’ ‘येमिरे उन्नतिं प्रापयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ‘वंशमिव । यथा वंशाग्रे नृत्यन्तः शिल्पिनः प्रौढं वंशमुन्नतं कुर्वन्ति । यथा वा सन्मार्गवर्तिनः स्वकीयं कुलमुन्नतं कुर्वन्ति तद्वत् । एताभ्यं यास्क एवं व्याचष्ट—‘गायन्ति त्वा गायत्रिणः प्राचन्ति तेऽर्कमर्किणो ब्राह्मणास्त्वा शतक्रतो उद्येमिरे वंशमिव । वंशो वनशयो भवति वननाच्छ्रूयत इति वा’ (निरु. ५. ५) इति ।

१. ठ—कीदृशाय । २. ग-घ-छ-ण-य-यस्मै । ३. च-छ-फ—‘प्रातिपदिकस्वरः’ इत्यस्या-नन्तरम् ‘अष्टाविंशतिसंख्याकेषु बलनामसु शूषं सह (हो) यह इति पठितम्’ इत्यधिकम् । ४. ठ—त्वा त्वाम् ।

अर्कशब्दं च बहुधा व्याचष्टे—‘ अर्को देवो भवति यदेनमर्चन्त्यर्को मन्त्रो भवति यदेनेनार्चन्त्यर्कमन्त्रं भवत्यर्चति भूतान्यर्को वृक्षो भवति स वृत्तः कटुकिम्बा ’ (निरु. ५. ४) इति ॥ गायन्ति । शसिङ्गौ’ पित्वात् लसार्वधातुकत्वाच्च अनुदात्तौ । धातुरुदात्तः । गायत्रिणः । गायत्रं साम येषामुद्रातृणामस्ति ते । ‘ अत इनिठनौ ’ । प्रत्ययस्वरेण इकार उदात्तः । अर्चन्ति । ‘ अर्चं पूजयाम् ’ । भौवादिकः । शसिङ्गौ अनुदात्तौ । धातुस्वर एव । पादादित्वात् न निघातः । अर्कम् । अर्चन्त्येभिरिति अर्का मन्त्राः । तैरर्चनीयतया तदात्मक इन्द्रोऽपि लक्षणया अर्कः । ‘ पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण ’ (पा. सू. ३. ३. ११८) इति करणे घः । ‘ चजोः कु घिण्यतोः ’ (पा. सू. ७. ३. ५२) इति चकारस्य कुत्वं ककारः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । अर्का मन्त्रा एषां सन्तीत्यर्किणो होतारः । ‘ एकाक्षराकृतो जातेः सप्तम्यां च न तौ स्मृतौ ’ (पा. म. ५. २. ११५. १) इति कृदन्तात् इनिठनौ यद्यपि प्रतिपिद्धौ तथाप्यत्र व्यस्ययात् इनिः । प्रत्ययस्वरेण इकार उदात्तः । ब्रह्माणः । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । शतक्रतो । निघातः । संहितायाम् अवादेशे ‘ लोपः शाकल्यस्य ’ (पा. सू. ८. ३. १९) इति वकारलोपः । वंशशब्दः प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । ‘ इवेन विभवत्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च ’ इति स एव शिष्यते । येमिरे । ‘ यम उपरमे ’ । ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातः ॥

यत्सानोः सानुमारुहद्भूर्यस्पष्ट कर्त्तव्यम् । तदिन्द्रो अर्थं चेतति यूथेन वृष्णिरेजति ॥ २ ॥

यत् । सानोः । सानुम् । आ । अरुहत् । भूरि । अस्पष्ट । कर्त्तव्यम् ।

तत् । इन्द्रः । अर्थम् । चेतति । यूथेन । वृष्णिः । एजति ॥ २ ॥

‘यत् यदा’ ‘सानोः’ ‘सानुम्’ ‘आरुहत् यजमानः सोमवल्लीसमिदाद्याहरणाय एकस्मात् पर्वतभागान् अपरं पर्वतभागम् आरुढवान् तथा ‘भूरि प्रभूतं’ कर्त्तव्यं कर्म सोमयागरूपम् ‘अस्पष्ट स्पष्टवान् । उपक्रान्तवानित्यर्थः । ‘तत् तदानीम्’ ‘इन्द्रः’ ‘अर्थं यजमानस्य प्रयोजनं’ ‘चेतति जानाति । ज्ञात्वा च ‘वृष्णिः कामानां वर्णिता सन् ‘यूथेन मरुद्गणेन सह’ ‘एजति कम्पते । स्वस्थानात् यज्ञभूमिमागन्तुमुद्युङ्क्ते इत्यर्थः ॥ सानोः । ‘पणु दाने’ । सनोति ददाति निवसतामवकाशमिति सानुः । ‘दृसनिजनिचरिचटिरहिभ्यो जुण्’ (उ. सू. १. ३) । णित्वात् उपधाया वृद्धिः ; जित्वादाद्युदात्तत्वं च । अरुहत् । स्तेर्लङि तिपि शपि ‘संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः’ (परिभा. ९. ३. १) इति लघूपधगुणो न भवति । ‘लुङ्लङ्लङ्क्ष्वडुदात्तः’ । सति शिष्टत्वात् स एव शिष्यते । ‘निपातैर्यद्यदिहन्त’ (पा. सू. ८. १. ३०) इति निषेधात् निघातो न भवति । भूरि । ‘अदिशदिभूशुभिभ्यः क्रिन्’ (उ. सू. ४. ५०५) । कित्वाद्गुणाभावः । निष्वादाद्युदात्तः । अस्पष्ट । ‘स्पश बाधनस्पर्शनयोः’ । ‘स्वरितजितः’ (पा. सू. १. ३. ७२) इत्यात्मनेपदम् । लङः प्रथमपुरुषैकवचनं त । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । व्रश्नादिपत्वष्टुत्वे (पा. सू. ८. २. ३६; ८. ४. ४१) । ‘लुङ्लङ्लङ्क्ष्वडुदात्तः’ इति अडागम उदात्तः । स एव शिष्यते । अनुपज्ञेण यच्छब्दयोगात् निघाताभावः । कर्त्तव्यम् । ‘डुकृञ् करणे’ । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ (पा. सू. ३. २. ७५) इति विच् । गुणो रपरत्वं । विचः सर्वापहारी लोपः । करो भावः कर्त्तव्यम् । अर्थम् । अतः ‘उपिकुपिगातिभ्यस्थन्’ (उ. सू. २. १६१) । निष्वादाद्युदात्तः । यूथेन । ‘नियष्ट-गूथयूथप्रोधाः’ (उ. सू. २. १६९) इति यवप्रत्ययान्तो निपातितः । वृष्णिः । ‘निः’ इत्यनुवृत्तौ

१. ग-घ-च-छ-ण-त-फ-य-श-शासिपौ । २. ग-घ-च-छ-ण-त-फ-य-श-‘सार्वधातुकत्वाच्च’ नास्ति । ३. छ-त-पर्वतादपरं पर्वतम् ।

‘सृष्टिपिभ्यां कित्’ (उ. सू. ४. ४८९) इति निप्रत्ययान्तः । किंत्वाद्गुणाभावः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । एजति । ‘गृज् कम्पने’ । ‘तिङ्ङितिङ्ङः’ इति निघातः ॥

युक्ष्वा हि केशिना हरी वृषणा कक्ष्यप्रा । अथा न इन्द्र सोमपा गिरामुपश्रुतिं चर ॥ ३ ॥

युक्ष्वा । हि । केशिना । हरी इति । वृषणा । कक्ष्यऽप्रा ।

अथ । नः । इन्द्र । सोमऽप्राः । गिराम् । उपऽश्रुतिम् । चर ॥ ३ ॥

हे सोमपाः सोमपानयुक्त इन्द्र हरी स्वदीयावधौ युक्ष्वा हि सर्वथा संयोजय । अथ अनन्तरं नः अस्मदीयानां गिरां स्तुतीनाम् उपश्रुतिं समीपे श्रवणमुद्दिश्य चर तत्प्रदेशं गच्छ । कीदृशौ हरी । केशिना स्कन्धप्रदेशे लम्बमानकेशयुक्तौ वृषणा सेचनसमर्थौ युवानौ । कक्ष्यप्रा । अश्वस्योदरबन्धनरज्जुः कक्ष्या तस्याः पुरकौ पुष्टाङ्गावित्यर्थः ॥ युक्ष्वा । श्वमो लोपश्छान्दसः । सति शिष्टत्वेन प्रत्ययस्वरः शिष्यते । ‘झचोऽतस्तिङ्ङः’ (पा. सू. ६. ३. १३५) इति संहितायां दीर्घत्वम् । केशिना । प्रशस्तौः केशा अनयोः सन्तीति मत्वर्थीय इनिः । प्रत्ययस्वरः । ‘सुपां सुलुक्’ (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यादिना द्विवचनस्य आकारादेशः । वृषणा । ‘वृषु वृषु सृषु सेचने’ । ‘कनिन्युवृषितक्षिराजिधन्विद्युप्रतिदिवः’ (उ. सू. १. १५४) इति कनिन् । ‘डिनस्यादिनिन्यम्’ इत्याद्युदात्तः । ‘वा पपूर्वस्य निगमे’ (पा. सू. ६. ४. ९) इति उपधायाः पक्षे दीर्घाभावः । पूर्ववदाकारः । कक्ष्यप्रा । कक्षयोर्भवं कक्ष्यं सूत्रम् । तत् प्रातः पूरयतः पुष्टावादिनि कक्ष्यप्रौ । ‘प्रा पूरणे’ । ‘आतोऽनुपमर्गे कः’ (पा. सू. ३. २. ३) इति कप्रत्ययः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । आकारः पूर्ववत् । अथ । ‘निपातस्य’ (पा. सू. ६. ३. १३६) इति संहितायां दीर्घः । नः । ‘अनुदात्तं सर्वमपादादौ’ (पा. सू. ८. १. १८) इत्यनुवृत्तौ ‘बहुवचनस्य वरनसौ’ (पा. सू. ८. १. २१) इति नसादेशोऽनुदात्तः । इन्द्र सोमपाः । इभौ ‘आमन्त्रितस्य च’ (पा. सू. ८. १. १९) इति सर्वानुदात्तौ । गिराम् । ‘सावेकाचस्तृतीयादिविभक्तिः’ (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तिरुदात्ता । उपशब्दो निपातत्वाद्वाद्युदात्तः । श्रुतिशब्देन प्रादिसमासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्तं ‘तादौ च निनि कृत्यन्तौ’ (पा. सू. ६. २. ५०) इति नुवर्जिततादिपरत्वात् गतेः प्रकृतिस्वरः । चर । निघातः ॥

विशेषविनियोगस्तु यत्र श्रौतो न सूत्रितः । स्मार्तं तत्र विजानीयाद्विधानादिसूत्रतः ॥ ‘एहि स्तोमान्’ इति ऋगेपा सूत्रं विशेषाकारेण न विनियुक्ता । साधारणविनियोगस्तु ब्रह्मयज्ञादौ सर्वत्रानुसंधेयः ॥

एहि स्तोमाँ अभि स्वराभि गृणीह्यारुव । ब्रह्म च नो वसो सचेन्द्र यज्ञं च वर्धय ॥ ४ ॥

आ । इहि । स्तोमान् । अभि । स्वर । अभि । गृणीहि । आ । रुव ।

ब्रह्म । च । नः । वसो इति । सचा । इन्द्र । यज्ञम् । च । वर्धय ॥ ४ ॥

हे वसो निवासकारणभूत इन्द्र इति अस्मिन् कर्मण्यगच्छ । आगत्य च वसोमान् उद्गातृ-
 प्रयुक्तानि स्तोत्राणि अभि स्वर अभिलक्ष्य प्रशंसारूपं शब्दं कुरु । तथा आध्वर्यवमभिलक्ष्य
 वृणीहि शब्दं कुरु । तथा होतृप्रयुक्तानि शस्त्राण्यालक्ष्य रुव शब्दं कुरु । परितोषेण सर्ववृत्तिवजः
 प्रशंसेत्यर्थः । तत ऊर्ध्वं नः अस्माकं ब्रह्म वच अन्नं च यज्ञं च अनुष्ठीयमानं कर्म च वसचा सह
 वर्धय । साङ्गस्वसंपादनेन यज्ञं वर्धयित्वा तत्फलमन्नं च प्रवृद्धं कुरु । 'अन्धः' इत्यादिष्वष्टाविंशत्-
 जनामसु 'ब्रह्म वचैः' (नि. २. ७. २५) इति पठितम् ॥ इहि । 'इण् गतौ' । सेहिः । हेरपिस्वेन
 झिवात् गुणाभावः । निघातः । आडा सह गुणः 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्तः ।
 स्तोमान् । 'अतिस्तुसु' (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना मन् । निष्वादाद्युदात्तः । उत्तरपदेन
 संहितायां नकारस्य 'दीर्घादपि समानपादे' (पा. सू. ८. ३. ९) इति रुत्वम् । 'अतोऽपि
 नित्यम्' (पा. सू. ८. ३. ३) इति आकारस्यानुनासिकः । 'भोभगोअघोअपूर्वस्य योऽशि'
 (पा. सू. ८. ३. १७) इति यत्वम् । तस्य 'लोपः शाकल्यस्य' (पा. सू. ८. ३. १९) इति
 लोपः । तस्यामिद्धत्वात् स्वरसंधिर्न भवति । अभि । 'एवमादीनामन्तः' (फि. सू. ८२) इत्य-
 न्तोदात्तः । स्वर । 'सु शब्दोपतापयोः' । निघातः । अभि । गतम् । गृणीहि । 'गृ शब्दे' ।
 'सेह्यपिच्च' (पा. सू. ३. ४. ८७) इति हिः । 'त्र्यादिभ्यः आ' । 'ई हल्यघोः' (पा. सू. ६.
 ४. ११३) इति ईत्वम् । 'प्वादीनां ह्रस्वः' (पा. सू. ७. ३. ८०) इति ऋकारस्य ऋकारः ।
 'ऋवर्णाच्चेति वक्तव्यम्' (का. ८. ४. १. १) इति णत्वम् । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः ।
 रुव । 'रु शब्दे' । सेह्यपिच्च । शपि प्राप्ते व्यस्ययेन शः । तस्य झिस्वेन गुणाभावात् उवडादेशः ।
 'अतो हेः' (पा. सू. ६. ४. १०५) इति हेर्लुक् । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः । ब्रह्म । 'तृहि
 वृहि वृद्धौ' । 'मनिन्' इत्यनुवृत्तौ 'वृहेरम् नलोपश्च' ? (उ. सू. ४. ५८५) इति मनिन् ;
 तस्यनियोगेन नलोपः अमागमश्च । 'मिद्चोऽन्यात्परः' (पा. सू. १. १. ४७) इति ऋकारा-
 त्परः । यगादेशः । मनिनो निष्वादाद्युदात्तत्वम् । वसो । आमन्त्रितनिघातः । यज्ञम् । 'यजयाच' (पा.
 सू. ३. ३. ९०) इत्यादिना नङ् । प्रत्ययस्वरः । वर्धय । निघातः । अत्र चकारद्वयश्रवणात्
 इयमेव तिङ्ङिविभक्तिः पूर्ववाक्येष्वनुपपद्यते । अतोऽनुपक्तेव प्रथमा न श्रुता इति अश्रुतायाः 'चवाञोये
 प्रथमा' (पा. सू. ८. १. ५९) इति निघातनिषेधो न भवति ॥

अभिप्लवपडहगतोक्त्येषु अच्छावाकस्य तृतीयसवने 'उक्थमिन्द्राय शंस्यम्' इत्यनुरूपस्तुचः ।
 'एह पु' इति खण्डे 'इन्द्रं विश्वा अवीवृधन्नुक्थमिन्द्राय शंस्यम्' (आध. श्रौ. ७. ८) इति सूत्रितम् ॥

उक्थमिन्द्राय शंस्यं वर्धनं पुरुनिषिधे । शक्रो यथा सुतेपु णो रारणत्सरूपेपु च ॥ ५ ॥

उक्थम् । इन्द्राय । शंस्यम् । वर्धनम् । पुरुनिऽसिधे । शक्रः । यथा । सुतेपु । नः ।

रारणत् । सरूपेपु । च ॥ ५ ॥

इन्द्राय इन्द्रार्थं वर्धनं वृद्धिसाधनम् उक्थं शंस्यं शंस्यम् अस्माभिः शंसनीयम् । क्रीडशायेन्द्राय ।
 पुरुनिषिधे बहूनां शत्रूणां निषेधकारिणे । शक्रः इन्द्रः नः अस्मदीयेषु सुतेषु पुत्रेषु सरूपेषु च
 सखिस्त्वेति यथा येन प्रकारेण रारणत् अतिशयेन शब्दं कुर्यात् तथा शंस्यमिति पूर्वत्रान्वयः ।
 अस्मदीयेन शस्त्रेण परितुष्ट इन्द्रोऽस्माकं पुत्रान् अस्मत्सख्यानि च बहुधा प्रशंसन्वात्यर्थः ॥ उक्थम् । वचेस्थ-
 वप्रत्यय उक्तः (उ. सू. २. १६४) । प्रत्ययस्वरः । शंस्यम् । 'शंसु स्तुतौ' । ण्यन्तात् 'अचो यत्' ।
 'गेरनिटि' (पा. सू. ६. ४. ५१) इति णिलोपः । तिस्वरिते प्राप्ते 'यतोऽनावः' इत्याद्यु-

दात्तत्वम् । वर्धनम् । ' करणाधिकरणयोश्च ' (पा. सू. ३. ३. ११७) इति करणे ल्युट् । ' लिति ' इति प्रत्ययपूर्वस्य उदात्तत्वम् । पुरनिष्पिधे बहूनां शत्रूणां निषेधकाय । ' पिध गत्याम् ' । ' धात्वाद्ः पः सः ' । अत्र निरित्युपसर्गस्य निशब्दसमानार्थस्य प्राक्प्रयोगः । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । क्तिपः सर्वापहारी लोपः । ' कुगतिप्रादयः ' (पा. सू. २. २. १८) इति समासः । निसः सकारेण ह्रणो व्यवधानेन छान्दस्त्वादनाहृत्य ' उपसर्गात्सुनोति ' (पा. सू. ८. ३. ६५) इत्यादिना धातु-सकारस्य णत्वम् । निमः सकारस्य ' घृना घृः ' (पा. सू. ८. ४. ४१) इति णत्वम् । पुरुशब्देन कर्मणि षष्ठ्यन्तेन समासः । पिधो धातुस्वरेणोदात्तत्वम् । निष्पिधे इति प्रादिसमासे कृदुत्तरपदप्रकृति-स्वरत्वम् । कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणान् पुनः कारक्यमासेऽपि स एव स्वरः । शक्नोतीति शक्रः । ' स्फायितस्त्रिवञ्चिशक्ति ' (उ. सू. २. १७०) इत्यादिना र्क् । प्रत्ययस्वरः । यथा । ' प्रकारवचने थाल् ' (पा. सू. ५. ३. २३) । लिस्वरं प्रत्ययान् पूर्वोऽकार उदात्तः । सुतेपु । क्तः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । नमो नकारस्य ' नश्च धातुस्थोरुपभ्यः ' (पा. सू. ८. ४. २७) इति संहितायां णत्वम् । रारणन् । ' रण शब्दार्थः ' । ' धानोरेकाचः ' (पा. सू. ३. १. २२) इति यङ् । ' यङोऽचि च ' (पा. सू. २. ४. ७४) इति लुक् । प्रत्ययलक्षणेन द्विर्भावः (पा. सू. ६. १. ९) । हलादिशेषः । ' दीर्घोऽङ्कितः ' (पा. सू. ७. ४. ८३) इति दीर्घः । प्रत्ययलक्षणेन ' सनाद्यन्ता धातवः ' (पा. सू. ३. १. ३२) इति धातुसंज्ञायां ' लिङ्गर्थे लेट् ' (पा. सू. ३. ४. ७) इति हेतुहेतु-मद्भावलक्षणे लिङ्गर्थे (पा. सू. ३. ३. १५६) लेट् । अत्र हि इन्द्रकर्तृकं रारणनम् उक्थंशसनस्य कर्तव्यत्वे हेतुः । लेट्स्तिप् । ' इतश्चलोपः परस्मैपदेपु ' (पा. सू. ३. ४. ९७) इति इकारलोपः । ' लेटोऽडाटौ ' (पा. सू. ३. ४. ९४) इति अडागमः । कर्तरि शप् । तस्य चर्करीतं परस्मैपदम् अदादिवच्च द्रष्टव्यम् इति अदादिवद्भावात् ' अदिप्रभृतिभ्यः शपः ' इति प्राप्नो लुक् ' बहुलं छन्दसि ' इति निषिध्यते । शपोऽनुदात्तत्वात् धातोः अन्तोदात्त एव शिष्यते । शपा लसार्वधातुकस्य व्यवधानात् तत्र परतो विधीयमानम् ' अभ्यस्तानामादिः ' (पा. सू. ६. १. १८९) इत्याद्युदात्तत्वं न भवति । न च ' तिङ्ङितिङः ' इति निवातः । अत्र यथाशब्दयोगेन ' यावद्यथाभ्याम् ' (पा. सू. ८. १. ३६) इति निषेधान् । ' चवायोगे प्रथमा ' इति वात्र निघातो न भविष्यति । अत्र ह्युत्तरवाक्ये सख्येषु च इति चानुकृष्टविभक्त्यपेक्षया इयं प्रथमा तिङ्ङिवैभक्तिः । सख्येषु । सख्युः कर्माणि सख्यानि तेषु । ' कर्मणि च ' (पा. सू. ५. १. १२४) इत्यनुवृत्तां ' सख्युर्थः ' (पा. सू. ५. १. १२६) इति सखिशब्दान् यप्रत्ययः । तत्र भमंज्ञायां ' यस्येति च ' (पा. सू. ६. ४. १४८) इति इकार-लोपः । प्रत्ययस्वरः ॥

तमित्सखित्व ईमहे तं गये तं सुवीर्ये । स शक्र उत नः शक्रदिन्द्रो वसु दयमानः ॥ ६ ॥

तम् । इत् । सखित्वे । ईमहे । तम् । गये । तम् । सुवीर्ये ।

सः । शक्रः । उत । नः । शक्रत् । इन्द्रः । वसु । दयमानः ॥ ६ ॥

सखित्वे निमित्तभूते सति तमित् तमेवेन्द्रम् ईमहे प्राप्तुमः । तथा राये धनाय तम् ईमहे । तथा सुवीर्ये शोभनयामर्थ्यनिमित्तं तम् ईमहे । उत अपि च शक्रः शक्तिमान् सः इन्द्रः नः अस्मभ्यं वसु धनं दयमानः प्रयच्छन् शक्रन् अस्मदीयरक्षणे शक्तोऽभून् । सप्तदश-

याच्नाकर्मसु 'ईमहे यामि' (नि. ३. १९. १) इति पठितम् । तदनुसारेण इन्द्रं याचामहे इति व्याख्येयम् ॥ सव्युर्भावः सखित्वम् । 'तस्य भावस्त्वन्तर्लौ' (पा. सू. ५. १. ११९) इति स्वः । प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । ईमहे । 'ईङ् गतौ' । ङित्वात् आत्मनेपदम् (पा. सू. १. ३. १२) । 'दिवादिभ्यः श्यन्' । 'बहुलं छन्दसि' इति श्यनो लुक् । 'तिङ्ङितङः' इति निघातः । राये । 'ऊङिदम्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । सुवीर्ये । शोभनं वीर्यं यस्यासौ सुवीर्यः । भवितृवाचिनानेन भावो लक्ष्यते । सुवीर्यत्वे इत्यर्थः । 'बहुवीही' (पा. सू. ६. २. १०६) इत्यनुवृत्तौ 'वीरवीर्यौ च' (पा. सू. ६. २. १२०) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । शक्नोतीति शक्रः । 'स्फाथितञ्चिवञ्चिशकि' (उ. सू. २. १७०) इत्यादिना रक् । प्रत्ययस्वरः । शक्नु । 'शक्नु शक्तौ' । धातुसंबन्धाधिकारे 'छन्दसि लुङ्-लङ्लिटः' (पा. सू. ३. ४. ६) इति लुङ् । यतः शक्नोति अतस्तमीमहे इति धातुसंबन्धः । लुङ्-लङ्लिट् । 'पुपादिद्युताद्युदितः परस्मैपदेषु' (पा. सू. ३. १. ५५) इति च्लेरङादेशः । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ६. ४. ७५) इत्यङागमाभावः । 'तिङ्ङितङः' इति निघातः । वसु । 'नित्' इत्यनुवृत्तौ (उ. सू. १. ९) वसेः उप्रत्ययः (उ. सू. १. १०) । निवादाद्युदात्तत्वम् । दयमानः । 'दय दानगतिरक्षणहिंसादानेषु' । अनुदात्तेत्वात् आत्मनेपदम् । लटः शानजादेशः (पा. सू. ३. २. १२४) । शपः पित्रादनुदात्तत्वम् । शानचः 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वं बाधित्वा अदुपदेशान् शप उत्तरत्वेन परत्वात् लसार्वाधातुकत्वानुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव शिष्यते ॥ ॥ १९ ॥

सुविवृतं सुनिरजमिन्द्र त्वादात्तमिद्यशः । गवामप व्रजं वृधि कृणुष्व राधौ अद्रिवः ॥ ७ ॥

सुविवृतम् । सुनिःऽअजम् । इन्द्रं । त्वाऽदात्तम् । इत् । यशः ।

गवाम् । अप । व्रजम् । वृधि । कृणुष्व । राधः । अद्रिऽवः ॥ ७ ॥

हे इन्द्र यशः अन्नं कर्मफलभूतं सुविवृतं सुष्ठु सर्वत्र प्रसृतं सुनिरजं सुखेन निःशेषं प्राप्तुं शक्यं त्वादात्तमित् त्वया शोधितं च संपन्नमिति शेषः । इतः परं क्षीरादिरसलाभार्थं गवाम् व्रजं निवासस्थानम् अप वृधि अपवृतमुद्गादितद्वारं कुरु । हे अद्रिवः पर्वतोपलक्षितवज्रयुक्तेन्द्र राधः धनं कृणुष्व संपादय ॥ सुविवृतम् । 'वृष् वरणे' । कर्मणि कप्रत्ययः । विशब्देन प्रादिसमासः । विवृतमित्यत्र कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरं बाधित्वा कर्मवाचिनि क्तान्ते परतः 'गतिरनन्तरः' (पा. सू. ६. २. ४९) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते 'परादिछन्दसि बहुलम्' (पा. सू. ६. २. १९९) इति ऋकार उदात्तः । पुनः सुशब्देन समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स एव ऋकार उदात्तः । ननु वृतमित्येव कृदन्तं न तु विवृतमिति, 'प्रत्ययग्रहणे यस्मान्म विहितस्तदादेस्तदन्तस्य ग्रहणम्' (परिभा. २३) इति वचनात् । सुविवृतमित्यत्र च समासे वृतमित्येतावन्मात्रं नोत्तरपदं किंतु विवृतमिति । तत् कथं कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वमिति चेत् उच्यते—प्रत्ययग्रहणपरिभाषापवादेन 'कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वेऽपि ग्रहणम्' (परिभा. २८) इत्यनेन विवृतमित्यस्यापि कृदन्तव्यपदेशोपपत्तेः । ननु विवृतमित्यन्य यथा कृदन्तव्यपदेशः एवं क्तान्तव्यपदेशोऽप्यस्ति तथैव परिभाषा । तथा च कर्मणि क्तान्ते उत्तरपदे परतः 'गतिरनन्तरः' इति सुशब्दस्य प्रकृतिस्वरः प्राप्नोति । न चात्रापि

१. छ-त-इति वा । २. ठ-अपावृतम् । ३. त-प्रादिसमासः इत्यस्यानन्तरम् विवृतशब्दस्य पुनः सुशब्देन प्रादिसमासः इत्याधिकम् । ४. श-गतिस्वरे । ५. ठ-इत्युत्तरपदादिरुदात्तः । ६. ठ-चात्र ।

‘परादिभ्यश्चन्दसि बहुलम्’ इत्येवं नास्ति विस्तारः । तथा हि सति सुविवृतमित्यत्र विवृतमित्येवोत्तरपद-
मिति तदादिः इकार एव उदात्तः स्यात् । विवृतमिति समासे यद्यपि ऋकारः पदादि-
र्भवति तथापि सुविवृतमिति समासस्य सति शिष्टत्वेन वलीयस्त्वात् तत्रत्ये एव उत्तरपदादौ
इकारे एव उदात्तस्वरेण भवितव्यमिति । उच्यते ‘गतिरनन्तरः’ इत्यत्र कानुवृत्तेः कप्रहणे कृद्ग्रहण-
परिभाषा नाश्रीयते । तदाश्रयणे व्यवहितगतावपि प्रकृतिस्वरे सति अनन्तरग्रहणमनर्थकं स्यात् । अनेनैव
चाभिप्रायेण अनन्तरग्रहणस्य प्रयोजनम् ‘अभ्युद्धृतम्’ इत्यत्र व्यवहितस्य अभिशब्दस्य मा भूदिति
प्रत्युदाहृतम् । तस्मात् सुविवृतमिति ऋकार एव उदात्त इति स्थितम् । सुनिरजम् । अनायासेन निरव-
शेषं प्राप्यम् । ‘अज गतिक्षेपणयोः’ । सुनिसोः सप्तम्योः प्राक्प्रयोगः । ‘इंपदुःसुपु कृष्ठाकृष्ठाथेषु खल’
(पा. सू. ३. ३. १२६) । न चात्र सुशब्दस्य निसा व्यवधानं शङ्कनीयम् । सुशब्दस्य ह्युपपदमात्रं
स्वलो निमित्तं नानन्तर्यम् । अत एव सुगरिहरं दुषारिहमित्यादयः प्रयोगा इति । पूर्ववत् गतिसमासे
‘लिति’ इति प्रत्ययात् पूर्वमुदात्तमिति धात्वकार उदात्तः । निसा समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स
एव शिष्यते । पुनः सुशब्देन समासे ‘कृद्ग्रहणे गतिकारकर्तृवस्यापि ग्रहणम्’ (परिभा. २८) इति
परिभाषया कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते । त्वादात्तम् । त्वया शोधनेन विशदीकृतम् । ‘दैप्
शोधने’ । ‘आदेच उपदेशोऽशिति’ (पा. सू. ६. १. ४५) इति आत्वम् । सत्यपि हि पकारे
‘नानुबन्धकृतमनेजन्तत्वम्’ (परिभा. ७) इति एजन्त एवायम् । ‘निष्ठा’ (पा. सू. ३. २. १०२)
इति कर्मणि क्तः । ‘दाधा ध्वदाप्’ (पा. सू. १. १. २०) इत्यत्र अदाप् इति प्रतिषेधेन घुसंज्ञाया
अभावात् ‘दो ददोः’ (पा. सू. ७. ४. ४६) इति ददादेशो न भवति । ननु ‘दाप् लवने’
इति प्रतिपदोक्तस्यैव दापः तत्र ‘अदाप्’ इति निषेधः, न पुनर्लाक्षणिकस्य दैपः । लाक्षणप्रतिपदोक्तयोः
प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणं न तु लाक्षणिकस्य (परिभा. १०५) इति नियमात् इति चेत्, न ।
‘गामादाग्रहणेऽवविशेषः’ (परिभा. १०६) इति प्रतिप्रसयात् । युष्मच्छब्दात् तृतीयैकवचनस्य
‘सुपां सुलुक्’ (पा. सू. ७. १. ३९) इति उदेशः । ‘त्वमावेकवचने’ (पा. सू. ७. २. ९७)
इति मय्यन्तस्य त्वादेशः । ‘अतो गुणे’ (पा. सू. ६. १. ९७) इति परस्परत्वम् । भसंज्ञायां ‘ऐः’
(पा. सू. ६. ४. १४३) इति अद्देशस्य लोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण आकार उदात्तः । ‘कर्तृकरणे
कृना बहुलम्’ (पा. सू. २. १. ३२) इति तृतीयासमासेः । ‘तत्पुरुषे कृति बहुलम्’ (पा. सू.
६. ३. १४) इति तृतीयाया अपि अलुक् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते ‘तृतीया कर्मणि’ (पा. सू.
६. २. ४८) इति पूर्वैरदप्रकृतिस्वरत्वम् । यशः । ‘अशू व्याती’ । ‘अशेयुद् च’ (उ. सू. ४. ६.
३०) इति अपुम् । तत्संनियोगेन धातोर्युडागमः । निश्वादाद्युदात्तत्वम् । गवाम् । प्रातिपदिकस्वरः ।
‘सावेकावः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वं प्राप्तं ‘न गोश्चन्साववर्णः’ (पा. सू. ६. १. १८२)
इति निषिध्यते । वृद्धिः । ‘वृज् वरणे’ । ‘श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्चन्दसि’ (पा. सू. ६. ४. १०२)
इति हेर्धिरादेशः । ‘बहुर् लङ्मि’ इति श्रोरपि लुक् । निघातः । कृणुष्व । ‘कृवि हिंसाकरणयोश्च’ ।
इदितो नुम् । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । लोटस्थाम् (पा. सू. ३. ४. ७८) । ‘थासः से’ (पा. सू. ३.
४. ८०) । ‘सवाभ्यां वामौ’ (पा. सू. ३. ४. ९१) । कर्नरि शपि (पा. सू. ३. १. ६८) प्राप्ते
‘ध्निन्विकृण्व्योर च’ (पा. सू. ३. १. ८०) इति उपत्ययः । तत्संनियोगेन वकारस्य च अकारः ।
तस्य ‘अतो लोपः’ (पा. सू. ६. ४. ४८) इति लोपः । ‘अवः परस्मिन्पूर्वविधौ’ (पा. सू. १.
१. ५७) इति अकारलोपस्य स्थानिवद्भावात् लघुपधगुणो न भवति । अत्र ‘सति शिष्टस्वरबली-
यस्स्वमन्यत्र विकरणेभ्यः’ इति सति शिष्टमपि विकरणस्वरं बाधित्वा तिङ् एव प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् ।

१. ठ-इत्येव निस्तारः । २. ग-घ-ण-त-न-य-इत्यत्रानुवृत्तेः । ३. ठ-त-श-एव हि । ४.
श-पररूपम् । ५. श-इदितो नुम् धातोरारित नुम् ।

राधः । असुनन्तो निष्वादाद्युदात्तः । अद्विवः । अद्विवञ्जम् । तदस्यास्तीति मनुप् । ‘ छन्दसीरः ’
(पा. सू. ८. २. १५) इति वत्वम् । संबुद्धौ ‘ उगिदचां ’ (पा. सू. ७. १. ७०) इति
नुम् । हल्ङ्यादिसंयोगान्तलोपो (पा. सू. ६. १. ६८; ८. २. २३) । ‘ मनुवसो रु संबुद्धौ छन्दसि ’
(पा. सू. ८. ३. १) इति रुत्वम् । विसर्जनीयः । भामन्त्रितस्य च निघातः ॥

नहि त्वा रोदसी उभे ऋघायमाणमिन्वतः । जेपः स्वरवतीरपः सं गा अस्मभ्यं धूनुहि ॥८॥

नहि । त्वा । रोदसी इति । उभे इति । ऋघायमाणम् । इन्वतः ।

जेपः । स्विऽवतीः । अपः । सम् । गाः । अस्मभ्यम् । धूनुहि ॥ ८ ॥

हे इन्द्र ऋघायमाणं शत्रुबंधं कुर्वाणं त्वां रोदसी उभे द्यावापृथिव्यावपि त्वदीयं महिमानं
नहि इन्वतः व्याप्तुं न समर्थे इत्यर्थः । तादृशस्वं स्वरवतीः स्वर्लोकेयुक्ता अपः वृष्टिरूपाः जेपः
जयेः प्रेरय इत्यर्थः । अपां स्वर्गसंबन्धश्चान्यत्र ‘ दिवो वृष्टिं च्यावयति ’ (तै. सं. ३. ३. ३. १)
इति श्रुतम् । किं च वृष्टिप्रदानात् अन्नसंपत्तेरुर्ध्वम् अस्मभ्यं क्षीरादिरसप्रदाः गाः सं धूनुहि
सम्यक् प्रेरय ॥ नहि । नजो हिशब्देन ‘ संह सुपा ’ (पा. सू. २. १. ४) इति समासः । समा-
सत्वादान्तोदात्तत्वम् । त्वा । ‘ अनुदात्तं सर्वम् ’ इत्यनुवृत्तौ ‘ त्वामौ द्वितीयायाः ’ (पा. सू. ८.
१. २३) इति त्वादेशः । रोदसी । रुदः असुन् । निष्वादाद्युदात्तः । ‘ उगितश्च ’ (पा. सू. ४. १. ६)
इति डीप् । उभे । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । इया सहैकादेश उदात्तः । ऋघायमाणम् । नृन्
हन्तीति ऋधा । ‘ अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ’ (पा. सू. ३. २. ७५) इति विच् । दृशिग्रहणस्य विध्य-
न्तरोपसंग्रहणार्थत्वात् नकारलोपो हकारस्य च घकारः । अनुघा ऋघा भवतीत्यभूततद्भावे ‘ लोहितादि-
डाभ्यः क्यप् ’ (पा. सू. ३. १. १३) इति क्यप्प्रत्ययो भवति । स ह्याकृतिगणः । ‘ लोपश्च
हलः ’ (पा. सू. ३. १. १२) इत्यनुवृत्तेर्नकारलोपश्च । ‘ वा क्यपः ’ (पा. सू. १. ३. ९०) इत्यात्मने-
पदम् । लटः शानच् । शपोऽटुपदेशात् परात् शानचो लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् । शपः पिष्वादानुदात्तत्वम् ।
क्यपः प्रत्ययस्वरः । एकादेशस्योदात्तत्वम् । इन्वतः । ‘ इवि व्याप्तौ ’ । ‘ इदितो नुम् धातोः ’ इति नुम् ।
शपः पिष्वादानुदात्तत्वम् । लडादेशस्य तसश्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वर एव शिष्यते । ‘ हि च ’
(पा. सू. ८. १. ३४) इति निषेधात् ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातो न भवति । जेपः । जेः प्रार्थनायां
लिङ्ग्ये लेट् । तस्य मध्यमपुरुषैकवचनं सिप् । ‘ इतश्चलोपः पररमैपदेपु ’ (पा. सू. ३. ४. ९७)
इति इकारलोपः । कर्तरि शपि प्राप्ते तदपवादः ‘ सिट्बहुलं लेटि ’ (पा. सू. ३. १. ३४) इति
सिप् । अडांगमस्य अनुदात्तत्वात् धातुस्वर एव शिष्यते । स्वरासामस्तीति स्वरवत्यः । ‘ न्यङ्-
स्वरो स्वरितौ ’ (फि. सू. ७४) इति स्वरशब्दः स्वरितः । मनुवडीपौ पिष्वादानुदात्तौ । संहि-
तायां ‘ स्वरितात्संहितायामनुदात्तानाम् ’ (पा. सू. १. २. ३९) इत्येकश्रुतिः । स्वरित एव शिष्यते ।
अपः । ‘ ऊडिदम् ’ इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । धूनुहि । ‘ धूष् कम्पने ’ । लोट् । ‘ सेह्यपिच्च ’ ।
‘ स्वादिभ्यः श्रुः ’ । ‘ उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वात् ’ (पा. सू. ६. ४. १०६) इति प्राप्तस्य लुक्
छान्दसत्वबदभावः ॥

१. त-श-‘ उभे ’ नास्ति । २. ग-घ-च-छ-ण-त-फ-श-य-सह मुमुक्षुतां रामासः । ३. ठ-
सर्वमपादादी इत्यनुवृत्तौ । ४. ठ-जेपः । जि जये । ५. ठ-लेटोऽडादा इत्यडागमस्य ।

अभिप्लवपडहस्योऽथेषु तृतीयसवनेऽच्छावाकस्य पटस्तोत्रियानुरूपयुगलेषु द्वितीयस्मिन् युगले 'आश्रुत्कर्ण' इति तृचोऽनुरूपः । 'एङ्ग पु' इति खण्डे 'श्रुधी हवं तिरश्च्या आश्रुत्कर्ण श्रुधी हवम्' (आश्र. श्रौ. ७. ८) इति सूत्रितम् ॥

आश्रुत्कर्ण श्रुधी हवं नूचिदधिष्व मे गिरः । इन्द्र स्तोममिमं मम कृष्व युजश्चिदन्तरम् ॥ ९

आश्रुत्कर्ण । श्रुधि । हवम् । नु । चित् । दधिष्व । मे । गिरः ।

इन्द्र । स्तोमम् । इमम् । मम । कृष्व । युजः । चित् । अन्तरम् ॥ ९ ॥

हे 'आश्रुत्कर्ण' सर्वतः श्रोतारौ कर्णौ यस्य तादृक् 'इन्द्र' 'हवम्' अस्मदीयमाह्वानं 'नु' क्षिप्रं 'श्रुधि' शृणु । 'मे' मम होतुः 'गिरः' 'चित्' स्तुतीरपि 'दधिष्व' चित्ते धारय । किंच 'मम' मदीयं 'इमं' 'स्तोमं' स्तोत्ररूपं वाक्समूहं 'युजश्चित्' स्वकीयसत्युरपि 'अन्तरं' 'कृष्व' आसन्नं कुरु । यथा वचनं तस्य प्रियं मन्यसे तद्वदस्मदीयस्तुतिष्वपि प्रीतिं कुरु इत्यर्थः । आश्रुत्कर्ण । आ समन्तात् शृणुत इति आश्रुत् । क्तिप् । हस्वस्य तुक् (पा. सू. ६. १. ७१) । तादृशौ कर्णौ यस्य । 'आमन्त्रितस्य च' (पा. सू. ६. १. १९८) इत्याद्युदात्तत्वम् । श्रुधी । 'श्रु श्रवणे' । लोटो हिः । 'श्रुवः शृ च' (पा. सू. ३. १. ७४) इति विहितभ्रोः 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. २. ४. ७३) इति लुक् । तत्संनियोगशिष्टत्वात् शृभावोऽपि निवर्तते । 'श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि' (पा. सू. ६. ४. १०२) इति हेर्धिरादेशः । सति शिष्टत्वात् प्रत्ययस्वरः । 'आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्' (पा. सू. ८. १. ७२) इत्यविद्यमानवत्त्वेन पदादपरत्वात् 'तिङ्ङितिङः' इति निघातो न भवति । संहितायाम् 'अन्येषामपि दृश्यते' (पा. सू. ६. ३. १३७) इति दीर्घः । हवम् । 'ह्वेज् स्पर्धायां शब्दे च' । 'बहुलं छन्दसि' । (पा. सू. ६. १. ३४) इति अनैमित्तिके संप्रसारणे कृते पश्चात् उकारान्तात्वेन 'ऋदोरप्' (पा. सू. ३. ३. ५७) इति अप्रत्ययः । अपः पिप्वात् धातुस्वरः । नु । संहितायाम् 'ऋचि ननुधमभुतङ्कुत्रोरुण्याणाम्' (पा. सू. ६. ३. १३३) इति दीर्घः । चित् । चादिः अनुदात्तः । दधिष्व । दधातेर्लोट् । 'थासः से' । 'सवाभ्यां वामौ' (पा. सू. ३. ४. ९१) । शपः श्लुः । अभ्यासस्य हस्वत्वादि । 'छन्दस्युभयथा' (पा. सू. ३. ४. ११७) इति आर्धधातुकस्यापि स्वीकारात् इडागमः । आकारलोपः । निघातः । मम । 'तवममौ ङसि' (पा. सू. ७. २. ९६) इत्यनेन सपर्यन्तस्य ममादेशः । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तत्वं प्राप्ते 'युष्मदस्मदोर्ङसि' (पा. सू. ६. १. २११) इत्याद्युदात्तत्वम् । कृष्व । 'डुकृष् करणे' । लोट् । 'थासः से' । 'सवाभ्यां वामौ' । शपो 'बहुलं छन्दसि' इति लुक् । सति शिष्टत्वात् प्रत्ययस्वरः । पादादिवात् न निघातः । युजः । 'सावेकाचः' (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अन्तरम् । वृषादिवादाद्युदात्तः ॥

विद्वा हि त्वा वृषन्तमं वाजेषु हवनश्रुतम् । वृषन्तमस्य हूमह ऊतिं सहस्रसातमाम् ॥ १० ॥

विद्वा । हि । त्वा । वृषन्तमम् । वाजेषु । हवनश्रुतम् ।

वृषन्तमस्य । हूमहे । ऊतिम् । सहस्रसातमाम् ॥ १० ॥

हे इन्द्र त्वां विद्म ज्ञानीमः । कीदृशं त्वाम् । वृषन्तमं कामानामतिशयेन वर्पितारं वाजेषु संग्रामेषु हवनश्रुतम् अस्मदीयस्याह्वानस्य श्रोतारम् । वृषन्तमस्य अतिशयेन कामादीनां वर्पितुस्तव उति रक्षामस्मद्विषयामुद्दिश्य हूमहे त्वामाह्वयामः । कीदृशीमूतिम् । सहस्रसातमाम् अतिशयेन धन-सहस्राणां दात्रीम् ॥ विद्म । ‘विदो लटो वा’ (पा. सू. ३. ४. ८३) इति मसो मादेशः । प्रत्ययस्वरेणा-न्तोदात्तः । ‘ब्रचोऽतस्तिङः’ (पा. सू. ६. ३. १३५) इति संहितायां दीर्घः । वृषन्तमम् । ‘पृषु वृषु मृषु सेचने’ । ‘कनिन्युवृषितक्षिराजिधन्विद्युप्रतिदिवः’ (उ. सू. १. १५४) इति कनिन् । निष्वादाद्युदात्तः । तमपः पिप्वात् स एव शिष्यते । ‘अयस्मयादीनि छन्दसि’ (पा. सू. १. ४. २०) इति भत्वेन पदत्रयाभावात् नलोपाभावः (पा. सू. ८. २. ७) । वाजेषु । वाजशब्दो वृषादिः आद्युदात्तः । हवनश्रुतम् । ‘ह्वः’ इत्यनुवृत्तौ ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. ६. १. ३४) इति ल्युटि संप्रसारणम् । हवनं शृणोतीति क्रिप् । नृगागमः । वृषन्तमस्य । उक्तम् । हूमहे । ‘बहुलं छन्दसि’ इति संप्रसारणम् । ‘शपः’ इत्यनुवृत्तौ ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लुक् । उतिम् । ‘उतियूतिः’ (पा. सू. ३. ३. ९७) इत्यादिना अन्तोदात्तो निपातितः । सहस्रसातमाम् । सहस्रं मनोतीति सहस्रसाः । ‘पणु दाने’ । ‘जनसनखनक्रमगमो विद्’ (पा. सू. ३. २. ६७) । ‘विडुनोरनुनासिकस्यात्’ (पा. सू. ६. ४. ४१) इति आकारादेशः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वं तमपः पिप्वादेव शिष्यते ॥

आ तू न इन्द्र कौशिक मन्दसानः सुतं पिब ।

नव्यमायुः प्र सू तिर कृधी सहस्रसामृषिम् ॥ ११ ॥

आ । तु । नः । इन्द्र । कौशिक । मन्दसानः । सुतम् । पिब ।

नव्यम् । आयुः । प्र । सु । तिर । कृधि । सहस्रसाम् । ऋषिम् ॥ ११ ॥

हे इन्द्र तु क्षिप्रं नः अस्मान् प्रति आ गच्छेति शेषः । हे कौशिक कुशिकस्य पुत्र इन्द्र मन्दगानः ह्यो भूत्वा सुतम् अभिपुतं सोमं पिब । यद्यपि विश्वामित्रः कुशिकस्य पुत्रस्तथापि तद्-पेणेन्द्रस्यैवोत्पन्नावात् कुशिकपुत्रत्वमविरुद्धम् । अयं वृत्तान्तोऽनुक्रमणिकायामुक्तः—‘कुशिकस्यैवैधीरथिरिन्द्र-तुल्यं पुत्रमिच्छन् ब्रह्मचर्यं चचार । तस्येन्द्र एव गाथी पुत्रो जज्ञे’ (अनु. क्र. सं. ३. १) इति । हे इन्द्र नव्यं सर्वैर्देवैः स्तुत्यं कर्मानुष्ठानपरम् आयुः जीवितं प्र सू तिर प्रकरणेण सुष्ठु वर्धय । ततो मां सहस्रस्रं सहस्रसंख्याकलाभोपेतम् ऋषिम् अतीन्द्रियदृष्टारं कृधि कुरु ॥ तु । संहितायाम् ‘ऋचि तुनुधमश्रुतङ्कुत्रोरुग्याणाम्’ (पा. सू. ६. ३. १३३) इति दीर्घः । नः । संहितायाम् ‘उदात्तादनुदात्तस्य स्वरितः’ । इन्द्र । आमन्त्रितनिघातः । कौशिक । निघातः । मन्दसानः ह्वयन् । ‘मदि स्तुतिमोदमदस्वनकान्तिगतिषु’ । ‘असानच्’ (उ. सू. २. २४३) इत्यनुवृत्तौ ‘ऋजिबृधिमिन्द्र-सहिभ्यः क्ति’ (उ. सू. २. २४४) इति असानच् प्रत्ययः । चित्वादान्तोदात्तः । सुतम् । प्रत्यय-स्वरः । नव्यम् । ‘णु स्तुनौ’ । ‘अचो यत्’ (पा. सू. ३. १. ९७) । गुणः । ‘वान्तो यि प्रत्यये’ (पा. सू. ६. १. ७९) इति अवादेशः । ‘यतोऽजायः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । आयुः । ‘उसि, नित्’ इत्यनुवृत्तौ ‘एतेणिञ्च’ (उ. सू. २. २७५) इति उसिप्रत्ययः । निष्वात् वृद्धयायादेशौ । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । सु । ‘निपातस्य च’ इति संहितायां दीर्घत्वम् । तिर । तस्तेर्व्यत्ययेन शः । ‘ऋत इन्द्रातोः’ (पा. सू.

१. ठ-विजानीमः २. त-पित्वात् तदेव शिष्यते; ठ-पित्वात् स एव शिष्यते ।

७. १. १००) इति इत्वम् । ' अतो हेः ' (पा. सू. ६. ४. १०५) इति हेर्लुक् । कृधि । ' डुकृन् करणे ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' श्रुशृगुपृकृवृभ्यश्छन्दसि ' इति हेर्धिरादेशः । सहस्रसाम् । उक्तम् । ऋषिम् । ' ऋषी गतौ ' । ' इन् ' इत्यनुवृत्तौ ' इगुपधात्किञ्च ' (उ. सू. ४. ५५९) । निष्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

प्रवर्ये ' परि त्वा ' इत्यभिष्टुयात् । ' स्पृष्टोदकम् ' इति खण्डे ' परि त्वा गिर्वणो गिरोऽधि द्वयोरदधा उक्थ्यं वचः ' (आश्व. श्रौ. ४. ६) इति सूत्रितम् । तथा हविर्धानप्रवर्तने सेयं परिधानीया । ' हविर्धाने प्रवर्तयन्ति ' इति खण्डे ' परि त्वा गिर्वणो गिर इति परिदध्यात् ' (आश्व. श्रौ. ४. ९) इति सूत्रितम् । तथा ब्राह्मणं च—' परि त्वा गिर्वणो गिर इत्युत्तमया परिदधाति ' (ऐ. ब्रा. १. २९) इति ॥

परि त्वा गिर्वणो गिर इमा भवन्तु विश्वतः ।

वृद्धायुमनु वृद्धयो जुष्टा भवन्तु जुष्टयः ॥ १२ ॥

परि । त्वा । गिर्वणः । गिरः । इमाः । भवन्तु । विश्वतः ।

वृद्धायुम् । अनु । वृद्धयः । जुष्टाः । भवन्तु । जुष्टयः ॥ १२ ॥

हे गिर्वणः अस्मदीयस्तुतिभागिन्द्र विश्वतः सर्वेषु कर्मसु प्रयुज्यमानाः इमाः गिरः अस्मदीयाः स्तुतयः त्वा त्वां परि भवन्तु सर्वतः प्राप्नुवन्तु । कीदृशो गिरः । वृद्धायुमनु प्रवृद्धेनायुष्येणोपेतं त्वामनुसृत्य वृद्धयः वर्धमानाः । किं च एता गिरः जुष्टाः त्वया सेविताः सत्यः जुष्टयः अस्माकं प्रीतिहेतवः भवन्तु ॥ गिर्वणः । गीर्भिवन्त्यत इति गिर्वणाः । ' वन पण संभक्तौ ' । ' सर्वधातुभ्योऽसुन् ' । गिरः । उपधाया दीर्घाभावश्छान्दसः । आमन्त्रितनिघातः । विश्वतः । ' लिति ' (पा. सू. ६. १. १९३) इति प्रत्ययात्पूर्वरयोदात्तत्वम् । वृद्धायुम् । ' वृधु वृद्धौ ' । क्तप्रत्ययः । ' उदितो वा ' (पा. सू. ७. २. ५६) इति इटः क्त्वाप्रत्यये विकल्पितत्वात् ' यस्य विभापा ' (पा. सू. ७. २. १५) इति निष्ठायाम् इडभावः । प्रत्ययस्वरः । ' इण् गतौ ' । ' छन्दसीणः ' (उ. सू. १. २) इति उण् । निष्वात् वृद्धिः आयादेशश्च । वृद्धमायुर्यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वृद्धयः । वृधेः क्तिनि ' तितुन्नतथसिसुसरकसेषु च ' (पा. सू. ७. २. ९) इति इडभावः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । जुष्टाः । ' श्रीदितो निष्ठायाम् ' (पा. सू. ७. २. १४) इति इडभावः । ' जुष्टापिते ' इत्यनुवृत्तौ ' नियं मन्त्रे ' (पा. सू. ६. १. २१०) इत्याद्युदात्तत्वम् । जुष्टयः । ' जुपी प्रीतिसेवनयोः ' । क्तिन् । ' तितुन्न ' इति इडभावः । निष्वादाद्युदात्तः ॥ ॥ २० ॥

' इन्द्रं विश्वा ' इत्यष्ट्वंस्य सूक्तस्य मधुच्छन्दसः पुत्रो जेनुनामक ऋषिः । तथा चानुक्रान्तम्—' इन्द्रमष्टी जेता माधुच्छन्दसः ' इति । छन्दस्त्वानुष्टुभमिति पूर्वसूक्तोक्तम् । इन्द्रो देवतानुवर्तते । विविधयोगस्तु—महाव्रते निष्केवल्ये कृत्स्नसूक्तं शसनीयम् । ' ऊरु ' इति खण्डे शौनकेन सूत्रितम्—' इन्द्रं विश्वा अवीवृधन्वित्यानुष्टुभं तस्य प्रथमायाः पूर्वमर्धं च शस्वोत्तरेणार्धं चोत्तरस्याः पूर्वमर्धं च व्यतिषलति पादैः पादाननुष्टुप्कारं प्रागुत्तमायाः ' (ऐ. आ. ५. ३. १) इति । ब्राह्मणं च प्रथमारण्यके पठ्यते ' प्र वो महे ' इति खण्डे—' इन्द्रं विश्वा अवीवृधन्विति पदानुपज्ञाः ' (ऐ. आ. १. ५. २) इति । तथा षष्ठ्यस्य पञ्चमेऽहनि निष्केवल्ये शस्त्रे ' इन्द्रं विश्वा अवीवृधन् ' इत्यनुरुपरनृचः । ' स्तोमे वर्धमाने ' इति खण्डे सूत्रितम्—' उप नो हरिभिः सुतमिन्द्रं विश्वा अवीवृधन् ' (आश्व. श्रौ. ७. १२) इति ॥

इन्द्रं विश्वा अवीवृधन्त्समुद्रव्यचसं गिरः। रथीतमं रथीनां वाजानां सत्पतिं पतिम् ॥१॥

इन्द्रम् । विश्वाः । अवीवृधन् । समुद्रव्यचसम् । गिरः ।

रथिऽतमम् । रथिनाम् । वाजानाम् । सत्पतिम् । पतिम् ॥ १ ॥

‘विश्वाः सर्वाः’ ‘गिरः अस्मदीयाः स्तुतयः’ ‘इन्द्रम्’ ‘अवीवृधन् वर्धितवत्यः’ ‘कीदृशमिन्द्रम्’ । ‘समुद्रव्यचसं समुद्रवत् व्यासवन्तं’ ‘रथीनां रथयुक्तानां योद्धृणां मध्ये’ ‘रथीतमम् अतिशयेन रथयुक्तं’ ‘वाजानाम् अन्नानां’ ‘पतिं स्वामिनं’ ‘सत्पतिं सतां सन्मार्गवर्तिनां पालकम् ॥ विश्वाः । विशेः कृन् । निस्वरः । अवीवृधन् । वृधेर्णिचि चङि ‘उर्कन्’ (पा. सू. ७. ४. ७) इत्यनुवृत्तौ ‘नित्यं छन्दसि’ (पा. सू. ७. ४. ८) इति ऋकारस्य ऋकारविधानात् लवृषधगुणाभावः । निघातस्वरः । समुद्रव्यचसम् । व्यचेः असुन् । ‘गाङ्कुटादिभ्योऽज्जिङित्’ (पा. सू. १. २. १) इति ङित्वस्य प्राप्तस्य ‘व्यचेः कुटादिभ्यमनसि’ (का. १. २. १. १) इति असिनिषेधात् ‘ग्रहिज्या’ (पा. सू. ६. १. १६) इत्यादिना ङिति विधीयमानं संप्रसारणं न भवति । समुद्रव्यच इव व्यचो यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरवम् । रथीतमं रथीनाम् । रथशब्दादुत्पन्नस्य इनः छान्दसं दीर्घत्वम् । प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वं च । वाजानाम् । वृषादिस्वादाद्युदात्तत्वम् । सत्पतिम् । ‘पत्यावध्वयं’ (पा. सू. ६. २. १८) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरवम् ॥

सख्ये त इन्द्र वाजिनो मा भेम शवसस्पते । त्वामभि प्र णोनुमो जेतारमपराजितम् ॥२॥

सख्ये । ते । इन्द्र । वाजिनः । मा । भेम । शवसः । पते ।

त्वाम् । अभि । प्र । नोनुमः । जेतारम् । अपराजितम् ॥ २ ॥

ते ‘शवसस्पते बलस्य पालक’ ‘इन्द्र’ ‘ते तव’ ‘सख्ये अनुग्रहप्रयुक्ते सखित्वे वर्तमाना वरं’ ‘वाजिनः अन्नवन्तो भूत्वा’ ‘मा’ ‘भेम शत्रुभ्यो भीतिं प्राप्ता मा भूम । अतः’ ‘त्वाम् अभयहेतुम्’ ‘अभि’ ‘प्र’ ‘णोनुमः सर्वतः प्रकर्षेण स्तुमः । कीदृशं त्वाम् ।’ ‘जेतारं युद्धेषु जयशीलम्’ ‘अपराजितं क्वापि पराजय-रहितम् ॥ सख्ये । सख्युः कर्म सख्यम् । ‘सख्युर्यः’ (पा. सू. ५. १. १२६) । प्रत्ययस्वरः । वाजिनः । वाजोऽन्नमेगामस्तीति वाजिनः । प्रत्ययस्वरः । भेम । ‘जिभी भये’ । लुङ्कुत्तमबहुवचनं मस् । ‘नित्यं ङितः’ (पा. सू. ३. ४. ९९) इति सलोपः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति च्लेलुक् । ‘छन्दस्युभयथा’ (पा. सू. ३. ४. ११७) इति तिङः आर्धधातुक्त्वेन ङित्वाभावाद्गुणः । ‘न माङ्योगे’ (पा. सू. ६. ४. ७४) इति अडागमप्रतिषेधः । शवसस्पते । शवसः ‘पथ्याः पतिपुत्र-वृष्टपारपदपयस्पोपेपु’ (पा. सू. ८. ३. ५३) इति विसर्जनीयस्य संहितायां सत्वम् । सुबामन्त्रितै-पराङ्गवद्भावेन (पा. सू. २. १. २) पदद्वयनिघातः । नोनुमः । ‘णु स्तुतौ’ । ‘णो नः’ (पा. सू. ६. १. ६५) इति नत्वम् । यङो लुक् । प्रत्ययलक्षणेन ‘सन्यङोः’ (पा. सू. ६. १. ९) इति द्विर्भावः । ‘गुणो यङ्लुकोः’ (पा. सू. ७. ४. ८२) इत्यभ्यासस्य गुणः । प्रत्ययलक्षणेन धानुसंज्ञायां

१. छ-ण-फ-य-अनसिनिषेधात्; ग-च-निषेधात् । २. ठ-बलवन्तः । ३. थ-श-मुबामन्त्रिते इति पराङ्गवद्भावेन; न-छ-ण-फ-सुबामन्त्रिते पराङ्गवद्भावेन ।

ल्लो मस् । अदादिवद्भावात् शपो लुक् । ‘ उपसर्गादसमासेऽपि णोपदेशस्य ’ (पा. सू. ८. ४. १४)
इति संहितायां णत्वम् । जेतारम् । ‘ जि जये ’ । ताच्छील्यादिषु कृत् । ‘ जिन्यादिनित्यम् ’ (पा. सू.
६. १. १९७) इत्याद्युदात्तत्वम् । अपराजितम् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन नञ उदात्तत्वम् ॥

पूर्वीरिन्द्रस्य रातयो न वि दस्यन्त्युतयः ।

यदी वाजस्य गोमतः स्तोतृभ्यो मंहते मघम् ॥ ३ ॥

पूर्वीः । इन्द्रस्य । रातयः । न । वि । दस्यन्ति । ऊतयः ।

यदि । वाजस्य । गोऽमतः । स्तोतृभ्यः । मंहते । मघम् ॥ ३ ॥

‘ इन्द्रस्य संबन्धिन्यः ’ रातयः धनदानानि ‘ पूर्वीः ’ अनादिकालसिद्धाः प्रभूता वा । अस्थेन्द्रस्य
सर्वदा यष्टृभ्यो धनदानमेव स्वभाव इत्यर्थः । एवं सति इदानीं नोऽपि यजमानः ‘ स्तोतृभ्यः ’ ऋत्विग्भ्यः
‘ गोमतः ’ गोसहितस्य ‘ वाजस्य ’ अश्वस्य पर्याप्तं ‘ मघं ’ धनं ‘ यदि ’ ‘ मंहते ’ दक्षिणारूपेण ददाति तदानीम्
‘ ऊतयः ’ बहुधनदानपूर्वकाणि इन्द्रस्य अस्मद्विषयाणि रक्षणानि ‘ न ’ ‘ वि ’ ‘ दस्यन्ति ’ विशेषेण नोप-
क्षीयन्ते । ‘ मघं रेक्यः ’ इत्यादिवष्टाविंशतिमं एकाकेषु धननामसु मघशब्दः (नि. २. १०. १) पठितः ।
‘ दाति दाशति ’ इत्यादिषु दशसु दानकर्मसु ‘ मंहते ’ (नि. ३. २०. १०) इति पठितम् ॥ पूर्वीः ।
पुरुशब्दस्य ‘ वोतो गुणवचनात् ’ (पा. सू. ४. १. ४४) इति ङीप् । आद्यस्य उकारस्य दीर्घञ्छान्दसः ।
जसि ‘ दीर्घाजसि च ’ (पा. सू. ६. १. १०५) इति निषेधं बाधित्वा ‘ वा छन्दसि ’ (पा. सू. ६.
१. १०६) इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । ङीपः प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । रातयः । ‘ मन्त्रे वृषेपचमनविद-
भूवीरा उदात्तः ’ इति क्तिन् उदात्तत्वम् । दस्यन्ति । ‘ दसु उपक्षये ’ । ‘ दिवादिभ्यः ङ्यन् ’ । निघातः ।
ऊतयः । ‘ ऊतियुतिः ’ (पा. सू. ३. ३. ९७) इत्यादिना क्तिन् उदात्तः । यदि । निपातत्वा-
दाद्युदात्तः । संहितायां ‘ निपातस्य च ’ (पा. सू. ६. ३. १३६) इति दीर्घत्वम् । स्तोतृभ्यः । ‘ णृञ्
स्तुतो ’ । ‘ धात्वादेः पः सः ’ (पा. सू. ६. १. ६४) । तृचश्चिवादनोदात्तत्वम् । मंहते । शपः
पित्वादनुदात्तत्वम् । निङश्च लमात्रधातुकस्वरेण ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातो न भवति, ‘ निपा-
तैर्यद्यदिहन्तः ’ (पा. सू. ८. १. ३०) इति निषेधात् ॥

अभिप्लवपडहस्य उक्थ्येषु तृतीयसवनेऽच्छावाकस्य ‘ पुरां भिन्दुर्युवा कविः ’ इति स्तोत्रियस्तृचः ।
तथा च सूत्रितम्—‘ एह पु ’ इत्युपक्रम्य ‘ पुरां भिन्दुर्युवा कविर्वृषा ह्यसि राधसे ’ (आश्व. श्रौ.
७. ८) इति ॥

पुरां भिन्दुर्युवा कविरर्मितौजा अजायत । इन्द्रो विश्वस्य कर्मणो धर्ता वज्री पुरुषुतः ॥ ४ ॥

पुराम् । भिन्दुः । युवा । कविः । अर्मितऽओजाः । अजायत ।

इन्द्रः । विश्वस्य । कर्मणः । धर्ता । वज्री । पुरुऽस्तुतः ॥ ४ ॥

अयम् ‘ इन्द्रः ’ उच्यमानगुणयुक्तः ‘ अजायत ’ संपन्नः । कीदृग्गुणक इति तदुच्यते । ‘ पुराम् ’ असुर-
पुराणां ‘ भिन्दुः ’ भेत्ता ‘ युवा ’ कदाचिदपि बलीपलिनादिवार्धकरहितः ‘ कविः ’ मेधावी ‘ अर्मितौजाः ’
प्रभूतबलः ‘ विश्वस्य ’ ‘ कर्मणः ’ कृत्स्नस्य ज्योतिर्गोमादेः ‘ धर्ता ’ पोषकः ‘ वज्री ’ यजमानरक्षणार्थं सर्वदा

वज्रयुक्तः 'पुरुषुतः बहुविधे तत्तत्कर्मणि' स्तुतः ॥ भिन्दुः । 'भिदिर् विदारणे' । 'कुः' इत्यनुवृत्तौ 'पृभिदिव्यधिर्गृधिष्टिष्टिशिभ्यः' (उ. सू. १. २३) इति कुप्रत्ययः । तस्य 'छन्दस्युभयथा' (पा. सू. ३. ४. ११७) इति सार्वधातुकसंज्ञायां 'रुधादिभ्यः श्रम्' (पा. सू. ३. १. ७८) । निष्वात् अन्यत् अचः परो भवति (पा. सू. १. १. ४७) । 'श्रसोरलोपः' । अनुस्वारपरसवर्णौ (पा. सू. ८. ३. २४; ८. ४. ५८) । 'अचः परस्मिन्पूर्वविधौ' (पा. सू. १. १. ५७) इति प्राप्तस्य स्थानिवद्भावस्य 'न पदान्तः' (पा. सू. १. १. ५८) इत्यादिना निषेधः । युवा । 'यु मिश्रणामिश्रणयोः' । 'कनिन्युवृपितक्षिराजिबन्विद्युतिदिवः' (उ. सू. १. १५४) इति कनिन् । निष्वादाद्युदात्तः । कविः । 'कु शब्दे' । 'अच इः' (उ. सू. ४. ५७८) इति इः । प्रत्ययस्वरः । अमितौजाः । अमितशब्दस्य अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । बहुवीहौ पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वेन तदेव शिष्यते । विश्वस्य । 'अशिमुपि' (उ. सू. १. १४९) इत्यादिना कन् । निष्वादाद्युदात्तः । कर्मणः । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' (पा. सू. ३. २. ७५) इति मनिन् । निस्वरः । धर्ता । तृच् । चित्वादान्तोदात्तः । वज्री । मत्वर्थीय इनिः । प्रत्ययस्वरः । पुरुषुतः । 'स्तुतस्तोमयोऽछन्दसि' (पा. सू. ८. ३. १०५) इति पत्वम् । बहुषु प्रदेशेषु स्तुतः । 'थाथ-घञ्काजवित्रकाणाम्' (पा. सू. ६. २. १४४) इत्यन्तोदात्तत्वम् । तृतीयासमासे हि थाथा-दिस्वरापवादः 'तृतीया कर्मणि' (पा. सू. ६. २. ४८) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरः स्यात् ॥

त्वं वलस्य गोमतोऽपावरद्विवो बिलम् । त्वां देवा अविभ्युषस्तुज्यमानास आविषुः ॥५॥

त्वम् । वलस्य । गोऽमतः । अप । अवः । अद्विषः । बिलम् ।

त्वाम् । देवाः । अविभ्युषः । तुज्यमानासः । आविषुः ॥ ५ ॥

वलनामकः कश्चिदसुरो देवसंबन्धिनीगां अपहृत्य कस्मिंश्चिद्विले गोपितवान् । तदानीमिन्द्रः तद्विलं स्वसैन्येन समावृत्य तस्माद्विलात् गा निःसारयामास । तदिदमुपाल्थानम् 'इन्द्रो वलस्य बिलमपौर्णोत्' (ते. सं. २. १. ५. १) इत्यादिब्राह्मणेषु मन्त्रान्तरेषु च प्रसिद्धम् । तदेतत् हृदि निधाय अयं मन्त्रः प्रवर्तते । हे 'अद्विवः वज्रयुक्तेन्द्र' 'त्वं' 'गोमतः' 'वलस्य गोभिर्युक्तस्य वलनाम-कस्यासुरस्य संबन्धि' 'बिलम्' 'अपावः स्वसैन्यमुखेन अपावृतवानस्मि' । तदानीं 'तुज्यमानासः वलेन हिंस्यमानाः' 'देवाः' 'अविभ्युषः त्वदीयरक्षयां वलोदभीताः सन्तः' 'त्वाम्' 'आविषुः प्राप्तवन्तः ॥ अप । निपातत्वादाद्युदात्तः । अवः । 'वृञ् वरणे' । लङ् । सिप् । 'इतश्च लोपः' (पा. सू. ३. ४. ९७) । 'स्वादिभ्यः श्रुः' (पा. सू. ३. १. ७३) । तस्य 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. २. ४. ७३) इति लृक् । गुणो रपरत्वं हल्ङ्यादिलोपः । विसर्जनीयः । अडागमः । अद्विवः । अद्विरम्यास्तीति मतुप् । 'छन्दसीरः' (पा. सू. ८. २. १५) इति कत्वम् । संबोधने 'उगिदचां' (पा. सू. ७. १. ७०) इति नुम् । हल्ङ्यादिसंयोगान्तलोपौ । 'मनुवसो रु संवृद्धौ छन्दसि' (पा. सू. ८. ३. १) इति रुत्वम् । बिलम् । 'नद्विषयस्यानिसन्तस्य' (फि. सू. २६) इत्याद्युदात्तत्वम् । अविभ्युषः । 'जिभी भये' । लिट् । द्विर्भावः । अभ्यासस्य ह्रस्वजश्चे । 'कसुश्च' (पा. सू. ३. २. १०७) इति लिटः कसुरादेशः । क्रादिनियमात् प्राप्त इद् 'वस्वेकाजाद्विसाम्' (पा. सू. ७. २. ६७) इति

१. ठ-बहुविधस्तोत्रैः कर्मणि । २. ठ-प्रकृतिस्वरेण । ३. ठ-निष्वादाद्युदात्तः । ४. ठ-'मन्त्रान्तरेषु च' नास्ति । ५. ठ-'रक्षाबला' ।

नियमान् निवर्तते । जमि सर्वनामस्थानेऽपि व्यत्ययेन भवान् वसोः संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् ।
 'शासिब्रसिघर्मानां च' (पा. सू. ८. ३. ६०) इति ऋत्वम् । 'अचि श्रुधातु' (पा. सू. ६.
 ४. ७७) इत्यादिना प्राप्तम् इयडादेशं बाधित्वा 'एरनेकाचः' (पा. सू. ६. ४. ८२) इति
 णादेशः । नञ्समासः । अग्ययपूर्वप्रकृतिस्वरत्वम् । तुज्यमानासः । तुजेहिंसार्थात् परस्य कर्मणि
 लटः स्थाने शानच् । 'सार्वधातुके यक्' (पा. सू. ३. १. ६७) इति यक् । तस्मान् अदुपदेशादुत्तरस्य
 लसार्वधातुकस्यानुदात्तत्वम् । यक् एव प्रत्ययस्वरः शिष्यते । आविपुः । अव रक्षणादिषु । अस्मा-
 कृत्यर्थात् लुङो णिः । तस्य 'सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च' (पा. सू. ३. ४. १०९) इति जुस् । सिच
 इडागमः । 'आडजादीनाम्' (पा. सू. ६. ४. ७२) इति आडागमः । 'आदेशप्रत्यययोः'
 (पा. सू. ८. ३. ५९) इति ऋत्वम् ॥

तवाहं शूर रातिभिः प्रत्यायं सिन्धुमावदन् । उपातिष्ठन्त गिर्वणो विदुष्टे तस्य कारवः ॥६॥

तव । अहम् । शूर । रातिभिः । प्रति । आयम् । सिन्धुम् । आवदन् ।

उपा । अतिष्ठन्त । गिर्वणः । विदुः । ते । तस्य । कारवः ॥६॥

हे शूर संग्रामे सौम्ययुक्तेन्द्र तव रातिभिः कर्मसु त्वदीयैर्धनदानैर्निमित्तभूतैः अहं होता
 प्रत्यायं त्वां पुनरागतोऽस्मि । पुरा बहुषु कर्मसु त्वत्तो धनस्य लब्धत्वादस्मिन् कर्मणि प्रत्यागमनमित्यु-
 च्यते । किं कुर्वन् । सिन्धुं स्थन्दमानं सोमम् आवदन् सर्वतः कथयन् । अस्मिन् सोमयागे त्वदीयां
 धनदानकीर्तिं प्रकटयन्नित्यर्थः । हे गिर्वणः गीर्भिर्वननीयेन्द्र कारवः कर्तार ऋत्विग्यजमानाः उपा-
 तिष्ठन्त पुरा धनलाभार्थं त्वामुपस्थितवन्तः । उपस्थाय च तस्य तादृशस्यौदार्यपितस्य ते तव
 धनदानं विदुः जानन्ति । गिर्वणश्चादं यास्क इत्थं निर्ब्रूते—' गिर्वणा देवो भवति गीर्भिरेन वनयन्ति'
 (नि. ६. १४) इति । 'रेभो जरिता' इत्यादिषु त्रयोदशसु स्तोतृनामसु कारुण्यदः (नि. ३.
 १६. ३) पठितः । तव । 'युष्मदस्मदोर्ङिसि' (पा. सू. ६. १. २११) इत्याद्युदात्तत्वम् । रातिभिः ।
 'मन्त्रे वृष' इत्यादिना निन् उदात्तः । आयम् । इणो लङ् । 'तस्यस्थमिपां तातंतामः'
 (पा. सू. ३. ४. १०१) इति अमादेशः । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' (पा. सू. २. ४. ७२)
 इति शपो लुक् । आडागमः । वृद्धयायादेशौ । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः । सिन्धुम् ।
 'स्यन्द् प्रस्त्रवणे' । 'निन्' (उ. सू. १. ९) इत्यनुवृत्तौ 'स्यन्देः संप्रसारणं धश्च'
 (उ. सू. १. ११) इति उप्रत्ययो धकारश्च अन्तादेशः । निन्वादाद्युदात्तः । आवदन् । 'वद
 व्यक्तायां वाचि' । लटः शतृ । शपः पित्वादानुदात्तत्वम् । शतृश्च लसार्वधातुकस्वरणे धातुस्वर एव
 शिष्यते । आडा मह 'कुर्गतिप्रादयः' (पा. सू. २. २. १८) इति ममासः । कृदुत्तरपदप्रकृति-
 स्वरत्वम् । अतिष्ठन्त । 'उपान्मन्त्रकरणे' (पा. सू. १. ३. २५) इत्यात्मनेपदम् । गिर्वणः । 'वन
 षण संभक्तौ' । असुन् । 'आमन्त्रितस्य च' इति निघातः । विदुः । 'विद ज्ञाने' । लट् ।
 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' इति शपो लुक् । 'विदो लटो वा' (पा. सू. ३. ४. ८३) इति
 श्लेः उस् । पादादिस्वात् न निघातः । संहितायां 'युष्मत्तत्तत्तक्षुःष्वन्तःपादम्' (पा. सू.
 ८. ३. १०३) इति ऋत्वम् । 'एना एः' (पा. सू. ८. ४. ४१) इत्युत्तरस्य तकारस्य ऋत्वम् ।
 तस्य । 'सावेकाचः' (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तेरुदात्तत्वं प्राप्तं 'न गोश्चन्साववर्ण' ।

(पा. सू. ६. १. १८२) इति निषिध्यते । कारवः । ‘ कृवापाजि० ’ (उ. सू. १. १) इत्यादिना उण् । प्रत्ययस्वरः ॥

मायाभिरेन्द्र मायिनं त्वं शुष्णमवातिरः । विदुष्टे तस्य मेधिरास्तेषां श्रवांस्युत्तिर ॥७॥

मायाभिः । इन्द्र । मायिनम् । त्वम् । शुष्णम् । अत्र । अतिरः ।

विदुः । ते । तस्य । मेधिराः । तेषाम् । श्रवांसि । उत् । तिर ॥ ७ ॥

हे इन्द्र त्वं मायिनं नानाविधकपटोपेतं शुष्णं भूतानां शोषणहेतुम् एतन्नामकमसुरं मायाभिः तत्प्रतिकूलैः कपटविशेषैः । यद्वा । तद्वधोपायगोचरप्रज्ञाभिः अवातिरः हिंसितवानसि । एतच्च यास्केनोक्तम्— ‘ इन्द्रः शुष्णं जघान ’ (निरु. ३. ११) इति । ‘ शुष्णं पिप्पुम् ’ (ऋ. सं. १. १०३. ८) इत्यादिमन्त्रे चायमर्थो विस्पष्टः । मेधिराः मेधावन्तोऽनुष्ठातारः । तस्य तादृशस्य ते तव महिमानं विदुः जानन्ति । तेषां जानतामनुष्ठातृणां श्रवांसि अज्ञानि उत्तिर वर्धय । ‘ केतः केतुः ’ इत्यादि-ष्वेकादशसु प्रज्ञानामसु ‘ माया वयुनम् ’ (नि. ३. ९. ९) इति पठितम् । श्रवःशब्दं यास्को निर्वक्ति— ‘ श्रव इत्यञ्जनाम श्रूयत इति सतः ’ (निरु. १०. ३) इति ॥ मायाभिः । ‘ माङ् माने ’ । ‘ माच्छाससिसूभ्यो यः ’ (उ. सू. ४. ५४९) इति यप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः । मायिनम् । मायास्या-स्तीति मायी । व्रीह्याद्विवात् इनिप्रत्ययः (पा. सू. ५. २. ११६) । प्रत्ययस्वरः । शुष्णम् । ‘ शुष् शोषणे ’ । अस्मादन्तर्भावितण्यर्थात् ‘ नित् ’ इत्यनुवृत्तौ ‘ तृपिशुषिरसिभ्यः किञ्च ’ (उ. सू. ३. २९२) इति नप्रत्ययः । नित्वादाद्युदात्तः । अतिरः । तरतेर्लङ् व्यत्ययेन शः । तस्य डिङ्नेन गुणाभावात् ‘ ऋत इद्धातोः ’ इति इत्वम् । रपरत्वम् । विदुष्टे तस्य । गतमन्त्रे गतम् । मेधिराः । ‘ मिष्ट मेष्ट मेधाहिंसनयोः ’ । औणादिक इरन् । नित्वादाद्युदात्तः । श्रवांसि । नद्विषय-त्वादाद्युदात्तः ॥

इन्द्रमीशानमोजसाभि स्तोमा अनूषत । सहस्रं यस्य रातय उत वा सन्ति भूर्यसीः ॥८॥

इन्द्रम् । ईशानम् । ओजसा । अभि । स्तोमाः । अनुषत ।

सहस्रम् । यस्य । रातयः । उत । वा । सन्ति । भूर्यसीः ॥ ८ ॥

स्तोमाः स्तोतार ऋत्विजः ओजसा बलेन ईशानं जगतो नियामकं इन्द्रं अभि अनूषत सर्वत्र स्तुतवन्तः । यस्य इन्द्रस्य रातयः धनदानानि सहस्रं सहस्रसंख्योपेतानि सन्ति । उत वा अथवा भूर्यमीः सहस्रसंख्याया अन्यधिकाः सन्ति । तमिन्द्रमिति पूर्वत्रान्वयः ॥ इन्द्रम् । ‘ ऋज्रेन्द्र ’ (उ. सू. २. १८६) इत्यादिना रन् । नित्वादाद्युदात्तः । ईशानम् । लटः शानच् । ‘ अदिप्रभृतिभ्यः शपः ’ इति शपो लुक् । धातोरेनुदात्तेत्वात् ‘ तास्यनुदात्त ’ (पा. सू. ६. १. १८६) इत्यादिना शानचोऽनुदात्तत्वम् । ओजसा । नद्विषयत्वादाद्युदात्तः । स्तोमाः । ‘ अतिम्नुम् ’ (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना मन्प्रत्ययः । नित्वादाद्युदात्तः । अनूषत । ‘ णु स्तुता ’ । ‘ णो नः ’ । लुक् ।

व्यत्ययेन झः । तस्य अदादेशः (पा. सू. ७. १. ५) । च्लेः सिच् । अस्य धातोः कुटादिवेन सिचो डिस्त्राद्गुणाभावः । इडभावश्छान्दसः दीर्घत्वं च । अडागमः । सहस्रम् । ‘ कर्दमादीनां च ’ (फि. सू. ५९) इति द्वितीयाक्षरमुदात्तम् । रातयः । ‘ मन्त्रे वृष ’ इत्यादिना क्तिन् उदात्तः । उत । प्रातिपदिकस्वरः । वा । चादिरनुदात्तः । सन्ति । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातो न भवति ‘ यद्वृत्तास्त्रियम् ’ (पा. सू. ८. १. ६६) इति प्रतिषेधात् । स हि व्यवहितेऽपि भवतीत्युक्तम् । भूयसीः । सहस्रादतिशयेन बह्व्यो भूयस्यः । अत्र विभक्त्यस्य सहस्रस्य संनिधिवलानुपपदत्वप्रतीतेः ‘ द्विवचनविभज्योपपदे तरबीयसुनौ ’ (पा. सू. ५. ३. ५७) इति बहुशब्दात् ईयसुन् । ‘ बहोर्लोपो भू च बहोः ’ (पा. सू. ६. ४. १५८) इति ईकारलोपः प्रकृतेः भू इति आदेशश्च । ईयसुनो निस्वादाद्युदात्तत्वम् । ‘ उगितश्च ’ (पा. सू. ४. १. ६) इति ङीप् ॥ २१ ॥ ॥ ३ ॥

चतुर्थानुवाके पदसूक्तानि । तत्र ‘ अग्निं दूतम् ’ इत्यादिकस्य द्वादशर्चस्य प्रथमस्य सूक्तस्य कण्वपुत्रो मेधातिथिर्ऋषिः । अपवादाभावादनुवर्तमानं ‘ प्राग्विधिरप्यस्तृपात् ’ (अनु. १२. १४) इत्युक्तं गायत्रमेव छन्दः । अग्निदेवताकत्वं विस्पष्टम् । अत एवानुक्रम्यते—‘ अग्निं द्वादश मेधातिथिः काण्व आग्नेयमग्निनेति पादो ब्रह्मिदैवतो निर्मथ्य आहवनीयश्च ’ इति । विनियोगस्तु प्रातरनुवाके आग्नेये क्रतौ गायत्रे छन्दसि ‘ अग्निं दूतम् ’ इति सूक्तम् । ‘ अथैतस्या रात्रेर्विवासकाले ’ इति खण्डे ‘ अग्निमीळेऽग्निं दूतम् ’ (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति सूत्रितम् । तथा पृष्ठयपडहस्य द्वितीयेऽहनि इदमेव सूक्तमाज्यशस्त्रम् । ‘ पृष्ठयस्याभिष्वेनोक्ते अहनी ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ अग्निं दूतमिति द्वितीये ’ (आश्व. श्रौ. ७. १०) इति । दर्शपूर्णमासयोः सामिधेनीषु ‘ अग्निं दूतम् ’ इत्येका । ‘ नमः प्रवक्त्रे ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ ईळेन्यो नमस्यस्तिरोऽग्निं दूतं वृणीमहे ’ (आश्व. श्रौ. १. २) इति ॥

अग्निं दूतं वृणीमहे होतारं विश्ववेदसम् । अस्य यज्ञस्य सुक्रतुम् ॥ १ ॥

अग्निम् । दूतम् । वृणीमहे । होतारम् । विश्वऽवेदसम् । अस्य । यज्ञस्य । सुऽक्रतुम् ॥ १ ॥

अग्नेर्दूतत्वम् एतन्मन्त्रव्याख्यानं तैत्तिरीयब्राह्मणे समाम्नायते—‘ अग्निर्देवानां दूत आसीदुशनाः काव्योऽमुराणाम् ’ (तै. सं. २. ५. ८. ५) इति । तादृशं देवदूतम् ‘ अग्निम् अस्मिन् कर्मणि ‘ वृणीमहे संभजामः । कीदृशम् । ‘ होतारं देवानामाह्वतारं ‘ विश्ववेदसं सर्वधनोपेतम् ‘ अस्य प्रवर्तमानस्य ‘ यज्ञस्य निष्पादकत्वेन ‘ सुक्रतुं शोभनकर्माणं शोभनप्रज्ञं वा । ‘ मघम् ’ इत्यादिष्वष्टाविंशतिर्मन्त्राकेषु धननामसु वेदस्य शब्दः (नि. २. १०. ४) पठितः । होतारम् । ‘ हेष्वा स्पर्धायां शब्दे च ’ । ताच्छील्यदिषु तृन् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. ६. १. ३४) इति संप्रसारणे परपूर्वत्वे गुणः । निस्वादाद्युदात्तः । विश्ववेदसम् । ‘ बहुवीही विश्वं संज्ञायाम् ’ (पा. सू. ६. २. १०६) इति पूर्वपदान्तोदानत्वम् । अस्य । ‘ ऊडिदम् ’ (पा. सू. ६. १. १७१) इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । सुक्रतुम् । ‘ क्रवाद्यश्च ’ (पा. सू. ६. २. ११८) इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

अग्निमग्निं हवीमभिः सदा हवन्त विश्पतिम् । हव्यवाहं पुरुप्रियम् ॥ २ ॥

अग्निम् अग्निम् । हवीमभिः । सदा । हवन्त । विश्पतिम् । हव्यऽवाहम् । पुरुऽप्रियम् ॥ २ ॥

यद्यप्यग्निः स्वरूपेणैक एव तथापि प्रयोगभेदान् आहवनीयादिस्थानभेदान् पावकादिविशेषण-
भेदाद्वा बहुविधत्वमभिप्रेत्य 'अग्निमग्निम्' इति वीप्सा । तं 'हवीमभिः आह्वानकरणैर्मन्त्रैः 'सदा
'हवन्त निरन्तरमनुष्ठानात् आह्वयन्ति । कीदृशम् । 'विश्वतिं विश्वां प्रजानां होत्रादीनां पालकं 'हव्य-
वाहं यजमानममर्षितस्य हवियो देवान् प्रति वोढास्म । अत एव 'पुरुप्रियं बहूनां प्रीत्यास्पदम् ॥ अग्नि-
मग्निम् । ' नित्यवीप्सयोः ' (पा. सू. ८. १. ४) इति वीप्सायां द्विर्भावः । ' तस्य परमाग्नेडितम् ' (पा. सू. ८. १. २) इत्युत्तरस्य आग्नेडितसंज्ञायाम् ' अनुदात्तं च ' (पा. सू. ८. १. ३) इत्य-
नुदात्तत्वम् । हवीमभिः । ' ह्वेन् स्पर्धायां शब्दे च ' । आह्वानकरणभूतेषु मन्त्रेषु स्वव्यपारस्वातन्त्र्यात्
कर्तृत्वविवक्षया ' अग्न्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' (पा. सू. ३. २. ७५) इति कर्तरि मनिम् । तस्य छान्दस
ईडागमः । ' बहुलं छन्दसि ' (पा. सू. ६. १. ३४) इति धातोः संप्रसारणं परपूर्वत्वं गुणावादेशौ ।
निष्वादाद्युदात्तत्वम् । सदा । ' सर्वैकान्य ' (पा. सू. ५. ३. १५) इत्यादिना सर्वशब्दात् दाप्रत्ययः ।
' सर्वस्य सोऽन्यतरस्यां दि ' (पा. सू. ५. ३. ६) इति सभावः । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । हवन्त ।
ह्वेनो लट् । ह्यस्य अन्तदेशः । ऐः पुवाभावश्छान्दसः । शपि ' बहुलं छन्दसि ' इति संप्रसारणम् ।
' तिङ्ङितिङः ' इति निघातः । विश्वतिम् । ' पत्यावैश्वर्ये ' (पा. सू. ६. २. १८) इति पूर्व-
पदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते ' परादिश्छन्दमि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । हव्यवाहम् । ' वह प्रापणे ' ।
' वहश्च ' (पा. सू. ३. २. ६४) इति गिवप्रत्ययः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वस्त्वम् । पुरुप्रियम् । पुरुणां
प्रियम् । समासान्तोदात्तत्वम् ॥

अग्ने देवाँ इहा वह जज्ञानो वृक्तवर्हिषे । अग्निं होता न ईड्यः ॥ ३ ॥

अग्ने । देवान् । इहा । आ । वह । जज्ञानः । वृक्तवर्हिषे । अग्निं । होता । नः । ईड्यः ॥ ३ ॥

हे 'अग्ने 'जज्ञानः अरण्योत्पन्नस्त्वं 'वृक्तवर्हिषे आस्तरणार्थं छिन्नेन वर्हिषा युक्ताय तं यजमान-
मनुग्रहीतुम् 'इह कर्मणि हविर्भुजः 'देवान् 'आ 'वह । 'नः अस्मदर्थं 'होता देवानामाह्वाता त्वम्
'ईड्यः स्तुत्यः 'असि ॥ देवान् इत्यत्र संहितायां ' दीर्घादिति समानपादे ' (पा. सू. ८. ३. ९)
इति रुत्वम् । ' आताडिति नित्यम् ' (पा. सू. ८. ३. ३) इत्यनुनासिकभावः । जज्ञानः । ' जनी
प्रादुर्भावे ' । लिटः कानच् । ' गमहन ' (पा. सू. ६. ४. ९८) इत्युपधालोपः । ' द्विर्वचनेऽचि ' (पा. सू. १. १. ५९) इति तस्य स्थानिवद्भावात् द्विर्वचनम् । चित्वादन्तोदात्तः । वृक्तवर्हिषे ।
' ओवश्च छेदने ' । ' निष्ठा ' (पा. सू. ३. २. १०२) इति क्तप्रत्ययः । ' यस्य विभाषा ' (पा. सू. ७. २. १५) इति इट्प्रतिषेधः । वृक्तं वर्हिषेस्मै यजमानाय येन वा ऋत्विजा । बहुव्रीहौ पूर्वपद-
प्रकृतिस्वरः । असि । अस्तेः सिप् । ' अदिप्रभृतिभ्यः शाः ' इति शपो लुक् । ' तासस्त्योलोपः ' (पा. सू. ७. ४. ५०) इति सकारस्य लोपः । पादादिनात् न निघातः । होता । ह्यतेस्ताच्छी-
ल्यादिषु वृत् । ' बहुलं छन्दसि ' (पा. सू. ६. १. ३४) इति संप्रसारणम् । निष्वादाद्युदात्तः ।
ईड्यः । ' ईड स्तुतां ' । ' ऋहलोप्यन् ' (पा. सू. ३. १. १२४) । तिप्स्वरिति प्राप्ते ' ईडवन्द-
वृशंसदुहां प्यतः ' (पा. सू. ६. १. २१४) इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

ताँ उशतो वि बोधय यदग्ने यासि दृत्यम् । देवैरा संत्सि वर्हिषि ॥ ४ ॥

तान् । उशतः । वि । बोधय । यत् । अग्ने । यासि । दृत्यम् । देवैः । आ । संत्सि । वर्हिषि ॥ ४ ॥

हे 'अग्ने' यत् यस्मात् कारणात् 'दूत्यं' यासि देवानां दूतकर्म प्राप्नोषि तस्मात् कारणात् 'उशतः' हविः कामयमानान् 'तान् देवान् हविःस्वीकारार्थं' 'वि' बोधय। विबोधय च 'बर्हिषि' अस्मिन् कर्मणि तैः 'देवैः सह' 'आ' 'सस्मि' आसीद् आगत्योपविश ॥ तान् । 'दीर्घादटि समानपादे' इति संहितायां सूत्रम् । 'आतोऽटि नित्यम्' इत्यनुनासिकभावः । उशतः । 'वश कान्तौ' । लटः शतृ । 'अदि-प्रभृतिभ्यः शपः' इति शपो लुक् । 'ग्रहिज्या' (पा. सू. ६. १. १६) इत्यादिना संप्रसारणम् । 'शनुरनुमो नद्यजादी' (पा. सू. ६. १. १७३) इति विभक्तैरुदात्तत्वम् । यासि । 'यद्वृत्ता-ज्ञेयम्' (पा. सू. ८. १. ६६) इति निघातप्रतिषेधः । दूतस्य भागः कर्म वा दूत्यम् । 'दूतस्य भागकर्मणि' (पा. सू. ४. ४. १२०) इति यत् । तस्य तिरस्वरितापवादत्वेन 'यतोऽनावः' इति प्राप्तमाद्युदात्तत्वं 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्पन्ते' इति नियतते । अतः 'तिस्वरितम्' (पा. सू. ६. १. १८५) इत्येव भवति । शेषनिघातः । सस्मि सीदसि । 'पठ् विशरणगत्यवसादनेषु' । लटः सिपि शपो 'बहुलं छन्दसि' इति लुक् । 'न लुमताङ्गस्य' (पा. सू. १. १. ६३) इति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधात् 'पाघ्रा' (पा. सू. ७. ३. ७८) इत्यादिना सीदादेशो न भवति । बर्हिषि । 'बृह बृहि बृद्धौ' । 'वृहेर्नलोपश्च' (उ. सू. २. २६६) इति इसिप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरेण इकार उदात्तः ॥

घृताहवन दीदिवः प्रति ष्म रिपतो दह । अग्ने त्वं रक्षस्विनः ॥ ५ ॥

घृत्ऽआहवन । दीदिऽवः । प्रति । ष्म । रिपतः । दह । अग्ने । त्वम् । रक्षस्विनः ॥ ५ ॥

हे 'घृताहवन' घृतेनाहूयमान 'दीदिवः' दीप्यमान 'अग्ने' त्वं 'रक्षस्विनः' रक्षोयुक्तान् 'रिपतः' हिंसकान् शत्रून् 'प्रति' अस्माकं प्रतिकूलान् 'दह' 'स्म' सर्वथा भस्मीकुरु ॥ घृतेनाहूयतेऽस्मिन्निति 'करणाधिकरणयोश्च' (पा. सू. ३. ३. ११७) इत्यधिकरणे ल्युट् । अत्र जुहोतेः अविबक्षित-कर्मत्वेन अकर्मकत्वात् घृतस्य करणत्वमेव न तु कर्मत्वम् । अदो नैषा 'तृतीया च होश्छन्दसि' (पा. सू. २. ३. ३) इति कर्मणि तृतीया । किन्तु 'कर्तृकरणयोस्तृतीया' (पा. सू. २. ३. १८) इति करणवाचिन्येव । अतः 'कर्तृकरणे कृत् बहुलम्' (पा. सू. २. १. ३२) इति समासः । तत्र पूर्वपदप्रकृतिस्वरापवादे कृतुत्तरपदप्रकृतिस्वरे प्रातिपदिकावस्थायामेव कृते सति पश्चात् विभक्तानुत्पत्त्याम् 'आमन्त्रितस्य च' (पा. सू. ६. १. १९८) इत्याद्युदात्तत्वम् । दीदिवः । दीन्यतेर्लिटः कसुः । तस्य 'वस्वेकाजादसाम्' (पा. सू. ७. २. ६७) इति नियमात् इडभावः । द्विवचनम् । हलादिशेषः । उत्तरवकारस्य 'लोपो व्योर्वलि' (पा. सू. ६. १. ६६) इति लोपः । कसुः । क्त्वात् गुणाभावः । 'तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्य' (पा. सू. ६. १. ७) इति दीर्घत्वमभ्यासस्य । संबुद्धौ 'उगिद्वाम्' (पा. सू. ७. १. ७०) इति नुम् । 'संयोगान्तस्य लोपः' (पा. सू. ८. २. २३) इति सकारलोपे नकारस्य 'मनुवसां रु संबुद्धौ छन्दसि' (पा. सू. ८. ३. १) इति सूत्रम् । विसर्गः । पदान् पठ्वात् आमन्त्रितनिघातः । ननु पूर्वामन्त्रितस्य अविद्यमानवत्त्वात् पादादिवेन न निघातोपपत्तिः । न च 'नामन्त्रिते यमानाधिकरणे सामान्यवचनम्' (पा. सू. ८. १. ७३) इत्यविद्यमानवत्त्वप्रतिषेधः; उभयोरभिपदविशेषणत्वेन विशेषवचनत्वान् । अत एव परस्परमन्त्रयेन असामर्थ्यात् 'समर्थः पदविधिः' (पा. सू. २. १. १) इति च नियमात् पूर्वस्य न पराङ्मवद्भावो येन ऐक्यपदेन निघातः स्यात् । अत एव हि 'इडे रन्तेऽदिते सरस्वति' (तै. सं. ७. १. ६. ८) इत्यादौ पृथक् पृथक् आद्युदात्तत्वमिति । उच्यते—अत्र 'दीदिवः' इति नामिपदस्य विशेषणं किन्तु

घृताहवनपदस्यैव द्योतनार्थम्; घृताहवन इति विशेष्यत्वेन विवक्षितत्वात् । विशिष्टस्य तु पश्चादभि-
विशेषणता । तत्र दीदिवःपदं प्रति घृताहवनपदस्य विशेष्यत्वात् ‘ नामान्त्रिते समानाधिकरणे ’
(पा. सू. ८. १. ७३) इत्यविद्यमानवचनप्रतिषेधात् निघानोपपत्तिः । अत एव परस्परविशेषणविशेष्य-
भावेन सामर्थ्यात् ‘ सुवामन्त्रिते ’ (पा. सू. २. १. २) इति पराङ्गवद्भावे शोपनिघातेनापि स्वरोप-
पत्तिरिति । ‘ इडे रन्ते ’ इत्यादौ तु नैवं परस्परान्वय इति वैषम्यम् । रिपतः । ‘ ह्य रिप हिंसार्थाः ’
इति । भौवादिकस्य लटः क्षत्रादेशे शपि छान्दसो गुणाभावः । तौदादिकस्य वा ‘ र्क्ष रिश हिंसायाम् ’
इत्यस्य छान्दसं पत्वम् । विकरणस्य शस्य ङित्वाद्गुणाभावः । रक्षसूदान्दात् ‘ अस्मायमेधास्तजो
विनिः ’ (पा. सू. ५. २. १२१) इति मत्वर्थीयो विनिः । तस्य प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् ॥

अग्निमन्थने 'अग्निनाग्निः समिध्यते' इत्येषानुवचनीया । 'प्रातर्वैश्वदेव्यां प्रेषितः' इति खण्डे सूत्रितम्—'अग्निनाग्निः समिध्यते त्वं ह्यग्ने अग्निना' (आश्व. श्रौ. २. १६) इति । एषैव अग्निमत इत्यस्य अनुवाक्या । 'अथाग्नेरयः' इति खण्डे 'अग्नावग्निप्रणयने' इत्युपक्रम्य सूत्रितं—'यद्गो वयं प्रमिनाम व्रतान्यग्निनाग्निः समिध्यते' (आश्व. श्रौ. ३. १३) इति ॥

अग्निनाग्निः समिध्यते कविर्गृहपतिर्युवा । हव्यवाड् जुह्वास्यः ॥ ६ ॥

अग्निना । अग्निः । सम् । इध्यते । कविः । गृहस्पतिः । युवा । हन्यस्वात् । जुहुस्वास्यः ॥६॥

१ अग्निः आहवनीयास्थः तस्मिन् प्रक्षिप्यमाणेन २ अग्निना निर्मथ्येन प्रणीतेन वा सह ३ समिध्यते
सम्यक् दीप्यते । कीदृशोऽग्निः । ४ कविः मेधावी ५ गृहपतिः यजनानगृहस्य पालकः ६ युवा नित्यतरुणः
७ हव्यवाद् हविषो वोढा ८ जुहास्यः जुहुरूपेण मुखेन युक्तः ॥ गृहपतिः । ‘ पत्यावैश्वर्ये ’ (पा. सू. ६.
२. १८) इति पूर्वपदप्रकृतिसंस्वरम् । युवा । ‘ यु मिश्रणे ’ । ‘ कनिन्युवृषितक्षिराजिधन्विद्युप्रति-
दित्रः ’ (उ. सू. १. १५४) इति कनिन् । गित्वादङ्युदात्तः । हव्यं वहतीति हव्यवाद् । ‘ वहश्च’
(पा. सू. ३. २. ६४) इति ण्विप्रत्ययः । णित्वादुपधावृद्धिः । गतिकारकोपपदात् ऋदुत्तपदप्रकृति-
संस्वरम् । जुहास्यः । इयतेऽनयेति जुहुः । ‘ हुवः श्लुवच्च ’ (उ. सू. २. २१८) इति क्प् । तत्सं-
नियोगात् दीर्घः । श्लुवद्भावान् द्विर्भावं । शुत्वञश्च । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । जुहूः आस्यं
यस्येति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिसंस्वरत्वेन स एव क्षिप्यते । शेषनिघातः । यणादेशे ‘ उदात्तस्वरितयोर्थणः
स्वरितोऽनुदात्तस्य ’ (पा. सू. ८. २. ४) इति आकारः स्वरितः ॥ ॥ २२ ॥

कविमग्निमुप स्तुहि सत्यधर्माणमध्वरे । देवममीवचातनम् ॥ ७ ॥

कविम् । अग्निम् । उप । स्तुहि । सत्यधर्माणम् । अध्वरे । देवम् । अमीवऽचातनम् ॥७॥

हे स्तोतृसंघे १ अध्वरे कर्ता २ अग्निम् ३ उप ४ रतुहि उपेत्य स्तुतिं कुरु। कीदृशम्। ५ कविं मेधाविनं ६ सत्यधर्माणं सत्यवदनरूपेण धर्मेणोपेतं ७ देवं द्योतमानम् ८ अमीवचातनम् अमीवानां हिंसकानां शत्रूणां रोगाणां वा घातकम् ॥ सत्यं धर्मा यस्येति सत्यधर्मा। 'धर्मादनिच्च केयलात्' (पा. सू. ५. ४. १२४) इति अनिच्च समासान्तः। अन्ताःपदेन तस्य समासत्वाभिधानात् बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे शेषनिघातेनानुदात्तत्वम्। अमीवशब्दः 'अम रोगे' इत्यस्मात् 'शेषवह्निजिह्वाप्रीवाष्वामीवाः' (उ. सू. १. १५२) इति वन्प्रत्यये ईडागमे च निपातितः। निष्वादाश्वात्तः। 'चते चदे याचने च'

इत्थस्मात् हिंसार्थात् गिजन्तात् नन्थादित्वात् ल्युः (पा. सू. ३. १. १३४) । योरनादेशः (पा. सू. ७. १. १) । ' गेरनिटि ' (पा. ६. ४. ५१) इति गेरलोपः । ' लिति ' (पा. सू. ६. १. १९३) इति धातोः अकारस्योदात्तत्वम् । न च स्वरैर्कर्तव्ये णिलोपस्य स्थानिवद्भावः ; ' न पदान्तद्विवचन ' (पा. सू. १. १. ५८) इत्यादिना प्रतिषेधात् । अमीवानां चातनः इति समासे कृदुत्तरपदप्रकृति-स्वरेण स एव शिष्यते ॥

यस्त्वामग्ने हविर्षतिदूतं देव सपर्यति । तस्य स प्राविता भव ॥ ८ ॥

यः । त्वाम् । अग्ने । हविःऽपतिः । दूतम् । देव । सपर्यति । तस्य । स्म । प्रऽअविता । भव ॥ ८ ॥

हे ' अग्ने ' देव ' यः ' हविर्षतिः यजमानः देवदूतं ' त्वां ' सपर्यति परिचरति ' तस्य यजमानस्य ' प्राविता ' भव ' स्म ' अवश्यं रक्षको भव ॥ हूयते इति हविः । ' अचिंशुचि ' (उ. सू. २. २६५) इत्यादिना ह्रस्विः । प्रत्ययस्वरेण इकार उदात्तः । हविषः पतिर्हविर्षतिः । ' नित्यं समासेऽनुत्तरपद-स्थस्य ' (पा. सू. ८. ३. ४५) इति पत्वम् । ' पत्यावैश्वर्ये ' (पा. सू. ६. २. १८) इति पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् । सपरशब्दात् ' कण्ठादिभ्यो यक् ' (पा. सू. ३. १. २७) इति यक् । धातुप्रकर-णात् गुणप्रतिषेधाद्यर्थात् यकः क्तिवाच्च सपरशब्दस्य धातुत्वात् ततो विहितस्य यकः आर्धधातुकत्वं सति ' अतो लोपः ' (पा. सू. ६. ४. ४८) इति लोपः । ' सनाद्यन्ता धातवः ' (पा. सू. ३. १. ३२) इति धातुसंज्ञायां तिप् । कर्तरि शप् । तस्मिन् पूर्वस्य ' अतो गुणे ' (पा. सू. ६. १. ९७) इति परपूर्वत्वम् । यकः प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । इ.पा सह एकादेशस्य ' एकादेश उदात्तेनो-दात्तः ' (पा. सू. ८. २. ५) इत्युदात्तत्वम् । ' तिङ्ङित्तिङः ' इति निघातो न भवति ' यद्वृत्ता-श्लिष्यम् ' (पा. सू. ८. १. ६६) इति प्रतिषेधात् ॥

गार्हपत्याहवनीययोः परस्परसंसर्गे विहिन्नस्य हविषो याज्या ' यो अग्निं देववीतये ' इत्येषा । ' अथाग्नेय्य इष्टयः ' इति खण्डे सूत्रितं—' यो अग्निं देववीतये कुचिरसु नो गविष्टये ' (आश्व. श्रौ. ३. १३) इति ॥

यो अग्निं देववीतये हविष्माँ आविवासति । तस्मै पावक मृळय ॥ ९ ॥

यः । अग्निम् । देवऽवीतये । हविष्मान् । आऽविवासति । तस्मै । पावक । मृळय ॥ ९ ॥

' हविष्मान् ' हविर्युक्तः ' यः ' यजमानः ' देववीतये देवानां हविर्भक्षणहेतुयागार्थम् ' अग्निम् ' आविवासति अग्नेः समीपे विशेषेणाल्प्य परिचर्यां करोति । हे ' पावक ' अग्ने ' तस्मै ' मृळय तं यज-मानं सुखय ॥ देववीतये । ' वी ' गतिप्रजनकान्त्यशनखादनेषु ' इत्यस्मात् अशनार्थात् क्तिन् । देवानां वीतिर्यत्स्मिन् यागे स देववीतिः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । हविष्मान् । ' नदिबपयस्यानि-सन्तस्य ' (फि. सू. २६) इति पर्युदासान् हविःशब्दोऽन्तोदात्तः । मनुषः सर्वानुदात्तत्वात् स एव शिष्यते । आविवासति । ' वा ' गतिगन्धनयोः । अस्मान् अन्तर्भावितव्यार्थात् अगमगन्तुमिच्छ-तीत्यर्थे सन् । आह्वानेच्छा परिचर्यायां पर्यवस्यतीति विवासतिशब्दः परिचर्यार्थे निघण्टौ (नि. ३. ५. १०)

पठितः । द्विर्भावः । अभ्यासस्य ह्रस्वः । 'सन्त्यतः' (पा. सू. ७. ४. ७९) इति इत्वम् । 'ञिन्त्यादिर्नित्यम्' (पा. सू. ६. १. १९७) इत्याद्युदात्तत्वम् । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातो न भवति 'यद्वृत्ता-
ञित्यम्' (पा. सू. ८. १. ६६) इति प्रतिषेधात् । 'तिङ्ङि चोदात्तवति' (पा. सू. ८. १. ७१) इति आङो निघातः । 'सह सुपा' (पा. सू. २. १. ४) इत्यत्र सहेति योमाविभागात् आङ्गितिका-
सह समासे समासान्तोदात्तत्वे प्राप्ते 'परादिभ्यश्चन्दसि बहुलम्' (पा. सू. ६. २. १९९) इत्युत्तर-
पदाद्युदात्तत्वम् । तस्मै । 'क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्' (पा. म. १. ४. ३२. १) इति संप्रदाने चतुर्थी ॥

पवमानेष्टौ अग्नेः पावकस्यानुवाक्या 'स नः पावक दीदिवः' इति । 'पौर्णमासेनेष्टिपञ्चसोमा उपदिष्टाः' इति खण्डे सूत्रितं—'स नः पावक दीदिवोऽग्ने पावक रोचिपा' (आश्व. श्रौ. २. १) इति ॥

. स नः पावक दीदिवोऽग्ने देवाँ इहा वह । उप यज्ञं हविश्च नः ॥ १० ॥

सः । नः । पावक । दीदिऽवः । अग्ने । देवान् । इहा । आ । वह । उप । यज्ञम् । हविः । च । नः ॥ १० ॥

हे दीदिवः दीप्यमान पावक शोधक अग्ने सः त्वं नः अस्मदर्थम् इहा देवयजनदेशे देवान्
आ वह । ततः नः अस्मदीयं यज्ञं तत्रत्यं हविश्च उप देवसमीपे प्रापयेति शेषः ॥ दीदिवः ।
'दिवु क्रीडादौ' । 'छन्दसि लुङ्लङ्लिटः' (पा. सू. ३. ४. ६) इति वर्तमाने लिट् । कसुः ।
द्विर्भावो हलादिशेषः । 'तुजादीमां दीर्घोऽभ्यासस्य' (पा. सू. ६. १. ७) इत्यभ्यासस्य दीर्घत्वम् ।
'वस्वेकाजाद्वयाम्' (पा. सू. ७. २. ६७) इति नियमान् वसोः इट्प्रतिषेधः । 'लोपो व्योर्ञलि' (पा. सू. ६. १. ६६) इति वकारलोपः । संबुद्धौ 'उगिदचां' (पा. सू. ७. १. ७०) इत्यादिना नुम् । हल्ङादिलोपः संयोगान्तलोपः । 'मनुवसोः' इति रुत्वम् । विसर्गः ।
अग्ने । पादादित्वात् न निघातः । देवाँ इहेत्यत्र 'दीर्घादटि समानपादे' (पा. सू. ८. ३. ९) इति रुत्वम् । 'आतोऽटि नित्यम्' इति आकारस्यानुनासिकः । 'भोभगोअघोअपूर्वस्य योऽशि' (पा. सू. ८. ३. १७) इति रोर्धकारः । 'लोपः शाकल्यस्य' (पा. सू. ८. ३. १९) इति यकारलोपः । तस्यासिद्धत्वात् आहुणो न भवति । इहा । 'इदमो हः' (पा. सू. ५. ३. ११) इति सप्तम्यन्तात् ह्रस्वययः । 'इदम इश्' (पा. सू. ५. ३. ३) । तद्धितान्तत्वात् प्रातिपदिकत्वे 'सुपो धातु-
प्रातिपदिकयोः' (पा. सू. २. ४. ७१) इति सप्तम्या लुक् । 'तद्धितश्चासर्वविभक्तिः' (पा. सू. १. १. ३८) इत्यव्ययसंज्ञायाम् 'अव्ययादाप्सुपः' (पा. सू. २. ४. ८२) इत्युत्तरस्याः सप्तम्या लुक् । अकारः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः ॥

स नः स्तवान् आ भर मायत्रेण नवीयसा । रयिं वीरवतीमिषम् ॥ ११ ॥

सः । नः । स्तवानः । आ । भर । मायत्रेण । नवीयसा । रयिम् । वीरवतीम् । इषम् ॥ ११ ॥

हे अग्ने नवीयसा नवतरेण पूर्वकैरप्यसंपादितेन मायत्रेण गायत्रीच्छन्दस्केनानेन सूक्तेन स्तवानः
स्तूयमानः सः त्वं नः अस्मदर्थं रयिं धनं वीरवतीं शूरपुत्रप्रभृत्यपत्न्युक्ताम् इषम् अन्नं च आ
भर संपादय ॥ स्तवानः । 'प्लुष् क्तुती' । 'धात्वादेः पः सः' । 'स्वरितञितः' (पा. सू. १. ३.

७२) इत्यात्मनेपदम् । लटः शानच् । कर्तरि शप् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति लुगभावः । गुणावदेशो । ‘ आने मुक् ’ (पा. सू. ७. २. ८२) इति मुक् न भवति, ‘ अनित्य-
मागमशासनम् ’ (परिभा. ९६) इत्यागमानुशासनस्य अनित्यत्वात् । शपः पित्वादनुदात्तत्वम् ।
शानचश्चित्वादन्तोदात्तस्य अदुपदेशात् दापः परत्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव
शिष्यते । भर । ‘ ह्यग्रहोर्भञ्छन्दसि ’ (पा. सू. ८. २. ३२. १) इति भवम् । गायत्रेण । गायथ्याः
संबन्धि गायत्रम् । ‘ तस्येदम् ’ (पा. सू. ४. ३. १२०) इति अण्प्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः ।
नवीयसा । नवशब्दान् आन्तिशायनिकः । ईयन्प्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तः । वीग्वतीम् । मतुब्धीपोः
पित्वादनुदात्तत्वम् । अकारः प्रातिपदिकस्वरेणोदात्तः ॥

अग्ने शुक्रेण शोचिषा विश्वाभिर्देवहूतिभिः । इमं स्तोमं जुपस्व नः ॥ १२ ॥

अग्ने । शुक्रेण । शोचिषा । विश्वाभिः । देवहूतिभिः । इमम् । स्तोमम् । जुपस्व । नः ॥ १२ ॥

हे ^१अग्ने ^२शुक्रेण ^३शोचिषा त्वदीयधेतवर्णदीप्त्या ^४विश्वाभिर्देवहूतिभिः स्वकृतसर्वदेवता-
ह्वानसाधनस्त्वैत्रिंश युक्तस्त्वं ^५नः अस्मदीयम् ^६इमं ^७स्तोमं स्तोत्रविशेषं ^८जुपस्व सेवन् ॥ विश्वशब्दो
विशेः कनन्तो निष्वादाद्युदात्तः । देवहूतिभिः । देवशब्दः पचायजन्तः । चित्वादन्तोदात्तः । देवानां
हृतय आह्वानान्यासु स्तुतिष्विति देवहूतयः स्तुतयः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । स्तूयतेऽनेनेति
स्तोमः । ‘ अतिस्तुमु ’ (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना मन् । निष्वादाद्युदात्तः ॥ ॥ २३ ॥

‘ सुसमिद्धः ’ इत्यादिकं द्वादशार्चं द्वितीयमाग्नीमूक्तम् । तस्य काण्वो मेधातिथिर्ऋषिः । गायत्रं
छन्दः । प्रयुचं प्रतीयमानाः समिद्धंतनूनपादादिका द्वादश देवताः । तथा च अनुक्रमणिकायाम्
ऋक्संह्यामृषिं छन्दश्च अनुवृत्तिबलात् सिद्धवत्कृत्य देवता उदाहृताः—‘ सुसमिद्ध इतीध्मः समिद्धो
वाग्निस्तनूनपात्राशंस इज्यो वह्निर्देवीर्गारं उगस्मनक्ता दैव्यां होतारी प्रचेतसो तिस्रो दैव्यः सरस्वतीज-
भारत्यस्त्वष्टा वनस्पतिः स्वाहाकृतय इति प्रयुचं देवता एतदग्नीमूक्तम् ’ इति । विनियोगस्तु—पशौ
‘ सुसमिद्धो न आ वः ’ इति काण्वमाग्नीमूक्तम् । ‘ एकादश प्रयाजाः ’ इति खण्डे सूत्रिनं—‘ समिद्धो
अद्येति सर्वेषां यथेपि वा ’ (आश्व. श्रौ. ३. २) इति ॥

सुसमिद्धो न आ वह देवाँ अग्ने हविष्मते । होतः पावक यक्षि च ॥ १ ॥

सुसमिद्धः । नः । आ । वह । देवान् । अग्ने । हविष्मते । होतरिति । पावक । यक्षि । च ॥ १ ॥

हे ^१अग्ने सुसमिद्धनामकस्त्वं ^२नः अस्मदीयाय ^३हविष्मते यजमानाय तदनुग्रहार्थं ^४देवान् ^५आ
^६वह । हे ^७पावक शोधक ^८होतः होमनिष्पादकाग्ने ^९यक्षि ^{१०}च यज च ॥ सुसमिद्धः । समः क्रिया-
विशेषणत्वेन गतिसंज्ञकत्वात् प्रादिसमासः । शोभनवाचिनः सुशब्दस्य तु ‘ विशेषणं विशेष्येण
बहुलम् ’ (पा. सू. २. १. ५७) इति समिद्धपदेन कर्मधारयसमासः । सुशब्दः प्रातिपदिकस्वरेणो-
दात्तः । ‘ कर्मधारयेऽनिष्ठा ’ (पा. सू. ६. २. ४६) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । क्रियाविशेषणत्वे
हि सुशब्दस्य गतिवान् प्रादिसमासे ‘ गतिरनन्तरः ’ (पा. सू. ६. २. ४९) इति समो यदु-

दात्तत्वं तदेव कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरूपेण स्थास्यतीति सुशब्दोऽनुदात्तः स्यात् । देवाँ अग्ने । पूर्ववत् रूपवानु-
नासिके । हविष्मते । हविरस्यास्तीति मनुप् । ‘ तसौ मत्वर्थे ’ (पा. सू. १. ४. १९) इति भत्वेन
पदत्वस्य बाधितत्वात् न रूपम् । होतःपावकशब्दयोः आमन्त्रितयोः पृथक्पृथगेव क्रियान्वये परस्परम-
सामर्थ्यात् पराङ्गवद्भावभावात् न तन्निबन्धनम् ऐकस्वर्यम् । न च द्वितीयस्य आमन्त्रितस्य आष्टमिक-
निघातेन ऐकस्वर्यम् ; ‘ आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत् ’ (पा. सू. ८. १. ७२) इति पूर्वस्य अविद्य-
मानवत्त्वेन पदान् परत्वाभावात् पादादित्वाच्च । परस्परसामानाधिकरण्येऽपि होतरित्यस्य विशेषणत्वे
समानमेव अविद्यमानवत्त्वम् । अत एव अविद्यमानवत्त्वात् सामर्थ्येऽपि न पराङ्गवद्भावः इति नैकस्वर्य-
सिद्धिः । अतो होतरिति विशेष्यम् । अतः पुनातीति पावक इत्यवयवप्रसिद्धिस्वीकारेण विशे-
षणत्वात् होतरिति विशेष्यम् । तच्च सामान्यवचनमिति ‘ नामन्त्रिते समानाधिकरणे ’ (पा. सू.
८. १. ७३) इत्यविद्यमानवत्त्वप्रतिषेधात् पदात्परत्वात् अपादादित्वाच्च द्वितीयामन्त्रितस्य आष्ट-
मिकनिघातेन वा पराङ्गवद्भावे सति शेषनिघातेन वा सर्वानुदात्तत्वसिद्धिः । यक्षि । यजेल्लोटः सिपि
‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । यश्चादिना पत्वम् । ‘ पढोः कः सि ’ (पा. सू. ८. २. ४१)
इति कत्वम् । सेहिरादेशः छान्दस्त्वात् न भवति । सिपः पित्वेन अनुदात्तत्वात् धातुस्वर एव शिष्यते ।
न च ‘ तिङ्ङित्ठिः ’ इति निघातः, पूर्वस्य पावक इति आमन्त्रितस्य अविद्यमानवत्त्वेन पदादपरत्वात् ।
अत एव तस्य अव्यवधायकत्वेन होतरित्यपेक्ष्य निघातः स्यात् इति चेत्, न । यक्षिपदापेक्षया
होतरित्यस्यापि पूर्वत्वेन अविद्यमानवत्त्वात् । ननु ‘ नामन्त्रिते समानाधिकरणे ’ इति तस्य निषिद्धम्
अविद्यमानवत्त्वम् । न च पावकपदस्य अविद्यमानवत्त्वेन समानाधिकरणपरत्वाभावः । यक्षिपदस्यैव
हि कार्यं प्रति पावकपदं पूर्वत्वात् अविद्यमानवत् स्यात् । होतःपदकार्यम् अविद्यमानवत्त्वप्रतिषेधं प्रति तु
परत्वात् विद्यमानवदेव इति भवत्येव होतरित्यस्य अविद्यमानवत्त्वप्रतिषेधः । अतस्तस्य विद्यमानवत्त्वात्
तदपेक्षया यक्षीत्यस्य निघातः प्राप्नोत्येव । सत्यम् । अत्र यक्षीत्यस्य चशब्दपरत्वात् ‘ चादिषु च ’
(पा. सू. ८. १. ५८) इति निघातप्रतिषेधो भविष्यतीत्यदोषः ॥

मधुमन्तं तनूनपाद्यज्ञं देवेषु नः कवे । अद्या कृणुहि वीतये ॥ २ ॥

मधुऽमन्तम् । तनूऽनपात् । यज्ञम् । देवेषु । नः । कवे । अद्य । कृणुहि । वीतये ॥ २ ॥

हे १कवे मेधाविन् अग्ने २तनूनपात् एतन्नामकरूपम् ३अद्य अस्मिन् दिने ४नः अस्मदीयं ५मधु-
मन्तं रसवन्तं ६यज्ञं हविः ७वीतये भक्षणार्थं ८देवेषु ९कृणुहि कुरु प्रापय इत्यर्थः ॥ मधुमन्तम् । ‘ फलि-
पाटिनमिमनिजनां गुक्पाटिनाकिधतश्च ’ (उ. सू. १. १८) इति मन्यतेः उप्रत्ययो धकारश्चान्तादेशः ।
‘ नित् ’ इत्यनुवृत्तेः प्रत्ययस्य निरवादाद्युदात्तो मधुशब्दः । तनूनपात् । आमन्त्रितनिघातः । अद्य ।
‘ सद्यः परत् ’ (पा. सू. ५. ३. २२) इत्यादिना अस्मिन् काले इत्यर्थे घप्रत्ययान्तो निपातितः ।
प्रत्ययस्वरूपान्तोदात्तः । ‘ तद्धितश्चासर्वविभक्तिः ’ (पा. सू. १. १. ३८) इति अव्ययत्वात् ।
‘ अव्ययादाप्सुपः ’ (पा. सू. २. ४. ८२) इत्युपरि सप्तम्या लुक् । संहितायाम् ‘ अन्येषामपि
दृश्यते ’ (पा. सू. ६. ३. १३७) इति दीर्घत्वम् । कृणुहि । ‘ कृवि हिंसाकरणयोश्च ’ । ‘ इदितो
नुम् धातोः ’ (पा. सू. ७. १. ५८) इति नुम् । लोटः सेहिरादेशः । ‘ धिन्विक्कृष्योर च ’ (पा.

सू. ३. १. ८०) इति शपोऽपवादो विकरण उप्रत्ययः; तत्संनियोगेन वकारस्य अकारः । तस्य ' अतो लोपः ' (पा. सू. ६. ४. ४८) इति लोपः । तस्य स्थानिवद्भावात् लघूपधगुणो न भवति । ' उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वात् ' (पा. सू. ६. ४. १०६) इति हेतुर्न भवति, ' उतश्च प्रत्ययाच्छन्दो वावचनम् ' (पा. सू. ६. ४. १०६. १) इति वचनात् । ' तिङ्ङितिङः ' इति निघातः । वीतये । ' मन्त्रे वृषेपचमनविदभूवीरा उदात्तः ' (पा. सू. ३. ३. ९६) इति क्तिन् उदात्तः ॥

नराशंसमिह प्रियमास्मिन्यज्ञ उप ह्वये । मधुजिह्वं हविष्कृतम् ॥ ३ ॥

नराशंसम् । इह । प्रियम् । अस्मिन् । यज्ञे । उप । ह्वये । मधुजिह्वम् । हविःकृतम् ॥ ३ ॥

इह देवयजनदेशे अस्मिन् प्रवर्तमाने यज्ञे नराशंसम् एतन्नामकमग्निम् उप ह्वये आह्वयामि । कीदृशम् । प्रियं देवानां प्रीतिहेतुं मधुजिह्वं मधुरभाषिजिह्वोपेतं माधुर्यरसास्वादकजिह्वोपेतं वा । हविष्कृतं हवियो निष्पादकम् ॥ नराशब्दो ' नृ नये ' इत्यस्मात् अवन्तः । प्रत्ययस्य पित्वात् धातुस्वर एव शिष्यते । शंसन्त्यस्मिन्निति शंसः । ' हलश्च ' (पा. सू. ३. ३. १२१) इत्यधिकरणे घञ् । नराणां शंसः इति समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ' उभे वनस्पत्यादिषु युगपत् ' (पा. सू. ६. २. १४०) इति पूर्वोत्तरपदे प्रकृतिस्वरे भवतः । अत एव वनस्पत्यादिषु पाठात् नराशब्दस्य दीर्घत्वम् । इह । ' इदमो हः ' (पा. सू. ५. ३. ११) इति हप्रत्ययः । ' इदम् इह ' (पा. सू. ५. ३. ३) इति इशादेशः । प्रत्ययस्वरः । प्रियम् । प्रीणातीति प्रियः । ' इगुणभज्जाप्रीकिरः कः ' (पा. सू. ३. १. १३५) इति कः । प्रत्ययस्वरः । अस्मिन् । ' ऊडिदम् ' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । ह्वये । निघातः । मधुजिह्वम् । मधुशब्दस्याद्युदात्तत्वमुक्तम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते । हविष्कृतम् । हविष्करातीति हविष्कृतम् । क्तिप् ह्रस्वस्य तुक् । ' नित्यं समासेऽनुत्तरपदस्थस्य ' (पा. सू. ८. ३. ४५) इति पत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अग्ने सुखतमे रथे देवाँ ईळित आ वह । असि होता मनुर्हितः ॥ ४ ॥

अग्ने । सुखतमे । रथे । देवान् । ईळितः । आ । वह । असि । होता । मनुःहितः ॥ ४ ॥

इदंशब्दाभिधेय हे अग्ने ईळितः अस्माभिः स्तुतः सन् सुखतमे अतिशयेन सुखहेतौ कस्मिंश्चित् रथे देवान् स्थापयित्वा कर्मभूमौ आ वह । इदंशब्दाभिधेयत्वमात्र सूचयितुम् ईळित इति विशेषणम् । मनुर्हितः मनुना मन्त्रेण मनुष्येण वा यजमानादिरूपेण हितोऽत्र स्थापितस्त्वं होता देवानामाह्वाता असि ॥ सुखतमे । सुखमस्मिन्नस्तीति मतुप् । तस्य ' गुणवचनेभ्यो मतुपो लुग्वक्तव्यः ' (पा. सू. ५. २. ९४. ३) इति लृक् । अतिशयेन सुखः सुखतमः । तमोऽनुदात्तत्वात् प्रातिपदिकस्वरः । रथे । ' रथु क्रीडायाम् ' । रमन्तेऽस्मिन्निति रथः । ' हनिकुर्पिर्नारमिकाश्विभ्यः कथन् ' (उ. सू. २. १५९) इति कथन् । ' एकाच उपदेशोऽनुदात्तात् ' (पा. सू. ७. २. १०) इति इट्प्रतिषेधः । ' अनुदात्तोपदेशः ' (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना मकारलोपः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । ईळितः । ' ईड स्तुतौ ' । ' निष्ठा ' (पा. सू. ३. २. १०२) इति कः । इडागमः । तस्य ' आगमा अनुदात्ताः '

(पा. म. ३. १. ३. ७) इत्यनुदात्तः । प्रत्ययस्वरः । देवान् इति नकारस्य संहितायां 'दीर्वादिति समान-पादे' (पा. सू. ८. ३. ९) इति स्वरम् । 'आतोऽटि क्रियम्' (पा. सू. ८. ३. ३) इति आका-रस्य अनुनासिकभावः । 'भोभगो' (पा. सू. ८. ३. १७) इत्यादिना रोर्ध्वस्वरम् । तस्य 'लोपः शाकल्यस्य' (पा. सू. ८. ३. १९) इति लोपः । तस्यासिद्धत्वात् 'आद्गुणः' न भवति । आ । निपातत्वादाद्युदात्तः । असि । 'अस भुवि' । लट् सिप् । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' (पा. सू. २. ४. ७२) इति शपो लुक् । 'तासस्योर्लोपः' (पा. सू. ७. ४. ५०) इति सकारस्य लोपः । होता । ताच्छील्ये तृन् । सौ 'ऋदुशन' (पा. सू. ७. १. ९४) इत्यादिना अनङ् । डित्वादान्तादेशः । 'अतृन्' (पा. सू. ६. ४. ११) इत्यादिना उपधादीर्घः । हल्ङ्गादिलोपनलोपौ । निष्वादाद्युदात्तः । मनुर्हितः । मन्यते इति मनुः । 'मन ज्ञाने' । शृश्वुस्तिहित्रप्यसिवसिहनिक्लिदि-वन्धिमनिभ्यश्च' (उ. सू. १. १०) इति उप्रत्ययः । तत्र 'नित्' इत्यनुवृत्तेः निष्वादाद्युदात्तः । हितः । दधातेः 'निष्ठा' इति कर्मणि क्तः । 'दधातेर्हिः' (पा. सू. ७. ४. ४२) इति हिरादेशः । मनुना हितः इति समासे तृतीयायाः स्थाने 'सुरां सुलुक्' (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यादिना सु इति आदेशः । तस्य स्वरम् । लुगभावश्छान्दसः । 'तृतीया कर्मणि' (पा. सू. ६. २. ४८) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वरम् ॥

स्तृणीत बर्हिःरानुषङ्घृतपृष्ठं मनीषिणः । यत्रामृतस्य चक्ष्णम् ॥ ५ ॥

स्तृणीत । बर्हिः । आनुपक् । घृतपृष्ठम् । मनीषिणः । यत्र । अमृतस्य । चक्ष्णम् ॥ ५ ॥

हे मनीषिणः बुद्धिमन्त ऋत्विजः बर्हिः दग्धं स्तृणीत वेदेरुपरि आच्छादयत । अत्रापि बर्हि-र्नामकोऽग्निः सूच्यते । कीदृशं बर्हिरास्तरणीयम् । आनुपक् अनुक्रमेण सक्तं परस्परं संबद्धं घृतपृष्ठं घृतपूर्णानां सुवां बर्हिषि आसादितत्वात् घृतं पृष्ठे उपरिभागे यस्य बर्हिषः तन् घृतपृष्ठम् । यत्र यस्मिन् बर्हिषि अमृतस्य अमृतसमानस्य घृतस्य चक्ष्णं दर्शनं भवति । यद्वा । मरणरहितस्य देवस्य बर्हिर्नामकस्य अग्नेर्दर्शनं भवति तद्बर्हिः स्तृणीत इति पूर्वत्रान्वयः ॥ स्तृणीत । 'स्तृन् आच्छादने' । लोप्साध्यमपुरुषस्य बहुवचनम् । 'लोडो लङ्' (पा. सू. ३. ४. ८५) । 'तस्थस्थमिपाम्' (पा. सू. ३. ४. १०१) इति थस्य तादेशः । 'क्र्यादिभ्यः श्रा' । 'ई हल्यघोः' (पा. सू. ६. ४. ११३) इति ईत्वम् । 'ऋवर्णाच्चेति वक्तव्यम्' (पा. सू. ८. ४. १. १) इति णत्वम् । 'प्वादीनां ह्रस्वः' (पा. सू. ७. ३. ८०) इति धातोर्ह्रस्वत्वम् । सति शिष्टस्वरबलीयस्त्वमन्यत्र विकरणेभ्यः । अतः तिङ् एव प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । बर्हिः । 'बृहेर्गलोपश्च' (उ. सू. २. २६६) इति इस्प्रत्यय-नलोपौ । प्रत्ययस्वरः । आनुपक् । आ समन्तात् अनुपजति इति आनुपक् । 'पञ्च सङ्गे' । 'धात्वादेः पः सः' । 'क्विप् च' (पा. सू. ३. २. ७६) इति क्विप् । 'अनिद्रिताम्' (पा. सू. ६. ४. २४) इति लोपेः । आङ्ग्वोरुपसर्गयोः प्राक्प्रयोगः । गतिसमासः । 'उपसर्गास्तुनोति' इत्यादिना पत्वम् । घृतपृष्ठम् । 'घृ क्षरणदीप्त्योः' । 'निष्ठा' (पा. सू. ३. २. १०२) इति क्तः । प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । घृतयुक्तं पृष्ठम् अस्थेति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वरम् । मनीषिणः । आम-न्त्रितनिघातः । अमृतस्य । न विद्यते मृतं मरणम् अस्मिन्निति अमृतम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृति-स्वरत्वं बोधित्वा 'नञ्सुभ्याम्' (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वे प्राप्ते 'नञो जरमर-मित्रमृताः' (पा. सू. ६. २. ११६) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । चक्ष्णम् । 'चक्षिङ् व्यक्तायां

वाचि । वागभिव्यक्तिवाची भानुः इह अभिव्यक्तिमात्रं लक्षयति । ' ल्युट् च ' (पा. सू. ३. ३. ११५) इति भावे ल्युट् । योरनादेशः । तस्य आर्धधातुकत्वात् ' चक्षिङः ख्याञ् ' (पा. सू. २. ४. ५४) इति ख्यानादेशे प्राप्ते ' असनयोश्च ' (पा. सू. २. ४. ५४. १०) इति प्रतिषेधः ॥

वि श्रयन्तामृतावृधो द्वारो देवीरसश्चतः । अद्या नूनं च यष्टवे ॥ ६ ॥

वि । श्रयन्ताम् । ऋतऽवृधः । द्वारः । देवीः । असश्चतः । अद्य । नूनम् । च । यष्टवे ॥ ६ ॥

‘द्वारः यज्ञशालाद्वाराणि वि श्रयन्तां कपाटोद्घाटनेन विव्रियन्ताम् । कीदृश्यः । ऋतावृधः ऋतस्य सत्यस्य यज्ञस्य वा वर्धयिष्यः । देवीः द्योतमानाः । असश्चतः असश्चन्त्यः उद्घाटनेन प्रवेष्टृपुरुषसङ्गरहिताः । यद्वा । असश्चतः प्रवेष्टृपुरुषरहितान् यज्ञगृहान् तत्पुरुषप्रवेशाय द्वाराभिमानिन्य एतत्संज्ञिका अग्निविशेषमूर्तयः वि श्रयन्तां विशेषेण सेवन्ताम् । द्वारसेवया तत्र पुरुषप्रवेशेन वा किं प्रयोजनमिति तदुच्यते । अद्य अस्मिन् दिने नूनम् अवश्यं यष्टवे यष्टुम् । चकारान् दिनान्तरेष्वपि इति द्रष्टव्यम् ॥ ऋतावृधः । ऋतं वर्धयन्तीत्यर्थे वृधेः अन्तर्भावितण्यर्थान् ‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् । उपपदसमासः । ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ (पा. सू. ६. ३. १३७) इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । वृधिः धातुस्वरेणोदात्तः । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते । देवीः । ‘ वा छन्दसि ’ (पा. सू. ३. ४. ८८) इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । देवशब्दान् पचाद्यजन्तात् ‘ पुंयोगादाख्यायाम् ’ (पा. सू. ४. १. ४८) इति ङीप् । प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । विभक्त्या सह ‘ एकादेश उदात्तेनोदात्तः ’ (पा. सू. ८. २. ५) इत्युदात्तः । अमश्चतः । ‘ ग्लुञ्चु पस्ज गतौ ’ । जकारस्य व्यत्ययेन चकारः । लटः शत्रादेशः । द्वाराभावे न विद्यन्ते सश्चन्तो गच्छन्तो येषु प्राग्वंशादिषु तान् अमश्चतः । अद्य । ‘ सद्यः-पस्त् ’ (पा. सू. ५. ३. २२) इत्यादिना द्यप्रत्ययान्तो निपातितः । ‘ तद्धितश्चासर्वविभक्तिः ’ (पा. सू. १. १. ३८) इति अव्ययसंज्ञकत्वात् परस्या विभक्तेर्लुक् । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । संहितायाम् ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ इति दीर्घत्वम् । नूनम् । ‘ एवमादीनामृतः ’ (फि. सू. ८२) इत्यन्तोदात्तत्वम् । यष्टवे । यज्ञेः ‘ तुमर्थं सेसेन् ’ (पा. सू. ३. ४. ९) इत्यादिना त्वेनप्रत्ययः । वश्चादिना फत्वम् । निष्वादाद्युदात्तः ॥ २४ ॥

नक्तोपासा सुपेशसास्मिन् यज्ञ उप ह्वये । इदं नो बहिरासदे ॥ ७ ॥

नक्तोपासा । सुपेशसा । अस्मिन् । यज्ञे । उप । ह्वये । इदम् । नः । बहिः । आसदे ॥ ७ ॥

नक्तशब्द उपःशब्दश्च लोके कालविशेषवाचिनौ । इह तु तत्कालाभिमानिवह्निमूर्तिद्वये प्रयुज्येते । नक्तोपासा नक्तोपोनामिके वह्निमूर्ती अभिन्न प्रवर्तमाने यज्ञकर्मणि उप ह्वये आह्वयामि । किमर्थम् । नः अस्मदीयम् इदं वेद्यामास्मीर्णं बहिः दर्भम् आसदे आगन्तुं प्राप्तुम् । कीदृशौ । सुपेशसा शोभनरूपयुक्ते ॥ नक्तं च उपाश्च नक्तोपमा । द्वितीयाद्विवचनस्य ‘ सुपां सुलुक् ’ (पा. सू. ७. १. ३९) इति आकारः । मलोप उपधादीर्घछान्दसौ । ‘ देवताद्वन्द्वे च ’ (पा. सू. ६. २. १४१) इति पूर्वोत्तरपदयोः युगपन् प्रकृतिस्वरत्वम् । सुपेशसा । शोभनं पेशो रूपं ययोन्ते । पूर्ववन् आकारः । पेशः-शब्दो नव्विषयवादाद्युदात्तः । बहुव्रीहौ ‘ नञ्सुभ्याम् ’ (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदा-

नोदात्तत्वस्य अपवादत्वेन 'आद्युदात्तं ऋच्छन्दमि' (पा. सू. ६. २. ११९) इत्युत्तरपदाद्यु-
दात्तत्वम् । अस्मिन् । 'उडिदम्' (पा. सू. ६. १. १७१) इत्यादिना विभक्तिरुदात्ता । आसदे ।
'पट्टु विनशरणगत्यवसादनेषु' । 'धात्वादेः पः सः' । आङ्पूर्वात् अस्मात् संपदादिभ्यो भावे क्तिप्
(पा. सू. ३. ३. १०८. ९) । प्रादिसमासः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

ता मुजिह्वा उप ह्वये होतारा दैव्या कवी । यज्ञं नो यक्षतामिमम् ॥ ८ ॥

ता । सुजिह्वौ । उप । ह्वये । होतारा । दैव्या । कवी इति । यज्ञम् । नः । यक्षताम् । इमम् ॥ ८ ॥

तच्छब्दोऽत्र सर्वनामत्वात् प्रसिद्धार्थवाची । 'ता' तौ याज्ञिकानां प्रसिद्धौ द्वावग्नी 'उप' 'ह्वये'
आह्वयामि । 'नः' अस्मदीयम् 'यज्ञं' 'यक्षतां' तौ उभौ यजताम् अनुतिष्ठताम् । कीदृशौ ।
'सुजिह्वौ' शोभनजिह्वोपेतौ प्रियवचनौ शोभनज्वालौ वा इत्यर्थः । 'होतारा' होमनिष्पादकौ 'दैव्या'
दैव्यौ देवयन्त्रवन्धिनी । अत एव इमौ अग्नी दैव्योऽनृत्नामकौ 'कवी' मेधाविनौ ॥ ता तौ । द्वितीया-
द्विवचनस्य 'सुगं सुलुक्' इति आकारः । 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्तः । मुजिह्वौ । शोभना
जिह्वा ययोस्तौ । 'नञ्मुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्नोदात्तत्वम् । पूर्ववत् एकादेशश्चरः । संहितायाम् आवा-
देशः । चस्य 'लोपः शाकल्यस्य' (पा. सू. ८. ३. १९) इति लोपः । होतारा । जुहोतेऽस्तु । द्वि-
वचने 'ऋतो डि' (पा. सू. ७. ३. ११०) इति गुणः । अमृन् इति उपधादीर्घः । पूर्ववत्
आकारः । निच्वादाद्युदात्तः । दैव्या । देवानामिर्मन् । 'देवाद्यन्तर्ग' (पा. सू. ४. १. ८५. ३) इति
यञ् । 'यस्येति च' (पा. सू. ६. ४. १४८) इति अकारलोपः । 'जिन्यादिर्नित्यम्' (पा. सू.
६. १. १९७) इत्याद्युदात्तः । पूर्ववत् आकारः । यक्षतां यजताम् । लोटि शपि परतः 'मिब्वहुलं
लेटि' (पा. सू. ३. १. ३४) इति बहुलग्रहणात् सिप् । कुत्वचर्चपत्वानि ।

इळा सरस्वती मही तिस्रो देवीर्मयोभुवः । बर्हिः सीदन्त्वस्त्रिधः ॥ ९ ॥

इळा । सरस्वती । मही । तिस्रः । देवीः । मयःऽभुवः । बर्हिः । सीदन्तु । अस्त्रिधः ॥ ९ ॥

अत्र महीशब्दो महत्त्वगुणयुक्तां भारतीमाचष्टे; अन्येषु आप्रीसूक्तेषु सदृशेषु इळा सरस्वती भारती
इति आम्नातत्वात् । इळादिशब्दाभिधेया वह्निमूर्तयः 'तिस्रः' 'देवीः' दीप्यमानाः 'बर्हिः' वेद्यामास्तीर्णं
'सीदन्तु' प्राप्नुवन्तु । कीदृशः । 'मयोभुवः' सुखोत्पादिकाः 'अस्त्रिधः' शोषेण क्षयेण वा रहिताः ॥
इळा । 'ईड स्तुती' । छान्दसं ह्रस्वत्वम् । क्तिप् । धातुस्वरः । 'टापं चापि हलन्तानां यथा वाचा
दिशा निशा' (कौ. २. ४. ८२) इति टाप् । सरस्वती । सरः असुनन्तो निच्वादाद्युदात्तः ।
तदस्यास्तीति मतुप् । अदुपधात्वात् वत्वम् । 'तसौ मत्वर्थे' (पा. सू. १. ४. १९) इति भावेन
पदत्वस्य बाधितत्वात् स्त्वाद्यभावः । 'उगितश्च' (पा. सू. ६. ३. ४५) इति डीप् । मतुङ्गीर्णौ
पित्वादनुदात्तौ । मही । महतीशब्दे तकारलोपः छान्दसः । 'यस्येति च' (पा. सू. ६. ४. १४८)
इति अकारलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरणे डीप उदात्तत्वम् । तिस्रः । त्रिशब्दात् जसि 'त्रिचनुरोः स्त्रियां
तिसृचतस्' (पा. सू. ७. २. ९९) इति तिस्रादेशः । 'अचि र क्ततः' (पा. सू. ७. २. १००)
इति रेफादेशः । 'तिसृभ्यो जसः' (पा. सू. ६. १. १६६) इति जस उदात्तत्वम् । देवीः । देवानां
पत्न्यो देव्यः । 'पुंयोगादास्याद्याम्' (पा. सू. ४. १. ४८) इति डीप् । 'यस्येति च' इति
अकारलोपः । प्रत्ययस्वरणे डीप उदात्तत्वम् । जसि 'दीर्घाजसि च' (पा. सू. ६. १. १०५) इति

निषिद्धं दीर्घत्वं ' वा ऋदसि ' (पा. सू. ६. १. १०६) इति पक्षेऽभ्यनुज्ञायते । मयोभुवः । ' मीन् हिंसायाम् ' । हिनन्ति दुःखमिति सुखं मयः । तद्भावयन्तीति मयोभुवः । अन्तर्भावित्पण्यार्थात् भुवः क्तिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतस्वरत्वम् । बर्हिः । ' बृहर्नेलोपश्च ' (उ. सू. २. २६६) इति इसिप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः । सीदन्तु । ' पद्वि विशरणादी ' । ' पाघ्रा ' (पा. सू. ७. ३. ७८) इत्यादिना सीदादेशः । अस्विधः । त्रिधेः हिंसार्थस्य शोषणार्थस्य वा संपदादिभ्यो भावे क्तिपि नञा बहुव्रीहिः । पूर्वपदप्रकृतिस्वरं बाधित्वा ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

पत्नीसंयाजे त्वष्टुः पुरोनुवाक्या ' इह त्वष्टारमग्रियम् ' इति । ' शं युवाकाय संप्रेषितः ' इति ऋग्वेदे सूत्रिनं—' सं ते पयांसि समु यन्तु वाजा इह त्वष्टारमग्रियम् ' (आश्व. श्रौ. १. १०) इति ॥

इह त्वष्टारमग्रियं विश्वरूपमुप ह्वये । अस्माकमस्तु केवलः ॥ १० ॥

इह । त्वष्टारम् । अग्रियम् । विश्वरूपम् । उप । ह्वये । अस्माकम् । अस्तु । केवलः ॥ १० ॥

त्वष्टारं त्वष्टृनामकमग्रिम् इह कर्मणि उप ह्वये । कीदृशम् । अग्रियं श्रेष्ठं विश्वरूपं बहुविधरूपोपेतम् । सः अस्माकं केवलः असाधारणः अस्तु । इतरयजमानेभ्योऽप्यधिकमनुग्रहं करोत्वित्यर्थः ॥ त्वष्टारम् । ' तक्षू त्वक्षू तनूकरणे ' । तृच् । ' स्वरतिसूतिसूयतिधूञ्जदितो वा ' (पा. सू. ७. २. ४४) इति इडभावपक्षे ' स्कोः संयोगाद्योरन्ते च ' (पा. सू. ८. २. २९) इति ककारलोपः । घुवम् । द्वितीयैकवचने ' ऋतो हिंसर्वनामस्थानयोः ' (पा. सू. ७. ३. ११०) इति गुणे ' अतृन् ' (पा. सू. ६. ४. ११) इत्यादिना उपधाया दीर्घः । तृनो निस्वादाद्युदात्तत्वम् । अग्रियम् । ' अघ्रात् ' (पा. सू. ४. ४. ११६) इत्यनुवृत्तौ ' घच्छौ च ' (पा. सू. ४. ४. ११७) इति घच् । ' आयनेयी ' (पा. सू. ७. १. २) इत्यादिना घकारस्य इयादेशः । ' यस्ये ' (पा. सू. ६. ४. १४८) इति लोपः । ' आयनादिपूषदेशिवद्वचनं स्वरमिद्व्यर्थम् ' (पा. सू. ७. १. २. १) इति उपदेशिवद्भावान् प्रत्ययाद्युदात्तत्वात् घृचक्षिवादान्तोदात्तत्वम् । विश्वरूपम् । विश्वानि रूपाणि त्वष्टुपन्नत्वेन यस्य । ' त्वष्टा वै पशूनां मिथुनानां रूपकृत् ' (तै. सं. ६. १. ८. ५) इति श्रुतेः । विश्वशब्दस्याद्युदात्तत्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ' बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम् ' (पा. सू. ६. २. १०६) इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । अस्माकम् । ' असु क्षेपणे ' । ' युप्यसिभ्यां मदिक् ' (उ. सू. १. १३६) । प्रत्ययस्वरेगान्तोदात्तः । पृष्ठीबहुवचनम् आम् । अत्र परमपि ' योऽचि ' (पा. सू. ७. २. ८९) इति यत्वं बाधित्वा नित्यत्वात् प्रतिपदविधिनाञ्च आम् आकमादेशो (पा. सू. ७. १. ३३) कृते ' अनादेश ' (पा. सू. ७. २. ८६) इति निषेधेन यत्वाभावान् ' शेषे लोपः ' (पा. सू. ७. २. ९०) इति दकारलोपे अकारान्तत्वेन पश्चात् प्राप्तस्यापि सुटः (पा. सू. ७. १. ५२) साम इति निर्देशे म्यानिन्यन्तर्भावेन निवृत्तिः । एवमर्थ एव हि साम इति मसुट्निर्देशः । केवलः । वृषादेशाकृतिगणत्वादाद्युदात्तः ॥

अवं सृजा वनस्पते देवं देवेभ्यो हविः । प्र दातुरस्तु चेतनम् ॥ ११ ॥

अवं । सृज । वनस्पते । देवं । देवेभ्यः । हविः । प्र । दातुः । अस्तु । चेतनम् ॥ ११ ॥

हे वनस्पते एतन्नामकाम्ने देव हविर्भुग्भ्यः देवेभ्यः अस्मदीयं हविः अव सृज समर्पय इत्यर्थः । प्र दातुः यजमानस्य चेतनं परलोकाविषयं विज्ञानं त्वत्प्रसादात् अस्तु ॥ वनस्पते । आमन्त्रितनिधातः । देव । पादाङ्गित्वात् न निधातः । पाठिकम् आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । हविः । इसः प्रत्ययस्वरः । दातुः । ददातेः कृच् । 'चितः' इत्यन्तोदात्तः । डसि 'क्त उत्' (पा. सू. ६. १. १११) इति उत्त्वम् एकादेशो रपरत्वं च । 'रात्सस्य' (पा. सू. ८. २. २४) इति सलोपः । एकादेशस्वरेण उकार उदात्तः । चेतनम् । 'चित्ती संज्ञाने' । करणे ल्युट् । योरनादेशः लघूपधगुणः । 'लिति' (पा. सू. ६. १. १९३) इति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् ॥

स्वाहा यज्ञं कृणोतनेन्द्राय यज्वनो गृहे । तत्र देवाँ उप ह्वये ॥ १२ ॥

स्वाहा । यज्ञम् । कृणोतन । इन्द्राय । यज्वनः । गृहे । तत्र । देवान् । उप । ह्वये ॥ १२ ॥

स्वाहारवदो हविष्प्रदानवाची सन् एतन्नामकमग्निविशेषं लक्षयति । तदग्निसंपादितं यज्ञम् इन्द्राय इन्द्रतुष्ट्यर्थं यज्वनः यजमानस्य गृहे ऋत्विजः कृणोतनं कुरुत । तत्र यज्ञे देवान् उप ह्वये ॥ कृणोतन । 'कृवि हिंसाकरणयोश्च' । इतिस्वात् नुम् । लोभमध्यमबहुवचनस्य 'तस्थस्थमिषाम्' (पा. सू. ३. ४. १०१) इति तादेशः । 'तसनतनथनाश्च' (पा. सू. ७. १. ४५) इति तनबादेशः । शपि प्राप्ते 'थिन्विकृष्योर च' (पा. सू. ३. १. ८०) इति उप्रत्ययः; तत्संनियोगेन वकारस्य च अकारः । तस्य 'अतो लोपः' (पा. सू. ६. ४. ४८) इति लोपः । तस्य 'अचः परस्मिन्' (पा. सू. १. १. ५७) इति स्थानिवद्भावात् ऋकारस्य लघूपधगुणो न भवति । तनपः पित्वेन अङ्गित्वात् उकारस्य गुणः । इन्द्राय । 'ऋजेन्द्र' (उ. सू. २. १८६) इत्यादिना रन् । निष्वादाद्युदात्तः । यज्वनः । 'यत्र देवपूजासंगतिकरणदानेषु' । 'सुयजोर्द्विनिप्' (पा. सू. ३. २. १०३) । डसि भस्मज्ञायाम् अलोपे प्राप्ते 'न संयोगाद्वमन्तात्' (पा. सू. ६. ४. १३७) इति निषेधः । वनिपः पित्वेन धातुस्वर एव शिष्यते । गृहे । 'ग्रह उपादाने' । 'गेहे कः' (पा. सू. ३. १. १४४) इति कप्रत्ययः । 'ग्रहज्या' (पा. सू. ६. १. १६) इत्यादिना संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । प्रत्ययस्वरः । तत्र । जल् । 'लिति' (पा. सू. ६. १. १९३) इति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । 'देवाँ उप' इत्यत्र संहितायां 'दीर्वादि' (पा. सू. ८. ३. ९) इति नकारस्य रत्वम् । 'आतोऽङि नित्यम्' (पा. सू. ८. ३. ३) इति आकारस्य अनुनासिकादेशः । 'भोभगो' (पा. सू. ८. ३. १७) इति यत्वम् । तस्य 'लोपः शाकल्यस्य' (पा. सू. ८. ३. १९) इति लोपः ॥ २५ ॥

'ऐभिरग्ने' इत्यादिकस्य द्वादशर्चस्य तृतीयसूक्तस्य ऋषिच्छन्दसी पूर्ववत् । तच्च सूक्तं बहुदेवताकम् । अत एवानुक्रम्यते—'ऐभिर्वैश्वदेवम्' इति । विनियोगस्तु—व्यूढद्वादशराहस्य प्रथमे छन्दोमे तृतीयसवने वैश्वदेवशस्त्रे 'ऐभिरग्ने दुवो गिरः' इति सूक्तम् । तथा च सूत्रितम्—'अथ छन्दोमाः समुद्रादूर्मिः' इत्युपक्रम्य 'ऐभिरग्ने दुवो गिर इति वैश्वदेवम्' (आश्व. श्रौ. ८. ९) इति ॥

ऐभिरग्ने दुवो गिरो विश्वेभिः सोमपीतये । देवेभिर्याहि यक्षि च ॥ १ ॥

आ । ऐभिः । अग्ने । दुवः । गिरः । विश्वेभिः । सोमऽपीतये । देवेभिः । याहि । यक्षि । च ॥ १ ॥

हे अग्ने एभिः अस्मिन् यज्ञे संभावितैः विश्वेभिः देवेभिः सर्वैर्देवैः सह सोमपीतये सोमपानोपेतयागार्थं दुवः अस्मदीयां परिचर्यां गिरः अस्मदीयाः स्तुतीश्च प्रति आ याहि आगच्छ । यक्षि

‘च आगत्य यज च ॥ एभिः । पूर्वनिर्दिष्टानां देवानाम् इदमा परामर्शात् ‘इदमोऽन्वादेशोऽशनुदात्तसूती-
यादौ’ इति अश् अनुदात्तः । शिष्यात् सर्वादेशः । ‘नेदमदसोरकोः’ (पा. सू. ७. १. ११)
इति भिस ऐसादेशाभावः । विभक्तिरनुदात्तैव । न च ‘ऊडिदम्’ इत्यादिना विभक्तैरुदात्तत्वं तत्र
‘अन्तोदात्तात्’ (पा. सू. ६. १. १६९) इत्यधिकारात् । दुवः । ‘नद्विषयस्यानिसन्तस्य’
(फि. सू. २६) इत्याद्युदात्तत्वम् । विश्वेभिः । विश्वशब्दो विशेः क्तन्तः निष्वादाद्युदात्तः ।
‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. ७. १. १०) इति भिस ऐस् न भवति । ‘बहुवचने झल्येत्’ (पा.
सू. ७. ३. १०३) इति एत्वम् । सोमपीतये । सोमशब्दः ‘अतिस्तुसु’ (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना
मनन्तो निष्वादाद्युदात्तः । सोमस्य पीतिर्यस्मिन् यागे स सोमपीतिः । तस्मै । तादर्थ्यं चतुर्थी । देवेभिः ।
‘बहुलं छन्दसि’ इति भिस ऐसादेशाभावः । ‘बहुवचने झल्येत्’ इति एत्वम् । यक्षि । यजेल्यैः
सिप् । ‘बहुलं छन्दमि’ (पा. सू. २. ४. ७३) इति शपो लृक् । ब्रश्चादिना पत्वम् । ‘पढोः कः
सि’ (पा. सू. ८. २. ४१) इति कत्वम् । सेहिरादेशोऽनन्दसत्त्वात् न भवति । सिपः पिच्वे-
नानुदात्तत्वात् धातुस्वर एव ॥

आ त्वा कण्वा अहूपत गृणन्ति विप्र ते धियः । देवेभिर्गम आ गहि ॥ २ ॥

आ । त्वा । कण्वाः । अहूपत । गृणन्ति । विप्र । ते । धियः । देवेभिः । अग्रे । आ । गहि ॥ २ ॥

हे विप्र मेधाविन् अग्रे कण्वाः मेधाविन ऋत्विजः त्वा यज्ञनिष्पादकं त्वाम् आ अहूपत
आह्वयन्ति । तथा ते धियः त्वदीयानि कर्माणि गृणन्ति कथयन्ति । ततो हे अग्रे देवेभिः देवैः
सह आ गहि आगच्छ । ‘विप्रः’ इत्यादिषु चतुर्विंशतिसंख्याकेषु मेधाविनामसु ‘कण्वः ऋभुः’ (नि.
३. १५. ७) इति पठितम् ॥ त्वा । ‘त्वामौ द्वितीयायाः’ (पा. सू. ८. १. २३) इति त्वादेशः सर्वानु-
दात्तः । कण्वाः । कण शब्दार्थः । ‘अशिप्रुपिलटिकणिवटि’ (उ. सू. १. १४९) इत्यादिना कन् ।
निष्वादाद्युदात्तः । अहूपत । ‘ह्वेन् स्पर्धायां शब्दे च’ । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’ इति वर्तमाने
लुङ् । निष्वादात्मनेपदं श्रैः । ‘आत्मनेपदेष्वनतः’ (पा. सू. ७. १. ५) इति अदादेशः । च्लेः
सिच् । ‘एकाचः’ (पा. सू. ७. २. १०) इति इट्प्रतिषेधः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति संप्रसारणं
परपूर्वत्वम् । ‘हलः’ (पा. सू. ६. ४. २) इति दीर्घत्वम् । ‘आदेशप्रत्यययोः’ (पा. सू. ८. ३.
५९) इति पत्वम् । छान्दसत्त्वात् उकारस्य न गुणः । अडागमः । गृणन्ति । ‘गृ शब्दे’ । लट् । झि ।
‘झोऽन्तः’ । ‘क्रयादिभ्यः श्वा’ । ‘प्वादीनां ह्रस्वः’ (पा. सू. ७. ३. ८०) इति धातोर्ह्रस्वत्वम् ।
‘आभ्यन्मयोरातः’ (पा. सू. ६. ४. ११२) इति आकारलोपः । ‘ऋवर्णाच्चेति चक्षव्यम्’ (का. ८.
४. १. १) इति ण्यत्वम् । तिङः स्वर एव शिष्यते । विप्र । आमन्त्रितनिघातः । ते । ‘अनुदात्तम्’
इत्यनुवृत्तौ ‘तेमयावेकवचनस्य’ (पा. सू. ८. १. २२) इति षष्ठ्याः ते इति आदेशः । देवेभिः ।
छान्दस ऐसभावः । गहि । ‘गम्लु सृष्टु गतो’ । लोटः सिप् । ‘सेहंपिच’ । ‘कर्तरि शप्’ । तस्य
‘बहुलं छन्दमि’ इति लृक् । ‘अनुदात्तोपदेशः’ (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना मकारलोपः ।
तस्य ‘अमिन्द्रवद्व्रा भात्’ (पा. सू. ६. ४. २२) इति असिद्धत्वात् ‘अतो हेः’ (पा. सू. ६.
४. १०५) इति हेलृक् न भवति ॥

इन्द्रवायू बृहस्पतिं मित्राग्निं पूषणं भर्गम् । आदित्यान्मारुतं गुणम् ॥ ३ ॥

इन्द्रवायू इति । बृहस्पतिम् । मित्रा । अग्निम् । पूषणम् । भर्गम् ।

आदित्यान् । मारुतम् । गुणम् ॥ ३ ॥

इन्द्रादिदेवान् ^१मारुतं मरुतां वायूनां संबन्धिनं ^२गुणं च हे अग्ने यक्षि इति पदद्वयमनुवर्तते ॥
इन्द्रश्च वायुश्च इन्द्रवायू । ‘देवताद्वन्द्वे च’ (पा. सू. ६. ३. २६) इति प्राप्तस्य आनङः ‘उभ-
यत्र वायोः प्रतिषेधो वक्तव्यः’ (पा. सू. ६. ३. २६. १) इति प्रतिषेधः । ‘देवताद्वन्द्वे
च’ (पा. सू. ६. २. १४१) इति प्राप्तस्योभयपदप्रकृतिस्वरस्य ‘नोत्तरपदेऽनुदात्तादौ’ (पा.
सू. ६. २. १४२) इति निषेधः । समासान्तोदात्तत्वमेव । बृहस्पतिम् । ‘तद्बृहतोः करपत्यो-
श्चोरदेवतयोरभिधेययोः सुद् तलोपो वक्तव्यः’ (पा. म. ६. १. १५७) इति तलोपः सुडा-
गमश्च । बृहच्छब्दमाद्युदात्तं केचित् वर्णयन्तीति वामनः । ‘पा रक्षणे’ । पातीति पतिः । ‘पातेर्ङितिः’
(उ. सू. ४. ४९७) । प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तः । समासे ‘उभे वनस्यत्वादिषु युगपत्’ (पा. सू.
६. २. १४०) इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मित्रा । द्वितीयायाः ‘सुपां सुलुक्’ (पा. सू. ७.
१. ३९) इत्यादिना विभक्तेः आजादेशः । आदित्यान् । अदितेरपत्यानि आदित्याः । ‘दित्यदित्यादित्य-
पत्युत्तरपदाण्यः’ (पा. सू. ४. १. ८५) । प्रत्ययस्वरः । मारुतम् । मरुतां विकारः । ‘अनुदात्तादेश्च’
(पा. सू. ४. ३. १४०) इति अञ् । जिप्वादाद्युदात्तः ॥

प्र वो भ्रियन्त इन्द्रवो मत्सरा मादयिष्णवः । द्रप्सा मध्वश्चमूपदः ॥ ४ ॥

प्र । वः । भ्रियन्ते । इन्द्रवः । मत्सराः । मादयिष्णवः । द्रप्साः । मध्वः । चमूपदः ॥ ४ ॥

हे इन्द्रादिदेवाः ^१वः युष्मदर्थम् ^२इन्द्रवः सोमाः ^३प्र ^४भ्रियन्ते प्रकर्षेण संपाद्यन्ते । कीदृशाः ।
^५मत्सराः तृप्तिकराः । ‘मत्सरः सोमो मन्दतेस्तृप्तिकर्मणः’ (निरु. २. ५) इति यास्कः । ^६माद-
यिष्णवः हर्षहेतवः ^७द्रप्साः धिन्दुरूपाः ^८मध्वः मधुराः ^९चमूपदः चमूपु चमसादिपात्रेष्ववस्थिताः ॥
प्र । ‘व्यवहिताश्च’ (पा. सू. १. ४. ८२) इति व्यवहितप्रयोगः । भ्रियन्ते । भृजो यकि ‘रिङ्-
शयम्लिङ्क्षु’ (पा. सू. ७. ४. २८) इति रिङादेशः । हजो वा । ‘हप्रहोर्भञ्जन्दसि’ (पा. सू.
८. २. ३२. १) इति हकारस्य भञ्जरः । इन्द्रवः । ‘उन्दी क्तेदने’ । उन्दन्ति पात्राणीति । ‘नित्’
इत्यनुवृत्तौ ‘उन्देरिच्चादेः’ (उ. सू. १. १२) इति उप्रत्ययः आदेः इकारश्च । निष्वादाद्युदात्तः ।
मत्सराः । ‘मद तृप्तिर्योगे’ । ‘चित्’ इत्यनुवृत्तौ ‘कृधूमदिभ्यः कित्’ (उ. सू. ३. ३५३) इति
सरप्रत्ययः । ‘तितुत्रतथसिमुसरकसेषु च’ (पा. सू. ७. २. ९) इति इत्प्रतिषेधः । चित्वादन्तो-
दात्तः । मादयिष्णवः । ‘मदी हर्षभ्लेनयोः’ । मदेर्ण्यन्तात् ‘जेञ्जन्दसि’ (पा. सू. ३. २. १३७)
इति इण्गुच् । ‘गेरनिटि’ (पा. सू. ६. ४. ५१) इति णिलोपे प्राप्ते ‘अयामन्तात्वाद्येत्विष्णुषु’
(पा. सू. ६. ४. ५५) इति अयादेशः । चित्वादन्तोदात्तः । मध्वः । मधुशब्द आद्युदात्त उक्तः ।
मधुशब्दस्य व्यत्ययेन पुंलिङ्गत्वम् । ‘संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः’ इति ‘जमि च’ (पा. सू. ७. ३. १०९)
इति गुणो न भवति । चमूपदः । ‘चमु छमु जमु झमु अदने’ । चम्यते भक्ष्यते येषु चमसेषु ते चम्वः ।
‘कृषिचमि’ (उ. सू. १. ८१) इत्यादिना ऊः । तत्र सीदन्तीति चमूपदः । ‘सत्सूद्विष्णु’
(पा. सू. ३. २. ६१) इत्यादिना क्तिप् । सुपामादेः आकृतिगणत्वात् पत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

ईळते त्वामवस्यवः कण्वासो वृक्तवर्हिषः । हविष्मन्तो अरंकृतः ॥ ५ ॥

ईळते । त्वाम् । अवस्यवः । कण्वासः । वृक्तवर्हिषः । हविष्मन्तः । अरमऽकृतः ॥ ५ ॥

हे अग्ने त्वाम् ईळते ऋत्विजः स्तुवन्ति । कीदृशाः । अवस्यवः । अवनं रक्षणं तद्धेतून् देवानिच्छन्तः । कण्वासः मेधाविनः वृक्तवर्हिषः आस्तरणार्थं छिन्नदर्भाः हविष्मन्तः हविर्युक्ताः अरंकृतः अलंकर्तारः ॥ ईळते । ' ईड स्तुतौ ' । अनुदात्तेच्चात् लटो झः । ' अदिप्रभृतिभ्यः शपः ' इति शपो लुक् । झस्य अदादेशः । टेः एत्वम् । ' तास्यनुदात्तेत् ' (पा. सू. ६. १. १८६) इत्यादिना लसार्वधातुकस्यानुदात्तत्वात् धातुस्वर एव शिष्यते । अवस्यवः । अवन्तीत्यवा देवाः । तानतिशयेनेच्छन्ति । ' सुप आत्मनः क्यच् ' । ' क्यचि च ' (पा. सू. ७. ४. ३३) इति ईत्वं न भवति । ' न च्छन्दस्यपुत्रस्य ' (पा. सू. ७. ४. ३५) इति निषेधात् । ' सर्वप्रातिपदिकेभ्यो लालसायां सुग्वक्तव्यः ' (पा. म. ७. १. ५१. २) इति सुक् । ' क्याच्छन्दसि ' (पा. सू. ३. २. १७०) इति उप्रत्ययः । अतो लोपः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । कण्वासः । कण शब्दार्थः । कणन्ति ध्वनन्ति स्तोत्रादिपाठेनेति कण्वा ऋत्विजः । ' अशिप्रुषि ' (उ. सू. १. १४९) इत्यादिना कन् । निष्वादाद्युदात्तः । ' आज्ञसेरसुक् ' (पा. सू. ७. १. ५०) इति अमुक् । वृक्तवर्हिषः । वृक्तम् उक्तम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । हविष्मन्तः । हविरेषामस्तीति हविष्मन्तः । ' तसौ मत्वर्थे ' (पा. सू. १. ४. १९) इति भवेन अपठत्वात् न रत्वम् । अरंकृतः । अलंकुर्वन्तीत्यरंकृतः । ' क्विप् च ' इति क्विप् । ह्रस्वस्य तुक् । ' कपिलकर्दीनां संज्ञाच्छन्दसोर्वा लो रत्वमापद्यते ' (पा. म. ८. २. १८) इति लकारस्य रेफादेशः ॥

घृतपृष्ठा मनोयुजो ये त्वा वहन्ति वह्नयः । आ देवान्सोमपीतये ॥ ६ ॥

घृतपृष्ठाः । मनऽयुजः । ये । त्वा । वहन्ति । वह्नयः । आ । देवान् । सोमऽपीतये ॥ ६ ॥

हे अग्ने त्वा त्वां ये अश्वाः रथेन वहन्ति । कीदृशाः । घृतपृष्ठाः पुष्टाङ्गत्वेन दीप्तपृष्ठाः मनोयुजः मनःसंकल्पमात्रेण रथे युज्यमानाः वह्नयः वोढारः तैरश्वैः । ' सोमपीतये सोमपानहेतुयागार्थं देवान् ' आ वहं इति शेषः ॥ घृतपृष्ठाः । ' घृ क्षरणदीप्तयोः ' । घृतं दीप्तं पृष्टं येषां ते घृतपृष्ठाः । घृतशब्दः प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मनसा युज्यते इति मनोयुजः । ' ऋत्विग्दृक् ' (पा. सू. ३. २. ५९) इत्यादिना क्त्वि । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । त्वा । ' त्वामो द्वितीयायाः ' इत्यनुदात्तः त्वादेशः । वहन्ति । शसिङोरनुदात्तत्वात् धातुस्वरः । यद्वृत्तयोगात् निघाताभावः । वह्नयः । ' निः ' (उ. सू. ४. ४८८) इत्यनुवृत्तौ ' वहिश्चिश्चुद्गुलाहात्वरिभ्यो नित् ' (उ. सू. ४. ४९१) इति निप्रत्ययः । तस्य निष्वादाद्युदात्तत्वम् । सोमपीतये । उक्तम् । सकारे परतो नकारस्य संहितायां ' नश्च ' (पा. सू. ८. ३. ३०) इति धुडागमः । ' खरि च ' (पा. सू. ८. ४. ५५) इति चत्वम् । ' चथो द्वितीयाः शरि पौऋसादेः ' (पा. सू. ८. ४. ४८. ३) इति द्वितीयस्थकारः ॥ २६ ॥

तान्यजत्राँ ऋतावृधोऽग्ने पत्नीवतस्कृधि । मध्वः सुजिह्वा पायय ॥ ७ ॥

तान् । यजत्रान् । ऋतवृधः । अग्ने । पत्नीवतः । कृधि । मध्वः । सुजिह्वा । पायय ॥ ७ ॥

हे अग्ने तान् इन्द्रादीन् देवान् यजत्रान् यजनीयान् ऋतावृधः सत्यस्य यज्ञस्य वा वर्धकान् पत्नीवतः पत्नीयुक्तान् कृधि कुरु । हे सुजिह्वा शोभनजिह्वोपेत मध्वः मधुरस्य सोमस्य भागं देवान् पायय ॥ यजत्रान् । 'अमिनक्षियजिबन्धिपतिभ्योऽत्रन्' (उ. सू. ३. ३८५) इति यज्ञेः अत्रन् प्रत्ययः । ऋतावृधः । 'वृधु वृद्धौ' । अन्तर्भावितर्पणार्थात् 'किप् च' (पा. सू. ३. २. ७६) इति किप् । 'अन्येषामपि दृश्यते' (पा. सू. ६. ३. १३७) इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । वृधेर्धातुस्वरः । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अग्ने । पादादित्वात् नामन्त्रितनिघातः । पादिक्रमाद्युदात्तत्वम् । पत्नीवतः । 'पत्युर्नो यज्ञसंयोगे' (पा. सू. ४. १. ३३) इति ङीप् ; इकारस्य च नकारः । ता एषां सन्तीति मनुष्य । 'छन्दसीरः' (पा. सू. ८. २. १५) इति ऋत्वम् । पतिशब्दो ऋतिप्रत्ययान्तत्वादाद्युदात्तः । ङीष्मनुपोरनुदात्तत्वात् स एव शिष्यते । कृधि । कृजो लोटः सिः । 'सेहंपिच' (पा. सू. ३. ४. ८७) इति हिः । 'बहुलं छन्दमि' इति विकरणलुक् । 'श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि' (पा. सू. ६. ४. १०२) इति हेर्धिरादेशः । ङित्वाद्गुणाभावः । मध्वः । उक्तम् । सुजिह्वा । आमन्त्रितनिघातः । पायय । 'पा पाने' । पिबन्तं प्रयुङ्क्ते इति 'हेतुमति च' (पा. सू. ३. १. २६) इति णिच् । 'शाच्छासाह्वाव्यावेषां युक्' (पा. सू. ७. ३. ३७) इति युक् । पूर्वस्यामन्त्रितस्य अविद्यमानवचनम् । अत एव अव्यवधायकत्वात् मध्व इत्यपेक्ष्य 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः ॥

ये यजत्रा य ईड्यास्ते ते पिबन्तु जिह्वया । मधोरग्ने वषट्कृति ॥ ८ ॥

ये । यजत्राः । ये । ईड्याः । ते । ते । पिबन्तु । जिह्वया । मधोः । अग्ने । वषट्कृति ॥ ८ ॥

ये देवाः यजत्राः यष्टव्याः तथा ये देवाः ईड्याः स्तुत्याः ते सर्वेऽपि वषट्कृति वषट्कारकाले वषट्कारयुक्ते यागे वा हे अग्ने ते त्वदीयया जिह्वया मधोः मधुरस्य सोमस्य भागं पिबन्तु ॥ यजत्राः । गतम् । ईड्याः । 'ईड स्तुतौ' । 'ऋहलोर्ण्यत्' । तिस्वरिति प्राप्ते 'ईडवन्दवृशंसदुहां प्यतः' (पा. सू. ६. १. २१४) इत्याद्युदात्तत्वम् । द्वितीयस्य तेशब्दस्य युष्मदादेशस्य सर्वाणुदात्तत्वम् । मधोः । उप्रत्ययस्य निवादाद्युदात्तत्वमुक्तम् । अग्ने । आमन्त्रितनिघातः । वषट्कृति । करोतेः संपदादिभ्यो भावे किप् । वषट् इत्यस्य करणं यस्मिन् यागे इति बहुव्रीहिः । वषट् इत्यस्य निपातत्वादाद्युदात्तत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

आकीं सूर्यस्य रोचनाद्विश्वान्देवाँ उपबुधः । विप्रो होतेह वक्षति ॥ ९ ॥

आकीम् । सूर्यस्य । रोचनात् । विश्वान् । देवान् । उपःऽबुधः । विप्रः । होता । इह । वक्षति ॥ ९ ॥

विप्रः मेधावी होता होमनिष्पादकोऽग्निः उपबुधः उपःकाले यागगमनाय प्रबुध्यमानान् विश्वान् देवान् सूर्यस्य संबन्धिनः रोचनात् स्वर्गलोकात् इह कर्मणि आकीं वक्षति आवहतु ॥ आकीम् । निपात आद्युदात्तः । सूर्यस्य । सूर्यशब्दो 'राजसूर्यसूर्य' (पा. सू. ३. १. ११४) इत्यादिना क्यप्रत्ययान्तो निपातितः । क्यपः पित्वात् धातुस्वरेणाद्युदात्तः । रोचनात् रोचमानात् । 'रुच' १७

दीप्तौ । ' अनुदात्तेतश्च हलादेः ' (पा. सू. ३. २. १४९) इति कर्तरि युच् । ' चितः ' इत्यन्तो-
दात्तत्वम् । विश्वान् । विश्वोः कनन्तो निष्वादाद्युदात्तः । उपबुधः । उपबुध्यन्ते इत्युपबुधः । ' क्तिप् च ' (पा. सू. ३. २. ७६) इति क्तिप् । धातुस्वरेण उकार उदात्तः । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
विप्रः । ' ऋज्रेन्द्र ' (उ. सू. २. १८६) इत्यादिना रन् । निष्वादाद्युदात्तः । होता । ह्यतेस्ता-
च्छील्ये नृन् । ' बहुलं छन्दसि ' इति संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । गुणः । निष्वादाद्युदात्तः । इह ।
' इदमो हः ' (पा. सू. ५. ३. ११) इति हप्रत्ययः । ' इदम इश् ' (पा. सू. ५. ३. ३) इति
इश् । शिवात् सर्वादेशः । प्रत्ययस्वरः । वक्षति । वहेः प्रार्थनायां लिङ्गं लेट् । तस्य तिप् । कर्तरि शप् ।
शपि परतः ' सिञ्चबहुलं लेटि ' (पा. सू. ३. १. ३४) इति सिप् । ङत्वकत्वपत्वानि । ' तिङ्ङितिङः '
इति निघातः ॥

अग्निष्टोमे प्रउगशास्त्रस्य याज्या ' विश्वेभिः सोम्यं मधु ' इति । ' मोत्रमग्ने शस्त्रात् ' इति खण्डे
सूत्रितं- ' विश्वेभिः सोम्यं मध्वति याज्या ' (आश्व. श्रौ. ५. १०) इति ॥

विश्वेभिः सोम्यं मध्वग्र इन्द्रेण वायुना । पिबामि मित्रस्य धामभिः ॥ १० ॥

विश्वेभिः । सोम्यम् । मधु । अग्ने । इन्द्रेण । वायुना । पिबे । मित्रस्य । धामभिः ॥ १० ॥

हे अग्ने त्वं विश्वेभिः सर्वैः पूषभगादिभिर्देवैः इन्द्रेण वायुना मित्रस्य संबन्धिभिः धामभिः
तेजोभिर्मृतिविशेषरूपैश्च सह सोम्यं सोमसंबन्धि मधु मधुरं भागं पिब ॥ विश्वेभिः । ' बहुलं
छन्दसि ' (पा. सू. ७. १. १०) इति भिन्न गेमादेशाभावः । सोम्यम् । ' सोममर्हति यः ' (पा.
सू. ४. ४. १३७) इत्यनुवृत्तौ ' मये च ' (पा. सू. ४. ४. १३८) इति यप्रत्ययः सोमस्य विकार
इत्यर्थे । ' यस्येति च ' (पा. सू. ६. ४. १४८) इति अकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । मधु । ' फलि-
पाटिनमिमनि ' (उ. सू. १. १८) इत्यादिना उप्रत्ययः । ' नित् ' इत्यनुवृत्तेः निष्वादाद्युदात्तः ।
वायुना । ' कृवापाजि ' (उ. सू. १. १) इत्यादिना उण् । ' आतो युक् चिष्कृतोः ' (पा. सू. ७.
३. ३३) इति युक् । प्रत्ययस्वरः । पिबे । ' पा पाने ' । लोटः सेहिंरादेशः । शपि ' पाप्मा ' (पा.
सू. ७. ३. ७८) इत्यादिना पिवादेशः । ' अतो हेः ' (पा. सू. ६. ४. १०५) इति हेर्लुक् । शपः
पित्वात् धातुस्वरः । पादादिस्वात् न निघातः । ' ब्यञोऽतभिङः ' (पा. सू. ६. ३. १३५) इति संहि-
तायां दीर्घः । धामभिः । धाच् । ' आतो मनिन् ' (पा. सू. ३. २. ७४) इति मनिन् । निस्वरः ॥

त्वं होता मनुर्हितोऽग्ने यज्ञेषु सीदसि । सेमं नो अध्वरं यज ॥ ११ ॥

त्वम् । होता । मनुःऽहितः । अग्ने । यज्ञेषु । सीदसि । सः । इमम् । नः । अध्वरम् । यज ॥ ११ ॥

हे अग्ने मनुर्हितः मनुषा होत्रादिरूपेण मनुष्येण हितः संपादितः होता होमनिष्पादको यः
त्वं यज्ञेषु सीदसि तिष्ठसि सः त्वं नः अस्मादीयम् इमम् अध्वरं यज्ञं यज निष्पादय ॥ मनु-
र्हितः । मन्यते इति मनुः । ' निच ' (उ. सू. २. २७४) इत्यनुवृत्तौ ' बहुलमन्यत्रापि ' (उ. सू.
२. २७८) उस् । निष्वादाद्युदात्तः । हितः । धाजो धातोः ' निष्ठा ' इति कप्रत्ययः । ' दधातेहिः '

(पा. सू. ७. ४. ४२) इति हिरादेशः । मनुषा हितो मनुर्हितः । ‘ कर्तृकरणे कृता बहुलम् ’ (पा. सू. २. १. ३२) इति समासः । कृत्स्वरापवादेन ‘ तृतीया कर्मणि ’ (पा. सू. ६. २. ४८) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सीदसि । ‘ पद्वि शरणगत्यवसादनेषु ’ । लटः सिप् । शपि ‘ पात्राध्मा ’ (पा. सू. ७. ३. ७८) इत्यादिना सीदादेशः । निघातः । सेममित्यत्र संहितायां ‘ सोऽचि लोपे चेत्पादपूरणम् ’ (पा. सू. ६. १. १३४) इति सोर्लोपे गुणः । अध्वरम् । न विद्यते ध्वरो हिंसा यस्मिन् सोऽध्वरः । ‘ नन्सुभ्याम् ’ (पा. सू. ६. २. १७२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ‘ नो अध्वरम् ’ इत्यत्र संहितायाम् ‘ एङः पदान्तादति ’ (पा. सू. ६. १. १०९) इति पूर्वरूपं प्राप्तं ‘ प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे ’ (पा. सू. ६. १. ११५) इति प्रकृतिभावात् निवर्तते ।

युक्ष्वा हरुषी रथे हरितो देव रोहितः । तामिर्देवाँ इहा वह ॥ १२ ॥

युक्ष्व । हि । अरुषीः । रथे । हरितः । देव । रोहितः । तामिः । देवान् । इहा । आ । वह ॥ १२ ॥

हे देव अग्ने रोहितः रोहिच्छब्दाभिधेयास्वदीपा वडवाः रथे युक्ष्व योजय । हिशब्दः पादपूरणार्थः । कीदृशीः । अरुषीः गतिमतीः हरितः हतुं रथारूढान् पुरुषान् नेतुं समर्थाः । तामिः वडवाभिः इहा अस्मिन् कर्मणि देवान् आ वह ॥ युक्ष्व । ‘ युजिर् योगे ’ । लोट् । स्वरित्त्वादात्मनेपदम् । ‘ थासः से ’ । ‘ सवाभ्यां वामौ ’ । ‘ रुधादिभ्यः श्रम् ’ । तस्य बाहुलकात् लुक् । कुत्वपत्वे । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । संहितायां ‘ व्यचोऽतस्मिङः ’ (पा. सू. ६. ३. १३५) इति दीर्घः । अरुषीः । ‘ ऋ गतौ ’ । रन्ति (?) गच्छन्तीत्यरुष्यो वडवाः । ‘ ऋहनिभ्यामुपन् ’ (उ. सू. ४. ५१३) । धातोर्गुणो रपरत्वम् । निष्वादाद्युदात्तोऽरुपशब्दः । तस्मात् स्त्रियां छान्दसो डीप् । शसि ‘ प्रथमयोः पूर्वसवर्णः ’ (पा. सू. ६. १. १०२) इति दीर्घः । रथे । रमेः औणादिकः कथन्प्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तः । हरितः । ‘ हस्सृहियुषिभ्य इतिः ’ (उ. सू. १. ९७) इति हस्तेः इतिप्रत्ययः । इकारः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । रोहितः । रुहेरपि तेनैव सूत्रेण इतिः । इकारः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । तामिः । ‘ सावेकाचः ’ (पा. सू. ६. १. १६८) इति विभक्तेः प्राप्तमुदात्तत्वं ‘ साववर्णः ’ (पा. सू. ६. १. १८२) इति निषिध्यते । देवान् इत्यत्र पूर्ववत् स्त्वानुनासिकौ ॥ २७ ॥

‘ इन्द्र सोमम् ’ इत्यादिकस्य द्वादशवर्त्य चतुर्थस्य सूक्तस्य ऋषिच्छन्दसी पूर्ववत् । यद्यप्येतत्सूक्तं कृत्स्नम् ऋतुदेवताकं तथापि प्रत्युचम् इन्द्रादिदेवतान्तराणि मिलितानि । तथा च अनुक्रम्यते—‘ इन्द्र सोममृतव्यं तत्रैन्द्री मारुती त्वाष्ट्र्याग्नेय्यैन्द्री मैत्रावरुणी चतस्रो द्रविणोदस आश्विन्याग्नेय्यृतुदेवताः सर्वत्र ’ इति । विनियोगस्तु स्मार्तो द्रष्टव्यः ॥

इन्द्र सोमं पिब ऋतुना त्वा विशन्तिवन्दवः । मत्सरासस्तदोक्सः ॥ १ ॥

इन्द्र । सोमम् । पिब । ऋतुना । आ । त्वा । विशन्तु । इन्द्रवः । मत्सरासः । तत्सोऽओक्सः ॥ १ ॥

हे इन्द्र ऋतुना सह सोमं पिब । इन्द्रवः पीयमानाः सोमाः त्वा त्वाम् आ विशन्तु । कीदृशाः । मत्सरासः नृत्तिकराः तदोक्सः तस्मिन्वासाः । सर्वदा त्वदुदरस्थायिन इत्यर्थः ॥ इन्द्र । पाठिकम् आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । सोमम् । ‘ अतिस्तु ’ (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना मन् । निष्वादाद्युदात्तः । पिब ‘ पिबा मित्रस्य ’ (ऋ. सं. १. १४. १०) इत्यत्रोक्तम् । अस्य आ त्वा विशन्तु

इत्युत्तरवाक्यगताख्यातार्थेन सह समुच्चयार्थश्चशब्दो लुप्तः । अतः 'चादिलोपे विभाषा' (पा. सू. ८. १. ६३) इत्यायं प्रथमा तिङ्बिभक्तिर्न निहन्यते । विशन्विति चलोपसाम्येऽपि द्वितीयत्वात् निहन्यते एव । संहितायाम् 'आहुणः' इति प्राप्तस्य गुणस्य 'ऋत्यकः' (पा. सू. ६. १. १२८) इति शाकल्यमते प्रकृतिभावादभावः । इन्दवः । 'प्र वो भ्रियन्ते' (ऋ. सं. १. १४. ४) इत्यत्रोक्तम् । मत्सरासः । तत्रैवोक्तम् । 'आज्जसेरसुक्' (पा. सू. ७. १. ५०) इति असुक् । तदोक्तसः । तदेव ओरुः स्थानं येषां ते तथोक्ताः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

मरुतः पिबत ऋतुना पोत्राद्यज्ञं पुनीतन । यूयं हि ष्ठा सुदानवः ॥ २ ॥

मरुतः । पिबत । ऋतुना । पोत्रात् । यज्ञम् । पुनीतन । यूयम् । हि । स्थ । सुदानवः ॥ २ ॥

हे 'मरुतः' ऋतुना सह 'पोत्रात्' पोतृनामकस्य ऋत्विजः पात्रात् सोमं 'पिबत' । ततोऽस्मदीयं 'यज्ञं' 'पुनीतन' शोधयत । हे 'सुदानवः' शोभनदातारो मरुतः 'हि यस्मात् 'यूयं' 'स्थ युष्माकं' शोधयितृत्वं प्रसिद्धं तस्मात् शोधयतेत्यर्थः ॥ पिबत । अत्र तिङोऽनुपदेशात् शपः परत्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् । धातुस्वरः । पूर्वामन्त्रितस्य अविद्यमानवत्त्वेन पदादपरत्वात् निघाताभावः । पूर्ववत् प्रकृतिभावः । पोत्रात् । पोतुः संबन्धि पात्रं पोत्रम् । 'तस्येदम्' (पा. सू. ४. ३. १२०) इति अण् । 'तद्धितेष्वाचामादेः' (पा. सू. ७. २. ११७) इति प्राप्ता वृद्धिः 'सर्वे विध्यञ्छन्दसि विकल्प्यन्ते' (परिभा. ३५) इति न भवति । ननु एवमन्त्यस्य ऋकारस्य 'अचो ङ्घिति' (पा. सू. ७. २. ११५) इति वृद्धिः प्राप्नोति । त्वाष्ट्रो जागत इत्यत्र हि 'विप्रतिषेधे परं कार्यम्' (पा. सू. १. ४. २) इति परया आदिबृद्ध्यान्त्योपधालक्षणा वृद्धिर्वाध्यते इत्युक्तम् । इह तु परस्या आदिबृद्धेऽञ्छन्दसत्त्वेन निवृत्तत्वात् अन्त्यवृद्धिः प्राप्नोत्येवेति । एवं तर्हि अत्रापि आदिबृद्धिः औकारः क्रियताम् । तस्य तु छान्दसः ओकारो भविष्यति । पुनीतन । 'पूर पवने' । लोट् । 'लोढो लङ्घत्' (पा. सू. ३. ४. ८५) इति लङ्घनावान् तस्य 'तस्थस्थमिपाम्' (पा. सू. ३. ४. १०१) इति तादेशः । 'क्र्यादिभ्यः आ' । 'ई हल्यघोः' (पा. सू. ६. ४. ११३) इति ईकारः । 'तसनसनथनाश्च' (पा. सू. ७. १. ४५) इति ननादेशः । 'प्वादीनां ह्रस्वः' (पा. सू. ७. ३. ८०) इति ह्रस्वः । प्रत्ययद्वयस्यापि 'सार्वधातुकमपित्' (पा. सू. १. २. ४) इति छित्त्वात् स्वस्वपूर्वयोः इकोर्गुणाभावः । यूयम् । युष्मदः परस्य जसः 'डेप्रथमयोरम्' (पा. सू. ७. १. २८) इति अमादेशः । 'न विभक्तौ तुस्माः' (पा. सू. १. ३. ४) इति मकारस्य इत्संज्ञाप्रतिषेधः । 'यूयवयौ जसि' (पा. सू. ७. २. ९३) इति मपर्यन्तस्य यूयादेशः । 'शेषे लोपः' । अत्र यूयादेशात् प्रागेव अन्तरङ्गत्वात् प्रातिपदिकस्यान्तोदात्तत्वम् । शेषनिघातः । नतो यूयादेशः 'स्थानेऽन्तरतमः' (पा. सू. १. १. ५०) इति सर्वानुदात्तः । तत्र 'शेषे लोपः' (पा. सू. ७. २. ९०) अन्त्यलोप इति पक्षे पूर्वसर्वर्णदीर्घत्वं बाधित्वा योऽयम् 'अमि पूर्वः' (पा. सू. ६. १. १०७) इति प्रातिपदिकान्तेनोदात्तेन सह अनुदात्तस्य सुप एकादेशः यः 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्युदात्तः । टिलोपपक्षे तु उदात्तनिवृत्तिस्त्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । स्थ । 'अस भुवि' । लटो मध्यमबहुवचनं थ । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' इति शपो लुक् । 'शसोरलोपः' इति अकारलोपः । व्यत्ययेन पत्वम् । 'हि च' इति निषेधात् 'तिङ्ङितिङः' इति निघातो न भवति । संहितायाम् 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घत्वम् । अत्र हे सुदानवो यूयं हि स्थ इति विवक्षितम् । सुदानवः । 'दाभाभ्यां नुः' (उ. सू. ३. ३१२) । सोः प्रादिसमामः । आमन्त्रितनिघातः । अत्र यूयमित्युद्दिश्य सुदानवः स्थ इति न विधीयते येन अनामन्त्रितत्वात् निघातो न स्यात् । किंतु सुदानव इति सिद्धवद्भातृत्वेन संबोध्य तेषु तेषु मारुतसूक्तेषु

मरुतां प्रसिद्धात् प्रभावातिशयात् यूयं स्थ इति युष्मच्छब्देन प्रतिनिर्दिश्य पुनीतन इति प्रार्थने पवने तेषां हेतुत्वं हिशब्देनोच्यते ॥

अभि यज्ञं गृणीहि नो ग्रावो नेष्टः पिब क्रतुना । त्वं हि रत्नधा असि ॥ ३ ॥

अभि । यज्ञम् । गृणीहि । नः । ग्रावः । नेष्टरिति । पिब । क्रतुना । त्वम् । हि । रत्नधाः । असि ॥ ३ ॥

ग्राशब्दः स्त्रीवाची । तथा च यास्क आह—‘मेना ग्रा इति स्त्रीणां मेना मानयन्त्येना ग्रा गच्छन्त्येनाः’ (निरु. ३. २१) इति । ग्रा अस्य सन्तीति ग्रावान् । नेष्टशब्दोऽत्र त्वष्टारं देवमाह; कस्मिंश्चित् देवसत्रे नेष्टृत्वेन त्वष्टृत्तत्वात् । हे ग्रावः पत्नीयुक्तः । नेष्टः त्वष्टः । नः अस्मदीयं । यज्ञम् । अभि । गृणीहि अभितो देवानां समीपे स्तुहि । क्रतुना सह त्वं सोमं । पिब । हि यस्मात् । त्वं रत्नधाः । असि रत्नानां दातासि दाता भवसि तस्मात् सोमं पानुमर्हसीत्यर्थः ॥ अभि । ‘उपसर्गा-श्चाभिवर्जम्’ (फि. सू. ८१) इति पर्युदासान् अभेः अन्तोदात्तत्वम् । गृणीहि । ‘गृ शब्दे’ । लोटि सिपो हिः । ‘क्रयादिभ्यः श्वा’ । हेङिवात् ‘इ हल्ययोः’ इति ईत्वम् । आप्रत्ययस्य ङित्वाद्गुणाभावः । ‘प्वादीनां ह्रस्वः’ । ‘तिङ्ङतिङः’ इति निवातः । ग्रा अस्य सन्तीति मनुप् । व्यत्ययेन वत्वम् । संबुद्धौ ‘मनुवसो रुः’ इति रुत्वम् । विमर्गः । पादादित्वेन आमन्त्रितनिधानाभावात् पाष्टिकम् आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । ग्राव इत्यस्य विशेषणतया विशेषवचनत्वात् ‘नामन्त्रिते समानाधिकरणे’ इति निषेधाभावात् अविद्यमानवत्त्वेन उत्तरस्य नेष्टशब्दस्य पाष्टिकमाद्युदात्तत्वम् । पिब । शपः पिषात् धातुस्वरः । पूर्वयोरामन्त्रितयोरविद्यमानवत्त्वेन निवाताभावः । रत्नानि दधातीति रत्नधाः । ‘किप् च’ इति किप् । धातुस्वरः । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते । असि । सिपः पिषात् धातुस्वरः । ‘तिङ्ङतिङः’ इति निवातो न भवति ‘हि च’ इति प्रतिषेधात् ॥

अग्ने देवाँ इहा वह सादया योनिषु त्रिषु । परिं भूप पिब क्रतुना ॥ ४ ॥

अग्ने । देवान् । इह । आ । वह । सादय । योनिषु । त्रिषु । परिं । भूप । पिब । क्रतुना ॥ ४ ॥

हे अग्ने देवान् । इह अस्मिन् कर्मणि । आ । वह । ततः । योनिषु स्थानेषु । त्रिषु सवनेषु । सादय देवानुपवेशय । ततस्तान् । परिं । भूप अलंकुरु । क्रतुना सह त्वं सोमं । पिब ॥ ‘अग्ने देवान्’ इत्ययं पादो गतः । योनिषु । ‘यु मिश्रणे’ । ‘वहिधिः’ (उ. सू. ४. ४९१) इत्यादिना निप्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तः । त्रिषु । ‘पदत्रिचतुर्भ्यो हलादिः’ (पा. सू. ६. १. १७९) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ‘भूप अलंकारे’ । ‘तिङ्ङतिङः’ इति निवातः । पिब क्रतुना । गतौ ॥

ब्राह्मणादिन्द्र राधसः पिब सोममृतूँनु । तवेद्धि सुख्यमस्तृतम् ॥ ५ ॥

ब्राह्मणात् । इन्द्र । राधसः । पिब । सोमम् । क्रतून् । अनु ।

तवं । इत् । हि । सुख्यम् । अस्तृतम् ॥ ५ ॥

हे इन्द्र । ब्राह्मणात् ब्राह्मणाच्छंसिस्त्रयसंज्ञात् । राधसः धनभूतात् पात्रात् । सोमं । पिब । किं कृत्वा । क्रतून्नु क्रतुदेवाननुसृत्य । क्रतवोऽपि पिबन्मित्रत्यर्थः । हि यस्मात् । तवेत् तव

‘सथ्यम्’ अस्तृतम् ऋतनामविच्छिन्नं तस्मात् ऋतुभिः सह पानं युक्तम् ॥ ब्राह्मणात् । ब्रह्मशब्देनात्र ब्रह्मवर्गे द्वितीयो ब्राह्मणचङ्गमी कथ्यते । स च पुंलिङ्गे शेषनिघातेन अनुदात्तादिः । तस्य संबन्ध्युत्तपृश्चमसः । स च तस्यैव अवयववत् नियत इत्यवयवविवक्षायाम् ‘अनुदात्तादेरञ्’ (पा. सू. ४. २. ४४) । तेन जिह्वादाद्युदात्तः चमसपरोऽत्र ब्राह्मणशब्दः । राधसः । ‘सर्वधातुभ्योऽसुन्’ । निष्वादाद्युदात्तः । पिब । पादादिस्वादाद्युदात्तत्वम् । ‘अचोऽतन्मिडः’ इति दीर्घत्वम् । ऋतूरेणु इत्यत्र ‘दीर्घादटि समानपादे’ इति नकारस्य स्वरम् । ‘अत्रानुनासिकः पूर्वस्य तु वा’ (पा. सू. ८. ३. २) इति उकारस्य अनुनासिकत्वम् । तव । ‘युष्मदस्मद्भ्यां ङसोऽञ्’ (पा. सू. ७. १. २७) । शिवात् सर्वादेशः । ‘तवममौ ङसि’ इति तवादेशः । ‘युष्मदस्मदोर्ङमि’ इत्याद्युदात्तत्वम् । सथ्यम् । सथ्युः कर्म सथ्यम् । ‘सथ्युर्यः’ । ‘यस्य’ इति लोपः । प्रत्ययस्वरः । अस्तृतम् । स्तृणातेः हिंसार्थस्य क्तः । नञ्समासः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

युवं दक्षं धृतव्रत मित्रावरुण दूळभम् । ऋतुना यज्ञमाशाथे ॥ ६ ॥

युवम् । दक्षम् । धृतव्रता । मित्रावरुणा । दुःऽदभम् ।

ऋतुना । यज्ञम् । आशाथे इति ॥ ६ ॥

हे धृतव्रता स्वीकृतकर्माणी मित्रावरुणा हे मित्रनामकवरुणनामकौ देवौ युवम् उभौ युवाम् ऋतुना सहास्मदीयं यज्ञम् आशाथे व्याप्नुयः । कीदृशं यज्ञम् । दक्षं प्रवृद्धं दूळभं दुर्दहं शत्रुभिर्दग्धं विनाशयितुमशक्यमित्यर्थः ॥ युवम् । प्रथमाद्विवचनस्य ‘डेप्रथमयोरम्’ (पा. सू. ७. १. २८) इति अमादेशः । ‘युवावौ द्विवचने’ (पा. सू. ७. २. ९२) इति मपर्यन्तस्य युवादेशः । ‘शेषे लोपः’ इति टिलोपः अन्त्यलोपो वा । अमि पूर्वत्वम् । भाषायामेव हि आत्वम् । टिलोपपक्षे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण अम उदात्तत्वम् । अन्त्यलोपपक्षे एकादेश उदात्तः । दक्षम् । ‘दक्ष वृद्धी’ । दक्षन्त्यनेनेति करणे घञ् । एवं हि पुंलिङ्गत्वनियमः अन्यस्यानियम इति नपुंसकत्वम् । धृतव्रता मित्रावरुणा । धृतानि व्रतानि याभ्यां तौ धृतव्रतौ । मित्रश्च वरुणश्च मित्रावरुणौ । उभयत्र ‘सुपां सुलुक्’ इत्यादिना विभक्तेः आकारः । मित्रशब्दस्य ‘देवताद्वन्द्वे च’ इति आतङ्गदेशः । प्रथमस्य आमन्त्रितनिघातः । द्वितीयस्य पादादिस्वादाद्युदात्तत्वम् । संहितायां छान्दसं ह्रस्वत्वम् । दूळभम् । ‘दह भस्मीकरणे’ । दुःखेन दह्यते इति दुर्दहम् । ‘ईपहुः-सुपु’ (पा. सू. ३. ३. १२६) इत्यादिना दुर्युपपदं दग्धेः खल् । ‘व्यत्ययो बहुलम्’ इति उकारस्य उकारो रेफस्य लोपो दकारस्य डकारो हकारस्य च भकारः । ‘लिति’ इति प्रत्ययात्पूर्वमुदात्तत्वम् । ऋदुत्तरपदत्वेन स एव शिष्यते । आशाथे । ‘अशू व्यासौ’ । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’ इति वर्तमाने लिट् । मध्यमद्विवचनम् आधाम् । टेः ण्वम् । ‘अत आदेः’ (पा. सू. ७. ४. ७०) इत्यभ्यासस्य दीर्घः । ‘अभ्रोतेश्च’ (पा. सू. ७. ४. ७२) इति प्राप्ते नुडागमः ‘अनित्यमागमशासनम्’ इति निवर्तते ॥ ॥ २८ ॥

द्रविणोदा द्रविणसो ग्रावहस्तासो अध्वरे । यज्ञेषु देवमीळते ॥ ७ ॥

द्रविणऽदाः । द्रविणसः । ग्रावहस्तासः । अध्वरे । यज्ञेषु । देवम् । ईळते ॥ ७ ॥

अध्वरे अग्निष्टोमे प्रकृतिरूपे यज्ञेषु विकृतिरूपेषु उक्त्यादिषु च देवम् अग्निम् ईकृते ऋत्विजः स्तुवन्ति । कीदृशा ऋत्विजः । द्रविणसः धनार्णिनः प्रावहन्मासः अभिषवसाधनपापाणधारिणः । कीदृशं देवम् । द्रविणोदाः धनप्रदम् । यद्वा । धनप्रदोऽग्निः सोमं पिबत्विति शेषः । तमेतं मन्त्रं यास्क एवं निर्वक्ति—‘द्रविणोदाः कस्माद्धनं द्रविणमुच्यते यदेनदभिद्रवन्ति बलं वा द्रविणं यदेनेनाभिद्रवन्ति तस्य दाता द्रविणोदास्तस्यैषा भवति । द्रविणोदा द्रविणसः’ (निरु. ८. १२) इत्यादि । सोऽयं यास्कोक्तो निर्वचनप्रपञ्चः तस्मिन्नेव ग्रन्थेऽवगन्तव्यः ॥ द्रविणोदाः । ‘द्रुक्षिभ्यामिन्’ (उ. सू. २. २०८) । निस्वादाद्युदात्तो द्रविणशब्दः । तद्दातीति द्रविणोदाः । ‘किप् च’ इति किप् । पूर्वपदस्य सकारोपजन-
श्छान्दसः । रुत्वोत्वे । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । देवविशेषणत्वेन एकवाक्यतापक्षे द्वितीयायाः म्वादेशः । अथवा द्रविणमात्मन इच्छन्ति द्रविणस्यन्ति । ‘सुप आत्मनः क्यच्’ । ‘सर्वप्रातिपदिकेभ्यो लालसायां सुगवक्तव्यः’ (पा. म. ७. १. ५१. २) इति क्यचि परतः सुगागसः । द्रविणस्यनेः संपदादित्वात् भावे किप् । ‘अतो लोपः’ । ‘कौ लुप्तं न स्थानिवद्भवति’ (पा. म. १. १. ५८. २) इति तस्य स्थानि-
वत्प्रतिषेधात् यलोपः । एवं द्रविणशब्दो धनेच्छावचनः । द्रविणेच्छां दस्यति यथेष्टधनप्रदानेन उपक्षप-
यतीत्यर्थे ‘दसु उपक्षये’ इत्यस्मात् अन्तर्भावितव्यथात ‘किप् च’ इति किप् । एवं द्रविणोदःशब्दः सकारान्तो भवति । तथा ‘द्रविणोदयाः प्रवादा भवन्ति’ (निरु. ८. २) इति नैरुक्तो व्यवहार उपपद्यते । अतो द्रविणोदस्शब्दो भिन्नवाक्यत्वे स्यात् प्रथमा ; एकवाक्यत्वे तु व्यत्ययेन द्वितीयार्थो भवति । द्रविणस इत्यत्रापि वाक्यभेदपक्षे द्रविणसः सोमस्य इत्यर्थे सकारोपजनश्छान्दसः । आद्युदात्तत्वं तु नियमेन स्थितम् । ऋत्विग्विशेषणत्वेन एकवाक्यत्वपक्षे तु क्यजन्तात् किप् । अतो लोपादि पूर्ववत् । अत्र तु पक्षे क्यचः चित्त्वेन अन्तोदात्तत्वे प्राप्ते व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । प्रावयुक्ता हस्ता येषां ते प्रावहन्मासः । ‘आजसेरसुक्’ । प्रावशब्दो वृषादिस्वादाद्युदात्तः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अध्वरे । न विद्यते ध्वरो हिंसा यस्मिन् । ‘नञ्मुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ईकृते । अनुदानेत्वान् आत्मनेपदम् । ‘अदिप्रभृतिभ्यः’ इति शपो लुक् । अस्य अदादेशः ॥

द्रविणोदा ददातु नो वसूनि यानि शृण्वरे । देवेषु ता वनामहे ॥ ८ ॥

द्रविणःऽदाः । ददातु । नः । वसूनि । यानि । शृण्वरे । देवेषु । ता । वनामहे ॥ ८ ॥

द्रविणोदाः देवः नः अस्मभ्यं वसूनि धनानि ददातु यानि धनानि शृण्वरे हविर्ययुक्तत्वेन श्रूयन्ते । ता तानि च सर्वाणि धनानि देवेषु निमित्तभूतेषु वनामहे संभजामः । धनैर्देवान् यष्टुं तानि स्वीकुर्म इत्यर्थः ॥ द्रविणोदाः । गतम् । वसूनि । ‘शृष्ट्वस्तिहि’ (उ. सू. १. १०) इत्यादिना उपप्रत्ययः । ‘नित्’ इत्यनुवृत्तेः आद्युदात्तः । शृण्वरे । ‘श्रु श्रवणे’ । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिट्’ इति वर्तमाने लिट् । इ इरेच् (पा. सू. ३. ४. ८१) । ‘छन्दस्युभयथा’ इति सार्वधातुकरत्वे व्यत्ययेन श्रुः ; तत्संनियोगेन श्रुभावश्च । उवङि प्राप्ते ‘हुभ्रवोः सार्वधातुके’ (पा. सू. ६. ४. ८७) इति यणादेशः । ‘चित्’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । ‘यद्वृत्तान्नित्यम्’ इति निघातप्रतिषेधः । ता । ‘शेछन्दसि बहुलम्’ इति शैलोपः । ‘नलोपः प्रातिपदिकान्तस्य’ (पा. सू. ८. २. ७) इति नलोपः । वनामहे । ‘वन पण संभक्तौ’ । व्यत्ययेनात्मनेपदम् ॥

द्रविणोदाः पिपीषति जुहोत प्र च तिष्ठत । नेष्टादृतुभिरिष्यत ॥ ९ ॥

द्रविणःऽदाः । पिपीषति । जुहोत । प्र । च । तिष्ठत । नेष्टात् । ऋतुभिः । इष्यत ॥ ९ ॥

ऋतुना । यज्ञऽवाहसा ॥ ११ ॥

हे अश्विनी ऽमधु माधुर्येपितं सोमं ऽपिबतम् । कीदृशौ । ऽदीद्यग्नी द्योतमानाहवनीयाद्यभियुक्तौ
 ऽशुचिप्रता शुद्धकर्माणौ ऽऋतुना ऋतुदेवतया सह ऽयज्ञवाहसा यज्ञस्य निर्वाहकौ ॥ अश्विना । संबोधन-
 द्विवचनस्य ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । आमन्त्रिताद्युदात्तः । पिबतम् । शपः पिप्वादनुदात्तत्वम् ।
 तिष्ठश्च लसार्वाधातुकस्वरेण धातुस्वर एव शिष्यते । मधु । ' कलिपाटि ' (उ. सू. १. १८) इत्या-
 दिना उपस्थयः । ' जिन् ' इत्यनुवृत्तेः निष्वादाद्युदात्तः । दीद्यग्नी । ' दिवु क्रीडादौ ' । ' अन्येभ्योऽपि
 दृश्यन्ते ' (पा. सू. ३. २. ७५) इति विच् । वेष्टुकलोपात् वलि लोपो बलीयानिति प्रथमवकारस्य
 लोपः (पा. सू. ६. १. ६६-६७) । प्रथमं प्रत्ययलोपे हि ' वर्णाश्रयविधौ प्रत्ययलक्षणं नास्ति '
 (परिभा. २१) इति निषेधात् वलि लोपो न स्यात् । छन्दसं द्विवचनम् । तुजादित्वात् अभ्यासस्य
 दीर्घत्वम् । यङ्लुगन्ताद्वा ' संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः ' (परिभा. ९३. १.) इत्यभ्यासस्य गुणाभावः ।
 दीदिरभिर्योस्तौ दीद्यग्नी । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । पादादित्वात् न निघातः । शुचिप्रता । शुचि व्रतं
 ययोस्तौ । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । दीद्यग्निशब्दस्य सामान्यवचनत्वेन ' नामन्त्रिते ' इति
 अविद्यमानवचनप्रतिषेधात् आष्टमिकनिघातत्वम् । पूर्वस्य पराङ्गवद्भावाद्वा ऐकस्वर्यम् । यज्ञवाहसा ।
 ' वह प्रापणे ' । यज्ञं वहतः इति यज्ञवाहसौ । ' वहिहाधाभ्यश्छन्दसि ' (उ. सू. ४. ६६०) इति
 असुन् । तत्र हि ' गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च ' (उ. सू. ४. ६६६) इति वचनात्
 सोपपदानामपि भवति इत्युक्तम् । ' णित् ' इत्यनुवृत्तेः उपधावृद्धिः । ' सुपां सुलुक् ' इत्यादिना
 विभक्तेः आकारः । आमन्त्रितनिघातः । असामर्थ्यात् पूर्वस्य न पराङ्गवद्भावः ॥

गार्हपत्येन सन्त्य ऋतुना यज्ञनीरसि । देवान्देवयते यज ॥ १२ ॥

गार्हपत्येन । सन्त्य । ऋतुना । यज्ञनीः । असि । देवान् । देवयते । यज ॥ १२ ॥

हे ऽसन्त्य फलप्रदाम्निदेव गार्हपत्येन गृहपतिसंबन्धिना रूपेण युक्तः सन् ऽऋतुना ऋतुदेवेन
 सह ऽयज्ञनीः यज्ञस्य निर्वाहकः ऽअसि । तस्मात् त्वं ऽदेवयते देवविषयकामनायुक्ताय यजमानाय ऽदेवान्
 ऽयज ॥ गार्हपत्येन । ' गृहपतिना संयुक्ते न्यः ' (पा. सू. ४. ४. ९०) । ' यस्य ' इति लोपः । जिप्वात्
 आदिवृद्धिः आद्युदात्तत्वं च । गृहपतित्वमित्यर्थे ' पत्यन्तपुरोहितादिभ्यः ' (पा. सू. ५. १. १२८)
 इति यकि तु अन्तोदात्तत्वं स्यात् । सन्त्य सनने भव । ' पणु दाने ' । ' क्तिक्त्तौ च ' इति क्तिच् ।
 ' न क्तिचि दीर्घश्च ' (पा. सू. ६. ४. ३९) इति दीर्घनलोपाभावः । ' भवे छन्दसि ' (पा. सू. ४
 ४. ११०) इति यत् ; ' तत्र साधुः ' (पा. सू. ४. ४. ९८) इति वा । निघातः । यज्ञं नयतीति
 यज्ञनीः । ' सत्सूद्विष ' इत्यादिना क्तिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः । देवयते । देवानात्मन इच्छतीति
 देवयन् । तस्मै । ' क्यचि च ' इति ईत्वं न भवति ' न छन्दस्यपुत्रस्य ' इति निषेधात् । ' अश्वाघस्य '
 (पा. सू. ७. ४. ३७) इति आत्वविधानात् ईत्वनिषेधे प्राप्तस्य दीर्घस्याप्येव निषेध इत्युक्तम् ।
 ' शतुरनुमो नद्यजादी ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अत्र क्यचश्चिश्वादन्तोदात्तत्वम् । शपः पिप्वादनु-
 दात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वाधातुकस्वरेण उभयोः क्यचा सह एकादेशे ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' इत्यु-
 दात्तः । तस्मादन्तोदात्तत्वात् परस्या विभक्तेः ' शतुरनुमो नद्यजादी ' इत्युदात्तत्वम् ॥ ॥ २९ ॥

' आ त्वा वहन्तु ' इति पञ्चमं नवचं सूक्तम् । ऋपिच्छन्दसी पूर्ववदनुवर्तते । विशेषादेशाभावात्
 इन्द्रो देवता । विनियोगस्तु-प्रातःसवने मैत्रावरुणस्योन्नीयमाने सूक्तम् ' आ त्वा वहन्तु हरयः ' इति ।

१. २- ' देवता ' इत्यस्यानन्तरं ' तथा च अनुक्रान्ते आ त्वा नवेति ' इत्यधिकम् ।

तथा च ' द्विदेवयैश्चरन्ति ' इति खण्डे सूत्रितम्—' उन्नीयमानेभ्योऽन्वाहा त्वा वहन्तु ' (आश्व. श्रौ. ५. ५) इति । तथा षोडशिशब्दे ' आ त्वा वहन्तु हरयः ' इति तिस्रः । तथा सूत्रितम् ' अथ षोडशी ' इति खण्डे—' आ त्वा वहन्तु हरय इति तिस्रो गायत्र्यः ' (आश्व. श्रौ. ६. २) इति ॥

आ त्वा वहन्तु हरयो वृषणं सोमपीतये । इन्द्रं त्वा सूरचक्षसः ॥ १ ॥

आ । त्वा । वहन्तु । हरयः । वृषणम् । सोमपीतये । इन्द्रं । त्वा । सूरचक्षसः ॥ १ ॥

हे 'इन्द्र' वृषणं कामानां वर्णितारं त्वां 'सोमपीतये' सोमपानार्थं 'हरयः' त्वदीया अश्वाः 'आ' 'वहन्तु' अस्मिन् कर्मण्यानयन्तु । तथा 'सूरचक्षसः' सूर्यममानप्रकाशयुक्ता ऋत्विजस्त्वां मन्त्रैः प्रकाशयन्त्विति शेषः ॥ हरन्तीति हरयः । 'इन् सर्वधातुभ्यः' (उ. सू. ४. ५५७) इति इन् । निष्वादाद्युदात्तः । वृषणम् । 'कनिन्युवृषितक्षि' (उ. सू. १. १५४) इत्यादिना कनिन् । किच्वात् लघूपधगुणाभावः । 'वा पपूर्वस्य निगमे' (पा. सू. ६. ४. ९) इति विकल्पितमुपधादर्थस्त्वम् । सोमपीतये । 'ऐभिरग्ने' (ऋ. सं. १. १४. १) इत्यत्रोक्तम् । सूरचक्षसः । 'चक्षिङ् व्यक्तायां वाचि' । 'सर्वधातुभ्योऽसुन्' । 'चक्षिङः ख्याज्' (पा. सू. २. ४. ५४) इति न भवति 'अनसोः प्रतिषेधो वक्तव्यः' (पा. सू. २. ४. ५४. १०) इति निषेधात् । 'पू प्रेरणे' । सुवतीति सूरः । 'सुसूधागुधिभ्यः कृन्' (उ. सू. २. १८२) इति कृन् । किच्वाद्गुणाभावः । निष्वादाद्युदात्तः । सूरवन्त्यानं प्रकाशो येषाम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

इमा धाना घृतस्नुवो हरीं इहोप वक्षतः । इन्द्रं सुखतमे रथे ॥ २ ॥

इमाः । धानाः । घृतस्नुवः । हरी इति । इह । उप । वक्षतः । इन्द्रम् । सुखतमे । रथे ॥ २ ॥

हरिशब्द इन्द्ररथस्य वोढारौ अश्वौ आचष्टे । तथा च श्रुत्यन्तर्—'हयोः स्थाता' इति, 'हरिभ्यां खेन्द्रो देवतां गमयतु' (तै. सं. १. ४. २८. १; १. ६. ४. ३.) इति च । एतदेवाभिप्रेत्य निघण्टुकार आह—'हरी इन्द्रस्य' (नि. १. १५. १) इति । तादृशौ 'हरी' 'इमाः' यागार्थं वेद्याम् आसादित्वेन पुरोवर्तिनीः 'धानाः' भ्रष्ट्यवतण्डुलानुद्दिश्य 'सुखतमे' रथे 'इन्द्रम्' अवस्थाप्य 'इह' अस्मिन् कर्मणि 'उप' 'वक्षतः' वेदिसमीपे वहताम् । क्रीडशीर्धानाः 'घृतस्नुवः' अलंकरणोपस्तरणाभिघारणेन घृतस्त्राविणीः ॥ धीयन्ते इति धानाः । 'धापृवस्यजतिभ्यो नः' (उ. सू. ३. २८६) इति नः । प्रत्ययस्वरः । घृतस्नुवः । घृतं स्नुवन्तीति घृतस्नुवः । क्रिपि नृगभावश्छान्दसः । धातुस्वरः । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । स्नोः संयोगपूर्वत्वेन यणभावात् उवडादेशः । हरी । 'हृज् हरणे' । 'सर्वधातुभ्य इन्' । निष्वादाद्युदात्तः । प्रगृह्यत्वात् संहितायां प्रकृतिभावः । वक्षतः । प्रार्थनाख्ये लिङर्थे लेट् । तस्य प्रथमपुरुषद्विवक्षां तस् । 'लेटोऽडादौ' (पा. सू. ३. ४. ९४) इति अडागमः । ऋषि प्राप्ते 'सिब्वहुलं लेटि' (पा. सू. ३. १. ३४) इति सिप् । ढक्कत्वप्त्वानि । 'तिङ्ङतिङः' इति निघातः । सुखतमे । गतम् ॥

इन्द्रं प्रातर्हवामह इन्द्रं प्रयत्यध्वरे । इन्द्रं सोमस्य पीतये ॥ ३ ॥

इन्द्रम् । प्रातः । हवामहे । इन्द्रम् । प्रयति । अध्वरे । इन्द्रम् । सोमस्य । पीतये ॥ ३ ॥

१ प्रातः कर्मारम्भे प्रातःसवने १ इन्द्रं १ हवामहे आह्वयामः । तथैव १ अध्वरे सोमयागे १ प्रयति प्रगच्छति प्रारभ्य वर्तमाने सति साध्यंदिने सवने तम् १ इन्द्रं हवामहे । तथा यज्ञसमाप्त्यवसरे तृतीय-सवने १ सोमस्य १ पीतये सोमपानार्थं हवामहे ॥ प्रातः । स्वरादिषु अन्तोदात्तो निपातितः । हवामहे । ह्येजो लटि शपि परतो 'ह्यः संप्रसारणम्' इत्यनुवृत्तौ 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणं परपूर्वत्वं गुणावादेशौ । प्रयति । 'इण् गतौ' । लटः शतृ । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' इति शपो लुक् । शतुर्ङिष्वा-द्गुणाभावः । प्रादिसमासः । 'कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणम्' (परिभा. २८) इति वचनात् 'प्रत्ययग्रहणे' इति नियमाभावात् 'शतुरनुमो नद्यजादी' (पा. सू. ६. १. १७३) इति विभक्ते-रुदात्तत्वम् । अध्वरे । उक्तम् । संहितायाम् 'उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितोऽनुदात्तस्थ' (पा. सू. ८. २. ४) इति अकारस्य स्वरितत्वम् । पीतये । 'पा पाने' । क्तिनि छान्दसमन्तोदात्तत्वम् ॥

उप नः सुतमा गहि हरिभिरिन्द्र केशिभिः । सुते हि त्वा हवामहे ॥ ४ ॥

उप । नः । सुतम् । आ । गहि । हरिऽभिः । इन्द्र । केशिऽभिः । सुते । हि । त्वा । हवामहे ॥ ४ ॥

हे १ इन्द्र १ केशिभिः केसरयुक्तैः १ हरिभिः अश्वैस्त्वं १ नः अस्मदीयं १ सुतम् अभिपुत्रं सोमं प्रति १ उप समीपे १ आ १ गहि आगच्छ । १ सुते अभिपुत्रे सोमे निमित्तभूते सति यस्मात् कारणात् १ त्वा १ हवामहे त्वामाह्वयामः तस्मादागच्छेति पूर्वत्रान्वयः ॥ गहि । गमेल्लोटः सेहिः । 'शपः' इत्यनुवृत्तौ 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'इषुगमियमां छः' (पा. सू. ७. ३. ७७) इति छवं न भवति; 'न लुमताङ्गस्य' इति प्रतिषेधात् । 'अनुदात्तोपदेशः' (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना अनुनासिक-लोपः । तस्य 'असिद्धवदत्रा भान्' (पा. सू. ६. ४. २२) इत्यसिद्धत्वात् 'अतो हेः' इति हेर्लुक् न भवति । केशिभिः । 'क्लिशोरन् लो लोपश्च' (उ. सू. ५. ७११) इति अन् । मत्वर्थीय इनिः । प्रत्ययस्वरः । हवामहे । 'ह्यः' इत्यनुवृत्तौ 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणम् । शपः पिप्वादानु-दात्तत्वम् । तिङश्च लसार्वाधातुकस्वरेण धातुस्वर एव । 'तिङ्ङितिङः' इति न निघातः; 'हि च' इति प्रतिषेधात् ॥

सोमं नः स्तोममा गृह्येपदं सर्वनं सुतम् । गौरो न तृषितः पिब ॥ ५ ॥

सः । इमम् । नः । स्तोमम् । आ । गहि । उप । इदम् । सर्वनम् । सुतम् ।

गौरः । न । तृषितः । पिब ॥ ५ ॥

हे इन्द्र १ स त्वं १ नः अस्मदीयम् १ इमं १ स्तोमं स्तुतिं प्रति १ आ १ गहि आगच्छ । आगमने हेतुरुच्यते । १ उप देवयजनसमीपे १ सुतम् अभिपुत्रसोमयुक्तम् १ इदम् इदानीमनुष्ठीयमानं १ सवनं प्रातः-सवनमादिरूपं कर्म वर्तते । तस्मात् १ गौरो १ न गौरमृग इव १ तृषितः सन् इमं सोमं १ पिब ॥ सः इमम् इत्यत्र संहितायां 'सोऽचि लोपे क्त्वादापूरणम्' (पा. सू. ६. १. १३४) इति सुलोपः । गहि । गतम् । सवनम् । सूयतेऽस्मिन् सोम इत्यधिकरणे ल्युट् । 'लिति' इति प्रत्ययान्तपूर्वस्योदात्तत्वम् । ल्युङन्तात् सप्तम्याः 'सुपां सुपो भवन्तीति वक्तव्यम्' (पा. म. ७. १. ३९) इति वचनात्

द्वितीया । अभिषुतसोमयुक्तमिदं सवनमिति कर्मण्येव वा द्वितीया । तदा सुतशब्दात् अर्शआदिवाद्घञ्
(पा. सू. ५. २. १२७) । तृपितः । ' जितृष पिपासायाम् ' । ' निष्ठा ' इति क्तः । प्रत्ययस्वरेणो-
दात्तः । पश्चात् इट् : ' आगमा अनुदात्ताः ' इत्यनुदात्तत्वम् ॥ ॥ ३० ॥

इमे सोमांस इन्द्रवः सुतासो अधि बर्हिषि । ताँ इन्द्र सहसे पिब ॥ ६ ॥

इमे । सोमांसः । इन्द्रवः । सुतासः । अधि । बर्हिषि । तान् । इन्द्र । सहसे । पिब ॥ ६ ॥

इन्दुशब्दः ' उन्दी क्लेदने ' इति धातोरुत्पन्नः । ' इन्द्रवः क्लेदनयुक्ताः ' इमे वेद्यामवस्थिताः
' सोमांसः तत्तत्पात्रगताः सोमाः ' बर्हिषि यज्ञे ' अधि आधिक्येन ' सुतासः अभिषुताः । हे ' इन्द्र
' सहसे बलार्थं ' तान् सोमान् ' पिब ॥ सोमांसः । ' आज्ञसेरसुक् ' (पा. सू. ७. १. ५०) इति
जसोऽमुगागमः । इन्द्रवः । उक्तम् । सुतासः । पूर्ववत् असुक् । संहितायां ' प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे '
इति प्रकृतिभावात् परपूर्वत्वं न भवति । बर्हिषि । ' बृहेर्नलोपश्च ' (उ. सू. २. २६६) इति इस् ।
प्रत्ययस्वरः । ' ताँ इन्द्र ' इत्यत्र ' दीर्घादटि समानपादे ' इति रुत्वम् । यत्वयलोपौ । अनुनासिकः ।
सहसे । ' पह मर्षणे ' । असुनन्तो निष्वादाद्युदात्तः ॥

अयं ते स्तोमो अग्रियो हृदिस्पृगस्तु शंतमः । अथा सोमं सुतं पिब ॥ ७ ॥

अयम् । ते । स्तोमः । अग्रियः । हृदिस्पृक् । अस्तु । शम्ऽतमः ।

अथ । सोमम् । सुतम् । पिब ॥ ७ ॥

हे इन्द्र ' अयम् अस्माभिः क्रियमाणः ' स्तोमः स्तोत्रविशेषः ' अग्रियः श्रेष्ठः सन् ' ते तव ' हृदि-
स्पृक् मनस्यङ्गीकृतः ' शंतमः सुखतमः ' अस्तु । ' अथ स्तुतेरनन्तरं ' सुतम् अभिषुतं ' सोमं ' पिब ॥
अग्रियः । ' अप्रान् ' इत्यनुवृत्तौ ' बच्चौ च ' (पा. सू. ४. ४. ११७) इति घञ् । चित्वादन्तोदात्तः ।
हृदि स्पृशतीति हृदिस्पृक् । ' स्पृशोऽनुदके किन् ' (पा. सू. ३. २. ५८) । ' तत्पुरुषे कृति बहुलम् '
(पा. सू. ६. ३. १४) इति अलुक् । ' किन्प्रत्ययस्य कुः ' (पा. सू. ८. २. ६२) इति शकारस्य
कुत्वम् । कृदन्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शंतमः । सुखकरद्रव्यवचनोऽत्र शंशब्दः । ततस्तमप् । अत्र सुखप्रक-
र्षस्य गुणद्वारा गुणनिष्ठद्रव्ये संक्रान्तत्वात् ' अद्रव्यप्रकर्षे ' इति निषेधान् ' किमेत्तिङ्गव्ययं ' (पा. सू.
५. ४. ११) इत्यादिना आम् न भवति, द्रव्यस्य स्वतः प्रकर्षाभावात् । ईदृगर्थ एव हि स निषेधः ।
अथा सोमम् । संहितायां ' निपातस्य ' इति दीर्घः ॥

विश्वमित्सर्वनं सुतमिन्द्रो मदाय गच्छति । वृत्रहा सोमपीतये ॥ ८ ॥

विश्वम् । इत् । सर्वनम् । सुतम् । इन्द्रः । मदाय । गच्छति । वृत्रहा । सोमपीतये ॥ ८ ॥

' वृत्रहा शत्रुघातकः ' इन्द्रः ' सोमपीतये सोमपानाय ' मदाय तत्पानजन्यहर्षाय च ' विश्वमित् सर्व-
मपि ' सुतम् अभिषुतसोमयुक्तं ' सवनं प्रातःसवनादिरूपं कर्म ' गच्छति ॥ विश्वम् । ' अशिषुषि '
इत्यादिना कन् । निष्वादाद्युदानः । सवनं सुतम् । पूर्ववत् । मदाय । ' मदोऽनुपसर्गे ' (पा. सू. ३. ३.
६७) इति अप्रत्ययः । पिप्वात् धातुस्वरः । गच्छति । ' इषुगमियमां छः ' (पा. सू. ७. ३. ७७) ।

वृत्रहा । वृत्रं हतवान् । ‘ ब्रह्मभूणवृत्रेषु क्तिप् ’ (पा. सू. ३. २. ८७) । ‘ इन्हन् ’ इत्यादिना निवृत्तं दीर्घत्वं ‘ सौ च ’ (पा. सू. ६. ४. १२-१३) इति प्रतिप्रसवात् भवति । कृदुत्तरपद-प्रकृतिस्वरत्वम् । सोमपीतये । व्यधिकरणबहुव्रीहिः इत्युक्तम् । तत्पुरुषे वा दासीभारादिवात् (पा. सू. ६. २. ४२) पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

सेमं नः काममा पृण गोभिरश्वैः शतक्रतो । स्त्वाम त्वा स्वाध्यः ॥ ९ ॥

सः । इमम् । नः । कामम् । आ । पृण । गोभिः । अश्वैः ।

शतक्रतो इति शतऽक्रतो । स्त्वाम । त्वा । सुऽआध्यः ॥ ९ ॥

हे शतक्रतो सः त्वं नः अस्मदीयम् इमं कामं काम्यमानं फलं गोभिरश्वैः च सह आ पृण सर्वतः पूरय । वयमपि स्वाध्यः सुष्ठु सर्वतो ध्यानयुक्ताः सन्तः त्वा त्वां स्त्वाम ॥ सेमम् । संहितायां ‘ सोऽचि लोपे क्त्वापदपूरणम् ’ इति सुलोपः । कामम् । कमेर्धञि ‘ कर्पाश्वतो घञोऽन्त उदात्तः ’ (पा. सू. ६. १. १५९) इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । पृण । ‘ पृण प्रीणने ’ । लोटः सेहिः । ‘ तुदादिभ्यः शः ’ । तस्य डित्वाङ्गुणाभावः । ‘ अतो हेः ’ इति हेर्लुक् । गोभिः । ‘ सावेकाचः ’ इति प्राप्तं विभक्तेरुदात्तत्वं ‘ न गोश्चन्साववर्णः ’ इति प्रतिषिध्यते । अश्वैः । कनन्त इत्युक्तम् । असामर्थ्यात् न पराङ्गवद्भावः । स्त्वाम । ‘ षुञ् स्तुतौ ’ । ‘ धात्वादेः पः सः ’ । लोटुत्तमबहुवचनस्य ‘ लोटो लङ् ’ इति लङ्ङावात् ‘ नित्यं डितः ’ (पा. सू. ३. ४. ९९) इति सकारस्य लोपः । ‘ आहुत्तमस्य पिच्च ’ (पा. सू. ३. ४. ९२) इति आडागमः । प्रत्ययस्य पित्रादनुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव । स्वाध्यः । ‘ ध्यै चिन्तायाम् ’ । स्वाडोरुपसर्गयोः प्राक्प्रयोगः । ‘ अन्येभ्योऽपि दृश्यते ’ (पा. सू. ३. २. १७८) इति क्तिप् । दक्षिणग्रहणस्य विध्यन्तरोपसंग्रहणार्थत्वात् अत्र संप्रसारणे सति परपूर्वत्वम् । ‘ हलः ’ (पा. सू. ६. ४. २) इति दीर्घः । जसि ‘ एरनेकाचः ’ (पा. सू. ६. ४. ८२) इति यणादेशः । ‘ गतिकारकोपपदाकृत् ’ इत्युत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘ उदात्तयणो हल्पूर्वात् ’ (पा. सू. ६. १. १७४) इति जस उदात्तत्वं न भवति, तत्र ‘ असर्वनामस्थानम् ’ इत्यनुवृत्तेः । अतः ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितोऽनुदात्तस्य ’ (पा. सू. ८. २. ४) इति स्वरितत्वमेव भवति ॥ ३१ ॥

‘ इन्द्रावरुणयोः ’ इत्यादिकं नवचं पठं सूक्तम् । अत एव नवशब्दानुवृत्तावनुक्रम्यते—‘ इन्द्रावरुणयोरैन्द्रावरुणं युवाकु पादनिचृतौ ’ इति । अत्र देवता विस्पष्टा । ऋषिच्छन्दसौ तु पूर्ववदनुवर्तते । अयं तु विशेषः । ‘ युवाकु हि ’ इत्यादिके द्वे ऋचौ पादनिचृत्तामकच्छन्दोयुक्ते । विनियोगस्तु स्मार्तो लैङ्गिको वा कश्चिद्वगन्तव्यः ॥

इन्द्रावरुणयोरहं सम्राजोरव आ वृणे । ता नो मृळात ईदृशे ॥ १ ॥

इन्द्रावरुणयोः । अहम् । सम्राजोः । अवः । आ । वृणे । ता । नः । मृळातः । ईदृशे ॥ १ ॥

अहम् अनुष्ठाता सम्राजोः समीचीनराज्योपेतयोः सम्यग्दीप्यमानयोर्वा इन्द्रावरुणयोः देवयोः संबन्धि अवः रक्षणम् आ वृणे सर्वतः प्रार्थये । ता तौ देवौ ईदृशे एवंविधे अस्मदीयवरणे निमित्त-

भूते सति 'मृळातः अस्मान् सुखयतः ॥ इन्द्रशब्दो रन्प्रत्ययान्तः । वरुणशब्द उन्नप्रत्ययान्तः । उभौ निष्वादाद्युदात्तौ । समासे 'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वपदस्य आनङादेशः । 'उंभे युगपत्' इत्यनुवृत्तौ 'देवताद्वन्द्वे च' इति युगपत् उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सम्राजोः । 'राजृ दीप्तौ' । 'सत्सुद्विप्' (पा. सू. ३. २. ६१) इत्यादिना क्तिप् । समो 'मोऽनुस्वारः' (पा. सू. ८. ३. २३) इत्यनुस्वारे प्राप्ते 'मो राजि समः कौ' (पा. सू. ८. ३. २५) इति मकारादेशः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'कर्तृकर्मणोः कृति' (पा. सू. २. ३. ६५) इति कर्तरि षष्ठी । अवः । अव रक्षणादिषु । भावेऽनुन् । निष्वादाद्युदात्तः । ता । 'सुपां सुलुक्' इत्यादिना द्विवचनस्य ङादेशः । ङिलोपे विभक्तेरुदात्तनिवृत्तिस्वरः । मृळातः । 'मृड सुखने' । प्रार्थनायां लिङ्ग्ये लेट् । द्विवचनं तस् । 'लेटोऽङाटौ' (पा. सू. ३. ४. ९४) इति आङागमः । 'तुदादिभ्यः शः' । ङित्वात् लघूपधगुणाभावः । ईदशे । 'त्यदादिषु दशोऽनालोचने कञ् च' (पा. सू. ३. २. ६०) इति ईदशब्दे उपपदे दशोः कञ् । उपपदसमासे 'इदंकिमोरीदकी' (पा. सू. ६. ३. ९०) इति इदम ईश् । शित्वात् सर्वादेशः । कञः कित्वाङुणाभावः । जित्वादुत्तरपदस्याद्युदात्तत्वम् । उपपदसमासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन तदेव शिष्यते ॥

गन्तारा हि स्थोऽवमे हव विप्रस्य मावतः । धर्तारा चर्षणीनाम् ॥ २ ॥

गन्तारा । हि । स्थः । अवसे । हवम् । विप्रस्य । मावतः । धर्तारा । चर्षणीनाम् ॥ २ ॥

हे इन्द्रावरुणौ अवसे अचितुमनुष्टातारं रक्षितुं भावतः मद्भिष्य विप्रस्य ब्राह्मणत्विजः हवम् आह्वानं गन्तारौ स्थः हि प्राप्तिशीलो भवथः खलु । कीदृशां । चर्षणीनां मनुष्याणां धर्तारौ योगक्षेमसंपादनेन धारयितारौ ॥ गन्तारा । गमेस्ताच्छील्ये तृन् । द्विवचनस्य 'सुपां सुलुक्' (पा. सू. ७. १. ३९) इत्यादिना आकारादेशः । 'ऋदशोऽङि गुणः' (पा. सू. ७. ४. १६) । 'अमृन्' (पा. सू. ६. ४. ११) इत्यादिना उपधादीर्घत्वम् । तृनो निष्वादाद्युदात्तत्वम् । स्थः । 'अस भुवि' । लङ्मध्यमपुरुषद्विवचनं थस् । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' इति शपो लुक् । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः । अवसे । 'अव रक्षणे' । 'तुमर्थे सेसेन्' (पा. सू. ३. ४. ९) इति असेन् । निष्वादाद्युदात्तः । हवम् । द्वेजो 'बहुलं छन्दसि' इत्यनैमित्तिके संप्रसारणे परपूर्वत्वे च 'ऋदोरप्' इति अप् । गुणावादेशौ । अपः पिष्वादनुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव । विप्रस्य । डुवप् बीजसंताने । अस्य 'ऋन्नेन्द्र' इत्यादिना रन् निपातितः । निष्वादाद्युदात्तः । मावतः । 'वतुष्प्रकरणे युष्मदस्मद्भ्यां छन्दसि सादृश्य उपसंस्थानम्' (पा. सू. ५. २. ३९. १) वतुप् । प्रत्ययोत्तरपदयोः अस्मदो मपर्यन्तस्य मादेशः (पा. सू. ७. २. ९८) । 'आ सर्वनाम्नः' (पा. सू. ६. ३. ९१) इति दकारस्य आकारः । सवर्णदीर्घः । मतुपः पिष्वादनुदात्तत्वम् । प्रातिपदिकान्तोदात्तत्वे स एव शिष्यते । धर्तारा । 'धृञ् धारणे' । 'ण्वुलृचौ' (पा. सू. ३. १. १३३) इति तृच् । 'एकाच उपदेशे' इति इट्प्रतिषेधः । गुणो रपरत्वम् । 'अमृन्' इत्यादिना उपधादीर्घः । 'सुपां सुलुक्' इति आकारः । तृचश्चित्वादन्तोदात्तत्वम् । चर्षणीनाम् । 'कृषेरादेश्च चः' (उ. सू. २. २६१) इति अनिप्रत्ययः; तत्संनियोगेन ककारस्य चकारः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वं बाधित्वा छान्दसमन्तोदात्तत्वम् । अत एव 'नामन्यतरस्याम्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । तत्र हि मनुषि यो हंस्वान्तः तत उत्तरस्य नाम उदात्तत्वमिति व्याख्यातम् ॥

अनुकामं तर्पयेथामिन्द्रावरुण राय आ । ता वां नेदिष्ठमीमहे ॥ ३ ॥

अनुऽकामम् । तर्पयेथाम् । इन्द्रावरुणा । रायः । आ । ता । वाम् । नेदिष्ठम् । ईमहे ॥ ३ ॥

१इन्द्रावरुणा हे इन्द्रावरुणौ १अनुकामम् अस्मदीयाभिलाषमनु १रायः धनस्य प्रदानेन १आ १तर्पयेथां सर्वतोऽस्मांस्तृप्तान् कुरुतम् । वयं यदा यदा धनं कामयामहे तदा तदा प्रयच्छतमित्यर्थः । १ता १वां तादृशौ युवां १नेदिष्ठम् अतिशयेन सामीप्यं यथा भवति तथा १ईमहे याचामहे । कालविलम्बमन्तरेण धनं दातव्यमित्यर्थः । सप्तदशसु याज्याकर्मसु ' ईमहे ' (नि. ३. १९. १) इति पठितम् ॥ अनुकामम् । कामस्य पश्चादनुकामम् । अथवा कामे कामेऽनुकामम् । अनुः इह पश्चादर्थे अथवा वीप्सालक्षणे यथार्थे । योग्यता वीप्सा पदार्थानतिवृत्तिः सादृश्यं चेति चत्वारो हि यथार्था गृहीताः । ' अव्ययं विभक्तिः ' (पा. सू. २. १. ६) इत्यादिना अव्ययीभावसमासः । ' अव्ययीभावश्च ' (पा. सू. १. १. ४१) इति अव्ययसंज्ञायाम् ' अव्ययादाप्सुपः ' (पा. सू. २. ४. ८२) इति प्राप्तस्य लुकोऽपवादो ' नाव्ययीभावादतोऽम् त्वपञ्चम्याः ' (पा. सू. २. ४. ८३) इति विभक्तेः अमादेशः । ' समासस्य ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । तर्पयेथाम् । तृपेर्ण्यन्तात् लोटो ' णिचश्च ' (पा. सू. १. ३. ७४) इत्यात्मनेपदम् । मध्यमद्विवचनम् आथाम् । टेः एत्वे ' आमेतः ' (पा. सू. ३. ४. ९०) इति आमादेशः । शपि सति ' अतो येयः ' (पा. सू. ७. २. ८०) इति आकारस्य इयादेशः* । आङ्गुणो यलोपश्च । इन्द्रावरुणा । ' सुपां सुलुक् ' इति द्विवचनस्य आकारः । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । संहितायाम् आकारस्य ह्रस्वत्वम् । रायः । ' उडिदम् ' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । ता । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः आकारः । पदात्परत्वात् युवामित्यस्य वामादेशोऽनुदात्तः । नेदिष्ठम् । अतिशयेन अन्तिकम् । अतिशायने इष्टम् । ' अन्तिकवाडयोर्नेदसार्धौ ' (पा. सू. ५. ३. ६३) इति नेदादेशः । ' यस्य ' इति लोपः । इष्टनो निस्वादाद्युदात्तत्वम् । ईमहे । ' ईङ् गतौ ' । डिस्वादात्मनेपदम् । ' बहुलं छन्दसि ' इति श्यनो लुक् । निघातः ॥

युवाकु हि शचीनां युवाकुं सुमतीनाम् । भूयाम् वाजदात्राम् ॥ ४ ॥

युवाकु । हि । शचीनाम् । युवाकुं । सुऽमतीनाम् । भूयाम् । वाजऽदात्राम् ॥ ४ ॥

१हि यस्मात् कारणात् १शचीनाम् अस्मदीयकर्मणां संबन्धि सोमरूपं हविः १युवाकु वसतीवर्येकधनात्मकैरुदकैः पयःसक्त्वादिद्रव्यान्तरैश्च मिश्रितम् । तथा १सुमतीनां शोभनबुद्धियुक्तानामृत्विजां स्तोत्ररूपं वचनमपि १युवाकु नानाविधैः स्तुत्यगुणैर्मिश्रितम् । तस्मात् कारणात् हे इन्द्रावरुणौ तथाविधं हविः स्वीकुर्वंतोर्युवयोः प्रसादाद्वयं १वाजदात्राम् अन्नप्रदानां पुरुषाणां मध्ये सुख्या १भूयाम भवेम । ' अपः अप्नः ' इत्यादिषु पङ्क्तिशतिसंख्याकेषु कर्मनामसु ' शची शमी ' (नि. २. १. २२) इति पठितम् ॥ युवाकु । ' यु मिश्रणे ' । ' कटिकृपिभ्यां काकुः ' (उ. सू. ३. ३५७) इत्यत्र बाहुलकात् यौतेरपि काकुः प्रत्ययः । क्तिवेन गुणाभावात् उकारस्य उवडादेशः । प्रत्ययस्वरेण मध्योदात्तत्वम् । शचीशब्दः केषांचिन्मते शार्ङ्गरवादिः । ङीनन्तो (पा. सू. ४. १. ७३) निस्वादाद्युदात्तः इति ' उभे व्यनस्पत्यादिषु युगपत् ' इत्यत्र वृत्तिकृतोक्तम् (का. ६. २. १४०) । सुमतीनाम् । ' विद्याम सुमतीनाम् ' (ऋ. सं. १. ४. ३) इत्यत्रोक्तम् । भूयाम् । प्रार्थनायां लिङ् । उत्तमबहुवचने ' निधं

* वस्तुतस्तु ' आतो ङितः ' (पा. सू. ७. २. ८१) इत्यनेनैव इयादेशो भवति

ङितः ' इति सकारलोपः । ' यासुद् परस्मैपदेष्टुदात्तो ङिङ् ' (पा. सू. ३. ४. १०३) इति उदात्तो यासुडागमः । ' लिङः सलोपोऽनन्तरस्य ' (पा. सू. ७. २. ७९) इति सकारलोपः । ' बहुलं छन्दमि ' इति शपो लुक् । सति शिष्टत्वात् यासुडुदात्त एव शिष्यते । वाजदात्राम् । वाजं ददतीति वाजदावानः । ' आतो मनिन् ' (पा. सू. ३. २. ७४) इत्यादिना वनिप् । तस्य पिप्वात् धातुस्वर एव शिष्यते । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्येन स एव शिष्यते । आमि ' अङ्गोपोऽनः ' (पा. सू. ६. ४. १३४) इति अकारलोपः । तस्य ' अचः परस्मिन् ' (पा. सू. १. १. ५७) इति स्थानिवद्भावात् ' लोपो व्योर्वेलि ' (पा. सू. ६. १. ६६) इति वकारलोपो न भवति ॥

इन्द्रः सहस्रदानां वरुणः शंस्यानाम् । क्रतुर्भवत्युक्थ्यः ॥ ५ ॥

इन्द्रः । सहस्रदात्राम् । वरुणः । शंस्यानाम् । क्रतुः । भवति । उक्थ्यः ॥ ५ ॥

अयम् ^१इन्द्रः ^२सहस्रदानां सहस्रसंस्थाकधनप्रदानां मध्ये ^३क्रतुः धनदानस्य कर्ता भवति प्रभूतं ददातीत्यर्थः । तथा ^४वरुणः ^५शंस्यानां स्तुत्यानां मध्ये ^६उक्थ्यः स्तुत्यो ^७भवति अतिशयेन स्तुत्य इत्यर्थः ॥ वरुणः । उन्नप्रत्ययो निष्वाद्याद्युदात्तः । शंस्यानाम् । ' शंसु स्तुतौ ' । ' ऋहलोर्ण्यत् ' । ' तित्स्वरितम् ' इति प्राप्ते ' ईडवन्दवृशंसदुहां ण्यतः ' (पा. सू. ६. १. २१४) इत्याद्युदात्तः । क्रतुः । ' कृजः क्रतुः ' (उ. सू. १. ७७) इति क्रतुः । किंवाद्गुणाभावे यणादेशः । प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तः । उक्थ्यः । उक्थं शस्त्रम् । तेन स्तुत्यत्वेन तत्र भव उक्थ्यः । ' भवे छन्दसि ' (पा. सू. ४. ४. ११०) इति यत् । ' यस्य ' इति लोपः । अत्र ' तित्स्वरितम् ' इत्येतद्वाधित्वा ' तीर्थ्याय कूप्याय ' इत्यादिवत् ब्यच्त्वात् ' यतोऽनावः ' इति प्राप्तमाद्युदात्तत्वं ' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ' (परिभा. ३५) इति न क्रियते । ननु ' यस्य ' इति लोपात् प्रागेव तित्स्वरितत्वमस्तु । न हि तदा ' यतोऽनावः ' इत्येतदस्ति, ब्यच्त्वाभावात् । अत एव हि ' ऊर्म्याय च सूर्म्याय च ' इत्यादौ स्वरितत्वं दृश्यते । न च परस्वान्तित्वाच्च ' यस्य ' इति श्लोपेन प्रथमतो भाव्यमिति वाच्यम् । प्रकृतिप्रस्ययाश्रयात् बहिरङ्गात् ' यस्य ' इति लोपात् प्रस्ययमात्राश्रयतया अन्तरङ्गत्वेन ' तित्स्वरितम् ' इत्येतस्य प्राबल्यात् । अतः ' ऊर्म्याय ' इत्यादिवत् ' उक्थ्यः ' इत्यत्रापि लक्षणत एव स्वरितत्वं भविष्यतीति किं छान्दस्येन । यत्र हि लोपमन्तरेणैव ब्यच्त्वं तत्र ' यतोऽनावः ' इत्येतद्वति । यथा चेयं येयमिति । लोपनिबन्धनब्यच्त्वप्रदेशेषु तु स्वरितेनैव भवितव्यमिति । एवं तर्हि ' तीर्थ्याय कूप्याय ' इत्यादौ यत् आद्युदात्तत्वं तदेव छान्दसमस्तु । अथात्र तु ' वाणादाङ्गं बलीयः ' (परिभा. ५५) इत्यन्तरङ्गत्वेऽपि स्वरितत्वं बाधित्वा लोप एव भविष्यति । तर्हि ' उक्थ्यः, ऊर्म्याय सूर्म्याय ' इत्यादौ च छान्दस्यमस्तु । सर्वथैकत्र छान्दस्यान्न मुच्यते ॥ ॥ ३२ ॥

तयोरिदवसा वयं सनेम नि च धीमहि । स्यादुत प्ररेचनम् ॥ ६ ॥

तयोः । इत् । अवसा । वयम् । सनेम । नि । च । धीमहि । स्यात् । उत । प्ररेचनम् ॥ ६ ॥

^१तयोरित् पूर्वोक्तयोरिन्द्रावरुणयोरिव ^२अवसा रक्षणेन ^३वयम् अनुष्टातारः ^४सनेम संभजेम धनमिति शेषः । ^५नि ^६धीमहि ^७च । प्राप्ते धने यावदपेक्षितं तावद्भुक्त्वा ततोऽवशिष्टं धनं

कचिन्निधिरूपेण स्थापयामश्च । उत अपि च प्रेचनं भुक्ताञ्जिताच्च प्रकर्षेणाधिकं धनं स्यात्
संपद्यताम् ॥ अवसा । असुन् । निस्वादाद्युदात्तः । वयम् । 'यूयं हि द्या' (ऋ. सं. १.
१५. २) इत्यत्र यदुक्तं तदत्र द्रष्टव्यम् । सनेम । आशिपि लिङ् । तस्य मस् । 'नित्यं डितः'
इति सकारलोपः । 'किदाशिपि' (पा. सू. ३. ४. १०४) इति यासुद् । 'छन्दस्युभयथा'
इति सार्वधातुकत्वमप्यस्तीति 'लिङः सलोपोऽनन्त्यस्य' (पा. सू. ७. २. ७९) इति सकार-
लोपः । 'अतो येयः' (पा. सू. ७. २. ८०) इति ह्यादेशः । 'लोपो व्योर्वलि' (पा. सू. ६. १. ६६)
इति यलोपः । 'लिङ्याशिप्यङ्' (पा. सू. ३. १. ८६) इति अङ् । 'आङ्गुः' । पादादित्वात् न निघातः ।
धीमहि । 'डुधाञ् धारणपोषणयोः' । आशिपि लिङो महिङ् । तस्य 'छन्दस्युभयथा' इति सार्वधातु-
कार्धधातुकसंज्ञे । तत्र सार्वधातुकत्वेन 'लिङः सलोपोऽनन्त्यस्य' इति सकारलोपः । 'सार्वधातुकम-
पित्' इति डित्वं शप् च । 'बहुलं छन्दसि' इति जुहोत्यादेरपि शपो लुक् । आर्धधातुकत्वात्
'आतो लोप इटि च' (पा. सू. ६. ४. ६४) इति आकारलोपः । निघातः । सनेम इत्यपेक्षया
द्वितीयत्वादत्र 'चवायोगे प्रथमा' इति न निषेधः । स्यात् । अस्तेः प्रार्थनायां लिङ् । तिप् ।
'इतश्च' (पा. सू. ३. ४. १००) इति इकारलोपः । 'यासुद् परस्मैपदेषूदात्तो ङिच्' (पा. सू. ३.
४. १०३) इति यासुङ्ङित्वे । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' इति शपो लुक् । 'भसोरल्लोपः' इति
अकारलोपः । पादादित्वात् अनिघातः । उत । 'एवमादीनामन्तः' इत्यन्तोदात्तः । प्रेचनम् ।
'रिचिर् विरेचने' । भावे ल्युट् । योरनादेशः । 'लिति' इति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । प्रादिसमासः ।
कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

इन्द्रावरुण वामहं हुवे चित्राय राधसे । अस्मान्सु जिग्युषस्कृतम् ॥ ७ ॥

इन्द्रावरुणा । वाम् । अहम् । हुवे । चित्राय । राधसे । अस्मान् । सु । जिग्युषः । कृतम् ॥ ७ ॥

इन्द्रावरुणा हे इन्द्रावरुणौ वामं युवामुभौ अहं हुवे आह्वयामि । किमर्थम् । चित्राय
मणिमुक्तादिरूपेण विविधाय राधसे धनाय । तत आहूतौ युवाम् अस्मान् अनुष्ठातृन् सु जिग्युषः
शत्रुविषये सुष्ठु जययुक्तान् कृतं कुरुतम् ॥ इन्द्रावरुणा । 'सुपां सुलुक्' इत्यादिना संबोधनस्य
आकारः । 'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वपदस्य आनङ् । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । संहितायां छान्दसं
हस्वत्वम् । हुवे । ह्वयतेः लुङ्प्रत्ययैकवचनम् इट् । 'शपः' इत्यनुवृत्तौ 'बहुलं छन्दसि' इति लुक् ।
'ह्वः' इत्यनुवृत्तौ 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणं परपूर्वत्वम् । 'अचि भुधातु' (पा. सू. ६.
४. ७७) इत्यादिना उवङ् । न च 'हुभुवोः' (पा. सू. ६. ४. ८७) इत्यादिना यणादेशः ।
जुहोतेरेव हि प्रतिपदोक्तस्य तत्, न पुनरस्य लाक्षणिकत्वात् । इटः प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । पादादित्वात्
न निघातः । राधसे । असुन् । निस्वादाद्युदात्तत्वम् । अस्मान् । शसि 'द्वितीयायां च' (पा. सू.
७. २. ८७) इति आत्वम् । 'शसो न' (पा. सू. ७. १. २९) इति नत्वम् । जिग्युषः । 'जि
जये' । लिटः 'क्षुश्च' (पा. सू. ३. २. १०७) इति कसुः । द्विभावं । 'सन्लिटोर्जे' (पा. सू. ७.
३. ५७) इति द्वितीयस्य कृत्वम् । कसोः कित्वाङ्गुणाभावः । कादिनियमात् प्राप्तस्य इटः 'वस्वेका-
जादिसाम्' इति नियमेन निवृत्तिः । द्वितीयाद्यहुवचनं शस् । भसंज्ञायां 'वसोः संप्रसारणम्' इति
संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । 'एनेकाचः' इति यणादेशः । 'शासिवसिचसीनां च' इति पत्वम् ।
प्रत्ययस्वरेण उकार उदात्तः । कृतम् । 'डुक्कृन् करणे' । लोप्मध्यमद्विवचनस्य लङ्ङावात् तमादेशः ।
शपः 'बहुलं छन्दसि' इति लुक् । 'तिङ्ङितङः' इति निघातः ॥

इन्द्रावरुणं नू नु वां सिषासन्तीषु धीष्वा । अस्मभ्यं शर्म यच्छतम् ॥ ८ ॥

इन्द्रावरुणा । नु । नु । वाम् । सिषासन्तीषु । धीषु । आ । अस्मभ्यम् । शर्म । यच्छतम् ॥ ८ ॥

‘इन्द्रावरुणा हे इन्द्रावरुणौ’ धीषु अस्मदीयबुद्धिषु ‘वां युवां’ सिषासन्तीषु सनितुं संभक्तुं सभ्यक् सेविषुमिच्छन्तीषु तदानीम् ‘आ समन्तात्’ अस्मभ्यं ‘शर्म सुखं’ नू ‘नु’ अतिशयेन क्षिप्रं ‘यच्छतं दत्तम्’ पण्डितसिख्येकेषु क्षिप्रनामसु ‘नु मधु’ (नि. २. १५. १) इति पठितम् । तस्य द्विरावृत्तिबलादतिशयो लभ्यते ॥ इन्द्रावरुणा । उक्तम् । नू नु । ‘ऋचि तुनुधमधुतङ्कुगोरुष्याणाम्’ इति पूर्वस्य दीर्घत्वम् । सिषासन्तीषु । ‘वन पण संभक्तौ’ । ‘धात्वादेः पः सः’ । इच्छायां सन् । द्विर्भावो ह्लादिशेषः । ‘सन्त्यतः’ इति इत्वम् । ‘आदेशप्रत्यययोः’ (पा. सू. ८. ३. ५९) इति पत्वम् । ‘सनीवन्त’ (पा. सू. ७. २. ४९) इत्यादिना विकल्पात् इडभावः । ‘जनसनखनां सञ्जलोः’ (पा. सू. ६. ४. ४२) इति नकारस्य आकारः । उपरि लटः शतृ । कर्तरि शप् । ‘उगितश्च’ (पा. सू. ४. १. ६) इति ङीप् । ‘शङ्यनोर्नित्यम्’ (पा. सू. ७. १. ८१) इति नुम् । ङीपः शपश्च पिप्वात् शतुश्च लसार्वधातुक्त्वेनानुदात्तत्वम् । सनो निष्वादाद्युदात्तत्वम् । तदेव शिष्यते । धीषु । ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अस्मभ्यम् । ‘अस्मभ्यमप्रतिष्कृतः’ (ऋ. सं. १. ७. ६) इत्यत्रोक्तम् । यच्छतम् । ‘दाण् दाने’ । शपि ‘पात्रा’ इत्यादिना यच्छादेशः ॥

प्र वामश्नोतु सुष्टुतिरिन्द्रावरुणं यां हुवे । यामृधाथे सधस्तुतिम् ॥ ९ ॥

प्र । वाम् । अश्नोतु । सुस्तुतिः । इन्द्रावरुणा । याम् । हुवे ।

याम् । ऋधाथे इति । सधस्तुतिम् ॥ ९ ॥

‘इन्द्रावरुणा हे इन्द्रावरुणौ’ याम् अस्मत्कर्तृकां शोभनस्तुतिं प्रति ‘हुवे युवामुभौ आह्वयामि । किंच’ सधस्तुतिं युवयोरुभयोः साहित्येन क्रियमाणयाः स्तवक्रियोयाः ‘यां’ सुष्टुतिं प्रतिलभ्य ‘ऋधाथे’ युवां वर्धायै तादृशी ‘सुष्टुतिः’ शोभनस्तुतिहेतुभूत ऋक्समूहः ‘वामश्नोतु युवां व्याप्नोतु ॥ अश्नोतु । ‘अशू व्याप्तौ’ । लोटो व्यत्ययेन तिप् । ‘स्वादिभ्यः श्रुः’ । सुष्टुतिः । ‘न विन्धे अस्य सुष्टुतिम्’ (ऋ. सं. १. ७. ७) इत्यत्रोक्तम् । इन्द्रावरुणा हुवे । उक्ते । अत्र तु यद्वत्तयोगात् निघातः । ऋधाथे । ‘ऋतु वृद्धौ’ । लट् । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । मध्यमद्विवचने श्रोः ‘बहुलं छन्दसि’ इति लुक् । प्रत्यय-स्वरेण आकार उदात्तः । यच्छदयोगात् न निघातः । सधस्तुतिम् । सह स्तुतिर्यस्यां सुष्टुतौ सा सध-स्तुतिः । अत्र सुष्टुतिरित्यन्यपदार्थे स्तुतिशब्दस्य स्तुयतेऽनयेति करणसाधनत्वेन ऋक्परत्वे अयं स्तुति-शब्दो भावसाधनतया सत्वनक्रियापरः । तस्मिन् भावसाधनत्वेन क्रियापरे अयं करणसाधनतया ऋक्पर इति समस्यमानपदार्थादन्यः । सहस्रत्र हकारस्य व्यत्ययेन धकारः । सहशब्दः एवमादिवादान्तोदात्तः । बहुवीहित्वेन पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ३३ ॥ ४ ॥

पञ्चमेऽनुवाके पट् सूक्तानि । तत्र ‘सोमानम्’ इत्यादिकं नवचं प्रथमं सूक्तम् । ऋषिच्छन्दसी पूर्ववत् । देवताविशेषसंबन्धमनुक्रम्यते—‘सोमानमिति पञ्च ब्राह्मणस्यत्याश्रतुर्ध्यामिन्द्रश्च सोमश्च पञ्चन्यां

दक्षिणा चान्याः सादसस्पत्या नाराशंसी वान्या ' इति । सूक्तगता आद्याः पञ्चर्चो ब्रह्मणस्पतिदेव-
ताकाः । तासां मध्ये ' स वा वीरः ' इत्येतस्याश्चतुर्थ्या ऋचो ब्रह्मणस्पतिरिन्द्रश्च सोमश्चेति तिस्रो
देवताः । ' त्वं तम् ' इत्येतस्याः पञ्चम्या दक्षिणया सह पूर्वोक्तास्तिस्रो देवताः । पृथीमारभ्य तिसृणां
सदसस्पतिर्देवता । ' नाराशंसम् ' इत्येतस्या नवम्याः सदसस्पतिर्नाराशंसो वा विकल्प्यते । विनि-
योगस्तु पूर्ववत् ॥

सोमानं स्वरणं कृणुहि ब्रह्मणस्पते । कक्षीवन्तं य औशिजः ॥ १ ॥

सोमानम् । स्वरणम् । कृणुहि । ब्रह्मणः । पुते । कक्षीवन्तम् । यः । औशिजः ॥ १ ॥

हे १ ब्रह्मणस्पते एतन्नामकदेव १ सोमानम् अभिपवस्य कर्तारं १ स्वरणं देवेषु प्रकाशनवन्तं १ कृणुहि
कुरु । अत्र दृष्टान्तः । १ कक्षीवन्तम् एतन्नामकमृषिम् । इवशब्दोऽत्राध्याहर्तव्यः । कक्षीवान् यथा देवेषु
प्रसिद्धस्तद्वदित्यर्थः । १ यः कक्षीवानृषिः १ औशिजः उशिजः पुत्रः । तमिवेति पूर्वत्र योजना । कक्षीवतोऽ-
नुष्टात्पु सुनिषु प्रसिद्धिस्तैत्तिरीयैराम्नायते—' एतं वै पर आदृणारः कक्षीवां औशिजो वीतहृद्यः
श्रायसस्त्रसदस्युः पौरुत्स्यः प्रजाकामा अचिन्वन् ' (तै. सं. ५. ६. ५. ३) इति । ऋगन्तरेऽपि
ऋषित्वकथनेनानुष्टात्प्रसिद्धिः सूच्यते—' अहं कक्षीवां ऋपरिस्मि विप्रः ' (ऋ. सं. ४. २६. १)
इति । तस्मात् अस्यानुष्टातारं प्रति दृष्टान्तत्वं युक्तम् । सोऽयं मन्त्रो यास्केनैवं व्याख्यातः—' सोमानं
सोतारं प्रकाशनवन्तं कुरु ब्रह्मणस्पते कक्षीवन्तमिव य औशिजः । कक्षीवान् कक्ष्यावानौशिज उशिजः
पुत्र उशिगवष्टेः कान्तिकर्मणोऽपि त्वयं मनुष्यकक्ष एवाभिप्रेतः स्यात्तं सोमानं सोतारं मा प्रकाशनवन्तं
कुरु ब्रह्मणस्पते ' (निरु. ६. १०) इति । अस्मिन् मन्त्रे सोमानमिति पादेन कृणुहि ब्रह्मण
इति पादेन सूचितं तात्पर्यं तैत्तिरीया आमनन्ति—' सोमानं स्वरणमित्याह सोमपीथमेवाव
रुन्धे । कृणुहि ब्रह्मणस्पत इत्याह ब्रह्मवर्चसमेवाव रुन्धे ' (तै. सं. १. ५. ८. ४)
इति ॥ सोमानम् । सुनोतीति । ' पुञ् अभिपवे ' । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति
मनिन् । दृशिग्रहणस्य विध्यन्तरोपसंग्रहणार्थत्वात् निस्वेऽपि नाद्युदात्तत्वं किंतु प्रत्ययस्वर एव ।
उच्छादिषु (पा. सू. ६. १. १६०) वा सोमशब्दो द्रष्टव्यः बहुलग्रहणात् औणादिको वा मनिर्द्र-
ष्टव्यः । स्वरणं प्रख्यातम् । ' सृ शब्दोपतापयोः ' । ' कृत्यल्युटो बहुलम् ' (पा. सू. ३. ३. ११३)
इति कर्मणि ल्युट् । ' लिटि ' इति अकार उदात्तः । कृणुहि । ' कृवि हिंसाकरणयोश्च ' । ' इदितो
नुम् धातोः ' (पा. सू. ७. १. ५८) इति नुम् । लोटः सिपो हिः । शपि प्राप्ते ' धिन्विक्कृष्योर च '
इति उप्रत्ययः; तत्संनियोगेन वकारस्य च अकारः । तस्य ' अतो लोपः ' इति लोपः । तस्य स्थानि-
वद्भावात् न पूर्वस्य लघूपधगुणः । हेङित्वात् उकारस्य न गुणः । ' उतश्च प्रत्ययाच्छन्दोवावचनम् '
(पा. सू. ६. ४. १०६. १) इति हेर्लुक् न । ' सति शिष्टस्वरबलीयस्त्वमन्यत्र विकरणेभ्यः '
इति वचनात् हरेव प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । पादादित्वात् न निघातः । ब्रह्मणः । ' पृथ्याः पतिपुत्र '
(पा. सू. ८. ३. ५३) इत्यादिना संहितायां विसर्जनीयस्य सकारः । सुवामन्त्रितपराङ्मवद्भावात्
पदद्वयस्य आमन्त्रितनिघातः । कक्षीवन्तम् । कक्षे भवा कक्ष्या अश्वोदरसंबन्धिनी रज्जुः । ' भवे
छन्दसि ' (पा. सू. ४. ४. ११०) इति यप्रत्ययः । सा अस्यास्तीत्यर्थे ' आसन्दीवदृष्टीवच्छ्रीव-
त्कक्षीवत् ' (पा. सू. ८. २. १२) इति ऋषिविशेषनाम कक्षीवच्छब्दो निपातितः । ' छन्दसीरः '
इति वस्त्वम् । यप्रत्ययस्वरेण तदादेशो निपातित ईकार उदात्तः । मनुष्यपौ पिश्वानुदात्तौ । औशिजः ।
' वश कान्तौ ' । ' इजि ' (उ. सू. २. २२८) इत्यनुवृत्तौ ' वशोः किञ्च ' (उ. सू. २. २२९)
इति इजिप्रत्ययः । तस्य कित्वात् ' ग्रहिज्या ' (पा. सू. ६. १. १६) इत्यादिना संप्रसारणं,

परपूर्वत्वे गुणाभावः । ‘ तस्यापत्यम् ’ (पा. सू. ४. १. ९२) इति ‘ प्राग्दीव्यतोऽण् ’ (पा. सू. ४. १. ८३) । आदिवृद्धिः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् ॥

यो रेवान्यो अमीवहा वसुवित्पुष्टिवर्धनः । स नः सिषक्तु यस्तुरः ॥ २ ॥

यः । रेवान् । यः । अमीवऽहा । वसुऽवित् । पुष्टिवर्धनः । सः । नः । सिषक्तु । यः । तुरः ॥ २ ॥

‘यः ब्रह्मणस्पतिः’ रेवान् धनवान् ‘यः च’ अमीवहा रोगाणां हन्ता ‘वसुवित्’ धनलब्धा ‘पुष्टि-
वर्धनः’ पुष्टेर्वर्धयिता ‘यः च’ तुरः त्वरोपेतः शीघ्रपालद्ः ‘सः ब्रह्मणस्पतिः’ नः अस्मान् ‘सिषक्तु’ सेव-
ताम् । परिगृह्यानुगृह्णातिवत्यर्थः । अत्र सिषक्तुशब्दस्य सेवार्थत्वं यास्क आह—‘ सिषक्तु सञ्चत इति
सेवमानस्य ’ (निरु. ३. २१) इति । प्रत्यायकौ शब्दाविति शेषः ॥ रेवान् । रयिरस्यास्तीति मनुष्य ।
‘ रयेर्मतौ बहुलम् ’ (पा. सू. ६. १. ३७. ६) इति यकारस्य संप्रसारणं परपूर्वत्वम् । ‘ छन्दसीरः ’
इति वत्वम् । ‘ आद्रुणः ’ । ननु वत्वस्य असिद्धत्वात् बहिरङ्गत्वाच्च प्रागेव गुणे कृते इवर्णाभावान्न वत्वम् ।
न च ‘ अन्तादिवच्च ’ (पा. सू. ६. १. ८५) इति आदिवद्भावेन इवर्णसंपादनं, वर्णाश्रयविधौ तत्प्रति-
पेधात् । अन्यथा खट्वाभिः इत्यत्र सवर्णदीर्घस्य अन्तवद्भावेन अकारत्वात् ‘ अतो भिस ऐस् ’
(पा. सू. ७. १. ९) इति ऐसादेशः स्यात् । न च निरवकाशत्वेन वत्वस्य अनवकाशत्वम् । ‘ अग्नि-
वान्वै दर्भस्तम्बः ’ (तै. ब्रा. २. २. १. ५), ‘ उप ब्रह्माणि हरिवः ’ (ऋ. सं. १०. १०४. ६)
इत्यादौ अवकाशलाभात् । सत्यम् । अत्र गुणप्रवृत्तेः प्राक् इकारात्परो मनुष्य । कदाचित् इवर्णात्परस्य
मनुष्यः पश्चात् एकारादेशेन इवर्णाभावेऽपि भवति वत्वमिति ‘ छन्दसीरः ’ इति सूत्रकृता विवक्षितम् ।
अमुनैवाभिप्रायेण ‘ हरिवः ’ इत्यादिकमुदाहृत्यापि अन्ते वृत्तिकृता ‘ आरेवान् ’ (का. ८. २. १५)
इत्यप्युदाहृतम् । ‘ हस्वनुङ्भ्याम् ’ इत्यत्र आरेशब्दात् मनुष्य इत्युदात्तत्वं वक्तव्यम् ? (पा. सू.
६. १. १७६. १) इत्यत्र आरेशब्दो रेशब्दस्याप्युपलक्षणम् । अत एव हि ‘ रेवाँ इन्द्र ’ इत्यादौ
मनुष्य उदात्तत्वं दृष्टम् । अथवा ‘ हस्वनुङ्भ्याम् ’ इत्यत्रापि कदाचित् हस्वात्परस्य मनुष्य उदात्तत्वमि-
त्येव व्याख्येयम् । एवं च संप्रसारणपरपूर्वत्वयोः कृतयोर्गुणात् प्राक् हस्वात्परो मनुष्य इति रेवान् आरे-
वान् इत्यादौ सर्वत्रोदात्तत्वं सिध्यति । अयमेव सूत्रकृतोऽभिप्रायो वार्तिककृता व्याख्यात इति ।
अमीवहा । ‘ अम रोगे ’ इत्येतस्मात् वन्प्रत्ययेन अमीवशब्दो निपातितः । तं हन्तीति ‘ बहुलं छन्दसि ’
(पा. सू. ३. २. ८८) इति क्तिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वसुवित् । वसु विन्दतीति वसुवित् ।
‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् । उत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पुष्टिवर्धनः । वर्धयतेः नन्त्यादिवात् (पा. सू.
३. १. १३४) ल्युः । ‘ लिति ’ इति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । पुष्टेर्वर्धन इति कर्मणि षष्ठ्या
समाप्तः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सिषक्तु । ‘ पच समवाये ’ । लोटि ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू.
२. ४. ७६) इति शप्ः श्लुः । ‘ श्लौ ’ इति द्वित्वे हलादिशेषे ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. ७. ४. ७८)
इत्यभ्यासस्य अकारस्य इकारः । तुरः । ‘ तुर त्वरणे ’ । ‘ इगुपधज्ञाप्तीकरः कः ’ । प्रत्ययस्वरः ॥

मा नः शंसो अररूपो धृतिः प्रण्डमर्त्यस्य । रक्षा णो ब्रह्मणस्पते ॥ ३ ॥

मा । नः । शंसः । अररूपः । धृतिः । प्रणक् । मर्त्यस्य । रक्ष । नः । ब्रह्मणः । पते ॥ ३ ॥

अरूपः मर्त्यस्य उपद्रवं कर्तुमस्मत्प्रमीपं प्राप्तस्य शत्रुरूपस्य मनुष्यस्य भूतिः हिंसकः शंसः शंसनम् । अधिक्षेप इत्यर्थः । तादृशो वाग्विदोषः नः अस्मान् मा प्रणक् मा संयुक्तु । शत्रुणा प्रयुक्तोऽधिक्षेपः कदाचिद्स्मान्मा प्राप्नोत्वित्यर्थः । तदर्थं हे ब्रह्मणस्पते नः अस्मान् रक्ष पालय ॥ मा । निपातः । शंसनं शंसः । भवे घञ् । जिह्वादाद्युदात्तः । अरूपः । ‘ अर्तरूः ’ (उ. सू. ४. ५१९) इति अन्तर्भावितण्यर्थात् ‘ ऋ गतौ ’ इत्यस्मान् अरूम् । गुणो रपरत्वम् । प्रत्ययस्वरे प्राप्ते वृपादिस्वादाद्युदात्तः । भूतिः । भुवी हिंसार्थः । ‘ क्त्यक्तौ च संज्ञायाम् ’ इति क्त्य् । ‘ तितुत्रतथ-सिसुसरकसेषु च ’ (पा. सू. ७. २. ९) इति इट्प्रतिषेधः । ‘ उपधायाश्च ’ (पा. सू. ७. १. १०१) इति उपधादीर्घत्वम् । वलि लोपं बाधित्वा ऋटि प्राप्ते (पा. सू. ६. ४. १९) ‘ राहोपः ’ (पा. सू. ६. ४. २१) इति वकारलोपः । प्रणक् । ‘ वृची संपर्के ’ । लङ्स्तिप् । ‘ इतश्च ’ इति इकारलोपः । हल्ङ्यादिलोपः । कुत्वम् । ‘ रुधादिभ्यः श्रम् ’ । तस्य ‘ व्यत्ययो बहुलम् ’ (पा. सू. ३. १. ८५) इति अडागमः । यगादेशः । अकारस्य आगमानुदात्तत्वं बाधित्वा व्यत्ययेनोदात्तत्वम् । ‘ चादिलोपे विभाषा ’ (पा. सू. ८. १. ६३) इति निवाताभावः । मर्त्यस्य । ‘ मृङ् प्राणत्यागो ’ । ‘ असिहसिमृ ’ (उ. सू. ३. ३६६) इत्यादिना औगादिकः तन्प्रत्ययः । मर्तेषु भव इत्यर्थे ‘ भवे छन्दमि ’ (पा. सू. ४. ४. ११०) इति यत् । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । रक्ष । ‘ रक्ष पालने ’ । शरः पिश्र्वादनुदात्तत्वम् । धानुस्वर एव शिष्यते । पादादित्वान् न निघातः । रक्षा णः । ‘ ब्यचोऽनस्तिङः ’ (पा. सू. ६. ३. १३५) इति दीर्घः । ‘ उपसर्गाद्बहुलम् ’ (पा. सू. ८. ४. २८) इति बहुलग्रहणात् अनुपसर्गादपि नस्यो णत्वम् । ब्रह्मणस्पते । ‘ पष्ठयाः पतिपुत्र ’ (पा. सू. ८. ३. ५३) इति संहितायां विसर्गस्य सकारः । सुषामन्त्रिते पराङ्मवद्भावात् पदद्वयस्य आमन्त्रितनिघातः ॥

स घो वीरो न रिष्यति यमिन्द्रो ब्रह्मणस्पतिः । सोमो हिनोति मर्त्यम् ॥४॥

सः । घ । वीरः । न । रिष्यति । यम् । इन्द्रः । ब्रह्मणः । पतिः । सोमः । हिनोति । मर्त्यम् ॥४॥

इन्द्रः देवः मर्त्यं यक्ष्यमाणं हिनोति प्राप्नोति वर्धयति वा । तथा ब्रह्मणस्पतिः देवो हिनोति । तथा सोमः हिनोति । सः घ स एव यजमानः वीरः वीर्ययुक्तः सन् न रिष्यति न चिनश्यति ॥ घ । चादिरनुदात्तः । संहितायाम् ‘ ऋचि तुनुघमक्षुतङ्कुत्रोरुष्याणाम् ’ इति दीर्घः । ब्रह्मणस्पतिः । उक्तम् । हिनोति । ‘ हि गतौ वृद्धौ च ’ । ‘ स्वादिभ्यः श्रुः ’ । तिपः पित्वात् श्रुप्रत्ययस्वर एव शिष्यते ॥

त्वं तं ब्रह्मणस्पते सोम इन्द्रश्च मर्त्यम् । दक्षिणा पात्वंहसः ॥ ५ ॥

त्वम् । तम् । ब्रह्मणः । पते । सोमः । इन्द्रः । च । मर्त्यम् । दक्षिणा । पातु । अंहसः ॥५॥

हे ब्रह्मणस्पते त्वं तं मर्त्यम् अनुष्ठातारं मनुष्यम् अंहसः पापात् पाहीति शेषः । तथा सोमः पातु इन्द्रश्च पातु दक्षिणाख्या देवता च पातु ॥ दक्षिणा । ‘ दक्ष वृद्धौ ’ । ‘ द्रुदक्षिभ्यामिनन् ’ (उ. सू. २. २०८) । निस्वादाद्युदात्तः । अंहसः । ‘ नन्विपयस्य ’ इत्यादिनाद्युदात्तः ॥ ३४ ॥

अनुप्रवचनीयचरोहोमे 'सदसस्पतिम्' इत्येषा विनियुक्ता । तथा च गृह्ये 'मेखलामाबध्य' इति खण्डे पठ्यते—'आचार्यः समन्वारब्धे जुहुयात् सदसस्पतिमद्भुतम्' (आश्व. गृ. १. २२. ११) इति ॥

सदसस्पतिमद्भुतं प्रियमिन्द्रस्य काम्यम् । सनिं मेधामयासिषम् ॥ ६ ॥

सदसः । पतिम् । अद्भुतम् । प्रियम् । इन्द्रस्य । काम्यम् । सनिम् । मेधाम् । अयासिषम् ॥ ६ ॥

१मेधां लब्धुं २सदसस्पतिम् एतन्नामकं देवम् ३अयासिषं प्राप्तवानस्मि । कीदृशम् । ४अद्भुतम् आश्चर्यकरं ५इन्द्रस्य ६प्रियं सोमपाने सहचारित्वात् ७काम्यं कमनीयं ८सनिं धनस्य दातारम् ॥ सदसः । पद्वि विशरणादौ । 'सर्वधानुभ्योऽसुन्' । निष्वादाद्युदात्तः । पतिम् । पातेर्देतिः (उ. सू. ४. ४९७) । टिलोपः । प्रत्ययस्वरः । प्रियम् । 'इगुपध्नाप्रोकिरः कः' । इयडादेशः । प्रत्ययस्वरः । काम्यम् । कामयतेः 'अचो यन्' । 'गेरनिटि' इति णिलोपः । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । सनिम् । 'पणु दाने' । 'धात्वादेः पः सः' । 'अच इः' (उ. सू. ४. ५७८) इत्यनुवृत्ती 'खनिकण्यज्यसिबसिबनिनसनिध्वनिप्रन्थिचरिभ्यश्च' (उ. सू. ४. ५७९) इति इप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः । अयासिषम् । 'या प्रापणे' । लुङ् । मिषोऽमादेशः । 'यमरमनमातां सक् च' (पा. सू. ७. २. ७३) इति सिच इडागमः; धातोः सगागमः । निघातः ॥

यस्मादुते न सिध्यति यज्ञो विपश्चितश्चन । स धीनां योगमिन्वति ॥ ७ ॥

यस्मात् । ऋते । न । सिध्यति । यज्ञः । विपःऽचिन् । चन । सः । धीनाम् । योगम् । इन्वति ॥ ७ ॥

१यज्ञः अयमनुष्ठान्त्यः २विरश्चितश्चन विदुषोऽपि यजमानस्य ३यस्मात् सदसस्पतिदेवान् ४ऋते न ५सिध्यति ६सः अयं सदसस्पतिर्देवः ७धीनां मनोऽनुष्ठानविषयाणामस्मद्बुद्धीनामनुष्ठेयकर्मणां वा ८योगं संबन्धम् ९इन्वति व्याप्नोति । यजमानमनुगृह्य तदीयं यज्ञं निष्वादादयतीत्यर्थः ॥ यस्मात् । 'अन्यारात्' (पा. सू. २. ३. २९) इत्यादिना ऋतेयोगात् पञ्चमी । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वे प्राप्ते 'न गोश्चन्साववर्णः' इति प्रतिषेधः । सिध्यति । 'पिधु संराद्धौ' । श्यनो निष्वादाद्युदात्तत्वम् । 'यद्भुनाश्चियम्' इति निघातप्रतिषेधः । धीनाम् । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । योगम् । 'युजिर् योगे' । यज्ञो निष्वादाद्युदात्तत्वम् । इन्वति । 'इवि व्याप्नोति' । शप् । 'इदितो नुम् धातोः' इति नुम् । निघातः ॥

आदध्नोति हविष्कृतिं प्राञ्चं कृणोत्यध्वरम् । होत्रा देवेषु गच्छति ॥ ८ ॥

आत् । ऋध्नोति । हविःऽकृतिम् । प्राञ्चम् । कृणोति । अध्वरम् । होत्रा । देवेषु । गच्छति ॥ ८ ॥

१आन् अनन्तरमेव २हविष्कृतिं हविःसंपादनयुक्तं यजमानम् ३ऋध्नोति सदसस्पतिर्देवो वर्षयति । हविर्विद्वाननन्तरमेव फलं प्रयच्छतीत्यर्थः । तथाविधफलसिद्धये ४अध्वरं यजमानेनानुष्ठीयमानं

यज्ञं ^१प्राञ्चं प्रकर्षेण गच्छन्तमविघ्नेन परिसमाप्तिर्युक्तं, ^२कृणोति करोति । ^३होत्रा हूयमाना देवता तुष्टा सती यजमानं प्रख्यापयितुं ^४देवेषु ^५गच्छति । यद्वा । होत्रा अस्मदीयस्तुतिरूपा वाक् देवान् परितोपयितुं देवेषु गच्छति । ‘ श्लोकः धारा ’ इत्यादिषु सप्तपञ्चाशत्सु वाङ्मनासु ‘ होत्रा गीः ’ (नि. १. ११. ३५) इति पठितम् ॥ हविष्कृतिम् । हविषः कृतिः संपादनं यस्य यजमानस्य सोऽयं हविष्कृतिः । ‘ बहुव्रीहौ प्रकृत्या ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । प्राञ्चम् । ‘ अनिगन्तोऽञ्चतौ वप्रस्पये ’ (पा. सू. ६. २. ५२) इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । पश्चात् एकादेशस्वरः । अध्वरम् । न विद्यते ध्वरो हिंसा यस्मिन् । ‘ नञ्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । हूयतेऽस्यामिति होत्रा देवता । ‘ हुयामाश्रुभसिभ्यञ्चन् ’ (उ. सू. ४. ६०७) इति त्रन् । निष्वादाद्युदात्तः ॥

नराशंसं सुष्टृष्टममपश्यं सप्रथस्तमम् । दिवो न सर्वमखसम् ॥ ९ ॥

नराशंसम् । सुऽष्टृष्टम् । अपश्यम् । सप्रथःऽतमम् । दिवः । न । सर्वमखसम् ॥ ९ ॥

^१नराशंसम् एतन्नामकं देवविशेषम् । यद्वा । अवयवार्थव्युत्पत्त्या सदसस्पतिदेवतापरोऽयं शब्दः । व्युत्पत्तिं च यास्कौ दर्शयति—‘ नराशंसो यज्ञ इति कात्थक्यो नरा अस्मिन्नात्मीनाः शंसन्त्यग्निरिति शाक-पूणिर्नरैः प्रशस्त्यो भवति ’ (निरु. ८. ६) इति । अत्र अग्निवत् सदसस्पतेरपि नरैः शस्यमानत्वात् नराशंसत्वम् । एतमेवाभिप्रायं हृदि निधाय ब्राह्मणमेवमाम्नायते—‘ प्रजा वै नरो वाक् शंसः ’ (ऐ. ब्रा. ६. २७) इति । अतो मनुष्यैः शस्यमानो यः सदसस्पतिर्यो वा नराशंसनामको देवः तम् ^२अपश्यम् शास्त्रदृष्ट्या दृष्टवानस्मि । कीदृशम् । ^३सुष्टृष्टमम् अत्याधिक्येन धाष्टर्ययुक्तं ^४सप्रथस्तमम् अतिशयेन प्रख्यातं ^५सर्वमखसं प्राप्ततेजस्कम् । तत्र दृष्टान्तः । ^६दिवो ^७न द्युलोकानिव । आदित्यचन्द्रादिभिरधिष्ठिता द्युलोकविशेषा यथा तेजस्विनः तद्वदयं नराशंसस्तेजस्वीत्यर्थः ॥ सुष्टृष्टम् । शोभनं धृणोतीति सुष्टृ । ‘ किप् च ’ इति किप् । अतिशायनिकस्तमम् । प्रकारस्य जम्वाभावच्छन्दसः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन ऋकार उदात्तः । अपश्यम् । ‘ पात्राध्मा ’ इत्यादिना पश्यादेशः । ‘ लुङ्लङ्लङ्क्ष्वडुदात्तः ’ इति अट उदात्तत्वम् । पादादिवात् न निघातः । सप्रथस्तमम् । ‘ प्रथ प्रख्याने ’ । प्रथनं प्रथः । ‘ सर्वधातुभ्योऽसुन् ’ । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । सह प्रथसा वर्तते इति ‘ तेन सहेति तुल्ययोगे ’ (पा. सू. २. २. २८) इति बहुव्रीहिसमासः । ‘ वोपसर्जनस्य ’ (पा. सू. ६. ३. ८२) इति सादेशः । पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ‘ परादिच्छन्दसि बहुलम् ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । दिवः । ‘ ऊडिदम् ’ इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । सर्वमखसम् । सीदतीति सद्य । षड् विशरणादौ । ‘ अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ’ (पा. सू. ३. २. ७५) इति भनिन् । निष्वादाद्युदात्तः । सद्य महो यस्येति बहुव्रीहौ हकारस्य व्यत्ययेन खकारः ॥ ॥ ३५ ॥

‘ प्रति त्यम् ’ इति नवर्चं द्वितीयं सूक्तम् । ऋषिच्छन्दसी पूर्ववत् । देवता त्वनुक्रम्यते—‘ प्रति त्यमाग्निमारुतम् ’ इति । कारीरीष्टौ ‘ प्रति त्यम् ’ इत्येपा धाव्या । तथा च सूत्रितं—‘ वर्षकामेष्टिः कारीरी तस्यां प्रति त्यं चारुमध्वरमीळे अग्निं स्ववसं नमोभिरिति धाव्ये ’ (आश्व. श्रौ. २. १३) इति ॥

प्रति न्यं चारुमध्वरं गोपीथाय प्र हूयसे । मरुद्भिरग्न आ गहि ॥ १ ॥

प्रति । त्यम् । चारुम् । अध्वरम् । गोऽपीथाय । प्र । हूयसे । मरुत्ऽग्निः । अग्ने । आ । गहि ॥ १ ॥

त्यच्छब्दः सर्वनाम तच्छब्दपर्यायः। हे अग्ने यो यज्ञः चारुः अङ्गवैकल्यरहितः त्यं तथाविधं चारुमध्वरं प्रतिलभ्य गोपीथाय सोमपानाय प्र प्रहूयसे प्रकर्षेण त्वं हूयसे तस्मात् अस्मिन्नध्वरे त्वं मरुद्भिः देवविशेषैः सह आ गहि आगच्छ। सेयमृक् यास्केनैवं व्याख्याता—‘ तं प्रति चारुमध्वरं सोमपानाय प्रहूयसे सोऽग्ने मरुद्भिः सहागच्छ ’ (निरु. १०. ३६) इति ॥ प्रति । निपात आद्युदात्तः । त्यम् । ‘ त्यदादीनामः ’ (पा. सू. ७. २. १०२) । प्रातिपदिकस्वरः । चारुम् । ‘ दृसनिजनिचरि० ’ (उ. सू. १. ३) इत्यादिना जुष् । ‘ अत उपधायाः ’ (पा. सू. ७. २. ११६) इति वृद्धिः । जिच्वादाद्युदात्तः । गोपीथाय । ‘ निशीथगोपीथावगथाः ’ (उ. सू. २. १६६) इति थक्प्रत्ययान्तो निपातितः । प्र । निपातस्वरः ॥

नहि देवो न मर्त्यो महस्तव क्रतुं परः । मरुद्भिरग्न आ गहि ॥ २ ॥

नहि । देवः । न । मर्त्यः । महः । तव । क्रतुम् । परः । मरुत्ऽभिः । अग्ने । आ । गहि ॥ २ ॥

हे अग्ने महः महतः तव संबन्धिनं क्रतुं कर्मविशेषमुल्लङ्घ्य परः नहि उत्कृष्टः देवः न भवति खलु । तथा मर्त्यः मनुष्यश्च परः न भवति । ये मनुष्यास्वदीयं क्रतुमनुतिष्ठन्ति ये च देवासवदीये क्रतौ इज्यन्ते ते एवोत्कृष्टा इत्यर्थः । मरुद्भिरित्यादि पूर्ववत् ॥ नहि । ‘ एवमादीनामन्तः ’ इत्यन्तोदात्तः । देवः । पचाद्यजन्तः चित्वादन्तोदात्तः । महः । महतस्तलोपश्छान्दसः । ‘ बृहन्महत्तोरुपसंख्यानम् ’ (पा. सू. ६. १. १७३. १) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । तव । ‘ युष्मदस्मदोर्द्विसि ’ (पा. सू. ६. १. २११) इत्याद्युदात्तत्वम् । क्रतुम् । ‘ कृजः कतुः ’ (उ. सू. १. ७७) । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । गहि । ‘ गम्लृ सृष्टृ गतौ ’ । लोटः सेहिः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । ‘ अनुदात्तोपदेशः ’ (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना अनुनासिकलोपः । तस्य ‘ असिद्धवदत्रा भात् ’ (पा. सू. ६. ४. २२) इति असिद्धत्वात् ‘ अतो हेः ’ इति लुक् न भवति । निघातः ॥

ये महो रजसो विदुर्विश्वे देवासो अद्रुहः । मरुद्भिरग्न आ गहि ॥ ३ ॥

ये । महः । रजसः । विदुः । विश्वे । देवासः । अद्रुहः । मरुत्ऽभिः । अग्ने । आ । गहि ॥ ३ ॥

हे अग्ने ये मरुतः महो रजसः महत उदकस्य वर्षणप्रकारं विदुः तैः मरुद्भिः इत्यन्वयः । कीदृशा मरुतः । विश्वे सर्वे सप्तविधगणोपेताः । ‘ सप्तगणा वै मरुतः ’ (तै. सं. २. २. ११. १) इति श्रुतेः । देवामः द्योतमानाः अद्रुहः द्रोहर्हना वर्षणेन सर्वभूतोपकारित्वात् । तथा च उपरिष्ठा-
दाम्नायते—‘ उदीर्यथा मरुतः समुद्रतो यूयं वृष्टिं वर्षयथा पुरीषिणः ’ (ऋ. सं. ५. ५५. ५) इति । शाखान्तरेऽपि मन्त्रान्तरस्य ब्राह्मणमेवाम्नायते—‘ मरुतां पृपतयः स्थेय्याह मरुतो वै वृष्टया ईशते ’ (तै. ब्रा. ३. ३. ९. ४) इति । रजःशब्दो थास्केन बहुधा व्याख्यातः—‘ रजो रजतेऽर्जोती रज उच्यत उदकं रज उच्यते लोका रजांस्युच्यन्तेऽस्मृगहनी रजसी उच्यते ’ (निरु. ४. १९) इति ॥ रजसः । ‘ नक्षिपयस्या-
निसन्तस्य ’ इत्याद्युदात्तः । विदुः । ‘ विद् ज्ञाने ’ । ‘ विदो ऋतो वा ’ (पा. सू. ३. ४. ८३) इति श्लोः उसादेशः । प्रत्ययस्वरः । यद्गन्तयोगात् निघाताभावः । विश्वे । विश्वोः कनन्तस्य निष्वादा-

द्युदात्तत्वम् । देवासः । ' आजसेरसुक् ' । देवशब्दः पचाद्यजन्तः । चित्वादन्तोदात्तः । अद्गुहः । संपदा-
दित्वात् भावे किपि बहुव्रीहौ ' नञ्सुभ्याम् ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । कर्तरि वा किप् । तत्पुरुषे हि अव्यय-
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं स्यात् । न च कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् (पा. सू. ६. २. १३९), यतो नञ् न
गतिर्न च कारक इति ॥

य उग्रा अर्कमानृचुरनाष्टृष्टास ओजसा । मरुद्भिरग्र आ गहि ॥ ४ ॥

ये । उग्राः । अर्कम् । आनृचुः । अनाष्टृष्टासः । ओजसा । मरुत्ऽभिः । अग्रे । आ । गहि ॥ ४ ॥

५ये मरुतः ५उग्राः तीव्राः सन्तः ५अर्कम् उदकम् ५आनृचुः अर्चितवन्तः वर्षणेन संपादितवन्त
इत्यर्थः । तैः मरुद्भिः इत्यन्वयः । कीदृशा मरुतः । ५ओजसा बलेन ५अनाष्टृष्टासः अतिरस्कृताः
सर्वेभ्योऽपि प्रबला इत्यर्थः । अर्कशब्दस्योदकवाचिषं वाजमनेयिन आमनन्ति—' आपो वा अर्कः '
(श. ब्रा. १०. ६. ५. २) इति । तन्निर्वचनं च त एवामनन्ति—' सोऽर्चश्चरत्तस्यार्चत आपोऽजायन्तार्चते
वे मे कमभूदिति तदेवार्कस्यार्कत्वम् ' (श. ब्रा. १०. ६. ५. १) इति । स जगत् सृष्ट्वा हिरण्यगर्भं
उदकं स्रष्टुमुद्युक्तोऽर्चन् सत्यसंकल्पमहिमप्रख्यापनेन स्वात्मानं पूजयन्नचरत् । तथा पूजयतो
हिरण्यगर्भस्य म्काशादुदकमुत्पन्नम् । तदानीमर्चतो मत्तः कमभूदित्यवोचत् । तेनोदकस्य अर्कनाम
निष्पन्नमित्यर्थः ॥ आनृचुः । अर्चतेः ' अपस्पृधेथाम् ' (पा. सू. ६. १. ३६) इत्यादिना
निपातितः । प्रत्ययस्वरः । यद्वृत्तयोगात् न निघातः । अनाष्टृष्टासः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
ओजसा । ' उज्जैर्बलोपश्च ' (उ. सू. ४. ६३१) इति असुन् । निष्वादाद्युदात्तः ॥

ये शुभ्रा घोरवर्षसः सुक्षत्रासो रिशादसः । मरुद्भिरग्र आ गहि ॥ ५ ॥

ये । शुभ्राः । घोरऽवर्षसः । सुऽक्षत्रासः । रिशादसः । मरुत्ऽभिः । अग्रे । आ । गहि ॥ ५ ॥

५ये मरुतः शुभ्रत्वादिगुणोपेताः तैः मरुद्भिः इत्यन्वयः । ५शुभ्राः शोभनाः ५घोरवर्षसः
उग्ररूपधराः ५सुक्षत्रासः शोभनधनोपेताः ५रिशादसः हिंसकानां भक्षकाः । ' मघम् ' इत्यादिष्वष्टाविंशति-
संख्याकेषु धननामसु ' क्षत्रं भगः ' (नि. २. १०. ९) इति पठितम् । शुभ्राः । ' स्फायितञ्चि '
इत्यादिना शुभेः औणादिको रक्प्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः । घोरवर्षसः । घोरं वर्षो येषाम् । बहुव्रीहौ
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुक्षत्रासः । बहुव्रीहौ ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ' आयुदात्तं
व्यच्छन्दसि ' (पा. सू. ६. २. ११९) इत्येव तु न भवति, क्षत्रशब्दस्यान्तोदात्तत्वात् । रिशान्ति
हिंसन्तीति रिशाः । तान् अदन्तीति रिशादसः । सर्वेषातुभ्योऽसुन्प्रत्ययः । निस्वरेण उत्तरपदमा-
द्युदात्तम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स एव शिष्यते ॥ ३६ ॥

ये नाकस्याधि रोचने दिवि देवास आसते । मरुद्भिरग्र आ गहि ॥ ६ ॥

ये । नाकस्य । अधि । रोचने । दिवि । देवासः । आसते । मरुत्ऽभिः । अग्रे । आ । गहि ॥ ६ ॥

ये मरुतः १नाकस्याधि दुःस्वरहितस्य सूर्यस्योपरि २दिवि शुलोके ३रोचने दीप्यमाने ४ये ५देवासः स्वयमपि दीप्यमानाः ६आसतेतैः मरुद्भिः इत्यन्वयः ॥ नाकस्य । कं मुखम् । तत् यस्मिन्नास्ति असौ अकः इति बहुव्रीहिं कृत्वा पश्चात् नञ् । न अको नाक इति नञ्त्तत्पुरुषः । ' नलोपो नजः ' (पा. सू. ६. ३. ७३) इति लोपो न भवति, ' नभ्राण्नपात् ' (पा. सू. ६. ३. ७५) इत्यादिना प्रकृतिभावान् । ' तत्पुरुषे तुल्यार्थः ' (पा. सू. ६. २. २) इत्यादिना अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेनोदात्तत्वम् । प्रथमतस्तत्पुरुषं कृत्वा पश्चात् बहुव्रीहौ उत्तरपदान्तोदात्तत्वं स्यात् । अधिशब्द उपर्यर्थे । उपसर्गप्रतिरूपको निपातः । रोचने । ' रुच दीर्घा ' । ' अनुदात्तेतश्च हलादेः ' (पा. सू. ३. २. १४९) इति युच् । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । दिवि । ' ऊडिदम् ' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । देवासः । ' आजसेरसुक् ' इति असुक् । आसते । ' आस उपवेशने ' । अनुदात्तेत्वात् आत्मनेपदम् । सस्य अदादेशः । ' अदिप्रभृतिभ्यः शयः ' इति शपो लुक् । अनुदात्तेत्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् । यद्भृत्ययोगात् न निघातः ॥

य ईङ्खयन्ति पर्वतान् तिरः समुद्रमर्णवम् । मरुद्भिरग्न आ गहि ॥ ७ ॥

ये । ईङ्खयन्ति । पर्वतान् । तिरः । समुद्रम् । अर्णवम् । मरुत्ऽभिः । अग्ने । आ । गहि ॥ ७ ॥

ये मरुतः १पर्वतान् मेघान् २ईङ्खयन्ति चालयन्ति तथा ३अर्णवं उदकयुक्तं ४समुद्रं ५तिरः कुर्वन्तीति शेषः । निश्चलस्य जलस्य तरङ्गाद्युत्पत्तये चालनं तिरस्कारः । तैः मरुद्भिः इत्यन्वयः ॥ ईङ्खयन्ति । ' उख उखि ' इत्यादौ ईङ्खिर्गल्यर्थः । ' हेतुमति च ' (पा. सू. ३. १. २६) इति णिच् । ' इदितो नुम् धातोः ' इति नुम् । णिजन्तधातोः ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । शयः पिश्वानुदात्तत्वम् । तिङश्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वर एव शिष्यते । पर्वतान् । ' पूर्व पर्व मर्व पूरणे ' । औणादिकोऽतन् । प्रत्ययस्वरः ॥

आ ये तन्वन्ति रश्मिभिस्तिरः समुद्रमोजसा । मरुद्भिरग्न आ गहि ॥ ८ ॥

आ । ये । तन्वन्ति । रश्मिभिः । तिरः । समुद्रम् । ओजसा । मरुत्ऽभिः । अग्ने । आ । गहि ॥ ८ ॥

ये मरुतः १रश्मिभिः सूर्यकिरणैः सह २आ ३तन्वन्ति आनुवन्ति आकाशमिति शेषः । किञ्च ४ओजसा स्वकीयबलेन ५समुद्रं तिरस्कुर्वन्ति तैः मरुद्भिः इत्यन्वयः ॥ तन्वन्ति । ' तनु विस्तारे ' । लटो ' ह्योऽन्तः ' । ' तनादिक्कञ्च उः ' (पा. सू. ३. १. ७९) । ' सति शिष्टस्वरबलीयस्वमन्यत्र विकरणेभ्यः ' इति तिङ एव आद्युदात्तत्वम् । समुद्रम् । ' उन्दी क्तेदने ' । ' स्फायितञ्चि ' इति रक् । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अभि त्वा पूर्वपीतये सृजामि सोम्यं मधु । मरुद्भिरग्न आ गहि ॥ ९ ॥

अभि । त्वा । पूर्वऽपीतये । सृजामि । सोम्यम् । मधु । मरुत्ऽभिः । अग्ने । आ । गहि ॥ ९ ॥

१. श- 'आद्युदात्तत्वम्' इत्यस्यानन्तरं ' रश्मिभिः । नियो मिः इत्यनुवृत्तौ अश्नोतेरश च इति मिः । प्रत्ययस्वरः ' इत्यधिकम् ।

हे १अग्ने १पूर्वपीतये पूर्वकाले प्रवृत्ताय पानाय त्वां प्रति १सोम्यं १मधु सोमसंबन्धिनं मधुररसम्
 १अग्निं १सृजामि सर्वतः संपादयामि । अतस्त्वं १मरुद्भिः सह अत्र आगच्छ ॥ अग्नि । 'एवमादीनामन्तः'
 इत्यन्तोदात्तत्वम् । 'त्वामौ द्वितीयायाः' (पा. सू. ८. १. २३) इति त्वादेशः सर्वानुदात्तः ।
 पूर्वपीतये । पूर्वा चासौ पीतिश्च । 'पुंवत्कर्मधारयः' (पा. सू. ६. ३. ४२) इत्यादिना पुंवद्भावः ।
 सृजामि । 'सृज विसर्गे' । मिपः पिश्वादनुदात्तत्वम् । विकरणस्वरः । सोम्यम् । 'सोममर्हति यः' ।
 प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । मधु । 'फलिपाटिनमि' (उ. सू. १. १८) इत्यादिना उप्रत्ययः ।
 'नित्' इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । अन्यद्भूतम् ॥ ॥ ३७ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कभूपालसाम्राज्यधुरंधरेण

सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे

ऋक्संहिताभाष्ये प्रथमाष्टके

प्रथमोऽध्यायः

समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिरं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

अथ प्रथमाष्टके द्वितीयोऽध्याय आरभ्यते । तत्र 'अयं देवाय' इत्यष्टचं सूक्तम् । तस्य ऋषि-
च्छन्दसी पूर्ववत् । ऋभुदेवताकत्वमनुक्रम्यते—'अयमथावाभवं' इति । विनियोगस्तु सूक्तस्य लैङ्गिकः
स्मार्तो वा द्रष्टव्यः । व्यूढस्य प्रथमे छन्दोमे वैश्वदेवशस्त्रे 'अयं देवाय जन्मने' इति आर्भवस्तृचः ।
'अथ छन्दोमाः' इति खण्डे सूत्रितम्—'अभिस्वा देव सवितः प्रेतां यज्ञस्य शंभुवायं देवाय जन्मन
इति तृचाः' (आश्व. श्रौ. ८. ९) इति ॥

अयं देवाय जन्मने स्तोमो विप्रेभिरासया । अकारि रत्नधातमः ॥ १ ॥

अयम् । देवाय । जन्मने । स्तोमः । विप्रेभिः । आसया । अकारि । रत्नधातमः ॥ १ ॥

ऋभवो हि मनुष्याः सन्तस्तपसा देवत्वं प्राप्ताः । ते चात्र सूक्ते देवताः । तत्संधो जायमानवा-
चिना जन्मशब्देन एकवचनान्तेन अत्र निर्दिश्यते । 'जन्मने जायमानाय ऋभुसंघरूपाय' देवाय तत्प्री-
त्यर्थम् 'अयं' 'स्तोमः' स्तोत्रविशेषः 'विप्रेभिः' मेधाविभिः ऋत्विग्भिः 'आसया' स्वकीयेनास्येन
'अकारि' निष्पादितः । कीदृशः स्तोमः । 'रत्नधातमः' अतिशयेन रमणीयमणिमुक्तादिधनप्रदः ।
स्तोत्रेण तुष्टा ऋभवो धनं प्रयच्छन्तीत्यर्थः ॥ आसया । आस्यशब्दात् तृतीयैकवचनस्य 'सुपां सुलुक्'
इत्यादिना याजदेशः । व्यस्येन प्रकृतियकारस्य लोपः । 'चितः' इत्यन्तोदात्तः । रत्नधातमः ।
रत्नानि दधातीति रत्नधाः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

य इन्द्राय वचोयुजा ततक्षुर्मनसा हरी । शमीभिर्यज्ञमाशत ॥ २ ॥

ये । इन्द्राय । वचःऽयुजा । ततक्षुः । मनसा । हरी इति । शमीभिः । यज्ञम् । आशत ॥ २ ॥

'ये' ऋभवः 'इन्द्राय' इन्द्रप्रीत्यर्थं 'वचोयुजा' ताडनादिकं विना वाङ्मात्रेण रथे युज्यमानौ
सुशिक्षितौ 'हरी' एतज्ज्ञामकावधौ 'मनसा' ततक्षुः संपादितवन्तः । ऋभूणां सत्यसंकल्पत्वात् तत्संकल्प-
मात्रेण इन्द्रस्याश्चौ संपन्नाक्रियर्थः । ते ऋभवः 'शमीभिः' ग्रहचमसादिनिष्पादनरूपैः कर्मभिः 'यज्ञम्'
अस्मदीयम् 'आशत' व्यासवन्तः । 'अपः अमः' इत्यादिषु पङ्क्तिशतिसंख्याकेषु कर्मनामसु 'शमी शमी'
(नि. २. १. २३) इति पठितम् ॥ वचोयुजा । वचसा युञ्जाने । 'मत्सूद्विप्' इत्यादिना क्तिप् ।
'सुपां सुलुक्' इत्यादिना विभक्तेः आकारः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः । ततक्षुः । 'तक्षू' त्वक्षू तनूकरणे ।
लिटि झेः उदादेशः । पादादिवादिनिघातः । शमीभिः । शमयन्ति पापानीति शम्यः कर्माणि ।
औणादिकः इन् । 'कृदिकारादन्तिनः' (पा. सू. ४. १. ४५ ग.) इति डीप् । वृषादिवादाद्बु-
दात्तः । आशत । 'अश्रू' व्यासौ । लङि झस्य अदादेशः । 'स्वादिभ्यः भुः' । तस्य 'बहुलं छन्दसि'
इति लुक् । आडागमः । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः ॥

१. च-छ-फ-इत्यष्टचं तृतीयम् । २. ढ-युज्येते ।

तक्षन्नासत्याभ्यां परिज्मानं सुखं रथम् । तक्षन्धेनुं सबर्दुधाम् ॥ ३ ॥

तक्षन् । नासत्याभ्याम् । परिज्मानम् । सुखम् । रथम् । तक्षन् । धेनुम् । सबः ऽदुधाम् ॥ ३ ॥

१ नासत्याभ्याम् अश्विदेवप्रीत्यर्थं १ रथं १ तक्षन् ऋभवो देवाः कंचिद्व्यमतक्षन् तक्षणेन संपादित-
वन्तः । कीदृशम् । १ परिज्मानं परितो गन्तारं १ मुखं उपर्युपवेशने सुखकरम् । किंच १ धेनुं कांचिद्वा
१ तक्षन् । धातूनामनेकार्थत्वात् तक्षतिरत्र संग्रहनावाची । कीदृशीं धेनुम् । १ सबर्दुधां सबरः क्षीरस्य
दोग्धीम् ॥ तक्षन् । ‘ बहुलं छन्दमि ’ (पा. सू. ६. ४. ७५) इति अडभावः । नासत्याभ्याम् । न
विद्यते सत्यं ययोस्तौ असत्यौ । न असत्यौ नासत्यौ । ‘ नभ्राण्णपात् ’ (पा. सू. ६. ३. ७५) इत्या-
दिना नलोपाभावः । परिज्मानम् । अजेः परिपूर्वस्य ‘ श्वन्धुधन् ’ (उ. सू. १. १५७) इत्यादिना
मन्प्रत्यये अकारलोपः आद्युदात्तत्वं च निपातनात् । सबर्दुधाम् । सबः पयः दोग्धीति सबर्दुधा । ‘ दुहः
कव्यश्च ’ (पा. सू. ३. २. ७०) इति कप् । सबर् इति रेफान्तं प्रातिपदिकं क्षीरवाची इति संप्र-
दायविदः । कपः पिप्वादानुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव शिष्यते । समासे ऋदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः ॥

द्वितीये छन्दोमे वैश्वदेवशस्त्रे ‘ युवाना पितरा पुनः ’ इति आर्भवसूचः । द्वितीयस्य ‘ अग्नि वो
देवम् ’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ मही द्यौः पृथिवी च नो युवाना पितरा पुनरिति तृचौ ’ (आश्व. श्रौ. ८.
१०) इति ॥

युवाना पितरा पुनः सत्यमन्त्रा ऋजूयवः । ऋभवो विष्टीयक्रत ॥ ४ ॥

युवाना । पितरा । पुनरिति । सत्यमन्त्राः । ऋजूयवः । ऋभवः । विष्टी । अक्रत ॥ ४ ॥

१ ऋभव एतन्नामका देवाः पितरौ स्वकीयौ मातापितरौ पूर्वं वृद्धावपि १ पुनः १ युवाना तस्मिन्
१ अक्रत कृतवन्तः । कीदृशाः । १ सत्यमन्त्राः अवितथमन्त्रसामर्थ्योपेताः । पुरश्चरणाद्यनुष्ठानेन सिद्ध-
मन्त्रत्वात् यद्यत्फलमुद्दिश्य मन्त्राः प्रयुज्यन्ते तत्फलं तथैव संपद्यते । तस्मात् जीर्णयोः पित्रोर्युवावं
संपादयितुं समर्था इत्यर्थः । १ ऋजूयवः ऋजुतामात्मन इच्छन्तः छलरहिता इत्यर्थः । अत एव एतेषामनु-
ष्ठिता मन्त्राः सिध्यन्ति । १ विष्टी विष्टयो व्याप्तियुक्ताः । सर्वेषु कार्येषु एतदीयस्य मन्त्रसामर्थ्यस्या-
प्रतिघातोऽत्र व्याप्तिरुच्यते । ऋभुशब्दं यास्क एवं निर्वक्ति—‘ ऋभव उरु भान्तीति वर्तेन भान्तीति
वर्तेन भवन्तीति वा ’ (निरु. ११. १५) इति ॥ युवाना । युवन्शब्दो यौतेः कनिनन्तो निष्वादाद्यु-
दात्तः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इत्यादिना विभक्तेः आकारः । पितरा । पूर्ववदाकारः । सत्यमन्त्राः । बहुव्रीहौ
पूर्वपदप्रकृतिस्वरः । ऋजुशब्दो भावपरः । ऋजुत्वमात्मन इच्छन्ति । क्यच् । ‘ अकृत्सार्वधातुकयोर्दीर्घः ’
(पा. सू. ७. ४. २५) इति दीर्घः । ‘ क्यच्छन्दसि ’ (पा. सू. ३. २. १७०) इति उप्रत्ययः ।
प्रत्ययस्वरः । विष्टी । ‘ त्रिषु व्यासौ ’ । ‘ क्तिच्क्ता च संज्ञायाम् ’ (पा. सू. ३. ३. १७४) इति
क्तिच् । ‘ तितुत्र ’ इत्यादिना इट्प्रतिबन्धः । तस्मात् जसः ‘ इयाडियाजीकाराणामुपसंख्यानम् ’
(पा. सू. ७. १. ३९. १) इति तस्य ईकारादेशः । स च ‘ अलोऽन्यस्य ’ (पा. सू. १.
१. ५२) इति सकारस्य भवति । ततः ‘ आद्रुणः ’ इति गुणे कृते ‘ प्रथमयोः पूर्वमवर्णः ’ (पा.
सू. ६. ३. १०२) इति पूर्वसवर्णदीर्घः । नं बाधित्वा परत्वात् ‘ जमि च ’ (पा. सू. ७. ३. १०९)
इति ह्रस्वस्य गुणेन भवितव्यमिति चेत्, न । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् । अक्रत । कृजो लुङ् ।
आत्मनेपदम् । अस्य अदादेशः । ‘ मन्त्रे घस ’ (पा. सू. २. ४. ८०) इत्यादिना च्लेलुक् । यणादेशः ।
अडागमः । निषातः ॥

सं वो मदासो अग्मतेन्द्रेण च मरुत्वता आदित्येभिश्च राजभिः ॥ ५ ॥

सम् । वः । मदासः । अग्मत । इन्द्रेण । च । मरुत्वता । आदित्येभिः । च । राजभिः ॥ ५ ॥

हे ऋभः । वः युष्माकं संबन्धिनः । मदासः मदहेतवः सोमाः । इन्द्रेण च आदित्येभिः आदित्यैः च सम् अग्मत संगताः । ऋभूणामिन्द्रादित्यैः सह सोमपानं तृतीयसवनेऽस्ति । अत एव आवाहननिगदः आश्वलायनेनैवं पठितः—‘ इन्द्रमादित्यवन्तमृभुमन्तं विभुमन्तं वाजवन्तं बृहस्पतिवन्तं विश्वदेव्यावन्तमावह ’ (आश्व. श्रौ. ५. ३) इति । कीदृशेनेन्द्रेण मरुत्वता मरुद्भिर्युक्तेन । अत एव मन्त्रान्तरमेवमाज्ञायते—‘ मरुद्भिरिन्द्र सख्यं ते अस्तु ’ (क्र. सं. ८. ९६. ७) इति । कीदृशैरादित्येभिः । ‘ राजभिः दीप्यमानैः ॥ मदासः । माद्यति एभिरिति मदाः सोमाः । ‘ मदोऽनुपसर्गो ’ (पा. सू. ३. ३. ६७) इत्यप् । तस्य पिच्चादनुदात्तत्वम् । धातुस्वर एव शिष्यते । ‘ आज्ञसेरसुक् ’ इति जसः असुगागमः । अग्मत । गमेः संपूर्वात् लुङ् । ‘ समो गम्युच्छि ’ (पा. सू. १. ३. २९) इत्यादिना आत्मनेपदम् । अस्य अदादेशः । ‘ मन्त्रे घस ’ इत्यादिना च्लेलुक् । ‘ गमहन ’ (पा. सू. ६. ४. ९८) इत्यादिना उपधालोपः । ‘ व्यवहिताश्च ’ इति समो व्यवहितप्रयोगः । निघातः । मरुत्वता । मरुतोऽस्य सन्तीति मरुत्वान् । ‘ तसौ मत्वर्थे ’ (पा. सू. १. ४. १९) इति भसंज्ञाया पदसंज्ञाया बाधितत्वात् जश्वाभावः । ‘ ज्ञयः ’ (पा. सू. ८. २. १०) इति मतुपो वत्वम् । आदित्येभिः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. ७. १. १०) इति भिस ऐसादेशाभावे ‘ बहुवचने झल्येत् ’ इति एत्वम् । राजभिः । राजन्दाब्दस्य कनिनन्तत्वेन निष्वादाद्युदात्तत्वम् ॥ ॥ १ ॥

उत त्वं चमसं नवं त्वष्टुर्देवस्य निष्कृतम् । अकर्तं चतुरः पुनः ॥ ६ ॥

उत । त्वम् । चमसम् । नवम् । त्वष्टुः । देवस्य । निःस्कृतम् । अकर्तं । चतुरः । पुनरिति ॥ ६ ॥

उत अपि च त्वष्टुः एतन्नामकस्य देवस्य संबन्धी तक्षणव्यापारः नवं नूतनं त्वं चमसं तं सोमधारणक्षमं काष्ठपात्रविशेषं निष्कृतं निःशेषेण संपादितमकरोदिति शेषः । तक्षणव्यापारकुशलस्य त्वष्टुः शिष्याः ऋभवः तेन निर्मितं तमेकं चमसं पुनरपि चतुरः अकर्तं चतुर्धा विभक्तान् चमसान् कृतवन्तः । एकस्य चतुर्विधस्वरूपकरणरूपोऽयमर्थो मन्त्रान्तरेऽपि विस्पष्टः—‘ एकं चमसं चतुरः कृणोतन ’ (क्र. सं. १. १६१. २) इति ॥ नवम् । ‘ णु स्तुतौ ’ । नूतन इति नवम् । कर्मणि अप्रत्ययः । स हि घञोऽपवाद्भवान् घञर्थं सर्वत्र भवति । घञप्रत्ययश्च ‘ अकर्तरि च कारके संज्ञायाम् ’ (पा. सू. ३. ३. १९) इति कर्तृव्यतिरिक्ते सर्वत्र कारके भवति । यद्यपि तत्र संज्ञायां इत्युक्तं तथापि चकारस्य संज्ञान्यभिचारार्थत्वात् असंज्ञायामपि भवत्येव । संबध्यते इति संबन्धः । कर्मणि घञ् इत्युक्तम् । त्वष्टुः । ‘ तश्च त्वश्च तनूकरणे ’ । औणादिकस्तुन । उदित्वात्पक्षे इडभावः (पा. सू. ७. २. ४४) । ‘ स्कोः संयोगाद्योरन्ते च ’ (पा. सू. ८. २. २९) इति ककारलोपः । निष्कृतम् । कृञो निरुपसृष्टात् कर्मणि क्तः । प्रादिसमासे ‘ नित्यं समासेऽनुब्रणपदस्य ’ (पा. सू. ८. ३. ४५) इति पत्वम् । अत्र ‘ कर्तृकर्मणोः कृति ’ (पा. सू. २. ३. ६५) इति प्राप्ता पृष्ठी यद्यपि ‘ न लोकाव्यय ’ (पा. सू. २. ३. ६९) इति निषिद्धा तथापि कर्तुः शेषत्वेन विवक्षितत्वात् ‘ कर्तृकरणयोस्तृतीया ’ (पा. सू. २. ३. १८) इत्येतस्याः प्राप्तेः शैषिकी पृष्ठी (पा. सू. २. ३. ५०) । यथा कर्मणि शेषत्वेन विवक्षिते मापाणामभीयात्

इति । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति निम्न उदात्तत्वम् । अकृतं अकृतम् । कृजो लुङि अस्य व्यत्ययेन तादेशः । ‘ मन्त्रे घस ’ इत्यादिना च्लेर्लुक् । ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति तिङ् आर्धधातुकत्वात् ङिष्वाभावेन गुणः । चतुरः । ‘ चतुरः शसि ’ (पा. सू. ६. १. १६७) इत्युकार उदात्तः । पुनः । स्वरादिष्वाद्युदात्तः पठितः ॥

तृतीये छन्दोमे वैश्वदेवशस्त्रे ‘ ते नो रत्नानि धत्तन् ’ इति द्वे ऋचावार्भव्यौ । ‘ तृतीयस्यागन्म मह ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ इन्द्र इषे ददातु नस्ते नो रत्नानि धत्तन्त्येका द्वे च ’ (आश्व. श्रौ. ८. ११) इति ॥

ते नो रत्नानि धत्तन् त्रिरा साप्तानि मुन्वते । एकमेकं सुशस्तिभिः ॥ ७ ॥

ते । नः । रत्नानि । धत्तन् । त्रिः । आ । साप्तानि । मुन्वते । एकम् ऽ एकम् । सुशस्तिभिः ॥ ७ ॥

पूर्वास्त्वृक्षु ये प्रतिपादिता ऋभवः । ते चूयं । सुशस्तिभिः शोभनैरस्मदीयशंसनैर्युक्ताः सन्तः । नः अस्माकं सबन्धिने । मुन्वते सोमाभिषयं कुर्वते यजमानाय । रत्नानि रमणीयानि सुवर्णमणिमुक्तादीनि धनानि । एकमेकं क्रमेण प्रत्येकं धत्तन् प्रयच्छत । सुवर्णादीनां मध्ये प्रतिद्रव्यं यावदपेक्षितं तावदिति विवक्षया एकमेकमित्युक्तम् । कीदृशानि रत्नानि । त्रिरा त्रिवारम् आवृत्तानि । उत्तमानि मध्यमान्यधमानि च इत्येवं रत्नानां त्रिरावृत्तिः । किंच । साप्तानि सप्तसंख्यानिष्पन्नवर्गरूपाणि कर्माणि च धत्तन् संपादयत । कीदृशानि साप्तानि । त्रिरा त्रिवारम् आवृत्तानि । अग्न्याधेयदर्शपूर्णमासादीनां सप्तानां हविर्यज्ञानामेको वर्गः । आपासनहोमो वैश्वदेवमित्योदीनां सप्तानां पाकयज्ञानां वर्गो द्वितीयः । अग्निष्टोमोऽग्न्यग्निष्टोम इत्यादीनां सप्तानां सोममंस्थानां वर्गस्तृतीयः ॥ रत्नानि । ‘ रमु क्रीडायाम् ’ । ‘ नित् ’ इत्यनुवृत्तौ ‘ रमेस्त च ’ (उ. सू. ३. २९४) इति नप्रत्ययः ; तत्संनियोगेन मकारस्य तकारः । निष्वादाद्युदात्तः । धत्तन् धत् । ‘ तप्तनप्तनथनाश्च ’ इति तशब्दस्य तनादेशः । सप्तानां वर्गः साप्तम् । ‘ सप्तनोऽञ् छन्दसि ’ (पा. सू. ५. १. ६१) इति वर्गे अञ्प्रत्ययः । ‘ नस्तद्धिते ’ (पा. सू. ६. ४. १४४) इति टिलोपः । निष्वादादिवृद्धिः आद्युदात्तत्वं च । अत्र वर्गवचनेनानेन वर्गिणो लक्ष्यन्ते तेन बहुवचनम् । अन्यथा ह्येक एव वर्गस्त्रिरावृत्त इत्येकवचनमेव स्यात् । मुन्वते । ‘ शतुरनुमः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । एकमेकम् । ‘ निरयवीप्सयोः ’ इति वीप्सायां द्विर्भावं । एकशब्द इणः कनन्तो निष्वादाद्युदात्तः । द्वितीयस्यैकशब्दस्य ‘ तस्य परमाग्रेडितम् ’ इति आग्रेडितमंज्ञायाम् ‘ अनुदात्तं च ’ (पा. सू. ८. १. ३) इत्यनुदात्तत्वम् । सुशस्तिभिः । शस्यते आभिरिति शस्तयः ऋचः । ‘ शंसु स्तुतौ ’ । करणे क्तिन् । तस्य क्तिवात् लोपः । शोभनाः शस्तयः इति प्रादिसमासे यद्यपि च क्तिनो निष्वादाद्युदात्तत्वेन कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन तदेव प्राप्तं, तत्तु परेण ‘ मन्क्तिन्व्याख्यान ’ (पा. सू. ६. २. १५१) इत्यादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वेन बाध्यते ॥

अधारयन्त वह्नयोऽभजन्त सुकृत्यया । भागं देवेषु यज्ञियम् ॥ ८ ॥

अधारयन्त । वह्नयः । अभजन्त । सुकृत्यया । भागम् । देवेषु । यज्ञियम् ॥ ८ ॥

वह्नयः चमसादिसाधननिष्पादनेन यज्ञस्य वोढारः ऋभवः । आधारयन्त पूर्व मनुष्यत्वेन मरणयोग्या अपि अमृतत्वलाभेन प्राणान् धारितवन्तः । तथा च मन्त्रान्तरमाध्यायते—‘ मर्तासः सन्तो

अमृतत्वमानशुः ' (ऋ. सं. १. ११०. ४) इति । किंचैते 'सुकृत्यया यज्ञसाधनद्रव्यसंपादन-
रूपेण शोभन'वापारेण 'देवेषु मध्ये स्थिताः 'यज्ञियं यज्ञार्हं 'भागं हविलक्षणम् 'अभजन्त सेवितवन्तः ।
अयमर्थः 'सौधन्वना यज्ञियं भागमानश' (ऋ. सं. ३. ६०. १) इत्यादिमन्त्रान्तरे विस्पष्टः ।
ब्राह्मणेऽपि 'ऋभवो वै देवेषु तपसा सोमपीथमभ्यजयन्' (ऐ. ब्रा. ३. ३०) इत्याद्युपाख्यानं
विस्पष्टम् ॥ बह्वयः । नित् 'इत्यनुवृत्तौ 'वहिश्चिः' इत्यादिना निप्रत्ययः । अभ-
जन्त । पादादित्वादिनिघातः । सुकृत्यया । 'विभाषा कृवृपोः' (पा. सू. ३. १. १२०) इति
कृजः कर्मणि कथप् । शोभनं कृत्यं यस्या भजनक्रियायाः सा सुकृत्या । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं
बाधित्वा 'नञ्मुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ननु कृत्यशब्दे कथपः पित्रेनानुदात्तत्वात् धातुस्वरे-
णादिरुदात्तः । ततश्च 'आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि' (पा. सू. ६. २. ११९) इत्यनेनाद्युदात्तत्वेन
भवितव्यम् । तेन हि पुरस्तादपवादेन परमपि 'नञ्मुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वं बाध्यते इत्युक्तम् ।
एवं तर्हि 'कृजः श च' (पा. सू. ३. ३. १००) इति स्त्रियां भावे क्यप्रत्ययान्तः कृत्याशब्दः ।
कथपः पित्रेऽपि व्यत्ययेनोदात्तत्वम् । प्रादिसमासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन तदेव शिष्यते । भागम् ।
'कर्पात्वनः' (पा. सू. ६. १. १५९) इत्यन्तोदात्तः । यज्ञियम् । यज्ञमर्हतीत्यर्थे 'यज्ञत्विभ्यां
यस्वजौ' (पा. सू. ५. १. ७१) इति घः । तस्य द्व्यदेशः । प्रत्ययस्वरः ॥ ॥ २ ॥

'इहेन्द्राग्नी' इत्यादिकं षडृचं चतुर्थं सूक्तम् । तस्य ऋषिच्छन्दसी पूर्ववत् । देवता त्वनुक्रम्यते—'इह
पर्वेन्द्राग्रम्' इति । विनियोगस्तु—अग्निष्टोमे अच्छावाकशस्त्रे 'इहेन्द्राग्नी उप ह्वये' इति सूक्तम् ।
'स्तोत्रमग्रे शस्त्रात्' इति श्वष्ट्रे 'इहेन्द्राग्नी उपेयं वामस्य मन्मन इति नव' (आश्व. श्रौ. ५. १०)
इति सूत्रितत्वात् । तथा अभिष्टवपडहं प्रातःसवने अच्छावाकशस्त्रे स्तोमातिशंसनार्थमेतदेव सूक्तम् ।
तथा च सूत्रितम् 'अभिष्टवपृष्ठयाहानि' इत्युपक्रम्य—'इहेन्द्राग्नी इन्द्राग्नी आ गतम्' (आश्व. श्रौ. ७.
५) इति ॥

इहेन्द्राग्नी उप ह्वये तयोरिस्तोममुश्मसि । त्वा सोमं सोमपातमा ॥ १ ॥

इह । इन्द्राग्नी इति । उप । ह्वये । तयोः । इत् । स्तोमम् । उश्मसि । ता । सोमम् । सोमऽपातमा ॥ १ ॥

'इह अस्मिन्कर्मणि 'इन्द्राग्नी देवा' 'उप 'ह्वये आह्वयामि 'तयोरित् इन्द्राग्न्योरेव 'स्तोमं स्तोत्रं
'उश्मसि कामयामहे । 'सोमपातमा अतिशयेन सोमं पानुं क्षमौ तौ द्वौ देवौ 'सोमं पिबताम्' इति
शेषः ॥ इन्द्राग्नी । अत्र देवताद्वन्द्वेऽपि पूर्वपदस्य आनङ् न भवति । तत्र हि द्वन्द्वे इत्यनुवृत्तौ पुनर्द्वन्द्व-
ग्रहणात् लोकप्रसिद्धस्याहवर्णयामेव द्वन्द्वे आनङ् इत्युक्तम् (का. ६. ३. २६) । तस्मात् अत्र अवग्रहे
ह्रस्व इन्द्रशब्दः । 'समासस्य' इत्यन्तोदात्तत्वम् । 'देवताद्वन्द्वे च' (पा. सू. ६. २. १४१)
इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वं तु न भवति । अग्निशब्दस्यानुदात्तादिष्वेन 'नोत्तरपदेऽनुदात्तादौ' (पा.
सू. ६. २. १४२) इति प्रतिषेधात् । उश्मसि । 'वश कान्तौ' । लटो मस् । 'इदन्तो मसि' (पा.
सू. ७. १. ४६) इति इकारोपजनः । अदादित्वात् णपो लुक् । मसेडित्वात् 'ग्रहिज्या' इत्यादिना
संप्रसारणम् । ता सोमपातमा । उभयत्र 'सुपां मुलुक्' इति आकारः ॥

ता यज्ञेषु प्र शंसतेन्द्राग्नी शुम्भता नरः । ता गायत्रेषु गायत ॥ २ ॥

ता । यज्ञेषु । प्र । शंसत । इन्द्राग्नी इति । शुम्भत । नरः । ता । गायत्रेषु । गायत ॥ २ ॥

हे नरः मनुष्याः ऋत्विजः ता पूर्वोक्तौ तौ इन्द्राग्नी यज्ञेषु अनुष्ठीयमानकर्मसु प्र शंसत शस्त्रैः । तथा शुम्भत नानाविधैरलंकारैः शोभितौ कुरुत । तथा ता पूर्वोक्तौ ताविन्द्राग्नी गायत्रेषु गायत्री-च्छन्दस्केषु मन्त्रेषु सामरूपेण गायत ॥ ता । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । शुम्भत । अस्य संहितायाम् ' अन्येषामपि दृश्यते ' (पा. सू. ६. ३. १३७) इति दीर्घः ॥

ता मित्रस्य प्रशस्तय इन्द्राग्नी ता हवामहे । सोमपा सोमपीतये ॥ ३ ॥

ता । मित्रस्य । प्रशस्तये । इन्द्राग्नी इति । ता । हवामहे । सोमपा । सोमपीतये ॥ ३ ॥

मित्रस्य स्नेहविषयस्य मम अनुष्ठातुः प्रशस्तये ता पूर्वोक्तौ देवौ संपद्येताम् इति शेषः । यद्वा । मित्रस्य मम संबन्धिनौ ताविन्द्राग्नी प्रशस्तये प्रशंसितुमिच्छामः इति शेषः । सोमपा सोमपान-क्षमौ ता पूर्वोक्तौ इन्द्राग्नी सोमपीतये सोमपानार्थं हवामहे आह्वयामः ॥ प्रशस्तये । ' तुमर्थाच्च भाववचनात् ' (पा. सू. २. ३. १५) इति चतुर्थी । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वं बाध्निवा ' तादौ च निति कृत्यतौ ' (पा. सू. ६. २. ५०) इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । सोमपीतये । सोमस्य पीतिर्यस्मिन्कर्मणि तस्मै । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सोमस्य पीतिः इति तत्पुरुषे वा दासीभारादिवात् पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

उग्रा सन्ता हवामहे उपेदं सवनं सुतम् । इन्द्राग्नी एह गच्छताम् ॥ ४ ॥

उग्रा । सन्ता । हवामहे । उपे । इदम् । सवनम् । सुतम् । इन्द्राग्नी इति । आ । इह । गच्छताम् ॥ ४ ॥

सुतम् अभिषवोपेतम् इदम् अनुष्ठीयमानं सवनं प्रातःसवनादिरूपं कर्म उप सामीप्येन प्राप्तुम् उग्रा सन्ता वैरिवधादिषु क्रूरौ सन्तौ देवौ हवामहे आह्वयामः । इन्द्राग्नी देवौ इह कर्मणि आ गच्छताम् ॥ सन्ता । अस्तेः शतरि ' शसोरहोपः ' । सवनं सुतम् इति द्वयं ' सेमं नः स्तोममा गहि ' (क्र. सं. १. १६. ५) इत्यत्रोक्तम् ॥

ता महान्ता सदस्पती इन्द्राग्नी रक्ष उब्जतम् । अप्रजाः सन्तु अत्रिणः ॥ ५ ॥

ता । महान्ता । सदस्पती इति । इन्द्राग्नी इति । रक्ष । उब्जतम् । अप्रजाः । सन्तु । अत्रिणः ॥ ५ ॥

तौ पूर्वोक्तौ इन्द्राग्नी रक्षः राक्षसजातिम् उब्जतम् ऋजु कुरुत क्रौर्यं परित्याजयतमित्यर्थः । कीदृशौ । महान्ता महान्तौ गुणैरधिकौ सदस्पती सभापालकौ । तयोः प्रसादात् अत्रिणः भक्षकाः । राक्षसाः अप्रजाः अनुत्पन्नाः सन्तु ॥ महान्ता । ' सान्तमहतः संयोगस्य ' (पा. सू. ६. ४. १०) इति दीर्घः । सदस्पती । सदसः प्रती इति समासे पठ्या लुकि प्रातिपदिकसकारस्य स्वभावावच्छान्दसः । ' उभे वनस्पत्यादिषु युगपत् ' (पा. सू. ६. २. १४०) इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । इन्द्राग्नी । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । अप्रजाः । प्रजायन्ते इति प्रजाः । ' अन्येष्वपि दृश्यते ' (पा. सू. ३. २. १०१) इति जनेः डप्रत्ययः । न प्रजाः अप्रजाः । प्रजाशब्दस्य बहुव्रीहौ हि ' नियमसिच प्रजामेधयोः ' (पा. सू. ५. ४. १२२) इति असिजादेशः स्यात् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरः । अत्रिणः । तृजन्तस्य अतृशब्दस्य जसञ्छान्दसः इनुडागमः । ' चितः ' इति ककार उदात्तः । तस्य यणादेशो ' उदात्तयणो ह्रस्वर्वात् ' (पा. सू. ६. १. १७४) इति इकार उदात्तः ॥

तेन सत्येन जागृतमधि प्रचेतुने पदे । इन्द्राग्नी शर्म यच्छतम् ॥ ६ ॥

तेन । सत्येन । जागृतम् । अधि । प्रचेतुने । पदे । इन्द्राग्नी इति । शर्म । यच्छतम् ॥ ६ ॥

हे 'इन्द्राग्नी' सत्येन अवश्यफलप्रदानादवितथेन तेन अस्माभिरनुष्ठितेन कर्मणा प्रचेतुने प्रक-
र्षेण फलभोगज्ञापके पदे स्वर्गलोकादिस्थाने अधि जागृतं आधिक्येन सावधानौ भवतम् । ततः
अस्मभ्यं शर्म यच्छतं सुखं गृहं वा दत्तम् । 'गयः कृदरः' इत्यादिषु द्वाविंशतिसंख्याकेषु गृहनामसु
'शर्म वर्म' (नि. ३. ४. २१) इत्युक्तम् ॥ जागृतम् । 'जागृ निद्राक्षये' । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः'
इति शपो लुक् । 'तिङ्ङतिङः' इति निघातः । प्रचेतुने । 'चित्ती संज्ञाने' इत्यस्मात् ण्यन्तात् बाहु-
लकादौणादिक उनप्रस्थयः । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्वम् । इन्द्राग्नी । 'इहेन्द्राग्नी' इत्यत्रोक्तम् ।
आमन्त्रितवादाद्युदात्तस्वमत्र विशेषः । शृणाति हिनस्ति दुःखमिति शर्म । 'शृ हिंसायाम्' ।
'अन्येभ्योऽपि इत्यन्ते' इति मनिन् । यच्छतम् । 'इपुगमियमां छः' (पा. सू. ७. ३. ७७)
इति छः ॥ ॥ ३ ॥

'प्रातर्युजा' इत्यादिक्रमेकविंशत्युचं पञ्चमं सूक्तम् । तस्य ऋषिच्छन्दसी पूर्ववत् । देवताविशेष-
स्वनुक्रम्यते—'प्रातर्युजा सैका चतस्र आश्विन्यस्तथा सावित्र्य आग्नेर्यौ द्वे देवीनामेकैकेन्द्राणीवरुणा-
न्यग्नायीनां द्यावापृथिव्ये पार्थिवी पृथ्वीण्योऽतो देवा देवी वा' इति । 'सूक्तसंख्यानुवर्तते' इत्यस्मिन्
खण्डे 'अनिरुक्ता संख्या विंशतिः' (अनु. १२. ४) इति परिभाषितत्वात् 'प्रातर्युजा' इति
सूक्ते संख्याविशेषपस्यानिरुक्ता संख्या विंशतिसंख्या द्रष्टव्या । सा च विंशतिः एकयाधिकया सह वर्तते
इति सैका । तत्रादौ चतस्र ऋचः आश्विदेवताकाः । पञ्चमीमारभ्य अष्टम्यन्ताः चतस्रः सवितृदेवताकाः ।
नवमी दशमी चोभे अग्निदेवताके । एकादश्या ऋचो देवसंबन्धिन्यो देव्यो देवताः । द्वादश्या इन्द्रवरुणा-
ग्निपत्न्य इन्द्राणीवरुणान्यग्नाय्यो देवताः । त्रयोदशीचतुर्दश्या द्यावापृथिवीदेवताके । पञ्चदशी पार्थिवी ।
षोडश्याद्याः पद विष्णुदेवत्याः । षोडशी कृत्स्नदेवत्या वा । अत्र सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः । प्रातरनुवाके
आश्विने क्रतौ 'प्रातर्युजा वि बोधय' इति चतस्र ऋचः । सूत्रितं च—'अथाश्विन एषो उपाः प्रातर्यु-
जेति चतस्रः' (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति । आश्विनग्रहस्य 'प्रातर्युजा' इत्येका पुरोनुवाक्या ।
'द्विदेवस्यश्नन्ति' इति खण्डे सूत्रितम्—'आश्विनस्य प्रातर्युजा वि बोधय' (आश्व. श्रौ. ५. ५) इति ॥

प्रातर्युजा वि बोधय आश्विनावेह गच्छताम् । अस्य सोमस्य पीतये ॥ १ ॥

प्रातःऽयुजा । वि । बोधय । आश्विनौ । आ । इह । गच्छताम् । अस्य । सोमस्य । पीतये ॥ १ ॥

अत्र होता अध्वर्युमुद्दिश्य ब्रूते । हे अध्वर्यो प्रातर्युजा प्रातःसवनग्रहेण संयुक्तावश्विनौ देवौ वि
बोधय विशेषेण प्रबुद्धौ कुरु । आश्विनौ प्रबुद्धौ चाश्विनौ देवौ अस्य अभिषवसंस्कारयुक्तस्य
सोमस्य पीतये पानाय इह कर्मणि आ गच्छताम् ॥ प्रातर्युजाते गृह्यमाणेन ग्रहेण सहेति प्रात-
र्युजा । 'सस्सूद्विप' इत्यादिना क्तिप् । 'सुपां सुलुक्' इति आकारः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्वम् ।
अस्य । 'ऊडिडम्' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । पीतये । व्यत्ययेन क्तिन् उदात्तत्वम् ॥

१. ढ-देवताविशेषास्वनुक्रम्यन्ते । २. त-प-कृत्स्नदेवदेवत्या । ३. ढ-प्रातःसवने ग्रहेण ।

४. छ-त-श-प-ह-प्रबुद्धौ, तौ आश्विनौ ।

या सुरथा रथीतमोभा देवा दिविस्पृशा । अश्विना ता हवामहे ॥ २ ॥

या । सु॒रथा । र॒थिऽत॒मा । उ॒भा । दे॒वा । दि॒विऽस्पृ॒शा । अ॒श्विना । ता । ह॒वाम॒हे ॥२॥

१या १उभा १अश्विना १देवा यावुभावश्विनौ देवौ १सुरथा शोभनरथयुक्तौ १रथीतमा रथिनां मध्ये अतिशयेन रथिनौ १दिविस्पृशा द्युलोकनिवासिनौ १ता १हवामहे तादृशावश्विनावाह्वयामहे ॥ या इत्यादिष्वष्टसु पदेषु 'सुपां सुलुक्' इति द्विवचनस्य आकारः । सुरथा । शोभनो रथो ययोस्तौ सुरथौ । समासान्तोदात्तत्वापवादं बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरं बाधित्वा 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वे प्राप्ते 'आद्युदात्तं ब्रच्छन्दसि' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । रथीतमा । 'अन्येषामपि दृश्यते' (पा. सू. ६. ३. १३७) इति संहितायाम् इकारस्य दीर्घत्वम् । दिविस्पृशा । दिवि स्पृशतः इति दिविस्पृशौ । 'किप् च' इति किप् । 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' (पा. सू. ६. ३. १४) इति अलुक् । 'गतिकार-कोपपदास्कृत्' इति कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

या वां कशा मधुमत्यश्विना सूनृतावती । तया यज्ञं मिमिक्षतम् ॥ ३ ॥

या । वा॒म् । क॒शा । म॒धु॒ऽम॒ती । अ॒श्विना । सू॒नृता॒ऽवती । तया॑ । य॒ज्ञम् । मि॒मि॒क्ष॒तम् ॥३॥

१अश्विना हे अश्विनौ देवौ १वां युवयोः संबन्धिनी १या १कशा अश्वताडनी विद्यते १तया सहागस्य १यज्ञम् अस्मदीयं १मिमिक्षतं सोमरसेन सेक्तुमिच्छतम् । कशायाश्चान् दृढं ताडयित्वा सहसा समागत्य भवद्विपयां सोमरसाहुतिं निष्पादयितुमुद्युक्तौ भवतमित्यर्थः । कीदृशी कशा । 'मधुमती' । 'अर्णः क्षोदः' इत्यादिषु एकशतसंख्याकेषु उदकनामसु 'मधु पुरीषम्' (नि. १. १२. ११) इति पठितम् । तस्मात् उदकवतीत्युक्तं भवति । अश्वस्य शीघ्रगत्या यन् स्वेदोदकं स्रवति तेनेयं कशा क्लिष्यत्यर्थः । १सूनृतावती प्रियसत्यवाग्युक्ता । तीव्रेण कशाताडनेन यो ध्वनिर्निष्पद्यते ताडनवेलायाम् अश्वारूढेन च य आक्रोशः क्रियते तदुभयं शीघ्रगमनहेतुत्वेन यजमानस्व प्रियम् । यद्वा । 'श्लोकः धारा' इत्यादिषु सप्तपञ्चाशद्वाङ्नामसु 'कशा धिपणा' (नि. १. ११. ४३) इति पठितम् । अश्विनोर्यां वाक् मधुमती माधुर्योपेता पारुष्यरहिता सूनृतावती प्रियस्वसत्यवोपेता फलप्रदानविषयेत्यर्थः । तया वाचा युक्तौ यज्ञं मिमिक्षतमिति योजनीयम् ॥ कशा । 'कश गतिशतनयोः' । पचाद्यच् । वृषादित्वादाद्युदात्तः । सूनृतावती । 'ऊन परिहाणे' । सुष्ठु ऊनयति अप्रियम् इति सून् । तथाविधम् ऋतं सत्यं यस्यां वाचि सा सूनृता । 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वं बाधित्वा 'परादिब्रच्छन्दसि बहुलम्' इति ऋकार उदात्तः । सा यस्या अस्ति सा कशा सूनृतावतीति कशायाः संज्ञा । एवंनोमा या कशेत्यर्थः । 'संज्ञायाम्' (पा. सू. ८. २. ११) इति मनुषो वत्वम् । मिमिक्षतम् । मिहेः सन् । 'हलन्ताच्च' (पा. सू. १. २. १०) इति कित्वाद्गुणाभावः । ढावकत्वपरवानि ॥

नहि वामस्ति दूरके यत्रा रथेन गच्छथः । अश्विना सोमिनो गृहम् ॥ ४ ॥

न॒हि । वा॒म् । अ॒स्ति । दू॒रके । य॒त्र । र॒थेन॑ । ग॒च्छ॒थः । आ॒श्विना । सो॒मिनः॑ । गृ॒हम् ॥ ४ ॥

‘अधिना हे अश्विनौ देवौ युवां’ सोमिनः सोमवतो यजमानस्य गृहं प्रति रथेन गच्छथः स मार्गो वां युवयोः दूरे दूरदेशे नहि अस्ति न वर्तते खलु । यद्वा । यत्र गृहं गच्छथः तच्च गृहं दूरे न भवति ॥ नहि । ‘एवमादीनामन्तः’ इत्यन्तोदात्तः । अस्ति । ‘चादिलोपे विभाषा’ इति निघाताभावः । अत्र हि गृहं दूरे च नास्ति युवां च रथेन गच्छथः इति समुच्चयश्चार्थो गम्यते, चशब्दो न प्रयुज्यते इति चलोपे प्रथमा तिङ्भिभक्तिरस्तीति । यत्र । ‘निपातस्य च’ इति संहितायां दीर्घत्वम् । गच्छथः । इयं यद्यपि न प्रथमा तथापि यत्र इति यद्वृत्तयोगात् न निघातः ॥

व्यूढस्य द्वितीये छन्दोमे वैश्वदेवशस्त्रे ‘हिरण्यपाणिमृतये’ इति सावित्र्यश्रतस्रः । ‘द्वितीयस्य’ इति खण्डे सूत्रितं—‘हिरण्यपाणिमृतय इति चतस्रो मही द्यौः पृथिवी च नः’ (आश्व. श्रौ. ८. १०) इति ॥

हिरण्यपाणिमृतये सवितारमुप ह्वये । स चेत्ता देवता पदम् ॥ ५ ॥

हिरण्यपाणिम् । उतये । सवितारम् । उप । ह्वये । सः । चेत्ता । देवता । पदम् ॥ ५ ॥

उतये अस्मद्वक्ष्यणार्थं सवितारं देवम् उप ह्वये आह्वयामि । सः च सविता देवः एतन्मन्त्र-प्रतिपाद्यदेवता भूत्वा पदं यजमानेन प्राप्त्यं स्थानं चेत्ता ज्ञापयिता भवति । कीदृशं सवितारम् । हिरण्यपाणिं यजमानाय दातुं हस्ते सुवर्णधारिणम् । यद्वा । देवकर्तृके यागे सविता स्वयमृत्विग्भूत्वा ब्रह्मत्वेन अवस्थितः । तदानीं कस्यांचिदिष्टौ अध्वर्यवः तस्मै सवित्रे ब्रह्मणे प्राशिन्ननामकं पुरोडाशभागं दत्तवन्तः । तच्च प्राशिन्नं हस्ते सवित्रा गृहीतं सत् तदीयपाणिं चिच्छेत् । ततः प्राशिन्नस्य दातारोऽध्वर्यवः सुवर्णमयं पाणिं निर्माय प्रक्षिप्तवन्तः । सोऽयमर्थः कौपीतकिब्राह्मणे समाम्नातः—‘सवित्रे प्राशिन्नं प्रतिजहुस्तत्तस्य पाणी प्रचिच्छेत् तस्मै हिरण्ययौ प्रतिदधुस्तस्माद्विरण्यपाणिरिति स्तुतः’ इति । हिरण्यशब्दं पाणिशब्दं च यास्क एवं निर्वेक्ति—‘हिरण्यं कस्माद्विद्यत आयस्यमानमिति वा ह्रियते जनाज्जनमिति वा हितरमणं भवतीति वा हृदयरमणं भवतीति वा हर्यतेर्वा स्यात्प्रेप्सा-कर्मणः’ (नि. २. १०) इति । तथा ‘पाणिः पणायतेः पूजाकर्मणः’ (नि. २. २६) इति ॥ हिरण्यशब्दो नञ्विषयत्वादाद्युदात्तः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरः । उतये । ‘उदात्तः’ इत्यनुवृत्तौ ‘उतियूतितृतिसाति’ इत्यादिना किनन्तः अन्तोदात्तो निपातितः । सवितारम् । तृचश्चि-त्त्वादन्तोदात्तत्वम् । चेत्ता । ‘चिती संज्ञाने’ । अस्मादन्तर्भावितण्यर्थात्ताच्छील्ये तृन् । ‘अनित्य-मागमशासनम्’ इति इडभावः । निष्वादाद्युदात्तः । देवता । ‘देवात्तल्’ (पा. सू. ५. ४. २७) इति स्वार्थं तल् । ‘लिति’ इति प्रत्ययात्पूर्वमुदात्तत्वम् । पदशब्दः पचाद्यजन्तः । ‘चितः’ इत्यन्तोदात्तः ॥ ॥ ४ ॥

अपां नपातमवसे सवितारमुप स्तुहि । तस्य व्रतान्युश्मसि ॥ ६ ॥

अपाम् । नपातम् । अवसे । सवितारम् । उप । स्तुहि । तस्य । व्रतानि । उश्मसि ॥ ६ ॥

अत्र होता सामगमृत्विजम् अन्यं वा शस्त्रिणं व्रते । अवसे अस्मान् रक्षितुं सवितारम् उप स्तुहि । तस्य सवितुः संबन्धीनि व्रतानि कर्माणि सोमयागादिरूपाणि उश्मसि कामयामहे ।

कीदृशं सवितारम् । 'अपां' नपातं जलस्य न पालकम् । संतापेन शोषकमित्यर्थः ॥ अपाम् । 'उडिदम्' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । नपातम् । 'पा रक्षणे' । अस्य शत्रन्तः पाच्छब्दः । तस्य नञा समासे 'नभ्राणनपात्' इत्यादिना नलोपप्रतिषेध इति वृत्तिकारः । अग्निर्ह्यपो न पानि तच्छोषकत्वात् । तर्हि कथम् अपाम् इति पृथी 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थे' (पा. सू. २. ३. ६९) इति कर्मणि षष्ठ्याः प्रतिषेधात् इति चेत्, तर्ह्येवा शोषलक्षणास्तु । अग्न्यादित्यौ अपां कारणतया संबन्धिनौ 'अग्नेरापः' (तै. आ. ८. २) इति श्रुतेः । 'आदित्याज्जायते वृष्टिः' (मनु. ३. ७६) इति स्मृतेश्च । अस्मिन्पक्षे 'उगिद्वाम्' इति नुमभावोऽपि निपातनादेवेति मन्तव्यम् । पातेः क्विबन्तस्य तुग्वानिपातनात् द्रष्टव्यः । अथवा न पातयति इति नपात् । 'पतु गतौ' इति धातोर्ण्यन्तात्क्रिप् । अग्न्यादित्यौ ह्यपां न प्रापकौ प्रत्युत तच्छोषकौ । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरस्त्वम् । अवसे । 'तुमर्थे सेसेन्' इत्यादिना असेन् । निष्वादाद्युदात्तः । उश्मसि । 'वश कान्तौ' । 'अदिप्रभृतिभ्यः' इति शपो लुक् । 'इदन्तो मसि' इति इकारोपजनः ॥

विभक्तारं हवामहे वसोऽचित्रस्य राधसः । सवितारं नृचक्षसम् ॥ ७ ॥

विऽभक्तारम् । हवामहे । वसोः । चित्रस्य । राधसः । सवितारम् । नृऽचक्षसम् ॥ ७ ॥

वसोः निवासहेतोः चित्रस्य सुवर्णरजतादिरूपेण बहुविधस्य राधस्य धनस्य विभक्तारम् अस्य यजमानस्य एतावद्वनशानम् उचिनमिति विभागकारिणं नृचक्षसं मनुष्याणां प्रकाशकारिणं सवितारं हवामहे । कौरीतिकेन एतस्या ऋचो व्याख्यानरूपे ग्राहणे सवितुर्विभागहेतुत्वम् एवं समामनन्ति— 'यदेतद्वसोश्चित्रं राधस्तदेव सविता विभक्तारभ्यः प्रजाभ्यो विभजति' इति ॥ विभक्तारम् । नृचक्षिवादन्तोदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्त्वेन तदेव शिष्यते । हवामहे । ह्वयतेः 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणम् । वसोः । 'वस निवासे' । 'भृस्वृस्निहि' (उ. सू. १. १०) इत्यादिना उः । 'नि' इत्यनुवृत्तेः निष्वादाद्युदात्तः । राधसः । असुनन्तः निष्वादाद्युदात्तः । नृचक्षसम् । नृन् चष्टे इति नृचक्षाः तं नृचक्षसम् । 'चक्षेर्बहुलं शिब' (उ. सू. ४. ६७२) इति असुन् । शिष्यात् अनौर्ध्वानुकत्वेन ख्याजादेशाभावः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्त्वम् ॥

सखाय आ नि पीदत सविता स्तोम्यो नु नः । दाता राधांसि शुम्भति ॥ ८ ॥

सखायः । आ । नि । पीदत । सविता । स्तोम्यः । नु । नः । दाता । राधांसि । शुम्भति ॥ ८ ॥

सखिभूता हे ऋत्विजः आ नि पीदत सर्वत्रोपविशत । नः अस्माकम् अयं सविता नु क्षिप्रं स्तोम्यः स्तुतियोग्यः राधांसि धनानि दाता प्रदातुमुद्युक्तः एष सविता शुम्भति शोभते ॥ समानाः सन्तः ख्यान्ति प्रकाशन्ते इति सखायः । 'ख्या प्रकथने' । 'समाने ख्यश्चोदात्तः' (उ. सू. ४. ५७६) इति इणप्रत्ययः; तस्मिन्नियोगेन डित्वं यलोपश्च । डित्वात् आकारलोपः । 'समानस्य छन्दसि' (पा. सू. ६. ३. ८४) इत्यादिना समानशब्दस्य सादेशः । इण्यनियोगेनोदात्तत्वम् । जसि 'स्युस्युसंबुद्धौ' (पा. सू. ७. १. ९२) इति णित्वात् वृद्धिः आयादेशश्च । नि पीदत । 'सद्विप्रतेः' (पा. सू. ८. ३. ६६) इति पत्वम् । स्तोमेषु प्रतिपाद्यत्वेन भवः स्तोम्यः । 'भवे छन्दसि' (पा. सू. ४. ४. ११०) इति यत् । 'यतोऽनावः' (पा. सू. ६. १. २१३) इत्याद्यु-

दात्तस्वम् दाता दानशीलः । ताच्छील्ये तृन् । निस्वादाद्युदात्तः । राधांसि । गतम् । ‘कर्तृकर्मणोः कृति’ (पा. सू. २. ३. ६५) इति प्राप्तायाः पष्ठ्याः ‘न लोकाव्यय’ (पा. सू. २. ३. ६९) इति प्रतिषेधः ॥

अग्निष्टोमे प्रातःसवने ‘अग्ने पत्नीरिहा वह’ इति नेटुः प्रस्थितयाज्या । ‘प्रशास्ता ब्राह्मणा-च्छंसी’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘अग्ने पत्नीरिहा वहोक्षान्नाय वशान्नाय’ (आश्व. श्रौ. ५. ५) इति ॥

अग्ने पत्नीरिहा वह देवानामुशतीरूप । त्वष्टारं सोमपीतये ॥ ९ ॥

अग्ने । पत्नीः । इह । आ । वह । देवानाम् । उशतीः । उप । त्वष्टारम् । सोमऽपीतये ॥ ९ ॥

हे ^१अग्ने ^२उशतीः कामयमानाः ^३देवानां ^४पत्नीः इन्द्राण्याद्याः ^५इह देवयजनदेशे ^६आ ^७वह । तथा ^८त्वष्टारं देवं ^९सोमपीतये सोमपानार्थम् ^{१०}उप समीपे आ वह ॥ पत्नीः । इत्यन्तः पतिशब्द आद्यु-दात्तः । ‘पत्युर्नो यज्ञसंयोगे’ (पा. सू. ४. १. ३३) इति डीप् ; तत्संनियोगेन नकारश्च । डीपः पिस्वात् इतिस्वर एव । उशतीः । ‘वश कान्तौ’ । लटः शतृ । ‘अदिप्रभृतिभ्यः शपः’ इति शपो लुक् । शतुर्ङित्वात् ग्रहिज्यादिना सप्रसारणम् । ‘उगितश्च’ इति डीप् । ‘शतुरनुमः’ इति डीप् उदात्तः ॥

आ ग्रा अग्र इहावसे होत्रां यविष्ठ भारतीम् । वरूत्रीं धिषणां वह ॥ १० ॥

आ । ग्राः । अग्ने । इह । अवसे । होत्राम् । यविष्ठ । भारतीम् । वरूत्रीम् । धिषणाम् । वह ॥ १० ॥

हे ^१अग्ने ^२अवसे अस्मानवितुं ^३ग्राः देवपत्नीः ^४इह ^५आ ^६वह । तथा हे ^७यविष्ठ युवतमाग्ने ^८होत्रां होमनिष्ठादृक्पत्नीं ^९भारतीं भरतनामकस्य आदित्यस्य पत्नीं ^{१०}वरूत्रीं वरणीयां ^{११}धिषणां वाग्देवीं च आ वह । ‘वाग्वै धिषणा’ इति वाजसनेयकम् । ‘भरत आदित्यः’ (निरु. ८. १३) इति यास्केन उक्तत्वात् तस्य पत्नी भारती इत्युच्यते ॥ गम्यन्त इति ग्राः । ‘गम् सूप् गतौ’ । औणादिको डप्रत्ययः । इत्वात् टिलोपः । प्रत्ययस्वरः । होत्राम् । ‘हुयामाश्रुभसि-भ्यस्त्वन्’ (उ. सू. ४. ६०७) इति त्रनन्तो निस्वादाद्युदात्तः । अतिशयेन युवा यविष्ठः । ‘अतिशयाने तमविष्टौ’ (पा. सू. ५. ३. ५५) । ‘स्थूलदूर’ (पा. सू. ६. ४. १५६) इत्यादिना यणादिपरस्य लोपः पूर्वस्य च गुणः । भारतीम् । शार्ङ्गैरवादेः अवृत्कृतत्वात् डीनन्तो निस्वादा-द्युदात्तः । वरूत्रीम् । ‘प्रसितस्कभित’ (पा. सू. ७. २. ३४) इत्यादौ यद्यपि वरून्शब्दः तृजन्त इत्युक्तं तथापि अन्ते इतिकरणस्य प्रदर्शनार्थत्वात् वरून्शब्दः तृनन्तोऽपि द्रष्टव्यः । तेन निस्वादाद्यु-दात्तस्वम् । शेषनिघातेन ऋकारस्य अनुदात्तत्वात् ‘उदात्तयणो हल्पूर्वात्’ इत्यपि न डीप उदात्तस्वम् । धिषणाम् । क्युप्रत्ययानुवृत्तौ ‘ष्टपेर्ध्रिष च संज्ञायाम्’ (उ. सू. २. २४०) इति क्युः ॥ ॥ ५ ॥

अभि नो देवीरवसा महः शर्मणा नृपत्नीः । अच्छिन्नपत्राः सचन्ताम् ॥ ११ ॥

अभि । नः । देवीः । अवसा । महः । शर्मणा । नृपत्नीः । अच्छिन्नऽपत्राः । सचन्ताम् ॥ ११ ॥

‘देवीः देव्यः देवपत्न्यः’ अवसा रक्षणेन महः महता शर्मणा च सुखेन च सह नः अस्मान् अभि सचन्ताम् आभिमुख्येन सेवन्ताम् । कीदृश्यो देव्यः । नृपत्नीः मनुष्याणां पालयिष्यः अच्छिन्नपत्राः अच्छिन्नपक्षाः । न हि पक्षिरूपाणां देवपत्नीनां पक्षाः केनचित् छिद्यन्ते ॥ देवीः । ‘पुंयोगादाख्यायाम्’ (पा. सू. ४. १. ४८) इति ङीप् । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । ‘दीर्घाज्जसि च’ (पा. सू. ६. १. १०५) इति प्रतिषेधस्य ‘वा छन्दसि’ (पा. सू. ६. १. १०६) इति पाक्षिकस्योक्तेः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । अवसा । ‘अव रक्षणे’ । असुन् । निस्त्वादाद्युदात्तः । महः । ‘मह पूजायाम्’ । क्तिप् । ‘सुपां सुपो भवन्ति’ (पा. म. ७. १. ३९) इति तृतीयैकवचनस्य ङसादेशः । ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । नृपत्नीः । समासान्तोदात्तत्वे प्राप्ते ‘परादिछन्दसि बहुलम्’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अच्छिन्नपत्राः । न च्छिन्नानि अच्छिन्नानि । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अच्छिन्नानि पत्राणि यासां ताः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

इहेन्द्राणीमुप ह्वये वरुणानीं स्वस्तये । अग्राणीं सोमपीतये ॥ १२ ॥

इह । इन्द्राणीम् । उप । ह्वये । वरुणानीम् । स्वस्तये । अग्राणीम् । सोमपीतये ॥ १२ ॥

‘इह अस्मिन्क्रमणि स्वस्तये अस्माकमविनाशाय सोमपीतये सोमपानाय च इन्द्रवरुणाग्नीनां पत्नीः आह्वयामि’ ॥ इन्द्राणीम् । वरुणानीम् । ‘इन्द्रवरुण’ (पा. सू. ४. १. ४९) इत्यादिना पुंयोगो ङीप्प्रत्ययः आनुगागमश्च । प्रत्ययस्वरः । अग्राणीम् । ‘वृषाकप्यभिकुसितकुसिदानामुदात्तः’ (पा. सू. ४. १. ३७) इति ङीप् ; तत्संनियोगेन इकारस्य पैकार उदात्तः । सोमपीतये । असकृत् पूर्वोक्तम् ॥

द्वितीये छन्दोमे वैश्वदेवशस्त्रे ‘मही द्यौः पृथिवी च नः’ इति द्यावापृथिव्यनिविद्धानीयस्तृचः । ‘द्वितीयस्याग्निं वः’ इति खण्डे सूत्रितं—‘मही द्यौः पृथिवी च नो युवाना पितरा पुनः’ (आश्व. श्रौ. ८. १०) इति । आग्रयणेष्टौ ‘मही द्यौः’ इत्येपा द्यावापृथिव्यैककपालस्य अनुवाक्या । ‘आग्रयणं व्रीहिद्वयामाक’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ये के च उमा महिनो अहिमाया मही द्यौः पृथिवी च नः’ (आश्व. श्रौ. २. ९) इति । अग्निमन्थनेऽप्येपा विनियुक्ता । ‘प्रातर्वैश्वदेव्याम्’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘अभि त्वा देव सवितर्मही द्यौः पृथिवी च नः’ (आश्व. श्रौ. २. १६) इति । विष्यन्दमानं सांनार्यमनयैव आहवनीयदेशे निनयेत् । ‘विष्यपराधे’ इति खण्डे तथैव सूत्रितं—‘विष्यन्दमानं मही द्यौः पृथिवी च न इत्यन्तःपरिधिदेशे निनयेयुः’ (आश्व. श्रौ. ३. १०) इति । आश्विनशस्त्रेऽप्येपा ‘संस्थि तेष्वभिनाय’ इति खण्डे सूत्रितं—‘मही द्यौः पृथिवी च नस्ते हि द्यावापृथिवी विश्वशंभुवा’ (आश्व. श्रौ. ६. ५) इति ॥

मही द्यौः पृथिवी च न इमं यज्ञं मिमिक्षताम् । पिपृतां नो भरीमभिः ॥ १३ ॥

मही । द्यौः । पृथिवी । च । नः । इमम् । यज्ञम् । मिमिक्षताम् । पिपृताम् । नः । भरीमभिः ॥ १३ ॥

‘मही महती द्यौः ध्रुलोकदेवता पृथिवी भूमिदेवता च नः अस्मदीयम् इमं यज्ञं मिमिक्षतां स्वकीयसारभूतेन रसेन मिमिक्षतां सेक्तुमिच्छताम् । तथा भरीमभिः भरणैः पोषणैः नः अस्मान्

‘पिपृताम् उभे देव्यौ पूरयताम् ॥ मही । महच्छब्दात् ‘उगितश्च’ (पा. सू. ४. १. ६) इति ङीप् । अच्छब्दलोपश्छान्दसः । ‘बृहन्महतोरूपसंख्यानम्’ (पा. सू. ६. १. १७३. १) इति ङीप् उदात्तत्वम् । यौः । दिव्शब्दः प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तः । ‘गोतो गित्’ (पा. सू. ७. १. ९०) इति ततः परस्य सोः णिङ्गावात् भवन्ती वृद्धिरपि स्थानिवद्भावेनोदात्ता । पृथिवी । ‘प्रथ प्रथ्याने’ । ‘प्रथेः पिवन्संप्रसारणं च’ (उ. सू. १. १४८) इति पिवन्प्रत्ययः । ‘पिङ्गौरादिभ्यश्च’ (पा. सू. ४. १. ४१) इति ङीप् । प्रत्ययस्वरः । मिमिक्षताम् । ‘मिह सेचने’ । सनि द्विर्भावहलादिशेषौ । ढस्वकत्वपत्वानि । पिपृताम् । ‘पृ पालनपूरणयोः’ । इस्व इत्येके । शपः श्लुः । ‘अर्तिपितृयोश्च’ (पा. सू. ७. ४. ७७) इति अभ्यामस्य अकारस्य इकारः । तिङः प्रत्ययस्वरः । भरीमभिः । ‘डुभृन् धारणपोषणयोः’ । ‘हुत्सृष्टृष्टृभ्य ईमन्’ (दश. पा. ६) इति ईमन् । निच्वादाद्युदात्तः ॥

तयोरिद्धृतवत्पयो विप्रा रिहन्ति धीतिभिः । गन्धर्वस्य ध्रुवे पदे ॥ १४ ॥

तयोः । इत् । घृतवत् । पयः । विप्राः । रिहन्ति । धीतिभिः । गन्धर्वस्य । ध्रुवे । पदे ॥ १४ ॥

गन्धर्वस्य ध्रुवं पदम् अन्तरिक्षम् । तथा च तापनीयशाखायां समाम्नायते—‘यक्षगन्धर्वाप्सरो-गणसेवितमन्तरिक्षम्’ (नृ. ता. १. २) इति । तेनान्तरिक्षेण उपलक्षिते आकाशे वर्तमानयोः तयोरित् छावापृथिव्योरेव संबन्धि पयः जलं घृतवत् घृतसदृशं विप्राः मेधाविनः प्राणिनः धीतिभिः कर्मभिः रिहन्ति लिहन्ति । यद्वा । घृतवत् घृतं मारं तेनोपेतं रिहन्ति ॥ लिहेर्व्यत्ययेन रेफः । गन्धर्वस्य । ‘धृन् धारणे’ । ‘गैवि गन् धृजो वैः’ इति वप्रत्ययः; तत्संनियोगेन गोशब्दस्य च गन्नादेशः ॥

‘स्योना पृथिवि’ इत्येषा महानाग्नीव्रते भूमिस्पर्शने विनियुक्ता । ‘एतद्विदं ब्रह्मचारिणम्’ इति खण्डे सूत्रितं—‘स्योना पृथिवि भवेति समाप्य’ (आश्व. श्रौ. ८. १४) इति । स्मार्ते हेमन्त-प्रत्यवरोहणेऽपि एषा जप्या । ‘मार्गशीर्षां प्रत्यवरोहणम्’ इति खण्डे सूत्रितं—‘तस्मिन्नुपविश्य स्योना पृथिवि भवेति जपित्वा’ (आश्व. गृ. २. ३. ६) इति ॥

स्योना पृथिवि भवानृक्षरा निवेशनी । यच्छा नः शर्म सप्रथः ॥ १५ ॥

स्योना । पृथिवि । भव । अनृक्षरा । निवेशनी । यच्छा । नः । शर्म । सप्रथः ॥ १५ ॥

हे पृथिवि स्योनत्वादिगुणयुक्तो भव । स्योनशब्दो विस्तीर्णवाची । तथा च वाजसनेयब्राह्मणे स्योनशब्दोपेतं कंचिन्मन्त्रमुदाहृत्य व्याख्यातम्—‘इन्द्रस्योरस्माविश स्योनः स्योनमिति विस्तीर्णो विस्तीर्णमित्येव तदाह’ इति । यद्वा । स्योनशब्दः सुखवाची (नि. ३. ६. १५) । तथा च यास्क-वाक्यमुदाहरिष्यते । अनृक्षरा कण्टकरहिता निवेशनी निवेशस्थानभूता सप्रथः विस्तारयुक्तं शर्म शरणं नः अस्मभ्यं यच्छ हे पृथिवि देहि । तामेतामृचमुदाहृत्य यास्क एवं व्याचष्टे—‘सुखा नः पृथिवि भवानृक्षरा निवेशन्यृक्षरः कण्टक ऋच्छतेः कण्टकः कन्तपो वा कृन्ततेर्वा कण्टतेर्वा स्याद्वृत्ति-कर्मण उद्धततमो भवति यच्छ नः शर्म शरणं सर्वतः पृथु’ (निर. ९. ३२) इति ॥ स्योना । ‘षिवु

१. छ-त-श-ष-इत्येके । लोटस्तसस्ताम् । २. ढ-सारः । ३. त-ष-गवि धृजो गम् च । ४. च-छ-त-फ-श-ष-ऋक् जप्या । ५. ढ-स्योना स्योनत्वादिगुणयुक्ता । ६. छ-ढ-र-ह-निवासस्थानभूता ।

तन्नुसन्ताने । 'सिवेष्टेयो च' (उ. सू. ३. २८९) इति नप्रत्ययः । ऐश्च यो इत्यादेशः । प्रत्यय-
स्वरः । स्थोना पृथिवि इत्यनयोः भव इत्याख्यातेनैवान्वयो न परस्परम् । अतः असामर्थ्येनैव पराङ्ग-
वज्जावाभावात् ओकारस्य न आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । अनृक्षरा । 'क्षयी गतौ' । गच्छति अन्तः
इति कक्षरः कण्ठकः । 'तन्यृषिभ्यां कसरन्' (उ. सू. ३. ३५५) । 'पडोः कः सि' (पा. सू.
८. २. ४१) इति कस्त्वम् । 'आदेशप्रत्यययोः' इति पत्वम् । नञा बहुव्रीहिः । 'तस्मान्बुडचि'
(पा. सू. ६. ३. ७४) इति नुडागमः । 'नन्पुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । निविशन्ति
अस्याम् इति निवेशनी । 'करणाधिकरणयोश्च' (पा. सू. ३. ३. ११७) इति ल्युट् । 'लिति'
इति प्रत्ययात्पूर्वस्थोदात्तत्वम् । यच्छ । 'दाण् दाने' । 'पात्रा' (पा. सू. ७. ३. ७८) इत्या-
दिना यच्छादेशः । 'ब्यवोऽतस्तिडः' इति दीर्घः । सप्रथः । 'प्रथ प्रख्याने' । अमुन् । प्रथसा सह
वर्तते इति 'तेन सहेति तुल्ययोगे' (पा. सू. २. २. २८) इति समासः । 'वोपसर्जनस्य' (पा. सू.
६. ३. ८२) इति सभावः । कृस्वरः ॥ ॥ ६ ॥

प्रातःसवने सोमातिरेके एकं शस्त्रं शंसनीयम् । अत्र 'अतो देवाः' इत्याद्याः पठ्यः । 'सोमा-
तिरेके' इति खण्डे सूत्रितं—'महाँ इन्द्रो य ओजसातो देवा अवन्तु न इत्यैन्द्रीभिर्वैष्णवीभिश्च'
(आश्व. श्रौ. ६. ७) इति । अतोयामे अच्चावाकातिरिक्तोक्थेऽपि एताः पठ्यः स्तोत्रियानुरूपार्थाः ।
तथा च 'यस्य पशवः' इति खण्डे सूत्रितम्—'अतो देवा अवन्तु न इति स्तोत्रियानुरूपी' (आश्व.
श्रौ. ९. ११) इति । दर्तर्गमापयोः प्रायश्चित्तदोमेऽपि आद्ये विनियुक्ते । तथैव 'वेदं पन्थे' इति
खण्डे सूत्रितम्—'अतो देवा अवन्तु न इति द्वाभ्यां व्याहृतिभिश्च' (आश्व. श्रौ. १. ११) इति ।
याज्यानुवाक्ययोर्मध्ये लौकिकभाषणे 'अतो देवाः' इत्येषा जग्या । सूत्रितं हि—'आपद्यातो देवा
अवन्तु न इति जपेन्' (आश्व. श्रौ. १. ५) इति ॥

अतो देवा अवन्तु नो यतो विष्णुर्विचक्रमे । पृथिव्याः सप्त धामभिः ॥१६॥

अतः । देवाः । अवन्तु । नः । यतः । विष्णुः । विऽचक्रमे । पृथिव्याः । सप्त । धामऽभिः ॥१६॥

विष्णुः परमेश्वरः । सप्त धामभिः सप्तभिर्गायत्र्यादिभिश्छन्दोभिः साधनभूतैः । यतः पृथिव्याः
यस्माद्भूतप्रदेशात् । विचक्रमे विविधं पादक्रमणं कृतवान् । अतः अस्मात् पृथिवीप्रदेशात् । नः अस्मान्
देवाः अवन्तु । विष्णोः पृथिव्यादिलोकेषु च्छन्दोभिः साधनैर्जयं तैत्तिरिया आमनन्ति—'विष्णुमुखा
वै देवाश्छन्दोभिरिमाल्लोकाननपजयमभ्यजयन्' (तै. सं. ५. २. १. १) इति । विष्णोस्त्रिविक्रमाव-
तारे पादत्रयक्रमणस्य पृथिव्यपादानम् । पृथिवीप्रदेशाद्भूतं नाम भूलोके वर्तमानानां पापनिवारणम् ॥
अतः । एतच्छब्दात् 'पञ्चम्यास्तसिल्' (पा. सू. ५. ३. ७) इति तसिल् । 'एतदोऽश्' (पा.
सू. ५. ३. ५) इति अशादेशः । लिस्वरेण अकार उदात्तः । यतः । तसिल् : 'प्राग्दिशो विभक्तिः'
(पा. सू. ५. ३. १) इति विभक्तिसंज्ञायां त्यदाद्यत्वम् । लिस्वरः । विष्णुः । 'विषेः किच्च'
(उ. सू. ३. ३१९) इति नुप्रत्ययः । क्तिवात् न गुणः । 'नि' इत्यनुवृत्तेः आद्युदात्तत्वम् । विचक्रमे ।
'सुप्' इति योगविभागात् विशब्दस्य समासः । समासान्तोदात्तत्वम् । यदुत्तयोगात् न निघातः ।
सप्त । 'सुपां सुलुङ्' इति भित्तो लुङ् । धामभिः । दधातेः 'आतो मनिन्' (पा. सू. ३. २.
७४) इति मनिन् । निस्वरः ॥

वैष्णवोपांशुयाजस्य 'इदं विष्णुः' इत्येषा अनुवाक्या । 'उक्ता देवताः' इति खण्डे सूत्रितम्—
'इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रिदैवः पृथिवीमेव एताम्' (आश्व. श्रौ. १. ६) इति । गार्हपत्याहवनीययोर्मध्ये
ऋ. २२

धातिक्रमणे अनयैव श्रपदेषु भस्म प्रक्षिपेत् । 'विध्यपराधे' इति खण्डे सूत्रितं—'भस्मना शुनः पदं प्रतिवपेदिदं विष्णुर्वि चक्रमे' (आश्व. श्रौ. ३. १०) इति । आतिथ्यायां प्रधानस्य हविषः एवैवानुवाक्या । 'अथातिथ्येळान्ता' इति खण्डे सूत्रितम्—'इदं विष्णुर्वि चक्रमे तदस्य प्रियमभिपायो अश्याम्' (आश्व. श्रौ. ४. ५) इति । उपसत्सु वैष्णवस्य एवैवानुवाक्या । 'अथोपसत्' इति खण्डे सूत्रितं—'गयस्फानो अमीवहेदं विष्णुर्वि चक्रमे' (आश्व. श्रौ. ४. ८) इति ॥

इदं विष्णुर्वि चक्रमे त्रेधा नि दधे पदम् । समूळहमस्य पांसुरे ॥ १७ ॥

इदम् । विष्णुः । वि । चक्रमे । त्रेधा । नि । दधे । पदम् । समूळहम् । अस्य । पांसुरे ॥ १७ ॥

विष्णुः त्रिविक्रमावतारधारी इदं प्रतीयमानं सर्वं जगदुद्दिश्य वि चक्रमे विशेषेण क्रमणं कृतवान् । तदा त्रेधा त्रिभिः प्रकारैः पदं नि दधे स्वकीयं पादं प्रक्षिप्तवान् । अस्य विष्णोः पांसुरे धूलियुक्ते पादस्थाने समूळहम् इदं सर्वं जगत् सम्यगन्तर्भूतम् । सेयमृक् यास्केनैवं व्याख्याता—'विष्णुर्विशतेर्वा व्यभोतेर्वा यदिदं किंच तद्विक्रमते विष्णुस्त्रिधा निधत्ते पदं त्रेधाभावाय पृथिव्यामन्तरिक्षे द्वितीति शाकपूणिः समारोहणे विष्णुपदे गयशिरसीत्यौर्णवाभः समूळहमस्य पांसुरे प्यायनेऽन्तरिक्षे पदं न दृश्यतेऽपि वोपमार्थे स्यात् पांसुर इव पदं न दृश्यत इति पांसवः पादैः सूयन्त इति वा पन्नाः शेरत इति वा पंसनीया भवन्तीति वा' (निरु. १२. १८-१९) इति ॥ त्रेधा । 'एधाच्च' (पा. सू. ५. ३. ४६) इति एधाच्प्रत्ययः । चितोऽन्तोदात्तः । समूळहम् । 'वह प्रापणे' । 'निष्ठा' इति कः । 'वचिस्त्वपि' (पा. सू. ६. १. १५) इत्यादिना संप्रसारणम् । ढस्वधत्वद्वटलोपदीर्घत्वानि । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अस्य । 'इदमोऽन्वादेशे' इति अश् अनुदात्तः, प्रत्ययश्च सुप्स्वरेण । पांसुरे । 'नगपांसुपाण्डुभ्यश्चेति वक्तव्यम्' (का. ५. २. १०७. २) इति मत्वर्थीयो रः । प्रत्ययस्वरः ।

३

उपसदि वैष्णवयागस्य प्रातःकाले याज्या सायंकालेऽनुवाक्या 'त्रीणि पदा' इत्येपा । सूत्रितं च—'त्रीणि पदा वि चक्रम इति स्विष्टकृदादि लुप्यते' (आश्व. श्रौ. ४. ८) इति ॥

त्रीणि पदा वि चक्रमे विष्णुर्गोपा अदाभ्यः । अतो धर्माणि धारयन् ॥ १८ ॥

त्रीणि । पदा । वि । चक्रमे । विष्णुः । गोपाः । अदाभ्यः । अतः । धर्माणि । धारयन् ॥ १८ ॥

अदाभ्यः केनापि हिंसितुमशक्यः गोपाः सर्वस्य जगतः रक्षकः विष्णुः पृथिव्यादिस्थानेषु अतः एतेषु त्रीणि पदानि वि चक्रमे । किं कुर्वन् । धर्माणि अग्निहोत्रादीनि धारयन् पोषयन् ॥ पदा । 'सुपां सुलुक्' इत्यादिना विभक्तेः उद्देशः । तस्य स्थानिवद्भावेन अनुदात्तत्वे प्राप्ते उदात्तनिवृत्तिस्वरेणोदात्तत्वम् । गोपाः । 'गोपामृतस्य' (ऋ. सं. १. १. ८) इत्यत्रोक्तम् । अदाभ्यः । दमेः 'ऋहलोर्ण्यन्' (पा. सू. ३. १. १२४) इति ण्यत् । नञ्समासः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । धारयन् । शपः पिप्वादानुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधानुकस्वरेण णिच एव स्वरः शिष्यते ॥

विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो ब्रतानि पस्पशे । इन्द्रस्य युज्यः सखा ॥ १९ ॥
विष्णोः । कर्माणि । पश्यत । यतः । ब्रतानि । पस्पशे । इन्द्रस्य । युज्यः । सखा ॥ १९ ॥

हे ऋत्विगादयः ॥ विष्णोः ॥ कर्माणि पालनादीनि पश्यत । यतः यैः कर्मभिः ब्रतानि अग्नि-
होत्रादीनि पस्पशे सर्वो यजमानः स्पृष्टवान् विष्णोरनुग्रहात् अनुतिष्ठति इत्यर्थः । तादृशो विष्णुः
इन्द्रस्य युज्यः योज्यः अनुकूलः सखा भवति । विष्णोः इन्द्रानुकूल्यं 'त्वष्टा हतपुत्रः' इत्यनु-
वाके 'अथ वै तर्हि विष्णुः' (तै. सं. २. ४. १२. २) इत्यादिना प्रपञ्चेन तैत्तिरीया आमनन्ति ॥
पस्पशे । 'स्पश बाधनस्पर्शनयोः' । लिट् । द्विर्भावे 'शर्पूर्वाः खयः' (पा. सू. ७. ४. ६१) इति
पकारः शिष्यते सकारो लुप्यते । यद्वृत्तयोगादनिघातः । युज्यः । युजेः बाहुलकात् क्यप् । किस्वा-
ङ्गुणाभावः । क्यपः पित्वादनुदात्तत्वम् । धातुस्वरः ॥

तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततम् ॥ २० ॥
तत् । विष्णोः । परमम् । पदम् । सदा । पश्यन्ति । सूरयः । दिविऽईव । चक्षुः । आततम् ॥ २० ॥

सूरयः विद्वांस ऋत्विगादयः ॥ विष्णोः संबन्धि परमम् उत्कृष्टं तत् शास्त्रप्रसिद्धं पदं स्वर्ग-
स्थानं शास्त्रदृष्ट्या सर्वदा पश्यन्ति । तत्र दृष्टान्तः । दिवीव । आकाशे यथा आततं सर्वतः प्रसृतं
चक्षुः निरोधाभावेन विशदं पश्यति तद्वत् ॥ सदा । 'सर्वैकान्यं' (पा. सू. ५. ३. १५) इति
दाप्रत्ययः । 'सर्वस्य सोऽन्यतरस्यां दि' (पा. सू. ५. ३. ६) इति सर्वशब्दस्य सभावः । व्यत्य-
येनाद्युदात्तत्वम् । दिवि । 'ऊडिदम्' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । 'इवेन विभक्त्यलोपः
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च' इति तदेव शिष्यते । चक्षुः । 'नङ्विपयस्य' इत्याद्युदात्तत्वम् ।
आततम् । ततोऽतेः कर्मणि क्तः । 'यस्य विभाषा' इति इट्प्रतिषेधः । 'अनुदात्तोपदेशः' इत्यादिना
नलोपः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते 'गतिरनन्तरः' इति गतेरुदात्तत्वम् ॥

तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते । विष्णोर्यत्परमं पदम् ॥ २१ ॥
तत् । विप्रासः । विपन्यवः । जागृवांसः । सम् । इन्धते । विष्णोः । यत् । परमम् । पदम् ॥ २१ ॥

पूर्वोक्तं विष्णोः यत् परमं पदम् अस्ति तत् पदं विप्रासः मेधाविनः समिन्धते सम्यक्
दीपयन्ति । कीदृशाः । विपन्यवः विशेषेण स्तोतारः जागृवांसः शब्दार्थयोः प्रमाद्वराहित्येन जागरूकाः ॥
विप्रासः । 'आज्जसेरसुक्' । विपन्यवः । स्तुत्यर्थस्य पनेः बाहुलक औणादिको युप्रत्ययः । तत्र
प्रत्ययस्वरः । जागृवांसः । 'जागृ निद्राक्षये' । लिट् । कसुः । क्रादिनियमात्प्राप्तस्य इट्ः 'वस्वेकाजा-
द्वसाम्' (पा. सू. ७. २. ६७) इति नियमात् निवृत्तिः ॥ ॥ ७ ॥

'तीव्राः' इति चतुर्विंशत्यृचं पठं सूक्तम् । अत्रेयमनुक्रमणिका—'तीव्राश्चतुर्विंशतिर्वायव्यैकैन्द्र-
वायव्यौ मैत्रावरुणमरुत्वतीयवैश्वदेवपौष्णास्तृचाः शेषो आप्योऽन्याध्यर्धाग्नेयस्त्र्यन्तः पुरउणिक् परानुष्टु-

सिलश्चान्त्या एकविंशी प्रतिष्ठा' इति । 'ऋषिश्चान्यस्मात्' (अनु. १२. २) इति परिभाषया अनुवर्तनात् मेधातिथिः काण्व ऋषिः । 'अप्स्वन्तः' इत्येषा पुरउणिक् । प्रथमपादस्य द्वादशाक्षरेण 'आद्यश्चेत्पुरउणिक्' (अनु. ५. २) इति लक्षणसद्भावात् । 'अप्सु मे सोमः' इत्येषा अनुष्टुप् । 'इदमापः' इत्याद्यास्तिलः अनुष्टुभः । शिष्टा एकोनविंशतिसंख्याका ऋचो गायत्र्यः । 'आदौ गायत्रम्' (अनु. १२. १४) इति परिभाषितत्वात् आद्या वायुदेवताका । ततो द्वे ऋचौ इन्द्र-वायुदेवताके । तत एकस्तृचो मित्रावरुणदेवत्यः । तत उत्तरतृचस्य मरुद्गणविशिष्टेन्द्रो देवता । तत एकस्तृचो वैश्वदेवः । तदन्तरभावी पौष्णः । शिष्टा ऋचोऽब्देवताकाः । 'पयस्वानग्ने' इत्यर्धर्चयुक्ता 'सं मामे' इत्येषा नु अग्निदेवताका । सूक्तविनियोगो लिङ्गादवगन्तव्यः । अभिप्लवपडहस्य द्वितीयेऽङ्नि प्रउगशत्रे वायव्यतृचस्य 'तीत्राः सोमासः' इत्येषा तृतीया । 'द्वितीयस्य चतुर्विंशेन' इति खण्डे सूत्रितं—'तीत्राः सोमास आ गहीत्येका' (आश्व. श्रौ. ७. ६) इति । पृष्ठपडहेऽपि द्वितीयेऽङ्नि प्रउगे एषा ॥

तीत्राः सोमासः आ गहीतीर्वन्तः सुता इमे । वायो तान्प्रस्थितान्पिब ॥ १ ॥

तीत्राः । सोमासः । आ । गहि । आशीःऽर्वन्तः । सुताः । इमे । वायो इति । तान् । प्रऽस्थितान् । पिब ॥ १ ॥

हे वायो इमे सोमासः ऐन्द्रवायवग्रहादिरूपाः सोमाः सुताः अभिपुताः । ते च तीत्राः प्रभूतत्वात् तर्पयितुं समर्थाः आशीर्वन्तः आशीर्गुक्ताः अतस्त्वम् आ गहि अस्मिन् कर्मणि आगच्छ । प्रस्थितान् उत्तरवेदे प्रति आनीतान् तान् सोमान् पिब ॥ सोमासः । 'अतिस्तु' (उ. सू. १. १३७) इत्यादिना मन् । निष्ठादाद्युदात्तः । 'आजसेरसुक्' । गहि । 'मरुद्गिरग्न आ गहि' (ऋ. सं. १. १९. २) इत्यत्रोक्तम् । आशीर्वन्तः । 'श्रीष् पाके' । 'अपस्तृधेयाम्' (पा. सू. ६. १. ३६) इत्यादिमुक्ते आङ्गूर्वस्य क्विपि शिरादेशो निपातितः । करणस्यापि श्रयण-द्रव्यस्य स्वव्यापारे कर्तृत्वविवक्षया कर्तरि क्विप् न विरुध्यते । आशीः एषाम् अस्तीति आशीर्वन्तः । 'छन्दसीरः' इति वत्वम् । वायो । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । प्रस्थितान् । प्रादिसमासे कृदुत्तरपद-प्रकृतिस्वरस्य बाधित्वा व्यत्ययेन अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

पूर्वोक्ते एव शब्दे 'उभा देवा दिविस्पृशा' इति द्वे ऐन्द्रवायवतृचस्य प्रथमाद्वितीये । तथा च 'द्वितीयस्य' इति खण्डे सूत्रितम्—'उभा देवा दिविस्पृशेति द्वे' (आश्व. श्रौ. ७. ६) इति ॥

उभा देवा दिविस्पृशेन्द्रवायू हवामहे । अस्य सोमस्य पीतये ॥ २ ॥

उभा । देवा । दिविऽस्पृशा । इन्द्रवायू इति । हवामहे । अस्य । सोमस्य । पीतये ॥ २ ॥

दिविस्पृशा द्युलोकवर्तिनौ उभा देवा द्वौ देवौ इन्द्रवायू हवामहे आह्वयामः । किमर्थम् । अस्य सोमस्य पीतये । असकृन् व्याख्यातम् ॥ उभा देवा । 'सुपां सुलुक्' इति आकारः । दिवि-स्पृशा । 'हृद्युभ्यां डेल्यसंख्यानम्' (पा. सू. ६. ३. ९. १) इति सप्तम्या अलुक् । कृदुत्तरपद-

१. २—'गायत्र्यः' इत्यस्यानन्तरं 'आदित आरभ्य अष्टादश ऋचः गायत्र्यः. एकविंशी आपः पृणीत इति ऋक् गायत्र्यवान्तरमेदप्रतिष्ठाछन्दस्क । एवं समुदितैकोनविंशतिसंख्याका ऋचः गायत्र्य इति गूढाभिर्संधिः' इत्यधिकम् । २. च-छ-व-आशीर्भिर्युक्ताः ।

प्रकृतिस्वरत्वम् । इन्द्रवायू । इन्द्रश्च वायुश्च इति द्वन्द्वः । ' उभयत्र वायोः प्रतिषेधो वक्तव्यः ' (पा. सू. ६. ३. २६. १) इति आनङ्गो निषेधः । ' देवताद्वन्द्वे च ' इति प्राप्तस्य उभयपदप्रकृतिस्वरत्वस्य ' नोत्तरपदेऽनुदात्तादौ ' (पा. सू. ६. २. १४२) इति निषेधात् समासान्तोदात्तत्वमेव शिष्यते । हवामहे । ' ह्रञ् स्पर्धायां शब्दे च ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति संप्रसारणम् । ' संप्रसारणाच्च ' इति परपूर्वत्वम् । शप् । गुणावादेशौ । शपः पित्वाऽनुदात्तत्वम् । तिङश्च लसार्वधातुकस्वरेण पदस्य आद्युदात्तत्वे प्राप्ते ' तिङ्ङितिङः ' इति आष्टमिको निघातः । अस्य । ' ऊङिदम् ' इत्यादिना षष्ठ्या उदात्तत्वम् । पीतये । ' पा पाने ' । ' स्थागापापचः ' (पा. सू. ३. ३. ९५) इति भावे क्तिन् । ' घुमास्था ' इति ईत्वम् । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् ॥

इन्द्रवायू मनोजुवा विप्रा हवन्त ऊतये । सहस्राक्षा धियस्पती ॥ ३ ॥

इन्द्रवायू इति । मनःऽजुवा । विप्राः । हवन्ते । ऊतये । सहस्रऽअक्षा । धियः । पती इति ॥ ३ ॥

विप्राः मेधाविनः ऋत्विग्यजमानाः । ऊतये रक्षणायम् । इन्द्रवायू हवन्ते आह्वयन्ति । कीदृशौ मनोजुवौ मन इव वेगवेत्तरौ । सहस्राक्षा सहस्रनयनयुक्तौ । यद्यपि इन्द्र एव सहस्राक्षः तथापि च्छत्रिन्यायेन वायुरपि तथोच्यते । धियस्पती कर्मणः बुद्धेर्वा पालकौ ॥ मनोजुवा । जवतिर्गतिकर्मा । मनोवत् जवतः इति मनोजुवा मन इव वेगयुक्तौ । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । विप्राः । औणादिको रन् । रन्प्रत्ययान्तः आद्युदात्तः । ऊतये । ' ऊतियूति ' इत्यादिना क्तिनः उदात्तत्वम् । सहस्राक्षा । सहस्रम् अक्षीणि यथोस्तौ । ' बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः ' (पा. सू. ५. ४. ११३) इति पच् समासान्तः । बहुव्रीहिस्वरे प्राप्ते समासान्तप्रत्ययस्य सतिशिष्टत्वात् ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । धियः । ' सावेकाचः ' इति ङस उदात्तत्वम् । ' षष्ठ्याः पतिपुत्र ' इति संहितायां विसर्जनीयस्य सकारः । पती । इत्यन्तः आद्युदात्तः ॥

चतुर्विंशकेऽहनि प्रातःसवने मैत्रावरुणशस्त्रे ' मित्रं वयं हवामहे ' इति तृचः षडहस्तोत्रियः । ' चतुर्विंशे ' इति खण्डे सूत्रितम्—' आ नो मित्रावरुणा मित्रं वयं हवामहे ' (आश्व. श्रौ. ७. २) इति । अभिप्लवषडहेऽपि प्रातःसवने मैत्रावरुणस्यायं तृचः आवापार्थः । ' अभिप्लवषट्पद्याहानि ' इति खण्डे सूत्रितम्—' परिशिष्टानावापानुद्धृत्य मित्रं वयं हवामहे ' (आश्व. श्रौ. ७. ५) इति । मैत्रावरुणस्य ' मित्रं वयं हवामहे ' इत्येपा प्रातःसवने प्रस्थितयाज्या । ' प्रशास्ता ब्राह्मणाच्छंसी ' इत्युपक्रम्य ' इदं ते सोम्यं मधु मित्रं वयं हवामहे ' (आश्व. श्रौ. ५. ५) इति सूत्रितम् ॥

मित्रं वयं हवामहे वरुणं सोमपीतये । जज्ञाना पूतदक्षसा ॥ ४ ॥

मित्रम् । वयम् । हवामहे । वरुणम् । सोमऽपीतये । जज्ञाना । पूतऽदक्षसा ॥ ४ ॥

वयम् अनुष्ठातारः । सोमपीतये सोमपानार्थं । मित्रं वरुणं च उभौ आह्वयामः । कीदृशवुभौ । जज्ञाना कर्मप्रदेशे प्रादुर्भवन्तौ । पूतदक्षसा शुद्धबली ॥ वरुणम् । ' वृन् वरणे ' । ' कृन्तृदारिभ्य उनन् ' (उ. सू. ३. ३३३) । निष्वादाद्युदात्तः । सोमपीतये । दासीभारादिवात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।

१. ङ-वेगयुक्तौ । २. ङ-जुवतिर्गतिकर्मा । ३. ङ-जुवतः । ४. ङ-' मन इव वेगयुक्तौ ' इति नास्ति । ५. ङ-औणादिको रन्प्रत्ययान्तः आद्युदात्तः; न-औणादिकरन्प्रत्ययान्त आद्युदात्तः ।

जज्ञाना । 'जनी प्रादुर्भावे' । 'छन्दसि लिट्' (पा. सू. ३. २. १०५) । तस्य 'लिटः कानज्वा' (पा. सू. ३. २. १०६) इति कानजादेशः । 'गमहन' इत्यादिना उपधालोपः । तस्य 'अचः परस्मिन्' इति स्थानिवद्भावात् जनशब्दस्य द्विर्वचनम् । 'स्तोः श्रुना श्रुः' (पा. सू. ८. ४. ४०) इति नकारस्य ञकारः । 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । पूर्ववत् आकारः । पूतदक्षसा । 'पूज् पवने' । 'निष्ठा' इति क्तः । 'श्र्युकः किति' (पा. सू. ७. २. ११) इति इट्प्रतिषेधः । पूतं दक्षो ययोस्तौ । 'बहुव्रीहौ प्रकृत्या' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

ऋतेन यावृतावृधावृतस्य ज्योतिषस्पती । ता मित्रावरुणा हुवे ॥ ५ ॥

ऋतेन । यौ । ऋतऽवृधौ । ऋतस्य । ज्योतिषः । पती इति । ता । मित्रावरुणा । हुवे ॥ ५ ॥

यौ मित्रावरुणौ ऋतेन सत्यवचनेन यजमानानुग्रहकारिणो ऋतावृधौ ऋतम् अवश्यंभावितया सत्यं कर्मफलं तस्य वर्धकौ ऋतस्य सत्यस्य प्रशस्तस्य ज्योतिषः प्रकाशस्य पती पालकौ । श्रुत्यन्तरे मित्रावरुणयोः अदितिपुत्रत्वेन श्रुतत्वात् द्वादशादित्येष्वन्तर्भूतत्वेन ज्योतिष्पालकत्वं युक्तम् । श्रुत्यन्तरे च 'अष्टौ पुत्रासो अदितेः' इत्युपक्रम्य 'मित्रश्च वरुणश्च' (तै. आ. १. १३. २-३) इत्यादिक-मात्रातम् । ता मित्रावरुणा तथाविधौ मित्रावरुणौ हुवे आह्वयामि ॥ ऋतावृधौ । 'वृधु वृद्धौ' । 'क्विप् च' इति क्विप् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घः । ऋतुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ज्योतिषः । 'द्युत दीप्तौ' । 'द्युतेरितिच्चादेशश्च जः' (उ. सू. २. २६७) इति इसिन्प्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तः । 'षष्ठ्याः पतिपुत्र' इति संहितायां विसर्जनीयस्य सत्वम् । मित्रावरुणा । 'देवताद्वन्द्वे च' (पा. सू. ६. ३. २६) इति आनङ् । 'देवताद्वन्द्वे च' (पा. सू. ६. २. १४१) इति उभयपद-प्रकृतिस्वरत्वम् । 'सुपां सुलुक्' इति पूर्वसवर्णदीर्घ आकारः । हुवे । ह्वेज् । आत्मनेपदोत्तमपुरुषैक-वचने संप्रसारणे परपूर्वत्वे च कृते 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । टेः एत्वम् । गुणे प्राप्ते 'विडिति च' (पा. सू. १. १. ५) इति प्रतिषेधः । उवडादेशः । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः ॥ ८ ॥

वरुणः प्राविता भुवन्मित्रो विश्वाभिरुतिभिः । करतां नः सुरार्धसः ॥ ६ ॥

वरुणः । प्रऽअविता । भुवत् । मित्रः । विश्वाभिः । उतिऽभिः । करताम् । नः । सुरार्धसः ॥ ६ ॥

अयं वरुणः अस्माकं प्राविता भुवत् प्रकर्षेण रक्षको भवतु । मित्रः च विश्वाभिरुतिभिः सर्वाभिः रक्षाभिः प्राविता भुवत् । तावुभावपि नः अस्मान् सुरार्धसः प्रभूतधनयुक्तान् करतां कुरुताम् ॥ अविता । तृचश्चिवादन्तोदात्तत्वम् । प्रादिसमासे ऋतुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन तदेव शिष्यते । भुवत् । 'भू सत्तायाम्' । लेटस्तिप् । 'लेटोऽडाटौ' इति अडागमः । 'इतश्च लोपः' इति इकारलोपः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । गुणे प्राप्ते 'भूसुवोस्तिङि' (पा. सू. ७. ३. ८८) इति प्रतिषेधः । उवडादेशः । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः । विश्वाभिः । 'अशिमुषि' इत्यादिना कनन्तो विश्वशब्द आद्युदात्तः । टाप्सुपोः अनुदात्तत्वात् तदेव शिष्यते । उतिभिः । 'उतियूति' इत्यादिना क्तिन् उदात्तः । करताम् । 'कृञ् करणे' । भौवादिकः । लोटस्तस् । तसस्ताम् । कर्तरि

शप् । गुणो रपरत्वम् । शपः पिश्वादनुदात्तत्वम् । तिङ्श्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वरः शिष्यते ।
सुराधसः । ' राध साध संसिद्धौ ' । राध्नोति अनेन इति राधः धनम् । शोभनं राधः येषां ते ।
बहुव्रीही पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ' नञ्मुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वं प्राप्तं ' सोर्मनसी अलो-
मोषसी ' (पा. सू. ६. २. ११७) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वेन बाध्यते ॥

मरुत्वन्तं हवामह इन्द्रमा सोमपीतये । सजूर्गणेन तृप्पतु ॥ ७ ॥

मरुत्वन्तम् । हवामहे । इन्द्रम् । आ । सोमऽपीतये । सज्जूः । गणेन । तृप्पतु ॥ ७ ॥

मरुत्वन्तं मरुद्विर्युक्तम् । इन्द्रं । सोमपीतये सोमपानाय । आ । हवामहे आह्वयामः । स च
इन्द्रः । गणेन मरुत्समूहेन । सजूः सह । तृप्पतु तृप्तो भवतु ॥ मरुत्वन्तम् । मरुतः अस्य सन्तीति मरु-
त्वान् । ' झयः ' (पा. सू. ८. २. १०) इति मतुपो वत्वम् । ' तसौ मत्वर्थे ' (पा. सू. १. ४. १९) इति भेसंज्ञायां पदसंज्ञाया बाधितत्वात् जश्वाभावः । मतुप्सुपौ पिश्वादनुदात्तौ । ननु
' हस्वनुङ्भ्यां मतुप् ' (पा. सू. ६. १. १७६) इति मतुप उदात्तत्वेन भवितव्यं, ' स्वरविधौ
व्यञ्जनमविद्यमानवत् ' (परिभा० ७९) इति तकारस्य अविद्यमानवत्त्वेन हस्वात् परत्वात् । न ।
' हस्वनुङ्भ्याम् ' इत्यत्र नुङ्ग्रहणसामर्थ्यात् अविद्यमानपरिभाषा नाश्रीयते इति वृत्तायुक्तम् (का.
६. १. १७६) । अतो मरुच्छन्दस्य स्वर एव शिष्यते । सजूः । ' जुपी प्रीतिसेवनयोः ' । संपदादि-
लक्षणः क्तिप् । समाना प्रीतिः यस्य इति बहुव्रीहिः । ' समानस्य छन्दसि ' इति सभावः ।
' ससजुषो रुः ' (पा. सू. ८. २. ६६) इति रत्वम् । ' वौल्यधायाः ' (पा. सू. ८. २. ७६)
इत्युपधादीर्घः । बहुव्रीहिस्वरे प्राप्ते ' त्रिचक्रादीनां छन्दसि ' (पा. सू. ६. २. १९९. १)
इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । तृप्पतु । ' तृपं तृप् तृप्तौ ' । ' तुदादिभ्यः शः ' । ' शे तृप्पादीनाम् '
(पा. सू. ७. १. ५९. १) इति नुमागमः ॥

इन्द्रज्येष्ठा मरुद्रणा देवासः पूषरातयः । विश्वे मम श्रुता हवम् ॥ ८ ॥

इन्द्रज्येष्ठाः । मरुत्ऽगणाः । देवासः । पूषऽरातयः । विश्वे । मम । श्रुत । हवम् ॥ ८ ॥

हे । देवासः इन्द्रमरुद्रणाः । विश्वे सर्वे यूयं । मम । हवम् आह्वानं । श्रुत शृणुत । कीदृशाः ।
' इन्द्रज्येष्ठाः । इन्द्रो ज्येष्ठो मुख्यो येषु ते तथाविधाः । मरुद्रणाः मरुत्समूहरूपाः । पूषरातयः । पूषात्यो
देवो रातिः दाता येषाम् इन्द्रमरुतां ते पूषरातयः ॥ इन्द्रज्येष्ठाः । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । पादादित्वाद-
निवातः । मरुद्रणाः । ' त्रिभाषितं विशेषवचने बहुवचनम् ' (पा. सू. ८. १. ७४) इति पूर्वस्या-
विद्यमानवत्त्वादनिघातः । देवासः पूषरातयः । पूर्ववत् । श्रुत । ' श्रु श्रवणे ' । लोपमध्यमबहु-
वचनं थ । ' तस्थस्थमिषाम् ' (पा. सू. ३. ४. १०१) इति तादेशः । ध्यत्ययेन शप् । ' बहुलं
छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' सार्वधातुकार्धधातुकयोः ' इति गुणे प्राप्ते ' क्छिति च ' इति प्रतिषेधः ।
' अचोऽस्तस्मिडः ' इति दीर्घः । हवम् । ' ह्वेन् स्पर्धायां शब्दे च ' । ' भावेऽनुपसर्गस्य ' (पा. सू.
३. ३. ७५) इति अप् । संप्रसारणं परपूर्वत्वं गुणावादेशौ । पिश्वादनुदात्तत्वम् । धातुस्वरः शिष्यते ॥

ह॒त वृ॒त्रं सु॒दान॒व इ॒न्द्रेण॒ सह॑सा यु॒जा । मा नो॑ दुःशंसं ई॒शत ॥ ९ ॥

ह॒त । वृ॒त्रम् । सु॒दान॒वः । इ॒न्द्रेण॒ । सह॑सा । यु॒जा । मा । नः॑ । दुःशंसं॑ । ई॒शत॑ ॥ ९ ॥

हे सुदानवः शोभनदानयुक्ताः मरुद्गणाः सहसा बलवता युजा योग्येन इन्द्रेण सह वृत्रं शत्रुं हत नाशयत । दुःशंसः दुष्टेन शंसनेन कीर्तनेन युक्तो वृत्रो नः अस्मान् प्रति मा ईशत समर्थो मा भूत् ॥ हत । ‘हन हिंसागत्योः’ । लोटः थ । तस्य त । ‘अदिप्रभृतिभ्यः शपः’ इति शपो लुक् । ‘अनुदात्तोपदेशः’ (पा. सू. ६. ४. ३७) इत्यादिना अनुनासिकलोपः । सुदानवः ‘डुदाञ् दाने’ । ‘दाभाभ्यां नुः’ (उ. सू. ३. ३१२) इति औणादिको नुप्रत्ययः । प्रादिसमासे आमन्त्रितनिघातः । युजा । ‘युजिर् योगे’ । ‘ऋत्विक्’ इत्यादिना क्तिन् । ‘सावेकाचः’ इति तृतीयैकवचनस्योदात्तत्वम् । दुःशंसः । ‘ईपहुःसुप्’ (पा. सू. ३. ३. १२६) इति खल् । ‘लिति’ इति प्रत्ययान् पूर्वस्योदात्तत्वम् । ईशत । ‘ईश पेश्वर्ये’ । माङि लुङि प्राप्ते ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’ इति व्यत्ययेन लङ् । तस्य ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुगभावः । ‘न माङ्योगे’ इति आडागमाभावः । ‘तिङ्ङतिङः’ इति निघातः ॥

विश्वान्देवान्हवामहे मरुतः सोमपीतये । उग्रा हि पृश्निमातरः ॥ १० ॥

विश्वान् । देवान् । हवामहे । मरुतः । सोमपीतये । उग्राः । हि । पृश्निमातरः ॥ १० ॥

मरुतः मरुत्संज्ञकान् विश्वान् सर्वान् देवान् सोमपीतये हवामहे सोमपानार्थम् आह्वयामः । ते च मरुतः उग्राः शत्रुभिरसह्यबलाः पृश्निमातरः पृश्नेः नानावर्णयुक्ताया भूमिः पुत्राः । हिशब्दः प्रसिद्धयर्थः । सा च प्रसिद्धिः ‘पृश्नेः पुत्राः’ (ऋ. सं. ५. ५८. ५) इति मन्त्रान्तरादवगन्तव्या ॥ पृश्निमातरः । पृश्निः माता येषां ते । पृश्निशब्दः ‘घृणिपृश्नि’ (उ. सू. ४. ४९२) इति उणादावाद्युदात्तो निपातितः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ १० ॥

जयतामिव तन्यतुर्मरुतामेति धृष्णुया । यच्छुभं याथना नरः ॥ ११ ॥

जयताम् इव । तन्यतुः । मरुताम् । एति । धृष्णुया । यत् । शुभम् । याथन । नरः ॥ ११ ॥

मरुतां देवानां तन्यतुः शब्दः धृष्णुया धाट्-र्ययुक्तः सन् एति गच्छति । केषामिव । जयतां विजययुक्तानां शूराणां भटानाम् इव । हे नरः नेतारः मरुतः यूयं यत् यदा शुभं शोभनं देवयजनं याथन प्राप्नुथ । तदा त्वदीयः शब्दो गच्छतांति पूर्वत्रान्वयः ॥ तन्यतुः । ‘तनु विस्तारे’ । ‘ऋत्-न्यञि’ (उ. सू. ४. ४४२) इत्यादिना यतुच्प्रत्ययः । धृष्णुया । ‘जिधृषा प्रागल्भ्ये’ । ‘असि-गृधिघृषिषिषेः क्तुः’ (पा. सू. ३. २. १४०) । ‘सुपां सुलुक्’ इति सोः याजादेशः । श्रित्वा-दन्तोदात्तः । याथन । ‘तप्तनसनथनाश्च’ इति थनादेशः । यच्छब्दयोगात् निघाताभावः ॥ ११ ॥

१. त-श-ष-उग्राः युद्धादां घोराः । २. श-गोः । ३. ङ-देवयजनदेशम् । ४. च-छ-त-थ-ष-क्तुः इति क्तुः ।

हृस्काराद्बिद्युत्स्पर्शतो जाता अवन्तु नः । मरुतो मृळयन्तु नः ॥ १२ ॥

हृस्कारात् । विद्युतः । परि । अतः । जाताः । अवन्तु । नः । मरुतः । मृळयन्तु । नः ॥ १२ ॥

हृस्कारात् दीप्तिकारात् विद्युतः विशेषेण दीप्यमानात् अतः अन्तरिक्षात् परि जाताः सर्वत उत्पन्ना मरुतः नः अस्मान् अवन्तु रक्षन्तु । तथाविधाः मरुतः नः अस्मान् मृळयन्तु सुखयन्तु ॥ हृस्कारात् । 'हसे हसने' । अत्र तु प्रकाशमात्रे वर्तते । अस्मात् संपदादिलक्षणः क्तिप् । अस्मिन् उपपदे 'हुक्कम् करणे' इत्यस्मात् 'कर्मण्यम्' (पा. सू. ३. २. १) इति अण्प्रत्ययः । 'तत्पुरुषे तुल्यार्थः' इत्यादिना पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते 'गतिकारकः' इत्यादिना कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे । 'अतः कृकमि' (पा. सू. ८. ३. ४६) इत्यादिना विसर्जनीयस्य सत्वम् ॥

आ पूषश्चित्रबर्हिषमाधृणे धरुणं दिवः । आजा नष्टं यथा पशुम् ॥ १३ ॥

आ । पूषन् । चित्रबर्हिषम् । आधृणे । धरुणम् । दिवः । आ । अज । नष्टम् । यथा । पशुम् ॥ १३ ॥

हे पूषन् चित्रबर्हिषं विचित्रैर्दमैर्युक्तं धरुणं यागस्य धारकं सोमं दिवः आ द्युलोकात् आहर इति शेषः । पूषा विशेष्यते । आधृणे आगतदीप्तियुक्त । तत्र दृष्टान्तः । हे अज गमनशील यथा लोके नष्टं पशुं महारण्यादौ अन्वीक्ष्य कश्चिदाहरति तद्वत् ॥ आधृणे । 'घृ क्षरणदीप्तयोः' इत्यस्मात् 'घृणि-घृभिः' इति निप्रत्ययो निपातितः । 'ऋवर्णाच्चेति वक्तव्यम्' इति णत्वम् । प्रादिसमासः । आम-न्त्रिताद्युदात्तत्वम् । धरुणम् । 'धृ धारणे' । अस्मात् ण्यन्ताद्धातोः 'धारेणिलुक्' (दश. पा. ५) इति उनन्प्रत्ययः । व्यत्ययेन निस्वराभावे प्रत्ययस्वरः । दिवः । 'ऊडिदम्' इत्यादिना षष्ठ्या उदात्तत्वम् । अज । 'अज गतिक्षेपणयोः' ॥

पूषा राजानमाधृणिरपगूळहं गुहा हितम् । अविन्दश्चित्रबर्हिषम् ॥ १४ ॥

पूषा । राजानम् । आधृणिः । अपगूळहम् । गुहा । हितम् । अविन्दत् । चित्रबर्हिषम् ॥ १४ ॥

आधृणिः पूषा राजानं सोमम् अविन्दत् अलभत । कीदृशम् । अपगूळहम् अत्यन्तगूढम् । तत्र हेतुः । गुहा हितं गुहासदृशे दुर्गमे द्युलोके स्थितं तथा चित्रबर्हिषम् ॥ अपगूळहम् । 'गूह संवरणे' । 'निष्ठा' इति कर्मणि क्तः । 'हो ढः' (पा. सू. ८. २. ३१) इति ढत्वम् । 'झषस्त-थोर्धोऽधः' (पा. सू. ८. २. ४०) इति धकारः । छुत्वढलोपदीर्घाः । समासे 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । गुहा । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्या लुक् । हितम् । निष्ठायां दधातेर्हिः ॥

उतो स मह्यमिन्दुभिः षड्युक्तां अनुसेषिधत् । गोभिर्यवं न चर्कषत् ॥ १५ ॥

उतो. इति । सः । मह्यम् । इन्दुऽभिः । षट् । युक्तान् । अनुऽसेषिधत् ।

गोभिः । यवम् । न । चर्कषत् ॥ १५ ॥

उतो अपि च 'सः पूषा' महां यजमानाय 'इन्दुभिः यागहेतुभिः सोमैः' युक्तान् 'षट् वसन्ता-
दीन् ऋतून्' अनुसेषिषत् अनुक्रमेण पुनःपुनर्नयन् वर्तते इति शेषः । तत्र दृष्टान्तः । 'गोभिः बलीवदैः'
'यवं' न 'चर्कृषत्' । नशब्द उपमार्थः । यथा यवमुद्दिश्य भूमिं प्रतिसंवत्सरं पुनःपुनः कृषति तद्वत् ॥
मह्यम् । 'ऊयि च' (पा. सू. ६. १. २१२) इत्याद्युदात्तत्वम् । इन्दुभिः । 'उन्दी क्लेदने' ।
'उन्देरिच्चादेः' (उ. सू. १. १२) इति उपत्ययः, उकारस्य इकारादेशश्च । 'नित्' इति अनुवृत्ते-
राद्युदात्तत्वम् । युक्तान् । 'दीर्घादृटि समानपादे' इति संहितायां नकारस्य रुवम् । 'आतोऽटि
नित्यम्' इति सानुनासिक आकारः । अनुसेषिषत् । 'पितु गत्याम्' । 'धातोरेकाचः' (पा. सू.
३. १. २२) इति यङ् । 'यङोऽचि च' (पा. सू. २. ४. ७४) इति तस्य लुक् । प्रत्ययलक्षणेन
'सन्त्यङोः' (पा. सू. ६. १. ९) इति द्विर्भावः । हलादिशेषः । 'गुणो यङ्लुकोः' (पा. सू.
७. ४. ८२) इति अभ्यासस्य गुणः । 'इण्कोः' (पा. सू. ८. ३. ५७) इति पत्वम् । सनादि-
त्वात् धातुसंज्ञायां लटः शतृ । कर्तरि शप् । 'अदादिवच्च' इति वचनात् तस्य लुक् । 'नाभ्यस्ताच्छतुः'
(पा. सू. ७. १. ७८) इति नुम्प्रतिषेधः । प्रत्ययस्वरे प्राप्ते 'अभ्यस्तानामादिः' (पा. सू. ६.
१. १८९) इत्याद्युदात्तत्वम् । गोभिः । 'सावेकाचः' इति भिस उदात्तत्वे प्राप्ते 'न गोश्चन्'
इति प्रतिषेधः । चर्कृषत् । 'कृष विलेखने' । यङ्लुकि द्विर्भावहलादिशेषचत्त्वानि । 'रुप्रिकौ च लुकि'
(पा. सू. ७. ४. ९१) इति अभ्यासस्य रुगागमः । अस्मात् यङ्लुगन्तात् लेटस्तिप् । 'इतश्च लोपः' ।
'लेटोऽडाटौ' इति अडागमः । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' इति शपो लुक् । लघूपधगुणे प्राप्ते 'नाभ्यस्त-
स्याचि पिति' (पा. सू. ७. ३. ८७) इति निषेधः । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः ॥ १० ॥

अपोनप्रीये एकधनासूपानीतासु स्वयमनुगच्छन् 'अम्बयः' इति द्वे अनुब्रूयात् । तृतीयया
'अपो देवीः' इत्यनया एकधनासु हविर्धानं प्रविशामु स्वयमनुप्रविशेत् । तथैव सूत्रितम्—'अम्बयो
यन्त्यध्वभिरिति तिस्र उत्तमयानुप्रपद्येत' (आश्व. श्रौ. ५. १) इति ॥

३

अम्बयो यन्त्यध्वभिर्जामयो अध्वरीयताम् । पृञ्चतीर्मधुना पर्यः ॥ १६ ॥

अम्बयः । यन्ति । अध्वऽभिः । जामयः । अध्वरिऽयताम् । पृञ्चतीः । मधुना । पर्यः ॥ १६ ॥

'अध्वरीयताम् अध्वरमात्मन इच्छताम् अस्माकम्' 'अम्बयः' मातृस्थानीया आपः । तथा च
कौषीतकिग्राहणे समान्नायने—'अम्बयो यन्त्यध्वभिरित्यापो वा अम्बयः' इति । ता आपः
'अध्वभिः' देवयजनमार्गैः 'यन्ति गच्छन्ति । कीदृश्य आपः । 'जामयः' हितकारिण्यो बन्धवः । तथा
'मधुना' माधुर्यरसेन युक्तं 'पर्यः' 'पृञ्चतीः' गवादिषु योजयन्त्यः ॥ अम्बयः । 'रधि लधि अधि
शब्दे' । एतस्मात् 'अच इः' (उ. सू. ४. ५७८) इति प्रकरणे बाहुलकात् इः । प्रत्ययस्वरः ।
अध्वभिः । 'अदेर्ध च' (उ. सू. ४. ५५५) इति कनिष् । पित्रात् प्रत्ययस्यानुदात्तत्वे धातुस्वरः ।
जामयः । 'जमु अदने' । बाहुलकात् इः । अध्वरीयताम् । अध्वरशब्दात् 'सुप आत्मनः क्यच्'
इति क्यच् । 'क्यचि च' इति ईत्वम् । 'अपुत्रादीनामिति वक्तव्यम्' (पा. म. ७. ४. ३५)
इति वचनात् 'न च्छन्दस्यपुत्रस्य' इति ईत्वनिषेधाभावः । 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते'
इति 'कव्यध्वरपृतनस्य' (पा. सू. ७. ४. ३९) इति अकारलोपोऽपि न भवति । क्यच्प्रत्यया-
न्तधातोः लटः शतृ । शपः पित्रादनुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधातुकत्वरेण तयोः क्यचा सहैकादेशः ।
'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इत्यन्तोदात्तत्वे सति 'शतुरनुमो नद्यजादी' इति षष्ठ्या उदात्तत्वम् ।

पृच्छतीः । ' पृची संपर्के ' । लटः शतृ । ' रुधादिभ्यः भ्रम् ' । ' असोरल्लोपः ' । अनुस्वारपरसवर्णौ ।
' उगितश्च ' इति ङीप् । ' वा छन्दसि ' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । ' शतुरनुमः० ' इति ङीप् उदात्तत्वम् ॥

अमूर्या उप सूर्ये याभिर्वा सूर्यः सह । ता नो हिन्वन्त्वध्वरम् ॥ १७ ॥

अमूर्यः । याः । उप । सूर्ये । याभिः । वा । सूर्यः । सह । ताः । नः । हिन्वन्तु । अध्वरम् ॥ १७ ॥

य्याः वामूर्यः आपः वसूर्ये वउप समीपेन अवस्थिताः । ' आपः सूर्ये समाहिताः ' (तै. आ. १. ८. १) इति श्रुत्यन्तरात् । ववा अथवा वसूर्यः वयाभिः अग्निः वसह वर्तते । पूर्वत्रापां प्राधान्यम् उत्तरत्र सूर्यस्येति विशेषः । वताः तादृश्य आपो वनः अस्मदीयम् वध्वरं यागं वहिन्वन्तु प्रीणयन्तु ॥ याभिः । ' सावेकाचः० ' इति विभक्त्युदात्तस्य ' न गोश्वन्साववर्णः ' इति प्रतिषेधः । शेषा तु प्रक्रिया स्पष्टा ॥

अपो देवीरूपं ह्वये यत्र गावः पिबन्ति नः । सिन्धुभ्यः कर्त्वं हविः ॥ १८ ॥

अपः । देवीः । उप । ह्वये । यत्र । गावः । पिबन्ति । नः । सिन्धुभ्यः । कर्त्वंम् । हविः ॥ १८ ॥

वनः अस्मदीयाः वगावः वयत्र यास्वप्सु विबन्ति पानं कुर्वन्ति ताः वअपो वदेवीः वउप वह्वये आह्वयामि । वसिन्धुभ्यः स्यन्दनशीलाभ्योऽद्भ्यो देवताभ्यो वहविः वकर्त्वं अस्माभिः कर्तव्यम् ॥ अपः । ' ऊडिदम् ' इत्यादिना शस उदात्तत्वम् । पिबन्ति । ' पाघ्रा० ' इत्यादिना पिवादेशः । शपः पित्त्वा-
दनुदात्तत्वम् । निडश्च लसावैधातुक्रत्वरेण धातुस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । ' निपातैर्यद्यदि ' इत्यादिना निघाताभावः । कर्त्वंम् । ' डुकृञ् करणे ' । ' कृत्यार्थे तवैकेन्यत्वनः ' (पा. सू. ३. ४. १४) इति कर्मणि त्वन्प्रत्ययः । गुणः । निस्वरेणाद्युदात्तत्वम् ॥

अप्स्वन्तरमृतमप्सु भेषजमपामुत प्रशस्तये । देवा भवत वाजिनः ॥ १९ ॥

अप्सु । अन्तः । अमृतम् । अप्सु । भेषजम् । अपाम् । उत । प्रशस्तये ।

देवाः । भवत । वाजिनः ॥ १९ ॥

वअप्सु जलेषु वअन्तः मध्ये वअमृतं पीयूषं वर्तते । तस्य अङ्घ्रिकारत्वात् । ' अमृतं वा आपः ' (तै. सं. ५. ६. २. १-२) इति श्रुत्यन्तराच्च । तथैव वअप्सु वभेषजम् औपधं वर्तते । क्षुद्रोगनिवर्तकस्य अन्नस्य अप्कार्यत्वात् । वउत अपि च तादृशीनाम् वअपां देवतानां वप्रशस्तये प्रशस्तार्थं हे वदेवाः ऋत्विजादयो ब्राह्मणाः । ' एते वै देवाः प्रत्यक्षं यद्ब्राह्मणाः ' (तै. सं. १. ७. ३. १) इति श्रुत्यन्तरात् । ववाजिनः वेगवन्तः वभवत । शीघ्रं स्तुतिं कुस्तेत्यर्थः ॥ अप्सु । ' ऊडिदम् ' इत्यादिना सप्तम्या उदात्तत्वम् । संहितायाम् ' उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितः० ' इति स्वरितत्वम् । अमृतम् । ' नञो जरमरमित्रमृताः ' (पा. सू. ६. २. ११६) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । प्रशस्तये । ' तादौ च निति० '

(पा. सू. ६. २. ५०) इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । भवत । ‘ आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत् ’ इति पूर्वस्यामन्त्रितस्य अविद्यमानवत्त्वेन पादादित्वात् न निघातः ॥

कारीर्याम् उत्तरस्य आज्यभागस्य ‘ अप्सु मे ’ इत्येषा अनुवाक्या । ‘ वर्षकामेष्टिः ’ इति खण्डे ‘ अपस्वप्ने सधिष्टवाप्सु मे सोमो अब्रवीत् ’ (आश्व. श्री. २. १३) इति सूत्रितम् ॥

अप्सु मे सोमो अब्रवीदन्तर्विश्वानि भेषजा ।

अग्निं च विश्वशंभुवर्मापश्च विश्वभेषजीः ॥ २० ॥

अप्सु । मे । सोमः । अब्रवीत् । अन्तः । विश्वानि । भेषजा ।

अग्निम् । च । विश्वशंभुवम् । आपः । च । विश्वभेषजीः ॥ २० ॥

‘ अप्सु जलेषु ’ अन्तः मध्ये ‘ विश्वानि ’ भेषजा सर्वाणि औषधानि सन्तीति ‘ मे मह्यं मन्त्रदर्शिने मुनये ’ सोमः देवः ‘ अब्रवीत् । तथा ‘ विश्वशंभुवं सर्वस्य जगतः सुखकरम् एतन्नामकं च ’ ‘ अग्निं ’ ‘ च अप्सु वर्तमानं सोमोऽब्रवीत् । तथा च तैत्तिरीयाः ‘ अग्नेस्त्रयो ज्यायांसः ’ इत्यनुवाके ‘ सोऽपः प्राविशत् ’ (तै. सं. २. ६. १) इति अग्नेः अप्सु प्रवेशमामनन्ति । लतागुल्मवृक्षमूलादीनाम् औषधानां वृष्टिजन्यत्वेन जलवर्तित्वं प्रसिद्धम् । ‘ विश्वभेषजीः विश्वानि भेषजानि यासु तथाविधाः अपः अपि अब्रवीत् ॥ भेषजा । ‘ सुपां सुलुङ् ’ इति आकारः । विश्वशंभुवम् । भवतेरन्तर्भावितव्यार्थात् क्तिप् । व्यत्ययेन पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । विश्वे सर्वेऽपि व्यापाराः सुखकरा यस्य । ‘ बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम् ’ (पा. सू. ६. २. १०६) इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । आपः । कर्मणि शसि प्राप्ते व्यत्ययेन जस् । ‘ असृन् ’ (पा. सू. ६. ४. ११) इत्यादिना उपधादीर्घः । विश्वभेषजीः । विश्वशंभुवमिति वर्त ॥ ॥ ११ ॥

आपः पृणीत भेषजं वरूथं तन्वे ३ मम । ज्योक् च सूर्यं दृशे ॥ २१ ॥

आपः । पृणीत । भेषजम् । वरूथम् । तन्वे । मम । ज्योक् । च । सूर्यम् । दृशे ॥ २१ ॥

हे ‘ आपः ’ ‘ मम ’ ‘ तन्वे शरीरार्थं ’ ‘ वरूथं रोगनिवारकं ’ ‘ भेषजम् औषधं ’ ‘ पृणीत पूरयत । किञ्च ‘ ज्योक् चिरं ’ ‘ सूर्यं ’ ‘ दृशे द्रष्टुं नीरोगा वयं शक्नुवाम इति शेषः ॥ पृणीत । ‘ पृ पालनपूरणयोः ’ । लोप्सध्यमबहुवचनं थ । तस्य ‘ तस्थमिपाम् ’ इति तादेशः । ‘ क्र्यादिभ्यः श्वा ’ । ‘ प्वादीनां ह्रस्वः ’ इति ह्रस्वः । ‘ ई ह्रस्वोः ’ इति ईत्वम् । ‘ ऋवर्णाञ्च ’ इति णत्वम् । ‘ सतिशिष्टस्वरबली-यस्त्वमन्यत्र विकरणेभ्यः ’ इति तिङः स्वरः शिष्यते । आपः इत्यस्य ‘ आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत् ’ इति अविद्यमानवत्त्वे पादादित्वात् निघाताभावः । वरूथम् । ‘ वृञ् वरणे ’ । ‘ जृवृञ्चयामूथन् ’ (उ. सू. २. १६३) । निष्वादाद्युदात्तः । तन्वे । ‘ ङिति ह्रस्वश्च ’ (पा. सू. १. ४. ६) इति नदीसंज्ञा पाक्षिकी इति आडागमाभावः । ‘ उदात्तयणो ह्रस्वोर्वाञ् ’ इति विभक्त्युदात्तत्वे प्राप्ते

१. ढ-न-वाग्निम् । २. च-फ-श-प-ओषधीनाम्; ढ-औषधीनाम् । ३. च-छ-ण-त-फ-श-ष-विश्वशंभुरिति वत् ।

व्यत्ययेन ' उदात्तस्वरितयोः ' इति स्वरितत्वम् । द्रो । ' द्रो विल्ये च ' (पा. सू. ३. ४. ११) इति तुमर्थे निपात्यते ॥

पशौ मार्जने ' इदमापः प्र वहत ' इत्येषा विनियुक्ता । ' हुतायां वपायाम् ' इति खण्डे सूत्रितम्—' इदमापः प्र वहत ' (आश्व. श्रौ. ३. ५) इति । एवैव अवभृथेष्टौ स्नाने विनियुक्ता । ' पत्नीसंयाजैश्चरित्वा ' इति खण्डे ' इदमापः प्र वहत सुमित्र्या न आप ओषधयः सन्तु ' (आश्व. श्रौ. ६. १३) इति सूत्रितम् ॥

इदमापः प्र वहत यत्किं च दुरितं मयि ।

यद्वाहमभिदुद्रोह यद्वा शेष उतानृतम् ॥ २२ ॥

इदम् । आपः । प्र । वहत । यत् । किम् । च । दुः । इतम् । मयि ।

यत् । वा । अहम् । अभिदुद्रोह । यत् । वा । शेषे । उत । अनृतम् ॥ २२ ॥

मयि यजमाने यत् किं च दुरितम् अज्ञानात् निष्पन्नं वा अथवा अहं यजमानः अभिदुद्रोह सर्वतो बुद्धिपूर्वकं द्रोहं कृतवानस्मि वा अथवा शेषे साधुजनं शप्तवानस्मीति यत् अस्ति उत अपि च अनृतम् उक्तवान् इति यत् अस्ति तत् इदं सर्वमपराधजातं प्र वहत मत्तोऽपनीय प्रवाहेणान्यतो नयत ॥ मयि । मपर्यन्तस्य ' त्वमावेकवचने ' इति मादेशे कृते ' अतो गुणे ' इति पररूपे च सति ' योऽचि ' इति दकारस्य यकारादेशः । एकादेशस्वरेण मकारात् परस्य अकार-स्योदात्तत्वम् । दुद्रोह । ' द्रुह जिघांसायाम् ' । णलि गुणे द्विर्वचनह्रस्वहलादिशेषाः ! ' लिति ' इति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । यद्वत्तयोगात् निघाताभावः । शेषे । ' शप आक्रोशे ' । लिटि व्यत्ययेन तङ् । उत्तमैकवचनम् इद् । टेः एत्वम् । ' अत एकहस्मध्ये ' (पा. सू. ६. ४. १२०) इति एत्वा-भ्यासलोपौ । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । पूर्ववत् निघाताभावः ॥

पशौ आहवनीयोपस्थाने ' आपो अद्यान्वचारिषम् ' इत्येषा । ' मनोतायै संप्रेषित ' इति खण्डे सूत्रितम्—' एत्योपतिष्ठन्त आपो अद्यान्वचारिषम् ' (आश्व. श्रौ. ३. ६) इति ॥

आपो अद्यान्वचारिषं रसेन समगस्महि ।

पर्यस्वानग्र आ गहि तं मा सं सृज वर्चसा ॥ २३ ॥

आपः । अद्य । अनु । अचारिषम् । रसेन । सम् । अगस्महि ।

पर्यस्वान् । अग्ने । आ । गहि । तम् । मा । सम् । सृज । वर्चसा ॥ २३ ॥

अद्य अस्मिन् दिने अवभृथार्थम् आपः अन्वचारिषं जलान्यनुप्रविष्टोऽस्मि । प्रविश्य च रसेन जलसारेण समगस्महि संगताः स्मः । हे अग्ने पर्यस्वान् जले वर्तमानत्वेन पयोयुक्तः त्वम् आ

‘गहि । अस्मिन् कर्मण्यागच्छ । वतं वमा तादृशं स्नातं मां वर्चसा तेजसा वसं वसृज संयोजय ॥
 आपः । कर्मणि शसि प्राप्ते व्यत्ययेन जस् । अचारिपम् । चर गत्यर्थः । लुङि च्लेः सिच् । ‘आर्धधातु-
 कस्येङ्गलादेः’ (पा. सू. ७. २. ३५) इति इद् । ‘नेटि’ (पा. सू. ७. २. ४) इति वृद्धिप्रतिषेधे
 प्राप्ते तदपवादतया ‘अतो लान्तस्य’ (पा. सू. ७. २. २) इति उपधाया वृद्धिः । अगस्महि । ‘समो
 गम्यृच्छि’ (पा. सू. १. ३. २९) इति आत्मनेपदम् । च्लेः सिच् । ‘मन्त्रे घस’ इत्यादिना च्लेर्लुगभाव-
 श्छान्दसः । ‘एकाच उपदेशेऽनुदात्तात्’ (पा. सू. ७. २. १०) इति इट्प्रतिषेधः । ‘वा गमः’
 (पा. सू. १. २. १३) इति सिचः कित्वात् ‘अनुदात्तोपदेश’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः । गहि ।
 लोटि गमेः सिपो हिः । अपित्त्वेन डित्त्वात् ‘अनुदात्तोपदेश’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः ।
 ‘अतो हेः’ इति लुक् न भवति ; ‘असिद्धवदत्रा भात्’ इति मलोपस्यासिद्धत्वात् ॥

सं माग्ने वर्चसा सृज सं प्रजया समायुषा ।

विद्युमे अस्य देवा इन्द्रो विद्यात्सह ऋषिभिः ॥ २४ ॥

सम् । मा । अग्ने । वर्चसा । सृज । सम् । प्रजया । सम् । आयुषा ।

विद्युः । मे । अस्य । देवाः । इन्द्रः । विद्यात् । सह । ऋषिभिः ॥ २४ ॥

हे ‘अग्ने वर्चःप्रजोयुभिः मां संयोजय । देवाः सोमपातारः अस्य मे यजमानस्य विद्युः
 अनुष्ठानं जानीयुः । किंच इन्द्रः च ऋषिगणैः सह ममानुष्ठानं विद्यात् जानीयात् ॥ विद्युः ।
 ‘विद् ज्ञाने’ । लिङि ‘झेर्जुस्’ (पा. सू. ३. ४. १०८) । यासुद् । ‘लिङः सलोपः’ इति
 सकारलोपः । ‘उत्स्यपदान्तात्’ (पा. सू. ६. १. ९६) इति पररूपत्वम् । यासुद् उदात्तत्वेन एका-
 देश उकारोऽपि उदात्तः । अस्य । ‘इदमोऽन्वादेशो’ इति अशनुदात्तः । विभक्तिरपि सुप्त्वेन अनु-
 दात्ता । सह ऋषिभिः इत्यत्र ‘ऋत्यकः’ (पा. सू. ६. १. १२८) इति प्रकृतिभावः ॥ ११२ ॥ ॥ ५ ॥

प्रथममण्डलस्य षष्ठे अनुवाके सप्त सूक्तानि । तत्र ‘कस्य नूनम्’ इति पञ्चदशचं प्रथमं सूक्तम् ।
 अजीगर्तपुत्रस्य शुनःशेषस्य आर्षं त्रैष्टुभम् । ‘अभि त्वा देव’ इति तृचो गायत्रः । आद्याया अनि-
 रुक्त्वात् प्रजापतिदेवता । ‘अग्नेर्वयम्’ इत्यस्य अग्निः । ‘अभि त्वा देव’ इत्यस्य तृचस्य सविता ।
 ‘भगभक्तस्य’ इत्येषा भगदेवताका वा । शेषा वारुण्यः । तथा च अनुक्रान्तं—‘कस्य पञ्चोनाजी-
 गर्तिः शुनःशेषः स कृत्रिमो वैश्वामित्रो देवरातो वारुणं तु त्रैष्टुभमादौ काव्याग्नेर्यौ सावित्रस्तृचो गाय-
 त्रोऽस्यान्या भागी वा’ इति । राजसूये अभिषेचनीयेऽहनि मरुत्वतीये परिसमाप्ते मति एतदादिकं
 सूक्तसप्तकम् अभिषिक्तस्य पुत्रादिभिः परिवृतस्य राज्ञः पुरस्तात् होत्राख्यातव्यम् । तथा च सूत्रेऽभि-
 हितम्—‘संस्थिते मरुत्वतीये दक्षिणत आहवनीयस्य हिरण्यकशिपावासीनोऽभिषिक्ताय पुत्रामात्यपरि-
 वृताय गजे शौनःशेषमाचक्षीत’ (आश्व. श्रौ. ९. ३) इति । ब्राह्मणं च भवति—‘तदेतत्परक्रक्ष-
 तगार्थं शौनःशेषमाख्यातं तद्वाता राज्ञेऽभिषिक्तायाचष्टे हिरण्यकशिपावासीन आचष्टे हिरण्यकशिपावा-
 सीनः प्रतिगृणाति’ (ऐ. ब्रा. ७. १८) इति ॥

१. ङ-वर्चसा मावसृज संयोजय प्रजया आयुषा मां संसृज; ङ-प-‘संयोजय’ इत्यस्य स्थाने
 ‘संसृज संयोजय’ ।

कस्य नूनं कृतमस्यामृतानां मनामहे चारु देवस्य नाम ।

को नो मद्या अर्दितये पुनर्दात्पितरं च दृशेयं मातरं च ॥ १ ॥

कस्य । नूनम् । कृतमस्य । अमृतानाम् । मनामहे । चारु । देवस्य । नाम ।

कः । नः । मद्यै । अर्दितये । पुनः । दात् । पितरम् । च । दृशेयम् । मातरम् । च ॥ १ ॥

‘ कस्य ’ इत्यनयर्चा शुनःशेषो यूप् बद्धः कांदिशीकः कं देवम् उपधावानि इति विचिकित्सति । तथा च आम्नायते—‘ हन्ताहं देवता उपधावामीति स प्रजापतिमेव प्रथमं देवतानामुपससार ’ (ऐ. ब्रा. ७. १६) इति । वयं शुनःशेषनामकाः ‘ अमृतानां देवतानां मध्ये ’ कृतमस्य किंजातीयस्य ‘ कस्य ’ देवस्य ‘ चारु शोभनं ’ नाम ‘ मनामहे ’ उच्चारयामः । ‘ कः ’ देवो मां मुमूर्षुं ‘ पुनः ’ अपि ‘ मद्यै ’ महत्यै ‘ अर्दितये पृथिव्यै ’ दात् दद्यात् । तेन दानेन अहममृतः सन् ‘ पितरं ’ मातरं ‘ च ’ दृशेयं पश्येयम् । ‘ को ’ वै नाम प्रजापतिः ’ (ऐ. ब्रा. ३. २१) इति श्रुतेः कस्य इति शब्दसामान्यात् अनया प्रजापतिरेव उपसृतः इति गम्यते ॥ कृतमस्य । किंशब्दात् ‘ वा बहूनां जातिपरिग्रहे ’ इतमच् ’ (पा. सू. ५. ३. ९३) । ‘ चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । अमृतानाम् । ‘ नन्सुभ्याम् ’ इत्युत्तर-पदान्तोदात्तत्वे प्राप्ते ‘ नजो जरमरमित्रमृताः ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । मनामहे । ‘ मन ज्ञाने ’ । व्यत्ययेन शप् । पादादित्वादनिघातः । मद्यै । ‘ उदात्तयणो हल्पूर्वात् ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । दात् । ‘ गातिस्था ’ (पा. सू. २. ४. ७७) इति सिचो लुक् । ‘ बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ’ इति अडागमाभावः । दृशेयम् । ‘ दृशिर् प्रेक्षणे ’ । आशीर्लिङि मिपः अम् । ‘ दृशेरग्वक्तव्यः ’ (पा. म. ३. १. ८६. २) इति अत्रप्रत्ययः शपोऽपवादः । किञ्चात् लघूपधगुणाभावः । ‘ लिङ्याशिष्यङ् ’ (पा. सू. ३. १. ८६) इति अङि हि सति ‘ ऋदृशोऽङि गुणः ’ (पा. सू. ७. ४. १६) इति गुणः स्यात् । यासुट् । सलोपः । ‘ अतो येयः ’ । ‘ आद्गुणः ’ । यासुट् स्वरेण एकार उदात्तः । मातरं च इत्यत्र चशब्दात् दृशेयम् इति अनुपज्यते । अतः तदपेक्षयैषा तिङ्भिक्तिः प्रथमा इति ‘ चवा-योगे प्रथमा ’ इति न निह्न्यते ।

अग्नेर्वयं प्रथमस्यामृतानां मनामहे चारु देवस्य नाम ।

स नो मद्या अर्दितये पुनर्दात्पितरं च दृशेयं मातरं च ॥ २ ॥

अग्नेः । वयम् । प्रथमस्य । अमृतानाम् । मनामहे । चारु । देवस्य । नाम ।

सः । नः । मद्यै । अर्दितये । पुनः । दात् । पितरम् । च । दृशेयम् । मातरम् । च ॥ २ ॥

इत्थं प्रथमया ऋचा विचिकित्सां कृत्वा प्रजापतेः सकाशात् तं देवम् अग्निं निश्चित्य अनया तुष्टाव । तथा च श्रूयते—‘ तं प्रजापतिरुवाचाग्निर्वै देवानां नेदिष्ठन्तमेवोपधावेति सोऽभिमुपससाराग्नेर्वयं प्रथमस्यामृतानामित्येतयर्चा ’ (ऐ. ब्रा. ७. १६) इति । पूर्ववत् योजना । ‘ दात् दद्यात् ’ दृशेयं पश्यानि इत्येवम् आशीःपरत्वेन पदद्वयं योज्यम् ॥

१. ऋ-ढ-‘ को ह वै...गम्यते ’ इति नास्ति ।

प्रथमे छन्दोमे वैश्वदेवशब्दे 'अभि त्वा देव सवितः' इति सावित्रस्तृचः सूक्तस्थानीयः । 'अथ छन्दोमाः' इति खण्डे 'अभि त्वा देव सवितः प्रेतां यज्ञस्य शंभुवा' (आश्व. श्रौ. ८. ९) इति सूत्रितम् । 'अभि त्वा' इत्येषा अग्निमन्थनेऽपि विनियुक्ता । 'प्रातर्वैश्वदेव्याम्' इति खण्डे 'अभि त्वा देव सवितर्मही द्यौः पृथिवी च नः' (आश्व. श्रौ. २. १६) इति सूत्रितम् । श्रूयते च—'अभि त्वा देव सवितरिति सावित्रीमन्वाह' (ऐ. ब्रा. १. १६) इति । तथा प्रवर्ग्येऽपि एषैव विनियुक्ता । 'अथोत्तरम्' इति खण्डे 'अभि त्वा देव सवितः समी वत्सं न मातृभिः' (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति सूत्रितम् । तथा ग्रावस्तोत्रेऽपि । 'एतस्मिन् काले ग्रावस्तुत्' इति खण्डे 'मध्यमस्वरेणेदं सवनमभि त्वा देव सवितः' (आश्व. श्रौ. ५. १२) इति सूत्रितम् ॥

अभि त्वा देव सवितुरीशानं वार्याणाम् । सदावन्भागमीमहे ॥ ३ ॥

अभि । त्वा । देव । सवितः । ईशानम् । वार्याणाम् । सदा । अवन् । भागम् । ईमहे ॥ ३ ॥

अथ अग्निना प्रेरितः सन् सवितारम् 'अभि त्वा' इत्यनेन तृचेन प्रार्थयते । तथैव श्रूयते—तमग्नि-
रुवाच सविता वै प्रसवानामीशे तमेवोपधावेति स सवितारमुपससाराभि त्वा देव सवितरित्येतेन
तृचेन' (ऐ. ब्रा. ७. १६) इति । हे 'सदावन् सदा सर्वदा रक्षक हे 'सवितः' देव 'वार्याणां वरणी-
यानां धनानाम् 'ईशानं स्वामिनं त्वां प्रति 'भागं भजनीयं धनम् 'अभि सर्वतः 'ईमहे याचामहे ॥
ईशानम् । 'ईश ऐश्वर्ये' । लटः शानच् । 'तास्यनुदात्तेत्' इति लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः ।
वार्याणाम् । 'वृङ् संभक्तौ' । 'ऋहलोर्ण्यत्' । 'ईडवन्द' इत्यादिनाद्युदात्तत्वम् । अवन् । आमन्त्रित-
निघातः । भागम् । 'कर्षात्त्वतः' इति घञोऽन्तः उदात्तः ॥

यश्चिद्धि त इत्था भगः शशमानः पुरा निदः । अद्वेषो हस्तयोर्दधे ॥ ४ ॥

यः । चित् । हि । ते । इत्था । भगः । शशमानः । पुरा । निदः । अद्वेषः । हस्तयोः । दधे ॥ ४ ॥

हे सवितः 'यः' भगः भजनीयो धनविशेषः 'ते तव 'हस्तयोर्दधे' धृतोऽभूत् तं धनविशेषम्
ईमहे इति पूर्वत्रान्वयः । चिच्छब्दः पूजार्थे हिशब्दः प्रसिद्धौ । धनस्य पूज्यत्वं सर्वत्र प्रसिद्धम् । तामेव
पूज्यत्वप्रसिद्धिं विशदयति । 'इत्था' शशमानः अनेन प्रकारेण शस्यमानः स्तूयमानः । धनस्तुति-
प्रकारं च सर्वे जानन्ति । ननु स्वकीये धने वैरिभिः अपहृते सति वैरिगृहीतं धनं सर्वो लोको निन्दति
द्वेष्टि च । अतो धनस्तुतिः न नियता इत्याशङ्क्याह । 'निदः' पुरा 'अद्वेषः निन्दायाः पूर्वं स्वकीयत्वेन
व्यवस्थिते सति तदानीं द्वेषरहितः । तस्मात् स्वकीयत्वाभिप्रायेण स्तूयमानत्वमुक्तमित्यर्थः ॥ इत्था ।
प्रकारवचने 'इदमस्थमुः' (पा. सू. ५. ३. २४) । 'सुपां सुलुक्' इति व्यत्ययेन विभक्तेः
डादेशः । टिलोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण आकार उदात्तः । शशमानः । 'शश प्लुतगतौ' । इह तु
स्तुत्यर्थः । 'ताच्छील्यवयोवचन' (पा. सू. ३. २. १२९) इति ताच्छीलिकश्चानश् । कर्तरि शप् ।
'चित्' इत्यन्तोदात्तत्वम् । निदः । 'णिदि कृत्सायाम्' । संपदादिलक्षणः क्तिप् । 'सावेकाचः' इति
पञ्चम्या उदात्तत्वम् । अद्वेषः । न विद्यते द्वेषोऽस्य इति बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदा-
न्तोदात्तत्वम् । दधे । कर्मणि लिट् । तस्य आर्धधातुकत्वेन 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तो न
भवति । प्रत्ययस्वर एव शिष्यते । यद्वृत्तयोगात् निघाताभावः ॥

भर्गभक्तस्य ते वयमुदशेम तवार्वसा । मूर्धानं राय आरभे ॥ ५ ॥

भर्गभक्तस्य । ते । वयम् । उद् । अशेम । तव । अर्वासा । मूर्धानम् । रायः । आरभे ॥ ५ ॥

हे सवितः १ते त्वदीयाः १वयं शुनःशेषनामानः १भगभक्तस्य धनेन संयुक्तस्य १तवावसा रक्षणेन १उदशेम उत्कर्षेण व्याप्नुमः । किं कर्तुम् । १रायः धनस्य १मूर्धानम् उत्कर्षम् १आरभे प्रारब्धम् । धनिकत्वप्रसिद्ध्या व्याप्ता भूयामेत्यर्थः ? ॥ भगवद्बो वृषादित्वादाद्युदात्तः । ‘तृतीया कर्मणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अशेम । ‘अशू व्याप्तौ’ । लिङि व्यत्ययेन परस्मैपदम् । शप् । रायः । ‘ऊङि-दम्’ इति षष्ठ्या उदात्तत्वम् । आरभे । ‘कृत्यार्थे तवैकेन’ इति तुमर्थे केन्द्रस्थयः । निस्वरेणा-द्युदात्तत्वम् ॥ ॥ १३ ॥

नहि ते क्षत्रं न सहो न मन्युं वर्यश्च नामी पतयन्त आपुः ।

नेमा आपो अनिमिषं चरन्तीर्न ये वातस्य प्रमिनन्त्यभ्वम् ॥ ६ ॥

नहि । ते । क्षत्रम् । न । सहः । न । मन्युम् । वर्यः । चन । अमी इति । पतयन्तः । आपुः ।

न । इमाः । आपः । अनिमिषम् । चरन्तीः । न । ये । वातस्य । प्रमिनन्ति । अभ्वम् ॥ ६ ॥

अथ सवित्रा प्रेरितः शुनःशेषः एतदादिसूक्तशेषेण उत्तरेण च सूक्तेन वरुणं तुष्टाव । तथा च श्रूयते—‘ते सवितोवाच वरुणाय वै राज्ञे नियुक्तोऽसि तमेवोपधावेति स वरुणं राजानमुपससारात् उत्तराभिरैकत्रिंशता’ (ऐ. ब्रा. ७. १६) इति । हे वरुण १पतयन्तः प्रौढे वियत्युत्पतन्तः १अमी दृश्यमानाः १वयश्चन इयेनादयः पक्षिणोऽपि १ते १क्षत्रं त्वदीयं शरीरबलं १नहि १आपुः नैव प्राप्ताः । त्वत्सदृशं शरीरबलं पक्षिणामपि नास्तीत्यर्थः । तथा १सहः त्वदीयं पराक्रमं तव सामर्थ्यमपि १न प्रापुः । तथा १मन्युं त्वदीयं कोपमपि १न प्रापुः । त्वयि क्रुद्धे सति सोढुमशक्ता इत्यर्थः । १अनिमिषं सर्वदा १चरन्तीः प्रवाहरूपेण गच्छन्त्यः १आपः त्वदीयं बलं १न प्रापुः । १वातस्य वायोः १ये गतिविशेषाः त्वदीयम् १अभ्वं वेगं १न १प्रमिनन्ति न हिंसन्ति । अतिक्रमं कर्तुं न शक्ता इत्यर्थः । तेऽपि न प्रापुरिति पूर्वत्रान्वयः ॥ पतयन्तः । ‘पत गतौ’ । चुरादिरदन्तः । लट् । शप् । गुणायादेशौ । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे णिचः स्वरः । आपुः । ‘आप्ल व्याप्तौ’ । लिट्युसि द्विर्भावहलादिशेषौ । ‘अत आदेः’ (पा. सू. ७. ४. ७०) इति आत्वम् । अत्र न सहो न मन्युम् इत्यादिभिः आपुः इत्यस्य संबन्धात् तदपेक्षया प्राथम्यात् ‘चादिलोपे विभाषा’ इति प्रथमा तिङ्भिभक्तिर्न निहन्यते । चरन्तीः । ‘वा छन्दसि’ इति पूर्वसवर्णदीर्घः । प्रमिनन्ति । ‘मीञ् हिंसायाम्’ । ‘क्रयादिभ्यः श्वा’ । ‘श्वाभ्यस्तयोरातः’ इति आकारलोपः । ‘मीनातेर्निगमे’ (पा. सू. ७. ३. ८१) इति ह्रस्वत्वम् । प्रत्ययस्वरः । ‘तिङि चोदात्तवति’ (पा. सू. ८. १. ७१) इति गतिरनुदात्तः । यद्वृत्त-योगाद्विधातः ॥

१. ढ-भूयास्मेति । २. ढ-योद्धुमशक्ताः ।

अबुध्रे राजा वरुणो वनस्योर्ध्वं स्तूपं ददते पूतदक्षः ।

नीचीनाः स्थुरपरिं बुध्न एषामस्मे अन्तर्निहिताः केतवः स्युः ॥ ७ ॥

अबुध्रे । राजा । वरुणः । वनस्य । ऊर्ध्वम् । स्तूपम् । ददते । पूतदक्षः । नीचीनाः ।

स्थुः । उपरिं । बुध्नः । एषाम् । अस्मे इति । अन्तः । निऽहिताः । केतवः । स्युरिति स्युः ॥ ७ ॥

‘पूतदक्षः शुद्धबलः’ वरुणः ‘राजा’ अबुध्रे मूलरहिते अन्तरिक्षे तिष्ठन् ‘वनस्य वननीयस्य तेजसः’ ‘स्तूपं’ संघम् ‘ऊर्ध्वम्’ उपरिदेशे ‘ददते’ धारयति । ‘नीचीनाः’ ‘स्थुः’ । ऊर्ध्वदेशे वर्तमानस्य वरुणस्य रश्मय इत्यध्याहार्यम् । ते ह्ययोमुखास्तिष्ठन्ति । ‘एषां’ रश्मीनां ‘बुध्नः’ मूलम् ‘उपरि’ तिष्ठतीति शेषः । तथा सति ‘केतवः’ प्रज्ञापकाः प्राणाः ‘अस्मे’ अस्मासु ‘अन्तर्निहिताः’ स्थापिताः स्युः मरणं न भविष्यतीत्यर्थः ॥ अबुध्रे । न विद्यते बुध्नः मूलम् अस्य इति बहुव्रीहौ ‘नन्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । स्तूपम् । ‘स्त्यै’ शब्दसंघातयोः । ‘स्त्यः’ संप्रसारणमृच्च’ इति पप्रत्ययः; तत्संनियोगेन यकारस्य संप्रसारणं परपूर्वत्वे उकारादेशश्च । ‘नित्’ इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । ददते । भौवादिकः । नीचीनाः । निपृवात् अञ्जतेः ‘ऋत्विक्’ इत्यादिना क्तिन् । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । न्यच्शब्दात्प्रवार्धे ‘विभाषाञ्चरदिक्रियाम्’ (पा. सू. ५. ४. ८) इति खः । ‘आयन्’ इत्यादिना तस्य ईनादेशः । ‘आयनादिपूर्वदेशिवद्वचनं’ स्वरसिध्यर्थम् (पा. सू. ७. १. २. १) इति वचनात् ईकार उदात्तः । ‘अचः’ इति अकारलोपे ‘ची’ इति दीर्घत्वम् । स्थुः । ‘गातिस्था’ (पा. सू. २. ४. ७७) इत्यादिना सिचो लुक् । ‘आतः’ (पा. सू. ३. ४. ११०) इति क्षेः जुसादेशः । ‘उत्स्यपदान्तात्’ (पा. सू. ६. १. ९६) इति पररूपत्वम् । ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपि’ इति अडागमाभावः । अस्मे । ‘सुपां’ सुलुक्’ इति सप्तम्याः शेषादेशः । निहिताः । ‘गतिरनन्तरः’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । स्युश्च अस्तेलिङि ‘असोरलोपः’ ॥

उरुं हि राजा वरुणश्चकार सूर्याय पन्थामन्वेतवा उ ।

अपदे पादा प्रतिधातवेऽकरुतापवक्ता हृदयाविधश्चित् ॥ ८ ॥

उरुम् । हि । राजा । वरुणः । चकार । सूर्याय । पन्थाम् । अनुऽएतवै । ऊम् इति ।

अपदे । पादा । प्रतिऽधातवे । अकः । उत । अपऽवक्ता । हृदयविधः । चित् ॥ ८ ॥

‘वरुणः’ ‘राजा’ ‘सूर्याय’ सूर्यस्य ‘पन्थां’ मार्गम् ‘उरुं’ विस्तीर्णं ‘चकार’ । हिशब्दः प्रसिद्धी । उत्तरायणदक्षिणायनमार्गस्य विस्तारः प्रसिद्धः । किमर्थमेवं कृतवान् इति तदुच्यते । ‘अन्वेतवा’ उ अनुक्रमेण उदयास्तमयी गन्तुमेव । तथा ‘अपदे’ पादरहिते अन्तरिक्षे ‘पादा’ ‘प्रतिधातवे’ पादौ प्रक्षेप्तुम् ‘अकः’ मार्गं कृतवान् । पूर्वत्र रथस्य मार्गः अत्र पादयोरिति विशेषः । यद्वा । अपदे यूपे बद्धेन मया गन्तुमशक्ये भूप्रदेशे पादौ प्रक्षेप्तुम् उपायं बन्धविमोचनरूपं करोतिव्यर्थः । ‘उत’ अपि च ‘हृदयाविधश्चित्’ अस्मदीयवेषकस्य शत्रोरपि ‘अपवक्ता’ अपवदिता निराकर्ता भवतु ॥ चकार । लिस्वरेण आकार

उदात्तः । ' हि च ' इति निघातप्रतिषेधः । पन्थाम् । ' पथिमथ्यमुक्षामात् ' (पा. सू. ७. १. ८५) इति द्वितीयायामपि व्यत्ययेन आत्वम् । पथिन्शब्दस्य ' पतेस्थ च ' (उ. सू. ४. ४५२) इति प्रत्ययान्तत्वेन अन्तोदात्तत्वे प्राप्ते ' पथिमथोः सर्वनामस्थाने ' (पा. सू. ६. १. १९९) इत्याद्युदात्तत्वम् । अन्वेतवै । अनुपूर्वात् एतेः ' तुमर्थं सेसेन् ' इति तवैग्रन्थयः । ' तवै चान्तश्च युगपत् ' (पा. सू. ६. २. ५१) इति आद्यन्तयोरुदात्तत्वम् । पादा । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । प्रतिधातवे । दधातेः ' तुमर्थ ' इति सूत्रेणैव तवेग्रन्थयः । ' तादौ च निति ' (पा. सू. ६. २. ५०) इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अकः । करोतेः ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति लोट्थे लुङ् । तस्य तिप् । ' मन्त्रे घस ' (पा. सू. २. ४. ८०) इत्यादिना च्लेर्लुक् । गुणो रपरत्वम् । ' हल्ङ्याढ्यः ' (पा. सू. ६. १. ६८) इति तिपो लोपः । अडागमः । हृदयाविधः । ' हृज् हरणे ' । ' बृहोः पुगुदौ च ' (उ. सू. ४. ५४०) इति कयन् । ' व्यध ताडने ' । क्तिप् । ' नहिवृति ' (पा. सू. ६. ३. ११६) इत्यादिना पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

शतं ते राजन्भिषजः सहस्रमुर्वी गभीरा सुमतिष्टै अस्तु ।

बाधस्व दूरे निःकृतिं पराचैः कृतं चिदेनः प्र मुमुग्ध्यस्मत् ॥ ९ ॥

शतम् । ते । राजन् । भिषजः । सहस्रम् । उर्वी । गभीरा । सुमतिः । ते । अस्तु ।

बाधस्व । दूरे । निःकृतिम् । पराचैः । कृतम् । चित् । एनः । प्र । मुमुग्धि । अस्मत् ॥ ९ ॥

हे ' राजन् वरुण ' ते तव ' शतं ' ' भिषजः बन्धनिवारकाणि शतसंख्याकानि ' औपधानि वैद्या वा सन्ति । ' ते तव ' ' सुमतिः अस्मदनुग्रहबुद्धिः ' ' उर्वी विस्तीर्णा ' ' गभीरा गाम्भीर्योपेता स्थिरा ' ' अस्तु । ' निःकृतिम् अस्मदनिष्टकारिणी ' ' निःकृतिं ' पापदेवतां ' ' पराचैः पराङ्मुखां कृत्वा ' ' दूरे अस्मत्तो व्यवहिते देशे स्थापयित्वा तां ' ' बाधस्व । ' ' कृतं ' ' चित् अस्माभिरनुष्ठितमपि ' ' एनः पापम् ' ' अस्मत् ' ' प्र ' ' मुमुग्धि प्रकर्षेण मुक्तं नष्टं कुरु ॥ सुमतिः । ' ' तादौ च ' ' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ' मन्क्तिन् ' इत्यादिनोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । संहितायां विसर्जनीयसकारस्य ' युष्मत्तत्तत्तक्षुःष्वन्तःपादम् ' (पा. सू. ८. ३. १०३) इति पत्वम् । बाधस्व । ' बाध् विलोडने ' । शपः पित्वादानुदात्तत्वम् । तिङश्च लसार्वधानुक्तस्वरेण धातुस्वर एव शिष्यते । निःकृतिम् । ' तादौ च ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । मुमुग्धि । ' मुञ्ज मोक्षणे ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति श्लुः । ' हुञ्जल्यो हेधिः ' (पा. सू. ६. ४. १०१) । तस्य अपित्वेन छित्वाद्गुणाभावः । ' चोः कुः ' (पा. सू. ८. २. ३०) इति कृत्वम् ॥

अमी य ऋक्षा निहितास उच्चा नक्तं ददृश्रे कुहं चिदिवैयुः ।

अदब्धानि वरुणस्य व्रतानि विचाकशच्चन्द्रमा नक्तमेति ॥ १० ॥

अमी इति । ये । ऋक्षाः । निःहितासः । उच्चा । नक्तम् । ददृश्रे । कुहं । चित् । दिवा । ईयुः ।

अदब्धानि । वरुणस्य । व्रतानि । विऽचाकशत् । चन्द्रमाः । नक्तम् । एति ॥ १० ॥

१. श-शतं भिषजः सहस्रं गदनिवारकाणि शतसहस्रसंख्यानि; ष-शतं भिषजः सहस्रं बन्धनि-वारकाणि शतसहस्रसंख्याकानि । २. ढ-कारिणी (णी) ।

‘अमी रात्रावस्माभिर्दृश्यमानाः ऋक्षाः सप्त ऋषयः । तथा च वाजसनेयिन आमनन्ति—
 ‘ ऋक्षा इति ह स्म वै पुरा सप्त ऋषीनाचक्षते ’ इति । यद्वा । ऋक्षाः सर्वेऽपि नक्षत्रविशेषाः । ‘ ऋक्षाः
 स्तुभिरिति नक्षत्राणाम् ’ (निरु. ३. २०) इति यास्केन उक्तत्वात् । ‘उच्चा उच्चैः उपरि द्युप्रदेशे
 ‘निहितासः स्थापिताः ये सन्ति ते ऋक्षाः ‘नक्तं रात्रौ ददध्रे सर्वैरपि दृश्यन्ते । ‘दिवा अहनि कुह
 ‘चित् ईयुः कापि गच्छेयुः । न दृश्यन्ते इत्यर्थः । ‘वरुणस्य राज्ञः व्रतानि कर्माणि नक्षत्रदर्शनादि-
 रूपाणि अदब्धानि केनापि अहिंसितानि । किञ्च वरुणस्य आज्ञयैव चन्द्रमाः ‘नक्तं रात्रौ विचाक-
 शत् विशेषेण दीप्यमानः ‘एति गच्छति ॥ निहितासः । ‘आजसेरसुक्’ । थाथादिस्वरेणोत्तरपदान्तो-
 दात्तत्वे प्राप्ते (पा. सू. ६. २. १४४) ‘ गतिरनन्तरः ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । ददध्रे ।
 दृशेरिति ‘ इरयो रे ’ (पा. सू. ६. ४. ७६) इति रेआदेशः । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । यद्वृत्त-
 योगादनिघातः । कुह । ‘ वा ह च छन्दसि ’ (पा. सू. ५. ३. १३) इति किंशब्दादुत्तरस्य
 त्रलो हादेशः । ‘ कु तिहोः ’ (पा. सू. ७. २. १०४) इति किंशब्दस्य कुआदेशः । स्थानिवद्भावात्
 लिङ्स्वरेणाद्युदात्तत्वम् । विचाकशत् । कशेर्दीर्घ्यथात् यङ्लुगन्तात् शतृप्रत्ययः । ‘ अभ्यस्तानामादिः ’
 इत्याद्युदात्तत्वम् । समासे कृत्स्वरः । यद्वा । काशतेर्वा व्यत्ययेन उपधाह्रस्वत्वम् । चन्द्रमाः । ‘ चन्द्रे
 माङो ङित् ’ (उ. सू. ४. ६६७) इति असिप्रत्ययः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते दासीभारा-
 दित्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ १४ ॥

एकादशिनस्य वारुणस्य पशोर्वेपापुरोडाशयोः ‘ तत्त्वा यामि ’ इति द्वे ऋचौ याज्ये । सूत्रितं च—
 ‘ तत्त्वा यामि ब्रह्मणा वन्दमान इति द्वे अस्तन्नादद्याम् ’ (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति । वरुणप्रधासेषु
 वारुणस्य हविषो याज्या ‘ तत्त्वा यामि ’ इत्येषा ‘ पञ्चम्यां पौर्णमास्याम् ’ इत्यत्र सूत्रितम्—‘ इमं मे
 वरुणं श्रुधि तत्त्वा यामि ब्रह्मणा वन्दमानः ’ (आश्व. श्रौ. २. १७) इति ॥

तत्त्वा यामि ब्रह्मणा वन्दमानस्तदा शास्ते यजमानो हविर्भिः ।

अहेळमानो वरुणेह बोध्युरुशंस मा न आयुः प्र मोषीः ॥ ११ ॥

तत् । त्वा । यामि । ब्रह्मणा । वन्दमानः । तत् । आ । शास्ते । यजमानः । हविःभिः ।

अहेळमानः । वरुण । इह । बोधि । उरुशंस । मा । नः । आयुः । प्र । मोषीः ॥ ११ ॥

हे वरुणं समुर्गुरहं त्वां प्रति तत् आयुः यामि याचे । कीदृशः । वरुणणा प्रौढेन स्तोत्रेण
 वन्दमानः स्तुवन् । सर्वत्र यजमानः अपि हविर्भिः तत् आयुः आ शास्ते प्रार्थयते । त्वं च इह
 कर्मणि अहेळमानः अनादरमकुर्वन् बोधि अस्मदपेक्षितं बुध्यस्व । हे उरुशंस बहुभिः स्तुत्य नः
 अस्मदीयम् आयुः मा प्र मोषीः प्रमुषितं मा कुरु । सप्तदशसंख्याकेषु याज्ञाकर्मसु ‘ ईमहे
 यामि ’ (नि. ३. १९. १) इति पठितम् । चाशब्दलोपश्छान्दसः ॥ अहेळमानः । ‘ हेडु अनादरे ’ ।
 अद्युप्रदेशात् लसार्वाधातुकानुदात्तत्वे शपश्च पित्त्वादानुदात्तत्वे सति धातुस्वरः शिष्यते । ततो नञ्समासे
 अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । बोधि । ‘ बुध अवगमने ’ । लोटः सेहिः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति
 विकरणस्य लृक् । ‘ वा छन्दसि ’ (पा. सू. ३. ४. ८८) इति अपित्त्वाभावेन ङित्त्वाभावात् लघू-
 पधगुणः । ‘ हुझल्लभ्यो हंधिः ’ इति हंधिरादेशः । धातोरन्त्यलोपश्छान्दसः । मोषीः । ‘ मुष स्तेये ’ ।
 लोट्थे छान्दसो लृक् । ‘ वदवज् ’ (पा. सू. ७. २. ३) इति प्राप्ताया वृद्धेः ‘ नेटि ’ (पा. सू. ७.
 २. ४) इति प्रतिषेधे सति लघूपधगुणः । ‘ बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ’ इति अङ्गभावः ॥

तदिभक्तं तदिवा मद्यमाहुस्तदयं केतो हृद आ वि चष्टे ।

शुनःशेषो यमहृद्गृभीतः सो अस्मान्राजा वरुणो मुमोक्तु ॥ १२ ॥

तत् । इत् । नक्तम् । तत् । दिवा । मद्यम् । आहुः । तत् । अयम् । केतः । हृदः । आ ।

वि । चष्टे । शुनःशेषः । यम् । अहृत् । गृभीतः । सः । अस्मान् । राजा । वरुणः । मुमोक्तु ॥ १२ ॥

तदित् तदेव वरुणविषयं स्तोत्रं नक्तं रात्रौ मह्यं शुनःशेषाय आहुः कर्तव्यत्वेनाभिज्ञाः कथयन्ति । तथा दिवा अपि तत् एव आहुः । हृदः मदीयमनसो निष्पन्नः अयं केतः प्रज्ञाविशेषोऽपि तत् एव कर्तव्यत्वेन आ वि चष्टे सर्वतो विशेषेण प्रकाशयति । गृभीतः गृहीतः यूपे बद्धः शुनः-शेषः एतन्नामको जनः यं वरुणम् अहृत् आहूतवान् सः वरुणः राजा अस्मान् शुनःशेषान् मुमोक्तु बन्धनं मुक्तं करोतु ॥ मह्यम् । ' इयि च ' इत्याद्युदात्तत्वम् । आहुः । ' ब्रुवः पञ्चानाम् ' (पा. सू. ३. ४. ८४) इति ब्रूजो लटि झेः उसादेशः, धातोः आहादेशश्च । हृदः । ' पदन् ' (पा. सू. ६. १. ६३) इत्यादिना हृदयशब्दस्य हृदादेशः । ' ऊडिपदादि ' इति पञ्चम्या उदात्तत्वम् । शुनःशेषः । शुन इव शेषो यस्य इति समासे ' शुनः शेषपुच्छलाङ्गुलेषु संज्ञायां पष्ठ्या अलुग्वक्तव्यः ' (पा. सू. ६. ३. २१. ४) इति अलुक् । पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ' उभे वनस्पत्यादिषु ' (पा. सू. ६. २. १४०) इति पूर्वोत्तरपदयोः युगपत् प्रकृतिस्वरत्वम् । अहृत् । ह्येजो लुङि ' लिपिसिचिह्नश्च ' (पा. सू. ३. १. ५३) इति ज्ञेः अडादेशः । ' आतो लोप इटि च ' (पा. सू. ६. ४. ६४) इति आकारलोपः । अडागम उदात्तः । यदृत्तयोगादनिघातः । गृभीतः । ' ह्रप्रहोर्भः ' इति भत्वम् । सो अस्मान् । ' प्रकृत्यान्तःपादम् ' इति प्रकृतिभावः । मुमोक्तु । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य श्लुः ॥

शुनःशेषो ह्यहृद्गृभीतस्त्रिष्वदित्यं द्रुपदेषु बद्धः ।

अवैनं राजा वरुणः ससृज्याद्विद्वाँ अदब्धो वि मुमोक्तु पाशान् ॥ १३ ॥

शुनःशेषः । हि । अहृत् । गृभीतः । त्रिषु । आदित्यम् । द्रुपदेषु । बद्धः ।

अव । एनम् । राजा । वरुणः । ससृज्यात् । विद्वान् । अदब्धः । वि । मुमोक्तु । पाशान् ॥ १३ ॥

गृभीतः बन्धनाय गृहीतः त्रिसंख्याकेषु द्रुपदेषु द्रोः काष्ठस्य यूपस्य पदेषु प्रदेशविशेषेषु बद्धः शुनःशेषः आदित्यम् अदितेः पुत्रं यं वरुणम् अहृत् आहूतवान् हि यस्मादेवं तस्मात् सः वरुणः राजा एनं शुनःशेषम् अव ससृज्यात् अवसृष्टं बन्धनात् विमुक्तं करोतु । विमोक्तप्रकार एव स्पष्टीक्रियते । विद्वान् विमोक्तप्रकाराभिज्ञः अदब्धः केनाप्यहिंसितः वरुणः पाशान् बन्धनरज्जु-विशेषान् वि मुमोक्तु विच्छिन्नैर्न मुक्तं करोतु ॥ त्रिषु । ' पदत्रिचतुर्भ्यो हलादिः ' (पा. सू. ६. १. १७९) इति विभक्तेरुदात्तत्वं । संहितायाम् ' उदात्तस्वरितयोर्यणः ' इति परः आकारः स्वर्यते । ससृज्यात् । ' सृज विसर्गे ' । प्रार्थनायां लिङ् । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य श्लुः । विद्वान् ।

‘विद ज्ञाने’ । ‘विदेः शतुर्वसुः’ (पा. सू. ७. १. ३६) । ‘उगिदचाम्’ इति नुम् । हल्ङ्यादि-
संयोगान्तलोपौ । संहितायां ‘दीर्घादटि समानपादे’ इति नकारस्य स्वरम् । ‘आतोऽटि नित्यम्’
इति सानुनासिक आकारः । अदब्धः । ‘दम्भु दम्भे’ । निष्ठायाम् ‘अनिदिताम्’ इति नलोपे
‘अपस्तथोर्धोऽधः’ (पा. सू. ८. २. ४०) इति धत्वम् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अवभृथे ‘अव ते हेळः’ इति द्वे ऋचौ वारुणस्य हविषो याज्यानुवाक्ये । ‘पत्नीसंयाजैश्चरित्वा’
इति खण्डे सूत्रितम्—‘अव ते हेळो वरुण नमोभिरिति द्वे’ (आश्व. श्रौ. ६. १३) इति ॥

अव ते हेळो वरुण नमोभिरव यज्ञेभिरीमहे हविर्भिः ।

क्षयन्नस्मभ्यमसुर प्रचेता राजन्नेनांसि शिश्रथः कृतानि ॥ १४ ॥

अव । ते । हेळः । वरुण । नमःऽभिः । अव । यज्ञेभिः । ईमहे । हविःऽभिः । क्षयन् ।

अस्मभ्यम् । असुर । प्रचेत इति प्रऽचेतः । राजन् । एनांसि । शिश्रथः । कृतानि ॥ १४ ॥

हे वरुण वृते तव हेळः क्रोधं नमोभिः नमस्कारैः अव ईमहे अवनयामः । तथा यज्ञैः
साङ्गानुष्ठानेन पूज्यैः हविर्भिः अव ईमहे वरुणं परितोष्य क्रोधमपनयामः । हे असुर अनिष्टक्षेपण-
शील प्रचेतः प्रकर्षेण प्रज्ञायुक्तं राजन् दीप्यमान वरुण अस्मभ्यम् अस्मदर्थं क्षयन् अस्मिन् कर्मणि
निवसन् कृतानि अस्माभिरनुष्ठितानि एनांसि पापानि शिश्रथः श्रथितानि शिथिलानि कुरु ॥ हेळः ।
असुनो निवादाद्युदात्तत्वम् । यज्ञेभिः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति ऐसभावः । ईमहे । ‘ईङ् गती’ ।
विकरणस्य लृक् । क्षयन् । ‘क्षि निवासगत्योः’ । लटः शतृ । व्यत्ययेन शप् । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् ।
असुर । ‘असेरन्’ (उ. सू. १. ४२) । आमन्त्रितनिष्ठातः । शिश्रथः । ‘श्रथ दीर्घल्ये’ । चुरादिः
अदन्तः । छान्दसे लुङि ‘णिश्चिद्वसुभ्यः’ (पा. सू. ३. १. ४८) इति च्लेः चङ् । द्विर्भावहलादि-
शेषौ । अग्लोपित्वात् सन्वद्धावाभावेऽपि (पा. सू. ७. ४. ९३) ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. ७.
४. ७८) इति अभ्यासस्य ह्रस्वम् । पूर्ववत् अडभावः ॥

उदुत्तमं वरुण पाशमस्मदवाधमं वि मध्यमं श्रथाय ।

अथा वयमादित्य वृते तवानागसो अदितये साम ॥ १५ ॥

उत् । उदुत्तमम् । वरुण । पाशम् । अस्मत् । अव । अधमम् । वि । मध्यमम् । श्रथाय ।

अथ । वयम् । आदित्य । वृते । तव । अनागसः । अदितये । साम ॥ १५ ॥

हे वरुण उत्तमम् उत्कृष्टं शिरसि बद्धं पाशम् अस्मत् अस्मत्तः उत् वृथाय उत्कृष्ट्य
शिथिलं कुरु । अधमं निकृष्टं पादेऽवस्थितं पाशम् अव श्रथाय अधस्तादवकृत्य शिथिलीकुरु ।
मध्यमं नाभिप्रदेशगतं पाशं वि श्रथाय वियुज्य शिथिलीकुरु । अथ अनन्तरं हे आदित्य अदितेः

पुत्र वरुण वयं शुनःशेषाः तव व्रते त्वदीये कर्मणि अदितये खण्डनराहित्याय अनागसः अपराधरहिताः स्याम भवेम ॥ उत्तमम् । तमयः पितृत्वादनुदात्तत्वेन आद्युदात्तत्वे प्राप्ते 'उत्तमशश्वत्तमी सर्वत्र' (पा. सू. ६. १. १६० ग.) इति उज्झादिषु पाठादन्तोदात्तत्वम् । अधमम् । 'अवद्यावमाधमावरेफाः कुत्सिते' (उ. सू. ५. ७३२) इति अवतेः अमच्; वस्य धः । श्रथाय । 'श्रथ दौर्बल्ये' । संहितायां छान्दसो दीर्घः । तव । 'युष्मदस्मदोर्द्धसि' इत्याद्युदात्तत्वम् । अनागसः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'नञ्मुभ्याम्' इति तु व्यत्ययेन प्रवर्तते । यद्वा । आगसुशब्दात् 'अस्मायामेधा' (पा. सू. ५. २. १२१) इति मत्वर्थीयो विनिः । तस्य 'विन्मतोर्लुक्' (पा. सू. ५. ३. ६५) इति लुक् । नञ्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ १५ ॥

'यच्चिन्' इति एकविंशत्यृचं द्वितीयं सूक्तम् । तथा चानुक्रान्तम्—'यच्चित्सैका' इति । 'ऋषिश्चान्यस्मात्' इति परिभाषया शुनःशेष एव ऋषिः । 'आदौ गायत्रम्' इति परिभाषितत्वात् गायत्री छन्दः । 'वारुणं तु' इति पूर्वोक्तत्वात् तृत्यादिपरिभाषया (अनु. १२. ३) वरुणो देवता । विनियोग उक्तः शौनःशेषाख्याने । विशेषविनियोगस्तु—अभिप्लवपडहे इदं सूक्तं होत्रकशस्त्रे स्तोमनिमित्तमावापार्थम् । 'अभिप्लवपृच्छाहानि' इति खण्डे तथैव सूत्रितं—'यच्चिद्धि ते विश इति वारुणमेतस्य तृचमावपेत मैत्रावरुणः' (आश्व. श्रौ. ७. ५) इति ॥

यच्चिद्धि ते विशो यथा प्र देव वरुण व्रतम् । मिनीमसि द्यविद्यवि ॥ १ ॥

यत् । चित् । हि । ते । विशः । यथा । प्र । देव । वरुण । व्रतम् । मिनीमसि । द्यविद्यवि ॥ १ ॥

हे वरुण यथा लोके विशः प्रजाः कदाचिन् प्रमादं कुर्वन्ति तथा वयमपि ते तव संबन्धि यच्चिद्धि यदेव किंचिन् व्रतं कर्म द्यविद्यवि प्रतिदिनं प्र मिनीमसि प्रमादेन हिंसितवन्तः । तदपि व्रतं प्रमादपरिहारेण साङ्गं कुरु इति शेषः ॥ यथा । लिट्स्वरेण आद्युदात्तत्वे प्राप्ते 'यथेति पादान्ते' (फि. सू. ८५) इति सर्वानुदात्तत्वम् । मिनीमसि । 'मीन् हिंसायाम्' । 'इदन्तो मसि' । 'ऋषादिभ्यः श्रा' । 'मीनातेर्निगमे' (पा. सू. ७. ३. ८१) इति ह्रस्वत्वम् । 'ई हल्यघोः' (पा. सू. ६. ४. ११३) इति ईकारः । 'सतिशिष्टस्वरवलीयस्त्वमन्यत्र विकरणेभ्यः' इति वचनात् तिङ् एव स्वरः शिष्यते । यद्वृत्तयोगात् निघाताभावः ॥

मा नो वधाय हन्तवे जिहीळानस्य रीरधः । मा हृणानस्य मन्यवे ॥ २ ॥

मा । नः । वधाय । हन्तवे । जिहीळानस्य । रीरधः । मा । हृणानस्य । मन्यवे ॥ २ ॥

हे वरुण जिहीळानस्य अनादरं कृतवतः हन्तवे हन्तुः पापिहननशीलस्य तव संबन्धिने तत्कर्तृकाय वधाय नः अस्मान् मा रीरधः संसिद्धान् विषयभूतान् मा कुरु । हृणानस्य हृणीयमानस्य क्रुद्धस्य तव मन्यवे क्रोधाय मा अस्मान् रीरधः ॥ वधाय । 'हनश्च वधः' (पा. सू. ३. ७६) इति अबन्तो वधशब्दः । उज्झादिषु पाठादन्तोदात्तः । हन्तवे । 'हन हिंसागत्योः' । 'कृहनिभ्यां क्तुः' (उ. सू. ३. ३१०) इति क्तुप्रत्ययः; धातोर्नकारस्य तकारः । जिहीळानस्य । 'हेट्ट

अनादरे' । अस्मात् लिटः कानच् । द्विर्भावहलादिशेषह्रस्वबुत्वजश्चानि । एकारस्य ईकारादेशाञ्छान्दसः । 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । रीरधः । 'राध साध संसिद्धौ' । चङि णिलोपे उपधाह्रस्वत्वम् । द्विर्वचनहलादिशेषह्रस्वत्वसन्वद्भावेत्वाभ्यासदीर्घाः । 'न माङ्गोमे' इति अङभावः । हृणानस्य । 'हृणीङ् लज्जायाम्' । अस्मात् शानचि पृषोदरादित्वात् अभिमतत्वरूपसिद्धिः ॥

वि मृळीकाय ते मनो रथीरश्च न संदितम् । गीर्भिर्वैरुण सीमहि ॥ ३ ॥

वि । मृळीकाय । ते । मनः । रथीः । अश्वम् । न । समुदितम् । गीः ऽभिः । वरुण । सीमहि ॥ ३ ॥

हे वरुण मृळीकाय अस्मत्सुखाय ते तव मनः गीर्भिः स्तुतिभिः वि सीमहि विशेषेण बन्धिमः प्रसादयाम इत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । रथीः रथस्वामी संदितं सम्यक् खण्डितं दूरगमनेन श्रान्तम् अश्वं न अश्वमिव । यथा स्वामी श्रान्तमश्वं घासप्रदानादिना प्रसादयति तद्वत् ॥ रथीः । मत्वर्थीय ईकारः । संदितम् । 'दो अवखण्डने' । 'निष्ठा' इति क्तः । 'यतिस्यतिमास्थाम्' (पा. सू. ७. ४. ४०.) इति इकारान्तादेशः । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । गीर्भिः । 'सावेकाचः' इति भिस उदात्तत्वम् । सीमहि । 'पिवु तन्तुसताने' । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । वलि लोपः (पा. सू. ६. १. ६६) । यद्वा । 'पिञ् बन्धने' इत्यस्मात् विकरणस्य लुक् । दीर्घाञ्छान्दसः ॥

परा हि मे विमन्यवः पतन्ति वस्यइष्टये । वयो न वसतीरुप ॥ ४ ॥

परा । हि । मे । विमन्यवः । पतन्ति । वस्यः ऽइष्टये । वयः । न । वसतीः । उप ॥ ४ ॥

हे वरुण मे मम शुनःशेपस्य विमन्यवः क्रोधरहित्वा बुद्धयः वस्यइष्टये वसीयसः अतिशयेन वसुमतो जीवनस्य प्राप्तये परा पतन्ति पराङ्मुखाः पुनरावृत्तिरहिताः प्रसरन्ति । हिशब्दः अस्मिन्नर्थे सर्वजनप्रसिद्धिमाह । परापतने दृष्टान्तः । वयो न । पक्षिणो यथा वसतीः निवासस्थानानि उप सामीप्येन प्राप्नुवन्ति तद्वत् ॥ पतन्ति । पादादित्वात् निघाताभावः । वस्यइष्टये । वसुमच्छब्दात् 'विन्मतोर्लुक्' इति मनुषो लुकि टिलोपे ईयसुनो यकारलोपञ्छान्दसः । वसतीः । 'शतुरनुमः' इति ङीप उदात्तत्वम् ॥

कदा क्षत्रश्रियं नरमा वरुणं करामहे । मृळीकायोरुचक्षसम् ॥ ५ ॥

कदा । क्षत्रश्रियम् । नरम् । आ । वरुणम् । करामहे । मृळीकाय । उरुचक्षसम् ॥ ५ ॥

मृळीकाय अस्मत्सुखाय वरुणं कदा कस्मिन् काले आ करामहे अस्मिन् कर्मणि आगतं करवाम । कीदृशम् । क्षत्रश्रियं बलसेविनं नरं नेतारं उरुचक्षसं बहूनां द्रष्टारम् । क्षत्रश्रियम् । क्षत्राणि श्रयतीति क्षत्रश्रीः । 'क्विच्चि' (पा. ३. २. १७८. २) इत्यादिना क्तिप् दीर्घश्च । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । नरम् । 'ऋदोरप्' इति अबन्तः आद्युदात्तः । करामहे । करोतेः व्यत्ययेन शप् । उरुचक्षसम् । 'चक्षेर्बहुलं शिच्च' (उ. सू. ४. ६७२) इत्यसुन् । शिद्धभावात् ख्याजादेशाभावः ॥ १९॥

तदिदं समाशते वेनन्ता न प्र युच्छतः । धृतव्रताय दाशुषे ॥ ६ ॥

तत् । इत् । समाशते । आशते इति । वेनन्ता । न । प्र । युच्छतः । धृतव्रताय । दाशुषे ॥ ६ ॥

‘धृतव्रताय अनुष्ठितकर्मणे’ दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय वेनन्तौ कामयमानौ मित्रावरुणाविति शेषः । तावुभौ ‘समानं साधारणं’ तदित् अस्माभिर्दत्तं तदेव हविः ‘आशते अभुवाते’ । ‘न’ प्र ‘युच्छतः कदाचिदपि प्रमादं न कुरुतः ॥ आशते । अभोतेर्लिटि द्विर्भावह्लादिशेषौ । ‘अत आदेः’ (पा. सू. ७. ४. ७०) इति आत्वम् । ‘अनियमागमशासनम्’ इति वचनात् ‘अभोतेश्च’ (पा. सू. ७. ४. ७२) इति नुडभावः । वेनन्ता । वेनतिः कान्तिकर्मा । ‘सुपां सुलुक्’ इति आकारः । प्र युच्छतः । ‘युच्छ प्रमादे’ । दाशुषे । ‘दाशु दाने’ इत्यस्मात् ‘दाशान् साहान्’ इति कसुप्रत्ययो निपातितः । ‘वसोः संप्रसारणम्’ इति संप्रसारणम् । ‘शासिवसिचसीनां च’ इति षत्वम् ॥

वेदा यो वीनां पदमन्तरिक्षेण पतताम् । वेदं नावः समुद्रियः ॥ ७ ॥

वेदं । यः । वीनाम् । पदम् । अन्तरिक्षेण । पतताम् । वेदं । नावः । समुद्रियः ॥ ७ ॥

‘अन्तरिक्षेण’ पतताम् आकाशमार्गेण गच्छतां ‘वीनां पक्षिणां’ पदं ‘यः वरुणः’ वेद । तथा ‘समुद्रियः समुद्रेऽवस्थितः’ वरुणः ‘नावः जले गच्छन्त्याः पदं’ वेदं जानाति सोऽस्मान् बन्धनान्मोचयत्विति शेषः ॥ वेद । ‘विद ज्ञाने’ । ‘विदो लटो वा’ (पा. सू. ३. ४. ८३) इति तिपो णल् । लिट्स्वरेणाद्युदात्तत्वम् । ‘व्यचोऽतस्तिष्ठः’ इति संहितायां दीर्घः । वीनाम् । ‘नामन्यतरस्याम्’ इति नाम उदात्तत्वम् । पतताम् । शपः पिप्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वरः । नावः । ‘सावेकाचः’ इति षष्ठ्या उदात्तत्वम् । समुद्रियः । भवार्ये ‘समुद्राभ्रादः’ (पा. सू. ४. ४. ११८) इति घप्रत्ययः ॥

वेदं मासो धृतव्रतो द्वादश प्रजावतः । वेदा य उपजायते ॥ ८ ॥

वेदं । मासः । धृतव्रतः । द्वादश । प्रजावतः । वेदं । यः । उपजायते ॥ ८ ॥

‘धृतव्रतः’ स्वीकृतकर्मविशेषो यथोक्तमहिमोपेतो वरुणः ‘प्रजावतः’ तदा तदोत्पद्यमानप्रजायुक्तान् ‘द्वादश’ मासः चैत्रादीन् फाल्गुनान्तान् ‘वेदं जानाति’ । ‘यः त्रयोदशोऽधिकमासः’ उपजायते संवत्सरसमीपे स्वयमेवोत्पद्यते तमपि ‘वेद’ । वाक्यशेषः पूर्ववत् ॥ मासः । ‘पदन्’ (पा. सू. ६. १. ६३) इत्यादिना मासशब्दस्य मास् इति आदेशः । ‘अडिदम्’ इत्यादिना शस् उदात्तत्वम् । द्वादश । द्वौ च दश च इति द्वन्द्वः । ‘व्यहनः संख्यायाम्’ (पा. सू. ६. ३. ४७) इति आत्वम् । ‘संख्या’ (पा. सू. ६. २. ३५) इति सूत्रेण पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । प्रजावतः । ‘जनी प्रादुर्भावे’ । प्रपूर्वात् जनसनस्वनक्रमगमो विट्प्रत्ययः (पा. सू. ३. २. ६७) । ‘विद्वनोः’ (पा. सू. ६. ४. ४१) इति आत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । प्रजा एषां सन्तीति ‘तदस्यास्यसिञ्जिति मनुप्’ (पा. सू. ५. २. ९४) । ‘मादुपधायाः’ (पा. सू. ८. २. ९) इति मनुपो षत्वम् । उपजायते । जनेः कर्मकर्तरि लट् । कर्मवद्भावात् आत्मनेपदं यक् (पा. सू. ३. १. ८७) । ‘जनादीनामुपदेश एवात्वं वक्तव्यम्’ (पा. सू. ६. १. १९५. ३) इति ऋ. २५

वचनात् 'अचः कर्तृषकि' (पा. सू. ६. १. १९५) इत्याद्युदात्तत्वम् । ' तिङि चोदात्तवति ' (पा. सू. ८. १. ७१) इति उपसर्गस्य निघातः । न च ' तिङ्ङितिङः ' इति निघातः, ' यदृत्ताक्षित्यम् ' इति प्रतिषेधात् ॥

वेद वातस्य वर्तनिमुरोऋष्वस्य बृहतः । वेदा ये अध्यासते ॥ ९ ॥

वेद । वातस्य । वर्तनिम् । उरोः । ऋष्वस्य । बृहतः । वेद । ये । अधिऽआसते ॥ ९ ॥

‘उरोः विस्तीर्णस्य’ ऋष्वस्य दर्शनीयस्य बृहतः गुणैरधिकस्य वातस्य वायोः वर्तनिं मार्गं वेद वरुणो जानाति । ये देवाः अध्यासते उपरि तिष्ठन्ति तानपि वेद जानाति ॥ वातस्य । ‘असिहसि’ इत्यादिना तन्प्रत्ययान्तो वातशब्दो निच्वादाद्युदात्तः । वर्तनिम् । वर्ततेऽनेनेति । ‘वर्तनिः स्तोत्रे’ (पा. सू. ६. १. १६०. ग.) इति स्तोत्रवाचकस्य वर्तनिशब्दस्य अन्तोदात्तत्वसिद्धयर्थम् उञ्छादिषु पाठात् अस्य प्रत्ययस्वरेण मध्योदात्तत्वे प्राप्ते व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् । बृहतः । ‘बृहन्महतोऽख्यसंस्थानम्’ इति ङस उदात्तत्वम् । अध्यासते । लसार्वधातुकानुदात्तत्वे सति धातुस्वरः ॥

नि पसाद धृतव्रतो वरुणः पस्त्याऽस्वा । साम्राज्याय सुकृतुः ॥ १० ॥

नि । ससाद । धृतऽव्रतः । वरुणः । पस्त्यासु । आ । साम्राज्याय । सुऽकृतुः ॥ १० ॥

‘धृतव्रतः पूर्वोक्तः’ वरुणः पस्त्यासु दैवीषु प्रजासु आ नि पसाद आगत्य निषण्वान् । किमर्थम् । प्रजानां साम्राज्यसिद्धयर्थं सुकृतुः शोभनकर्मा ॥ नि पसाद । ‘सदिरप्रतेः’ (पा. सू. ८. ३. ६६) इति पत्वम् । साम्राज्याय । साम्राजो भक्षः साम्राज्यम् । ‘गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः’ (पा. सू. ५. १. १२४) इति ल्यञ् । ‘ञित्यादिर्नित्यम्’ इत्याद्युदात्तत्वम् । सुकृतुः । ‘ऋत्वा-दयश्च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥ १७ ॥

अतो विश्वान्यद्भुता चिकित्वाँ अभि पश्यति । कृतानि या च कर्त्वा ॥ ११ ॥

अतः । विश्वानि । अद्भुता । चिकित्वान् । अभि । पश्यति । कृतानि । या । च । कर्त्वा ॥ ११ ॥

‘अतः अस्मान् वरुणात्’ विश्वानि अद्भुता सर्वाण्याश्चर्याणि चिकित्वान् प्रज्ञावान् अभि पश्यति सर्वतोऽवलोकयति या कृतानि यान्याश्चर्याणि पूर्वं वरुणेन संपादितानि । चकारात् अन्यानि यान्याश्चर्याणि कर्त्वा इतः परं कर्तव्यानि तानि सर्वाण्यभिपश्यतीति पूर्वत्रान्वयः ॥ अद्भुता । ‘शोऽञ्दसि बहुलम्’ (पा. सू. ६. १. ७०) इति शैलोपः । प्रत्ययलक्षणेन ‘नपुंसकस्य झलचः’ (पा. सू. ७. १. ७२) इति नुम् । नलोपः । चिकित्वान् । ‘कित ज्ञाने’ । लिट् । कसुः । अभ्यास-ह्लादिशेषचुत्वानि । ‘वस्वेकाजादसाम्’ इति नियमात् इङभावाः । रत्त्वानुनासिकाबुक्तौ संहिता-याम् । पश्यति । ‘पाप्रा’ इत्यादिना ढशोः पश्चादेशः । कर्त्वा । ‘कृत्यार्थे तवैकेन्केन्यत्वनः’ (पा. सू. ३. ४. १४) इति करोतेः ल्वन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । पूर्ववत् शैलोपः ॥

स नो विश्वाहा सुक्रतुरादित्यः सुपथा करत् । प्र ण आयूषि तारिषत् ॥ १२ ॥

सः । नः । विश्वाहा । सुऽक्रतुः । आदित्यः । सुऽपथा । करत् । प्र । नः । आयूषि । तारिषत् ॥ १२ ॥

‘सुक्रतुः शोभनप्रज्ञः’ ‘सः’ ‘आदित्यः वरुणः’ ‘विश्वाहा सर्वेऽवहःसु’ ‘नः अस्मान्’ ‘सुपथा शोभन-
मार्गेण सहितान्’ ‘करत् करोतु । किं च’ ‘नः अस्माकम्’ ‘आयूषि’ ‘प्र’ ‘तारिषत् प्रवर्धयतु ॥ सुपथा ।
‘स्वती पूजायाम्’ (पा. म. २. २. १८. ४) इति समासे ‘न पूजनात्’ (पा. सू. ५. ४. ६९) इति
समासान्तप्रतिषेधः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते ‘परादिच्छन्दसि बहुलम्’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ।
‘ऋवादयश्च’ (पा. सू. ६. २. ११८) इत्येतन्न भवति अवहुव्रीहिवात् । बहुव्रीहौ हि तद्विधीयते । ‘आद्युदात्तं
छन्दसि’ (पा. सू. ६. २. ११९) इत्येतदपि न भवति, पथिन्शब्दस्य अन्तोदात्तत्वात् । करत् ।
करोतेर्लेटि व्यत्ययेन शप् । शपो लुकि ‘लेटोऽडाटौ’ इति अडागमः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः ।
यद्वा । छान्दसे लुङि ‘कृमृदरुहिभ्यः’ (पा. सू. ३. १. ५९) इति च्लेः अङ् । ‘ऋदशोऽङि गुणः’
(पा. सू. ७. ४. १६) इति गुणः । ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि’ इति अङभावः । प्र णः । ‘उप-
सर्गाद्बहुलम्’ (पा. सू. ८. ४. २८) इति नसो णत्वम् । तारिषत् । तारयतेः लेटि अडागमः ।
‘सिञ्चबहुलं लेटि’ इति सिप् । ‘आदेशप्रत्यययोः’ इति पत्वम् ॥

बिभ्रद्द्रापिं हिरण्ययं वरुणो वस्त निर्णिजम् । परि स्पशो नि षेदिरे ॥ १३ ॥

बिभ्रत् । द्रापिम् । हिरण्ययम् । वरुणः । वस्त । निऽनिजम् । परि । स्पशः । नि । षेदिरे ॥ १३ ॥

‘हिरण्ययं सुवर्णमयं’ ‘द्रापिं कवचं’ ‘बिभ्रत् धारयन्’ ‘वरुणः’ ‘निर्णिजं पुष्टं स्वशरीरं’ ‘वस्त
आच्छादयति । ‘स्पशः हिरण्यस्पशिनो रश्मयः’ ‘परि’ ‘नि’ ‘षेदिरे सर्वतो निषण्णाः ॥ बिभ्रत् । बिभर्तेः
शतरि ‘नाभ्यस्ताच्छतुः’ (पा. सू. ७. १. ७८) इति नुमभावः । ‘अभ्यस्तानामादिः’ इत्याद्युदा-
त्तत्वम् । द्रापिम् । ‘द्रा कुत्सायौ गतौ’ । द्रापयति इपूर् कुत्सितां गतिं प्रापयतीति द्रापिः कवचम् ।
‘अर्तिह्वी’ (पा. सू. ७. ३. ३६) इत्यादिना पुगागमः । औणादिके इप्रत्यये णिलोपः । हिरण्ययम् ।
‘ऋव्यवास्तव्यवास्त्वमाध्वीहिरण्ययानि च्छन्दसि’ (पा. सू. ६. ४. १७५) इति हिरण्यशब्दात्
विकारार्थे विहितस्य मयटो मशब्दलोपो निपातितः । वस्त । ‘वस आच्छादने’ । लङि अदादित्वात्
शपो लुक् । पूर्ववत् अङभावः । निर्णिजम् । ‘णिजिर् शौचपोषणयोः’ । स्पशः । ‘स्पश बाधन-
स्पर्शनयोः’ । ‘किप् च’ इति किप् । नि षेदिरे । ‘पठु विशरणगाथवसादनेषु’ । अस्मात् गाथार्थात्
कर्मणि लिटि एत्वाभ्यासलोपौ । ‘सदिप्रतेः’ इति पत्वम् ॥

न यं दिप्सन्ति दिप्सवो न द्रुह्वाणो जनानाम् । न देवमभिमातयः ॥ १४ ॥

न । यम् । दिप्सन्ति । दिप्सवः । न । द्रुह्वाणः । जनानाम् । न । देवम् । अभिऽमातयः ॥ १४ ॥

१. च-फ-‘उत्तरपदाद्युदात्तत्वम्’ इत्यस्यानन्तरं ‘यद्वा तृतीयाया आलादेशः । अव्ययपूर्वपदप्रकृति-
स्वरत्वं लिट्स्वरेण बाध्यते’ इत्याधिकम् ; स-‘यद्वा...‘प्रकृतिस्वरत्वं निषिध्यते’ इत्याधिकम् । २. च-छ-क्ष-
त-न-फ-श-ष-ह-शपो वा । ३. ढ-कुत्सितायाम् ।

‘दिप्सवः हिंसितुमिच्छन्तो वैरिणः’ यं वरुणं ‘न’ ‘दिप्सन्ति भीताः सन्तो हिंसितुमिच्छां परित्यजन्ति । ‘जनानां प्राणिनां’ दुह्माणः द्रोग्धारोऽपि यं वरुणं प्रति ‘न’ दुहन्ति । ‘अभिमतयः पाप्मानः । ‘पाप्मा वा अभिमातिः’ (तै. सं. २. १. ३. ५) इति श्रुत्यन्तरात् । ‘देवं तं वरुणं’ न स्पृशन्ति ॥ दिप्सन्ति । ‘दम्भु दम्भे’ । अस्मात् सनि ‘सनीवन्तर्ध’ (पा. सू. ७. २. ४९) इत्यादिना इडभावः । ‘हलन्ताच्च’ (पा. सू. १. २. १०) इत्यत्र हल्यग्रहणस्य जातिवाचित्वात् सनः कित्त्वात् ‘दम्भ इच्च’ (पा. सू. ७. ४. ५६) इति दकारात् परस्य अकारस्य इकारः । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । भष्मावाभावञ्छान्दसः (पा. सू. ८. २. ३७) । ‘अत्र लोपोऽभ्यासस्य’ (पा. सू. ७. ४. ५८) इति अभ्यासलोपः । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । तिङ्श्च लसार्वधातुकस्वरेण सनो निच्त्वात् निस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । यद्वत्तयोगात् अनिघातः । दिप्सवः । सनन्तात् दम्भेः ‘सनाशंसभिश्च उः’ (पा. सू. ३. २. १६८) इति उप्राययः । प्रत्ययस्वरः । दुह्माणः । ‘दुह जिघांसायाम्’ । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति कनिष् । प्रत्ययस्य पित्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरेणाद्युदात्तत्वम् ॥

उत यो मानुषेष्वा यशश्चक्रे असांम्या । अस्माकमुदरेष्वा ॥ १५ ॥

उत । यः । मानुषेषु । आ । यशः । चक्रे । असांमि । आ । अस्माकम् । उदरेषु । आ ॥ १५ ॥

‘उत अपि च’ यः वरुणः ‘मानुषेषु’ यशः अक्षम् ‘आ’ चक्रे सर्वतः कृतवान् स वरुणः कुर्वन्नपि ‘आ’ सर्वतः ‘असामि संपूर्णं चक्रे न तु न्यूनं कृतवान् । विशेषतः ‘अस्माकम्’ उदरेषु ‘आ’ सर्वतः चक्रे ॥ मानुषेषु । ‘मनोजातावन्यतौ पुक् च’ (पा. सू. ४. १. १६१) इति अञ् । ‘ञित्यादिर्नित्यम्’ इत्याद्युदात्तत्वम् । चक्रे । प्रत्ययस्वरः । असामि । ‘अव्यये नञ्कुनिपातानामिति वक्तव्यम्’ (पा. सू. ६. २. २. ३) इति अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यशः । ‘अशेर्युट् च’ (उ. सू. ४. ६३०) इति असुन् । उदरेषु । ‘उदि दृष्टातेरजलौ पूर्वपदान्यलोपश्च’ (उ. सू. ५. ६९७) इति अल् । लिस्वरः । ‘गतिकारकोपपदात्’ इत्युत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ १८ ॥

परा मे यन्ति धीतयो गावो न गव्यूतीरनु । इच्छन्तीरुचक्षसम् ॥ १६ ॥

परा । मे । यन्ति । धीतयः । गावः । न । गव्यूतीः । अनु । इच्छन्तीः । उरुचक्षसम् ॥ १६ ॥

‘उरुचक्षसं बहुभिर्द्रष्टव्यं वरुणम्’ इच्छन्तीः ‘मे’ धीतयः शुनःशेषस्य बुद्धयः ‘परा’ यन्ति पराङ्मुखा निरुत्तरहिता गच्छन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ‘गावो’ न । यथा गावः ‘गव्यूतीरनु’ गोष्ठानि अनुलक्ष्य गच्छन्ति तद्वत् ॥ गव्यूतीः । गावोऽत्र यूयन्ते इति अधिकरणे क्तिन् । ‘गौर्यूतौ छन्दसि’ (पा. सू. ६. १. ७९. २) इति अत्रादेशः । दासीभारादित्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । यूतिः यवनम् । गवां यवनमत्रेति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । इच्छन्तीः । ‘इषु इच्छायाम्’ । लटः शतृ । ‘तुदादिभ्यः शः’ । ‘इषुगमियमां छः’ (पा. सू. ७. ३. ७७) इति छवम् । अदुपदेशात् लसार्वधातुक्रानुदात्तत्वे विकरणस्वरः शिष्यते ॥

सं नु वोचावहै पुनर्यतो मे मध्वाभृतम् । होतैव क्षदसे प्रियम् ॥ १७ ॥

सम् । नु । वोचावहै । पुनः । यतः । मे । मधु । आऽभृतम् । होताऽइव । क्षदसे । प्रियम् ॥ १७ ॥

यतः यस्मात् कारणात् ^१मे मज्जीवनार्थं मधुरं हविः ^२आभृतं अञ्जःसवारूप्ये कर्मणि संपादितं
अतः कारणात् ^३होतेव होमकर्तेव त्वमपि ^४प्रियं हविः ^५क्षदसे अश्नासि । ^६पुनः हविःस्वीकारादूर्ध्वं
तृप्तस्त्वं जीवन्नहं च ^७नु अवश्यं ^८सं ^९वोचावहै संभूय प्रियवार्तां करवावहै ॥ वोचावहै । लोडर्थे छान्दसे
लुङि ब्रुवो वचिः । ‘अस्यतिवक्तिः’ इति च्लेः अडादेशः । ‘वच उम्’ इति उमागमे गुणः । व्यत्ययेन
टेः ऐवम् । यद्वा । लोट एव लुङादेशः । स्थानिवद्भावात् ऐवम् । आभृतम् । ‘हप्रहोर्मः’ । ‘गतिरन-
न्तरेः’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

दर्शं नु विश्वदर्शतं दर्शं रथमधि क्षमि । एता जुषत मे गिरः ॥ १८ ॥

दर्शम् । नु । विश्वऽदर्शतम् । दर्शम् । रथम् । अधि । क्षमि । एताः । जुषत । मे । गिरः ॥ १८ ॥

^१विश्वदर्शतं सर्वैर्दर्शनीयम् अस्मदनुग्रहार्थमत्राविर्भूतं वरुणं ^२दर्शं ^३नु अहं दृष्टवान् खलु । ^४क्षमि
क्षमायां भूमौ ^५रथं वरुणसंबन्धिनम् ^६अधि ^७दर्शम् आधिक्येन दृष्टवानस्मि । ^८एताः उच्यमानाः ^९मे
^{१०}गिरः मदीयाः स्तुतीः ^{११}जुषत वरुणः सेवितवान् ॥ दर्शम् । दृशेः ‘इरितो वा’ (पा. सू. ३. १.
५७) इति च्लेः अडादेशः । ‘ऋदृशोऽङि गुणः’ (पा. सू. ७. ४. १६) इति गुणः । विश्वदर्शतम् ।
दृशेः ‘भृमृदृशि’ (उ. सू. ३. ३९०) इत्यादिना अतच्प्रत्ययान्तो दर्शतशब्दः । मरुद्ब्रूषादित्वात्
पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् (पा. सू. ६. २. १०६. २) । यद्वा । विश्वं दर्शनीयमस्येति बहुव्रीहिः । ‘बहु-
व्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्’ इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । क्षमि । ‘आतो धातोः’ (पा. सू. ६. ४. १४०)
इत्यत्र आतः इति योगविभागात् आकारलोपः ॥

वरुणप्रधासेषु ‘इमं मे वरुण’ इति वारुणस्य हविषः अनुवाक्या । ‘पञ्चभ्यां पौर्णमास्याम्’
इति खण्डे सूत्रितम्—‘इमं मे वरुण श्रुधि तत्त्वा यामि ब्रह्मणा वन्दमानः’ (आश्व. श्रौ. २. १७)
इति ॥

इमं मे वरुण श्रुधी हवमद्या च मृळय । त्वामवस्युरा चके ॥ १९ ॥

इमम् । मे । वरुण । श्रुधि । हवम् । अद्य । च । मृळय । त्वाम् । अवस्युः । आ । चके ॥ १९ ॥

हे ^१वरुण ^२मे मदीयम् ^३इमं ^४हवम् आह्वानं ^५श्रुधि शृणु । किं च ^६अद्य अस्मिन् दिने ^७मृळय
अस्मान् सुख्य । ^८अवस्युः रक्षणेच्छुः अहं ^९त्वां वरुणम् आभिमुख्येन ^{१०}चके शब्दयामि स्तौमीत्यर्थः ॥
श्रुधि । ‘श्रु श्रवणे’ । लोटो हिः । ‘श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि’ इति हेधिंरादेशः । ‘बहुलं
छन्दसि’ इति विकरणस्य लृक् । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति संहितायां दीर्घः । अवस्युः । अवस्-
शब्दात् ‘सुप आत्मनः क्यच्’ । ‘क्याच्छन्दसि’ इति उप्रत्ययः । आ चके । ‘कै गै शब्दे’ । अस्मात्
लिटि ‘आदेचः’ (पा. सू. ६. १. ४५) इति आत्वम् । द्विर्भावचुत्वे । ‘आतो लोप इटि च’
(पा. सू. ६. ४. ६४) इति आकारलोपः । ‘तिङ्ङितिङः’ इति निघातः ॥

त्वं विश्वस्य मेधिर दिवश्च गमश्च राजसि । स यामनि प्रति श्रुधि ॥ २० ॥

त्वम् । विश्वस्य । मेधिर । दिवः । च । गमः । च । राजसि । सः । यामनि । प्रति । श्रुधि ॥ २० ॥

हे 'मेधिर मेधाविन् वरुण 'त्वं 'दिवश्च शुलोकस्यापि 'ग्मश्च भूलोकस्यापि एवमात्मकस्य
 'विश्वस्य सर्वस्य जगतो मध्ये 'राजसि दीप्यसे । 'सः तादृशः त्वं 'यामनि क्षेमप्रापणे अस्मदीये 'प्रति
 'श्रुधि प्रतिश्रवणम् आज्ञापनं कुरु । रक्षिष्यामि इति प्रत्युत्तरं देहीत्यर्थः ॥ दिवः । ' ऊडिदम् '
 इत्यादिना पृथ्या उदात्तत्वम् । गमः । ' गमा ' (नि. १. १. २) इत्येतत् भूनामसु पठितम् । ' आतो
 धातोः ' इत्यत्र आतः इति योगविभागात् ' आतो लोपः ' इति प्रतिषेधेऽपि (?) व्यत्ययेन आकार-
 लोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । यामनि । ' या प्रापणे ' । ' आतो मनिक्कनिब्बनिपञ्च '
 इति मनिन् । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । श्रुधि । उक्तम् ॥

उदुत्तमं मुमुग्धि नो वि पाशं मध्यमं चृत । अवाधमानि जीवसे ॥ २१ ॥

उत् । उदुत्तमम् । मुमुग्धि । नः । वि । पाशम् । मध्यमम् । चृत । अव । अधमानि । जीवसे ॥ २१ ॥

'नः अस्माकम् 'उत्तमं शिरोगतं 'पाशम् 'उत् 'मुमुग्धि उत्कृष्य मोचय । 'मध्यमम् उदरगतं
 पाशं 'वि 'चृत वियुज्य नाशय । 'जीवसे जीवितुम् 'अधमानि मदीयान् पादगतान् पाशान् 'अव
 चृत अवकृष्य नाशय ॥ उत्तमम् । उच्छादिषु पाठादन्तोदात्तत्वम् । मुमुग्धि । ' मुचू मोक्षणे ' ।
 ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य श्रुः । द्विर्भावः । हलादिशेषः । ' हुस्रब्धो हेधिः ' (पा. सू.
 ६. ४. १०१) इति हेधिरादेशः । ' तिङ्ङतिङः ' इति निघातः । चृत । ' चृती हिंसाग्रन्थ-
 नयोः ' । लोटो हिः । ' तुदादिभ्यः शः ' । ' अतो हेः ' इति हेर्लुक् । जीवसे । ' जीव प्राणधारणे ' ।
 ' तुमर्थे सेसेन् ' इति असेप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः ॥ ॥ १९ ॥

' वसिष्व ' इति दशचं तृतीयं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—' वसिष्व दशामेयं तु ' इति । शुनः-
 शेषः ऋषिः । गायत्री छन्दः । इदमुत्तरं च सूक्तम् आमेयम् । प्रातरनुवाके आमेये क्रतौ गायत्रे छन्दसि
 एतदादिसूक्तद्वयमनुवक्तव्यम् । तथा च सूत्रितं—' वसिष्वा हीति सूक्तयोरुत्तमासुद्धरेत् ' (आश्व.
 श्रौ. ४. १३) इति ॥

वसिष्वा हि मियेध्य वस्त्राण्यूर्जा पते । सेमं नो अध्वरं यज ॥ १ ॥

वसिष्व । हि । मियेध्य । वस्त्राणि । ऊर्जाम् । पते । सः । इमम् । नः । अध्वरम् । यज ॥ १ ॥

वरुणेन अग्निस्तुतौ प्रेरितः शुनःशेषः एतदादिसूक्तद्वयेन अग्निमस्तौत् । तथा च आज्ञायते—' तं
 वरुण उवाचाग्निवै देवानां सुत्वं सुहृदयतमस्तं नु स्तुह्यथ त्वोत्सक्ष्याम इति सोऽग्निं तुष्टावात उत्तराभिर्द्वा-
 विंशत्या ' (ऐ. ब्रा. ७. १६) इति । हे 'मियेध्य मेधस्य यज्ञस्य योग्य 'ऊर्जा 'पते अन्नानां पालकाग्ने
 'वस्त्राणि आच्छादकानि तेजांसि 'वसिष्व आच्छादय । प्रज्वलितस्तेजसा भवेत्यर्थः । 'हि यस्मात्
 प्रज्वलितः तस्मात् 'सः तादृशस्त्वं 'नः अस्मदीयम् 'इमम् 'अध्वरं 'यज निष्पादय ॥ वसिष्व । ' वस
 आच्छादने ' । लोटि ' थासः से ' । ' सवाभ्यां वामौ ' । ' छन्दस्युभयथा ' इति आर्धधातुकावात् ' आर्ध-
 धातुक्रयेङ्ङलादेः ' (पा. सू. ७. २. ३५) इति इडागमः । लसार्धधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः ।
 ' अन्येषामपि दृश्यते ' इति संहितायां दीर्घः । मियेध्य । मकारकारयोर्मध्ये इयागमश्छान्दसः । ऊर्जां
 पते । ' सुवामन्त्रिते ' इति पराङ्गवद्भावान् पष्ठगामन्त्रितस्य यमुदायस्य आष्टमिको निघातः । सेमम् ।
 ' सोऽचि लोपे केपादपूरणम् ' इति संलोपः ॥

नि नो होता वरेण्यः सदा यविष्ट मन्मभिः । अग्ने दिवित्मता वचः ॥ २ ॥

नि । नः । होता । वरेण्यः । सदा । यविष्ट । मन्मभिः । अग्ने । दिवित्मता । वचः ॥ २ ॥

१सदा १यविष्ट सर्वदा युवतम हे १अग्ने १वरेण्यः वरणीयस्त्वं १नः अस्माकं १होता होम-
निष्पादको भूत्वा १दिवित्मता दीप्तिमता १वचः वचसा स्तूयमानः सन् १नि पीद इति शेषः । कीदृश-
स्त्वम् । १मन्मभिः ज्ञापकैः तेजोभिर्युक्त इति शेषः ॥ यविष्ट । युवशब्दात् इष्टनि 'स्थूलदूर' (पा. सू. ६. ४. १५६) इत्यादिना यणादिपरस्य लोपः; पूर्वस्य उकारस्य गुणश्च । अवादेशः ।
आमन्त्रितनिघातः । मन्मभिः । 'मन ज्ञाने' । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति मनिन्प्रत्ययः ।
नित्त्वादाद्युदात्तत्वम् । दिवित्मता । 'दिवु क्रीडादौ' । 'इक्षितपौ धातुनिर्देशे' (पा. सू. ३. ३. १०८. २) इति इक्षुप्रत्ययः । तेन च धातुवाचिना दिविशब्देन धात्वर्थो दीप्तिर्लक्ष्यते । यद्वा । औणादिको
भावे किप्रत्ययः । दिविशब्दात् मनुपि तकारोपजनञ्छान्दसः । यद्वा । बाहुलकात् दिवेर्भावे इतक् । मनुपि
'तसौ मत्वर्थे' इति भत्वात् जञ्वाभावः । वचः । 'सुपां सुलुक्' इति तृतीयैकवचनस्य लुक् ॥

आ हि ष्मा सूनवे पितापर्यजत्यापये । सखा सख्ये वरेण्यः ॥ ३ ॥

आ । हि । स्म । सूनवे । पिता । आपिः । यजति । आपये । सखा । सख्ये । वरेण्यः ॥ ३ ॥

हे अग्ने १वरेण्यः वरणीयः १पिता पितृस्थानीयः त्वं १सूनवे पुत्रस्थानीयाय मह्यम् अभीष्टं देहीति
शेषः । हि ष्म इति निपातद्वयं सर्वथेत्यमुमर्थमाचष्टे । अभीष्टदाने दृष्टान्तद्वयमुच्यते । यथा १आपिः
बन्धुः १आपये बन्धवे १आ १यजति १हि १स्म । सर्वथा ददातीति शेषः । १सखा प्रियः १सख्ये
प्रियाय अभीष्टं सर्वथा ददाति तथा त्वमपि देहि ॥ स्मा सूनवे । 'निपातस्य च' इति दीर्घः ।
यजतीत्यस्य सखा सख्ये इत्यत्राप्यनुषङ्गात् तदपेक्षयेयं प्रथमा इति 'चादिलोपे विभाषा' इति न
निह्न्यते । यद्वा । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः । सख्ये । 'समाने ख्यश्चोदात्तः' इति सखिशब्दः
इप्प्रत्ययान्त आद्युदात्तः । सुपः पित्त्वादनुदात्तत्वे स एव शिष्यते ॥

आ नो बर्हि रिशादसो वरुणो मित्रो अर्यमा । सीदन्तु मनुषो यथा ॥ ४ ॥

आ । नः । बर्हिः । रिशादसः । वरुणः । मित्रः । अर्यमा । सीदन्तु । मनुषः । यथा ॥ ४ ॥

हे अग्ने वरुणादयो देवाः त्वद्वन्धवः त्वया प्रेरिताः १रिशादसः हिंसकानदन्तः १नः अस्मदीयं
१बर्हिः यज्ञम् १आ १सीदन्तु । तत्र दृष्टान्तः । १यथा १मनुषः प्रजापतेर्यज्ञमासीदन्ति तद्वत् ॥ बर्हि
रिशादसः । विसर्जनीयस्य स्त्वे कृते 'रो रि' (पा. सू. ८. ३. १४) इति रेफलोपः । 'दूलोपे
पूर्वस्य दीर्घोऽणः' (पा. सू. ६. ३. १११) इति इकारस्य दीर्घत्वम् । रिशादसः । 'रिश हिंसा-
याम्' । रिशन्ति हिंसन्तीति रिशाः शत्रवः । 'इगुपधज्ञाप्तीकरिः कः' । तानदन्तीति रिशादसः ।
'सर्वधातुभ्योऽसुन्' कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सीदन्तु । 'षट् विशारणगत्यत्रमादनेषु' । 'पाप्रा' इत्यादिना
सीदादेशः । शपः पिप्त्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च लसावधातुक्स्वरेण धातुस्वरः शिष्यते ।
मनुषः । 'मन ज्ञाने' । मन्यते जानातीति मनुः प्रजापतिः । 'जनेरुसिः, निच्च' इत्यनुवृत्तौ 'बहुल-

मन्यन्नापि ' (उ. सू. २. २७८) इति औणादिकः उसिप्रत्ययः । नित्वादाद्युदात्तत्वम् । यथा । ' यथेति पादान्ते ' (फि. सू. ८५) इति सर्वानुदात्तत्वम् ॥

पूर्व्यं होत॒रस्य नो मन्दस्व स॒ख्यस्य च । इ॒मा उ पु श्रुधी गिरः ॥ ५ ॥

पूर्व्यं । होतः । अस्य । नः । मन्दस्व । सख्यस्य । च । इमाः । उँ इति । सु । श्रुधि । गिरः ॥ ५ ॥

हे १ पूर्व्यं अस्मदादेः पूर्वमुत्पन्न १ होतः होमनिष्पादकाग्रे १ नः अस्मदीयस्य १ अस्य प्रवर्तमानस्य यज्ञस्य १ सख्यस्य १ च अस्मदनुग्रहस्य च सिद्धयर्थं १ मन्दस्व त्वं हृष्टो भव । १ इमाः अस्माभिः प्रयुज्यमानाः १ गिरः १ उ १ पु स्तुतिरूपा वाचोऽपि १ श्रुधि शृणु ॥ पूर्व्यं । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । होतः इत्यस्य ' नामन्त्रिते समानाधिकरणे ' इति पूर्वस्य विद्यमानत्वात् आष्टमिको निघातः । अस्य । ' ऊङि-दम् ' इति षष्ठ्या उदात्तत्वम् । मन्दस्व । ' मदि स्तुतिमोदमदस्वप्रकान्तिगतिषु ' । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । तिङ्श्च लसार्वधातुक्तवरेण धातुस्वरः । ' अपादादौ ' इति पर्युदासात् आष्टमिकनिघाताभावः । सख्यस्य । सख्युः कर्म सख्यम् । ' सख्युर्यः ' (पा. सू. ५. १. १२६) इति यप्रत्ययः । ' यस्य ' इति लोपे प्रत्ययस्वरः । उ पु । ' सुजः ' (पा. सू. ८. ३. १०७) इति षत्वम् । श्रुधि । ' श्रु श्रवणे ' । ' श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि ' इति हेर्धिरादेशः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् ॥ ॥ २० ॥

यच्चिद्धि शश्वता तना देवंदेवं यजामहे । त्वे इद्भूयते हविः ॥ ६ ॥

यत् । चित् । हि । शश्वता । तना । देवम् १ देवम् । यजामहे । त्वे इति । इत् । हूयते । हविः ॥ ६ ॥

हे अग्रे १ यच्चिद्धि यद्यपि १ शश्वता शाश्वतेन नित्येन १ तना विस्तृतेन हविषा १ देवंदेवम् अन्य-मन्यं वरुणेन्द्रादिरूपं नानाविधं देवताविशेषं १ यजामहे तथापि तत् १ हविः सर्वं १ त्वे १ इत् त्वय्येव १ हूयते । अतो देवतान्तरविषयो यागोऽपि त्वदीयैव सेवेत्यर्थः ॥ तना । ' तनु विस्तारे ' । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । यद्वा । पचाद्यच् । ' सुपां सुलुक् ' इति तृतीयाया आकारः । देवंदेवम् । ' नित्य-वीप्सयोः ' इति द्विर्भावः । ' तस्य परमाग्रेडितम् ' इत्युत्तरस्य आग्रेडितसंज्ञायाम् ' अनुदात्तं च ' इति सर्वानुदात्तत्वम् । यजामहे । ' निपातैर्यद्यदिहन्त ' इति निघातप्रतिषेधः । त्वे । युष्मच्छब्दात् सप्तम्येकवचनस्य ' सुपां सुलुक् ' इति शोआदेशः । ' त्वमावेकवचने ' इति मपर्यन्तस्य त्वादेशः । शेषलोपे ' अतो गुणे ' इति परपूर्वत्वम् । ' शे ' (पा. सू. १. १. १३) इति प्रगृह्यसंज्ञायां ' प्लुतप्रगृह्या अचि ' (पा. सू. ६. १. १२५) इति प्रकृतिभावः । हूयते । ' अकृत्सार्वधातुक्तयोः ' (पा. सू. ७. ४. २५) इति दीर्घः ॥

प्रियो नो अस्तु वि॒स्पतिर्होता म॒न्द्रो वरे॑ण्यः । प्रि॒याः स्व॒ग्रयो व॒यम् ॥ ७ ॥

प्रियः । नः । अस्तु । विस्पतिः । होता । मन्द्रः । वरेण्यः । प्रियाः । सु १ अग्रयः । वयम् ॥ ७ ॥

वक्ष्यतिः विशां प्रजानां पालकः । होता होमनिष्पादकः । मन्द्रः हृष्टः । वरेण्यः वरणीयोऽग्निः । नः अस्माकं । प्रियः । अस्तु । वयम् अपि । स्वग्रयः शोभनाग्निमुक्ताः सन्तः तव प्रियाः भूयास्मेति शेषः ॥ वक्ष्यतिः । 'पस्यावैश्वर्ये' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते 'परादिच्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । वरेण्यः । 'वृज एण्यः' (उ. सू. ३. ३७८) । वृषादिवादाद्युदात्तत्वम् । स्वग्रयः । बहुव्रीहौ 'नन्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

स्वग्रयो हि वार्यं देवासो दधिरे च नः । स्वग्रयो मनामहे ॥ ८ ॥

सुऽअग्रयः । हि । वार्यम् । देवासः । दधिरे । च । नः । सुऽअग्रयः । मनामहे ॥ ८ ॥

स्वग्रयः शोभनाग्निमुक्ताः । देवासः दीप्यमाना ऋत्विजः । नः अस्मदीयं । वार्यं वरणीयं हविः । हि यस्मात् । दधिरे धृतवन्तः तस्माद्द्वयं । स्वग्रयः शोभनाग्निमुक्ताः सन्तः । मनामहे त्वां याचामहे ॥ वार्यम् । 'वृज वरणे' । 'वृज संभक्तौ' । 'ऋहलोर्ण्यत्' । 'ईड्वन्द' इत्यादिनाद्युदात्तत्वम् । दधिरे । इरेचः चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः । मनामहे । 'मन ज्ञाने' । व्यत्ययेन णप् ॥

अथा न उभयेषाममृत मर्त्यानाम् । मिथः सन्तु प्रशस्तयः ॥ ९ ॥

अथ । नः । उभयेषाम् । अमृत । मर्त्यानाम् । मिथः । सन्तु । प्रशस्तयः ॥ ९ ॥

हे अग्ने । अमृत मरणरहिताग्ने । अथ कर्मानुष्ठानानन्तरं । मर्त्यानां मनुष्याणां । नः अस्माकम् । अस्मत्स्वामिनस्तव च । उभयेषां । मिथः परस्परं । प्रशस्तयः प्रशंसारूपा वाचः । सन्तु । सम्यगनुष्ठितमिति यजमानविषया प्रशंसा सम्यगनुगृहीतमित्यग्निविषया ॥ अथ । 'निपातस्य च' इति संहितायां दीर्घः । अमृत । 'अपादादौ' इति पर्युदासात् षाष्टिकमाद्युदात्तत्वम् । मर्त्यानाम् । 'मृक् प्राणत्यागे' । 'असिहसि' (उ. सू. ३. ३६६) इत्यादिना तन्प्रत्ययान्तो मर्तेशब्दः । तस्मात् 'भवे छन्दसि' (पा. सू. ४. ४. ११०) इति यत् । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । सन्तु । 'असोरहोपः' । प्रशस्तयः । 'तादौ च' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

विश्वेभिरग्ने अग्निमिरिमं यज्ञमिदं वचः । चनो धाः सहसो यहो ॥ १० ॥

विश्वेभिः । अग्ने । अग्निभिः । इमम् । यज्ञम् । इदम् । वचः । चनः । धाः । सहसः । यहो इति ॥ १० ॥

सहसः बलस्य । यहो पुत्र हे देवतारूप । अग्ने । विश्वेभिः । अग्निभिः सर्वैराहवनीयादिभिर्युक्तस्त्वम् । इमम् अस्मदीयं । यज्ञम् । इदम् अस्मदीयं । वचः स्तोत्रं च सेवमानः । चनः अन्नं । धाः अस्मभ्यं धेहि ॥ विश्वेभिः । 'बहुलं छन्दसि' इति भिस् ऐसादेशाभावः । चनः । 'चायृ पूजानिज्ञामनयोः' । 'चायेरन्ने हस्वश्च' (उ. सू. ४. ६३९) इति असुन्; तत्संनियोगेन जुडागमश्च । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । धाः । लुङि 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि' इति अडभावः । सहसो यहो इति 'सुषामन्त्रिते' इति पराङ्गवज्रावात् 'आमन्त्रितस्य च' इति षष्ठ्यामन्त्रितसमुदायो निहन्यते ॥ ॥ २१ ॥

‘अश्वं न त्वा’ इति त्रयोदशर्चं चतुर्थं सूक्तम् । पूर्ववत् ऋध्यादयः । त्रयोदश्याः ‘नमो महर्जयः’ इत्यस्याः त्रिष्टुप् छन्दः । विश्वेदेवा देवता । तथा चानुक्रान्तम्—‘अश्वं सतोना गायत्रेऽन्या दैवी त्रिष्टुप्’ इति ॥ प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोः उत्तमावर्जितस्य सूक्तस्य त्रिनिर्योग उक्तः ॥

अश्वं न त्वा वारवन्तं वन्दध्या अग्निं नमोभिः । सम्राजन्तमध्वराणाम् ॥ १ ॥
अश्वम् । न । त्वा । वारवन्तम् । वन्दध्या । अग्निम् । नमः । ऽभिः । सम् । राजन्तम् । अध्वराणाम् ॥ १ ॥

‘अध्वराणां यज्ञानां’ ‘सम्राजन्तं सम्राट्स्वरूपं स्वामिनम्’ ‘अग्निं त्वां’ ‘नमोभिः स्तुतिभिः’ ‘वन्दध्यां वन्दितुं प्रवृत्ता इति शेषः । अत्र दृष्टान्तः । ‘वारवन्तं वालयुक्तम्’ ‘अश्वं’ ‘न’ ‘अश्वमिव’ । अश्वो यथा वालैर्बाधकान् मशकमक्षिकादीन् परिहरति तथा त्वमपि ज्वालाभिरस्मद्विरोधिनः परिहरसीत्यर्थः ॥ वारवन्तेम् । मतुपः पित्त्वाद्नुदात्तत्वम् । घञोऽपित्त्वात् आद्युदात्तो वारशब्दः । ‘कर्षास्वतः’ इति अन्तोदात्तत्वं व्यत्ययेन न प्रवर्तते । वन्दध्या । ‘वदि अभिवादनस्तुत्योः’ । ‘इदितो नुम् धातोः’ इति नुम् । ‘तुमर्थे सेसेन्’ इति अध्यैप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः । सम्राजन्तम् । णपः पित्त्वाद्नुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधातुकस्येण धातुस्वरः शिष्यते । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण स एव । अध्वराणाम् । ‘नञ्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

स घा नः सुनुः शर्वसा पृथुप्रगामा सुशेवः । मीढान् अस्माकं बभूयात् ॥ २ ॥
सः । घ । नः । सुनुः । शर्वसा । पृथुऽप्रगामा । सुऽशेवः । मीढान् । अस्माकम् । बभूयात् ॥ २ ॥

‘सः’ ‘घ स एवाग्निः’ ‘नः अस्माकं’ ‘सुशेवः सुसुखो भवत्विति शेषः । कीदृशः । ‘शर्वसा बलस्य’ ‘सुनुः पुत्रः’ ‘पृथुप्रगामा पृथुप्रगमनः किंच’ ‘अस्माकं’ ‘मीढान् कामानां वर्षिता’ ‘बभूयात् भवतु ॥ घा नः । ‘ऋचि ननुघमक्षुतङ्कुत्रोल्ल्याणाम्’ (पा. सू. ६. ३. १३३) इति दीर्घः । शर्वसा । ‘सुपां सुपो भवन्ति’ इति ऊसः टादेशः । पृथुप्रगामा । प्रकर्षेण गमनं प्रगामः । ‘हलश्च’ इति घञ् । पृथुः प्रगामा यस्यासौ पृथुप्रगामा । ‘सुपां सुलुक्’ इति पूर्वसवर्णे आकारः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुशेवः । ‘इष्णीङ्भ्यां वन्’ (उ. सू. १. १५०) इति शेवशब्दो वन्प्रत्ययान्त आद्युदात्तः । ततो बहुव्रीहौ ‘नञ्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वे प्राप्ते ‘आद्युदात्तं ऋच्छन्दसि’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । मीढान् । ‘मिह सेचने’ इत्यस्मात् कसुप्रत्ययान्तो ‘दाश्चान् साङ्गान् मीढांश्च’ इति निपातितः । बभूयात् । भवतेऽच्छान्दसस्य लिटः ‘तिङां तिङो भवन्ति’ (पा. म. ७. १. ३९) इति लिङादेशः । यासुदस्थानिवद्भावात् आर्धधातुकत्वात् शबभावः । द्विर्वचने ‘भवतेरः’ (पा. सू. ७. ४. ७३) इति अत्वम् । ‘तिङ्ङितिङः’ इति निघातः ॥

स नो दूराच्चासाच्च नि मर्त्यादघायोः । पाहि सदमिद्विश्वायुः ॥ ३ ॥

सः । नः । दूरात् । च । आसात् । च । नि । मर्त्यात् ।

अघऽयोः । पाहि । सदम् । इत् । विश्वऽआयुः ॥ ३ ॥

१. च-फ-स-वारवन्तम् । वारयति दशकमिति वारः । पचाच्च । कापिलकादित्वात् (स-कपिलका-दित्वात्) लत्वविकल्पः ।

हे अग्ने ^१विश्वायुः व्यासगमनः ^२सः स्वं ^३दूराच्च दूरेऽपि ^४आसाच्च आसन्नदेशेऽपि ^५अघायोः
अघं पापमनिष्टं कर्तुमिच्छतः ^६मर्त्यात् मनुष्यात् वैरिणः ^७नः अस्मान् ^८सदमित् सर्वदैव ^९नि ^{१०}पाहि
नितरां पालय ॥ अघायोः । ‘ सुप आत्मनः क्यच् ’ । ‘ अश्वाघस्यात् ’ (पा. सू. ७. ४. ३७)
इति आत्वम् । पाहि । पादादित्वादनित्वात् । विश्वायुः । ‘ इण् गतौ ’ इत्यस्माच्चावे ‘ एतेर्णिच् ’
(उ. सू. २. २७५) इति उसिः । विश्वमयनं गमनं यस्येति बहुव्रीहिः । ‘ बहुव्रीहौ विश्वं
संज्ञायाम् ’ इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् ॥

इमम् पु त्वमस्माकं सनि गायत्रं नव्यांसम् । अग्ने देवेषु प्र वोचः ॥ ४ ॥

इमम् । ऊँ इति । सु । त्वम् । अस्माकम् । सनिम् । गायत्रम् । नव्यांसम् । अग्ने । देवेषु । प्र । वोचः ॥ ४ ॥

हे ^१अग्ने ^२त्वम् ^३अस्माकम् अस्मत्संबन्धिनम् ^४इमम् ^५पु पुरोदेशे अनुष्ठीयमानमपि ^६सनि
हविर्दानं ^७नव्यांसं नवतरं ^८गायत्रं स्तुतिरूपं वचोऽपि ^९देवेषु देवानामग्ने ^{१०}प्र ^{११}वोचः प्रबूहि ॥ ऊ पु ।
‘ निपातस्य च ’ इति संहितायां दीर्घत्वं । ‘ सुजः ’ इति पत्वम् । नव्यांसम् । नवशब्दात् ईयसुनि
ईकारलोपश्छान्दसः । ईयसुनो निच्चादाद्युदात्तत्वम् । वोचः । ‘ छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ’ इति लोट्
प्रार्थनायां लुङि ‘ अस्यतिवक्तिः ’ (पा. सू. ३. १. ५२) इति च्लेः अडादेशः । ‘ वच उम् ’
(पा. सू. ७. ४. २०) ॥

आ नो भज परमेष्वा वाजेषु मध्यमेषु १ शिक्षा वस्वो अन्तमस्य ॥ ५ ॥

आ । नः । भज । परमेषु । आ । वाजेषु । मध्यमेषु । शिक्ष । वस्वः । अन्तमस्य ॥ ५ ॥

हे अग्ने ^१परमेपु उत्कृष्टेषु द्युलोकवर्तिषु ^२वाजेषु अग्नेषु ^३नः अस्मान् ^४आ ^५भज सर्वतः प्रापय ।
^६मध्यमेपु अन्तरिक्षलोकवर्तिषु ^७वाजेषु ^८आ भज । ^९अन्तमस्य अन्तिकतमस्य भूलोकस्य संबन्धीनि
^{१०}वस्वः वसूनि ^{११}शिक्ष देहि ॥ शिक्ष । ‘ शिक्ष विद्योपादाने ’ । शपः पिप्वात् धानुस्वरः । ‘ ब्यचोऽत-
स्तिङः ’ इति संहितायां दीर्घः । अन्तमस्य अन्तिकतमस्य । ‘ तमे तादेश्च ’ (पा. सू. ६. ४. १४९. ९)
इति तिकशब्दलोपः ॥ ॥ २२ ॥

विभक्तार्सि चित्रभानो सिन्धोः ऊर्मा उपाक आ । सद्यो दाशुषे क्षरसि ॥ ६ ॥

विऽभक्ता । असि । चित्रभानो इति चित्रऽभानो । सिन्धोः । ऊर्मौ । उपाके । आ ।

सद्यः । दाशुषे । क्षरसि ॥ ६ ॥

हे ^१चित्रभानो विचित्ररश्मियुक्ताग्ने ^२विभक्ता विशिष्टस्य धनस्य प्रापयिता ^३असि । तत्र दृष्टान्त
उच्यते । औकार उपमार्थः । यथा ^४सिन्धोः नद्याः ^५उपाके समीपे ^६ऊर्मौ ऊर्मि तरङ्गोपलक्षितं कुल्यादि-
प्रवाहं विभजन्ति तद्वत् । ^७दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय ^८सद्यः तदानीमेव ^९क्षरसि कर्मफलभूतां

वृष्टिं करोषि ॥ सिन्धोः । 'स्यन्दू प्रस्रवणे' । 'स्यन्देः संप्रसारणं धश्च' (उ. सू. १. ११) इति उपस्रथयः । 'नित्' इत्यनुवृत्तेः आद्युदात्तत्वम् । ऊर्मिः । 'अर्तेरूच्च' (उ. सू. ४. ४८४) इति मिः । प्रत्ययस्वरः । दाशुषे । 'धृतव्रताय दाशुषे' (ऋ. सं. १. २५. ६) इत्यत्रोक्तम् ॥

यमग्ने पृत्सु मर्त्यमवा वाजेषु यं जुनाः । स यन्ता शश्वतीरिषः ॥ ७ ॥

यम् । अग्ने । पृत्सु । मर्त्यम् । अवाः । वाजेषु । यम् । जुनाः । सः । यन्ता । शश्वतीः । इषः ॥ ७ ॥

हे ऽग्ने ऽपृत्सु संग्रामेषु ऽयं ऽमर्त्यं यजमानम् ऽअवाः अवसि रक्षसि । ऽयं पुरुषं ऽवाजेषु संग्रामेषु ऽजुनाः प्रेरयसि । ऽसः नरो यजमानः 'शश्वतीरिषः नित्यान्यन्नानि ऽयन्ता नियन्तुं समर्थो भवति ॥ पृत्सु । 'पदादिषु मांस्त्रुस्त्रूनामुपसंस्थानम्' (पा. सू. ६. १. ६३. १) इति पृतनाशब्दस्य पृदादेशः । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अवाः आवः । अकाराकारयोर्विपर्ययः । यद्वा । लेटि आडागमः । 'इतश्च' इति सिप इकारस्य लोपः । जुनाः । जू इति गत्यर्थः सौत्रो धातुः । लङ् । सिप् । 'क्रयादिभ्यः श्वा' । 'बहुलं छन्दस्यमाङयोगोऽपि' इति अडागमाभावः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । यन्ता । तृनो नित्त्वादाद्युदात्तत्वम् । शश्वतीः । 'उगितश्च' इति डीप् ॥

नकिरस्य सहन्त्य पर्येता कयस्य चित् । वाजो अस्ति श्रवाय्यः ॥ ८ ॥

नकिः । अस्य । सहन्त्य । परिऽएता । कयस्य । चित् । वाजः । अस्ति । श्रवाय्यः ॥ ८ ॥

हे ऽसहन्त्य शत्रूणामभिभवनशीलाग्ने ऽअस्य त्वद्भक्तस्य यजमानस्य ऽकयस्य ऽचित् कस्यापि ऽपर्येता ऽनकिः आक्रमिता नास्ति । किंच अस्य यजमानस्य ऽश्रवाय्यः श्रवणीयः । 'वाजः' ऽअस्ति बलविशेषोऽस्ति ॥ कयस्य । यकारोपजनभ्रान्दसः । श्रवाय्यः । 'श्रुदक्षिष्पृहिगृहिभ्य आय्यः' (उ. सू. ३. ३७६) इति आय्यप्रत्ययः ॥

स वाजं विश्वचर्षणिर्वर्द्धिरस्तु तरुता । विप्रेभिरस्तु सनिता ॥ ९ ॥

सः । वाजम् । विश्वचर्षणिः । अर्धत्ऽभिः । अस्तु । तरुता । विप्रेभिः । अस्तु । सनिता ॥ ९ ॥

ऽविश्वचर्षणिः सर्वैर्मनुष्यैरुपेतः । सः अग्निः । अर्धभिः । अश्वैः । वाजं संग्रामं । तस्ता तारयिता । अस्तु । विप्रेभिः मेधाविभिः ऋत्विग्भिः सहितः तुष्टोऽभिः । सनिता फलस्य दाता । अस्तु ॥ विश्वचर्षणिः । विश्वे चर्षणयो यस्य । 'बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्' इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । अर्धभिः । 'ऋ गती' । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति वनिप् । भिसि 'अर्धंस्त्रसावनजः' (पा. सू. ६. ४. १२७) इति नकारस्य तृ इत्ययमादेशः । तरुता । 'तृ प्लवनतरणयोः' । अस्मात् 'प्रसितस्कभित' (पा. सू. ७. २. ३४) इत्यादौ तृन्तो निपातितः । निपातनादेव इकारस्य उत्पत्तिम् ॥

असौर्यामे होतुरतिरिक्तोक्थे 'जराबोध तद्विविद्धि' इति स्तोत्रियस्तृचः । 'यस्य पशवो नोपधरेरन्' इति खण्डे सूत्रितम्—'अतिरिक्तोक्थानि जराबोध तद्विविद्धि' (आश्व. श्रौ. ९. ११) इति ॥

जराबोध तद्विविद्धि विशेविशे यज्ञियाय । स्तोमं रुद्राय दृशीकम् ॥ १० ॥

जराबोध । तत् । विविद्धि । विशेविशे । यज्ञियाय । स्तोमम् । रुद्राय । दृशीकम् ॥ १० ॥

हे जराबोध जरया स्तुत्या बोधमानाग्ने विशेविशे तत्तद्यजमानरूपप्रजानुग्रहार्थं यज्ञियाय यज्ञसंबन्ध्यनुष्ठानसिद्धयर्थं तत् देवयजन विविद्धि^२ प्रविश । यजमानोऽपि रुद्राय क्रूरायाम्रये तुभ्यं दृशीकं दर्शनीयं समीचीनं स्तोमं स्तोत्रं करोतीति शेषः । अत्र यास्क एवं व्याख्यातवान्—‘ जरा स्तुतिर्जरतेः स्तुतिकर्मणस्तां बोध तथा बोधयितरिति वा तद्विविद्धि तत्कुरु मनुष्यस्य मनुष्यस्य यजनाय स्तोमं रुद्राय दर्शनीयम् ’ (निरु. १०. ८) इति ॥ जराबोध । ‘ जृप् वयोहानौ ’ । अत्र तु स्तुत्यर्थः । ‘ पिन्निदादिभ्योऽङ् ’ (पा. सू. ३. ३. १०४) इति अङ्प्रत्ययः । ततः टाप् । जरया स्तुत्या बोधो यस्यासौ जराबोधः । यद्वा । जरया बोध्यते इति जराबोधः । कर्मणि घञ् । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । विविद्धि । ‘ विश प्रवेशने ’ । लोटो हि । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपः श्लुः । अभ्यासहलादिशेषौ । ‘ हुसल्यो हेधिः ’ इति हेधिरादेशः । पत्वष्ट्वे । यद्वा । ‘ विष्णु व्यासौ ’ इत्यस्मात् लोप्प्रत्ययैकवचने अभ्यासस्य गुणाभावः । विशेविशे । ‘ सावेकाचः० ’ इति चतुर्थ्या उदात्तत्वम् । ‘ अनुदात्तं च ’ इति आत्रेडितानुदात्तत्वम् । यज्ञियाय । ‘ यज्ञर्विग्भ्यां घञौ ’ (पा. सू. ५. १. ७१) इति घः । दृशीकम् । ‘ अनिदृशिभ्यां च ’ (दश. पा. ३) इति कीकन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तः ॥ ॥ २३ ॥

स नो महाँ अनिमानो धूमकेतुः पुरुश्चन्द्रः । धिये वाजाय हिन्वतु ॥ ११ ॥

सः । नः । महान् । अनिमानः । धूमकेतुः । पुरुश्चन्द्रः । धिये । वाजाय । हिन्वतु ॥ ११ ॥

सः अग्निः नः अस्मान् धिये कर्मणे वाजाय अन्नाय च हिन्वतु प्रीणयतु । कीदृशः । महान् गुणाधिकः अनिमानः निमानवर्जितः अपरिच्छिन्न इत्यर्थः । धूमकेतुः धूमेन ज्ञाप्यमानः पुरुश्चन्द्रः बहुदीप्तिः ॥ महाँ अनि इत्यत्र संहितायां नकारस्य स्त्वानुनासिकाबुक्तौ । अनिमानः । न विद्यते निमानोऽस्येति बहुव्रीहौ ‘ नन्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तेदात्तत्वम् । धूमकेतुः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पुरुश्चन्द्रः । ‘ चदि आह्लादने दीप्तौ च ’ । अस्मात् ‘ स्फायितञ्चि० ’ इत्यादिना कर्तरि रक् । पुरुश्चासौ चन्द्रश्चेति समासान्तोदात्तत्वम् । ‘ ह्रस्वाच्चन्द्रोत्तरपदे मन्त्रे ’ (पा. सू. ६. १. १५१) इति सुट् । तस्य श्रुत्वेन शकारः । धिये । ‘ सावेकाचः० ’ इति चतुर्थ्या उदात्तत्वम् । हिन्वतु । हिवि प्रीणनार्थः । ‘ इदितो नुम् धातोः ’ इति नुम् ॥

स रेवाँइव विश्पतिर्दैव्यः केतुः शृणोतु नः । उक्थैरग्निर्बृहद्भानुः ॥ १२ ॥

सः । रेवान् ईव । विश्पतिः । दैव्यः । केतुः । शृणोतु । नः । उक्थैः । अग्निः । बृहत्भानुः ॥ १२ ॥

सः अग्निः उक्थैः स्तोत्रैर्युक्तान् नः अस्मान् शृणोतु । तत्र दृष्टान्तः । रेवानिव । यथा लोके धनीवान् राजा वन्दिनां स्तोत्रं शृणोति तद्वत् । कीदृशः । विश्पतिः प्रजापालकः दैव्यः देवानां संबन्धी । ‘ अग्निर्वै देवानां होता ’ (ऐ. ब्रा. ३. १४) इति श्रुत्यन्तरात् । केतुः कृतवत् ज्ञापकः ।

‘ अग्निर्वै देवानां दूत आसीत् ’ (तै. सं. २. ५. ८. ५) इति श्रुतेः । ‘ बृहन्नानुः प्रौढरश्मिः ॥ स रेवान् । ‘ एतत्तदोः ’ (पा. सू. ६. १. १३२) इति श्लोकोऽपि । ‘ रयेर्मतौ बहुलम् ’ इति संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । ‘ आद्रुणः ’ । ‘ छन्दसीरः ’ इति मतुपो वत्वम् । ‘ आरेशद्वदाश्च मतुप उदात्तत्वं वक्तव्यम् ’ (पा. सू. ६. १. १७६. १) इति मतुप उदात्तत्वम् । विश्वपतिः । ‘ परादिश्छन्दसि बहुलम् ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । बृहन्नानुः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

दर्शपूर्णमासयोः सुगादापनात् पूर्वभाविनि जपे ‘ नमो महद्भ्यः ’ इत्येपा । ‘ ब्रह्मौदने प्राशिष्यमाणे ’ इति खण्डे ‘ सूर्यो नो दिवस्पातु नमो महद्भ्यो नमो अर्भकेभ्यः ’ (आश्व. श्रौ. १. ४) इति सूत्रितम् ॥

नमो महद्भ्यो नमो अर्भकेभ्यो नमो युवभ्यो नम आशिनेभ्यः ।

यजाम देवान्यदि शक्रवाम मा ज्यायसः शंसमा वृक्षि देवाः ॥ १३ ॥

नमः । महत्भ्यः । नमः । अर्भकेभ्यः । नमः । युवभ्यः । नमः । आशिनेभ्यः ।

यजाम । देवान् । यदि । शक्रवाम । मा । ज्यायसः । शंसम् । आ । वृक्षि । देवाः ॥ १३ ॥

अग्निना प्रेरितः शुनःशेपो विश्वान् देवान् अनया तुष्टाव । तथा च आभ्यायते—‘ तमग्निस्त्वाच विश्वान् देवान् स्तुह्यथ त्वोत्पक्ष्याम इति स विश्वान्देवांस्तुष्टाव नमो महद्भ्यो नमो अर्भकेभ्य इत्येतयर्चा ’ (ऐ. ब्रा. ७. १६) इति । महान्तो गुणैरधिकाः । अर्भका गुणैर्न्यूनाः । युवानः तरुणाः । आशिनाः वयसा व्यासा वृद्धाः । यथोक्तचतुर्विधदेहयुक्तेभ्यो देवेभ्यो नमोऽस्तु । ‘ यदि शक्रवाम कथंचित् धनादिसंगत्या शक्ताश्चेत् तदानीं देवान् यजाम । हे देवाः ज्यायसः ज्येष्ठस्य देवताविशेषस्य आ सर्वतः प्रसृतं शंसं स्तोत्रं मा वृक्षि अहं विच्छिन्नं मा कार्षम् ॥ आशिनेभ्यः । ‘ अशू व्याप्तौ ’ ‘ बहुलमन्यत्रापि ’ (उ. सू. २. २०७) इति औणादिकः इनच्प्रत्ययः । ‘ चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । यजाम । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । तिङश्च लसावधातुकस्वरेण धातुस्वरः । शक्रवाम । ‘ शक्लृ शक्तौ ’ । ‘ आडुत्तमस्य पिच्च ’ इति तिङः पिङ्गद्भावात् अनुदात्तत्वे सति विकरणस्वरः । ‘ निपातैर्यद्यदिहन्त ’ इति निघातप्रतिषेधः । ज्यायसः । प्रशस्यशब्दात् ईयसुनि ‘ ज्य च ’ (पा. सू. ५. ३. ६१) इति ज्यादेशः । ‘ ज्यादादीयसः ’ (पा. सू. ६. ४. १६०) इति ईयसुन ईकारस्य आत्वम् । निच्त्वादाद्युदात्तत्वम् । शंसम् । ‘ हलश्च ’ इति घञ् । वृक्षि । ‘ ओवश्चू छेदने ’ । व्यत्ययेन आत्मनेपदोत्तम-पुल्लैकवचनम् इट् । च्लेः सिच् । ‘ स्वरतिसूतिः ’ इत्यादिना इडभावः । ‘ स्कोः संयोगाद्योः ’ इति उपधासकारलोपः । वृक्षादिना ण्वम् । ‘ षढोः कः सि ’ इति कत्वम् । ‘ आदेशप्रत्यययोः ’ इति ण्वम् । ‘ न माङ्गोमे ’ इति अडभावः ॥ ॥ २४ ॥

‘ यत्र ग्रावा ’ इति पञ्चमं सूक्तं नवचर्मम् । आदिनः षडनुष्टुभः । ‘ आयजी ’ इत्याद्यास्तिस्रो गायत्र्यः । आदितश्चतसृणाम् इन्द्रो देवता । ततो द्वे उलूखलदेवतये । तदनन्तरभाविन्यौ उलूखलमुसलोभयदेवताके । अन्त्यायाः ‘ उच्छिष्टम् ’ इत्यस्याः हरिश्चन्द्राधिपवणचर्मसोमानामन्यतमो देवता । तथा च बृहदेवतायामुक्तम्—‘ चर्माधिपवणीयं वा सोमं वान्वा प्रशंसति ’ (बृहद्. ३. १०१) इति । तदुक्तमनुक्रमण्याम्—‘ यत्र ग्रावा नव षडनुष्टुवादि यच्चिद्धयौलूखल्यौ परे मौसल्यौ च प्रजापतेर्हरिश्चन्द्रस्यान्या

चर्मप्रशंसा वा ' इति । आद्याश्रतस्त्रः अञःसवे होमे विनियुक्ताः । पञ्चम्याद्याश्रतस्त्रः अभिषवे । अन्या द्रोणकलशो सोमावनयने । तथा च ब्राह्मणम्—' अथ हैतं शुनःशेषोऽञःसवं ददर्श तमेताभि-
श्रतसृभिरभिसुषाव यच्चिद्धि त्वं गृहेगृह इत्यथैनं द्रोणकलशमभ्यघनिनायोच्छिष्टं चम्बोभरेत्येतयर्चाय
हास्मिन्नन्वारब्धे पूर्वाभिश्चतसृभिः सस्वाहाकाराभिर्जुह्वांचकार ' (ऐ. ब्रा. ७. १७) इति ॥

यत्र ग्रावा पृथुबुध ऊर्ध्वो भवति सोतवे । उलूखलसुतानामवेद्विन्द्र जलगुलः ॥ १ ॥

यत्र । ग्रावा । पृथुऽबुधः । ऊर्ध्वः । भवति । सोतवे ।

उलूखलऽसुतानाम् । अव । इत् । ऊँ इति । इन्द्र । जलगुलः ॥ १ ॥

हे १इन्द्र १यत्र यस्मिन् अञःसवे कर्मणि १सोतवे अभिषवार्थं १ग्रावा पाषाणः १पृथुबुधः
स्थूलमूलः १ऊर्ध्वः उन्नतः १भवति तस्मिन् कर्मणि १उलूखलसुतानाम् उलूखलेनाभिपुतानां रसम्
१अवेत् स्वकीयत्वेनावगत्यैव १जलगुलः भक्षय ॥ पृथुबुधः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । भवति ।
' निगतिर्यद्यदिहन्त ' इति निघातप्रतिषेधः । सोतवे । ' पुञ् अभिषवे ' । ' तुमर्थे सेसेन् ' इति
तवेन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । उलूखलसुतानाम् उलूखलेन सुतानाम् । ' तृतीया कर्मणि '
इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जलगुलः । ' गल अदने ' । अस्मात् यङो लुकि लोप्मध्यमैकवचने लेटोऽ-
डाटौ ' इति अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति इकारलोपः । उपधाया उत्वं च हलादिशेषाभावश्च
पृषोदरादित्वात् ॥

यत्र द्वाविं जघनाधिषवण्या कृता । उलूखलसुतानामवेद्विन्द्र जलगुलः ॥ २ ॥

यत्र । द्वौऽईव । जघना । अधिऽसवण्या । कृता ।

उलूखलऽसुतानाम् । अव । इत् । ऊँ इति । इन्द्र । जलगुलः ॥ २ ॥

१यत्र यस्मिन् कर्मणि १अधिषवण्या उभे अधिषवणफलके १द्वाविं १जघना द्वौ जघनप्रदेशाविव ।
' जघनं जङ्गन्यतेः ' (निरु. ९. २०) इति यास्कः । १कृता विस्तीर्णे कृते संपादिते । अन्यत् पूर्ववत् ॥
जघना । ' हन्तेः शरीरावयवे द्वे च ' (उ. सू. ५. ७१०) इति हन्धातोः अच् । द्वित्वम् । कर्दमादि-
त्वात् मध्योदात्तः (फि. सू. ५९) । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । अधिषवण्या । ' पुञ्
अभिषवे ' । ल्युट् । ' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' उपसर्गात्सुनोति ' इति पात्वम् । ' तिस्वरितम् '
इति स्वरितः । न च ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् ; तत्र हि ' निष्ठा च ऋजनात् ' (पा. सू.
६. १. २०५) इत्यस्य अनुवृत्तेः ऋच्कस्यैव तदिति । कृता । पूर्ववत् आकारः ॥

१. ग-छ-ण-फ-यत्र ग्रावा पृथुबुध इत्याद्याश्रतस्त्रः । २. च-घ-फ-ह-सोमानां रसम् । ३. ङ-पृषो-
दरादित्वात् भवति ।

यत्र नार्थपच्यवमुपच्यवं च शिक्षते । उलूखलसुतानामवेद्विन्द्र जलुगुलः ॥ ३ ॥

यत्र । नारी । अपच्यवम् । उपच्यवम् । च । शिक्षते ।

उलूखलसुतानाम् । अव । इत् । ऊँ इति । इन्द्र । जलुगुलः ॥ ३ ॥

‘यत्र यस्मिन् कर्मणि नारी पत्नी अपच्यवं शालायाः निर्गमनम् उपच्यवं च शालाप्राप्तिं च शिक्षते अभ्यासं करोति । अन्यत्पूर्ववत् ॥ अपच्यवम् । ‘च्युङ् गतौ’ । ‘ऋदोरप्’ इति अप् । गुणावादेशौ । थाथादिना (पा. सू. ६. २. १४४) उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । एवम् उपच्यवम् । शिक्षते । ‘शिक्ष विघोपादाने’ । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । ‘निपातैर्यद्यदिहन्त’ इति निषातप्रतिषेधः ॥

यत्र मन्यां विबध्नते रश्मीन्यमितुवाइव

उलूखलसुतानामवेद्विन्द्र जलुगुलः ॥ ४ ॥

यत्र । मन्याम् । विबध्नते । रश्मीन् । यमितवैइव ।

उलूखलसुतानाम् । अव । इत् । ऊँ इति । इन्द्र । जलुगुलः ॥ ४ ॥

‘यत्र यस्मिन् कर्मणि मन्याम् आशिरमथनहेतुं मन्यान् विबध्नन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ‘रश्मीन् अश्वबन्धनार्थान् प्रग्रहान् यमितवाइव नियन्तुमिव । अन्यत् पूर्ववत् ॥ मन्याम् । ‘पथिमध्यभुक्षामात्’ (पा. सू. ७. १. ८५) इति द्वितीयायामपि व्यत्ययेन आत्वम् । प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तत्वे प्राप्ते ‘पथिमथोः सर्वनामस्थाने’ (पा. सू. ६. १. १९९) इत्याद्युदात्तत्वम् । यद्वा । मथ्यतेऽनयेति मन्या । ‘मिथि विलोडने’ इत्यस्मात् ‘हलश्च’ इति करणे घञ् । ततः टाप् । निस्वादाद्युदात्तत्वम् । विबध्नते । ‘बन्ध बन्धने’ । ‘क्रयादिभ्यः भा’ । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपे ‘आभ्यस्तयोरान्तः’ इति आकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । ‘तिङि चोदात्तवति’ इति गतेर्निघातः । यमितवै । ‘यम उपरमे’ । ‘तुमर्ये सेसेन्’ इति तवैप्रत्ययः । इडागमभ्छान्दसः । यद्वा । प्यन्तात् तवैप्रत्ययस्य इडागमे सति णिलोपभ्छान्दसः । ‘अन्तश्च तवै युगपत्’ (पा. सू. ६. १. २००) इत्याद्यन्तयोरुदात्तत्वम् ॥

यच्चिद्वि त्वं गृहेगृह उलूखलक युज्यसे ।

इह द्युमत्तमं वद जयतामिव दुन्दुभिः ॥ ५ ॥

यत् । चित् । हि । त्वम् । गृहेऽगृहे । उलूखलक । युज्यसे ।

इह । द्युमत्तमम् । वद । जयताम्इव । दुन्दुभिः ॥ ५ ॥

१. ङ-‘अन्यत् पूर्ववत्’ नास्ति । २. च-फ-ह-विबध्नते विबध्नन्ति ।

हे ^१उलूखलक ^२यच्चिद्धि यद्यपि त्वमवधातार्थं ^३गृहेगृहे ^४युज्यसे तथापि ^५इह वैदिके कर्मणि तीव्रमुसलप्रहारेण ^६द्युमत्तमम् अतिशयेन दीप्तं प्रभृतध्वनियुक्तं शब्दं ^७वद । तत्र दृष्टान्तः । ^८जयतामिव ^९दुन्दुभिः । यथा युद्धे जयं प्राप्नुवतां राज्ञां दुन्दुभिः महान्तं ध्वनिं करोति तद्वत् । उलूखलशब्दं यास्क एवं व्याख्यातवान्—‘ उलूखलमुस्करं वोर्ध्वं वोर्करं वोरु मे कुर्वित्यग्रवीत्तदुलूखलमभवदुस्करं वै तत्तदुलूखलमित्याचक्षते परोक्षेणेति च ब्राह्मणम् ’ (निरु. ९. २०) इति ॥ उलूखलक । ‘अपादादी’ इति पर्युदासात् आष्टमिकनिघाताभावे पाष्टिकमाद्युदात्तत्वम् । युज्यसे । अदुपदेशात् लसार्वधातुकाजुदात्तत्वे यक्स्वरः शिष्यते । न च ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातः । ‘ निपातैर्यद्यदिहन्तं ’ इति प्रतिषेधात् । द्युमत्तमम् । दीव्यतेर्दीप्त्यर्थस्य संपदादिलक्षणः क्तिप् । ‘ दिव उत् ’ (पा. सू. ६. १. १३१) इति उत्त्वम् । यणादेशो ‘ ह्रस्वनुङ्भ्यां मतुप् ’ इति मतुप उदात्तत्वम् । ननु ‘ दिव उत् ’ इत्यत्र प्रातिपदिकं गृह्यते न धातुरित्युक्तत्वात् अक्षद्युः इत्यादाविव अत्रापि ऊटा भवितव्यम् (पा. सू. ६. ४. १९) । एवं तर्हि दीप्तिमत्स्वर्गवाचकेन दिवप्रातिपदिकेन दीप्तिर्लक्ष्यते इत्युक्तं भविष्यति ॥ ॥ २५ ॥

उत स्म ते वनस्पते वातो वि वात्यग्रमित् ।

अथो इन्द्राय पातवे सुनु सोममुलूखल ॥ ६ ॥

उत । स्म । ते । वनस्पते । वातः । वि । वाति । अग्रम् । इत् ।

अथो इति । इन्द्राय । पातवे । सुनु । सोमम् । उलूखल ॥ ६ ॥

^१उत अपि च हे ^२वनस्पते उलूखलरूपं वृक्षं ^३ते ^४अग्रमित् तव पुरत एव ^५वातो ^६वि ^७वाति ^८स्म । त्वरोपेतमुसलप्रहारैर्वायुर्विशेषेण प्रसरति खलु । ^९अथो अनन्तरं हे ^{१०}उलूखल ^{११}इन्द्राय ^{१२}इन्द्रोपकारार्थं ^{१३}पातवे पातुं ^{१४}सोमं ^{१५}सुनु सोमाभिपवं कुरु ॥ वनस्पते । पारस्करादिवात् सुद् । कार्ये कारणशब्दः । पातवे । ‘ पा पाने ’ । ‘ तुमर्थे सेसेन् ’ इति तवेन्द्रप्रत्ययः । ‘ जित्यादिर्नित्यम् ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । सुनु । ‘ उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वात् ’ इति हेर्लुक् । विकरणस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । पादादिवादिनिघातः । उलूखल । उर्ध्वं खम् अस्य इति उलूखलः । पृषोदरादिः ॥

आयजी वाजसातमा ता ह्युच्चा विजभृतः । हरीइवान्धांसि वप्सता ॥ ७ ॥

आयजी इत्याऽयजी । वाजऽसातमा । ता । हि । उच्चा । विऽजभृतः ।

हरी इवेति हरीऽइव । अन्धांसि । वप्सता ॥ ७ ॥

ये उलूखलमुसले ^१आयजी सर्वतो यज्ञसाधने ^२वाजसातमा अतिशयेन अन्नप्रदे ^३ता ^४हि ते खलु ^५उच्चा प्रौढध्वनिर्यथा भवति तथा ^६विजभृतः विशेषेण पुनःपुनर्विहारं कुरुतः । तत्र दृष्टान्तः । ^७अन्धांसि अन्नानि चणकादीनि खाद्यानि ^८वप्सता भक्षयन्तौ ^९हरीइव इन्द्रस्याधाविव । अत्र यास्क एवं व्याचक्ष्यौ—‘ आयजी आयज्ये अन्नानां संभक्तमे ’ ते ह्युच्चैर्विहिते हरी इवान्नानि भुञ्जाने ’ (निरु. ९. ३६) इति ॥ आयजी । यजेः औणादिकः करणे इप्रत्ययः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वाजसातमा । वाजं सनोतीति वाजसाः । ‘ पणु दाने ’ । ‘ जनसन ’ इत्यादिना विद्प्रत्ययः । ‘ विड्नोरनुनासिक-

स्यात् ' इति आत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । आतिशायनिकस्तमप् । ' सुपां सुलुक् ' इति पूर्व-
सर्वणदीर्घः । विजर्भृतः । ' हृन् हरणे ' । अस्मात् यङ्लुकि अभ्यासकृत्वादिशेषोरतृजभवेषु कृतेषु ' रुप्रिहौ
च लुकि ' (पा. सू. ७. ४. ९१) इति स्यागमः । ततः प्रत्ययलक्षणेन धातुसंज्ञायां लिटि द्विवचनं
तम् । ' अदादिवच्च ' इति वचनात् शपो लुक् । गुणे प्राप्ते ' विडति च ' इति प्रतिषेधः । ' हृप्रहोर्भ-
ञ्छन्दसि ' इति भत्वम् । प्रत्ययस्वरः । ' हि च ' इति निघातप्रतिषेधः । बप्सता । ' भस भक्षण-
दीप्त्योः ' । लटः शतृ । ' जुहोत्यादिभ्यः भ्लुः ' । ' घसिभसोर्हलि च ' (पा. सू. ६. ४. १००) इति
उपधालोपः । ' नाभ्यस्ताच्छतुः ' (पा. सू. ७. १. ७८) इति नुम्प्रतिषेधः । ' अभ्यस्तानामादिः '
इत्याद्युदात्तत्वम् ।

ता नो अद्य वनस्पती ऋष्वो वृष्वेभिः सोतृभिः । इन्द्राय मधुमत्सुतम् ॥ ८ ॥

ता । नः । अद्य । वनस्पती इति । ऋष्वौ । ऋष्वेभिः । सोतृभिः । इन्द्राय । मधुमत् । सुतम् ॥ ८ ॥

अद्य अस्मिन् कर्मणि हे वनस्पती उल्लखलमुसलरूपौ तौ युवाम् ऋष्वेभिः दर्शनीयैः सोतृभिः
अभिषवहेतुभिः सह ऋष्वौ दर्शनीयौ भूत्वा इन्द्राय इन्द्रार्थं मधुमत् माधुर्योपेतं सोमद्रव्यं नः
अस्मदीयं सुतं अभिषुणुतम् ॥ ता । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । नो अद्य । ' प्रकृत्यान्तःपादम् '
इति प्रकृतिभावः । वनस्पती । उभयपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते ' आमन्त्रितस्य ' इति सर्वानुदात्तत्वम् ।
' सुतप्रगृह्या अचि ' (पा. सू. ६. १. १२५) इति प्रकृतिभावः । सुतम् । ' पुञ् अभिषवे ' ।
' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । निघातः ॥

उच्छिष्टं चम्बोर्भर सोमं पवित्र आ सृज । नि धेहि गोरधि त्वचि ॥ ९ ॥

उत् । शिष्टम् । चम्बोः । भर । सोमम् । पवित्रे । आ । सृज । नि । धेहि । गोः । अधि । त्वचि ॥ ९ ॥

हे ऋत्विग्विशेष हरिश्चन्द्रदेवतापक्षे हे हरिश्चन्द्र इति वा चम्बोः सोमस्य भक्षत्वसंपादकयोः अधि-
पवणफलकयोः शिष्टम् अभिषवराहित्येन अवशिष्टं सोमम् उत् भर शकटस्योपरि हर । सोमम्
अभिषुतं सोमं पवित्रे दशापवित्रे आ सृज आनीय प्रक्षिप । प्रक्षेपे सति अवशिष्टं सोमं गोः त्वचि
आनद्वे चर्मणि अधि नि धेहि अप्यारोप्य स्थापय ॥ चम्बोः । ' चमु अदने ' । चम्यते
भक्ष्यतेऽत्रेति चमूः । ' कृपिचमि ' (उ. सू. १. ८१) इत्यादिना औणादिक उग्रस्ययः ।
प्रत्ययस्वरः । सप्तमीद्विवचनस्य ' उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितः ' इति स्वरितत्वम् । ' उदात्तयणो
हल्पूर्वात् ' इति व्यत्ययेन न भवति । भर । ' हृप्रहोर्भः ' । धेहि । ' ध्वसोरेद्वावभ्यासलोपश्च ' (पा.
सू. ६. ४. ११९) इति एवाभ्यामलोपो । निघातः । त्वचि । ' सावेकाचः ' इति विभक्तैरुदा-
त्तत्वम् ॥ ॥ २६ ॥

' यच्चिद्धि सत्य सोमपाः ' इति पष्ठं सूक्तं सप्तचं जुनः शेषस्यापि पाङ्क्तमैन्द्रम् । अनुक्रमणिका च-
' यच्चिद्धि सप्त पाङ्क्तम् ' इति ॥ पृष्ठयपडहस्य पञ्चमेऽहनि माध्यन्दिने सवने होत्रकाः ' यच्चिद्धि '
इति सप्तचं सूक्तं श्रीसृचान्कृत्वा स्वस्वशस्त्रे एकैकं मृचमावपेरन् । ' चतुर्थेऽहनि ' इति खण्डे ' यच्चिद्धि
सत्य सोमपा इत्येकैकमेवमेव ' (आश्व. श्रौ. ७. ११) इति सूत्रितम् ॥

यच्चिद्धि सत्य सोमपा अनाशस्ताइव स्मसि ।

आ तू न इन्द्र शंसय गोष्वश्वेषु शुभिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ १ ॥

यत् । चित् । हि । सत्य । सोमपाः । अनाशस्ताऽइव । स्मसि ।

आ । तु । नः । इन्द्र । शंसय । गोषु । अश्वेषु । शुभिषु । सहस्रेषु । तुविऽमघ ॥ १ ॥

विश्वैर्देवैः प्रेरितः शुनःशेषः एतदादिकाभिः द्वाविंशतिसंख्याकाभिः ऋग्भिः इन्द्रं तुष्टाव । तथा च ब्राह्मणं—‘तं विश्वे देवा ऊचुरिन्द्रो वै देवानामोजिष्ठो बलिष्ठः सहिष्ठः सत्तमः पारयिष्णुतमस्तं नु स्तुह्यथ त्वोत्सक्षयाम इति स इन्द्रं तुष्टाव यच्चिद्धि सत्य सोमपा इत्येतेन सूक्तेनोत्तरस्य च पञ्चदशभिः’ (ऐ. ब्रा. ७. १६) इति । हे °सोमपाः सोमस्य पातः °सत्य सत्यवादिन् इन्द्र °यच्चिद्धि यद्यपि वयम् °अनाशस्ता-इव °स्मसि अग्रशस्ता इव भवामः, तथापि हे °तुवीमघ बहुधन °इन्द्र त्वं °गोषु °अश्वेषु °शुभिषु शोभनेषु °सहस्रेषु सहस्रसंख्याकेषु च निमित्तभूतेषु °नः अस्मान् °आ °शंसय सर्वतः प्रशस्तान् कुरु । अस्मद्गोषमनपेक्ष्य गवादीन् प्रयच्छेत्यर्थः ॥ सोमपाः । विजन्तः । आमन्त्रितनिघातः । अनाशस्ताइव । ‘शंसु स्तुतौ’ । ‘निष्ठा’ इति भावे क्तः । ‘यस्य विभाषा’ इति इट्प्रतिषेधः । नञा बहुव्रीहौ ‘नन्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । स्मसि । ‘इदन्तो मसि’ । तू नः । ‘ऋचि तुनुघ’ इत्यादिना दीर्घः । गोषु । ‘सावेकाचः’ इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तावस्य ‘न गोश्वन्साववर्ण’ इति प्रतिषेधः । अश्वेषु । अश्वुतेऽध्वानमित्यश्वः । ‘अशिमुपि’ इत्यादिना कन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । शुभिषु । ‘शुभ दीप्तौ’ । ‘अदिशदिभूशुभिभ्यः क्तिन्’ (उ. सू. ४. ५०५) इति क्तिन्प्रत्ययः । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् ॥

शिप्रिन्वाजानां पते शचीवस्तव दंसना ।

आ तू न इन्द्र शंसय गोष्वश्वेषु शुभिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ २ ॥

शिप्रिन् । वाजानाम् । पते । शचीवः । तव । दंसना ।

आ । तु । नः । इन्द्र । शंसय । गोषु । अश्वेषु । शुभिषु । सहस्रेषु । तुविऽमघ ॥ २ ॥

हे °शचीवः शक्तिमन् शिप्रिन् शोभनहनूयुक्त °वाजानां °पते अश्वानां पालक °तव दंसना कर्म-विशेषोऽनुग्रहरूपः सर्वदा वर्तते । अन्यत् पूर्ववत् ॥ शिप्रिन् । ‘शिप्रे हनू नासिके वा’ (निरु. ६. १७) इति यास्कः । ‘अत इनिठनी’ इति मत्वर्थीय इनिः । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । वाजानां पते । ‘सुबामन्त्रिते’ इति पराङ्गवद्भावात् पठ्यामन्त्रितसमुदायनिघातः । न च ‘आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्’ इति शिप्रिन् इत्यस्य अविद्यमानवत्त्वेन पदादपरत्वात् पादादिवाच्यं न निघातः; ‘नामन्त्रितं समानाधिकरणे सामान्यवचनम्’ इति अविद्यमानवत्त्वप्रतिषेधात् । शचीवः । ‘छन्दसीरः’ इति मतुपो वत्वम् । ‘मनुवसो रुः’ इति रुवे ‘खरवसानयोर्विसर्जनीयः’ (पा. सू. ८. ३. १५) । पादादिवात् आमन्त्रितनिघाताभावः ॥

नि ष्वापया मिथुदृशा सस्तामबुध्यमाने ।

आ तू न इन्द्र शंसय गोष्वश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ ३ ॥

नि । स्वापय । मिथुदृशा । सस्ताम् । अबुध्यमाने इति ।

आ । तु । नः । इन्द्र । शंसय । गोषु । अश्वेषु । शुभ्रिषु । सहस्रेषु । तुविऽमघ ॥ ३ ॥

‘मिथुदृशा परस्परं संगतत्वेन दृश्यमाने यमदूत्यौ’ नि ‘स्वापय नितरां सुते कुरु । ते च अस्मान् मारयितुम्’ अबुध्यमाने सत्यौ ‘सस्तां निद्रां प्राप्नुताम् । अन्यत् पूर्ववत् ॥ नि ष्वापय । सुपामादिवात् षत्वम् (पा. सू. ८. ३. ९८) । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति दीर्घः । मिथुनतया युगलरूपेण पश्यतः इति मिथुदृशा । ‘क्विप् च’ इति दृशोः कर्तरि क्विप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पूर्ववत् पूर्वपदस्य दीर्घः । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेः आकारः । सन्ताम् । ‘पस स्वप्ने’ । लोटि तसन्ताम् । ‘अक्षिप्रभृतिभ्यः’ इति शपो लुक् । प्रत्ययस्वरः । पादादित्वात् निघाताभावः । अबुध्यमाने । नव्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

संसन्तु त्या अरातयो बोधन्तु शूर रातयः ।

आ तू न इन्द्र शंसय गोष्वश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ ४ ॥

संसन्तु । त्याः । अरातयः । बोधन्तु । शूर । रातयः ।

आ । तु । नः । इन्द्र । शंसय । गोषु । अश्वेषु । शुभ्रिषु । सहस्रेषु । तुविऽमघ ॥ ४ ॥

‘त्याः अस्माभिरदृश्यमानाः परोक्षास्ताः’ अरातयः अदानुशीलाः शत्रवः ‘संसन्तु निद्रां कुर्वन्तु । हे’ शूर शौर्ययुक्तेन्द्र ‘रातयः दानशीलाः बन्धवः’ बोधन्तु अस्मान् बुध्यन्ताम् । अन्यत् पूर्ववत् ॥ संसन्तु । प्रत्ययस्वरः । अरातयः । ‘रा दाने’ । ‘मन्त्रे वृष’ इत्यादिना भावे क्तिन् । न विद्यते रातिः एष्विति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘नव्सुभ्याम्’ इति तु ‘सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते’ इति न भवति । यद्वा । ‘क्विक्चौ च संज्ञायाम्’ इति कर्तरि क्तिच् । नव्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । बोधन्तु । पादादित्वात् ‘तिङ्ङितिङः’ इति निघाताभावः ॥

समिन्द्र गर्दभं मृण नुवन्तं पापयामुया ।

आ तू न इन्द्र शंसय गोष्वश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ ५ ॥

सम् । इन्द्र । गर्दभम् । मृण । नुवन्तम् । पापया । अमुया ।

आ । तु । नः । इन्द्र । शंसय । गोषु । अश्वेषु । शुभ्रिषु । सहस्रेषु । तुविऽमघ ॥ ५ ॥

हे ‘इन्द्र’ ‘अमुया अनया अस्माभिः श्रूयमाणया’ ‘पापया निन्दारूपया वाचा’ ‘नुवन्तं स्तुवन्तम्’ अपहृतिं प्रकटयन्तमित्यर्थः । तादृशं ‘गर्दभं गर्दभसमानघोरिणं’ ‘सं’ ‘मृण सम्यक् मारय । यथा गर्दभः

श्रोतुमशक्यं परुषं शब्दं करोति तथा शत्रुगपि । अन्यत् पूर्ववत् ॥ गर्दभम् । ‘ नर्दं गर्दं शब्दे ’ । ‘ कृगृ-
शालिगर्दिभ्योऽभच् ’ (उ. सू. ३. ४०२) । ‘ चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । सृण । ‘ सृण
हिंसायाम् ’ । तौदादिकः । शस्य ङित्त्वात् गुणाभावः । नुवन्तम् । ‘ णु स्तुतौ ’ । शतरि अदिप्रभृति-
त्वात् शपो लुक् । शतुङित्त्वात् गुणाभावे उवङादेशः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् ॥

पताति कुण्डृणाच्या दूरं वातो वनादधि ।

आ तू न इन्द्र शंसय गोष्वश्वेषु शुभिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ ६ ॥

पताति । कुण्डृणाच्या । दूरम् । वातः । वनात् । अधि ।

आ । तु । नः । इन्द्र । शंसय । गोषु । अश्वेषु । शुभिषु । सहस्रेषु । तुविऽमघ ॥ ६ ॥

१वातः अस्मत्प्रतिकूलो वायुः १कुण्डृणाच्या कुटिलगत्या स त्वस्मान्परित्यज्य १वनादधि अरण्या-
दप्यधिकं १दूरं देशं १पताति पततु । अन्यत् पूर्ववत् ॥ पताति । लेटि आडागमः । कुण्डृणाच्या । ‘ कुडि
दाहे ’ । अस्मात् ल्युङन्ते कुण्डनशब्दे ङकारात् परस्य अकारस्य ऋकारश्छान्दसः । ‘ ऋवर्णाञ्चेति
वक्तव्यम् ’ इति णत्वम् । तत् अञ्जतीति कुण्डृणाची । ‘ ऋत्विक् ’ इत्यादिना किन् । ‘ अनिदिताम् ’
इति नलोपे ‘ अञ्जतेश्चेति वक्तव्यम् ’ (पा. सू. ४. १. ६. २) इति ङीप् । ‘ अचः ’ (पा. सू.
६. ४. १३८) इति अकारलोपः । ‘ चौ ’ (पा. सू. ६. ३. १३८) इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् ।
‘ चौ ’ (पा. सू. ६. १. २२२) इति आकारस्योदात्तत्वम् ॥

सर्वं परिक्रोशं जहि जम्भया कृकदाश्वम् ।

आ तू न इन्द्र शंसय गोष्वश्वेषु शुभिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ ७ ॥

सर्वम् । परिऽक्रोशम् । जहि । जम्भय । कृकदाश्वम् ।

आ । तु । नः । इन्द्र । शंसय । गोषु । अश्वेषु । शुभिषु । सहस्रेषु । तुविऽमघ ॥ ७ ॥

१परिक्रोशम् अस्मद्विषये सर्वतः आक्रोशकर्तारं १सर्वं पुरुषं १जहि मारय । १कृकदाश्वम् अश्व-
द्विषये हिंसाप्रदं शत्रुं १जम्भय मारय । अन्यत् पूर्ववत् ॥ परिक्रोशम् । ‘ क्रुश आङ्गाने ’ । परितः
क्रोशयतीति परिक्रोशः । पचाद्यच् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जहि । ‘ हन हिंसागत्योः ’ । ‘ हन्तेजः ’
(पा. सू. ६. ४. ३६) इति जादेशः । तस्य ‘ असिद्धवद्वा भात् ’ इति असिद्धत्वात् ‘ अतो हेः ’
इति हेर्लुक् न भवति । जम्भय । ‘ जभि नाशने ’ । चुरादिस्वात् स्वार्थिको णिच् । शपः पित्त्वादनु-
दात्तत्वे णिच् एव स्वरः शिष्यते । कृकदाश्वम् । ‘ कृष् हिंसायाम् ’ । ‘ कृदाधाराधिकलिभ्यः कन् ’
(उ. सू. ३. ३२०) इति भावे कन्प्रत्ययः । ‘ कित् ’ इत्यनुवृत्तेः गुणाभावः । तथा च कृको
हिंसा तां दाशति प्रयच्छतीति कृकदाशुः । बहुलग्रहणात् दाशतेरपि कृके उपपदे ‘ कृके वचः कञ् ’
(उ. सू. १. ६) इति उण् । प्रत्ययस्वरेणोदात्तः । द्वितीयायाम् अमिपूर्वत्वे प्राप्ते ‘ वा छन्दसि ’
इति तस्य बाधितत्वात् यणादेशः । ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः ’ इति विभक्तेः स्वरितत्वम् ॥ ॥ २७५

‘ आ व इन्द्रम् ’ इति द्वाविंशत्यृचं सप्तमं सूक्तं शुनःशेषस्यार्थं गायत्रम् । ‘ अस्माकम् ’ इत्येषा पादनिचृदायत्री । ‘ त्रयः सप्तकाः पादनिचृत् ’ (अनु. ४. ४) इति उक्तत्वात् । ‘ शश्वदिन्द्रः ’ इत्येषा त्रिष्टुप् । आदितः षोडशर्चं ऐन्द्रः । ‘ आश्विनावधावत्या ’ इत्याद्यास्तिस्र आश्विन्यः । ‘ कस्त उपः ’ इत्याद्यास्तिस्र उषोदेवताकाः । तथा च अनुक्रमणिका—‘ आ वो ब्रधिकास्माकं पाद-निचृच्छतत्रिष्टुप्परौ तृचावाश्विनोपस्यौ ’ इति ॥

आ व इन्द्रं क्रिविं यथा वाजयन्तः शतक्रतुम् । मंहिष्ठं मिश्र इन्दुभिः ॥ १ ॥

आ । वः । इन्द्रम् । क्रिविम् । यथा । वाजयन्तः । शतक्रतुम् ।

मंहिष्ठम् । मिश्रम् । इन्दुभिः ॥ १ ॥

वाजयन्तः अन्नमिच्छन्तो वयं शुनःशेषाः हे ऋत्विग्यजमानाः वः युष्माकं संबन्धिनमिमम् इन्द्रम् इन्दुभिः सोमैः आ मिश्रं सर्वतः सिद्धामहे तर्यामः । कीदृशम् । शतक्रतुं शत-संख्याककर्मोपेतं मंहिष्ठम् अतिशयेन प्रवृद्धम् । सेचने दृष्टान्तः । यथा येन प्रकारेण क्रिविम् अवटं जलेन पूरयन्ति तद्वत् । क्रिविशब्दः ‘ वेत्रिः काटः ’ इत्यादिषु चतुर्दशसु कूपनामसु ‘ क्रिविः कूपः सूदः ’ (नि. ३. २३. ८) इति पठितम् ॥ क्रिविम् । ‘ कृती छेदने ’ । कृत्यते इति क्रिविः । ‘ क्रिविष्ट्विच्छविस्थवि ’ (उ. सू. ४. ४९६) इत्यादौ किन्प्रत्ययान्तो निपातितः । अत एव तशब्दलोपः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । यथा । ‘ यथेति पादान्ते ’ इति सर्वानुदात्तत्वम् । वाजयन्तः । वाजमात्मन इच्छन्तः । ‘ सुप आत्मनः क्यच् ’ । ‘ न च्छन्दस्यपुत्रस्य ’ इति ईस्वदीर्घत्वयोर्निषेधः, ‘ अश्वाघस्यात् ’ इति पुनर्दीर्घविधानात् ज्ञापकात् । मंहिष्ठम् । ‘ महि वृद्धौ ’ । अतिशयेन मंहिता मंहिष्ठः । ‘ तुश्छन्दसि ’ (पा. सू. ५. ३. ५९) इति ऋजन्तात् इष्टप्रत्ययः । ‘ तुरिष्टेमेयः सु ’ (पा. सू. ६. ४. १५४) इति त्रिष्टुप् । इष्टनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । मिश्रं । ‘ विचिर् क्षरणे ’ । व्यत्ययेन एकवचनम् । ‘ शे मुचादीनाम् ’ इति नुमागमः ॥

शतं वा यः शुचीनां सहस्रं वा समाशिराम् । एदु निम्नं न रीयते ॥ २ ॥

शतम् । वा । यः । शुचीनाम् । सहस्रम् । वा । समऽआशिराम् ।

आ । इत् । ऊँ इति । निम्नम् । न । रीयते ॥ २ ॥

यः इन्द्रः शुचीनां शुद्धानां सोमानां शतं वा शतसंख्याकं समूहं वा समाशिरां समीचीनेन आशिरास्येन श्रपणद्रव्येणोपेतानां सोमानां सहस्रं वा सहस्रसंख्याकं समूहं वा एदु रीयते आगच्छत्येव । सोऽस्माननुगृह्णान्विति शेषः । सोमप्राप्तौ दृष्टान्तः । निम्नं न । यथा निम्नप्रदेशम् आपः आमुवन्ति तद्वत् ॥ समाशिराम् । ‘ श्रीञ् पाके ’ इत्यस्य समाङ्पूर्वस्य क्विपि ‘ अपस्पृधेयाम् ’ इत्यादौ आशीरादेशो निपातितः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । रीयते । ‘ रीङ् श्रवणे ’ । ‘ दिवा-दिभ्यः श्यञ् ’ ॥

सं यन्मदाय शुष्मिण एना हस्योदरे । समुद्रो न व्यचो दधे ॥ ३ ॥

सम् । यत् । मदाय । शुष्मिणे । एना । हि । अस्य । उदरे । समुद्रः । न । व्यचः । दधे ॥ ३ ॥

यत् पूर्वोक्तं शतं सहस्रं वा शुष्मिणे बलवत् इन्द्रस्य मदाय मदार्थं संगतं भवति । एना हि अनेनैव शतेन सहस्रेण च अस्य इन्द्रस्य उदरे व्यचः व्यासिः दधे धृता भवति । तत्र दृष्टान्तः । समुद्रो न समुद्र इव । यथा समुद्रमध्ये जलं व्याप्तं तद्वत् ॥ एना । 'सुपां सुलुक्' इति वृत्तीयायाः डादेशः । व्यचः । 'व्यचेः कुटादिस्वमनसि' (का. १. २. १. १) इति छिद्वद्भावस्य प्रतिषिद्धत्वात् 'ग्रहिज्या' इत्यादिना संप्रसारणं न भवति । असुनो निस्वादाद्युदात्तत्वम् । दधे । दधातेः कर्मणि अभ्यासह्रस्वजश्चेषु कृतेषु 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । प्रत्यय-स्वरेणान्तोदात्तत्वम् । 'हि च' इति प्रतिषेधात् निघाताभावः ॥

अयमु ते समतसि कपोतइव गर्भधिम् । वचस्तर्चिन्न ओहसे ॥ ४ ॥

अयम् । ऊँ इति । ते । सम् । अतसि । कपोतऽइव । गर्भऽधिम् ।

वचः । तत् । चित् । नः । ओहसे ॥ ४ ॥

हे इन्द्र अयमु अयमपि दृश्यमानः सोमः ते त्वदर्थं संपादितः । यं सोमं समतसि सम्यक् सातत्येन प्राप्नोषि । तत्र दृष्टान्तः । कपोतइव । यथा कपोताख्यः पक्षी गर्भधिं गर्भधारिणीं कपोतीं प्राप्नोति तद्वत् । तच्चित् तस्मादेव कारणात् नः अस्मदीयं वचः ओहसे प्राप्नोषि ॥ अतसि । 'अत सातत्यगमने' । कपोतइव । 'कबेरोतच् पश्च' (उ. सू. १. ६२) इति ओतच् । व्यत्ययेन मध्योदात्तः । गर्भधिम् । गर्भोऽस्यां धीयते इति गर्भधिः । 'कर्मण्यधिकरणे च' (पा. सू. ३. ३. ३९) इति किप्रत्ययः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ओहसे । 'तुहिर् दुहिर् उहिर् अर्दने' । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् ॥

स्तोत्रं राधानां पते गिर्वाहो वीर यस्य ते । विभूतिरस्तु सूनृता ॥ ५ ॥

स्तोत्रम् । राधानाम् । पते । गिर्वाहः । वीर । यस्य । ते । विभूतिः । अस्तु । सूनृता ॥ ५ ॥

हे इन्द्र राधानां पते धनानां पालक गिर्वाहः गीर्भिस्त्वमान वीर क्षौर्योपेत यस्य ते तव स्तोत्रम् ईदृशं भवति तस्य तव विभूतिः लक्ष्मीः सूनृता प्रियसत्यरूपा अस्तु ॥ स्तोत्रम् । 'दाक्षी-शस' (पा. सू. ३. २. १८२) इति घृन् । पश्चात् अर्क्षभाद्यच् । अथवा स्तोतुरिदमित्यर्थे अण् । 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' इति वृद्धिर्न । राधानां पते । राधुवन्ति पृभिरिति राधानि धनानि । 'सुबामन्त्रिते' इति पराङ्गवद्भावात् षष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य निघातः । गिर्वाहः । 'वह प्रापणे' । 'वहिहाधान्यञ्छन्दसि' इति कारकपूर्वस्यापि वहतेः असुन्प्रत्ययः, 'गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं' च इति उक्तत्वात् । 'णित्' इत्यनुवृत्तेः उपधावृद्धिः । पूर्वपदस्य 'वोल्पधायाः' (पा. सू. ८.

१. झ-ढ-तम् । २. श-ष- 'सातत्यगमने' इत्यस्थानन्तरं 'लटि सिप् । शप् । तिङ्ङितिङः' इति निघातः' इत्यधिकम् ।

२. ७६) इति दीर्घस्याभावश्छान्दसः । पाष्ठिकम् आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । विभूतिः । ' तादौ च निति ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ २८ ॥

ऊर्ध्वस्तिष्ठा न ऊतयेऽस्मिन्वाजे शतक्रतो । समन्येषु ब्रवावहै ॥ ६ ॥

ऊर्ध्वः । तिष्ठ । नः । ऊतये । अस्मिन् । वाजे । शतक्रतो इति शतऽक्रतो ।
सम् । अन्येषु । ब्रवावहै ॥ ६ ॥

हे ऽशतक्रतो शतसंख्याककर्मोपेत ऽअस्मिन् प्रसक्ते ऽवाजे संग्रामे ऽनः अस्माकम् ऽऊतये रक्षणाय ऽऊर्ध्वः उन्नतः उत्सुकः ऽतिष्ठ भव । त्वं च अहं च मिलित्वा ऽअन्येषु कार्यान्तरेषु ऽसं ऽब्रवावहै सम्यक् विचारयावः ॥ तिष्ठ । ' ब्रचोऽतस्मिङ् ' इति संहितायां दीर्घः । ऊतये । ' उतियूति ' इत्यादिना किन् उदात्तत्वम् । अस्मिन् । ' ऊडिदम् ' इत्यादिना सप्तम्या उदात्तत्वम् ॥

योगेयोगे तवस्तरं वाजेवाजे हवामहे । सखाय इन्द्रमूतये ॥ ७ ॥

योगेऽयोगे । तवऽस्तरम् । वाजेऽवाजे । हवामहे । सखायः । इन्द्रम् । ऊतये ॥ ७ ॥

ऽयोगेयोगे प्रवेशेप्रवेशे तत्तत्कर्मोपक्रमे ऽवाजेवाजे कर्मविधातिनि तस्मिन्स्तस्मिन् संग्रामे ऽतवस्तरम् अतिशयेन बलिनम् ऽइन्द्रमूतये रक्षार्थं ऽसखायः सखिवत् प्रिया वयं ऽहवामहे आह्वयामः ॥ योगे-योगे । ' युजिर् योगे ' । ' हलश्च ' इति घञ् । ' चजोः कु घिण्यतोः ' (पा. सू. ७. ३. ५२) इति कुरवम् । घञो भिस्वादाद्युदात्तत्वम् । ' नित्यवीप्सयोः ' इति वीप्सायां द्विभावे सति आत्रेडितानुदात्तत्वम् । तवस्तरम् । तवसः शब्दात् ' अस्मायामेधा ' (पा. सू. ५. २. १२१) इति मत्वर्थीयो विनिः । तस्य छान्दसो लोपः ॥

आ घा गमद्यदि श्रवत्सहस्रिणीभिरुतिभिः । वाजेभिरुप नो हवम् ॥ ८ ॥

आ । घ । गमत् । यदि । श्रवत् । सहस्रिणीभिः । उतिऽभिः । वाजेभिः । उप । नः । हवम् ॥ ८ ॥

ऽयदि ऽश्रवत् यद्ययम् इन्द्रः ऽनः अस्मदीयं ऽहवम् आह्वानं शृणुयात् तदानीं स्वयमेव ऽसहस्रिणीभिरुतिभिः बहुभिः पालनैः ऽवाजेभिः अत्रैश्च सह ऽउप समीपे ऽआ ऽघे अवश्यम् ऽआगमत् आगच्छेत् ॥ घ । ' ऋचि तुनुघ ' इत्यादिना संहितायां दीर्घः । गमत् । ' लिङर्थे लेट् ' । ' लेटोऽडाटौ ' इति अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति इकारलोपः । यद्वा । छान्दसे लुङि ' पुपादिद्युताद्युदितः परस्मैपदेषु ' (पा. सू. ३. १. ५५) इति च्छेः अडादेशः । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः । श्रवत् । ' श्रु श्रवणे ' । पूर्ववत् लेटि अडागमः । वाजेभिः । ' बहुलं छन्दसि ' इति भिस ऐसादेशाभावः । हवम् । ' भावेऽनुपसर्गस्य ' इति ह्ययतेः अप् संप्रसारणं च । अपः पित्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरेणाद्युदात्तत्वम् ॥

अनु प्रत्नस्यौकसो हुवे तुविप्रतिं नरम् । यं ते पूर्व पिता हुवे ॥ ९ ॥

अनु । प्रत्नस्य । ओकसः । हुवे । तुविऽप्रतिम् । नरम् । यम् । ते । पूर्वम् । पिता । हुवे ॥ ९ ॥

प्रत्नस्य पुरातनस्य ओकसः स्थानस्य स्वर्गरूपस्य सकाशात् तुविप्रतिं बहून् यजमानान् प्रतिगन्तारं नरं पुरुषम् इन्द्रम् अनु हुवे अनुक्रमेण कर्मसु आह्वयामि । यं ते त्वाम् इन्द्रं पिता अस्मदीयो जनकः पूर्व पुरा स्वकीयानुष्ठानकाले हुवे आहूतवान् । तम् आह्वयामीति पूर्वत्रान्वयः ॥ ओकसः । 'नद्विषयस्य' इत्याद्युदात्तत्वम् । हुवे । 'ह्वेन् स्पर्धायां शब्दे च' । इटि 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणं परपूर्वत्वम् । गुणे प्राप्ते 'विडिति च' इति प्रतिषेधः । उवङादेशः । प्रत्यय-स्वरेणान्तोदात्तत्वम् । पादादिस्वादिनिघातः । तुविप्रतिम् । तुवीनां बहूनां प्रतिगन्तारम् । अत्र प्रतिशब्दो भीमसेनो भीम इतिवत् प्रतिगन्तृशब्दं लक्षयित्वा तद्वारा तदर्थं लक्षयति । अतः 'प्रतिः प्रतिनिधिप्रतिदानयोः' (पा. सू. १. ४. ९२) इतिवत् सत्ववचनत्वेन अनिपातत्वात् अनव्ययत्वे 'पूरणगुणः' (पा. सू. २. २. ११) इत्यादिना न षष्ठीसमासनिषेधः । हुवे । ह्वेओ लिटि 'बहुलं छन्दसि' इति पूर्ववत् संप्रसारणपरपूर्वत्वे । 'द्विर्वचनप्रकरणे छन्दसि वेति वक्तव्यम्' (पा. सू. ६. १. ८. २) इति द्विर्वचनाभावः । यद्भूतयोगादिनिघातः ॥

तं त्वा वयं विश्ववारा शास्महे पुरुहूत । सखे वसो जरितृभ्यः ॥ १० ॥

तम् । त्वा । वयम् । विश्वऽवार । आ । शास्महे । पुरुऽहूत । सखे । वसो इति । जरितृऽभ्यः ॥ १० ॥

हे विश्ववार सर्वैर्वरणीय पुरुहूत बहुभिः स्वस्वकर्मण्याहूत सखे सखिवत् प्रिय वसो निवासहेतो इन्द्रं तं पूर्वोक्तगुणयुक्तं त्वां जरितृभ्यः स्तोतृणामनुप्रहार्थम् आ शास्महे प्रार्थयामहे ॥ आ शास्महे । 'आहुः शासु इच्छायाम्' । 'अदिप्रभृतिभ्यः शपः' इति शपो लुक् । वसो । 'नामन्त्रिते समानाधिकरणे' इति पूर्वस्य अविद्यमानवत्त्वनिषेधात् पराङ्गवद्भावे सति शेषनिघातेन वा 'आमन्त्रितस्य च' इति वा सर्वानुदात्तत्वम् । जरितृभ्यः । जरतिः स्तुतिकर्मा । तृचश्चित्वा-दन्तोदात्तत्वम् ॥ २९ ॥

अस्माकं शिप्रिणीनां सोमपाः सोमपान्नाम् । सखे वज्रिन्तसखीनाम् ॥ ११ ॥

अस्माकम् । शिप्रिणीनाम् । सोमऽपाः । सोमऽपान्नाम् । सखे । वज्रिन् । सखीनाम् ॥ ११ ॥

हे सोमपाः सोमस्य पातः सखे सखिवत् प्रिय वज्रिन् वज्रयुक्तेन्द्र सखीनां सखिवत् प्रियाणां सोमपान्नां सोमस्य पातृणाम् अस्माकं शिप्रिणीनां दीर्घाभ्यां हनूभ्यां नासिकाभ्यां वा युक्तानां गवां समूहः त्वत्प्रसादादस्विति शेषः ॥ शिप्रिणीनाम् । 'ऋभ्यो ङीप्' इति ङीप् । तस्य पित्वादनुदात्तत्वे सति प्रत्ययस्वरः शिष्यते । सोमपाः । आमन्त्रितस्य सतिशिष्टत्वात् आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । सोमपान्नाम् । 'आतो मनिन्' इत्यादिना वनिप् । 'अलोपोऽनः' (पा. सू. ६. ४. १३४) इति अनः अकारस्य लोपः ॥

तथा तदस्तु सोमपाः सखे वज्रिन्तथा कृणु । यथा त उश्मसीष्ट्ये ॥ १२ ॥

तथा । तद् । अस्तु । सोमपाः । सखे । वज्रिन् । तथा । कृणु । यथा । ते । उश्मसि । इष्ट्ये ॥ १२ ॥

हे सोमपाः सखे वज्रिन् इष्ट्ये अभिलषितार्थं ते तव अनुग्रहं यथा येन प्रकारेण उश्मसि वयं कामयामहे एवं तथा कुरु । त्वत्प्रसादात् तत् अभीष्टं तथा अस्तु ॥ कृणु । ' कृवि हिंसाकरण-योश्च ' । इदित्वात् नुम् । ' धिन्विकृण्व्योर च ' इति उपत्ययः; तत्संनियोगेन वकारस्य च अकारः । ' अतो लोपः ' इति तस्य लोपः । तस्य स्थानिवद्भावात् लघूपधगुणाभावः । ' उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वात् ' इति हेतुर्लुक् । उश्मसि । ' वश कान्तौ ' । ' इदन्तो मसि ' । अदादित्वात् शपो लुक् । ग्रहिज्यादिना संप्रसारणम् । प्रत्ययस्वरः । यद्वत्तयोगादनिघातः । इष्ट्ये । ' इषु इच्छायाम् ' । क्तिनि ' तितुन्न ' इत्यादिना इट्प्रतिषेधः । यद्वा । यजतेः क्तिनि ' वचिस्वपि ' (पा. सू. ६. १. १५) इत्यादिना संप्रसारणम् । ब्रश्वादिना षत्वे घुस्वम् । पूर्वस्मिन् पक्षे ' मन्त्रे वृष ' इति क्तिन उदात्तत्वम् । द्वितीये तु व्यत्ययेन ॥

रेवतीर्नः सधमाद इन्द्रे सन्तु तुविवाजाः । क्षुमन्तो याभिर्मदेम ॥ १३ ॥

रेवतीः । नः । सधमादे । इन्द्रे । सन्तु । तुविवाजाः । क्षुमन्तः । याभिः । मदेम ॥ १३ ॥

क्षुमन्तः अजवन्तो वयं याभिः गोभिः सह मदेम हव्येम् इन्द्र सधमादे अस्माभिः सह हव्युक्ते सति नः अस्माकं ता गावः रेवतीः क्षीराज्यादिधनवत्यः तुविवाजाः प्रभूतबलाश्च सन्तु ॥ रेवतीः । रयिशब्दात् मतुपि ' रयेर्मतौ बहुलम् ' इति संप्रसारणं परपूर्वस्वम् । ' छन्दसीरः ' इति मतुपो ऋक् । ' वा छन्दसि ' इति पूर्वसवर्णदीर्घः । ' आरेशब्दाच्च मतुप उदात्तत्वं वक्तव्यम् ' इति रेशब्दात् उत्तरस्यापि भवतीति पूर्वमेवोक्तम् । सधमादे । ' मद तृप्तियोगे ' । चौरादिकः । सह मादयतीति सधमादः । पचाद्यच् । ' सध मादस्थयोश्छन्दसि ' (पा. सू. ६. ३. ९६) इति सहशब्दस्य सधादेशः । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वे प्राप्ते ' परादिश्छन्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । तुविवाजाः । ' तु ' इति सौत्रो धातुवृद्धयर्थः । ' अच इः ' इति इः । संज्ञापूर्वकत्वात् गुणो न भवति । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वम् । क्षुमन्तः । ' दुक्षु शब्दे ' । अस्मात् किपि तुगभावश्छान्दसः । ' ह्रस्वनुङ्भ्यां मतुप् ' इति मतुप उदात्तत्वम् । मदेम । ' मदी हव्ये ' । व्यत्ययेन शप् । अदुपदेशात् लसार्वधानुक्तानुदात्तत्वे शपः पिच्चादनुदात्तत्वम् । ततो धातुस्वरः शिष्यते ॥

आ घ त्वावान्तमनाप्तः स्तोतृभ्यो धृष्णवियानः । ऋणोरक्षं न चक्रयोः ॥ १४ ॥

आ । घ । त्वावान् । त्मना । आप्तः । स्तोतृभ्यः । धृष्णो इति । इयानः ।

ऋणोः । अक्षम् । न । चक्रयोः ॥ १४ ॥

हे ^१धृष्णो धार्ष्ट्ययुक्त इन्द्र ^२त्वावान् स्वस्वदृशो देवताविशेषः ^३ऋमनासः स्वदनुग्रहवशान् स्वयमेव आसः सन् ^४इयानः अस्माभिर्याच्यमानः ^५स्तोतृभ्यः स्तोतृणामनुग्रहाय तदभीष्टमर्थं ^६घ अवश्यम् ^७आ ^८ऋणोः आनीय प्रक्षिपतु । तत्र दृष्टान्तः । ^९चक्रयोः रथस्य चक्रयोः ^{१०}अक्षं ^{११}न । यथा अक्षं प्रक्षिपन्ति तद्वत् ॥ त्वावान् । ' वतुष्पकरणे युष्मदस्मद्भ्यां छन्दसि सादृश्य उपसंस्थानम् ' (पा. सू. ५. २. ३९. १) इति वतुप् । ' प्रत्ययोत्तरपदयोश्च ' इति मपर्यन्तस्य त्वादेशः । ' आ सर्वनाम्नः ' (पा. सू. ६. ३. ९१) इति दकारस्य आत्वम् । वतुपः पिप्त्वादनुदात्तत्वे प्रातिपदिकस्वरः क्षिप्यते । रमना । ' मन्त्रेष्व्याङ्यादेरात्मनः ' (पा. सू. ६. ४. १४१) इति आकारलोपः । धृष्णो । ' जिघृषा प्रागल्भ्ये ' । ' त्रसिगृधिघृषिक्षिपेः वतुः ' (पा. सू. ३. २. १४०) । आमन्त्रितानुदात्तत्वम् । इयानः । ' ईङ् गतौ ' । ' छन्दसि लिट् ' (पा. सू. ३. २. १०५) । तस्य ' लिटः कानज्वा ' (पा. सू. ३. २. १०६) इति कानजादेशः । ' अचि भुधातु ' (पा. सू. ६. ४. ७७) इत्यादिना इयङादेशः । ' द्विर्वचनप्रकरणे छन्दसि वेति वक्तव्यम् ' इति वचनात् अभ्यासो न क्रियते । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । ऋणोः । ' ऋण गतौ ' । लङि व्यस्येन तिपः सिपि ' इतश्च ' (पा. सू. ३. ४. १००) इति इकारलोपः । ' तनादिकृष्ण्य उः ' (पा. सू. ३. १. ७९) । सार्वधातुकगुणः । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अडागमाभावः । विकरणस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । अक्षम् । ' अक्षस्यादेवनस्य ' (फि. सू. ३५) इत्याद्युदात्तत्वम् । चक्रयोः । अकारस्य इकारश्छान्दसः ॥

आ यदुर्वः शतक्रतुवा कामं जरितृणाम् । ऋणोरक्षं न शचीभिः ॥ १५ ॥

आ । यत् । दुर्वः । शतक्रतो इति शतऽक्रतो । आ । कामम् । जरितृणाम् ।

ऋणोः । अक्षम् । न । शचीभिः ॥ १५ ॥

हे ^१शतक्रतो इन्द्र ^२यदुर्वः धनं कामितार्थरूपम् ^३आ स्तोतृभिरास्यमस्ति तं ^४कामं ^५जरितृणाम् स्तोतृणामनुग्रहाय ^६आ ^७ऋणोः आनीय प्रक्षिपसि । तत्र दृष्टान्तः । ^८शचीभिः कर्मभिः शकटोचितव्यापारविशेषैः ^९अक्षं ^{१०}न यथा अक्षं प्रक्षिपन्ति तद्वत् ॥ शचीभिः । शचीशब्दः शार्ङ्गरवादि-
क्षीनन्तः (पा. सू. ४. १. ७३) आद्युदात्तः ॥ ॥ ३० ॥

शश्वदिन्द्रः पोप्रुथद्भिर्जिगाय नानदद्भिः शश्वसद्भिर्धनानि ।

स नो हिरण्यरथं दंसनावान्तस नः सनिता सनये स नोऽदात् ॥ १६ ॥

शश्वत् । इन्द्रः । पोप्रुथद्भिः । जिगाय । नानदद्भिः । शश्वसद्भिः । धनानि ।

सः । नः । हिरण्यरथम् । दंसनावान् । सः । नः । सनिता । सनये । सः । नः । अदात् ॥ १६ ॥

तुष्टेन इन्द्रेण दत्तं हिरण्यरथम् अनया प्रतिजग्राह । तथा च ब्राह्मणं—' तस्मा इन्द्रः स्तूयमानः प्रीतो मनसा हिरण्यरथं ददौ तमेतया प्रतीयाय शश्वदिन्द्र इति ' (ऐ. ब्रा. ७. १६) इति । ^१इन्द्रः ^२शश्वत् सर्वदा ^३धनानि वैरिसंबन्धीनि ^४जिगाय जितवान् ^५अश्नैरिति शेषः । कीदृशैः । ^६पोप्रुथद्भिः

घासभक्षणानन्तरभाविनम् ओष्ठशब्दं कुर्वन्निः । नानदङ्गिः नादम् आस्यगतं हेपाशब्दं कुर्वन्निः । शाश्व-
सङ्गिः पुनःपुनर्मृशं वा श्वसङ्गिः । दंसनावान् कर्मवान् । सनिता दाता । सः इन्द्रः । नः अस्माकं
। सनये संभजनार्थं । हिरण्यरथं सुवर्णेन निर्मितं रथम् । अज्ञात् दत्तवान् । ' स नः स नः ' इति
द्विरुक्तिरादरार्थम् ॥ पोथुथङ्गिः । ' प्रोथु पर्याप्तौ ' । अस्मात् यङ्लुकि अभ्यासहलादिशेषौ । ' ह्रस्वः '
(पा. सू. ७. ४. ५९) इति ह्रस्वत्वे कृते ' गुणो यङ्लुकोः ' (पा. सू. ७. ४. ८२) इति गुणः ।
धातोस्त्वधाया उत्वं छान्दसम् । अस्मात् यङ्लुगन्तात् शतरि ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्त-
त्वम् । जिगाथ । ' जि जये ' । लिटो णलि वृद्धिः । ' द्विर्वचनेऽचि ' इति स्थानिवद्भावात् जि इत्थस्य
द्विर्वचनम् । ' सन्लिटोर्जेः ' (पा. सू. ७. ३. ५७) इति अभ्यासादुत्तरस्य कृत्वम् । नानदङ्गिः ।
' णद अव्यक्ते ' शब्दे ' । पूर्ववत् यङ्लुकि ' दीर्घोऽकितः ' इति अभ्यासस्य दीर्घः । पूर्ववदाद्यु-
दात्तत्वम् । शाश्वसङ्गिः । ' श्वस प्राणने ' । अन्यत् सर्वं पूर्ववत् । हिरण्यरथम् । ' समासस्य ' इत्य-
न्तोदात्तत्वम् । अदात् । ' गातिस्था ' इति सिचो लुक् । दंसनावान् । दंसशब्दः ' अम्रः दंसः वेषः '
(ऋ. २. १. ३) इति कर्मनामसु पठितः । दंस एव दंसना । ' तदस्यास्ति ' इति मतुप् । दस्यते
अनेनेति दंसना ॥

प्रातरनुवाके आश्विने कृतौ गायत्रे छन्दसि ' आश्विनावश्वावत्या ' इति तृचः । ' अथाश्विनः '
इति खण्डे ' अश्विना यज्वरीरिप आश्विनावश्वावत्या ' (आश्व. श्री. ४. १५) इति सूत्रितम् ॥

आश्विनावश्वावत्येषा यातं शवीरया । गोमदस्त्रा हिरण्यवत् ॥ १७ ॥

आ । अश्विनौ । अश्वऽवत्या । इषा । यातम् । शवीरया । गोऽमत् । दस्त्रा । हिरण्यऽवत् ॥ १७ ॥

इन्द्रेण प्रेरितः शुनःशेषः अश्विनौ तुष्टाव । तथा च ब्राह्मणं—' तमिन्द्र उवाचाश्विनौ नु स्तुह्यथ
त्वोत्सङ्ग्याम इति सोऽश्विनौ तुष्टावात उत्तरेण तृचेन ' (ई. ऐ. ब्रा. ७. १६) इति ॥ हे । अश्विनौ
। अश्वावत्या बहुभिरश्वैर्युक्तया । शवीरया प्रेर्यमाणया । इषा अग्नेन सह । आ । यातम् अस्मिन् कर्मणि
आगच्छतम् । हे । दस्त्रा अश्विनौ युवयोः प्रसादात् । गोमत् बहुभिर्गोभिर्युक्तं । हिरण्यवत् बहुना हिरण्येन
युक्तम् अस्मदीयं गृहमस्त्विति शेषः ॥ अश्वावत्या । ' मन्त्रे सोमाश्वेन्द्रियविश्वदेव्यस्य मतौ ' (पा. सू.
६. ३. १३१) इति दीर्घत्वम् । इषा । ' सावेकाचः ' इति तृतीयाया उदात्तत्वम् । यातम् । ' या
प्रापणे ' । लोटि तसः तम् । अदादिवात् शपो लुक् । शवीरया । ' शु गतौ ' । कृशृपृकटिपटिज्ञौटिभ्य
ईरन् ' (उ. सू. ४. ४७०) इति ईरन्प्रत्ययो बहुलवचनात् अस्मादपि भवति । निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

समानयोजनो हि वाँ रथो दस्त्रावमर्त्यः । समुद्रे अश्विनेर्यते ॥ १८ ॥

समानऽयोजनः । हि । वाम् । रथः । दस्त्रौ । अमर्त्यः । समुद्रे । अश्विना । ईर्यते ॥ १८ ॥

हे । दस्त्रौ अश्विनौ । वाँ युवयोः संबन्धी । रथः । समानयोजनः तुल्ययोजनः युवयोर्द्वयोरिकरथा-
रूढत्वात् उभयार्थं सकृदेव युज्यते । युक्तः स रथः । अमर्त्यः विनाशरहितः अप्रतिहतगतिरित्यर्थः ।
अत एव हे अश्विनौ । हि यस्मात् । समुद्रे अन्तरिक्षे । ईर्यते गच्छति । अन्तरिक्षनामसु पठितं समुद्रशब्दं
यास्क एवं व्याचक्ष्यौ—' समुद्रः कस्मात्समुद्रवन्त्यस्मादापः समभिद्रवन्त्येनमापः संमोदन्तेऽस्मिन्भूतानि

समुदको भवति समुनत्तीति वा' (निरु. २. १०) इति । समानयोजनः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृति-
स्वरत्वम् । अमर्त्यः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ईयते । ' ईङ् गतौ ' । अदुपदेशात् लसार्वधातु-
कानुदात्तत्वे ण्यनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । ' हि च ' इति निघातप्रतिषेधः ॥

न्य॑अन्यस्य॑ मूर्ध॑नि च॒क्रं रथ॑स्य येमथुः । परि॑ द्यामन्यदी॑यते ॥ १९ ॥

नि । अ॒न्यस्य॑ । मूर्ध॑नि । च॒क्रम् । रथ॑स्य । ये॒मथुः । परि॑ । द्याम् । अ॒न्यत् । ई॒यते ॥ १९ ॥

हे अश्विनौ युवाम् ^१अन्यस्य हन्तुं विनाशयितुमशक्यस्य दृढस्य पर्वतस्य ^२मूर्धनि उपरि ^३चक्रं
भबदीयरथसंबन्धेकं चक्रं ^४नि ^५येमथुः नियमितवन्तौ । ^६अन्यत् चक्रं ^७परि ^८द्यां द्युलोकस्य परितः
^९ईयते गच्छति ॥ अन्यस्य । अहननम् अग्नः । ' घञर्थे कविधानं स्थास्त्रापाव्यधिहनिष्यधर्मम् ' (पा.
सू. ३. ३. ५८. ४) इति हन्तेः कप्रत्ययः । अग्नमर्हति अन्यः । ' छन्दसि च ' (पा. सू. ५. १.
६७) इति यप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । येमथुः । ' यम उपरमे ' । किति लिटि ' अत
एकहल्मध्ये ' (पा. सू. ६. ४. १२०) इति एत्वाभ्यासलोपौ ॥

प्रातरनुवाके आश्विनशस्त्रे उपस्ये क्रतौ गायत्रे छन्दसि ' कस्त उपः ' इति तृचः । ' अथोपस्यः '
इति खण्डे ' कस्त उप इति तिस्रः ' (आश्व. श्री. ४. १४) इति सूत्रितम् ॥

कस्त॑ उपः क॒धप्रि॑ये भुजे॑ मर्त॑ो अमर्त्ये॑ । कं न॑क्षसे विभा॒वरि॑ ॥ २० ॥

कः । ते । उ॒षः । क॒धऽप्रि॑ये । भु॒जे । मर्तः॑ । अ॒मर्त्ये॑ । कम् । न॒क्षसे॑ । वि॒भाऽवरि॑ ॥ २० ॥

अश्विभ्यां प्रेरितः शुनःशेषः उपसं तुष्टाव । तथा च ब्राह्मणं—' तमश्विना उचतुरुषसं नु
स्तुह्यथ त्वोत्क्षयाम इति स उपसं तुष्टावात् उत्तरेण तृचेन तस्य ह स्मर्च्यव्युक्तायां वि पाशो मुमुचे
कनीय ऐ॒श्वाकस्योद॑रं भवत्युत्तमस्यामेवच्युक्तायां वि पाशो मुमुचेऽगद ऐ॒श्वाक आस॑ ' (ऐ. ब्रा. ७.
१६) इति । हे ^१कधप्रिये स्तुतिप्रिये ^२अमर्त्ये मरणरहिते ^३उपः एतच्छब्दाभिधेये उपःकालाभिमानिनि
देवते ^४भुजे तव भोगाय ^५मर्तः मनुष्यः ^६कः विद्यते । हे ^७विभावरि विशेषप्रभावयुक्ते उपो देवि ^८कं
पुरुषं ^९नक्षसे प्राप्नोषि तवोचितं भोगं दातुं न कोऽपि मनुष्यः समर्थः । अत एव त्वं कमपि पुरुषं
भोगापेक्षया न प्राप्नोषि । ईदृशस्तव महिमेत्यर्थः ॥ ते । ' तेमयावेकवचनस्य ' (पा. सू. ८. १. २२)
इति युष्मच्छन्दस्य तेऽादेशः सर्वानुदात्तः । कधप्रिये । ' कध वाक्यप्रबन्धे ' । तुरादिरदन्तः । णौ अतो
लोपस्य स्थानिवद्भावात् उपधावृद्धयभावः । ' चिन्तिपूजिकथिकुम्बिचर्चम् ' (पा. सू. ३. ३. १०५)
इति अङ्प्रत्ययः । ' णेरनिटि ' इति णिलोपः । ततः टाप् । पष्ठीसमासे ' ङथापोः संज्ञाच्छन्दसोर्बहु-
लम् ' (पा. सू. ६. ३. ६३) इति ह्रस्वत्वम् । थकारस्य धकारश्छान्दसः । आमन्त्रितानुदात्तत्वम् ।
भुजे । ' भुज पालनाभ्यवहारयोः ' । संपदादिलक्षणः क्तिप् । ' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्त-
त्वम् । मर्तः । ' असिहसि ' इत्यादिना तन्प्रत्ययान्त आद्युदात्तः । नक्षसे । ' तृक्ष वृक्ष णक्ष गतौ ' ।
विभावरि । ' भा दीप्तौ ' । विपूर्वात् अस्मात् ' आतो मनिन्कनिच्वनिपश्च ' इति वनिप् । ' वनो र
च ' (पा. सू. ४. १. ७) इति ङीप् ; तत्संनियोगेन नकारस्य रेफादेशः । ' अम्बार्थेनद्योर्ह्रस्वः '
(पा. सू. ७. ३. १०७) इति ह्रस्वत्वम् ॥

वयं हि ते अमन्महान्तादा पराकात् । अश्वे न चित्रे अरुषि ॥ २१ ॥

वयम् । हि । ते । अमन्महि । आ । अन्तात् । आ । पराकात् । अश्वे । न । चित्रे । अरुषि ॥ २१ ॥

अश्वे व्यापनशीले चित्रे चायनीये अरुषि आरोचमाने उषःकालाभिमानिनि देवते तव स्वरूपम् । आन्तात् समीपपर्यन्तम् आ पराकात् दूरपर्यन्तं वयं मनुष्याः न अमन्महि न बौद्धं समर्थाः । हिशब्दः प्रसिद्धौ । देवतामहिन्नः पारावारयोरज्ञानमस्मासु प्रसिद्धमित्यर्थः ॥ अमन्महि । 'मन ज्ञाने' । 'बहुलं छन्दसि' इति बहुलवचनात् श्यनो लुक् । 'लुङ्लङ्लङ्क्ष्वङुदात्तः' । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः । अश्वे । 'अशू व्यासौ' । 'अशिप्रुषि' इत्यादिना कन्प्रत्ययः । आमन्त्रितायुदात्तत्वम् ॥

त्वं त्येभिरा गहि वाजेभिर्दुहितर्दिवः । अस्मे रयिं नि धारय ॥ २२ ॥

त्वम् । त्येभिः । आ । गहि । वाजेभिः । दुहितः । दिवः । अस्मे इति । रयिम् । नि । धारय ॥ २२ ॥

हे दिवः दुहितः सुदेवतायाः पुत्रि उषो देवि त्येभिः वाजेभिः तैरश्वैः सह त्वम् आ गहि अत्रागच्छ । अस्मे अस्मासु रयिं धनं नि धारय नितरां स्थापय ॥ त्येभिः । 'बहुलं छन्दसि' इति त्यद्शब्दात् भिस ऐसादेशाभावः । गहि । असकृदुक्तम् । दुहितर्दिवः । परस्यापि दिव इत्यस्य दिवः दुहितः इत्यन्वये सति पूर्वत्वात् 'सुबामन्त्रिते' इति पराङ्गवद्भावेन षष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य सर्वानुदात्तत्वम् । यद्वा । 'कर्म्यकालं हि संज्ञापरिभाषम्' (परिभा. ३) इति न्यायेन 'सुबामन्त्रिते' इत्यस्य 'आमन्त्रितस्य च' इति आष्टमिकेन योगेनैकवाक्यत्वे सति परत्वात् पराङ्गवद्भावे सति सर्वानुदात्तत्वम् । कृतस्वरयोः षष्ठ्यामन्त्रितयोः पश्चात् 'व्यत्ययो बहुलम्' इति व्यत्यस्तप्रयोगः । अस्मे । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्याः शोआदेशः ॥ ३१ ॥ ॥ ६ ॥

सप्तमेऽनुवाके पञ्च सूक्तानि । तत्र 'त्वमग्ने प्रथमः' इति प्रथमं सूक्तमष्टादशर्चम् । अङ्गिरसो हिरण्यस्तूप ऋषिः । अष्टमीषोडश्यष्टादश्यः त्रिष्टुभः । शिष्टाः त्रिष्टुबन्तपरिभाषया जगत्स्यः । अग्निर्देवता । तथा च अनुक्रमणिका—'त्वमग्ने ब्रूना हिरण्यस्तूप आग्नेयं त्रिष्टुबन्त्याष्टमीषोळश्यौ च' इति । प्रातरनुवाके आग्नेये क्रतौ आश्विनशस्त्रे च 'त्वमग्ने प्रथमः' इति सूक्तम् । 'अथैतस्या रात्रेः' इति खण्डे 'त्वमग्ने प्रथमो अङ्गिरा ऋषिर्नू चित्सहोजा अमृतो नि तुन्दते' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति सूत्रितम् । अभिप्लवपडहस्य तृतीयेऽहनि आग्निमास्ते शस्त्रे इदं सूक्तं जातवेदस्यनिविद्धानीयम् । तथा च 'तृतीयस्य व्यर्थमा' इति खण्डे सूत्रितं—'त्वमग्ने प्रथमो अङ्गिरा इत्याग्निमास्तम्' (आश्व. श्रौ. ७. ७) इति । वाजपेये आग्निमास्ते एतस्सूक्तं जातवेदस्यं निविद्धानीयं, 'तृतीयेनाभिप्लविकेनोक्तं तृतीयसवनम्' (आश्व. श्रौ. ९. ९) इत्यतिविष्टत्वात् ॥

त्वमग्ने प्रथमो अङ्गिरा ऋषिर्देवो देवानामभवः शिवः सखा ।

तव व्रते कवयो विद्यनापसोऽजायन्त मरुतो आजदृष्टयः ॥ १ ॥

त्वम् । अग्ने । प्रथमः । अङ्गिराः । ऋषिः । देवः । देवानाम् । अभवः । शिवः । सखा ।

तव । व्रते । कवयः । विद्यनाऽपसः । अजायन्त । मरुतः । आजदृष्टयः ॥ १ ॥

हे ^१अग्ने ^२त्वं ^३प्रथमः आद्यः आङ्गिरसानामृषीणां सर्वेषां जनकत्वात् । तादृशः अङ्गिरोनामक
^४ऋषिः ^५अभवः । तथा च ब्राह्मणं — ‘ येऽङ्गारा आसंस्तेऽङ्गिरसोऽभवन् ’ (ऐ. ब्रा. ३. ३४) इति ।
 तथा स्वयं ^६देवः भूत्वा ^७देवानाम् अन्येषां ^८शिवः शोभनः ^९सखा अभवः । ^{१०}तव ^{११}व्रते त्वदीये कर्मणि
^{१२}कवयः मेधाविनः ^{१३}विद्यनापसः ज्ञानेन ध्याप्नुवानाः ज्ञातकर्माणो वा ^{१४}भ्राजदृष्टयः दीप्यमानायुधाः
^{१५}मरुतः मरुत्संज्ञकाः देवाः ^{१६}अजायन्त ॥ विद्यनापसः । ‘ विद ज्ञाने ’ । विद्यो वेदनम् । बहुलग्रहणात्
 औणादिको मकप्रत्ययः । तदस्यास्तीति पामादिलक्षणो नः (पा. सू. ५. २. १००) । प्रत्ययस्वरे-
 णान्तोदात्तत्वम् । विद्यनानि अपांसि येषां ते विद्यनापसः । पूर्वपदस्य ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ इति
 दृशिग्रहणात् अवग्रहसमयेऽपि दीर्घत्वम् । अजायन्त । ‘ जनी प्रादुर्भावे ’ । तस्य इयनि ‘ ज्ञाजनोर्जा ’
 (पा. सू. ७. ३. ७९) इति जादेशः । भ्राजदृष्टयः । ‘ भ्राजू दीप्तौ ’ । व्यत्ययेन शतृ । तस्य
 लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । ‘ ऋषी गतौ ’ इत्यस्मात् ‘ क्तिच्कौ च संज्ञायाम् ’ इति क्तिजन्त
 ऋष्टिशब्दः । ततो बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

त्वमग्ने प्रथमो अङ्गिरस्तमः कविर्देवानां परि भूषसि व्रतम् ।

विभुर्विश्वस्मै भुवनाय मेधिरो द्विमाता शयुः कतिधा चिदायवे ॥ २ ॥

त्वम् । अग्ने । प्रथमः । अङ्गिरःऽतमः । कविः । देवानाम् । परि । भूषसि । व्रतम् ।

विऽभुः । विश्वस्मै । भुवनाय । मेधिरः । द्विऽमाता । शयुः । कतिधा । चित् । आयवे ॥ २ ॥

हे ^१अग्ने ^२त्वं ^३प्रथमः आद्यः ^४अङ्गिरस्तमः अतिशयेन अङ्गिराः भूत्वा ^५कविः मेधावी सन्
^६देवानाम् अन्येषां ^७व्रतं कर्म ^८परि ^९भूषसि परितः अलंकरोषि । कीदृशस्त्वम् । ^{१०}विश्वस्मै ^{११}भुवनाय
 समस्तलोकानुग्रहार्थं ^{१२}विभुः बहुविधः । आहवनीयाद्यनेकरूपधारीत्यर्थः । ^{१३}मेधिरः मेधावान् ^{१४}द्विमाता
 द्वयोः अरण्योः उत्पन्नः । यद्वा । द्वयोर्लोकयोः निर्माता । ^{१५}आयवे मनुष्यार्थं ^{१६}कतिधा ^{१७}चित् कतिभिः
 प्रकारैः सर्वत्र ^{१८}शयुः शयानः । तत्तन्मनुष्यगृहेऽवस्थितस्य तव प्रकारा इयन्त इति न केनापि ज्ञायते
 इत्यर्थः ॥ भूषसि । ‘ भूष अलंकारे ’ । भौवादिकः । विभुः । ‘ विप्रसंभ्यो दुसंज्ञायाम् ’ (पा. सू.
 ३. २. १८०) इति विपूर्वात् भवतेः डुप्रत्ययः । कृदुत्तमपदप्रकृतिस्वरत्वम् । भुवनाय । ‘ भूदृसूभ-
 स्त्रिभ्यश्छन्दसि ’ (उ. सू. २. २३८) इति क्युन् । योः अनादेशे निस्वरेणाद्युदात्तत्वम् ।
 मेधिरः । ‘ मेधृ संगमे च ’ । अस्माद्वाहुलक इरुप्रत्ययः । निस्वरः । द्विमाता । द्वे मातरौ यस्यासौ
 द्विमाता । ‘ नद्युतश्च ’ (पा. सू. ५. ४. १५३) इति कप्प्रत्ययो न भवति, मातृमातृकयोः भेदेनोपा-
 दानात् ‘ नद्युतश्च ’ इति कवपि विभाष्यते इति तस्य मातृशब्दविषये पाक्षिकत्वोक्तिः । त्रिचक्रादिवात्
 उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा । द्वयोर्माता द्विमाता । ‘ समासस्य ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । शयुः ।
 ‘ शीङ् स्वमे ’ । ‘ भृमृशी ’ (उ. सू. १. ७) इत्यादिना उप्रत्ययः । कतिधा । इत्यन्तस्य
 किंशब्दस्य ‘ बहुगणवतुडति संख्या ’ (पा. सू. १. १. २३) इति संख्यासंज्ञायां ‘ संख्याया
 विधार्थं धा ’ (पा. सू. ५. ३. ४२) इति धाप्रत्ययः । आयवे । ‘ छन्दसीणः ’ (उ. सू. १. २)
 इति एतेः उण्प्रत्ययः ॥

त्वमग्ने प्रथमो मातरिश्वन आविर्भव सुक्रतूया विवस्वते ।

अरेजेतां रोदसी होतृवूर्येऽसन्नोभारमयजो महो वसो ॥ ३ ॥

त्वम् । अग्ने । प्रथमः । मातरिश्वने । आविः । भव । सुक्रतुऽया । विवस्वते ।

अरेजेताम् । रोदसी इति । होतृवूर्ये । असन्नोः । भारम् । अयजः । महः । वसो इति ॥३॥

हे अग्ने त्वं मातरिश्वने प्रथमः मुख्यो भूत्वा वर्तसे । 'अग्निर्वायुरादित्यः' (निरु. ७.७) इति वाय्व-
पेक्षया सर्वत्र मुख्यत्वावगमात् । तादृशत्वं सुक्रतूया शोभनकर्मच्छया विवस्वते परिचरते यजमानाय
आविर्भव प्रकटो भव । तव सामर्थ्यं दृष्ट्वा रोदसी थावागृथिव्यौ अरेजेताम् अकम्पेताम् । 'भ्यसते
रेजत इति भयवेपनयोः' (निरु. ३. २१) इति यास्कः । होतृवूर्ये होतृवरणयुक्ते कर्मणि भारं
भरणम् असन्नोः ऊढवानसि । हे वसो निवासहेतो वहे महः पूज्यान् देवान् अयजः इष्टवानसि ॥
मातरिश्वने । निर्माणहेतुत्वात् माता अन्तरिक्षम् । तत्र श्रसिति प्राणितीति मातरिश्वा वायुः । 'श्वबुक्षन्'
(उ. सू. १. १५७) इत्यादौ मातरिश्वन्शब्दः कन्प्रत्ययान्तो निपातितः । सुक्रतूया । सुक्रतुमात्मन
इच्छति । 'सुप आत्मनः क्यच्' । 'अकृत्सार्वधातुकयोः' (पा. सू. ७. ४. २५) इति दीर्घः ।
क्यजन्तस्य धातुसंज्ञायाम् 'अ प्रथयात्' (पा. सू. ३. ३. १०२) इति भावे अकारप्रत्ययः । ततः
टाप् । 'सुपां सुलुक्' इति तृतीयैकवचनस्य ङादेशः । टिलोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण तस्य उदात्तत्वम् ।
संहितायाम् 'अन्येषामपि दृश्यते' इति पूर्वपदस्य दीर्घः । विवस्वते । विवासतिः परिचरणकर्मा ।
अस्मात् संपदादिलक्षणः क्तिप् । व्यस्येन उपधाह्रस्वत्वम् । 'तदस्यास्ति' इति मनुप् । 'मादुपधायाः' इति
मनोः वत्वम् । 'तसौ मत्वर्थे' इति भस्वेन पदत्वाभावात् रुत्वाभावः । मनुपः पिप्वादनुदात्तत्वम् ।
धातुस्वरः शिष्यते । रोदसी । 'वा छन्दसि' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । होतृवूर्ये । होत्रा व्रियते इति
होतृवूर्यो यज्ञः । 'वञ् वरणे' । बहुलप्रहणात् औणादिकः क्यप् । 'उद्योष्ठ्यपूर्वस्य' इति उत्त्वम् । 'हलि
च' इति दीर्घः । यद्वा । 'वृञ् वरणे' इत्यस्मात् एतिस्तुशास्वित्यादिना (पा. सू. ३. १. १०९)
क्यप् । 'अनित्यमागमशासनम्' इति तुगभावः । 'अकृत्सार्वधातुकयोः' इति दीर्घत्वे पूर्ववत्
उत्त्वदीर्घः । प्रत्ययस्य पिप्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरश्चेन स एव शिष्यते ।
असन्नोः । 'पथ हिंसायाम्' । अत्र तु वहनार्थः । 'स्वादिभ्यः भ्रुः' । पादादिवादिनिघातः ।
अयजः । भारम् इत्यस्य पूर्वपदस्य वाक्यान्तरगतत्वात् तदपेक्षया अस्य निघातो न भवति, 'समा-
नवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः' (पा. सू. ८. १. १८. ५) इति वचनात् । महः । 'मह
पूजायाम्' । 'क्तिप् च' इति क्तिप् । 'सुपां सुपो भवन्ति' इति शसो ङसादेशः । 'सावेकाचः' इति
तस्य उदात्तत्वम् । यद्वा । शसि महच्छन्दस्य अच्छन्दलोपश्छान्दसः । 'बृहन्महतोत्स-
संस्थानम्' इति शस उदात्तत्वम् ॥

त्वमग्ने मनवे द्यामवाशयः पुरुरर्वसे सुकृते सुकृतरः ।

श्वात्रेण यत्पित्रोर्मुच्यसे पर्या त्वा पूर्वमनयन्नापरं पुनः ॥ ४ ॥

त्वम् । अग्ने । मनवे । द्याम् । अवाशयः । पुरुरर्वसे । सुकृते । सुकृतरः ।

श्वात्रेण । यत् । पित्रोः । मुच्यसे । परि । आ । त्वा । पूर्वम् । अनयन् । आ । अपरम् । पुनरिति ॥४॥

हे ^१अग्ने ^२त्वं ^३मनवे मनोरनुग्रहार्थं ^४द्यां शुलोकम् ^५अवाशयः शब्दितवानसि । पुण्यकर्मभिः साध्यो शुलोक इति प्रकटितवानसि । ^६सुकृते तव परिचरणं कुर्वते ^७पुरुरवसे एतन्नामकस्य राज्ञोऽनुग्रहार्थं ^८सुकृत्तरः अतिशयेन शोभनफलकार्यभूः । ^९यत् यदा ^{१०}पित्रोः अरण्योः ^{११}श्वात्रेण क्षिप्रमथनेन ^{१२}परि ^{१३}मुच्यसे परितो मुक्तो भवसि उत्पद्यसे इत्यर्थः । तदानीं ^{१४}त्वा अरण्योरुत्पन्नं त्वां ^{१५}पूर्वं वेदेः पूर्वदेशम् ^{१६}आ ^{१७}अनयन् आहवनीयत्वेन स्थापितवन्तः । ^{१८}पुनः पश्चात् ^{१९}अपरं पश्चिमदेशम् ^{२०}आ अनयन् गार्हपत्यरूपेण प्रापितवन्तः । आहवनीयकर्मानुष्ठानादूर्ध्वं गार्हपत्यरूपेण धारितवन्त इत्यर्थः ॥ अवाशयः । 'वाश्च शब्दे' । पुरुरवसे । पुरु रौतीति पुरुरवाः । 'रु शब्दे' । अस्मात् औणादिके असुनि 'पुरसि च पुरुरवाः' (उ. सू. ४. ६७१) इति पूर्वपदस्य दीर्घो निपात्यते । सुकृते । 'सुकर्मपापमन्त्रपुण्येषु कृजः' (पा. सू. ३. २. ८९) इति क्प् । ततः तुक् । पित्रोः । 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इति विभक्तैरुदात्तत्वम् । मुच्यसे । अनुपदेशात् लसार्वधातुका अनुदात्तत्वम् । यद्यपि 'सतिशिष्टोऽपि बलीयस्त्वमन्यत्र विकरणेभ्यः' इति वचनात् विकरणस्वरः सतिशिष्टोऽपि लसार्वधातुकस्वरस्य बाधको न भवति तथापि धातुस्वरं बाधते एव, 'धातुस्वरं आस्वरः' इत्युक्तत्वात् । अतो यक एव स्वरे प्राप्ते व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् ॥

त्वमग्ने वृषभः पुष्टिवर्धन उद्यतसुचे भवसि श्रवाय्यः ।

य आहुतिं परि वेदा वर्षदकृतिमेकायुरग्रे विश आविवाससि ॥ ५ ॥

त्वम् । अग्ने । वृषभः । पुष्टिवर्धनः । उद्यतसुचे । भवसि । श्रवाय्यः ।

यः । आहुतिम् । परि । वेद । वर्षदकृतिम् । एकऽआयुः । अग्ने । विशः । आऽविवाससि ॥ ५ ॥

हे ^१अग्ने ^२त्वं ^३वृषभः कामानां वर्धिता ^४पुष्टिवर्धनः यजमानस्य धनादिपोषाभिवृद्धिहेतुः ^५उद्यतसुचे उद्धृतया सुचा युक्ताय यजमानाय तदनुग्रहार्थं ^६श्रवाय्यः मन्त्रैः श्रवणीयः ^७भवसि । ^८यः यजमानः ^९वर्षदकृतिं वर्षदकार्युक्ताम् ^{१०}आहुतिं ^{११}परि ^{१२}वेद परितो जानाति समर्पयतीत्यर्थः । ^{१३}एकायुः मुख्यान्नेः त्वम् ^{१४}अग्ने प्रथमं तं यजमानं ^{१५}विशः तदनुकूलाः प्रजाः ^{१६}आविवाससि सर्वतः प्रकाशयसि ॥ पुष्टिवर्धनः । 'वृधु वृद्धौ' । अस्मात् गिजन्तात् नन्वादिवात् ल्युः । लिस्वरेणोत्तरपदस्याद्युदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते । उद्यतसुचे । 'यम उपरमे' । अस्मात् उत्पूर्वात् 'निष्ठा' इति कप्रत्यये 'अनुदात्तोपदेशः' इत्यादिना अनुनासिकलोपः । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । उद्यता सुक् येनेति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वेद । 'ब्रचोऽतस्तिष्ठः' इति संहितायां दीर्घत्वम् ॥ ॥ ३२ ॥

त्वमग्ने वृजिनवर्तनि नरं सकर्मन्पिपिं विदथे विचर्षणे ।

यः शूरसाता परितकम्ये धने दग्नेभिश्चित्समृता हंसि भूयसः ॥ ६ ॥

त्वम् । अग्ने । वृजिनवर्तनिम् । नरम् । सकर्मन् । पिपिं । विदथे । विऽचर्षणे ।

यः । शूरसाता । परितकम्ये । धने । दग्नेभिः । चित् । समऽसृता । हंसि । भूयसः ॥ ६ ॥

हे 'विचरणे विशिष्टज्ञानयुक्त' 'अग्ने' 'त्वं' 'वृजिनवर्तनिं' विप्लुतमार्गं सदाचाररहितं 'नरं पुरुषं' 'सकमन्' सचनीये समवेतुं योग्ये 'विदथे कर्मणि' 'पिपिणि पालयसि पूरयसि वा । सत्कर्मनुष्ठानयुक्तं करोषीत्यर्थः । 'यः त्वं' 'परितक्ये परितो गन्तव्ये' 'धने धनवत् शूराणां प्रियतमे' 'शूरसाता शूरैः संभजनीये' युद्धे 'दग्नेभिश्चित्' अल्पैरपि शौर्यरहितैः पुरुषैः । 'दभ्रमभ्रकमित्यल्पस्य' (निरु. ३. २०) इति यास्कः । 'समृता सम्यक्' योर्बुं प्राप्ते सति तदनुग्रहार्थं 'भूयसः' प्रौढान् प्रतिपक्षिणः शत्रून् 'हंसि मारयसि । ईदृशस्तव महिमेत्यर्थः ॥ वृजिनवर्तनिम् । वृजिना वर्तनिर्यस्येति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सकमन् । 'यच्च समवाये' । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति मनिन् । 'नेदृशि कृति' इति इदृप्रतिषेधः । न्यङ्कादित्वात् (पा. सू. ७. ३. ५३) कुत्वम् । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्या लृक् । पिपिणि । 'पृ पालनपूरणयोः' । सिपि श्लौ द्विर्भावहस्वोरदत्वहलादिशेषाः । 'अतिपिपत्योश्च' इति अभ्यासस्य इत्वम् । शूरसाता । 'शु गती' । 'शुषिचिमीनां दीर्घश्च' (उ. सू. २. १८३) इति शूरशब्दो रन्प्रत्ययान्त आद्युदात्तः । 'वन षण संभक्ती' इत्यस्मात् क्तिनन्तः सातिशब्दः । 'जनसनखनां सञ्चल्लोः' इति आत्वम् । शूराणां सातिः संभजनमत्रेति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्या डादेशः । परितक्ये । 'तक हसने' । अस्मात् औणादिको भावे मक् । तदर्हतीति 'छन्दसि च' (पा. सू. ५. १. ६७) इति यः । 'प्रादयो गताद्यर्थे प्रथमया' (पा. म. २. २. १८. ४) इति समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दग्नेभिः । 'दग्भु दग्भे' । 'स्फायितञ्चि' इत्यादिना रक् । 'बहुलं छन्दसि' इति भिन्न षेसादेशाभावः । समृता । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । पूर्ववत् आकारः । हंसि । हन्तेः सिपि 'नश्चापदान्तस्य झलि' (पा. सू. ८. ३. २४) इति अनुस्वारः । यद्वृत्तयोगादिनिघातः । भूयसः । 'बहोलोपो भू च बहोः' (पा. सू. ६. ४. १५८) इति बहुशब्दात् उत्तरस्य ईयसुनः ईकारलोपो बहोः भूभावश्च । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

त्वं तमग्ने अमृतत्वं उत्तमे मर्ति दधासि श्रवसे दिवेदिवे ।

यस्तातृषाण उभयाय जन्मने मयः कृणोषि प्रय आ च सूरये ॥ ७ ॥

त्वम् । तम् । अग्ने । अमृतत्वे । उत्तमे । मर्तम् । दधासि । श्रवसे । दिवेऽदिवे ।

यः । ततृषाणः । उभयाय । जन्मने । मयः । कृणोषि । प्रयः । आ । च । सूरये ॥ ७ ॥

हे 'अग्ने' 'त्वं' 'तं' 'मर्तं' तथाविधं त्वत्सेविनं मनुष्यं 'दिवेदिवे' प्रतिदिनं 'श्रवसे' अक्षार्थम् 'उत्तमे' 'अमृतत्वे' उत्कृष्टमरणरहिते पदे 'दधासि' धारयसि । 'यः' यजमानः 'उभयाय' 'जन्मने' द्विविधजन्मार्थं द्विपदां चतुष्पदां च लाभार्थेत्यर्थः । 'ततृषाणः' अतिशयेन तृणायुक्तो भवति तस्मै 'सूरये' अभिज्ञाय यजमानाय 'मयः' सुखं, 'यद्वं' सुखं तन्मयः' इति श्रुयन्तरात् । 'प्रयः' 'च' अक्षमपि 'आ' 'कृणोषि' सर्वतः करोषि ॥ ततृषाणः । 'जितृषा पिपासायाम्' । लिटः कानच् । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । संहितायां दीर्घश्छान्दसः । कृणोषि । 'कृषि हिंसाकरणयोश्च' । 'धिन्विक्कृण्योर' 'च' इति उपप्रत्ययः । 'चाद्विलोपे विभाषा' इति निघातप्रतिषेधः ॥

त्वं नो अग्रे सनये धनानां यशसं कारुं कृणुहि स्तवानः ।

ऋध्याम् कर्मापसा नवेन देवैर्द्यावापृथिवी प्रावतं नः ॥ ८ ॥

त्वम् । नः । अग्रे । सनये । धनानाम् । यशसम् । कारुम् । कृणुहि । स्तवानः ।

ऋध्याम् । कर्म । अपसा । नवेन । देवैः । द्यावापृथिवी इति । प्र । अवतम् । नः ॥ ८ ॥

हे अग्रे स्तवानः स्तूयमानः त्वं नः अस्माकं धनानां सनये दानार्थं यशसं यशोयुक्तं कारुं कर्मणां कर्तारं पुत्रं कृणुहि कुरु । नवेन नूतनेन अपसा प्राप्तेन त्वदत्तेन पुत्रेण कर्म यागदानादिरूपम् ऋध्याम् वक्ष्याम । हे द्यावापृथिवी उभे देवते देवैः अन्यैः सह नः अस्मान् प्रावतं प्रकर्षेण रक्षतम् ॥ यशसम् । अर्शआदित्वात् अच्प्रत्ययः । व्यत्ययेन प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । यद्वा । 'सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्तिबक्तव्यः' (पा. म. ३. १. ११. ३) इति यशसशब्दात् क्तिप् । तस्य प्रत्ययान्तस्य सनाद्यन्तत्वात् धातुसंज्ञायां 'क्ति च' इति क्तिप्रत्ययान्तधात्वेः सतिशिष्टत्वात् 'धातोः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । कृणुहि । 'उतश्च प्रत्ययाच्छन्दोवावचनम्' (पा. सू. ६. ४. १०६. १) इति हेर्लुगभावः । स्तवानः । 'सम्यानच् स्तुवः' (उ. सू. २. २४६) इति बहुलवचनात् केवलस्यापि स्तौतेः आनच्प्रत्ययः । वृषादित्वादाद्युदात्तत्वम् । ऋध्याम् । 'ऋधु वृद्धौ' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लृक् । यासुट उदात्तत्वम् । द्यावापृथिवी । 'दिवो द्यावा' (पा. सू. ६. ३. २९) इति द्यावादेशः । आमन्त्रितानुदात्तत्वम् ॥

त्वं नो अग्रे पित्रोरुपस्थ आ देवो देवेष्वनवद्य जागृविः ।

तनुकृद्वोधि प्रमतिश्च कारवे त्वं कल्याण वसु विश्वमोषिषे ॥ ९ ॥

त्वम् । नः । अग्रे । पित्रोः । उपस्थे । आ । देवः । देवेषु । अनवद्य । जागृविः ।

तनुकृत् । बोधि । प्रमतिः । च । कारवे । त्वम् । कल्याण । वसु । विश्वम् । आ । उपिषे ॥ ९ ॥

हे अनवद्य दोषरहित अग्रे देवेषु सर्वेषु मध्ये जागृविः जागरूकः त्वं पित्रोः मातृपितृरूपयोः(?) द्यावापृथिव्योः उपस्थे समीपस्थाने वर्तमानः सन् नः अस्माकं तनुकृत् पुत्ररूपशरीरकारी भूत्वा बोधि बुध्यस्व । अनुगृहाणेत्यर्थः । तथा कारवे कर्मकर्त्रे यजमानाय प्रमतिश्च अनुग्रहरूपप्रकृष्टमतियुक्तश्च भवेति शेषः । हे कल्याण मङ्गलरूप अग्रे त्वं विश्वं वसु सर्वमपि धनम् ओषिषे यजमानार्थमावपसि ॥ उपस्थे । 'सुपि स्थः' (पा. सू. ३. २. ४) इति तिष्ठतेः कंः प्रत्ययः । 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । 'मरुद्भादीनां छन्दस्युपसंस्थानम्' (पा. सू. ६. २. १०६. २) इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । जागृविः । 'जागृ निद्राक्षये' । 'जृशृस्तजागृभ्यः क्तिन्' (उ. सू. ४. ४९४) इति क्तिन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । बोधि । 'बुध अवगमने' । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लृक् । 'वा छन्दसि' इति हेः अपित्वस्य विकल्पितत्वेन पित्त्वात् अङित्वे सति 'अङितश्च' (पा. सू. ६. ४. १०३) इति हेर्धिरादेशः । लघूपधगुणः । धातोरन्यलोप-

श्छान्दसः । प्रमतिः । ' मन ज्ञाने ' । क्तिनि ' अनुदात्तोपदेश ' इत्यादिना अनुनासिकलोपः । प्रकृष्टा मतिः यस्येति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ऊपिषे । ' ड्रुवप् बीजसन्ताने ' । छान्दसे लिटि ' थासः से ' । ' वचिस्वपि ' इत्यादिना संप्रसारणपरपूर्वत्वे । द्विर्भावह्लादिशेषौ । क्रादिनियमात् इद् ॥

त्वमग्ने प्रमतिस्त्वं पितासि नस्त्वं वयस्कृत्तव जामयो वयम् ।

सं त्वा रायः शतिनः सहस्रिणः सुवीरं यन्ति व्रतपामदाभ्य ॥ १० ॥

त्वम् । अग्ने । प्रमतिः । त्वम् । पिता । असि । नः । त्वम् । वयःकृत् । तव । जामयः । वयम् ।

सम् । त्वा । रायः । शतिनः । सम् । सहस्रिणः । सुवीरम् । यन्ति । व्रतपाम् । अदाभ्य ॥ १० ॥

हे अग्ने त्वं प्रमतिः अस्मदनुग्रहरूपप्रकृष्टमतिर्युक्तोऽसि । तथा त्वं नः अस्माकं पिता पालकः असि । तथा त्वं वयस्कृत् आयुष्यप्रदोऽसि । वयम् अनुष्ठातारः तव जामयः बन्धवः । हे अदाभ्य केनापि अहिंसनीय अग्ने सुवीरं शोभनपुरुषयुक्तं व्रतपां कर्मणः पालकं त्वां शतिनः शतसंख्यायुक्ताः रायः धनानि वसं यन्ति सम्यक् प्राप्नुवन्ति । तथा सहस्रिणः सहस्रसंख्याकाः रायः वसं यन्ति ॥ सुवीरम् । बहुव्रीहौ ' नञ्मुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वे प्राप्ते ' वीरवीर्यौ च ' (पा. सू. ६. २. १२०) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अदाभ्य । दभिः प्रकृत्यन्तरमस्तीति केचिदाहुः । ' दभेऽति वक्तव्यम् ' (पा. सू. ३. १. १२४. ३) इति ण्यत् ॥ ॥ ३३ ॥

त्वामग्ने प्रथममायुमायवे देवा अकृण्वन् नहुषस्य विश्पतिम् ।

इळामकृण्वन् मनुषस्य शासनीं पितुर्यत्पुत्रो ममकस्य जायते ॥ ११ ॥

त्वाम् । अग्ने । प्रथमम् । आयुम् । आयवे । देवाः । अकृण्वन् । नहुषस्य । विश्पतिम् ।

इळाम् । अकृण्वन् । मनुषस्य । शासनीम् । पितुः । यत् । पुत्रः । ममकस्य । जायते ॥ ११ ॥

हे अग्ने त्वां प्रथमं पुरा देवाः आयवे आयोः मनुष्यरूपस्य नहुषस्य एतन्नामकराज- विशेषस्य आयुं मनुष्यरूपं विश्पतिं सेनापतिम् अकृण्वन् कृतवन्तः । तथा मनुषस्य मनोः इळाम् एतन्नामधेयां पुत्रीं शासनीं धर्मोपदेशकर्त्रीम् अकृण्वन् कृतवन्तः । तथा च तैत्तिरीयैराग्नयते—' इडा वै मानवी यज्ञानूकाक्षिन्यासीत् ' (तै. ब्रा. १. १. ४. ४) इति । वाजसनेयिनोऽप्येवमामनन्ति—' प्रयाजानुयाजानां मध्ये मामवकल्पय मया सर्वानवाप्स्यसि कामानिति सा मनुमन्वशादिति यत् शान् ' इति । यत् यदा ममकस्य मदीयस्य हिरण्यस्तूपसंबन्धिनः यः पिता अङ्गिराः तस्य पितुः पुत्रः जायते । तदानीं हे अग्ने त्वमेव पुत्ररूप आसीरिति शेषः ॥ आयवे । ' पृष्टर्थे चतुर्थी वक्तव्या ' (पा. सू. २. ३. ६२. १) इति चतुर्थी । नहुषस्य । ' णह बन्धने ' । ' नहिकलिह्न्यतिलिसिभ्य उपच् ' (उ. सू. ४. ५१५) । वृपादिवादाद्युदात्तत्वम् । विश्पतिम् । ' परादिश्छन्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । मनुषस्य । ' मनेर्निन् ' इति उपच् । निन्वादाद्युदात्तत्वम् । शासनीम् ।

१. क्ष-स—' यत् शान् इति ' नास्ति । ७-बन्धने । तस्मात् । ३. च-छ-क्ष-न-फ-श-ष-स-ह-
बाहुलकाद्बुद्धभावः । पूर्वपदाद्युदात्तत्वम् ।

शिष्यतेऽनयेति शासनी । ' करणाधिकरणयोश्च ' इति ह्युट् । ' टिड्ढाणञ् ' (पा. सू. ४. १. १५) इत्यादिना ङीप् । लिट्स्वरेणाद्युदात्तत्वम् । ममकस्य । ममेदमित्यर्थं ' तस्येदम् ' (पा. सू. ४. ३. १२०) इति अणि ' तवकममकावेकवचने ' (पा. सू. ४. ३. ३) इति अस्मच्छब्दस्य ममकादेशः । ' संज्ञापूर्वको विधिरन्त्यः ' इति वृद्धयभावः । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् ॥

त्वं नो अग्ने तव देव पायुभिर्मघोनो रक्ष तन्वश्च वन्द्य ।

त्राता तोकस्य तनये गवामस्यनिमेषं रक्षमाणस्तव व्रते ॥ १२ ॥

त्वम् । नः । अग्ने । तव । देव । पायुऽभिः । मघोनः । रक्ष । तन्वः । च । वन्द्य ।

त्राता । तोकस्य । तनये । गवाम् । असि । अनिऽमेषम् । रक्षमाणः । तव । व्रते ॥ १२ ॥

हे वन्द्य वन्दनीय वअग्ने वदेव त्वं तव पायुभिः त्वदीयैः पालनैः वमघोनः धनयुक्तान् वनः अस्मान् वरक्ष । तथा वतन्वश्च तनूः पुत्रदेहानपि रक्ष । वतोकस्य अस्मदीयस्य पुत्रस्य यः तनयोऽस्मत्पौत्रादिः वतव वव्रते त्वदीये कर्मणि वअनिमेषं निरन्तरं वरक्षमाणः सावधानो वर्तते तस्मिन् या गावः सन्ति तासां वगवां वत्राता रक्षकः वअसि । ईदृशस्य तव अस्मद्रक्षणे किमु वक्तव्यमित्यर्थः ॥ मघोनः । शसि ' श्वयुवमघोनामतद्धिते ' (पा. सू. ६. ४. १३३) इति संप्रसारणम् । तन्वः । ' सुपां सुपो भवन्ति ' इति शसो जसादेशः । पूर्वसवर्णदीर्घस्य ' दीर्घाज्जसि च ' इति प्रतिषेधः । ' उदात्तस्वरित योर्यणः ' इति स्वरितत्वम् । शसि हि ' उदात्तयणो हल्पूर्वात् ' इति विभक्त्युदात्तत्वं स्यात् ॥

त्वमग्ने यज्यवे पायुरन्तरोऽनिषङ्गाय चतुरक्ष इध्यसे ।

यो रातहव्योऽवृकाय धार्यसे कीरेश्चिन्मन्त्रं मनसा वनोषि तम् ॥ १३ ॥

त्वम् । अग्ने । यज्यवे । पायुः । अन्तरः । अनिषङ्गाय । चतुऽअक्षः । इध्यसे ।

यः । रातऽहव्यः । अवृकाय । धार्यसे । कीरेः । चित् । मन्त्रम् । मनसा । वनोषि । तम् ॥ १३ ॥

हे वअग्ने त्वं वयज्यवे यज्योः यजमानस्य वपायुः पालकः वअन्तरः समीपवर्ती सन् वअनिषङ्गाय रक्षोभिरसंबन्धाय यज्ञाय वचतुरक्षः दिक्चतुष्टयेऽपि इन्द्रियस्थानीयज्वालायुक्तः वइध्यसे दीप्यसे । वअवृकाय अहिंसकाय वधार्यसे पोषकाय तुभ्यं वरातहव्यः दत्तहविष्कः वयः यजमानोऽस्ति वकीरे-
श्चित् स्तोतुरेव सतः तस्य संबन्धिनं वमन्त्रं त्वदीयस्तोत्ररूपं वमनसा त्वदीयेन चित्तेन ववनोषि याचसि ॥ यज्यवे । ' यजिमनिञ्जुन्धि ' (उ. सू. ३. ३००) इत्यादिना यजतेः युप्रत्ययः । पायुः । ' कृवापाजि ' इत्यादिना उण् । ' आतो युक् चिष्कृतोः ' (पा. सू. ७. ३. ३३) इति युगागमः । अनिषङ्गाय । ' षञ् संगे ' । न विद्यते निषङ्गोऽस्येति बहुव्रीहौ ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । चतुरक्षः । चत्वार्यक्षीणि ज्वालारूपाणि यस्यासौ चतुरक्षः । ' बहुव्रीहौ सक्चक्ष्णोः ' (पा. सू. ५. ४. ११३) इति समासान्तः षच्प्रत्ययः । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । धार्यसे । ' वहि-

हाषाभ्यञ्छन्दसि ' इति असुन् । ' गित् ' इत्यनुवृत्तेः ' आतो युक् चिष्कृतोः ' इति जुगागमः । कीरिः । ' कृत संशब्दने ' । अस्मात् प्यन्तात् ' अच इः ' इति इप्रत्यये णिलोपे धातोर्न्यलोपञ्छान्दसः । मन्त्रम् । ' मन्त्रि गुप्तभाषणे ' । पचाद्यचि वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । वनोषि । ' वनु याचने ' । ' तनाद्रिकृञ्च उः ' । प्रत्ययस्वरः ॥

त्वमग्र उरुशंसाय वाघते स्पार्हं यद्रेक्णः परमं वनोषि तत् ।

आध्रस्य चित्प्रमतिरुच्यसे पिता प्र पाकं शास्ति प्र दिशो विदुष्टरः ॥१४॥

त्वम् । अग्रे । उरुऽशंसाय । वाघते । स्पार्हम् । यत् । रेक्णः । परमम् । वनोषि । तत् ।

आध्रस्य । चित् । प्रमतिः । उच्यसे । पिता । प्र । पाकम् । शास्ति । प्र । दिशः । विदुऽर्तरः ॥१४॥

हे अग्रे त्वम् उरुशंसाय बहुभिः स्तोतव्याय वाघते ऋत्विजे तदुपकारार्थं स्पार्हं स्पृहणीयं परमम् उत्तमं यद्रेक्णः धनमस्ति तत् धनं वनोषि अनुष्ठाता लभताम् इति कामयसे । तथा त्वम् आध्रस्य चित् सर्वतो धारणीयस्य पोषणीयस्य दुर्बलस्य यजमानस्यापि प्रमतिः प्रकृष्टबुद्धियुक्तः पिता पालकः इत्यभिज्ञैः उच्यसे । तथा विदुष्टरः अतिशयेनाभिज्ञस्त्वं पाकं शिशुम् । ' पोतः पाकोऽर्भको दिग्भः ' (अम. २. ५. ३८) इत्यभिधानात् । यास्कोऽप्येवमाह—' पाकः पक्तव्यो भवति ' (निरु. ३. १२) । तथाविधं यजमानं प्र शास्ति प्रकर्षेण अनुशिष्टं करोषि । तथा दिशः प्राच्यादिकाः प्रशास्ति । त्वदीयशासनाभावे अनुष्ठातृणां विभ्रमः स्यात् । तथा च श्रूयते—' देवा वै देवयजनमध्यवसाय दिशो न प्राजानन् ' इति । स भ्रमो दक्षिणादिगैत अग्निना निवर्तते । तदपि तत्रैवाज्ञातम्—' पृथ्यां स्वस्तिमयजन् प्राचीमेव तथा दिशं प्राजानन्नग्निना दक्षिणा ' (तै. सं. ६. १. ५. १-२) इति । ऐतरेयिणापि तथैवाज्ञातम्—' अथो एतं वरमवृणीत मयैव प्राचीं दिशं प्रजानाथाग्निना दक्षिणाम् ' (ऐ. ब्रा. १. ७) इति ॥ उरुशंसाय । ' शंसु स्तुतौ ' । शस्यते इति शंसः । कर्मणि घञ् । भिस्त्वेरेणाद्युदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते । स्पार्हम् । स्पृहासंबन्धि । ' तस्येदम् ' इति अण् । रेक्णः । ' रिचिर् विरेचने ' । ' रिचेर्धने घिच्च ' (उ. सू. ४. ६३८) इति असुन् । चकारात् जुगागमः । ' चजोः कु घिण्यतोः ' (पा. सू. ७. ३. ५२) इति कुत्वम् । आध्रस्य । ' ध्रे कृतौ ' । ' आदेच उपदेशोऽशिति ' (पा. सू. ६. १. ४५) इति आत्वम् । ' आतश्चोपसर्गे ' (पा. सू. ३. १. १३६) इति कप्रत्ययः । शास्ति । ' शासु अनुशिष्टौ ' । अद्राद्रिवात् शपो लुक् । सिपः पित्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः । पाकं च प्रशास्ति दिशश्च प्रशास्ति इत्यत्र चार्थो गम्यते । अतः ' चादिलोपे विभाषा ' इति प्रथमा तिङ्विभक्तिर्न निहन्यते । विदुष्टरः । विद्वच्छब्दात् तरपि ' अयस्मयादीनि च्छन्दसि ' (पा. सू. १. ४. २०) इति भसंज्ञायां ' वसोः संप्रसारणम् ' इति संप्रसारणं परपूर्वत्वम् । ' शासिवसि० ' इति णत्वम् । तरपः पित्त्वादनुदात्तत्वे वसोः स्वरेण उकार उदात्तः ॥

त्वमग्ने प्रयतदक्षिणं नरं वर्मैव स्यूतं परि पासि विश्वतः ।

स्वादुक्षद्या यो वसतौ स्योनकृज्जीवयाजं यजते सोपमा दिवः ॥ १५ ॥

त्वम् । अग्ने । प्रयतऽदक्षिणम् । नरम् । वर्मैऽइव । स्यूतम् । परि । पासि । विश्वतः ।

स्वादुऽक्षद्या । यः । वसतौ । स्योनऽकृत् । जीवऽयाजम् । यजते । सः । उपऽमा । दिवः ॥ १५ ॥

हे ऽअग्ने ऽत्वं ऽप्रयतदक्षिणं येन यजमानेन ऋत्विभ्यो दक्षिणा दत्ता तादृशं ऽनरं पुरुषं यजमानं
 ऽविश्वतः सर्वतः ऽपरि ऽपासि सम्यक् पालयसि । तत्र दृष्टान्तः । ऽस्यूतं निश्छिद्रत्वेन सूचीभिः सम्यक्
 निष्पादितं ऽवर्मैव यथा कवचं युद्धे पालयति तद्वत् । ऽस्वादुक्षद्या स्वाद्वन्नः ऽवसतौ निवासभूते स्वगृहे
 ऽस्योनकृत् अतिथीनां सुखकारी ऽयः यजमानः ऽजीवयाजं जीवयजनसहितं यज्ञं यद्वा जीवनिष्पाद्यं
 ऽयजते अनुतिष्ठति ऽसः यजमानः ऽदिवः स्वर्गस्य ऽउपमा दृष्टान्तो भवति । यथा स्वर्गोऽनुष्ठातृन् सुख-
 यति तथा त्वमपि ऋत्विगादीनित्यर्थः ॥ स्यूतम् । ' पिबु तन्तुसंताने ' । ' निष्ठा ' इति क्तः । ' यस्य
 विभाषा ' इति इट्प्रतिषेधः । ' छोः शूडनुनासिके च ' (पा. सू. ६. ४. १९) इति वकारस्य
 ऊडादेशः । स्वादून् क्षदतीति स्वादुक्षद्या । क्षदतिः अत्तिकर्मा । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति मनिन् ।
 निच्चादाद्युदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । बहुव्रीहौ तु व्यस्ययेन । जीवयाजम् । जीवाः ऋत्विजः
 इज्यन्ते दक्षिणाभिः पूज्यन्ते अत्रेति अधिकरणे घञ् । कुत्वाभावश्छान्दसः । यद्वा । जीवैः पशुभिः
 याजनं जीवयाजः । याजयतेर्बञ् । ' जेरजिटि ' इति णिलोपस्य ' अचः परस्मिन् ' इति स्थानिवद्भा-
 वात् ' चजोः कु घिष्ण्यतोः ' इति कुत्वाभावः । थाथादिस्वरेणोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सोपमा ।
 ' सोऽचि लोपे चेष्टादपूरणम् ' इति संहितायां सोर्लोपः । दिवः । ' ऊडिदम् ' इति विभक्ते-
 र्दात्तत्वम् ॥ ॥ ३४ ॥

' इमामग्ने ' इत्यनया अनाहिताग्निः आर्त्विज्यं कृत्वा स्वाम्नावाहुतिं जुहुयात् । ' ऋत्विजो वृणीते '
 इति खण्डे ' एवमनाहिताग्निगृह्य इमामग्ने शरणिं मीमृषो नः ' (आश्व. गृ. १. २३. २३) इति
 सूत्रिनम् ॥

इमामग्ने शरणिं मीमृषो न इममध्वानं यमगाम दूरात् ।

आपिः पिता प्रमतिः सोम्यानां भूमिरस्यृषिकृन्मर्त्यानाम् ॥ १६ ॥

इमाम् । अग्ने । शरणिम् । मीमृषः । नः । इमम् । अध्वानम् । यम् । अगाम । दूरात् ।

आपिः । पिता । प्रऽमतिः । सोम्यानाम् । भूमिः । असि । ऋषिऽकृत् । मर्त्यानाम् ॥ १६ ॥

हे ऽअग्ने त्वं ऽनः अस्मत्संबन्धिनीम् ऽइमाम् इदानीम् संपादितां ऽशरणिं हिंसां व्रतलोपरूपां
 ऽमीमृषः क्षमस्व । तथा त्वदीयसेवाम् अग्निहोत्रादिरूपां परित्यज्य ऽदूरात् दूरदेशं ऽयम् ऽइममध्वानम्
 ऽअगाम वयं गतवन्तः तमपि क्षमस्वेति शेषः । ऽसोम्यानां सोमार्हाणामनुष्ठातॄणां ऽमर्त्यानां त्वम्

आप्यादिगुणयुक्तः 'असि । 'आपिः प्रापणीयः 'पिता पालकः 'प्रमतिः प्रकृष्टमननयुक्तः 'भृमिः भ्रामकः कर्मनिर्वाहक इत्यर्थः । 'ऋषिकृत् दर्शनकारी । अनुजिघृक्षया प्रत्यक्षो भवसीत्यर्थः ॥ शरणिम् । 'शृ हिंसायाम्' इत्यस्मात् औणादिकः अनिप्रत्ययः । मीमृषः । 'मृष तितिक्षायाम्' । अस्मात् णौ चङि गुणे प्राप्ते 'नित्यं छन्दसि' (पा. सू. ७. ४. ८) इति उपधकारस्य ऋकारादेशः । णिलोप-द्विर्भावहलादिशेषोरद्वयसन्वन्नावेत्वदीर्घवानि । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः । अगाम । 'इण् गतौ' । 'इणो गा लुङि' (पा. सू. २. ४. ४५) इति गादेशः । 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । अडागम उदात्तः । भृमिः । 'भ्रमु अनवस्थाने' । 'भ्रमेः संप्रसारणं च' (उ. सू. ४. ५६०) इति इन्प्रत्ययः । संप्रसारणे परपूर्वत्वम् । 'इगुपधात्कित्' इत्यनुवृत्तेः किच्चाद्गुणप्रतिषेधः । निच्चादाद्युदात्तत्वम् ॥

मनुष्वदग्ने अङ्गिरस्वदङ्गिरो ययातिवत्सदने पूर्ववच्छुचे ।

अच्छ याहा वह दैव्यं जनमा सादय बर्हिषि यक्षि च प्रियम् ॥ १७ ॥

मनुष्वत् । अग्ने । अङ्गिरस्वत् । अङ्गिरः । ययातिऽवत् । सदने । पूर्वऽवत् । शुचे ।

अच्छ । याहि । आ । वह । दैव्यम् । जनम् । आ । सादय । बर्हिषि । यक्षि । च । प्रियम् ॥ १७ ॥

हे 'शुचे शुद्धियुक्त' अङ्गिरः अङ्गनशील हविरादानाय तत्र तत्र गमनशील 'अग्ने' 'अच्छ आभि-मुख्येन' 'सदने देवयजनदेशे' 'याहि गच्छ । तत्र चत्वारो दृष्टान्ताः । 'मनुष्वत् यथा मनुः अनुष्ठानदेशे गच्छति, 'अङ्गिरस्वत् यथा च अङ्गिराः गच्छति, 'ययातिवत् यथा ययातिर्नाम राजा गच्छति, 'पूर्ववत् अन्ये च पूर्वपुरुषाः यथा गच्छन्ति । यथा मन्वादयो यज्ञे गच्छन्ति तद्वत् । अथवा मन्वादीनां यज्ञे यथा वं गच्छसि तद्वत् । गत्वा च 'दैव्यं देवतासमूह रूपं' 'जनम्' 'आ' 'वह अस्मिन् कर्मणि आनय । आनीय च 'बर्हिषि आस्तीर्णे' 'दग्ने' 'आ' 'सादय तान् देवान् उपवेशय । उपवेशय च 'प्रियम् अभीष्टं हविः' 'यक्षि' 'च देहि ॥ मनुष्वत् । 'तेन तुल्यम्' इति प्रथमार्थे वा 'तत्र तस्येव' इति षष्ठ्यर्थे वा वतिः (पा. सू. ५. १. ११५-११६) । अयस्मयादिवेन भवात् रुवाद्य-भावः । प्रत्ययस्वरः । एवम् अङ्गिरस्वत् इत्यादिषु । वह । 'व्यचोऽतस्तिङः' इति संहितायां दीर्घः । यक्षि । लोटि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'सेह्यपिच' इति हेः अभावश्छान्दसः । षत्वकस्वे ॥

साम्निचयने क्रतौ उखासंभरणीयायाम् इष्टौ अग्नेर्ब्रह्मण्यतः पुरोनुवाक्या 'एतेनाग्ने' इत्येषा । 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्टा' इति खण्डे 'एतेनाग्ने ब्रह्मणा वावृधस्व ब्रह्म च ते जातवेदो नमश्च' (आश्व. श्रौ. ४. १) इति सूत्रितम् ॥

एतेनाग्ने ब्रह्मणा वावृधस्व शक्तीं वा यत्ते चक्रमा विदा वा ।

उत प्र णैष्यभि वस्यो अस्मान्तसं नः सृज सुमत्या वाजवत्या ॥ १८ ॥

एतेन । अग्ने । ब्रह्मणा । ववृधस्व । शक्तीं । वा । यत् । ते । चक्रम । विदा । वा ।

उत । प्र । नेषि । अभि । वस्यः । अस्मान् । सम् । नः । सृज । सुऽमत्या । वाजऽवत्या ॥ १८ ॥

हे ऽअग्ने ऽभूतेन अस्मत्प्रयुक्तेन ऽब्रह्मणा मन्त्रेण ऽववृधस्व अभिवृद्धो भव । ऽशक्ती ऽवा ऽविदा
 ऽवा अस्मदीयशक्त्या च अस्मदीयज्ञानेन च ऽते तव ऽयत् स्तोत्रं ऽचकृम वयं कृतवन्तः । एतेन ब्रह्मणा
 इति पूर्वत्रान्वयः । ऽउत अपि च ऽअस्मान् अनुष्ठातृन् ऽवस्यः वसुमत्तरत्नलक्षणेन श्रेयः ऽप्र ऽणेपि
 प्रकर्षेण प्रापय । ऽनः अस्मान् ऽवाजवत्या प्रभूताव्युक्त्या ऽसुमत्या अनुष्ठानविषयया शोभनबुद्ध्या
 ऽसं ऽसृज संयोजय ॥ ववृधस्व । ‘ वृधु वृद्धौ ’ । लेटि अडागमः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपः श्रुः ।
 द्विर्भावह्लादिशेषोरदत्वानि । अभ्यासस्य संहितायां दीर्घश्छान्दसः । शक्ती । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति
 तृतीयायाः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । क्तिनो नित्वादाद्युदात्तत्वम् । विदा । ‘ सावेकाचः ’ इति तृतीयाया
 उदात्तत्वम् । नेपि । ‘ णीञ् प्रापणे ’ । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । ‘ उपसर्गादसमासे ’ इति
 णत्वम् । सुमत्या । ‘ मन्क्तिन् ’ इत्यादिनोत्तरपदान्तोदात्तत्वं प्रथमाध्याये प्रपञ्चितम् (ऋ. सं. १.
 ७. ७) । ‘ उदात्तयो हल्पूर्वात् ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ ॥ ३५ ॥

‘ इन्द्रस्य नु वीर्याणि ’ इति पञ्चदशर्चं द्वितीयं सूक्तम् । आङ्गिरसो हिरण्यस्तूप ऋषिः । त्रिष्टुप्
 छन्दः । इन्द्रो देवता । ‘ इन्द्रस्य पञ्चोना ’ इत्यनुक्रमणिका । अग्निष्टोमे माध्यन्दिने सवने निष्केवल्य-
 शब्दे ‘ इन्द्रस्य नु वीर्याणि ’ इति निविद्वानीयं सूक्तम् । ‘ निष्केवल्यस्य ’ इति खण्डे ‘ इन्द्रस्य नु
 वीर्याणीत्येतस्मिन्नैर्द्वीं निविदं दध्यात् ’ (आश्व. श्रौ. ५. १५) इति । विषुवत्यपि तस्मिन् शब्दे एतत्
 विनियुक्तम् । ‘ विषुवान्दिवा कील्यः ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ इन्द्रस्य नु वीर्याणीति एतस्मिन्नैर्द्वीं
 निविदं शस्वा ’ (आश्व. श्रौ. ८. ६) इति । महाव्रते निष्केवल्येऽप्येतदेव विनियुक्तम् । ‘ राथन्तरो
 दक्षिणः पक्षः ’ इति खण्डे ‘ चतस्रः सतीः पद् वृहतीः करोतीन्द्रस्य नु वीर्याणि प्र वोचम् ’ (ऐ. आ.
 ५. २. २) इति ॥

इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्र वोचं यानि चकार प्रथमानि वज्री ।

अहन्नहिमन्वपस्तर्द प्र वक्षणा अभिनत्पर्वतानाम् ॥ १ ॥

इन्द्रस्य । नु । वीर्याणि । प्र । वोचम् । यानि । चकार । प्रथमानि । वज्री ।

अहन् । अहिम् । अन् । अपः । तर्द । प्र । वक्षणाः । अभिनत् । पर्वतानाम् ॥ १ ॥

वज्री वज्रयुक्तः इन्द्रः प्रथमानि पूर्वसिद्धानि मुख्यानि वा यानि वीर्याणि पराक्रमयुक्तानि
 कर्माणि चकार तस्य इन्द्रस्य तानि वीर्याणि नु क्षिप्रं प्रवर्षीमि । कानि वीर्याणीति तदुच्यते ।
 अहिं मेघम् अहन् हतवान् । तदेतदेकं वीर्यम् । अनु पश्चात् अपः जलानि तत्तर्द हिंसितवान्
 भूमौ पातितवानित्यर्थः । इदं द्वितीयं वीर्यम् । पर्वतानां संबन्धिनीः वक्षणाः प्रवहणशीलाः नदीः
 प्र अभिनत् भिन्नवान् कूलद्वयकर्षणेन प्रवाहितवानित्यर्थः । इदं तृतीयं वीर्यम् । एवमुत्तरत्रापि
 द्रष्टव्यम् ॥ वीर्याणि । ‘ शूर वीर विक्रान्तौ ’ । ण्यन्तात् ‘ अचो यत् ’ इति यत् । ‘ णेरनिटि ’ इति
 णिलोपः । ‘ तिस्वरितम् ’ इति स्वरितत्वम् । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वं न भवति । आद्युदात्तत्वे हि
 सुशब्देन बहुव्रीहौ ‘ आद्युदात्तं यच्छन्दसि ’ इत्यनेनैवोत्तरपदाद्युदात्तत्वस्य सिद्धत्वात् ‘ वीरवीर्यौ च ’
 इति पुनस्तद्विधानमनर्थकं स्यात् । अतोऽवगम्यते ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वं वीरशब्दे न प्रवर्तते

इति । अतः परिशेषात् ' तित्स्वरितम् ' इति प्रत्ययस्य स्वरितत्वमेव । वोचम् । ' अस्यतिवक्तिख्याति-
भ्योऽङ् ' इति च्नेः अङादेशः । ' बहुलं छन्दस्यमाङयोरोऽपि ' इति अङभावः । चकार । णलि लिट्स्वरेण
प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । यदृत्तयोगादनिघातः । अहन् । लङि ' इतश्च ' इति इकारलोपे
' हल्ङ्याभ्यः ' इति तकारलोपः । अहिम् । आङ्पूर्वात् हन्तेः ' आङिअहिनिभ्यां हस्वश्च ' (उ. सू.
४. ५७७) इति इप्रत्ययः; आङो हस्वत्वं च । चशब्देन ' वेजो ङित्, समाने ल्यश्चोदात्तः ' इति
ङित्त्वं पूर्वपदोदात्तत्वं चानुकुल्यते । ततः ङिलोपे पूर्वपदस्योदात्तत्वम् । ततर्द । ' उतृदिर् हिंसानादरयोः ' ।
' तिङ्ङितिङः ' इति निघातः । वक्षणाः । ' वक्ष रोषे ' । ' ऋधमण्डार्थेभ्यश्च ' (पा. सू. ३. २. १५१)
इति युच् । चित्स्वरं बाधित्वा व्यत्ययेन प्रत्ययस्वरः ॥

अहन्नहिं पर्वते शिश्रियाणं त्वष्टास्मै वज्रं स्वयं ततक्ष ।

वाश्राइव धेनवः स्यन्दमाना अञ्जः समुद्रमव जग्मुरापः ॥ २ ॥

अहन् । अहिम् । पर्वते । शिश्रियाणम् । त्वष्टा । अस्मे । वज्रम् । स्वयम् । ततक्ष ।

वाश्राऽइव । धेनवः । स्यन्दमानाः । अञ्जः । समुद्रम् । अव । जग्मुः । आपः ॥ २ ॥

पर्वते ऽशिश्रियाणम् आश्रितम् ऽअहिं मेघम् अहन् हतवान् । ऽअस्मै इन्द्राय ऽस्वयं सुष्टु
प्रेरणीयं यद्वा शब्दनीयं स्तुत्यं ऽत्वष्टा विश्वकर्मा ऽवज्रं ततक्ष तनूकृतवान् । तेन वज्रेण मेघे भिन्ने सति
ऽस्यन्दमानाः प्रस्रवणयुक्ताः ऽआपः ऽसमुद्रम् ऽअञ्जः सम्यक् ऽअव जग्मुः प्राप्ताः । तत्र दृष्टान्तः ।
ऽवाश्राः वत्सान्प्रति हम्भारवोपेताः ऽधेनवः ऽइव । यथा धेनवः सहसा वत्सगृहे गच्छन्ति तद्वत् ॥
शिश्रियाणम् । ' श्रिञ् सेवायाम् ' । लिट्ः कानच् । द्विर्भावहलादिशेषेयङादेशाः । ' चितः '
इत्यन्तोदात्तत्वम् । स्वयम् । ' ऋ गतौ ' । अस्मात् सुपूर्वात् ' ऋहलोर्ण्यत् ' इति ण्यत् । ' संज्ञा-
पूर्वको विधिरन्त्यः ' इति वृद्ध्यभावः । यद्वा । ' सृ शब्दोपतापयोः ' इत्यस्मात् ण्यति पूर्ववन्
वृद्ध्यभावः । ' तित्स्वरितम् ' इति स्वरितत्वम् । वाश्यन्ते इति वाश्राः । ' वाश्च शब्दे ' । ' स्फायितञ्चि '
इत्यादिना रक् । जग्मुः । उंसि ' गमहन ' इति उपधालोपः ॥

वृषायमाणोऽवृणीत सोमं त्रिकद्रुकेष्वपिबत्सुतस्य ।

आ सायकं मघवादत्त वज्रमहन्नेन प्रथमजामहीनाम् ॥ ३ ॥

वृषऽयमाणः । अवृणीत । सोमम् । त्रिकद्रुकेषु । अपिबत् । सुतस्य ।

आ । सायकम् । मघवा । अदत्त । वज्रम् । अहन् । एनम् । प्रथमजाम् । अहीनाम् ॥ ३ ॥

ऽवृषायमाणः वृष इवाचरन् इन्द्रः ऽसोमम् ऽअवृणीत वृतवान् । ऽत्रिकद्रुकेषु ज्योतिः गौः आयुः
इत्येतन्नामकाः त्रयो यागाः त्रिकद्रुकाः उच्यन्ते । तेषु ऽसुतस्य अभिपुतस्य सोमस्यांशम् ऽअपिबत्
पीतवान् । ऽमघवा धनवान् इन्द्रः ऽसायकं बन्धकं वज्रम् ऽआ ऽअदत्त स्वीकृतवान् । तेन च वज्रेण
ऽअहीनां ऽमेघानां मध्ये ऽप्रथमजां प्रथमोत्पन्नं मेघम् अहन् हतवान् ॥ वृषायमाणः । वृष इवाचरन् ।

‘ कर्तुः क्यङ् सलोपश्च ’ (पा. सू. ३. १. ११) इति क्यङ् । ‘ अकृत्सार्वधातुकयोः ’ इति दीर्घः । अदुपदेशात् धातोः अन्तोदात्तत्वे क्यङ्कृतान् धातोः अन्तोदात्तत्वम् (?) । सायकम् । ‘ षिञ् बन्धने ’ । सिनोतीति सायकः । ण्वुल् । लिट्स्वरेणाद्युदात्तत्वम् । प्रथमजाम् । प्रथमं जायते इति प्रथमजाः । ‘ जनसनस्वनक्रमगमो विद् ’ । ‘ विद्वनोः ’ इति आत्वम् ॥

यदिन्द्राहन्प्रथमजामहीनामान्मायिनाममिनाः प्रोत मायाः ।

आत्सूर्यं जनयन्धामुषासं तादीत्ना शत्रुं न किला विवित्से ॥ ४ ॥

यत् । इन्द्र । अहन् । प्रथमजाम् । अहीनाम् । आत् । मायिनाम् । अमिनाः । प्र । उत । मायाः ।
आत् । सूर्यम् । जनयन् । धाम् । उषसम् । तादीत्ना । शत्रुम् । न । किल । विवित्से ॥ ४ ॥

उत अपि च हे इन्द्र यत् यदा अहीनां मेघानां मध्ये प्रथमजां प्रथमोत्पन्नं मेघम् अहन हतवानसि आत् तदनन्तरं मायिनां मायोपेतानामसुराणां संबन्धिनीः मायाः प्र अमिनाः प्रकर्षेण नाशितवानसि । अनन्तरं सूर्यम् उषसम् उपःकालं धाम् आकाशं च जनयन् उत्पादयन् आवरक-मेघनिवारणेन प्रकाशयन् वर्तते । तादीत्ना तदानीम् आवरकान्धकाराभावात् शत्रुं घातकं वैरिणं न विवित्से किल त्वं न लब्धवान् खलु ॥ अहन् । हन्तेः लङि ‘ हल्ङ्यात्रयः ’ इति सिलोपः । अडागम उदात्तः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । मायिनाम् । मायाशब्दस्य व्रीह्यादिषु पाठात् ‘ व्रीह्यादिभ्यश्च ’ (पा. सू. ५. २. ११६) इति मत्वर्थीय इनिः । अमिनाः । ‘ मीञ् हिंसायाम् ’ । क्रिया-द्विकः । ‘ मीनातेर्निगमे ’ (पा. सू. ७. ३. ८१) इति ह्रस्वत्वम् । तादीत्ना । तदानीम् इत्थस्य पृथो-दरादिवात् वर्णविपर्ययः । किल । ‘ निपातस्य ’ इति दीर्घत्वम् । विवित्से । ‘ विद् लृभे ’ । क्रादि-नियमात् प्राप्तः इद् व्यत्ययेन न भवति ॥

अहन्वृत्रं वृत्रतरं व्यसमिन्द्रो वज्रेण महता वधेन ।

स्कन्धांसीव कुलिशेना विवृक्णाहिः शयत उपपृक्पृथिव्याः ॥ ५ ॥

अहन् । वृत्रम् । वृत्रतरम् । विऽअसम् । इन्द्रः । वज्रेण । महता । वधेन ।

स्कन्धांसिऽव । कुलिशेन । विऽवृक्णा । अहिः । शयते । उपपृक् । पृथिव्याः ॥ ५ ॥

अयम् इन्द्रः वज्रेण संपादितो यो महान् वधः तेन वज्रेण वृत्रतरम् अतिशयेन लोकानाम् आवर-कम् अन्धकाररूपम् । यद्वा । वृत्रैः आवरणैः सर्वान् शत्रून् तरति तं वृत्रम् एतन्नामकमसुरं व्यसं विगतांसं छिन्नबाहुः यथा भवति तथा अहन् हतवान् । अंसच्छेदे दृष्टान्तः । कुलिशेन कुठारेण विवृक्णा विशेषतश्छिन्नानि स्कन्धांसीव । यथा वृक्षस्कन्धाश्छिन्ना भवन्ति तद्वत् । तथा सति अहिः वृत्रः पृथिव्याः उपरि उपपृक् सामीप्येन संपृक्तः शयते शयनं करोति छिन्नकाष्ठवत् भूमौ पततीत्यर्थः ॥ वृत्रतरम् । ‘ वृत्तु वर्तने ’ । ‘ स्फायितञ्चि ’ इत्यादिना भावे रक्प्रत्ययान्तो वृत्रशब्दः । वृत्रेण आवरणेन सर्वं तरतीति

वृत्रतरः । तरतेः पचाद्यच् । ' परादिभ्रन्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । तरपि तु व्यत्ययेन व्यंसम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे ' उदात्तस्वरितयोर्यणः ' इति स्वरितत्वम् । वधेन । ' हनश्च वधः ' इति भावे अप् ; तत्संनियोगेन धातोः वधादेशः । स च अन्तोदात्तः । अन्यस्य अकारस्य ' अतो लोपः ' इति लोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण प्रत्ययस्योदात्तत्वम् । विवृक्णा । ' ओघश्च छेदने ' । कर्मणि निष्ठा । ' यस्य विभाषा ' इति इद्प्रतिषेधः । ' ओदितश्च ' (पा. सू. ८. २. ४५) इति परत्वात् निष्ठानत्वम् । ततो ' व्रश्चभ्रस्ज ' इति पत्वे प्राप्ते ' निष्ठादेशः पत्वस्वरप्रत्ययेष्विधिषु सिद्धो वक्तव्यः ' (पा. सू. ८. २. ६. ७) इति नत्वस्य सिद्धत्वेन श्लपरत्वाभावात् पत्व न भवति । कुर्वे तु कर्तव्ये तेदसिद्धमेव (पा. सू. ८. २. १) इति ' चोः कुः ' इति कुर्वम् । ' शोभन्न्दसि बहुलम् ' इति शैलौपः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । शयते । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुगभावः । पृथिव्याः । ' उदात्तयणो हल्पूर्वात् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ ३६ ॥

अयोद्धेव दुर्मद आ हि जुह्वे महावीरं तुविबाधमृजीषम् ।

नातारीदस्य समृतिं वधानां सं रुजानाः पिपिषु इन्द्रशत्रुः ॥ ६ ॥

अयोद्धाईव । दुःमदः । आ । हि । जुह्वे । महावीरम् । तुविऽबाधम् । ऋजीषम् ।

न । अतारीत् । अस्य । समऽकृतिम् । वधानाम् । सम् । रुजानाः । पिपिषे । इन्द्रऽशत्रुः ॥ ६ ॥

वदुर्मदः दुष्टमदोपेतो दर्पयुक्तो वृत्रः वयोद्धेव योद्धरहित इव इन्द्रम् वा आ जुह्वे हि आहूतवान् खलु । कीदृशमिन्द्रम् । महावीरं गुणैः महान् भूत्वा शौर्यपितं तुविबाधं बहूनां बाधकं ऋजीषं शत्रूणां प्रपार्जकम् । अस्य ईदृशस्य इन्द्रस्य संबन्धिनो ये शत्रुवक्त्राः सन्ति तेषां वधानां समृतिं संगमं नातारीत् पूर्वोक्तो दुर्मदः तरीतुं नाशक्नोत् । इन्द्रशत्रुः इन्द्रः शत्रुघातको यस्य वृत्रस्य तादृशो वृत्रः इन्द्रेण हतो नदीषु पतितः सन् रुजानाः नदीः सं पिपिषे सम्यक् पिष्टवान् । सर्वान् लोकानावृण्वतो वृत्रदेहस्य पातेन नदीनां कूलानि तत्रत्यपापाणादिकं च चूर्णीभूतमित्यर्थः ॥ अयोद्धा इव । न विद्यते योद्धास्येति बहुव्रीहौ ' नन्मुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । समासान्तविधेरनित्यत्वात् (परिभ्र. ८४) ' नद्युतश्च ' (पा. सू. ५. ४. १५३) इति कबभावः । जुह्वे । ' ह्वेन् स्पर्धायां शब्दे च ' । ' अभ्यस्तस्य च ' (पा. सू. ६. १. ३३) इति संप्रसारणम् । उवडादेशाभावश्छान्दसः । यद्वा । ' छन्दस्युभयथा ' इति सार्वधातुकसंज्ञायां ' दुभ्रुवोः सार्वधातुके ' (पा. सू. ६. ४. ८७) इति यणादेशः । अत्र लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषा (परिभा. १०५) लक्ष्यानुरोधाच्चाश्रीयते । इतरथा हि आजुङ्गानः इत्यादिषु यणादेशो न स्यात् । न चैवं सति ' सातये हुवे वाम् ' (ऋ. सं. ६. ६०. १३) इत्यादावपि तथो स्यादिति वाच्यं अनेकाच्चाभावात् । अनेकाच इति हि तत्राश्रुवर्तते । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । ' हि च ' इति निवातप्रतिषेधः । महावीरम् । महान् श्रौतः वीरश्च महावीरः । ' आन्महतः ' (पा. सू. ६. ३. ४६) इति आत्वम् । तुविबाधम् । ' बाधु विलोडने ' । तुवीन् प्रभूतान् बाधते इति तुविबाधः । पचाद्यच् । वृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । समृतिम् । ' तादौ च ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । रुजानाः । ' रुजो भङ्गे ' । रुजन्ति कूलानीति रुजाना नद्यः । ' रुजाना नद्यो भवन्ति रुजन्ति

कूलानि' (निरु. ६. ४) इति यास्कः । व्यत्ययेन शानच् । ' तुदादिभ्यः शः ' । नुमभावश्चान्दसः ।
अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वरः । पिपिये । ' पिप्पु संचूर्णने ' । व्यत्ययेन लिट् ।
इन्द्रशत्रुः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अपादहस्तो अपृतन्यदिन्द्रमास्य वज्रमधि सानौ जघान ।

वृष्णो वध्रिः प्रतिमानं बुभूषन्पुरुत्रा वृत्रो अशयद्वस्तः ॥ ७ ॥

अपात् । अहस्तः । अपृतन्यत् । इन्द्रम् । आ । अस्य । वज्रम् । अधि । सानौ । जघान् ।
वृष्णः । वध्रिः । प्रतिमानम् । बुभूषन् । पुरुऽत्रा । वृत्रः । अशयत् । विऽस्तः ॥ ७ ॥

अपात् वज्रेण छिन्नत्वात् पादरहितः अहस्तः हस्तरहितः वृत्रः इन्द्रम् उद्दिश्य अपृतन्यत्
पृतनां युद्धम् ऐच्छत् । द्वेषाधिक्येन बहुधा विद्वोऽपि युद्धं न परित्यक्तवानित्यर्थः । अस्य हस्तपादहीनस्य
वृत्रस्य सानौ पर्वतसानुसदृशे प्रौढस्कन्धे अधि उपरि वज्रम् आ जघान इन्द्रः आभिमुख्येन
प्रक्षिप्तवान् । अशक्तस्यापि युद्धेच्छायां दृष्टान्तः । वध्रिः छिन्नमुष्कः पुरुषः वृष्णः रेतःसेचनसमर्थस्य
पुरुषान्तरस्य प्रतिमानं सादृश्यं बुभूषन् प्राप्तुमिच्छन् यथा न शक्नोति तद्वदयमिति शेषः । सः वृत्रः
पुरुत्रा बहुष्ववयवेषु व्यस्तः विविधं क्षिप्तः ताडितः सन् अशयत् भूमौ पतितवान् ॥ अपात् ।
बहुव्रीहौ पादशब्दस्य अन्यलोपश्चान्दसः । अहस्तः । बहुव्रीहौ ' नम्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ।
अपृतन्यत् । ' सुप आत्मनः क्यच् ' । ' कन्यध्वरपृतनस्य ' इति अन्यलोपः । बुभूषन् । ' सनि ग्रह-
गुहोश्च ' (प्रा. सू. ७. २. १२) इति इट्प्रतिषेधः । पुरुत्रा । ' देवमनुष्यपुरुषपुरुषार्थेभ्यो द्वितीया-
सप्तम्योर्बहुलम् ' (पा. सू. ५. ४. ५६) इति सप्तम्यर्थे त्राप्रत्ययः । अशयत् । व्यत्ययेन परस्मैपदम् ।
' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुगभावः । व्यस्तः । ' असु क्षेपणे ' इत्यस्मात् कर्मणि क्तः । ' यस्य
विभाषा ' इति इट्प्रतिषेधः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । संहितायाम् ' उदात्तस्वरि-
तयोर्यणः ' इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् ॥

नदं न भिन्नममुया शयानं मनो रुहाणा अति यन्त्यापः ।

याश्चिद्वृत्रो महिना पर्यतिष्ठत्तासामहिः पत्सुतः शीर्बभूव ॥ ८ ॥

नदम् । न । भिन्नम् । अमुया । शयानम् । मनः । रुहाणाः । अति । यन्ति । आपः ।

याः । चित् । वृत्रः । महिना । परिऽअतिष्ठत् । तासाम् । अहिः । पत्सुतः ऽशीः । बभूव ॥ ८ ॥

अमुया अमुष्यां पृथिव्यां शयानं पतितं मृतं वृत्रम् आपः जलानि अति यन्ति अतिक्रम्य
गच्छन्ति । तत्र दृष्टान्तः । भिन्नं बहुधाभिन्नकूलं नदं न सिन्धुमिव । यथा वृष्टिकाले प्रभूता आपो
नद्याः कूलं भित्त्वा अतिक्रम्य गच्छन्ति तद्वत् । कीदृश्य आपः । मनो रुहाणाः नृणां चित्तमारोहन्त्यः ।

पुरा वृत्रे जीवति सति तेन निरुद्धा मेघस्थिता आपो भूमौ वृष्टा न भवन्ति तदानीं नृणां मनः स्थिष्यते ।
 मृते तु वृत्रे निरोधरहिता आपो वृत्रशरीरमुलङ्घ्य प्रवहन्ति । तदा वृष्टिलाभेन मनुष्यास्तुप्यन्तीत्यर्थः ।
 तदेतदुत्तरार्धेन स्पष्टीक्रियते । 'वृत्रः जीवनदशायां' 'महिना स्वकीयेन महिम्ना' 'याश्चित् या एव मेघ-
 गताः अपः' 'पर्यतिष्ठत् परिवृष्य स्थितवान्', 'अहिः वृत्रो मेघः' 'तासाम् अपां' 'पस्सुतः शीः पादस्याधः-
 शयानः' 'बभूव । यद्यप्यपां पादो नास्ति तथाप्यन्निर्बृत्रस्य अभिलङ्घितत्वात् पादस्याधःशयनमुपपद्यते ॥
 भिन्नम् । 'रदाभ्यां निष्ठातो नः' (पा. सू. ८. २. ४२) इति नत्वम् । अमुया । 'सुपां सुलुक्' ।
 इति सप्तम्या याजादेशः । शयानम् । 'शीङः सार्वधातुके गुणः' (पा. सू. ७. ४. २१) । धातो-
 र्ङित्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । रुहाणाः । 'रुह बीजजन्मनि प्रादुर्भावे' । व्यत्ययेन शानच् ।
 कर्तरि शपि प्राप्ते व्यत्ययेन शः । 'अनित्यमागमशासनम्' इति वचनात् मुगभावः । अदुपदेशात् लसार्व-
 धातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वरे प्राप्ते व्यत्ययेन धातुस्वरः । महिना । 'मह पूजायाम्' । 'इन्सर्व-
 धातुभ्यः' इति इन्प्रत्ययः । व्यत्ययेन विभक्तेरुदात्तत्वम् । यद्वा । महिना महिम्ना । महच्छब्दस्य
 पृथ्वादिषु पाठात् 'तस्य भावः' इत्येतस्मिन्नर्थे 'पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा' (पा. सू. ५. १. १२२)
 इति इमनिच्प्रत्ययः । 'टेः' इति टिलोपः । 'चित्' इत्यन्तोदात्तत्वम् । तृतीयैकवचने
 अलोपे सति उदात्तनिवृत्तिस्वरेण तस्योदात्तत्वम् । मकारलोपश्छान्दसः । पस्सुतः शीः । पादस्याधः
 शेते इति पस्सुतः शीः । 'किप् च' इति किप् । तसि 'पहन्' इत्यादिना पादशब्दस्य
 पदादेशः । 'शस्प्रभृतिषु' इति प्रभृतिशब्दः प्रकारवचनः इति शलादोषणी इत्यत्रापि
 दोषलादेशो भवति इत्युक्त्वात् (का. ६. १. ६३) । मध्ये सु इति शब्दोपजनश्छान्दसः । यद्वा ।
 पादशब्दस्य सप्तमीबहुवचने पदादेशो कृते 'इतराभ्योऽपि दृश्यन्ते' (पा. सू. ५. ३. १४) इति
 सप्तम्यर्थे तसिल् । लुगभावश्छान्दसः ॥

नीचावया अभवद्वृत्रपुत्रेन्द्रो अस्या अव वर्धर्जभार ।

उत्तरा सूरधरः पुत्र आसीद्वानुः शये सहवत्सा न धेनुः ॥ ९ ॥

नीचावयाः । अभवत् । वृत्रपुत्रा । इन्द्रः । अस्याः । अव । वर्धः । जभार ।

उत्तरा । सूः । अधरः । पुत्रः । आसीत् । दानुः । शये । सहवत्सा । न । धेनुः ॥ ९ ॥

'वृत्रपुत्रा वृत्रः पुत्रो यस्या मातुः सेयं माता वृत्रपुत्रा' 'नीचावयाः न्यग्भावं प्राप्ता हता' 'अभवत्
 पुत्रं प्रहाराद्रक्षितं पुत्रदेहस्योपरि तिरश्ची पतितवतीत्यर्थः । तदानीम् अयम् 'इन्द्रः' 'अस्याः मातुः' 'अव
 अधोभागे वृत्रस्योपरि' 'वर्धः हननसाधनमायुधं' 'जभार प्रहृतवान्' । तदानीं 'सूः माता' 'उत्तरा उपरि-
 स्थिता आसीत्' । 'पुत्रः तु अधोभागस्थितः' 'आसीत्' । सा च 'वानुः दानवी वृत्रमाता' 'शये मृता शयनं
 कृतवती । तत्र दृष्टान्तः । 'धेनुः लोकप्रसिद्धा गां' 'सहवत्सा' 'न यथा वरससहिता शयनं करोति तद्वत् ॥
 नीचावयाः । वेति स्वादतीति वयो बाहुः । आंणादिकः असिप्रत्ययः । न्यञ्चौ वयसौ यस्याः सा
 नीचावयाः । न्यञ्चशब्दादुत्तरस्या विभक्तेः 'नुपां सुपो भवन्ति' इति तृतीयैकवचनादेशः । 'अचः'
 इति अकारलोपे 'चौ' इति दीर्घत्वम् । 'अञ्चैश्छान्दस्यसर्वनामस्थानम्' (पा. सू. ६. १. १७०)

१. झ-स-वृष्टिलाभेन तु । २. च-छ-झ-फ-उल्लङ्घितत्वात् ; प-अतिलङ्घितत्वात् । ३. च-छ-फ-
 व- 'महिम्ना' नास्ति । ४. झ-सहसा ; ढ- 'हता' नास्ति । ५. ग-ण-र-ह-अधरः अधोभागस्थितः

इति तस्योदात्तत्वम् । समासे लुगभावश्छान्दसः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । नीचौ निकृष्टौ वयसौ यस्याः सा । पूर्वपदस्य दीर्घश्छान्दसः । वधः । हन्यतेऽनेनेति वधः । असुनि हन्तेर्वधादेशः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । जभार । 'ह्रस्वहोर्मः' इति भत्वम् । सूः । 'पूङ् प्राणिगर्भविमोचने' । सूते गर्भं विमुञ्चतीति सूः माता । 'क्विप् च' इति क्विप् । दानुः । 'दो अवखण्डने' । 'दाभाभ्यां नुः' (उ. सू. ३. ३१२) । शये । लटि 'लोपस्त आत्मनेपदेषु' (पा. सू. ७. १. ४१) इति तलोपः । 'शीङः सार्वधातुके' इति गुणे अयादेशः ॥

अतिष्ठन्तीनामनिवेशनानां काष्ठानां मध्ये निहितं शरीरम् ।

वृत्रस्य निण्यं वि चरन्त्यापो दीर्घं तम् आशयदिन्द्रशत्रुः ॥ १० ॥

अतिष्ठन्तीनाम् । अनिवेशनानाम् । काष्ठानाम् । मध्ये । निहितम् । शरीरम् ।

वृत्रस्य । निण्यम् । वि । चरन्ति । आपः । दीर्घम् । तमः । आ । आशयत् । इन्द्रशत्रुः ॥ १० ॥

वृत्रस्य वृत्रस्य वृत्रस्य आपः वि चरन्ति विशेषेण उपरि आक्रम्य प्रवहन्ति । कीदृशं शरीरम् । निण्यं निर्नामधेयम् । अप्सु मग्नत्वेन गृहत्वात् तदीयं नाम न केनापि ज्ञायते । एतदेव स्पष्टीक्रियते । काष्ठानाम् अपां मध्ये निहितं निक्षिप्तम् । कीदृशानां काष्ठानाम् । अतिष्ठन्तीनां स्थितिरहितानां अनिवेशनानाम् उपवेशनरहितानां प्रवहणस्वभावत्वात् एतासां मनुष्येभ्यः कापि स्थितिः संभवति । इन्द्रशत्रुः वृत्रः जलमध्ये शरीरे प्रक्षिप्ते सति दीर्घं तमः दीर्घं निद्रात्मकं मरणं यथा भवति तथा आशयत् सर्वतः पतितवान् ॥ अतिष्ठन्तीनाम् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अनिवेशनानाम् । निविशन्तेऽस्मिन्निति निवेशनं स्थानम् । 'करणाधिकरणयोश्च' इति अधिकरणे ल्युट् । तद्विहितानाम् । बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । कान्त्वा स्थिताः काष्ठाः । पृषोदरादि । निहितम् । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अत्र यास्कः—'अतिष्ठन्तीनामनिवेशमानानामित्यस्थावराणां काष्ठानां मध्ये निहितं शरीरं मेघः । शरीरं शृणातेः शङ्गातेर्वा । वृत्रस्य निण्यं निर्नामं विचरन्ति विजानन्त्याप इति दीर्घं द्राघतेस्तमस्तनोतेराशयदाशेतेरिन्द्रशत्रुरिन्द्रोऽस्य शमयिता वा शातयिता वा तस्मादिन्द्रशत्रुः । तस्को वृत्रो मेघ इति नैरुक्तास्वाध्टोऽसुर इत्यैतिहासिकाः' (निरु. २. १६) इति ॥ ॥ ३७ ॥

दासपत्नीरहिगोपा अतिष्ठभिरुद्धा आपः पणिनेव गावः ।

अपां बिलमपिहितं यदासीद्वृत्रं जघन्वा अप तद्ववार ॥ ११ ॥

दासपत्नीः । अहिगोपाः । अतिष्ठन् । निरुद्धाः । आपः । पणिना इव । गावः ।

अपाम् । बिलम् । अपिहितम् । यत् । आसीत् । वृत्रम् । जघन्वान् । अप । तत् । ववार ॥ ११ ॥

१. ढन-दीर्घनिद्रात्मकम् ; झ-दीर्घं तमः.....पतितवान् 'इत्यस्य स्थाने 'दीर्घं तमः मरणं आशयत् प्रापेत्यर्थः' इति । २. ढ-काष्ठानाम् । कान्त्वा ।

‘दासपत्नीः दासः विश्वोपक्षयणहेतुः’ वृत्रः पतिः स्वामी यासाम् अपां ताः दासपत्नीः । अत एव ‘अहिगोपाः । अहिर्वृत्रो गोपा रक्षको यासां ताः । गोपनं नाम स्वच्छन्देन यथा न प्रवहन्ति तथा निरोधनम् । एतदेव स्पष्टीक्रियते । ‘आपः निरुद्धाः ‘अतिष्ठन् इति । तत्र दृष्टान्तः । ‘पणिनेव गावः । पणिनामकोऽसुरो गा अपहृत्य बिले स्थापयित्वा बिलद्वारमाच्छाद्य यथा निरुद्धांस्तथेत्यर्थः । ‘अपां ‘यत् ‘बिलं प्रवहणद्वारम् ‘अपिहितं वृत्रेण निरुद्धम् ‘आसीत् ‘तत् बिलं प्रवहणद्वारं ‘वृत्रं ‘जघन्वान् हतवान् इन्द्रः ‘अप ‘ववार अपवृत्तमकरोत् वृत्रकृतमपां निरोधं परिहृतवान् । अत्र यास्कः— ‘ दासपत्नीर्दासाधिपत्यो दासो दस्यतेरुपदासयति कर्माण्यहिगोपा अतिष्ठन्नहिना गुप्ताः । अहिरयनादेत्यन्तरिक्षेऽयमपीतरोऽहिरेतस्मादेव निर्हसितोपसर्ग आहन्तीति । निरुद्धा आपः पणिनेव गावः । पणिर्वणिग्भवति पणिः पणनाद्वणिक् पण्यं नेनेक्ति । अपां बिलमपिहितं यदासीत् । बिलं भरं भवति बिभर्ते-वृत्रं जघ्नवानपववार तद्वृत्रो वृणोतेर्वा वर्ततेर्वा वर्धतेर्वा । यद्वृणोत्तद्वृत्रस्य वृत्रत्वमिति विज्ञायते । यदवर्तत तद्वृत्रस्य वृत्रत्वमिति विज्ञायते । यदवर्धत तद्वृत्रस्य वृत्रत्वमिति विज्ञायते ’ (निरु. २. १७) इति ॥ दासपत्नीः । ‘ दसु उपक्षये ’ । दासयतीति दासो वृत्रः । पचाद्यच् । ‘चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । दासः पतिर्यासाम् । ‘ विभाषा सपूर्वस्य ’ (पा. सू. ४. १. ३४) इति ङीप् ; तत्संनियोगेन इकारस्य नकारः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । दासस्य पालयिष्यः । ‘ पत्यावैश्वर्ये ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अहिगोपाः । ‘ गुप् रक्षणे ’ । गोपायतीति गोपाः । ‘ आयादय आर्धधातुके वा ’ (पा. सू. ३. १. ३१) इति आयप्रत्ययः । ततः क्तिप् । ‘अतो लोपः । ‘ वेरपृक्तलोपाद्विलोपो बलीयान् ’ इति पूर्व यकारलोपः (पा. सू. ६. १. ६६-६७) । न च ‘ अचः परस्मिन् ’ इति अतो लोपस्य स्थानिवत्त्वं ‘ न पदान्तद्विवचन ’ इति प्रतिषेधात् । अहिगोपा यासाम् । पूर्ववत् स्वरः । निरुद्धाः । ‘ रुधिर आवरणे ’ । ‘ झपस्तथोर्धोऽधः ’ (पा. सू. ८. २. ४०) इति निष्ठातकारस्य धकारः । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । जघन्वान् । हन्तेर्लिटः क्तुः । ‘ अभ्यासाच्च ’ (पा. सू. ७. ३. ५५) इति अभ्यासादुत्तरस्य हकारस्य कुत्वम् । क्रादिनियमप्राप्तस्य इटः ‘ विभाषा गमहन ’ (पा. सू. ७. २. ६८) इत्यादिना विकल्पविधानादभौवः । संहितायां नकारस्य रुवानुनासिकावुक्तौ ॥

अश्व्यो वारो अभवस्तर्दिन्द्र सूके यत्त्वा प्रत्यहन्देव एकः ।

अजयो गा अजयः शूर सोममवासृजः सर्तवे सप्त सिन्धून् ॥ १२ ॥

अश्व्यः । वारः । अभवः । तत् । इन्द्र । सूके । यत् । त्वा । प्रतिऽअहन् । देवः । एकः ।

अजयः । गाः । अजयः । शूर । सोमम् । अव । असृजः । सर्तवे । सप्त । सिन्धून् ॥ १२ ॥

‘सूके वज्रे । ‘ सूकः वृकः ’ (नि. २. २०. ६) इति वज्रनामसु पठितावात् । ‘देवः दीप्यमानः सर्वयुधकुशलः ‘एकः अद्वितीयः वृत्रः ‘यत् यदा ‘त्वा त्वां ‘प्रत्यहन् प्रतिकूलत्वेन प्रहृतवान् ‘तत् तदानीं त्वम् ‘अश्व्यो वारः अश्वसंबन्धी बालः ‘अभवः । यथाश्वस्य बालोऽनायासेन मक्षिकादी-
जिवारयति तद्वन् वृत्रमगणयित्वा निराकृतवानित्यर्थः । किं च ‘गाः पणिनापहृताः त्वम् ‘अजयः जितवान् । हे ‘शूर शौर्ययुक्त ‘इन्द्र ‘सोमम् ‘अजयः जितवान् । तथा च तैत्तिरीयाः—‘त्वष्टा हस्तपुत्रः’

इत्यस्मिन्नुपाख्याने समामनगिति—‘ स यज्ञवेशसं कृत्वा प्रासहा सोममपिबत् ’ (तै. सं. २. ४. १२. १) इति । ‘सप्त सन्धिन्’ ‘इमं मे गङ्गे’ (क्र. सं. १०. ७५. ५) इत्यस्यासृष्याज्ञाता गङ्गायाः सप्तसंख्याका नदीः ‘सर्तवे सर्तुं प्रवाहरूपेण गन्तुम्’ ‘अवासृजः त्यक्तवान्’ वृत्रकृतं प्रवाहनिरोधं निराकृतवानित्यर्थः ॥ अभ्यः । अभ्ये भवः । ‘भवे छन्दसि’ इति यत् । ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । वारयति दंशमशकानिति वारः । पचाद्यच् । कपिलकाक्षिवात् लात्वविकल्पः (पा. म. ८. २. १८) । वृषाक्षिवादाद्युदात्तत्वम् । प्रत्यहन् । ‘यद्वृत्ताक्षित्यम्’ इति निघातप्रतिषेधः । ‘तिङ्गि चोदात्तवति’ इति गतेरनुदात्तत्वम् । अजयः । गाः इत्यस्य वाक्यान्तरगतत्वात् तदपेक्षयास्य ‘तिङ्गितिकः’ इति निघातो न भवति, ‘समानवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः’ (पा. सू. ८. १. १८. ५) इति वचनात् । सर्तवे । ‘तुमर्थे सेसेन्’ इति तवेन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

नास्मै विद्युन्न तन्यतुः सिषेध न यां मिहमकिरद्भ्रादुनिं च ।

इन्द्रश्च यद्युधाते अहिश्चोतापरीभ्यो मघवा वि जिग्ये ॥ १३ ॥

न । अस्मै । विद्युत् । न । तन्यतुः । सिषेध । न । याम् । मिहम् । अकिरत् । ह्रादुनिम् । च ।
इन्द्रः । च । यत् । युधुधाते इति । अहिः । च । उत । अपरीभ्यः । मघवा । वि । जिग्ये ॥ १३ ॥

इन्द्रं निषेद्धं वृत्रो यान् विद्युदादीन् मायया निर्मितवान् ते सर्वेऽप्येनं निषेद्धमशक्ताः । सोऽयमर्थोऽनेन मन्त्रेणोच्यते । ‘अस्मै इन्द्रार्थं निर्मिता विद्युत्’ ‘न’ ‘सिषेध इन्द्रं न प्राप्नोत्’ तथा ‘तन्यतुः गर्जनं’ ‘यां’ ‘मिहं सेचनं’ ‘यां’ वृष्टिम् ‘अकिरत्’ वृत्रो विक्षिप्तवान् सापि वृष्टिः ‘न’ सिषेध । ‘ह्रादुनिं’ ‘च’ अशानिमपि यां वृत्रः प्रयुक्तवान् सापि न सिषेध । ‘इन्द्रश्च’ ‘अहिश्च’ इन्द्रवृत्रावुभावपि ‘यत्’ यदा ‘युधुधाते’ युद्धं कृतवन्तौ । तदानीं विद्युदादयो न प्राप्ता इति पूर्वत्रान्वयः । ‘उत’ अपि च ‘मघवा धनवानिन्द्रः’ ‘अपरीभ्यः’ ‘अपराभ्यः’ अन्यासामपि वृत्रनिर्मितानां मायानां सकाशात् ‘वि’ ‘जिग्ये’ विशेषेण जितवान् ॥ सिषेध । ‘पिधु गत्याम्’ । मिहम् । ‘मिह सेचने’ । मेहति सिञ्चतीति मिद् वृष्टिः । ‘किप् च’ इति किप् । अकिरत् । ‘कृ विक्षेपे’ । ‘तुदादिभ्यः शः’ । ‘ऋत इच्छातोः’ इति इत्वम् । अडागम उदात्तः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । युधुधाते । ‘युध संहारे’ । लिटि प्रत्ययस्वरः । जिग्ये । ‘सन्लिट्योर्जः’ (पा. सू. ७. ३. ५७) इति अभ्यासादुत्तरस्य जकारस्य कुश्वम् ॥

अहेर्यातारं कर्मपश्य इन्द्र हृदि यत्ते जघ्नुषो भीरगच्छत् ।

नव च यन्नवतिं च स्रवन्तीः श्येनो न भीतो अतरो रजांसि ॥ १४ ॥

अहेः । यातारम् । कम् । अपश्यः । इन्द्र । हृदि । यत् । ते । जघ्नुषः । भीः । अगच्छत् ।

नव । च । यत् । नवतिम् । च । स्रवन्तीः । श्येनः । न । भीतः । अतरः । रजांसि ॥ १४ ॥

हे ‘इन्द्र’ ‘जघ्नुषः’ वृत्रं हतवतः तव ‘हृदि’ चित्ते ‘यत्’ यदि ‘भीरगच्छत्’ न हतवानस्मीति बुद्ध्या भयं प्राप्नुयात् तर्हि ‘अहेः’ वृत्रस्य ‘यातारं’ हन्तारं ‘कर्मपश्यः’ त्वतोऽन्यं कं पुरुषं दृष्टवानसि ।

तादृशस्य पुरुषान्तरस्याभावात् मा भूत् तव भयमित्यर्थः । 'यत् यस्मात् कारणात् त्वं 'नव 'च 'नवति' 'च 'खवन्तीः एकोनशतसंख्याकाः प्रवहन्तीर्नदीः प्राप्य 'रजांसि तत्रत्यान्युदकानि 'अतरः तीर्णवानसि । तत्र दृष्टान्तः । 'श्येनो 'न । श्येननामको बलवान् पक्षीव दूरगमनात्तव भयमासीदिति गम्यते । तद्वयं मा भूदित्यभिप्रायः । तच्च दूरगमनं ब्राह्मणे समान्नातम्—' इन्द्रो वै वृत्रं हत्वा नासृषीति मन्यमानः पराः परावतोऽगच्छत् ' (ऐ. ब्रा. ३. १५) इति । तैत्तिरीयाश्रामनन्ति—' इन्द्रो वृत्रं हत्वा परां परावतमगच्छदपाराधमिति मन्यमानः ' (तै. सं. २. ५. ३. ६) इति ॥ हृदि । 'पहन्' इत्यादिना हृदयशब्दस्य हृदादेशः । 'उडिदम्' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । जघुषः । हन्तेलिटः कसुः । पष्ठयेकवचने 'वसोः संप्रसारणम्' इति संप्रसारणपरपूर्वत्वे । 'शासिवसिघसीनां च' इति पत्वम् । न च 'पत्वतुकोरसिद्धः' (पा. सू. ६. १. ८६) इत्येकादेशस्यासिद्धत्वात् पत्वं न प्राप्नुयादिति वाच्यं, 'संप्रसारणङीदमु प्रतिषेधो वक्तव्यः' (का. ६. १. ८६. १) इति असिद्धवद्भावस्य प्रतिषिद्धत्वात् । 'गमहन' इत्यादिना उपधालोपः । न च 'असिद्धवदत्रा भात्' इति संप्रसारणस्यासिद्धवद्भावः, भिन्नाश्रयत्वात् । संप्रसारणं हि पष्ठयेकवचने उपधालोपस्तु वसाविति भिन्नाश्रयत्वम् । खवन्तीः । 'सु गती' । 'शप्श्यनोर्नित्यम्' (पा. सू. ७. १. ८१) इति नुमागमः । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधानुक्तस्वरैणाद्युदात्तत्वम् । अतरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

इन्द्रो यातोऽवसितस्य राजा शर्मस्य च शृङ्गिणो वज्रबाहुः ।

सेदु राजा क्षयति चर्षणीनामुरान्न नेमिः परि ता बभूव ॥ १५ ॥

इन्द्रः । यातः । अवसितस्य । राजा । शर्मस्य । च । शृङ्गिणः । वज्रबाहुः ।

सः । इत् । ऊँ इति । राजा । क्षयति । चर्षणीनाम् । अरान् । न । नेमिः । परि । ता । बभूव ॥ १५ ॥

वज्रबाहुः इन्द्रः शत्रौ हते सति निःसपत्नो भूत्वा यातः गच्छतो जङ्गमस्य अवसितस्य एकत्रैव स्थितस्य स्थावरस्य शर्मस्य शान्तस्य शृङ्गराहित्येन प्रहरणादावप्रवृत्तस्याश्वगर्दभादेः शृङ्गिणः शृङ्गोपेतस्योप्रस्य महिषबलीवर्ददेश्य राजा अभूत् । सेदु स एवेन्द्रः चर्षणीनां मनुष्याणां राजा भूत्वा क्षयति निवसति । ता तानि पूर्वोक्तानि जङ्गमादीनि सर्वाणि परि बभूव व्याप्तवान् । तत्र दृष्टान्तः । अरान् न नेमिः । यथा रथचक्रस्य परितो वर्तमाना नेमिः अरान् नाभौ कीलितान् काष्ठविशेषान् व्याप्नोति तद्वत् ॥ यातः । 'या प्रापणे' । याति गच्छतीति यान् । लटः शतृ । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । सः । 'सोऽचि लोपे चेत्' इति संहितायां सोर्लोपः । ता । 'शोश्छन्दसि बहुलम्' इति शोर्लोपः । बभूव । भवतेर्लिटो णलि 'भवतेरः' (पा. सू. ७. ४. ७३) इति अभ्यामस्य अत्वम् । कृताकृतप्रसङ्गितया वुगागमस्य निश्चयवान् वृद्धेः पूर्वं वुगागमः । यद्वा । 'इन्धिभवतिभ्यां च' (पा. सू. १. २. ६) इति लिटः क्त्वात् वृद्धगभावः । न च 'असिद्धवदत्रा भात्' इति तस्यासिद्धत्वात् उवडादेशः ङङ्गीयः, 'वुस्युटानुवङ्ग्यणोः सिद्धौ भवतः' (पा. सू. ६. ४. २२. १४) इति तस्य सिद्धत्वात् । 'तिङ्ङितिङः' इति निघातः ॥ ३८ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थाश्रुतरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवन्दिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कभूपालसाम्राज्यधुरंधरेण

सायणामात्येन विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे ऋक्संहिताभाष्ये

प्रथमाष्टके द्वितीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमाहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

अथ तृतीयाध्याय आरभ्यते । 'त्वमग्ने प्रथमः' इति सप्तमानुवाके पञ्च सूक्तानि । तत्र 'एतायाम्' इति तृतीयं सूक्तं पञ्चदशर्चम् । 'ऋषिश्चान्यस्मात्' इति परिभाषया आङ्गिरसो हिरण्यस्तूप ऋषिः । अनुक्तत्वात् इन्द्रो देवता । त्रिष्टुप् छन्दः । 'एत' इत्यनुक्रमणिका । गोसववीवधयोर्निष्केवल्ये 'एतायाम्' इति सूक्तं विनियुक्तम् । तथा च सूत्रितम् 'अतिमूर्तिना यक्ष्यमाणः' इति खण्डे— 'गोसवीवधौ पशुकाम इन्द्र सोममेतायामेति मध्यंदिनः' (आश्व. श्रौ. ९. ८) इति ॥

एतायामोप गव्यन्त इन्द्रमस्माकं सु प्रमर्ति वावृधाति ।

अनामृणः कुविदादस्य रायो गवां केतं परमावर्जते नः ॥ १ ॥

आ । इत । अयाम् । उप । गव्यन्तः । इन्द्रम् । अस्माकम् । सु । प्रमर्तिम् । ववृधाति ।

अनामृणः । कुवित् । आत् । अस्य । रायः । गवाम् । केतम् । परम् । आवर्जते । नः ॥ १ ॥

देवाः परस्परमेवं कथयन्ति । हे देवाः 'गव्यन्तः' पणिनामकेनासुरेणापहृता अस्मदीया गाः प्राप्तुमिच्छन्तो यूयं 'एत' आगच्छत । युष्माभिः सहिता वयम् 'इन्द्रं' गवानयनक्षमम् 'उप' 'अयाम्' प्राप्नुवाम । स चेन्द्रः 'अनामृणः' हिंसकरहितः सन् 'अस्माकं' देवानां 'प्रमर्ति' गोलाभेन हर्षयित्वा प्रकृष्टां बुद्धिं 'सु' 'ववृधाति' सुष्ठु वर्धयति । 'आत्' अनन्तरं स इन्द्रः 'अस्य' 'रायः' धनस्य 'गवां' गोरूपस्य संबन्धि 'परं' 'केतं' उत्कृष्टं ज्ञानं 'नः' अस्माकं 'कुवित्' 'आवर्जते' अधिकं प्रापयति ॥ इत । 'इण्' गतौ । अदादित्वात् शपो लुक् । अयाम् । एतेर्लोडुत्तमबहुवचने 'आडुत्तमस्य' पिच्च' इति आडागमः । पिद्वद्भावात् सार्वधातुकलक्षणे गुणे अयादेशः । न च 'इणो यण्' (पा. सू. ६. ४. ८१) इति यणादेशः । 'मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन् बाधन्ते' (परिभा. ६०) इति वचनात् तस्य इयङादेशापवादत्वात् । अतः परत्वात् गुणेन यणादेशो बाध्यते । पिद्वद्भावात् प्रत्ययस्यानुदात्तत्वे धातुस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । गव्यन्तः । गा आत्मनः इच्छन्तः । 'सुप आत्मनः क्यच्' इति गोशब्दात् कर्मणः क्यच् । 'वान्तो यि प्रत्यये' (पा. सू. ६. १. ७९) इति अवादेशः । प्रत्ययान्तात् धातोर्लटः शतृ । तस्य अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । प्रमर्तिम् । मन्यतेः क्तिनि 'अनुदात्तोपदेशः' इत्यादिना अनुनासिकलोपः । 'तादी च' (पा. सू. ६. २. ५०) इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । ववृधाति । 'वृधु वृद्धौ' । लेटि आडागमः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः । संहितायामभ्यासस्य दीर्घश्छान्दसः । अनामृणः । 'मृण हिंसायाम्' । मृणन्ति हिंसन्तीति मृणाः । इगुपधलक्षणः कः । न सन्ति अमृणाः अस्य इति बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । अस्य रायः । 'अडिदम्' इत्युभयत्र विभक्तेरुदात्तत्वम् । गवाम् । 'सावेकाचः' इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तस्य 'न गोश्वन्साववर्णः' इति प्रतिषेधः । केतम् । 'कित ज्ञाने' । घञन्त आद्युदात्तः । आवर्जते । 'वृजी वर्जने' । अदादित्वात् शपो लुकि प्राप्ते 'बहुलं छन्दसि' इति तदभावः । शपः पित्त्वादनु-

दात्तत्त्वम् । तिङ्श्च लसार्कधातुकात्वेन धातुस्वरः । ' तिङि चोदात्तवति ' (पा. सू. ८. १. ७१) इति गतेरनुदात्तत्त्वम् । कुविष्णोगात् ' निपातैर्येषादिहन्तः ' (पा. सू. ८. १. ३०) इत्यादिना निपातप्रतिषेधः ॥

उपेदहं धनदामप्रतीतं जुष्टां न श्येनो वसतिं पतामि ।

इन्द्रं नमस्यन् उपमेभिः अकैः स्तोतृभ्यो हव्यो अस्ति यामन् ॥ २ ॥

उप । इत् । अहम् । धनऽदाम् । अप्रतिऽइतम् । जुष्टाम् । न । श्येनः । वसतिम् । पतामि ।

इन्द्रम् । नमस्यन् । उपऽमेभिः । अकैः । यः । स्तोतृऽभ्यः । हव्यः । अस्ति । यामन् ॥ २ ॥

यः इन्द्रः स्तोतृभ्यः स्तोतृणामनुष्ठातृणामनुग्रहार्थं यामन् तदीयशत्रुभिः सह प्रवृत्ते युद्धे हव्यः अस्ति तैराह्लातव्यो भवति तम् इन्द्रम् अहम् अनुष्ठाता उपेतुं पतामि उपाप्नोम्येव । किं कुर्वन् । उपमेभिः उपमानस्थानीयैरुत्तमैः अकैः स्तोत्रैः सह नमस्यन् पूजयन् । कीदृशमिन्द्रम् । धनदां धनप्रदम् अप्रतीतम् अप्रतिगतं बलिभिरतिरस्कृतमित्यर्थः । इन्द्रप्राप्तौ दृष्टान्तः । जुष्टां पूर्वैः सेवितां वसतिं स्वकीयनीडरूपां निवासभूमिं श्येनः न । यथा श्येननामको वेगवान् पक्षी स्वकीय-स्थानं प्रति आदरेण धावति तद्वत् अहम् इन्द्रं त्वरया प्राप्नोमि ॥ धनदाम् । धनं ददातीति धनदाः । ' आतो मनिन् ' इत्यादिना विच् । अप्रतीतम् शत्रुभिर्न प्रतिगतम् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जुष्टाम् । ' जुपी प्रीतिसेवनयोः ' । ' श्रीदितो निष्ठायाम् ' (पा. सू. ७. २. १४) इति इदप्रतिषेधः । ' नित्यं मन्त्रे ' (पा. सू. ६. १. २१०) इत्याद्युदात्तत्वम् । पतामि । लेटि आडागमः । नमस्यन् । नमस्शब्दात् पूजार्थं ' नमोवरिवः ' (पा. सू. ३. १. १९) इति क्यच् । प्रत्ययस्वरः । अदुपदेशात् लसार्कधातुकानुदात्तस्य एकादेशस्वरेणोदात्तत्वम् । उपमीयन्तै एभिरित्युपमाः । ' माङ् माने ' । ' घञर्थे कविधानम् ' (पा. सू. ३. ३. ५८. ४) इति कः । ' बहुलं छन्दसि ' इति भिस् ऐसादेशा-भावः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । हव्यः । द्वेजो ' बहुलं छन्दसि ' इति संप्रसारणम् । ' अचो यत् ' इति यत् । गुणः । ' धातोस्तन्निमित्तस्यैव ' (पा. सू. १. १. ८०) इति अवादेशः । ' यतोऽ-नावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । यामन् । ' या प्रापणे ' । मनिनो निष्वादाद्युदात्तत्वम् । ' सुपां सुलङ्क् ' इति सप्तम्या लुक् ॥

नि सर्वसेन इषुधीरसक्त समर्यो गा अजति यस्य वष्टि ।

चोष्क्यमाण इन्द्र भूरि वामं मा पणिर्भूरस्मदधि प्रवृद्ध ॥ ३ ॥

नि । सर्वऽसेनः । इषुऽधीन् । असक्त । सम । अर्यः । गाः । अजति । यस्य । वष्टि ।

चोष्क्यमाणः । इन्द्र । भूरि । वामम् । मा । पणिः । भूः । अस्मत् । अधि । प्रवृद्ध ॥ ३ ॥

सर्वसेनः कृत्स्नसेनायुक्तः इषुधीम् बाणानामाधारभूतान् निषङ्गान् वि असक्त भित्तो पृष्ठभागे संयोजितवान् । अर्यः स्वामिरूप इन्द्रः यस्य देवस्य वष्टि असुरेणापहृता गाः प्रदातुं कामयते तस्य देवस्य गृहे ताः गाः सप्तम् अजति सम्यक् प्रापवति । हे प्रवृद्ध प्रवृद्धवृद्धिस्तुक् इन्द्र

√भूरि √भारं प्रभृतं गौर्यं धनं √चोष्कृतमाणः अस्मभ्यं प्रयच्छन् √अस्मदधि अस्मासु √पणिः √मा
 √भूः व्यवहारी मा भूयाः । गवां मूल्यं मा याचस्वेत्यर्थः ॥ सर्वसेनः । इनेन सह वर्तते इति सेना ।
 'बोपसजैनस्य' (पा. सू. ६. ३. ८२) इति सभावः । सर्वा सरणशीला सेना यस्येति बहुव्रीहौ पूर्व-
 पदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'प्रत्ययलक्षणेनाप्ययं स्वर दृष्यते' (का. ६. १. १९१) इति वचनात् प्रत्यय-
 लक्षणेन 'सर्वस्य सुपि' (पा. सू. ६. १. १९१) इति सर्वशब्द आद्युदात्तः । इषुधीन् । इषव एषु
 षीयन्ते इति इषुभ्यः । 'कर्मण्यधिकरणे च' (पा. सू. ३. ३. ९३) इति किप्रत्ययः । संहितायां 'दीर्घा-
 ददि' इत्यादिना नकारस्य स्वरम् । 'अत्रानुनासिकः पूर्वस्य तु वा' (पा. सू. ८. ३. २) इति पूर्व-
 स्वरोऽनुनासिकः । असक्त । 'पच समवाये' । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । अर्यः । 'अर्यः
 स्वाभिवैश्ययोः' (पा. सू. ३. १. १०३) इति यप्रत्ययान्तो निपातितः । 'अर्यस्य स्वाम्याख्या चेत्'
 (फि. सू. १७) इत्यन्तोदात्तत्वम् । अजति । 'अज गतिक्षेपणयोः' । वष्टि । 'वश कान्तौ' । अदादि-
 त्वात् शपो लुक् । ब्रश्चादिष्वेष्ट्वम् । चोष्कृतमाणः । 'स्कुञ् आप्रवणे' । 'धातोरेकाचः' इति यङ् ।
 अकृत्सार्वधातुकयोर्दीर्घः । द्विवचने 'शर्पूर्वाः खयः' (पा. सू. ७. ४. ६१) इति ककारः शिष्यते सकारो
 लुङ्यते । 'कुहोश्चुः' (पा. सू. ७. ४. ६२) इति चुत्वे 'गुणो यङ्लुकोः' (पा. सू. ७. ४. ८२)
 इति गुणः । सुषामादिवात् ण्वम् । यङन्तात् लटः शानच् । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातु-
 स्वरः । भूः । 'गातिस्था' इति सिचो लुक् ॥

वधीर्हि दस्युं धनिनं धनेन एकश्चरन्नुपशाकेभिःरिन्द्र ।

धनोरधि विषुणक्ते व्यायन्नयज्वानः सनकाः प्रेतिमीयुः ॥ ४ ॥

वधीः । हि । दस्युम् । धनिनम् । धनेन । एकः । चरन् । उपशाकेभिः । इन्द्र ।

धनोः । अधि । विषुणक् । ते । वि । आयन् । अयज्वानः । सनकाः । प्रइतिम् । ईयुः ॥ ४ ॥

हे इन्द्र धनिनं बहुधनोपेतं दस्युं चोरं वृत्रं धनेन कठिनेन वज्रेण वधीर्हि त्वं हतवान् खलु ।
 धनिनं वाजसनेधिनोऽपि स्पष्टमामनन्ति— 'वृत्रस्यान्तः सर्वे देवाः सर्वाश्च विद्याः सर्वाणि हवींषि
 चासन्' इति । उपशाकेभिः समीपवर्तिभिः शक्तियुक्तैर्मरुद्भिः सहितो भूत्वा
 एकश्चरन् । प्रहर्तुं स्वयमेक एव गच्छन् । यद्यपि मरुतः समीपे वर्तन्ते तथापि ते प्रोत्साहयन्त्येव
 न तु वृत्रं प्रहरन्ति । प्रहर्ता तु स्वयमेक एव । तथा च ब्राह्मणे समाम्नातं— 'मरुतो हैनं नाजहुः प्रहर
 भगवो वीरयस्वेत्येवैनमेतां वाचं वदन्त उपातिष्ठन्त' (ऐ. ब्रा. ३. २०) इति । धनोरधि इन्द्र-
 संबन्धिनो धनुष उपरि विषुणक् विविधं नाशमुद्दिश्य यद्वा विष्वक् सर्वतः । ते वृत्रानुचराः न्यायन्
 विविधमागच्छन् । आगत्य च अयज्वानः यज्वविरोधिनः सन्तः सनकाः एतन्नामका वृत्रानुचराः
 प्रेतिमीयुः मरणं प्राप्ताः ॥ वधीः । 'हन हिंसागत्योः' । 'लुङि च' (पा. सू. २. ४. ४३) इति
 वधादेशः । स च अदन्तः । तस्य 'आतो लोपः' इति लोपे सति स्थानिवज्रावात् 'अतो हलादेः'
 (पा. सू. ७. २. ७) इति वृद्धयभावः । 'इट ईटि' (पा. सू. ८. २. २८) इति सिचो लोपः ।
 आगमाद्युदात्तत्वे धात्वकारस्योदात्तत्वम् । धनेनैकः । 'ईषा अक्षादिषु च्छन्दसि प्रकृतिभावमात्रं
 वक्ष्यम्' (पा. सू. ६. १. १२७. २) इति संहितायां प्रकृतिभावः । अनुनासिकश्छान्दसः ।

उपशाकेभिः । उपशक्तं कुर्वन्तीति उपशाकाः । 'शक्नु शक्तौ' । अस्मात् हेतुमण्यन्तात् पचाद्यच् । थाथादिस्वरेणोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । विषुणक् । विषुपूर्वात् नञोः संपदादिलक्षणः क्तिप् । 'नशेर्वा' (पा. सू. ८. २. ६३) इति कुत्वम् । यद्वा । विषुपूर्वस्य अञ्जतेर्नुङागमः । सनका इत्यसुराणां नाम । 'पणु दाने' । सन्वन्ति ददतीति सना दातारः । पचाद्यच् । सनान् कायन्ति शब्दयन्तीति सनकाः । 'आतोऽनुपसर्गे कः' । 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । प्रेतिम् । 'तादौ च निति' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । ईयुः । एतेः उडिपरत्वात् 'इणो यण्' इति यणादेशे 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवद्भावात् इकारस्य द्विर्वचनम् । 'दीर्घ इणः किति' (पा. सू. ७. ४. ६९) इत्यभ्यासस्य दीर्घत्वम् ॥

परां चिच्छीर्षां ववृजुस्त इन्द्रायज्वानो यज्वभिः स्पर्धमानाः ।

प्र यद्विवो हरिवः स्थातरुग्र निरव्रतां अधमो रोदस्योः ॥ ५ ॥

परां । चित् शीर्षां । ववृजुः । ते । इन्द्र । अयज्वानः । यज्वभिः । स्पर्धमानाः ।

प्र । यत् । दिवः । हरिऽवः । स्थातः । उग्र । निः । अव्रतान् । अधमः । रोदस्योः ॥ ५ ॥

हे 'इन्द्र' ते वृत्रानुचराः 'शीर्षां' स्वकीयानि शिरांसि 'परा' चित् पराङ्मुखान्येव कृत्वा 'ववृजुः' गतवन्तः । कीदृशास्ते । 'अयज्वानः' स्वयं यागरहिताः प्रत्युत 'यज्वभिः' यागानुष्ठानृभिः सह 'स्पर्धमानाः' । हे 'हरिवः' हरिनामकाश्च्युक्तः 'स्थातः' स्थितियुक्त युद्धे पलायनरहित 'उग्र' शौर्ययुक्तेन्द्र 'यत्' यदा 'दिवः' अन्तरिक्षान् 'रोदस्योः' द्यावापृथिव्योः सकृश्चाञ्च 'अव्रतान्' व्रतरहितान् वृत्रानुचरान् 'निः' प्र 'अधमः' निःशेषेण धमनं कृतवानसि तदानीं त्वदीयमुखवायुना नृणां सन्तो ववृजुरिति पूर्व-
त्रान्वयः ॥ शीर्षां । 'शोभन्तसि बहुलम्' (पा. सू. ६. १. ७०) इति शैर्लोपः । ववृजुः । 'वृजी वर्जने' । 'असंयोगाद्भिट् कित्' (पा. सू. १. २. ५) इति कित्त्वाद्गुणाभावः । अयज्वानः । यजतेः 'सुयजोर्बुनिप्' (पा. सू. ३. २. १०३) इति भूते ङुनिष्प्रत्ययस्य पित्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । नञ्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दिवः । 'ऊडिदम्' इति विभक्ते-
रुदात्तत्वम् । हरिवः । हरी अस्य म् इति हरिवान् । 'छन्दसीरः' इति मतुपो वत्वम् । संबुद्धौ 'मनुवतोः' इति रुत्वम् । अव्रतान् । बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । 'दीर्घादिति' इति संहितायां नकारस्य रुत्वम् । 'आतोऽटि नित्यम्' इति सानुनासिक आकारः । अधमः । 'ध्मा शब्दाग्निसंयोगयोः' । लङि सिपि शपि 'पाष्ठा' इत्यादिना धमादेशः ॥ ॥ १ ॥

अयुयुत्सन्ननवद्यस्य सेनामयातयन्त क्षितयो नवग्वाः ।

वृषायुधो न वध्रयो निरष्टाः प्रवद्विरिन्द्राक्षितयन्त आयन् ॥ ६ ॥

अयुयुत्सन् । अनवद्यस्य । सेनाम् । अयातयन्त । क्षितयः । नवऽग्वाः ।

वृषायुधः । न । वध्रयः । निऽअष्टाः । प्रवत्ऽभिः । इन्द्रात् । चितयन्तः । आयन् ॥ ६ ॥

१अनवद्यस्य गर्हणीयदोपरहितस्येन्द्रस्य १सेनां प्रति १अयुयुत्सन् वृत्रस्यानुचरा योद्धुमैच्छन् । तदानीं १नवग्वाः नवनीयगतयः १स्तोतव्यचरित्राः । यद्वा । अङ्गिरसां सत्रमासीनानां मध्ये ये नवभिर्मासैरवाप्तफला उत्थितास्तेषां नवग्वा इति संज्ञा । 'नवग्वासः सुतसोमास इन्द्रम्' (ऋ.सं. ५. २९. १२) इत्यादिषु तथाभिहितवात् । १क्षितयः मनुष्या अङ्गिरःप्रभृतयः । 'क्षितयः कृष्टयः' (नि. २. ३. ६) इति तन्नामसु पाठात् । १अयातयन्त । युद्धार्थमिन्द्रं नानाविधैर्मन्त्रैः प्रोत्साहितवन्तः । इन्द्रे योद्धुं गते सति १निरष्टाः तेनेन्द्रेण निराकृता वृत्रानुचराः १चितयन्तः स्वकीयामशक्तिं ज्ञापयन्तः १इन्द्रात् इन्द्रस्य सकाशात् १प्रवद्भिः प्रवणैः पलायितुं १सुवर्कैर्मार्गैः १आयन् दूरे गतवन्तः । तत्र दृष्टान्तः । १वृषायुधः वृषेण सेचनसमर्थेन पुंस्त्वयुक्तेन शूरेण सह युद्धं कुर्वन्तः १वध्रयः १न नपुंसकाः इव । 'निसर्गपण्डो वध्रिश्च' इत्यादिस्मृतिपुं प्रयोगात् १ । ते यथा प्रवलेन दूरे निराकृता भवन्ति तद्वत् ॥ अयुयुत्सन् । 'युध संप्रहारे' । सनि 'हलन्ताच्च' (पा. सू. १. २. १०) इति सनः कित्वाङ्गुणाभावः । 'एकाच उपदेशेऽनुदात्तात्' (पा. सू. ७. २. १०) इति इट्प्रतिषेधः । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । सेनाम् । इनेन सह वर्तन्ते इति सेना । 'वोपसर्जनस्य' इति सहशब्दस्य सभावः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अयातयन्त । 'यती प्रयत्ने' । 'हेतुमति च' इति णिच् । क्षितयः । 'क्षि निवासगत्योः' । क्षियन्ति गच्छन्तीति क्षितयो मनुष्याः । 'क्विच्कौ च संज्ञायाम्' इति क्तिच् । नवग्वाः । नवभिर्मासैर्गच्छन्तीति नवग्वाः । गमेः औणादिको द्वुप्रत्ययः । यद्वा । किपि 'गमः कौ' (पा. सू. ६. ४. ४०) इत्यनुनासिकलोपे 'ऊ च गमादीनामिति वक्तव्यम्' (पा. सू. ६. ४. ४०. २) इति अकारस्य ऊकारः । जसि 'ओः सुपि' (पा. सू. ६. ४. ८३) इति यणादेशः । दीर्घश्छान्दसः । वृषायुधः । 'किप् च' इति किप् । 'किप् च' इत्यत्र 'सोपपदेभ्यो निरूपपदेभ्यः' (का. ३. २. ७६) इत्युक्तत्वाद्वा वृषायुधः किप् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति पूर्वपदस्य संहितायां दीर्घः । निरष्टाः । 'अशू व्याप्तौ' । भावे निष्ठा । 'यस्य विभाषा' (पा. सू. ७. २. १५) इति इट्प्रतिषेधः । वध्रादिना पक्षे पुत्वम् । निम्ना च बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । निरस्ता इत्यत्र सकारस्य पक्षं छान्दसम् । तदानीम् अस्ता इत्येतत् कर्मणि निष्ठेति 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । प्रवद्भिः । 'वन पण संभक्तौ' । अस्मात् प्रपूर्वात् किप् । 'गमादीनामिति वक्तव्यम्' (पा. सू. ६. ४. ४०. १) इत्यनुनासिकलोपः । ततः तुक् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । चितयन्तः । 'चित्ती संज्ञाने' । अस्मान् प्यन्तात् लटः शप् । 'अनित्यमागमशासनम्' इति वचनात् लघूपधगुणाभावः ॥

त्वमेतान्मुदतो जक्षतश्चायोधयो रजस इन्द्र पारे ।

अवादहो दिव आ दस्युमुच्चा प्र सुन्वतः स्तुवतः शंसमावः ॥ ७ ॥

त्वम् । एतान् । रुदतः । जक्षतः । च । अयोधयः । रजसः । इन्द्र । पारे ।

अव । अदहः । दिवः । आ । दस्युम् । उच्चा । प्र । सुन्वतः । स्तुवतः । शंसम् । आवः ॥ ७ ॥

हे १इन्द्र १त्वं १रुदतः रोदनं कुर्वतः १जक्षतः भक्षणं हसनं वा कुर्वतः १च १एतान् द्विविधानपि वृत्रानुचरान् १रजसः १पारे अन्तरिक्षस्य परभागे । रजःशब्दोऽन्तरिक्षवाची, 'लोका रजांस्युच्यन्ते'

(निरु. ४. १९) इत्युक्तत्वात् । ^१अयोधयः युद्धमकरोः युद्धेन मारितवानित्यर्थः । ^२दस्युम् उपक्षयितारं^१ वृत्रं ^३दिवः ^४आ युलोकादानीय ^५उष्णा उत्कर्षेण ^६अवाद्दहः दग्धवानसि । वृत्रं सपरिवारं विनाश्य तत ऊर्ध्वं ^७सुन्वतः सोमाभिषवं कुर्वतः ^८स्तुवतः स्तोत्रं कुर्वतो यजमानस्य ^९शंसं स्तुतिं ^{१०}प्र ^{११}आवः प्रकर्षणं रक्षितवानसि ॥ रुदतः । ‘सर्विद् अश्रुविमोचने’ । लटः शतृ । अदादित्वात् शपो लुक् । प्रत्यय-स्वरेणान्तोदात्तत्वम् । ‘शतुरनुमः’ इति शस उदात्तत्वम् । जक्षतः । ‘जक्ष भक्षहसनयोः’ । पूर्ववत् शपो लुक् । ‘जक्षित्यादयः षट्’ (पा. सू. ६. १. ६) इति अभ्यस्तसंज्ञा । अतः ‘अभ्य-स्तानामादिः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । सुन्वतः । सुनोतेः शतरि ‘स्वादिभ्यः भुः’ । ‘हुभुवोः’ इत्यादिना यणादेशः । ‘शतुरनुमः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । स्तुवतः । ‘ष्टुत् स्तुतौ’ । अदादित्वात् शपो लुक् । उवडादेशः । पूर्ववत्स्वरः ॥

चक्राणासः परीणहं पृथिव्या हिरण्येन मणिना शुम्भमानाः ।

न हिन्वानासस्तितिरुस्त इन्द्रं परि स्पशो अदधात्सूर्येण ॥ ८ ॥

चक्राणासः । परिऽनहम् । पृथिव्याः । हिरण्येन । मणिना । शुम्भमानाः ।

न । हिन्वानासः । तितिरुः । ते । इन्द्रम् । परि । स्पशः । अदधात् । सूर्येण ॥ ८ ॥

ये वृत्रानुचराः ^१पृथिव्याः भूमेः ^२परीणहम् आच्छादनं सर्वतो व्याप्तिं ^३चक्राणासः कुर्वाणाः ^४हिरण्येन हिरण्ययुक्तेन ^५मणिना कण्ठबाह्वादिगतेन मण्याद्याभरणेन ^६शुम्भमानाः शोभमानाः ^७हिन्वानासः वर्धमानाः सन्तो वर्तन्ते ^८ते तथाविधा वृत्रानुचराः ^९इन्द्रं युद्धायोधन्तं^२ ^{१०}न ^{११}तितिरुः जेतुं न समर्था आसन् । तदानीं स इन्द्रः ^{१२}स्पशः बाधकान् वृत्रानुचरान् ^{१३}सूर्येण आदित्येन ^{१४}परि ^{१५}अदधात् परिहितान् व्यवहितानकरोत् । तथा च ब्राह्मणम्—‘आदित्यो ह्येवोद्यन् ब्रह्मस्ताद्रक्षांस्यपहन्ति’ (तै. सं. २. ६. ६. ३) इति ॥ चक्राणासः । करोतेः ‘छन्दसि लिट्’ इति वर्तमाने लिटः कानच् । ततोऽसुक् । ‘चितः’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । परीणहम् । परिणहनं परीणत् । परिपूर्वात् नष्टतेर्भावे क्विपि ‘नहिचृति’ (पा. सू. ६. ३. ११६) इत्यादिना पूर्वपदस्य दीर्घः । पृथिव्याः । ‘उदात्तयणः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । हिन्वानासः । ‘हि गतौ वृद्धौ च’ । ताच्छीलिकः चानश् । तितिरुः । तिरतिर्भावार्थः ॥

परि यदिन्द्र रोदसी उमे अबुभोजीर्महिना विश्वतः सीम् ।

अमन्यमानाँ अभि मन्यमानैर्निर्ब्रह्मभिरधमो दस्युमिन्द्र ॥ ९ ॥

परि । यत् । इन्द्र । रोदसी इति । उमे इति । अबुभोजीः । महिना । विश्वतः । सीम् ।

अमन्यमानान् । अभि । मन्यमानैः । निः । ब्रह्मऽभिः । अधमः । दस्युम् । इन्द्र ॥ ९ ॥

हे ^१इन्द्र ^२यत् यदा ^३रोदसी ^४उमे युलोकभूलोकावुभौ ^५महिना त्वदीयेन महिम्ना ^६विश्वतः ^७सीं सर्वतः परिगृह्य ^८परि ^९अबुभोजीः परितो भुक्तवानसि तदानीं त्वम् ^{१०}अमन्यमानान् मन्त्रार्थमनु-
ध्यातुमशक्तानपि^१ केवलप्राप्तकान् यजमानान् ^{१२}अभि ^{१३}मन्यमानैः अस्मदीया एते यजमाना रक्षणीया

इत्यभिमानं' कुर्वन्निः' । 'ब्रह्मभिः मन्त्रैः' इत्युं चोरं वृत्रादिरूपमसुरं । 'निः' । 'अधमः निःसारितवानसि । 'धमतिर्गतिकर्मा' (निरु. ६. २) इति यास्कः ॥ अनुभोजीः । 'भुज पालनाभ्यवहारयोः' । लङि सिपि ' बहुलं छन्दसि ' (पा. सू. २. ४. ७६) इति विकरणस्य भ्लुः । ' बहुलं छन्दसि ' (पा. सू. ७. ३. ९७) इति ईडागमः । अदुदात्तः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । महिना महिन्ना । महच्छब्दात् पृथ्वाविलक्षणो भावे इमजिच् । ' टेः ' इति टिलोपः । तृतीयैकवचने अलोपे सति उदात्तनिवृत्ति-स्वरेणोदात्तत्वम् । मलोपश्छान्दसः । अमन्यमानान् । मन्यन्ते जानन्तीति मन्यमानाः । ' मन ज्ञाने ' । ' दिवादिभ्यः श्यन् ' । श्यनो निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । संहितायां रुबानुनासिकाबुक्तौ ॥

न ये दिवः पृथिव्या अन्तर्मापुर्न मायाभिर्धनदां पर्यभूवन् ।

युजं वज्रं वृषभश्चक्र इन्द्रो नित्योतिषा तमसो गा अधुक्षत् ॥ १० ॥

न । ये । दिवः । पृथिव्याः । अन्तम् । आपुः । न । मायाभिः । धनऽदाम् । परिऽअभूवन् । युजम् । वज्रम् । वृषभः । चक्रे । इन्द्रः । निः । ज्योतिषा । तमसः । गाः । अधुक्षत् ॥ १० ॥

ये जलविशेषाः । दिवः शुलोकात् । पृथिव्याः । अन्तं भूमेः स्थानं । न आपुः न प्रासाः । मेघरूप-मापन्नेन वृत्रेण निरुद्धत्वात् । अत एव भूमिप्राप्त्यभावात् । धनदां धनप्रदां भूमिं । मायाभिः सस्योपका-रादिभिः कर्मभिः । न पर्यभूवन् परितो न व्यासाः । जलपानसस्याभिवृद्ध्याद्युपकारं न चक्रुस्त्वर्थः । तदानीमयम् । इन्द्रः मेघभेदनाय । वज्रं । युजं स्वहस्तयुक्तं । चक्रे । ततः । ज्योतिषा द्योतमानेन वृत्रेण । तमसः अन्धकाररूपान्मेघात् । गाः गमनशीलान्युदकानि । निः । अधुक्षत् निःशेषेण दुग्धवान् । मेघं भित्त्वा जलं वृष्टवानित्यर्थः ॥ दिवः । ' ऊडिदम् ' इति पठ्या उदात्तत्वम् । आपुः । ' आपू व्यासौ ' । लिटि उसि रूपम् । यद्वृत्तयोगादनिघातः । पर्यभूवन् । अत्रापि यच्छब्दस्यानुपप्लवात् निघाताभावः । युजम् । ' युजिर् योगे ' । ' ऋत्विक् ' इत्यादिना किन् । ' अनित्यमागमशासनम् ' इति वचनात् नुमभावः । अधुक्षत् । ' दुह प्रपूरणे ' । लुङि ' शल इगुपधादनिटः क्सः ' (पा. सू. ३. १. ४५) इति च्चैः क्सादेशः । ' दादेशोर्तोर्धः ' (पा. सू. ८. २. ३२) इति घत्वम् । ' एकाचो बहः ' (पा. सू. ८. २. ३७) इत्यादिना भ्भावः । संहितायां भ्भावाभावश्छान्दसः ॥ ॥ २ ॥

अनु स्वधामक्षरन्नापो अस्यावर्धत मध्य आ नाव्यानाम् ।

सध्रीचीनेन मनसा तमिन्द्र ओजिष्ठेन हन्मनाहन् अभि द्यून् ॥ ११ ॥

अनु । स्वधाम् । अक्षरन् । आपः । अस्य । अवर्धत । मध्ये । आ । नाव्यानाम् ।

सध्रीचीनेन । मनसा । तम् । इन्द्रः । ओजिष्ठेन । हन्मना । अहन् । अभि । द्यून् ॥ ११ ॥

आपः जलानि । अस्य इन्द्रस्य । स्वधाम् अक्षं व्रीह्यादिरूपमनुलक्ष्य । अक्षरन् मेघादृष्टा अभवन् । तदानीमयं वृत्रः । नाव्यानां नावा तरणयोग्यानां बह्वीनामपां । मध्ये । आ समन्तात् । अवर्धत वृद्धिं

प्राप्तः । प्रभूतजले वर्तमानोऽपि न ममार किंतु अभिवृद्ध एव । तदानीम् 'इन्द्रः' 'सप्रीचीनेन सह-
गच्छता' 'मनसा युक्तं' 'तं वृत्रम्' 'ओजिष्ठेन अतिबलयुक्तेन' 'हन्मना हननसाधनेन वज्रेण' 'अभि' 'द्युम्
कतिचिद्विसानभिलक्ष्य' 'अहन्' तेषु दिवसेषु हतवान् । जलमध्ये पतितस्यापि वृत्रस्य मनो यत्रेन्द्र-
स्तिष्ठति तत्रैव सह गच्छति तादृशमभिज्ञाय स' हतवानित्यर्थः ॥ अक्षरम् । 'क्षर संचलने' । नाव्यानाम्
नावा तार्याणाम् । 'नौवयोधर्मः' (पा. सू. ४. ४. ९१) इत्यादिना यत् । 'वान्तो यि प्रत्यये' (पा. सू.
६. १. ७९) इति आवादेशः । 'अनावः' (पा. सू. ६. १. २१३) इति पर्युदासात् 'तिस्वरितम्'
इति प्रत्ययस्वरितत्वम् । सप्रीचीनेन । सहावतीति सध्यङ् । 'सहस्य सप्तिः' (पा. सू. ६. ३. ९५)
इति सध्यादेशः । 'विभाषाञ्चरद्विस्त्रयाम्' (पा. सू. ५. ४. ८) इति स्वार्थे खप्रत्ययः । तस्य
'आयन्' इत्यादिना ईनादेशः । 'अचः' इति अकारलोपे 'चौ' इति दीर्घत्वम् । खादेशस्य
उपदेशिवद्भचनात् ईकार उदात्तः । ओजिष्ठेन । ओजोऽस्यास्तीति ओजस्वी । 'अस्मायामेधा'
(पा. सू. ५. २. १२१) इति विनिः । तत् आतिशायनिकः इष्टम् । 'विन्मतोलुक्' (पा. सू. ५.
३. ६५) इति विनो लुक् । 'ऐः' इति टिलोपः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । हन्मना । हन्यतेऽनेनेति
हन्म । 'अभ्येभ्योऽपि द्ययन्ते' इति दृशिप्रहणात् करणेऽपि मनिन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । तृतीयैकवचने
अलोपे प्राप्ते 'न संयोगाद्गमन्तात्' (पा. सू. ६. ४. १३७) इति प्रतिषेधः ॥

न्याविध्यदिलीबिशस्य दृक्हा वि शृङ्गिणमभिनच्छुण्मिन्द्रः ।

यावत्तरो मघवन्यावदोजो वज्रेण शत्रुमवधीः पृतन्युम् ॥ १२ ॥

नि । अविध्यत् । इलीबिशस्य । दृक्हा । वि । शृङ्गिणम् । अभिनत् । शुण्म । इन्द्रः ।

यावत् । तरः । मघवन् । यावत् । ओजः । वज्रेण । शत्रुम् । अवधीः । पृतन्युम् ॥ १२ ॥

'इलीबिशस्य' इलाया भूमेर्बिले शयानस्य वृत्रस्य संबन्धीनि । 'इलाबिलशयस्य' (निरु. ६. १९)
इति यास्कः । 'दृक्हा दृष्टितानि असुरेण निरुद्धानि प्रभूतान्युद्धानि' 'इन्द्रः' 'न्यविध्यत्' नितरां
विद्ववान् । यद्वा । दृक्हानि प्रबलानि सैन्यानि नितरां विद्ववान् । तत् ऊर्ध्वं 'शृङ्गिणं गोमहिषादि-
शृङ्गसमानैरायुधैरुपेतं' 'शुण्णं जगतः शोषकं वृत्रं' 'वि' 'अभिनत्' विविधं ताडितवान् । हे 'मघवन् धन-
युक्तेन्द्र तव' 'यावत्तरः यावान्' वेगोऽस्ति' 'यावदोजः यावद्बलमस्ति तेन सर्वेण युक्तस्त्वं' 'पृतन्युं
पृतनां युद्धमिच्छन्तं' 'शत्रुं वृत्रं' 'वज्रेण' 'अवधीः' हतवानसि ॥ अविध्यत् । 'व्यध ताडने' । इयनि
'ग्रहिज्या' इत्यादिना संप्रसारणम् । 'तिङ्ङितिङः' इति निघाते 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति
संहितायाम् अडागमस्य स्वरितत्वम् । इलीबिशस्य । पृषोदरादित्वात् अभिमतरूपस्वरसिद्धिः । दृक्हा ।
द्वेर्निष्ठायां 'दृढः स्थूलबलयोः' (पा. सू. ७. २. २०) इति निपात्यते । 'श्रेष्ठन्दसि बहुलम्'
इति शैलौषः । अभिनत् । 'भिर्द् विदारणे' । लङि 'रुधादिभ्यः भ्रम्' । 'इतश्च' (पा. सू.
३. ४. १००) इति इकारलोपे 'हल्ङ्ङाभ्यः' इति तिलोपः । शुण्म । 'शुप शोषणे' । शोषयतीति
शुण्म । 'तृपिशुधिरसिभ्यः' 'किच्च' (उ. सू. ३. ३९२) इति नप्रत्ययः । 'नि' इत्यनुबुक्ते-
राद्युदात्तत्वम् । अवधीः । 'लुङि च' (पा. सू. २. ४. ४३) इति हन्तेर्वाधादेशः । पृतन्युम् । पृतनाशब्दात्
क्यचि 'कम्यध्वरपृतनस्य' इति अन्यलोपः । 'क्याच्छन्दसि' इति उग्रप्रत्ययः ॥

अभि सिध्मो अजिगादस्य शत्रून्वि तिग्मेन वृषभेणा पुरोऽभेत् ।

सं वज्रेणासृजद्वृत्रमिन्द्रः प्र स्वां मतिमतिरच्छाशदानः ॥ १३ ॥

अभि । सिध्मः । अजिगात् । अस्य । शत्रून् । वि । तिग्मेन । वृषभेण । पुरः । अभेत् ।

सम् । वज्रेण । असृजत् । वृत्रम् । इन्द्रः । प्र । स्वाम् । मतिम् । अतिरत् । शाशदानः ॥ १३ ॥

अस्य इन्द्रस्य सिध्मः साधको वज्रः शत्रून् अभि इन्द्रवैरिणोऽभिलक्ष्य अजिगात् गतवान् । जिगातिर्गतिकर्मा । 'गाति जिगाति' (नि. २. १४. ११३) इति गतिकर्मसु पाठात् । स च इन्द्रः तिग्मेन तीक्ष्णेन वृषभेण श्रेष्ठेनायुधेन तेन वज्रेण पुरः वृत्रस्य पुराणि वि अभेत् विविधं भिन्नवान् । ततः सः इन्द्रः वज्रेण स्वकीयेन वृत्रं सम् असृजत् संयोजितवान् । संयोज्य च शाशदानः वृत्रं हिसन् स्वां मतिं स्वकीयां हर्षोपेतां बुद्धिं प्र अतिरत् प्रकर्षेण वर्धितवान् ॥ सिध्मः । 'पिधु संराद्धौ' । अस्मात् औणादिको मक् । किच्वादगुणः । प्रत्ययस्वरः । अजिगात् । 'गा स्तुतौ' । अत्र तु गत्यर्थः । जुहोत्यादित्वात् श्लुः । द्विभावे 'बहुलं छन्दसि' इत्यभ्यासस्य इत्वम् । तिग्मेन । 'युजिरुचित्तिजां कुश्च' (उ. सू. १. १४३) इति मक् । कुत्वम् । वृषभेण । 'ऋषिवृषिभ्यां कित्' (उ. सू. ३. ४०३) इत्यनेन अभच् । अभेत् । 'भिदिर् विदारणे' । भ्रमि प्राप्ते व्यत्ययेन शप् । तस्य 'बहुलं छन्दसि' इति लृक् । लघूपधगुणे 'हल्ङ्याभ्यः' इति लोपः । यद्वा । लुङि ल्लेल् । अतिरत् । प्रपूर्वस्तिरतिवर्धनार्थः । यद्वा । तरतेर्व्यत्ययेन शः । 'ऋत इद्धातोः' इति इत्वम् । शाशदानः । 'शङ् शान्ते' । अस्मात् यङन्तात् शानच् । तस्य 'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकत्वात् अतोलोपयलोपौ । सार्वधातुकत्वात् 'अभ्यस्तानामादिः' (पा. सू. ६. १. १८९) इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

आवः कुत्समिन्द्र यस्मिन्चाकन्प्रावो युध्यन्तं वृषभं दशद्युम् ।

शफच्युतो रेणुर्नक्षत द्यामुच्चैत्रेयो नृषाह्याय तस्थौ ॥ १४ ॥

आवः । कुत्सम् । इन्द्र । यस्मिन् । चाकन् । प्र । आवः । युध्यन्तम् । वृषभम् । दशद्युम् ।

शफच्युतः । रेणुः । नक्षत । द्याम् । उत् । श्वैत्रेयः । नृसह्याय । तस्थौ ॥ १४ ॥

हे इन्द्र कुत्सम् एतन्नामकं गोत्रप्रवर्तकमृषिम् आवः रक्षितवानसि । यस्मिन् कुत्से चाकन् स्तुतिं कामयमानो वर्तसे । तं कुत्समिति पूर्वत्रान्वयः । तथा दशद्युम् एतन्नामकं दशसु दिक्षु दीप्यमानमृषिं प्रावः प्रकर्षेण रक्षितवानसि । कीदृशम् । युध्यन्तं स्वकीयैः शत्रुभिः सह युद्धं कुर्वन्तं वृषभं गुणैः श्रेष्ठम् । शफच्युतः त्वदीयाभ्यस्य शफात् पतितः रेणुः धूलिः द्यां द्युलोकं नक्षत प्राप्नोति । श्वैत्रेयः श्वित्राख्याया योषितः पुत्रः पुरा शत्रुभयाजले मग्नः सन् त्वदनुग्रहात् नृसह्याय नृभिः पुरुषैः सोढव्याय उत् तस्थौ जलादुत्थितवान् ॥ चाकन् । 'चक तृप्तौ' । अस्मात् ण्यन्तात् शतृ । 'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकत्वात् णिलोपः शबभावश्च । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । यद्वा ।

‘ कसु कास्तौ ’ इत्यस्मात् यङ्लुगन्तात् लङि सिपि अभ्यासस्य नुगभावश्चान्दसः । ‘ दीर्घोऽकितः ’ इति दीर्घत्वम् । सिलोपे ‘ मो नो धातोः ’ (पा. सू. ८. २. ६४) इति मकारस्य नकारः । धातुस्वरः । यद्वत्तयोगादनिघातः । युध्यन्तम् । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । दशधुम् । दीव्यतेः प्रकाशार्थात् संपदादिलक्षणः क्तिप् । ‘ च्छोः श्रद्ध् ’ (पा. सू. ६. ४. १९) इति ऊर् । दशसु दिक्षु धूः यस्यासौ दशधुः । छान्दसं ह्रस्वत्वम् । यद्वा । शुशब्दः अहर्नामसु पठितः (नि. १. ९. २) । तेन प्रवृत्तिनिमित्तभूतः प्रकाशो लभ्यते । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शफच्युतः । शफेन च्युतः । ‘ तृतीया कर्मणि ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । नक्षत । ‘ नक्ष गतौ ’ । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । श्वेत्रेयः । श्वित्राया अपत्यम् । ‘ स्त्रीभ्यो ढक् ’ (पा. सू. ४. १. १२०) । नृसङ्गाय । ‘ शकिसहोश्च ’ (पा. सू. ३. १. ९९) इति कर्मणि यत् । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘ पूर्वपदात् ’ (पा. सू. ८. ३. १०६) इति परत्वम् । संहितायां दीर्घश्चान्दसः ॥

आवः शर्म वृषभं तुग्यासु क्षेत्रज्ञेषे मघवञ्छिद्यं गाम् ।

ज्योक् चिदत्र तस्थिवांसो अक्रञ्छत्रूयतामधरा वेदनाकः ॥ १५ ॥

आवः । शर्मम् । वृषभम् । तुग्यासु । क्षेत्रज्ञेषे । मघवन् । श्वित्र्यम् । गाम् ।

ज्योक् । चित् । अत्र । तस्थिवांसः । अक्रन् । शत्रुऽयताम् । अधरा । वेदना । अकरिर्त्यकः ॥ १५ ॥

हे ऽमघवन् धनवन्निद्र ऽश्वित्र्यं श्वित्रायाः पुत्रं पूर्वोक्तं पुरुषम् ऽआवः रक्षितवानसि । किमर्थम् । ऽक्षेत्रज्ञेषे शत्रुभिः सह युद्धवेलायां क्षेत्रप्राप्त्यर्थम् । कीदृशम् । ऽशर्मं स्वदीपपरिपालनेन चित्तव्याकुलतां परित्यज्य शान्तं ऽवृषभं गुणैः श्रेष्ठं ऽतुग्यासु ऽगां ज्ञलेषु गतं मग्नमित्यर्थः । ‘ तुग्या बुर्बुर्म ’ (नि. १. १२. २१) इति उदकनामसु पठितत्वात् । ऽअत्र अस्माभिः सह युद्धे ऽज्योक् ऽचित् चिरकालमपि ऽतस्थिवांसः अवस्थिताः सन्तः ऽअक्रन् ये वैरिणः शत्रुत्वमकुर्वन् । ऽशत्रूयतां शत्रूनात्मन इच्छतां तेषाम् ऽअधरा ऽवेदना निकृष्टानि दुःखानि त्वम् ऽअकः कुरु ॥ तुमशब्दोऽन्तरिक्षवचनः । तत्र भवास्तु-ग्रियाः । ‘ तुमादन् ’ (पा. सू. ४. ४. ११५) इति घन् । तस्य ह्यादेशः । इकारलोपश्चान्दसः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । क्षेत्रज्ञेषे । ‘ जेषृ णेषृ एषृ प्रेषृ गतौ ’ । अस्मात् संपदादिलक्षणः क्तिप् । क्षेत्रस्य जेद् क्षेत्रजेद् । समासान्तोदात्तत्वम् । ‘ अन्तोदात्तादुत्तरपदात् ’ (पा. सू. ६. १. ११९) इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । श्वित्र्यम् । श्वित्रायां भवः । ‘ भवे छन्दसि ’ इति यत् । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । तस्थिवांसः । तिष्ठतेः क्सुः । ‘ वस्वेकाजादसाम् ’ इति इडागमः । अक्रन् । करोतेर्लुङि ‘ मन्त्रे घस ’ इत्यादिना ज्ञेर्लुक् । शत्रूयताम् । शत्रूनात्मन इच्छन्तीति शत्रूयन्तः । ‘ सुप आत्मनः क्यच् ’ इति क्यच् । तदन्तात् शत्रु । तस्य लसार्वधातुकानुदात्तत्वे एकादेशस्वरणोदात्तत्वम् । तस्य च पूर्वत्रासिद्धत्वं नेप्यते (पा. सू. ८. २. ६. १) इत्युक्तात् शत्रन्तमन्तोदात्तत्वमिति ‘ शत्रुरनुमो नद्यजादी ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अधरा वेदना इत्युभयत्र ‘ शोश्छन्दसि बहुकम् ’ इति शैलोपः । अकः । करोतेर्लुङि ‘ मन्त्रे घस ’ इत्यादिना ज्ञेर्लुक् । गुणः ॥ ॥ ३ ॥

‘त्रिश्चिन्नो अद्य’ इति चतुर्थं सूक्तं द्वादशर्चम् । ‘ऋषिश्चान्यस्मादपेः’ इति परिभाषया आश्रितस्य हिरण्यस्तूप ऋषिः । अधिनौ देवता । ‘क त्री चक्रा’ इति नवमी ‘आ नो अश्विना’ इति द्वादशी च त्रिष्टुभौ । शिष्टाः त्रिष्टुबन्तपरिभाषया जगत्स्थः । ‘त्रिश्चिद्द्वादशाश्विनं नवम्यन्ये त्रिष्टुभौ’ इत्यनुक्रमणिका । प्रातरनुवाके आश्विने कृतौ जागते छन्दसि इदं सूक्तम् । ‘अथाश्विनः’ इति खण्डे सूत्रितं—‘त्रिश्चिन्नो अद्येले चावापृथिवी इति जागतम्’ (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति । आश्विने शब्देऽप्येतत् सूक्तं, ‘प्रातरनुवाकन्यायेन’ (आश्व. श्रौ. ६. ५) इत्यतिदिष्टत्वात् ॥

त्रिश्चिन्नो अद्या भवतं नवेदसा विभुर्वा याम उत रातिरश्विना ।

युवोर्हि यन्त्रं हिम्येव वाससोऽभ्यायंसेन्या भवतं मनीषिभिः ॥ १ ॥

भिः । चित् । नः । अद्य । भवतम् । नवेदसा । विभुः । वाम् । यामः । उत । रातिः । अश्विना

युवोः । हि । यन्त्रम् । हिम्याऽइव । वाससः । अभिऽआयंसेन्या । भवतम् । मनीषिभिः ॥ १ ॥

हे नवेदसा नवेदसा मेधाविनौ अश्विदेवौ । नवेदा इति मेधाविनाम्, ‘नवेदाः कविः मनीषी’ (भि. ३. १५. ९) इति तन्नामसु पठितत्वात् । तादृशौ युवां त्रिश्चित् त्रिवारमपि अद्य अस्मिन् कर्मणि नः अस्मदर्थं भवतम् आगतौ भवतम् । अत्र त्रिः इति वचनं सवनत्रयापेक्षम् आदरातिशयोक्तनार्थं वा । ‘त्रिषत्या हि देवाः’ (तै. ब्रा. ३. २. ३. ८) इति श्रुत्यन्तरात् । वामं युवयोः यामः गमनसाधनभूतो रथः विभुः व्यासः । उत अपि च रातिः दानं विभुरिति शेषः । युवोः युवयोरुभयोः यन्त्रं हि परस्परनियमरूपः संबन्धविर्दोषोऽस्ति खलु । तत्र दृष्टान्तः । वाससः सूर्यरश्म्याच्छादनयुक्तस्य वासरस्य हिम्येव हिमयुक्तया रात्र्येव । यथा रात्र्या सह दिवसस्य संबन्धः कदाचिदपि नापैति तद्वत् । युवामुभौ मनीषिभिः मेधाविभिर्कृत्विभिः । मनीषीति मेधाविनाम्, ‘मनीषी मन्धाता’ (नि. ३. १५. ११) इति तन्नामसु पठितत्वात् । अभ्यायंसेन्या अभितो नियन्तव्यौ अनुग्रहवशात् तदधीनौ भवतम् ॥ अद्य । ‘निपातस्य च’ इति संहितायां दीर्घः । नवेदसा । विपरीतं न वित्तः इति नवेदसौ । ‘विद ज्ञाने’ इत्यस्मात् औणादिकोऽसुन् । नञ्समासे ‘नञ्पाप्मात्’ इत्यादिना नकारस्य प्रकृतिभावः । ‘सुपां सुलुक्’ इति आकारः । आमन्त्रितनिघातः । यामः । यायते गम्यतेऽनेनेति यामो रथः । ‘अर्तिस्तु’ इत्यादिना मन् । निस्वादाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । ‘यम उपरमे’ इत्यस्मात् कर्मणि घञ् । वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । रातिः । ‘रा दाने’ इत्यस्मात् भावे क्तिन् । ‘मन्त्रे वृष’ इत्यादिना तस्योदात्तत्वम् । युवोः । ‘सुपां सुपो भवन्ति’ इति षष्ठीद्विवचनस्य षष्ठीद्विवचनादेशः । अत आदेशविषयात् ‘योऽचि’ (पा. सू. ७. २. ८९) इति यत्वं न भवति । ‘शेषे लोपः’ इति टिलोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । अन्यलोपपक्षे तु एकादेशस्वरेण । हिम्या इव । हिमेति रात्रिनाम्, ‘ऊधः पयः हिमा’ (नि. १. ७. २२) इति तन्नामसु पठितत्वात् । ‘हनेर्हि च’ (उ. सू. १. १४४) इति मक् । हन्ति पद्मानीति हिमम् । अर्शआद्यच् । हिमा रात्रिः । तत उत्तरस्य तृतीयैकवचनस्य ‘सुपां सुलुक्’ इति ङ्यादेशः । ततः टिलोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण तस्योदात्तत्वम् । वाससः । ‘वस आच्छादने’ । वासयति प्रकाशेनाच्छादयति इति अहर्वासः । अभ्यायंसेन्या । अभ्याहृ इत्युपसर्गाद्वयोपसृष्टात् ‘यम उपरमे’ इत्यस्मात् औणादिकः सेन्यप्रथयः । ‘सुपां सुलुक्’ इति आकारः ॥

त्रयः पवयो मधुवाहने रथे सोमस्य वेनामनु विश्व इद्विदुः ।

त्रयः स्कम्भासः स्कमितास आरभे त्रिर्नक्तं याथस्त्रिर्वश्विना दिवा ॥ २ ॥

त्रयः । पवयः । मधुवाहने । रथे । सोमस्य । वेनाम् । अनु । विश्वे । इत् । विदुः ।

त्रयः । स्कम्भासः । स्कमितासः । आरभे । त्रिः । नक्तम् । याथः । त्रिः । ऊँ इति । अश्विना । दिवा ॥ २ ॥

मधुवाहने मधुरद्रव्याणां नानाविधखाद्यादीनां वहनेन युक्तेऽश्विनोः संबन्धिनि रथे पवयः वज्रसमाना दृढाश्चक्रविशेषाः पत्रयः त्रिसंख्याकाः सन्ति । इत् इत्थं चक्रत्रयसद्भावप्रकारं विश्वे सर्वे देवाः सोमस्य चन्द्रस्य वेनां कमनीयां भार्यामभिलक्ष्य यात्रायां विदुः जानन्ति । यदा सोमस्य वेनया सह विवाहस्तदानीं नानाविधखाद्ययुक्तं चक्रत्रयोपेतं प्रौढं रथमारुह्य अश्विनौ गच्छत इति सर्वे देवा जानन्तीत्यर्थः । तस्य रथस्योपरि स्कम्भासः स्तम्भविशेषाः पत्रयः त्रिसंख्याकाः स्कमितासः स्थापिताः । किमर्थम् । आरभे आरब्धुम् अवलम्बितुम् । यदा रथस्वरया याति तदानीं पतनभीतिनिवृत्त्यर्थं हस्तालम्बनभूताः स्तम्भा इत्यर्थः । हे अश्विना युवां तादृशेन रथेन नक्तं रात्रौ त्रिः याथः त्रिवारं गच्छथः । तथा दिवा दिवसेऽपि त्रिः याथः । रात्रावहनि च रथमारुह्य पुनः पुनः क्रीडथ इत्यर्थः ॥ मधुवाहने । मधुवाह्यतेऽनेनेति मधुवाहनः । करणे ल्युट् । विदुः । वेत्तेर्लटि 'विदोलटो वा' इति श्लोः उसादेशः । स्कम्भासः । 'ष्टभि स्कभि गतिप्रतिबन्धे' । स्कम्भन्ते प्रतिबद्धा भवन्तीति स्कम्भाः । पचाद्यच् । स्कमितासः । स्कम्भुः सौत्रो धातुः । अस्मात् निष्ठायां 'यस्य विभाषा' इति इट्प्रतिषेधे प्राप्ते 'प्रसितस्कभित्' इत्यादिना इडागमो निपातितः । आरभे । 'रभ राभस्ये' । अस्मात् आङ्पूर्वात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

३

समाने अहन्त्रिर्वद्यगोहना त्रिद्य यज्ञं मधुना मिमिक्षतम् ।

त्रिर्वाजवतीरिषो अश्विना युवं दोषा अस्मभ्यमुषसश्च पिन्वतम् ॥ ३ ॥

समाने । अहन् । त्रिः । अवद्यगोहना । त्रिः । अद्य । यज्ञम् । मधुना । मिमिक्षतम् ।

त्रिः । वाजवतीः । रिषः । अश्विना । युवम् । दोषाः । अस्मभ्यम् । उषसः । च । पिन्वतम् ॥ ३ ॥

हे अश्विना अश्विनौ देवौ युवं युवामुभौ समाने अहन् एकस्मिन्ननुष्ठानदिने त्रिरवद्यगोहना त्रिवारमनुष्ठानगतानां दोषाणां संवरणकारिणौ भवतम् । अद्य अस्मिन् दिने यज्ञं यज्ञगतं हविः मधुना मधुररसेन त्रिः मिमिक्षतं त्रिवारं सिञ्चतम् । किं च दोषाः उपसश्च रात्रीर्विवसांश्च रात्रिषु दिवसेषु च नैरन्तर्येण वाजवतीः बलकारिणीः इषः अन्नानि अस्मभ्यं पिन्वतं सिञ्चतं प्रयच्छतमित्यर्थः ॥ अहन् । 'सुषां सुलुक्' इति सप्तम्या लुक् । अवद्यगोहना । 'गूह संवरणे' । अवद्यस्य गूहयितारं । नन्द्याङ्गिवात् ल्युः । 'ऊदुपधाया गोहः' (पा. सू. ६. ४. ८९) इति प्राप्तस्य उत्त्वस्य अभावश्छान्दसः । मिमिक्षतम् । 'मिह सेचने' । सनि 'एकाक्ष उपदेशोऽनुदात्तात्' इति इट्प्रतिषेधः ।

‘हलन्ताच्च’ इति सनः कित्वात् लघूपधगुणाभावः । द्विर्भावहलादिशेषौ । ढत्वकत्वपदानि । वाज-
वतीः । ‘उगितश्च’ इति ङीप् । पिन्वतम् । ‘पिवि मिवि णिवि सेचने’ । इदिच्वात् नुम् । कर्तरि
शाप् ॥

त्रिर्वर्तिर्यातं त्रिरनुव्रते जने त्रिः सुप्राव्ये त्रेधेव शिक्षतम् ।

त्रिर्नान्द्यं वहतमश्विना युवं त्रिः पृक्षो अस्मे अक्षरेव पिन्वतम् ॥ ४ ॥

त्रिः । वर्तिः । यातम् । त्रिः । अनुऽव्रते । जने । त्रिः । सुप्रऽअव्ये । त्रेधाऽइव । शिक्षतम् ।

त्रिः । नान्द्यम् । वहतम् । अश्विना । युवम् । त्रिः । पृक्षः । अस्मे इति । अक्षराऽइव । पिन्वतम् ॥ ४ ॥

हे ऽअश्विना ऽयुवं ऽत्रिर्वर्तिर्यातम् अरमदीयवर्तनसाधनं गृहं त्रिर्यातं त्रिवारं प्राप्नुतम् । तथा
ऽअनुव्रते अस्मदनुकूलव्यापारयुक्ते ऽजने ऽत्रिः यातं त्रिवारं तदनुग्रहाय गच्छतम् । ऽत्रिः ऽसुप्राव्ये
त्रिवारं सुष्ठु प्रकर्षेण भवद्भयां रक्षणीये प्रवर्तमानानस्मान् ऽत्रेधेव त्रिभिरेव प्रकारैः ऽशिक्षतम् । पुनः-
पुनरनुष्ठानमुपदेष्टव्यमित्यर्थः । नथा ऽनान्द्यं नन्दनीयं सतोपकरं पलं ऽत्रिः ऽवहतं प्रापयतम् । ऽअस्मे
अस्मासु ऽपृक्षः अन्नं ऽत्रिः ऽपिन्वतं त्रिवारं प्रयच्छतम् । तत्र दृष्टान्तः । ऽअक्षरेव । अक्षराण्युदकानि ।
‘अक्षरा स्रोतः नृसिः’ (नि. १.२. ३२) इति तन्नामसु पाठात् । तानि पठ्यन्त्यो यथा प्रयच्छति तद्वत् ॥
वर्तिः । वर्ततेऽत्रेति वर्तिर्गृहम् । ‘हृपिपिरुहिवृतिः’ (उ. सू. ४. ५५८) इत्यादिना इप्रत्ययः ।
‘सुपां सुलुक्’ इति द्वितीयैकवचनस्य सुआदेशः । सुप्राव्ये । उपसर्गद्वयोपसृष्टात् अवतेः कर्मणि ण्यत् ।
‘संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः’ इति वृद्धयभावः । ‘तिस्वरितम्’ इति स्वरितत्वम् । शिक्षतम् । ‘शिक्ष
विद्योपादाने’ । नान्द्यम् । ण्यदन्तः । पृक्षः । ‘पृची संपर्के’ । असुनि सुडागमः । अस्मे । ‘सुपां सुलुक्’ इति
शेआदेशः । अक्षरा इव । अभुवते व्याप्नुवन्तीति अक्षराण्युदकानि । औणादिकः कसरप्रत्ययः । शैर्लोपः ॥

त्रिर्नो रयिं वहतमश्विना युवं त्रिर्देवताता त्रिरुतावतं धियः ।

त्रिः सौभगत्वं त्रिरुत श्रवांसि नस्त्रिष्ठं वां सूरैर्दुहिता रुहद्रथम् ॥ ५ ॥

त्रिः । नः । रयिम् । वहतम् । अश्विना । युवम् । त्रिः । देवऽताता । त्रिः । उत । अवतम् । धियः ।

त्रिः । सौभगऽत्वम् । त्रिः । उत । श्रवांसि । नः । त्रिऽस्थम् । वाम् । सूरैर्दुहिता । आ । रुहत् । रथम् ॥ ५ ॥

हे ऽअश्विना ऽयुवं^१ ऽनः अस्मान् ऽरयिं धनं ऽत्रिः ऽवहतं त्रिवारं प्रापयतम् । ऽदेवताता देवतातो
देवैर्युक्ते कर्मणि ऽत्रिः त्रिवारमागच्छतमिति शेषः । ऽउत अपि च ऽधियः अस्मद्बुद्धीः ऽत्रिः त्रिवारं
रक्षतम् । ऽसौभगत्वं सौभाग्यं ऽत्रिः वहतमिति शेषः । ऽउत अपि च ऽश्रवांसि अन्नानि ऽनः अस्मभ्यं ऽत्रिः
वहतम् । ऽवां युवयोः संबन्धिनं ऽत्रिष्ठं चक्रत्रयेऽवस्थितं ऽरथं ऽसूरैर्सूर्यस्य ऽदुहिता पुत्री । ‘दुहिता
दुहिता दूरे हिता’ (निरु. ३. ४) इति यास्कः । सा आरूढवती ॥ देवताता । ‘सर्वदेवात्तातिल्’
(पा. सू. ४. ४. १४२) इति स्वार्थिकः तातिल्प्रत्ययः । तेन देवतातिशब्देन देवसंबन्धो यज्ञो लक्ष्यते ।

‘देवताता मखः’ (नि. ३. १७. १०) इति तन्नामसु पठित्वात् । ‘लिति’ इति प्रत्ययात्पूर्व-
स्योदात्तत्वम् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या ङादेशः । त्रिष्टम् । त्रिषु चक्रेषु तिष्ठतीति त्रिष्टः । ‘सुपि
स्थः’ (पा. सू. ३. २. ४) इति कः । ‘अम्बाम्ब’ (पा. सू. ८. ३. ९७) इत्यादिना सकारस्य
कत्वम् । सूरि । ‘पू प्रेरणे’ । ‘सुसूधागृधिभ्यः ऋन्’ (उ. सू. २. १८२) इति ऋन् । निस्वा-
दाद्युदात्तः । विभक्तिभ्यस्तयः । आ रहत् । ‘कृमृदृरुहिभ्यश्छन्दसि’ (पा. सू. ३. १. ५९) इति
छन्दः अङ्गादेशः ॥

त्रिर्नो अश्विना दिव्यानि भेषजा त्रिः पार्थिवानि त्रिरु दत्तमद्भ्यः ।

ओमानं शंयोर्ममकाय सूनवे त्रिधातु शर्म वहतं शुभस्पती ॥ ६ ॥

त्रिः । नः । अश्विना । दिव्यानि । भेषजा । त्रिः । पार्थिवानि । त्रिः । ऊँ इति । दत्तम् । अत्ऽद्भ्यः ।
ओमानम् । शम्ऽयोः । ममकाय । सूनवे । त्रिधातु । शर्म । वहतम् । शुभः । पती इति ॥ ६ ॥

हे अश्विना नः अस्मभ्यं दिव्यानि द्युलोकवर्तीनि भेषजा औषधानि त्रिः दत्तम् । तथा
पार्थिवानि पृथिव्यामुत्पन्नान्यौषधानि त्रिः दत्तम् । अद्भ्यः उ अन्तरिक्षसकाशादय्यौषधानि त्रिः
दत्तम् । आपः इत्यन्तरिक्षनाम, ‘आपः पृथिवी भूः’ (नि. १. ३. ८) इति तन्नामसु पाठात् ।
शंयोः एतन्नामकस्य बृहस्पतिपुत्रस्य । ‘ते शंयुं बार्हस्पत्यमभुवन्’ (तै. सं. २. ६. १०. १) इति
ब्राह्मणान्तरात् । तस्य संबन्धनम् ओमानं सुखविशेषं ममकाय सूनवे मदीयाय पुत्राय दत्तम् । हे
शुभस्पती शोभनस्थौषधजातस्य पालकौ युवां त्रिधातु वातपित्तश्लेष्मधातुत्रयशमनविषयं सुखं
वहतं प्रापयतम् ॥ दिव्यानि । दण्डाद्विवात् (पा. सू. ५. १. ६६) यप्रत्ययः । भेषजा । ‘भिषज्
चिकित्सायाम्’ । ‘पुंसि संज्ञायाम्’ इति घः । शंयोः । ‘द्वासु उपशमे’ । क्तिप् । शम् । ‘यु
अमिश्रणे’ । अस्मात् विच् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः । त्रिधातु । ‘सितनिगमिमसिसच्यविधाञ्कुशि-
भ्यस्तुन्’ (उ. सू. १. ६९) । अद्भ्यः । ‘ऊडिदम्’ इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । ओमानम् ।
अवतेः ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति मनिन् । ‘ज्वरस्वर’ इत्यादिना अकारवकारयोः ऊङ् । सार्व-
धातुकार्धधातुकलक्षणो गुणः । यदि ‘ज्वरस्वर’ इत्यत्र ‘अनुनासिके च’ (पा. सू. ६. ४. १९)
इति नानुवर्तते तर्हि पूर्वैर्नैव सूत्रेण वकारस्य ऊङादेशो भविष्यति । शुभस्पती । ‘शुभ दीप्तौ’ ।
संपदादिलक्षणः क्तिप् । ‘पष्ठ्याः पतिपुत्र’ इति संहितायां विसर्जनीयस्य सत्वम् । ‘सुबामन्त्रिते’
इति पराङ्गवद्भावात् पष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् ॥ ॥ ४ ॥

त्रिर्नो अश्विना यजता दिवेदिवे परि त्रिधातु पृथिवीर्मशायतम् ।

तिस्रो नासत्या रथ्या परावत आत्मेव वातः स्वसराणि गच्छतम् ॥ ७ ॥

त्रिः । नः । अश्विना । यजता । दिवेऽदिवे । परि । त्रिधातु । पृथिवीम् । अशायतम् ।

तिस्रः । नासत्या । रथ्या । पराऽवतः । आत्माऽईव । वातः । स्वसराणि । गच्छतम् ॥ ७ ॥

हे ऽअग्निना ऽदिवेदिवे प्रतिदिनम् । 'दिवेदिवे द्यविद्यवि' (नि. १. ९. ११) इति अह-
र्नामसु पठितत्वात् । ऽयजता यष्टव्यौ युवां ऽनः अस्मदीयां ऽपृथिवीं वेदिरूपां भूमिं ऽपरि सर्वतः प्राप्य
ऽत्रिधातु कक्ष्यात्रययुक्ते आस्तीर्णे बर्हिषि ऽत्रिः त्रिवारम् ऽअशायतं शयनं कुरुतम् । हे ऽरथ्या रथ्यौ
रथस्वामिनौ ऽतिस्रः त्रिसंख्याकाः ऐष्टिकपाशुकसौमिकरूपा वेदीः ऽगच्छतम् । 'तत्र दृष्टान्तः ।
ऽस्वसराणि शरीराणि ऽआत्मेव ऽवातः । यथा प्राणिनामात्मभूतः प्राणवायुस्तदीयानि शरीराणि गच्छति
तद्वत् ॥ यजता । यजतेः 'भृमृदशि' (उ. सू. ३. ३९०) इत्यादिना अतच् । 'चितः' इत्यन्तो-
दात्तत्वम् । त्रिधातु । त्रेधा धीयते निधीयते इति त्रिधातु । 'सितनिगमि' (उ. सू. १. ६९)
इत्यादिना धाजः तुन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्वेन तदेव शिष्यते । 'सुपां
सुलुक्' इति सप्तम्या लुक् । अशायतम् । अदादित्वात् शपो लुक् । अशयातामित्यस्य ह्रस्व-
दीर्घयोर्व्यत्यासः । नासत्या । सत्सु साधू सत्यौ । न सत्यौ असत्यौ । न असत्यौ नासत्यौ । 'सत्यावेव
नासत्यावित्यौर्णवाभः' (निरु. ६. १३) इति यास्कः । 'नभ्राण्णपात्' इत्यादिना नजः
प्रकृतिभावः । रथ्या । रथाहौ स्वामिनावित्यर्थः । 'छन्दसि च' (पा. सू. ५. १. ६७) इति
यप्रत्ययः । स्वसराणि । सरन्ति गच्छन्तीति सरा इन्द्रियाणि । स्वकीयाः सरा येषां शरीराणाम् ।
बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

त्रिरग्निना सिन्धुभिः सप्तमातृभिस्त्रय आहावास्त्रेधा हविष्कृतम् ।

तिस्रः पृथिवीरुपरि प्रवा दिवो नाकं रक्षेथे द्युभिरक्तुभिर्हितम् ॥ ८ ॥

त्रिः । अग्निना । सिन्धुऽभिः । सप्तमातृऽभिः । त्रयः । आहावाः । त्रेधा । हविः । कृतम् ।

तिस्रः । पृथिवीः । उपरि । प्रवा । दिवः । नाकम् । रक्षेथे इति । द्युऽभिः । अक्तुऽभिः । हितम् ॥ ८ ॥

हे ऽअग्निना ऽसप्तमातृभिः । 'इमं मे गङ्गे' (ऋ. सं. १०. ७५. ५) इत्यादिमन्त्रोक्ताः
सप्तसंख्याका गङ्गाद्या नद्यो मातर उत्पादिका येषां जलविशेषाणां ते सप्तमातरः । तैः ऽसिन्धुभिः
स्यन्दनस्वभावैर्जलैर्वसतीवरीनामभिः ऽत्रिः सोमाभिषवः कृत इति शेषः । तथा चान्यत्र ब्राह्मणे समा-
म्नातम्—'अष्टौ कृत्वोऽभिषुणोति एकादश कृत्वो द्वितीयं द्वादश कृत्वस्त्वृतीयम्' (तै. सं. ६. ४.
५. १-२) इति । ऽआहावाः यथोक्तजलयुक्तस्य सोमस्याधारभूताः कूपसदृशाः ऽत्रयः त्रिसंख्याका
द्रोणकलशाधवनीयपूतभृदाख्या निष्पन्ना इति शेषः । तेषु त्रिषु पात्रविशेषेषु ऽत्रेधा त्रिभिः प्रकारैः
सवनत्रयगतैः ऽहविष्कृतं सोमाख्यं हविः संपादितं द्रव्यं वर्तते इति शेषः । ऽतिस्रः ऽपृथिवीरुपरि
त्रिभ्यः पृथिव्यादिलोकेभ्य ऊर्ध्वं ऽप्रवा प्रवन्तौ गच्छन्तौ युवां ऽदिवो ऽनाकं द्युलोकसंबन्धिनमादित्यं
ऽरक्षेथे । कीदृशं नाकम् । ऽद्युभिः अहोभिः ऽअक्तुभिः रात्रिभिश्च ऽहितं स्थापितम् । अहनि सूर्यं उदेति
रात्रावस्तं गच्छतीत्येवमहोरात्राभ्यां सूर्यो व्यवस्थाप्यते इत्यर्थः ॥ सप्तमातृभिः । बहुव्रीहिस्वरः ।
आहावाः । 'निपानमाहावः' (पा. सू. ३. ३. ७४) इति आङ्पूर्वात् ह्ययतेः अप्रत्ययः संप्रसारणं
वृद्धिश्च निपातनात् । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । प्रवा । 'च्युङ् मुङ् गतौ' । प्रवृत्ते गच्छतः
इति प्रवौ । पचाद्यच् । 'सुपां सुलुक्' इति आकारः । नाकम् । न अस्मिन् अकम् अस्तीति नाकः ।
'नभ्राण्णपात्' इत्यादिना नजः प्रकृतिभावः । द्युभिः । 'उडिदम्' इत्यादिना प्राप्तस्य विभक्त्यु-
दात्तस्य 'दिवो झल' (पा. सू. ६. १. १८३) इति प्रतिषेधः ॥

१. ङ-इन्द्रियाणाम् ।

म्. ३३

क॑ः त्री च॒क्रा त्रि॒वृतो रथ॑स्य क॑ः त्रयो व॒न्धुरो ये स॒नीळाः ।

क॒दा यो॒गो वा॒जिनो रा॑स॒भस्य॒ येन॑ य॒ज्ञं ना॑स॒त्योप॒याथः ॥ ९ ॥

क॑ । त्री । च॒क्रा । त्रि॒वृतः । रथ॑स्य । क॑ । त्रयः । व॒न्धुरः । ये । स॒नीळाः ।

क॒दा । यो॒गः । वा॒जिनः । रा॑स॒भस्य । येन॑ । य॒ज्ञम् । ना॑स॒त्या । उ॒प॒याथः ॥ ९ ॥

हे नासत्यौ अश्विनौ ऽत्रिवृत्रः त्रिसंख्याकैरश्विभिरुपेतस्य भवदीयस्य ऽरथस्य ईषाद्वयं पूर्वभागे संयुज्यते^१ । सेयम् एका अश्विः । पृष्ठभागे वियुज्यते । तत्र कोणद्वयं संपद्यते । ईदृशस्य रथस्य संबन्धीनि ऽत्री ऽचक्रा त्रीणि चक्राणि ऽक । कुत्र स्थितानीत्यस्माभिर्न दृश्यते । ऽये काष्ठविशेषाः ऽसनीळाः । नीळं गृहसदृशं रथस्योपरि उपवेशस्थानम् । तेन सह वर्तन्ते इति सनीळाः । ते काष्ठविशेषाः ऽवन्धुरः नीडबन्धनाधारभूताः ऽत्रयः अक्षेण सहिते द्वे ईषे इत्येवं त्रिसंख्याकाः ऽक । कुत्र स्थिता इत्यस्माभिर्न ज्ञायते । ऽवाजिनः बलवतः ऽरासभस्य भवदीयाश्वस्थानीयस्य गर्दभस्य ऽयोगः रथे योजनं ऽकदा । कस्मिन् काले निष्पन्नम्^२ इत्यस्माभिर्न दृश्यते । ऽयेन चक्रत्रयनीडकाष्ठत्रयरासभयोजनसहितेन रथेन ऽयज्ञम् अस्मदीयं यागस्थानम् ऽउपयाथः युवां प्राप्नुथः । तादृशस्य रथस्येति पूर्वश्रान्वयः ॥ त्री चक्रा । उभयत्रापि ' श्लोचन्दसि बहुलम् ' इति श्लोपः । वन्धुरः । बन्धेः औणादिकः उरप्रत्ययः । वत्वं छान्दसम् । सनीळाः । ' वोपसर्जनस्य ' इति सभावः ॥

आ ना॑स॒त्या गच्छ॑तं ह॒यते॑ ह॒विर्मध्वः॑ पिब॑तं मधु॒पेभि॑रा॒सभिः॑ ।

यु॒वोर्हि॑ पूर्वे॑ स॒वितोष॑सो रथ॑मृताय॑ चि॒त्रं घृ॒तव॑न्त॒मिष्य॑ति ॥ १० ॥

आ । ना॑स॒त्या । गच्छ॑तम् । ह॒यते॑ । ह॒विः । मध्वः॑ । पि॒बत॑म् । म॒धु॒पेभिः॑ । आ॒सभिः॑ ।

यु॒वोः । हि॑ । पूर्वे॑म् । स॒विता । उ॒षसः॑ । रथ॑म् । ऋ॒ताय॑ । चि॒त्रम् । घृ॒तव॑न्तम् । इ॒ष्यति॑ ॥ १० ॥

हे नासत्यौ अश्विनौ इह कर्मणि ऽआ ऽगच्छतम् । अत्रास्माभिः ऽहविः ऽह्रयते । युवां च ऽमधुपेभिः मधुरद्रव्यपानयुक्तैः ऽआसभिः भवदीयैराश्वैः ऽमध्वः मधुरद्रव्याणि हवींषि ऽपिबतम् । ऽसविता सूर्यः ऽउषसः ऽपूर्वम् उपःकालापुरा युवयोरश्विनोः संबन्धिनं ऽरथम् ऽऋताय अरमयज्ञार्थम् ऽइष्यति ऽहि प्रेरयति खलु । कीदृशम् । ऽचित्रं पूर्वोक्तैश्चक्रत्रयादिभिः विचित्रं ऽघृतवन्तम् अक्षाञ्जनसाधनेन घृतेनोपेतम् ॥ गच्छतम् । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे शपः पिप्वादानुदात्तत्वम् । धातुस्वरः । अत्र गच्छतं पिबतं चेति चार्थप्रतीतिः ' चादिलोपे विभाषा ' इति प्रथमायाः तिङ्बिभक्तेः निघातप्रतिषेधः । ह्रयते । लसार्वधातुकानुदात्तत्वे यकः स्वरः । मध्वः । लिङ्गव्यत्ययः शसि यणादेशश्छान्दसः । मधुपेभिः । मधु पिबन्तीति मधुपानि^३ । ' आतोऽनुपसर्गे कः ' इति कप्रत्ययः । आसभिः । ' पदम् ' इत्यादिना आस्यशब्दस्य आसन्नादेशः । युवोः । ' युवोर्हि यन्त्रम् ' इत्यत्रोक्तम् । इष्यति । ' इष गतौ ' । श्विनो निष्त्वादाद्युदात्तत्वम् । ' हि च ' इति निघातप्रतिषेधः ॥

आ नासत्या त्रिभिरेकादशैरिह देवेभिर्यातिं मधुपेयमश्विना ।

प्रायुस्तारिष्टं नी रपांसि मृक्षतं सेधतं द्वेषो भवतं सचाभुवा ॥ ११ ॥

आ । नासत्या । त्रिऽभिः । एकादशैः । इह । देवेभिः । यातम् । मधुऽपेयम् । अश्विना ।

प्र । आयुः । तारिष्टम् । निः । रपांसि । मृक्षतम् । सेधतम् । द्वेषः । भवतम् । सचाभुवा ॥ ११ ॥

हे ऽनासत्या असत्येनानृतेन रहितौ ऽश्विना अश्विदेवौ युवां ऽत्रिभिरेकादशैः ' ये देवास्तौ दिव्येकादश स्थ ' (ऋ. सं. १. १३९. ११) इत्यादिमन्त्रप्रतिपादितैस्त्रिसंख्याकैः एकादशात्मकवर्ग-
त्रयगतैर्देवैः सह ऽमधुपेयं सोमात्मकं मधुरद्रव्यपानम्^१ अभिलक्ष्य ऽइह अस्मिन् देवयजनदेशे ऽआ ऽयातम्
आगच्छतम् । ऽआयुः अस्मदीयमायुष्यं ऽप्र ऽतारिष्टं प्रवर्धयतम् । ऽरपांसि अस्मदीयानि पापानि ऽनिः
ऽमृक्षतं निःशेषेण शोधयतम् । ऽद्वेषः द्वेषकर्तृन् ऽसेधतं प्रतिषेधतम् । ऽसचाभुवा अस्माभिः सहावस्थितौ
ऽभवतम् ॥ त्रिभिः । ' पट्त्रिचतुर्भ्यः^० ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । एकादशैः । एकादशानां पूरणैः ।
' तस्य पूरणे^० ' (पा. सू. ५. २. ४८) इति डट् । मधुपेयम् । ' पा पाने ' । ' अचो यत् ' इति
कर्मणि यत् । ' ईषति ' (पा. सू. ६. ४. ६५) इति आकारस्य ईकारादेशः । ' यतोऽनावः ' इत्या-
द्युदात्तत्वम् । मधु च तपेयमिति समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तारिष्टम् । ' तृ प्लवनतरणयोः ' ।
छान्दसे प्रार्थनायां लुङि च्लेः सिच् । इडागमः । ' वृत्तो वा ' (पा. सू. ७. २. ३८) इति प्रासस्य
इटो दीर्घस्य ' सिचि च परस्मैपदेषु ' (पा. सू. ७. २. ४०) इति प्रतिषेधः । ' बहुलं छन्दस्यमा-
ङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः । अत्र तारिष्टं मृक्षतं चेति चशब्दार्थप्रतीतेस्तस्य च अप्रयोगात् ' चादिलोपे
विभाषा ' इति निघातप्रतिषेधः । ' आदिः सिचोऽन्यतरस्याम् ' (पा. सू. ६. १. १८७) इत्या-
द्युदात्तत्वम् । मृक्षतम् । ' मृक्ष आमर्शने ' । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति लोट्थे लुङ् । ' शल इगुप-
धादनिटः क्सः ' (पा. सू. ३. १. ४५) इति क्सादेशः । ' एकाच उपदेशेऽनुदात्तात् ' इति इट्-
प्रतिषेधः । षत्वकुत्वे । पूर्ववत् अडभावः । सेधतम् । ' पिधु गत्याम् ' । अत्र केवलोऽपि षिधिः प्रतिपूर्व-
स्यार्थे वर्तते । प्रार्थनायां लोट् । शपः पिस्वाऽनुदात्तत्वम् । तिङ्श्च लसार्वाधातुकस्वरेण धातुस्वरः ।
पादादिवात् तिङ्ः परत्वात् वा निघाताभावः । द्वेषः । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति कर्तरि विच् । भव-
तम् । द्वेष इत्यस्य वाक्यान्तरगतत्वात् तदपेक्षयास्य निघातो न भवति, ' समानवाक्ये च निघात-
युष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः ' (पा. सू. ८. १. १८. ५) इति वचनात् । सचाभुवा । सचा इत्ययं
निपातः सहशब्दसमानार्थः । तथा च यास्कः—' सचा सहेग्यर्थः ' (निरु. ५. ५) इति । सचा भवतः
इति सचाभुवौ । क्पि । ' ओः सुपि ' (पा. सू. ६. ४. ८३) इति यणादेशस्य ' न भूसुधियोः '
(पा. सू. ६. ४. ८५) इति प्रतिषेधः । ' सुपां सुलुक्^० ' इति विभक्तेः आकारः ॥

आ नो अश्विना त्रिवृता रथेनार्वाञ्च रयिं वहतं सुवीरम् ।

शृण्वन्तां वामवसे जोहवीमि वृधे च नो भवतं वाजसातौ ॥ १२ ॥

आ । नः । अश्विना । त्रिऽवृता । रथेन । अर्वाञ्चम् । रयिम् । वहतम् । सुऽवीरम् ।

शृण्वन्ता । वाम् । अवसे । जोहवीमि । वृधे । च । नः । भवतम् । वाजसातौ ॥ १२ ॥

हे 'अश्विना' 'त्रिवृता' 'रथेन अप्रतिहतगतित्वात्' त्रिषु लोकेषु वर्तमानेन रथेन सह 'नः अस्मा-
कम्' 'अर्वाञ्चम्' अभिमुखं 'सुवीरं' शोभनैर्वीरैः पुत्रभृत्यादिभिरुपेतं 'रथिं' धनम् 'आ' 'वहतम्'
आनीय प्रापयतम् । 'शृण्वन्ता' अस्मदीयस्तुतिं शृण्वन्तौ 'वां' युनाम् 'अवसे' अस्मद्रक्षणार्थं 'जोहवीमि'
आह्वयामि । 'नः अस्माकं' 'वाजसातौ' संग्रामे । 'वाजसातौ महाधने' (नि. २. १७. ३६) इति संग्राम-
नामसु पाठात् । 'वृधे' वर्धनाय 'च' 'भवतम्' ॥ सुवीरम् । शोभना वीरा यस्येति बहुव्रीहौ 'वीरवीर्यौ च'
इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । शृण्वन्ता । 'श्रु श्रवणे' । शतरि 'श्रुवः श्र च' (पा. सू. ३. १. ७४) इति
श्रुः श्रभावश्च । 'हुश्रुवोः सार्वधातुके' इति यणादेशः । 'सुपां सुलुक्' इति आकारः । जोहवीमि ।
'ह्वे' स्पर्धायां शब्दे च । 'यङ्लुकि' 'अभ्यस्तस्य च' (पा. सू. ६. १. ३३) इति कृतसंप्रसारणा-
दस्मात् लङुत्तमैकवचने 'यङो वा' (पा. सू. ७. ३. ९४) इति ईडागमः । वृधे । 'वृधु वृद्धौ'
इत्यस्मात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । वाजसातौ । 'पणु दाने' । क्तिनि 'तितुत्र' इत्यादिना
इदप्रतिषेधः । 'जनसन' इत्यादिना आत्वम् । वाजानां सातिर्यस्मिन्निति पूर्वपदप्रकृति-
स्वरत्वम् ॥ ॥ ५ ॥

'ह्वयाम्यग्निम्' इत्येकादशर्चं पञ्चमं सूक्तम् । हिरण्यस्तूप ऋषिः । आद्या नवमी च जगती-
च्छन्दस्के । शिष्टास्त्रिष्टुभः । कृत्स्नस्य सूक्तस्य सविता देवता । आद्यायाः 'ह्वयाम्यग्निम्' इत्यस्या
अग्निमित्रावरुणरात्रिसवित्राह्या लिङ्गोक्तदेवताः । तथा चानुक्रान्तं—'ह्वयाम्येकादश सावित्रं नवमी
जगत्याद्या च लिङ्गोक्तदैवतपादास्त्रयः' इति । अभिप्लवण्डहस्य चतुर्थेऽहनि वैश्वदेवशब्दे इदं सूक्तं
सावित्रं निबिद्धानम् । 'तृतीयस्य त्र्ययमा' इति खण्डे सूत्रितं—'ह्वयाम्यग्निमस्य मे द्यावापृथिवी
इति तिस्रः' (आश्व. श्रौ. ७. ७) इति ॥

ह्वयाम्यग्निं प्रथमं स्वस्तये ह्वयामि मित्रावरुणाविहावसे ।

ह्वयामि रात्रीं जगतो निवेशनीं ह्वयामि देवं सवितारमुतये ॥ १ ॥

ह्वयामि । अग्निम् । प्रथमम् । स्वस्तये । ह्वयामि । मित्रावरुणौ । इह । अवसे ।

ह्वयामि । रात्रीम् । जगतः । निवेशनीम् । ह्वयामि । देवम् । सवितारम् । उतये ॥ १ ॥

'स्वस्तये अस्माकमविनाशाय । 'स्वस्त्यविनाशनाम' (निरु. ३. २१) इति यास्कः । 'प्रथमम्'
आदौ 'अग्निं' 'ह्वयामि' । 'इह अस्मिन् कर्मणि' 'अवसे' अस्मद्रक्षणाय 'मित्रावरुणौ' 'ह्वयामि' ।
'जगतः' जङ्गमस्य प्राणिजातस्य 'निवेशनीम्' उपवेशनहेतुभूतां 'रात्रीं' रात्रिदेवतां 'ह्वयामि' । जङ्गमाः सर्वे
प्राणिनो दिवसे स्वस्वव्यापारान् कृत्वा स्वस्वगृहे रात्रौ उपविशन्तीति प्रसिद्धम् । 'उतये' अस्मद्रक्षणार्थं
'सवितारं' 'देवं' 'ह्वयामि' ॥ मित्रावरुणौ । 'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वपदस्य आनङ्गदेशः । 'देवताद्वन्द्वे च'
इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । रात्रीम् । 'रात्रेश्चाजसौ' (पा. सू. ४. १. ३१) इति ङीप् । निवेश-
नीम् । निविशन्त्यस्यामिति निवेशनी । 'करणाधिकरणयोश्च' इति ल्युट् । 'टिड्ढागम्' (पा. सू.
४. १. १५) इत्यादिना ङीप् । उतये । अवतेः क्तिनि 'ज्वरवर' इत्यादिना वकारस्य उपधायाश्च
उट् । 'उतियूति' इत्यादिना क्तिन उदात्तत्वम् ॥

आ कृष्णेन रजसा वर्तमानो निवेशयन्नमृतं मर्त्यं च ।

हिरण्ययेन सविता रथेना देवो याति भुवनानि पश्यन् ॥ २ ॥

आ । कृष्णेन । रजसा । वर्तमानः । निवेशयन् । अमृतम् । मर्त्यम् । च ।

हिरण्ययेन । सविता । रथेन । आ । देवः । याति । भुवनानि । पश्यन् ॥ २ ॥

वसविता सूर्यः वकृष्णेन वरजसा कृष्णवर्णेन लोकेन । 'कृष्णं कृत्यतेर्निऋष्टो वर्णः' (निरु. २. २०) इति यास्कः । 'लोका रजांस्युच्यन्ते' (निरु. ४. १९) इति च । अन्तरिक्षलोको हि सूर्यागमनात् पुरा कृष्णवर्णो भवति । तेनान्तरिक्षमार्गेण वा वर्तमानः पुनः पुनरागच्छन् अमृतं देवं मर्त्यं मनुष्यं च निवेशयन् स्वस्वस्थानेऽवस्थापयन् । यद्वा । अमृतं मरणरहितं प्राणं मर्त्यं मरणसहितं शरीरं च निवेशयन् । तथा चारण्यकाण्डे 'अमर्त्यो मर्त्येना सयोनिः' (क्र.सं. १. १६४. ३८) इत्येतस्य मन्त्रभागस्य व्याख्यानरूपे ब्राह्मणे यथोक्तोऽर्थोऽवगम्यते—'मर्त्यानि हीमानि शरीराणि अमृतैषा देवता' (ऐ. आ. २. १. ८) इति । यथोक्तगुणोपेतः सविता देवः भुवनानि सर्वान् लोकान् पश्यन् अवेक्षमाणः प्रकाशयन्नित्यर्थः । वहिरण्ययेन सुवर्णनिर्मितेन रथेन वा याति अस्मत्समीपमागच्छति ॥ अमृतम् । मृतं मरणं नास्ति अस्येति बहुव्रीहौ 'नञो जरमरमित्रमृताः' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । मर्त्यम् । मर्ते भवम् । 'भवे छन्दसि' इति यत् । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । हिरण्ययेन । 'ऋष्यवास्व्य' (पा. सू. ६. ४. १७५) इत्यादिना मयटो मकारलोपो निपातितः । यस्येति लोपे प्रत्ययस्वरः । भुवनानि । 'भू सत्तायाम्' । 'भूसूक्ष्मजिभ्यश्छन्दसि' (उ. सू. २. २३८) इति क्युन्प्रत्ययः । योरनादेशो उवङादेशः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

याति देवः प्रवता यात्युद्धता याति शुभ्राम्भ्यां यजतो हरिभ्याम् ।

आ देवो याति सविता परावतोऽप विश्वा दुरिता बाधमानः ॥ ३ ॥

याति । देवः । प्रवता । याति । उत्पवता । याति । शुभ्राम्भ्याम् । यजतः । हरिभ्याम् ।

आ । देवः । याति । सविता । परावतः । अप । विश्वा । दुःपवता । बाधमानः ॥ ३ ॥

देवः दीप्यमानः सविता प्रवता प्रवणवता मार्गेण याति गच्छति । तथा उद्धता उत्कृष्टेनोर्ध्व-देशयुक्तेन मार्गेण याति । उद्यानन्तरं आमध्याह्नमूर्ध्वो मार्गः; तत् उपरि आसायं प्रवणो मार्ग इति विवेकः । तथा यजतः यष्टयः स देवः शुभ्राम्भ्यां श्वेताभ्यां हरिभ्याम् अश्वाम्भ्यां याति देवयजनदेशे गच्छति । सविता देवः विश्वा दुरिता सर्वाणि पापानि अप बाधमानः विनाशयन् परावतः दूरेदेशात् । 'परावतः' (नि. ३. २६. ५) इति वृणामसु पठितत्वात् । तादृशात् पुलोकात् वा याति यागदेशे आगच्छति ॥ प्रवता । 'वन षण संभक्तौ' । अस्मात् प्रपूर्वात् क्तिप् । 'गमादीनामिति वक्तव्यम्' (पा. सू. ६. ४. ४०. १) इत्यनुनासिकलोपः । ततः तुक् । कृत्युत्तरपद-

प्रकृतिस्वरत्वम् । उद्धता । उत्पूर्वात् वनतेः पूर्ववत्प्रक्रिया । यजतः । 'भृमृदशि°' (उ. सू. ३. ३९०) इत्यादिना यजतेः कर्मणि अतच्प्रत्ययः । विश्वा दुरिता । उभयत्र 'शेच्छन्दसि बहुलम्' इति शैलौपः ॥

अभीवृतं कृशनैर्विश्वरूपं हिरण्यशम्यं यजतो बृहन्तम् ।

आस्थाद्रथं सविता चित्रभानुः कृष्णा रजांसि तविषीं दधानः ॥ ४ ॥

अभिर्वृतम् । कृशनैः । विश्वरूपम् । हिरण्यशम्यम् । यजतः । बृहन्तम् ।

आ । अस्थात् । रथम् । सविता । चित्रभानुः । कृष्णा । रजांसि । तविषीम् । दधानः ॥ ४ ॥

°सविता °रथम् °आस्थात् आस्थितवान् आरूढवानित्यर्थः । कीदृशम् । °अभीवृतम् अभितो वर्तमानम् । तथा °कृशनैर्विश्वरूपं सुवर्णेन नानारूपम् । 'कृशनं लोहम्' (नि. १.२.७) इति सुवर्ण-नामसु पाठात् । कचित् सुवर्णनिर्मितगजपङ्क्तिः कचिदश्वपङ्क्तिः कचिन्मनुष्यपङ्क्तिरित्येवं बहुरूपत्वम् । °हिरण्यशम्यम् । अश्वानां स्कन्धेषु रथयोजनवेलायां नियन्तुं प्रक्षेप्यमाणाः शङ्खवः शम्याः । ताः सुवर्ण-मय्यो रथे वर्तन्ते । °बृहन्तं प्रौढम् । कीदृशः सविता । °यजतः यष्टव्यः °चित्रभानुः विविधरश्मियुक्तः °कृष्णा °रजांसि अन्धकारयुक्ततया कृष्णवर्णान् लोकानुद्दिश्य तमोनिवारणार्थं °तविषीं बलं स्वकीयं प्रकाशरूपं °दधानः ॥ अभीवृतम् । अभितो वर्तते इत्यभीवृत् । 'वृत् वसने' । क्विपि 'नहिवृत्ति°' (पा. सू. ६. ३. ११६) इत्यादिना पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । विश्वरूपम् । विश्वानि रूपाणि यस्यासौ विश्वरूपः । 'बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्' इति व्यत्ययेन असंज्ञायामपि पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । हिरण्य-शम्यम् । 'हर्थ गतिकान्त्योः' । 'हर्थतेः कन्यन् हिर च' (उ. सू. ५. ७२२) इति कन्यन्-प्रत्ययो धातोर्हिरादेशश्च । निरत्वादाद्युदात्तत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । आस्थात् । तिष्ठते-लुङि 'गातिस्था°' इति मिचो लुङ् । कृष्णा । 'कृपेर्वर्णे' (उ. सू. ३. २८४) इति नक्प्रत्ययः । 'शेच्छन्दसि बहुलम्' इति शैलौपः । तविषीम् । तवतिः सौत्रो धातुः । 'तवतेर्णिद्वा' (उ. सू. १. ४८) इति टिप् । टिप्त्वात् 'टिड्ढाणम्' इत्यादिना ङीप् । व्यत्ययेन आद्युदात्तत्वं वृषादित्वात् द्रष्टव्यम् । दधानः । शानचि 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

वि जनाञ्छयावाः शितिपादो अख्यत्रथं हिरण्यप्रउगं वहन्तः ।

शश्वद्विशः सवितुर्दैव्यस्योपस्थे विश्वा भुव्नानि तस्थुः ॥ ५ ॥

वि । जनान् । श्यावाः । शितिऽपादः । अख्यन् । रथम् । हिरण्यप्रउगम् । वहन्तः ।

शश्वत् । विशः । सवितुः । दैव्यस्य । उपऽस्थे । विश्वा । भुव्नानि । तस्थुः ॥ ५ ॥

°श्यावाः एतन्नामकाः सूर्यस्याश्वाः । 'श्यावाः सवितुः' (नि. १. १५. ८) इति निघण्टावुक्त-त्वात् । ते च °शितिपादः श्वेतैः पादैरुपेताः °हिरण्यप्रउगम् । रथस्य मुखम् ईषयोरग्रं युगबन्धनस्थानं प्रउगमित्युच्यते । तन्नात्र सुवर्णमयम् । तद्युक्तं °रथं °वहन्तः °जनान् प्राणिनः °वि °अख्यन् विशेषेण

प्रकाशितवन्त इत्यर्थः । वशश्चत् सर्वदा विशाः प्रजाः वैश्यस्य इतरदेवसंबन्धिनः सवितुः प्रेरकस्य सूर्यस्य उपस्थे समीपस्थाने तस्थुः स्थितवत्यः । न केवलं प्रजाः किं तर्हि विश्वा भुवनानि सर्वे च लोकाः प्रकाशाय सूर्यसमीपे तस्थुः ॥ शितिपादः । शितयः श्वेतवर्णाः पादा येषां ते शितिपादाः । 'सुपां सुकुह' इति जसः सुभादेशः । यद्वा । शितिः श्वेतवर्गः स्फाटिकादिः । स इव पादो येषां ते । 'पादस्य लोपोऽहस्यादिभ्यः' (पा. सू. ५. ४. १३८) इति समासान्तपादशब्दस्यान्यलोपः । उपमानात् इति हि तत्रानुवर्तते । पादशब्दस्य वृषादिस्वादाद्युदात्तत्वम् । तस्य बहुव्रीहौ समासे 'शितेर्निस्वाबहुज्वहु-व्रीहावमसर्' (पा. सू. ६. २. १३८) इत्युत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अत्यन्तम् । स्यातेर्लुङि 'अस्यति-वक्ति' इत्यादिना लृङ् अडादेशः । हिरण्यउगम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । बहन्तः । शपः पितृवादनुदात्तत्वम् । शतुश्च लसर्वाधातुकत्वरेण धातुस्वरः । वैश्यस्य । तस्येदमित्यर्थे 'देवाद्यणजौ' (पा. सू. ४. १. ८५. ३) इति देवशब्दात् प्राग्दीप्यतीयो यञ् । 'तद्धितेष्वचामादेः' (पा. सू. ७. २. ११७) इति आदिवृद्धिः । 'भित्त्यादिर्नैत्यम्' इत्याद्युदात्तत्वम् । उपस्थे । 'आतश्चोपसर्गे' इति कः । 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । मरुद्वृषादिस्वात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् ॥

तिस्रो द्यावः सवितुर्द्वा उपस्थाँ एका यमस्य भुवने विराषाद् ।

आणि न रथ्यममृताधि तस्थुरिह ब्रवीतु य उ तच्चिकेतत् ॥ ६ ॥

तिस्रः । द्यावः । सवितुः । द्वौ । उपस्थाँ । एका । यमस्य । भुवने । विराषाद् ।

आणिम् । न । रथ्यम् । अमृता । अधि । तस्थुः । इह । ब्रवीतु । यः । ऊँ इति । तत् । चिकेतत् ॥ ६ ॥

व्यावः स्वर्गोपलक्षिताः प्रकाशमाना लोकाः तिस्रः त्रिसंख्याकाः सन्ति । तत्र द्वौ लोकौ सवितुः सूर्यस्य उपस्था समीपस्थाने वर्तते; शुलोकभूलोकयोः सूर्येण प्रकाशितत्वात् । एका मध्यमा भूमिरन्तरिक्षलोकः यमस्य भुवने पितृपतेर्गृहे विराषाद् विरान् गन्तुन् सहते । प्रेताः पुरुषा अन्तरिक्षमार्गेण यमलोके गच्छन्तीत्यर्थः । अमृता अमृतानि चन्द्रनक्षत्रादीनि ज्योतीषि जलानि वा अधि तस्थुः सवितारमधिगम्य स्थितानि । तत्र दृष्टान्तः । रथ्यम् आणिं न । रथाद्वहिः अक्षच्छिद्रे प्रक्षिप्तः कीलविशेषः आणिरित्युच्यते । रथसंबन्धिनम् आणिम् अधिगम्य यथा रथस्तिष्ठति तद्वत् । यः तु मानवः तत् सवितुरारं चिकेतत् जानाति स मानवः इह अस्मिन् विषये ब्रवीतु कथयतु । केनापि वक्तुमशक्यः सवितुर्महिमेत्यर्थः ॥ तिस्रः । 'तिसृभ्यो जसः' (पा. सू. ६. १. १६६) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । द्वौ । संहितायामावादेशे 'लोपः शाकल्यस्य' इति वकारलोपः । उपस्था । 'आङ्यजा-यारां चोपसंख्यानम्' (पा. म. ७. १. ३९. १) इति सप्तम्या आङादेशः । 'आङोऽनुनासिकश्छन्दसि' (पा. सू. ६. १. १२६) इति प्रकृतिभावः । विराषाद् । 'वृज् वरणे' । 'घनर्थे कविधानम्' (पा. सू. ३. ३. ५८. ४) इति कर्मणि कः । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ७. १. १०३) इति इषत्वम् । तथा सति वृयन्ते इति विरा इत्युक्तं भवति । तान् सहते इति विराषाद् । 'छन्दसि सहः' (पा. सू. ३. २. ६३) इति सहेर्षिवः । 'सहेः साङः' (पा. सू. ८. ३. ५६) इति षत्वम् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति पूर्वपदस्य दीर्घः । रथ्यम् । रथस्येवं रथ्यम् । 'रथाद्यत्' (पा. सू. ४.

१. च-छ-ण-त-फ-श- 'धातुस्वरः' इत्यस्यानन्तरं 'कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते' इत्यधिकम् । २. ढ-काष्ठविशेषः ।

३. १२१) इति यन् । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । अमृता । ' शोभन्न्दसि बहुलम् ' इति शैलोपः । चिकेतत् । ' कित ज्ञाने ' । लोटि अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति द्विकारलोपः । जुहोत्या-
दिवान् ऋः । लघूपधगुणः । ' अनुदात्ते च ' (पा. सू. ६. १. १९०) इति अभ्यस्तस्याद्युदात्त-
त्वम् । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥ ६ ॥

वि सुपर्णो अन्तरिक्षाण्यख्यद्रभीरवेपा असुरः सुनीथः ।

क्वेदानीं सूर्यः कश्चिकेत कतमां द्यां रश्मिरस्या ततान ॥ ७ ॥

वि । सुऽपर्णः । अन्तरिक्षाणि । अख्यत् । गभीरऽवेपाः । असुरः । सुऽनीथः ।

क् । इदानीम् । सूर्यः । कः । चिकेत । कतमाम् । द्याम् । रश्मिः । अस्य । आ । ततान् ॥ ७ ॥

‘सुपर्णः शोभनपतनः सूर्यस्य रश्मिः । ‘सुपर्णा’ इति पञ्चदश रश्मिनामानि’ (नि. १. ५. १५)
इति तन्नामसु पठितत्वात् ^१ । ‘अन्तरिक्षाणि अन्तरिक्षोपलक्षितानि लोकत्रयस्थानानि’ वि ‘अख्यत् विशेष-
ण स्यापितवान् प्रकाशितवान् । कीदृशो रश्मिः । ‘गभीरवेपाः गम्भीरकम्पनः । रश्मेः प्रकम्पनं ^२ चलनं
केनापि द्रष्टुमशक्यमित्यर्थः । ‘असुरः सर्वेषां प्राणदः । तथा चान्यत्र आम्नायते—‘सर्वेषां भूतानां प्राणा-
नादायोदेति’ (तै. आ. १. १४. १) इति । ‘सुनीथः सुनयनः शोभनप्रापणः । मार्गप्रकाशनेन अभीष्ट-
देशं प्रापयतीत्यर्थः । तादृशरश्मियुक्तः ‘सूर्यः’ इदानीं रात्रौ ‘क कुत्र वर्तते । तदेतद्रहस्यं ‘कश्चिकेत को
जानाति । न कोऽपीत्यर्थः । ‘अस्य सूर्यस्य रश्मिः’ कतमां ‘द्याम्’ ‘आ’ ततान कं शुलोकं रात्रौ
व्याप्तवान् । एतदपि को जानाति ॥ सुपर्णः । ‘नन्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । गभीरवेपाः ।
‘दुवेष्ट कम्पने’ । असुन् । गभीरं वेपो यस्य । पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । असुरः । ‘असु क्षेपणे’ । अस्यति
शत्रून् इत्यसुरः । ‘असेरुन्’ (उ. सू. १. ४२) । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । असून् प्राणान्
राति ददातीत्यसुरः । ‘आतोऽनुपसर्गे कः’ इति कप्रत्ययः । सुनीथः । ‘णीञ् प्रापणे’ । ‘हनिकुषि-
नीरमिकाशिभ्यः कथन्’ (उ. सू. २. १५९) इति कथन् । प्रादिसमासे थाथादिना उत्तरपदान्तो-
दात्तत्वम् । इदानीम् । इदंशब्दात् सप्तम्यर्थे ‘दानीं च’ (पा. सू. ५. ३. १८) इति दानीं प्रत्ययः ।
‘इदम् इश्’ इति इदंशब्दस्य इशादेशः । प्रथयाद्युदात्तत्वम् । सूर्यः । ‘पू प्रेरणे’ । सुवतीति
सूर्यः । ‘राजसूयसूर्य’ इत्यादिना रुडागमसहितः क्यप्प्रत्ययो निपातितः । प्रत्ययस्यानुदात्तत्वे धातु-
स्वरेणाद्युदात्तत्वम् । चिकेत । ‘कित ज्ञाने’ । लिट् । कतमां किंजातीयाम् । ‘वा बहूनां जातिपरिग्रहे
डतमच्’ (पा. सू. ५. ३. ९३) इति किंशब्दान् डतमच् । डित्त्वान् टिलोपः । ‘चितः’ इत्य-
न्तोदात्तत्वम् ॥

अष्टौ व्यख्यत्कुकुर्भः पृथिव्यास्त्री धन्व योजेना सप्त सिन्धून् ।

हिरण्याक्षः सविता देव आगाद्दधर्त्ता दाशुषे वार्याणि ॥ ८ ॥

अष्टौ । वि । अख्यत् । कुर्भः । पृथिव्याः । त्री । धन्व । योजेना । सप्त । सिन्धून् ।

हिरण्यऽअक्षः । सविता । देवः । आ । अगात् । दधत् । रत्ना । दाशुषे । वार्याणि ॥ ८ ॥

वृथिव्याः संबन्धिनीः वअष्टौ वककुभः प्राच्याद्याश्चतस्रो दिश आग्नेय्याद्याश्चतस्रो विदिश इत्येवमष्टौ
विशः वध्यत्यत् सविता प्रकाशितवान् । तथा योजना प्राणिनः स्वस्वभोगेन योजयितुं धन्व
अन्तरिक्षोपलक्षितान् वत्री त्रिसंख्याकान् वृथिव्यादिलोकान् वसत वसिन्धून् गङ्गादिनदीः समुद्रान्वा
सविता व्यत्यत् । वहिरण्याक्षः । हितरमणीयचक्षुर्भुक्तो हिरण्यमयाक्षो वा सविता देवः आगात्
इहागच्छतु । किं कुर्वन् । दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय वार्याणि वरणीयानि रत्नानि दधत्
प्रयच्छन् ॥ अत्यत् । स्यातेर्लुङि 'अस्यतिवक्ति' इत्यादिना च्चैः अङादेशः । त्री । 'शोम्बन्वसि बहुलम्'
इति शैलोपः । धन्व । 'रिवि रवि धवि गत्यर्थाः' । 'इदितो नुम् धातोः' इति नुम् । अस्मात्
'कनिन्युवृषितक्षिराजिधन्विद्युप्रतिदिवः' इति कनिन् । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेर्लुक् । नलोपः ।
प्रत्ययस्य निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । योजना । योजयन्ति प्राणिन उपभोगेनेति योजनानि । नन्धादि-
लक्षणो ल्युः । 'गेरनिटि' इति णिलोपः । पूर्ववत् शैलोपः । हिरण्याक्षः । हिरण्यमयान्यक्षीणि यस्यासौ
हिरण्याक्षः । 'बहुव्रीहौ सक्थ्यङ्गोः' (पा. सू. ५. ४. ११३) इति समासान्तः षच्प्रत्ययः ।
अगात् । एतेर्लुङि 'इणो गा लुङि' (पा. सू. २. ४. ४५) इति गादेशः । 'गातिस्था' इति
सिचो लुक् । दधत् । शतरि 'नाभ्यस्ताच्छतुः' इति नुमागमप्रतिषेधः । 'आभ्यस्तयोरातः' इति
आकारलोपः । 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् । दाशुषे । 'दाश्चान्ताङ्गान्' इत्यादिना
क्नुप्रत्ययान्तो निपातितः । चतुर्थ्येकवचने 'वसोः संप्रसारणम्' इति संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् ।
'शासिवसिघसीनां च' इति परम् । वार्याणि । 'वृङ् संभक्तौ' । ऋहलोर्ण्यत् । 'ईडवन्द' इत्यादिनाद्युदात्तत्वम् ॥

हिरण्यपाणिः सविता विचर्षणिर्भुमे द्यावापृथिवी अन्तरीयते ।

अपामीवां बाधते वेति सूर्यमाभि कृष्णेन रजसा द्यामृणोति ॥ ९ ॥

हिरण्यपाणिः । सविता । विचर्षणिः । उभे इति । द्यावापृथिवी इति । अन्तः । ईयते ।

अप । अमीवाम् । बाधते । वेति । सूर्यम् । अभि । कृष्णेन । रजसा । द्याम् । ऋणोति ॥ ९ ॥

वहिरण्यपाणिः सुवर्णमयहस्तयुक्तः । यद्वा । यजमानेभ्यो दातुं हिरण्यं हस्ते धृतवान् । विचर्षणिः
विविधदर्शनयुक्तः । विचर्षणिः पश्यत्यर्थः । 'विचर्षणिः विश्वचर्षणिः' (नि. ३. ११. ६) इति तच्चासु
पाठात् । सविता देवः उभे द्यावापृथिवी अन्तः उभयोर्लोकयोर्मध्ये ईयते गच्छति । अमीवां
रोगादिबाधाम् अप बाधते सम्यक् निराकरोति । तथा सूर्यं वेति गच्छति । यद्यपि सवितृसूर्ययोरेक-
देवतात्वं तथापि मूर्तिभेदेन गन्तृगन्तव्यभावः । कृष्णेन तमसः कर्षकेण निवर्तकेन रजसा तेजसा
द्याम् आकाशम् अभि ऋणोति सर्वतो व्याप्नोति ॥ द्यावापृथिवी । 'दिवसश्च पृथिव्याम्' (पा.
सू. ६. ३. ३०) इति चशब्दात् दिवशब्दस्य द्यावादेशः । 'देवताद्वन्द्वे च' इत्युभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
'नोत्तरपदेऽनुदात्तादौ' (पा. सू. ६. २. १४२) इति न निषेधः, 'अपृथिवीरुद्रपूषमन्त्रिषु' इति
पर्युदस्तत्वात् । ईयते । 'ईङ् गतौ' । 'तिङ्कृतिङः' इति निघातः । बाधते । बाधते च वेति वेति
समुच्चयार्थप्रतीतिः चशब्दस्याप्रयोगात् 'चादिलोपे विभाषा' इति निघातप्रतिषेधः । वेति । 'वी गति-
प्रजनकान्यज्ञानखादनेषु' । अदादिस्त्वात् शपो लुक् । तिपः पिस्त्वादनुदात्तादे धातुस्वरः । यद्यप्येषा

१. ढ-स्वभोगेन । २. ढ-नैशं जगदान्ध्यम् ।

द्वितीया तथापि तिङः परत्वात् निघाताभावः । ऋगोति । ' ऋगु गमी ' । तनादिवात् उः । तनादिषु करोतेरेव गुणो ज्ञान्येयमिति आपिशलिमनेन गुणाभावः ॥

हिरण्यहस्तो असुरः सुनीथः सुमृळीकः स्ववाँ यात्वर्वाङ् ।

अपसेधन्नक्षसो यातुधानानस्थादेवः प्रतिदोषं गृणानः ॥ १० ॥

हिरण्यहस्तः । असुरः । सुनीथः । सुमृळीकः । स्ववान् । यातु । अर्वाङ् ।

अपसेधन् । रक्षसः । यातुधानान् । अस्थात् । देवः । प्रतिदोषम् । गृणानः ॥ १० ॥

वहिरण्यहस्तः वअसुरः प्राणदाता वसुनीथः सुष्टु नेना प्रशस्य इत्यर्थः । ' सुनीथः पाकः ' (नि. ३. ८. ७) इति प्रशस्यनामसु पाठान् । वसुमृळीकः सुष्टु सुखयिता वस्वान् धनवान् वअर्वाङ् अभिमुखः कर्मदेशे गच्छतु । किंवायं वदेवः वप्रतिदोषं प्रतिरात्रि वगृणानः स्तूयमानः वअस्थात् स्थितवान् । किं कुर्वन् । वरक्षसः बाधकत्वेन रक्षणनिमित्तभूतान् ' रक्षो रक्षितव्यमस्मान् ' (निरु. ४. १८) इति यास्कः । वयातुधानान् असुरान् वअसेधन् निराकुर्वन् ॥ हिरण्यहस्तादयो गताः । सुमृळीकः । सुष्टु मृळीकं सुखं यस्यासी तथोक्तः । ' जम्बुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । स्ववान् । स्वम् अस्यास्तीति स्ववान् । ' मादुपवायाः ' इति वत्वम् । संहितायां नकारस्य ' दीर्घादटि समानपादे ' इति रुत्वम् । ' आतोऽटि निष्पन्न ' इति सानुनामिक आकारः । रोषत्वम् । यलोऽश्च । अपसेधन् । ' पिबु गत्याम् ' । शपः पिस्वा-दनुशतत्वम् । शनुश्च लसार्धधातुकस्त्वेव कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । रक्षसः । ' रक्ष पालने ' इत्यस्मात् अपादाने औगादिकः असिप्रत्ययः । यद्वा । रक्षन्त्यनेनेति रक्षो बलम् । करणेऽसुन् । तदेषामस्तीति रक्षस्त्विनः । मत्वर्थेऽप्ययलोऽश्छान्दसः । प्रत्ययस्वरः । यातुधानान् । ' यत निकारोपसंस्कारयोः ' । तस्मात् ण्यन्तात् औगादिको भावे उत्प्रत्ययः । यातवो यातना णेषु धीयन्ते इति यातुधानाः । अधिकरणे ह्युद् । ' लिति ' इति प्रत्ययान्तपूर्वस्थोदात्तत्वम् । अस्थात् । ' गातिस्था ' इति सिचो लुक् । प्रतिदोषम् । दोषादोषम् । प्रति वीप्सालक्षणे यथार्थे । अव्ययीभावः । गृणानः । ' ग शब्दे ' । कर्मणि लटः शानच् । व्यत्ययेन श्वा । ' प्वादीनां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम् । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् ॥

ये ते पन्थाः सवितः पून्यासोऽरेणवः सुकृता अन्तरिक्षे ।

तेभिर्नो अद्य पथिभिः सुगेभी रक्षा च नो अधि च ब्रूहि देव ॥ ११ ॥

ये । ते । पन्थाः । सवितरिति । पून्यासः । अरेणवः । सुकृताः । अन्तरिक्षे ।

तेभिः । नः । अद्य । पथिभिः । सुगेभिः । रक्षा । च । नः । अधि । च । ब्रूहि । देव ॥ ११ ॥

हे वसवितः वते तव वपन्थाः मार्गाः वपून्यासः पूर्वसिद्धाः वअरेणवः धूलिरहिताः वअन्तरिक्षे वसुकृताः सुष्टु संपादिताः । वसुगेभिः सुष्टु गन्तुं शक्यैः वसेभिः वपथिभिः तैर्मानैरागत्य वअद्य अस्मिन् दिने वनः अस्मान् वरक्षा वच पालनमपि कुरु । तथा हे वदेव वनः अस्मान् अनुष्ठातृन् वअधि वब्रूहि वच

देवानामग्नेऽधिकत्वेन कथय च ॥ पन्थाः । ' सुपां सुलुक् ' इति जसः सुः । ' पथिमथोः सर्वनाम-
स्थाने ' इत्याद्युदात्तत्वम् । पूर्व्यासः । पूर्वैः कृताः पूर्व्याः । ' पूर्वैः कृतमिनीयौ च ' (पा. सू. ४. ४.
१३३) इति यः । प्रत्ययस्वरः । असुगागमः । अरेणवः । ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ।
सुकृताः । कर्मणि क्तः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । सुगेभिः । सुष्ठु गच्छत्येविति
सुगाः । ' सुदुरोरधिकरणे ' (पा. सू. ३. २. ४८. ३) इति गमेऽप्रत्ययः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
रक्ष । ' ब्यचोऽतस्तिष्ठः ' इति संहितायां दीर्घः ॥ ७ ॥ ७ ॥

अष्टमेऽनुवाकेऽष्टौ सूक्तानि । तत्र ' प्र वो यहम् ' इति विंशत्यृचं प्रथमं सूक्तम् । घोरपुत्रः कण्व
ऋषिः । अयुजो बृहत्यः तृतीयपादस्य द्वादशाक्षरत्वात् । युजः सतोबृहत्यः प्रथमतृतीययोः पादयोर्द्वा-
दशाक्षरत्वात् । अग्निर्देवता । ' ऊर्ध्व ऊ पु ' इत्यादिके यूपदेवत्ये । तथा चानुक्रान्तं—' प्र वो विंशतिः
कण्वो घौर आग्नेयं प्रागाथमूर्ध्व ऊ पु यौप्यौ ' इति । ननु ' ऊर्ध्व ऊ पु ' इत्यादिकयोरप्यग्नेर्देवतात्वेन
भवितव्यमाग्नेये क्रतौ अनयोरनुद्धारात् । तथा हि सूत्रे ' एना वो अग्निं प्र वो यहम् ' (आश्व. श्रौ.
४. १३) इति प्रतीकमात्रस्यैवोपादानात् कृत्स्नसूक्तमाग्नेयमिति गम्यते । यद्येते अन्यदेवत्ये स्यातां
' वसिष्ठा हीति सूक्तयोरुत्तमामुद्धरेत् ' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इतिवत् उद्धारं ब्रूयात् । न च ब्रूते ।
अतः कथं यौप्याविति । नैप दोषः । यूपधिष्ठानस्याग्नेः स्तूयमानत्वात् अनयोरपि अग्निर्देवता इत्याग्नेये
क्रतौ उद्धारो न कृतः । अधिष्ठानप्राधान्यविवक्षया यौप्यावित्येतदपि न विरुध्यते । प्रातरनुवाके आग्नेये
क्रतौ बाह्वेते छन्दसि ' प्र वो यहम् ' इति सूक्तम् । ' अथैतस्या रात्रेर्विवासकाले ' इति खण्डे सूत्रितम्—
' एना वो अग्निं प्र वो यहम् ' इति ॥

प्र वो यहं पुरुणां विशां देवयतीनाम् ।

अग्निं सूक्तेभिर्वचोभिरीमहे यं सीमिदन्य ईळते ॥ १ ॥

प्र । वः । यहम् । पुरुणाम् । विशाम् । देवऽयतीनाम् ।

अग्निम् । सुऽउक्तेभिः । वचःऽभिः । ईमहे । यम् । सीम् । इत् । अन्ये । ईळते ॥ १ ॥

हे ऋत्विग्यजमानाः देवयतीनां देवान् कामयमानानां पुरुणां बहूनां विशां प्रजारूपाणां वः
युष्माकमनुग्रहाय यहं महान्तम् । ' यहः ववक्षिथ ' (नि. ३.३.१३) इति महत्त्वमसु पाठात् । ' अग्निं
' सूक्तेभिर्वचोभिः सूक्तरूपैर्वाक्यैः ' प्र ईमहे प्रकर्षेण याचामहे । ' ईमहे यामि ' (नि. ३.१९.१)
इति याज्ञाकर्मसु पाठात् । ' अन्ये ' इत् अन्येऽपि ऋषयः ' यम् अग्निं ' सीं सर्वतः ' ईळते स्तुवन्ति ।
तमग्निमिति पूर्वत्रान्वयः ॥ पुरुणाम् । ' नामन्यतरस्याम् ' इति नाम उदात्तत्वम् । विशाम् ।
' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । देवयतीनाम् । देवानात्मान इच्छन्त्यो देवयन्त्यः । ' सुप
आत्मनः क्यच् ' । ' न च्छन्दस्यपुत्रस्य ' इति ईत्वस्येव दीर्घस्यापि प्रतिषेधः, ' अश्वाघस्यात् ' इति
पुनः आत्वविधानात् शपकात् । क्यजन्तात् लटः शतृ । कर्तरि शप् । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च
लसार्वधातुक्त्वेरेण क्यचा सह एकादेशे ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' इति शतुरुदात्तत्वम् । ' उगितश्च '
इति ङीप् । ' अनित्यमागमशासनम् ' इति वचनात् नुमभावः, एकादेशस्वरस्य पूर्वत्रामिद्वत्वं नेप्यते
इति वचनात् (पा. सू. ८. २. ६. १) । शतुरुदात्तत्वं सिद्धमेवेति ' शतुरनुमः ' इति नद्या उदात्त-
त्वम् । सूक्तेभिः । वक्तेः ' क्तिवृत्तौ च संज्ञायाम् ' इति क्तः । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ।

ईळते । ' ईड स्तुतौ ' । अदादित्वात् शपो लुक् । अनुदात्तेत्त्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

जनासो अग्निं दधिरे सहोवृधं हविष्मन्तो विधेम ते ।

स त्वं नो अद्य सुमना इहाविता भव वाजेषु सन्त्य ॥ २ ॥

जनासः । अग्निम् । दधिरे । सहःऽवृधम् । हविष्मन्तः । विधेम । ते ।

सः । त्वम् । नः । अद्य । सुऽमनाः । इह । अविता । भव । वाजेषु । सन्त्य ॥ २ ॥

जनासः अनुष्ठातारो जनाः । सहोवृधं बलस्य वर्धयितारम् । अग्निं दधिरे धृतवन्तः । हविष्मन्तः हविर्युक्ता वयं हे अग्ने । ते त्वां विधेम परिचरेम । विधतिः परिचरणकर्मा । ' विधेम सपर्येति ' (नि. ३. ५. २) इति परिचरणकर्मसु पठितत्वात् । वाजेषु अग्नेषु सन्त्य दानशील हे अग्ने । स । त्वम् । अद्य अस्मिन् दिने इह कर्मणि नः अस्मान् प्रति सुमनाः शोभनमनस्कः अविता रक्षिता भव ॥ सहोवृधम् । ' वृधु वृद्धौ ' । अस्मात् अन्तर्भावितण्यथात् किप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । हविष्मन्तः । ' तसौ मत्वर्ये ' इति भत्वेन पदत्वाभावात् रूवाद्यभावः । विधेम । ' विध विधाने ' । तुदादित्वात् शः । सुमनाः । शोभनं मनो यस्यासौ सुमनाः । ' सोमनसी अलोमोपसी ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । भव । पादादित्वात् ' तिङ्ङतिङः ' इति निघाताभावः । ' व्यञोऽतस्तिङः ' इति संहितायां दीर्घः । सन्त्य । ' णु दाने ' । क्तिचि ' तितुत्र ' इत्यादिना इट्प्रतिषेधः । ' न क्तिचि दीर्घश्च ' (पा. सू. ६. ४. ३९) इत्यनुनासिकलोपदीर्घयोर्निषेधः । सन्तिर्दाता । तत्र भवः सन्त्यः । ' भवे छन्दसि ' इति यत् ॥

३

प्र त्वा दूतं वृणीमहे होतारं विश्ववेदसम् ।

महस्ते सतो वि चरन्त्यर्चयो दिवि स्पृशन्ति भानवः ॥ ३ ॥

प्र । त्वा । दूतम् । वृणीमहे । होतारम् । विश्ववेदसम् ।

महः । ते । सतः । वि । चरन्ति । अर्चयः । दिवि स्पृशन्ति भानवः ॥ ३ ॥

हे अग्ने । होतारं होमनिष्ठादकमाह्वतारं वा विश्ववेदसं सर्वज्ञं दूतं देवानां दूत्ये प्रवृत्तम् । ' अग्निर्वै देवानां दूत आसीत् ' इति श्रुत्यन्तरात् । तादृशं त्वां प्र वृणीमहे प्रकर्षेण वरणं कुर्मः । महः महतः । सतः नित्यं वर्तमानस्य ते तव अर्चयः दीप्तयः वि चरन्ति विविधं प्रचरन्ति । भानवः त्वदीया रश्मयः दिवि शुलोके स्पृशन्ति तत्रत्यान् प्राणिनः प्रकाशयन्तीत्यर्थः ॥ विश्ववेदसम् । विश्वानि वेत्तीति विश्ववेदाः । असुन् । मरुद्वृधादित्वात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा । ' वेदः ' इति धननाम (नि. २. १०. ४) । विश्वं वेदो धनं यस्य । ' बहुव्रीहौ विश्वं संशायाम् ' इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । महः । ' मह पूजयाम् ' । ' किप् च ' इति किप् । ' सावेकाचः ' इति ङस्-उदात्तत्वम् । यद्वा । महच्छब्दे अष्टादशलोपच्छान्दसः । सतः । अस्तेः शतरि ' असोरलोपः ' इति अकारलोपः । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । दिवि । ' ऊडिदम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

देवासस्त्वा वरुणो मित्रो अर्यमा सं दूतं प्रत्नमिन्धते ।

विश्वं सो अग्ने जयति त्वया धनं यस्तै ददाश मर्त्यः ॥ ४ ॥

देवासः । त्वा । वरुणः । मित्रः । अर्यमा । सम् । दूतम् । प्रत्नम् । इन्धते ।

विश्वम् । सः । अग्ने । जयति । त्वया । धनम् । यः । ते । ददाश । मर्त्यः ॥ ४ ॥

हे ऽग्ने वरुणादयस्त्रयः ऽदेवासः देवाः ऽप्रत्नं पुरातनं ऽदूतं त्वां ऽसम् ऽइन्धते सम्यक् दीपयन्ति
 ऽयः ऽमर्त्यः मनुष्यो यजमानः ऽते तुभ्यं ऽददाश हविर्दत्तवान् ऽसः यजमानः ऽत्वया सहायभूतेन
 ऽविश्वं सर्वं ऽधनं ऽजयति ॥ अर्यमा । अर्यान्मिमीते इत्यर्यमा । ‘ श्वशुक्षन् ’ (उ. सू. १. १५७)
 इत्यादिना कनिन्प्रत्ययान्तो निपातितः । इन्धते । ‘ जिहन्धी दीप्तौ ’ । अस्मात् लटि ङस्य अदादेशो
 भम् । ‘ भ्राञ्जलोपः ’ (पा. सू. ६. ४. २३) । ‘ भसोरल्लोपः ’ इति अकारलोपः । ददाश । ‘ दाश्च
 दाने ’ । लिटि णलि लिङ्स्वरेण प्रत्ययात्पूर्वस्य आकारस्योदात्तत्वम् । यद्धृत्तयोगादनिघातः ॥

मन्द्रो होता गृहपतिरग्ने दूतो विशामसि ।

त्वे विश्वा संगतानि व्रता ध्रुवा यानि देवा अकृण्वत ॥ ५ ॥

मन्द्रः । होता । गृहऽपतिः । अग्ने । दूतः । विशाम् । असि ।

त्वे इति । विश्वा । सम्ऽगतानि । व्रता । ध्रुवा । यानि । देवाः । अकृण्वत ॥ ५ ॥

हे ऽग्ने त्वं ऽमन्द्रः हर्षहेतुः ऽहोता देवानामाह्वाता ऽविशां यजमानरूपाणां प्रजानां ऽगृहपतिः
 गृहस्य पालकः ऽदूतः देवदूतः ऽअसि । ऽत्वे त्वयि ऽविश्वा ऽव्रता सर्वाणि कर्माणि ऽसंगतानि । ‘ व्रतं
 कर्त्तरम् ’ (नि. २. १. ७) इति कर्मनामसु व्रतशब्दः पठितः । पृथिव्यादयः ऽदेवाः ऽध्रुवा
 स्थिराणि ऽयानि कर्माणि ऽअकृण्वत कृतवन्तः । पृथिवी धारयति पर्जन्यो वर्षति सूर्यः प्रकाशयति ।
 तान्येतानि त्वयि संगतानीति पूर्वान्नामवयः ॥ गृहपतिः । ‘ पत्यावैश्वर्ये ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
 ‘ सुपां सुलुक् ’ इति सप्तम्येकवचनस्य शोआदेशः । ‘ त्वमावेकवचने ’ इति मपर्यन्तस्य त्वादेशः ।
 ‘ शेषे लोपः ’ इति टिलोपपक्षे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् ; अन्यलोपपक्षे तु एकादेश-
 स्वरेण । संगतानि । गमेः कर्मणि निष्ठायां ‘ एकाचः ’ (पा. सू. ७. २. १०) इति इट्प्रतिषेधः ।
 ‘ अनुदात्तोपदेशः ’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । व्रता
 ध्रुवा इत्युभयत्र शैलीपः । अकृण्वत । ‘ कृवि हिंसाकरणयोश्च ’ । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । इदित्त्वात् नुम् ।
 ‘ धिन्विकृण्वोर च ’ इति उपत्ययः ॥ ॥ ८ ॥

त्वे इदग्ने सुभगे यविष्ठय विश्वमा हूयते हविः ।

स त्वं नो अद्य सुमना उतापरं यक्षि देवान्त्सुवीर्या ॥ ६ ॥

त्वे इति । इत् । अग्ने । सुऽभगे । यविष्ठय । विश्वम् । आ । हूयते । हविः ।

सः । त्वम् । नः । अद्य । सुऽमनाः । उत । अपरम् । यक्षि । देवान् । सुऽवीर्या ॥ ६ ॥

हे ऽयविष्ण्व युवतम ऽअग्ने ऽसुभगे सौभाग्ययुक्ते ऽत्वे ऽइत् त्वय्येव ऽविश्वं सर्वं ऽहविः ऽआ
 ऽहूयते सर्वतः^१ प्रक्षिप्यते । ऽस ऽत्वं ऽनः अस्मान्प्रति ऽसुमनाः शोभनमनस्को भूत्वा ऽअथ अस्मिन्
 दिने ऽउत अपि च ऽअपरं श्वः परश्व इत्यादिकमुत्तरं कालं सर्वस्मिन्नपि काले नैरन्तर्येण ऽसुवीर्या
 शोभनवीर्योपेतान् ऽदेवान् ऽयक्षि यज ॥ सुभगे । शोभनो भगो यस्येति बहुव्रीहौ आद्युदात्तत्वम् ।
 ‘ अच्छन्दसि ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । यविष्ठय । युवशब्दात् इष्टन् । ‘ स्थूलदूर ’ इत्यादिना यणादेः
 परस्य लोपः पूर्वस्य च गुणः । छान्दसो यकारोपजनः । यक्षि । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् ।
 सुवीर्या । शोभनं वीर्यं येषाम् । ‘ वीरवीर्यौ च ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति
 विभक्तेः आकारः ॥

अभिष्टवे सायंकालीने उत्तरस्मिन् पटले ‘ तं धेमिस्था नमस्विनः ’ इत्येषा विनियुक्ता । ‘ अथो-
 च्चरम् ’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ प्रागार्थी पूर्वाह्णे काण्वीमपराह्णे ’ (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति ॥

तं धेमिस्था नमस्विन उप स्वराजमासते ।

होत्राभिरग्निं मनुषः समिन्धते तितिर्वासो अति स्त्रिधः ॥ ७ ॥

तम् । घृ । ईम् । इत्था । नमस्विनः । उप । स्वराजम् । आसते ।

होत्राभिः । अग्निम् । मनुषः । सम् । इन्धते । तितिर्वासः । अति । स्त्रिधः ॥ ७ ॥

हे ऽअग्ने ऽनमस्विनः अन्नयुक्ता नमस्कारयुक्ता वा । ‘ नमः आयुः सूनृता ’ (नि. २. ७. २२)
 इति अन्ननामसु पाठात् नमःशब्दस्यान्नवाचित्वम् । तादृशा यजमानाः ऽस्वराजं स्वतो दीप्यमानं ऽतं ऽधे
 तमेव पूर्वोक्तसर्वगुणविशिष्टं त्वाम् ऽइत्था अनेन प्रकारेण हविष्प्रदानादिरूपेण ऽउप ऽआसते । ऽमनुषः
 मनुष्या यजमानाः ऽहोत्राभिः सप्तभिर्वपदकुर्वन्ति । ‘ सप्त होत्राः प्राचीर्वपदकुर्वन्ति ’ (तै. ब्रा. २. ३. ६. ४)
 इति श्रुत्यन्तरात् । ऽअग्निं त्वां ऽसमिन्धते सम्यग्दीपयन्ति । कीदृशा मनुष्याः । ऽस्त्रिधः शत्रून् ऽअति
 ऽतितिर्वासः अतिशयेन तरन्तः ॥ नमस्विनः । ‘ अस्मायामेधा ’ इति मत्वर्थो विनिः । स्वराजम् ।
 स्वभासा राजते इति स्वराट् । ‘ सत्सूद्विष ’ इति किप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । आसते । ‘ आस
 उपवेशने ’ । अदादित्वात् शपो लुक् । तितिर्वासः । ‘ त प्लवनतरणयोः ’ । ‘ छन्दसि लिट् ’ इति
 वर्तमाने लिट् । तस्य ‘ कसुश्च ’ इति कसुः । ‘ वस्वेकाजाद्वसाम् ’ इति नियमात् इडभावः । ‘ ऋत
 इद्धातोः ’ इति इत्वम् । ‘ ऋच्छ्रयताम् ’ (पा. सू. ७. ४. ११) इति गुणः ‘ हलि च ’ (पा.
 सू. ८. २. ७७) इति दीर्घत्वं च न भवति, ‘ संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः ’ इति तयोरनित्यत्वात् ।
 यद्वा । तिरतिः प्रकृत्यन्तरं द्रष्टव्यम् । स्त्रिधः । ‘ स्त्रिधु शोपणे ’ । ‘ किप् च ’ इति किप् ॥

घ्नन्तो वृत्रमतरन्नोदसी अप उरु क्षयाय चक्रिरे ।

भुवत्कण्वे वृषां द्युम्न्याहुतः क्रन्ददश्चो गर्विष्टिषु ॥ ८ ॥

घ्नन्तः । वृत्रम् । अतरन् । रोदसी इति । अपः । उरु । क्षयाय । चक्रिरे ।

भुवत् । कण्वे । वृषां । द्युम्नी । आहुतः । क्रन्दत् । अर्धः । गोर्दृष्टिषु ॥ ८ ॥

हे अग्ने ऽघ्नन्तः त्वत्सहायेनेतरे देवाः प्रहरन्तः ऽवृत्रम् ऽअतरन् तीर्णवन्तः । तदनन्तरं ऽरोदसी
 षावापृथिव्यौ ऽअपः अन्तरिक्षं च ऽक्षयाय प्राणिनां निवासार्थम् ऽउरु विस्तारो यथा भवति तथा
 ऽचक्रिरे । अप्नाब्दोऽन्तरिक्षवाची । ‘ आपः पृथिवी ’ (नि. १. ३. ८) इति तन्नामसु पठितत्वात् ।
 भवांस्तु ऽकण्वे कण्वनामके महर्षौ ऽवृषा कामानां वर्षिता ऽधुम्नी धनवान् ऽआहुतः सर्वतो होमयुक्तश्च
 ऽभुवत् भवतु । तत्र दृष्टान्तः । ऽगविष्टिषु गोविपयेच्छायुक्तेषु संग्रामेषु ऽअश्वः ऽक्रन्दत् शब्दं कुर्वन् यथा-
 भीष्टप्रापकस्तथेति शेषः ॥ घ्नन्तः । हन्तेः शतरि ‘ गमहन ’ इत्यादिना उपधालोपः । ‘ हो हन्ते-
 ऽग्निज्ञेषु ’ (पा. सू. ७. ३. ५४) इति घत्वम् । अपः । ‘ ऊडिदम् ’ इति शस उदात्तत्वम् ।
 क्षयाय । ‘ क्षि निवासगत्योः ’ । क्षियन्ति निवसन्त्यस्मिन्निति क्षयो निवासस्थानम् । ‘ पुंसि संज्ञायां
 घः प्रायेण ’ इति घः । ‘ क्षयो निवासे ’ (पा. सू. ६. १. २०१) इत्याद्युदात्तत्वम् । भुवन् ।
 भवतेर्लेटि अडागमः । ‘ इतश्च लोपः ’ इति इकारलोपः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । ‘ भूसुवो-
 स्तिष्ठि ’ (पा. सू. ७. ३. ८८) इति गुणप्रतिषेधः । अडागमस्य अनुदात्तत्वे धातुस्वरः । आहुतः ।
 आहूयते इति आहुतः । ‘ हु दानादनयोः ’ । कर्मणि क्तः । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ।
 क्रन्दत् । ‘ कदि ऋदि छदि आह्वाने ’ । शतरि नुमभावश्छान्दसः । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे
 धातुस्वरः । गविष्टिषु । ‘ इषु इच्छायाम् ’ । गुणम् इष्टिः । गवामिष्टियेषु संग्रामेषु । बहुव्रीहौ पूर्वपद-
 प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

प्रवर्ये महावीरे खरे संसाद्यमाने ‘ सं सीदस्व महौ असि ’ इत्येपा । ‘ ष्टुः ८३. ३. २६
 सूत्रितं— ‘ सं सीदस्व महौ असीति संसाद्यमाने ’ (आश्व. श्रौ. ४. ६) इति ॥

सं सीदस्व महौ असि शोचस्व देववीतमः ।

वि धूममग्ने अरुषं मियेध्य सृज प्रशस्त दर्शतम् ॥ ९ ॥

सम् । सीदस्व । महान् । असि । शोचस्व । देवऽवीतमः ।

वि । धूमम् । अग्ने । अरुषम् । मियेध्य । सृज । प्रशस्त । दर्शतम् ॥ ९ ॥

हे अग्ने ऽसं ऽसीदस्व बर्हिष्युपविश । ऽमहान् ऽअसि गुणाधिको भवसि । ऽदेववीतमः अति-
 शयेन देवान् कामयमानः ऽशोचस्व दीप्यस्व । हे ऽमियेध्य मेघार्हं ऽप्रशस्त उत्कृष्ट अग्ने ऽअरुषं गमन-
 शीलं ऽदर्शतं दर्शनीयं ऽधूमं ऽवि ऽसृज विशेषेण संपादय ॥ सीदस्व । ‘ पदु विशरणगत्यत्रसादनेषु ’ । व्यत्यये-
 नात्मनेपदम् । प्रार्थनायां लोटि शपि ‘ पाप्मा ’ इत्यादिना सीदादेशः । महान् । संहितायां नकाराका-
 रयोः स्वानुनासिकौ उक्तौ । शोचस्व । ‘ शुच दीप्तौ ’ । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः ।
 तिङ्गः परत्वात् निघाताभावः । देववीतमः । ‘ वी गतिप्रजनकान्त्यशनखादनेषु ’ । देवान् वेति गच्छतीति
 देववीः । ‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् । अतिशयेन देववीर्देववीतमः । तमपः पित्त्वादननुदात्तत्वे कृदुत्तर-
 पदप्रकृतिस्वरत्वम् । अरुषम् अरोपणम् । ‘ रिप रूप हिसायाम् ’ । ‘ घञर्थे कविधानम् ’ इति भावे
 कप्रत्ययः । नास्ति रूपोऽस्येति बहुव्रीहौ ‘ नञ्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । मियेध्य । ‘ छन्दसि च ’
 इति अर्हर्थे यप्रत्ययः । मकारात्परः इयागमश्छान्दसः । सृज । ‘ सृज विसर्गे ’ । तुदादिवात् शः ।
 विकरणस्वरः । पादादिवादनघातः । दर्शतम् । ‘ मृष्टदृशि ’ इत्यादिना दृशोः कर्मणि अतच्प्रत्ययः ॥

यं त्वा देवासो मनवे दधुरिह यजिष्ठं हव्यवाहन ।

यं कण्वो मेध्यातिथिर्धनस्पृतं यं वृषा यमुपस्तुतः ॥ १० ॥

यम् । त्वा । देवासः । मनवे । दधुः । इह । यजिष्ठम् । हव्यवाहन ।

यम् । कण्वः । मेध्यातिथिः । धनस्पृतम् । यम् । वृषा । यम् । उपस्तुतः ॥ १० ॥

हे हव्यवाहन हविषो वाहकाग्ने मनवे मनोरनुग्रहाय देवासः सर्वे देवाः यजिष्ठम् अतिशयेन पूज्यं यष्टुतम् वा यं त्वाम् इह देवयजनदेशे दधुः धृतवन्तः । मेध्यातिथिः मेधाहैरतिथिभिर्युक्तः कण्वः एतन्नामको महर्षिः यं त्वां धनस्पृतं धनेन प्रीणयितारं कृत्वा दधे इति शेषः । तथा वृषा इन्द्रः यं त्वां दधे । तथा उपस्तुतः अन्योऽपि स्तोता यजमानो यं त्वां दधे । स त्वं सं सीदस्वेति पूर्वत्रान्वयः ॥ दधुः । लिटि उसि क्त्वात् ' आतो लोप इटि च ' इति आकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । यजिष्ठम् । यष्टृशब्दात् ' तुभ्यन्दसि ' (पा. सू. ५. ३. ५९) इति अगुणवचनादपि आतिशायनिक इहन् । ' तुरिष्ठेमेयः सु ' (पा. सू. ६. ४. १५४) इति वृत्तलोपः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । हव्यवाहन । हव्यं वहतीति हव्यवाहनः । ' हव्येऽनन्तः पादम् ' (पा. सू. ३. २. ६६) इति वहतेभ्युद् । मेध्यातिथिः । मेध्या अतिथयो यस्येति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । धनस्पृतम् । धनैरस्मान् स्पृणोति प्रीणयतीति धनस्पृतम् । ' स्पृ प्रीतिबलयोः ' । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । ततः तुक् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । उपस्तुतः । ' क्तिक्लौ च संज्ञायाम् ' इति कर्तरि क्तः । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥ ॥ ९ ॥

यमग्निं मेध्यातिथिः कण्व ईधे ऋतादधि । ३

तस्य प्रेषो दीदियुस्तमिमा ऋचस्तमग्निं वर्धयामसि ॥ ११ ॥

यम् । अग्निम् । मेध्यातिथिः । कण्वः । ईधे । ऋतात् । अधि ।

तस्य । प्र । ईषः । दीदियुः । तम् । इमाः । ऋचः । तम् । अग्निम् । वर्धयामसि ॥ ११ ॥

मेध्यातिथिः^१ यागयोग्या अतिथयः ऋत्विग्रूपा यस्य तादृशः^२ कण्वः ऋषिः ऋतादधि आदि-त्वाद्भ्याहृत्य यम् अग्निम् ईधे दीप्तवान् तस्य अग्नेः इषः गमनस्वभावा रश्मयः प्र दीदियुः प्रकर्षेण दीप्यन्ते । तथा तम् अग्निम् इमाः अस्माभिः प्रयुज्यमानाः ऋचः वर्धयन्तीति शेषः । यमपि तमग्निं वर्धयामसि स्तोत्रैर्वर्धयामः ॥ ईधे । ' जिहन्धी दीप्तौ ' । ' इन्धिभवतिभ्यां च ' (पा. सू. १. २. ६) इति लिट् क्त्वात् ' अनदिताम् ' इति नकारलोपः । द्विर्भावहलादिशेषयोः कृतयोः सवर्णदीर्घः । प्रत्ययस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । इषः । ' इष गतौ ' । इष्यन्ति गच्छन्तीति इषो रश्मयः । दीदियुः । दीदेत्तिष्ठान्दसो धातुदीप्तिकर्मा । लिटि उसि इयञादेशः । ' एरनेकाचः ' इति यणादेशाभावच्छान्दसः । वर्धयामसि । ' इदन्तो मसि ' इति मस इकारागमः ॥

रायस्पृधिं स्वधावोऽस्ति हि तेऽग्ने देवेष्वाप्यम् ।

त्वं वाजस्य श्रुत्यस्य राजसि स नो मृळ मह्यं असि ॥ १२ ॥

रायः । पृधिं । स्वधाऽवः । अस्ति । हि । ते । अग्ने । देवेषु । आप्यम् ।

त्वम् । वाजस्य । श्रुत्यस्य । राजसि । सः । नः । मृळ । महान् । असि ॥ १२ ॥

हे ऽस्वधावः अन्नवन् अग्ने । 'स्वधा अर्कः' (नि. २. ७. १७) इति तन्नामसु पाठात् । अस्माकं ऽरायः धनानि ऽपृधिं पूरय देहि वा । 'पृधिं पूरय देहीति वा' (निर. ४. ३) इति यास्कः । हे ऽग्ने ऽते तव ऽदेवेष्वाप्यं प्रापणीयं सत्यम् ऽअस्ति ऽहि विद्यते खलु । ऽत्वं ऽश्रुत्यस्य श्रवणीयस्य ऽवाजस्य अन्नस्य ऽराजसि ईश्वरो भवसि । ऽसः त्वं ऽनः अस्मान् ऽमृळ सुखय । ऽमहान् गुणैरधिकः ऽअसि ॥ रायः । 'ऊडिदम्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । पृधिं । 'पृ पालनपूरणयोः' । 'श्रुश्रुणुपृक्-बृभ्यञ्छन्दसि' इति हर्धिरादेशः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । हेरपित्वेन छित्त्वाद्गुणाभावे 'उदोष्ठपूर्वस्य' (पा. सू. ७. १. १०२) इति उत्त्वम् । 'हलि च' इति दीर्घः । स्वधावः । 'संबुद्धी मतुवसोः' इति स्त्वम् । आप्यम् । अदुपधत्वाभावेऽपि व्यत्ययेन 'पोरदुपधात्' (पा. सू. ३. १. ९८) इति कर्मणि यत् । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । यद्वा । ऽप्यति छान्दसमाद्युदात्तत्वम् । श्रुत्यस्य । 'श्रु श्रवणे' । औणादिकः क्यप् । तुगागमः । यद्वा । श्रुतिशब्दात् 'भवे छन्दसि' इति यत् । मृळ । 'मृड सुखने' । शस्य छित्त्वात् लघूपधगुणाभावः ॥

यूपोच्छ्रयणे 'ऊर्ध्वं ऊ पु ण ऊतये' इति द्वे । 'पशाविष्टिः' इति खण्डे सूत्रितम्—'ऊर्ध्वं ऊ पु ण ऊतय इति द्वे' (आश्व. श्रौ. ३. १) इति । एते एवाभिष्टवेऽपि विनियुक्ते । 'अथोत्तरम्' इति खण्डे सूत्रितं—'सखे सखायमभ्या ववृस्वोर्ध्वं ऊ पु ण ऊतय इति द्वे' (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति ॥

ऊर्ध्वं ऊ पु ण ऊतये तिष्ठा देवो न सविता ।

ऊर्ध्वो वाजस्य सनिता यदञ्जिभिर्वाघद्विर्विह्वयामहे ॥ १३ ॥

ऊर्ध्वः । ऊँ इति । सु । नः । ऊतये । तिष्ठ । देवः । न । सविता ।

ऊर्ध्वः । वाजस्य । सनिता । यत् । अञ्जिऽभिः । बाघत्ऽभिः । विऽह्वयामहे ॥ १३ ॥

हे यूप यद्वा यूपात्मकदारुनिष्ठाग्ने ऽनः अस्माकम् ऽऊतये रक्षणाय ऽऊर्ध्वः उन्नतः ऽतिष्ठ । तत्र दृष्टान्तः । ऽसविता ऽदेवो ऽन । यथा सूर्यो देव उन्नतस्तिष्ठति तद्वत् । ऽऊर्ध्वः उन्नतः सन् ऽवाजस्य अन्नस्य ऽसनिता दाता भविष्यति । यत् यस्मात् कारणात् ऽअञ्जिभिः आप्येन यूपम् अञ्जिभिः ऽवाघद्विभिः यज्ञं वह्निर्ऋतिविग्भिः सह ऽविह्वयामहे अन्नदानाय' त्वां विशेषेणाह्वयामः । तस्मादन्नस्य दाता भवेति पूर्वत्रान्वयः । ऊ पु णः । 'इकः सुजि' (पा. सू. ६. ३. १३४) इति संहितायां दीर्घः । 'सुजः' (पा. सू. ८. ३. १०७) इति पत्वम् । 'नश्च धातुस्थोरुभ्यः' (पा. सू. ८. ४. २७)

इति णत्वम् । उतये । अवतेः क्तिनि 'ज्वरत्वर°' इत्यादिना ऊद् । 'ऊतियूति°' इत्यादिना क्तिन् उदात्तत्वम् । तिष्ठ । शपि 'पाघ्रा°' इत्यादिना तिष्ठादेशः । 'अचोऽतस्तिष्ठः' इति संहितायां दीर्घः । वाजस्य । 'क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्' (पा. म. १. ४. ३२) इति कर्मणः संप्रदानत्वाच्चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । सनिता । 'पणु दाने' । लुटि तासिः । बलादिलक्षण इद् (पा. सू. ७. २. ३५) । तिपो डादेशः (पा. सू. २. ४. ८५) । टिलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण तिबादेशस्य उदात्तत्वे प्राप्ते 'तास्य-नुदात्तत्वे' इति तस्यानुदात्तत्वम् । धातुस्वरः । 'न लुद्' (पा. सू. ८. १. २९) इति निघात-प्रतिषेधः । अञ्जिभिः । 'अञ्जू व्यक्तप्रक्षेपगतिषु' । 'खनिकथ्यञ्जि°' (उ. सू. ४. ५७९) इत्यादिना इप्रत्ययः । विह्वयामहे । 'निसमुपविभ्यो ह्वः' (पा. सू. १. ३. ३०) इति अकर्त्रभिप्रायेऽप्यात्मने-पदम् । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । 'तिडि चोदात्तवति' इति गतेरनुदात्तत्वम् यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

ऊर्ध्वो नः पाहंसो नि केतुना विश्वं समत्रिणं दह ।

कृधी न ऊर्ध्वाश्चरथाय जीवसे विदा देवेषु नो दुवः ॥ १४ ॥

ऊर्ध्वः । नः । पाहि । अंहसः । नि । केतुना । विश्वम् । सम् । अत्रिणम् । दह ।

कृधि । नः । ऊर्ध्वान् । चरथाय । जीवसे । विदाः । देवेषु । नः । दुवः ॥ १४ ॥

हे यूप यद्वा तज्जिह्वे ^३ऊर्ध्वः उन्नतः सन् ^४नः अस्मान् ^५केतुना ज्ञानेन ^६अंहसः पापात् ^७नि ^८पाहि नितरां पालय । ^९विश्वम् ^{१०}अत्रिणम् सर्वमतारं भक्षकं राक्षसं ^{११}सं ^{१२}दह सम्यग्भस्मीकुरु । ^{१३}नः अस्मान् ^{१४}ऊर्ध्वान् उन्नतान् ^{१५}कृधि कुरु । किमर्थम् । ^{१६}चरथाय लोके चरणाय ^{१७}जीवसे जीवनाय च ^{१८}नः अस्माकं ^{१९}दुवः धनं ^{२०}हविःस्वरूपं ^{२१}देवेषु ^{२२}विदाः लभ्य ॥ अत्रिणम् । 'अद भक्षणे' । 'अदे-
स्त्रिणि च' (उ. सू. ४. ५०८) इति औणादिकः त्रिनिप्रत्ययः । यद्वा । अदत्तस्त्रायन्ते इति अत्राः । 'आतोऽनुपसर्गे कः' इति कः । अतो मत्वर्थीय इनिः । कृधि । 'श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि' इति हेर्धि-
रादेशः । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लृक् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति संहितायां दीर्घः । ऊर्ध्वान् । 'उभयथर्क्षु' (पा. सू. ८. ३. ८) इति विकल्पविधानात् 'नश्छव्यप्रशान्' (पा. सू. ८. ३. ७) इति नकारस्य स्त्वाभावः । चरथाय । चरेः औणादिको भावे अथप्रत्ययः । जीवसे । 'जीव प्राणधारणे' । 'तुमर्थे सेसेन्' इति असेप्रत्ययः । विदाः । 'विद् लाभे' । अस्मादन्तर्भावितण्य-
थात् लेटि सिपि 'लेटोऽडाटौ' इति आडागमः । तुदादिवात् शः । 'शे मुचादीनाम्' इति जुम् न भवति, 'अनित्यमागमशासनम्' इति वचनेन तस्यानित्यत्वात् । 'इतश्च लोपः' इति इकारलोपः आगमानुदात्तत्वे विकरणस्वरः ॥

पाहि नो अग्ने रक्षसः पाहि धूर्तेरराव्यः ।

पाहि रिषत उत वा जिघांसतो बृहद्भानो यविष्ठय ॥ १५ ॥

पाहि । नः । अग्ने । रक्षसः । पाहि । धूर्तेः । अराव्यः ।

पाहि । रिषतः । उत । वा । जिघांसतः । बृहद्भानो इति बृहत्भानो । यविष्ठय ॥ १५ ॥

हे^१ अग्ने हे^१ बृहद्भानो बृहन्तो भानवो यस्य तादृश हे^१ यविष्ठय युवतम हे अग्ने नः अस्मान्^१ रक्षसः बाधकाद्राक्षसादेः पाहि पालय । तथा अराव्यः धनादीनामदातृरूपात् धूर्तेः हिंसकात् पाहि । तथा रिषतः हिंसकाद्याघ्रादेः सकाशात् पाहि । उत वा अथवा जिघांसतः हन्तुमिच्छतः शत्रोः सकाशात् पाहि ॥ धूर्तेः । धूर्तौ हिंसार्थः । ‘क्विचूक्तौ च संज्ञायाम्’ इति कर्तरि क्तिच् । ‘तितुत्र’ इत्यादिना इदप्रतिषेधः । ‘रालोपः’ (पा. सू. ६. ४. २१) इति वकारलोपः । ‘हलि च’ इति दीर्घत्वम् । अराव्यः । ‘रा दाने’ । ‘आतो मनिन्’ इत्यादिना वनिप् । नन्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पञ्चम्येकवचने ‘अलोपोऽनः’ इति अनः अकारस्य लोपः । रिषतः । ‘रिप हिंसायाम्’ । लटः शतृ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । प्रत्ययस्वरे प्राप्ते व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । जिघांसतः । हन्तेरिच्छार्थे सनि ‘अज्जनगमां सनि’ (पा. सू. ६. ४. १६) इति उपधादीर्घत्वम् । ‘अभ्यासाच्च’ (पा. सू. ७. ३. ५५) इति अभ्यासादुत्तरस्य हकारस्य घत्वम् । ‘सन्त्यतः’ इति इत्वम् । अदुपदेशात् लसार्वधातुकाद्युदात्तत्वे सनो नित्वात् नित्स्वरेण पदस्याद्युदात्तत्वम् । बृहद्भानो । ‘आमन्त्रितस्य च’ इति पाष्टिकमाद्युदात्तत्वम् । पादादित्वात् आष्टमिकनिघाताभावः । यविष्ठय । ‘स्थूलदूर’ इत्यादिना यणादिपरस्य लोपः, पूर्वस्य च गुणः । यकारोपजनभ्रष्टान्दसः ॥ १० ॥

घनेव विष्वग्वि जह्यराव्यस्तपुर्जम्भ यो अस्मधुक् ।

यो मर्त्यः शिशीति अत्यक्तुभिर्मा नः स रिपुरीशत ॥ १६ ॥

घनाऽइव । विष्वक् । वि । जहि । अराव्यः । तपुःऽजम्भ । यः । अस्मधुक् ।

यः । मर्त्यः । शिशीति । अति । अक्तुभिः । मा । नः । सः । रिपुः । ईशत ॥ १६ ॥

हे तपुर्जम्भ तप्यमानरश्मियुक्ताग्ने अराव्यः अस्मभ्यं देयस्य धनस्य अदातृन् वैरिणः विष्वक् सर्वतः वि जहि विशेषेण मारय^२ । तत्र दृष्टान्तः । घनेव । यथा कठिनेन दण्डपाषाणादिना भाण्डादिभङ्गं करोति तद्वत् । यः अन्योऽपि रिपुः अस्मधुक् अस्मद्विषयद्रोहकारी भर्त्सनादिना बाधते । य. च अन्यः मर्त्यः मनुष्यः शत्रुः अक्तुभिः आयुधैः अति शिशीते तनूकरोति अस्मान् प्रहरतीत्यर्थः । स रिपुः भर्त्सनप्रहारकारी द्विविधोऽपि शत्रुः नः अस्मान् प्रति यमा ईशत ईश्वरः शक्तो मा भूत् ॥ घनाइव । ‘सुपां सुलुक्’ इति तृतीयाया डादेशः । जहि । हन्तेर्लोडि हौ ‘हन्तेर्जः’ (पा. सू. ६. ४. ३६) इति जादेशः । तस्य असिद्धत्वात् हेर्लुगभावः । तपुर्जम्भ । ‘तप संतापे’ । औणादिकः

१. च-छ-ण-फ-हे बृहद्भानो बृहन्तो भानवो यस्य तादृश हे यविष्ठय युवतम नः अस्मान्, न-हे बृहद्भानो.....तादृश यविष्ठय युवतम नः अस्मान्, स-नः अस्मान् । २. ढ-हिसय ।

करणे उसिन्प्रत्ययान्तः तपुस्शब्दो निच्चादाद्युदात्तः । ' जभि नाशने ' । जभ्यन्ते शत्रव एभिरिति जम्भान्यायुधानि । करणे घञ् । तपूंष्येव जम्भानि यस्यासौ तपुर्जम्भः । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । अस्मधुक् । ' ब्रुह जिघांसायाम् ' । ' सत्सूद्विप ' इत्यादिना क्तिप् । ' वा ब्रुहसुहृणुहृणिहाम् ' (पा. सू. ८. २. ३३) इति हकारस्य घत्वम् । भण्भावः । शिशीते । ' शो तनूकरणे ' । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य श्लुः । ' आदेचः ' इति आत्वम् । ततो द्विर्वचने ' बहुलं छन्दसि ' (पा. सू. ७. ४. ७८) इति अभ्यासस्य इत्वम् । ' ईं हल्यघोः ' इति ईत्वम् । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । यद्वृत्तयोगादनिघातः । ईशत । लङि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुगभावः । ' न माङ्योगे ' इति अडागमाभावः ॥

अग्निर्वन्ने सुवीर्यमग्निः कण्वाय सौभगम् ।

अग्निः प्रार्वन्मित्रोत मेध्यातिथिमग्निः साता उपस्तुतम् ॥ १७ ॥

अग्निः । वन्ने । सुवीर्यम् । अग्निः । कण्वाय । सौभगम् ।

अग्निः । प्र । आवत् । मित्रा । उत । मेध्यऽअतिथिम् । अग्निः । सातौ । उपऽस्तुतम् ॥ १७ ॥

१अग्निः देवः १सुवीर्यं शोभनवीर्येपितं धनमुद्दिश्य १वन्ने याचितः । सः १अग्निः १कण्वाय महर्षये १सौभगं शोभनधनादिरूपं भाग्यं प्रायच्छदिति शेषः । तथा १अग्निः १मित्रा अस्मन्मित्राणि १प्रावत् प्रकर्षेण रक्षितवान् । १उत अपि च १मेध्यातिथिं मेधयोग्यैरतिथिभिरुपेतमृषिं प्रावत् । तथा १उपस्तुतम् अन्यमपि स्तोतारं यजमानं १सातौ धनादिदाननिमित्तं प्रावदिति शेषः ॥ वन्ने । ' वनु याचने ' । कर्मणि लिट् । ' न शसदद्वादिगुणानाम् ' (पा. सू. ६. ४. १२६) इति एवाभ्यासलोपयोः प्रतिषेधः । उपधालोपश्छन्दसः । सौभगम् । ' सुभगान्मन्त्रे ' इति उद्गात्रादिषु पाठात् तस्य भावः इत्येतस्मिन्नर्थे अञ् (पा. सू. ५. १. १२९) । जिच्चादाद्युदात्तत्वम् । मित्रा । ' शोश्छन्दसि बहुलम् ' इति शैलोपः । उपस्तुतम् । ' किच्कर्त्ता च संज्ञायाम् ' इति स्तौतेः कर्तरि क्तः । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

अग्निना तुर्वशं यदु परावत उग्रादेवं हवामहे ।

अग्निर्नयन्नववास्त्वं बृहद्रथं तुर्वीति दस्यवे सहः ॥ १८ ॥

अग्निना । तुर्वशम् । यदुम् । परावतः । उग्रऽदेवम् । हवामहे ।

अग्निः । नयत् । नवऽवास्त्वम् । बृहत्ऽरथम् । तुर्वीतिम् । दस्यवे । सहः ॥ १८ ॥

१अग्निना महावल्गितान् तुर्वशनामकं यदुनामकम् उग्रदेवनामकं च राजर्षीन् १परावतः दूरदेशात् १हवामहे आह्वयामः । स च १अग्निः नववास्तुनामकं बृहद्रथनामकं तुर्वीतिनामकं च राजर्षीन् १नयत् इहानयतु । कीदृशोऽग्निः । १दस्यवे १सहः अस्मदुपद्रवहेतोश्चोरस्याभिभविता ॥ नयत् । ' णीञ् प्रापणे ' । लोटि अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति इकारलोपः । नववास्त्वम् । नवं वास्तु यस्यासौ

नववास्तुः । ' वा छन्दसि ' इत्यनुवृत्तेः अग्निं पूर्वत्वाभावे यणादेशः । बृहदथम् । बहुव्रीहौ पूर्वपद-
प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

नि त्वामग्ने मनुर्दधे ज्योतिर्जनाय शश्वते ।

दीदेथ कण्वं ऋतजात उक्षितो यं नमस्यन्ति कृष्टयः ॥ १९ ॥

नि । त्वाम् । अग्ने । मनुः । दधे । ज्योतिः । जनाय । शश्वते ।

दीदेथ । कण्वे । ऋतऽजातः । उक्षितः । यम् । नमस्यन्ति । कृष्टयः ॥ १९ ॥

हे ऽग्ने ऽज्योतिः प्रकाशरूपं ऽत्वां ऽशश्वते बहुविधाय ऽजनाय ऽमनुः प्रजापतिः ऽनि ऽदधे
देवयजनदेशे स्थापितवान् । हे अग्ने त्वम् ऽऋतजातः ऋतेन यज्ञेन निमित्तभूतेनोत्पन्नः ऽउक्षितः हवि-
र्भिस्तर्पितः सन् ऽकण्वे एतन्नामके महर्षौ ऽदीदेथ दीप्तवानसि । ऽयम् अग्निं ऽकृष्टयः मनुष्याः । ' कृष्टयः
चर्षणयः ' (नि. २. ३. ७) इति मनुष्यनामसु पठितत्वात् । ऽनमस्यन्ति नमस्कुर्वन्ति । स त्वमिति
पूर्वत्रान्वयः ॥ दीदेथ । दीदेतिश्छान्दसो दीप्तिकर्मा । थलि ' द्विवचनप्रकरणे छन्दसि वेति वक्तव्यम् '
(का. ६. १. ८. १) इति द्विवचनाभावः । ' अनित्यमागमशासनम् ' इति वचनात् इडभावः । लिट्स्वरेण
प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । ऋतजातः । ऋते ' जन्यते इति ऋतजातः । ' श्रीद्रितो निष्ठायाम् ' इति इड-
प्रतिषेधः । ' जनसन ' इत्यादिना आत्वम् । तृतीयापूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । नमस्यन्ति । ' नमोवरिवः ' '
(पा. सू. ३. १. १९) इति पूजार्थे क्यच् । अदुपदेशात् लसार्वधानुकानुदात्तत्वे क्यजन्तधातुस्वरः ।
कृष्टयः । ' कृप विलेखने ' । ' क्तिच्क्ती च संज्ञायाम् ' इति क्तिच् ॥

त्वेषासो अग्नेरमवन्तो अर्चयो भीमासो न प्रतीतये ।

रक्षस्विनः सदमिधातुमार्वतो विश्वं समत्रिणं दह ॥ २० ॥

त्वेषासः । अग्नेः । अमऽवन्तः । अर्चयः । भीमासः । न । प्रतिऽइतये ।

रक्षस्विनः । सदम् । इत् । यातुऽमार्वतः । विश्वम् । सम् । अत्रिणम् । दह ॥ २० ॥

ऽग्नेः ऽअर्चयः ज्वालाः ऽत्वेषासः दीप्ताः ऽअमवन्तः बलवन्तः ऽभीमासः भयंकराः । अतः
ऽप्रतीतये अस्माभिः प्रत्येतुं ऽन शक्या इति शेषः । हे अग्ने ऽरक्षस्विनः बलवतः ऽयातुमावतः
यातुधानानसुरान् ऽसदमित् सर्वदैव ऽसं ऽदह सम्बग्भस्मीकुरु । तथा ऽविश्वं सर्वं ऽअत्रिणं
भक्षकं अस्मद्भाषकं शत्रुं सं दह ॥ त्वेषासः । ' त्वेष दीप्तौ ' । पचाद्यच् । ' चितः ' इत्यन्तो-
दात्तत्वम् । अमवन्तः । ' अम रोगे ' । अमति शत्रून् रुजतीति अमो बलम् । पचाद्यच् । वृषादिधा-
दाद्युदात्तत्वम् । तदेषामस्तीत्यमवन्तः । प्रतीतये । ' तादौ च निति ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ।
रक्षस्विनः । रक्षन्त्यनेनेति रक्षो बलम् । करणेऽसुन् । ' अस्मायामेधा ' इति मत्वर्थीयो विनिः ।
यातुमावतः । यातवो यातनाः । तान् भिमते निर्भिमते इति राक्षसव्यापारा यातुमाः । ' आतोऽनुपसर्गे

कः ' इति कः । तदेपामस्तीति मतुप् । ' मतौ बह्वचोऽनजिरादीनाम् ' (पा. सू. ६. ३. ११९) इति दीर्घत्वम् । ' संज्ञायाम् ' (पा. सू. ८. २. ११) इति वत्वम् । मतुपः पिप्वादनुदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अत्रिणम् । ' अदेस्त्रिणि च ' इति कर्तरि त्रिदिप्रत्ययः ॥ ११ ॥

' क्रीळं वः ' इति द्वितीयं सूक्तं पञ्चदशर्चम् । अत्रेयमनुक्रमणिका—' क्रीळं पञ्चोना मारुतं हि गायत्रं तु ' इति । ' ऋषिश्चान्यस्मादपेरवाविशिष्टः ' इति परिभाषया घोरपुत्रः कण्व ऋषिः । इदमुत्तरं च गायत्रीच्छन्दस्के । इदमादिसूक्तत्रयं मरुदेवताकं तुहिहवेति परिभाषितत्वात् । व्यूळहे द्वितीये छन्दोमे आग्निमारुतशस्त्रे एतत्सूक्तं निविद्धानीयम् । ' द्वितीयस्याग्निं वो देवम् ' इति खण्डे सूत्रितं—' क्रीळं वः शर्धोऽग्ने मृळेत्याग्निमारुतम् ' (आश्व. श्रौ. ८. १०) इति । ब्राह्मणं च—' क्रीळं वः शर्धो मारुतम् ' (ऐ. ब्रा. ५. १९) इति । ' मरुद्भ्यः क्रीडिभ्यः पुरोडाशं सप्तकपालम् ' इत्यस्यामिष्टौ ' क्रीळं वः ' इत्येषा प्रधानस्यानुवाक्या । ' तथा ततः ' इति खण्डे सूत्रितं—' क्रीळं वः शर्धो मारुतमत्यासो न ये मरुतः स्वञ्चः ' (आश्व. श्रौ. २. १८) इति ॥

क्रीळं वः शर्धो मारुतमनर्वाणं रथेशुभम् । कण्वा अभि प्र गायत ॥ १ ॥

क्रीळम् । वः । शर्धः । मारुतम् । अनर्वाणम् । रथेशुभम् । कण्वाः । अभि । प्र । गायत ॥ १ ॥

हे वकण्वाः कण्वगोत्रोत्पन्ना महर्षयः । यद्वा । मेधाविन कृत्विजः । वः युष्मदर्थं 'मारुतं मरुत्समूहरूपं' शर्धः बलम् अभि प्र गायत अभितः प्रकर्षणं स्तुध्वम् । क्रीडशं शर्धः । वक्रीळं विहरणशीलम् अनर्वाणं भ्रातृव्यरहितम् । अत एव श्रुत्यन्तरब्राह्मणेन मन्त्रान्तरमेवं व्याख्यातम्—'अनर्वां प्रेहीत्याह भ्रातृव्यो वा अर्वा भ्रातृव्यापनुस्यै' (तै. सं. ६. ३. ८. ४) इति । रथेशुभं स्वकीये रथेऽवस्थाय शोभमानम् ॥ क्रीळम् । ' क्रीडृ विहारे ' । पचाद्यच् । शर्धः । ' श्रु प्रसहने ' । शर्धयत्यनेन शत्रूनि शर्धो बलम् । असुन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । मारुतं मरुतां संबन्धि । ' तस्येदम् ' इति अण् । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । समूहार्थं ' अनुदात्तादेरञ् ' (पा. सू. ४. २. ४४) इत्यनुदात्तादिलक्षणः अच्प्रत्ययः । अनर्वाणम् । व्यत्ययेन पुंलिङ्गता । ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । रथेशुभम् । ' शुभ दीप्तौ ' । रथे शोभते इति रथेशुप् । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । ' तत्पुरुषे कृति बहुलम् ' इति अलुक् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । गायत । ' कै गै रै शब्दे ' । ' तिङ्कृतिङः ' इति निघातः ॥

ये पृषतीभिर्ऋष्टिभिः साकं वाशीभिर्ऋष्टिभिः । अजायन्त स्वभानवः ॥ २ ॥

ये । पृषतीभिः । ऋष्टिभिः । साकम् । वाशीभिः । अञ्जिभिः । अजायन्त । स्वभानवः ॥ २ ॥

ये मरुतः पृषत्यादिभिः 'साकं' स्वभानवः स्वकीयदीप्तियुक्ताः 'अजायन्त इति' संपन्नाः । पृषत्यो बिन्दुयुक्ता मृग्यो मरुद्वाहनभूताः । ' पृषत्यो मरुताम् ' (नि. १. १५. ६) इति निघण्टावुक्तत्वात् । ऋष्टय आयुधानि । वाश्यः शब्दविशेषः परकीयसेनाभीतिहेतवः^१ । ' वाशी वाणी ' (नि. १. ११. ११) इति वाङ्मामसु पठितत्वात् । अज्योऽलंकरणानि । तान् स्तुम इति शेषः ॥ अजायन्त । ' जनी प्रादुर्भावे ' । इयनि ' ज्ञानजोर्जा ' (पा. सू. ७. ३. ७९) इति जादेशः । अडागम उदात्तः । स्वभानवः । स्वकीया भानवो येषाम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

इहेव शृण्व एषां कशा हस्तेषु यद्वदान् । नि यामश्चित्रमृजते ॥ ३ ॥

इहऽइव । शृण्वे । एषाम् । कशाः । हस्तेषु । यत् । वदान् । नि । यामन् । चित्रम् । ऋजते ॥ ३ ॥

वृषां मरुतां वृहस्तेषु स्थिताः वृकशाः स्वस्ववाहनताडनहेतवः वृद्वदान् यद्वदन्ति यं ध्वनिं कुर्वन्ति तं ध्वनिम् वृहेव अत्रेव स्थित्वा वृशृण्वे शृणोमि । स ध्वनिविशेषः वयामन् संग्रामे वचित्रं विविधं शौर्यं नि वृजते नितरामलं करोति । ' वृजतिः प्रसाधनकर्मा ' (निरु. ६. २१) इति यास्कः ॥ शृण्वे । ' शृ श्रवणे ' । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । ' श्रुवः श्र च ' इति श्रुः । ' हुश्रुवोः सार्वधातुके ' इति यणादेशः । वदान् । ' वद व्यक्तायां वाचि ' । लेटि आडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति इकारलोपे संयोगान्तलोपः । आगमानुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । यद्वृत्तयोगादनिघातः । यामन् । ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तम्या लुक् । ' न डित्तुद्वयोः ' (पा. सू. ८. २. ८) इति नलोपप्रतिषेधः । ऋजते । ' ऋजि भृजी भर्जने ' । अत्र प्रसाधनार्थः ॥

प्र वः शर्धाय घृष्वये त्वेषद्युम्नाय शुष्मिणे । देवत्तं ब्रह्म गायत ॥ ४ ॥

प्र । वः । शर्धाय । घृष्वये । त्वेषद्युम्नाय । शुष्मिणे । देवत्तम् । ब्रह्म । गायत ॥ ४ ॥

हे ऋत्विजः वः युष्माकं संबन्धिने शर्धाय प्रसहनशीलाय घृष्वये शत्रुघर्षणयुक्ताय त्वेषद्युम्नाय दीप्यमानयज्ञसे । ' युष्मन् द्योततेयशोवाक् वा ' (निरु. ५. ५) इति यास्कः । वृशुष्मिणे बलवते । ' शुष्मं शुष्मम् ' (नि. २. ९. ११) इति बलनामसु पाठात् । एवंभूताय मरुद्गणाय वृब्रह्म हविलक्षणमन्नमुद्दिश्य वृप्र गायत स्तुध्वम् । कीदृशं ब्रह्म । देवत्तं देवैर्दत्तं देवतानुग्रहाल्लब्धम् ॥ शर्धाय । ' श्रुतु प्रसहने ' । शर्धयत्यभिभवतीति शर्धो बलम् । पचाद्यच् । वृषादित्वादाद्युदात्तत्वम् । घृष्वये । ' घृष संघर्षे ' । ' कृविघृष्वि ' (उ. सू. ४. ४९६) इत्यादिना क्तिन्प्रत्ययान्तो निपातितः । त्वेषद्युम्नाय । ' त्विप दीप्तौ ' । पचाद्यच् । त्वेपं दीप्तं युष्मन् यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । देवत्तं देवैर्दत्तम् । छान्दसो वर्णलोपः । उक्तं च— ' द्वौ चापरौ वर्णविकारनाशौ ' (का. ६. ३. १०९) इति । ' तृतीया कर्मणि ' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

प्र शंस गोष्वघ्न्यं क्रीळं यच्छर्धो मारुतम् । जम्भे रसस्य वावृधे ॥ ५ ॥

प्र । शंस । गोषु । अघ्न्यम् । क्रीळम् । यत् । शर्धे । मारुतम् । जम्भे । रसस्य । वावृधे ॥ ५ ॥

वृगोषु मरुत्मानृभूतपृथिग्रभृतिषु धेनुष्ववस्थितम् । ' पृथिव्यै वै पयसो मरुतो जाताः ' (तै. सं. २. २. ११. ४) इति श्रुत्यन्तरात् । वृअघ्न्यम् अहन्तव्यं वृक्रीळं विहारोपेतं वृमारुतं मरुत्संबन्धि वृशर्धः प्रसहनशीलं तेजो यत् अस्ति तत् वृप्र वृशंस हे ऋत्विक्समूह स्तुहि । वृरसस्य गोक्षीररूपस्य संबन्धि तत् तेजः वृजम्भे मुखे उदरे वा वृवावृधे वृद्धमभूत् ॥ शंस । ' शंसु स्तुतौ ' । ' ब्यचोऽतस्लिङः ' इति संहितायां दीर्घः । गोषु । ' सावेकाचः ' इति प्रासस्य विभक्त्युदात्तस्य ' न गोधन्साववर्ण ' इति प्रतिषेधः । अघ्न्यम् । ' घ्नो हननम् ' । ' घजर्थे कविधानम् ' (पा. सू. ३. ३. ५८. ४) इति कः । ' गमहन ' इत्यादिना उपधालोपः । ' हो हन्तेः ' (पा. सू. ७. ३. ५४) इति घत्वम् । तद्वर्हतीति घ्न्यम् । ' छन्दसि च ' इति यः । न घ्न्यम् अघ्न्यम् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । क्रीळादयो

गताः । जम्भे । ' जम्भि नाशने ' । जम्भयते भक्ष्यतेऽनेनेति जम्भमास्थम् । करणे घञ् । ववृधे । ' वृधु वृद्धौ ' । लिट् । छान्दसं संहितायामभ्यासदीर्घत्वम् ॥ ॥ १२ ॥

को वो वर्षिष्ठ आ नरो दिवश्च गमश्च धूतयः । यत्सीमन्तं न धूनुथ ॥ ६ ॥

कः । वः । वर्षिष्ठः । आ । नरः । दिवः । च । गमः । च । धूतयः । यत् । सीम् । अन्तम् । न । धूनुथ ॥ ६ ॥

१दिवश्च द्युलोकस्यापि १गमश्च भूलोकस्यापि । ' गौः ग्मा ' (नि. १. १. २) इति भूनामसु पठित्वात् । १धूतयः कम्पनकारिणो हे १नरः नेतारो मरुतः १वः युष्माकं मध्ये १आ समन्तात् १वर्षिष्ठः वृद्धतमः १कः । १यत् यस्मात् कारणात् १सीं सर्वतः १अन्तं १न वृक्षाग्रमिव १धूनुथ चालयथ । तस्मात् कारणात् कम्पयितृणां युष्माकं मध्ये कः प्रबल इति प्रश्नः ॥ वर्षिष्ठः । वृद्धशब्दात् इष्टनि ' प्रियस्थिरः ' (पा. सू. ६. ४. १५७) इत्यादिना वर्षादेशः । निष्वादाद्युदात्तः । गमः । ग्माशब्दात् पष्ठयेकवचने ' आतो धातोः ' इत्यत्र ' आत इति योगविभागः कर्तव्यः ' (का. ६. ४. १४०) इत्युक्त्वात् आकारलोपः उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । धूतयः । ' धूञ् कम्पने ' । ' क्तिञ्कौ च संज्ञायाम् ' इति क्तिञ् । ' तितुत्रः ' इत्यादिना इट्प्रतिषेधः । ' आमन्त्रितस्य च ' इति सर्वानुदात्तत्वम् । धूनुथ । ' स्वादिभ्यः भुः ' । ' सनिशिष्टस्वरवलीयस्वमन्यग्र विकरणेभ्यः ' इति वचनात् सनिशिष्टोऽपि विकरणस्वरो लसार्वधातुकस्वरं न बाधते । अतस्मिन् एव स्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

नि वो यामाय मानुषो दध्रे उग्राय मन्यवे । जिहीत पर्वतो गिरिः ॥ ७ ॥

नि । वः । यामाय । मानुषः । दध्रे । उग्राय । मन्यवे । जिहीत । पर्वतः । गिरिः ॥ ७ ॥

३

हे मरुतः १वः युष्माकं १यामाय ममनार्थं १मानुषः गृहस्वामी कश्चिन्मनुजः १नि १दध्रे गृहद्वारार्थां ददं स्तम्भं निक्षिप्तवान् । भवदीयगमनेन चालितं गुहं पतिष्यतीति भीत्या तन्निवारणाय ददस्तम्भप्रक्षेपः । कीदृशाय यामाय । १उग्राय तीव्राय १मन्यवे चालनार्थमभिमन्यमानाय । युज्यते हि भवद्गमनाद्गीतिः । यतो भवद्गत्या चालितः १पर्वतः बहुविधपर्वयुक्तः १गिरिः शिखरी १जिहीत गच्छेत् ॥ मानुषः । ' मनोजांतावन्यतौ पुक् च ' (पा. सू. ४. १. १६१) इति मनुशब्दात् अपत्यार्थे अञ् पुगागमश्च । ' ज्जित्यादिर्निन्यम् ' इत्याद्युदात्तत्वम् । दध्रे । ' धञ् अवस्थाने ' इत्यस्य लिटि क्तिञ्वाद्गुणाभावे सति यणादेशः । प्रत्ययस्वरः । पादात्त्रित्वात् न निघातः । जिहीत । ' ओहाङ् गतौ ' । लिङि उहोत्यादित्वात् शपः श्लुः । ' भृष्टामित् ' (पा. सू. ७. ४. ७६) इति अभ्यासस्य इत्वम् । ' आभ्यस्तयोरातः ' इति आकारलोपः । पर्ववान् पर्वतः । मत्वर्थायः तत्प्रत्ययः ॥

येषामज्मेषु पृथिवी जुजुर्वान् इव विस्पतिः । भिया यामेषु रेजते ॥ ८ ॥

येषाम् । अज्मेषु । पृथिवी । जुजुर्वान् इव । विस्पतिः । भिया । यामेषु । रेजते ॥ ८ ॥

हे मरुतः १येषां युष्माकं १यामेषु गमनेषु १अज्मेषु क्षेपकेषु सत्सु १पृथिवी भूमिः १रेजते कम्पते । तत्र दृष्टान्तः । १जुजुर्वान् इव १विस्पतिः । यथा वयोहानिरोगादिना जीर्णः प्रजापालको राजा वैरिभयात् कम्पते तद्वत् ॥ अज्मेषु । ' अज गतिक्षेपणयोः ' । बहुलग्रहणात् औणादिको मन् । ' अजेर्व्यञ्जयोः '

(पा. सू. २. ४. ५६) इति वीभावो न भवति, 'वलादावार्धधातुके विकल्प इष्यते' (का. २. ४. ५६. २) इति वचनात् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । जुजुर्वान् । 'जूप् वयोहानौ' । लिट्: कसुः । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ७. १. १०३) इति उत्त्वम् । अभ्यासह्लादिशेषौ । 'वस्वेकाजाद्वसाम्' इति नियमात् इडागमाभावः । 'ऋच्छयृताम्' (पा. सू. ७. ४. ११) इति गुणः, 'हलि च' इति दीर्घत्वं च 'संज्ञापूर्वको विधिरनिल्यः' इति वचनात् न भवति । विशां पतिर्विशपतिः । 'पत्यावैश्वर्ये' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते 'परादिभ्यश्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । भिया । 'सावेकाचः' इति विभक्त्युदात्तत्वम् । यामेषु । 'यम उपरमे' । भावे घञ् । 'कर्षात्त्वतो घञः' इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । रेजते । 'रेजृ कम्पने' । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

स्थिरं हि जानमेषां वयो मातुर्निरेतवे । यत्सीमनुं द्विता शर्वः ॥ ९ ॥

स्थिरम् । हि । जानम् । एषाम् । वयः । मातुः । निःऽएतवे । यत् । सीम् । अनुं । द्विता । शर्वः ॥ ९ ॥

वृषां मरुतां वृजानं जन्मस्थानमाकाशं स्थिरं हि चलनरहितं खलु । मातुः मरुतां जननीस्थानीयादाकाशात् वयः पक्षिणः निरेतवे निर्गन्तुं समर्था भवन्तीति शेषः । तादृशादाकाशाद्भवजन्मेति मरुतां स्तुतिः । यत् यस्मात् कारणात् शर्वः भवदीयं बलम् अनुक्रमेण सीं सर्वतः द्विता द्वित्वेन द्यावापृथिव्योर्विभज्य वर्तते । अतो भवदीयं जानं स्थिरं हि इति पूर्वत्रान्वयः ॥ जानम् । जन्यतेऽस्मिन्निति जानमन्तरिक्षम् । अधिकरणे घञ् । ग्याम् । 'इदमोऽन्वादेशे' इति अन्वादेशोऽनुदात्तः । विभक्तिश्च सुप्वादनुदात्ता । न च 'अडिदम्' इत्यादिना विभक्त्युदात्तत्वम्, अन्तोदात्तात् इदं शब्दात् तस्य विधानात् । निरेतवे । 'इण् गतौ' । 'तुमर्थे सेसेन्' इति तवेन्प्रत्ययः । 'तादौ च' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

उदु त्ये सूनवो गिरः काष्ठा अज्मेष्वत्नत । वाश्रा अभिञ्जु यातवे ॥ १० ॥

उत् । ऊँ इति । त्ये । सूनवः । गिरः । काष्ठाः । अज्मेषु । अत्नत । वाश्राः । अभिञ्जु । यातवे ॥ १० ॥

वये पूर्वप्रकृताः । गिरः सूनवः वाच उत्पादका मरुतः । वायवो हि तात्वौष्ठादिषु संचरन्तो वाचमुत्पादयन्ति । अज्मेषु स्वकीयेषु गमनेषु सत्सु काष्ठाः अपः । 'आपोऽपि काष्ठा उच्यन्ते क्रान्त्वा स्थिता भवन्ति' (निरु. २. १५) इति यास्कः । उदु उत्कर्षेणैव अत्नत अतनिपत विस्तारितवन्तः । उदकं विस्तार्य तरपानार्थं वाश्राः हम्भारवोपेता गाः अभिञ्जु जान्वाभिमुख्यं यथा भवति तथा यातवे गन्तुं प्रेरितवन्त इति शेषः ॥ सूनवः । 'पू प्रेरणे' । 'सुवः कित्' (उ. सू. ३. ३१५) इति नुप्रत्ययः । किच्वाङ्गुणाभावः । अत्नत । 'तनु विस्तारे' । लङि अस्य अदादेशे 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । 'तनिपत्योश्छन्दसि' (पा. सू. ६. ४. ९९) इति उपधालोपः । अडागमः । अभिञ्जु । अभिगते जानुनी यस्य तदभिञ्जु । 'प्रसंभ्यां जानुनोर्जुः' (पा. सू. ५. ४. १२९) इति व्यत्ययेनाभिपूर्वस्यापि जानुशब्दस्य जुशब्दादेशः समासान्तः । यातवे । 'तुमर्थे सेसेन्' इति तवेन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥ १३ ॥

त्यं चिद्वा दीर्घं पृथुं मिहो नपातममृध्रम् । प्र च्यावयन्ति यामभिः ॥ ११ ॥

त्यम् । चित् । घ । दीर्घम् । पृथुम् । मिहः । नपातम् । अमृध्रम् ।

प्र । च्यावयन्ति । यामऽभिः ॥ ११ ॥

‘त्यं’ ‘चिद्’ प्रसिद्धो यो मेघस्तमपि मेघं ‘यामभिः’ स्वकीयगमनैः ‘प्र’ ‘च्यावयन्ति’ मरुतः प्रकरणेन गमयन्ति । कीदृशम् । ‘दीर्घम्’ आयामोपेतं ‘पृथुं’ तिर्यग्विस्तृतं ‘मिहो’ ‘नपातं’ सेचनीयस्य जलस्य ‘न’ पातयितारं वृष्टिमकुर्वन्तमित्यर्थः । ‘अमृध्रं’ केनाप्यहिंस्यम् ॥ घ । ‘ऋचि तुनुघं’ इत्यादिना दीर्घः । मिहः । ‘मिह सेचने’ । मेहति सिञ्चतीति मिद् वृष्टिः । ‘क्विप् च’ इति क्विप् । ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । नपातम् । न पातयतीति नपात् । ‘नभ्राण्पात्’ इत्यादिना नभः प्रकृतिभावः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अमृध्रम् । ‘शुभु मृधु उन्दने’ । मर्धति उदकेन उनतीति मृधः । बहुलवचनात् औणादिको रक्प्रत्ययः । नन्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । संग्रामवाचिना मृधशब्देन हिंसा लक्ष्यते । मत्वर्थीयो रः । पूर्ववत् स्वरसमासौ । च्यावयन्ति । ‘च्युङ् गतो’ । णिचि वृद्धयावादेशौ । पदकाले ह्रस्वश्छान्दसः ॥

मरुतो यद् वो बलं जनाँ अचुच्यवीतन । गिरिँरचुच्यवीतन ॥ १२ ॥

मरुतः । यत् । ह । वः । बलम् । जनाँ । अचुच्यवीतन । गिरीन् । अचुच्यवीतन ॥ १२ ॥

हे ‘मरुतः’ ‘यद्’ यस्मादेव कारणात् ‘वः’ बुध्माकं ‘बलम्’ अस्ति अस्मादेव कारणात् ‘जनान्’ प्राणिनः ‘अचुच्यवीतन’ स्वस्वव्यापारेषु प्रेरयत । तथा ‘गिरीन्’ मेघान् ‘अचुच्यवीतन’ प्रेरयत ॥ मरुतः । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । अचुच्यवीतन । च्यवतेर्लङि च्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘तप्तनप्तनथनाश्च’ इति तस्य तनबादेशः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः । ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. ७. ३. ९७) इति ईडागमः । गुणावादेशौ । ‘तिङ्ङितङः’ इति निघातः । गिरीन् । ‘दीर्घादिति समानपादे’ इति संहितायां नकारस्य रत्वम् । ‘अत्रानुनासिकः’ इति ईकारस्यानुनासिकः ॥

यद् यान्ति मरुतः सं ह ब्रुवतेऽध्वन्ना । शृणोति कश्चिदेषाम् ॥ १३ ॥

यत् । ह । यान्ति । मरुतः । सम् । ह । ब्रुवते । अध्वन् । आ । शृणोति । कः । चित् । एषाम् ॥ १३ ॥

‘यद्’ यदा श्लुः ‘मरुतः’ ‘यान्ति’ गच्छन्ति तदानीम् ‘अध्वन्ना’ मार्गे सर्वतः ‘सं’ ‘ब्रुवते’ ‘ह’ संभूय ध्वनिमवश्यं कुर्वन्ति । ‘एषां’ मरुतां संबन्धिनं शब्दं ‘कश्चित्’ यः कोऽपि ‘शृणोति’ ॥ यान्ति । ‘या’ प्रापणे । अदादिवात् शपो लुक् । ‘श्रोऽन्तः’ इति अन्तादेशस्य उपदेशिवद्भावात् अन्तीत्येतदाद्युदात्तम् । धातुना सहैकादेश एकादेशस्वरः । यद्ब्रुत्तयोगादनिघातः । ब्रुवते । ‘ब्रूश्च व्यक्तायां वाचि’ । शस्य अदादेशे कृते परत्वात् प्राप्तस्य गुणस्य छिच्चेन बाधितत्वात् उवङ्गादेशः । अध्वन् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । शृणोति । तिपः पिस्वादनुदात्तत्वे विकरणस्वरः ॥

प्र यात शीममाशुभिः सन्ति कण्वेषु वो दुर्वः । तत्रो षु मादयाध्वै ॥ १४ ॥

प्र । यात । शीमम् । आशुभिः । सन्ति । कण्वेषु । वः । दुर्वः । तत्रो इति । सु । मादयाध्वै ॥ १४ ॥

हे मरुतः ^१आशुभिः वेगवद्भिः स्वकीयैर्वाहनैः ^२शीमं शीघ्रम् । ‘शीमं तृषु त्रयम्’ (नि. २. १५. ९) इति क्षिप्रनामसु पाठात् । ^३प्र यात प्रकर्षण कर्मभूमिं गच्छत । ^४कण्वेषु मेधाविष्वनुष्ठानेषु ^५वः युष्माकं ^६दुर्वः दुर्वासि परिचरणानि ^७सन्ति । ^८तत्रो ^९पु तेष्वेव^{१०} परिचारकेषु कण्वेषु ^{११}मादयाध्वै तृप्ता भवत ॥ आशुभिः । ‘अशू व्यासौ’ । ‘कृवापाजि’ इत्यादिना उण् । प्रत्ययस्वरः । सन्ति । ‘असोरल्लोपः’ इति अकारलोपः । मादयाध्वै । ‘मद तृप्तियोगे’ । चुरादिः । आकुस्मीय आत्मनेपदी । लेटि आडागमः । टेः एत्वम् । ‘वैतोऽन्यत्र’ (पा. सू. ३. ४. ९६) इति एकारस्य ऐकारादेशः ॥

अस्ति हि ष्मा मदाय वः स्मसि ष्मा वयमेषाम् । विश्वं चिदायुर्जीवसे ॥ १५ ॥

अस्ति । हि । स्म । मदाय । वः । स्मसि । स्म । वयम् । एषाम् ।

विश्वम् । चित् । आयुः । जीवसे ॥ १५ ॥

हे मरुतः ^१वः युष्माकं ^२मदाय तृप्तये ^३अस्ति ^४हि ^५ष्म अस्माभिः प्रयुज्यमानं हविर्वो विद्यते खलु । ^६एषां युष्माकं भृत्यभूताः ^७वयं ^८स्मसि ^९ष्म विद्यामहे खलु । ^{१०}जीवसे जीवितुं ^{११}विश्वं ^{१२}चिदायुः सर्वमप्यायुः प्रयच्छतेति शेषः । स्म ‘निपातस्य च’ इति संहितायां दीर्घः । स्मसि । इदन्तो मसिः । जीवसे । ‘तुमर्थे सेसेन्’ इति असेप्रत्ययः ॥ ॥ १४ ॥

‘कद्ध नूनम्’ इति पञ्चदशचं तृतीयं सूक्तम् । घोरपुत्रः कण्व ऋषिः, ‘ऋषिश्चान्यस्मात्’ इति परिभाषितत्वात् । पूर्वसूक्ते ‘मारुतं हि’ इत्युक्तत्वादिदमपि मरुद्वताकम् । ‘गायत्रं तु’ इत्युक्तत्वात् गायत्रीच्छन्दस्कम् । ‘कद्ध’ इत्यनुक्रमणिका । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

कद्ध नूनं कधप्रियः पिता पुत्रं न हस्तयोः । दधिध्वे वृक्तबर्हिषः ॥ १ ॥

कत् । ह । नूनम् । कधप्रियः । पिता । पुत्रम् । न । हस्तयोः । दधिध्वे । वृक्तबर्हिषः ॥ १ ॥

हे मरुतः ^१कद्ध कदा खलु ^२नूनम् अवश्यं हस्तयोः ^३दधिध्वे यूयमस्मान् हस्ते धारयथ । तत्र दृष्टान्तः । ^४पिता ^५पुत्रं ^६न ^७हस्तयोः । यथा लोके पिता हस्तयोः^८ स्वकीयं पुत्रं धारयति तद्वत् । कीदृशा मरुतः । ^९कधप्रियः स्तुतिप्रीताः ^{१०}वृक्तबर्हिषः । वृक्तं छिन्नं बर्हिर्दर्मो येषां^{११} मरुतां यजमानाय^{१२} ते^{१३} मरुतः तथाविधाः ॥ कत् कदा । ‘द्वौ चापरौ वर्णविकारनाशौ’ (का. ६. ३. १०९) इत्युक्तत्वात् आकारलोपः । कधप्रियः । कथा स्तुतिः । तथा प्रीणन्तीति कधप्रियः । ‘प्रीञ् प्रीतौ’ । क्तिप् । पूर्वपदस्य ‘ड्यापोः संज्ञाच्छन्दसोर्बहुलम्’ (पा. सू. ६. ३. ६३) इति ह्रस्वत्वम् । धकारश्छान्दसः । आमन्त्रितनिघातः । दधिध्वे । दधातेः ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’ इति वर्तमाने लिट् । क्रादिनियमात् इट् । प्रत्ययस्वरः वृक्तबर्हिषः । आमन्त्रितनिघातः ॥

कं नूनं कद्वो अर्थं गन्तां दिवो न पृथिव्याः । कं वो गावो न रण्यन्ति ॥ २ ॥

कं । नूनम् । कत् । वः । अर्थम् । गन्तं । दिवः । न । पृथिव्याः । कं । वः । गावः । न । रण्यन्ति ॥ २ ॥

हे मरुतः ^१नूनम् इदानीं ^२कं यूयं कुत्र स्थिताः । ^३कत् कदा ^४वः युष्माकम् ^५अर्थम् अरणं^६ देवयजनदेशे गमनम्^७ । विलम्बं^८ मा कुरुतेत्यर्थः । ^९दिवः ^{१०}गन्तं शुलोकाद्गच्छत । ^{११}पृथिव्याः ^{१२}न गन्तं भूलोकान्मा गच्छत । ^{१३}वः युष्मान् ^{१४}कं ^{१५}रण्यन्ति । देवयजनरूपायाः पृथिव्या अन्यत्र कुत्र शब्दयन्ति । यजमानाः स्तुवन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ^{१६}गावो ^{१७}न । यथा गावो रणन्ति शब्दयन्ति तद्वत् ॥ कं । किंशब्दात् सप्तम्यन्तात् ' किमोऽत् ' (पा. सू. ५. ३. १२) इति अत्प्रत्ययः । ' काति ' (पा. सू. ७. २. १०५) इति किमः कादेशः । ' तिस्वरितः ' इति स्वरितत्वम् । अर्थम् । ' ऋ गतौ ' । ' उपिकुपिगार्तिभ्यस्थन् ' (उ. सू. २. १६१) इति भावे धन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । गन्तं । गमेलौटि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । थादेशस्य तस्य ' तसन्तनयनाश्च ' इति तषादेशः । अत एव छिस्वाभावात् ' अनुदात्तोपदेशः ' इत्यादिना अनुनासिकलोपो न भवति । प्रत्ययस्य पिच्वादानुदात्तत्वे धातुस्वरः । ' व्यचोऽतस्मिङ् ' इति संहितायां दीर्घत्वम् । दिवः । ' ऊडिद्म् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । पृथिव्याः । ' उदात्तयणो हल्पूर्वात् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । रण्यन्ति । रणतिः शब्दार्थः । व्यत्ययेन झ्यन् ॥

कं वः सुम्ना नव्यांसि मरुतः कं सुविता । कोऽं विश्वानि सौभगा ॥ ३ ॥

कं । वः । सुम्ना । नव्यांसि । मरुतः । कं । सुविता । कोऽं इति । विश्वानि । सौभगा ॥ ३ ॥

हे ^१मरुतः ^२वः युष्माकं संबन्धीनि ^३नव्यांसि नवतृणणि ^४सुम्ना प्रजापशुरूपाणि धनानि ' प्रजा वै पशवः सुम्नम् ' (तै. सं. ५. ४. ६. ६) इति श्रुत्यन्तरात् । ^५कं कुत्र वर्तन्ते । तथा ^६सुविता शोभनानि प्राप्याणि मणिमुक्तादीनि भवदीयानि ^७कं कुत्र वर्तन्ते । ^८विश्वानि सर्वाणि ^९सौभगा सौभाग्य-रूपाणि गजाश्वादीनि ^{१०}को कुत्र वा वर्तन्ते । भवदीयैः सुम्नादिभिः सर्वैः सहागन्तव्यमित्यर्थः ॥ सुम्ना । ' शेच्छन्दसि बहुलम् ' इति शैलौपः । नव्यांसि । नवशब्दात् ईयसुनि ईकारलोपश्छान्दसः । सुविता । सुष्टु इतानि सुवितानि । ' तन्वादीनां छन्दसि बहुलमुपसंख्यानम् ' (पा. सू. ६. ४. ७७. १) इति उवङादेशः । सौभगा । ' सुभगान्मन्त्रे ' (पा. सू. ५. १. १२९ ग.) इति तस्य भावः इत्यर्थे अञ् । पूर्ववत् शैलौपः ॥

यद्यूयं पृश्निमातरो मर्तासः स्यातन । स्तोता वो अमृतः स्यात् ॥ ४ ॥

यत् । यूयम् । पृश्निऽमातरः । मर्तासः । स्यातन । स्तोता । वः । अमृतः । स्यात् ॥ ४ ॥

हे पृश्निनामकधेनुपुत्राः^१ मरुतः ^२यूयं यद्यपि ^३मर्तासः मनुष्याः ^४स्यातन भवेत् तथापि ^५वः युष्माकं ^६स्तोता यजमानः ^७अमृतः ^८स्यात् देवो भवेत् ॥ पृश्निमातरः । पृश्निर्माता येषां ते । समानान्तविधेरनित्यत्वात् ' नद्यतश्च ' (पा. सू. ५. ४. १५३) इति कबभावः । मर्तासः । ' असि-

हसि' इत्यादिना त्रियतेः तन्प्रत्ययः । 'आजसेरसुक्' । स्यातन । अस्तेलिङि तस्य 'तसनसनथनाश्च' इति तनादेशः । यासुट उदात्तत्वम् । अमृतः । 'नञो जरमरमित्रमृताः' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

मा वो मृगो न यवसे जरिता भूजोष्यः । पथा यमस्य गादुप ॥ ५ ॥

मा । वः । मृगः । न । यवसे । जरिता । भूत् । अजोष्यः । पथा । यमस्य । गात् । उप ॥ ५ ॥

हे मरुतः वः युष्माकं वजरिता स्तोता वजोष्यः असेव्यः वमा वभूत् । तत्र दृष्टान्तः । वमृगो वन वयवसे । यथा तृणे भक्षणीये मृगः कदाचिदप्यसेव्यो न भवति किंतु सर्वदा तृणं भक्षयति तद्वत् । किं च स स्तोता वयमस्य पथा यमलोकसंबन्धिमागेंण मा उप गात् मा गच्छतु । तस्य मरणं मा भूक्त्यर्थः ॥ जरिता । 'जृप् वयोहानौ' । स्तुतिकर्मैति (निरु. १०. ८) यास्कः । नृचि इडागमः । चित्त्वादान्तोदात्तत्वम् । भूत् । लुङि 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । 'न माङ्योगे' इति अडभावः । अजोष्यः । 'जुपी प्रीतिसेवनयोः' । 'ऋहलोर्ण्यत्' इति कर्मणि ण्यत् । नञ्समासे अव्ययपूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् । पथा । तृतीयैकवचने 'भस्य टेलोपः' (पा. सू. ७. १. ८८) इति टिलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । गात् । एतेलुङि 'इणो गा लुङि' (पा. सू. २. ४. ४५) इति गादेशः । 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । पूर्ववत् अडभावः ॥ ॥ १५ ॥

मो षु णः परापरा निर्ऋतिर्दुर्हणा वधीत् । पदीष्ट तृष्ण्या सह ॥ ६ ॥

मो इति । सु । नः । परापरा । निःऋतिः । दुःऽहना । वधीत् । पदीष्ट । तृष्ण्या । सह ॥ ६ ॥

हे मरुतः वनः अस्मान् वनिर्ऋतिः रक्षोजातिदेवता^१ वमो वषु ववधीत् सर्वथा वधं मा कार्षीत् । कीदृशी । वपरापरा उत्कृष्टादयुत्कृष्टा अतिबलैत्यर्थः । अत एव दुर्हणा केनापि हन्तुं दुःशक्या^२ । सा निर्ऋतिः वतृष्ण्या सह वपदीष्ट पततु । अस्मदीया तृष्णा बाधिका निर्ऋतिश्च विनश्यत्वित्यर्थः ॥ मो षु णः । 'सुजः' इति षत्वम् । 'नश्च धातुस्थोरुपुभ्यः' इति णत्वम् । दुर्हणा । 'ईपहुःसुषु' इत्यादिना हन्तेः कर्मणि खल् । लिट्स्वरेण प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । वधीत् । लुङि हन्तेः 'लुङि च' (पा. सू. २. ४. ४३) इति वधादेशः । सिचि इडागमः । वधादेशस्य अदन्तत्वात् 'एकाच उपदेशे' इति इट्प्रतिषेधो न भवति । अतो लोपे सति तस्य स्थानिवच्चात् 'अतो हलादेः' (पा. सू. ७. २. ७) इति वृद्धयभावः । 'इट ईटि' (पा. सू. ८. २. २८) इति सिचो लोपः । पदीष्ट । 'पद गतौ' । आशीर्लिङि 'छन्दस्युभयथा' इति सार्वधातुकरत्वात् सलोपः । आर्धधातुकरत्वात् सुडागमः । प्रत्यय-स्वरः । तृष्ण्या । 'जितृषा पिपासायाम्' । 'तृपिण्डिपरिस्मिभ्यः किञ्च' (उ. सू. ३. २९२) इति नप्रत्ययः । 'नित्' इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् ॥

सत्यं त्वेषा अमवन्तो धन्वश्चिदा रुद्रियासः । मिहं कृण्वन्त्यवाताम् ॥ ७ ॥

सत्यम् । त्वेषाः । अमवन्तः । धन्वन् । चित् । आ । रुद्रियासः । मिहम् । कृण्वन्ति । अवाताम् ॥ ७ ॥

‘धन्वाञ्चत् मरुदेशेऽपि रुद्रियासः खेण पालितत्वात् तदीया मरुतः’ आ सर्वतः ‘अबातां वायु-
रहितां’ ‘मिहं वृष्टिं’ ‘कृण्वन्ति कुर्वन्ति तदेतत्’ ‘सस्यम् । कीदृशा रुद्रियासः ।’ ‘वेपाः दीप्ताः’ ‘अमवन्तः
बलवन्तः । मरुतां रुद्रपालनमाख्यानेषु प्रसिद्धम् ॥ धन्वन् । ‘रिवि रवि धवि गत्यर्थाः’ । इदित्वात्
नुम् । ‘कनिन्युवृषितक्षि’ इत्यादिना कनिन् । निस्वादाद्युदात्तत्वम् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सस्य्या
लुक् । रुद्रियासः । रुद्रस्येमे रुद्रियाः । ‘तस्येदम्’ इत्यर्थे घः । ‘आज्जेसरसुक्’ । मिहम् । ‘मिह सेचने’ ।
‘क्विप् च’ इति क्विप् । कृण्वन्ति । ‘कृवि हिंसाकरणयोश्च’ । ‘धनिक्कृण्वोर च’ इति उपत्ययः;
तत्संनियोगेन वकारस्य च अकारादेशः । अतो लोपेन लुप्तस्य स्थानिवद्भावात् लघूपधगुणाभावः ॥

कारीयां ‘मारुतं ससकपालम्’ इत्यस्य हविषः ‘वाश्रेव विद्युत्’ इत्येपानुवाक्या । ‘वर्ष-
कामेष्टिः’ इति खण्डे सूत्रितं—‘वाश्रेव विद्युन्मिमाति पर्वतश्चिन्महि वृद्धो बिभाय’ (आश्व. श्रौ.
२. १३) इति ॥

वाश्रेव विद्युन्मिमाति वत्सं न माता सिषक्ति । यदैषां वृष्टिरसर्जि ॥ ८ ॥

वाश्राऽइव । विऽद्युत् । मिमाति । वत्सम् । न । माता । सिऽसक्ति ।

यत् । एषाम् । वृष्टिः । असर्जि ॥ ८ ॥ .

‘वाश्रेव शब्दयुक्ता प्रस्नुतस्तनवती धेनुरिव’ ‘विद्युत् मेघस्था दृश्यमाना सती’ ‘मिमाति शब्दं
करोति । विद्युद्वेलायां हि मेघगर्जनं प्रसिद्धम् । ‘माता धेनुः’ ‘वत्सं’ ‘न वत्समिव’ ‘सिषक्ति’ इयं
विद्युत् मरुतः सेवते । सिषक्तिः सेवनार्थः । ‘सिषक्तु सचत इति सेवमानस्य’ (निरु. ३. २१) इति
यास्केनोक्तत्वात् । ‘यत् यस्मात् कारणात्’ ‘एषां मरुतां संबन्धिनी’ ‘वृष्टिरसर्जि गर्जनसहिते विद्यु-
स्काले वृष्टा’ भवति, तस्मात् विद्युतो मरुत्सेवनमुपपन्नम् ॥ वाश्रेव । ‘वाश्र शब्दे’ । ‘स्फायितञ्चि’
इत्यादिना रक् । मिमाति । ‘माङ् माने शब्दे च’ । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । जुहोत्यादित्वात् श्लुः ।
‘भृजामित्’ (पा. सू. ७. ४. ७६) इति अभ्यासस्य इत्वम् । सिषक्ति । ‘पच समवाये’ । लटि
‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । असर्जि । ‘सृज
विसर्गे’ । कर्मणि लुङ् । ‘चिण् भावकर्मणोः’ (पा. सू. ३. १. ६६) इति चिण् । ‘चिणो लुक्’
(पा. सू. ६. ४. १०४) इति तशब्दस्य लुक् । गुणः । अडागम उदात्तः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

दिवा चित्तमः कृण्वन्ति पर्जन्येनोदवाहेन । यत्पृथिवीं व्युन्दन्ति ॥ ९ ॥

दिवा । चित् । तमः । कृण्वन्ति । पर्जन्येन । उदऽवाहेन । यत् । पृथिवीम् । विऽउन्दन्ति ॥ ९ ॥

ते मरुतः ‘उदवाहेन उदकधारिणा’ ‘पर्जन्येन मेघेन सूर्यमाच्छाद्य’ ‘दिवा’ ‘चित् अहन्यपि’ ‘तमः
‘कृण्वन्ति अन्धकारं कुर्वन्ति । ‘यत् यद्वा’ ‘पृथिवीं भूमिं’ ‘व्युन्दन्ति विशेषेण क्लेदयन्ति तदानीमिति वृष्टि-
काले तमः कुर्वन्तीति पूर्वत्रान्वयः ॥ उदवाहेन । उदकानि बहतीति उदवाहः । ‘कर्मण्यण्’ । मेघविशेष-
स्येयं संज्ञा । ‘उदकस्योदः संज्ञायाम्’ (पा. सू. ६. ३. ५७) इति उदकशब्दस्य उदभावः ।

कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । व्युन्दन्ति । ' उन्दी क्तेने ' । रुधादित्वात् भ्रम् । ' भ्राञ्जलोपः ' (पा. सू. ६. ४. २३) इति नलोपः । यद्वृत्तयोगादनिवातः ॥

अधं स्वनान्मरुतां विश्वमा सन्न पार्थिवम् । अरेजन्त प्र मानुषाः ॥ १० ॥

अधं । स्वनात् । मरुताम् । विश्वम् । आ । सन्न । पार्थिवम् । अरेजन्त । प्र । मानुषाः ॥ १० ॥

वमरुतां संबन्धिनः वस्वनात् वअध ध्वनेर्गर्जनरूपादनन्तरं वपार्थिवं पृथिवीसंबन्धि विश्वं वसन्न सर्वं गृहम् वआ समन्तात् अरेजत इति शेषः । तथा वमानुषाः गृहवर्तिनो मनुष्या अपि वप्र वअरेजन्त प्रकर्षेण कम्पितवन्तः ॥ अध । छान्दसं ध्रस्वम् । सन्न । ' षट् विशरणगात्यवसादनेषु ' । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति मनिन् । पार्थिवम् । पृथिव्याः संबन्धि । ' पृथिव्या जात्रौ ' (पा. सू. ४. १. ८५. २) इति प्राग्दीव्यतीयः अन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अरेजन्त । ' रेजृ कम्पने ' ॥ ११६ ॥

मरुतो वीळुपाणिभिश्चित्रा रोधस्वतीरनु । यातेमखिद्रयामभिः ॥ ११ ॥

मरुतः । वीळुपाणिऽभिः । चित्राः । रोधस्वतीः । अनु । यात । ईम् । अखिद्रयामऽभिः ॥ ११ ॥

हे वमरुतः यूयं ववीळुपाणिभिः दृढहस्तैः सहिताः सन्तः वरोधस्वतीरनु कूलयुक्ता नदीरनुलक्ष्य वअखिद्रयामभिः अच्छिन्नगमनैः वयातै गच्छतैव ॥ मरुतः । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । वीळुपाणिभिः । वीडु इति बलनाम, ' वीडु च्यात्नम् ' (नि. २. ९. १४) इति तन्नामसु पाठात् । तेन च तद्वान् लक्ष्यते । वीळवश्च ते पाणयश्च । ' समासस्य ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । रोधस्वतीः । ' रुधिर आवरणे ' । रुणद्धि स्रोतः इति रोधः कूलम् । ' रोधः कूलं निरुणद्धि स्रोतः ' (निरु. ६. १) इत्युक्तत्वात् । असुनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । तद्युक्ता रोधस्वत्यः । ' मादुपधायाः ' इति मतुपो वत्वम् । ' उगितश्च ' इति डीप् । मतुब्डीपोः पित्त्वा-दनुदात्तत्वे असुनः स्वर एव शिष्यते । यात । ' या प्रापणे ' । अदादित्वात् शपो लुक् । ईम् । ' चाद-योऽनुदात्ताः ' इत्यनुदात्तत्वम् । गुणे ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' इत्युदात्तत्वम् । अखिद्रयामभिः । ' खिद्र दैन्ये ' । ' स्फायितश्चि ' इत्यादिना रक् । खिद्रं यान्तीति खिद्रयामानः । न खिद्रयामानः अखिद्रयामानः । तैः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

स्थिरा वः सन्तु नेमयो रथा अश्वास एषाम् । सुसंस्कृता अभीशवः ॥ १२ ॥

स्थिराः । वः । सन्तु । नेमयः । रथाः । अश्वासः । एषाम् । सुसंस्कृताः । अभीशवः ॥ १२ ॥

हे मरुतः वेषां ववः युष्माकं वनेमयः रथचक्रवल्याः वस्थिराः वसन्तु । तथा वरथा वअश्वासः अश्वाश्च स्थिराः सन्तु । वअभीशवः अङ्गुलयः, ' अभीशवः दीधितयः ' (नि. २. ५. २०) इति तन्नामसु पाठात् । वसुसंस्कृताः अश्वबन्धनरज्जुपरिग्रहणे स्वलंकृताः सावधानाः सन्तु ॥ सुसंस्कृताः । संपूर्वात् करोतेः कर्मणि क्तः । ' संपयुपेभ्यः ' (पा. सू. ६. १. १३७) इति सुट् । पुनः सुशब्देन प्रादिसमासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अभीशवः । अभिपूर्वात् अभोतेः ' क्वापाजि ' ।

इत्यादिना उण् । वर्णव्यत्ययेन आकारस्य इकारः । उक्तं च—‘ वर्णागमो वर्णविपर्ययश्च ’ (का. ६. ३. १०९) इति । ‘ अभीशवोऽभ्यभुवते कर्माणि ’ (निरु. ३. ९) इति निरुक्तम् ॥

अच्छा वदा तना गिरा जरायै ब्रह्मणस्पतिम् । अग्निं मित्रं न दर्शितम् ॥ १३ ॥

अच्छ । वद । तना । गिरा । जरायै । ब्रह्मणः । पतिम् । अग्निम् । मित्रम् । न । दर्शितम् ॥ १३ ॥

हे ऋत्विक्समूह वतना तनया देवतास्वरूपं प्रकाशयन्त्या वगिरा वाचा ब्रह्मणस्पतिं मन्त्रस्य हविलक्षणस्याज्ञस्य वा पालकं मरुद्गणम् अग्निं दर्शतं दर्शनीयं मित्रं न मित्रमपि जरायै स्तोतुम् अरुच्य आभिमुख्येन वद ब्रूहि ॥ अच्छ । ‘ निपातस्य च ’ इति संहितायां दीर्घत्वम् । वद । ‘ ब्रचोऽतस्तिष्ठः ’ इति संहितायां दीर्घः । तना । ‘ तनु विस्तारे ’ । तनोति देवतामाहात्म्यं विस्तारयतीति तना । पचाद्यच् । वृषादित्वादाद्युदात्तत्वम् । तृतीयाया डादेशः । गिरा । ‘ सावेकाचः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ब्रह्मणः । ‘ पृथ्याः पतिपुत्र ’ इति संहितायां सत्वम् ॥

मिमीहि श्लोकमास्ये पर्जन्ये इव ततनः । गायं गायत्रमुक्थ्यम् ॥ १४ ॥

मिमीहि । श्लोकम् । आस्ये । पर्जन्येऽइव । ततनः । गायं । गायत्रम् । उक्थ्यम् ॥ १४ ॥

हे ऋत्विक्समूह आस्ये स्वकीयमुखे श्लोकं स्तोत्रं मिमीहि निर्मितं कुरु । तं च श्लोकं ततनः विस्तारय । तत्र दृष्टान्तः । पर्जन्ये इव । यथा मेघो वृष्टिं विस्तारयति तद्वत् । उक्थ्यं शस्त्रयोग्यं गायत्रं गायत्रीच्छन्दस्कं सूक्तं गाय पठ ॥ मिमीहि । ‘ माङ्गु माने ’ । जौहोत्यादिकः । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘ भृजामित् ’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । आस्ये । ‘ असु क्षेपणे ’ । अस्पृते क्षिप्यतेऽस्मिन्निति आस्यम् । ‘ कृत्यल्युटो बहुलम् ’ (पा. सू. ३. ३. ११३) इत्यधिकरणे ण्यत् । ‘ तित्स्वरितम् ’ इति स्वरितत्वम् । ततनः । ‘ तनु विस्तारे ’ । लेटि सिपि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य श्लुः । ‘ लेटोऽडाटौ ’ इति अडागमः । ‘ इतश्च लोपः ’ इति इकारलोपः । गायत्रम् । गायत्र्याः संबन्धि । ‘ तस्येदम् ’ इति अण् । यद्वा । गायतस्त्रायते इति गायत्रम् । ‘ आतोऽनुपसर्गं कः ’ ॥

वन्दस्व मारुतं गणं त्वेषं पनस्युमर्किणम् । अस्मे वृद्धा असन्निह ॥ १५ ॥

वन्दस्व । मारुतम् । गणम् । त्वेषम् । पनस्युम् । अर्किणम् । अस्मे इति । वृद्धाः । असन् । इह ॥ १५ ॥

हे ऋत्विक्संघ मारुतं मरुत्संबन्धिनं गणं समूहं वन्दस्व नमस्कुरु स्तुहि वा । कीदृशं गणम् । त्वेषं दीप्तं पनस्युं स्तुतियोग्यम् अर्किणम् अर्चनोपेतम् । अस्मे अस्माकम् इह अस्मिन् कर्मणि वृद्धा असन् मरुतः प्रवृद्धा भवन्तु ॥ वन्दस्व । ‘ वदि अभिवादनस्तुत्योः ’ । अनुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । पनस्युम् । ‘ पन च ’ इति स्तुत्यर्थो धातुः । असन् । पनः स्तोत्रमात्मन इच्छतीति पनस्युः । ‘ सुप आत्मनः वयच् ’ । ‘ क्याच्छन्दसि ’ इति उपत्ययः । अर्किणम् । ‘ ऋच स्तुती ’ ।

‘पुंसि संज्ञायाम्’ इति घः । अर्कोऽस्यास्तीति अर्की । ‘अत इनिठनौ’ । असन् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुगभावः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः । ‘तिङ्ङितिङः’ इति निघातः ॥ १७॥

‘प्र यदित्था’ इति दशर्व चतुर्थं सूक्तम् । घोरपुत्रस्य कण्वस्यार्धं मरुदेवताकम् । युजः सतो-
बृहत्यः । अयुजो बृहत्यः । ‘प्र यदश प्रागाथं तु’ इत्यनुक्रमणिका । गतो विनियोगः ॥

प्र यदित्था परावतः शोचिर्न मानमस्यथ ।

कस्य कृत्वा मरुतः कस्य वर्षसा कं याथ कं ह धूतयः ॥ १ ॥

प्र । यत् । इत्था । परावतः । शोचिः । न । मानम् । अस्यथ ।

कस्य । कृत्वा । मरुतः । कस्य । वर्षसा । कम् । याथ । कम् । ह । धूतयः ॥ १ ॥

हे धूतयः स्थावरादीनां कम्पनकारिणः । मरुतः । यत् यदा । मानं मननीयं युष्मद्वलं परावतः दूरात् । ‘आरे परावतः’ (नि. ३. २६. ५) इति दूरनामसु पाठात् । इत्था अस्मादन्त-
रिक्षात् । प्र अस्यथ भूमौ प्रक्षिपथ । तत्र दृष्टान्तः । शोचिर्न तेज इव । यथा सूर्यस्य तेजोऽन्तरिक्षात्
भूमौ प्रक्षिप्यते तद्वत् । तदानीं युयं कस्य यजमानस्य कृत्वा क्रतुना संगच्छध्वे इति शेषः । तथा
कस्य यजमानस्य वर्षसा स्तोत्रेण संगच्छध्वे । कं यजमानमुद्दिश्य याथ देवयजनदेशे गच्छथ ।
कं ह कं खलु यजमानमनुगृह्णीथेति शेषः ॥ इत्था । ‘था हेतौ च छन्दसि’ (पा. सू. ५. ३. २६)
इति इदंशब्दात् प्रकाशवचने थाप्रत्ययः । यदि तत्र इदंशब्दस्य नानुवृत्तिः तर्हि थमुप्रत्ययान्तात् इदं-
शब्दादुत्तरस्या विभक्त्यर्थेन ‘सुपां सुलुक्’ इति ङादेशः । प्रथमपक्षे प्रत्ययस्वरः । द्वितीयपक्षे
तु उदात्तनिवृत्तिस्वरः । अस्यथ । ‘असु क्षेपणे’ । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे ज्यनो निच्वा-
दाद्युदात्तत्वम् । यद्वृत्तयोगादनिघातः । कृत्वा । ‘जसादिषु छन्दसि वावचनम्’ (पा. सू.
७. ३. १०९. १) इति नाभावस्य विकल्पितत्वाद्भावः । वर्षसा । ‘वृङ् संभक्तौ’ । ‘वृङ्-
शीङ्भ्यां रूपस्वाङ्गयोः पुक्च’ (उ. सू. ४. ६४०) इति असुनः । तत्संनियोगेन पुगागमश्च ।
निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अत्र रूपाभिधायिना वर्षसशब्देन देवतास्वरूपप्रकाशकं स्तोत्रं लक्ष्यते क्रतुना
साहचर्यात् ॥

स्थिरा वः सन्त्वायुधा पराणुदे वीळ उत प्रतिष्कभे ।

युष्मार्कमस्तु तविषी पनीयसी मा मर्त्यस्य मायिनः ॥ २ ॥

स्थिरा । वः । सन्तु । आयुधा । पराणुदे । वीळु । उत । प्रतिष्कभे ।

युष्मार्कम् । अस्तु । तविषी । पनीयसी । मा । मर्त्यस्य । मायिनः ॥ २ ॥

हे मरुतः । वः । आयुधा युष्मार्कमायुधानि पराणुदे शत्रूणामपनोदनाय स्थिरा सन्तु स्थिराणि
भवन्तु । उत अपि च प्रतिष्कभे शत्रूणां प्रतिबन्धाय वीळु सन्तु दृढानि सन्तु । युष्मार्कं तविषी
बलं पनीयसी अतिशयेन स्तोत्रं भवतु । मायिनः अस्मासु छद्मचारिणः । मर्त्यस्य मनुष्यस्य शत्रोः

‘मा बलं मा भवतु ॥ स्थिरा आयुधा । उभयत्र ‘शेभ्यन्वसि बहुलम्’ इति शैलोपः । पराणुदे । ‘णुद प्रेरणे’ । संपदादिलक्षणः क्तिप् । ‘उपसर्गादसमासेऽपि’ (पा. सू. ८. ४. १४) इति णत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वीळु । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेर्लुक् । ईषाअक्षादिवात्प्रकृतिभावः (पा. सू. ६. १. १२७. २) । प्रतिष्कमे । स्कम्भुः सौत्रो धातुः । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । पनीयसी । पनतिः स्तुत्यर्थः । अस्मात् औणादिकः कर्मणि असुन् । तत ईयसुनि ‘टेः’ इति टिलोपः । ‘उगितश्च’ इति ङीप् । ईयसुनो निस्वादाद्युदात्तत्वम् । मायिनः । मायाशब्दस्य व्रीह्यादिषु पाठात् ‘व्रीह्यादिभ्यश्च’ इति मत्वर्थीय इनिः ॥

परां ह यत्स्थिरं हथ नरो वर्तयथा गुरु ।

वि याथन वनिनः पृथिव्या व्याशाः पर्वतानाम् ॥ ३ ॥

परां । ह । यत् । स्थिरम् । हथ । नरः । वर्तयथ । गुरु ।

वि । याथन । वनिनः । पृथिव्याः । वि । आशाः । पर्वतानाम् ॥ ३ ॥

हे वनरः नेतारो मरुतः यत् यदा स्थिरं वस्तु परा हथ वृक्षादिकं पराहतं भग्नं कुरुथ । गुरु पाषाणादिकं गुरुवोपेतं वर्तयथ प्रेरयथ । तदानीं पृथिव्याः संवन्धिनः वनिनः वनवतो वृक्षान् वि याथन वियुज्य मध्ये गच्छथ । अरण्यगतानां निबिडानां वृक्षाणां मध्ये यस्य कस्यापि वृक्षस्य भग्नवादितरवृक्षाणां परस्परवियोगेन प्रौढो मार्गो भवति । तथा पर्वतानाम् आशाः पर्वतपार्श्वदिशः वि याथन वियुज्य गच्छथ ॥ हथ । ‘हन हिंसाग्रह्योः’ । ‘अनुदात्तोपदेशः’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः । यद्बृहत्संयोगादनिघातः । नरः । पादादिवात् आमन्त्रितनिघाताभावः । वर्तयथ । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे णिच्ः स्वर एव शिष्यते । यच्छब्दानुषङ्गात् निघाताभावः । याथन । ‘तप्तनप्तनयनाश्च’ इति थनादेशः ॥

नहि वः शत्रुर्विविदे अधि द्यवि न भूम्यां रिशादसः ।

युष्माकमस्तु तविषी तना युजा रुद्रासो नू चिदाधृषे ॥ ४ ॥

नहि । वः । शत्रुः । विविदे । अधि । द्यवि । न । भूम्याम् । रिशादसः ।

युष्माकम् । अस्तु । तविषी । तना । युजा । रुद्रासः । नु । चित् । आधृषे ॥ ४ ॥

हे रिशादसः शत्रुर्हिंसका मरुतः अधि द्यवि शुलोकस्योपरि वः युष्माकं शत्रुः नहि विविदे न च भूभूव । तथा भूम्याम् अपि शत्रुः न भूभूव । हे रुद्रासः रुद्रपुत्रा मरुतः युष्माकम् एकोनपञ्चाशत्संख्यानां भवतां युजा योगेन परस्परैकमस्येन आधृषे वैरिणां सर्वतो धर्षणाय तविषी बलं नू चित् क्षिप्रमेव तना अस्तु विस्तृता भवतु ॥ विविदे । ‘विद सत्तायाम्’ । लिटि प्रत्ययस्वरः । द्यवि नहि विविदे भूम्यां च न विविदे इति चशब्दार्थप्रतीतिः ‘चादिलोपे विभाषा’ इति प्रथमाद्याः तिङ्बिभक्तेर्निघातप्रतिषेधः । प्राथम्यं च अनुषक्तक्रियापेक्षया । रिशादसः । ‘रिश हिंसायाम्’ । रिशन्ति हिंसन्तीति रिशाः । इगुपधलक्षणः कः । तान् अदन्तीति रिशादसः । असुन् आमन्त्रित-

निघातः । युजा । 'युजिर् योगे' । 'ऋत्विक्' इत्यादिना किन् । 'सावेकाचः' इति विभक्ते-
रुदात्तत्वम् । रुद्रासः । रुद्रशब्देन तत्संबन्धिनो मरुतो लक्ष्यन्ते । 'आजसेरसुक्' । नू चित् । 'ऋचि
तनुष' इत्यादिना दीर्घः । आधृषे । 'मिष्टषा प्रागल्भ्ये' । संपदादिलक्षणो भावे किप् । कृदुत्तरपद-
प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

प्र वेपयन्ति पर्वतान्वि विश्वन्ति वनस्पतीन् ।

प्रो आरत मरुतो दुर्मदाइव देवासः सर्वया विशा ॥ ५ ॥

प्र । वेपयन्ति । पर्वतान् । वि । विश्वन्ति । वनस्पतीन् ।

प्रो इति । आरत । मरुतः । दुर्मदाऽइव । देवासः । सर्वया । विशा ॥ ५ ॥

पर्वतान् मेरुहिमवदादीन् प्र वेपयन्ति मरुतः प्रकर्षेण कम्पयन्ति । वनस्पतीन् वटाश्वत्थादीन्
वि विश्वन्ति परस्परवियुक्तान् कुर्वन्ति । हे मरुतः देवासः देवाः सर्वया विशा प्रजया सहिता
यूयं प्रो आरत प्रकर्षेणैव सर्वतो गच्छथ । तत्र दृष्टान्तेः । दुर्मदाइव । यथा मदोन्मत्ताः स्वेच्छया
सर्वतः क्रीडन्ति तद्वत् ॥ वेपयन्ति । 'दुवेष्ट कम्पने' । वेपमानान् प्रयुजते । हेतुमणिच् । विश्वन्ति ।
'विचिर् पृथग्भावे' । रुधादिस्वात् भ्रम् । 'भ्रसोरल्लोपः' इति अकारलोपः । वनस्पतीन् । वनानां
पतयो वनस्पतयः । पारस्करादिस्वात् सुद् । वनपतिशब्दावाद्युदात्तौ । 'उभे वनस्पत्यादिषु युगपत्'
इति पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरत्वम् । आरत । 'ऋ गतौ' । लङि मध्यमबहुवचने 'बहुलं छन्दसि'
इति शपो लुगभावः । यद्वा लुङ् । 'सर्तिशास्त्यर्तिभ्यश्च' (पा. सू. ३. १. ५६) इति अङ् ।
'आडजादीनाम्' इति आडागमः । 'आटश्च' (पा. सू. ६. १. ९०) इति वृद्धिः । देवासः ।
आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । सर्वया । 'सर्वस्य सुपि' (पा. सू. ६. १. १९१) इत्याद्युदात्तत्वम् ।
विशा । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ ॥ १८ ॥

उपो रथेषु पृषतीरयुग्ध्वं प्रष्टिर्वहति रोहितः ।

आ वो यामाय पृथिवी चिदश्रोदवीभयन्त मानुषाः ॥ ६ ॥

उपो इति । रथेषु । पृषतीः । अयुग्ध्वम् । प्रष्टिः । वहति । रोहितः ।

आ । वः । यामाय । पृथिवी । चित् । अश्रोत् । अभीभयन्त । मानुषाः ॥ ६ ॥

हे मरुतः रथेषु भवदीयेषु पृषतीः बिन्दुयुक्ता मृगीः उपो सामीप्येनैव अयुग्ध्वं योजितवन्तः ।
प्रष्टिः एतत्संज्ञको वाहनत्रयमध्यवर्ती युगविशेषः^२ रोहितः मृगावान्तरजातिलोहितवर्णः वहति रथं
नयति । वः युष्माकं यामाय गमनाय पृथिवी चित् अन्तरिक्षमपि आ अश्रोत् अभिमुख्येन
अशृणोत् अनुजानातीत्यर्थः । पृथिवीत्यन्तरिक्षनाम, 'पृथिवी भूः स्वयंभु' (नि. १.३.९) इति तन्नामसु
पाठात् । मानुषाः भूलोकवर्तिनः पुरुषाः अभीभयन्त स्वयं भीताः सन्तोऽन्येषामपि भीतिसुषा-

दितवन्तः ॥ उपो^१ इति निगातद्वयसमुदायात्मकमन्यजिपातान्तरम् । 'ओत्' (पा. सू. १. १. १५) इति प्रगुह्यत्वम् । अयुग्मत्वम् । लुङि 'झलो झलि' (पा. सू. ८. २. २६) इति सकारस्य लोपः । 'चोः कुः' इति कृत्वम् । रोहितः । 'रुहे रश्च लो वा' (उ. सू. ३. ३७४) इति इतप्रत्ययान्तः । निच्वादाद्युदात्तः । यामाय । यमेर्भावे घञ् । 'कर्पात्वतः'^२ इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । अश्रोत् । 'श्रु श्रवणे' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । अबीभयन्त । 'जिभी भये' । अस्मात् प्यन्तात् लुङि 'भीस्म्योहेतुभये' (पा. सू. १. ३. ६८) इत्यात्मनेपदम् । 'बिभेतेहेतुभये' (पा. सू. ६. १. ५६) इति आत्वस्य विकल्पितत्वात् पक्षे 'भियो हेतुभये पुक्' (पा. सू. ७. ३. ४०) इति पुक् प्राप्नोति । तन्न क्रियते, आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् । णौ चङ्युपधाह्रस्वत्वादि (पा. सू. ७. ४. १) ॥

आ वो म॒क्षु तनाय॑ कं रु॒द्रा अवो॑ वृणीमहे ।

गन्ता॑ नूनं नोऽव॑सा यथा॑ पु॒रेत्था क॑ण्वाय बिभ्युषे॑ ॥ ७ ॥

आ । वः । म॒क्षु । तनाय॑ । कम् । रु॒द्राः । अवः । वृणीमहे ।

गन्त॑ । नूनम् । नः । अव॑सा । यथा॑ । पुरा । इत्था । कण्वाय । बिभ्युषे॑ ॥ ७ ॥

हे रु॒द्राः रु॒द्रपु॒त्रा म॒रुतः॑ व॒तनाय॑ व॒कं अ॒स्मदीय॑पुत्रार्थं व॒मक्षु॑ शीघ्रं व॒वः यु॒ष्मदीय॑म् व॒अवः र॒क्षणम्॑ व॒आ वृ॒णीमहे॑ सर्वतः प्रार्थयामहे । म॒क्षु इति॑ क्षिप्रनाम, 'नु म॒क्षु' (नि. २. १५. २) इति तन्नामसु पठितत्वात् । पु॒रा पूर्वे॑स्मिन् काले कर्मान्तरेषु व॒नः व॒अवसा॑ अ॒स्मदीय॑-रक्षणेन निमित्तेन यूयं व॒यथा॑ प्राप्तवन्तः व॒इत्था॑ अनेन प्रकारेण व॒बिभ्युषे॑ भीतियुक्ताय व॒कण्वाय॑ मेधाविने यजमानाय^३ तदनुग्रहार्थं व॒नूनं॑ क्षिप्रं व॒गन्त॑ प्राप्नुत ॥ म॒क्षु । 'ऋचि॑ तुनुघमक्षुतङ्कुत्रोरुष्याणाम्' इति दीर्घः । तनाय॑ । तनोतीति॑ तनः । पचाद्यच् । वृषादिवादाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । तनयशब्दे अय् इत्यस्य लोपश्छान्दसः । कम् इत्येतत् पादान्ते प्रयुज्यमानं पादपूरणं 'शिशिरं जीवनाय कम्' इतिवत् । उक्तं च— 'अथापि पादपूरणाः कमीमिद्विति' (निह. १. ९) इति । रु॒द्राः । रोदयन्तीति॑ रु॒द्राः । 'रोदेर्णिलुक्च' (उ. सू. २. १७९) इति रक्प्रत्ययः । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । पादादिवात् निघाताभावः । गन्त॑ । लोटि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'तसनप्' इत्यादिना तबादेशः । अतः पिच्वात् अनुनासिकलोपाभावः । बिभ्युषे॑ । बिभेतेर्लिटिः क्सुः । 'वस्वेकाजाद्वसाम्' इति नियमात् इडभावः । चतुर्थ्येकवचने 'वसोः संप्रसारणम्' इति संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । 'शासिवसिघसीनां च' इति पत्वम् ॥

यु॒ष्मेर्षितो॑ म॒रुतो॑ म॒र्त्येऽर्षित॑ आ यो नो॑ अ॒भ्व॒ ईषते॑ ।

वि तं यु॑योत॒ शर्व॑सा॒ व्योर्ज॑सा॒ वि यु॒ष्माका॑भि॒रूतिभिः॑ ॥ ८ ॥

यु॒ष्माऽर्षितः॑ । म॒रुतः॑ । म॒र्त्येऽर्षितः॑ । आ । यः । नः । अ॒भ्वः । ईषते॑ ।

वि । तम् । यु॒योत॑ । शर्व॑सा । वि । ओर्ज॑सा । वि । यु॒ष्माका॑भिः । ऊ॒तिऽभिः॑ ॥ ८ ॥

हे ^१मरुतः ^२यः यः कश्चित् ^३अभवः शत्रुः ^४युष्मेपितः युष्माभिः प्रेषितः ^५मर्त्येपितः मारकै-
रन्यैर्वा प्रेषितः सन् ^६नः अस्मान् प्रति ^७आ ^८ईषते आभिमुख्येन प्राप्नोति, ^९तं शत्रुं ^{१०}शवसा अग्नेन
^{११}वि ^{१२}युयोत विभक्तं कुरुत । तथा ^{१३}ओजसा बलेन ^{१४}वि युयोत । ^{१५}युष्माकाभिरुतिभिः युष्मत्संबन्धिभिः
रक्षणैश्च ^{१६}वि युयोत ॥ युष्मेपितः । युष्माभिरपितः । सुव्लुकि प्रत्ययलक्षणेन 'युष्मदस्मदोरनादेशो' इति
आत्वम् । न च 'न लुमताङ्गस्य' इति प्रतिषेधः, 'इकोऽचि विभक्तौ' (पा. सू. ७. १. ७३) इत्यत्र
अज्ग्रहणेन तस्य पाक्षिकत्वोक्तेः । 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मर्त्येपितः । पूर्व-
वत् । अभवः । अभवतीत्यभ्वः शत्रुः । पृषोदरादिवाद्भिमतरूपस्वरसिद्धिः । ईषते । 'ईष गति-
हिंसादर्शनेषु' । अदुपदेशात् लसार्धधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । युयोत । 'यु मिश्रणामिश्रणयोः' ।
लोष्मध्यमबहुवचने 'बहुलं छन्दसि' इति शपः ऋः । 'तसनसनथनाश्च' इति तवादेशः । पित्त्वा-
द्गुणः । युष्माकाभिः युष्मत्संबन्धिनौभिः । 'तस्मिन्नणि च युष्माकास्माकौ' (पा. सू. ४. ३. २) इति
युष्मच्छब्दस्य युष्माकादेशः । ङीवृद्धी छान्दसत्वाच्च क्रियेते । ऊतिभिः । अवतेः क्तिनि 'ज्वरत्वरं'
इत्यादिना ऊद् । 'ऊतियूति°' इत्यादिना क्तिन उदात्तत्वम् ॥

असामि हि प्रयज्यवः कण्वं दद प्रचेतसः ।

असामिभिर्मरुत आ न ऊतिभिर्गन्ता वृष्टिं न विद्युतः ॥ ९ ॥

असामि । हि । प्रयज्यवः । कण्वम् । दद । प्रचेतसः ।

असामिभिः । मरुतः । आ । नः । ऊतिभिः । गन्तं । वृष्टिम् । न । विद्युतः ॥ ९ ॥

^१असामि ^२हि संपूर्णमेव यथा भवति तथा ^३प्रयज्यवः प्रकर्षेण यष्टव्याः ^४प्रचेतसः प्रकृष्टज्ञान-
युक्ता हे ^५मरुतः ^६कण्वं मेधाविनं यजमानमेतन्नामकमृषिं वा ^७दद धारयत । हि यस्मात् यूयं
कण्वनामकमृषिं धारितवन्तस्तस्मात् कारणात् ^८असामिभिः ^९ऊतिभिः संपूर्णं रक्षणैः ^{१०}नः अस्मान् प्रति
^{११}आ ^{१२}गन्त आगच्छत । तत्र दृष्टान्तः । ^{१३}वृष्टिं ^{१४}न ^{१५}विद्युतः । यथा विद्युतो वृष्टिं गच्छन्ति तद्वत् ॥
असामि । सामि अर्थं न सामि असामि । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । प्रयज्यवः । प्रकर्षेण यष्टव्याः ।
'यजिमनिशुन्धिदसिजनिभ्यो युः' (उ. सू. ३. ३००) इति कर्मणि युप्रत्ययः । आमन्त्रितनिघातः ।
दद । 'दुदाङ् दाने' । लोष्मध्यमबहुवचनस्य 'तिङां तिङो भवन्ति' (पा. म. ७. १. ३९) इति
लङात्मनेपदप्रथमपुरुषबहुवचनादेशः । ऋौ द्विभावे सति 'आभ्यस्तयोरातः' इति आकारलोपः । 'लोपस्त
आत्मनेपदेषु' (पा. सू. ७. १. ४१) इति तलोपः । 'अतो गुणः' इति परपूर्वत्वम् । 'छन्दस्युभयथा'
इति आर्धधातुकत्वात् 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वं न भवति, किंतु प्रत्ययस्वर एव । 'हि च'
इति निघातप्रतिषेधः । प्रचेतसः । प्रकृष्टं चेतो येषाम् । आमन्त्रितनिघातः । गन्तं । गमेलोष्मध्यमबहु-
वचनस्य तस्य तवादेशः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । प्रत्ययस्य पित्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः ।
पादादिवात् निघाताभावः । 'यचोऽतस्तिङः' इति संहितायां दीर्घत्वम् । विद्युतः । विद्योतते इति
विद्युत् । 'आजभास°' (पा. सू. ३. २. १७७) इत्यादिना क्तिप् ॥

असाम्योजौ बिभृथा सुदानवोऽसामि धूतयः शवः ।

ऋषिद्विषे मरुतः परिमन्यव इषुं न सृजत द्विषम् ॥ १० ॥

असामि । ओजः । बिभृथ । सुदानवः । असामि । धूतयः । शवः ।

ऋषिद्विषे । मरुतः । परिमन्यवे । इषुम् । न । सृजत । द्विषम् ॥ १० ॥

हे वसुदानवः शोभनदानोपेताः वमरुतः असामि संपूर्णम् ओजः बलं बिभृथ धारयथ । हे धूतयः कम्पनकारिणो मरुतः असामि संपूर्णं शवः बलं परिमन्यवे कोपपरिवृताय ऋषिद्विषे ऋषीणां द्वेषं कुर्वते शत्रवे तद्विनाशार्थं द्विषं द्वेषकारिणं हन्तारं सृजत । तत्र दृष्टान्तः । इषुं न । यथा शत्रोरुपरि बाणं मुञ्चन्ति तद्वत् । अत्र निरुक्तम्—‘असामि सामि प्रतिषिद्धं सामि स्यतेः । अस्माम्योजौ बिभृथा सुदानवः । असुसमाहं बलं बिभृथ कल्याणदानाः’ (निरु. ६. २३) इति ॥ बिभृथ । ‘डुभृज् धारणपोषणयोः’ । जुहोभ्याद्विधात् श्लुः । ‘भृजामि’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । ऋषिद्विषे । ऋषीन् द्वेष्टीति ऋषिद्विद् । ‘सस्सूद्विष’ इत्यादिना क्तिप् । परिमन्यवे । मन्युना परिवृतः परिमन्युः । प्रादिसमासे ‘परेरभितोभावि मण्डलम्’ (पा. सू. ६. २. १८२) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । इषुम् । ‘इषु गतौ’ । इष्यति गच्छतीति इषुः । ‘इषेः क्तिच्’ (उ. सू. १. १३) इति उपसर्गः । ‘धान्ये नि’ इत्यनुवृत्तेः निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । सृजत । ‘सृज विसर्गे’ । विकरणस्य क्तिप्त्वात् गुणाभावः । द्विषम् । ‘क्तिप् च’ इति क्तिप् ॥ ॥ १९ ॥

‘उत्तिष्ठ’ इत्यष्टचं पञ्चमं सूक्तं कण्वस्य आर्यं बार्हतम् । युजः सतोबृहस्यः । अयुजो बृहस्यः । ब्रह्मणस्पतिदेवताकम् । अनुक्रम्यते च—‘उत्तिष्ठाद्यौ ब्राह्मणस्पत्यम्’ इति । सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः । चतुर्विधोऽहनि मरुत्वतीये प्राकृतात् ब्राह्मणस्पत्यात् प्रगाथात् पूर्वम् ‘उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पते’ इत्ययं प्रगाथः । ‘मरुत्वतीये’ इति खण्डे सूत्रितं—‘प्रेतु ब्रह्मणस्पतिरुत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पत इति ब्राह्मणस्पत्यावावपते पूर्वौ नित्यात्’ (आश्व. श्रौ. ७. ३) इति । आद्या तु प्रवर्ग्येऽप्यभिष्टवे विनियुक्ता । ‘उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पत इत्येतामुक्त्वावन्तिष्ठते’ (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति सूत्रितत्वात् ॥

उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पते देवयन्तस्त्वेमहे ।

उप प्र यन्तु मरुतः सुदानव इन्द्र प्राशूर्भवा सचा ॥ १ ॥

उत् । तिष्ठ । ब्रह्मणः । पते । देवयन्तः । त्वा । ईमहे ।

उप । प्र । यन्तु । मरुतः । सुदानवः । इन्द्र । प्राशूः । भव । सचा ॥ १ ॥

हे ब्रह्मणस्पते एतन्नामक देव उत्तिष्ठ अस्मदनुग्रहाय त्वदीयनिवासादुत्थानं कुरु । देवयन्तः देवान् कामयमाना वयं त्वा त्वाम् ईमहे याचामहे । सुदानवः शोभनदानयुक्ताः वमरुतः उप प्र यन्तु समीपे प्रकर्षेण गच्छन्तु । हे इन्द्र त्वं सचा ब्रह्मणस्पतिना सह प्राशूः सोमस्य प्राशको भव । यद्वा वृत्रस्य हिंसको भव ॥ उत्तिष्ठ । ऊर्ध्वकर्मत्वान् आत्मनेपदाभावः (पा. सू. १. ३. २४) । ब्रह्मणस्पते । ‘सुबामन्त्रिते’ इति पराङ्गवद्भावान् पष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् । देवयन्तः । देवानात्मन इच्छन्तः । ‘सुप आत्मनः क्यच्’ । ‘न च्छन्दस्यपुत्रस्य’ इति ईत्त्वस्येव दीर्घ-

स्यापि निषेधः, 'अश्वाघस्यात्' इति पुनरात्वविधानसामर्थ्यात् । ईमहे इत्यादयो गताः । प्राशूः । 'शृ हिंसायाम्' । प्रकर्षेण आ समन्तात् शृणाति हिनस्तीति प्राशूः । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ७. १. १०३) इति उत्त्वम् । 'वोरूपधाया दीर्घः' । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । भव । 'आचोऽतस्तिष्ठः' इति संहितायां दीर्घत्वम् ॥

त्वामिद्धि सहसस्पुत्र मर्त्यं उपब्रूते धने हिते ।

सुवीर्यं मरुत आ स्वभ्यं दधीत यो व आचके ॥ २ ॥

त्वाम् । इत् । हि । सहसः । पुत्र । मर्त्यः । उपब्रूते । धने । हिते ।

सुऽवीर्यम् । मरुतः । आ । सुऽअभ्यम् । दधीत । यः । वः । आऽचके ॥ २ ॥

हे 'सहसस्पुत्र बलस्य बहुपालक ब्रह्मणस्पते । 'पुत्रः पुरु त्रायते निपरणाद्वा' (निरु. २. ११) इति निरुक्तम् । 'मर्त्यः मनुष्यः' 'हिते शत्रुषु प्रक्षिप्ते' 'धने निमित्तभूते सति' 'त्वामित् त्वामेव' 'उपब्रूते' 'हि समीपं प्राप्य स्तौति खलु । तद्धनसंपादनाय प्रार्थयते इत्यर्थः । हे 'मरुतः' 'यः धनार्थं मर्त्यः' 'वः युष्मान् ब्रह्मणस्पतिसंहितान्' 'आचके स्तौति स मर्त्यः' 'स्वभ्यं शोभनाभ्युक्तं' 'सुवीर्यं शोभनवीर्ययुक्तं च धनं' 'दधीत धारयेत् ॥ सहसस्पुत्र । ब्रह्मणस्पते इतिवत् 'पृथ्याः पतिपुत्र' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । उपब्रूते । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः । 'तिष्ठि चोदात्तवति' इति गतेरनुदात्तत्वम् । हिते । निघायां 'दधातेहिः' इति हिरादेशः । सुवीर्यम् । शोभनं वीर्यं यस्येति बहुव्रीहौ 'वीरवीर्यौ च' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । स्वभ्यम् । अश्वानां समूहोऽश्वीयम् । 'केशाश्वभ्यां यच्छावन्यतरस्याम्' (पा. सू. ४. २. ४८) इति समूहार्थे छप्रत्ययः । छस्य ईयादेशः । शोभनमश्वीयं यस्य तत् स्वभ्यम् । ईकारलोपश्छान्दसः । 'परादिश्छान्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । दधीत । सीयुटः सकारलोपे सति 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् । पादादित्वात् निघाताभावः । आचके । 'कै नै रै शब्दे' । 'आदेचः' इति आत्वम् । लिटि द्विवचने अभ्यासस्य ह्रस्वचुत्वे । 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

चतुर्विधोऽहनि मरुत्वतीये 'उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पते' इत्यस्मात्प्रगाथात्पूर्वं 'प्रेतु ब्रह्मणस्पतिः' इत्ययं प्रगाथो विनियुक्तः । सूत्रं तु 'उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पते' इत्यत्रैवोदाहृतम् । महावीरमादाय शालां प्रतिगच्छसु 'प्रेतु ब्रह्मणस्पतिः' इत्येतां पठन् होता नुगच्छेत् । सूत्रं च- 'प्रेतु ब्रह्मणस्पतिरित्यनुव्रजेत्' (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति । एषैव अग्निषोमीयप्रणयनेऽपि विनियुक्ता । सूत्रितं च- 'प्रेतु ब्रह्मणस्पतिर्होता देवो अमर्त्यः' (आश्व. श्रौ. ४. १०) इति ॥

प्रेतु ब्रह्मणस्पतिः प्र देव्येतु सूनृता ।

अच्छा वीरं नर्यं पङ्क्तिराधसं देवा यज्ञं नयन्तु नः ॥ ३ ॥

प्र । एतु । ब्रह्मणः । पतिः । प्र । देवी । एतु । सूनृता ।

अच्छ । वीरम् । नर्यम् । पङ्क्तिऽराधसम् । देवाः । यज्ञम् । नयन्तु । नः ॥ ३ ॥

ब्रह्मणस्पतिः देवः प्रेतु अस्मान् प्राप्नोतु । वसूता देवी प्रियसत्यरूपा वाग्देवता प्र एतु अस्मान् प्राप्नोतु । देवाः ब्रह्मणस्पत्यादयो देवताः वीरं शत्रुं निःशेषेण दूरे प्रेरयन्तु । तं नर्यं मनुष्येभ्यो हितं पङ्क्तिराधसं ब्राह्मणोक्तहविष्यङ्क्यादिभिः समृद्धं यज्ञं प्रति नः अस्मान् अच्छ आभिमुख्येन नयन्तु ॥ प्रेतु । ‘ एङि पररूपम् ’ (पा. सू. ६. १. ९४) इति पररूपे प्राप्ते ‘ एत्येध-
त्युत्सु ’ (पा. सू. ६. १. ८९) इति वृद्धिः । देव्येतु इत्यत्र ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितोऽनु-
दात्तस्य ’ इति स्वरितत्वम् । नर्यम् । नरेभ्यो हितम् । प्राक्कीर्तीय उगवादिलक्षणो यत्प्रत्ययो द्रष्टव्यः
(पा. सू. ५. १. २) । पङ्क्तिराधसम् । पङ्क्तिभी राध्नोतीति पङ्क्तिराधाः । ‘ गतिकारकयोरपि
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च ’ इत्यसुन् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । यज्ञम् । ‘ यजयाच ’ इत्यादिना यजतेर्नङ् ॥

यो वाघते ददाति सूनरं वसु स धत्ते अक्षिति श्रवः ।

तस्मा इळां सुवीरामा यजामहे सुप्रतूर्तिमनेहसम् ॥ ४ ॥

यः । वाघते । ददाति । सूनरम् । वसु । सः । धत्ते । अक्षिति । श्रवः ।

तस्मै । इळाम् । सुवीराम् । आ । यजामहे । सुप्रतूर्तिम् । अनेहसम् ॥ ४ ॥

यः यजमानः वाघते ऋत्विजे सूनरं सुष्ठु नेतव्यं वसु धनं ददाति सः यजमानो ब्रह्मणस्पतेः
प्रसादात् अक्षिति क्षयरहितं श्रवः अन्नं धत्ते धारयति । तस्मै तादृशयजमानाय इळाम् एतन्नाम-
धेयां मनोः पुत्रौ इळा वै मानवी यज्ञान्काशिन्यासीत् (तै. ब्रा. १.१.४.४) इति श्रुत्यन्तरात् ।
आ यजामहे वयं ऋत्विजः सर्वतो यजामः । कीदृशीमिळाम् । सुवीरां शोभनैर्वीरैर्भैर्युक्तां सुप्रतूर्ति
सुष्ठु प्रकर्षेण हिंसाकारिणीम् अनेहसं केनाप्यहिंस्याम् ॥ ददाति । ‘ अनुदात्ते च ’ (पा. सू. ६. १.
१९०) इति अभ्यस्तस्याद्युदात्तत्वम् । यद्वृत्तयोगादनिघातः सूनरम् । सुखेन नीयते इति सूनरम् ।
‘ ईपहुःसुष्ठु ’ इति खल् । ‘ निपातस्य च ’ इति उपसर्गस्य दीर्घत्वम् । अक्षिति । क्षयो नास्त्यस्येति
अक्षिति । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘ नन्सुभ्याम् ’ इति तु ‘ सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ’
इति वचनात् न प्रवर्तते । श्रवः । श्रूयते इति श्रवः । ‘ श्रु श्रवणे ’ । असुनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् ।
सुवीराम् । शोभना वीरा यस्याः सा सुवीरा ताम् । ‘ वीरवीर्यौ च ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । सुप्र-
तूर्तिम् । तूर्ति हिंसार्थः । प्रपूर्वादस्मान् भावे क्तिन् । शोभना प्रतूर्तिः शत्रूणां हिंसनं यस्याः सा
ताम् । ‘ परादिश्छन्दसि बहुलम् ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । ऋवादिर्वा द्रष्टव्यः । अनेहसम् । न
हन्यते इति अनेहाः । ‘ नजि हन एह च ’ (उ. सू. ४. ६६३) इत्यसुन्प्रत्ययो धातोः एहादेशश्च ।
‘ नलोपो नजः ’ (पा. सू. ६. ३. ७३) इति नकारस्य लोपः । ‘ तस्मानुडचि ’ (पा. सू. ६.
३. ७४) इति नुद् ॥

अग्निष्टोमे मरुत्वतीयशस्त्रे इन्द्रनिवहप्रगाथानन्तरं ‘ प्र नूनम् ’ इति प्रगाथः । ‘ मरुत्वतीयेन ’
इति खण्डे सूत्रितं—‘ प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिरिति ब्राह्मणस्पत्यः ’ (आश्व. श्रौ. ५. १४) इति ॥

प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिर्मन्त्रं वदत्युक्थ्यम् ।

यस्मिन्निन्द्रो वरुणो मित्रो अर्यमा देवा ओकांसि चक्रिरे ॥ ५ ॥

प्र । नूनम् । ब्रह्मणः । पतिः । मन्त्रम् । वदति । उक्थ्यम् ।

यस्मिन् । इन्द्रः । वरुणः । मित्रः । अर्यमा । देवाः । ओकांसि । चक्रिरे ॥ ५ ॥

वब्रह्मणस्पतिः देवः वउक्थ्यं शस्त्रयोग्यं वमन्त्रं वनूनम् अवश्यं वप्र ववदति होतृमुखे स्थितः सन् प्रवृत्ते । वयस्मिन् मन्त्रे इन्द्रादयश्च सर्वे देवाः वोकांसि स्थानानि वचक्रिरे । तादृशं सर्वदेवप्रतिपादकं मन्त्रमिति पूर्वग्रान्वयः ॥ मन्त्रम् । ' मन्त्रि गुप्तभाषणे ' । पचाद्यच् । वृपादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । उक्थ्यम् उक्थाहम् । ' छन्दसि च ' इत्यर्हार्थे यप्रत्ययः । यद्वा । ' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्पन्ते ' इति वचनात् ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वाभावे ' व्यत्ययेन तित्स्वरितम् ' इति स्वरितत्वम् । ओकांसि । ' उच समवाये ' । समवयन्यत्रेति अधिकरणे औणादिकोऽसुन् । बहुलग्रहणात् कुत्वं द्रष्टव्यमिति ' ओक उचः के ' इत्यत्र वृत्तौ इत्युक्तम् (का. ७. ३. ६४) । चक्रिरे । इरेचः चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥ २० ॥

तमिद्वौचेमा विदथेषु शंभुवं मन्त्रं देवा अनेहसम् ।

इमां च वाचं प्रतिहर्षथा नरो विश्वेद्वामा वो अश्रवत् ॥ ६ ॥

तम् । इत् । वोचेम । विदथेषु । शम्भुवम् । मन्त्रम् । देवाः । अनेहसम् ।

इमाम् । च । वाचम् । प्रतिहर्षथ । नरः । विश्वा । इत् । वामा । वः । अश्रवत् ॥ ६ ॥

हे देवाः ब्रह्मणस्पतिप्रभृतयः तमित् तमेव इन्द्रादिसर्वदेवताप्रतिपादकं मन्त्रं विदथेषु यज्ञेषु वोचेम वयमृत्विजो ब्रवाम । कीदृशम् । शंभुवं सुखस्य भावयितारम् अनेहसम् अहिंसनीयं दोषरहितम् । हे नरः नेतारो देवाः इमाम् अस्माभिरुच्यमानां मन्त्ररूपां वाचं प्रतिहर्षथ च । यूयं कामयध्वे चेत् तर्हि विश्वेत् सर्वापि वामा वननीया वाक् वः युष्मान् अश्रवत् व्याप्नुयात् ॥ वोचेम । ' वच परिभाषणे ' । आशीर्लिङि ' लिङ्याशिष्यङ् ' इति अङ् । ' वच उम् ' इत्युमागमः । ' छन्दस्युभयथा ' इति सार्वधातुकत्वात् ' लिङः सलोपोऽनन्त्यस्य ' इति यासुटः सकारस्य लोपः । ' अतो येयः ' इति इयादेशः । आहुणः । ' तिङ्ङितिङः ' इति निघातः । विदथेषु । ' विद् ज्ञाने ' । विद्यते फलसाधनत्वेन ज्ञायते इति विद्यो यज्ञः । ' रुविद्विभ्यां कित् ' (उ. सू. ३. ३९५) इति अथप्रत्ययः । शंभुवम् । भवतेः अन्तर्भावितण्यर्थात् ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । ' ओः सुपि ' (पा. सू. ६. ४. ८३) इति यणादेशस्य ' न भूसुधियोः ' (पा. सू. ६. ४. ८५) इति प्रतिषेधः । मन्त्रादयो गताः । प्रतिहर्षथ । ' हर्ष गतिकान्त्योः ' । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । तिङ्श्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । इमां च इत्यत्र चशब्दश्चेदर्थः । चणिति निपातान्तरं न च समुच्चयार्थः । तेन ' निपातैर्यद्यदिहस्तकुविज्ञेच्छेच्छण् ' (पा. सू. ८. १. ३०) इति निघातप्रतिषेधः । अश्रवत् ।

‘ अशू व्याप्तौ ’ । लेटि अडागमः । न्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘ इतश्च लोपः ’ इति इकारलोपः ।
 ‘ इयङुवङ्भ्यां गुणवृद्धी भवतो विप्रतिषेधेन ’ (का. ६. ४. ७७) इति गुणः ॥

को देवयन्तमश्रवज्जनं को वृक्तबर्हिषम् ।

प्रप्र दाश्वान्पस्त्याभिरस्थितान्तर्वावत्क्षयं दधे ॥ ७ ॥

कः । देवऽयन्तम् । अश्रवत् । जनम् । कः । वृक्तऽबर्हिषम् ।

प्रऽप्र । दाश्वान् । पस्त्याभिः । अस्थित । अन्तऽवावत् । क्षयम् । दधे ॥ ७ ॥

‘ देवयन्तं देवान् कामयमानं ’ वजनं वकः वभवत् ब्रह्मणस्पतिव्यतिरिक्तः को नाम देवो व्याप्नुयात् । तथा वृक्तबर्हिषम् अनुष्ठानाय छिन्नबर्हिषं यजमानं वकः नाम अन्यो देवोऽभवत् । दाश्वान् हविर्दत्तवान् यजमानः पस्त्याभिः मनुष्यैर्ऋषिभिः सह प्रप्र अस्थित देवयजनदेशं प्रति प्रस्थितवान् । अन्तर्वावत् अन्तःस्थितबहुधनोपेतम् । यद्वा । अन्तःस्थितपुत्रपौत्रादिप्रयुक्तबहुविध-वागुपेन वक्ष्यं निवासस्थानं गृहं दधे धृतवान् भवति ॥ देवयन्तम् इत्यादयो गताः । प्रप्र । ‘ प्रसमुपोदः पादपूरणे ’ (पा. सू. ८. १. ६) इति प्रशब्दस्य द्विर्भावः । ‘ अनुदात्तं च ’ इत्या-श्लेषितानुदात्तत्वम् । अस्थित । ‘ द्या गतिनिर्वृत्तौ ’ । लुङि ‘ समवप्रविभ्यः स्थः ’ (पा. सू. १. ३. २२) इत्यात्मनेपदम् । ‘ स्थाघोरिच्च ’ (पा. सू. १. २. १७) इति धातुसिचोः इत् । क्तिप्त्वे ‘ ह्रस्वादङ्गात् ’ (पा. सू. ८. २. २७) इति सलोपः । अन्तर्वावत् । ‘ वा गतिगन्धनयोः ’ । अन्तर्वावन्ति गच्छन्तीति अन्तर्वाः पुत्रपश्वादयः । ‘ आतो मनिन् ’ इत्यादिना विच् । ‘ तदस्यास्ति ’ इति मनुप् । मनुपः पितृत्वादानुदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । वावदीतेः क्तिप् । क्षयम् । क्षयन्ति निवसन्त्यस्मिन्निति क्षयः । ‘ पुंसि संज्ञायाम् ’ इत्यधिकरणे ष् । ‘ क्षयो निवासे ’ इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

उप क्षत्रं पृच्छीत हन्ति राजभिर्भये चित्सुक्षितिं दधे ।

नास्य वर्ता न तरुता महाधने नार्भे अस्ति वज्रिणः ॥ ८ ॥

उप । क्षत्रम् । पृच्छीत । हन्ति । राजऽभिः । भये । चित् । सुऽक्षितिम् । दधे ।

न । अस्य । वर्ता । न । तरुता । महाधने । न । अर्भे । अस्ति । वज्रिणः ॥ ८ ॥

ब्रह्मणस्पतिर्देवः वक्षत्रं बलम् उप पृच्छीत स्वात्मनि संपृक्तं कुर्यात् । ततः राजभिः वरुणा-दिभिः सह हन्ति शत्रून् मारयति । भये चित् भीतिहेतौ युद्धेऽपि सुक्षितिं दधे सुष्ठु निवास-स्थैर्यं धारयति न तु पलायते । वज्रिणः वज्राद्यायुधवतः अस्य ब्रह्मणस्पतेः महाधने प्रभूतधन-निमित्ते युद्धे वर्ता प्रवर्तयिता अन्यः कोऽपि न अस्ति स्वयमेव प्रवर्तते इत्यर्थः । महाधने इति संग्रामनाम, ‘ महाधने समीके ’ (नि. २. १७. ४१) इति तन्नामसु पाठात् । तथा तरुता तरणस्यो-लङ्घनस्य कर्ता अन्यः कोऽपि न अस्ति । तथैव अर्भे स्वस्य युद्धेऽप्यन्यः प्रवर्तयिता न अस्ति ॥

पृथ्वीत । ' पृथ्वी संपर्के ' । लिङि रुधादित्वात् भ्रम् । ' भ्रलोरोलोपः ' इति अकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । क्षत्रं पृथ्वीत राजभिर्हन्ति चेति समुच्चयलक्षणस्य चार्थस्य दर्शनात् ' चादिलोपे विभाषा ' इति प्रथमाया-
स्तिङ्विभक्तेर्निघातप्रतिषेधः । हन्तीत्येषा द्वितीयापि तिङः परत्वात् न निहन्यते । सुक्षितिम् । शोभना
क्षितिः सुक्षितिः । ' मनुक्तिन् ' इत्यादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । वर्ता । वर्ततेर्दृणीतेर्वा तृचि
आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् इडभावः । तरुता । ' तृ प्लवनतरणयोः ' । ' प्रसितस्कभित° '
(पा. सू. ७. २. ३४) इत्यादिना तृचि उडागमो निपातितः । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । महाधने ।
महच्च तद्धनं च महाधनम् । ' आन्महतः° ' (पा. सू. ६. ३. ४६) इति आत्वम् । तेन शब्देन
तदेतुभूतः संग्रामो लक्ष्यते । अर्मे । ' ऋ गतौ ' । ' अर्तिगृभ्यां भन् ' (उ. सू. ३. ४३२) इति
भन्प्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् ॥ २१ ॥

' यं रक्षन्ति ' इति नवचं षष्ठं सूक्तम् । तत्रानुक्रमणं—' यं रक्षन्ति नव वरुणमित्रार्यम्णां मध्ये
तृच आदित्येभ्यो गायत्रं हि ' इति । धोरपुत्रः कण्व ऋपिः । इदमादित्रीणि सूक्तानि गायत्राणि ।
आद्यन्त्योस्तृचयोर्वरुणमित्रार्यमणो देवताः । मध्यतृचस्य ' सुगः पन्थाः ' इत्यस्य आदिषा देवताः ।
गतो विनियोगः ॥

यं रक्षन्ति प्रचेतसो वरुणो मित्रो अर्यमा । नू चित्स दम्भ्यते जनः ॥ १ ॥

यम् । रक्षन्ति । प्रचेतसः । वरुणः । मित्रः । अर्यमा । नु । चित् । सः । दम्भ्यते । जनः ॥ १ ॥

प्रचेतसः प्रकृष्टज्ञानयुक्ताः वरुणादयो देवाः प्रयं यजमानं वरुणमित्रार्यम्णां मध्ये
तृच क्षिप्रमेव दम्भ्यते दम्भोति शत्रून् हिनस्ति ॥ प्रचेतसः । प्रकृष्टं चेतो येषाम् । बहुव्रीहौ पूर्वपद-
प्रकृतिस्वरत्वम् । नू चित् । ' ऋचि तुनुष° ' इत्यादिना दीर्घः । दम्भ्यते । दम्भु दम्भे । व्यत्ययेन श्यन्
आत्मनेपदं च ॥

यं बाहुतेव पिप्रति पान्ति मर्त्यं रिषः । अरिष्टः सर्व एधते ॥ २ ॥

यम् । बाहुताऽइव । पिप्रति । पान्ति । मर्त्यम् । रिषः । अरिष्टः । सर्वः । एधते ॥ २ ॥

प्रयं यजमानं पिप्रति वरुणादयो देवा धनैः पूरयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । बाहुतेव । स्वकीयो बाहु-
वर्गोऽपेक्षितं धनमानीय यथा पूरयति तद्वत् । तथा यं मर्त्यं मनुष्यं यजमानं रिषः हिंसकात् पान्ति
रक्षन्ति सः सर्वः यजमानः अरिष्टः केनाप्यहिंसितः सन् एधते वर्धते ॥ बाहुतेव । बाहुता बाहुत्वम् ।
भाववाचिनानेन शब्देन बाह्वस्तदाश्रया लक्ष्यन्ते । यद्वा । समूहार्थे तत्प्रत्ययो द्रष्टव्यः । ' लि' इति
प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । पिप्रति । ' पृ पालनपूरणयोः ' । पृ इत्येके । जुहोत्यादित्वात् भ्लुः ।
' अर्तिपिपर्योश्च ' इति अन्यासस्य इत्वम् । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । पान्ति । तिङः
परत्वात् पादादित्वाद्वा निघाताभावः । रिषः । ' रिष हिंसायाम् ' । ' क्पि च ' इति क्पि । ' सावे-
काचः° ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अरिष्टः । ' रिष हिंसायाम् ' । ' एकाचः° ' इति इदमतिषेधः ।
ब्रह्मादिना षत्वम् । नन्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

वि दुर्गा वि द्विषः पुरो घ्नन्ति राजान एषाम् । नयन्ति दुरिता तिरः॥३॥

वि । दुःङा । वि । द्विषः । पुरः । घ्नन्ति । राजानः । एषाम् । नयन्ति । दुःङिता । तिरः॥३॥

वराजानः वरुणादयः वृषां स्वकीययजमानानां वपुरः पुरस्तात् वदुर्गा गन्तुं दुःशकानि शत्रु-
नगराणि ववि घ्नन्ति विशेषेण नाशयन्ति । तथा वद्विषः शत्रून्पि ववि घ्नन्ति । तथा वदुरिता यज-
मानसंबन्धीनि दुरितानि वतिरः वनयन्ति विनाशं प्रापयन्ति ॥ दुर्गा । दुःखेन गच्छन्त्यत्रेति दुर्गाणि ।
'सुदुरोरधिकरणे' (पा. सू. ३. २. ४८. ३) इति गमेर्ङप्रत्ययः । 'शेष्ठन्दसि बहुलम्' इति
शेर्लोपः । पुरः । कालवाचिनः पूर्वशब्दात् सप्तम्यर्थे 'पूर्वाधरावराणाम्' (पा. सू. ५. ३. ३९)
इति असिप्रत्ययः, तत्संनिधौगेन पूर्वशब्दस्य पुरादेशश्च । प्रत्ययस्वरः । घ्नन्ति । हन्तेर्लेटि अदादिवात्
शपो लृक् । 'गमहन' इत्यादिना उपधालोपः । 'हो हन्तेः' (पा. सू. ७. ३. ५४) इति घत्वम् ।
अन्तादेशस्योपदेशवचनादाद्युदात्तत्वम् । पादादिवादिनिघातः ॥

सुगः पन्था अनृक्षर आदित्यास ऋतं यते । नात्रावखादो अस्ति वः॥४॥

सुःङा । पन्थाः । अनृक्षरः । आदित्यासः । ऋतम् । यते । न । अत्र । अवऽखादः । अस्ति । वः॥४॥

हे वआदित्यासः वऋतं वयते यज्ञं गच्छते भवत्समूहाय वपन्थाः मार्गः वसुगः सुष्ठु गन्तुं शक्यः
वनृक्षरः कण्टकरहितश्च । वअत्र अस्मिन् कर्मणि ववः युष्माकम् वअवखादः अवमन्तव्यः खादो जुगु-
प्सितहविर्विशेषः वन वस्ति । तस्मादिहागन्तव्यमित्यर्थः ॥ सुगः । 'सुदुरोरधिकरणे' इति गमेर्ङ-
प्रत्ययः । पन्थाः । 'पथिमथोः सर्वनामस्थाने' इत्याद्युदात्तत्वम् । अनृक्षरः । 'ऋषी गतौ'
ऋषन्ति अन्तर्गच्छन्ति इति ऋक्षरा कण्टकाः । 'तन्यृषिभ्यां वसरन्' (उ. सू. ३. ३. ५५) इति
वसरन्प्रत्ययः । कित्वाद्गुणाभावः । कत्वपत्वे । यास्कस्त्वौह—'ऋक्षरः कण्टक ऋच्छतेः' (निरु.
९. ३२) इति । न विद्यन्ते ऋक्षरा अस्मिन्निति अनृक्षरः । 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ।
आदित्यासः । अद्वितेः पुत्रा आदित्याः । 'द्वित्यदित्यादित्य' (पा. सू. ४. १. ८५) इत्यादिना
ण्यप्रत्ययः । 'आज्जसेरसुक्' । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । पादादिवादाष्टमिकनिघाताभावः । यते ।
'इण् गतौ' । लटः शन् । अदादित्वान् शपो लृक् । 'इणो यण्' (पा. सू. ६. ४. ८१) इति
यणादेशः । 'शतुरनुमः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अवखादः । 'खाद भक्षणे' । भावे घञ् ।
अवमतः खादोऽवखादः । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

यं यज्ञं नयथा नर आदित्या ऋजुना पथा । प्र वः स धीतये नशत् ॥ ५ ॥

यम् । यज्ञम् । नयथ । नरः । आदित्याः । ऋजुना । पथा । प्र । वः । सः । धीतये । नशत् ॥५॥

हे वनरः नेतारः वआदित्याः वयं वयज्ञम् वऋजुना वपथा अविकलेन मार्गेण वनयथ पारं प्रापयथ
वसः यज्ञः ववः वधीतये युष्मत्पानाथोपयोगाय वप्र नशत् प्राप्नोतु ॥ नयथ । अनुपदेशात् लसार्वधातु-
कानुदात्तत्वे धातुस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति संहितायां दीर्घत्वम् ।
पथा । तृतीयैकवचने 'भस्य टेलोपः' (पा. सू. ७. १. ८८) इति टिलोपः । 'अनुदात्तस्य च यत्रो-
दात्तलोपः' (पा. सू. ६. १. १६१) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । धीयते । 'धेद् पाने' । 'आदेचः'

इति आत्वम् । क्तिचि ' घुमास्था° ' इति ईत्वम् । नश्चत् । नश्चानिर्गत्यर्थः । लेटि अडागमः । ' इतश्च लोपः° ' इति इकारलोपः ॥ २२ ॥

स रत्नं मर्त्यो वसु विश्वं तोकमुत त्मना । अच्छा गच्छत्यस्तृतः ॥ ६ ॥

सः । रत्नम् । मर्त्यः । वसु । विश्वम् । तोकम् । उत । त्मना । अच्छ । गच्छति । अस्तृतः ॥ ६ ॥

हे आदित्याः वसः तादृशो भवद्भिरनुगृहीतः मर्त्यः मनुष्यो यजमानः वस्तृतः केनाप्यहिंसितः सन् रत्नं रमणीयं विश्वं वसु सर्वं धनम् अच्छ आभिमुख्येन गच्छति प्राप्नोति । उत अपि च त्मना आत्मना स्वेन सदृशं तोकम् अपत्यं गच्छति ॥ त्मना । ' मन्त्रेष्वाङ्गादेरात्मनः ' (पा. सू. ६. ४. १४१) इति आकारलोपः । अच्छ । ' निपातस्य च ' इति दीर्घत्वम् । अस्तृतः । ' स्तृञ् हिंसायाम् ' । न स्तृतोऽस्तृतः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

कथा राधाम सखायः स्तोमं मित्रस्यार्यम्णः । महि प्सरो वरुणस्य ॥ ७ ॥

कथा । राधाम । सखायः । स्तोमम् । मित्रस्य । अर्यम्णः । महि । प्सरः । वरुणस्य ॥ ७ ॥

हे सखायः सखिभूता ऋत्विजः मित्रादीनां त्रयाणां महि महत् प्सरः रूपम् । अतस्तदुत्तरूपं स्तोमं स्तोत्रं कथा केन प्रकारेण राधाम साधयामः ॥ कथा । ' था हेतौ च छन्दसि ' (पा. सू. ५. ३. २६) इति किंशब्दात् प्रकारवचनेषु प्राग्दिशो विभक्तिरिति विभक्तिसंज्ञायां ' किमः कः ' (पा. सू. ७. २. १०३) इति कादेशः । प्रत्ययस्वरः । राधाम । ' राध साध संसिद्धौ ' । लेटि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लृक् । ' तिङ्ङितिङः ' इति निघातः । स्तोमम् । ' णुञ् स्तुतौ ' । ' अतिस्तुतु° ' इत्यादिना भावे मन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अर्यम्णः । पष्ठयेकवचने ' अङ्गो-पोऽनः ' इति अकारलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । महि । ' मह पूजायाम् ' । औणादिक इन्प्रत्ययः । प्सरः । ' प्सा भक्षणे ' । प्साति भक्षयतीति प्सरो रूपम् । औणादिको डरप्रत्ययः ॥

मा वो धनन्तं मा शपन्तं प्रति वोचे देवयन्तम् । सुम्नैरिद्ध आ विवासे ॥ ८ ॥

मा । वः । धनन्तम् । मा । शपन्तम् । प्रति । वोचे । देवयन्तम् ।

सुम्नैः । इत् । वः । आ । विवासे ॥ ८ ॥

हे मित्रादयो देवाः देवयन्तं देवान् कामयमानं यजमानं यः शत्रुहन्ति धनन्तं तादृशं शत्रुं वः युष्मभ्यं मा प्रति वोचे दुरुक्तकथनभीत्याहं न कथयामि । तथा यजमानं यः शत्रुः शपति तमपि शपन्तं मा प्रति वोचे भवद्भिरेव विचार्य शिक्षणीय इत्यर्थः । अहं तु सुम्नैरिद्धं धनैरेव वः युष्मान् आ विवासे सर्वतः परिचरामि ॥ धनन्तम् । हन्तीति धन् । ' गमहन° ' इत्यादिना उपधालोपः । ' हो हन्तेः° ' इति कृत्वे प्रत्ययस्वरः । शपन्तम् । ' शप आक्रोशे ' । अदुपदेशान् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । वोचे । ' ब्रूञ् व्यक्तायां वाचि ' । माडि लुङि इटि ' ब्रुवो वाचिः ' (पा. सू. २.

४. ५३) इति वचिः । ' अस्त्यतिवक्ति ' इत्यादिना च्छेः अडादेशः । ' वच उम् ' इत्युमागमः । ' न माङ्योगे ' इति अडभावः । देवयन्तम् । ' सुप आत्मनः क्यच् ' । ' न च्छन्दस्यपुत्रस्य ' इति ईत्त्वप्रतिषेधः । सुनैः । ' म्ना अभ्यासे ' । सुष्ठु ज्ञायतेऽयस्यते इति सुग्नम् । ' आतश्चोपसर्गे ' (पा. सू. ३. १. १३६) इति कप्रत्ययः । ' आतो लोप इटि च ' इति आकारलोपः । विवासे । विवासतिः परिचरणकर्मा (नि. ३. ५. १०) ॥

चतुरश्रिददमानाद्विभीयादा निधातोः । न दुरुक्ताय स्पृहयेत् ॥ ९ ॥

चतुरः । चित् । ददमानात् । विभीयात् । आ । निधातोः । न । दुःऽउक्ताय । स्पृहयेत् ॥ ९ ॥

घ्नन्तं शपन्तं च मा प्रतिवोचै इति यदुक्तं तत्रोपपत्तिरुच्यते । ^१दुरुक्ताय ^२न ^३स्पृहयेत् दुष्टं वाक्यं न कामयेत् किंतु दुरुक्तात् ^४विभीयात् । तत्रावशिष्टो मन्त्रभागः सर्वोऽपि दृष्टान्तः । चित् इत्युपमार्थे वर्तते । अक्षद्युतं कुर्वतोरुभयोर्मध्ये यः पुमान् ^५चतुरः चतुःसंख्याकान् कपर्दकान् ^६ददमानात् ददतो हस्ते धारयतः पुरुषात् ^७आ ^८निधातोः कपर्दकनिपातपर्यन्तं विभीयात् अस्य जयो भविष्यति न^१ भविष्यति^२ इत्यन्यो भीतिं प्राप्नुयात् । अत्र यथा भयं तथा दुरुक्ताज्ञेतव्यमिति धर्म-रहस्यम् । तस्मादहं घ्नन्तं शपन्तं मा प्रतिवोचै इत्यभिप्रायः । अत्र निरुक्तं—' चतुरोऽक्षान् धारयत इति तद्यथा कितवाद्विभीयादेवमेव दुरुक्ताद्विभीयाञ्च दुरुक्ताय स्पृहयेत् ' (निरु. ३. १६) इति ॥ चतुरः । ' चतुरः शसि ' (पा. सू. ६. १. १६७) इति विभक्तेः पूर्वस्योदात्तत्वम् । ददमानात् । ' दद दाने ' । अत्र धारणार्थः । शपः पितृवादनुदात्तत्वम् । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वेन शानजनुदात्तः । धातुस्वर एव शिष्यते । विभीयात् । ' जिभी भये ' । लिङि जुहोत्यादित्वात् शपः श्लुः । यासुट उदात्तत्वम् । पादादित्वात् निधाताभावः । निधातोः । निपूर्वात् दधातेः ' सितनिगमि० ' (उ. सू. १. ६९) इत्यादिना भावे तुन्प्रत्ययः । व्यस्ययेनाद्युदात्तत्वम् । ' तादौ च० ' इति गतिस्वरो न भवति ' अतौ ' इति पर्युदस्तत्वात् । दुरुक्ताय । ' स्पृहेरीप्सितः ' (पा. सू. १. ४. ३६) इति संप्रदानसंज्ञायां ' चतुर्थी संप्रदाने ' (पा. सू. २. ३. १३) इति चतुर्थी । स्पृहयेत् । ' स्पृह ईप्सायाम् ' । चुरादिरदन्तः । अतो लोपस्य स्थानिवद्भावात् लघूपधगुणाभावः ॥ ॥ २३ ॥

' सं पूषन् ' इति दशर्चं सप्तमं सूक्तं काण्वं गायत्रं पूषदेवताकम् । ' सं पूषन् दश पौष्णम् ' इत्यनुक्रान्तम् । स्मार्ते ' महान्तमध्वानमेष्यन् ' इदं सूक्तं जपेत्—' सं पूषन्ध्वन इति महान्तमध्वान-मेष्यन् प्रतिभयं वा ' (आश्व. गृ. ३. ७. १०) इति सूत्रितत्वात् । तत्र जपेदित्यनुवर्तते ॥

सं पूषन्ध्वनस्तिर व्यंहो विष्णुचो नपात् । सक्ष्वा देव प्र णस्पुरः ॥ १ ॥

सम् । पूषन् । अध्वनः । तिर । वि । अंहः । विऽमुचः । नपात् ।

सक्ष्व । देव । प्र । नः । परः ॥ १ ॥

हे ^१पूषन् जगत्पोषकं पृथिव्यभिमानिदेव ^२अध्वनः मार्गात् ^३सं ^४तिर अस्मानभीष्टस्थानं सम्यक् प्रापय । ^५अंहः विव्रहेतुं पाप्मानं ^६वि तिर विनाशय । पूषा विशेष्यते । ^७विमुचो ^८नपात् जलविमोचकहेतोर्मेघस्य पुत्र । नपात् इति पुत्रनाम, 'नपात् प्रजा' (नि. २. २. १३) इति तन्नामसु पाठात् । श्रुत्यन्तरे ' अद्भ्यः पृथिवी ' इति जलात् भूम्युत्पत्तिः श्रूयते । तथा अन्यत्रापि उक्कसारत्वं पृथिव्याः श्रूयते—' तद्यदां सार आसीत्तत्समहन्त्य सा पृथिव्यभवत् ' इति । मेघस्य जलधारिस्वादुदकपुत्र एव मेघपुत्रो भवति । न च पृथिव्या मेघपुत्रत्वे पूष्णः किमायातमिति वाच्यं, पृथिव्या एव पूषत्वात् । तथा च श्रुत्यन्तरे कस्यचिन्मन्त्रस्य ब्राह्मणमेवमाज्ञायते—' पूषाध्वनः पात्स्विस्थाहेयं वै पूषा ' इति । तन्निर्वचनं चान्यत्रैवमाज्ञायते—' इयं वै पूषेयं हीदं सर्वं पुष्यति यदिदं किं च ' (श. ब्रा. १४. ४. २. २५) इति । हे देव पूषन् ^९नः ^{१०}पुरः अस्माकं पुरतः ^{११}प्र ^{१२}सक्ष्व प्रसक्तो भव । पुरतो गच्छेत्त्यर्थः ॥ विमुचो नपात् । उदकं विमुञ्चतीति विमुङ् मेघः । ' क्पि च ' इति क्पि । न पातयति कुलमिति नपात् पुत्रः । नन्पूर्वात् पातयतेः क्पि । ' नभ्राण्णपात् ' इत्यादिना नभः प्रकृतिभावः । ' सुबामन्त्रिते ' इति पराङ्गवद्भावात् पष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् । सक्ष्व । ' पच सेवने ' । अनुदात्तेस्त्वादात्मनेपदम् । लोटि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' तास्यनुदात्तेत् ' इति लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । प्र णः । ' उपसर्गाद्बहुलम् ' इति नसो णत्वम् । पुरः । उक्तम् ॥

यो नः पूषन्नघो वृको दुःशेव आदिदेशति । अप स्म तं पथो जहि ॥२॥

यः । नः । पूषन् । अघः । वृकः । दुःशेवः । आदिदेशति । अप । स्म । तम् । पथः । जहि ॥२॥

हे ^१पूषन् ^२वयः प्रतिपक्षी ^३नः अस्मान् ^४आदिदेशति अनेन मार्गेण गन्तव्यम्^५ इत्येवमाज्ञापयति । कीदृशः । ^६अघः आहन्ता ^७वृकः अस्मदीयस्य धनस्य आदाता अपहर्तृत्यर्थः । ^८दुःशेवः सेवितुं दुःशको दुष्टसुखो वा । ^९तं तादृशं प्रतिपक्षिणं ^{१०}पथः मार्गात् ^{११}अप ^{१२}जहि स्म अवश्यमपाकुरु ॥ वृकः । ' वृक आदाने ' । वर्कते इति वृकः । इगुपधलक्षणः कः । वृपादिवादाद्युदात्तत्वम् । दुःशेवः । दुष्टं शेवं यस्यासौ दुःशेवः । ' परादिश्छन्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । दुःखेन सेव्यते इति दुःशेवः । वर्णव्यत्ययेन सकारस्य शकारः । ' ईषद्दुःसुषु ' इति खल् । लिट्स्वरेण प्रत्ययात्पूर्वस्थोदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । आदिदेशति । ' दिश अतिसर्जने ' । लोटि अडागमः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः श्लुः । ' बहुलं छन्दसीति वक्तव्यम् ' (पा. सू. ७. ३. ८७. २) इति वचनात् ' नाभ्यस्तस्याचि ' (पा. सू. ७. ३. ८७) इति लघूपधगुणप्रतिषेधाभावः । पथः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

अप त्वं परिपन्थिनं मुषीवाणं हुरश्चितम् । दूरमधि सुतेरज ॥ ३ ॥

अप । त्वम् । परिपन्थिनम् । मुषीवाणम् । हुरःश्चितम् । दूरम् । अधि । सुतेः । अज ॥३॥

^१त्वं तादृशं पूर्वोक्तगुणयुक्तं । ^२सुतेः मार्गात् । ^३अधि ^४दूरम् अत्यन्तदूरदेशं प्रति ^५अप ^६अज अपगमय । कीदृशम् । ^७परिपन्थिनं मार्गप्रतिबन्धकं ^८मुषीवाणं तस्कररूपम् । मुषीवा इति तस्करस्य

नाम, 'मुषीवान् मल्लिलुचः' (नि. ३. २४. ११) इति तन्नामसु पाठात् । 'हुरश्चितं कौटिल्यानां सं-
चेतारम् ॥ परिपन्थिनम् । ' छन्दसि परिपन्थिपरिपणौ पर्यवस्थातरि' (पा. सू. ५. २. ८९) इति
शत्रावभिधेये इतिप्रत्ययान्तो निपातितः । मुषीवाणम् । 'मुप स्तेये' । मोपणं मुषिः । औणादिको
भावे क्रिप्रत्ययः । मुषिं वनति संभजते इति मुषीवा । 'वन पण संभक्तौ' । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते'
(पा. सू. ३. २. ७५) इति विच्प्रत्ययः । 'सर्वनामस्थाने चासंबुद्धौ' (पा. सू. ६. ४. ८) इति
दीर्घः । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति पूर्वपदस्य दीर्घस्त्वम् । हुरश्चितम् । 'हुर्छा कौटिल्ये' । संपदादिलक्षणो
भावे क्रिप् । 'राल्लोपः' इति छकारल्लोपः । हुरश्चिनोतीति हुरश्चित् । चिनोतेः क्रिपि तुगागमः ।
'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इति अलुक् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुतेः । 'सु गतौ' । 'क्तिच्कौ
च संज्ञायाम्' इति क्तिच् । 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । अज । 'अज गतिक्षेपणयोः' ॥

त्वं तस्य द्याविनोऽघशंसस्य कस्य चित् । पदाभि तिष्ठ तपुषिम् ॥ ४ ॥

त्वम् । तस्य । द्याविनः । अघशंसस्य । कस्य । चित् । पदा । अभि । तिष्ठ । तपुषिम् ॥ ४ ॥

हे पूषन् त्वं तस्य चोरस्य तपुषिं परसंतापकं देहं पदाभि तिष्ठ भवदीयेन पादेनाक्रम्य
तिष्ठ । कीदृशस्य । 'द्वयाविनः प्रत्यक्षापहारः परोक्षापहारश्चेति यद्द्वयं तद्युक्तस्य अघशंसस्य अस्मा-
स्वघमनिष्टं शंसतः । अघशंस इति तत्करनाम, 'मल्लिलुचः अघशंसः वृकः' (नि. ३. २४. १३) इति
तन्नामसु पाठात् । 'कस्य चित् अनिर्दिष्टविशेषस्य कस्यापि ॥ द्वयाविनः । द्वयमस्यास्तीति द्वयावी ।
'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ५. २. १२२) इति मत्वर्थीयो विनिः । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घ-
त्वम् । अघशंसस्य । अघे पापे शंसो मनस्यभिलाषो यस्य सोऽयमघशंसः । बहुवीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वर-
त्वम् । तपुषिम् । तापयत्यनेन अन्यमिति तपुषिः । औणादिक उपनिप्रत्ययः । बहुलवचनात् इकारस्य न
इत् संज्ञा । निन्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

२

आ तत्तं दस्र मन्तुमः पूषन्नवो वृणीमहे । येन पितृनचोदयः ॥ ५ ॥

आ । तत् । ते । दस्र । मन्तुमः । पूषन् । अवः । वृणीमहे । येन । पितृन् । अचोदयः ॥ ५ ॥

हे मन्तुमः ज्ञानवन् दस्र दर्शनीय यद्वा वैर्युपक्षयकारिन् पूषन् त्वे त्वदीयं तत् अवः
तादृशं रक्षणम् । 'आ वृणीमहे सर्वतः प्रार्थयामहे । 'येन रक्षणेन पितृन् अङ्गिरःप्रभृतीन् पितृदेवान्
'अचोदयः प्रेरितवानसि । तद्रक्षणमिति पूर्वत्रान्वयः ॥ दस्र । 'दसि दंसनदर्शनयोः' । 'स्फायि-
तञ्चि' इत्यादिना रक् । आबमानुशासनस्यानिर्यत्वात् नुमभावः । यद्वा । 'दसु उपक्षये' इत्यस्मा-
दन्तर्भावितप्यर्थान् पूर्ववत् रक् । मन्तुमः । 'मन ज्ञाने' । 'कमिमनिजनि' (उ. सू. १. ७२)
इत्यादिना भावे तुप्रत्ययः । मन्तुर्ज्ञानमस्यास्तीति मन्तुमान् । संबुद्धौ 'मतुवसो रुः' इति रुत्वम् ।
अचोदयः । 'चुद संचोदने' । चौरादिकः ॥ ॥ २४ ॥

अधा नो विश्वसौभग हिरण्यवाशीमत्तम । धनानि सुषणा कृधि ॥ ६ ॥

अध । नः । विश्वसौभग । हिरण्यवाशीमत्तम । धनानि । सुसना । कृधि ॥ ६ ॥

हे 'विश्वसौभग कृत्स्नधनयुक्त यद्वा कृत्स्नसौभाग्ययुक्त' 'हिरण्यवाशीमत्तम अतिशयेन सुवर्ण-
मयायुधवन् पूषन्' 'अथ पूर्वोक्तास्मदीयप्रार्थनानन्तरं' 'नः अस्माकं' 'धनानि सुवर्णमणिमुक्तादीनि'
'सुषणा सुष्ठु दानयुक्तानि' 'कृधि कुरु ॥ अध । अथशब्दे धत्वं छान्दसम् । ' निपातस्य च ' इति
संहितायां दीर्घत्वम् । विश्वसौभग । ' सुभगान्मत्रे ' इत्युद्गात्रादिषु पाठाच्चावे अञ् । हङ्ग-
सिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च ' इत्युत्तरपदवृद्धौ प्राप्तायां मत्यां सर्वविधीनां छन्दसि विकल्पितत्वादुत्तरपद-
वृद्धिर्न भवतीति वृत्तावुक्तम् (का. ७. २. १९) । विश्वानि सौभगानि यस्यासौ विश्वसौभगः ।
आमन्त्रितनिघातः । हिरण्यवाशीमत्तम । हिरण्यमयी वाशी । तदेयामस्तीति हिरण्यवाशीमन्तः ।
अतिशयेन हिरण्यवाशीमान् हिरण्यवाशीमत्तमः । आमन्त्रितनिघातः । सुषणा । ' वन षण संभक्तौ ' ।
सुखेन संभज्यन्ते इति सुषणानि । ' ईपहुःसुषु ' इति खलु । ' शे'छन्दसि ' इति शैलोपः ।
' लिति ' इति प्रत्ययापूर्वस्योदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरवम् । कृधि । ' डुकृञ् करणे ' ।
' भृशणपृकृश्र्य'छन्दसि ' इति हेधिर्देशः । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लृक् ॥

अति नः सश्वतो नय सुगा नः सुपथा कृणु । पूषन्निह क्रतुं विदः ॥७॥

अति । नः । सश्वतः । नय । सुगा । नः । सुपथा । कृणु । पूषन् । इह । क्रतुम् । विदः ॥७॥

'सश्वतः अस्मद्वाधनाय प्राप्नुवतः शत्रून्' 'नः' 'अति अस्मानतिक्रम्य' 'नय अन्यत्र प्रापय । 'नः'
अस्मान् 'सुगा सुष्ठु गन्तुं शक्येन' 'सुपथा शोभनमार्गेण' 'कृणु गन्तुं कुरु । हे 'पूषन्' 'इह अध्वनि'
'क्रतुं प्रज्ञानमस्मद्रक्षणरूपं' 'विदः जानीहि ॥ सश्वतः । ' ग्लुञ्च पस्ज गतौ ' इत्यत्र सश्विमप्येके
पठन्तीति धातुवृत्तावुक्तम् । अस्मान् लटः शतृ । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लृक् । प्रत्ययस्वरेण
शतुरुदात्तत्वम् । ' शतुरनुमः ' इति विभक्त्युदात्ताभाव'छान्दसः । सुगा । सुष्ठु गच्छन्त्यत्रेति सुगः ।
' सुदुरोरोधिकरणे ' इति गमेर्दप्रत्ययः । ' सुपां सुलृक् ' इति तृतीयाया आकारः । सुपथा । शोभनेन
पथा । ' न पूजनात् ' (पा. सू. ५. ४. ६९) इति समासान्तप्रतिषेधः । ' परादि'छन्दसि बहुलम् '
इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । ' कृवादयश्च ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वं न भवति अबहुव्रीहित्वात् । तत्र
हि बहुव्रीही इति वर्तते । कृणु । ' कृवि हिंसाकरणयोः ' । ' धिन्वि'कृष्ण्योर च ' इति उप्रत्ययः ।
' उतश्च प्रत्ययात् ' इति हेर्लृक् । विदः । ' विद ज्ञाने ' । लेटि अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति
इकारलोपः ॥

अभि सूयवसं नय न नवज्वारो अध्वने । पूषन्निह क्रतुं विदः ॥ ८ ॥

अभि । सुयवसम् । नय । न । नवज्वारः । अध्वने । पूषन् । इह । क्रतुम् । विदः ॥८॥

हे 'पूषन्' 'सूयवसं शोभनतृणोपलक्षितं सर्वोपधियुक्तं देशम्' 'अभि' 'नय अस्मानभितः प्रापय ।
'अध्वने मार्गाय' 'नवज्वारः नूतनः संतापः' 'न भवत्विति शेषः । मार्गे गच्छतामस्माकमिदानीन्तनः
क्लेशः कोऽपि मा भूदित्यर्थः । गतार्थमन्यत् ॥ सूयवसम् । शोभनं यवसं यस्मिन् देशे स सूयवसो देशः ।
' निपातस्य च ' इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । ' परादि'छन्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम्
कृवादिर्वा द्रष्टव्यः । नवज्वारः । ' ज्वर रोगे ' । भावे घञ् । नवश्रासौ ज्वारो नवज्वारः । थाथादिना
उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

शग्धि पूधिं प्र यंसि च शिशीहि प्रास्युदरम् । पूषन्निह क्रतुं विदः ॥ ९ ॥

शग्धि । पूधिं । प्र । यंसि । च । शिशीहि । प्रासि । उदरम् । पूषन् । इह । क्रतुम् । विदः ॥ ९ ॥

हे १पूषन् १शग्धि अस्माननुग्रहीतुं शक्तो भव । १पूधिं अस्मद्गृहं धनेन पूरय । किंच १प्र १यंसि अन्यदप्यपेक्षितं वस्तु १ प्रयच्छ । १शिशीहि अस्मान् सर्वेषु मध्ये तीक्ष्णीकुरु तेजस्विनः कुरु इत्यर्थः १उदरम् अस्मदीयं १प्रासि मृष्टाञ्जेन सोमरसेन वा पूरय । अन्यत् पूर्ववत् ॥ शग्धि । ‘ शक्नु शक्तौ ’ । लोटो हिः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य लुक् । ‘ हुञ्जल्यो हेधिः ’ इति धिरादेशः । हेरपिस्त्वात् प्रत्ययस्वरेणोदात्तत्वम् । पूधिं । ‘ पृ पालनपूरणयोः ’ । ‘ श्रुशृणुपृकृवृभ्यञ्छन्दसि ’ इति हेर्धिरादेशः । पूर्ववद्विकरणस्य लुक् । ‘ उदोष्ठपूर्वस्य ’ इति उत्त्वम् । ‘ हलि च ’ इति दीर्घः । तिङ्ः परत्वात् निघाताभावः । यंसि । ‘ यम उपरमे ’ । लोटि लटि पूर्ववद्विकरणस्य लुक् । निघातः । शिशीहि । ‘ शो तनूकरणे ’ । लोटि ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. ७. ४. ७८) इति अभ्यासस्य इत्वम् । ‘ ई ह्रस्वघोः ’ इति ईत्वम् । प्रत्ययस्वरः । प्रासि । ‘ प्रा पूरणे ’ । अदादिस्त्वात् शपो लुक् । सिपः पिस्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः ॥

न पूषणं मेथामसि सूक्तैरभि गृणीमसि । वसूनि दस्ममीमहे ॥ १० ॥

न । पूषणम् । मेथामसि । सुउक्तैः । अभि । गृणीमसि । वसूनि । दस्मम् । ईमहे ॥ १० ॥

१पूषणं देवं १न १मेथामसि वयं न तु निन्दामः । किंतु १सूक्तैः वेदगतैः १अभि १गृणीमसि सर्वत्र स्तुमः । १दस्मं दर्शनीयं पूषणं प्रति १वसूनि धनानि १ईमहे याचामहे ॥ मेथामसि । ‘ मेथृ मेधा-हिंसनयोः ’ । लटि ‘ इन्दतो मसि ’ इति मस इकारागमः । सूक्तैः । सुष्ठु स्तुवते^२ देवताः प्रकाशयन्तीति सूक्तानि । ‘ किञ्चत्तौ च संज्ञायाम् ’ इति कर्तरि क्तः । ‘ वचिस्त्वपि ’ इत्यादिना संप्रसारणम् । थाथादि-स्वरः । यद्वा । कर्मणि निष्ठा । ‘ सूपमानात् क्तः ’ (पा. सू. ६. २. १४५) इत्युत्तरपदान्तोदात्त-त्वम् । गृणीमसि । ‘ गृ शब्दे ’ । ‘ प्वादीनां ह्रस्वः ’ इति ह्रस्वत्वम् । इदन्तो मसिः । दस्मम् । ‘ इषि-युधीन्विदसिष्याधूसूभ्यो मक् ’ (उ. सू. १. १४२) इति मक्प्रत्ययः ॥ ॥ २५ ॥

‘ कद्रुद्राय ’ इति नवर्चमष्टमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—‘ कद्रुद्राय नव रौद्रं तृतीया मैत्रावरुणी चान्यस्तृचः सौम्योऽन्यानुष्टुप् ’ इति । घोरपुत्रः कण्व ऋषिः । गायत्री छन्दः । ‘ यास्ते प्रजाः ’ इत्यन्यानुष्टुप् । रुद्रो देवता । ‘ यथा नो मित्रः ’ इत्येषा मित्रावरुणदेवताका च । ‘ अस्मे सोम ’ इत्यादि-रन्यस्तृचस्तु सौम्य एव । सर्वेषु रुद्रदेवताकेषु कर्मसु अनेन सूक्तेन दिगुपस्थानं कर्तव्यम् । तथा च सूत्रितं—‘ कद्रुद्रायेमा रुद्राया ते पितरिमा रुद्राय स्थिरधन्वन इति सर्वरुद्रयज्ञेषु दिशामुपस्थानम् ’ (आश्व. गृ. ४. ९. २१-२२) इति ॥

कद्रुद्राय प्रचेतसे मीळहुष्टमाय तव्यसे । वोचेम शंतमं हृदे ॥ १ ॥

कत् । रुद्राय । प्रऽचेतसे । मीळहुऽर्तमाय । तव्यसे । वोचेम । शम्ऽर्तमम् । हृदे ॥ १ ॥

‘कत् कदा’ रुद्राय एतन्नामकाय देवाय शान्तमम् अतिशयेन सुखकरं स्तोत्रं बोधेम पठेम । कीदृशाय । प्रचेतसे प्रकृष्टज्ञानयुक्ताय मीळुष्टमाय सेकृतमाय अभीष्टकामवर्षायेत्यर्थः । तस्यसे अतिशयेन प्रबुद्धाय हृदे अस्मदीयहृन्निधाय ॥ कत् कदा । अत्यलोपश्छान्दसः । रुद्राय । रोदयति सर्वमन्तकाले इति रुद्रः । ‘रोदेर्णिलुक्च’ (उ. मू. २. १७९) इति रक्प्रत्ययः । प्रचेतसे । ‘चिती संज्ञाने’ । प्रकृष्टं चेततीति प्रचेताः । गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च इति असुन् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । मीळुष्टमाय । अतिशयेन मीढान् मीळुष्टमः । ‘दाश्चान् साह्वान् मीढांश्च’ इति कसुप्रत्ययान्तो निपातितः । तमपि अयस्मयादित्वेन भत्वात् ‘वसोः संप्रसारणम्’ इति संप्रसारणम् । ‘शासिवसिषसीनां च’ इति पत्वम् । तव्यसे । तवतिवृद्धयर्थः सौत्रो धातुः । अतिशयेन तविता तवीयान् । ‘तुश्छन्दसि’ इति ईयसुन्प्रत्ययः । ‘तुरिष्ठेमेयःसु’ इति तृलोपः । ईयसुन् ईकारलोपश्छान्दसः । निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । बोधेम । ‘वच परिभाषणे’ । ‘लिङ्गाशिष्यङ्’ । ‘वच उम्’ इति उमागमः । यासुटः स्वरेण एकार उदात्तः । हृदे । ‘पहन्’ इत्यादिना हृदयशब्दस्य हृदादेशः । ‘ऊडिदम्’ इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

यथा नो अदितिः करत्पश्चे नृभ्यो यथा गवे । यथा तोकाय रुद्रियम् ॥२॥

यथा । नः । अदितिः । करत् । पश्चे । नृभ्यः । यथा । गवे । यथा । तोकाय । रुद्रियम् ॥२॥

अदितिः भूमिः नः अस्माकं रुद्रियं रुद्रसंबन्धि भेषजं यथा येन प्रकारेण सिध्यति करत् तथा करोतु । किंच यथा येन प्रकारेण पश्चे अस्मदीयाश्वमहिषादिपशवे नृभ्यः अस्मदीयपुरुषेभ्यो विशेषेण गवे गोजातये द्वितं रुद्रियं सिध्यति तथा करोतु । किंच तोकाय अस्मदीयापत्याय रुद्रियं यथा सिध्यति तथा करोतु । भेषजस्य रुद्रसंबन्धित्वं मन्त्रान्तरे समाज्ञातं—‘या ते रुद्र शिवा तनूः शिवा विश्वाहभेषजी । शिवा रुद्रस्य भेषजी’ (तै. सं. ४. ५. १०. १) इति । गवादिविषयभेषजं चान्यत्र स्पष्टमाज्ञातं—‘भेषजं गवेऽश्वाय पुरुषाय भेषजमथो अस्मभ्यं भेषजं सुभेषजम्’ (तै. सं. १. ८. ६. १) इति ॥ करत् । ‘डुकृञ् करणे’ । लङि व्यत्ययेन शप् । यद्वा । लेटि अडागमः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः । यद्वा । लुङि ‘कृमृदरुह्भिभ्यश्छन्दसि’ इति चैः अडादेशः । ‘ऋदशोऽङि गुणः’ इति गुणः । आद्ययोः पक्षयोः प्रत्ययस्य पित्त्वादानुदात्तत्वे धातुस्वरः । नृतीये तु व्यत्ययेन । यद्वृत्तयोगादनिघातः । पश्चे । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् ‘चेङि’ (पा. सू. ७. ३. १११) इति गुणाभावः । यणादेशः । नृभ्यः । ‘नृ चान्यतरस्याम्’ (पा. सू. ६. १. १८४) इति विभक्त्युदात्तत्वाभावः । गवे । ‘सावेकाचः’ इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तस्य ‘न गोश्मसाववर्णः’ इति प्रतिषेधः । रुद्रियम् । रुद्रशब्दात् तस्येदमित्यर्थे घप्रत्ययः ॥

यथा नो मित्रो वरुणो यथा रुद्रश्चिकेतति । यथा विश्वे सजोषसः ॥ ३ ॥

यथा । नः । मित्रः । वरुणः । यथा । रुद्रः । चिकेतति । यथा । विश्वे । सजोषसः ॥३॥

मित्रो वरुणः च नः अस्मान् यथा येन प्रकारेण चिकेतति अनुग्राह्यत्वेन जानाति । रुद्रः अपि यथा चिकेतति । सजोषसः समानप्रीतयः विश्वे सर्वे देवाः यथा चिकेतन्ति तथा भवत्विति

शेषः । यद्वा । यथाशब्दोपेतमन्त्रद्वयस्य तथा कदा बोधेमेति पूर्वग्रान्वयः ॥ चिकेतति । ' कित ज्ञाने ' । लेटि अडागमः । ' नाभ्यस्तस्य ' (पा. सू. ७. ३. ८७) इति गुणनिषेधो न भवति, ' बहुलं छन्दसीति वक्तव्यम् ' इति वचनात् । सार्वधातुकत्वाच्च ' अभ्यस्तानात्रादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । सजोषसः । ' जुषी प्रीतिसेवनयोः ' । समानं जुषन्तीति सजोषसः । ' समानस्य छन्दसि ' इति सभावः । असुनो नित्वादुत्तरपदस्याद्युदात्तत्वम् । तदेव ऋदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन शिष्यते ॥

गाथपतिं मेधपतिं रुद्रं जलाषभेषजम् । तच्छंयोः मुन्नमीमहे ॥ ४ ॥

गाथऽपतिम् । मेधऽपतिम् । रुद्रम् । जलाषऽभेषजम् । तत् । शम्ऽयोः । सुन्नम् । ईमहे ॥ ४ ॥

रुद्रम् अभिलक्ष्य वयं शंयोः बृहस्पतिपुत्रस्य संबन्धि तत् प्रसिद्धं सर्वप्रजाभ्यो हितं सुन्नं सुखम् ईमहे याचामहे । कीदृशं रुद्रम् । गाथपतिं स्तुतिपालकं मेधपतिं यज्ञपालकं जलाषभेषजं सुखरूपौषधोपेतम् । यद्वा । उदकरूपौषधोपेतम् । उदकं हि रुद्रनामाभिमन्त्रितं सत् औषधं भवति ॥ गाथपतिम् । गाथा इति वाङ्माम, ' गाथा गणः ' (नि. १. ११. ३७) इति तन्नामसु पठितत्वात् । वाग्प्रपायाः स्तुतेः पतिर्गाथपतिः । ' कै गै रै शब्दे ' । ' आदेचः ' इति आत्वम् । ' उपिकुषिगार्तिभ्यस्थन् ' इति थन्प्रत्ययः । नित्वादाद्युदात्तत्वम् । ' इयापोः संज्ञाच्छन्दसोर्बहुलम् ' इति पूर्वपदस्य ह्रस्वत्वम् । ' पत्यावैश्वर्ये ' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते ' मरद्बृधादीनां छन्दस्युपसंख्यानम् ' इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । मेधपतिम् । पूर्ववत् । जलाषभेषजम् । ' जनी प्रादुर्भावे ' । जायन्ते इति जाः । ' अन्येष्वपि इदयते ' (पा. सू. ३. २. १०१) इति दक्षिग्रहणात् केवलादपि इप्रत्ययः । लाषः । ' लष कान्ती ' । कान्तिरभिलाषः । भावे घञ् । जानां लापो यस्मिन् तज्जलाषं सुखम् । जलाषरूपं भेषजं यस्मिन् रुद्रे स जलाषभेषजः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शंयोः । ' कंशंभ्याम् ' (पा. सू. ५. २. १३८) इति मत्वर्थीयो युस्प्रत्ययः । ' सिति च ' (पा. सू. १. ४. १६) इति पदसंज्ञायाम् अनुस्वारपरसवर्णौ । प्रत्ययस्वरः ॥

यः शुक्रइव सूर्यो हिरण्यमिव रोचते । श्रेष्ठो देवानां वसुः ॥ ५ ॥

यः । शुक्रऽइव । सूर्यः । हिरण्यम्ऽइव । रोचते । श्रेष्ठः । देवानाम् । वसुः ॥ ५ ॥

यः रुद्रः सूर्यः इव शुक्रः सूर्यवद्दीप्तिमान् हिरण्यमिव रोचते । यथा सर्वेषां प्राणिनां हिरण्यं प्रीतिकरं भवति तथा रुद्रोऽपि । स च देवानां सर्वेषां मध्ये श्रेष्ठः वसुः निवासहेतुश्च ॥ रोचते । ' रुच दीप्तावभिप्रीत्यां च ' । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । श्रेष्ठः । प्रशस्त्यन्तरः । प्रशस्त्यशब्दात् इष्टनि ' प्रशस्त्यस्य श्रः ' (पा. सू. ५. ३. ६०) इति श्रादेशः । नित्वादाद्युदात्तत्वम् । वसुः । वासयति सर्वमिति वसुः । ' वस निवासे ' । अन्तर्भावितण्यर्थात् ' शृष्टृन्निहि ' इत्यादिना उप्रत्ययः । ' नित् ' इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् ॥ ॥ २६ ॥

आग्निमाल्ते ' शं नः करति ' इति धार्या । ' अथ यथेतम् ' इति खण्डे सूत्रितं- ' वैश्वानराय पृथुपाजसे शं नः करत्यवर्ते ' (आश्व. श्रौ. ५. २०) इति ॥

शं नः करत्यर्वते सुगं मेषाय मेप्ये । नृभ्यो नारिभ्यो गवे ॥ ६ ॥

शम् । नः । करति । अर्वते । सुगम् । मेषाय । मेप्ये । नृभ्यः । नारिभ्यः । गवे ॥ ६ ॥

नः अस्माकं संबन्धिभ्यः अर्वदादिभ्यः । सुगं सुष्ठु गम्यं । शं सुखं । करति देवः करोति । अर्वते अश्वाय । अर्वन्दाब्दोऽश्वनाम, 'अर्वा वाजी' (नि. १. १४. ३) इति तन्नामसु पाठात् । मेषाय मेष-जातिपुरुषाय । मेप्ये तज्जातीयस्त्रियै । नृभ्यः पुरुषेभ्यः । नारिभ्यः स्त्रीभ्यः । गवे गोजातये ॥ करति । 'दुक्कुन् करणे' । व्यत्ययेन शप् । अर्वते । अर्ति गच्छतीत्यर्वा । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति वनिप् । चतुर्थ्येकवचने 'अर्वणस्त्रसावनजः' इति नकारस्य नृआदेशः । वनिप्सुपौ पिप्त्वादानुदात्तौ । धातुस्वरः । मेषाय । 'मिप स्पर्धायाम्' । पचाद्यच् 'देवसेनमेषादयः पचादिषु द्रष्टव्याः' इति वचनात् । मेप्ये । 'जातेरस्त्रीधिपयादयोपधात्' (पा. सू. ४. १. ६३) इति स्त्रीष्यत्ययः । प्रत्ययस्वरः । चतुर्थ्येकवचने आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् आडागमाभावः । 'उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितोऽनुदात्तस्य' इति स्वरितत्वम् । 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इति तु न भवति, 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते' इति वचनात् । नृभ्यः । 'सावेकाचः' इति प्राप्स्यस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य 'नृ चान्यतरस्याम्' इति प्रतिषेधः । नारिभ्यः । 'नृनरयोर्वृद्धिश्च' (पा. सू. ४. १. ७३ ग.) इति शाङ्करवादिषु पाठात् स्त्रीप्रत्ययः । निप्त्वादाद्युदात्तः । गवे । 'न गोश्चन्साववर्णः' इति विभक्त्युदात्तस्य प्रतिषेधः ॥

अस्मे सोम श्रियमधि नि धेहि शतस्य नृणाम् । महि श्रवस्तुविनृम्णम् ॥ ७ ॥

अस्मे इति । सोम । श्रियम् । अधि । नि । धेहि । शतस्य । नृणाम् । महि । श्रवः । तुविऽनृम्णम् ॥ ७ ॥

हे । सोम देव । नृणां पुरुषाणां । शतस्य पर्याप्तं । श्रियम् । अस्मे अस्मासु । अधि । नि । धेहि आधिक्येन स्थापय । तथा । महि महत् । तुविनृम्णं प्रभूतबलयुक्तं । श्रवः अक्षम् । अधि नि धेहि ॥ अस्मे । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्याः शोआदेशः । नृणाम् । 'नृ च' (पा. सू. ६. ४. ६) इति दीर्घ-प्रतिषेधः । 'नामन्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम् । महीत्यादयो गताः ॥

मा नः सोमपरिबाधो मारातयो जुहुर्न्त । आ न इन्दो वाजै भज ॥ ८ ॥

मा । नः । सोमऽपरिबाधः । मा । मारातयः । जुहुर्न्त । आ । नः । इन्दो इति । वाजै । भज ॥ ८ ॥

सोमपरिबाधः सोमस्य परितो बाधका यागरहिताः । नः अस्मान् । मा । जुहुर्न्त मा हिंसन्तु । तथा । मारातयः शत्रवः । मा जुहुर्न्त । हे । इन्दो सोम । वाजै बलविषयेऽस्त्रविषये वा । नः अस्मान् । आ । भज सर्वतः सेवस्व ॥ सोमपरिबाधः । सोमं परिबाधन्ते ये ते तादृशाः । 'किप् च' इति किप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मारातयः । 'रा दाने' । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति बहुलवचनात् कर्तरि क्तिन् । यद्वा । 'क्तिक्लौ च संज्ञायाम्' इति क्तिच् । नञ्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जुहुर्न्त । 'ह प्रसङ्गकरणे' । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । लङि जुहोत्यादिवात् भ्लुः । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ७. १. १०३) इति बहुलवचनात् इकारस्यापि ? उत्वंम् । द्विर्भावहलादिशेषौ । 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते' इति वचनात् 'अदभ्यस्तात्' (पा. सू. ७. १. ४) इति अदादेशाभावे सति 'शोऽन्तः' इति अन्तादेशः । 'न माङ्योने' इति अङभावः ॥

यास्ते प्रजा अमृतस्य परस्मिन्धामन्नृतस्य ।

मूर्धा नाभा सोम वेन आभूषन्तीः सोम वेदः ॥ ९ ॥

याः । ते । प्रजाः । अमृतस्य । परस्मिन् । धामन् । ऋतस्य ।

मूर्धा । नाभा । सोम । वेनः । आभूषन्तीः । सोम । वेदः ॥ ९ ॥

हे ऽसोम ऽते तव संबन्धिन्यः ऽयाः ऽप्रजाः सन्ति स्तोत्रं वा कुर्वन्ति ताः प्रजाः ऽमूर्धा शिरः-
स्थानीयस्त्वं ऽनाभा संनहनयुक्ते यज्ञगृहे ऽवेनः कामयस्व । क्रीडशस्य ते । ऽअमृतस्य मरणरहितस्य
ऽपरस्मिन्धामन्नृतस्य उत्तमे स्थाने प्राप्तस्य । हे ऽसोम ऽआभूषन्तीः सर्वतस्त्वामलंकुर्वन्तीः
प्रजाः ऽवेदः जानीहि ॥ धामन् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति सप्तम्या लुक् । नाभा । ‘ णह बन्धने ’ ।
‘ नहो भश्च ’ (उ. सू. ४. ५६५) इति कर्मणि इध्रत्ययः । पित्त्वादाद्युदात्तत्वम् । ‘ सुपां
सुलुक् ’ इति सप्तम्या डादेशः । वेनः । ‘ वेनतिः कान्तिकर्मा ’ (नि. २. ६. ४) । लेटि सिपि अडा-
गमः । ‘ तिङ्ङतिङः ’ इति निघातः । आभूषन्तीः । ‘ भूष अलंकारे ’ । भौवादिकः । शपः पित्त्वाद-
नुदात्तत्वम्, शतुश्च लसार्वाधातुक्स्वरेण । धातुस्वरेण^१ आद्युदात्तत्वम् । समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
वेदः । ‘ विद् ज्ञाने ’ । लेटि सिपि अडागमः ॥ २७ ॥ ॥ ८ ॥

नवमेऽनुवाके सप्त सूक्तानि । तत्र ‘ अग्ने विवस्वत् ’ इति चतुर्दशर्चं प्रथमं सूक्तम् । अत्रानु-
क्रमणिका—‘ अग्ने पठ्ना प्रस्कण्वः काण्व आग्नेयं तु प्रागाथमाद्यो द्वचोऽभ्युपसां च ’ इति । कण्व-
पुत्रः प्रस्कण्व ऋषिः । अत्र द्वितीयाचतुर्थ्याद्या युजः सप्तोवृहत्यः । प्रथमातृतीयाद्या अयुजो वृहत्यः ।
कृत्स्नं सूक्तमाग्नेयमुत्तरं च । आद्ये द्वे अश्विदेवताके उपोदेवताके च । प्रातरनुवाके आग्नेये ऋतौ बार्हते
छन्दस्याश्विनशस्त्रे चेदं सूक्तम् । ‘ अयैतस्या रात्रेः ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ अग्ने विवस्वत्सखायस्वा ’
(आश्व. श्रौ. ४. १३) इति । वाजपेये आग्निमारुते आद्यैः प्रगाथोऽनुरूपः । ‘ वाजपेयेन ’ इति
खण्डे सूत्रितं—‘ चित्रवतीषु चेतुस्तुवीरंस्त्वं नश्चित्र जगामे विवस्वदुपस इत्यग्निष्टोमसान्नः स्तोत्रिया-
नुरूपः ’ (आश्व. श्रौ. ९. ९) इति । पर्यायव्युष्टौ आश्विनशस्त्रस्यायमेव प्रगाथः स्तोत्रियः । ‘ यदि
पर्यायानभिभ्युच्छेत् ’ इति खण्डे ‘ आश्विनायकस्तोत्रियोऽग्ने विवस्वदुपसः ’ (आश्व. श्रौ. ६. ६)
इति सूत्रितम् ॥

अग्ने विवस्वदुषसश्चित्रं राधो अमर्त्य ।

आ दाशुषे जातवेदो वह्ना त्वमद्या देवाँ उपर्बुधः ॥ १ ॥

अग्ने । विवस्वत् । उषसः । चित्रम् । राधः । अमर्त्य ।

आ । दाशुषे । जातवेदः । वह्ना । त्वम् । अद्या । देवान् । उषःऽनुषः ॥ १ ॥

हे ऽअग्ने ऽत्वम् ऽउषसः उपोदेवतायाः सकाशात् ऽराधः धनं ऽदाशुषे हविर्देवते यजमानाय
ऽआ ऽवह आनीय प्रापय । सोऽग्निर्विशोष्यते । ऽअमर्त्य मरणरहित ऽजातवेदः जातानां वेदितः ।

तमेतं शब्दं यास्को व्याचष्टे—‘जातवेदाः कस्तात् । जातानि वेद जातानि वैन विदुर्जाते जाते विद्यत इति वा जातवित्तो वा जातधनो जातविद्यो वा जातप्रज्ञानो यत्तज्जातः पशूनविन्दतेति तज्जातवेदसो जातवेदस्त्वमिति ब्राह्मणम् । तस्मात्सर्वानृतृत्पशवोऽग्निमभिसर्पन्तीति च’ (निरु. ७. १९) इति । कीदृशं राधः । ‘विवस्वत् विशिष्टनिवासोपेतं वचित्रं नानाविधम् । किंच ‘अथ अस्मिन् दिने ‘उष-
बुधः उषःकाले प्रबुद्धान् ‘देवान् आ वह ॥ विवस्वत् । विवासनं विवः तद्युक्तम् । ‘वस निवासे’ । विपूर्वात् अन्तर्भावित्वार्थात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ‘तदस्यास्मि’ इति मतुप् । ‘मादुपधायाः’ इति क्त्वम् । ‘तसौ मत्वर्थे’ इति भत्वेन पदवाभावात् रुबाद्यभावः । वृषादित्वादाद्युदात्तत्वम् । राधः । ‘राध साध संसिद्धौ’ । राधोऽयनेनेति राधो धनम् । कणोऽसुन् । निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । दाद्युषे । ‘दाश्च दाने’ । ‘दाश्चान् साह्वान्’ इति क्रमुप्रत्ययान्तो निपातितः । चतुर्थ्येकवचने ‘वसोः संप्रसारणम्’ इति संप्रसारणम् । ‘शासिर्वसि’ इति क्त्वम् । जातवेदः । जातानि वेतीति जातवेदाः । ‘गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च’ इति असुन् । यद्वा । वेद इति धननाम । जातं धनं यस्य स तादृशः । आमन्त्रितनिवातः । वह । ‘ब्रवोऽतस्मिङ्’ इति संहितायां दीर्घत्वम् । देवान् । ‘दीर्घादटि समानपादे’ इति संहितायां नकारस्य रुत्वम् । ‘आतोऽटि नित्यम्’ इति सानुनासिक आकारः । उपबुधः । उपसि बुध्यन्ते इत्युपबुधः । ‘बुध अवगमने’ । ‘क्तिप् च’ इति क्तिप् । रोः उत्वाभावश्छान्दसः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

जुष्टो हि दूतो असि हव्यवाहनोऽग्ने रथीरध्वराणाम् ।

सज्जूरश्चिभ्यामुषसा सुवीर्यमस्मे धेहि श्रवो बृहत् ॥ २ ॥

जुष्टः । हि । दूतः । असि । हव्यवाहनः । अग्ने । रथीः । अध्वराणाम् ।

सज्जूरः । अश्चिभ्याम् । उषसा । सुवीर्यम् । अस्मे इति । धेहि । श्रवः । बृहत् ॥ २ ॥

हे ‘अग्ने त्वं जुष्टत्वादिविशेषगुणयुक्तः ‘असि । ‘जुष्टः सेवितः ‘दूतः देवानां वार्ताहारः ‘हव्य-
वाहनः हविषो वोढा ‘अध्वराणां क्रतूनां ‘रथीः रथस्थानीयः । तथा च मन्त्रान्तरं ब्राह्मणेनैव’ व्याख्यातं—
‘रथीरध्वराणामित्याहैप हि देवरथः’ (तै. सं. २. ५. ९. २) इति । ब्राह्मणान्तरं च—‘रथी-
रध्वराणामित्याह रथो ह वा एष भूतो देवेभ्यो हव्यं वहति’ इति । तादृशत्वम् ‘अश्चिभ्यां
देवताभ्यां ‘उषसा देवतया च ‘सज्जूरः सहितो भूत्वा ‘सुवीर्यं शोभनवीर्योपेतं ‘बृहत् प्रभूतं ‘अश्वः
अन्नम् ‘अस्मे ‘धेहि अस्मासु प्रक्षिप ॥ जुष्टः । ‘जुषी प्रीतिसेवनयोः’ । ‘नित्यं मन्त्रे’ (पा.सू. ६.
१. २१०) इत्याद्युदात्तत्वम् । असि । सिपि ‘तासस्त्योर्लोपः’ (पा. सू. ७. ४. ५०) इति सलोपः ।
‘हि च’ इति निघातप्रतिषेधः । हव्यवाहनः । हव्यं वहतीति हव्यवाहनः । ‘हव्येऽनन्तःपादम्’
(पा. सू. ३. २. ६६) इति ज्युट् । योरनादेशः । निस्त्वादाद्युदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
अग्ने । पादादित्वादाद्युदात्तमिकनिघाताभावः । रथीः । रथशब्दात् स्वार्थिक ईकारप्रत्ययः । अध्वराणाम् ।
ध्वरो नास्येति बहुव्रीहौ ‘नन्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सुवीर्यम् । ‘वीरवीर्यौ च’
इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अस्मे । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्याः शोभादेशः ॥

अथा दूतं वृणीमहे वसुमग्निं पुरुप्रियम् ।

धूमकेतुं भाऋजीकं व्युष्टिषु यज्ञानामध्वरश्रियम् ॥ ३ ॥

अथ । दूतम् । वृणीमहे । वसुम् । अग्निम् । पुरुऽप्रियम् ।

धूमऽकेतुम् । भाऽऋजीकम् । विऽउष्टिषु । यज्ञानाम् । अध्वरऽश्रियम् ॥ ३ ॥

अथ अस्मिन् दिने अग्निं वृणीमहे प्रार्थयामहे । कीदृशम् । वृत्तं वाताहारं वसुं निवासहेतुं पुरुप्रियं बहूनां प्रियं धूमकेतुं धूमरूपध्वजयुक्तं भाऋजीकं प्रसिद्धभासालंकृतम् । ' भाऋजीकः प्रसिद्धभाः ' (निरु. ६. ४) इति यास्कवचनम् । व्युष्टिषु उपःकालेषु यज्ञानां यजमानानाम् अध्वरश्रियं यागसेविनम् ॥ अथ । ' निपातस्य च ' इति दीर्घत्वम् । पुरुणां प्रियः पुरुप्रियः । ' समासस्य ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । धूमकेतुम् । ' इपियुधीन्वि ' (उ. सू. १. १४२) इत्यादिना धूमशब्दो मक्प्रत्ययान्तः अन्तोदात्तः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । भाऋजीकम् । ' ऋज गतिस्थानार्जनोपार्जनेषु ' । ' ऋजेश्च ' (उ. सू. ४. ४६२) इति ईकम्प्रत्ययः । किञ्चवस्यानुवर्तनात् गुणाभावः । भासः प्रकाशस्य ऋजीकः प्रार्जयिता । ' आद्युदात्तप्रकरणे द्विवोदामादीनां छन्दस्युपसंख्यानम् ' इति पूर्वपदाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । भासोऽर्जनं यस्मिन् बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । व्युष्टिषु । ' उच्छी विवासे ' । विवासो वर्जनम् । विशेषेणोच्छ्रयन्ते तमसा वर्ज्यन्ते इति व्युष्टयः उपःकालाः । कर्मणि क्तिन् । ' तितुत्र ' इत्यादिना इट्प्रतिषेधः । ब्रश्वादिना पन्वे छुत्वम् । ' तादौ च ' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यणादेशे ' उदात्तस्वरितयोर्यणः ' इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । अध्वरश्रियम् । अध्वरं श्रयते इत्यध्वरश्रीः । ' किञ्चवि ' (उ. सू. २. २१५) इत्यादिना क्तिप्प्रत्ययः । तत्संनियोगेन संप्रसारणाभावो दीर्घश्च । द्वितीयकवचने ' अचि क्षुधात् ' इत्यादिना इयङादेशः ॥

श्रेष्ठं यविष्ठमतिथिं स्वाहुतं जुष्टं जनाय दाशुषे ।

देवाँ अच्छा यातवे जातवेदसमग्निमीले व्युष्टिषु ॥ ४ ॥

श्रेष्ठम् । यविष्ठम् । अतिथिम् । सुऽआहुतम् । जुष्टम् । जनाय । दाशुषे ।

देवान् । अच्छ । यातवे । जातवेदसम् । अग्निम् । ईले । विऽउष्टिषु ॥ ४ ॥

व्युष्टिषु उपःकालेषु देवान् इतरान् सर्वदेवान् अच्छ आभिमुख्येन यातवे गन्तुम् अग्निं देवम् ईले स्तौमि । कीदृशम् । श्रेष्ठम् अतिशयेन प्रशस्तं यविष्ठं युवतमम् अतिथिं सततगमनक्षमं स्वाहुतं सुष्ठु आ समन्तात् होमाधिकरणं दाशुषे हविर्दत्तत्वे जनाय यजमानाय जुष्टं प्रीतं जातवेदसं जातानां वेदितारम् ॥ यविष्ठम् । युवशब्दात् इष्टिनि ' स्थूलदूर ' इत्यादिना यणादेः परस्य लोपः । पूर्वस्य च गुणः । अवादेशः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अतिथिम् । ' अत सातत्यगमने ' । ' ऋतमग्नि ' (उ. सू. ४. ४४२) इत्यादिना इधिम्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । स्वाहुतम् । ' हु दानादनयोः ' । आहूयतेऽस्मिन्निति आहुतः । ' सुः पूजायाम् ' (पा. सू. १. ४. ९४) इति सुशब्दस्य कर्मप्रबन्धनीयसंज्ञायां ' स्वती पूजायाम् ' (पा. म. २. २. १८. ४) इति समासः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । न च ' गतिकारकोपपदाकृत् ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम्, अस्य सुशब्दस्य गतिसंज्ञाया बाधितत्वात् ॥

स्तविष्यामि त्वामहं विश्वस्यामृत भोजन ।

अग्ने त्रातारममृतं मियेध्य यजिष्ठं हव्यवाहन ॥ ५ ॥

स्तविष्यामि । त्वाम् । अहम् । विश्वस्य । अमृतम् । भोजनम् ।

अग्ने । त्रातारम् । अमृतम् । मियेध्यम् । यजिष्ठम् । हव्यवाहनम् ॥ ५ ॥

हे ^१अमृत मरणरहित ^२विश्वस्य ^३भोजन कृत्स्नस्य जगतः पालक ^४हव्यवाहन हविषो वोढः ^५मियेध्य यज्ञाहं एवंविध हे ^६अग्ने विश्वस्य ^७त्रातारं सर्वस्य जगतो रक्षकम् ^८अमृतं मरणरहितं ^९यजिष्ठम् अतिशयेन यष्टारं ^{१०}त्वामहम् अनुष्ठाता ^{११}स्तविष्यामि स्तुतिं करिष्यामि ॥ स्तविष्यामि । 'ष्टुञ् स्तुतौ' । व्यस्येन इडागमः । आगमानुदात्तत्वे प्रत्ययस्वरः । भोजन । कर्मफलं भोजयतीति भोजनः । नन्दादिलक्षणो ल्युः । त्रातारम् । 'त्रैङ् पालने' । 'आदेचः' इति आत्वम् । तृचि 'एकाच उपदेशे' इति इदृप्रतिषेधः । अमृतम् । 'नमो जरमरमित्रमृताः' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । मियेध्यम् । इयागम-^{१२}छान्दसः । यजिष्ठम् । यष्टृशब्दात् 'तुञ्छन्दसि' इति इष्टन्प्रत्ययः । 'तुरिष्ठेमेयः सु' इति तृलोपः ॥ ॥२८॥

सुशंसो बोधि गृणते यविष्ठय मधुजिह्वः स्वाहुतः ।

प्रस्कण्वस्य प्रतिरन्नायुर्जीवसे नमस्या दैव्यं जनम् ॥ ६ ॥

सुशंसः । बोधि । गृणते । यविष्ठय । मधुजिह्वः । स्वाहुतः ।

प्रस्कण्वस्य । प्रतिरन् । आयुः । जीवसे । नमस्य । दैव्यम् । जनम् ॥ ६ ॥

हे ^१यविष्ठय युवतमाग्नेत्वं ^२गृणते स्तुवते यजमानार्थं ^३सुशंसः सुष्टु शंसनीयः ^४मधुजिह्वः मादयितृ-
ज्वालः ^५स्वाहुतः सुष्टु आभिमुख्येन हुतः मन् ^६बोधि अस्मदभिप्रायं बुध्यस्व । किञ्च ^७प्रस्कण्वस्य
एतन्नामकस्य कण्वपुत्रस्य महर्षेः । 'प्रस्कण्वः कण्वस्य पुत्रः कण्वप्रभवः' (निरु. ३. १७) इति यास्क-
वचनात् । तस्य ^८जीवसे जीवनार्थम् ^९आयुः ^{१०}प्रतिरन् प्रकर्षेण वर्धयन् ^{११}दैव्यं देवसंबन्धिनं ^{१२}जनं
^{१३}नमस्य पूजय ॥ सुशंसः । 'शंसु स्तुतौ' । भावे घञ् । शोभनः शंसो यस्यासौ सुशंसः । 'आयुदात्तं
छान्दसि' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । बोधि । 'बुध अवगमने' । लोटो हिः । 'बहुलं छन्दसि'
इति विकरणस्य लुक् । 'हुस्त्रभ्यो हेधिः' इति हेधिरादेशः । 'वा छन्दसि' इति अपिस्वस्य विक-
ल्पितत्वात् लघूपधगुणः । धातोरेन्त्यलोपछान्दसः । गृणते । 'गृ शब्दे' । लटः शतृ । 'व्यादिभ्यः आ' ।
'आभ्यस्तयोरातः' इति आकारलोपः । 'शतुरनुमः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । यविष्ठय । गतम् ।
प्रस्कण्वस्य । प्रभूतिरूपतिः कण्वाद्यस्य स प्रस्कण्वः । 'प्रस्कण्वहरिश्चन्द्रावृषी' (पा. सू. ६. १. १५३)
इति सुडागमो निपातितः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । प्रतिरन् । प्रपूर्वस्तिरतिवर्धनार्थः । नमस्य ।
'नमोवरिविश्वत्रुः क्यच्' (पां. सू. ३. १. १९) इति पूजार्थे क्यच् । प्रत्ययस्वरः । 'अन्धेषामपि दृश्यते'
इति संहितायां दीर्घत्वम् । दैव्यम् । 'देवाद्यजनी' (पां. सू. ४. १. ८५. ३) इति तत्त्वेदमित्यर्थे
प्राग्दीन्यतीत्यो यन्प्रत्ययः ॥

होतारं विश्ववेदसं सं हि त्वा विश इन्धते ।

स आ वह पुरुहूत प्रचेतसोऽग्ने देवाँ इह द्रवत् ॥ ७ ॥

होतारम् । विश्ववेदसम् । सम् । हि । त्वा । विशः । इन्धते ।

सः । आ । वह । पुरुहूत । प्रचेतसः । अग्ने । देवान् । इह । द्रवत् ॥ ७ ॥

होतारं होमनिष्पादकं विश्ववेदसं सर्वज्ञं त्वामग्निं विशः प्रजाः सम् इन्धते हि सम्यग्दीपयन्ति खलु । हे पुरुहूत बहुभिराहूत अग्ने सः त्वं प्रचेतसः प्रकृष्टज्ञानयुक्तान् देवान् इह कर्मणि द्रवत् क्षिप्रम् आ वह अभिमुख्येन प्रापय । द्रवत् इति क्षिप्रनाम, 'द्रवत् ओषम्' (नि. २. १५. ३) इति तन्नामसु पाठात् ॥ विश्ववेदसम् । विश्वानि वेत्तीति विश्ववेदाः । असुन् । मरुद्बृधादित्वान् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा । वेद इति धननाम । विश्वानि वेदांसि यस्यासौ विश्ववेदाः । 'बहुव्रीहौ विश्वं संजायाम्' इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । इन्धते । 'जिहन्धी दीप्तौ' । 'असोर-लोपः' इति अकारलोपः । 'आञ्जलोपः' । प्रत्ययस्वरः । 'हि च' इति निघान्तप्रतिषेधः ॥

सवितारमुषसमश्विना भगमग्निं व्युष्टिषु क्षपः ।

कण्वासस्त्वा सुतसोमास इन्धते हव्यवाहं स्वध्वर ॥ ८ ॥

सवितारम् । उषसम् । अश्विना । भगम् । अग्निम् । विऽउष्टिषु । क्षपः ।

कण्वासः । त्वा । सुतसोमासः । इन्धते । हव्यवाहम् । सुऽअध्वर ॥ ८ ॥

हे स्वध्वर शोभनयागयुक्ताग्ने व्युष्टिषु उषःकालेषु सवित्रादीन् देवान् आवह इत्यनुवर्तते । स्वध्वर इत्याहवनीयाग्नेः संबोधनम् । अग्निम् इति हविष उद्देश्यं देवतान्तरमुच्यते । सुतसोमासः अभिषुतसोमाः कण्वासः मेधाविनः कृत्विजः हव्यवाहं हविषः प्रापकमाहवनीयं त्वाम् इन्धते दीपयन्ति ॥ व्युष्टिषु । 'उच्छी विवासे' । विवासो वर्जनम् । व्युच्छ्रयते तमसा वर्ज्यते इति व्युष्टिः उषःकालः । कर्मणि क्तिनि 'तादौ च निति' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । संहितायाम् 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । क्षपः । क्षपा इति रात्रिनाम । ऋसि 'आतो धातोः' (पा. सू. ६. ४. १४०) इत्यत्र आत इति योगविभागात् आकारलोपः । सुतसोमासः । सुतः सोमो यैः । 'निष्ठा' (पा. सू. २. २. ३६) इति पूर्वनिपातः । बहुव्रीहौ पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् । हव्यवाहम् । हव्यं वहतीति हव्यवाद् । 'वहश्च' इति णिवप्रत्ययः ॥

पतिर्ह्यध्वराणामग्ने दूतो विशामसि ।

उषर्बुध आ वह सोमपीतये देवाँ अद्य स्वदृशः ॥ ९ ॥

पतिः । हि । अध्वराणाम् । अग्ने । दूतः । विशाम् । असि ।

उषः । बुधः । आ । वह । सोमपीतये । देवान् । अद्य । स्वऽदृशः ॥ ९ ॥

हे ^१अग्ने ^२विद्वां प्रजानां संबन्धिनी येऽध्वरा यागास्तेषां ^३पतिः पालकस्त्वं ^४दूतः ^५असि ^६हि देवानां वार्ताहारो भवसि खलु । ^७उपबुधः उपःकाले प्रबुद्धान् ^८स्वर्दशः सूर्यदर्शिनो ^९देवान् ^{१०}अथ अस्मिन् दिने ^{११}सोमपीतये सोमपानार्थम् ^{१२}आ ^{१३}वह आभिमुख्येन प्रापय ॥ असि । ‘ हि च ’ इति निघातप्रतिषेधः । सोमपीतये । ‘ पा पाने ’ । ‘ स्थागापापचो भावे ’ (पा. सू. ३. ३. ९) इति भावे किन् । ‘ घुमास्था ’ इति ईस्वम् । सोमस्य पीतिः । दासीभारादिवात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । स्वर्दशः । सुष्ठु अर्तिं गच्छतीति स्वरादित्यः । अर्तः ‘ अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ’ इति विच् । तं पश्यन्तीति स्वर्दशः । ‘ किप् च ’ इति किप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अग्ने पूर्वा अनुषसो विभावसो दीदेथ विश्वदर्शतः ।

असि ग्रामेष्वविता पुरोहितोऽसि यज्ञेषु मानुषः ॥ १० ॥

अग्ने । पूर्वाः । अनु । उषसः । विभावसो इति विभाऽवसो । दीदेथ । विश्वऽदर्शतः ।

असि । ग्रामेषु । अविता । पुरःऽहितः । असि । यज्ञेषु । मानुषः ॥ १० ॥

हे ^१विभावसो विशिष्टप्रकाशनरूपधनवन् ^२अग्ने ^३विश्वदर्शतः सर्वैर्दर्शनीयस्त्वं ^४पूर्वाः ^५उषसः ^६अनु अतीतानुषःकालाननुलक्ष्य ^७दीदेथ दीप्तवानसि । तादृशस्त्वं ^८ग्रामेषु जननिवासस्थानेषु ^९अविता ^{१०}असि रक्षको भवसि । ^{११}यज्ञेषु अनुष्ठेयकर्मसु ^{१२}पुरोहितः वेदेः पूर्वस्थां दिश्यवस्थितः ^{१३}मानुषः ^{१४}असि ऋत्विग्यजमानानां मनुष्याणां हितोऽसि ॥ दीदेथ । दीदेतिच्छान्दसां दीप्तिकर्मा । आगमानुशासनस्य अनित्यत्वात् इडभावः । ‘ द्विर्वचनप्रकरणे छन्दसि वेति वक्तव्यम् ’ (का. ६. १. ८. १) इति वचनात् द्विर्वचनाभावः । विश्वदर्शतः विश्वैर्दर्शनीयः । ‘ ऋमृदशि ’ इत्यादिना दशोः अतच् । मरुद्बृधादिवात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् (पा. सू. ६. २. १०६. २) । पुरोहितः । ‘ पूर्वाधरावराणामसि पुरध्वश्चैषाम् ’ (पा. सू. ५. ३. ३९) इति असिप्रत्ययान्तः पुरसूशब्दः । ‘ तद्धितश्चासर्वविभक्तिः ’ (पा. सू. १. १. ३८) इति अव्ययत्वात् ‘ पुरोऽव्ययम् ’ (पा. सू. १. ४. ६७) इति गतिसंज्ञायां सत्यां गतिसमासे ‘ गतिरन्तरः ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ २९ ॥

नि त्वा यज्ञस्य साधनमग्ने होतारमृत्विजम् ।

मनुष्वदेव धीमहि प्रचेतसं जीरं दूतममर्त्यम् ॥ ११ ॥

नि । त्वा । यज्ञस्य । साधनम् । अग्ने । होतारम् । ऋत्विजम् ।

मनुष्वत् । देव । धीमहि । प्रऽचेतसम् । जीरम् । दूतम् । अमर्त्यम् ॥ ११ ॥

हे ^१अग्ने ^२देव ^३मनुष्वत् यथा मनुष्यागदेशे निदधाति तद्वद्वयं त्वां ^४नि ^५धीमहि अत्र स्थापयामः । कीदृशम् । ^६यज्ञस्य ^७साधनं यज्ञनिष्पादकं ^८होतारमृत्विजं ऋतीं वसन्तादिके यष्टारं ^९प्रचेतसं प्रकृष्टज्ञानयुक्तं ^{१०}जीरं शत्रूणां वयोहानिकरं ^{११}दूतं देवानां दूतस्थानीयम् ^{१२}अमर्त्यं मरणरहितम् ॥ मनुष्वत् औणादिकोसिप्रत्ययान्तो मनुषूशब्दः । ‘ तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः ’ (पा. सू. ५. १. ११५) इति कृतिप्रत्ययः । अयस्स्यादित्वेन भत्वात् रूवाद्यभावः । धीमहि । ‘ बुधाञ् धारणपोषणयोः ’ । लिङि

अभ्यासलोपच्छन्दसः । जीरम् । जु इति सौत्रो धातुः । 'जोरी च' (उ. सू. २. १८१) इति रक्प्रत्ययः । कात्यायनस्वाह-रकि ज्यः संप्रसारणे जीरेति (पा. सू. १. १. ४. ६) ॥

यदेवानां मित्रमहः पुरोहितोऽन्तरो यासि दूत्यम् ।

सिन्धोरिव प्रस्वनितास ऊर्मयोऽग्नेर्भ्राजन्ते अर्चयः ॥ १२ ॥

यत् । देवानाम् । मित्रमहः । पुरःऽहितः । अन्तरः । यासि । दूत्यम् ।

सिन्धोःऽहव । प्रऽस्वनितासः । ऊर्मयः । अग्नेः । भ्राजन्ते । अर्चयः ॥ १२ ॥

हे ऽमित्रमहः मित्राणां पूजकाम्ने ऽयत् यदा ऽपुरोहितः त्वं वेदेः पूर्वस्यां दिशि स्थापितः ऽअन्तरः देवयजनमध्ये वर्तमानः सन् ऽदेवानां ऽदूत्यं दूतकर्म ऽयासि प्राप्नोषि, तदानीम् ऽअग्नेः तव ऽअर्चयः दीप्तयः ऽभ्राजन्ते दीप्यन्ते । तत्र दृष्टान्तः । ऽसिन्धोरिव । यथा समुद्रस्य ऽप्रस्वनितासः प्रकृष्टध्वनियुक्ताः ऽऊर्मयः तरङ्गा भ्राजन्ते तद्वत् ॥ मित्रमहः । 'मह पूजायाम्' । मित्रैर्ऋत्विग्भिर्मंष्ट्यते पूज्यते इति मित्रमहाः । औणादिकोऽसुन् । यासि । यद्वृत्तयोगादनिघातः । दूत्यम् । दूतस्य कर्म दूत्यम् । 'दूतस्य भागकर्मणी' (पा. सू. ४. ४. १२०) इति यस्प्रत्ययः । 'सर्वे विषयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते' इति वचनात् 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वाभावे 'तिस्त्वरितम्' इति स्वरितस्त्वम् । प्रस्वनितासः । 'स्यमु स्वन ध्वन शब्दे' । भावे निष्ठा । प्रकृष्टं स्वनितं येषां ते प्रस्वनिताः । असुगागमः । हौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्त्वम् । ऊर्मयः । 'अर्तेरुच्च' (उ. सू. ४. ४८४) इति मिप्रत्ययः ॥

श्रुधि श्रुत्कर्णं वह्निभिर्देवैरग्ने सयावभिः ।

आ सीदन्तु बर्हिषि मित्रो अर्यमा प्रातर्यावाणो अध्वरम् ॥ १३ ॥

श्रुधि । श्रुत्ऽकर्णं । वह्निऽभिः । देवैः । अग्ने । सयावऽभिः ।

आ । सीदन्तु । बर्हिषि । मित्रः । अर्यमा । प्रातःऽयावानः । अध्वरम् ॥ १३ ॥

हे ऽश्रुत्कर्णं श्रवणसमर्थाभ्यां कर्णाभ्यां युक्त ऽअग्ने ऽश्रुधि अस्मदीयं वचनं शृणु । यः ऽमित्रः देवो यश्च ऽअर्यमा ये चान्ये ऽप्रातर्यावाणः प्रातःकाले देवयजनं गच्छन्तो देवास्तैः सर्वैः ऽसयावभिः आहवनीयाग्निना त्वया समानगतिभिरन्यैः ऽवह्निभिर्देवैः सह ऽअध्वरं क्रतुमुद्दिश्य ऽबर्हिषि दमे ऽआसीदन्तु उपविशन्तु ॥ श्रुधि । 'श्रु श्रवणे' । 'श्रुशृणु' इत्यादिना हेधिरादेशः । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । श्रुत्कर्णं । शृणोतीति श्रुत् । क्विपि तुगागमः । श्रुतौ कर्णौ यस्यासौ श्रुत्कर्णः । वह्निभिः । 'वह प्रापणे' । 'वहिश्रियुश्रुग्लाहास्वरिभ्यो नित्' इति निप्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । सयावभिः । समानं यान्तीति सयावानः । 'या प्रापणे' । 'आतो मनिन्' इति वनिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्त्वम् । प्रातर्यावाणः । पूर्ववत् 'प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिषु च' (पा. सू. ८. ४. ११) इति णत्वम् ॥

शृण्वन्तु स्तोमं मरुतः सुदानवोऽग्निजिह्वा ऋतावृधः ।

पिबन्तु सोमं वरुणो धृतव्रतोऽश्विभ्यामुषसा सज्जः ॥ १४ ॥

शृण्वन्तु । स्तोमम् । मरुतः । सुदानवः । अग्निजिह्वाः । ऋतावृधः ।

पिबन्तु । सोमम् । वरुणः । धृतव्रतः । अश्विभ्याम् । उषसा । सज्जः ॥ १४ ॥

‘मरुतः देवाः’ स्तोमम् अस्मदीयं स्तोत्रं शृण्वन्तु । कीदृशाः । ‘सुदानवः सुष्ठु फलस्य दातारः’ अग्निजिह्वाः अग्निजिह्वास्थानीयो मुख्यो येषु मरुत्सु तादृशाः ‘ऋतावृधः सत्यस्य यज्ञस्य वा वर्धकाः । तथा धृतव्रतः गृहीतकर्मा वरुणः देवः’ अश्विभ्यां देवाभ्याम् ‘उषसा देवतया’ सज्जः सह ‘सोमं’ पिबन्तु ॥ सुदानवः । ‘दुदाञ् दाने’ । ‘दाभाभ्यां नुः’ (उ. सू. ३. ३१२) इति भावे नुप्रत्ययः । दानुशब्द आद्युदात्तः । शोभनं दानु येषाम् । ‘आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अग्निजिह्वाः । अग्नेजिह्वायामवस्थिताः हविर्भाज इत्यर्थः । तास्थ्यात् ताच्छब्दम् । अग्निजिह्वास्थानीयो येषां ते । छान्दसमन्तोदात्तत्वम् । ऋतावृधः । ऋतस्य सत्यस्य यज्ञस्य वा वर्धयितारः । वृधेः अन्तर्भावित-
प्यर्थात् ‘किप् च’ इति किप् । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् ॥ ३० ॥

‘त्वमग्ने वसून्’ इति दशर्चं द्वितीयं सूक्तम् । अत्रानुक्रमणिका—‘त्वमग्ने दशानुष्टुभमध्वर्चोऽन्व्यो देवः’ इति । प्रस्कण्व ऋषिः । आनुष्टुभं छन्दः । इदं सूक्तमग्निदेवताकं, पूर्वत्र ‘आग्नेयं तु’ इत्युक्तत्वात् । ‘अयं सोमः’ इत्यध्वर्चो देवदेवस्यः । प्रातरनुवाके आग्नेये कर्ता आश्विनशस्त्रे चैतत्सूक्तम् । ‘अथैतस्या रात्रेः’ इति खण्डे सूत्रितं—‘त्वमग्ने वसूँस्त्वं हि क्षैतवत्’ (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति । तथा गर्गत्रिरात्रस्यान्येऽहनि एतत्सूक्तमाज्यशस्त्रम् । ‘आङ्गिरसे स्वर्गकामः’ इति खण्डे सूत्रितं—‘वार-
वन्तीयमुत्तमे त्वमग्ने वसूँरिति चाज्यम्’ (आश्व. श्रौ. १०. २) इति ॥

त्वमग्ने वसूँरिह रुद्राँ आदित्याँ उत ।

यजाँ स्वध्वरं जनं मनुजातं घृतप्रुषम् ॥ १ ॥

त्वम् । अग्ने । वसून् । इह । रुद्रान् । आदित्यान् । उत ।

यजं । सुअध्वरम् । जनम् । मनुजातम् । घृतप्रुषम् ॥ १ ॥

हे ‘अग्ने’ त्वम् ‘इह’ कर्मणि वस्वादीन् ‘यज’ । ‘उत’ अपि च ‘जनम्’ अन्यमपि देवतारूपं प्राणिनं यज । कीदृशम् । ‘स्वध्वरं’ शोभनयागयुक्तं ‘मनुजातं’ मनुना प्रजापतिनोत्पादितं ‘घृतप्रुषम्’ उदकस्य सेत्कारम् ॥ यज । ‘व्यचोऽतस्तिष्ठः’ इति संहितायां दीर्घत्वम् । स्वध्वरम् । शोभनोऽध्वरो यस्यासौ स्वध्वरः । ‘नञ्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । मनुजातम् । जनेः अन्तर्भावितप्यर्थात् कर्मणि क्तः । ‘तृतीया कर्मणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । घृतप्रुषम् । ‘प्रुष ऋष स्तेहनसेचन-
पुरणेषु’ । घृतेनोदकेन प्रुष्णाति प्ररयतीति घृतप्रुट् । ‘किप् च’ इति किप् ॥

श्रुष्टीवानो हि दाशुषे देवा अग्ने विचेतसः ।

तात्रोहिदश्च गर्वणस्त्रयस्त्रिंशत्मा वह ॥ २ ॥

श्रुष्टीऽवानः । हि । दाशुषे । देवाः । अग्ने । विऽचेतसः ।

तान् । रोहित्ऽअश्च । गर्वणः । त्रयःऽत्रिंशत्मा । आ । वह ॥ २ ॥

हे ऽअग्ने ऽविचेतसः विशिष्टप्रज्ञानाः ऽदेवाः ऽदाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय ऽश्रुष्टीवानो ऽहि । श्रुष्टिः फलस्य दानम् । तद्वाजः खलु । हे ऽरोहिदश्च रोहिन्नामकैरथैरुपेत ऽगर्वणः गीर्भिः स्तुतिभिर्वननीयाम्ने । ‘गर्वणा देवो भवति गीर्भिरेन वनयन्ति’ (निरु. ६. १४) इति यास्कः । ऽत्रयस्त्रिंशत्मा अनया संख्यया संख्यातान् ऽतान् देवान् ऽआ ऽवह इहानय ॥ श्रुष्टीवानः । श्रुष्टिः प्रेरणार्थः । भावे क्तिच् । श्रुष्टिं वनन्ति संभजन्ते इति श्रुष्टीवानः । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति विच् । छान्दसं दीर्घत्वम् । विचेतसः । विशिष्टं चेतो येषां ते । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । गर्वणः । गीर्भिर्वननीयो गर्वणाः । वनतेः असुन् । पूर्वपदस्य ह्रस्वत्वं छान्दसम् । त्रयश्च त्रिंशच्च त्रयस्त्रिंशत् । ‘त्रेख्यः’ (पा. सू. ६. ३. ४८) इति त्रिंशदस्य त्रयसादेशः । ‘संख्या’ (पा. सू. ६. २. ३५) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

प्रियमेधवदत्रिवज्जातवेदो विरूपवत् ।

अङ्गिरस्वन्महिब्रत प्रस्कण्वस्य श्रुधी हवम् ॥ ३ ॥

प्रियमेधऽवत् । अत्रिऽवत् । जातऽवेदः । विरूपऽवत् ।

अङ्गिरस्वत् । महिऽव्रत । प्रस्कण्वस्य । श्रुधि । हवम् ॥ ३ ॥

हे ऽमहिब्रत प्रभूतकर्मन् ऽजातवेदः अग्ने ऽप्रस्कण्वस्य कण्वपुत्रस्य महर्षेः ऽहवम् आह्वानं ऽश्रुधि शृणु । तत्र चत्वारो दृष्टान्ताः । प्रियमेधात्रिविरूपाङ्गिरोनामका एतेषामाह्वानं यथा शृणोषि तद्वत् । अत्र निरुक्तं—‘प्रियमेधः प्रिया अस्य मेधा यथैतेषामृषीणामेवं प्रस्कण्वस्य शृणु ह्वानम् । प्रस्कण्वः कण्वस्य पुत्रः कण्वप्रभवो यथा प्राग्रम्’ इति, ‘विरूपो नानारूपो महिब्रतो महाव्रतः’ (निरु. ३. १७) इति च ॥ प्रियमेधवत् प्रियमेधस्येव । ‘तत्र तस्येव’ (पा. सू. ५. १. ११६) इति षष्ठ्यर्थे वक्तिः । एवम् अत्रिवत् इत्याद्यावपि । प्रस्कण्वादयो गताः ॥

महिंकेरव ऊतये प्रियमेधा अहूषत ।

राजन्तमध्वराणामग्निं शुक्रेण शोचिषा ॥ ४ ॥

महिऽकेरवः । ऊतये । प्रियऽमेधाः । अहूषत ।

राजन्तम् । अध्वराणाम् । अग्निम् । शुक्रेण । शोचिषा ॥ ४ ॥

‘महिकेरवः प्रौढकर्माणः प्रियमेधाः प्रियेण यज्ञेनोपेता ऋषयः उतये रक्षार्थम् अग्निम् अहू-
षत आहूतवन्तः । कीदृशम् । अध्वराणां यज्ञानां मध्ये शुक्लेण शोचिषा शुद्धेन प्रकाशेन राजन्तं
दीप्यमानम् ॥ महिकेरवः । ‘मह पूजायाम्’ । औणादिक इन्द्रप्रत्ययः । ‘दुकृम् करणे’ । ‘कृवापाजि०’
इति उण् । महयो महान्तः कारवो येषां ते । तथोक्ताः । आकारस्य एकारादेशश्छान्दसः । बहुव्रीहौ
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । प्रियमेधाः । प्रियो मेधो येषां ते । अहूषत । ‘ह्लेञ् स्पर्धायां शब्दे च’ । लुङि
सिचि ‘बहुलं छन्दसि’ इति संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । ‘हलः’ (पा. सू. ६. ४. २) इति दीर्घ-
त्वम् । ‘आदेशप्रत्यययोः’ इति षत्वम् ॥

घृताहवन सन्त्येमा उ षु श्रुधी गिरः ।

याभिः कण्वस्य सूनवो हवन्तेऽवसे त्वा ॥ ५ ॥

घृतं आहवन । सन्त्य । इमाः । ऊँ इति । सु । श्रुधि । गिरः ।

याभिः । कण्वस्य । सूनवः । हवन्ते । अवसे । त्वा ॥ ५ ॥

हे घृताहवन घृतेनाहूयमान सन्त्य फलप्रदाम्ने इमा उ गिरः अस्माभिः प्रयुज्यमाना अपि
स्तोत्ररूपा वाचः सु श्रुधि सुष्ठु शृणु । कण्वस्य महर्षेः सूनवः पुत्राः याभिः गीभिः अवसे
स्वरक्षार्थं त्वां हवन्ते त्वामाह्वयन्ति ॥ घृताहवन । घृतेनाहूयतेऽस्मिन्निति घृताहवनः । अधिकरणे
ल्युट् । आमन्त्रिताशुदात्तत्वम् । श्रुधि । ‘श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि’ इति हेधिरादेशः । ‘बहुलं छन्दसि’
इति विकरणस्य लुक् ॥ ३१ ॥

अश्वमेधे पौष्ण्यामिष्टौ स्विष्टकृतोऽनुवाक्या ‘त्वां चित्रश्रवस्तम’ इत्येषा । ‘सर्वान् कामाना-
प्त्यन्’ इति खण्डे सूत्रितं—‘त्वां चित्रश्रवस्तम यद्वाहिष्ठं तदग्नेय’ (आश्व. श्रौ. १०. ६) इति ॥

त्वां चित्रश्रवस्तम हवन्ते विक्षु जन्तवः ।

शोचिष्केशं पुरुप्रियाग्ने हव्याय वोळ्हवे ॥ ६ ॥

त्वाम् । चित्रश्रवःऽतम । हवन्ते । विक्षु । जन्तवः ।

शोचिःऽकेशम् । पुरुऽप्रिय । अग्ने । हव्याय । वोळ्हवे ॥ ६ ॥

हे चित्रश्रवस्तम अतिशयेन विविधहवीरूपान्नयुक्त पुरुप्रिय बहूनां यजमानानां प्रीतिकर अग्ने
त्वां हव्याय वोळ्हवे हविर्वोढुं विक्षु जन्तवः प्रजासूतृन्ना यजमानाः हवन्ते आह्वयन्ति । कीदृशम् ।
‘शोचिष्केशं दीप्तिरूपकेशोपेतम् । तथा च वाजसनेयिन आमनन्ति—‘शोचन्त इव ह्येतस्य समिद्धस्य
रश्मयः केशाः’ इति ॥ चित्रश्रवस्तम । श्रव इत्यङ्गनाम । चित्रं श्रवां यस्यामौ चित्रश्रवाः ।
अतिशयेन चित्रश्रवाः चित्रश्रवस्तमः । आमन्त्रितानुदात्तत्वम् । शोचिष्केशम् । ‘शुच दीप्तौ’ ।
‘अधिंशुचिहुस्फिद्धिदिद्धिभ्य इतिः’ (उ. सू. २. २६५) इति इतिः । प्रत्ययस्वरः । बहु-

ब्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । हव्याय । हवनक्रियया' प्राप्यत्वात् 'क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्' इति संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । वोळहवे । 'वह प्रापणे' । 'तुमर्थे सेसेन्' इति तवेन्प्रत्ययः । ऋत्वधत्त्वद्वयलोपे । कृतेषु 'सहिवहोरोदवर्णस्य' (पा. सू. ६.३.११२) इति अकारस्य ओकारः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

नि त्वा होतारमृत्विजं दधिरे वसुवित्तमम् ।

श्रुत्कर्णं सप्रथस्तमं विप्रां अग्ने दिविष्टिषु ॥ ७ ॥

नि । त्वा । होतारम् । ऋत्विजम् । दधिरे । वसुवित्ऽतमम् ।

श्रुत्ऽकर्णम् । सप्रथऽतमम् । विप्राः । अग्ने । दिविष्टिषु ॥ ७ ॥

हे अग्ने विप्राः मेधाविनः दिविष्टिषु यागेषु त्वां नि दधिरे स्थापितवन्तः । कीदृशम् । होतारम् आह्वातारम् ऋत्विजम् ऋतुषु यजनशीलं वसुवित्तमम् अतिशयेन धनस्य लम्भयितारं श्रुत्कर्णं श्रवणयोग्यकर्णोपेतं सप्रथस्तमम् अतिशयेन प्रख्यातम् ॥ दधिरे । दूरेचः चित्त्वादन्तो-दात्तत्वम् । पादादित्वात् निघाताभावः । दिविष्टिषु । इष्टय एपणानि । दिवः स्वर्गस्य एपणानि येषु यागेषु ते दिविष्टयः । 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते' इति वचनात् 'दिव उत' (पा. सू. ६. १. १३१) इति उरवं न क्रियते । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

आ त्वा विप्रा अचुच्यवुः सुतसोमा अभि प्रयः ।

बृहद्भा बिभ्रतो हविरग्ने मर्तीय दाशुषे ॥ ८ ॥

आ । त्वा । विप्राः । अचुच्यवुः । सुतऽसोमाः । अभि । प्रयः ।

बृहत् । भाः । बिभ्रतः । हविः । अग्ने । मर्तीय । दाशुषे ॥ ८ ॥

हे अग्ने सुतसोमाः अभिषुतसोमयुक्ताः विप्राः मेधाविन ऋत्विजः प्रयः अभि हविलक्षण-मन्त्रमभिलक्ष्य त्वा आ अचुच्यवुः स्वामागमयन्ति । कीदृशं त्वाम् । बृहत् महान्तं भाः भास्मानम् । कीदृशा विप्राः । दाशुषे मर्तीय हविष्यदस्य यजमानस्य संबन्धि हविः बिभ्रतः धारयन्तः ॥ अचुच्यवुः । 'च्युङ् गतौ' । अस्मात् अन्तर्भावितण्यर्थात् लङि व्यस्ययेन परस्मैपदम् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः । 'सिजभ्यन्तविदिभ्यश्च' (पा. सू. ३. ४. १०९) इति शेजुसादेशः 'जुसि च' (पा. सू. ७. ३. ८३) इति गुणः । बृहत् । भाः । उभयत्र 'सुपां सुलुक्' इति बिभ्रते-लुक् । बिभ्रतः । 'दुभृश् धारणपोषणयोः' । शतरि 'नाभ्यस्ताच्छतुः' इति नुमागमप्रतिषेधः । 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् । मर्तीय दाशुषे । उभयत्र 'पष्ठयथे चतुर्थी वक्तव्य' (पा. सू. २. ३. ६२. १) इति चतुर्थी ॥

प्रातर्याव्णिः सहस्कृत सोमपेयाय सन्त्य ।

इहाद्य दैव्यं जनं बहिरा सादया वसो ॥ ९ ॥

प्रातःऽयान्नः । सहःऽकृत । सोमऽपेयाय । सन्त्य ।

इह । अद्य । दैव्यम् । जनम् । बहिरः । आ । सादय । वसो इति ॥ ९ ॥

हे सहस्कृत बलेन मथित सन्त्य फलदातः वसो निवासहेतुभूताग्ने इह देवयजनदेशे अद्य अस्मिन् दिने सोमपेयाय सोमपानार्थं प्रातर्याव्णिः प्रातरागच्छतो देवान् दैव्यं जनम् अन्यमपि देवताजनं बहिरः आ सादय यज्ञं प्रापय ॥ प्रातर्याव्णिः । ऋषि ' अलोपोऽनः ' इति अकारलोपः । सहस्कृत । सहतेऽभिभवत्यनेनेति सहो बलम् । तेन क्रियते इति सहस्कृतः । ' भोजः सहोऽम्भस्तमस-स्तृतीयायाः ' (पा. सू. ६. ३. ३) इति अलुगभावच्छान्दसः ॥

अर्वाञ्च दैव्यं जनमग्ने यक्ष्व सहूतिभिः ।

अयं सोमः सुदानवस्तं पात तिरोअह्यम् ॥ १० ॥

अर्वाञ्चम् । दैव्यम् । जनम् । अग्ने । यक्ष्व । सहूतिऽभिः ।

अयम् । सोमः । सुदानवः । तम् । पात । तिरःऽअह्यम् ॥ १० ॥

हे अग्ने अर्वाञ्चम् अभिमुखं दैव्यं जनं देवतारूपं प्राणिनं सहूतिभिः समानाह्वानैर्देवान्तरैः सह यक्ष्व यज । हे सुदानवः सुष्ठु फलदातारो देवाः अयं सोमः युष्मदर्थं सोमः पुरतो वर्तते । अयं सोमं पात पिबत । कीदृशम् । तिरोअह्यम् एतन्नामकम् । पूर्वस्मिन् अहि अभिषुतो यः सोमः उत्तरेऽहनि हृत्य ते तस्यैतन्नामधेयम् ॥ दैव्यम् । ' देवाद्यजन्वा ' इति प्राग्दीव्यतीयो यञ् । यक्ष्व । लोटि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । प्रत्ययस्वराभावच्छान्दसः । अग्ने इत्यस्य पादादौ वर्तमानस्य ' आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत् ' इत्यविद्यमानवत्त्वान् ' तिङ्ङतिङः ' इति निघाताभावः । सहूतिभिः । समाना हूतिराह्वानं येषां ते सहूतयः । ' समानस्य छन्दसि ' इति सभावः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पात । ' पा पाने ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । तिरोअह्यम् । अहनि भवम् अह्यम् । ' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' नस्तद्धिते ' इति टिलोपो न भवति, ' अह्यस्वोरेव ' (पा. सू. ६. ४. १४५) इति नियमान् । भसंज्ञायाम् ' अलोपोऽनः ' इति अकारलोपः । ' ये चाभावकर्मणोः ' (पा. सू. ६. ४. १६८) इति प्रकृतिभावस्तु सर्वविधीनां छन्दमि विकल्पितत्वात् न क्रियते । तिरोहितोऽह्यः तिरोअह्यः । ' प्रकृत्यान्तःपादम् ' इति प्रकृतिभावः । अन्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ ३२ ॥

' एणो उषाः ' इति पञ्चदशर्चं तृतीयं सूक्तं प्रस्कण्वस्यार्पम् । इदमुत्तरं चाश्विनं गायत्रीच्छन्दस्कम् । अत्रानुक्रमणिका—' एणो पञ्चोनाश्विनं तु गायत्रम् ' इति । प्रातरनुवाके आश्विने ऋतौ गायत्रीच्छन्द-स्वाश्विनवाक्षे चेदं सूक्तम् । ' अथाश्विन एणो उषाः ' (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति सूत्रितम् ॥

एषो उषा अपूर्व्या व्युच्छति प्रिया दिवः । स्तुषे वामश्विना बृहत् ॥ १ ॥

एषो इति । उषाः । अपूर्व्या । वि । उच्छति । प्रिया । दिवः । स्तुषे । वाम् । अश्विना । बृहत् ॥ १ ॥

‘एषो एषैवास्माभिः परिदृश्यमाना’ प्रिया सर्वेषां प्रीतिहेतुः । ‘अपूर्व्यां पूर्वेषु मध्यरात्रादिकालेषु विद्यमाना न भवति, किंतु इदानींतनी’ उषाः उषोदेवता । ‘दिवः’ ब्रुलोकस्य सकाशादागत्य व्युच्छति तमो वर्जयति । हे अश्विनौ ‘वां युवां’ बृहत् प्रभूतं यथा भवति तथा ‘स्तुषे स्तौमि ॥ स्तुषे । ‘ष्टुम् स्तुतौ’ । ‘तिङां तिङो भवन्ति’ इति उत्तमैकवचनस्य मध्यमैकवचनादेशः । यद्वा । लेटि उत्तमैकवचने ‘सिञ्जहुलं लेटि’ इति सिप् ॥

या दक्षा सिन्धुमातरा मनोतरा रयीणाम् । धिया देवा वसुविदा ॥ २ ॥

या । दक्षा । सिन्धुऽमातरा । मनोतरा । रयीणाम् । धिया । देवा । वसुऽविदा ॥ २ ॥

‘या’ देवा यावुभावश्विनौ वक्ष्यमाणगुणयुक्तौ तौ स्तुषे इति पूर्वत्रान्वयः । कीदृशौ । ‘दक्षा’ दक्षौ दर्शनीयौ । ‘सिन्धुमातरा’ समुद्रमातृकौ । यद्यपि सूर्याचन्द्रमसावेव समुद्रजौ तथाप्यश्विनोः केषां चिन्मते तद्रूपत्वात् तथात्वम् । ‘रयीणां’ धनानां । ‘मनोतरा’ मनसा तारयितारौ । ‘धिया’ कर्मणा । ‘वसुविदा’ निवासस्थानस्य लम्भयितारौ । ‘मनोतरा’ । मनसा तरतः इति मनोतरौ । तरतेः अन्तर्भावितण्ययात् ‘ऋदोरप्’ इति अप् । पूर्वपदान्तस्य सकारस्य रुवे सति छान्दसम् उत्त्वम् । रयीणाम् । ‘नामन्यतरस्याम्’ इति नाम उदात्तत्वम् । धिया । ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । वसुविदा । वसूनि निवासस्थानानि विन्दते इति वसुविदौ । ‘क्लिप् च’ इति क्लिप् ॥

वच्यन्ते वां ककुहासौ जूर्णायामधि विष्टपि । यद्वां रथो विभिष्पतात् ॥ ३ ॥

वच्यन्ते । वाम् । ककुहासः । जूर्णायाम् । अधि । विष्टपि । यत् । वाम् । रथः । विऽभिः । पतात् ॥ ३ ॥

हे अश्विनौ ‘वां युवयोः’ संबन्धी । ‘रथः’ । ‘जूर्णायाम्’ नानाशास्त्रैः स्तुतायाम् । ‘अधि’ । ‘विष्टपि’ स्वर्गलोके । ‘यत्’ यदा । ‘विभिः’ अश्वैः । ‘पतात्’ पतति गच्छति तदानीं । ‘वां युवयोः’ ककुहासः स्तुतयः । ‘वच्यन्ते’ अस्माभिरुच्यन्ते ॥ वच्यन्ते । ‘ब्रवीतेर्येकि’ ‘ब्रुवो वचिः’ (पा. सू. २. ४. ५३) इति वच्यादेशः । ‘वचिस्त्वपि’ इत्यादिना संप्रसारणम् । ‘संप्रसारणाच्च’ इत्यत्र ‘वा छन्दसि’ इत्यनुवृत्तेः परपूर्वत्वस्य पाक्षिकत्वात् यणादेशः । प्रत्ययस्वरः । ककुहासः । ‘ककुभं शृङ्गे विदुः प्रधाने च’ इत्यभिधानात् प्राधान्याभिधायिना ककुप्ताब्देन तत्प्रतिपादिकाः स्तुतयो लक्ष्यन्ते । हत्वं छान्दसम् । ‘आञ्जसेरसुक्’ इति असुक् । जूर्णायाम् । ‘जृप् वयोहानौ’ । अत्र स्तुत्यर्थो धातूनामनेकार्थत्वात् । निष्ठायां ‘भ्युकः किति’ इति इट्प्रतिषेधः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति उत्त्वम् । ‘हलि च’ इति दीर्घः । ‘रदाभ्याम्’ (पा. सू. ८. २. ४२) इति निष्ठानत्वम् । प्रत्ययस्वरः । विभिः । वी गत्यादौ । वियन्ति गच्छन्तीति वयः अश्वाः । आंणादिको डिप्रत्ययः । पतात् । ‘पत्तु गतौ’ । लेटि आडागमः । ‘इतश्च लोपः’ इति हकारलोपः ॥

हविषा जारो अपां पिपतिं पपुरिर्नरा । पिता कुटस्य चर्षणिः ॥ ४ ॥

हविषा । जारः । अपाम् । पिपतिं । पपुरिः । नरा । पिता । कुटस्य । चर्षणिः ॥ ४ ॥

हे अश्विनौ देवाः अपां जारः स्वकीयतापेनोदकानां जरयिता सूर्यः हविषा अस्मद्वत्तेन पिपतिं देवान् पूरयति । उदिते सूर्ये हविष्यदानात् सूर्यस्य पूरकत्वं द्रष्टव्यम् । अतः सूर्योदयकाले युवाभ्यामागन्तव्यमित्यर्थः । कीदृशो जारः । पपुरिः उक्तक्रमेण पूरणस्वभावः पिता पालकः कुटस्य चर्षणिः कर्मणो द्रष्टा । अत्र निरुक्तं—‘ हविषापां जरयिता पिपतिं पपुरिरिति पृणातिनिगमौ वा प्रीणातिनिगमौ वा पिता कृतस्य कर्मणश्चायितादित्यः ’ (निरु. ५. २४) इति ॥ जारः । जरयतीति जारः आदित्यः । ‘ दारजारौ कर्तरि णिलुक् च ’ (पा. सू. ३. ३. २०. ४) इति घञन्तो निपातितः । ‘ कर्पात्वतः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । अपाम् । ‘ ऊडिदम् ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । पिपतिं । ‘ पृमालनपूरणयोः ’ । तिपि जुहोत्यादित्वात् शपः श्लुः । ‘ अतिपिपत्योश्च ’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । ‘ अनुदात्ते च ’ इति अभ्यस्तस्याद्युदात्तत्वम् । पपुरिः । ‘ आद्यगमहन ’ इति किन्प्रत्ययः । लिङ्गज्ञावात् कित्वे सिद्धेऽपि पुनः कित्करणसामर्थ्यात् ‘ ऋच्छयृताम् ’ (पा. सू. ७. ४. ११) इति गुणाभावः । ‘ उदोद्यपूर्वस्य ’ इति उत्त्वम् । निष्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

आदारो वां मतीनां नासत्या मतवचसा । पातं सोमस्य धृष्णुया ॥ ५ ॥

आदारः । वाम् । मतीनाम् । नासत्या । मतवचसा । पातम् । सोमस्य । धृष्णुया ॥ ५ ॥

हे मतवचसा अभिमतस्तोत्रौ नासत्या अश्विनौ वां युवयोः मतीनां कुन्तीनाम् आदारः प्रेरको यः सोमोऽस्ति सोमस्य तं सोमं पातं युवां पिबतम् । कीदृशं सोमम् । धृष्णुया धर्षणशीलम् । मदकरत्वेन तीव्रमित्यर्थः ॥ आदारः । ‘ दङ् आदरे ’ । आदारयतीति आदारः । ‘ दारजारौ कर्तरि णिलुक्च ’ इति घञप्रत्ययः । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । मतीनाम् । ‘ नामन्यतरस्याम् ’ इति नाम उदात्तत्वम् । मतवचसा । मतमभिमतं स्तोत्ररूपं वचो ययोस्तां । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेः आकारः । पातम् । ‘ पा पाने ’ । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुकि सति ‘ पाघ्रा ’ इत्यादिना पिबादेशो न भवति । सोमस्य । ‘ क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ’ इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । धृष्णुया । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेः याजादेशः ॥ ॥ ३३ ॥

या नः पीपरदश्विना ज्योतिष्मती तमस्तिरः । तामस्मे रासाथामिषम् ॥ ६ ॥

या । नः । पीपरत् । अश्विना । ज्योतिष्मती । तमः । तिरः ।

ताम् । अस्मे इति । रासाथाम् । इषम् ॥ ६ ॥

हे अश्विना ज्योतिष्मती रसवीर्यादिरूपज्योतिर्युक्ता या इदं अन्नं नः अस्मान् पीपरत् पारयेत् नृप्तिं प्रापयेत् । किं कृत्वा । तमः दारिद्र्यरूपमन्धकारं तिरः अन्तर्हितं विनष्टं कृत्वा ताम् इषं तादृशमन्नम् अस्मे अस्मभ्यं रासाथां युवां दत्तम् ॥ पीपरत् । ‘ पृ पालनपूरणयोः ’ । प्यस्तात् लुकि चकि णिलोपः । उपधाद्वत्त्वद्विर्भावहलादिशेषसन्धवात्वेवदीर्घाः । ‘ बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपि ’ इति

अडभावः । ' चङ्गन्धनरस्याम् ' (पा. सू. ६. १. २१८) इति उपोत्तमस्य धात्वकारस्योदात्तत्वे प्राप्ते व्यत्ययेन अभ्यासस्योदात्तत्वम् । ' यद्वृत्ताञ्जित्यम् ' इति निघातप्रतिषेधः । अस्मे । ' सुपां सुलुक् ' इति चतुर्थीबहुवचनस्य शेषादेशः । रासाथाम् । ' रा दाने ' । छान्दसे प्रार्थनायां लुङि व्यत्ययेनात्मने-पदम् । श्वेः सिच् । ' एकाचः ' इति इट्प्रतिषेधः । पूर्ववत् अटभावः । ' तिङ्ङितिङः ' इति निघातः ॥

आ नो न॒वा म॒तीनां या॒तं पा॒राय॒ गन्त॑वे । यु॒ज्ञाथा॑म॒श्विना॒ रथ॑म् ॥ ७ ॥

आ । नः । न॒वा । म॒तीनाम् । या॒तम् । पा॒राय॑ । गन्त॑वे । यु॒ज्ञाथाम् । अ॒श्विना॒ । रथ॑म् ॥ ७ ॥

हे ऽअश्विना ऽमतीनां स्तुतीनां ऽपाराय ऽगन्तवे पारं गन्तुं ऽनावा नौरूपेण गमनसाधनेन ऽनः अस्मान् प्रति ऽआ यातं समुद्रमध्यादागच्छतम् । मृन्नावागन्तुं ऽरथं भवदीयं ऽयुज्ञाथां साश्वं-कुरुतम् ॥ नावा । ' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । गन्तवे । ' तुमर्थे सेसेन् ' इति तवेन्-प्रत्ययः । निच्चादाद्युदात्तत्वम् । युज्ञाथाम् । ' युजिर् योगे ' । लोटि आथामि रुधादित्वात् श्वम् । ' भसोरहोपः ' इति अकारलोपः । प्रत्ययस्वरः ॥

अ॒रित्रं॑ वां दि॒वस्पृ॑थु ती॒र्थे सि॒न्धूनां॑ रथः । धि॒या यु॑यु॒ज्ज इ॒न्द्रवः॑ ॥ ८ ॥

अ॒रित्रम् । वा॒म् । दि॒वः । पृ॑थु । ती॒र्थे । सि॒न्धूनाम् । रथः । धि॒या । यु॑यु॒ज्जे । इ॒न्द्रवः॑ ॥ ८ ॥

हे अश्विनीं ऽवां युवयोः ऽदिवस्पृथु शुलोकादपि विस्तीर्णम् ऽअरित्रं गमनसाधनं नौरूपं ऽसिन्धूनां समुद्राणां ऽतीर्थे अवतरणप्रदेशे विद्यते इति शेषः । ऽरथः च भूमौ गन्तुं विद्यते । ऽइन्द्रवः सोमाः ऽधिया भवद्विषयेण कर्मणा ऽयुयुज्जे युक्ता वभूयुः ॥ अरित्रम् । ' ऋ गतौ ' । ' अर्तिल्लूधूसूखनसहचर इत्रः ' (पा. सू. ३. २. १८४) इति करणे इत्रप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः । दिवः । ' ऊडिदम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । तीर्थे । ' तृ प्लवनतरणयोः ' । ' पातृतुदिवचिरिचिसिचिभ्यस्थक् ' (उ. सू. २. १६४) इति थक् । ' ऋत इन्द्रातोः ' इति इश्वम् । ' हलि च ' इति दीर्घः । युयुज्जे । लिटि ' इरयो रे ' (पा. सू. ६. ४. ७६) इति इरेचो रेआदेशः ॥

दि॒वस्क॑ण्वास इ॒न्द्रवो॑ वसु सि॒न्धूनां॑ प॒दे । स्वं व॒त्रि कु॑ह धि॒त्सथः॑ ॥ ९ ॥

दि॒वः । क॑ण्वा॒सः । इ॒न्द्रवः॑ । वसु॑ । सि॒न्धूनाम् । प॒दे । स्वम् । व॒त्रिम् । कु॑ह । धि॒त्सथः॑ ॥ ९ ॥

हे ऽकण्वासः कण्वपुत्राः । यद्वा । मेधाविन ऋग्विजः । अश्विनावित्थं पृच्छतेति शेषः । कथमिति तदुच्यते । ऽदिवः शुलोकसकाशान् ऽइन्द्रवः सूर्यरश्मयः प्रादुर्भूताः । ' सिन्धूनाम् अपां वृष्टिरूपाणां स्यन्दनस्वभावानां ऽपदे स्थानेऽन्तरिक्षे ऽवसु अस्मदादिनिवासहेतुभूतमुपःकालीनं ज्योतिराविर्भूतमिति शेषः । अस्मिन्नवसरे युवां ऽस्वं ऽवत्रि स्वकीयं रूपं ऽकुह ऽधित्सथः कुत्र स्थापयितुमिच्छथः । अत्रा-गत्य प्रदर्शनीयमिति तात्पर्यार्थः ॥ कुह । ' वा ऋ च च्छन्द्मि ' (पा. सू. ५. ३. १३) इति किं-शब्दात् सप्तम्यर्थे हप्रत्ययः । ' कु तिहांः ' (पा. सू. ७. २. १०४) इति किमः कुः । धित्सथः । ' कुधाञ् धारणपोषणयोः ' । ' सनि मीमाधुरभलभशकपतपदामच इस् ' (पा. सू. ७. ४. ५४) इति आकारस्य इत्प्रत्ययः । ' अग्र लोपोऽभ्यासस्य ' (पा. सू. ७. ४. ५८) इति अभ्यासलोपः । ' सः स्वार्थधातुके ' (पा. सू. ७. ४. ४९) इति सकारस्य तकारः ॥

अभूदु भा उ अंशवे हिरण्यं प्रति सूर्यः । व्यख्यजिह्वयासितः ॥ १० ॥

अभूत् । ऊँ इति । भाः । ऊँ इति । अंशवे । हिरण्यम् । प्रति । सूर्यः ।

वि । अख्यत् । जिह्वा । असितः ॥ १० ॥

वभा वउ सूर्यस्य दीप्तिस्तु वअंशवे उपःकालीनरश्मिसिन्धुवर्धम् वअभूदु प्रादुर्भूतैव । वसूर्यः च
वहिरण्यं वप्रति स्वकीयोदयेन हिरण्यसदृशोऽभूत् । अग्निश्च वअसितः स्वकीयदीप्तेः सूर्यप्रवेशेन स्वयं
कृष्णो भूत्वा वजिह्वया स्वकीयया ज्वालया वव्यख्यत् प्रकाशितवान् । तस्मादयमश्विनोर्युवयोरगमन-
काल इत्यर्थः ॥ अभूत् । ‘ भृसुयोस्तिङि ’ इति गुणप्रतिषेधः । हिरण्यं प्रति । ‘ प्रतिः प्रतिनिधिप्रति-
दानयोः ’ (पा. सू. १. ४. ९२) इति प्रतेः कर्मप्रवचनीयत्वम् । ‘ कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया ’
(पा. सू. २. ३. ८) इति द्वितीया । अख्यत् । ‘ चक्षिङ् व्यक्तायां वाचि ’ । लुङि ‘ चक्षिङ्ः ख्याम् ’
इति ख्याजादेशः ॥ ॥ ३४ ॥

अभूदु पारमेतवे पन्था ऋतस्य साधुया । अदर्शि वि सुतिर्दिवः ॥ ११ ॥

अभूत् । ऊँ इति । पारम् । एतवे । पन्थाः । ऋतस्य । साधुया ।

अदर्शि । वि । सुतिः । दिवः ॥ ११ ॥

वऋतस्य सूर्यस्य वपारमेतवे रात्रेः पारभूतमुदयाद्रिं गन्तुं वपन्थाः मार्गः वसाधुया समीचीनः
वअभूदु निष्पन्न एव । वदिवः द्योतनात्मकस्य सूर्यस्य वसुतिः प्रसृता दीप्तिः ववि वअदर्शि विशेषेण
दृष्टा । तस्मादश्विनौ युवाभ्यामागन्तव्यम् ॥ एतवे । ‘ इण् गतौ ’ । ‘ तुमर्थे सेसेन् ’ इति तवेन्प्रत्ययः ।
साधुया । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेः याजादेशः । अदर्शि । कर्मणि लुङि च्लेः चिणादेशः । ‘ चिणो
लुक् ’ (पा. सू. ६. ४. १०४) इति तशब्दस्य लुक् । सुतिः । ‘ सु गतौ ’ । ‘ क्तिङ् लौ च
मंज्ञायाम् ’ इति क्तिच् ॥

तत्तदिदश्विनोरवो जरिता प्रति भूषति । मदे सोमस्य पिप्रतोः ॥ १२ ॥

तत्तत्तत् । इत् । अश्विनोः । अवः । जरिता । प्रति । भूषति । मदे । सोमस्य । पिप्रतोः ॥ १२ ॥

वजरिता स्तोता वअश्विनोः संबन्धि वतत्तदित् पुनःपुनः कृतं सर्वमपि वअवः अस्मद्विषयं रक्षणं
वप्रति वभूषति प्रत्येकमलंकरोति । तदा तदा प्रशंसनीत्यर्थः । कीदृशयोरश्विनोः । वमदे हर्षे निमित्तभूते
सति वसोमस्य वपिप्रतोः सोमं पूरयतोः ॥ भूषति । ‘ भूष अलंकारे ’ । भौवादिकः । पिप्रतोः । ‘ पृ
पालनपूरणयोः ’ । पृ इत्येके । अस्माल्लटः शतृ । जुहोयादित्वात् शपः श्लुः । द्विर्भावोरदात्वहलादिशेषाः ।
‘ अर्तिपिपत्योश्च ’ इति अभ्यासस्य इत्त्वम् । शतुर्ङित्वान् गुणाभावे यणादेशः । ‘ अभ्यस्तानामादिः ’
इत्याधुदात्तत्वम् ॥

ववसाना विवस्वति सोमस्य पीत्या गिरा । मनुष्वच्छंभू आ गतम् ॥१३॥

ववसाना । विवस्वति । सोमस्य । पीत्या । गिरा ।

मनुष्वत् । शंभू इति शम्ऽभू । आ । गतम् ॥ १३ ॥

हे 'शंभू' सुखस्य भावयितारावशिनौ 'मनुष्वत्' मनाविव 'विवस्वति' परिचरणवति यजमाने 'ववसाना' निवासशीलौ युवां 'सोमस्य' 'पीत्या' सोमस्य पाननिमित्तं 'गिरा' स्तुतिनिमित्तं च 'आ' 'गतम्' आगच्छतम् ॥ ववसाना । 'वस निवासे' । 'ताच्छील्यवयोवचन' (पा. सू. ३. २. १२९) इति ताच्छीलिकः चानश् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति संहितायामभ्यासस्य दीर्घत्वम् ॥ 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेः आकारः । 'चिनः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । पीत्या । 'पा पाने' । 'स्थागापापचो भावे' इति भावे क्तिन् । 'घुमास्था' इति ईश्वम् । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् । तृतीयैकवचने यणादेशे 'उदात्तयणो हल्पृवात्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । मनुष्वत् । 'मन ज्ञाने' । मन्यते जानातीति मनुः । बहुलवचनात् औणादिक उसिप्रत्ययः । 'तत्र तस्येव' इति सप्तम्यर्थे वतिः । प्रत्ययस्वरः । गतम् । गमेलोऽटि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'अनुदात्तोपदेश' इत्यादिना अनुनासिकलोपः ॥

युवोरुषा अनु श्रियं परिज्मनोरुपाचरत् । ऋता वनथो अक्तुभिः ॥ १४ ॥

युवोः । उषाः । अनु । श्रियम् । परिज्मनोः । उपऽआचरत् । ऋता । वनथः । अक्तुभिः ॥ १४ ॥

हे अश्विनौ 'परिज्मनोः' परितो गन्त्रोः 'युवोः' युवयोरुभयोः 'श्रियम्' 'अनु' आगमनरूपां शोभामनुसृत्य 'उषाः' 'उपाचरत्' उपःकालदेवता इहो गच्छतु । युवयोरागतयोः सतोः पश्चादागतेत्यर्थः । युवां च 'अक्तुभिः' रात्रिभिः 'ऋता' यज्ञगतानि हवींषि 'वनथः' कामयेथे संभजेथे ॥ युवोः । युष्मच्छब्दात् पष्ठीद्विवचनस्य 'सुपां सुपो भवन्ति' इति पष्ठीद्विवचनादेशः । अत आदेशविषयत्वात् 'योऽचि' इति यत्वाभावः । 'शोपे लोपः' । परिज्मनोः । परितः अजतो गच्छत इति परिज्मानौ । 'श्वशुक्षन्' इत्यादिना अजतेः मनिन्प्रत्ययान्तो निपातितः । ऋता । 'शेच्छन्दसि' इति श्लोऽपः । वनथः । 'वन पण संभक्तौ' । 'तिङ्ङतिङः' इति निघातः ॥

प्रवर्ये पौर्वाह्निके घर्मस्य हविषो द्वितीया याज्या 'उभा पिबतम्' इत्येषा । 'अथोत्तरम्' इति खण्डे सूत्रिनम्—'उभा पिबतमश्विनेति चोभाभ्यामनवानम्' (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति । आश्विनशब्देऽप्येषा द्वितीया याज्या । सूत्रिनं च—'प्र वामन्यांसि मद्यान्यस्युरुभा पिबतमश्विनेति याज्ये' (आश्व. श्रौ. ६. ५) इति ॥

उभा पिबतमश्विनोभा नः शर्म यच्छतम् । अविद्रियाभिरूतिभिः ॥ १५ ॥

उभा । पिबतम् । अश्विना । उभा । नः । शर्म । यच्छतम् । अविद्रियाभिः । ऊतिभिः ॥ १५ ॥

हे 'अश्विना' 'उभा' युवामुभौ 'पिबतं' सोमपानं कुरुतम् । तत ऊर्ध्वम् 'उभा' युवामुभौ 'अविद्रियाभिः' प्रशस्ताभिः 'ऊतिभिः' रक्षाभिः 'नः' अस्मभ्यं 'शर्म' सुखं 'यच्छतम्' ॥ पिबतम् ।

‘पा पाने’ । लोटि णपि ‘पाघ्रा°’ इत्यादिना पिबादेशः । ‘अङ्गवृत्ते पुनर्वृत्तावविधिर्निष्ठितस्य (पा. म. ७. ३. ७८. २; परिभा. ९२) इति वचनात् लघूपधगुणाभावः । यद्वा । आद्युदात्तोऽदन्तः पिबादेशः । ‘तिङ्ङतिङः’ इति निघातः । यच्छतम् । ‘दाण् दाने’ । लोटि णपि ‘पाघ्रा°’ इत्यादिना यच्छादेशः । अविद्वियाभिः । ‘द्रा कुरुसायां गतौ’ । विपूर्वादस्मान्नावे औणादिकः किः । ‘आतो लोप इटि च’ इति आकारलोपः । विद्विर्निन्दा । तद्विरोधिनी अविद्विः स्तुतिः । तां यान्तीत्यविद्वियाः । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति विच् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ऊतिभिः । अवतेः क्तिनि ‘ज्वरस्वर°’ इत्यादिना ऊद् । ‘ऊतियूति°’ इत्यादिना क्तिन उदात्तत्वम् ॥ ॥ ३५ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कभूपालसाम्राज्यधुरंधरेण
सायणामात्येन विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे ऋक्संहिताभाष्ये
प्रथमाष्टके तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

अथ प्रथमाष्टके चतुर्थोऽध्याय आरभ्यते । 'अयं वाम्' इति नवमानुवाकस्य चतुर्थं सूक्तं दशर्चम् । अत्रानुक्रान्तम्—'अयं दश प्रागाथं तु' इति । 'ऋषिश्चान्यस्मादपेः' इति परिभाषितत्वात् कण्वपुत्रः प्रस्कण्व ऋषिः । तथा पूर्वत्र 'आश्विनं तु' इत्युक्तत्वात् तुह्यादिपरिभाषया इदमपि सूक्तमश्वि-देवताकम् । अनयैव परिभाषया इदमुत्तरं च प्रागाथम् । अतः प्रथमानुनीयाद्या अयुजो बृहत्स्यः । द्वितीया-चतुर्थ्याद्या युजः सतोबृहत्स्यः । प्रातरनुवाके आश्विने कर्ता बार्हते छन्दस्येतत्सूक्तम् । 'अथाश्विनः' इति खण्डे सूत्रितम्—'इमा उ वामयं वाम्' (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति । आश्विनशक्नेऽप्येतत्सूक्तं, 'प्रातरनुवाकन्यायेन' (आश्व. श्रौ. ६. ५) इत्यतिदिष्टत्वात् ॥

अयं वां मधुमत्तमः सुतः सोमं ऋतावृधा ।

तमश्विना पिबतं तिरोअह्वयं धत्तं रत्नानि दाशुषे ॥ १ ॥

अयम् । वाम् । मधुमत्तमः । सुतः । सोमः । ऋतवृधा ।

तम् । अश्विना । पिबतम् । तिरःऽअह्वयम् । धत्तम् । रत्नानि । दाशुषे ॥ १ ॥

हे ऋतावृधा ऋतस्य सत्यस्य यज्ञस्य वा वर्धयितारौ अश्विना अश्विनौ वां युवयोः अयं पुरोवर्ती सोमः सुतः अभिपुतः । कीदृशः । मधुमत्तमः अतिशयेन माधुर्यवान् । तिरोअह्वयं तिरोभूते पूर्वस्मिन् दिने अभिपुतं तं सोमं पिबतम् । दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय रत्नानि रमणीयानि धनानि धनं प्रयच्छतम् ॥ वाम् । 'युष्मदस्मदोः पष्ठीचतुर्थीद्वितीयास्थयोर्वानावौ' (पा. सू. ८. १. २०) इति पष्ठीद्विवचनस्य वामादेशः । स चानुदात्तः । मधुमत्तमः । 'मन ज्ञाने' । मन्यते इति मधु । 'फलपाटिनमि' इत्यादिना उपस्ययः । 'नित्' इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । धकारश्चान्तादेशः । अतिशयेन मधुमान् मधुमत्तमः । मनुत्तमपोः पित्त्वादनुदात्तत्वे पदस्वर एव शिष्यते । ऋतावृधा । वृधेरन्तर्भावितण्यथात् 'क्विप् च' इति क्विप् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । तिरोअह्वयम् । अह्नि भवः अह्वयः । 'भवे छन्दसि' इति यत् । 'अह्वयस्वोरेव' (पा. सू. ६. ४. १४५) इति नियमात् 'नस्तद्धिते' इति टिलोपाभावः । 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्पन्ते' इति वचनात् 'ये चाभावकर्मणोः' (पा. सू. ६. ४. १६८) इति प्रकृतिभावाभावे 'अहोपोऽनः' इति अकारलोपः । तिरोहितः अह्वयः तिरोअह्वयः । 'तिरोऽन्तर्धौ' (पा. सू. १. ४. ७१) इति गतिस्त्वेन निपातत्वात् अभ्ययत्वे प्रादिसमासे अन्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दाशुषे । 'दाश्वान् साह्वान्' इत्यादिना ऋसुप्रत्ययान्तो निपातितः । चतुर्थ्येकवचने 'वसोः संप्रसारणम्' इति संप्रसारणम् । 'शासिवसि-वसिनां च' इति ऋत्वम् ॥

त्रिवन्धुरेण त्रिवृता सुपेशसा रथेना यातमश्विना ।

कण्वासो वां ब्रह्म कृण्वन्त्यध्वरे तेषां सु शृणुतं हवम् ॥ २ ॥

त्रिवन्धुरेण । त्रिवृता । सुपेशसा । रथेन । आ । यातम् । अश्विना ।

कण्वासः । वाम् । ब्रह्म । कृण्वन्ति । अध्वरे । तेषाम् । सु । शृणुतम् । हवम् ॥ २ ॥

हे ऽअश्विना ऽत्रिवन्धुरेण उन्नतानतरूपत्रिविश्वन्धनकाष्ठयुक्तेन ऽत्रिवृता अप्रतिहतगतितया लोकत्रये वर्तमानेन ऽसुपेशसा शोभनसुवर्णयुक्तेन ऽरथेन ऽआ ऽयानं इहागच्छतम् । ऽकण्वासः कण्व-पुत्रा मेधाविन कृत्विजो वा ऽवां युवयोः ऽअध्वरे यागे ऽब्रह्म स्तोत्ररूपं मन्त्रं हविलक्षणमज्ञं वा ऽकृण्वन्ति कुर्वन्ति । ऽतेषां कण्वानां ऽहवम् आह्वानं ऽसु ऽशृणुतं सुष्मादरेण शृणुतम् ॥ त्रिवन्धुरेण । बध्नन्तीति बन्धुराः । बन्धेः औणादिक उरन्प्रत्ययः । त्रयो बन्धुरा यस्यासौ त्रिवन्धुरः । त्रिचक्रादिषु पाठात् 'त्रिचक्रादीनां छन्दस्युपसंख्यानम्' (पा. सू. ६. २. १९९. १) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । त्रिवृता । त्रिषु लोकेषु वर्तते इति त्रिवृत । 'क्रिप् च' इति क्रिप् । सुपेशसा । पेश इति हिरण्यनाम । शोभनं पेशो यस्यासौ सुपेशाः । 'आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । शृणुतम् । 'श्रु श्रवणे' । 'श्रुवः श्र च' इति श्रुः; तत्संनियोगेन धातोः श्रभावश्च । हवम् । ह्वयतेः 'भावेऽनुपसर्गस्य' (पा. सू. ३. ३. ७५) इति अप् । संप्रसारणं च गुणावादेशौ । प्रत्ययस्य पिच्चादनुदात्तत्वे धातुस्वरः ॥

अश्विना मधुमत्तमं पातं सोममृतावृधा ।

अथाद्य दस्त्रा वसु बिभ्रता रथे दाश्वांसमुप गच्छतम् ॥ ३ ॥

अश्विना । मधुमत्तमम् । पातम् । सोमम् । ऋतुऽवृधा ।

अथ । अद्य । दस्त्रा । वसु । बिभ्रता । रथे । दाश्वांसम् । उप । गच्छतम् ॥ ३ ॥

हे ऽऋतावृधा यज्ञस्य वर्धकौ अश्विनौ ऽमधुमत्तमं ऽसोमं ऽपातं पिबतम् । हे ऽदस्त्रा अश्विनौ सोमपानार्थम् ऽअथ अस्मदाह्वानानन्तरम् ऽअद्य अस्मिन् दिने ऽरथे स्वकीये ऽवसु ऽबिभ्रता अस्मदुप-युक्तं धनं धारयन्तौ ऽदाश्वांसं हविष्यदं यजमानम् ऽउप ऽगच्छतं समीपे प्राप्नुतम् ॥ बिभ्रता । 'दुभृज धारणपोषणयोः' । शतरि जुहोत्यादित्वात् शपः श्रुः । 'शृजामित्' इति अभ्यासस्य इत्वम् । शत्रुङित्वात् गुणाभावे यणादेशः । 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

त्रिषधस्थे बर्हिषि विश्ववेदसा मध्वा यज्ञं मिमिक्षतम् ।

कण्वासो वां सुतसोमा अभिद्यवो युवां हवन्ते अश्विना ॥ ४ ॥

त्रिषधस्थे । बर्हिषि । विश्ववेदसा । मध्वा । यज्ञम् । मिमिक्षतम् ।

कण्वासः । वाम् । सुतसोमाः । अभिद्यवः । युवाम् । हवन्ते । अश्विना ॥ ४ ॥

हे वृत्रिष्वेदया सर्वज्ञावशितौ वृत्रिषधस्थे कक्षयात्रयरूपेणास्तीर्णतया त्रिषु स्थानेष्ववस्थिते
 वृद्धिर्दिपि दग्धे स्थित्वा मधुरेण रसेन यज्ञं मिमिक्षतं सेकुमिच्छतम् । हे अश्विना वृत्रं
 युष्मदर्थं सुतसोमाः अभिषुतसोमयुक्ताः अभिघवः अभिगतदीप्तयः कण्वासः युवाम् उभौ
 हवन्ते आह्वयन्ते ॥ त्रिषधस्थे । त्रिषु स्थानेषु सह तिष्ठतीति त्रिषधस्थं बर्हिः । ' सुपि स्थः ' इति
 कप्रत्ययः । ' आनो लोप इटि च ' इति आकारलोपः । ' सध मादस्थयोच्छन्दसि ' (पा. सू. ६. १.
 ९६) इति सहसश्चस्य सधादेशः । मध्वा । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् नुमभावः । ' जसि
 च ' इत्यत्र ' जसादिषु च्छन्दसि वाचचनम् ' (पा. सू. ७. ३. १०९. १) इति वचनान् नाभावा-
 भावश्च । मिमिक्षतम् । ' मिह सेचने ' । सनि ' एकाचः ' इति इदप्रतिषेधः । ' हलन्ताच्च ' इति
 सनः कित्त्वान् लघूपधगुणाभावः । अभ्यासहलादिशेषौ । ढवकस्वपत्वानि । सुतसोमाः । सुतः सोमो
 यैः । बहुव्रीहिस्वरः । अभिघवः । घुः इति अहर्नाम । तेन तत्संबन्धी प्रकाशो लक्ष्यते । अभिगता
 युम् । ' अस्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया ' (पा. म. २. २. १८. ४) इति समासः । अव्ययपूर्व-
 पदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

याभिः कण्वंमभिष्टिभिः प्रावतं युवमश्विना ।

ताभिः ष्वस्माँ अवतं शुभस्पती पातं सोममृतावृधा ॥ ५ ॥

याभिः । कण्वम् । अभिष्टिभिः । प्र । आवतम् । युवम् । अश्विना ।

ताभिः । सु । अस्मान् । अवतम् । शुभः । पती इति । पातम् । सोमम् । ऋतुऽवृधा ॥ ५ ॥

हे अश्विना युवं युवामुभौ याभिः अभिष्टिभिः अपेक्षिताभिः रक्षाभिः कण्वं महापि
 प्रावतं रक्षितवन्तौ हे शुभस्पती शोभनस्य कर्मणः पालकौ ताभिः रक्षाभिः अस्मान् अनुष्ठातृन्
 सु अवतं सुष्ठु रक्षतम् । स्पष्टमन्यन् ॥ अभिष्टिभिः । अभिमुख्येनेप्यन्ते इति अभिष्टयः फलानि ।
 ' इषु इच्छायाम् ' । ' कर्मणि क्तिनि ' तितुत्र ' इत्यादिना इदप्रतिषेधः । ' एमन्नादिषु च्छन्दसि पररूपं
 वक्तव्यम् ' (पा. सू. ६. १. ९४. ६) इति पररूपत्वम् । ' तादौ च ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ।
 ' उपसर्गाश्चाभिवर्ज्यम् ' (फि. सू. ८१) इति अभिः अन्तोदात्तः । शुभस्पती । ' शुभ दीप्ती ' ।
 ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । ' पष्ठयाः पतिपुत्र ' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । ' सुबामन्त्रिते ' इति
 पष्ठयन्तस्य पराङ्गवद्भावात् पष्ठयामन्त्रितसमुदायस्य आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् ॥ १ ॥

सुदासे दस्त्रा वंसु बिभ्रता रथे पृक्षो वहतमश्विना ।

रथि समुद्रादुत वा दिवस्पर्यस्मे धत्तं पुरुस्पृहम् ॥ ६ ॥

सुदासे । दस्त्रा । वंसु । बिभ्रता । रथे । पृक्षः । वहतम् । अश्विना ।

रथिम् । समुद्रात् । उत । वा । दिवः । परि । अस्मे इति । धत्तम् । पुरुऽस्पृहम् ॥ ६ ॥

हे दस्त्रा दर्शनीयावशितौ सुदासे शोभनदानयुक्ताय राज्ञे पिजवनपुत्राय रथे वंसु बिभ्रता
 युवां पृक्षः अश्वं वहतं प्रापितवन्तौ । समुद्रान् अन्तरिक्षान् । समुद्रम् इति अन्तरिक्षनाम । ' समुद्रः

अध्वरम्' (नि. १. ३. १५) इति तन्नामसु^१ पाठात् । ^१उत्त ^२वा ^३दिवस्परि अथवा स्वर्गात् पर्याहृत्य ^४पुरुस्पृहं बहुभिः स्पृहणीयं ^५रयिं धनम् ^६अस्मे ^७धत्तम् अस्मासु स्थापयतम् ॥ सुष्टु ददातीति सुदाः । असुनि कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दिवस्परि । 'पञ्चम्याः परावध्यर्थे' (पा. सू. ८. ३. ५१) इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । पुरुस्पृहम् । 'स्पृह ईप्सायाम्' । चुरादिरदन्तः । पुरुभिः स्पृह्यते इति पुरुस्पृहः । कर्मणि घञ् । अतो लोपस्य स्थानिवच्चात् लघूपधगुणाभावः । जित्स्वरेण उत्तरपदस्या-
द्युदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण तदेव शिष्यते ॥

यन्नासत्या परावति यद्वा स्थो अधि तुर्वशे ।

अतो रथेन सुवृता न आ गतं साकं सूर्यस्य रश्मिभिः ॥ ७ ॥

यत् । नासत्या । परावति । यत् । वा । स्थः । अधि । तुर्वशे ।

अतः । रथेन । सुवृता । नः । आ । गतम् । साकम् । सूर्यस्य । रश्मिभिः ॥ ७ ॥

हे ^१नासत्या असत्यरहितावधिनौ ^२यत् यदि युवां ^३परावति दूरदेशे ^४स्थः वर्तथे । ^५यद्वा अथवा ^६अधि ^७तुर्वशे अधिके समीपे स्थः । ^८अतः अस्मादूरात्समीपाद्वा ^९सूर्यस्य ^{१०}रश्मिभिः ^{११}साकं सूर्योदयकाले ^{१२}सुवृता शोभनवर्तनयुक्तेन ^{१३}रथेन ^{१४}नः अस्मान् प्रति ^{१५}आ ^{१६}गतं आगच्छतम् ॥ नासत्या । सत्सु भवौ सत्यौ । न सत्यौ असत्यौ । न असत्यौ नासत्यौ । 'नभ्राप्नपात्' इत्यादिना नञः प्रकृतिभावः । स्थः । 'अस भुवि' । 'श्रवोरलोपः' इति अकारलोपः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । गतम् । गमेलौटि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'अनुदात्तोपदेशः' इत्यादिना अनुनासिकलोपः ॥

अर्वाञ्चा वां सप्तयोऽध्वरश्रियो वहन्तु सवनेदुप ।

इषं पृश्नन्ता सुकृते सुदानवे आ बर्हिः सीदतं नरा ॥ ८ ॥

अर्वाञ्चा । वाम् । सप्तयः । अध्वरश्रियः । वहन्तु । सवना । इत् । उप ।

इषम् । पृश्नन्ता । सुकृते । सुदानवे । आ । बर्हिः । सीदतम् । नरा ॥ ८ ॥

हे अध्वरश्रियः यागसेविनः ^१सप्तयः अश्वाः ^२सवनेदुप अस्मदनुष्ठेयानि त्रीणि सवनान्येवोपलक्ष्य ^३अर्वाञ्चा अभिमुखौ ^४वां युवां ^५वहन्तु प्रापयन्तु । हे ^६नरा अध्विनौ ^७सुकृते सुष्टु कर्मकारिणे ^८सुदानवे शोभनदानयुक्ताय यजमानाय ^९इषम् अन्नं ^{१०}पृश्नन्ता संयोजयन्तौ युवां ^{११}बर्हिः ^{१२}आ ^{१३}सीदतं दर्मं प्राप्नुतम् ॥ अर्वाञ्चा । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेः आकारः । अध्वरश्रियः । अध्वरं श्रयन्तीति अध्वरश्रियः । 'क्लिब्वचिप्रच्छि' (उ. सू. २. २१५) इत्यादिना क्लिप् दीर्घश्च । वहन्तु । 'वह प्रापणे' । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । तिङश्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । पादादिस्वात् निघाताभावः । सवना । 'षुञ् अभिपवे' । अभिषूयते सोम ण्विति सवनानि । अधि-
करणे ल्युट् । योरनादेशः । गुणावादेशौ । 'लिति' इति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । 'शोश्छन्दसि

बहुलम्' इति शेलोपः । पृञ्जन्ता । 'पृची संपर्के' । शतरि रुधादिवात् भ्रम् । 'भ्रसोरलोपः' इति अकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । मुकृते । 'सुकर्मपापः' (पा. सू. ३. २. ८९) इत्यादिना करोतेः भूते काले क्ति । 'ह्रस्वस्य पिति' (पा. सू. ६. १. ७१) इति नुक् । मुदानवे । शोभनं दानु दानं यस्यासौ मुदानुः । दानुशब्दो नुप्रत्ययान्त आद्युदात्तः । 'आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि' इति बहुव्रीहौ उत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । सीदतम् । 'पठ्वि शरणगत्यवसादनेषु' ॥

तेन नासत्या गतं रथेन सूर्यत्वचा ।

येन शश्वद्दहथुर्दाशुषे वसु मध्वः सोमस्य पीतये ॥ ९ ॥

तेन । नासत्या । आ । गतम् । रथेन । सूर्यऽत्वचा ।

येन । शश्वत् । ऊहथुः । दाशुषे । वसु । मध्वः । सोमस्य । पीतये ॥ ९ ॥

हे नासत्या सूर्यत्वचा सूर्यमंत्रतेन सूर्यरश्मिसदृशेन वा तेन प्रसिद्धेन रथेन आ गतं आगच्छतम् । दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय वसु धनं शश्वत् सर्वदा येन रथेन ऊहथुः प्रापितवन्तौ । तेन रथेनेति पूर्वग्रान्वयः । किमर्थमागमनमिति तदुच्यते । मध्वः मधुरस्य सोमस्य पीतये सोमपानार्थम् ॥ सूर्यत्वचा । 'त्वच संवरणे' । त्वचति संबृणोतीति त्वक् रश्मिः । सूर्यस्य त्वगिव त्वग्यस्य । 'मसम्युपमानः' (पा. सू. २. २. २४. १२) इत्यादिना बहुव्रीहिः उत्तरपदलोपश्च । सूर्यशब्दः 'षू प्रेरणे' इत्यस्मान् क्यपि 'राजसूर्यसूर्यः' इत्यादिना रुडागमसहितो निपातितः । ततः प्रत्ययस्य पित्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरेणाद्युदात्तः । स एव बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण शिष्यते । ऊहथुः । 'वह प्रापणे' । लिटि 'असंयोगालिङ् कित्' (पा. सू. १. २. ५) इति लिटः कित्त्वे 'वचिस्त्वपि' इत्यादिना मंप्रत्ययणम् । अभ्यासहलादिशेषौ सेवर्णदीर्घः । प्रत्ययस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

उक्थेभिर्वागवसे पुरुवसू अकैश्च नि ह्वयामहे ।

शश्वत्कण्वानां सदसि प्रिये हि कं सोमं पपथुराश्विना ॥ १० ॥

उक्थेभिः । अर्वाक् । अवसे । पुरुवसू इति पुरुऽवसू । अकैः । च । नि । ह्वयामहे ।

शश्वत् । कण्वानाम् । सदसि । प्रिये । हि । कम् । सोमम् । पपथुः । अश्विना ॥ १० ॥

पुरुवसू प्रभूतधनावधिनौ अवसे अस्मद्रक्षणार्थम् उक्थेभिः उक्थैः शस्त्रैः अकैश्च अर्चनमाधनैः स्तोत्रैश्च अर्वाक् अस्मदाभिमुख्येन नि ह्वयामहे नितरामाह्वयामः । हे अश्विना कण्वानां कण्वपुत्राणां मेधाविनां वा प्रिये सदसि यज्ञस्थाने शश्वत् सर्वदा सोमं पपथुः हि कं युवां पीतवन्तौ खलु ॥ उक्थेभिः । 'बहुलं छन्दसि' इति भिसः ऐसादेशाभावः । 'बहुवचने मल्येत्' इति एवम् । अकैः । 'ऋच स्तुतौ' । 'पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण' इति करणे घः । 'चजोः कु शिष्यतोः' इति कुत्वम् । नि ह्वयामहे । 'निसमुपविभ्यो ह्वः' (पा. सू. १. ३. ३०) इत्यात्मनेपदम् ।

सहसि । सीदन्स्मिन्निति सद्ः । असुनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । पपथुः । 'पा पाने' । लिटि 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः ॥ ॥२॥

'सह वामेन' इति षोडशचं पञ्चमं सूक्तम् । प्रस्कण्व ऋपिः । बार्हतावान् अयुजो बृहत्यो युजः सतोबृहत्यः । उषा देवता । 'सह षोळशोपस्यं तु' इति अनुक्रमणिका । प्रातरनुवाके उपस्ये ऋतौ बार्हते छन्दसीदं सूक्तम् । 'अथोपस्यः' इति खण्डे सूत्रितं—'प्रत्यु अदक्षि मह वामेनेति बार्हतम्' (आश्व. श्रौ. ४. १४) इति । तथा आश्विनशस्त्रेऽप्येतस्सूक्तं, 'प्रातरनुवाकन्यायेन' (आश्व. श्रौ. ६. ५) इत्यतिदिष्टत्वात् ॥

सह वामेन न उषो व्युच्छा दुहितर्दिवः ।

सह द्युम्नेन बृहता विभावरी राया देवि दास्वती ॥ १ ॥

सह । वामेन । नः । उषः । वि । उच्छ । दुहितः । दिवः ।

सह । द्युम्नेन । बृहता । विभाऽवरि । राया । देवि । दास्वती ॥ १ ॥

हे 'दुहितर्दिवः' युदेवतायाः पुत्रि उपः उपःकालदेवते नः अस्मदर्थं वामेन धनेन सह व्युच्छ प्रभातं कुरु । हे विभावरी उपोदेवते बृहता प्रभूतेन द्युम्नेन अग्नेन सह व्युच्छ । हे देवि त्वं दास्वती दानयुक्ता सती राया पशुलक्षणेन धनेन सह व्युच्छ ॥ उच्छ । 'उच्छी विवासं' । दुहितर्दिवः । 'सुबामन्त्रिते पराङ्गवस्वरे' इत्यत्र 'परमपि च्छन्दसि' (पा. सू. २. १. २. ६) इति वचनात् दिवः इत्यस्य पूर्वाङ्गवद्भावे सति 'आमन्त्रितस्य च' इति पष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् । बृहता । 'बृहन्महतोऽस्यसंख्यानम्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । विभावरी । 'भा दीप्तौ' । 'आतो मनिन्' इत्यादिना वनिप् । 'वनो र च' इति ङीप् ; तत्संनियोगेन नकारस्य रेफादेशः । संबुद्धौ ह्रस्वत्वम् । दास्वती । 'दुदाञ् दाने' । भावे असुप्रत्ययः । तदस्यास्तीति दास्वती । 'मादुपधायाः' इति मतुपो वत्वम् । 'उगितश्च' इति ङीप् ॥

अश्वावतीर्गोमतीर्विश्वसुविदो भूरि च्यवन्त वस्तवे ।

उदीरय प्रति मा सूनृता उषश्चोद राधो मघोनाम् ॥ २ ॥

अश्वावतीः । गोमतीः । विश्वसुविदः । भूरि । च्यवन्त । वस्तवे ।

उत् । ईरय । प्रति । मा । सूनृताः । उषः । चोद । राधः । मघोनाम् ॥ २ ॥

अश्वावतीः बहुश्रोतेताः गोमतीः बहुभिर्गोभिर्युक्ताः विश्वसुविदः कृत्स्नस्य धनस्य सुष्ठु लम्भयिष्यः उपोदेवताः वस्तवे प्रजानां निवासाय भूरि प्रभूतं यथा भवति तथा च्यवन्त प्राप्ताः । हे

उषोदेवते^१ । उषा^२ प्रति मामुद्दिश्य^३ सुनृताः प्रियहितवाचः^४ । उदीरय ब्रूहि । उमघोनां, धनवतां संबन्धि^५ राधः धनं चोद^६ अस्मदर्थं प्रेरय ॥ अथावतीः । ‘ मन्त्रे सोमाश्वेन्द्रियविश्वदेव्यस्य मतौ ’ (पा. सू. ६. ३. १३१) इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । ‘ वा छन्दसि ’ इति पूर्वसवर्णदीर्घनिषेधस्य पाक्षिकस्योक्तेः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । च्यवन्त । ‘ च्युङ् गतौ ’ । लङि ‘ बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपि ’ इति अडभावः । वस्तवे । ‘ वस निवासे ’ । ‘ तुमर्थे सेसेन् ’ इति तवेन्द्रप्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । ईरय । ‘ ईर गतौ कम्पने च ’ । हेतुमति णिच् । चोद । ‘ चुद संबोदने ’ । चौरादिकः । लोटि ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति शपः आर्धधानुकृत्वात् ‘ णेरनिटि ’ इति णिलोपः । शपः पिच्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः । पादादित्वात् निघाताभावः । मघोनाम् । पष्ठीबहुवचने ‘ श्वयुवमघोनामतद्धिते ’ (पा. सू. ६. ४. १३३) इति संप्रसारणम् ॥

उवासोषा उच्छाच्च नु देवी जीरा रथानाम् ।

ये अस्या आचरणेषु दधिरे समुद्रे न श्रवस्यवः ॥ ३ ॥

उवास । उषाः । उच्छात् । च । नु । देवी । जीरा । रथानाम् ।

ये । अस्याः । आचरणेषु । दधिरे । समुद्रे । न । श्रवस्यवः ॥ ३ ॥

उषाः^१ देवी उवास पुरा^२ निवासमकरोत् प्रभातं कृतवतीत्यर्थः । उच अद्यापि उच्छात् व्युच्छति प्रभातं करोति । कीदृशी देवी । रथानां जीरा प्रेरयित्री उपःकाले हि रथाः प्रेर्यन्ते । अस्याः उपसः आचरणेषु आगमनेषु ये रथाः दधिरे धृताः सज्जीकृता भवन्ति तेषां रथानामिति पूर्वत्रान्वयः । रथप्रेरणे दृष्टान्तः । श्रवस्यवः धनकामाः समुद्रे^३ यथा समुद्रमध्ये नावः सज्जीकृत्य प्रेरयन्ति तद्वत् ॥ उवास । ‘ वस निवासे ’ । णलि ‘ लिङ्यभ्यासस्योभयेपाम् ’ (पा. सू. ६. १. १७) इति अभ्यासस्य संप्रसारणम् । लिङ्स्वरेण प्रत्ययान् पूर्वस्योदात्तत्वम् । उच्छात् । लोटि आडागमः । ‘ इतश्च लोपः ’ इति इकारलोपः । तुदादित्वात् शप्प्रत्ययः । आगमानुदात्तत्वे प्रत्ययस्वरः । उषाः इत्यस्य वाक्यान्तरगतत्वात् तदपेक्षयास्य निघातो न भवति, ‘ समानवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः ’ (पा. सू. ८. १. १८. ५) इति वचनात् । जीरा । नु इति गत्यर्थः सौत्रो धातुः । ‘ जोरी च ’ (उ. सू. २. १८१) इति रक्प्रत्ययः । अस्याः । ‘ इदमोऽन्वादेशे ’ इति अन्वादेशोऽनुदात्तः विभक्तिरपि सुस्वादानुदात्तं सर्वानुदात्तत्वम् । आचरणेषु । चर गत्यर्थः । ‘ ल्युट् च ’ (पा. सू. ३. ३. ११५) इति भावे ल्युट् । लिङ्स्वरेण प्रत्ययान् पूर्वस्योदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दधिरे । ‘ दृङ् अवस्थाने ’ । लिट्ः कित्वाङ्गुणाभावे यणादेशः । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । यच्छब्दयोगादनिघातः । श्रवस्यवः । श्रूयते इति श्रवो धनम् । असुन् । तदात्मन इच्छन्तीति श्रवस्यवः । ‘ सुप आत्मनः क्यच् ’ । ‘ कयाच्छन्दसि ’ इति उपप्रत्ययः ॥

१. ङ-उषः उपोदेवते । २. ङ-प्रियहिताः वाचः । ३. त-फ-चोदय; ल-स-चोद चोदय । ४. ङ-पुरस्तात् । ५. ङ-करोतात्यर्थः । ६. ङ-न इव ।

उषो ये ते प्र यामेषु युञ्जते मनो दानाय सूरयः ।

अत्राह तत्कण्वं एषां कण्वतमो नाम गृणाति नृणाम् ॥ ४ ॥

उषः । ये । ते । प्र । यामेषु । युञ्जते । मनः । दानाय । सूरयः ।

अत्र । अह । तत् । कण्वः । एषाम् । कण्वतमः । नाम । गृणाति । नृणाम् ॥ ४ ॥

हे उषः ते तव यामेषु गमनेषु सत्सु ये सूरयः विद्वांसः दानाभिज्ञाः दानाय धनादि-
दानार्थं मनः स्वकीयं प्र युञ्जते प्रेरयन्ति । दानशीला उदाराः प्रभवः प्रातःकाले दातुमिच्छन्तीत्यर्थः ।
एषां दातुमिच्छतां नृणां तत् नाम दानविषये लोकप्रसिद्धं नाम कण्वतमः अतिशयेन मेधावी
कण्वः महर्षिः अत्राह अत्रैव उषःकाले गृणाति उच्चारयति । यो दातुमिच्छति यश्च नामग्रहणेन
दातारं प्रशंसति तावुभावप्युपःकाले एव तथा कुरुत इत्युपसः स्तुतिः ॥ गृणाति । ' गृ शब्दे ' ।
कैयादिकः । ' प्वादीनां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम् । नृणाम् । नामि ' नृ च ' (पा. सू. ६. ४. ६)
इति दीर्घप्रतिषेधः । ' नृ चान्यतरस्याम् ' (पा. सू. ६. १. १८४) इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

आ घा योषेव सूनर्युषा याति प्रभुञ्जती ।

जरयन्ती वृजनं पद्वदीयत् उत्पातयति पक्षिणः ॥ ५ ॥

आ । घ । योषाऽइव । सूनरी । उषाः । याति । प्रभुञ्जती ।

जरयन्ती । वृजनम् । पद्वत् । ईयते । उत् । पातयति । पक्षिणः ॥ ५ ॥

उषाः देवी प्रभुञ्जती प्रकपेण सर्वं पालयन्ती आ याति घ प्रतिदिनमागच्छति खलु । तत्र
दृष्टान्तः । सूनरी मुष्टु गृहकृत्यस्य नेत्री योषेव गृहिणीव । कीदृशी उषाः । वृजनं गमनशीलं
जङ्गमं प्राणिजातं जरयन्ती जरां प्रापयन्ती । अमङ्गलपस्यावृत्तायां वयोहान्या प्राणिनो जीर्णा भवन्ति ।
किञ्च उषःकाले पद्वत् पादयुक्तं प्राणिजातम् ईयते निद्रां परित्यज्य स्वस्वकृत्यार्थं गच्छति । किं
च इयमुषाः पक्षिणः उत्पातयति । पक्षिणो व्युपःकाले समुत्थाय तत्र तत्र व्रजन्ति ॥ घ । ' ऋचि
तुनुष ' इत्यादिना संहितायां दीर्घः । मुष्टु नयतीति सूनरी । ' नृ नये ' । ' अच इः ' इति इप्रत्ययः ।
गतिसमासे ' कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणम् ' (परिभा. २८) इति वचनात् ' कृदिकारा-
दक्तिनः ' (पा. सू. ४. १. ४५ ग.) इति ङीप् । ' परादिभ्यश्चान्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ।
' निपातस्य च ' इति पूर्वपदस्य दीर्घः । प्रभुञ्जती । ' भुज पालनाभ्यवहारयोः ' । लट् शतृ ।
रुधादिवात् भ्रम् । ' भ्रसोरल्लोपः ' इति अकारलोपः । ' उगितश्च ' इति ङीप् । ' शतुरनुमः ' इति
नष्ठा उदात्तत्वम् । वृजनम् । ' वृजी वर्जने ' । वर्ज्यते इति वृजनं प्राणिजातम् । ' कृपृवृजिर्मन्दि-
निधाभ्यः वयुः ' (उ. सू. २. २३९) इति क्युप्रत्ययः । क्त्वात् लघुपदगुणाभावः ।
योरनादेशे प्रत्ययस्वरः । पद्वत् । पत् पादः तदस्यातीति पद्वत् । ' झयः ' इति मनुषो वत्वम् ।
व्यत्ययेन मनुष उदात्तत्वम् । न च ' स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमानवत् ' (परिभा. ७९) इति व्यञ्जनस्य

अविद्यमानवत्त्वे सति ' ह्रस्वनुङ्भ्यां मनुप् ' इति मनुप उदात्तत्वमिति वाच्यम् । ह्रस्वादिष्वेव सिद्धे पुनर्नुङ्ग्रहणस्यामर्थ्यादिषा परिभाषा नाश्रीयते इति वृत्तावुक्तम् (का. ६. १. १७६) । इतरथा हि मरुत्वान् इत्यत्रापि मनुप उदात्तत्वं स्यात् ॥ ३ ॥

वि या सृजति समनं व्यर्थिनः पदं न वेत्योदती ।

वयो नकिष्टे पसिवांस आसते व्युष्टौ वाजिनीवति ॥ ६ ॥

वि । या । सृजति । समनम् । वि । अर्थिनः । पदम् । न । वेति । ओदती ।

वयः । नकिः । ते । पसिऽवांसः । आसते । विऽउष्टौ । वाजिनीऽवति ॥ ६ ॥

यथा देवता समनं समीचीनचेष्टावन्तं पुरुषं वि सृजति प्रेरयति । गृहारामादिचेष्टाकुशलान् पुरुषान् उपःकालः शयनादुत्थाप्य स्वस्वध्यापारे प्रेरयतीति प्रसिद्धम् । किंच उपाः अर्थिनः याचकान् वि सृजति । तेऽपि ह्युपःकाले समुत्थाय स्वकीयदानुगृहे गच्छन्ति । ओदती उपोदेवता पदं स्थानं न वेति न कामयते । उपःकालः शीघ्रं गच्छतीत्यर्थः । हे वाजिनीवति उपोदेवते ते व्युष्टौ त्वदीये प्रभातकाले पसिवांसः पतनयुक्ता वयः पक्षिणः नकिः आसते न तिष्ठन्ति । किंतु स्वस्वनीडाद्विनिर्गत्य गच्छन्तीत्यर्थः ॥ सृजति । ' सृज विसर्गे ' तुदादित्वात् शः । तस्य डित्त्वात् लघूपध-गुणाभावः । प्रत्ययस्य पित्त्वादनुदात्तत्वे विकरणस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । ओदती । ' उन्दी क्लेदने ' । उनस्ति सर्वं नीहारेण इति ओदती उपाः । शतरि व्यत्ययेन शप् । व्यत्ययेन अनुनासिकलोपे लघूपधगुणः । ' उगितश्च ' इति ङीप् । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् नुमभावः । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । शतुः अदुपदेशान् लसार्धधानुकानुदात्तत्वे धातुस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । न च ' शतुरनुमः ' इति नद्या उदात्तत्वम्, अन्नोदात्तान् शतुः परस्यान्तद्विधानाम् । नकिष्टे । ' युष्मत्तत्तक्षुःष्वन्तःपादम् ' इति पत्वम् । पसिवांसः । ' पत्नृ गता ' । लिटः क्तुः । क्रादिनियमान् प्राप्त इद् ' वस्वेकाजादिसाम् ' इति नियमात् न प्राप्नोति । तत्क्रियते सर्वविधानां छन्दसि विकल्पितत्वात् । ' तनिपत्योश्छन्दसि ' (पा. सू. ६. ४. ९९) इति उपधालोपः । ' द्विर्वचनेऽचि ' इति स्थानिवद्भावात् द्विर्भावः । प्रत्ययस्वरः । वाजिनीवति । वाजोऽन्नमस्या अस्तीति वाजिनी क्रिया । मत्वर्थीय इनिः । ' ऋन्नेभ्यः ' इति ङीप् । तादृशी क्रिया यस्याः सा । ' तदस्यास्ति ' इति मनुप् । ' संज्ञायाम् ' इति मनुपो वत्वम् ॥

एषायुक्त परावतः सूर्यस्योदयनादधि ।

शतं रथेभिः सुभगोषा इयं वि यात्यभि मानुषान् ॥ ७ ॥

एषा । अयुक्त । पराऽवतः । सूर्यस्य । उतऽअयनात् । अधि ।

शतम् । रथेभिः । सुऽभगा । उषाः । इयम् । वि । याति । अभि । मानुषान् ॥ ७ ॥

यस्या उपोदेवी शतम् अयुक्त स्वकीयानां रथानां शतं योजितवती । सुभगा सौभाग्ययुक्ता इयम् उपाः परावतः दूरस्थान् सूर्यस्योदयनादधि सूर्योदयस्थानादधिकान् शुलोकात्

मानुषान् ^१अभि मनुष्यानुद्दिश्य ^२रथेभिः शतसंख्याकैः युक्तैः^३ रथैः^३ ^४वि ^५याति विशेषेण गच्छति ॥
अयुक्तः । लुङि ' झलो झलि ' (पा. सू. ८. २. २६) इति सिचो लोपः । उदयनात् । उदेत्यत्रेति उदय-
नम् । ' इण् गतौ ' । अधिकरणे ल्युट् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुभगा । शोभनो भगो यस्याः सा ।
' आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । मानुषान् । मनोः पुत्रा मानुषाः । ' मनोजातावन्यतौ
पुक् च ' इति अञ् पुगागमश्च । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

विश्वमस्या नानाम् चक्षसे जगज्ज्योतिष्कृणोति सूनरी ।

अप द्वेषो मघोनी दुहिता दिव उषा उच्छदप स्निधः ॥ ८ ॥

विश्वम् । अस्याः । ननाम् । चक्षसे । जगत् । ज्योतिः । कृणोति । सूनरी ।

अप । द्वेषः । मघोनी । दुहिता । दिवः । उषाः । उच्छत् । अप । स्निधः ॥ ८ ॥

^१विश्वं सर्वं ^२जगत् जङ्गमं प्राणिजातम् ^३अस्याः उपसः ^४चक्षसे प्रकाशाय ^५ननाम् प्रह्नी-
भवति । रात्रौ तमसि निमग्नाः सर्वे जनास्तन्निवारयित्रीमुपसमुपलभ्य नमस्कुर्वन्तीत्यर्थः^१ । कुतः ।
यस्मादेषा ^२सूनरी सुष्ठु नेत्री अभिमतफलस्य प्रापयित्री उषाः ^३ज्योतिष्कृणोति सर्वं प्रकाशयति ।
किंच ^४मघोनी मघवती धनवती ^५दिवः ^६दुहिता शुलोकसकाशादुत्पन्ना ^७उषाः ^८द्वेषः द्वेषून् ^९अप
^{१०}उच्छत् अपवर्जयति । तथा ^{११}स्निधः शोपयितृन् ^{१२}अप उच्छत् अपवर्जयति । तस्मादिष्टप्राप्त्यनिष्टपरि-
हारहेतुभूतामुपोदेवतां विश्वं जगन्नमस्करोतीत्यर्थः ॥ अस्याः । ' इदमोऽन्वादेशः ' इति अशादेशः
अनुदात्तः विभक्तिश्च सुस्वादानुदात्तेति सर्वानुदात्तत्वम् । ननाम् । संहितायाम् ' अन्येषामपि
दृश्यते ' इति अभ्यासस्य दीर्घत्वम् । तुजादित्वे हि तूतुजानः इत्यादाविव पदकालेऽपि दीर्घः श्रूयते ।
ज्योतिः । ' इणः षः ' इत्यनुवृत्तौ ' इसुसोः सामर्थ्ये ' (पा. सू. ८. ३. ४४) इति विसर्जनी-
यस्य षत्वम् । द्वेषः । ' द्विप अप्रीतौ ' । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति विच् । लघूपधगुणः । मघोनी ।
मघं वनति संभजते इति मघोनी । ' श्वक्षन् ' इत्यादिना मघवन्वाब्दः कनिन्प्रत्ययान्तो निपातितः ।
स्त्रियाम् ' कस्त्रेभ्यो ङीप् ' इति ङीप् । भसंज्ञायां ' श्वयुवमघोनामतद्धिते ' इति संप्रसारणम् । उच्छत् ।
' उङी विवासे ' । विवासो वर्जनम् । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने लङ् । बहुलं ' छन्दस्य-
माङ्गयोगेऽपि ' इति अडागमाभावः । स्निधः । ' स्निधु शोषणे ' । ' क्रिप् च ' इति क्रिप् ॥

उष आ भाहि भानुना चन्द्रेण दुहितर्दिवः ।

आवर्हन्ती भूर्यस्मभ्यं सौभगं व्युच्छन्ती दिविष्टिषु ॥ ९ ॥

उषः । आ । भाहि । भानुना । चन्द्रेण । दुहितः । दिवः ।

आवर्हन्ती । भूरि । अस्मभ्यम् । सौभगम् । विउच्छन्ती । दिविष्टिषु ॥ ९ ॥

हे ^१दिवः ^२दुहितः शुलोकस्य पुत्रि ^३उषः उपोदेवते ^४चन्द्रेण सर्वेषामाह्लादकेन^१ ^५भानुना प्रकाशेन
^६आ समन्तात् ^७भाहि प्रकाशस्त्व । किं कुर्वती । ^८दिविष्टिषु दिवसेषु ^९भूरि प्रभूतं ^{१०}सौभगं सौभाग्यम्

१. ढ- ' युक्तैः रथैः ' नास्ति । २. ढ- नमनं कुर्वन्तीत्यर्थः । ३. ढ- सर्वेषामाह्लादकरेण ।

‘अस्मभ्यम्’^१ आवहन्ती संपादयन्ती । तथा ‘व्युच्छन्ती तमांसि वर्जयन्ती ॥ उपः । पाष्टिकमामन्त्रिता-
द्युदात्तत्वम् । दुहितर्दिवः । ‘परमपि च्छन्दसि’ इति दिवः इत्यस्य परस्य पष्ठयन्तस्य पूर्वामन्त्रिताङ्ग-
वभावे सति पष्ठयामन्त्रितसमुदायस्य आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् । आवहन्ती । डीप्तापौ पिच्चादनु-
दात्तौ । शतुश्च अदुपदेशात् लसार्वधातुक्स्वरेणानुदात्तत्वम् । अतो धातुस्वरः शिष्यते । समासे कृदु-
त्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । भूरि । प्रभवति न विनश्यतीति भूरि । ‘अदिशदिभूशुभिभ्यः’^२ ‘किन्’
(उ. सू. ४. ५०५) इति किन् । निच्चादाद्युदात्तत्वम् । सुभगस्य भावः सौभगम् । ‘सुभगान्मन्त्रे’
इति उद्गात्रादिषु पाठात् अन्प्रत्ययः । ‘ह्रस्वगसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च’ इति उभयपदवृद्धौ प्रासायां
‘सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते’ इति वचनात् अत्रोत्तरपदवृद्धिर्न भवतीति वृत्तावुक्तम् (का. ७.
३. १९) । व्युच्छन्ती । ‘उच्छी विवासे’ । विवासो वर्जनम् । तौदादिकः । अदुपदेशात् लसार्वधातु-
कानुदात्तत्वे विकरणस्वरः । दिविष्टिषु । दिव्वाच्चेन दिविष्टः आदित्यो लक्ष्यते । तस्य इष्टयः पृष्णानि
गमनानि येषु दिवसेषु ते दिविष्टयः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

विश्वस्य हि प्राणनं जीवनं त्वे वि यदुच्छसि सूनरि ।

सा नो रथेन बृहता विभावरी श्रुधि चित्रामधे हवम् ॥ १० ॥

विश्वस्य । हि । प्राणनम् । जीवनम् । त्वे इति । वि । यत् । उच्छसि । सूनरि ।

सा । नः । रथेन । बृहता । विभाऽवरि । श्रुधि । चित्रऽमधे । हवम् ॥ १० ॥

हे ‘सूनरि’^१ उपोदेवि^२ विश्वस्य प्राणिजातस्य प्राणनं चेष्टनं जीवनं प्राणधारणं च त्वे^३ हि त्वय्येव
वर्तते । यत् यस्मात् त्वं वि^४ उच्छसि तमो वर्जयसि । हे विभावरी विशिष्टप्रकाशयुक्ते^५ सा तादृशी
त्वं नः अस्मान्प्रति बृहता प्रौढेन रथेन आयाहीति शेषः । तथा हे चित्रामधे विचित्रधनयुक्ते
उपोदेवि नः अस्मदीयं हवम् आह्वानं श्रुधि शृणु ॥ प्राणनम् । ‘अन चेष्टायाम्’ । ‘ल्युट् च’ इति
भावे ल्युट् । योरनादेशः । समासे ‘अनितेः’ (पा. सू. ८. ४. १९) इति उपसर्गस्थात्^६ रकारात्
निमित्तात्^७ उत्तरस्य नकारस्य णत्वम् । ननु ‘अनितेः’ इति इडा निर्देशात् कथम् ‘अन चेष्टायाम्’
इत्यस्य णत्वम् । तर्हि जीवनस्य पृथगुपादानात् तेनैव धातुना चेष्टा लक्ष्यते । समासे कृदुत्तरपदप्रकृति-
स्वरत्वम् । संहितायाम् एकादेशस्वरेण एकादेशस्योदात्तत्वम् । त्वे । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्याः
शोआदेशः । उच्छसि । ‘उच्छी विवासे’ । तौदादिकः । सिपः पिच्चादनुदात्तत्वे विकरणस्वरः । ‘निपा-
तैर्यथादिहन्त’ इति निघातप्रतिषेधः । सूनरि । सुष्टु नयतीति सूनरी । ‘नृ नये’ इत्यस्मात् ‘अच
इः’ इति औणादिक इप्रत्ययः । गतिसमासे कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणात् ‘कृदिकारादक्तिनः’
इति डीप् । ‘निपातस्य च’ इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । ‘परादिश्छन्दसि बहुलम्’ इत्युत्तरपदाद्युदा-
त्तत्वे प्राप्ते ‘आमन्त्रितस्य च’ इति आष्टमिको निघातः । विभावरी । विशिष्टा भा यस्याः सा ।
‘छन्दसीवनिपौ’ (पा. सू. ५. २. १०९. २) इति मत्वर्थीयो वनिप् । ‘वनो र च’ इति डीप्;
तत्संनियोगेन नकारस्य रेफादेशश्च । श्रुधि । ‘श्रुशृणुपकृवृभ्यश्छन्दसि’ इति हेर्धिरादेशः । ‘बहुलं
छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् । हेरपित्वेन प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । पादादिच्चात् निघाता-
भावः । मधम् इति धननाम । चित्रं मधं यस्याः सा चित्रमधा । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति

संहितायां पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । हवम् । ' ह्वेञ् स्पर्धायां शब्दे च ' । ' भावेऽनुपसर्गस्य ' इति अप्रत्ययः; तत्संनिधौ संप्रसारणं च ॥ ४ ॥

उषो वाजं हि वंस्व यश्चित्रो मानुषे जने ।

तेना वह सुकृतो अध्वराँ उप ये त्वा गृणन्ति वह्नयः ॥ ११ ॥

उषः । वाजम् । हि । वंस्व । यः । चित्रः । मानुषे । जने ।

तेन । आ । वह । सुऽकृतः । अध्वरान् । उप । ये । त्वा । गृणन्ति । वह्नयः ॥ ११ ॥

हे उपः ववाजं हविलक्षणमन्नं हि श्रुतिषु प्रसिद्धं वंस्व याचस्व स्वीकुर्वित्यर्थः । यः वाजः चित्रः चायनीयः मानुषे मनुष्ये जने जाते यजमाने वर्तते तं वाजमिति पूर्वत्रान्वयः । तेन कारणेन सुकृतः सुष्ठु कृतवतो यजमानान् अध्वरान् हिंसारहितान् यागान् उप आ वह प्रापय । ये यजमानाः वह्नयः यज्ञनिर्वाहकाः त्वा त्वां गृणन्ति स्तुवन्ति तान् सुकृत इति पूर्वेण संबन्धः । एतदुक्तं भवति । यजमानैः प्रत्तं हविः स्वीकृत्य पुनरपि तेषां यज्ञं संपादयेति ॥ वाजम् । ' वज ध्वज गतौ ' । कर्मणि घञ् । ' अजिघ्रज्योश्च ' (पा. सू. ७. ३. ६०) इत्यत्र चशब्दस्य अनुक्तसमुच्चयार्थत्वात् वाजो वाज्यमित्यत्रापि कुत्वाभाव इति वृत्तावुक्तत्वात् कुत्वाभावः । ' कर्षात्त्वतः ' इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते वृषादित्वादाद्युदात्तत्वम् । वंस्व । ' वनु याचने ' । अत्र याचनवाचिना धातुना तदुत्तरभावी स्वीकारो लक्ष्यते । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । अनुदात्तेत्वात् लसार्वाधातु-कानुदात्तत्वे धातुस्वरः । ' हि च ' इति निघातप्रतिषेधः । सुकृतः । ' सुकर्मपाप ' इत्यादिना करोतेः भूतार्थे क्तिप् । तुगागमः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अध्वरान् । ध्वरो हिंसा नास्त्यस्मिन्निति बहुव्रीहौ ' नन्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । अध्वरान् इत्यस्य ईप्सिततमत्वात् ' कर्तुरीप्सित-तमम् ' (पा. सू. १. ४. ४९) इति कर्मसंज्ञा, सुकृत इत्यस्य तु ' अकथितं च ' (पा. सू. १. ४. ५१) इति, ' नीवहोर्हस्तेश्च ' (पा. म. १. ४. ५१) इति द्विकर्मकेषु वहतेः परिगणितत्वात् । अध्वरान् इत्यत्र नकारस्य संहितायां ' दीर्घादटि ' इति सवम् । ' आतोऽटि नित्यम् ' इति पूर्वस्य आकारस्य सानुनासिकता । गृणन्ति । ' गृ शब्दे ' । ' ऋयादिभ्यः श्वा ' । ' प्वादीनां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम् । ' आभ्यस्तयोरातः ' इति आकारलोपः । प्रायश्चस्वरः । यद्बृत्तयोगादनिघातः ॥

विश्वान्देवाँ आ वह सोमपीतयेऽन्तरिक्षादुषस्त्वम् ।

सास्मासु धा गोमदश्चावदुक्थ्यमुषो वाजं सुवीर्यम् ॥ १२ ॥

विश्वान् । देवान् । आ । वह । सोमऽपीतये । अन्तरिक्षात् । उषः । त्वम् ।

सा । अस्मासु । धाः । गोऽमत् । अश्वऽवत् । उक्थ्यम् । उपः । वाजम् । सुऽवीर्यम् ॥ १२ ॥

हे उपः त्वं सोमपीतये सोमपानाय अन्तरिक्षात् अन्तरिक्षलोकान् विश्वान् सर्वान् देवान् आ वह अस्मदीयं देवयजनदेशं प्रापय । हे उपः सा तादृशी त्वं गोमत् गोमन्तं बहुभिर्गोभि-र्युक्तं अश्वावत् अश्वैरूपेतम् उक्थ्यं प्रशस्यं सुवीर्यं शोभनवीर्योपेतं वाजम् अन्नम् अस्मासु धाः

निधेहि स्थापयेत्यर्थः ॥ धाः । दधातेः ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति प्रार्थनायां लुङ् । ' गातिस्था° ' इति सिचो लुक् । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अङभावः । गोमत् । अश्वावत् । ' मन्त्रे सोमा-
श्वेन्द्रिय° ' इति मतुपि दीर्घत्वम् । उभयत्र ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेर्लुक् । उक्थ्यम् । उक्थं
स्तोत्रम् । तत्र भवमुक्थ्यम् । ' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ' इति
' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वाभावे ' तिस्वरितम् ' इति स्वरितत्वम् । उपः । आमन्त्रिताद्यु-
दात्तत्वम् । पादादित्वात् निघाताभावः । सुवीर्यम् । शोभनं वीर्यं यस्य । ' वीरवीर्यौ च ' इत्युत्तर-
पदाद्युदात्तत्वम् ॥

यस्या रुशन्तो अर्चयः प्रति भद्रा अदक्षत ।

सा नो रयि विश्ववारं सुपेशसमुषा ददातु सुगम्यम् ॥ १३ ॥

यस्याः । रुशन्तः । अर्चयः । प्रति । भद्राः । अदक्षत ।

सा । नः । रयिम् । विश्ववारम् । सुपेशसम् । उषाः । ददातु । सुगम्यम् ॥ १३ ॥

यस्याः उपसः । अर्चयः प्रकाशाः । रुशन्तः शत्रून् हिंसन्तः । भद्राः कल्याणाः । प्रति । अदक्षत
प्रतिदृश्यन्ते, सा तथाभूता । उपाः । नः अस्मभ्यं । रयिं । ददातु । कीदृशं रयिम् । विश्ववारं विश्वस्य
वारकम् । यद्वा । विश्वैर्वरणीयम् । सुपेशसम् । पेश इति रूपनाम । शोभनरूपोपेतं सुगम्यं सुष्ठु गन्त-
व्यम् । यद्वा । सुगम्यमिति सुखनाम । तद्वेतुत्वात् ताच्छब्दम् ॥ रुशन्तः । ' रुश रिश हिंसायाम् ' ।
शतरि तुदादित्वात् शः । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे सतिशिष्टत्वात् विकरणस्वरे प्राप्ते व्यत्य-
येनाद्युदात्तत्वम् । अदक्षत । दशोः कर्मणि लुङि अस्य अदादेशः । ज्ञेः सिच् । ' न दशः ' (पा. सू.
३. १. ४७) इति क्सप्रतिषेधः । ' एकाचः° ' इति इट्प्रतिषेधः । ' लिङ्सिचावात्मनेपदेषु ' (पा.
सू. १. २. ११) इति सिचः कित्त्वात् लघूपधगुणाभावः । ' सृजिदशोर्ध्वमकिति ' (पा. सू. ६.
१. ५८) इति अमागमाभावश्च कित्त्वादेव । पत्वकत्वपत्वानि । अडागम उदात्तः । यद्वृत्तयोगादनि-
घातः । विश्ववारम् । विश्वं वृणोतीति विश्ववारः । ' वृष् वरणे ' । कर्मणि अण् । यद्वा । विश्वैर्विजियते
इति विश्ववारः । कर्मणि घञ् । मरुद्वृधादित्वात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । सुगम्यम् । सुष्ठु गन्तव्यः सुगमः ।
गमेः ' घञर्थे कविधानम् ' इति कप्रत्ययः । ' गमहन° ' इत्यादिना उपधालोपः । तत्र भवं सुगम्यम् ।
' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

ये चिद्धि त्वामृषयः पूर्वं ऊतये जुहुरेऽवसे महि ।

सा नः स्तोमाँ अभि गृणीहि राधसोषः शुक्रेण शोचिषा ॥ १४ ॥

ये । चित् । हि । त्वाम् । ऋषयः । पूर्वं । ऊतये । जुहुरे । अवसे । महि ।

सा । नः । स्तोमान् । अभि । गृणीहि । राधसा । उषः । शुक्रेण । शोचिषा ॥ १४ ॥

हे 'महि महिते' पूजनीये वा उपोदेवते 'त्वां' 'ये' 'चिद्वि' ये खलु प्रसिद्धाः 'पूर्वे' चिरंतनाः 'ऋषयः मन्त्रद्रष्टारः' 'ऊतये' रक्षणाय । अवः इति अन्ननाम । 'अवसे' अन्नाय च 'जुहूरे' जुह्वरे आहूतवन्तः सूक्तरूपैर्मन्त्रैः स्तुतवन्त इत्यर्थः । हे 'उपः' 'सा' तादृशी त्वं 'राधसा' अस्माभिर्दत्तेन हविलक्षणेन धनेन 'शुक्लेण' 'शोचिषा' दीप्तेन तमो निवारयितुं समर्थेन तेजसा चोपलक्षिता सती तेषामृषीणामिव 'नः' अस्माकं 'स्तोमान्' 'अभि' स्तुतीरभिलक्ष्य 'गृणीहि' सग्यक् स्तुतमिति शब्दय । अस्मदीयाभिः स्तुतिभिः संतुष्टा भवेत्यर्थः ॥ ऊतये । अवतेः क्तिनि 'ज्वरवर' इत्यादिना वकारस्य उपधायाश्च ऊद् । 'ऊतियूति' इत्यादिना क्तिन् उदात्तो निपातितः । जुहूरे । 'ह्वेन्' स्पर्शायां शब्दे च । 'लिटि' 'अभ्यस्तस्य च' इति द्विर्वचनात् पूर्वमेव अभ्यस्तकारणभूतस्य ह्वयतेः संप्रसारणम् । 'अभ्यस्तस्य यो ह्वयतिः कश्चाभ्यस्तस्य ह्वयतिः यस्तस्य कारणम्' (का. ६. १. ३३) इति व्याख्यातत्वात् । परपूर्वत्वे 'हलः' इति दीर्घत्वम् । द्विर्वचनादीनि । 'इरयो रे' इति इरेचो रेआदेशः । 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । यद्वृत्तयोगादनिघातः । तत्र हि पञ्चमीनिर्देशोऽपि व्यवहितेऽपि कार्यं भवतीत्युक्तम् (का. ८. १. ६६) । महि । 'मह' पूजायाम् । औणादिकः इत्यर्थः । 'कृदिकारादक्तिनः' इति डीप् । संबुद्धौ 'अम्बार्थ' (पा. सू. ७. ३. १०७) इति ह्रस्वत्वम् । स्तोमान् । संहितायां नकारस्य स्त्वाद्युक्तम् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । गृणीहि । 'गृ' शब्दे । क्रैयादिकः । शिति 'प्वादीनां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् । राधसा । राधोऽयनेनेति राधः । असुनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । उपः । पादाद्विवात् आष्टमिकनिघाताभावे पाष्ठिकमामन्त्रिताद्युदात्तत्वम् ॥

उषो यदद्य भानुना वि द्वारावृणवो दिवः ।

प्र नो यच्छतादवृकं पृथु छर्दिः प्र देवि गोमतीरिषः ॥ १५ ॥

उषः । यत् । अद्य । भानुना । वि । द्वारौ । ऋणवः । दिवः ।

प्र । नः । यच्छतात् । अवृकम् । पृथु । छर्दिः । प्र । देवि । गोऽमतीः । र्षः ॥ १५ ॥

हे 'उषः' त्वम् 'अद्य' अस्मिन् प्रभातसमये 'यत्' यस्मात् 'भानुना' प्रकाशेन 'दिवः' अन्तरिक्षस्य 'द्वारौ' द्वारभूतौ पूर्वापरदिभागावन्धकारेणाच्छादितौ 'वि' 'ऋणवः' विश्लिष्य प्राप्नोषि, तस्मात् त्वं 'नः' अस्मभ्यं 'छर्दिः' तेजस्वि गृहं 'प्र' 'यच्छतात्' देहि । कीदृशं छर्दिः । 'अवृकं' हिंसकरहितं 'पृथु' विस्तीर्णम् । अपि च हे 'देवि' देवनशीले 'गोमतीः' बहुभिर्गोभिर्युक्ताः^१ 'इषः' अन्नानि । प्र इत्युपसर्गस्य आवृत्तेः यच्छतात् इत्यनुपज्यते । 'प्र' यच्छतात् देहि । त्वदागमनस्यास्मद्रक्षणार्थत्वादस्मदभीष्टं गृहादिकं प्रयच्छेत्यर्थः । छर्दिः इति गृहनाम, 'छर्दिः' छदिः' (नि. ३. ४. १८) इति तन्नामसु पाठात् ॥ ऋणवः । 'ऋणु' गतौ । छान्दसे लङि सिपि तनादिवात् उप्रत्ययः । ततो व्यत्ययेन शपि गुणावादेशौ । शपः पिच्वादानुदात्तत्वे उप्रत्ययस्वरः शिष्यते । यद्वृत्तयोगादनिघातः । दिवः । 'ऊडिदम्' इत्यादिना विभक्तैरुदात्तत्वम् । प्र नः । 'उपसर्गाद्बहुलम्' इति बहुलवचनात् नसो णत्वाभावः । यच्छतात् । 'दाण्' दाने । शपि 'पाप्त्रा' इत्यादिना यच्छादेशः । अवृकम् । नास्ति वृकोऽस्मिन्निति बहुव्रीहौ 'नन्सुभ्याम्' । इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । पृथु । 'प्रथ' प्रस्थाने । 'प्रथिन्नदिभ्रस्जं' संप्रसारणं सलोपश्च' (उ. सू. १. २८) इति कुप्रत्ययः संप्रसारणं च । छर्दिः इति गृहनाम । 'उड्दिर्'

दीप्तिदेवनयोः । ' अचिञ्चिहुसृपिच्छादिच्छर्दिभ्य इतिः ' (उ. सू. २. २६५) इति इतिप्रत्ययः ।
लघूपधगुणः । प्रत्ययस्वरः ॥

सं नो राया बृहता विश्वपेशसा मिमिक्ष्वा समिळाभिरा ।

सं द्युम्नेन विश्वतुरोषो महि सं वाजैर्वाजिनीवति ॥ १६ ॥

सम् । नः । राया । बृहता । विश्वऽपेशसा । मिमिक्ष्व । सम् । इळाभिः । आ ।

सम् । द्युम्नेन । विश्वऽतुरा । उषः । महि । सम् । वाजैः । वाजिनीऽवति ॥ १६ ॥

हे 'उपः' नः अस्मान् 'राया धनेन' 'सं' 'मिमिक्ष्व संसिञ्च संयोजयेत्यर्थः । कीदृशेन धनेन ।
'बृहता प्रभूतेन' 'विश्वपेशसा । पेश इति रूपनाम । बहुविधरूपयुक्तेन । तथा 'इळाभिः' 'आ गोभिश्च
अस्मान्' 'सं मिमिक्ष्व । इळा इति गोनाम । ' इळा जगती ' (नि. २. ११. ७) इति तन्नामसु
पाठात् । आकारः समुच्चये पदान्ते वर्तमानत्वात् । उक्तं च—' एतस्मिन्नेवाथे देवेभ्यश्च पितृभ्य एत्या-
कारः ' (निरु. १. ४) इति । किञ्च हे 'महि महनीये उपोदेवते' 'द्युम्नेन यशसा' 'सं मिमिक्ष्व ।
' द्युम्नं द्योततेर्यशो वाञ्छं वा ' (निरु. ५. ५) इति यास्कः । कीदृशेन द्युम्नेन । 'विश्वतुरा सर्वेषां
शत्रूणां हिंसकेन । तथा हे 'वाजिनीवति अन्नसाधनभूतक्रियायुक्ते' 'वाजैः अन्नैः अस्मान्' 'सं मिमिक्ष्व ।
' अन्नं वै वाजः ' (श. ब्रा. ९. ३. ४. १) इति श्रुत्यन्तरात् ॥ राया । ' ऊडिदम् ' इत्यादिना
विभक्तेरुदात्तत्वम् । बृहता । ' बृहन्महतोऽल्पमंल्यानम् ' इति विभक्तिरुदात्ता । विश्वपेशसा । विश्वानि
पेशांसि यस्यासौ विश्वपेशाः । ' बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम् ' इति व्यत्ययेन असंज्ञायामपि पूर्वपदान्तो-
दात्तत्वम् । यद्वा । मरुद्वृधादिर्दृष्टव्यः । मिमिक्ष्व । ' मिह सेचने ' । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । लोटि
' बहुलं छन्दसि ' इति शपः श्रुः । द्विर्भावहलादिशेषौ । ङत्वकत्वपर्यायानि । प्रत्ययस्वरस्य सतिशिष्ट-
त्वात् स एव शिष्यते । पूर्वपदस्य असमानवाक्यस्थत्वात् ' तिङ्ङितिङः ' इति निघातो न भवति,
' समानवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः ' इति वचनात् । विश्वतुरा । त्वर्तीति त् । तुर्वी
हिसार्थः । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । ' रालोपः ' इति वलोपः । विश्वेषां त् विश्वत् । ' समासस्य '
इत्यन्तोदात्तत्वम् । वाजिनीवति । वाजोऽन्नमस्या अस्तीति वाजिनी क्रिया । तादृशी क्रिया यस्याः सा
तथोक्ता ॥ ॥ ५ ॥

' उपो भद्रेभिः ' इति चतुर्कचं पठं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—' उपश्रुतुक्मानुष्टुभं तु ' इति ।
कण्वपुत्रः प्ररुण्व ऋपिः । तुह्यादिपरिभाषया इदमुत्तरं चानुष्टुभम् । पूर्वत्र ' उपस्यं तु ' इत्युक्त-
त्वात् इदमपि सूक्तम् उपस्यम् । प्रातरनुवाकस्योपस्ये क्रतावानुष्टुभे छन्दस्येतत्सूक्तम् । सूच्यते हि—
' उपो भद्रेभिरित्यानुष्टुभम् ' (आश्व. श्रौ. ४. १४) इति । आश्विनशस्त्रेऽप्येतत्सूक्तं, ' प्रातरनुवाक-
न्यायेन ' (आश्व. श्रौ. ६. ५) इत्यतिदेशात् ॥

उषो भद्रेभिरा गहि दिवश्चिद्रोचनादधि ।

वहन्त्वरुणप्सव उप त्वा सोमिनो गृहम् ॥ १ ॥

उषः । भद्रेभिः । आ । गहि । दिवः । चित् । रोचनात् । अधि ।

वहन्तु । अरुणऽप्सवः । उप । त्वा । सोमिनः । गृहम् ॥ १ ॥

हे ऽउपः उषोदेवते ऽभद्रेभिः भन्दनीयैः^१ शोभनैर्मार्गैः ऽदिवः अन्तरिक्षलोकात् । ऽरोचनात् रोचमानात् दीप्यमानात् । अधिः उपर्यर्थः । उपरि वर्तमानात् । चित् इति पूजितार्थः^२ । पूजितात् एवंविधा-दन्तरिक्षलोकात् ऽआ ऽगहि आगच्छ । हे उपः ऽअरुणप्सवः अरुणवर्णा गावः ऽसोमिनः सोमयुक्तस्य यजमानस्य ऽगृहं देवयजनरूपं यज्ञगृहं ऽत्वा त्वाम् ऽउप ऽवहन्तु प्रापयन्तु ॥ गहि । गमेर्लोटि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । हेरपित्त्वेन डित्त्वे 'अनुदात्तोपदेशः' इत्यादिना अनुनासिकलोपः । 'अतो हेः' इति लुक् न भवति, 'असिद्धवदत्रा भात्' इति अनुनासिकलोपस्यासिद्धत्वात् । रोचनात् । 'रुच दीप्तौ' । 'अनुदात्तेतश्च हलादेः' इति युच् । योरनादेशे 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । अरुणप्सवः । 'प्सा भक्षणे' । प्सान्ति भक्षयन्ति स्तनं पिबन्तीति प्सवो वत्साः । औणादिकः कुप्रत्ययः । 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । अरुणाः प्सवो यासां तास्तथोक्ताः । अत्र वत्सानामारुण्यप्रतिपादनात् मातृणामपि तथात्वं गम्यते । 'पैतृकमश्वा अनुहरन्ते । मातृकं गावोऽनुहरन्ते' (पा. म. १. ३. २१. ५) इति गोनर्दीयः । तासां च उपोवाहनत्वं निघण्टावुक्तम्—'अरुण्यो गाव उपसाम्' (नि. १. १५. ७) इति । अरुणशब्दः 'अर्तेश्च' (उ. सू. ५. ६८५) इति उन्-प्रत्ययान्तः । 'तृणाख्यायां चित्' (उ. सू. ३. ३३९) इत्यतः 'चित्' इत्यनुवृत्तेरन्तोदात्तः । स एव बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन शिष्यते ॥

सुपेशसं सुखं रथं यमध्यस्था उपस्त्वम् ।

तेना सुश्रवसं जनं प्रावाद्य दुहितर्दिवः ॥ २ ॥

सुऽपेशसम् । सुऽखम् । रथम् । यम् । अधिऽअस्थाः । उपः । त्वम् ।

तेन । सुऽश्रवसम् । जनम् । प्र । अव । अद्य । दुहितः । दिवः ॥ २ ॥

हे ऽउपः ऽत्वं ऽयं ऽरथम् ऽअध्यस्थाः अधितिष्ठसि । कीदृशं रथम् । ऽसुपेशसं शोभनावयवं शोभनरूपयुक्तं वा । 'पेश इति रूपनाम' (निरु. ८. ११) इति यास्कः । यद्वा । शोभनहिरण्ययुक्तम् । 'पेशः कृशानम्' (नि. १. २. ६) इति तन्नामसु पाठात् । ऽसुखं शोभनेन खेन आकाशेन युक्तं विस्तृतमित्यर्थः । यद्वा । सुखहेतुभूतम् । अथवा सुखमिति क्रियाविशेषणम् । सुखं यथा भवति तथेत्यर्थः । हे ऽदिवः ऽदुहितः द्युलोकसकाशात् उत्पन्ने उपोदेवते ऽतेन रथेन ऽअद्य अस्मिन् काले ऽसुश्रवसं शोभनहविर्युक्तं ऽजनं यजमानं ऽप्राव प्रकर्षेण गच्छ^३ ॥ सुपेशसम् । 'पिश अवयवे' । अस्मात् असुप्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तः पेशशब्दः । शोभनं पेशो यस्यामौ सुपेशाः । 'आद्युदात्तं

अच्छन्दसि ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अध्यस्थाः । तिष्ठते : ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने लुङि ' गातिस्था ' इति सिचो लुक् । अडागम उदात्तः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । ' तिङि चोदात्त-
वति ' इति गतेरनुदात्तत्वम् । तेन । ' अन्येषामपि दृश्यते ' इति संहितायां दीर्घः । सुश्रवसम् । 'श्रव
इत्यञ्जनाम श्रूयत इति स्तः ' (निरु. १०. ३) इति यास्कः । सुपेशसमितिबहुत्तरपदाद्युदात्त-
त्वम् । अव । ' अव रक्षणगतिप्रीतिवृत्तिः ' इत्युक्तत्वात् अत्र अवतिर्गत्यर्थः । दुहितर्दिवः । ' परमपि
छन्दसि ' इति षष्ठ्यन्तस्य पूर्वोमन्त्रिताङ्गवज्रावे सति पदद्वयसमुदायस्य आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् ॥

वयश्चित्ते पतत्रिणो द्विपच्चतुर्षदर्जुनि ।

उषः प्रारंभ्रुतूरनु दिवो अन्तेभ्यस्परि ॥ ३ ॥

वयः । चित् । ते । पतत्रिणः । द्विपत् । चतुःपत् । अर्जुनि ।

उषः । प्र । आरन् । ऋतून् । अनु । दिवः । अन्तेभ्यः । परि ॥ ३ ॥

हे अर्जुनि शुभ्रवर्णे उपः उपोदेवते ते तव ऋतूरनु गमनान्यनुलक्ष्य द्विपत् द्विपात्
मनुष्यादिकं चतुष्वत् गवादिकं तथा पतत्रिणः पतत्रवन्तः पक्षोपेताः वयश्चित् पक्षिणश्च दिवः
अन्तेभ्यः आकाशप्रान्तेभ्यः परि उपरि प्रारन् प्रकर्षेण गच्छन्ति । रात्रावन्धकारेणाभिभूताः सर्वे
प्राणिनः त्वदागमानन्तरं चेष्टावन्तो भवन्तीत्यर्थः ॥ पतत्रिणः । ' पतू गतौ ' । पतत्यनेनेति पतत्रम् ।
' अमिनक्षि ' (उ. सू. ३. ३८५) इत्यादिना अत्रन्प्रत्ययः । ततो मत्वर्थीय इनिः । द्विपत् ।
द्वौ पादावस्येति ' संख्यासुपूर्वस्य ' (पा. सू. ५. ४. १४०) इति पादशब्दस्य अन्तबलोपः समा-
सान्तः । अयस्मयादिवेन भत्वात् ' पादः पत् ' (पा. सू. ६. ४. १३०) इति पद्मावः ।
' द्वित्रिभ्यां पादन्मूर्धसु बहुव्रीहौ ' (पा. सू. ६. २. १९७) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । चतुष्वत् ।
अस्वारः पादा अस्य । स्वरव्यतिरिक्तं पूर्ववत् । बहुव्रीहौ पूर्वपैदप्रकृतिस्वरत्वम् । ' इणः षः ' इत्यनु-
वृत्तौ ' इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्य ' (पा. सू. ८. ३. ४१) इति विसर्जनीयस्य पत्वम् । न च
परत्वेनास्य असिद्धत्वात् ' कुन्वोः ऋ ऋच ' (पा. सू. ८. ३. ३७) इति उपध्माणीयादेशः
शङ्कनीयः, येन नाप्राप्तिन्यायेन तस्यापवादत्वात् । ' अपवादस्तु परमपि पूर्व बाधते एव ' इति वृत्तावुक्तम् ।
आरन् । ' ऋ गतौ ' । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने लुङि ' सर्तिशास्यतिभ्यश्च ' इति चोः
अडादेशः । ' ऋदशोऽङि गुणः ' इति गुणः । आडागमः । ऋतून् । ' ऋ गतौ ' । अस्मात् औणा-
दिको भावे कुप्रत्ययः । अनु । ' अनुलक्षणे ' (पा. सू. १. ४. ८४) इति अनोः कर्मप्रवचनीयत्वम् ।
' कर्मप्रवचनीययुक्ते ' (पा. सू. २. ३. ८) इति द्वितीया । संहितायां ' दीर्घादपि समानपादे ' इति
नकारस्य रत्वम् । ' अत्रानुनासिकः पूर्वस्य तु वा ' इति रोः पूर्वस्य वर्णस्य सानुनासिकत्वम् । दिवः ।
' ऊडिदम् ' इति विभक्तिरुदात्ता । अन्तेभ्यः । ' पञ्चभ्याः परावध्यर्थे ' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् ॥

व्युच्छन्ती हि रश्मिभिर्विश्वमाभासि रोचनम् ।

तां त्वामुष्वर्षभयवो गीर्भिः कर्णा अहूषत ॥ ४ ॥

विऽउच्छन्ती । हि । रश्मिभिः । विश्वम् । आऽभासि । रोचनम् ।

ताम् । त्वाम् । उषः । वऽसुयवः । गीऽभिः । कर्णाः । अहूषत ॥ ४ ॥

हे उपः पृथुच्छन्ती तमो वर्जयन्ती एवं रश्मिभिः स्वकीयैस्तेजोभिः विश्वं सर्वं भूतजातं रोचनं रोचमानं प्रकाशयुक्तं यथा भवति तथा आ भासि आ समन्तात् प्रकाशसे । हि यस्मादेवं तस्मान् तां तादृशीं एवां वसूयवः वसुकाः कण्वाः मेधाविनः ऋत्विजः कण्वगोत्रोत्पन्ना वा महर्षयः गीर्भिः स्तुतिलक्षणैर्वचोभिः अहूषत स्तुतवन्तः इत्यर्थः । कण्व इति मेधाविनाम्, 'कण्वः ऋभुः' (नि. ३. १५. ७) इति तन्नामसु पाठात् ॥ आभासि । 'भा दीप्तौ' । अदादित्वात् शपो लुक् । सिपः पित्र्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः । 'तिङ्गि चोदात्तवति' इति गतेरनुदात्तत्वम् । रोचनम् । 'रुच दीप्तौ' । 'अनुदात्तेश्च हलादेः' इति युच् । 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । वसूयवः । वसु धनमात्मन इच्छन्तः । 'सुप आत्मनः क्यच्' । 'अकृत्सार्वधातुकयोः' इति दीर्घः । 'क्याच्छन्दसि' इति उप्रत्ययः । गीर्भिः । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । कण्वाः । कण शब्दार्थः । 'अग्निषुषिलटिकणि' इत्यादिना कन्प्रत्ययः । निस्वादाद्युदात्तत्वम् । अहूषत । द्वेजो लुङि 'द्वः संप्रसारणम्' इत्यनुवृत्तौ 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणम् । परपूर्वत्वे 'हलः' इति दीर्घत्वम् । चैः सिच् । 'एकाचः' इति इट्प्रतिषेधः । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् गुणाभावः ॥ ६ ॥

'उदु त्यम्' इति त्रयोदशर्चं सप्तमं सूक्तं प्रस्कण्वस्यार्थं सूर्यदेवस्यम् । आदौ नव गायत्र्यः शिष्टा-श्रतप्तोऽनुष्टुभ इत्युक्तम् । तथा चानुक्रान्तम्—'उदु त्यं सप्तोना सौर्यं नवाद्या गायत्र्यः' इति । आश्विन-शस्त्रे सौर्यं ऋतौ 'उदु त्यम्' इत्यादयो नवर्चः शंसनीयाः । 'संस्थितेत्वाश्विनाय' इति खण्डे सूत्रितं—'सूर्यो नो दिव उदु त्यं जातवेदसमिति नव' (आश्व. श्री. ६. ५) इति ॥

उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः । दृशे विश्वाय सूर्यम् ॥ १ ॥

उत् । ऊँ इति । त्यम् । जातवेदसम् । देवम् । वहन्ति । केतवः । दृशे । विश्वाय । सूर्यम् ॥ १ ॥

केतवः प्रज्ञापकाः सूर्याश्वाः यद्वा सूर्यरश्मयः सूर्यं सर्वस्य प्रेरकमादित्यम् उदु वहन्ति ऊर्ध्वं वहन्ति । उ इति पादपूरणः । उक्तं च—'मिताक्षरेष्वनर्थकाः कमीमिद्विति' (निरु. १. ९) । किमर्थम् । विश्वाय विश्वस्मै भुवनाय दृशे द्रष्टुम् । यथा सर्वे जनाः सूर्यं पश्यन्ति तथोर्ध्वं वहन्तीत्यर्थः । कीदृशं सूर्यम् । त्यं प्रसिद्धं जातवेदसं जातानां प्राणिनां वेदितारं जातप्रज्ञं जातधनं वा देवं द्योतमानम् । अत्र निरुक्तम्—'उद्वहन्ति तं जातवेदसं देवमश्वाः केतवो रश्मयो वा सर्वेषां भूतानां संदर्शनाय सूर्यम्' (निरु. १२. १५) इति ॥ जातवेदसम् । जातानि वेतीति जातवेदाः । 'गति-कारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च' इति असुन् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । दृशे । 'दृशे विश्वे च' (पा. सू. ३. ४. ११) इति तुमर्थे निपातितः । सूर्यम् । 'राजसूयसूर्य' इत्यादिना 'पू प्रेरणे' इत्यस्मात् क्यपि रुडागमसहितो निपातितः । अतः प्रत्ययस्य पित्र्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरणाद्युदात्तत्वम् ॥

अप त्ये तांयवो यथा नक्षत्रा यन्त्यक्तुभिः । सूराय विश्वचक्षसे ॥ २ ॥

अप । त्ये । तांयवः । यथा । नक्षत्रा । यन्ति । अक्तुभिः । सूराय । विश्वचक्षसे ॥ २ ॥

वत्ये वतायवो यथा प्रसिद्धास्तस्करा इव नक्षत्रा नक्षत्राणि देवगृहरूपाणि । ‘देवगृहा वै नक्षत्राणि’ (तै. ब्रा. १. ५. २. ६) इति श्रुत्यन्तरात् । यद्वा । इह लोके कर्मानुष्ठाय’ ये स्वर्गं प्राप्नुवन्ति ते नक्षत्ररूपेण दृश्यन्ते । तथा च श्रूयते—‘यो वा इह यजतेऽमुं स लोकं नक्षते तन्नक्षत्राणां नक्षत्रत्वम्’ (तै. ब्रा. १. ५. २. ५) इति । यद्वा । तेषां सुकृतिनां ज्योतीषि नक्षत्राण्युच्यन्ते, ‘सुकृतां वा एतानि ज्योतीषि यन्नक्षत्राणि’ (तै. सं. ५. ४. १. ३) इत्याम्नानात् । यास्कस्त्वाह—‘नक्षत्राणि नक्षतेर्गतिकर्मणो नेमानि क्षत्राणीति च ब्राह्मणम्’ (निरु. ३. २०) इति । तथाविधानि नक्षत्राणि अकुभिः रात्रिभिः सह अप यन्ति अपगच्छन्ति । विश्वचक्षसे विश्वस्य सर्वस्य प्रकाशकस्य सुराय सूर्यस्यागमनं दृष्टेति शेषः । तस्करा नक्षत्राणि च रात्रिभिः सह सूर्यं आगमिष्यतीति भीत्या पलायन्ते इत्यर्थः । तायुरिति स्तेननाम, ‘तायुः तस्करः’ (नि. ३. २४. ७) इति तन्नामसु पाठात् । अकुरिति रात्रिनाम, ‘शर्वरी अकुः’ (नि. १. ७. ४) इति तत्र पाठात् ॥ यथा । ‘यथेति पादान्ते’ इति सर्वानुदात्तत्वम् । नक्षत्रा । ‘नक्ष गतौ’ । ‘अमिनक्षयजिबन्धिपतिभ्योऽत्रन्’ (उ. सू. ३. ३८५) इति अत्रन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । ‘नभ्राण्पात्’ इत्यत्र वृत्तौ त्वेवमुक्तं—‘न क्षरति न क्षीयत इति वा नक्षत्रम् । क्षीयतेः क्षरतेर्वा नक्षत्रमिति निपात्यते’ (का. ६. ३. ७५) इति । ‘शेच्छन्दसि बहुलम्’ इति शैलोपः । यन्ति । ‘इण् गतौ’ । ‘इणो यण्’ इति यणादेशः । सुराय विश्वचक्षसे । विश्वं चष्टे प्रकाशयतीति विश्वचक्षाः । ‘चक्षेर्बहुलं शिञ्च’ (उ. सू. ४. ६७२) इति असुन्प्रत्ययः । शिच्चेन सार्वधातुकत्वात् ल्यात्रादेशाभावः । उभयत्र ‘पष्ठर्थे चतुर्थी वक्तव्या’ (पा. म. २. ३. ६२. १) इति चतुर्थी ॥

अदृश्रमस्य केतवो वि रश्मयो जनां अनु । भ्राजन्तो अग्नयो यथा ॥ ३ ॥

अदृश्रम । अस्य । केतवः । वि । रश्मयः । जनान् । अनु । भ्राजन्तः । अग्नयः । यथा ॥ ३ ॥

अस्य सूर्यस्य केतवः प्रज्ञापकाः रश्मयः दीप्तयः जनान् अनु वि अदृशं जातान् सर्वान् अनुक्रमेण प्रेक्षन्ते । सर्वं जगत्प्रकाशयन्तीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । भ्राजन्तः दीप्यमानाः अग्नयो यथा अग्नय इव ॥ अदृश्रम् । ‘दृश्रं प्रेक्षणे’ । वर्तमाने लुङ् । ‘इरितो वा’ (पा. सू. ३. १. ५७) इति च्लेः अडादेशः । ‘रुद्’ इत्यनुवृत्तौ ‘बहुलं छन्दसि’ (पा. सू. ७. १. ८) इति रुडागमः । अत एव बहुलवचनात् ‘ऋदशोऽङ्गि गुणः’ इति गुणाभावः इत्युक्तम् । ‘तिङां तिङो भवन्ति’ इति प्रथमपुरुषबहुवचनस्योत्तमपुरुषैकवचनादेशः । प्रथमपुरुषान्त एव शाखान्तरे श्रूयते—‘अदृश्रस्य केतवः’ (अ. सं. १३. २. १८) इति । जनान् इत्यस्य नकारस्य संहितायां रुवयावादि पूर्ववत् । भ्राजन्तः । शपः पिच्वाद्नुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वर एव शिष्यते ॥

चातुर्मास्येषु शुनासीर्ये पर्वण्यस्ति सौर्यं एककपालः । तस्य ‘तरणिः’ इत्येषा अनुवाक्या । तथा च सूत्रितं—‘तरणिर्विश्वदर्शतश्चित्रं देवानामुदगादनीकमिति याज्यानुवाक्याः’ (आश्व. श्रौ. २. २०) इति । तथा अतिमूर्तिनाम्येकाहे कृष्णपक्षे सौरीष्टिः कर्तव्या । तस्यामप्येषा अनुवाक्या । ‘अतिमूर्तिना’ इति खण्डे सूत्रितं—‘नवो नवो भवति जायमानस्तरणिर्विश्वदर्शतः’ (आश्व. श्रौ. ९. ८) इति ॥

तरणिर्विश्वदर्शतो ज्योतिष्कृदसि सूर्य । विश्वमा भासि रोचनम् ॥ ४ ॥

तरणिः । विश्वऽदर्शतः । ज्योतिःऽकृत् । असि । सूर्य । विश्वम् । आ । भासि । रोचनम् ॥ ४ ॥

हे सूर्य त्वं तरणिः तरिता अन्येन गन्तुमशक्यस्य महतोऽध्वनो गन्ता असि । तथा च स्मर्यते—‘ योजनानां सहस्रे द्वे द्वे शते द्वे च योजने । एकेन निमिषार्धेन क्रममाण नमोऽस्तु ते ’ इति । यद्वा । उपासकानां रोगात् तारयितासि । ‘ आरोग्यं भास्करादिच्छेत् ’ इति स्मरणात् । तथा विश्वदर्शतः विश्वैः सर्वैः प्राणिभिर्दर्शनीयः । आदित्यदर्शनस्य चण्डालादिदर्शनजनितपापनिर्हरणहेतुत्वात् । तथा च आपस्तम्बः—‘ दर्शने ज्योतिषां दर्शनम् ’ इति । यद्वा । विश्वं सकलं भूतजातं दर्शतं द्रष्टव्यं प्रकाश्यं येन स तथोक्तः । तथा ज्योतिष्कृत् ज्योतिषः प्रकाशस्य कर्ता । सर्वस्य वस्तुनः प्रकाशयितेत्यर्थः । यद्वा । चन्द्रादीनां रात्रौ प्रकाशयिता । रात्रौ हि अग्नयेषु चन्द्रादिबिम्बेषु सूर्यकिरणाः प्रतिफलिताः सन्तोऽन्धकारं निवारयन्ति यथा द्वारस्थदर्पणोपरि^१ निपतिताः^२ सूर्यरश्मयो गृहान्तर्गतं तमो निवारयन्ति तद्वदित्यर्थः । यस्मादेवं तस्मात् विश्वं व्याप्तं रोचनं रोचमानमन्तरिक्षम् आ समन्तात् भासि प्रकाशयसि । यद्वा । हे सूर्य अन्तर्यामितया सर्वस्य प्रेरक परमात्मन् तरणिः संसाराब्धेस्तारकः असि । यस्मात् त्वं विश्वदर्शतः विश्वैः सर्वैर्मुमुक्षुभिः दर्शतः द्रष्टव्यः साक्षात्कर्तव्यः इत्यर्थः । अधिष्ठानसाक्षात्कारे ह्यारोपितं निवर्तते । ज्योतिष्कृत् ज्योतिषः सूर्यादेः कर्ता । तथा चाम्नायते—‘ चन्द्रमा मनसो जातश्चक्षोः सूर्यो अजायत ’ (तै. आ. ३. १२.६) इति । ईदृशस्त्वं चिद्रूपतया विश्वं सर्वं दृश्यजातं रोचनं रोचमानं दीप्यमानं यथा भवति तथा आ भासि प्रकाशयसि । चैतन्यस्फुरणे हि सर्वं जगत् दृश्यते । तथा चाम्नायते—‘ तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ’ (क. उ. ५. १५) इति ॥ तरणिः । ‘ तृ प्लवनतरणयोः ’ । अस्मादन्तर्भावितण्यर्थात् ‘ अतिसृष्टधृग्म्यश्चिदृत्योऽनिः ’ इति अनिप्रत्ययः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । ज्योतिः करोतीति ज्योतिष्कृत् । ‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् । ‘ नित्यं समासेऽनुत्तरपदस्यस्य ’ इति विसर्जनीयस्य पाठम् । भासि । ‘ भा दीप्तौ ’ । अन्तर्भावितण्यर्थात् लटि अदादिवात् शपो लुक् ॥

प्रत्यङ् देवानां विशः प्रत्यङ्ङुदैषि मानुषान् । प्रत्यङ्ङिश्च स्वर्दृशे ॥ ५ ॥

प्रत्यङ् । देवानाम् । विशः । प्रत्यङ् । उत् । एषि । मानुषान् ।

प्रत्यङ् । विश्वम् । स्वः । दृशे ॥ ५ ॥

हे सूर्य त्वं देवानां विशः मरुत्तामकान् देवान् । ‘ मरुतो वै देवानां विशः ’ (तै. सं. २. ५. ७) इति श्रुत्यन्तरात् । तान् मरुत्संज्ञकान् देवान् प्रत्यङ् उदैषि तां प्रतिगच्छन्नुदयं प्राप्नोषि । तेषामभिमुखं यथा भवति तथेत्यर्थः । तथा मानुषान् मनुष्यान् प्रत्यङ्ङुदैषि । तेऽपि यथा अस्मदभिमुख एव सूर्य उदैतीति मन्यन्ते । तथा विश्वं व्याप्तं स्वः स्वर्लोकं दृशे द्रष्टुं प्रत्यङ् उदैषि । यथा स्वर्लोकवासिनो जनाः स्वस्वाभिमुख्येन पश्यन्ति तथोद्देशीत्यर्थः । एतदुक्तं भवति । लोकत्रयवर्तिनो जनाः सर्वेऽपि स्वस्वाभिमुख्येन सूर्यं पश्यन्तीति । तथा चाम्नायते—‘ तस्मात्सर्वं एव मन्यते मां प्रत्युद्गात् ’ (तै. सं. ६. ५. ४. २) इति ॥ प्रत्यङ् । प्रति अञ्चतीति प्रत्यङ् । ‘ अञ्च गति-

पूजनयोः । ' ऋत्विक् ' इत्यादिना किन् । ' अनिदिताम् ' इति नलोपः । ' उगिदचाम् ' इति नुम् । हल्ङ्यादिसंयोगान्तलोपौ । संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वात् उपधादीर्घनलोपयोरभावः । ' किन्प्रत्ययस्य कुः ' (पा. सू. ८. २. ६२) इति कुत्वम् । ' अनिगन्तोऽञ्चतौ ' (पा. सू. ६. २. ५२) इति अनिगन्तः इति पर्युदासात् पूर्वपदप्रकृतिस्वराभावे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । एषि । ' इण् गतौ ' । सिपि अदादित्वात् शपो लुक् । ' आदेशप्रत्यययोः ' इति पत्वम् । स्वः । सुपूर्वात् अर्तेः विच् । गुणे यणादेशः । ' न्यङ्स्वरौ स्वरितौ च ' इति स्वरितत्वम् । दशे । ' दशिर् प्रेक्षणे ' इत्यस्मात् ' दशे विरुधे च ' इति तुमर्थे निपातितः ॥ ७ ॥

येना पावक् चक्षसा भुरण्यन्तं जनां अनु । त्वं वरुण पश्यसि ॥ ६ ॥

येन । पावक् । चक्षसा । भुरण्यन्तम् । जनां । अनु । त्वम् । वरुण । पश्यसि ॥ ६ ॥

हे ऽपावक सर्वस्य शोधक ऽवरुण अनिष्टनिवारक सूर्य त्वं ऽजनान् जातान् प्राणिनः ऽभुरण्यन्तं धारयन्तं पोषयन्तं वा इमं लोकं ऽयेन ऽचक्षसा प्रकाशेन ऽअनु ऽपश्यसि अनुक्रमेण प्रकाशयसि तं प्रकाशं स्तुम इति शेषः । यद्वा । उत्तरस्यामृचि संबन्धः । तेन चक्षसा व्येपीति । तथा च यास्केनोक्तं— ' तत्ते वयं स्तुम इति वाक्यशेषोऽपि वोत्तरस्यामन्वयस्तेन व्येपि ' (निरु. १२. २२) इति ॥ भुरण्यन्तम् । ' भुरण धारणपोषणयोः ' । कण्ठादित्वात् यक् । ततः शतरि कर्तरि शप् । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे यक् एव स्वरः शिष्यते । वरुण । ' वृज् वरणे ' । अस्मादन्तर्भावितण्यर्थात् ' कृवृदारभ्य उनन् ' (उ. सू. ३. ३३३) इति उनन्प्रत्ययः । अत्र वरुणशब्देनादित्य एवोच्यते । तथा चान्यत्राभ्यातं— ' तस्यै मित्रश्च वरुणश्चाजायेताम् ' (तै. ब्रा. १. १. ९. २) इति । ' मित्रश्च वरुणश्च धाता चार्यमा च ' (तै. आ. १. १३. ३) इति च ॥

वि द्यामेषि रजस्पृध्वहा मिमानो अक्तुभिः । पश्यञ्जन्मानि सूर्य ॥ ७ ॥

वि । द्याम् । एषि । रजः । पृथु । अहा । मिमानः । अक्तुभिः । पश्यन् । जन्मानि । सूर्य ॥ ७ ॥

हे ऽसूर्य त्वं ऽपृथु विस्तीर्णं ऽरजः लोकम् । ' लोका रजांस्युच्यन्ते ' (निरु. ४. १९) इति यास्कः । कं लोकम् । ऽद्याम् अन्तरिक्षलोकं ऽवि ऽपृषि विशेषेण गच्छसि । किं कुर्वन् । ऽअहा अहानि ऽअक्तुभिः रात्रिभिः सह ऽमिमानः उत्पादयन् । आदित्यगत्यधीनत्वात् अहोरात्रविभागस्य । तथा ऽजन्मानि जननवन्ति भूतजातानि ऽपश्यन् प्रकाशयन् ॥ रजस्पृथु इत्यत्र ' छन्दसि वाप्राप्तेऽदितयोः ' (पा. सू. ८. ३. ४९) इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । अहा । ' शेषे छन्दसि बहुलम् ' इति शैलेपः । मिमानः । ' माङ् माने ' । जौहोत्यादिकः । शानचि श्रौ द्विभावे ' भृजामित् ' इति अभ्यासस्य इत्वम् । ' आभ्यस्तयोरतः ' इति आकारलोपः । ' अभ्यस्तानामादिः ' इति अभ्यस्तस्याधुदात्तत्वम् । जन्मानि । ' जनी प्रादुर्भावे ' । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति मनिन् । निच्वादाधुदात्तत्वम् ॥

सप्त त्वा हरितो रथे वहन्ति देव सूर्य । शोचिष्कैशं विचक्षण ॥ ८ ॥

सप्त । त्वा । हरितः । रथे । वहन्ति । देव । सूर्य । शोचिः ऽकैशम् । विचक्षण ॥ ८ ॥

हे ^१सूर्य ^२देव द्योतमान ^३विविचक्षण सर्वस्य प्रकाशयितः ^४सप्त सप्तसंख्याकाः ^५हरितः अश्वाः रसहरणशीला रश्मयो वा ^६त्वा त्वां ^७वहन्ति प्रापयन्ति । कीदृशम् । ^८रथे अवस्थितमिति शेषः । तथा ^९शोचिष्केशम् । शोचींषि तेजांस्येव यस्मिन् केशा इव दृश्यन्ते स तथोक्तः तम् । हरितः इति आदित्या-
श्वानां संज्ञा, 'हरित आदित्यस्य' (नि. १. १५. ३) इति निघण्टावुक्तत्वात् ॥ शोचिष्केशम् ।
'शुच दीप्तौ' । 'अर्चिशुचिहुसृपि' इत्यादिना इतिप्रत्ययान्तः अन्तोदात्तः । स एव बहुव्रीहौ पूर्व-
पदप्रकृतिस्वरत्वेन शिष्यते । 'नित्यं समासेऽनुत्तरपदस्थस्य' इति विसर्जनीयस्य पत्वम् ॥

अयुक्त सप्त शुन्ध्युवः सूरौ रथस्य नप्त्यः । ताभिर्याति स्वयुक्तिभिः ॥ ९ ॥

अयुक्त । सप्त । शुन्ध्युवः । सूरः । रथस्य । नप्त्यः । ताभिः । याति । स्वयुक्तिभिः ॥ ९ ॥

^१सूरः सर्वस्य प्रेरकः सूर्यः ^२शुन्ध्युवः शोधिका अश्वस्त्रियः तादृशीः ^३सप्त सप्तसंख्याकाः ^४अयुक्त
स्वरथे योजितवान् । कीदृशः । ^५रथस्य ^६नप्त्यः न पातयिष्यः । याभिर्युक्ताभिः रथो याति न
पतति तादृशाभिरित्यर्थः । एवंभूताभिः ^७ताभिः अश्वस्त्रीभिः ^८स्वयुक्तिभिः स्वकीययोजनेन रथे
संबद्धाभिः ^९याति यज्ञगृहं प्रत्यागच्छति । अतस्तस्मै हविर्दातव्यमिति वाक्यशेषः ॥ अयुक्त । 'युजिर्
योगे' । स्वरितेत्त्वात् कर्त्रभिप्राये आत्मनेपदम् । लुङि ल्लेः सिच् । 'एकाचः' इति इट्प्रतिषेधः ।
'लिङ्गसिच्चावात्मनेपदेपु' (पा. सू. १. २. ११) इति सिचः क्त्वात् लघूपधगुणाभावः । 'झलो
झलि' इति सिचः सकारलोपः । 'चोः कुः' इति कुत्वम् । शुन्ध्युवः । 'शुन्ध विशुद्धौ' । 'यजिमनि-
शुन्धिदसिजनिभ्यो युः' (उ. सू. ३. ३००) इति युप्रत्ययः । शसि 'तन्वादीनां छन्दसि बहुल-
सुपसंख्यानाम्' (पा. सू. ६. ४. ७७. १) इति उवङादेशः । सूरः । 'पू प्रेरणे' । 'सुसूधा-
गृधिभ्यः क्रन्' (उ. सू. २. १८२) इति क्रन्प्रत्ययः । निच्चादाद्युदात्तत्वम् । नप्त्यः । न पातयती-
त्यर्थे 'नप्तृनेष्टृ' (उ. सू. २. २५२) इत्यादिना उणादिषु नप्तृशब्दस्तृजन्तो निपातितः । 'ऋन्नेभ्यो
ङीप्' इति ङीप् । यणादेशे 'उदात्तयणो हल्युवात्' इति ङीप् उदात्तत्वम् । 'सुपां सुपो भवन्ति'
इति शसो जसादेशः । ततो यणादेशे 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति स्वरितत्वम् । रेफलोपच्छान्दसः ।
उक्तं च—'द्वौ चापरौ वर्णविकारनाशौ' (का. ६. ३. १०९) इति । 'शास्त्रान्तरे तु नप्त्यः'
इत्येव पठ्यते । स्वयुक्तिभिः । स्वकीयाः सूर्यसंबन्धिभ्यो युक्तयो योजनानि यासाम् । बहुव्रीहौ पूर्वपद-
प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अवभृथेष्टा होत्रकाः जलान्निष्क्रम्य 'उद्वयं तमसस्परि' इति मन्त्रं ब्रूयुः । तथा च 'पत्नीसंयाज-
श्चरित्वा' इति खण्डे सूत्रितम्—'उद्वयं तमसस्परिभ्युदेत्य' (आश्व. श्रौ. ६. १३) इति ॥

उद्वयं तमसस्परि ज्योतिष्पश्यन्त उत्तरम् ।

देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम् ॥ १० ॥

उत् । वयम् । तमसः । परि । ज्योतिः । पश्यन्तः । उत्तरम् ।

देवम् । देवत्रा । सूर्यम् । अगन्म । ज्योतिः । उत्तरम् ॥ १० ॥

वयम् अनुष्ठातारः । तमसस्परि तमस उपरि रात्रेरूर्ध्वं वर्तमानं तमसः पापात् परि उपरि वर्तमानं वा पापरहितमित्यर्थः । तथा चान्नायते—‘ उद्वयं तमसस्परीत्याह पाप्मा वै तमः पाप्मानमेवास्मादप हन्ति ’ (तै. सं. ५. १. ८. ६) इति । ज्योतिः तेजस्विनम् उत्तरम् उद्वततरमुत्कृष्टतरं वा देवत्रा देवेषु मध्ये देवं दानादिगुणयुक्तं सूर्यं पश्यन्तः स्तुतिभिर्हविर्भिश्चोपासीनाः सन्तः उत्तमम् उत्कृष्टतमं ज्योतिः सूर्यरूपम् अगन्म प्राप्नुवाम । तथा च श्रूयते—‘ अगन्म ज्योतिरुत्तममित्याहासौ वा आदित्यो ज्योतिरुत्तममादित्यस्यैव सायुज्यं गच्छति ’ (तै. सं. ५. १. ८. ६) इति । युक्तं चैतत्, ‘ तं यथा यथोपासते तदेव भवन्ति ’ इति श्रुत्यन्तरात् ॥ तमसस्परि । ‘ पञ्चम्याः परावध्यर्थे ’ इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । ज्योतिष्पश्यन्तः । ‘ इसुसोः सामर्थ्ये ’ (पा. सू. ८. ३. ४४) इति विसर्जनीयस्य षष्ठम् । व्यपेक्षालक्षणं सामर्थ्यं तत्राङ्गीक्रियते । देवत्रा । ‘ देवमनुष्यपुरुषपुरुषमर्त्येभ्यो द्वितीयासप्तम्योर्बहुलम् ’ (पा. सू. ५. ४. ५६) इति सप्तम्यर्थे त्राप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः । अगन्म । ‘ छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ’ इति प्रार्थनायां लङ् ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । ‘ म्वोश्च ’ (पा. सू. ८. २. ६५) इति धातोः मकारस्य नकारः । अडागम उदात्तः । पादादित्वात् निघाताभावः । उत्तमम् । तमपः पित्त्वा-दनुदात्तत्वे प्राप्ते ‘ उत्तमशश्वत्तमौ सर्वत्र ’ इति उञ्छादिषु पाठादन्तोदात्तत्वम् ॥

‘ उद्यन् ’ इत्ययं तृचो रोगशान्त्यर्थः । तथा च अनुक्रमण्यामुक्तम्—‘ अन्यस्तृचो रोगघ्न उप-निषत् ’ इति । युक्तं चैतत् । यस्मादनेन तृचेन त्वग्दोषशान्तये प्रसक्त्वः सूर्यमस्तौत् तेन तृचेन स्तुतः सूर्यस्तृचि रोगाग्निरगमयत् तस्मादिदानीमपि रोगशान्तयेऽनेन तृचेन सूर्यं उपासनीयः । तदुक्तं शौनकेन—‘ उद्यन्नद्येति मन्त्रोऽयं सौरः पापप्रणाशनः । रोगघ्नश्च विषघ्नश्च भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ’ इति ॥

उद्यन्नद्य मित्रमह आरोहन्नुत्तरां दिवम् ।

हृद्रोगं मम सूर्य हरिमाणं च नाशय ॥ ११ ॥

उत्ऽयन् । अद्य । मित्रऽमहः । आऽरोहन् । उत्ऽतराम् । दिवम्

हृत्ऽरोगम् । मम । सूर्य । हरिमाणम् । च । नाशय ॥ ११ ॥

हे सूर्यं सर्वस्य प्रेरक मित्रमहः सर्वेषामनुकूलदीप्तियुक्तं अद्य अस्मिन् काले उद्यन् उदयं गच्छन् उत्तराम् उद्वततरां दिवम् अन्तरिक्षम् आरोहन् आभिमुख्येन प्राप्नुवन् । यद्वा । दिवम् अन्तरिक्षम् उत्तराम् आरोहन् उत्कर्षेण प्राप्नुवन् । एवंविधस्त्वं मम हृद्रोगं हृदयगतमान्तरं रोगं हरिमाणं शरीरगतकान्तिहरणशीलं बाह्यं रोगम् । यद्वा । शरीरगतं हरिद्वर्णं रोगप्राप्तं वैवर्ण्य-मित्यर्थः । तदुभयमपि नाशय । मां स्तोतारमुभयविधाद्रोगान्मोचयेत्यर्थः ॥ मित्रमहः । मित्रमनुकूलं महस्तेजो यस्यासौ । आमन्त्रितनिघातः । उत्तराम् । उत् इत्यनेन उपसर्गेण स्वसंसृष्टधात्वर्थो लक्ष्यते । तस्मादातिशायनिकः तरप्रत्ययः । प्रथमपक्षेऽन्तरिक्षविशेषणत्वेन द्रव्य-प्रकर्षप्रतीतिः आम् न भवति । द्वितीये त्वारोहणक्रियायाः प्रकर्षो गम्यते इति ‘ किमेत्तिङ्ग्ययघादां द्रव्यप्रकर्षे ’ (पा. सू. ५. ४. ११) इति आमुः । प्रथमपक्षे टासरोपोः पित्त्वादनुदात्तत्वे उपसर्ग-स्वर एव शिष्यते । द्वितीये तु आम्प्रत्ययस्य सतिशिष्टत्वात् तस्यैव स्वरे प्राप्ते व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । वृषादिर्वा द्रष्टव्यः । स ह्याकृतिगणः । हृद्रोगम् । ‘ वा शोकप्यश्रुतेषु ’ (पा. सू. ६. ३. ५१)

इति हृदयशब्दस्य हृदादेशः । मम । ‘ युष्मदस्मदोर्ईसि ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । हरिमाणम् । ‘ हञ् हरणे ’ । ‘ जनिहृभ्यामिमंनिन् ’ (उ. सू. ४. ५८८) इति औणादिक इमनिन्प्रत्ययः । द्यस्ययेना-न्तोदात्तत्वम् । यद्वा । हरिच्छब्दस्य वर्णवाचित्वात् ‘ वर्णदृढादिभ्यः प्यञ् च ’ (पा. सू. ५. १. १२३) इति चकारात् इमनिन्प्रत्ययः । ‘ इष्टेमेयःसु ’ इत्यनुवृत्तौ ‘ टेः ’ इति टिलोपः ॥

शुकेषु मे हरिमाणं रोपणाकासु दध्मसि ।

अथो हारिद्रवेषु मे हरिमाणं नि दध्मसि ॥ १२ ॥

शुकेषु । मे । हरिमाणम् । रोपणाकासु । दध्मसि ।

अथो इति । हारिद्रवेषु । मे । हरिमाणम् । नि । दध्मसि ॥ १२ ॥

१मे मदीयं १हरिमाणं शरीरगतं हरिद्वर्णस्य भावं १शुकेषु तादृशं वर्णं कामयमानेषु पक्षिषु तथा १रोपणाकासु शारिकासु पक्षिविशेषेषु १दध्मसि स्थापयामः । १अथो अपि च १हारिद्रवेषु हरितालवृक्षेषु तादृग्वर्णवत्सु १मे मदीयं १हरिमाणं १नि १दध्मसि निदर्शयामि । स च हरिमा तत्रैव सुखेनास्ताम् अस्मान् मा बाधिष्येत्यर्थः ॥ दध्मसि । ‘ इदन्तो मसि ’ इति मस इकारागमः ॥

उदगादयमादित्यो विश्वेन सहसा सह ।

द्विषन्तं मह्यं रन्धयन्मो अहं द्विषते रधम् ॥ १३ ॥

उत् । अगात् । अयम् । आदित्यः । विश्वेन । सहसा । सह ।

द्विषन्तम् । मह्यम् । रन्धयन् । मो इति । अहम् । द्विषते । रधम् ॥ १३ ॥

१अयं पुरोवर्ती १आदित्यः अदितेः पुत्रः सूर्यः १विश्वेन १सहसा सर्वेण बलेन १सह १उदगा उदयं प्राप्तवान् । किं कुर्वन् । १मह्यं १द्विषन्तं १रन्धयन् ममोपद्रवकारिणं १हिंसन् १अपि च १अहं १द्विषते अनिष्टकारिणे रोगाय १मो १रधं नैव हिंसां करोमि । सूर्य एव अस्मदनिष्टकारिणं रोगं विनाशय-स्वित्यर्थः ॥ अगात् । एतेर्लुङि ‘ इणो गा लुङि ’ इति गादेशः । ‘ गातिस्थाः ’ इति सिचो लुक् । आदित्यः । ‘ दित्यदित्यादित्यः ’ इति अपत्यार्थे प्राग्दीव्यतीयो ण्यप्रत्ययः । रन्धयन् । ‘ रध हिंसा-संराद्धयोः ’ । ण्यन्तात् लटः शतृ । ‘ रधिजभोरचि ’ (पा. सू. ७. १. ६१) इति णौ धातोः नुमा-गमः । मो । मा उ निपातद्वयसमुदायो मैवेत्यस्यार्थः । ‘ ओत् ’ (पा. सू. १. १. १५) इति प्रगृह्यत्वे ‘ प्लुतप्रगृह्या अचि ’ इति प्रकृतिभावः । द्विषते । ‘ शतुरनुमः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । रधम् । रधेर्लुङि पुपादित्वात् क्लेः अक्लदेशः । ‘ रधिजभोरचि ’ इति धातोः नुम् । ‘ अनदिताम् ’ इति अनु-षङ्गलोपः । ‘ न माङ्योगे ’ इति अङ्गभावः ॥ ॥ ८ ॥ ॥ ९ ॥

१. च-छ-ण-त-ध-न-फ-श-ममोपद्रवकारिणं रोगं हिंसन् ; ल-ममोपद्रवकारणं हिंसन् ; स-ममोपद्रवकारकं रोगं हिंसन् ।

दशमेऽनुवाके सप्त सूक्तानि । तत्र 'अभि त्यम्' इति पञ्चदशचं प्रथमं सूक्तम् । अत्रेतिहासमाचक्षते—
अङ्गिरा इन्द्रसदृशं पुत्रमात्मनः कामयमानो देवता उपासांचक्रे । तस्य सव्याख्येन पुत्ररूपेणेन्द्र एव
स्वयं जज्ञे जगति मत्तुल्यः कश्चिन्मा भूदिति । स सव्य आङ्गिरसोऽस्य सूक्तस्य ऋषिः । चतुर्दशीपञ्चदशौ
त्रिष्टुभौ । 'त्रिष्टुबन्तस्य सूक्तस्य शिष्टा जगत्यः' इति परिभाषयावशिष्टाख्योदशचौ जगत्यः । इन्द्रो
देवता । तदेतत्सर्वम् अनुक्रमण्यामुक्तम्—'अभि त्यं पञ्चोना सव्यो द्वित्रिष्टुबन्तमङ्गिरा इन्द्रतुल्यं पुत्रमिच्छन्-
भ्यध्यायत्सव्य इतीन्द्र एवास्य पुत्रोऽजायत' इति । अतिरात्रे प्रथमे रात्रिपर्याये होतुः ऋत्वे इदं सूक्तं
शंसनीयम् । 'अतिरात्रे पर्यायाणाम्' इति खण्डे सूत्रितम्—'अभि त्यं मेपमध्वर्यवो भरतेन्द्राय सोम-
मिति याज्या' (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति । गवामयनस्य मध्यभूते विपुवत्संज्ञकेऽहन्यपि निष्केवल्ये
इदं सूक्तं शंसनीयम् । तथा च सूत्रितं—'यस्तिग्मशृङ्गोऽभि त्यं मेपमिन्द्रस्य नु वीयाणीत्येतस्मिन्नैन्द्रो
निविदं शस्वा' (आश्व. श्रौ. ८. ६) इति ॥

अभि त्यं मेषं पुरुहूतमृग्मियमिन्द्रं गीर्भिर्मदता वस्वो अर्णवम् ।

यस्य द्यावो न विचरन्ति मानुषा भुजे मंहिष्ठमाभि विप्रमर्चत ॥ १ ॥

अभि । त्यम् । मेषम् । पुरुहूतम् । ऋग्मियम् । इन्द्रम् । गीःऽभिः । मदत । वस्वः । अर्णवम् ।

यस्य । द्यावः । न । विचरन्ति । मानुषा । भुजे । मंहिष्ठम् । अभि । विप्रम् । अर्चत ॥ १ ॥

१त्यं तं^१ प्रसिद्धं १मेपं शत्रुभिः स्पर्धमानम् । यद्वा । कण्वपुत्रं मेधातिथिं यजमानमिन्द्रो मेपरूपेणागत्य
तदीयं सोमं पपौ । स ऋषिस्तं मेप इत्यवोचत् । अत इदानीमपि मेप^२ इति इन्द्रः^३ अभिधीयते । 'मेधा-
तिथेर्मेष' इति सुब्रह्मण्यमन्त्रैकदेशस्य व्याख्यानरूपं ब्राह्मणमेवमाश्नायते—'मेधातिथिं हि कण्वायनि^४ मेषो
भूस्वाजहार' इति । आगत्य सोममपहृतवानित्यर्थः । १पुरुहूतं पुरुभिर्यजमानैराहूतं १ऋग्मियम् ऋग्भि-
र्विक्रियमाणं स्तूयमानमित्यर्थः । स्तुत्या हि देवता विक्रियतैः । यद्वा । ऋग्भिर्मीयते शब्द्यते^५ इति ऋग्भीः ।
तम् । १वस्वो १अर्णवं धनानामावासभूमिं एवंगुणविशिष्टम् १इन्द्रं हे स्तोतारः १गीर्भिः स्तुतिभिः १अभि
१मदत अभिमुख्येन हर्षं प्रापयत । १यस्य इन्द्रस्य कर्माणि १मानुषा मनुष्याणां हितानि १विचरन्ति
विशेषेण वर्तन्ते । तत्र दृष्टान्तः । १द्यावो १न । यथा सूर्यरश्मयः सर्वेषां हितकराः । १भुजे भोगाय
१मंहिष्ठम् अतिशयेन प्रवृद्धं १विप्रं मेधाविनं तथाविधम् इन्द्रम् १अभि १अर्चत अभिपूजयत ॥ मेषम् ।
'मिप स्पर्धायाम्' । इगुपधलक्षणे के प्राप्ते 'देवसेनमेषादयः पचादिषु द्रष्टव्याः' इति वचनात् अच्-
प्रत्ययः । ऋग्मियम् । 'तस्य विकारः' इत्यर्थे 'एकाचो नित्यं मयदमिच्छन्ति' (का. ४. ३. १४४)
इति मयदप्रत्ययः । अकारस्य इकारश्छान्दसः । प्रत्ययस्वरः । यद्वा । 'माङ् माने शब्दे च' । ऋग्भि-
र्मीयते इति ऋग्भीः । क्विपि वलि लोपात् पूर्वमेव परत्वात् 'घुमास्था' इति ईत्वम् । 'अचि भुधातु' इति
इत्थादिना इत्यङ्गदेशः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मदत । 'मदी हर्षे' । हेतुमति णिच् । 'मदी
हर्षलपनयोः' इति घटादिषु पाठात् हर्षार्थं वर्तमानस्य 'घटादयो मितः' इति मिच्चे सति
'मितां हस्वः' (पा. सू. ६. ४. ९२) इति हस्वत्वम् । लोपमध्यमपुरुषबहुवचने शपि
'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकत्वात् 'गेरनिटि' इति णिलोपः । तशब्दस्य 'सार्वधातुकमपित्'
इति छिन्वे 'ऋचि तुनुघमक्षुतङ्कुत्रोरुष्याणाम्' इति दीर्घः । वस्वः । ङस्य आगमानुशासनस्या-
नित्यत्वात् नुमभावः । 'जसादिषु छन्दसि वावचनम्' (पा. सू. ७. ३. १०९. १) इति वचनात्

‘ वेङ्गिति ’ (पा. सू. ७. ३. १११) इति गुणाभावे यणादेशः । अर्णवम् । अर्ण उदकमस्मिन्नस्तीति अर्णवः समुद्रः । ‘ अर्णसो लोपश्च ’ (का. ५. २. १०९. २) इति मत्वर्थीयो वप्रत्ययः सलोपश्च । तेन शब्देन जलाश्रयवाचिना आश्रयमात्रं लक्ष्यते । प्रत्ययस्वरः । विचरन्ति । चर गत्यर्थः । अदुप्रदेशात् लसार्वाधातुकांनुदात्तत्वे धातुस्वरः । ‘ तिङि चोदात्तवति ’ इति गतिरनुदात्ता । यद्-वृत्तयोगादनिघातः । मानुषा । ‘ श्लेष्छन्दसि बहुलम् ’ इति श्लोषः । भुजे । ‘ भुज पालनाभ्यवहारयोः ’ । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ‘ सावेकाचः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । मंहिष्ठम् । ‘ महि वहि वृद्धौ ’ । अतिशयेन मंहिता मंहिष्ठः । ‘ तुष्छन्दसि ’ इति इष्टन्प्रत्ययः । ‘ तुरिष्टेमेयःसु ’ इति तृलोपः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अर्चत । ‘ अर्च पूजायाम् ’ । भौवादिकः ॥

अभीमवन्वन्त्स्वभिष्टिमतयोऽन्तरिक्षप्रां तविषीभिरावृतम् ।

इन्द्रं दक्षास क्रभवो मदच्युतं शतक्रतुं जवनी सूनृतारुहत् ॥ २ ॥

अभि । ईम् । अवन्वन् । सुऽअभिष्टिम् । ऊतयः । अन्तरिक्षऽग्राम् । तविषीभिः । आऽवृतम् ।

इन्द्रम् । दक्षासः । क्रभवः । मदऽच्युतम् । शतऽक्रतुम् । जवनी । सूनृता । आ । अरुहत् ॥ २ ॥

१ उक्तयः अवितारो रक्षितारः १ दक्षासः दक्षयितारः प्रवर्धयितारः १ क्रभवः । उरु भान्ति इति नैरुक्तव्युत्पत्त्या क्रभवोऽत्र मरुत उच्यन्ते । एवंभूता मरुतः १ इन्द्रम् १ अभीमवन्वन् आभिमुख्येन खलु अभजन्त । वृत्रेण सह युध्यमानमिन्द्रं सर्वे देवाः पर्येत्यजन् । मरुतस्तु तथा न पर्येत्याक्षुः । तथा चान्नास्यते १-‘ विश्वे देवा अजहुर्ये सखायः । मरुद्भिरिन्द्र सख्यं ते अस्तु ’ (क्र. सं. ८. ९६. ७) इति । ब्राह्मणेऽप्याह्नान्त-‘ मरुतो हैनं नाजहुः ’ (ऐ. ब्रा. ३. २०) इति । कीदृशमिन्द्रम् । १ स्वभिष्टि शोभनाभ्येषणवन्तं शोभनाभिगमनमित्यर्थः । १ अन्तरिक्षग्राम् । अन्तरिक्षं तुलोकं स्वतेजसा प्राति पूरयतीति अन्तरिक्षप्राः । द्वादशस्वादित्येषु इन्द्रस्य विद्यमानत्वात् । शाखान्तरेऽपि श्रूयते—‘ तस्या इन्द्रश्च विवस्वाँश्चाजायेताम् ’ (तै. ब्रा. १. १. ९. ३) इति, ‘ इन्द्रश्च विवस्वाँश्चेत्येते (तै. आ. १. १३. ३) इति च । १ तविषीभिरावृतम् । तविषीति बलनाम । ‘ तविषी शुष्मम् ’ (नि. २. ९. १०) इति तन्नामसु पाठात् । बलैरावृतम् । अतिबलिनमित्यर्थः । अत एव १ मदच्युतं शत्रूणां मदस्य गर्वस्य च्यावयितारम् । किंच १ शतक्रतुं शतसंख्यानां क्रतूनामाह्वारं बहुविधकर्माणं वा । पूर्वोक्तं तमिन्द्रं १ जवनी वृत्रवधं प्रति प्रेरयित्री १ सूनृता तैर्मरुद्भिः प्रयुक्ता ‘ प्रहर भगवो जहि वीरयस्व ’ (ऐ. ब्रा. ३. २०) इति ब्राह्मणोक्तरूपा प्रियसत्यात्मिका वागपि १ आरुहत् आरूढवती । वृत्रवधं प्रति सापि वाक् इन्द्रस्योत्साहकारिण्यभूदित्यर्थः ॥ अवन्वन् । ‘ वन पण संभक्तौ ’ । लङि शर्पि प्राप्ते व्यत्ययेन उप्रत्ययः । स्वभिष्टिम् । ‘ इप गतौ ’ । भावे किन्प्रत्ययः । ‘ तितुत्र ’ इत्यादिना इट्प्रतिषेधः । एमन्नादिवत् पररूपत्वम् (पा. सू. ६. १. ९४. ६) । शोभना अभिष्टयी यस्येति बहुव्रीहौ ‘ नञ्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । उतयः । अवतेः ‘ कृत्यस्युटो बहुलम् ’ इति कर्तरि किन्प्रत्ययः । यद्वा । ‘ किचक्लौ च संज्ञायाम् ’ इति किच् । ‘ जवरत्वर ’ इत्यादिना ऊट् । ‘ चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । अन्तरिक्षग्राम् । ‘ प्रा पूरणे ’ । अन्तरिक्षं प्राति पूरयतीति अन्तरिक्षप्राः । ‘ आतो मनिन् ’ इत्यत्र चशब्दात् विच् । आवृतम् । ‘ वृज् वरणे ’ । आव्रियते इति आवृतः । कर्मणि निष्ठा । ‘ गतिरनन्तरः ’

इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । दक्षासः । ' दक्ष वृद्धौ ' । दक्षन्ते एभिरिति दक्षाः । करणे घञ् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । ' आजसेरसुक् ' । मदच्युतम् । ' च्युङ् गतौ ' । अन्तर्भावितण्यर्थात् ' किप् च ' इति किप् । ' ह्रस्वस्य पिति कृति ' इति तुक् । शतक्रतुम् । शतं क्रतवो यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जवनी । जु इति सौत्रो धातुः । करणे ल्युट् । ' टिड्ढाणञ् ' इत्यादिना ङीप् । लिट्स्वरेण जकारात् परस्योदात्तत्वम् । अरुहत् । रुहेर्लुङि ' कृमृदरुहिभ्यश्छन्दसि ' इति ज्ञेः अडादेशः ॥

त्वं गोत्रमङ्गिरोभ्योऽवृणोरपोतात्रये शतदुरेषु गातुवित् ।

ससेनं चिद्विमदायावहो वस्वाजावद्रिं वावसानस्य नर्तयन् ॥ ३ ॥

त्वम् । गोत्रम् । अङ्गिरःऽभ्यः । अवृणोः । अप । उत । अत्रये । शतऽदुरेषु । गातुऽवित् ।

ससेनं । चित् । विऽमदाय । अवहः । वसु । आजौ । अद्रिम् । ववसानस्य । नर्तयन् ॥ ३ ॥

हे इन्द्र ^१त्वं ^२गोत्रम् अव्यक्तशब्दवन्तं वृष्ट्युदकस्यावरकं^३ मेघम् ^४अङ्गिरोभ्यः अङ्गिरसामृषी-
णामर्थाय ^५अप ^६अवृणोः अपवरणं कृतवानसि । वृष्टेरावरकं^७ मेघं वज्रेणोद्गात्र्य वर्षणं कृतवानसीत्यर्थः ।
यद्वा । गोत्रं गोसमूहं पणिभिरपहतं गुहासु निहितम् अङ्गिरोभ्यः ऋषिभ्यः अप अवृणोः गुहाद्वारोद्घाटनेन
प्राकाशयः । ^८उत अपि च ^९अत्रये महर्षये । कीदृशाय । ^{१०}शतदुरेषु शतद्वारेषु यन्त्रेष्वसुरैः पीडार्थं
प्रक्षिप्ताय ^{११}गातुवित् मार्गस्य लम्भयिताभूः । तथा ^{१२}विमदाय ^{१३}चित् विमदनाम्ने महर्षयेऽपि ^{१४}ससेन
अग्नेन युक्तं ^{१५}वसु धनम् ^{१६}अवहः प्रापितवान् । तथा ^{१७}आजौ संप्रामे जयार्थं ^{१८}ववसानस्य निवसतो
वर्तमानस्यान्यस्यापि स्तोतुः ^{१९}अद्रिं वज्रं ^{२०}नर्तयन्^{२१} रक्षणं कृतवानसीति शेषः । अतस्तव महिमा केन
वर्णयितुं शक्यते इति भावः ॥ गोत्रम् । ' गुङ् अव्यक्ते शब्दे ' । औणादिकः त्रप्रत्ययः । यद्वा । ' खल-
गोरथात् ' इत्यनुवृत्तौ ' इनित्रकट्यचश्च ' (पा. सू. ४. २. ५१) इति समूहार्थे त्रप्रत्ययः । शतदुरेषु ।
शतं दुरा द्वाारण्येषाम् । दृ इत्येके । द्व्यन्ते संघ्रियन्ते इति दुराः । ' घञर्थे कविधानम् ' इति कप्रत्ययः ।
छान्दसं संप्रसारणं परपूर्वत्वम् । तच्च यो ह्युभयोः स्थाने भवति स लभतेऽन्यतरेणापि व्यपदेशम्
इति ' उरण् रपरः ' (पा. सू. १. १. ५१) इति रपरं भवति । यद्वा । द्वारशब्दस्यैव छान्दसं
संप्रसारणं द्रष्टव्यम् । गातुवित् । ' गाङ् गतौ ' । अस्मात् ' कभिमनिजनिभागापायाहिभ्यश्च ' (उ. सू.
१. ७२) इति तुप्रत्ययः । तं वेदयति लम्भयतीति गातुवित् । ' विल्दू लाभे ' । अन्तर्भावितण्यर्थात्
किप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ससेन । ससम् इति अज्जनाम । ' ससं नमः आयुः ' (नि. २. ७. २१)
इति तज्जामसु पाठात् । आजिः इति संप्रामनाम । ' आहवे आजौ ' (नि. २. १७. ८) इति तत्र
पाठात् । अद्रिम् । अत्ति भक्षयति वैरिणम् इति अद्रिर्वज्रः । ' अद्रिश्चादिभूशुभिभ्यः क्रिन् ' इति
क्रिन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । यास्कस्वेवम् अद्रिशब्दं व्याचष्ट्यौ— ' अद्रिद्राष्टणात्यनेनापि वाक्तेः
स्यात् ' (निरु. ४. ४) इति । ववसानस्य । ' घस निवासे ' । कर्तारं ताच्छीलिकः चानश् । ' बहुलं
छन्दसि ' इति शपः श्लुः । द्विर्भावहलादिशेषौ । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् ॥

१. ढ-वृष्ट्युदकावरकम् । २. ढ-वृष्टेरावारकम् । ३. ढ-स-नर्तयन् प्रेरयन् ।

त्वमपामपिधानावृणोरपाधारयः पर्वते दानुमद्रसु ।

वृत्रं यदिन्द्र शवसावधीरहिमादित्सूर्य दिव्यारोहयो दृशे ॥ ४ ॥

त्वम् । अपाम् । अपिधाना । अवृणोः । अप । आधारयः । पर्वते । दानुमद्रसु । वसु ।

वृत्रम् । यत् । इन्द्र । शवसा । अवधीः । अहिम् । आत् । इत् । सूर्यम् ।

दिवि । आ । आरोहयः । दृशे ॥ ४ ॥

हे इन्द्र त्वम् अपाम् उदकानाम् अपिधाना अपिधानानि आच्छादकान् मेघान् अप
वृणोः अपावरीष्ठाः । तथा पर्वते पर्ववति पूरयितव्यप्रदेशयुक्ते स्वकीयनिवासस्थाने दानुमत् दानु-
मतो हिंसायुक्तस्य । यद्वा । दनुः असुरमाता सैव दानुः । तद्वतः । तादृशस्य वृत्रादेः वसु धनम् अधा-
रयः । शत्रून् जित्वा तदीयं धनमपहृत्य स्वगृहे न्यचिक्षिपः इत्यर्थः । यद्वा । दानुमत् इति वसुविशेषणम् ।
शोभनदानयुक्तमित्यर्थः । हे इन्द्र त्वं यत् यद्वा शवसा बलेन वृत्रं त्रयाणां लोकानामावरीतारम् ।
तथा च शास्त्रान्तरे समाभ्यासं—‘यदिमान् लोकानवृणोत्तद्वृत्रस्य वृत्रत्वम्’ (तै. सं. २. ४. १२. २)
इति । अहिं आ समन्तात् हन्तारम् । तथा च वाजसनेयिनः समामनन्ति—‘सोऽग्नीषोमावभिसंबभूव
सर्वां विद्यां सर्वं यज्ञः सर्वमन्नाद्यं सर्वां श्रियं स यत्सर्वमेतत्समभवत्तस्मादहिः’ इति । एवंभूतमसुरम्
अवधीः वधं प्रापयः । आदित् अनन्तरमेव दिवि द्युलोके दृशे द्रष्टुं सूर्यम् आरोहयः ।
वृत्रेणावृतं सूर्यं तस्माद्वृत्रात् अमृमुचः इत्यर्थः ॥ अपाम् । ‘ऊडिदम्’ इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् ।
अपिधाना । अपिधीयते आच्छाद्यते एभिरिति अपिधानानि । करणे ल्युट् । ‘लिति’ इति प्रत्ययात्
पूर्वस्य धात्वाकारस्योदात्तत्वम् । तत् एकादेशस्वरः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘सुपां सुलुक्’ इति
विभक्तेः पूर्वसर्वणदीर्घत्वम् । आधारयः । पादादित्वात् निघाताभावः । पर्वते । पर्ववान् पर्वतः । ‘पर्व
पुनः प्रणतेः प्रीणातेर्वा’ (निरु. १. २०) इति यास्कः । दानुमत् । ‘दो अवखण्डने’ इत्यस्मात्
वा ‘दाण् दाने’ इत्यस्मात् वा ‘दाभाभ्यां नुः’ इति औणादिको नुप्रत्ययः । असुरविशेषणत्वे
‘सुपां सुलुक्’ इति पठ्या लुक् ॥

त्वं मायाभिरप मायिनोऽधमः स्वधाभिर्ये अधि शुभावजुह्वत ।

त्वं पिप्रोर्नृमणः प्रारुजः पुरः प्र ऋजिश्चानं दस्युहत्येष्वाविथ ॥ ५ ॥

त्वम् । मायाभिः । अप । मायिनः । अधमः । स्वधाभिः । ये । अधि । शुभौ । अजुह्वत ।

त्वम् । पिप्रौः । नृमणः । प्र । अरुजः । पुरः । प्र । ऋजिश्चानम् । दस्युहत्येषु । आविथ ॥ ५ ॥

हे इन्द्र त्वम् मायाभिः जयोपायज्ञानैः । मायेति ज्ञाननाम, ‘शची माया’ (नि. ३. ९.
९) इति तन्नामसु पाठात् । यद्वा । मायाभिः लोकप्रसिद्धैः कपटैः । मायिनः उक्तलक्षणमायोपेतान्

वृत्रादीनसुरान् 'अप 'अधमः अपाजीगमः । ' धमतिर्गन्तिकर्मा ' (निरु. ६. २) इति यास्कः । 'ये असुराः ' स्वधाभिः हविलक्षणेः 'शुसौ 'अधि शोभमाने स्वकीये सुखे एव 'अजुह्वत अहौषुः नाम्नी तानसुरानिति पूर्वोण संबन्धः । तथा च कौषीतकिभिराम्नायते—' असुरा वा आत्मज्ञजुहवुरुद्धातेऽग्नौ ते पराभवन् ' इति । वाजसनेयिभिरप्याम्नातं—' देवाश्च ह वा असुराश्चास्पन्धन्त ततो हासुरा अभिमानेन कस्मै च न जुहुम इति स्वेप्वेवास्येषु जुह्वतश्चेरुस्ते परावभूवुः ' इति । तथा हे 'नृमणः नृषु यजमानेषु रक्षितव्येषु अनुग्रहबुद्धियुक्त एत्वं 'पिप्रोः पूरयितुरेतन्नाम्नोऽसुरस्य 'पुरः पुराणि निवास-स्थानानि 'प्र 'अरुजः प्राभाङ्क्षीः । एवं कृत्वा तेनासुरेणोपद्रुतम् 'ऋजिश्चानम् ऋजुगमनमेतत्संज्ञकं स्तोतारं 'दस्युहृत्येषु दस्यूनामुपक्षपयितृणां हननेन युक्तेषु संग्रामेषु । यद्वा । दस्यूनां हनने निमित्तभूतेषु 'प्र 'आविथ प्रकर्षेण ररक्षिथ ॥ मायिनः । मायाशब्दस्य ग्रीह्यादिषु पाठात् ' ग्रीह्यादिभ्यश्च ' इति मत्वर्थीय इनिः । शुसौ । ' शुभ दीप्ती ' । कर्मणि क्तिन् । ' तितुत्र ' इत्यादिना इदप्रतिषेधः । ' क्षपस्तथोः ' इति धत्वाभावश्छान्दसः । ' खरि च ' (पा. सू. ८. ४. ५५) इति चत्वम् । अजुह्वत । जुहोतेर्लङि व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । ' अदभ्यस्तात् ' (पा. सू. ७. १. ४) इति शस्य अदादेशः । ' हुभ्रवोः सार्वधातुके ' इति यणादेशः । पिप्रोः । ' पृ पालनपूरणयोः ' । ' पृभिदिव्यधि ' (उ. सू. १. २३) इत्यादिना कुप्रत्ययः । ' उदोष्टगपूर्वस्य ' इत्यत्र ' बहुलं छन्दसि ' इत्युक्तत्वात् उत्वाभावः । छान्दसं द्विवचनम् । अभ्यासस्य उरदत्वहलादिशेषाः । ' अतिपिपत्योश्च, बहुलं छन्दसि ' इति अभ्यासस्य इत्वम् । यणादेशः । नृमणः । नृषु मनो यस्य । ' छन्दस्यृद्वग्रहात् ' (पा. सू. ८. ४. २६) इति णत्वम् । अरुजः । ' रुजो भङ्गे ' । शस्य डित्वात् गुणाभावः । ऋजिश्चानम् । ऋजु अश्रुते प्राप्नोतीति ऋजिश्च । पृयोदरादिः । दस्युहृत्येषु । ' हन हिंसागत्योः ' । ' हनस्त च ' (पा. सू. ३. १. १०८) इति भावे क्यप्रत्ययः तकारश्चान्तादेशः । दस्यूनां हत्या येषु संग्रामेषु । ' परादिश्छन्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । तत्पुरुषपक्षे तु कृदुत्तरपदप्रकृति-स्वरत्वम् । आविथ । ' अव रक्षणे ' ॥ ॥ ९ ॥

त्वं कुत्सं शुष्णहृत्येष्वविथारन्धयोऽतिथिगवाय शम्बरम् ।

महान्तं चिद्वृद्धं नि क्रमीः पदा सनादेव दस्युहत्याय जज्ञिषे ॥ ६ ॥

त्वम् । कुत्सम् । शुष्णहृत्येषु । अविथ । अरन्धयः । अतिथिगवाय । शम्बरम् ।

महान्तम् । चित् । अर्बुदम् । नि । क्रमीः । पदा । सनात् । एव । दस्युहत्याय । जज्ञिषे ॥ ६ ॥

हे इन्द्र एत्वं 'कुत्सं कुत्ससंज्ञकमृषिं 'शुष्णहृत्येषु । शुष्णः शोषयिता । एतन्नाम्नोऽसुरस्य हनन-युक्तेषु संग्रामेषु 'आविथ ररक्षिथ । तथा 'अतिथिगवाय अतिथिभिर्गन्तव्याय दिवोदासाय 'शम्बरम् एतन्नामानमसुरम् 'अरन्धयः हिंसां प्रापयः । तथा 'महान्तं 'चित् अतिप्रवृद्धमपि 'अर्बुदम् एतत्सं-ज्ञकमसुरं 'पदा पादेन 'नि 'क्रमीः नितरामाक्रमिताभूः । यस्मादेवं तस्मात् 'सनादेव चिरकालादेवा-रभ्य 'दस्युहत्याय उपक्षपयितृणां हननाय 'जज्ञिषे । सर्वदा त्वं दस्युहननशीलो भवसीत्यर्थः ॥ अरन्धयः । 'रथ हिंसासंराद्धयोः ' । ' रथिजभोरचि ' (पा. सू. ७. १. ६१) इति धातोः नुम् । अतिथिगवाय । गमेः औणादिको द्वप्रत्ययः । क्रमीः । ' ऋसु पादविक्षेपे ' । ' हयन्तक्षण ' (पा. सू. ७. २. ५) इति वृद्धिप्रतिषेधः । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः । पदा । ' सावेकाचः ' इति वा

‘ उडिदंषदादि० ’ इति वा विभक्तेरुदात्तत्वम् । जज्ञिषे । ‘ जनी प्रादुर्भावे ’ । लिटि ‘ गमहन० ’ इत्यादिना उपधालोपः ॥

त्वे विश्वा तविषी स॒ध्यग्नि॒ता तव॒ राधः॒ सोम॒पीथाय॑ हर्षते ।

तव॒ वज्र॑श्चिकिते बा॒ह्वोर्हि॑तो वृ॒श्वा शत्रो॑रव॒ विश्वानि॑ वृ॒ण्या ॥ ७ ॥

त्वे इति । विश्वा । तविषी । स॒ध्यक् । हि॒ता । तव॑ । राधः । सोम॒पीथाय॑ । हर्ष॒ते ।

तव॑ । वज्रः । चि॒किते॒ । बा॒ह्वोः । हि॒तः । वृ॒श्वा । शत्रोः॑ । अ॒व । विश्वानि॑ । वृ॒ण्या ॥ ७ ॥

हे इन्द्र १स्वे त्वयि २विश्वा ३तविषी सर्वं बलं ४सध्यक् सप्रीचीनं अपराङ्मुखं यथा भवति तथा ५हिता निहितम् । तथा ६तव ७राधः मनः ८सोमपीथाय सोमपानाय ९हर्षते हृष्यति । किंच १०तव ११बाह्वोः हस्तयोः १२हितः अवस्थितः १३वज्रः १४चिकिते अस्माभिर्ज्ञायते । अतः १५शत्रोः शातयितुर्वैरिणः १६विश्वानि सर्वाणि १७वृण्या वृण्यानि वीर्याणि १८अव १९वृश्वा छेदनं कुरु ॥ सहाब्रवीतीति सध्यक् । अब्रूतेः ‘ ऋत्विक्० ’ इत्यादिना किन् । ‘ अनदिताम् ’ इति नलोपः । समासे ‘ सहस्य सग्निः ’ इति सहशब्दस्य सध्यादेशः । ‘ चोः कुः ’ इति कुत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ‘ अद्रिसधोरन्तो-दात्तस्वनिपातनं कृत्स्वरनिवृत्त्यर्थम् ’ (पा. सू. ६. ३. ९५. १) इति वचनात् सध्यादेशः अन्तो-दात्तः । तस्य यणादेशे ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः० ’ इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । राधः । राधोति समृद्धो भवत्यनेन । राधोऽत्र मन उच्यते । असुनो निच्चादाद्युदात्तत्वम् । सोमपीथाय । ‘ पा पाने ’ । ‘ पातृतुदिवचि० ’ इत्यादिना थक्प्रत्ययः । ‘ घुमास्था० ’ इति इत्वम् । हर्षते । ‘ हृप तुष्टौ ’ । श्यनि प्राप्ते व्यत्ययेन शप् आत्मनेपदं च । चिकिते । ‘ कित ज्ञाने ’ । ‘ छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ’ इति वर्तमाने कर्मणि लिट् । बाह्वोः । ‘ उदात्तयणः० ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । वृश्वा । ‘ ओग्रश्च छेदने ’ । तौदादिकः । ग्रहिज्यादिना संप्रसारणम् । विकरणस्वरः । संहितायां ‘ ब्रचोऽतस्तिडः ’ इति दीर्घत्वम् । वृण्या । ‘ वृष सेचने ’ । औणादिको नक्प्रत्ययः । तत्र भवानि वृण्यानि । ‘ भवे छन्दसि ’ इति यत् । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । ‘ शे०छन्दसि० ’ इति श्लोषः ॥

वि जानी॒ह्या॒र्या॒न्ये च॒ दस्य॑वो ब॒र्हिष्मते॑ र॒न्धया॑ शास॑द॒व्रतान् ।

शाकी॑ भव॒ यज॑मानस्य चोदि॒ता विश्वे॑त्ता ते॒ सध॑मा॒र्देषु॑ चाकन ॥ ८ ॥

वि । जा॒नी॒हि । आ॒र्या॒न् । ये । च॒ । दस्य॑वः । ब॒र्हिष्मते॑ । र॒न्धय॑ । शास॑त् । अ॒व्रतान् ।

शाकी॑ । भ॒व । यज॑मानस्य । चोदि॒ता । विश्वा॑ । इत् । ता । ते । सध॑मा॒र्देषु॑ । चा॒कन॑ ॥ ८ ॥

हे इन्द्र त्वं १आर्यान् विदुषः अनुष्ठातृन् २वि जानीहि विशेषेण बुध्यस्व । ३ये ४च ५दस्यवः तेषामनुष्ठातृणामुपक्षयितारः शत्रवः तानपि वि जानीहीति शेषः । ज्ञात्वा च ६बर्हिष्मते बर्हिषा यज्ञेन युक्ताय यजमानाय ७अव्रतान् । व्रतमिति कर्मनाम । कर्मविरोधिनस्तान् दस्यून् ८रन्धय हिंसां प्रापय । यद्वा यजमानस्य यज्ञं गमय । ‘ रन्धतिर्विशगमने ’ (निरु. ६. ३२) इति यास्कः । किं कुर्वन् । ९शासत् दृष्टानामनुष्ठासनं निग्रहं कुर्वन् । अतः १०शाकी शक्तियुक्तस्त्वं ११यजमानस्य १२चोदिता प्रेरको

‘भव । यज्ञविघातकानसुरांस्तिरस्कृत्य यज्ञान् यजमानैः सभ्यगनुष्ठापय इति’ भावः^१ । अहमपि स्तोता
 ऽते तव ऽता तानि पूर्वोक्तानि कर्माणि ऽविश्वेत् सर्वाण्येव ऽसधमादेपु सहमदनयुक्तेषु^२ यज्ञेषु
 स्तोतुं ऽचाकन कामये ॥ जानीहि । ‘ज्ञा अवबोधने’ । क्रैयादिकः । ‘ज्ञाजनोर्जा’ इति जादेशः ।
 अत्र ‘छी गतौ वृत्’ इति वृत्करणं त्वादिपरिसमास्यर्थमेव न त्वादिपरिसमास्यर्थमिति
 येषां दर्शनं तेषां ‘प्वादीनां ह्रस्वः’ इति ह्रस्वत्वेन भवितव्यम् । मैवम् । ‘ज्ञाजनोर्जा’ इति
 दीर्घोच्चारणसामर्थ्यात् । ‘जनी प्रादुर्भावे’ इत्यस्य तु दीर्घोच्चारणमन्तरेणापि ‘अतो दीर्घो यजि’
 (पा. सू. ७. ३. १०१) इत्यनेनैव दीर्घः सिध्यति । तस्मादीर्घोच्चारणवैयर्थ्यप्रसंगादत्र ह्रस्वो न
 भवतीति सिद्धम् । बर्हिष्मते । ‘तसौ मत्वर्थे’ इति भत्वात् स्वजभ्रत्वयोरभावः । रन्धय । ‘रध
 हिंसासंराद्धयोः’ । शासन् । ‘शासु अनुशिष्टौ’ । शतरि अदादित्वात् शपो लुक् ।
 ‘जक्षित्यादयः षट्’ (पा. सू. ६. १. ६) इत्यभ्यस्तसंज्ञायां ‘नाभ्यस्ताच्छतुः’
 इति नुस्मतिपेधः । ‘अभ्यस्तानामादिः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । शाकी । ‘शक्नु शक्तौ’ ।
 भावे घञ् । ततो मत्वर्थीय इनिः । व्यस्ययेनाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । वृषादिर्दृष्टव्यः । विश्वा ता ।
 उभयत्र ‘शेष्ठन्दसि’ इति शेलोपः । सधमादेपु । सह माद्यन्येविति सधमादा यज्ञाः । अधि-
 करणे घञ्प्रत्ययः । ननु ‘मदोऽनुपसर्गो’ इति अप्रत्ययेन भवितव्यम् । मैवम् । ‘व्यधजपोरनुपसर्गो’
 (पा. सू. ३. ३. ६१) इत्यत्रैव मद इति वक्तव्ये यत् ‘मदोऽनुपसर्गो’ इति पृथगुपादानं तत्
 घञपि पक्षे यथा स्यादिति न्यासकारेण प्रत्यपादीत्यस्माभिर्धानुवृत्तावुक्तम् । ‘सध मादस्थयोष्ठन्दसि’
 इति सहशब्दस्य सधादेशः । चाकन । ‘कन दीप्तिकान्तिगतिषु’ । अत्र कान्यर्थः । ‘छन्दसि लुङ्-
 लङ्लिटः’ इति वर्तमाने लिट् । ‘णलुत्तमो वा’ (पा. सू. ७. १. ९१) इति णिच्त्वस्य विकल्प-
 नात् वृद्ध्यभावः । तुजादित्वात् अभ्यासस्य दीर्घत्वम् ॥

अनुव्रताय रन्धयन्नपव्रतानाभूमिरिन्द्रः श्रथयन्ननाभुवः ।

वृद्धस्य चिद्धर्धतो द्यामिनक्षतः स्तवानो वम्रौ वि जघान संदिहः ॥ ९ ॥

अनुव्रताय । रन्धयन् ! अपव्रतान् । आऽभूमिः । इन्द्रः । श्रथयन् । अनाभुवः ।

वृद्धस्य । चित् । वर्धतः । द्याम् । इनक्षतः । स्तवानः । वम्रः । वि । जघान । समऽदिहः ॥ ९ ॥

यः ऽइन्द्रः ऽअनुव्रताय अनुकूलकर्मणे यजमानाय ऽअपव्रतान् अपगतकर्मणः अयजमानान्^३ ऽरन्धयन्
 हिंसयन् वशीकुर्वन् वा तथा ऽआभूमिः । आभिमुख्येन भवन्तीति आभुवः स्तोतारः । तैः ऽअनाभुवः
 तद्विपरीतान् ऽश्रथयन् हिंसयन् वर्तते । ऽवृद्धस्य ऽचित् ऽवर्धतः पूर्वं वृद्धस्यापि पुनर्वर्धमानस्य
 ऽद्यामिनक्षतः स्वर्गं व्याभुवतः^४ तस्येन्द्रस्य ऽस्तवानः स्तुतिं कुर्वाणः ऽवम्रः स्तुत्युद्गिरणशील एत-
 त्संज्ञक ऋषिः ऽसंदिहः सम्यगुपचिता वल्मीकवराः ऽवि ऽजघान । इन्द्रेण परिहतान्तरायः सन्
 पृथिव्याः सारभूतं वल्मीकवपालक्षणं यज्ञसंभारमाहायीदित्यर्थः । तथा च शास्त्रान्तरे समाप्तातः—
 ‘यद्वल्मीकवपासंभारो भवति ऊर्जमेव रसं पृथिव्या अवरुन्धे’ (तै. ब्रा. १. १. ३. ४) इति ॥
 अनुव्रताय । अनुकूलं व्रतं यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । श्रथयन् । ‘श्रथ हिंसायाम्’ ।
 णिचि घटादित्वात् मिच्चे ‘मितां ह्रस्वः’ इति ह्रस्वत्वम् । वर्धतः । व्यस्ययेन परस्मैपदम् । इनक्षतः ।

‘नक्ष गतौ’ । इकारोपजनञ्छान्दसः । यद्वा । इनक्षतिर्गत्यर्थः प्रकृत्यन्तरमन्वेष्टव्यम् । स्तवानः । ‘सम्यानच् स्तुवः’ (उ. सू. २. २४६) इति स्तौतेर्बहुलवचनात् निरूपपदादपि आनच्प्रत्ययः । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । जघान । ‘अभ्यासाच्च’ इति अभ्यासादुत्तरस्य हन्तेर्हकारस्य कुत्वम् । संदिहः । ‘दिह उपचये’ । ‘कृत्यल्युटो बहुलम्’ इति बहुलवचनात् कर्मणि क्तिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

तक्षद्यत्त उशना सहसा सहो वि रोदसी मज्मना बाधते शर्वः ।

आ त्वा वातस्य नृमणो मनोयुज आ पूर्यमाणमवहन्नाभि शर्वः ॥ १० ॥

तक्षत् । यत् । ते । उशना । सहसा । सहः । वि । रोदसी इति । मज्मना । बाधते । शर्वः ।

• आ । त्वा । वातस्य । नृमनः । मनःऽयुजः । आ । पूर्यमाणम् । अवहन् । अभि । शर्वः ॥ १० ॥

हे इन्द्र यत् यदा उशना काव्यः सहसा आत्मीयेन बलेन ते सहः त्वदीयं बलं तक्षत् तनूकृतवान् । सम्यक् तीक्ष्णमकार्षीदित्यर्थः । तदा शर्वः त्वदीयं बलं मज्मना सर्वस्य शोधकेन स्वतैश्च्येन रोदसी द्यावापृथिव्यौ वि बाधते । ते बिभीतः इत्यर्थः । तथा चान्यत्राज्ञातं—‘यस्य शुष्माद्रोदसी अभ्यसेताम्’ (ऋ. सं. २. १२. १) इति । यद्वा । रोदसी यस्माद्वृत्रादेः बिभीतः तं बाधते इत्यर्थः । हे नृमणः नृपु रक्षितव्येषु यजमानेष्वनुग्रहबुद्धियुक्तेन्द्र आ पूर्यमाणं पूर्वोक्तेन बलेन आ समन्तात् पूर्यमाणं त्वा त्वां मनोयुजः मनोव्यापारमात्रेण युक्ताः वातस्य वायोः संबन्धिनः । तद्वद्वेगेन गच्छन्त इत्यर्थः । एवंभूता अश्वाः शर्वः अभि हविल्लक्षणमन्नमभिलक्ष्य आ अवहन् अभिमुख्येन प्रापयन्तु ॥ तक्षत् । ‘तक्षू त्वक्षू तनूकरणे’ । लङि ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि’ इति अडभावः । शपः पिच्छादनुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । उशना । ‘वश कान्तौ’ ‘वशोः कनसिः’ (उ. सू. ४. ६७८) इति कनस् । ‘ग्रहिज्या’ इत्यादिना संप्रसारणम् ‘ऋदुश्चानस्पुरुदंसोऽनेहसां च’ (पा. सू. ७. १. ९४) इति अनङादेशः । ‘सर्वनामस्थाने च’ (पा. सू. ६. ४. ८) इति उपधादीर्घत्वम् । हल्ङ्यादिनलोपौ । मज्मना । ‘दुमस्जो शुद्धौ’ । औणादिको मनिप्रत्ययः । नृमणः । ‘छन्दस्यृदवग्रहात्’ इति णत्वम् । अवहन् । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटिः’ इति प्रार्थनायां लङ् ॥ १० ॥

मन्दिष्ट यदुशने काव्ये सचां इन्द्रो वङ्कु वङ्कुतरार्धि तिष्ठति ।

उग्रो ययि निरपः स्रोतसासृजद्वि शुष्णस्य दंहिता ऐरयत्पुरः ॥ ११ ॥

मन्दिष्ट । यत् । उशने । काव्ये । सचा । इन्द्रः । वङ्कु इति । वङ्कुतरा । अर्धि । तिष्ठति ।

उग्रः । ययिम् । निः । अपः । स्रोतसा । असृजत् । वि । शुष्णस्य । दंहिताः । ऐरयत् । पुरः ॥ ११ ॥

यत् यदा इन्द्रः उशने कामयमाने काव्ये सचा सह मन्दिष्ट स्तुतोऽभूत् तदानीं वङ्कु वङ्कुतरा अतिशयेन कुटिलं गच्छन्तावधौ अधि तिष्ठति । रथे संयोज्य तमारोहतीत्यर्थः । यद्वा । वङ्कुतरा अतिशयेन वरं गच्छति रथे वङ्कु वक्रगमनशीलावधौ संयोज्येति योजनीयम् । उग्रः उद्गूर्णस्तादृशः

इन्द्रः 'ययिं गमनयुक्तात् मेघात् 'स्त्रोतसा प्रवाहरूपेण 'अपः 'निः 'असृजत् जलानि निरगमयत् । तथा 'शुष्णस्य सर्वस्य शोषयिनुरसुरस्य 'दंहिताः प्रवृद्धाः 'पुरः नगराणि निवासस्थानानि 'वि 'ऐरयत् विविधं प्रेरितवान् ॥ मन्दिष्ट । ' मदि स्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिगतिषु ' । लुङि ' बहुलं छन्दस्यमाङ्-योगेऽपि ' इति अडभावः । उशने । वशेः औणादिकः क्युप्रत्ययः । ग्रहिज्यादिना संप्रसारणम् । यो-रनादेशः । सचा । ' पच समवाये ' । संपदादिलक्षणो भावे क्प् । ' आड्याजयारां चोपसंस्थानम् ' (पा. म. ७. १. ३९. १) इति विभक्तेः आडादेशः । संहितायां ' आडोऽनुनासिकश्छन्दसि ' (पा. सू. ६. १. १२६) इति तस्य सानुनासिकत्वम् । वङ्कृ । ' वञ्चु गर्ता ' । औणादिक उप्रत्ययः । बहुलवचनात् कुस्वम् । वङ्कुतरा । अतिशयेन वङ्कृ वङ्कुतरा । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः आकारः । अत्र गतिसामान्यवाचिना गतिविशेषो लक्ष्यते । ययिम् । ' या प्रापणे ' । ' आहगमहनजनः ' इति किप्रत्ययः । लिङ्गद्वावात् द्विवचनह्रस्वावे । ' आतो लोप इटि च ' इति आकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । ' सुपां सुपो भवन्ति ' इति पञ्चम्या अमादेशः । दंहिताः । ' दहि वृद्धौ ' । इदित्वात् जुम् । ऐरयत् । ' ईर प्रेरणे ' । चौरादिकः । लङि आडागमः । ' आटश्च ' (पा. सू. ६. १. ९०) इति वृद्धिः ॥

आ स्मा रथं वृषपाणेषु तिष्ठसि शार्यातस्य प्रभृता येषु मन्दसे ।

इन्द्र यथा सुतसोमेषु चाकनोऽनर्वाणं श्लोकमा रोहसे दिवि ॥ १२ ॥

आ । स्म । रथम् । वृषपाणेषु । तिष्ठसि । शार्यातस्य । प्रभृताः । येषु । मन्दसे ।

इन्द्र । यथा । सुतसोमेषु । चाकनः । अनर्वाणम् । श्लोकम् । आ । रोहसे । दिवि ॥ १२ ॥

अत्र कौपीतकिन इतिहासमाचक्षते—शार्यातनाम्नो राश्रप्यंज्ञे भृगुगोत्रोत्पन्नश्च्यवनो महर्षिराश्विनं प्रहमगृह्णात् । इन्द्रस्तं दृष्ट्वा कुद्वोऽभूत् । तमिन्द्रमनुनीय पुनः सोमं तस्मै प्रादादिति । अयमर्थोऽस्यां प्रतिपाद्यते । हे 'इन्द्र त्वं 'वृषपाणेषु । वृष्णः सेचनसमर्थस्य सोमस्य पानानि वृषपाणानि । तेषु निमित्तभूतेषु 'रथम् 'आ 'तिष्ठमि 'स्म स्वयमेव रथमारुह्य गच्छसि । न त्वन्यः कश्चित् प्रवर्तयितेति भावः । एवं च सति 'येषु सोमेषु त्वं 'मन्दसे हर्षं प्राप्नोषि तादृशाः सोमाः 'शार्यातस्य एतन्नाम्नो राजर्षेः संबन्धिनः 'प्रभृताः प्रकर्षेण संपादिताः । अभिपवादिसंस्कारैः संस्कृता इत्यर्थः । अतः 'सुत-सोमेषु अभिपुतसोमयुक्तेष्वन्यदीयेषु यज्ञेषु 'यथा 'चाकनः यथा कामयसे एवमस्यापि शार्यातस्य सोमान् कामयस्व । तथा सति 'दिवि शुलोके 'अनर्वाणं गमनरहितं स्थिरं 'श्लोकं स्तोत्रलक्षणं वचो यशो वा 'आ 'रोहसे प्राप्नोषि । यद्वा । इमं यजमानं दिवि शुलोके उत्कलक्षणं यशः प्रापयसि ॥ स्म । ' निपातस्य च ' इति दीर्घत्वम् । वृषपाणेषु । ' पा पाने ' । भावे ल्युट् । ' वा भावकरणयोः ' (पा. सू. ८. ४. १०) इति पूर्वपदस्थाक्षिमित्तादुत्तरस्य पानशब्दनकारस्य णत्वम् । प्रभृताः । ' भृञ् भरणे ' । कर्मणि निष्ठा । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । मन्दसे । ' मदि स्तुतिमोदमद-स्वप्नकान्तिगतिषु ' । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । चाकनः । ' कन दीप्तिकान्ति-गतिषु ' । अत्र कान्त्यर्थः । कान्तिश्चाभिलाषः । लेटि सिपि अडागमः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः श्लुः । तुजादित्वात् अभ्यासस्य दीर्घत्वम् । ' सर्वे विधयश्छन्दमि विकल्प्यन्ते ' इति अभ्यस्तस्य आद्युदात्तत्वाभावे ' धातोः ' इति धात्वन्तस्योदात्तत्वम् । अनर्वाणम् । अतः ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति दक्षिप्रहणाच्चावे वनिप् । नञा बहुव्रीहौ अमि ' अर्षणस्त्रसावनजः ' इति पर्युदासात् तृआदेशाभावे

‘सर्वनामस्थाने च’ इति उपधादीर्घत्वम् । ‘नन्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । श्लोकम् ।
‘श्लोकं संघाते’ । श्लोक्यते इति श्लोकः । कर्मणि घञ् । अत्त्वादाद्युदात्तत्वम् । रोहसे । रुहेः व्यत्ययेन
आत्मनेपदम् ॥

अददा अर्भो महते वचस्यवे कक्षीवते वृचयामिन्द्र सुन्वते ।

मेनाभवो वृषणश्चस्य मुक्रतो विश्वेत्ता ते सर्वनेषु प्रवाच्या ॥ १३ ॥

अददाः । अर्भोम् । महते । वचस्यवे । कक्षीवते । वृचयाम् । इन्द्र । सुन्वते । मेना ।

अभवः । वृषणश्चस्य । मुक्रतो इति सुऽक्रतो । विश्वा । इत् । ता । ते । सर्वनेषु । प्रऽवाच्या ॥ १३ ॥

अत्रेयमाख्यायिका । अङ्गराजः कस्मिंश्चिद्विषये स्वकीयाभिर्योषिभिः सह गङ्गायां जलक्रीडां चक्रे । तस्मिन् समये दीर्घतमा नाम ऋषिः स्वभार्याया पुत्रभृत्यादिभिश्च दुर्बलत्वात् किमपि कर्तुं न शक्नोतीति द्वेषेण गङ्गामध्ये प्रचिक्षेपे । स च ऋषिः केनचित् प्लवेन अङ्गराजस्य क्रीडादेशं प्रति समाजगाम । स च राजा सर्वज्ञं तस्मिन्मवगत्य प्लवादवतार्यैवमवोचत् । हे भगवन् मम पुत्रो नास्ति एषा महिषी अस्यां कंचित् पुत्रमुत्पादयेति । स च तथेत्यब्रवीत् । सा महिषी तु राजानं प्रति तथेत्युक्त्वा अयं वृद्धतरो जुगुप्सितो मम योग्यो न भवतीति बुद्ध्या स्वकीयाम् उक्षिप्तंशं दासीं प्राह्वीत । तेन च सर्वज्ञेन ऋषिणा मन्त्रपूतेन वारिणाभ्युक्षिता सती सैव ऋषिपत्नी बभूव । तस्यामुत्पन्नः कक्षीवानाम ऋषिः । स एव राज्ञः पुत्रोऽभूत् । स च बहुविधेन राजसूयादिनेजे । तस्मै राज्ञे तत्कृतैर्यज्ञैः परितुष्ट इन्द्रो वृचयाख्यां तर्णीं योषितं प्रादात् । अयमर्थः पूर्वाधिं प्रतिपाद्यते ॥ हे इन्द्र त्वं महते प्रबुद्धाय वचस्यवे त्वदीयस्तोत्रलक्षणं वच आत्मन इच्छते सुन्वते त्वद्देवताकेषु यज्ञेषु सोमाभिषवं कुर्वते कक्षीवते एतन्नाम्ने राज्ञे वृचयां वृचयाख्याम् अर्भोम् अल्पाम् । युवतिमित्यर्थः । एवंभूतां स्त्रियम् अददाः । तथा सुक्रतो शोभनकर्मन् शोभनप्रज्ञ वा हे इन्द्र त्वं वृषणश्चस्य एतदाख्यस्य राज्ञः मेनाभवः मेना नाम कन्यकाभूः । तथा च शाटयायनिभिः सुब्रह्मण्यामन्त्रैकदेशव्याख्यानरूपं ब्राह्मणमेवमाज्ञायते—‘वृषणश्चस्य मेन इति वृषणश्चस्य’ मेना भूत्वा मघवा कुल उवास’ इति । तां च प्राप्तयौवनां स्वयमेवेन्द्रश्चकमे । तथा च ताण्डिभिराज्ञातं—‘वृषणश्चस्य मेना नाम दुहितास । तामिन्द्रश्चकमे’ इति । अत उक्तरूपाणि यानि कर्माणि त्वया कृतानि ते ता त्वदीयानि तानि विश्वेत् सर्वाण्येव सर्वनेषु यज्ञेषु प्रवाच्या प्रकर्षेण वक्तव्यानि । स्तुतिभिः स्तोतव्यानीत्यर्थः ॥ महते । ‘बृहन्महत्तरूपमंख्यानम्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । वचस्यवे । ‘सुप आत्मनः क्यच्’ । ‘क्याच्छन्दसि’ इति उपस्थयः । कक्षीवते । अश्वबन्धनहेतवो रजवः कक्ष्याः । ‘कक्षीवान् कक्ष्यावान्’ (निरु. ६. १०) इति यास्कः । ‘आसन्दीवदष्टीवच्चक्रीवकक्षीवत्’ (पा. सू. ८. २. १२) इति संप्रसारणं मतुपो वत्वं च संज्ञायां निपात्यते । मेनेति स्त्रीनाम । ‘मेना माः’ (नि. रु. ३. २१) इति पाठात् । ‘मन ज्ञाने’ । मन्यते गृहकृत्यं जानातीति मेना । पचाद्यच् । ‘नशिमन्योरलिट्येवं वक्तव्यम्’ (पा. सू. ६. ४. १२०. ५) इति एत्वम् । वृषादिर्द्रष्टव्यः । ‘मेना मानयन्त्येनाः’ (निरु. ३. २१) इति यास्कः । सर्वनेषु । सर्वनमिति यज्ञनाम । सूयतेऽभिपूयते पृथिवि अधिकरणे ल्युट् । प्रवाच्या । ‘वच परिभाषणे’ । प्यति ‘यजयाचरुच-

१. ढ-कमपि ।

२. ढ-‘तु राजानं प्रति तथेत्युक्त्वा’ इति नास्ति ।

३. ढ-मत्वा ।

४. ढ-सुब्रह्मण्यामिति मन्त्रैकदेशव्याख्यानरूपम् ।

५. ढ-स-वृषणश्चस्य हि ।

प्रवचर्चश्च' (पा. सू. ७. ३. ६६) इति कुत्वाभावः । तित्स्वरिते प्राप्ते व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । वाचयते : ' अचो यन् ' इति यन् । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

इन्द्रो अश्रायि सुध्यो निरेके पञ्जेषु स्तोमो दुर्यो न यूपः ।

अश्वयुर्गव्यु रथयुर्वसूयुरिन्द्र इद्रायः क्षयति प्रयन्ता ॥ १४ ॥

इन्द्रः । अश्रायि । सुध्यः । निरेके । पञ्जेषु । स्तोमः । दुर्यः । न । यूपः ।

अश्वऽयुः । गव्युः । रथऽयुः । वसूऽयुः । इन्द्रः । इत् । रायः । क्षयति । प्रऽयन्ता ॥ १४ ॥

इन्द्रः देवः । सुध्यः शोभनकर्मणो यजमानान् शोभनप्रज्ञान् वा निरेके नैर्धन्ये निमित्तभूते सति तान् रक्षितुम् अश्रायि असेविष्ट । पञ्जेषु । पञ्चा इत्यङ्गिरसामाख्या । तथा च शाक्यायनिभिराम्नातं—' पञ्चा वा अङ्गिरसः पशुकामास्तपोऽतप्यन्त ' इति । येषु यजमानेष्वङ्गिरसु स्तोमः स्तोत्रं निश्चलं तिष्ठति दुर्यो न यूपः द्वारि निखाता स्थूणेव । तान् सुध्यः इति पूर्वेणान्वयः । तस्मादिदानीमपि रायः प्रयन्ता धनस्य प्रदाता इन्द्र इत् इन्द्र एव यजमानानां दातुम् अश्वयुः अश्वानिच्छन् । तथा गव्युः गा इच्छन् रथयुः रथानिच्छन् वसूयुः एवमन्यदपि यद्धनमस्ति तदपीच्छन् क्षयति वर्तते ॥ अश्रायि । ' श्रिञ् सेवायाम् ' । कर्तरि लुङि व्यत्ययेन च्छेः चिणादेशः । सुध्यः । धीरिति कर्मनाम । शोभना धीर्येषाम् । ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । शसि ' छन्दस्युभयथा ' इति यणादेशः । ' उदात्तस्वरितयोर्यणः ' इति स्वरितत्वम् । निरेके । नितरां रेचनं निरेकः । ' रिचिर् विरेचने ' । भावे घञ् । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । दुर्यः । दुरे भवो दुर्यः । ' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । यूपः । ' यु मिश्रणे ' । यूयते युज्यतेऽस्मिन्निति यूपः । ' कुयुभ्यां च ' (उ. सू. ३. ३०७) इति पप्रत्ययः । दीर्घः इत्यनुवृत्तेः दीर्घत्वम् । अश्वयुः । यजमानेभ्योऽश्वानिच्छन् । ' छन्दसि परेच्छायाम् ' (का. ३. १. ८. २) इति क्यच् । ' न च्छन्दस्यपुत्रस्य ' इति ईद्वदीर्घयोर्निषेधः । ' अश्वाघस्यात् ' इति आत्वं तु छान्दसत्वात् न भवति । ' क्याच्छन्दसि ' इति उपप्रत्ययः । एवमुत्तरत्रापि । एतावांस्तु विशेषः । गव्युरित्यत्र ' वान्तो यि प्रत्यये ' इति अवादेशः । यास्कस्त्वेवं व्याचष्टे—' इदंयुरिदं कामयमानोऽथापि तद्वदर्थे भाष्यते । वसूयुरिन्द्रो वसुमानित्यर्थः । अश्वयुर्गव्यु रथयुर्वसूयुरित्यपि निगमो भवति ' (निरु. ६. ३१) इति । क्षयति । ' क्षि क्षये ' । भौवादिकः । प्रयन्ता । ' यम उपरमे ' । तृचि ' एकाचः ' इति इदप्रतिषेधः । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

इदं नमो वृषभाय स्वराजे सत्यशुष्माय तवसेऽवाचि ।

अस्मिन्निन्द्र वृजने सर्ववीराः स्मत्सूरिभिस्तव शर्मन्त्स्याम ॥ १५ ॥

इदम् । नमः । वृषभाय । स्वराजे । सत्यऽशुष्माय । तवसे । अवाचि ।

अस्मिन् । इन्द्र । वृजने । सर्वऽवीराः । स्मत् । सूरिभिः । तव । शर्मन् । स्याम ॥ १५ ॥

‘इदं पुरोवर्ति’ ‘नमः स्तुतिलक्षणं वचो हे’ ‘इन्द्र तुभ्यम्’ ‘अवाचि अस्माभिः प्रायोजि । कीदृशाय ।’ ‘वृषभाय वर्षणशीलाय’ ‘स्वराजे स्वकीयेन तेजसा राजमानाय’ ‘सत्यशुष्माय । शुष्ममिति बलनाम शत्रूणां शोपकत्वात् । अवितथबलयुक्ताय ।’ ‘तवसे अत्यन्तं प्रवृद्धाय । यस्मादेवं तस्मात्’ ‘अस्मिन्’ ‘वृजने वर्जनवति संग्रामे’ ‘सर्ववीराः । विशेषेण ईरयन्त्यमित्रानिति वीरा भटाः । तादृशैः सर्वैर्भैरुपेता वयम् । स्मत् इति निपातः सुशब्दार्थः ।’ ‘तव’ ‘स्मत्’ ‘शर्मन्’ त्वया दत्ते शोभने गृहे’ ‘सूरिभिः विद्वद्भिः पुत्रादिभिः सह’ ‘स्याम भवेम निवसेमेत्यर्थः । यद्वा । त्वत्संबन्धिनि शोभने यज्ञ-गृहे सूरिभिः विद्वद्भिर्ऋत्विग्भिः सह स्याम । शर्मेति गृहनाम, ‘शर्मं वर्म’ (नि. ३. ४. २१) इति पठितत्वात् ॥ स्वराजे । ‘राजू दीप्तौ’ । ‘सस्मृद्विप’ इति क्तिप् । सत्यशुष्माय । सत्यं शुष्मं बलं यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तवसे । तवतिः सांश्रो धातुः । अस्मात् औणादिकः असिप्रत्ययः । वृजने । ‘वृजी वर्जने’ । ‘कृपृवृजिमन्दिनिधाभ्यः क्युः’ (उ. सू. २. २३९) इति क्युः^१ प्रत्ययः^१ । शर्मन् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । ‘न डिसंबुद्धयोः’ (पा. सू. ८. २. ८) इति नलोपप्रतिषेधः । स्याम । ‘नश्च’ (पा. सू. ८. ३. ३०) इति संहितायां सकारस्य धुङागमः । ‘खरि च’ इति चत्वम् । ‘चयो द्वितीयाः शरि पौष्करसादेः’ (पा. सू. ८. ४. ४८. ३) इति तकारस्य थकारः ॥ ॥ ११ ॥

‘त्यं सु मेषम्’ इति पञ्चदशचंद्रितीयं सूक्तं सव्यस्यापमैन्द्रम् । त्रयोदशी^२ पञ्चदशी^३ त्रिष्टुभौ शिष्टा जगत्यः । तथा चानुकान्तं—‘त्यं सु त्रयोदश्यन्त्ये त्रिष्टुभौ’ इति । गवामयनस्य मध्यमेऽहनि विपु-वत्संज्ञके मरुत्वतीयशस्त्रे इदं सूक्तम् । ‘विपुवान्दिवाकीर्त्यः’ इति खण्डे सूत्रितं—‘त्यं सु मेषं कया शुभेति च मरुत्वतीयम्’ (आश्व. श्रौ. ८. ६) इति ॥

त्यं सु मेषं महया स्वर्विदं शतं यस्य सुभ्वः साकमीरते ।

अत्यं न वाजं हवनस्यदं रथमेन्द्रं ववृत्यामवसे सुवृक्तिभिः ॥ १ ॥

त्यम् । सु । मेषम् । महय । स्वःऽविदम् । शतम् । यस्य । सुऽभ्वः । साकम् । ईरते ।

अत्यम् । न । वाजम् । हवनऽस्यदम् । रथम् । आ । इन्द्रम् । ववृत्याम् । अवसे । सुवृक्तिऽभिः ॥ १ ॥

‘त्यं तं प्रसिद्धं’ ‘मेषं शत्रुभिः सह स्पर्धमानं’ ‘स्वर्विदम् । स्वरादित्यो द्यौर्वा । तस्य वेदितारं लब्धारं वा । यद्वा । स्वः सुष्ठुरणीयं धनं तस्य लभयितारम् । एवंगुणविशिष्टमिन्द्रं हे अध्वर्यो’ ‘सु’ ‘महय सम्यक् पूजय ।’ ‘यस्य इन्द्रस्य’ ‘शतं शतसंख्याकाः’ ‘सुभ्वः रतोतारः’ ‘साकं सर्वं युगपदेव’ ‘ईरते स्तुतौ प्रवर्तन्ते । यद्वा । यस्येन्द्रस्य रथं शतं सुभ्वः शतसंख्याका अश्वाः साकं सह ईरते गमयन्ति । तम्’ ‘इन्द्रम्’ ‘अवसे अस्मद्वक्षणाया’ ‘सुवृक्तिभिः सुष्ठावर्जकैः स्तोत्रैः’ ‘रथम्’ ‘आ’ ‘ववृत्यां रथं प्रत्यावर्तयामि । कीदृशं रथम् ।’ ‘हवनस्यदं हवनमाह्वानं यागं वा प्रति वेगेन गच्छन्तम् । वेगगमने दृष्टान्तः ।’ ‘अत्यं’ ‘न’ ‘वाजं गमनसाधनमश्वमिव ॥ महय ।’ ‘मह पूजायाम्’ । चुरादिरदन्तः । संहितायाम् ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति दीर्घत्वम् । सुभ्वः । सुष्टु भवन्तीति सुभ्वः स्तोतारः । ‘क्तिप् च’ इति क्तिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जसि ‘ओः सुपि’ इति यणादेशस्य ‘न भूः सुधियोः’

इति प्रतिषेधे प्राप्ते ' छन्दस्युभयथा ' इति उभयथाभावात् यणादेशः । ' उदात्तस्वरितयोर्यणः ' इति परस्य जसोऽनुदात्तस्य स्वरितत्वम् । ईरते । ' ईर गतौ कम्पने च ' । अदादिच्वात् शपो लुक् । अस्य अदादेशः । टेः ण्वम् । अनुदात्तेच्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । यद्वृत्तयोगादनिघातः । तत्र हि पञ्चमीनिर्देशोऽपि व्यवहितेऽपि कार्यमिष्यते (का. ८. १. ६६) इत्युक्तम् । अत्यम् । अत्य इत्यश्वनाम, ' अत्यः हयः ' (नि. १. १४. १) इति पाठात् । वाजम् । वाज्यते गम्यतेऽनेनेति वाजः । ' वज व्रज गतौ ' । करणे घञ् । ' अजिब्रज्योश्च ' (पा. सू. ७. ३. ६०) इत्यत्र चशब्दस्य अनुक्तसमुच्चयार्थत्वात् वाजः वाज्यम् इत्यत्रापि कुत्वाभावः इत्युक्तम् । हवनस्यदम् । ' स्यन् प्रस्रवणे ' । ' स्यदो जवे ' (पा. सू. ६. ४. २८) इति वेगे गम्यमाने घञन्तो निपातितः । अत एव नलोपो वृद्धगभावश्च । न च ' न धातुलोप आर्धधातुके ' (पा. सू. १. १. ४) इति वृद्धेः प्रतिषेधः । इग्लक्षणा हि वृद्धिस्तत्र प्रतिषिध्यते । न चेयमिग्लक्षणा । घञो जित्वात् उत्तरपदस्याद्युदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरावेन तदेव शिष्यते । वद्व्याम् । ' वृत् वर्तने ' । लिङि व्यास्येन परस्मैपदम् । ' ब्रह्मं छन्दसि ' इति शपः श्लुः । द्विर्वचनादि । यासुटो छित्वात् लघूपधगुणाभावः । ' तिङ्ङतिङः ' इति निघातः ॥

स पर्वतो न धरुणेष्वच्युतः सहस्रमूतिस्तविषीषु वावृधे ।

इन्द्रो यद्वृत्रमवधीनदीवृतमुब्जन्नीमि जहृषाणो अन्धसा ॥ २ ॥

सः । पर्वतः । न । धरुणेषु । अच्युतः । सहस्रम्ऽऊतिः । तविषीषु । ववृधे ।

इन्द्रः । यत् । वृत्रम् । अवधीत् । नदीऽवृतम् । उब्जन् । अर्णीमि । जहृषाणः । अन्धसा ॥ २ ॥

अन्धसा सोमलक्षणेनान्नेन जहृषाणः अत्यर्थं हृष्यन् इन्द्रो यत् यदा वृत्रं त्रयाणां लोकानामावरीतारमसुरम् अवधीत् हतवान् । कीदृशं वृत्रम् । नदीवृतम् । नदनात् नद्य आपः । तासामावरीतारम् । किं कुर्वन्निन्द्रः । अर्णीमि जलानि उब्जन् अधःपातयन् । तदानीं सः इन्द्रः पर्वतो न पर्ववान् शिलोच्चय इव धरुणेषु सर्वस्य धारकेष्वदकेषु मध्ये अच्युतः चलनराहित्येन स्थितः सहस्रमूतिः बहुविधरक्षणवान् तविषीषु बलेषु वावृधे प्रवृद्धो बभूव ॥ धरुणेषु । ' धारयतेर्णिलुक् च ' इति उनप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरः । सहस्रमूतिः । सहस्रम् ऊतयो यस्यासौ । लुगभावश्छान्दसः । ववृधे । संहितायामभ्यासस्य ' अन्येषामपि दृश्यते ' इति दीर्घत्वम् । नदीवृतम् । नदीं वृणोतीति नदीवृत् । क्तिप् । तुगागमः । उब्जन् । ' उब्ज आर्जवे ' । विकरणस्वरः । अर्णीमि । ' उदके नुद् च ' (उ. सू. ४. ६३६) इति अर्नः असुन्प्रत्ययः, तस्मिन्नियोगेन नुडागमश्च । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । जहृषाणः । ' हृष तुष्टौ ' । यङ्लुगन्तात् व्यस्येन शानच् । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । यद्वा । यङन्तादेव शानचि ' ब्रह्मं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' छन्दस्युभयथा ' इति शानचः आर्धधातुकात्वात् अतोलोपयलोपो । सार्वधातुकाच्च अभ्यस्तस्याद्युदात्तत्वम् । अन्धसा । अद्यते इत्यन्धः । ' अदेर्नुम् धश्च ' (उ. सू. ४. ६४५) इति असुन्, धातोः नुमागमो धकारान्तादेशश्च । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

स हि द्वरो द्वरिषु वत्र ऊधनि चन्द्रबुधो मदवृद्धो मनीषिभिः ।

इन्द्रं तमहे स्वपस्यया धिया मंहिष्ठरातिं स हि पप्रिरन्धसः ॥ ३ ॥

सः । हि । द्वरः । द्वरिषु । वत्रः । ऊधनि । चन्द्रऽबुधः । मदऽवृद्धः । मनीषिऽभिः ।

इन्द्रम् । तम् । अहे । सुऽअपस्यया । धिया । मंहिष्ठरातिम् । सः । हि । पप्रिः । अन्धसः ॥ ३ ॥

१सः पूर्वोक्तगुणविशिष्टः^१ इन्द्रः १द्वरिषु आवरीतृषु शत्रुषु १द्वरः १हि अतिशयेनावरीता खलु । शत्रुजयशील इत्यर्थः । यस्मात् १ऊधनि उद्धृतजलवति अन्तरिक्षे १वत्रः संभक्तो व्याप्य वर्तते । अत एव १चन्द्रबुधः सर्वासां प्रजानामाह्लादकमूलः अन्तरिक्षस्य सर्वाह्लादकत्वात् । १मदवृद्धः । माद्यन्ति एभिरिति मदाः सोमाः तैर्वर्धितः । एवंभूतो य इन्द्रः १मंहिष्ठरातिं प्रवृद्धधनं प्रवृद्धदानं वा १तम् १इन्द्रं १मनीषिभिः मनस ईषितृभिः प्राज्ञैर्ऋत्विग्भिः सह १स्वपस्यया १धिया शोभनकर्मयोग्यया बुद्ध्या १अहे आह्वयामि । १हि यस्मात् १सः इन्द्रः १अन्धसः अज्ञस्य अस्मदपेक्षितस्य १पप्रिः पूरयिता ॥ द्वरः । द्व इत्येके । द्वरति आवृणोतीति द्वरः । पचाद्यच् । चिस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । द्वरिषु । ‘अच इः’ इति कर्तरि इप्रत्ययः । वत्रः । ‘वृङ् संभक्तौ’ । त्रियते संभज्यते इति वत्रः । ‘घञर्थे कविभानं स्थास्नापा-
व्यधिहिनियुध्यर्थम्’ (पा. सू. ३. ३. ५८. ४) इति परिगणनस्य उपलक्षणार्थत्वात् कर्मणि कप्रत्ययः । द्विर्भावश्चान्दसः । ऊधनि । उत् ऊध्वं ध्रियतेऽस्मिन् जलमिति ऊधः । सप्तम्येकवचने ‘अस्थिदधिसक्थ्यक्ष्णामनडुदात्तः, छन्दस्यपि दृश्यते’ (पा. सू. ७. १. ७५-७६) इति दृशि-
ग्रहणात् ऊधश्चान्दस्यापि अनडादेशः । यद्वा । ‘ऊधसोऽनङ्’ (पा. सू. ५. ४. १३१) इति समासे विधीयमानः अनडादेशः छान्दसत्वात् केवलादपि भवति । चन्द्रबुधः । ‘चदि आह्लादने दीप्तौ च’ । इदित्वात् नुम् । ‘स्फायितञ्चि’ इत्यादिना ण् । प्रस्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृति-
स्वरत्वेन तदेव शिष्यते । मदवृद्धः । ‘मदी हर्षे’ । ‘मदोऽनुपसर्गे’ इति करणे अप् । तस्य पित्वा-
दनुदात्तत्वे धातुस्वरः । ‘तृतीया कर्मणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अहे । ‘हंञ् स्पर्धायां शब्दे च’ । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटिः’ इति वर्तमाने लुङि ‘आस्मनेगदेऽन्यतरस्याम्’ (पा. सू. ३. १. ५४) इति च्लेः अडादेशः । ‘आतो लोप इटि च’ इति आकारलोपः । गुगः । स्वपस्यया । अप इति कर्मनाम् । शोभनमपः स्वपः । तद्रहंतीति स्वपस्यः । ‘छन्दसि च’ इति यप्रत्ययः । मंहिष्ठ-
रातिम् । ‘महि वृद्धौ’ । अतिशयेन मंहित्री मंहिष्ठा । ‘तुच्छन्दमि’ इति इष्टप्रत्ययः । ‘तुरिष्टमेयःसु’ इति त्रिलोपः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । मंहिष्ठा रातिर्यस्य । ‘स्त्रियाः पुंवन्’ (पा. सू. ६. ३. ३४) इति पुंवद्भावात् ह्रस्वत्वम् । ‘बहुव्रीहौ प्रकृत्या’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पप्रिः । ‘पृ पालनपूरणयोः’ । ‘आदगमहनजनः’ इति किञ्प्रत्ययः । ‘उदोष्ठ्यपूर्वस्य’ इति उत्त्वस्य ‘बहुलं छन्दसि’ इति वचनादभावे यणादेशः । लिङ्भावात् ‘द्विर्वचनेऽचि’ इति स्थानिवद्भावे सति द्विर्भावोरद्वहलादिशेषाः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

आ यं पृणान्ति दिवि सन्नवर्हिषः समुद्रं न सुभ्वः स्वा अभिष्टयः ।

तं वृत्रहत्ये अनु तस्थुः उतयः शुष्मा इन्द्रमवाता अहुतप्सवः ॥ ४ ॥

आ । यम् । पृणान्ति । दिवि । सन्नवर्हिषः । समुद्रम् । न । सुभ्वः । स्वाः । अभिष्टयः ।

तम् । वृत्रहत्ये । अनु । तस्थुः । उतयः । शुष्माः । इन्द्रम् । अवाताः । अहुतप्सवः ॥४॥

सद्य सदनं स्थानं बर्हिःशब्दोऽलक्षितो यज्ञो येषां सोमानां ते सोमाः । 'दिवि स्वर्गलोकेऽवस्थितं
'यम् इन्द्रम् 'आ 'पृणान्ति आ समन्तात् पूरयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । सुष्ठु भवन्तीति 'सुभ्वः नद्यः
'समुद्रं 'न' । यथा नद्यः समुद्रं पूरयन्ति तद्वदित्यर्थः । कीदृश्यो नद्यः । 'स्वाः समुद्रस्य स्वभूताः ।
तथा चाज्ञायते—'समुद्राय वयुनाय सिन्धूनां पतये नमः' (तै. सं. ४. ६. २. ६) इति ।
'अभिष्टयः आभिमुख्येन गमनवत्यः 'उतयः अवितारो मरुतः 'वृत्रहत्ये वृत्रहनने निमित्तभूते सति
'तम् 'इन्द्रम् 'अनु 'तस्थुः अनुलक्ष्य स्थिता बभूवुः । कीदृशा मरुतः । 'शुष्माः शत्रूणां शोषयितारः
'अवाताः । वान्ति प्रातिकूल्येन गच्छन्तीति वाताः शत्रवः तद्रहिताः । 'अहुतप्सवः अकुटिलरूपाः
शोभनावयवा इत्यर्थः ॥ पृणान्ति । 'पृ पालनपूरणयोः' । कैयादिकः । 'प्वादीनां ह्रस्वः' इति ह्रस्व-
त्वम् । 'आभ्यस्तयोरातः' इति आकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । सन्नवर्हिषः ।
'षट् विशारणास्यवसादनेषु' । सीदन्त्यस्मिन्निति सन्न । औणादिकोऽधिकरणे मनिग्रत्ययः । निच्चा-
दाद्युदात्तत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन तदेव शिष्यते । सुभ्वः । भवतेः 'क्विप् च' इति क्विप् ।
कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जसि 'ओः सुप्' इति यणादेशस्य 'न भूसुधियोः' इति प्रतिषेधे
प्राते 'छन्दस्युभयथा' इति यणादेशः । 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति अनुदात्तस्य जसः स्वरि-
तत्वम् । अभिष्टयः । इष्टय ण्यणानि । 'उपसर्गाश्चाभिवर्जम्' इति वचनात् अभिः अन्तोदात्तः ।
बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन स ण्व शिष्यते । एमन्नादित्वात् पररूपत्वम् । वृत्रहत्ये । 'हनस्त च'
इति हन्तेः भावे क्यप् तकारान्तादेशश्च । प्रत्ययस्य पिच्चादनुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । अहुतप्सवः ।
'हृ कौटिल्ये' । अस्मान् निष्ठायां 'हु ह्वरेच्छन्दसि' (पा. सू. ७. २. ३१) इति हुआदेशः ।
'प्सा भक्षणे' इत्यस्मात् औणादिको दुप्रत्ययः । न हुतप्सवः अहुतप्सवः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अभि स्ववृष्टिं मदे अस्य युध्यतो रघ्वीरिव प्रवणे संस्रुतयः ।

इन्द्रो यद्वज्री धृपमाणो अन्धसा भिनद्वलस्य परिधीरिव त्रितः ॥ ५ ॥

अभि । स्ववृष्टिम् । मदे । अस्य । युध्यतः । रघ्वीऽईव । प्रवणे । संस्रुः । उतयः ।

इन्द्रः । यत् । वज्री । धृपमाणः । अन्धसा । भिनत् । वलस्य । परिधीन्ऽईव । त्रितः ॥५॥

'उतयः मरुतः 'मदे सोमपानेन हर्षे सति 'अस्य इन्द्रस्य 'युध्यतः वृत्रेण सह युध्यमानस्य
पुरतः 'स्ववृष्टिं स्वभूतवृष्टिमन्ते वृत्रम् 'अभि आभिमुख्येन 'संस्रुः जग्मुः । 'रघ्वीरिव
'प्रवणे । यथा गमनस्वभावा आपो निम्नदेशे गच्छन्ति । 'यत् यदा 'अन्धसा सोमलक्षणेनाज्ञेन

पीतेन ^१वृषमाणः प्रगल्भः सन् ^२वज्री वज्रवान् ^३इन्द्रः ^४वलस्य संवृण्वतः एतत्संज्ञकमसुरं ^५भिनत्
व्यदारयत् अवधीदित्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । ^६त्रितः ^७परिधीनिव । देवानां हविलेपनिघर्षणाय अग्नेः
सकाशात् अप्सु एकतो द्वितस्त्रित इति त्रयः पुरुषा जज्ञिरे । तथा च तैत्तिरीयैः समाम्नातं—‘सोऽङ्गारे-
णापः । अभ्यपातयत् । तत एकतोऽजायत । स द्वितीयमभ्यपातयत् । ततो द्वितोऽजायत । स
तृतीयमभ्यपातयत् । ततस्त्रितोऽजायत ’ (तै. ब्रा. ३. २. ८. १०-११) इति । तत्रोदकपानार्थं
प्रवृत्तस्य कूपे पतितस्य ^१प्रतिरोधाय असुरैः परिधयः परिधायकाः कूपस्याच्छादकाः स्थापिताः । तान्यथा
स अभिनत् तद्वत् ॥ स्ववृष्टिम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । युध्यतः । ‘युध संप्रहारे’ । दैवा-
दिकः । व्यात्ययेन शतृ । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे श्यनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । रघ्वीः ।
रधि गत्यर्थः । ‘रद्धिबंहोर्नलोपश्च’ (उ. सू. १. २९) इति उप्रत्ययः । ‘वोतो
गुणवचनात्’ इति ङीप् । जसि ‘वा छन्दसि’ इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । ङीप्स्वरः शिष्यते । धृप-
माणः । ‘जिष्टृषा प्रागल्भ्ये’ । श्रुप्रत्यये प्राप्ते व्यत्ययेन शः आत्मनेपदं च । अदुपदेशात् लसार्वधातु-
कानुदात्तत्वे विकरणस्वरः शिष्यते । भिनत् । लङि ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि’ इति अङभावः ।
विकरणस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । वलस्य । ‘वल संवरणे’ । वलति संवृणोति सर्वमिति वलः ।
पचाद्यच् । ‘क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्’ इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । परिधीन् । परिधीयन्ते
इति परिधयः । ‘उपसर्गे वोः किः’ (पा. सू. ३. ३. ९२) इति दधातेः कर्मणि क्प्रत्ययः ।
‘आतो लोप इटि च’ इति आकारलोपः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ १२ ॥

परीं घृणा चरति तित्विपे शवोऽपो वृत्वी रजसो बुध्ममाशयत् ।

वृत्रस्य यत्प्रवणे दुर्गृभिश्चनो निजघन्थ हन्वोरिन्द्र तन्यतुम् ॥ ६ ॥

परिं । ईम् । घृणा । चरति । तित्विपे । शवः । अपः । वृत्वी । रजसः । बुध्मम् । आ । अशयत् ।

वृत्रस्य । यत् । प्रवणे । दुःऽगृभिश्चनः । निजघन्थ । हन्वोः । इन्द्र । तन्यतुम् ॥ ६ ॥

यो वृत्रः ^१अपो ^२वृत्वी उदकान्यावृत्य ^३रजसः ^४बुध्मम् अन्तरिक्षस्योपरिप्रदेशम् ^५आशयत्
आश्रित्याशेत तस्य ^६वृत्रस्य ^७प्रवणे प्रकर्षेण वननीयेऽन्तरिक्षे वर्तमानस्य ^८दुर्गृभिश्चनः दुर्ग्रहव्यापनस्य ।
तस्य हि व्यापनं न केनापि ग्रहीतुं शक्यते । ‘स इमान् लोकानावृणोत्’ इति श्रुतेः । एवंभूतस्य
वृत्रस्य ^९हन्वोः मुखपार्श्वयोः हे ^{१०}इन्द्र ^{११}यत् यदा ^{१२}तन्यतुं प्रहारं विस्तारयन्तं यद्वा शब्दकारिणं
वज्रम् । तृतीयाथे द्वितीया । तन्यतुना वज्रेण ^{१३}निजघन्थ निनरां प्रजहर्थं तदानीम् ^{१४}ईम् एनं त्वाम्
इन्द्रं ^{१५}घृणा शत्रुजयलक्षणा दीप्तिः ^{१६}परि ^{१७}चरति परितो व्याप्नोति । त्वदीयं ^{१८}शवः बलं च ^{१९}तित्विपे
प्रदिदीपे ॥ तित्विपे । ‘त्विप दीप्तौ’ । लिटि प्रत्ययस्वरः । तिङ्प्रस्त्वान् निघाताभावः । वृत्वी ।
‘वृज् वरणे’ । ‘स्नात्वाद्यश्च’ (पा. सू. ७. १. ४९) इति आदिप्रहणात् क्त्वाप्रत्ययस्य ईकारः ।
रजसः । ‘रज्ज रागे’ । रजन्त्यस्मिन् ^{२०}गन्धर्वादयः इति रजोऽन्तरिक्षम् । असुनि ‘रजकरजनरजः-
सूपसंख्यानम्’ (का. ६. ४. २४. ४) इति नलोपः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अशयत् । शीङो व्यत्य-
येन परस्मैपदम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुगभावः । दुर्गृभिश्चनः । ‘ग्रह उपादाने’, ‘अशू
व्याप्तौ’ इत्यनयोः दुःशब्दे उपपदे ण्योदरादित्वात् अभिमतस्वरूपस्वरसिद्धिः । निजघन्थ । ‘हन

हिंसागतयोः । लिटि थलि ऋादिनियमात्प्राप्तस्य इटः ' उपदेशोऽस्त्वतः ' (पा. सू. ७. २. ६२) इति निषेधः । ' अभ्यासाच्च ' इति अभ्यासादुत्तरस्य हकारस्य घत्वम् । ' लिति ' इति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । ' तिङि चोदात्तवति ' इति गतेः निघातः । यद्वृत्तयोगात् निघाताभावः । तन्यतुम् । ' तनु विस्तारे ' । अस्मात् ' ऋतन्यञि ' (उ. सू. ४. ४४२) इत्यादिना यतुच् । यद्वा । ' स्तन शब्दे ' इत्यस्मात् बहुलवचनात् यतुच्प्रत्यये सकारलोपः ॥

हृदं न हि त्वा न्यृषन्त्यूर्मयो ब्रह्माणीन्द्र तव यानि वर्धना ।

त्वष्टा चित्ते युज्यं वावृधे शर्वस्ततक्ष वज्रमभिभूत्योजसम् ॥ ७ ॥

हृदम् । न । हि । त्वा । निऽऋषन्ति । ऊर्मयः । ब्रह्माणि । इन्द्र । तव । यानि । वर्धना ।

त्वष्टा । चित् । ते । युज्यम् । ववृधे । शर्वः । ततक्ष । वज्रम् । अभिभूतिऽओजसम् ॥ ७ ॥

हे 'इन्द्र' 'यानि' 'ब्रह्माणि' स्तोत्रशस्त्ररूपाणि मन्त्रजातानि 'तव' 'वर्धना' वर्धयितृणि तानि 'त्वा' 'त्वां' 'न्यृषन्ति' 'हि' नितरां प्राप्तुवन्त्येव । तत्र दृष्टान्तः । 'ऊर्मयः' जलप्रवाहाः 'हृदं' 'न' । यथा जलाशयं प्राप्तुवन्ति तद्वत् । 'त्वष्टा' 'चित्' स त्वष्टा च देवः । 'ते' तव 'युज्यं' योग्यं 'शर्वः' बलं 'ववृधे' प्रावर्धयन् । अपि च 'अभिभूत्योजसं' शत्रूगामभिभवितृणा ओजसा बलेन युक्तं 'वज्रं' 'ततक्ष' तीक्ष्णीचकार ॥ न्यृपन्ति । 'ऋपी गतौ' । तौदादिक्रः । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वरः । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः । ऊर्मयः । 'ऋ गतौ' । ऋच्छन्ति गच्छन्तीति ऊर्मयः । 'अर्तेरु च' (उ. सू. ४. ६३४) इति मिप्रत्ययः । गुणे सति अकारस्य उकारादेशश्च । प्रत्ययम्बरः । वर्धना । 'वृधु वृद्धौ' । वर्धते णभिरिति वर्धना । करणे ल्युट् । 'शेच्छन्दसि' इति शैलोपः । ततक्ष । 'तक्षू त्वक्षू तनूकरणे' । लिटि णलि लिङ्स्वरेण कृत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । पादादित्वात् निघाताभावः । अभिभूत्योजसम् । अभिभूयतेऽनेनेति अभिभूति । करणे क्तिन् । 'तादौ च निति' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अभिभूति ओजो यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

जघन्वाँ उ हरिभिः संभृतक्रतुविन्द्र वृत्रं मनुषे गातुयन्नपः ।

अयच्छथा बाह्वोर्वज्रमायसमधारयो दिव्या सूर्य दृशे ॥ ८ ॥

जघन्वान् । ऊँ इति । हरिऽभिः । संभृतक्रतो इति संभृतऽक्रतोऽइन्द्र । वृत्रम् । मनुषे । गातुऽयन् । अपः ।

अयच्छथाः । बाह्वोः । वज्रम् । आयसम् । आधारयः । दिवि । आ । सूर्यम् । दृशे ॥ ८ ॥

हे 'संभृतक्रतो' संपादिनकर्मन् संपादितप्रज्ञ वा 'इन्द्र' 'मनुषे' जनाय 'गातुयन्' गातुं मार्गमिच्छन् 'वृत्रं' लोकानामावरकमसुरं 'हरिभिः' अश्वैर्युक्तस्त्वं 'जघन्वान्' 'उ' हतवान् खलु । तदनन्तरम् 'अपः' वृष्ट्युदकानि प्रावर्तय इत्यध्याहारः । 'बाह्वोः' त्वदीययोर्हस्तयोः 'आयसम्' अयोमयं 'वज्रम्' 'अयच्छथाः' अग्रहीः । आकारः समुच्चयार्थः । 'सूर्यं च' 'दिवि' शुलोके 'दृशे' द्रष्टुं सर्वेषामस्माकं दर्शनाय

वअधारयः स्थापयांचकृषे ॥ जघन्वान् । हन्तेर्लिटः कसुः । ' विभाषा गमहनविदविशाम् ' (पा. सू. ७. २. ६८) इति इडागमस्य विकल्पोक्तेरभावः । गातुयन् गातुमिच्छसि । ' छन्दसि परेच्छाया-मपि ' (का. ३. १. ८. २) इति क्यच् । ' न छन्दस्यपुत्रस्य ' इति दीर्घप्रतिषेधः । क्यजन्तात् शतरि अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे क्यच एव स्वरः शिष्यते । बाह्वोः । ' उदात्तयणो हल्पूर्वात् ' इति विभक्तैरुदात्तत्वम् ॥

बृहत्स्वश्चन्द्रममवद्यदुक्थ्यमकृण्वत भियसा रोहणं दिवः ।

यन्मानुषप्रधना इन्द्रमूतयः स्वर्नुषाचो मरुतोऽमदन्ननु ॥ ९ ॥

बृहत् । स्वऽचन्द्रम् । अमऽवत् । यत् । उक्थ्यम् । अकृण्वत । भियसा । रोहणम् । दिवः ।

यत् । मानुषऽप्रधनाः । इन्द्रम् । मूतयः । स्वः । नृऽसाचः । मरुतः । अमदन् । अन्नु ॥ ९ ॥

वृहत् बृहत्साम स्तोतारो यजमानाः । भियसा वृत्रभयेन यत् यदा । उक्थ्यम् उक्थाहं स्तोत्रयोग्यम् । अकृण्वत अकुर्वन् । कीदृशं बृहत्साम । स्वश्चन्द्रं स्वकीयेन चन्द्रेणाह्लादकेन तेजसा युक्तं अमवत् । अमति शत्रून् रुजत्यनेनेति अमो बलम् । तद्युक्तम् । दिवः स्वर्गस्य रोहणम् आरोहणहेतुभूतम् । एवंविधेन स्तोत्रेण वृत्राज्जीता इन्द्रमस्तोपतेत्यर्थः । यत् यदा मानुषप्रधनाः । ' प्रकीर्णान्यस्मिन्धनानि भवन्ति ' (निरु. ९. २३) इति नैरुक्तव्युत्पत्त्या प्रधनमिति संप्रामाणम् । मनुष्यहितसंप्रामाः । ऊतयः स्वः शुभोक्त्यै रक्षितारः मरुतः नृपाचः प्राणरूपेण नृन् सेवमाना भूत्वा इन्द्रम् अपि तेनैव रूपेण अनु अमदन् आनुपूर्व्येण हर्षं प्रापयन् । तदानीं स इन्द्रो वृत्रवधं प्रति उद्युक्तो बभूवेति शेषः ॥ स्वश्चन्द्रम् । स्वकीयं चन्द्रं यस्य । ' हस्वाच्चन्द्रोत्तरपदे मन्त्रे ' (पा. सू. ६. १. १५१) इति सुद् । श्रुत्वेन शकारः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वम् । भियसा । भीशब्दस्य तृतीयैकवचने छान्दसः असुगा-गमः तस्य उदात्तत्वं च । नृपाचः । ' षच समवाये ' । अयं सेवनार्थ इति यास्कः । ' वहश्च ' (पा. सू. ३. २. ६४) इत्यत्र चशब्दस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वादस्मादपि णिवप्रत्ययः । अमदन् । ' मदी हर्षे ' । णिचि ' मदी हर्षग्लपनयोः ' इति घटादिषु पाठात् मित्त्वे सति ' मितां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम् । लङि ' छन्दस्युभयथा ' इति शप आर्धधातुकत्वात् ' णेरनिटि ' इति णिलोपः ॥

द्यौश्चिदस्यामवाँ अहेः खनादयौयवीद्भियसा वज्र इन्द्र ते ।

वृत्रस्य यद्वद्वधानस्य रोदसी मदै सुतस्य शर्वसाभिनिच्छिरः ॥ १० ॥

द्यौः । चित् । अस्य । अमऽवान् । अहेः । खनात् । अयौयवीत् । भियसा । वज्रः । इन्द्र । ते ।

वृत्रस्य । यत् । बद्धधानस्य । रोदसी इति । मदै । सुतस्य । शर्वसा । अभिनत् । शिरः ॥ १० ॥

वअमवान् बलवान् । द्यौश्चित् शुभोक्त्योऽपि अस्य । अहेः वृत्रस्य । खनात् शब्दात् । भियसा भयेन । अयौयवीत् अत्यर्थं पृथग्भूत आसीत् । अकम्पतेत्यर्थः । हे इन्द्र । ते तव सुतस्य

अभिषवादिभिः संस्कृतस्य सोमस्य पानेन ऽमदे हर्षे जाते सति त्वदीयः ऽवन्नः ऽरोदसी द्यावापृथिव्यौ
 ऽबद्धधानस्य बाधनशीलस्य ऽवृत्रस्य ऽशिरः ऽयत् यदा ऽशवसा बलेन ऽभिनत् अञ्छिनत् । तदानीं
 द्युलोको भयराहित्येन निश्चलो बभूवेति शेषः ॥ अयोयवीत् । ' यु मिश्रणामिश्रणयोः ' । अस्मात् यङ्-
 लुगन्तात् लङि ' यङो वा ' (पा. सू. ७. ३. १४) इति अपृक्तप्रत्ययस्य ईडागमः । अडागम
 उदात्तः । बद्धधानस्य । ' वाधु विलोडने ' । ताच्छीलिके चानशि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः श्लुः ।
 हलादिशेषाभावो धातोर्ह्रस्वत्वं च छान्दसत्वात् । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् ॥ १३ ॥

यदिन्विन्द्र पृथिवी दशभुजिरहानि विश्वा ततनन्त कृष्टयः ।

अत्राह ते मघवन्विश्रुतं सहो द्यामनु शवसा बर्हणा भुवत् ॥ ११ ॥

यत् । इत् । नु । इन्द्र । पृथिवी । दशभुजिः । अहानि । विश्वा । ततनन्त । कृष्टयः ।

अत्र । अह । ते । मघवन् । विश्रुतम् । सहः । द्याम् । अनु । शवसा । बर्हणा । भुवत् ॥ ११ ॥

यदिन्नु यदा खलु ऽपृथिवी ऽदशभुजिः दशगुणिता भवेत् यदि वा ऽकृष्टयः^१ सर्वे मनुष्याः^१
 ऽविश्वा सर्वाणि ऽअहानि ऽततनन्त विन्मारयेयुः । हे ऽमघवन् धनवन् इन्द्र ऽअत्राह अत्रैव पूर्वोक्ते-
 प्वेव देशकालकर्तृकेषु ऽते त्वदीयं ऽसहः वृत्रवधादिकारणं बलं ऽविश्रुतं विल्यातं प्रसिद्धम् । ऽशवसा
 त्वदीयेन बलेन कृता ऽबर्हणा वृत्राद्वैध्वरूपा क्रिया ऽद्यामनु ऽभुवत् अनुभवति । यथा द्यौर्महती तथा
 त्वत्कृतं वृत्रादेर्हसनमपि महदिति भावः ॥ ततनन्त । ' तनु विस्तारे ' । स्वरितेत्वात् आत्मनेपदम् ।
 लिङर्थे लङि उप्रत्यये प्राप्ते व्यत्ययेन शप् । छान्दसो द्विर्भावः । यद्वा । ' बहुलं छन्दसि ' इति
 उप्रत्ययस्य श्लौ सति पुनरपि व्यत्ययेन शप् । शपः पितृवादानुदात्तत्वम् । तिङश्च लसार्वाधातुकस्वरेण
 धातुस्वरः शिष्यते । ' बहुलं छन्दस्यमाङयोगेऽपि ' इति अडभावः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ।
 विश्रुतम् । ' श्रु श्रवणे ' । कर्मणि निष्ठा । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । बर्हणा ।
 ' बर्ह बह्व परिभाषणहिंराच्छादनेषु ' । अस्मात् औणादिकः क्युप्रत्ययः । बवथोरभेद इति वकारस्य
 वत्वम् । प्रत्ययस्वरः । ' निबर्हयति ' (नि. २. १९. ३०) इति वधकर्मसु पठितं च । भुवत् । ' भू
 सत्तायाम् ' । लेटि अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति इकारलोपः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लृक् ।
 ' भूसुवोस्तिङि ' इति गुणप्रतिषेधे उवडादेशः ॥

त्वमस्य परि रजसो व्योमनः स्वभूत्योजा अवसे धृषन्मनः ।

चक्रुषे भूमिं प्रतिमानमोजसोऽपः स्वः परिभूरेष्या दिवम् ॥ १२ ॥

त्वम् । अस्य । पारे । रजसः । विऽओमनः । स्वभूतिऽओजाः । अवसे । धृषत्ऽमनः ।

चक्रुषे । भूमिम् । प्रतिमानम् । ओजसः । अपः ।

स्वरिति स्वः । परिऽभूः । एषि । आ । दिवम् ॥ १२ ॥

हे ऽवृषन्मनः शत्रूणां धर्षकमनोयुक्तेन्द्र ऽस्य अस्माभिः परिदृश्यमानस्य ऽव्योमनः व्याप्तस्य अन्तरिक्षस्य ऽरजसः लोकस्य ऽपारे उपरिप्रदेशे वर्तमानः ऽस्वभूत्योजाः स्वभूतबलः ऽत्वम् ऽअवसे अस्मद्रक्षणार्थं ऽभूमिं भूलोकं ऽचकृषे कृतवानसि । किंच ऽओजसः बलवतां बलस्य ऽप्रतिमानं प्रतिनिधिरभूः । तथा ऽस्वः सुष्ठु अरणीयं गन्तव्यम् । आपः इति अन्तरिक्षनाम । ऽअपः अन्तरिक्षलोकं ऽआ ऽदिवं शुलोकं च ऽपरिभूः परिग्रहीता । परिपूर्वो भवतिः परिग्रहणार्थः । ऽपृषि प्राप्नोषि ॥ अस्य । ' ऊडिदम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । व्योमनः । अवतिर्गत्यर्थः, ' अव रक्षणगतिकान्ति ' इत्यभिधानात् । विशेषेण गच्छति व्याप्नोतीति व्योम । यद्वा । वृष्टिप्रदानेन विशेषेण प्राणिनोऽवति रक्षतीति व्योम । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति मनिन् । ' ज्वरस्वर ' इत्यादिना उपधाया वकारस्य च ऊद् । गुणः । दासीभारादिवात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । भावे मनिन् । विविधम् ओम रक्षणं यस्मिन् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यणादेशे ' उदात्तस्वरितयोर्धणः ' इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । स्वः । सुपूर्वात् अर्तेः ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति विच् । ' अव्ययादाप्सुपः ' (पा. सू. २. ४. ८२) इति सुपो लुक् । ' न्यङ्स्वरौ स्वरितौ ' (फि. सू. ७४) इति स्वरितत्वम् ॥

भूनाग्न्येकाहे मरुत्वतीयशस्त्रे निविद्वानीयात् सूक्तात् पुरा ' त्वं भुवः प्रतिमानम् ' इत्येषा शंसनीया । तथैवासूत्रयत्—' शस्यमुक्तं बृहस्पतिसत्त्वेन त्वं भुवः प्रतिमानं पृथिव्याः ' (आश्व. श्रौ. ९. ५) इति ॥

त्वं भुवः प्रतिमानं पृथिव्या ऋष्ववीरस्य बृहतः पतिर्भूः ।

विश्वमाप्रा अन्तरिक्षं महित्वा सत्यमद्धा नकिरन्यस्त्वावान् ॥ १३ ॥

त्वम् । भुवः । प्रतिमानम् । पृथिव्याः । ऋष्ववीरस्य । बृहतः । पतिः । भूः ।

विश्वम् । आ । अप्राः । अन्तरिक्षम् । महित्वा । सत्यम् । अद्धा । नकिः । अन्यः । त्वावान् ॥ १३ ॥

हे इन्द्र त्वं पृथिव्याः प्रथिताया विस्तीर्णाया भूमेः । प्रतिमानं भुवः प्रतिनिधिर्भवसि । यथा भूलोको महानचिन्त्यशक्तिः एवं त्वमपीत्यर्थः । तथा ऽऋष्ववीरस्य । वीरयन्ति विक्रान्ता भवन्तीति वीरा देवाः । ऋत्वा दर्शनीया वीरा यस्य स तथोक्तः । तस्य ऽबृहतः बृंहितस्य प्रवृद्धस्य स्वर्गलोकस्य ऽपतिर्भूः पालयितासि । तथा ऽअन्तरिक्षम् अन्तरा क्षान्तं छावापृथिव्योर्मध्ये वर्तमानमाकाशं विश्वं सर्वमपि महित्वा महत्त्वेन ऽसत्यम् ऽआप्राः निश्चयेन आ समन्तादपूरयः । अतः ऽत्वावान् त्वत्सदृशः ऽअन्यः कश्चित् ऽनकिः अस्ति नास्तीति यदेतत् तत् ऽअद्धा सत्यमेव ॥ भुवः । भवतेर्लेटि सिपि अडागमः । उवडादेशः । पृथिव्याः । ' उदात्तयणो हल्पूर्वात् ' इति विभक्तिरुदात्ता । बृहतः । ' बृहन्महतोत्पसंस्थानम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । भूः । छान्दसे वर्तमाने लुङि ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः । अप्राः । ' प्रा पूरणे ' । आदादिकः । लङि अडागमः । महित्वा । ' सुपां सुलुक् ' इति तृतीयाया डादेशः । त्वावान् । ' वतुप्प्रकरणे युष्मदस्मद्भ्यां छन्दसि सादृश्य उपसंस्थानम् ' (पा. सू. ५. २. ३९. १) इति सादृश्यार्थे वतुप् । ' प्रत्ययोत्तरपदयोश्च ' इति मपर्यन्तस्य त्वादेशः । ' आ सर्वनाम्नः ' इति आत्वम् । प्रत्ययस्य पिस्वादनुदात्तत्वे प्रातिपदिकस्वर एव शिष्यते ॥

न यस्य द्यावापृथिवी अनु व्यचो न सिन्धवो रजसो अन्तमानशुः ।

नोत स्ववृष्टिं मदे अस्य युध्यत एको अन्यच्चकृषे विश्वमानुषक् ॥ १४ ॥

न । यस्य । द्यावापृथिवी इति । अनु । व्यचः । न । सिन्धवः । रजसः । अन्तम् । आनुशुः ।

न । उत । स्वऽवृष्टिम् । मदे । अस्य । युध्यतः । एकः । अन्यत् । चकृषे । विश्वम् । आनुषक् ॥ १४ ॥

यस्य इन्द्रस्य व्यचः व्यापनं द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ न अनु आनशाते प्राप्तुमसमर्थं बभूवतुः । तथा^१ रजसः अन्तरिक्षलोकस्योपरि सिन्धवः स्थन्दनशीला आपो यस्य इन्द्रस्य तेजसः अन्तम् अवसानं न आनुशुः न प्रापुः । उत अपि च सोमपानेन मदे हर्षं सति स्ववृष्टिं स्वीकृतवृष्टिं वृत्रादि युध्यतः युध्यमानस्य अस्य इन्द्रस्य बलस्य अन्तं वृत्रादयः न प्रापुः । अतो हे इन्द्र एकः^२ त्वम् अन्यत् स्वव्यतिरिक्तं विश्वं सर्वं भूतजातम् आनुषक् आनुषक्तं^३ चकृषे । सकलमपि भूतजातं त्वदधीनमभूदिति भावः ॥ द्यावापृथिवी । द्यौश्च पृथिवी च । ‘दिवो द्यावा’ (पा. सू. ६. ३. २९) इति द्यावादेश आद्युदात्तो निपातितः । पृथिवीशब्दः ‘पितृरौदादभ्यश्च’ इति ङीष्न्तोऽन्तोदात्तः । ‘देवताद्वन्द्वे च’ इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘अपृथिवीरुद्रपृषमन्थिपु’ इति पर्युदासात् ‘नोत्तरपदेऽनुदात्तादौ’ इति निषेधाभावः । व्यचः । ‘व्यचेः कुटादिवमनसि’ (का. १. २. १. १) इति वचनात् ङित्वाभावे संप्रसारणाभावः । आनुशुः । अश्नोतेव्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘अत आदेः’ इति अभ्यासस्य आत्वम् । ‘अश्नोतेश्च’ इति नुडागमः ॥

आर्चन्त्र मरुतः सस्मिन्नाजौ विश्वे देवासो अमदन्ननु त्वा ।

वृत्रस्य यद्भृष्टिमता वधेन नि त्वमिन्द्र प्रत्यन्नं जघन्य ॥ १५ ॥

आर्चन् । अत्र । मरुतः । सस्मिन् । आजौ । विश्वे । देवासः । अमदन् । अनु । त्वा ।

वृत्रस्य । यत् । भृष्टिऽमता । वधेन । नि । त्वम् । इन्द्र । प्रति । आनम् । जघन्य ॥ १५ ॥

हे इन्द्र त्वां मरुतः अत्र अस्मिन् संग्रामे आर्चन् । ‘प्रहर भगवो जहि वीरयस्व’ (ऐ. ब्रा. ३. २०) इत्यनेन वचनेन अपूजयन् । सस्मिन् तस्मिन् यद्वा सर्वस्मिन् आजौ संग्रामे विश्वे देवासः ते सर्वे दानादिगुणयुक्ता मरुतः त्वा त्वाम् अनु अमदन् अनुक्रमेण हर्षं प्रापयन् । यद्वा । त्वदीयमदानन्तरं तेऽपि मदं प्राप्ताः । हे इन्द्र त्वं यन् यदा भृष्टिमता । अंशयति शत्रूनि ति भृष्टिः अश्रिः । तद्वता वधेन हननसाधनेन वज्रेण । अश्रिमत्त्वं च वज्रस्य ब्राह्मणे समानात्—‘वज्रो वा एष यद्यूपः सोऽष्टाश्रिः कर्तव्योऽष्टाश्रिवै वज्रः’ (ऐ. ब्रा. २. १) इति । तेन वज्रेण वृत्रस्य आनं प्रति आननं मुखं प्रति यद्वा श्वासहेतु घ्राणं प्रति नि जघन्य नितरां प्राहर्षीः ॥ आर्चन् । ‘अर्चं पूजायाम्’ । भौवादिकः । आडागम उदात्तः । सस्मिन् । ‘तदोः सः सौ’ (पा. सू. ७. २. १०६) इति विधीयमानं सत्त्वं व्यात्ययेन सप्तम्यामपि द्रष्टव्यम् । यद्वा । सर्वस्मिन्नित्यत्र वर्णलोपो द्रष्टव्यः । देवासः । ‘आजसेरसुक्’ । आनम् आननम् । वर्णलोपश्छान्दसः । यद्वा । ‘अन प्राणने’ । अन्यत्ते

अनेनेति आनं प्राणम् । करणे घञ् । ‘कर्पांन्वतः’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । जघन्य । ‘हन हिंसागत्योः’ । यलि ‘उपदेशोऽन्वतः’ इति इद्प्रतिषेधः । ‘अभ्यासाच्च’ इति अभ्यासादुत्तरस्य हकारस्य घञत्वम् । लिङ्स्वरेण प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् ॥ ॥ १४ ॥

‘न्यू पु’ इति एकादशर्चं तृतीयं सूक्तम् । दशम्येकादश्यौ त्रिष्टुभौ । शिष्टा नव जगल्यः । सव्य ऋषिः । इन्द्रो देवता । तथा चानुकान्तं—‘न्यू ज्वेकादश्यन्ये त्रिष्टुभौ’ इति । अतिरात्रे प्रथमे पर्याये ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे एतत्सूक्तम् । तथा चासूत्रयदाचार्यः—‘न्यू पु वाचमप्सु धूतस्य हरिवः पिबेहेति याज्या’ (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति ॥

न्यू३ पु वाचं प्र महे भरामहे गिर इन्द्राय सदर्ने विवस्वतः ।

नू चिद्धि रत्नं ससतामिवाविदन्न दुष्टुतिर्द्रविणोदेषु शस्यते ॥ १ ॥

नि । ऊँ इति । सु । वाचम् । प्र । महे । भरामहे । गिरः । इन्द्राय । सदर्ने । विवस्वतः ।

नु । चित् । हि । रत्नम् । ससतामऽइव । अविदत् । न । दुःस्तुतिः । द्रविणःऽदेषु । शस्यते ॥ १ ॥

‘महे महते’ इन्द्राय ‘सु’ वाचं शोभनां स्तुतिं ‘नि’ ‘प्र’ ‘भरामहे’ नितरां प्रयुज्यमहे । ‘उ’ इति पादपूरणः । यतः ‘विवस्वतः’ परिचरतो यजमानस्य ‘सदर्ने’ यज्ञगृहे इन्द्राय ‘गिरः’ स्तुतयः क्रियन्ते । ‘हि’ यस्मात् ‘स’ इन्द्रः ‘नू’ ‘चित्’ क्षिप्रमेव ‘रत्नं’ रमणीयमसुराणां धनम् ‘अविदत्’ विन्दति । तत्र दृष्टान्तः । ‘ससतामिव’ । यथा स्वपतां पुरुषाणां धनं चोरः क्षिप्रं लभते तद्वत् । अतोऽस्मभ्यं धनं दातुं शक्त इति भावः । ‘द्रविणोदेषु’ धनस्य दातृषु पुरुषेषु ‘दुष्टुतिः’ असमीचीना स्तुतिः ‘न’ ‘शस्यते’ नाभिधीयते । अतः सुवाचं प्र भरामहे इति पूर्वैण संबन्धः ॥ न्यू पु इत्यस्य ‘उदात्तस्वरितयोर्यणः’ इति स्वरितत्वम् । तत्र उदात्तपरत्वात् संहितायां कम्प्यते । ‘इकः सुजि’ (पा. सू. ६. ३. १३४) इति दीर्घत्वम् । ‘सुजः’ इति पञ्चम् । महे । ‘मह पूजायाम्’ इत्यस्मात् ‘किप् च’ इति किप् । ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । यद्वा । महच्छब्दस्य अच्छब्दलोपश्छान्दसः । नू चित् । ‘ऋचि तुनुघ’ इत्यादिना दीर्घः । ससतामिव । ‘षस स्वप्ने’ । अस्मात् शत्रन्तादन्तोदात्तात्परस्या विभक्तेः ‘शतुरनुमः’ इत्युदात्तत्वम् । ‘इवेन विभक्त्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च’ (पा. सू. २. १. ४. २) इति समासः । अविदत् । ‘विदू लाभे’ । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’ इति वर्तमाने लुङि ‘पुषादिषुतादि’ इति च्लेः अडादेशः । अडागम उदात्तः । ‘हि च’ इति निघातप्रतिषेधः । द्रविणोदेषु । द्रविणानि धनानि ददातीति द्रविणोदाः । ‘द्रु गतौ’ इत्यस्मात् ‘द्रुदक्षिभ्यामिनन्’ (उ. सू. २. २०८) इति इनन्प्रत्ययान्तो द्रविणशब्दः । तस्मिन् कर्मण्युपपदे ‘आतोऽनुपसर्गे कः’ इति कः । पूर्वपदस्य सुगागमश्छान्दसः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शस्यते । ‘शंसु स्तुतौ’ । यकि ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः ॥

दुरो अश्वस्य दुर इन्द्र गोरोसि दुरो यवस्य वसुन इनस्पतिः ।

शिक्षानरः प्रदिवो अकामकर्शनः सखा सखिभ्यस्तमिदं गृणीमसि ॥ २ ॥

दुरः । अश्वस्य । दुरः । इन्द्र । गोः । असि । दुरः । यवस्य । वसुनः । इनः । पतिः ।

शिक्षाऽनरः । प्रऽदिवः । अकामऽकर्शनः । सखा । सखिऽभ्यः । तम् । इदम् । गृणीमसि ॥ २ ॥

हे इन्द्र त्वम् अश्वस्य दुरः दाता असि । तथा गोः पश्वदेः दुरः दातासि । तथा यवस्य यवादेर्धान्यजातस्य दुरः दाता असि । वसुनः निवासहेतोः धनस्य इनः स्वामी पतिः सर्वेषां पालयिता शिक्षानरः । शिक्षतिर्दानकर्मा (नि. ३. १०. ८) । शिक्षाया दानस्य नेतासि । प्रदिवः पुराणः । प्रगता दिवो दिवसा यस्मिन् स तथोक्तः । अकामकर्शनः । कामान् कर्शयति नाशयतीति कामकर्शनः । न कामकर्शनोऽकामकर्शनः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । हविर्देवतां यजमानानां कामानभिमतफलप्रदानेन पूरयतीत्यर्थः । सखिभ्यः समानख्यानेभ्य ऋत्विग्भ्यः सखा सखिवदत्यन्तं प्रियः एवम्भूतो य इन्द्रः तं प्रति इदं स्तोत्रलक्षणं वचः गृणीममि ब्रूमहे ॥ दुरः । 'हुदाञ् दाने' । 'मन्दिवाशिमतिचसिचङ्म्यङ्किभ्य उरच्' (उ. सू. १. ३८) इति विधीयमान उरच्प्रत्ययो बहुलवचनादस्मादपि भवति । अत एव आकारलोपः । शिक्षानरः । 'शिक्ष विद्योपादाने' । 'गुरोश्च हलः' (पा. सू. ३. ३. १०३) इति अकारप्रत्ययः । ततः टाप् । पृष्ठीसमासः । 'समासस्य' इत्यन्तोदात्तत्वम् । गृणीमसि । 'गृ शब्दे' । क्रियादिकः । 'प्वादीनां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् । 'इदन्तो मसि' इति मसेः इकारः ॥

शचीव इन्द्र पुरुकृद्युमत्तम् तवेदिदमभितश्चेकिते वसु ।

अतः संगृभ्याभिभूत् आ भर मा त्वायतो जरितुः काममूनयीः ॥ ३ ॥

शचीऽवः । इन्द्र । पुरुऽकृत् । युमत्तम् । तव । इत् । इदम् । अभितः । चेकिते । वसु ।

अतः । समऽगृभ्य । अभिऽभूते । आ । भर । मा । त्वाऽयतः । जरितुः । कामम् । ऊनयीः ॥ ३ ॥

शचीवः । शची इति प्रज्ञानाम् । हे इन्द्र शचीवः प्रज्ञावान् पुरुकृत् प्रभूतस्य वृत्रवधादेः कर्तः युमत्तम् अतिशयेन दीप्तिमन् अभितः सर्वत्र वर्तमानं वसु धनं यदस्ति तत् इदं तवेत् तवैव स्वभूतमिति चेकिते शृशमस्माभिर्ज्ञायते । अतः कारणात् धनं संगृभ्य सम्यक् गृहीत्वा अभिभूते शत्रूणामभिभवितः आ भर अस्मभ्यमाहर देहीत्यर्थः । त्वायतः स्वामात्मन इच्छतः जरितुः स्तोतुः कामम् अभिलापं मा ऊनयीः परिहीनं मा कार्षीः । पूरयेत्यर्थः ॥ शचीवः । 'मनुवसो रुः' इति रुत्वम् । पाष्टिकमामन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । इतरेषु आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् । न च 'आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्' इति अविद्यमानवत्त्वम्, 'नामन्त्रिते समानाधिकरणे' इति निषेधात् । 'कित ज्ञाने' । अस्मात् यदन्ताद्वर्तमाने लिटि 'अमन्त्रे' (पा. सू. ३. १. ३५) इति निषेधात् आम्प्रत्ययाभावे सति लिटि आर्धधातुकत्वात् अतोलोपयलोपौ । संगृभ्य आभर इति उभयत्र 'हप्रहोर्भ-

‘छन्दसि’ इति भस्त्वम् । त्वायतः । त्वामात्मन इच्छति । ‘सुप आत्मनः क्यच्’ । ‘प्रत्ययोत्तरपद-
योश्च’ इति मपर्यन्तस्य त्वादेशः । छान्दसम् आस्त्वम् । क्यजन्तात् लटः शतृ । तस्य अदुपदेशात् लसार्व-
धातुकस्वरेण अनुदात्तस्य एकादेशस्वरेणोदात्तत्वम् । ‘एकादेशस्वरोऽन्तरङ्गः सिद्धो भवतीति वक्त-
व्यम्’ (पा. सू. ८. २. ६. १) इति वचनात् तस्य सिद्धत्वे सति ‘शतुरनुमः’ इति अजादि-
विभक्तेरुदात्तत्वम् । कामम् । ‘कमु कान्तौ’ इत्यस्मात् भावे घञ् । ‘कर्षात्वतः’ इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते
वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । ऊनयीः । ‘ऊन परिहाणे’ । चुरादिः । लुङि ‘णिश्चिद्रुसुभ्यः’
(पा. सू. ३. १. ४८) इति च्लेः चडादेशस्य ‘नोनयतिध्वनयति’ (पा. सू. ३. १. ५१) इत्या-
दिना प्रतिषेधः । ‘ह्यन्तक्षणः’ (पा. सू. ७. २. ५) इति सिचि वृद्धिप्रतिषेधः ॥

एभिर्द्युभिः सुमना एभिरिन्दुभिर्निरुन्धानो अमतिं गोभिरश्विना ।

इन्द्रेण दस्युं द्रयन्त इन्दुभिर्युतद्वेषसः समिषा रभेमहि ॥ ४ ॥

एभिः । द्युभिः । सुमनाः । एभिः । इन्दुभिः । निरुन्धानः । अमतिम् । गोभिः । अश्विना ।

इन्द्रेण । दस्युम् । द्रयन्तः । इन्दुभिः । युतद्वेषसः । सम् । इषा । रभेमहि ॥ ४ ॥

हे इन्द्र एभिः अस्माभिर्दत्तैः । द्युभिः दीप्तैश्चरुपुरोडाशादिभिः । एभिरिन्दुभिः पुरोवर्तिभिः
तुभ्यं दत्तैः सोमैश्च प्रीतस्त्वम् अस्माकम् । अमतिं दारिद्र्यं । गोभिः त्वया दत्तैः पशुभिः । अश्विना
अश्वयुक्तेन धनेन च । निरुन्धानः निवर्तयन् । सुमनाः शोभनमना भव । वयम् । इन्दुभिः अस्माभि-
र्दत्तैः सोमैः प्रीतेन । इन्द्रेण । दस्युम् उपक्षपयितारं शत्रुं । द्रयन्तः हिंसन्तः अत एव । युतद्वेषसः
पृथग्भूतशत्रुका भूत्वा । इषा इन्द्रदत्तेन अन्नेन । सं । रभेमहि संरक्षा भवेम । संगच्छेमहीत्यर्थः ॥
सुमनाः । शोभनं मनो यस्य । ‘सोमनसी अलोमोपसी’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । निरुन्धानः । ‘रुधिर
आवरणे’ । स्वरितेत्त्वात् आत्मनेपदम् । ‘असोरल्लोपः’ इति अकारल्लोपः । ‘चितः’ इत्यन्तो-
दात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अमतिम् । मन्तव्या मतिः ऐश्वर्यम् । न मतिः अमतिः ।
अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘न लोकाव्यय’ इति षष्ठीप्रतिषेधः । अश्विना । अश्वोऽस्यातीति अश्वि
धनम् । मत्वरथीय इति ॥

समिन्द्र राया समिषा रभेमहि सं वाजैभिः पुरुश्चन्द्रैरभिद्युभिः ।

सं देव्या प्रमत्या वीरशुष्मया गोअग्रयाश्चावत्या रभेमहि ॥ ५ ॥

सम् । इन्द्र । राया । सम् । इषा । रभेमहि । सम् । वाजैभिः । पुरुश्चन्द्रैः । अभिद्युभिः ।

सम् । देव्या । प्रमत्या । वीरशुष्मया । गोअग्रया । अश्ववत्या । रभेमहि ॥ ५ ॥

हे इन्द्र राया धनेन वयं । सं । रभेमहि संगच्छेमहि । तथा । इषा अन्नेन । सं । रभेमहि । तथा
वाजैभिः बलैः । सं । रभेमहि । कीदृशैः वाजैः । पुरुश्चन्द्रैः पुरुणां बहूनामाह्लादकैः । अभिद्युभिः अभितो
दीप्यमानैः । किंच । देव्या द्योतमानया । प्रमत्या त्वदीयया प्रकृष्टबुद्धया । सं । रभेमहि । कीदृश्या ।
वीरशुष्मया । वीरं विशेषेण शत्रूणां क्षेपणसमर्थं शुष्मं बलं यस्याः सा तथोक्ता । गोअग्रया ।

स्तोत्रभ्यो दानार्थमग्रे प्रमुखत एव गावो यस्याः सा तथोक्ता । 'अश्वावत्या अश्वैरुपेतया ॥ राया । 'ऊडिदम्' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । पुरुश्चन्द्रैः । 'हस्वाच्चन्द्रोत्तरपदे मन्त्रे' इति सुद् । श्चुत्वेन शकारः । समासस्वरः । अभिद्युभिः । अभिगता द्यौर्दीप्तिर्येषाम् । अत्र दिव्शब्दो दीप्तिं लक्षयति । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । देव्या । 'उदात्तयणः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । प्रमत्या । 'तादौ च निति' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । उत्तरयोर्बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'सर्वत्र विभाषा गोः' (पा. सू. ६. १. १२२) इति गोअग्रया इत्यत्र प्रकृतिभावः । अश्वावत्या । 'मन्त्रे सोमाश्वेन्द्रिय' इति मनुषि दीर्घत्वम् ॥ ॥ १५ ॥

ते त्वा मदा अमदन्तानि वृष्ण्या ते सोमासो वृत्रहत्येषु सत्पते ।

यत्कारवे दश वृत्राण्यप्रति बर्हिष्मते नि सहस्राणि बर्हयः ॥ ६ ॥

ते । त्वा । मदाः । अमदन् । तानि । वृष्ण्या । ते । सोमासः । वृत्रहत्येषु । सत्पते ।

यत् । कारवे । दश । वृत्राणि । अप्रति । बर्हिष्मते । नि । सहस्राणि । बर्हयः ॥ ६ ॥

हे 'सत्पते सतां पालयितरिन्द्र' 'वृत्रहत्येषु वृत्रहननेषु निमित्तभूतेषु सत्सु' 'ते पूर्वोक्ताः' 'मदाः मादका मरुतः' 'त्वा त्वाम्' 'अमदन् अमदयन् हर्षं प्रापयन्' 'तानि पूर्वोक्तानि' 'वृष्ण्या वृष्णः सेचन-समर्थस्य तव संबन्धीनि चरुपुरोडाशादीनि हवींषि त्वाम् अमदन्' 'ते' 'सोमासः प्रसिद्धाः सोमाश्च त्वाम् अमदन्' 'यत् यदा' 'कारवे स्तुतिकर्त्रे' 'बर्हिष्मते यज्ञवते यज्ञमानाय' 'दश' 'सहस्राणि अपरिमितानि' 'वृत्राणि आवरकाण्युपद्रवजातानि' 'अप्रति शत्रुभिरप्रतिगतस्त्वं' 'नि' 'बर्हयः न्यवधीः । तदानीमिति पूर्वेण संबन्धः ॥ वृष्ण्या । 'शेष्ठन्दसि बहुलम्' इति शैलोपः । बर्हयः । बर्हयति-हिंसाकर्मा (नि. २. १९. ३०) । लङि 'बहुलं छन्दस्यमौडयोगोऽपि' इति अडभावः । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वे णिच एव स्वरः शिष्यते । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

युधा युधमुप धेदेषि धृष्णुया पुरा पुरं समिदं हंस्योजसा ।

नम्या यदिन्द्र सख्या परावति निबर्हयो नमुचिं नाम मायिनम् ॥ ७ ॥

युधा । युधम् । उप । धृ । इत् । एषि । धृष्णुया । पुरा । पुरम् । सम् । इदम् । हंसि । ओजसा ।

नम्या । यत् । इन्द्र । सख्या । परावति । निबर्हयः । नमुचिम् । नाम । मायिनम् ॥ ७ ॥

हे इन्द्र 'धृष्णुया शत्रूणां धर्षकरत्वं' 'युधा युद्धेन संबद्धं' 'युधं युद्धम्' 'उप' 'धेदेषि उपैव गच्छसि । सर्वदा युद्धशीलो भवसीत्यर्थः । ध इति पादपूरणः । शत्रूणामसुराणां 'पुरा पुरेण नगरेण सह' 'इदं पुरोवति' 'पुरं शत्रुनगरम्' 'ओजसा बलेन' 'सं' 'हंसि सम्यग्विनाशयसि । शत्रूणां पुराण्यभैत्सीरित्यर्थः । हे 'इन्द्र त्वं' 'नम्या शत्रुषु नमनशीलेन' 'सख्या सहायभूतेन वज्रेण' 'परावति दूरदेशे' 'नमुचिं' 'नाम अनया संज्ञया प्रसिद्धं' 'मायिनं मायाविनमसुरं' 'यत् यस्मात्' 'निबर्हयः नितरामहिंसीः । अतस्त्वमेवं स्तूयसे इत्यर्थः ॥ युधा । 'युध संप्रहारे' । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । एषि । 'इण् गतौ' । अदादिवात् शपो लुक् । धृष्णुया ।

‘ अिष्टया प्रागल्भ्ये ’ । ‘ त्रसिगृध्रिषिक्षिपेः क्नुः ’ इति क्नुप्रत्ययः । किञ्चाङ्गुणाभावः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति सोः याजादेशः । ‘ चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । पुरा । ‘ पृ पालनपूरणयोः ’ । पूरयति राज्ञामभिमतानीति । ‘ किप् च ’ इति किप् । ‘ उदोष्ठ्यपूर्वस्य ’ इति उत्त्वम् । ‘ सावेकाचः ’ इति विभक्तिरुदात्ता । हंसि । हन्तेर्लुङि सिपि अदादित्वात् शपो लुकि ‘ नश्चापदान्तस्य झलि ’ (पा. सू. ८. ३. २४) इति अनुस्वारः । नम्या । ‘ णमु प्रह्वत्वे ’ । औणादिक इन्प्रत्ययः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति तृतीयाया व्यादेशः । टिलोपः । सख्या । ‘ शोपो ध्यससि ’ (पा. सू. १. ४. ७) इति घिसंज्ञाप्रतिषेधात् नाभावाभावे यणादेशः । नमुचिम् । इन्द्रेण सह युद्धं न मुञ्चतीति नमुचिः । औणादिकः किप्रत्ययः । ‘ नश्चापपात् ’ इत्यादिना नञः प्रकृतिभावः । नञ् न गतिर्न च कारकमिति कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वाभावे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मायिनम् । मायाशब्दस्य व्रीह्यादिषु पाठात् मत्वर्थीय इति ॥

त्वं करञ्जमुत पर्णयं वधीस्तेजिष्ठयातिथिग्वस्य वर्तनी ।

त्वं शता वङ्गदस्याभिन्नपुरोऽननुदः परिपूता ऋजिश्चना ॥ ८ ॥

त्वम् । करञ्जम् । उत । पर्णयम् । वधीः । तेजिष्ठया । अतिथिग्वस्य । वर्तनी ।

त्वम् । शता । वङ्गदस्य । अभिन्नत् । पुरः । अननुदः । परिपूताः । ऋजिश्चना ॥ ८ ॥

हे इन्द्र त्वं करञ्जं एतत्संज्ञकमसुरम् उत अपि च पर्णयम् एतन्नामानमसुरं च अतिथिग्वस्य एतत्संज्ञस्य राज्ञः प्रयोजनाय तेजिष्ठया अतिशयेन तेजस्विन्या वर्तनी वर्तन्या शत्रुप्रेरणकुशलया शक्त्या वधीः हतवानसि । तथा अननुदः । अनु पश्चात् द्यति खण्डयतीति अनुदः अनुचरः । तादृशोऽनुचररहित एक एव त्वम् ऋजिश्चना एतत्संज्ञकेन राज्ञा परिपूताः परितोऽवष्टब्धाः शता शतानि शतसंख्याकाः वङ्गदस्य एतत्संज्ञकस्यासुरस्य पुरः पुराणि नगराणि अभिन्नत् विभिदिषे ॥ वधीः । हन्तेर्लुङि सिपि ‘ लुङि च ’ इति वधादेशः । तस्य अदन्तत्वात् वृद्धयभावः (पा. सू. ७. ३. ३५) । अत एव अनेकाच्चात् इदमप्रतिषेधाभावः (पा. सू. ७. २. १०) । ‘ इट ईटि ’ इति सिचो लोपः । तेजिष्ठया । तेजस्वशब्दात् ‘ अस्मायामेधा ’ इति मत्वर्थीयो विनिः । तस्मात् आतिशायनिके इष्टनि ‘ विन्मतोर्लुक् ’ इति विनो लुक् । ‘ टेः ’ इति टिलोपः । निच्चादाद्युदात्तत्वम् । वर्तनी । वृत्त्यते प्रेर्यतेऽनयेति वर्तनी । करणे ल्युट् । टित्त्वात् डीप् (पा. सू. ४. १. १५) । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् । अभिन्नत् । ‘ भिदिर् विदारणे ’ । लङि सिपि रुधादित्वात् भम् । ‘ इतश्च ’ इति इकारलोपः । ‘ हल्ङ्याभ्यः ’ इति सकारलोपः । अननुदः । ‘ दो अवखण्डने ’ । ‘ आदेचः ’ इति आस्त्वम् । ‘ आतश्चोपसर्गे ’ इति कप्रत्ययः । नास्ति अनुदः अत्येति बहुव्रीहौ ‘ नञ्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । संहितायां दीर्घश्छान्दसः । परिपूताः । ‘ पू प्रेरणे ’ । कर्मणि निष्ठा । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

त्वमेताञ्जनराज्ञो द्विर्दशाबन्धुना सुश्रवसोपजग्मुषः ।

षष्टिं सहस्रा नवतिं नवं श्रुतो नि चक्रेण रथ्या दुष्पदावृणक् ॥ ९ ॥

त्वम् । एतान् । जनराज्ञः । द्विः । दश । अबन्धुना । सुऽश्रवसा । उपऽजग्मुषः ।

षष्टिम् । सहस्रा । नवतिम् । नवं । श्रुतः । नि । चक्रेण । रथ्या । दुऽपदा । अवृणक् ॥ ९ ॥

हे इन्द्र 'श्रुतः विश्रुतः प्रख्यातः' 'त्वं' 'द्विर्दश विंशतिसंख्याकान्' 'अबन्धुना बन्धुरहितेन सहायरहितेन' 'सुश्रवसा एतस्संज्ञकेन राज्ञा युद्धार्थम्' 'उपजग्मुषः उपगतवतः' 'एतान् एवंविधान्' 'जनराज्ञः जनपदानामधिपतीन्' 'षष्टिमित्यादिना तेषां राज्ञामनुचरसंख्योच्यते' 'षष्टिं' 'सहस्रा सहस्राणां' 'षष्टिं' 'नवतिं' 'नवं नवसंख्योत्तरां नवतिम्' । तान् राज्ञ ईदृक्संख्याकाननुचरांश्च 'रथ्या रथसंबन्धिना' 'दुष्पदा दुष्प्रपदनेन । शत्रुभिः प्राप्तुमशक्येनेत्यर्थः । ईदृशेन 'चक्रेण' 'नि' 'अवृणक् न्यवर्जयः' । त्वां स्तुवतः सुश्रवसो जयार्थं त्वमागत्य तदीयान् शत्रून्जैपीरित्यर्थः ॥ जनराज्ञः । समासान्तविधेरनित्यत्वात् (परिभा. ८४) टच्प्रत्ययाभावः (पा. सू. ५. ४. ९१) । राजब्जान्दो 'राजू दीप्ती' इत्यस्मात् कनिन्प्रत्ययान्त आद्युदात्तः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते । अबन्धुना । 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सुश्रवसा । शोभनं श्रवोऽन्नं यस्य । 'आद्युदात्तं ब्रह्मन्वसि' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । उपजग्मुषः । गमेलिटिः कसुः । शसि भसंज्ञायां 'वसोः संप्रसारणम्' इति संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । 'गमहन' इत्यादिना उपधालोपः । 'शासिवसिघसीनां च' इति पत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन कसोरेव स्वरः शिष्यते । रथ्या । रथस्येदं रथ्यम् । 'रथाद्यत्' (पा. सू. ४. ३. १२१) इति यत् । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेः आकारः । दुष्पदा । 'पद गती' । 'ईपहुःसुपु' इति खल् । 'लिति' इति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । पूर्ववत् विभक्तेः आकारः । अवृणक् । 'वृजी वर्जने' । रीधादिकः । लङि मध्यमैकवचने 'हृड्ढ्याभ्यः' इति सिपो लोपः । 'चोः कुः' इति कुत्वम् ॥

त्वमाविथ सुश्रवसं तवोतिभिस्तव त्रामभिरिन्द्र तूर्वयाणम् ।

त्वमस्मै कुत्समतिथिग्वमायुं महे राज्ञे यूने अरन्धनायः ॥ १० ॥

त्वम् । आविथ । सुऽश्रवसम् । तव । उतिऽभिः । तव । त्रामऽभिः । इन्द्र । तूर्वयाणम् ।

त्वम् । अस्मै । कुत्सम् । अतिथिऽग्वम् । आयुम् । महे । राज्ञे । यूने । अरन्धनायः ॥ १० ॥

हे इन्द्र 'त्वं' 'तवोतिभिः त्वदीयैः पालनैः' 'सुश्रवसं पूर्वोक्तं राजानम्' 'आविथ ररक्षिथ । तथा 'तूर्वयाणम् एतन्नामानं राजानं' 'तव' 'त्रामभिः त्वदीयैस्त्रायकैः पालकैर्बलैः आविथेति शेषः । किंच 'त्वं' 'महे महते यूने तरुणाय' 'अस्मै सुश्रवसे' 'राज्ञे कुत्सादीन् ग्रीन् राज्ञः' 'अरन्धनायः वक्षमनयः । 'रथ्यतिर्वशागमने' (निरु. ६. ३२) इति यास्कः ॥ त्रामभिः । 'त्रैह् पालने' । 'आदेचः' इति आत्वम् । 'आतो मनिन्' इति मनिन् । निस्वादाद्युदात्तत्वम् । अरन्धनायः । रन्धनं वशीकरणं करोति रन्धनयति । 'तत्करोति' (पा. सू. ३. १. २६. ५) इति णिच् । 'इष्टवर्णौ प्रातिपदिकस्य' (पा. सू. ६. ४. १५५. १) इति इष्टवर्णावात् टिलोपः । लङि सिपि दीर्घञ्छान्दसः ॥

य उदचीन्द्र देवगोपाः सखायस्ते शिवतमा असाम ।

त्वां स्तोषाम त्वया सुवीरा द्राघीय आयुः प्रतरं दधानाः ॥ ११ ॥

ये । उत्ऽश्चि । इन्द्र । देवऽगोपाः । सखायः । ते । शिवऽतमाः । असाम ।

त्वाम् । स्तोषाम् । त्वया । सुवीराः । द्राघीयः । आयुः । प्रऽतरम् । दधानाः ॥ ११ ॥

हे ^१इन्द्र ^२ये वयम् ^३उदचि उदके यज्ञसमाप्तौ वर्तमानाः ^४देवगोपाः देवैः पालिताः ^५ते तव ^६सखायः सखिवदत्यन्तं प्रिया अत एव ^७शिवतमा ^८असाम अतिशयेन कल्याणां अभूम्, ते वयं यज्ञ-
समाप्त्युत्तरकालमपि ^९त्वां ^{१०}स्तोषाम स्तवाम । अस्माभिः स्तुतेन ^{११}यथा ^{१२}सुवीराः शोभनपुत्रवन्तः सन्तः
^{१३}द्राघीयः अतिशयेन दीर्घम् ^{१४}आयुः जीवनं ^{१५}प्रतरं प्रकृष्टतरं यथा भवति तथा ^{१६}दधानाः धारयन्तो
भूयास्म ॥ देवगोपाः । देवा गोपा येषाम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अनाम । ‘ अस भुवि ’ ।
लुङ्ङर्थे लोटि ‘ आहुत्तमस्य पिच्च ’ इति पिङ्गद्भावात् ‘ पिच्च डिञ्च ’ इति ङित्त्वाभावे ‘ भ्रसोरल्लोपः ’
इति अकारलोपाभावः । पिच्चादेव तिङोऽनुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । स्तोषाम् । स्तौतेर्लोडि ‘ सिब्ब-
हुलं लेटि ’ इति बहुलग्रहणात् लोट्यपि सिप् । तस्य पिच्चात् गुणः । सुवीराः । ‘ वीरवीर्यौ च ’ इति
उत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । द्राघीयः । दीर्घशब्दात् ईयसुनि ‘ प्रियस्थिरः ’ (पा. सू. ६. ४. १५७) इत्या-
दिना द्राघादेशः । निच्चादाद्युदात्तत्वम् । प्रतरम् । प्रशब्दात् तरपि ‘ अमु च च्छन्दसि ’ (पा. सू. ५.
४. १२) इति अद्रव्यप्रकर्षे अमुप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । दधानाः । दधातेः शानचि
‘ अभ्यस्तानामादिः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ ॥ १६ ॥

‘ मा नः ’ इति एकादशर्चं चतुर्थं सूक्तम् । पष्ठयष्टमीनवम्येकादश्यस्त्रिष्टुभः । शिष्टाः सप्त जगत्यः ।
सव्य ऋषिः । इन्द्रो देवता । तथा चानुक्रान्तम्—‘ मा नोऽन्त्या त्रिष्टुप् पष्ठयष्टमी नवमी च ’ इति ।
अतिरात्रे प्रथमे पर्याये अच्छावाकशस्त्रे इदं सूक्तम् । तथा च सूत्रितम्—‘ मा नो अस्मिन्मघवजिन्द्र
पिब तुभ्यं सुतो मदायेति याज्या ’ (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति ॥

मा नो अस्मिन्मघवन्पृत्स्वंहसि नहि ते अन्तः शर्वसः परीणशे ।

अक्रन्दयो नद्यो ३ रोरुवदना कथा न क्षोणीभियसा समारत ॥ १ ॥

मा । नः । अस्मिन् । मघऽवन् । पृत्ऽसु । अंहसि । नहि । ते । अन्तः । शर्वसः । परिऽणशे ।

अक्रन्दयः । नद्यः । रोरुवत् । वना । कथा । न । क्षोणीः । भियसा । सम् । आरत ॥ १ ॥

हे ^१मघवन् धनवज्जिन्द्र ^२अस्मिन् परिदृश्यमाने ^३अंहसि पापे ^४पृत्सु पृतनासु पापफलभूतेषु
संग्रामेषु च ^५नः अस्मान् ^६मा प्रक्षीप्सीरिति शेषः । यस्मात् ^७ते तव ^८शर्वसः बलस्य ^९अन्तः अवसानं
^{१०}परीणशे परितो व्याप्तुं ^{११}नहि शक्यते । सर्वोऽपि जनस्त्वदीयं बलमतिक्रामितुं न शक्नोतीत्यर्थः । तस्मात्
त्वमन्तरिक्षे वर्तमानः ^{१२}रोरुवत् अत्यर्थं शब्दं कुर्वन् ^{१३}नद्यः नदीः ^{१४}वना तत्संबन्धीन्युदकानि च ^{१५}अक्र-
न्दयः शब्दयसि । ^{१६}क्षोणीः क्षोण्यः । क्षोणीति पृथिवीनाम । तदुपलक्षितान्त्रयो लोकाः ^{१७}भियसा
त्वज्ज्ञेयं ^{१८}कथा कथं ^{१९}न ^{२०}समारत न संगच्छन्ते । त्वदीयं बलमवलोक्य त्रयोऽपि लोका विभ्यतीति

भावः ॥ पृस्म् । ' पदादिषु मांसपृस्नूनामुपसंख्यानम् ' (पा. सू. ६. १. ६३. १) इति पृत्ना-
शब्दस्य पृद्वावः । परीणशे । नशतिर्व्यासिकर्मा । ' कृत्यार्थे तवैकेन् ' इति केन्प्रत्ययः । निस्त्वादाथु-
दात्तत्वम् । ' निपातस्य च ' इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । नद्यः । द्वितीयार्थे प्रथमा । रोहवत् । ' रु शब्दे ' ।
यङ्लुगन्तात् लटः शतृ । ' अदादिवच्च ' इति वचनात् शपो लुक् । शतुर्ङित्वात् गुणाभावे उवङा-
देशः । ' नाभ्यस्ताच्छतुः ' इति नुम्प्रतिषेधः । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । कथा ।
' था हंतौ च च्छन्दसि ' इति किशब्दात् प्रकारवचने थाप्रत्ययः । तस्य विभक्तिसंज्ञायां ' किमः कः ' (पा. सू. ७. २. १०३) इति कादेशः । आरत । ' ऋ गतौ ' । ' समो गम्यच्छि ' इत्यात्मने-
पदम् । छान्दसे वर्तमाने लङि अदाङित्वात् शपो लुक् । ह्यस्य अदादेशः । आडागमो वृद्धिश्च ॥

अर्चा शक्राय शक्तिने शचीवते शृण्वन्तमिन्द्रं महयन्मभिष्टुहि ।

यो धृष्णुना शर्वसा रोदसी उमे वृषा वृषत्वा वृषभो न्यूञ्जते ॥ २ ॥

अर्चं । शक्राय । शक्तिने । शचीवते । शृण्वन्तम् । इन्द्रम् । महयन् । अभि । स्तुहि ।

यः । धृष्णुना । शर्वसा । रोदसी इति । उमे इति । वृषा । वृषत्वा । वृषभः । निःशृङ्गते ॥ २ ॥

हे अध्वर्यो वशक्तिने शक्तियुक्ताय वशचीवते प्रज्ञावते वशक्राय इन्द्राय वअर्च एवंविधमिन्द्रं
पूजय । किंच स्तुतीः वशृण्वन्तं समीचीनेयं स्तुतिरिति जानन्तं तम् इन्द्रं महयन् पूजयन् अभि
वष्टुहि अभिमुख्येन तस्य स्तोत्रं कुरु । वयः इन्द्रः वधृष्णुना शत्रूणां धर्मकेण वशर्वसा बलेन वउमे वरोदसी
द्यावापृथिव्यौ वन्यूञ्जते नितरां प्रसाधयति । ' ऋञ्जतिः प्रसाधनकर्मा ' (निरु. ६. २१) इति
यास्कः । स इन्द्रः ववृषा सेचनसमर्थः ववृषत्वा वृषत्वेनानेनैव सेचनसामर्थ्येन ववृषभः वर्पिता कामानां
यद्वा वृष्ट्युदकानाम् ॥ अर्चं । शपः पितृवादनदात्तत्वे धातुस्वरः । ' ब्यचोऽस्तत्तिङः ' इति दीर्घत्वम् ।
शक्तिने । शक्तिः शक्रः । ' शक्नु शक्तौ ' । भावे घञ् । मत्वर्थीय इनिः । ' क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् '
इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थी । अभिष्टुहि । स्तौतेः अदाङित्वात् शपो लुक् । ' उपसर्गांसुनोति ' इति
पठ्त्वम् । ' धुना धुः ' इति ध्रुत्वम् । वृषत्वा । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः आकारः । न्यूञ्जते ।
' ऋजि भृजी भर्जने ' । इदित्वात् नुम् । शपि प्राप्ते व्यत्ययेन शः ॥

अर्चा दिवे बृहते शूर्य्यं वचः स्वक्षत्रं यस्य धृषत धृषन्मनः ।

बृहच्छ्रवा अमुरो बर्हणा कृतः पुरो हरिभ्यां वृषभो रथो हि षः ॥ ३ ॥

अर्चं । दिवे । बृहते । शूर्य्यम् । वचः । स्वक्षत्रम् । यस्य । धृषतः । धृषत् । मनः ।

बृहत्श्रवाः । अमुरः । बर्हणा । कृतः । पुरः । हरिभ्याम् । वृषभः । रथः । हि । सः ॥ ३ ॥

हे स्तोतः वदिवे दीप्ताय बृहते महते इन्द्राय शूर्य्यम् । शूर्य्यम् इति सुखनाम । तत्र साधु शूर्य्यम् ।
तादृशं स्तुतिलक्षणं वचः वअर्च उच्चारय । यस्य इन्द्रस्य धृषतः शत्रून् धर्मयतः स्वक्षत्रं स्वभूत-

बलवत् ^१मनः ^२धृपत् ^३ष्टं भवति । ^४हि ^५वः स हि स खल्विन्द्रः ^६बृहच्छूवाः प्रभूतयशाः ^७असुरः शत्रूणां निरसिता । यद्वा । असुः प्राणो बलं वा । तद्वान् । रो मत्वर्थीयः । अथवा । असवः प्राणाः तेन च आपो लक्ष्यन्ते, 'प्राणा वा आपः' (तै. ब्रा. ३. २. ५. २) इति श्रुतेः । तान् राति ददातीति असुरः । ^८बर्हणा शत्रूणां निबर्हयिता ^९हरिभ्याम् अश्वाभ्यां ^{१०}पुरः ^{११}कृतः पूजितः ^{१२}वृषभः कामानां वर्षिता ^{१३}रथः रंहणशीलः ॥ शूण्यम् । 'तत्र साधुः' इति यत् । 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते' इति 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वाभावे 'तिस्वरितम्' इति स्वरितत्वम् । धृपतः । 'मिष्टषा प्रागल्भ्ये' । व्यत्ययेन शः । 'शतुरनुमः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । बृहच्छूवाः । बृहत् श्रवो यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । असुरः । 'असु क्षेपणे' । 'असेरन्' (उ. सू. १. ४२) इति उरन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । बर्हणा । 'सुपां मुलुक्' इति विभक्तेः आकारः । पुरः । 'पूर्वाधर' इत्यादिना असिप्रत्ययान्तः अन्तोदात्तः ॥

त्वं दिवो बृहतः सानु कोपयोऽव त्मना धृषता शम्बरं भिनत् ।

यन्मायिनो व्रन्दिनो मन्दिना धृषाच्छितां गभस्तिमशनिं पृतन्यसि ॥ ४ ॥

त्वम् । दिवः । बृहतः । सानु । कोपयः । अव । त्मना । धृषता । शम्बरम् । भिनत् ।

यत् । मायिनः । व्रन्दिनः । मन्दिना । धृषत् । शिताम् । गभस्तिम् । अशनिम् । पृतन्यसि ॥ ४ ॥

हे इन्द्र त्वं ^१बृहतः महतः ^२दिवः द्युलोकस्य ^३सानु समुच्छ्रितमुपरिप्रदेशं ^४कोपयः अकम्पयः । ^५धृषता शत्रूणां धर्षयित्रा ^६त्मना आत्मना स्वयमेव ^७शम्बरम् एतत्संज्ञमसुरम् ^८अवाभिनत् अवधीः । ^९यत् यदा ^{१०}व्रन्दिनः शत्रून् जेतुं सृदुभावं प्राप्ताम् । यद्वा । वृन्दं समूहः असुरसमूहवतः । ^{११}मायिनः मायाविनोऽसुरान् ^{१२}मन्दिना हृष्टेन ^{१३}धृपत् ^{१४}धृपता प्रागल्भ्यं प्राप्नुवता मनसा युक्तस्त्वं ^{१५}शितां तीक्ष्णीकृतां ^{१६}गभस्तिं हस्तेन गृहीताम् । यद्वा । गभस्तिः इति रश्मिनाम् । तद्वतीम् ^{१७}अशनिं वज्रं ^{१८}पृतन्यसि तानसुरान् जेतुं पृतनारूपेणेच्छसि । तान्प्रति प्रेरयसीत्यर्थः । तदानीं बृहतो दिवः सानु कोपयः इति पूर्वैर्गान्वयः ॥ कोपयः । कुप कोपे । ण्यन्तात् लङि 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गोऽपि' इति अङभावः । त्मना । 'मन्त्रेष्वङ्गादेरात्मनः' इति आकारलोपः । धृपत । 'सुपां मुलुक्' इति वृत्तीयाया लुक् । शिताम् । 'शो तनूकरणे' । निष्ठायां 'शाच्छोरन्यतरस्याम्' (पा. सू. ७. ४. ४१) इति इकारादेशः । पृतन्यसि । पृतनाशब्दात् 'सुप आत्मनः क्यच्' । 'कन्यध्वरपृतनस्य' इति अन्तलोपः । प्रत्ययस्वरः ॥

नि यद्वृणक्षि श्वसनस्य मूर्धनि शुष्णस्य चिद्व्रन्दिनो रोरुवद्वना ।

प्राचीनेन मनसा बर्हणावता यदद्या चित्कृणवः कस्त्वा परि ॥ ५ ॥

नि । यत् । वृणक्षि । श्वसनस्य । मूर्धनि । शुष्णस्य । चित् । व्रन्दिनः । रोरुवन् । वना ।

प्राचीनेन । मनसा । बर्हणाऽवता । यत् । अद्य । चित् । कृणवः । कः । त्वा । परि ॥ ५ ॥

हे इन्द्र त्वं ^१रोरुवत् मेघैरत्यर्थं शब्दयन् ^२श्वसनस्य अन्तरिक्षे श्वसतीति श्वसनो वायुः । तस्य ^३व्रन्दिनः स्वकिरणैराग्नफलादीन् सृदुभावं प्रापयतः ^४शुष्णस्य ^५चित् रसानां शोषयितुरादित्यस्यापि

‘मूर्धनि उपरिप्रदेशे’ वना वनान्युदकानि यत् यस्मात् नि वृणक्षि आवर्जयसि । प्रापयसीत्यर्थः । वायुना सूर्यकिरणैश्च वृष्टा आपः सूर्यस्योपरि पुनरवस्थाप्यन्ते । तदेवावस्थापनमिन्द्रः^१ करोतीत्युपचर्यते । प्राचीनेन प्रकर्षेण गन्त्रा । अपराङ्मुखेनेत्यर्थः । बर्हणावता । निबर्हयतीति वधकर्मसु पाठात् बर्हणा शत्रूणां हिंसा तद्वता । एवंभूतेन मनसा युक्तस्त्वं यत् यस्मात् अद्या चित् अद्यापि कृणवः घर्म-काले सूर्यस्योपरि भौमान् रसानवस्थापयसि वर्षासु च वर्षयसीति^२ । यस्मादेतत्^३ कुरुषे तस्मात् कारणात् त्वा त्वां परि उपरि वः वर्तते न कोऽपीत्यर्थः । अतस्त्वमेव सर्वाधिक इति भावः ॥ वृणक्षि । ‘वृजी वर्जने’ । रौधादिकः । सिपः पित्त्वादनुदात्तत्वे विकरणस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । प्राचीनेन । प्रपूर्वात् अन्वतेः ‘ऋत्विक्’ इत्यादिना क्तिन् । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । ‘विभापाञ्चे-रदिकृषियाम्’ इति स्वार्थे खः । खस्य ईनादेशः । ‘अचः’ इति अकारलोपे ‘चौ’ इति दीर्घत्वम् । खप्रत्ययस्य सतिशिष्टत्वात् तदादेशस्य उपदेशिवद्भावेन ईकार उदात्तः । अद्या चित् । ‘निपा-तस्य च’ इति दीर्घत्वम् । कृणवः । ‘कृवि हिंसाकरणयोश्च’ । इदित्त्वात् नुम् । लेटि सिपि अडागमः । ‘धिन्विकृण्वोर च’ इति उपप्रत्ययः, वकारस्य अकारादेशश्च । तस्य अतो लोपे सति स्थानिवद्भावात् लघूपधगुणाभावः । गुणावादेशौ । आगमानुदात्तत्वे विकरणस्वरः । अत्र^४ निरुक्तं—‘व्रन्दी व्रन्दते-मृन्दूभावकर्मणः । निवृणक्षि यच्छ्वसनस्य मूर्धनि शब्दकारिणः शुष्णस्यादित्यस्य च शोषयितृ रोरु-यमाणो वनानीति वा धनानीति वा’ (निरु. ५. १५-१६) इति । धनानीति पक्षे मेघस्य धनानीति व्याख्येयम् ॥ १७ ॥

त्वमाविथ नर्यं तुर्वशं यदुं त्वं तुर्वीति वय्यं शतक्रतो ।

त्वं रथमेतशं कृत्व्ये धने त्वं पुरो नवति दम्भयो नव ॥ ६ ॥

त्वम् । आविथ । नर्यम् । तुर्वशम् । यदुम् । त्वम् । तुर्वीतिम् । वय्यम् । शतक्रतो इति शतऽक्रतो ।

त्वम् । रथम् । एतशम् । कृत्व्ये । धने । त्वम् । पुरः । नवतिम् । दम्भयः । नव ॥ ६ ॥

हे इन्द्र त्वं नर्यादीन् त्रीन् राज्ञः आविथ ररक्षिथ । तथा हे शतक्रतो बहुविधकर्मन् बहु-विधप्रज्ञ वा त्वं वय्यं वय्यकुलजं तुर्वीतिनामानं^१ राजानम् आविथ इत्येव । अपि च त्वं रथं रंहणस्वभावम् एतत्संज्ञमृषिम् एतशम् एतत्संज्ञकं^२ धने धननिमित्ते संग्रामे कृत्व्ये कर्तव्ये सति आविथेति शेषः । यद्वा पूर्वोक्तानां राज्ञां रथम् । एतशः इति अश्वनाम । एतशम् अश्वं च ररक्षिथेति योज्यम् । तथा त्वं शम्बरस्य नवतिं नव नवोत्तरनवतिसंख्याकाः पुरः पुराणि दम्भयः व्यनी-नशः ॥ एतशम् । एति गच्छतीति एतशः । ‘इण् गतौ’ । ‘इणस्तशन्तशसुनौ’ (उ. सू. ३. ४२९) इति तशन्प्रत्ययः । गुणः । कृत्व्ये । कर्तव्ये इत्यस्य शब्दस्य वर्णविकारः पृषोदरादित्वात् ॥

१. च—तदवस्थापनमिन्द्रः; न—तादृगवस्थापनमिन्द्रः; स—तदेव स्थापनमिन्द्रः । २. ढ-न-स—वर्षयसीति । ३. ढ—येदेतत् । ४. श—व्रन्दिनः । अत्र । ५. त-थ-द-ध-स—तुर्वीतिं तुर्वीतिनामानम् । ६. च-छ-फ—रंहणस्वभावम् एतशम् एतत्संज्ञार्थम् ।

स घा राजा सत्पतिः शशुवञ्जनो रातहव्यः प्रति यः शासमिन्वति ।

उक्था वा यो अभिगृणाति राधसा दानुरस्मा उपरा पिन्वते दिवः ॥ ७ ॥

सः । घ । राजा । सत्पतिः । शशुवत् । जनः । रातहव्यः । प्रति । यः । शासम् । इन्वति ।

उक्था । वा । यः । अभिगृणाति । राधसा । दानुः । अस्मै । उपरा । पिन्वते । दिवः ॥ ७ ॥

स घ स खलु वजनः जातः राजा राजमानः सत्पतिः सतां पालयिता यजमानः शशुवत् आत्मानं वर्धयति । यः इन्द्रं प्रति रातहव्यः दत्तहविष्कः सन् शासम् इन्द्रकर्तृकमनुशासनं यद्वा तस्य स्तुतिम् इन्वति व्याप्नोति । उक्था वा उक्तानि शस्त्राणि वा यः स्तोता राधसा हविलक्षणेनास्त्रेण सह अभिगृणाति तस्याभिसुखीकरणाय शंसति अस्मै स्तोत्रे दानुः अभिमतफल-प्रदातेन्द्रः उपरा उपरान् मेघान् । उपरः इति मेघनाम । स च यास्कैर्नैवं निरुक्तः—‘उपर उपलो मेघो भवत्युपरमन्तेऽस्मिन्नभ्राण्युपरता आप इति वा’ (निरु. २. २१) इति । तान् मेघान् दिवः सकाशात् पिन्वते सेचयति दोग्धीति यावत् ॥ घ । ‘क्वचि तुनुघ’ इत्यादिना दीर्घः । सत्पतिः । सतां पतिः सत्पतिः । ‘पत्यावैश्वर्ये’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शशुवत् । ‘दुओश्चि गतिवृद्धयोः’ । प्यन्तात् वर्तमाने लुङि च्चैः चडादेशे ‘संप्रसारणं संप्रसारणाश्रयं च बलीयः’ (पा. म. ६. १. १७. २) इति अन्तरङ्गमपि वृद्ध्यादिकं बाधित्वा ‘णौ च संश्रद्धोः’ (पा. सू. ६. १. ३१) इति संप्रसारणम् । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् वृद्धयभावे द्विवचनादि । उवडादेशः । रातहव्यः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शासम् । ‘शासु अनुशिष्टौ’ इत्यस्मात् भावे घञि ‘कर्पात्त्वतः’ इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । वृषादिर्वा द्रष्टव्यः । स हाकृतिगण इत्युक्तम् । यद्वा । ‘शंसु स्तुतौ’ इत्यस्मात् घञि व्यत्ययेन नलोपः । इन्वति । ‘इवि व्याप्तौ’ । शपः पित्त्वादनु-दात्तत्वे धातुस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । अभिगृणाति । ‘गृ शब्दे’ । क्रैयादिकः । ‘प्वादीनां ह्रस्वः’ इति ह्रस्वत्वम् । तिपः पित्त्वादनुदात्तत्वे विकरणस्वरः । पूर्ववत् निघाताभावः । उपरा । ‘सुपां सुलुक्’ इति शसः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । पिन्वते । ‘पिवि मिवि णिवि सेचने’ । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् ॥

असमं क्षत्रमसमा मनीषा प्र सोमपा अपसा सन्तु नेमे ।

ये त इन्द्र ददुषो वर्धयन्ति महि क्षत्रं स्थविरं वृष्ण्यं च ॥ ८ ॥

असमम् । क्षत्रम् । असमा । मनीषा । प्र । सोमपाः । अपसा । सन्तु । नेमे ।

ये । ते । इन्द्र । ददुषः । वर्धयन्ति । महि । क्षत्रम् । स्थविरम् । वृष्ण्यम् । च ॥ ८ ॥

इन्द्रस्य क्षत्रं बलम् असमं न केनचित् समम् । सर्वाधिकमित्यर्थः । तथा मनीषा बुद्धिश्च असमा न कस्यापि बुद्ध्या समाना । सर्वं वस्तु विषयीकरोतीत्यर्थः । नेमे इति सर्वनामशब्दः एतच्छब्दसमानार्थः । नेमे एते सोमपाः सोमस्य पातारो यजमानाः अपसा कर्मणा प्र सन्तु प्रवृद्धा भवन्तु । हे इन्द्र ते तव ददुषः हविर्दत्तवन्तः ये त्वदीयं महि महत् क्षत्रं बलं स्थविरं स्थूलं प्रवृद्धं वृष्ण्यं वृषत्वं पुंस्त्वं च वर्धयन्ति प्रवृद्धं कुर्वन्ति । यद्वा । ददुषो यजमानेभ्यो यागफलं दत्तवतः

तवेति योजनीयम् ॥ नेमे । सर्वनामत्वात् जसः शीभावे (पा. सू. ७. १. १७) गुणः । 'त्वसमसिम-
नेमेत्यनुत्त्वानि' (फि. सू. ७८) इति सर्वानुदात्तत्वे प्राप्ते व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । ददुपः । ददाते-
र्लिट्ः कसुः । जसो व्यत्ययेन शसादेशः । 'संप्रसारणं संप्रसारणाश्रयं च बलीयः' इति इडागमात्
पूर्वमेव संप्रसारणम् । 'शासिवसिघसीनां च' इति षत्वम् । प्रथम्यस्वरः । महि । महेरौणादिकः
इन्द्रप्रथम्यः । स्थविरम् । 'अजिरशिशिर' (उ. सू. १. ५३) इत्यादिना तिष्ठतेः किरच्प्रत्ययान्तो
निपातितः ॥

तुभ्येदेते बहुला अद्रिदुग्धाश्चमूपदश्चमसा इन्द्रपानाः ।

व्यश्रुहि तर्पया काममेषामथा मनो वसुदेयाय कृष्व ॥ ९ ॥

तुभ्य । इत् । एते । बहुलाः । अद्रिदुग्धाः । चमूसदः । चमसाः । इन्द्रपानाः ।

वि । अश्रुहि । तर्पय । कामम् । एषाम् । अर्थ । मनः । वसुदेयाय । कृष्व ॥ ९ ॥

हे इन्द्र तुभ्येत् तुभ्यमेव चमसाः । चम्यन्ते भक्ष्यन्ते इति चमसाः सोमाः । एते सोमाः
त्वदर्थं संपादिताः । कीदृशा इत्याह । बहुलाः प्रभूताः अद्रिदुग्धाः अद्रिभिर्ग्रावभिरभिषुताः चमूपदः
चमूषु चमसेष्ववस्थिताः इन्द्रपानाः इन्द्रस्य पानेन सुखकराः । अतस्त्वं तान् व्यश्रुहि व्याश्रुहि ।
व्याप्य च एषां त्वदीयानामिन्द्रियाणां कामम् अभिलाषं तैः तर्पय पूरयेति यावत् । अथ
अनन्तरं वसुदेयाय अस्मभ्यमभिमतधनप्रदानाय त्वदीयं मनः कृष्व कुरुष्व ॥ तुभ्य । छान्दसो
मलोपः । अद्रिदुग्धाः । दुहेः कर्मणि निष्ठा । 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । चमूपदः ।
'चमु अदने' । चमन्त्यनेनेति चमूः । 'कृषिचमितनि' (१३. सू. १. ८१) इत्यादिना औणादिकः
उप्रथम्यः । चमूषु सीदन्तीति चमूपदः । 'सत्सुद्विष' इत्यादिना कृष् । 'पूर्वपदात्' (पा. सू.
८. ३. १०६) इति षत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । इन्द्रपानाः । 'कर्मणि च येन संस्पर्शात्' (पा. सू.
३. ३. ११६) इति पिबतेः कर्मणि ल्युट् । अश्रुहि । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । वसुदेयाय ।
'दुदाब् दाने' । अस्मात् 'अचो यत्' इति भावे यत् । 'ईद्यति' (पा. सू. ६. ४. ६५) इति
ईकारादेशः । गुणः । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । कृष्व । 'डुकृञ्
करणे' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् ॥

अपामतिष्ठद्वरुणह्वरं तमोऽन्तर्वृत्रस्य जठरेषु पर्वतः ।

अभीमिन्द्रो नद्यो वत्रिणा हिता विश्वा अनुष्ठाः प्रवणेषु जिघ्रते ॥ १० ॥

अपाम् । अतिष्ठत् । धरुणद्वह्वरम् । तमः । अन्तः । वृत्रस्य । जठरेषु । पर्वतः ।

अभि । ईम् । इन्द्रः । नद्यः । वत्रिणा । हिताः । विश्वाः । अनुस्थाः । प्रवणेषु । जिघ्रते ॥ १० ॥

वृष्ट्युदकानां वधरुणह्वरम् । धरुणशब्दो धारावचनः । धारानिरोधकं वतमः अन्धकारम्
 वतिष्ठत् । अयमेवार्थः स्पष्टीक्रियते । वृत्रस्य लोकत्रयावरितुरसुरस्य वजठरेषु उदरप्रदेशेषु वान्तः
 मध्ये पर्वतः पर्ववान् मेघोऽभूत् । अतस्तमोरूपेण वृत्रेण मेघस्यावृतात्वात् वृष्ट्युदकमप्यावृतमित्युच्यते ।
 ईम् इमाः पूर्वोक्ताः नद्यः नदीः अरः । नदनात् नद्यः इति व्युत्पत्त्या नदीशब्देन आप उच्यन्ते ।
 वव्रिणा आवरकेण वृत्रेण हिताः पिहिताः विश्वाः व्यापिनीः वानुष्ठाः अनुक्रमेण तिष्ठन्तीः एवं-
 विधा अपः इन्द्रः प्रवणेषु निम्नेषु भूप्रदेशेषु अभि जिघ्रते अभिगमयति ॥ वव्रिणा । 'वृञ् वरणे'
 इत्यस्मात् 'आद्यगमहनजनः' इति किप्रत्ययः । लिङ्गद्वावात् द्विर्भावादि । यणादेशः । प्रत्ययस्वरः ।
 अनुष्ठाः । 'आतश्चोपसर्गो' इति तिष्ठतेः कप्रत्ययः । 'उपसर्गात्सुनोति' इति षत्वम् । जिघ्रते ।
 हन्तेर्गत्यर्थात् व्यत्ययेनात्मनेपदम् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्रुः । 'अतिपिपत्योश्च, बहुलं छन्दसि'
 (पा. सू. ७. ४. ७७-७८) इति अभ्यासस्य इत्वम् ॥

स शेवृधमधि धा द्युन्नमसे महि क्षत्रं जनापाळिन्द्र तव्यम् ।

रक्षा च नो मघोनः पाहि सूरित्राये च नः स्वपत्या इषे धाः ॥ ११ ॥

सः । शेवृधम् । अधि । धाः । द्युन्नम् । अस्मे इति । महि । क्षत्रम् । जनापाद् । इन्द्र । तव्यम् ।

रक्ष । च । नः । मघोनः । पाहि । सूरिन् । राये । च । नः । सुऽअपत्यै । इषे । धाः ॥ ११ ॥

हे इन्द्र वसः त्वम् अस्मे अस्मासु द्युन्नं यशः अधि धाः अधिनिधेहि । कीदृशमित्याह ।
 शेवृधम् । शं शमनम् । रोगाणां शमने सति यत् वर्धते तादृशम् । तथा महि महत् जनापाद्
 शत्रुजनानामभिवृत्तिं तव्यं प्रवृद्धं क्षत्रं बलं च अधि धा इति शेषः । किंच हे इन्द्र वनः
 अस्मान् मघोनः धनवतः कृत्वा रक्ष पालय । सूरिन् विदुषोऽन्यान्पि पाहि पालय । तथा राये
 धनाय च स्वपत्यै शोभनपुत्रयुक्ताय इषे अन्नाय च वनः अस्मान् धाः धेहि स्थापय ॥ धाः ।
 'छन्दसि लुङ्लुङ्लिटः' इति प्रार्थनायां लुङि 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । 'बहुलं छन्दस्य-
 माङ्योगेऽपि' इति अडभावः । अस्मे । 'सुपां सुलुक्' इति अस्मच्छब्दात् सप्तम्याः शेषादेशः ।
 जनापाद् । जनान् सहते इति जनापाद् । 'छन्दसि सहः' (पा. सू. ३. २. ६३) इति ण्विः ।
 'अत उपधायाः' इति वृद्धिः । 'सहेः साङः सः' (पा. सू. ८. ३. ५६) इति षत्वम् । 'अन्ये-
 षामपि दृश्यते' इति पूर्वपददीर्घः । तव्यम् । तवतिर्बुद्धयर्थः सौत्रो धातुः । 'अचो यत्' इति यत् ।
 गुणे 'धातोस्तन्निमित्तस्यैव' (पा. सू. ६. १. ८०) इति अवादेशः । 'यतोऽनावः' इत्याद्यु-
 दात्तत्वम् । रक्ष । 'रक्ष पालने' । शपः पिच्छादनुदात्तत्वे धातुस्वरः । 'व्यचोऽतस्तिष्ठः' इति दीर्घत्वम् ।
 मघोनः । 'शत्रुवमघोनामतद्धिते' इति शसि संप्रसारणम् । पाहि । अदादित्वात् शपो लुक् । हेः
 अपिच्छात् तस्यैव स्वरः शिष्यते । मघोनः इत्यस्य वाक्यान्तरगतत्वात् निघाताभावः । स्वपत्यै ।
 शोभनान्यपत्यानि यस्याः सा तथोक्ता । 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । 'जसादिषु छन्दसि
 वावचनम्' इति 'याडापः' (पा. सू. ७. ३. ११३) इति याडागमाभावे 'बृद्धिरेचि' (पा.
 सू. ६. १. ८८) इति वृद्धिः ॥ ॥ १८ ॥

‘दिवश्चिदस्य’ इति अष्टमं पञ्चमं सूक्तं सव्यस्यार्धमैन्द्रं जागतम् । तथा चानुक्रान्तम्—‘दिवश्चिदस्यौ जागतं हि’ इति । हि इत्यभिधानात् तुह्यादिपरिभाषया उत्तरे द्वे ‘च’ सूक्ते जागते । अतिरात्रे प्रथमे पर्याये भैत्रावरुणशब्दे इदं सूक्तम् । सूत्रितं च—‘दिवश्चिदस्येति पर्यासः स नो नव्येभिरिति च’ (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति । विपुवति निष्केवल्येऽप्येतत्सूक्तम् । सूत्रितं च—‘शंसदेवोत्तराणि षड्-दिवश्चिदस्य’ (आश्व. श्रौ. ८. ६) इति । समूहस्य दशरात्रस्य द्वितीये छन्दोमेऽपि निष्केवल्ये एतत्सूत्रितम्—‘त्वं महौ इन्द्र यो ह दिवश्चिदस्य त्वं महौ इन्द्र तुभ्यमिति निष्केवल्यम्’ (आश्व. श्रौ. ८. ७) इति ॥

दिवश्चिदस्य वरिमा वि पप्रथ इन्द्रं न मृहा पृथिवी चन प्रति ।

भीमस्तुर्विष्माश्चर्षणिभ्य आतपः शिशीते वज्रं तेजसे न वंसगः ॥ १ ॥

दिवः । चित् । अस्य । वरिमा । वि । पप्रथे । इन्द्रम् । न । मृहा । पृथिवी । चन । प्रति ।

भीमः । तुर्विष्मान् । चर्षणिभ्यः । आतपः । शिशीते । वज्रम् । तेजसे । न । वंसगः ॥ १ ॥

अस्य इन्द्रस्य वरिमा उरुत्वं^१ प्राभवं^२ दिवश्चित् द्युलोकादपि वि पप्रथे विस्तीर्णं बभूव । पृथिवी चन पृथिव्यपि च मृहा महिम्ना महत्त्वेन इन्द्रं न प्रति भवति । भूमिरपीन्द्रस्य प्रतिनिधिर्न भवति । ततोऽपि स गरीयानित्यर्थः । भीमः द्रव्यूणां भयंकरः तुर्विष्मान् प्रजावान् बलवान् वा चर्षणिभ्यः मनुष्येभ्यः स्तोत्रभ्यस्तेषामर्थ्यां शत्रूणाम् आतपः आ समन्तात् तापकारी । एवंविधः स इन्द्रः वज्रं वर्जनशीलमायुधं तेजसे तीक्ष्णाय शिशीते तनूकरोति तीक्ष्णीकरोति । तत्र दृष्टान्तः । वंसगः न । वननीयगतिमान् वृषभो यथा स्वशृङ्गे युद्धार्थं तीक्ष्णीकरोति तद्वत् ॥ दिवः । ‘उडिदम्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । वरिमा । उरुशब्दान् पृथ्वादिलक्षणः इमनिच् । ‘प्रियस्थिर’ । इत्यादिना उरुशब्दस्य वरादेशः । पप्रथे । ‘प्रथ प्रस्थाने’ । मृहा महिम्ना । वर्णलोपश्छान्दसः । यद्वा । महैरौणादिकः कनिप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । तृतीयकवचने ‘अल्लोपोऽनः’ इति अकारलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । प्रति । ‘प्रतिः प्रतिनिधिप्रतिदानयोः’ इति प्रतिनिधौ कर्मप्रवचनीयत्वम् । ‘कर्मप्रवचनीययुक्ते’ (पा. सू. २. ३. ८) इति इन्द्रशब्दात् द्वितीया । ‘प्रतिनिधिप्रतिदाने च यस्मात्’ (पा. सू. २. ३. ११) इति पञ्चमी तु छान्दसत्वात् न भवति । भीमः । ‘भिभी भये’ इत्यस्मात् ‘भियः पुग्व’ (उ. सू. १. १४५) इति मक्प्रत्ययः । ‘भीमो बिभ्यत्यस्मात्’ (निरु. १. २०) इति यास्कः । आतपः । तपतीति तपः । पंचाद्यच् । आथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । शिशीते । ‘शो तनूकरणे’ । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य श्रुः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । ‘ईहल्यघोः’ इति ईत्वम् । अनजादावपि लसार्वधातुके व्यत्ययेन अभ्यस्ताद्युदात्तत्वम् (पा. सू. ६. १. १८९) । वंसगः । ‘वन पण संभक्तौ’ इत्यस्मात् कर्मणि औणादिकः सप्रत्ययः । वंसं वननीयं गच्छतीति वंसगः । ‘डोऽन्यत्रापि दृश्यते’ (पा. म. ३. २. ४८) इति गमेः डप्रत्ययः । दिवोदासादित्वान् पूर्वपदाद्युदात्तत्वम् ॥

सो अर्णवो न नद्यः समुद्रियः प्रति गृम्णाति विश्रिता वरीमभिः ।

इन्द्रः सोमस्य पीतये वृषायते सनात्स युध्म ओजसा पनस्यते ॥ २ ॥

सः । अर्णवः । न । नद्यः । समुद्रियः । प्रति । गृम्णाति । विश्रिताः । वरीमभिः ।

इन्द्रः । सोमस्य । पीतये । वृषायते । सनात् । सः । युध्मः । ओजसा । पनस्यते ॥ २ ॥

‘सः इन्द्रः’ ‘समुद्रियः’ । समुद्रवन्त्यस्मादापः इति समुद्रमन्तरिक्षम् । तत्र भवः समुद्रियः । एवंभूतः सन् वरीमभिः स्वकीयैः संवरणैः यद्वा उरुवैः ‘विश्रिताः’ व्यासाः ‘नद्यः’ नदीः शब्द-कारिणीः वृत्रेणावृता आपः ‘अर्णवो’ न समुद्र इव ‘प्रति’ ‘गृम्णाति’ । स्वीकृत्य ववर्षेति भावः । स च ‘इन्द्रः’ ‘सोमस्य’ ‘पीतये’ पानाय ‘वृषायते’ वृष इवाचरति । हर्षयुक्तो वर्तते इत्यर्थः । तथा ‘सः’ इन्द्रः ‘युध्मः’ योद्धा ‘सनात्’ चिरादेव यद्वा सनातनः ‘ओजसा’ बलकृतेन वृत्रवधादिरूपेण कर्मणा ‘पनस्यते’ पनः स्तोत्रमिच्छति ॥ अर्णवः । ‘अर्णसो लोपश्च’ (का. ५. २. १०९. २) इति मत्वर्थीयो वप्रत्ययः सलोपश्च । प्रत्ययस्वरः । नद्यः । ‘नद्’ अव्यक्ते शब्दे ‘इत्यस्मात्’ कर्तरि पचाद्यच् । ‘चितः’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । ‘नदद्’ (पा. सू. ३. १. १३४ ग.) इति टित्वेन पाठात् ‘टिट्ठाणञ्’ इति ङीप् । ‘यस्य’ इति लोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण तस्य उदात्तत्वम् । जसि यणादेशे ‘उदात्त-स्वरितयोर्यणः’ इति स्वरितत्वम् । द्वितीयार्थे प्रथमा । अनया व्युत्पत्त्या नद्य इत्याप उच्यन्ते । तथा च श्रूयते—‘अहावनदता हते । तस्मादा नद्यो नाम स्थ ता वो नामानि सिन्धवः’ (तै. सं. ५. ६. १. २) इति । समुद्रियः । ‘समुद्राभ्राद्धः’ (पा. सू. ४. ४. ११८) इति भवार्थे घप्रत्ययः । घस्य इयादेशः । तस्योपदेशिवद्भचनात् उदात्तत्वम् । गृम्णाति । ‘हग्रहोर्मः’ इति भत्वम् । विश्रिताः । ‘श्रिञ् सेवायाम्’ । कर्मणि निष्ठा । ‘गतिरनन्तरः’ इति गतेः प्रकृति-स्वरत्वम् । वरीमभिः । ‘वृज् वरणे’ इत्यस्मात् औणादिक ईमनिन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । यद्वा उरुशब्दात् इमनिचि दीर्घ आद्युदात्तत्वं च छान्दसत्वात् । वृषायते । ‘कर्तुः क्यङ् सलोपश्च’ (पा. सू. ३. १. ११) इति आचारार्थे क्यङ् । ङित्वात् आत्मनेपदम् । ‘अकृत्सार्वधातुकयोः’ इति दीर्घः । युध्मः । ‘युध्मं संहारे’ इत्यस्मात् ‘इपियुधीन्धिदसिश्वाधूमूभ्यो मक्’ इति मक् । पन-स्यते । ‘पन स्तुतौ’ । पननं पनः तदिच्छति पनस्यति । व्यस्ययेनात्मनेपदम् ॥

त्वं तमिन्द्र पर्वतं न भोजसे महो नृम्णस्य धर्मणामिरज्यसि ।

प्र वीर्येण देवताति चेकिते विश्वस्मा उग्रः कर्मणे पुरोहितः ॥ ३ ॥

त्वम् । तम् । इन्द्र । पर्वतम् । न । भोजसे । महः । नृम्णस्य । धर्मणाम् । इरज्यसि ।

प्र । वीर्येण । देवता । अति । चेकिते । विश्वस्मै । उग्रः । कर्मणे । पुरःहितः ॥ ३ ॥

हे ‘इन्द्र’ ‘त्वं’ ‘भोजसे’ भोजनाय ‘पर्वतं’ पर्ववन्तं मेघं ‘न’ अकार्षीः । न हि हतो भुङ्क्ते । इन्द्रो हि वर्षणार्थं मेघं वज्रेण हन्ति । तथा ‘महः’ महतः ‘नृम्णस्य’ धनस्य ‘धर्मणां’ धारयितृणां कुबेरादीनाम्

‘इरज्यसि ईशिषे । इरज्यतिरैश्वर्यकर्मा । स इन्द्रः । देवता । वीर्येण । अति अतिशयित इति । प्र । चैकिते प्रकर्षेणास्माभिर्ज्ञातो बभूव । स च । उग्रः । उद्गूर्ण इन्द्रः । विश्वस्मै सर्वस्मै वृत्रवधादिरूपाय । कर्मणे देवैः । पुरोहितः । पुरस्तादवस्थापितः ॥ धर्मणाम् । ‘ धृञ् धारणे ’ । ‘ अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ’ इति कर्तरि मनिन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । इरज्यसि । ‘ इरज् ईर्ष्यायाम् ’ । ऐश्वर्ये इत्येके । कण्ठादिस्वात् यक् । वीर्येण । ‘ शूर वीर विक्रान्तौ ’ । चुरादिः । ‘ अचो यत् ’ इति यत् । णिलोपः । बहुव्रीहौ । वीरवीर्यौ च । इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वविधानसामर्थ्यात् । यतोऽनावः । इत्याद्युदात्तत्वाभावे । तिस्वरितम् । इति स्वरितत्वम् । तस्मिन् हि सति । आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि । इत्यनन्तैव सिद्धत्वात् । पुनर्वीर्यग्रहणमनर्थकं स्यादित्युक्तम् । देयता । देव एव देवता । ‘ देवात्तल् ’ (पा. सू. ५. ४. २७) इति स्वार्थे तल्प्रत्ययः । ‘ लिति ’ इति प्रत्ययान् पूर्वस्योदात्तत्वम् । चैकिते । ‘ कित ज्ञाने ’ । अस्मात् यङन्तात् चैकित्यतेः कर्मणि लिटि अतोलोपयलोपौ । पुरोहितः । पुरस्शब्दस्य असिप्रत्ययान्तस्य । तद्धितश्चासर्वविभक्तिः । इति अन्ययत्वेन ‘ पुरोऽन्ययम् ’ इति गतिसंज्ञायां । गतिरनन्तरः । इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

स इद्वने नमस्युभिर्वचस्यते चारु जनेषु प्रब्रुवाण इन्द्रियम् ।

वृषा छन्दुर्भवति हर्यतो वृषा क्षेमेण धेनां मघवा यदिन्वति ॥ ४ ॥

सः । इत् । वने । नमस्युभिः । वचस्यते । चारु । जनेषु । प्रब्रुवाणः । इन्द्रियम् ।

वृषा । छन्दुः । भवति । हर्यतः । वृषा । क्षेमेण । धेनाम् । मघवा । यत् । इन्वति ॥ ४ ॥

‘ स ’ इत् स एवेन्द्रः । ‘ वने अरण्ये ’ नमस्युभिः नमसा स्तोत्रेण पूजयितृभिर्कृपिभिः । ‘ वचस्यते वच इच्छन् क्रियते स्तुयते इत्यर्थः । यद्वा वचः स्तोत्रमात्मन इच्छति । स चेन्द्र आत्मीयेषु । जनेषु । इन्द्रियं स्ववीर्यं । प्रब्रुवाणः प्रकटयन् । चारु वर्तते । किंच सः । वृषा कामानां वर्षकः । हर्यतः प्रेप्सावतो यियक्षतः । छन्दुः उपच्छन्दयिता । भवति । यियक्षतां पुरुषाणां यागे रुचिमुत्पादयतीति भावः । वृषा हविषां वर्षयिता । हविःप्रदातेत्यर्थः । मघवा धनवान् । एवंभूतो यजमानः । क्षेमेण इन्द्रकृतेन रक्षणेन युक्तः यन् यत् यदा धेनां स्तुतिलक्षणां वाचम् इन्वति प्रेरयति । तदानीं छन्दुर्भवतीति पूर्वोक्तान्वयः । यद्वा । मघवा वृषा इन्द्रः क्षेमेण क्षेमकरेण मनसा धेनां यजमानैः कृतां स्तुतिं यद्यस्मात् इन्वति व्याप्नोति । तस्मादिति योज्यम् ॥ नमस्युभिः । ‘ नमोवरिवः ’ इति पूजार्थं क्यच् । ‘ क्याच्छन्दसि ’ इति उपप्रत्ययः । वचस्यते । वच इच्छति वचस्यति । तं वचस्यन्तं कुर्वन्ति मुनयो वचस्ययन्ति । वचस्ययतेः कर्मणि यकि अतोलोपयलोपौ । यद्वा । वचस्यतेर्व्यत्ययेनात्मनेपदम् । प्रब्रुवाणः । ‘ ब्रूञ् व्यक्तायां वाचि ’ । लट् । शानच् । अदादिस्वात् शपो लुक् । शानचो ङित्वात् गुणाभावे उवङ् । चिस्त्वरेणान्तोदात्तः । इन्द्रियम् । इन्द्रस्य लिङ्गमिन्द्रियम् । ‘ इन्द्रियमिन्द्रलिङ्गमिन्द्रदृष्टमिन्द्रसृष्टमिन्द्रजुष्टमिन्द्रदत्तमिति वा ’ (पा. सू. ५. २. ९३) इति लिङ्गादिष्वर्थेषु इन्द्रशब्दात् घञ्प्रत्ययो निपात्यते । अतः अन्तोदात्तत्वम् । इन्वति । ‘ इवि व्याप्ती ’ । शपः पिप्वादानुदात्तत्वे धातुस्वरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

स इन्महानि समिथानि मज्मना कृणोति युष्म ओजसा जनैभ्यः ।

अर्धा चन श्रद्धति त्विषीमत इन्द्राय वज्रं निघनिघ्नते वधम् ॥ ५ ॥

सः । इत् । महानि । समऽइथानि । मज्मना । कृणोति । युष्मः । ओजसा । जनैभ्यः ।

अर्ध । चन । श्रत् । दधति । त्विषीऽमते । इन्द्राय । वज्रम् । निऽघनिघ्नते । वधम् ॥ ५ ॥

१स १इत् स एवेन्द्रः १युष्मः योद्धा १महानि १समिथानि महतः संग्रामान् १मज्मना सर्वस्य शोधकेन १ओजसा बलेन १कृणोति करोति । किमर्थम् । १जनेभ्यः स्तोतृजनार्थम् । यदा इन्द्रः १वधं हननसाधनं १वज्रम् आयुधं मेघेषु १निघनिघ्नते निहन्ति १अर्धा १चन अनन्तरमेव १त्विषीमते दीप्तिमते १इन्द्राय सर्वे जनाः १श्रद्धति । श्रत् इति सत्यनाम । इन्द्रो बलवानिति यदुच्यते तत्सत्यमेवेति सर्वे प्रतिपद्यन्ते ॥ महानि । महान्तीत्यस्य तकारलोपश्छान्दसः । यद्वा । मह्यन्ते पूज्यन्ते इति महानि प्रवृद्धानि । ‘घञर्थे कविधानम्’ इति कः । प्रत्ययस्वरः । समिथानि । ‘इण् गतौ’ । संयन्ति संगच्छन्तेऽस्मिन्वीरा इति समिथानि संग्रामाः । ‘सर्माणः’ (उ. सू. ४. ५३२) इति थक्प्रत्ययः । कित्वाद्गुणाभावः । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । मज्मना । ‘टुमस्जो झुद्धौ’ । मनिप्रत्ययः^१ । ‘झलौ जश् झशि’ (पा. सू. ८. ४. ५३) इति सकारस्य जश्चं दकारः । तत्क्षुत्वं जकारः । प्रत्ययस्वरः । अर्ध । छान्दसं धत्वम् । ‘निपातस्य च’ इति सांहितिको दीर्घः । त्विषीमते । ‘त्विष दीप्तौ’ । ‘इन्सर्वधातुभ्यः’ इति इन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । मतुपः पिच्वादनुदात्तत्वे तदेव शिष्यते । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति सांहितिको दीर्घः । निघनिघ्नते । हन्तेर्व्यय्येनात्मनेपदं बहुवचनं च । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः । ‘गमहन’ इत्यादिना उपधालोपः । अभ्यासस्य घञं निगागमश्च । ‘आगनीगन्तीति च’ (पा. सू. ७. ४. ६५) इति इतिचशब्दः प्रकारार्थं इत्युक्तत्वात् दाधर्थादौ एतद्दृष्टव्यम् ॥ ॥ १९ ॥

स हि श्रवस्युः सदनानि कृत्रिमा क्षमया वृधान ओजसा विनाशयन् ।

ज्योतीषि कृण्वन्नवृकाणि यज्यवेऽव सुक्रतुः सतर्वा अपः सृजत् ॥ ६ ॥

सः । हि । श्रवस्युः । सदनानि । कृत्रिमा । क्षमया । वृधानः । ओजसा । विऽनाशयन् ।

ज्योतीषि । कृण्वन् । अवृकाणि । यज्यवे । अव । सुऽक्रतुः । सतर्वा । अपः । सृजत् ॥ ६ ॥

१श्रवस्युः अन्नं यशो वात्मान इच्छन् १कृत्रिमा कृत्रिमाणि क्रियया निर्वृतानि १सदनानि असुरपुराणि १ओजसा बलेन १विनाशयन् १क्षमया भूम्या समानं १वृधानः वर्धनशीलः । यद्वा । क्षमया इति ओजोविशेषणम् । शत्रूणामभिभवित्रा बलेनेत्यर्थः । १ज्योतीषि सूर्यादीनि वृत्रेणावृतानि १अवृकाणि वृकेणावरकेण तेन रहितानि १कृण्वन् कुर्वन् १सुक्रतुः शोभनकर्मसहितः^१ एवंविधः १सः खलु इन्द्रः १यज्यवे यष्टे यजमानाय तदर्थं १सतर्वा सरणाय १अपः वृष्टिलक्षणाभ्युदकानि १अव १सृजत् । वृष्टिं

१. ढ-औणादिको मनिन्प्रत्ययः; न-स-मनिन्प्रत्ययः । २. ढ-स-विनाशयन् विनाशं प्रापयन् ।

३. ढ-स-शोभनकर्मा स हि ।

कृतवानित्यर्थः ॥ कृत्रिमा । ‘डुकृष्करणे’ । ‘द्वितः क्तिः’ (पा. सू. ३. ३. ८८) इति भावे क्तिप्रत्ययः । ‘त्रैर्मन्त्रित्यम्’ (पा. सू. ४. ४. २०) इति निर्वृत्तार्थं मप् । तस्य पित्वादनुदात्तत्वे क्तिप्रत्ययस्वर एव शिष्यते । ‘शेच्छन्दसि बहुलम्’ इति श्लोपः । क्षमया । ‘क्षमूष् सहने’ । क्षमते प्राणिजातकृतमुपद्रवमिति क्षमा । ‘पिञ्जिदादिभ्योऽङ्’ (पा. सू. ३. ३. १०४) इति अङ्प्रत्ययः । ततः टाप् । व्यत्ययेन धातोः उपधालोपः । छान्दसं विभक्त्युदात्तत्वम् । यद्वा । अयं धातुरभिभवार्थः, ‘पह अभिभवे’ इति सहनस्याभिभवार्थत्वात् । अस्मात् औणादिको मनिन् । व्यत्ययेन स्त्रीलिङ्गता । ‘मनः’ (पा. सू. ४. १. ११) इति ङीपो निषेधे ‘डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्’ (पा. सू. ४. १. १३) इति डाप् । टिलोपः । वृधानः । ताच्छीलिकः चानश् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । ‘चितः’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । अवृकाणि । ‘वृष् वरणे’ । ‘सृष्टभूशुपिमुक्थिभ्यः कित्’ (उ. सू. ३. ३२१) इति कन्प्रत्ययः । बहुवीहौ ‘नन्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । यज्यवे । ‘यजिमनिशुन्धिदसिजन्त्रिभ्यो युः’ इति युप्रत्ययः । वृषादेराकृतिगणत्वादाद्युदात्तत्वम् । सुक्रतुः । बहुवीहौ ‘ऋवादयश्च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । सर्वैः । ‘सृ गतौ’ । ‘कृत्यार्थे तवैकेन’ इति भावे तवैप्रत्ययः । गुणः । ‘अन्तश्च तवै युगपत्’ (पा. सू. ६. १. २००) इति आद्यन्तयोः युगपत् उदात्तत्वम् । अपः । ‘उडिदम्’ इति शस उदात्तत्वम् । सृजत् । लङि ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपि’ इति अडभावः ॥

दानाय मनः सोमपावन्नस्तु तेऽर्वाञ्चा हरी वन्दनश्रुदा कृधि ।

यमिष्टामः सारथ्यो य इन्द्र ते न त्वा केता आ दभ्रुवन्ति भूर्णयः ॥ ७ ॥

दानाय । मनः । सोमऽपावन् । अस्तु । ते । अर्वाञ्चा । हरी इति । वन्दनऽश्रुत् । आ । कृधि । यमिष्टासः । सारथयः । ये । इन्द्र । ते । न । त्वा । केताः । आ । दभ्रुवन्ति । भूर्णयः ॥ ७ ॥

हे ^१सोमपावन् सोमस्य पातरिन्द्र ^२ते त्वदीयं ^३मनः ^४दानाय अस्मदभिमतकलप्रदानाय ^५अस्तु भवतु । हे ^६वन्दनश्रुत् वन्दनानां स्तुतीनां श्रोतः ^७हरी त्वदीयावधौ ^८अर्वाञ्चा अस्मदज्ञाभिमुखौ ^९आ ^{१०}कृधि आभिमुख्येन कुरु । हे ^{११}इन्द्र ^{१२}ते तव स्वभूताः ^{१३}ये ^{१४}सारथयः सन्ति ते ^{१५}यमिष्टासः अतिशयेन यन्तारः अश्वनियमनकुशला इत्यर्थः । यस्मादेवं तस्मात् ^{१६}केताः प्रातिकूल्यज्ञातारः ^{१७}भूर्णयः स्वकीयायुधादीनां भर्तारः । यद्वा । भीतास्तीक्ष्णाः शत्रवः ^{१८}त्वा त्वां ^{१९}न ^{२०}आ ^{२१}दभ्रुवन्ति न हिंसन्ति ॥ सोमपावन् । ‘आतो मनिन्’ इति वनिप् । ‘असंबुद्धौ’ इति पथुदासान् दीर्घाभावः । अर्वाञ्चा । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेः आकारः । वन्दनश्रुत् । ‘वदि अभिवादनस्तुत्योः’ । इदिस्वात् नुम् । भावे ल्युट् । तेषां श्रोता । ‘श्रु श्रवणे’ । किपि तुगागमः ^२ । यमिष्टासः । यन्तृशब्दात् ‘तुच्छन्दसि’ इति इष्टन्प्रत्ययः । ‘तुरिष्टमेयः सु’ इति तृलोपः । निस्वादाद्युदात्तत्वम् । ‘आज्जसेरसुक्’ इति असुक् । केताः । ‘कित ज्ञाने’ । चिकेतति प्रतिकूलं जानन्तीति केताः । पचाद्यच् । वृषादेराकृतिगणत्वादाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । प्रतिकूलतया ज्ञायन्ते इति

१. ढ-प्रतिकूलस्य ज्ञातारः । २. ढ-स-‘तुगागमः’ इत्यस्यानन्तरं ‘कृधि । करोतेर्लोङि’ ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् । ‘श्रुष्टणुपृक्कृभ्यश्छन्दसि’ इति ह्रीर्धरादेशः । इत्यधिकम् ।

केताः । कर्मणि घञ् । जिस्वादाद्युदात्तत्वम् । दन्वन्ति । ' दम्भु दम्भे ' । स्वादिवात् भुः । तस्य
 जिस्वात् ' अनदिताम् ' इति नलोपः । संयोगपूर्वत्वेन ' हुभुवोः ' इति यणादेशाभावे ' अचि
 भुधातु ' इत्यादिना उवडादेशः । भूर्णयः । ' भृञ् भरणे ' । ' घृणिः घृक्षिः ' इत्यादौ अस्मात्
 निप्रत्ययान्तो निपात्यते । ऋत उत्वं दीर्घश्च । यद्वा । ' भृ भये ' इत्यस्मात् ' कृत्यल्युटो बहुलम् '
 इति कर्तरि क्तिनि ' उदोष्ठ्यपूर्वस्य ' इति उत्त्वम् । ' हलि च ' इति दीर्घः । ' ऋकारल्वादिभ्यः
 क्तिन्निष्ठावद्भवति ' (पा. सू. ८. २. ४४. १) इति निष्ठावद्भावात् नत्वम् । निस्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

अप्रक्षितं वसु विभर्षि हस्तयोः पाळहं सहस्तन्वि श्रुतो दधे ।

आवृतासोऽवतासो न कर्तृभिस्तनूषु ते क्रतव इन्द्र भूरयः ॥ ८ ॥

अप्रक्षितम् । वसु । विभर्षि । हस्तयोः । अपाळहम् । सहः । तन्वि । श्रुतः । दधे ।

आऽवृतासः । अवतासः । न । कर्तृभिः । तनूषु । ते । क्रतवः । इन्द्र । भूरयः ॥ ८ ॥

हे इन्द्र त्वम् अप्रक्षितम् प्रक्षयरहितं वसु धनं हस्तयोः विभर्षि स्तोत्रभ्यो दातुं धारयसि ।
 तथा श्रुतः प्रख्यातो भवान् तन्वि आर्क्षीये शरीरे अपाळहं शत्रुभिरनभिभूतं सहः बलं दधे धार-
 यति । त्वदीयास्तनवः कर्तृभिः वृत्रादेरसुरस्य वधं कुर्वद्भिर्बलकृतैः कर्मभिः आवृतासः आवृताः ।
 बलकृतानि सर्वाणि कर्माणि एतस्य शरीरमावृत्यावतिष्ठन्ते । तत्र दृष्टान्तः । अवतासो न । अवतः
 इति कूपनाम । यथा कूपा जलोद्धरणाय प्रवृत्तः प्राणिभिराव्रियन्ते तद्वत् । यस्मादेवं तस्मात् हे इन्द्र
 ते तव शरीरेषु क्रतवः कर्माणि भूरयः बहूनि विद्यन्ते ॥ अप्रक्षितम् । ' क्षि क्षये ' इत्यस्मात् भावे
 निष्ठा । ' अण्यदर्थे ' (पा. सू. ६. ४. ६०) इति पर्युदासात् दीर्घाभावः । अत एव ' क्षियो दीर्घात् ' इति
 निष्ठान्वाभावः । प्रकृष्टं क्षितं यस्य तत् प्रक्षितम् । न प्रक्षितम् अप्रक्षितम् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
 विभर्षि । ' हुभृञ् धारणपोषणयोः ' । लटि सिपि शपः श्लुः । ' भृजामित् ' इति अभ्यासस्य इत्वम् ।
 अपाळहम् । ' पह अभिभवे ' इत्यस्मात् निष्ठायां तकारादौ प्रत्यये ' तीपसह ' (पा. सू. ७. २. ४८) इति
 इटः विकल्पितत्वात् ' यस्य विभाषा ' इति इट्प्रतिषेधः । ढवधत्त्वष्ट्वढलोपेषु ' सहिवहोरोदवणस्य '
 इति ओत्वे प्राप्ते ' साढ्यै साढ्वा साढेति निगमे ' (पा. सू. ६. ३. ११३) इति निपातनात् आत्वम् ।
 यदुक्तं साढेति तृजन्तमेतदिति तदुपलक्षणार्थं द्रष्टव्यम् । तन्वि । ' जसादिषु छन्दसि वाचनम् '
 इति ' अच्च घेः ' (पा. सू. ७. ३. ११९) इति अत्वौत्वयोरभावे यणादेशः । ' उदात्तस्वरितयोर्यणः ' इति
 विभक्तेः स्वरितत्वम् । ' उदात्तयणो हल्पूर्वात् ' इति उदात्तत्वे तु छान्दसत्वात् न प्रवर्तते ॥ २० ॥

' एष प्र पूर्वीः ' इति षड्रुचं षष्ठं सूक्तं सव्यस्यार्षमैन्द्रं जागतमित्युक्तम् । अनुक्रान्तं च—' एष प्र
 षट् ' इति । विषुवति निष्केवल्ये एतत् सूक्तं शंसनीयम् । ' विषुवान्दिवाकीर्यः ' इति खण्डे सूत्रितम्—
 ' एष प्र पूर्वैर्वृषामदः प्र मंहिष्ठाय ' (आश्व. श्रौ. ८. ६) इति ॥

एष प्र पूर्विरव तस्य चन्निषोऽत्यो न योषामुदयंस्त भुर्वणिः ।

दक्षं महे पाययते हिरण्ययं रथमावृत्या हरियोगमृभ्वसम् ॥ १ ॥

एषः । प्र । पूर्वीः । अव । तस्य । चन्निषः । अत्यः । न । योषाम् । उत । अयंस्त । भुर्वणिः ।

दक्षम् । महे । पाययते । हिरण्ययम् । रथम् । आवृत्य । हरिऽयोगम् । ऋभ्वसम् ॥ १ ॥

१ भुर्वणिः अत्ता १ एषः इन्द्रः १ तस्य यजमानस्य १ पूर्वीः प्रभूताः १ चन्निषः चमूषु चमसेष्ववस्थिताः सोमलक्षणा इषः १ प्र १ अव १ उदयंस्त प्रकर्षेण पानार्थमुपगच्छति । तत्र दृष्टान्तः । १ अत्यो १ न १ योषाम् । यथाश्वो वडवां क्रीडार्थमुपयच्छति । स चेन्द्रः १ हिरण्ययं सुवर्णमयं १ हरियोगं हरिभ्यां युक्तम् १ ऋभ्वसम् उरु भासमानं १ रथम् १ आवृत्य अवस्थाप्य १ महे महते वृत्रवधादिरूपाय कर्मणे १ दक्षं प्रवृद्धमात्मानं सोमं १ पाययते पानं १ कारयति ॥ पूर्वीः । 'पृ पालनपूरणयोः' । 'पृभिर्दिव्यधि' (उ. सू. १. २३) इत्यादिना कुप्रत्ययः । 'उदोष्ठ्यपूर्वस्य' इति उत्त्वम् । पुरुशब्दात् 'वोतो गुणवचनात्' इति ङीप् । यणादेशः । 'हलि च' इति दीर्घत्वम् । प्रत्ययस्वरः । चन्निषः । 'चमु अदने' इत्यस्मात् 'कृपिचमितनिधनि' (उ. सू. १. ८१) इत्यादिना उप्रत्ययान्तश्चमृशब्दः । तस्यां वर्तमाना इषः चम्विषः । वकारस्य रेफश्छान्दसः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्त्वम् । अयंस्त । छान्दसे वर्तमाने लुङि व्यत्ययेनात्मनेपदम् । 'एकाचः' इति इट्प्रतिषेधः । भुर्वणिः । 'भुर्वतिरत्तिकर्मा' (निरु. ९. २३) इति यास्कः । धातुपाठे तु 'भर्व हिंसायाम्' इति पठ्यते । अस्मात् औणादिकः अनिप्रत्ययः । अकारस्य उकारश्छान्दसः । पाययते । 'पा पाने' । 'शाच्छासाह्वाव्यावेपां युक्' (पा. सू. ७. ३. ३७) इति हेतुमति णिचि युगागमः । 'णिचश्च' (पा. सू. १. ३. ७४) इत्यात्मनेपदम् । हिरण्ययम् । 'ऋव्यवास्त्व्य' इत्यादिना हिरण्यशब्दात् उत्तरस्य मयटो मशब्दलोपो निपात्यते । हरियोगम् । हरीयोयोगो योजनं यस्मिन् । हरिशब्द द्वैप्रत्ययान्त आद्युदात्तः । स एव बहु-व्रीहिस्वरेण शिष्यते । ऋभ्वसम् । उरुभासम् इत्यस्य ण्योदराद्वत्वात् ऋभ्वसादेशः ॥

तं गूर्तयो नेमन्निषः परीणसः समुद्रं न संचरणे सनिष्यवः ।

पतिं दक्षस्य विदथस्य नू सहो गिरिं न वेना अधि रोह तेजसा ॥ २ ॥

तम् । गूर्तयः । नेमन् इषः । परीणसः । समुद्रम् । न । समुद्रचरणे । सनिष्यवः ।

पतिम् । दक्षस्य । विदथस्य । नु । सहः । गिरिम् । न । वेनाः । अधि । रोह । तेजसा ॥ २ ॥

१ गूर्तयः स्तोतारः १ नेमन्निषः नमस्कारपूर्वं गच्छन्तः । यद्वा नीतहविष्काः १ परीणसः परितो व्याभ्रुवन्तः एवंगुणविशिष्टा यजमानाः १ तम् इन्द्रं स्तुतिभिः अधिरोहन्ति स्तुवते इत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । १ सनिष्यवः सनि धनमात्मन इच्छन्तो वणिजो धनार्थं १ संचरणे संचारे निमित्तभूते सति १ समुद्रं १ न । यथा नावा समुद्रमधिरोहन्ति एवं स्तोतारोऽपि स्वाभिमतधनलाभायेन्द्रं स्तुवन्तीति भावः । हे स्तोतस्त्वं

च 'दक्षस्य प्रवृद्धस्य विदधस्य यज्ञस्य पतिं पालयितारं सहः सहस्वन्तं बलवन्तमिन्द्रं तेजसा देवताप्रकाशकेन स्तोत्रेण नु क्षिप्रम् अधि रोहं स्तुहीति यावत् । तत्र दृष्टान्तः । वेनाः कान्ताः क्षियः गिरिं न । यथा पर्वतं स्वाभिमतपुष्पोपचयार्थमधरोहन्ति ॥ गूर्तयः । ' गृ शब्दे ' । गुणन्ति स्तुवन्तीति गूर्तयः । ' क्तिच्त्तौ च० ' इति कर्तरि क्तिच् । ' बहुलं छन्दसि ' इति उत्त्वम् । ' हलि च ' इति दीर्घः । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । नेमन्निपः । ' णमु प्रह्वत्वे ' इत्यस्मात् शतरि व्यत्ययेन एत्वम्, तकारस्य नकारादेशश्च । नमन्तः इष्यन्तीन्द्रं प्राप्नुवन्तीति नेमन्निपः । ' इषु गतौ ' इत्यस्मात् ' किप् च ' इति किप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । ' णीच् प्राप्ते ' इत्यस्मात् ' अतिस्तु ' इत्यादिना मन्प्रत्ययः । बहुलवचनात् नकारस्य ह्रस्वज्ञाभावः । नीताः प्रप्ता इषो येषाम् । ' परादि-छन्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । परीणसः । ' णस कौटिल्ये ' इत्ययं धातुर्गन्त्यर्थो धातूनामनेकार्थत्वात् । परितो न सन्ति गच्छन्तीति परीणसः । ' किप् च ' इति किप् । ' निपातस्य च ' इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । ' उपसर्गादसमासेऽपि ' इति णत्वम् । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । नशतिर्गतिकर्मा । अस्मात् पूर्ववत् किपि शकारस्य सकारः । सनिष्यवः । ' णु दाने ' इत्यस्मात् ' इन्सर्व-धातुभ्यः ' इति कर्मणि इन्प्रत्ययः । सनिमात्मन इच्छन्तीति क्यचि ' सर्वप्रातिपदिकेभ्यो लालसायाम-सुगवक्तव्यः सुगागमोऽपि वक्तव्यः ' (का. ७. १. ५१. ३) इति सुक् । ' क्याच्छन्दसि ' इति उप्रत्ययः । नु । ' ऋचि तुनुव ' इति साहितिको दीर्घः । सहः । अस्मादुत्तरस्य मनुपः छान्दसो लुक् ॥

स तुर्वणिर्महाँ अरेणु पौंस्ये गिरेर्भृष्टिर्न भ्राजते तुजा शर्वः ।

येन शुष्णं मायिनमायसो मदे दुध्र आभूषु रामयन्नि दामनि ॥ ३ ॥

सः । तुर्वणिः । महान् । अरेणु । पौंस्ये । गिरेः । भृष्टिः । न । भ्राजते । तुजा । शर्वः ।

येन । शुष्णम् । मायिनम् । आयसः । मदे । दुध्रः । आभूषु । रमयत् । नि । दामनि ॥ ३ ॥

वसः इन्द्रः तुर्वणिः शत्रूणां हिंसिता क्षिप्रकारी वा । ' तुर्वणिस्तूर्णवनिः ' (निरु. ६. १४) इति यास्कः । तूर्णसंभजन इति तस्यार्थः । महान् प्रवृद्धश्च भवति । तस्येन्द्रस्य शत्रवः बलं पौंस्ये वीरैः पुरुषैः कर्तव्ये संग्रामे अरेणु अनवद्यं तुजा शत्रूणां हिंसकं सत् भ्राजते दीप्यते । तत्र दृष्टान्तः । गिरेः पर्वतस्य भृष्टिर्न शृङ्गमिव । तद्यथोज्ज्वलं सदीप्यते तद्वत् । आयसः अयोमयकवचयुक्तदेहः दुध्रः दुष्टानां शत्रूणां धर्तावस्थापयिता एवंभूत इन्द्रः मदे सोमपानेन हर्षे सति येन बलेन शुष्णं सर्वस्य शोषकमसुरं मायिनं मायाविनम् आभूषु कारागृहेषु दामनि बन्धके निगडे नि रमयत् न्यवास-यत् । तद्वलमिति पूर्वोक्तान्वयः ॥ तुर्वणिः । तुर्वी हिंसार्थः । अस्मात् औणादिकः अनिप्रत्ययः । अरेणु । रेणुवदाच्छादकत्वात् रेणुशब्देनावद्यमुच्यते । बहुव्रीही ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । तुजा । ' तुज हिंसायाम् ' । इगुपधलक्षणः कः । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः आकारः । दुध्रः । दुष्टान् ध्रियतेऽवस्थापयतीति दुध्रः । ' शृञ् अवस्थाने ' इत्यस्मात् अन्तर्भावितप्यर्थात् मूलविभुजादिवात् कप्रत्ययः (पा. सू. ३. २. ५. २) । यणादेशः । रेफलोपञ्छान्दसः । रमयत् । अमन्तत्वात् मिच्चे ' मितां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम् । छान्दसः संहितायां दीर्घः ॥

१. च-छ-ण-द-न-फ-ल-स-इष्यन्ति प्राप्नुवन्तीति ।

देवी यदि तविषी त्वावृधोतय इन्द्रं सिषक्त्युषसं न सूर्यः ।

यो धृष्णुना शर्वसा बाधते तम इयति रेणुं बृहदर्हस्विणिः ॥ ४ ॥

देवी । यदि । तविषी । त्वाऽवृधा । उतये । इन्द्रम् । सिषक्ति । उषसम् । न । सूर्यः ।

यः । धृष्णुना । शर्वसा । बाधते । तमः । इयति । रेणुम् । बृहत् । अर्हस्विनिः ॥ ४ ॥

यः इन्द्रः धृष्णुना धर्षकेन शर्वसा बलेन तमः तमोरूपं वृत्रादिमसुरं बाधते हिनस्ति
उतये रक्षणाय त्वावृधा त्वया स्तोत्रा वर्धितं तम् इन्द्रं देवी तविषी द्योतमानं बलं यदि यदा
सिषक्ति समवैति । सेवते इति यास्कः (निरु. ३.२१) । सूर्यः उपसं न यथोपोदेवतां सेवते नित्यं
तत्संबद्धो भवतीत्यर्थः । तदानीम् अर्हस्विणिः । गच्छन्तो हरन्तीति अर्हरयः शत्रवः । तेषां व्यथोत्पादनेन
स्वनयिता शब्दयिता इन्द्रः रेणुं रेपणं हिंसनं बृहत् प्रभूतम् इयति शत्रून् गमयति ॥ त्वावृधा त्वया
वर्धते इति त्वावृत् । ' किप् च ' इति किप् । ' प्रत्ययोत्तरपदयोश्च ' इति मपर्यन्तस्य त्वादेशः । छान्दसं
दकारस्य आत्वम् । ' सुपां सुलुक् ' इति द्वितीयाया आकारः । सिपक्ति । ' पच समवाये ' । ' बहुलं
छन्दसि ' इति शपः श्लुः । ' बहुलं छन्दसि ' इति अभ्यासस्य शवम् । इयति । ' क्र सृ गतौ ' ।
जौहोत्यादिकः । अस्मात् अन्तर्भावित्यर्थो लट् । शपूश्लुद्विर्भावोरदत्वह्लादिशेषाः । ' अतिपिपत्योश्च '
इति अभ्यासस्य इत्वम् । ' अभ्यासस्यासवर्णे ' (पा. सू. ६. ४. ७८) इति इयङादेशः । ' अनुदात्ते
च ' इति अभ्यासस्याद्युदात्तत्वम् । पूर्वपदस्य वाक्यान्तरगतत्वेन पदादपरत्वात् निघाताभावः ।
रेणुम् । ' री गतिरेपणयोः ' । अस्मात् औणादिको नुप्रत्ययः । अर्हस्विणिः । अर्तेः ' अन्येभ्योऽपि
ह्रस्वन्ते ' इति विच् । अरो गच्छन्तश्चेम हरयश्चेत्यर्हरयः । तेषां स्वनयिता । ' स्यमु स्वन ध्वन शब्दे ' ।
अस्मात् ण्यन्तात् औणादिक इन्प्रत्ययः । ' णेरनिटि ' इति णिलोपः । घटादित्वात् मित्वे ' मितां
ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ३

वि यत्तिरो धरुणमच्युतं रजोऽतिष्ठिपो दिव आतासु बर्हणा ।

स्वर्मीळहे यन्मदे इन्द्र हर्ष्याहन्वृत्रं निरपामौञ्जो अर्णवम् ॥ ५ ॥

वि । यत् । तिरः । धरुणम् । अच्युतम् । रजः । अतिस्थिपः । दिवः । आतासु । बर्हणा ।

स्वःऽमीळहे । यत् । मदे । इन्द्र । हर्ष्या । अहन् । वृत्रम् । निः । अपाम । औञ्जः । अर्णवम् ॥ ५ ॥

यत् यदा तिरः वृत्रेण तिरोहितं धरुणं सर्वस्य प्राणिजातस्य धारकम् अच्युतं विनाशरहितं
रजः उदकं दिवः द्युलोकात् आतासु । आता इति दिक्प्राम । आतासु विस्तृतासु दिक्षु हे इन्द्र
बर्हणा हन्ता त्वं वि अतिष्ठिपः विविधं स्थापयांचकृषे । तथा यत् यदा स्वर्मीळहे । मीळहम् इति
धननाम । स्वः सुधु गन्तव्यं मीळहं धनं यस्मिन् तस्मिन् संग्रामे मदे तव सोमपानेन हर्षे सति हर्ष्या
हृष्टया शक्त्या वृत्रम् आवरकमसुरम् अहन् त्वमवधीः । तदानीम् अपां पूर्णम् अर्णवं मेघं निः

१. छ-ण-न-ल-श-स-शपः श्लुः । द्विर्भावोरदत्वह्लादिशेषाः । २. ढ- ' स्यमु ' नास्ति । ३. ढ-
आततासु । ४. ढ-शब्दूणां हन्ता ।

‘औब्जः वर्णनाभिमुखमधोमुखमकार्षीः । वृष्टेरावरकं वृष्टं ह्रस्वा वृष्टिजलेन भूमिं न्यसैक्षीरिति तात्पर्यार्थः ॥ अतिष्ठिपः । तिष्ठतेः प्यन्तात् लुङि च्चैः चडादेशः । णिलोपः । ‘ तिष्ठतेरित् ’ (पा. सू. ७. ४. ५) इति उपधाया इत्वम् । ‘ चङि ’ (पा. सू. ६. १. ११) इति द्विवचने ‘ शर्पूर्वाः स्वयः ’ इति धकारः शिष्यते । चत्वेन तकारः । अडागम उदात्तः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । बर्हणा । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति सोः आकारः । स्वमीळहे । ‘ मिह सेचने ’ । निष्ठा^१ । ‘ हो ङः ’ (पा. सू. ८. २. ३१) इति ङत्वम् । ‘ झपन्तथोर्धोऽधः ’ इति तकारस्य धत्वम् । तस्य घुवे ‘ ङो ङे लोपः ’ (पा. सू. ८. ३. १३) इति ङलोपः । ‘ ङलोपे पूर्वस्य^२ ’ (पा. सू. ६. ३. १११) इति दीर्घत्वम् । स्वरित्येतत् ‘ न्यङ्स्वरौ स्वरितौ ’ इति स्वर्यते । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन तदेव शिष्यते । अहन् । हन्तेर्लङि मध्यमैकवचने ‘ हल्ङ्याब्जः^३ ’ इति सेलोपः^२ । यद्वृत्तयोगादनिघातः । औब्जः । ‘ उब्ज आर्जवे ’ । लङि आडागमो वृद्धिश्च ॥

त्वं दिवो धरुणं धिष ओजसा पृथिव्या इन्द्र सदनेषु माहिनः ।

त्वं सुतस्य मदे अरिणा अपो वि वृत्रस्य समया पाप्यारुजः ॥ ६ ॥

त्वम् । दिवः । धरुणम् । धिषे । ओजसा । पृथिव्याः । इन्द्र । सदनेषु । माहिनः ।

त्वम् । सुतस्य । मदे । अरिणाः । अपः । वि । वृत्रस्य । समया । पाप्या । अरुजः ॥ ६ ॥

हे इन्द्र माहिनः प्रवृद्धः त्वं दिवः सुलोकात् पृथिव्याः सदनेषु प्रदेशेषु ओजसा बलेन धरुणं सर्वस्य जगतो धारकं वृष्टिजलं धिषे दधिषे स्थापयसि । यस्मात् त्वं सुतस्य सोमस्य पानेन मदे हर्षे सति अपः जलानि अरिणाः मेघात् निरगमयः । वृत्रस्य आवरकं वृष्टं च समया घृष्टया पाप्या शिलया यद्वा शक्या वि अरुजः विशेषेणाभाङ्क्षीः ॥ धिषे । दधातेऽछान्दसो वर्तमाने लिट् । ‘ द्विवचनप्रकरणे छन्दसि वेति वक्तव्यम् ’ (का. ६. १. ८. १) इति वचनात् द्विवचनाभावः । क्रादिनियमात् इडागमे ‘ आतो लोप इटि च ’ इति आकारलोपः । माहिनः । ‘ महेरिणश्च ’ (उ. सू. २. २१४) इति ‘ मह पूजायाम् ’ इत्यस्मात् औणादिक इन्प्रत्ययः । ‘ अत उपधायाः ’ इति वृद्धिः । अरिणाः । ‘ री गतिरेषणयोः ’ । क्रैयादिकः । लङि सिपि ‘ प्वादीनां ह्रस्वः ’ इति ह्रस्वत्वम् । समया । ‘ पम ष्टम अवैकृत्ये ’ । समतीति समा । पचाद्यच् । ‘ चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । पाप्या । ‘ पिष् संचूर्णे ’ इत्यस्मात् औणादिक इन्प्रत्ययः । बहुलवचनात् उपधाया आकारः । ‘ कृदिकारादक्तिनः ’ (पा. सू. ४. १. ४५ ग.) इति ङीष् । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । तृतीयैकवचने यणादेशे सति ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः^३ ’ इति स्वरितत्वम् । अरुजः । ‘ रुजो भङ्गे ’ । तौदादिकः । शस्य ङित्त्वात् गुणाभावः ॥ ॥ २१ ॥

‘ प्र मंहिष्ठाय ’ इति षडृचं सप्तमं सूक्तं सव्यस्यार्थमैन्द्रं जागतम् । तथा चानुक्रान्तं—‘ प्र मंहिष्ठाय ’ इति । विषुवति निष्केवल्ये इदं सूक्तं शंसनीयम् । सूत्रितं च—‘ प्र मंहिष्ठाय त्यम् प्वितीह ताक्ष्यमन्ततः ’ (आश्व. श्रौ. ८. ६) इति । उक्थ्यसंस्थे क्रतौ तृतीयसवने ब्राह्मणाच्छंसिशास्त्रेऽपि एतसूक्तम् । सूत्रितं च—‘ सर्वाः ककुभः प्र मंहिष्ठायोदप्रुतः ’ (आश्व. श्रौ. ६. १) इति ॥

प्र मंहिष्ठाय बृहते बृहद्रये सत्यशुष्माय तवसे मतिं भरे ।

अपामिव प्रवणे यस्य दुर्धरं राधो विश्वायु शवसे अपावृतम् ॥ १ ॥

प्र । मंहिष्ठाय । बृहते । बृहद्रये । सत्यशुष्माय । तवसे । मतिम् । भरे ।

अपाम्इव । प्रवणे । यस्य । दुःधरम् । राधः । विश्वआयु । शवसे । अपावृतम् ॥ १ ॥

‘मंहिष्ठाय । मंहतिर्दानकमेति यास्कः (निरु. १. ७) । दातृत्वाय ‘बृहते गुणैर्महते
‘बृहद्रये महाधनाय ‘सत्यशुष्माय अवित्रयबलाय ‘तवसे आकारतः प्रबृद्धाय पवंगुणविशिष्टायेन्द्राय
‘मतिं मननीयां स्तुतिं ‘प्रभरे प्रकर्षणं संपादयामि’ । ‘यस्य इन्द्रस्य बलं ‘दुर्धरम् अन्यैर्धर्तुमशक्यम् ।
तत्र दृष्टान्तः । ‘प्रवणे निम्नप्रदेशे ‘अपामिव । यथा जलानां वेगः केनाप्यवस्थापयितुं न शक्यते
तद्वत् । तथा ‘राधः धनं ‘विश्वायु सर्वेषु व्याप्तं ‘शवसे स्तोतृणां बलाय येनेन्द्रेण ‘अपावृतं अपगतावरणं
क्रियते, तस्येन्द्रस्येति पूर्वणं संबन्धः ॥ मंहिष्ठाय । अतिशयेन मंहिता मंहिष्ठः । ‘तुभ्यन्दसि’ इति
इष्टप्रत्ययः । ‘तुरिष्ठमेयः सु’ इति नृलोपः । बृहते । ‘बृहन्महतोरुपसंख्यानम्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ।
उत्तरयोर्बहुव्रीहिस्वरः^१ । मतिम् । ‘मन्त्रे वृष’ इत्यादिना क्तिन्^२ उदात्तत्वम्^३ । ‘अनुदात्तोपदेशः’
इत्यादिना अनुनासिकलोपः । दुर्धरम् । ‘धृञ् धारणे’ । ‘ईषद्दुःसुषु’ इति कर्मणि खल् ।
विश्वायु । विश्वस्मिन् सर्वस्मिन् आयु गमनं यस्य तत् विश्वायु । गतेः ‘छन्दसीणः’ (उ. सू. १. २)
इति उष्प्रत्ययः । ‘बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्’ इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । अपावृतम् । कर्मणि निष्ठा ।
‘गतिरनन्तरः’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अथ ते विश्वमनु हासदिष्ट्य आपो निम्नेव सवना हविष्मतः ।

यत्पर्वते न समशीत हर्यत इन्द्रस्य वज्रः श्रथिता हिरण्ययः ॥ २ ॥

अथ । ते । विश्वम् । अनु । ह । असत् । इष्ट्ये । आपः । निम्नाइव । सवना । हविष्मतः ।

यत् । पर्वते । न । समऽअशीत । हर्यतः । इन्द्रस्य । वज्रः । श्रथिता । हिरण्ययः ॥ २ ॥

‘अथ ‘ह अनन्तरमेव हे इन्द्र ‘विश्वं सर्वमिदं जगत् ‘ते तव संबन्धने ‘इष्ट्ये यागाय ‘अनु
‘असत् अन्वभवत् । यद्वा । इष्ट्ये हविरादिभिस्तव प्राप्तये इति योज्यम् । ‘हविष्मतः यजमानस्य ‘सवना
सवनानि यज्ञजातानि ‘निम्नेव निम्नानि भूस्थलानि ‘आपः इव त्वां संभजन्ते इति शेषः । ‘हर्यतः
ऋग्वधं प्रेक्षतः ‘इन्द्रस्य । ‘हर्यतिः प्रेप्साकर्मा’ (निरु. ७. १७) इति यास्कः । यद्वा । हर्यतः
शोभनः । ‘हिरण्ययः हिरण्ययः ‘श्रथिता शयूणां हिंसनशीलः ‘वज्रः ‘पर्वते पर्ववति शिलोच्चये वृत्रे
वा ‘यत् यद्वा ‘न ‘समशीन संसृषो नाभवत् । किंतु जागरितः सन्नवधीदित्यर्थः । यदेन्द्रेण प्रेरितो
वज्रः अप्रतिहतः सन् वृत्रमवधीत्तदाप्रभृत्येव तं यष्टुं सर्वं यजमानाः प्रावर्तिपतेति भावः ॥ अथ ।
छान्दसं धेस्त्वम् । असत् । अस्तेर्लङि ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुगभावः । इष्ट्ये । यजतेर्भावे क्तिनि
‘वक्षिस्त्वपि’ इत्यादिना संप्रसारणम् । वज्रादिना वक्षम् । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् । यद्वा । ‘इष गतौ’

इत्यस्मात् भावे क्तिनि ' मन्त्रे वृषेः ' इति तस्योदात्तत्वम् । निम्नेव सवना । ' शोभन्मि ' इति शैलौपः । समशीत । ' शीङ् स्वमे ' । लङ् संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् ' शीङ् सार्वधातुके ' (पा. सू. ७. ४. २१) इति गुणाभावः । हर्यतः । ' हर्यं गतिकान्त्योः ' । ' भृमृदृशि ' इत्यादिना अतच्प्रत्ययः । अथिता । ' भय क्रथ क्रथ हिंसायाः ' । ताच्छीलिकः तृन्प्रत्ययः । निस्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

अस्मै भीमाय नमसा समध्वर उषो न शुभ्रे आ भरा पनीयसे ।

यस्य धाम श्रवसे नामेन्द्रियं ज्योतिरकारि हरितो नायसे ॥ ३ ॥

अस्मै । भीमाय । नमसा । सम् । अध्वरे । उषः । न । शुभ्रे । आ । भर । पनीयसे ।

यस्य । धाम । श्रवसे । नाम । इन्द्रियम् । ज्योतिः । अकारि । हरितः । न । अयसे ॥ ३ ॥

हे उषः उपोदेवते शुभ्रे शोभने एवं भीमाय शत्रूणां भयंकराय पनीयसे अतिशयेन स्तोतव्याय अस्मै इन्द्राय अध्वरे हिंसारहितेऽस्मिन्यागे । न इति संप्रत्यर्थे । तथा च यास्कः—' अस्त्युपमार्थस्य संप्रत्यर्थे प्रयोग इहेव निधेहि ' (निरु. ७. ३१) इति । संप्रतीदानीं नमसा नमो हविलक्षणमज्ञं सम् आ भर सम्यक् संपादय । धाम सर्वस्य धारकं नाम स्तोत्रेषु नमनशीलं प्रसिद्धं वा इन्द्रियम् इन्द्रत्वस्य परमैश्वर्यस्य लिङ् यस्य इन्द्रस्य एवंविधं ज्योतिः श्रवसे अन्नाय हविलक्षणा-जलाभार्थम् अयसे इतस्ततो गमनाय अकारि क्रियते । हरितो न । यथाश्वात्सादिनः स्वाभिलषितदेशं गमयन्ति तद्वदिन्द्रोऽपि स्वाभिमतहविलभाय स्वकीयं तेजो गमयतीति भावः ॥ उषः । पादाङ्गित्वात् निघाताभावः । शुभ्रे । ' शुभ दीप्तौ ' । ' स्फायितञ्चि ' इत्यादिना रक् । भर । ' ह्रस्वोर्भेः ' इति भवम् । ' अचोऽस्तितङ् ' इति दीर्घः । पनीयसे । पनतेः स्तुत्यर्थात् बहुलवचनात् कर्मणि अमुन् । तस्मात् आतिशायनिके ईयसुनि ' टेः ' इति टिलोपः । अकारि । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिट् ' इति वर्तमाने कर्मणि लुङ् । यद्वृत्तयोगादनिघातः । अडागम उदात्तः । अयसे । ' अय गतौ ' इत्यस्मात् भावे असुन् ॥

इमे ते इन्द्र ते वयं पुरुषुत ये त्वारभ्य चरामसि प्रभूवसो ।

नहि त्वदन्यो गिर्वणो गिरः सघत्क्षोणीरिव प्रति नो हर्यं तद्वचः ॥ ४ ॥

इमे । ते । इन्द्र । ते । वयम् । पुरुऽस्तुत । ये । त्वा । आऽरभ्य । चरामसि । प्रभूवसो इति प्रभुऽवसो ।

नहि । त्वत् । अन्यः । गिर्वणः । गिरः । सघत् । क्षोणीऽईव । प्रति । नः । हर्यं । तत् । वचः ॥ ४ ॥

हे इन्द्र प्रभूवसो प्रभूतधन अत एव पुरुषुत पुरुभिर्बहुभिर्यजमानैः स्तुत ये च वयं त्वा त्वाम् आरभ्य आश्रयतयावलम्ब्य चरामसि चरामो यागे वर्तामहे ते इमे वयं ते तव स्वभूताः । हे गिर्वणः गीर्भिर्वननीयेन्द्र त्वदन्यः त्वत्तोऽन्यः कश्चिदपि गिरः स्तुतीः नहि त्वसघत् न हि

प्राप्नोति । अतस्त्वं वनः अस्माकं तत् स्तुतिलक्षणं वचः प्रति वृत्तं कामयस्व । क्षोणीरिव । यथा क्षोणी पृथिवी स्वकीयानि भूतजातानि कामयते ॥ चरामसि । इदन्तो मसिः । शपः पिप्स्वादनु-
दात्तत्वे धातुस्वरः । यद्बृत्तयोगादनिघातः । सघत् । ‘ घ हिंसायाम् ’ । अत्र प्रास्यर्थो धातूना-
मनेकार्थत्वात् । लटि अडागमः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य लुक् । पादादिवात् निघाता-
भावः । क्षोणीरिव । ‘ हल्ङ्याभ्यः ’ इति सुलोपाभावश्छान्दसः ॥

भूरिं त इन्द्र वीर्यं तव सस्यस्य स्तोतुर्मघवन्काममा पृण ।

अनु ते द्यौर्बृहती वीर्यं मम इयं च ते पृथिवी नेम ओजसे ॥ ५ ॥

भूरिं । ते । इन्द्र । वीर्यम् । तव । स्मसि । अस्य । स्तोतुः । मघवन् । कामम् । आ । पृण ।

अनु । ते । द्यौः । बृहती । वीर्यम् । ममे । इयम् । च । ते । पृथिवी । नेमे । ओजसे ॥ ५ ॥

हे इन्द्र ते तव वीर्यं सामर्थ्यं भूरि बहु । न केनाप्यवच्छेत्तुं शक्यते । तादृशस्य तव वर्यं
स्मसि स्वभूता भवामः । हे मघवन् अस्य स्तोतुः त्वां स्तुवतो यजमानस्य कामम् अभिलाषम्
आ पृण आपूरय । बृहती द्यौः महान् ब्रह्मलोकोऽपि ते तव वीर्यम् अनु ममे अन्वमंस्त ।
इन्द्रेण सहावस्थानात् इयं च इयमपि पृथिवी ते तव ओजसे बलाय नेमे प्रह्वीबभूव ।
त्वद्बलाद्गीता सती अथ एव वर्तते इति भावः ॥ स्मसि । ‘ अस भुवि ’ । लटि ‘ भसोरलोपः ’ इति अकार-
लोपः । इदन्तो मसिः । पृण । ‘ पृण प्रीगने ’ । अत्र प्रीतिहेतुतया पूरणं लक्ष्यते । तुदादिवात्
शप्प्रत्ययः । तस्य ङित्वाद्गुणाभावः । ममे । ‘ माङ् माने शब्दे च ’ । ङित्वात् आत्मनेपदम् । लटि
‘ आतो लोप इटि च ’ इति आकारलोपः । नेमे । ‘ णमु प्रह्वे ’ । लटि ‘ अत एकहल्मध्ये ’ इति
एवाभ्यासलोपौ । ‘ तिङ्ङितिङः ’ इति निघातः ॥

त्वं तमिन्द्र पर्वतं महामुरुं वज्रेण वज्रिन्पर्वशर्चकतिथ ।

अवासृजो निर्वृताः सर्तवै अपः सत्रा विश्वं दधिषे केवलं सहः ॥ ६ ॥

त्वम् । तम् । इन्द्र । पर्वतम् । महाम् । उरुम् । वज्रेण । वज्रिन् । पर्वशः । चकतिथ ।

अव । असृजः । निर्वृताः । सर्तवै । अपः । सत्रा । विश्वम् । दधिषे । केवलम् । सहः ॥ ६ ॥

हे वज्रिन् वज्रवन् इन्द्र त्वं तं प्रसिद्धं महाम् आयामतो महान्तम् उरुं विस्तीर्णं पर्वतं
पर्ववन्तं मेघं वृत्रासुरं वा वज्रेण आयुधेन पर्वशः पर्वणि पर्वणि चकतिथ शकलीकृषे । तेन
मेघेन निर्वृताः आवृताः अपः सर्तवै सरणाय गमनाय अवासृजः अवाङ्मुखमस्त्राक्षीः । अत-
स्त्वमेव केवलं विश्वं व्याप्तं सहः बलं दधिषे धारयसि नान्यः कश्चिदिति यदेतत् तत् सत्रा सत्य-
मेव । सत्रा इति सत्यनाम, ‘ सत्रा इत्था ’ (नि. ३. १०. ३) इति तन्नामसु पाठात् ॥ महं
महान्तम् । नकारतकारयोर्लोपश्छान्दसः । चकतिथ । ‘ कृती छेदने ’ । लटि थलि अभ्यासस्य उर-
द्वहलादिशेषचुत्वानि । सर्तवै । ‘ कृयार्थे तवैकेन ’ इति भावे तवैप्रत्ययः । ‘ कृन्मेजन्तः ’ (पा.
सू. १. १. ३९) इति अव्ययात् ‘ अव्ययादाप्सुपः ’ इति सुपो लुक् । ‘ अन्तश्च तवै युगपत् ’
इति आद्यन्तयोर्युगपत् उदात्तत्वम् । दधिषे । लटि क्रादिनियमात् इद् ॥ ॥ २२ ॥ ॥ १० ॥

एकादशानुवाके सप्त सूक्तानि । तत्र ' नू चित् ' इति नवचं प्रथमं सूक्तं गौतमस्य नोधस आर्ष-
माग्नेयम् । आद्याः पञ्च जगत्यः । शिष्टाश्चतस्रस्त्रिष्टुभः । तथा चानुक्रान्तम्—' नू चिन्नव नोधा गौतम
आग्नेयं हि चतुस्त्रिष्टुबन्तम् ' इति । हि इति वचनान् उत्तरे च द्वे सूक्ते अग्निदेवताके । अभिल्लवषडहस्य
पञ्चमेऽहनि आग्निमास्ते' इदं' जातवेदस्यं निविद्वानम् । ' तृतीयस्य ' इति खण्डे सूत्रितं—
' पृथस्य वृष्णो वृष्णे शर्धाय नू चित्सहोजा इत्याग्निमारुतम् ' (आश्व. श्रौ. ७. ७) इति । प्रात-
रनुवाकस्याग्नेये क्रतावाश्विनशस्त्रे च जागते छन्दस्यादितः पञ्चर्चः । सूत्रितं च—' त्वमग्ने प्रथमो अङ्गिरा
नू चित्सहोजा अमृतो नि तुन्दते इति पञ्च ' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति ॥

नू चित्सहोजा अमृतो नि तुन्दते होता यदूतो अभवद्विवस्वतः ।

वि साधिष्ठेभिः पृथिभी रजो मम आ देवताता हविषा विवासति ॥ १ ॥

नु । चित् । सहःऽजाः । अमृतः । नि । तुन्दते । होता । यत् । दूतः । अभवत् । विवस्वतः ।

वि । साधिष्ठेभिः । पृथिभिः । रजः । ममे । आ । देवताता । हविषा । विवासति ॥ १ ॥

१सहोजाः सहसा बलेन जातः । अग्निर्हि बलेन मध्यमानोऽरण्योः सकाशात् जायते । १अमृतः
मरणरहितः । एवंभूतोऽग्निः १नू १चित् क्षिप्रमेव १नि १तुन्दते नितरां व्यथयति । उत्पन्नमात्रस्याग्नेः^२
स्मृष्टमशक्यत्वात् । यद्वा निर्गच्छति । तुन्दतिर्गत्यर्थः सौत्रो धातुः । १यत् यदा १होता देवानामाह्वाता
होमनिष्पादको वायमग्निः १विवस्वतः परिचरतो यजमानस्य देवान्प्रति हविर्वहनाय १दूतः १अभवत्
हविर्वहने नियुक्तो भवति नदानीं १साधिष्ठेभिः समीचीनैः १पृथिभिः मार्गेर्गच्छन् १रजः अन्तरिक्ष-
लोकं १वि १ममे निर्ममे । पूर्वं विद्यमानमप्यन्तरिक्षम् असत्कल्पमभूत् । इदानीं तस्य तेजसा प्रकाशमानं
सत् उत्पन्नमिव दृश्यते । किंच । देवताता इति यज्ञनाम । १देवताता देवतातौ यज्ञे १हविषा चरुपुरो-
डाशादिलक्षणेन देवान् १आ १विवासति परिचरति ॥ अमृतः । मृतं मरणमस्य नास्तीति बहुव्रीहौ
' नजो जरमरमित्रमृताः ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । तुन्दते । ' तुद व्यथने ' । स्वरितेत्वात् आत्मनेपदम् ।
नकारोपजनश्छान्दसः । साधिष्ठेभिः । बाढशब्दात् आतिशायनिके इष्टिनि ' अन्तिकबाढयोर्नेदसाधौ '
(पा. सू. ५. ३. ६३) इति साधादेशः । ' बहुलं छन्दसि ' इति भिसः ऐसभावः । निच्वादाद्युदा-
त्तत्वम् । देवताता । ' सर्वदेवात्तातिल् ' (पाँ. सू. ४. ४. १४२) इति स्वार्थिकः तातिल्लप्रत्ययः । तेन
च तत्संबन्धी यज्ञो लक्ष्यते । यद्वा । देवान्हविषा आ विवासति इति योज्यम् । ' सुपां सुलुक् ' इति
विभक्तेः डादेशः । लिस्वरेण प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् ॥

आ स्वमर्ब युवमानो अजरस्तृष्वविष्यन्नतसेषु तिष्ठति ।

अत्यो न पृष्ठं प्रुषितस्य रोचते दिवो न सानु स्तनयन्नचिक्रदत् ॥ २ ॥

आ । स्वम् । अर्ब । युवमानः । अजरः । तृषु । अविष्यन् । अतसेषु । तिष्ठति ।

अत्यः । न । पृष्ठम् । प्रुषितस्य । रोचते । दिवः । न । सानु । स्तनयन् । अचिक्रदत् ॥ २ ॥

अजरः जरारहितोऽयमग्निः । स्वं स्वकीयम् । अग्न अदनीयं तृणगुल्मादिकं । युवमानः स्वकीय-
ज्वालाया संमिश्रयन् तदनन्तरं च । अविष्यन् भक्षयंश्च । अविष्यन् इत्येतत् अत्तिकर्मसु पठितम् (नि. २.
८. ६) । एवंभूतोऽग्निः । पृषु क्षिप्रमेव । अतसेषु प्रभूतेषु काष्ठेषु । आ । तिष्ठति आरोहति । अत्र अतसशब्दः
काष्ठवाची, ' अतसं न शुष्कम् ' (ऋ. सं. ४. ४. ४) इति दर्शनात् । प्रुथितस्य दग्धुमितस्ततः
प्रवृत्तस्याग्नेः । पृष्ठम् उपर्यवस्थितं ज्वालाजालम् । अत्यो । न । रोचते । यथा सततगमनशीलः अश्वः ।
इतस्ततो गच्छन् शोभते एवमग्नेर्ज्वालापि सर्वत्र गच्छन्ती शोभते इति भावः । तदानीं । दिवः शुलोकस्य
संबन्धि । सानु समुच्छ्रितमभ्रं । स्तनयन् । न शब्दयन्निव । अचिक्रदत् गम्भीरं^१ शब्दम्^२ आत्मानम-
चीकृत् ॥ युवमानः । ' यु मिश्रणे ' । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । शपि प्राप्ते व्यत्ययेन शः । तस्य ' बहुलं
छन्दसि ' इति लुगभावः । अदुपदेशात् लसार्वभ्रातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वर एव शिष्यते । अजरः । बहुव्रीहौ
' नञो जरमरमित्रमृताः ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अचिक्रदत् । ' कदि कदि क्रुदि आह्वाने रोदने च ' ।
अस्मात् प्यन्तात् लुङि चङि आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् नुमभावः । द्विर्भावहलादिशेषसन्वन्नावेत्वानि ॥

क्राणा रुद्रेभिर्वसुभिः पुरोहितो होता निषत्तो रयिषाळमर्त्यः ।

रथो न विश्वञ्जसान आयुषु व्यानुषग्वार्या देव ऋण्वति ॥ ३ ॥

क्राणा । रुद्रेभिः । वसुभिः । पुरःऽहितः । होता । निऽसत्तः । रयिषाट् । अमर्त्यः ।

रथः । न । विश्व । ऋञ्जसानः । आयुषु । वि । आनुषक् । वार्या । देवः । ऋण्वति ॥ ३ ॥

क्राणा हविर्वहनं कुर्वाणः । रुद्रेभिः रुद्रैः । वसुभिः च । पुरोहितः पुरस्कृतः । होता देवानामा-
ह्वाता । निषत्तः हविः स्वीकरणाय देवयजने निषण्णः । रयिषाट् रयीणां शत्रुधनानामभिविता । अमर्त्यः
मरणरहितः । एवंभूतः । देवः द्योतमानोऽग्निः । विश्व प्रजासु लौकिकजनेषु । रथो । न रथ इव । आयुषु
यजमानलक्षणेषु मनुष्येषु । ऋञ्जसानः स्तूयमानः । वार्या वार्याणि संभजनीयानि धनानि । आनुषक्
आनुषक्तं^३ यथा भवति तथा । वि । ऋण्वति विशेषेण प्रापयति । यद्वा । वार्याणि वरणीयानि हवींषि
स्वयं प्राप्नोति ॥ क्राणा । करोतेः शानचि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । शानचो
ङित्वात् गुणाभावे यणादेशः । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । ' सुपां सुलुक् ' इति सोः पूर्वसवर्ण-
दीर्घत्वम् । निषत्तः । ' षट् विशरणगत्यवसादनेषु ' । अस्मात् कर्मणि निष्ठा । ' नसत्तनिषत् ' (पा. सू.
८. २. ६१) इत्यादिना निष्ठानत्वाभावो निपातितः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ।
रयिषाट् । ' पह अभिभवे ' । ' छन्दसि सहः ' (पा. सू. ३. २. ६३) इति ण्विः । ' सहः साङः
सः ' (पा. सू. ८. ३. ५६) इति षत्वम् । ऋञ्जसानः । ऋञ्जतिः स्तुतिकर्मा । ' असानच् ' इत्यनुवृत्तौ
' ऋञ्जिर्वृधिमन्दिसहिभ्यः कित् ' (उ. सू. २. २४४) इति कर्मणि असानच्प्रत्ययः ।
' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । आयुषु । आयवः इति मनुष्यनाम (नि. २. ३. १७) । ' इण् गतौ '
इत्यस्मात् ' छन्दसीणः ' इति उपप्रात्ययः । वृद्धायादेशौ । वार्या । ' वृङ् संभक्तौ ' । ' ऋहलोर्ण्यत् ' ।
तिस्वरिते प्राप्ते ' ईडवन्दवृशंसलुहां प्यतः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । ' शोछन्दसि ' इति शैलोपः ।
ऋण्वति । ' रिवि गतौ ' । व्यत्ययेन संप्रसारणम् । इदित्वात् नुम् । कर्तरि शप् ॥

वि वातजृतो अतसेषु तिष्ठते वृथा जुहूभिः सृण्या तुविष्वणिः ।

तृषु यदग्ने वनिनो वृषायसे कृष्णं त एम रुशदूर्मे अजर ॥ ४ ॥

वि । वातऽजृतः । अतसेषु । तिष्ठते । वृथा । जुहूभिः । सृण्या । तुविऽस्वनिः ।

तृषु । यत् । अग्ने । वनिनः । वृषऽयसे । कृष्णम् । ते । एम । रुशत्ऽऊर्मे । अजर ॥ ४ ॥

वातजृतः वायुना प्रेरितः । तुविष्वणिः महास्वनः एवंभूतोऽग्निः । जुहूभिः स्वकीयाभिः जिह्वाभिः । सृण्या सरणशैलेन तेजःसमूहेन च युक्तः सन् । वृथा इति अनायासवचनः । वृथा अनायासेनैव । अतसेषु उन्नतेषु वृक्षेषु । वि । तिष्ठते विशेषेण तिष्ठति । हे । अग्ने । यत् यदा । वनिनः वनसंबन्धान् वृक्षान् दग्धुं । वृषायसे वृषवदाचरसि दहमीत्यर्थः । हे । रुशदूर्मे दीप्तत्वात् । अजर जरा-रहिते । ते तव । एम गमनमार्गः । कृष्णं कृष्णवर्णो भवति ॥ वातजृतः । जू इति शौत्रो धातुः । वातेन जृतो वातजृतः । 'वृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वि तिष्ठते । 'समवप्रविभ्यः स्थः' इत्यात्मनेपदम् । जुहूभिः । 'हु दानादनयोः' । हूयते^१ आस्ति जुहः । 'हुवः श्लुवच्च' (उ. सू. २. २१८) इति क्प्, चकारात् दीर्घः । श्लुवजावात् द्विर्भावादि । 'धातोः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । सृण्या । 'सृ गतौ' । सरतीति सृणिः । 'सृष्टृभिर्भां क्त्' (उ. सू. ४. ४८९) इति निप्रत्ययः । एम । एत्यनेनेति एम सार्गः । 'इण् गतौ' इत्यस्मात् करणे औणादिको मनिन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

तपुर्जम्भो वन आ वातचोदितो यूथे न साह्याँ अव वाति वंसगः ।

अभिव्रजन्नक्षितं पाजसा रजः स्थातुश्चरथं भयते पतत्रिणः ॥ ५ ॥

तपुऽजम्भः । वने । आ । वातऽचोदितः । यूथे । न । साह्यान् । अव । वाति । वंसगः ।

अभिऽव्रजन् । अक्षितम् । पाजसा । रजः । स्थातुः । चरथम् । भयते । पतत्रिणः ॥ ५ ॥

तपुर्जम्भः । तपूषि ज्वाला एव जम्भा आयुधानि मुखानि वा यस्य स तथोक्तः । वातचोदितः वायुना प्रेरितः । एवंभूतोऽग्निः । यूथे ज्वालासमूहे सति । अक्षितम् अक्षीणं । रजः आर्द्रवृक्षान्तर्गत-मुदकं । पाजसा तेजोबलेन । अभिव्रजन् आभिमुख्येन गच्छन् । वने अरण्ये । साह्यान् सर्वमभिवन् । आ आभिमुख्येन^२ । अव । वाति व्याप्नोति । तत्र दृष्टान्तः । वंसगः । वन । यथा वननीयगतिः वृषः^३ गोयूथे सर्वमभिवन् वर्तते तद्वत् । यस्मादेवं तस्मात् । पतत्रिणः पतनवतोऽग्नेः सकाशान् । रथातुः स्थावरं चरथं च जङ्गमं च । भयते बिभेति ॥ साह्यान् । 'दाश्वान्साह्यान्' इति कसुप्रत्ययान्तो निपातितः । 'दीर्घादृष्टि समानपादे' इति संहितायां नकारस्य स्वरम् । 'आतोऽष्टि नित्यम्' इति सानुनासिक आकारः । यत्त्वलोपौ । ह्रस्वं छान्दसम् । रथातुः । 'कमिमनिजनि' (उ. सू. १. ७२) इत्यादिना विहितः तुप्रत्ययो बहुलवचनात् तिष्ठतेरपि भवति । यद्वा । रथातुरनन्तरं चरथं भयते । प्रथमं स्थातु स्थावरं बिभेति पश्चाच्चरथमित्यर्थः । चरथम् । चर गत्यर्थः । अस्मात् औणादिकः अथ-

१. ढ-स-दग्धुं तृषु क्षिप्रम् । २. ढ-स-हूयन्ते । ३. ढ-आभिमुख्येन गच्छन् । ४. ढ-वृषमः ।

प्रत्ययः । भयते । ‘ भिभी भये ’ । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति श्लोभावाः ।
गुणावादेशौ ॥ २३ ॥

दधुष्टा भृगवो मानुषेष्वारयि न चारुं सुहवं जनेभ्यः ।

होतारमग्ने अतिथिं वरेण्यं मित्रं न शेवं दिव्याय जन्मने ॥ ६ ॥

दधुः । त्वा । भृगवः । मानुषेषु । आ । रयिम् । न । चारुम् । सुहवम् । जनेभ्यः ।

होतारम् । अग्ने । अतिथिम् । वरेण्यम् । मित्रम् । न । शेवम् । दिव्याय । जन्मने ॥ ६ ॥

हे ऽअग्ने ऽत्वा त्वां ऽमानुषेषु मनुष्येषु मध्ये ऽभृगवः एतत्संज्ञा महर्षयः ऽदिव्याय ऽजन्मने
देवत्वप्राप्तये ऽचारुं ऽरयिं ऽन शोभनं धनमिव ऽआ ऽदधुः आधानसंभारेषु मन्त्रैः स्थापनेन समस्कुर्वन् ।
कीदृशं त्वाम् । ऽजनेभ्यः ऽसुहवं यजमानार्थमाह्वातुं मुशकं ऽहोतारं देवानामाह्वातारं ऽअतिथिम्
अतिथिवत्तुज्यम् । यद्वा । देवयजनदेशेषु सततं गन्तारम् । ऽवरेण्यं वरणीयं ऽमित्रं ऽन ऽशेवम् । यथा
सखा सुखकरो भवति तद्वत् सुखकरमित्यर्थः ॥ दधुः । लिटि उसि ‘ आतो लोप इटि च ’ इति
आकारलोपः । ‘ शुप्सत्तत्तद्धुः प्वन्तः पादम् ’ इति विसर्जनीयस्य पत्वम् । सुहवम् । ह्ययतेः ‘ ईपहुः-
मुषु ’ इति खल् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । गुणावादेशौ । ‘ लिति ’ इति
प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

होतारं सप्त जुहो यजिष्ठं यं वाघतो वृणते अध्वरेषु ।

अग्निं विश्वेषामरतिं वसूनां सपर्यामि प्रयसा यामि रत्नम् ॥ ७ ॥

होतारम् । सप्त । जुह्वः । यजिष्ठम् । यम् । वाघतः । वृणते । अध्वरेषु ।

अग्निम् । विश्वेषाम् । अरतिम् । वसूनाम् । सपर्यामि । प्रयसा । यामि । रत्नम् ॥ ७ ॥

ऽसप्त सप्तसंख्याकाः ऽजुह्वः होतारः ऽवाघतः ऋत्विजः ऽअध्वरेषु यागेषु ऽयजिष्ठं यष्टृतमं ऽहोतारं
देवानामाह्वातारं ऽयम् अग्निं ऽवृणते संभजन्ते ऽविश्वेषां सर्वेषां ऽवसूनाम् ऽअरतिं प्रापयितारं तम्
ऽअग्निं ऽप्रयसा हविलक्षणेनाग्नेन ऽसपर्यामि परिचरामि । ऽरत्नं रमणीयं कर्मफलं च ऽयामि याचामि ॥
वृणते । ‘ वृङ् संभक्तौ ’ । क्रैयादिकः । प्रत्ययस्वरः । अरतिम् । ‘ ऋ गतिप्रापणयोः ’ । अस्मात्
औणादिकः ‘ वहिवस्यतिभ्यश्चिन्त ’ (उ. सू. ४. ५००) इति अतिप्रत्ययः । चित्त्वादन्तो-
दात्तत्वम् । सपर्यामि । सपर्यतिः परिचरणकर्मा । ‘ सपर पूजायाम् ’ इति धातुः कण्ठादिः । अतो
यक एव स्वरः शिष्यते । पादादिवात् निघाताभावः । यामि । याचामीत्यस्य वर्णलोपश्छान्दसः ॥

अच्छिद्रा सूनो सहसो नो अद्य स्तोतृभ्यो मित्रमहः शर्म यच्छ ।

अग्रे गृणन्तमंहस उरुष्योर्जो नपात्पूरिभिरायसीभिः ॥ ८ ॥

अच्छिद्रा । सूनो इति । सहसः । नः । अद्य । स्तोतृभ्यः । मित्रमहः । शर्म । यच्छ ।

अग्रे । गृणन्तम् । अंहसः । उरुष्य । ऊर्जः । नपात् । पूःभिः । आयसीभिः ॥ ८ ॥

हे संहसः सूनो बलस्य पुत्र । बलेन हि मथ्यमानोऽग्निर्जायते । मित्रमहः अनुकूलदीप्तिमन्नामे
नः अस्मभ्यं स्तोतृभ्यः अद्य अस्मिन् कर्मणि अच्छिद्रा अच्छेद्यानि शर्म शर्माणि सुखानि यच्छ
देहि । किंच हे ऊर्जो नपात् अन्नस्य पुत्र । भुक्तेनाच्चेन जठराग्नेः प्रवर्धनादग्नेरन्नपुत्रत्वम् । एवंविध
अग्रे गृणन्तं त्वां स्तुवन्तम् आयसीभिः व्यासैः । यद्वा अयोवत् दृढतरैः । पूभिः पालनैः अंहसः
पापात् उरुष्य रक्ष । ' उरुष्यती रक्षाकर्मा ' (निरु. ५. २३) इति यास्कः ॥ अच्छिद्रा । ' शे-
च्छन्दसि ' इति शैलोपः । सूनो सहसः । ' परमपिच्छन्दसि ' इति परस्य षष्ठ्यन्तस्य पूर्वामन्त्रिताङ्गव-
द्भावे सति पदद्वयसमुदायस्य आष्टमिकं सर्वानुदात्तत्वम् । शर्म । ' सुगं सुलुक् ' इति विभक्तेः
लुक् । ऊर्जो नपात् । न पातयतीति नपात् । ' नभ्राण्नपात् ' इति नभः प्रकृतिभावः । ' सुबा-
मन्त्रिते ' इति षष्ठ्यन्तस्य पराङ्गवद्भावे सति पादादित्वात् आष्टमिकनिवाताभावे पाष्टिकमामन्त्रिता-
द्युदात्तत्वम् । पूभिः । ' पू पालनपूरणयोः ' इत्यस्मात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । उत्वदीर्घो ।
' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

भवा वरूथं गृणते विभावो भवा मघवन्मघवच्चः शर्म ।

उरुष्याग्रे अंहसो गृणन्तं प्रातर्मक्षु धियावसुर्जगम्यात् ॥ ९ ॥

भवा । वरूथम् । गृणते । विभाऽवः । भवा । मघऽवन् । मघवत्सभ्यः । शर्म ।

उरुष्य । अग्रे । अंहसः । गृणन्तम् । प्रातः । मक्षु । धियाऽवसुः । जगम्यात् ॥ ९ ॥

हे विभावः विशिष्टप्रकाशाग्रे गृणते त्वां स्तुवते यजमानाय । वरूथम् इति गृहनाम ।
वरूथम् अनिष्टनिवारकं गृहं भव । हे मघवन् धनवन्नामे मघवद्भ्यः हविर्लक्षणधनयुक्तेभ्यो यजमा-
नेभ्यः शर्म सुखं यथा भवति तथा भव । हे अग्रे गृणन्तं स्तुवन्तम् अंहसः पापकारिणः शत्रोः
उरुष्य रक्ष । धियावसुः कर्मणा बुद्ध्या वा प्राप्तधनोऽग्निः प्रातः इदानीमिव परेशुरपि मक्षु शीघ्रं
जगम्यात् आगच्छतु ॥ वरूथम् । ' वृश् वरणे ' । ' जृष्ट्यामूथन् ' (उ. सू. २. १६३)
इति ऊथन्प्रत्ययः । नित्वादाद्युदात्तत्वम् । गृणते । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । विभावः ।
विशिष्टा भा विभाः । ' आतो मनिन् ' इति विच् । ' तदस्यास्ति ' इति मनुप् । ' मादुपधायाः ' इति
मनुगो वत्वम् । ' मनुवसो रुः ' इति नकारस्य रुत्वम् । मघवद्भ्यः । ' मघवा बहुलम् ' (पा. सू. ६. ४. १२८) इति मघवन्शब्दस्य तृआदेशः । स च ' नानुबन्धकृतमनेकालत्वम् '

१. वृश्-लुक् इत्यस्योन्तरे यच्छ । दाण् दाने । पात्रेत्यादिना यच्छादेशः इत्यधिकम् ।

२. वृ-अरिष्टनिवारकम् ।

(परिभा. ६) इति वचनात् 'अलोऽन्यस्य' (पा. सू. १. १. ५२) इति अन्यस्य भवति । मधु । 'ऋचि तुनुघमधु' इति दीर्घः । धियावसुः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रवृत्तिस्वरत्वम् । पूर्वपदस्य 'सावेकाचः' इति विभक्तिरुदात्ता । लुगभावश्छान्दसः । जगम्यात् । 'गमु सप् गती' । लिङि 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः ॥ ॥ २४ ॥

'वया इत्' इति सप्तर्चं द्वितीयं सूक्तं नोघस आर्षं त्रैष्टुभम् । वैश्वानरगुणकोऽग्निर्देवता । तथा चानुक्रान्तम् 'वया इत्सस वैश्वानरीयम्' इति । सूक्तविनियोगो लिङ्गादवगन्तव्यः ॥

वया इदमे अग्रयस्ते अन्ये त्वे विश्वे अमृता मादयन्ते ।

वैश्वानर नाभिरसि क्षितीनां स्थूणेव जना उपमिद्ययन्थ ॥ १ ॥

वयाः । इत् । अग्ने । अग्रयः । ते । अन्ये । त्वे इति । विश्वे । अमृताः । मादयन्ते ।

वैश्वानर । नाभिः । असि । क्षितीनाम् । स्थूणाऽइव । जनान् । उपमिद्य । ययन्थ ॥ १ ॥

'वयाः शाखा वृतेर्वातायना भवन्ति' (निरु. १. ४) इति यास्कः । हे अग्ने ये अन्ये अग्रयः सन्ति सर्वेऽपि ते तव वया इत् शाखा एव । ततस्त्वत्तोऽन्ये न सन्तीति भावः । किंच त्वे त्वयि सति विश्वे सर्वे अमृताः अमरणधर्माणो देवाः मादयन्ते हृष्यन्ति । न हि त्वद्भितरे केण तैर्जीवितुं शक्यते । हे वैश्वानर विश्वेषां नराणां जाठररूपेण संबन्धिजगमे क्षितीनां मनुष्याणां नाभिः संनद्धा असि अवस्थापको भवसि । अतस्त्वम् उपमित् उपस्थापयिता सन् । यद्वा । उपमित् हृष्येतत् दृष्टान्तविशेषणम् । जनान् ययन्थ आधारयः । तत्र दृष्टान्तः । उपमित् उपनिष्ठाता स्थूणेव । वंशधारणार्थं निष्ठातः स्तम्भः यथा गृहोपरिस्थं वंशं धारयति तद्वत् ॥ वैश्वानर । विश्वे चेमे नरा विश्वानराः । 'नरे संज्ञायाम्' (पा. सू. ६. ३. १२९) इति पूर्वपदस्य दीर्घः । तत्संबन्धी वैश्वानरः । 'तस्येदम्' इति अण् । नाभिः । 'नहो भश्च' (उ. सू. ४. ५६५) इति इष्प्रत्ययो भकारश्चान्तादेशः । अस्मादाद्युदात्तत्वम् । असि । 'तासस्त्योलोपः' इति सलोपः । क्षितीनाम् । 'क्षि निवासगारयोः' । अस्मात् 'क्विक्त्वा च संज्ञायाम्' इति क्विच् । अन्तोदात्ताक्षितिशब्दादुत्तरस्य नामः 'नामन्यतरस्याम्' इत्युदात्तत्वम् । उपमित् । 'हुमिञ् प्रक्षेपणे' । अस्मात् उपपूर्वात् बहुलवचनात् कर्मणि क्तिप् । तुगागमः । ययन्थ । 'यम उपरमे' । लिटि थलि क्वादिनियमात् इटि प्राप्ते 'उपदेशोऽवतः' (पा. सू. ७. २. ६२) इति प्रतिषेधः ॥

विषुवत्संज्ञेऽहनि आग्निमास्ते 'मूर्धा दिवो नाभिरग्निः पृथिव्याः' इति वैकल्पिकोऽनुरूपस्तृचः । 'विषुवान्दिवाकीर्यः' इति खण्डे सूत्रितं—'मूर्धानं दिवो अरतिं पृथिव्या मूर्धा दिवो नाभिरग्निः पृथिव्या इति वा' (आश्व. श्रौ. ८. ६) इति ॥

मूर्धा दिवो नाभिः पृथिव्या अथाभवदरती रोदस्योः ।

तं त्वा देवासोऽजनयन्त देवं वैश्वानर ज्योतिरिदारीय ॥ २ ॥

मूर्धा । दिवः । नाभिः । अग्निः । पृथिव्याः । अथ । अभवत् । अरतिः । रोदस्योः ।

तम् । त्वा । देवासः । अजनयन्त । देवम् । वैश्वानर । ज्योतिः । इत् । आर्यीय ॥ २ ॥

अयम् ^१अग्निः ^२दिवः ^३द्युलोकस्य ^४मूर्धा शिरोवत्प्रधानभूतो भवति । ^५पृथिव्याः भूमेश्च ^६नाभिः संनाहकः रक्षक इत्यर्थः । ^७अथ अनन्तरं ^८रोदस्योः छावापृथिव्योः अयम् ^९अरतिः अधिपतिः ^{१०}अभवत् । हे ^{११}वैश्वानर ^{१२}तं तादृशं ^{१३}देवं दानादिगुणयुक्तं ^{१४}त्वा त्वां ^{१५}देवासः सर्वे देवाः ^{१६}आर्याय विदुषे मनवे यजमानाय वा ^{१७}ज्योतिरिन् ज्योतीरूपमेव ^{१८}अजनयन्त उदपादयन् ॥ मूर्तमस्मिन्धीयते इति मूर्धा (निरु. ७. २७) । 'श्वश्रुक्षन्' इत्यादौ निपातनात् रूपसिद्धिः । पृथिव्याः । पृथिवीशब्दः 'षिङ्गौरादिभ्यश्च' इति ङीष्प्रत्ययान्तः अन्तोदात्तः । अजनयन्त । 'जनीजृष्कसुरङ्गोऽमन्ताश्च' इति मित्त्वात् 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् ॥

आ सूर्ये न रश्मयो ध्रुवासो वैश्वानरे दधिरेऽग्रा वसूनि ।

या पर्वतेष्वोषधीष्वप्सु या मानुषेष्वमि तस्य राजा ॥ ३ ॥

आ । सूर्ये । न । रश्मयः । ध्रुवासः । वैश्वानरे । दधिरे । अग्रा । वसूनि ।

या । पर्वतेषु । ओषधीषु । अप्सु । या । मानुषेषु । अमि । तस्य । राजा ॥ ३ ॥

^१अग्रा ^२वैश्वानरे अग्नौ ^३वसूनि धनानि ^४आ ^५दधिरे आहितानि स्थारितानि बभूवुः । तत्र दृष्टान्तः । ^६ध्रुवासः निश्चलाः ^७रश्मयः किरणाः ^८सूर्ये ^९न यथा सूर्ये आधीयन्ते तद्वत् । अतस्त्वं पर्वतादिषु यानि धनानि विद्यन्ते ^{१०}तस्य धनजातस्य ^{११}राजा ^{१२}अमि अधिपतिर्भवसि ॥ अग्रा । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेः डादेशः । या । 'शेष्ठन्दसि बहुलम्' इति शैलौगः । ओषधीषु । 'उष दाहे' । ओषः पाकः । भावे घञ् । जित्वादागुदात्तत्वम् । ओष आसु धीयते इति ओषधयः । 'कर्मण्यधिकरणे च' इति किप्रत्ययः । दांसीभारादिषु पठितात्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सप्तमीबहुवचने 'ओषधेश्च विभक्तावप्रथमायाम्' (पा. सू. ६. ३. १३२) इति दीर्घः । अप्सु । 'ऊडिदम्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

बृहतीश्च सूनवे रोदसी गिरो होता मनुष्योऽन दक्षः ।

स्वर्वते सत्यशुष्माय पूर्वीवैश्वानराय नृत्तमाय यद्वाहीः ॥ ४ ॥

बृहती इवेति बृहतीऽश्च । सूनवे । रोदसी इति । गिरः । होता । मनुष्यः । न । दक्षः ।

स्वऽवते । सत्यऽशुष्माय । पूर्वीः । वैश्वानराय । नृत्तमाय । यद्वाहीः ॥ ४ ॥

‘रोदसी द्यावापृथिव्यौ’ वसून्वे स्वपुत्राय वैश्वानराय बृहतीहव प्रभूते इवाभूताम् । वैश्वानरस्य द्यावापृथिव्योः पुत्रत्वं मन्त्रान्तरे स्पष्टमवगम्यते—‘उभा पितरा महयज्ञजायतामिर्द्यावापृथिवी भूरिरेतसा’ (ऋ. सं. ३. ३. ११) इति । महतो वैश्वानरस्य अवस्थानाय द्यावापृथिव्यौ विस्तृते जाते इत्यर्थः । किंचायं होता दक्षः समर्थः पूर्वीः बहुविधाः यज्ञीः महतीः गिरः स्तुतीः वैश्वानराय अग्नये प्रायुङ्क्तेति शेषः । कीदृशाय । स्वर्धते शोभनगमनयुक्ताय सत्यशुष्माय अवित्रयबलाय नृतमाय अतिज्ञयेन सर्वेषां नेत्रे । तत्र दृष्टान्तः । मनुष्यो न । यथा मनुष्यो लौकिको वन्दी दातारं प्रभुं बहुविधया स्तुत्या स्तौति तद्वत् ॥ मनुष्यः । ‘मनोजातावन्यतौ पुक्च’ इति जातौ गम्यमानायां मनुशब्दात् यत् पुगागमश्च । ‘तिस्वरितम्’ इति स्वरितत्वम् । ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वं न भवति । तत्र हि अच् इति अनुवर्तते । स्वर्धते । सुपूर्वात् अतः भावे विच् । ततो मनुप् । ‘मादुपधायाः’ इति बत्वम् ॥

दिवश्चित्ते बृहतो जातवेदो वैश्वानर प्र रिरिचे महित्वम् ।

राजा कृष्टीनामसि मानुषीणां युधा देवेभ्यो वरिवश्चकर्थ ॥ ५ ॥

दिवः । चित् । ते । बृहतः । जातवेदः । वैश्वानर । प्र । रिरिचे । महित्वम् ।

राजा । कृष्टीनाम् । असि । मानुषीणाम् । युधा । देवेभ्यः । वरिवः । चकर्थ ॥ ५ ॥

हे जातवेदः जातानां वेदितः वैश्वानर अग्ने ते तव महित्वं माहात्म्यं बृहतः महतः दिवश्चित् शुलोकादपि प्र रिरिचे प्रवृद्धे । किंच त्वं मानुषीणां मनोजातानां कृष्टीनां प्रजानां राजा असि अधिपतिर्भवसि । तथा वरिवः असुरैरपहतं धनं युधा युद्धेन देवेभ्यः चकर्थ देवाधीनमकार्षीः ॥ वैश्वानर । पादादित्वात् आष्टमिकनिघाताभावः । रिरिचे । ‘रिचिर् विरेचने’ । अत्रोपसर्गवशात् तद्विपरिते आधिक्ये वर्तते । कृष्टीनाम् । ‘नामन्यतरस्याम्’ इति नाम उदात्तत्वम् । मानुषीणाम् । मानुषशब्दः ‘मनोजातौ’ इति अत्रप्रत्ययान्तः । जातिलक्षणे ङीप् प्राप्ते तदपवादतया ‘शाङ्गैरवाद्यः’ इति ङीन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । ‘ङ्याञ्छन्दसि बहुलम्’ (पा. सू. ६. १. १७८) इति बहुलवचनात् नाम उदात्तस्याभावः । युधा । ‘युध संप्रहारे’ इत्यस्मात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । वरिवः इति धननाम । ‘नञ्विषयस्य’ इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

प्र नू महित्वं वृषभस्य वोचं यं पूरवो वृत्रहणं सचन्ते ।

वैश्वानरो दस्युमग्निर्जघन्वाँ अधूनोत्काष्ठा अव शम्बरं भेत् ॥ ६ ॥

प्र । नू । महित्वम् । वृषभस्य । वोचम् । यम् । पूरवः । वृत्रहणम् । सचन्ते ।

वैश्वानरः । दस्युम् । अग्निः । जघन्वान् । अधूनोत् । काष्ठाः । अव । शम्बरम् । भेत् ॥ ६ ॥

अत्र वैश्वानरशब्देन मध्यमस्थानस्थो वैद्युतोऽग्निरभिधीयते । पूरवः इति मनुष्यनाम । पूरवः मनुष्याः वृत्रहणम् आवरकस्य मेघस्य हन्तारं यं वैश्वानरं सचन्ते वर्षाधिप

सेवन्ते तस्य वृषभस्य अपां वर्षितुर्वैश्वानरस्य महित्वं माहात्म्यं नु क्षिप्रं प्र प्रवोचं प्रब्रवीमि । किं तदित्यत आह । अयं वैश्वानरः अभिः दस्यु रसानां कर्मणां वा उपक्षयितारं राक्षसादिकं जघन्वान् हतवान् । तथा काष्ठाः अपां वृष्टयुदकानि अधूनीत् अधोमुखान्यपातयत् । शम्भरं तन्निरोधकारिणं मेघम् अव अभेत् अवाभिनत् ॥ वोचम् । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने लुङि ' अस्यतिवक्ति ' इत्यादिना स्त्रेः अङादेशः । ' वच उम् ' इति उमागमः । गुणः । ' बहुलं छन्दस्य-माङ्योगेऽपि ' इति अङभावः । जघन्वान् । हन्तेर्लिटः कसुः । ' अभ्यासाच्च ' इति अभ्यासादुत्तरस्य हकारस्य घत्वम् । ' विभाषा गमहन ' इति विकल्पनात् इङभावः । भेत् । ' भिदिर् विदारणे ' । लङि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । ' हल्ङ्याभ्यः ' इति तकारस्य लोपः । पूर्ववत् अङभावः । अत्र निरुक्तं—' प्र ब्रवीमि तन्महित्वं महाभाग्यं वृषभस्य वर्षितुरपां यं पूरवः पूरयितव्या मनुष्या वृत्रहणं मेघहनं सचन्ते सेवन्ते वर्षकामा दस्युर्दस्यतेः क्षयार्थादुपदस्यन्त्यस्मिन्नसा उपदासयति कर्माणि तमग्निवैश्वानरो भद्रावाधूनोदपः काष्ठा अभिनच्छम्भरं मेघम् ' (निरु. ७. २३) इति ॥ अत्रेदं चिन्तनीयम् । कोऽसौ वैश्वानर इति । तत्र केचिदाहुः । मध्यमस्थानस्थो वायुरिन्द्रो वा वैश्वानरः । तस्य हि वर्षकर्मणा संस्तव उपपद्यते; न त्वद्गोः पृथिवीस्थानत्वादिति । अन्ये त्वेवं मन्यन्ते । द्युस्थानः सूर्यो वैश्वानर इति । युक्तिं चाहुः । प्रातःसवनादीनि त्रीणि सवनानि लोकत्रयात्मकानि । तत्र तृतीयसवनं प्राप्नोत्यजमानः स्वर्गं प्राप्ते इति पृथिव्याः प्रच्युतो भवेत् । तत्प्रच्युतिपरिहाराय आग्निमास्तेऽन्तिमे शस्त्रे होता स्वर्गात् भूमिं प्रत्यवरोहति । कथमिति तदुच्यते । इतरशस्त्रवत् स्तोत्रियतृचेन प्रारम्भमुक्त्वा द्युस्थानसंबन्धिना वैश्वानरीयेण सूक्तेन शस्त्रं प्रारभते । ततो मध्यमस्थानसंबन्धिनं रुद्रं मस्तश्च प्रति तद्देवत्यसूक्तपाठेनावरोहति । तत्र पृथिवीस्थानमग्निम् । यद्यत्र वैश्वानरः सूर्यो न स्यात् तदानीमवरोहो नोपपद्यते । तदेतन्मतद्वयमप्यनुपपन्नम् । अयमेवाग्निवैश्वानरः । कुतः । वैश्वानरशब्दनिर्वचनानुरोधात् । विश्वेषां नराणां लोकान्तरं प्रति नेतृतया संबन्धी वैश्वानरः । तथा चान्नातं—' वैश्वानर पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेदो वह्नेमं सुकृतां यत्र लोकाः ' इति । यद्वा । विश्वे सर्वे नरा एनमग्निं यज्ञादौ प्रीणयन्तीति तत्संबन्धाद्वैश्वानरः । यद्वा । विश्वान् सर्वान् प्राणिनः प्रच्युतो गच्छतः इति विश्वानरौ मध्यमोत्तमौ । ' ऋ गतौ ' इत्यस्मात् पचाद्यच् । लुगभावश्छान्दसः । ताभ्यामुत्पन्नत्वादयमग्निवैश्वानरः । वैद्यतोऽग्निर्हि मध्यमसकाशात् जायते । अशनिपतनानन्तरमयमेव पार्थिवोऽग्निः संपद्यते । आदित्यसकाशादपि धर्मकाले सूर्यकान्तादिमणित्वमेरुपत्तिः प्रसिद्धा । तस्मान्नामनिर्वचनानुरोधेनायमेवाग्निवैश्वानर इत्येतदुपपन्नम् । अस्यापि वर्षकर्मणा स्तुतिः संभवति । ' अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्ग्यादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याजायते वृष्टिवृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ' (गनु. ३. ७६) इति स्मरणात् । प्रत्यवरोहोऽपि न कर्तव्यः । तृतीयसवनस्य भाक्तस्वर्गत्वात्^१ । एतत्सर्वं यास्केन ' वैश्वानरः कस्मात् ' (निरु. ७. २१) इत्यादिना बहुधा प्रपञ्चितम् । अत्र यदनुक्तं तत्सर्वं तत्रैवानुसंधेयम् ॥

वैश्वानरो महिम्ना विश्वकृष्टिर्भरद्वाजेषु यजतो विभावा ।

शातवनेये शतिनीभिः पुरुणीथे जरते सूनृतावान् ॥ ७ ॥

वैश्वानरः । महिम्ना । विश्वकृष्टिः । भरद्वाजेषु । यजतः । विभावा ।

शातवनेये । शतिनीभिः । अग्निः । पुरुणीथे । जरते । सूनृतावान् ॥ ७ ॥

वैश्वानरः अग्निः । नहिज्ञा महत्त्वेन विश्वकृष्टिः । कृष्टिः इति मनुष्यनाम । विश्वे सर्वे मनुष्या यस्य स्वभूताः स तथोक्तः । भरद्वाजेषु पुष्टिकरहविलक्षणाक्षरसु यागेषु यद्वा एतत्संज्ञेषु ऋषिषु यजतः यष्टव्यः विभावा विशेषेण प्रकाशयिता सूनृतावान् । सूनृता प्रिया^१ सस्या वाक्^२ तथुक्तः । एवंभूतः अग्निः शातवनेधे । शतसंख्याकान् क्रतून् वनति संभजते इति शतवनिः तस्य पुत्रः शातवनेयः । तस्मिन् पुरुणीधे बहूनां नेतरि एतत्संज्ञके राजनि च क्षातिनीभिः बहुभिः^३ स्तुतिभिः यजते स्तूयते ॥ भरद्वाजेषु । भरन्ति पोषयन्ति भोक्तृनिति भरन्तः । तादृशा वाजा येषु । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते मरुद्-वृधादिवात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । यजतः । ‘भृमृदृशियजिपर्थपत्यमित्मिनमिहयंभ्योऽतच्’ (उ. सू. ३. ३९०) इति यजतेः अतच्प्रत्ययः । विभावा । ‘भा दीप्तौ’ । ‘आतो मनिन्’ इति वनिप् । तस्य पिप्त्वादानुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । शातवनेधे । ‘इन्सर्वधातुभ्यः’ इति इन्प्रत्ययः शतवनि-शब्दः । ‘इतश्चानिजः’ (पा. सू. ४. १. १२२) इति ङक् । ‘कितः’ (पा. सू. ६. १. १६५) इत्यन्तोदात्तत्वम् । क्षातिनीभिः । शतशब्दान् मात्रर्थीय इनिः । ‘ऋन्नेभ्यः’ इति ङीप् । पुरुणीधे । ‘पूर्वपदात्संज्ञायामगः’ (पा. सू. ८. ४. ३) इति णत्वम् । यजते । व्यत्ययेन कर्मणि कर्तृप्रत्ययः ॥ ॥२५॥

‘वह्निम्’ इति पञ्चमं तृतीयं सूक्तं नोधस आपं त्रैष्टुभमाग्नेयम् । अनुक्रान्तं च—‘वह्निं पञ्च’ इति । प्रातरनुवाकस्याग्नेये कर्तौ त्रैष्टुभे छन्दसीदं सूक्तमाश्विने शब्दे च । तथा च सूत्रितं—‘वह्निं यशसमुप प्र जिन्वन्निति त्रीणि’ (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति ॥

वह्निं यशसं विदथस्य केतुं सुप्राव्यं दूतं सद्योऽर्थम् ।

द्विजन्मानं रयिमिव प्रशस्तं रातिं भरद्गवे मातरिश्वा ॥ १ ॥

वह्निम् । यशसम् । विदथस्य । केतुम् । सुप्राव्यम् । दूतम् । सद्यःऽर्थम् ।

द्विजन्मानम् । रयिम्ऽइव । प्रशस्तम् । रातिम् । भरत् । भृगवे । मातरिश्वा ॥ १ ॥

वह्निं हविषां वोढारं यशसं यशस्विनं विदथस्य केतुं यज्ञस्य प्रकाशयितारं सुप्राव्यं सुष्ठु प्रकर्षेण रक्षितारं दूतं देवैर्हविर्वहनलक्षणे दूत्ये नियुक्तं सद्योऽर्थं यदा हवींषि जुह्वति सद्यस्तदानीमेव हविर्भिः सह देवान् गन्तारम् । यद्वा । सद्यःऽर्थम् अरणं गमनं यस्य तम् । द्विजन्मानं द्वयोर्द्यावापृथिव्यो-ररण्योर्वा जायमानं रयिमिव धनमिव प्रशस्तं प्रख्यातम् एवंभूतमग्निं मातरिश्वा वायुः भृगवे एतत्संज्ञकाय महर्षये रातिं भरत् मित्रमहरत् । अकरोदित्यर्थः । ‘रातिना संभाष्य’ (आप. गृ. १२. १४) इत्यत्र रातिर्मित्रमिति^१ कपर्दिनोक्तम् । रातिः पुत्र इत्येके । एतदर्थप्रतिपादकं मन्त्रान्तरं च भवति—‘रातिं भृगूणामुशिजं कविक्रतुम्’ (ऋ. सं. ३. २. ४) इति । वह्निम् । ‘वह्निभ्रियु-भ्रुग्लाहात्वरिभ्यो नित्’ इति वहतेर्निप्रत्ययः । निद्रज्ञावादाद्युदात्तत्वम् । यशसम् । यशस्शब्दात् उत्तरस्य विनो लुक् । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् । यद्वा । अर्शाआदिवात् अच् । स्वरः पूर्ववत् । सुप्राव्यम् । सुष्ठु प्रकर्षणावति रक्षतीति सुप्रावीः । उपसर्गद्वयोऽसृष्टात् अवतेः ‘अवितृस्तृन्निभ्य ईः’ (उ. सू. ३. ४३८) इति ईकारप्रत्ययः । ‘वा छन्दसि’ इति ‘अमि पूर्वः’ इत्यस्य विकल्पे सति यणादेशः । ‘उदात्तस्वरितयोर्यणः’ इति स्वरितत्वम् । सद्योऽर्थम् । ‘उपिकुपिगातिभ्यस्थन्’ इति

अतैः कर्तरि थन्प्रत्ययः । सद्य एवार्थो गन्ता सद्योऽर्थः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यदि तु 'अव्यये नञ्कुनिपातानामिति वक्तव्यम्' (पा. सू. ६. २. २. ३) इति अव्ययग्रहणेन त्रितयं गृह्येत तर्हि बहुव्रीहिस्वरो भविष्यति । मातरिश्वा । सर्वनिर्माणहेतुत्वात् माता अन्तरिक्षम् । शसितिरत्र गतिकर्मा । मातरि अन्तरिक्षे शसिति गच्छतीति मातरिश्वा । 'श्लुक्षन्' इत्यादौ निपातनात् रूपसिद्धिः । यद्वा । मातरि अन्तरिक्षे शु आशु असति गच्छतीति मातरिश्वा । 'अस गतिदीप्त्यादानेषु' इत्यस्मात् औणादिको द्वन्प्रत्ययः । एतच्च यास्केनोक्तम् (निरु. ७. २६) ॥

अस्य शासुभयासः सचन्ते हविष्मन्त उशिजो ये च मर्ताः ।

दिवश्चित्पूर्वो न्यसादि होतापृच्छयो विशपतिर्विशु वेधाः ॥ २ ॥

अस्य । शासुः । उभयासः । सचन्ते । हविष्मन्तः । उशिजः । ये । च । मर्ताः ।

दिवः । चित् । पूर्वः । नि । असादि । होता । आपृच्छयः । विशपतिः । विशु । वेधाः ॥ २ ॥

वशासुः शासितुः । अस्य अग्नेः । उभयासः उभयेऽपि देवा मनुष्याश्च । यद्वा । स्तुतिभिः स्तोतारो यज्ञैर्यजमानाश्च इममग्निं शासितारं । सचन्ते सेवन्ते । उशिजः कामयमाना देवाः । हविष्मन्तः हविषा युक्ताः । ये च मर्ताः मरणधर्माणो यजमानाः । यद्वा । उशिजः इति मेधाविनाम । उशिजः मेधाविनः स्तोतारो हविष्मन्तः हविर्युक्ताः मर्ताः यजमानाः । किंच अयं होता होमनिष्पादकोऽग्निः । दिवश्चित् आदित्यादनि । पूर्वः उपःसु^१ वर्तमानो भूत्वा अग्निहोत्रहोमार्थं । विशु यजमानेषु । न्यसादि अध्वर्युणा अन्यायत्वेन न्यधायि स्थाप्यते । कीदृशो होता । आपृच्छयः आपृच्छयः पूज्य इत्यर्थः । विशपतिः विशां प्रजानां पालयिता । वेधाः विधाताभित्तफलस्य कर्ता ॥ शासुः । 'शासु अनुशिष्टौ' । 'नृन्तृचौ शंसिनापिशासिश्चदादिभ्यः संज्ञायां चानिठौ' (उ. सू. २. २५०) इति तृन् इडागमाभावश्च । षष्ठ्येकवचने तकारलोपश्छान्दसः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । उशिजः । 'वशः कित्' (उ. सू. २. २२९) इति वष्टेः ह्रिप्रत्ययः । अहिज्यादिना संप्रसारणम् । मर्ताः । 'मृह् प्राणत्यागे' । 'असिहसिमृग्निष्वामि' इत्यादिना तन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । आपृच्छयः । 'प्रच्छ झीप्सायाम्' । आङ्पूर्वात् अस्मात् 'छन्दसि निष्टर्यं' (पा. सू. ३. १. १२३) इत्यादौ^२ क्यप्प्रत्ययो निपातितः । अहिज्यादिना संप्रसारणम् । क्यपः पित्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । विशपतिः । 'पर्यावैश्वर्ये' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राते 'परादिश्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

तं नव्यसी हृद आ जायमानमस्मत्सुकीर्तिर्मधुजिह्वमश्याः ।

यमृत्विजो वृजने मानुषासः प्रयस्वन्त आयवो जीजनन्त ॥ ३ ॥

तम् । नव्यसी । हृदः । आ । जायमानम् । अस्मत् । सुकीर्तिः । मधुजिह्वम् । अश्याः ।

यम् । ऋत्विजः । वृजने । मानुषासः । प्रयस्वन्तः । आयवः । जीजनन्त ॥ ३ ॥

‘नव्यसी नवतरा’ सुकीर्तिः सुष्ठु कीर्तयित्री ‘अस्मत् अस्माकं स्तुतिः’ हृदः हृदयस्थितात् प्राणात् ‘जायमानम् उत्पद्यमानम् । अग्निर्हि वायोऋषयते’ वायुश्च प्राण एव । ‘यः प्राणः स वायुः’ इत्याश्रानात् । ‘मधुजिह्वं मादयितृज्वाल्म । एवंभूतं’ तम् अग्निम् ‘आ’ अश्याः आभिमुख्येन व्याप्नोतु । ‘वृजने संग्रामे प्राप्ते सति’ आयवः मनुष्याः ‘यम्’ अग्निं ‘जीजनन्त यशार्थमुदपादयन् । कीदृशा मनुष्याः । ‘ऋत्विजः ऋतौ काले यष्टारः’ ‘मानुपासः मनोः पुत्राः’ प्रयस्वन्तः हविर्लक्षणा-जोपेताः ॥ नव्यसी । नवीयसीत्यत्र ईकारलोपश्छान्दसः । हृदः । अत्र हृदयशब्देन तस्य प्राणो लक्ष्यते । ‘पदन्’ इत्यादिना हृदयशब्दस्य हृदादेशः । जायमानम् । ‘जनी प्रादुर्भावे’ । इयनि ‘ज्ञाजनोर्जा’ इति जादेशः । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे इयनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अस्मत् । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेर्लुक् । अश्याः । ‘अशू व्याप्तौ’ । लुङि ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् । व्यत्ययेन परस्मैपदमध्यमौ । जीजनन्त । ‘जनी प्रादुर्भावे’ । ण्यन्तात् लुङि चैः चडादेशः । द्विर्भावहलादिशेषसन्वद्भावेऽवदीर्घाः । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे चङ एव स्वरे प्राप्ते व्यत्ययेन अभ्यस्ताद्युदात्तत्वम् ॥

उ॒शिक्षा॑व॒को वसु॑र्मानुषेषु वरे॑ण्यो होता॑धायि वि॒क्षु ।

दमू॑ना गृह॑पतिर्दम॒ आँ अ॒ग्निर्भुव॑द्रयिपती॑ रयी॒णाम् ॥ ४ ॥

उ॒शिक्ष् । पा॒वकः । वसुः । मानु॑षेषु । वरे॑ण्यः । होता॑ । अधा॒यि । वि॒क्षु ।

दमू॑नाः । गृह॑पतिः । दमे॑ । आ । अ॒ग्निः । भुव॑त् । रयि॑पतिः । रयी॒णाम् ॥ ४ ॥

‘उशिक्ष् कामयमानः’ ‘पावकः शोधकः’ ‘वसुः निवासयिता’ ‘वरेण्यः वरणशीलः’^१ एवंभूतः ‘होता अग्निः’ ‘विक्षु यज्ञगृहं प्रविष्टेषु’ ‘मानुषेषु यजमानेषु’ ‘अधायि स्थाप्यते । स च’ ‘अग्निः’ ‘दमूनाः रक्षसां दमनकरेण मनसा युक्तः’ ‘गृहपतिः गृहाणां पालयिता च सन्’ ‘दमे यज्ञगृहे’ ‘रयिपतिः धनाधिपतिः’ ‘आ’ ‘भुवत् आ समन्ताद्भवति । न केवलमेकस्य रयेरपि तु सर्वेषामित्याह’ ‘रयीणाम्’ इति । यद्वा । रयीणां मध्ये उत्कृष्टं यद्धनं तस्य पतिरित्यर्थः ॥ अधायि । ‘छन्दसि लुङ्लुङ्लिटः’ इति वर्तमाने कर्मणि लुङि चैः चिणादेशे ‘आतो युक् चिण्कृतोः’ इति युगागमः । दमयति राक्षसा-दिकमिति दमूनाः । ‘दम उपशमने’ । ‘दमेरुनसिः (उ. सू. ४. ६७४) इति औणादिक ऊनसि-प्रत्ययः । यास्कस्त्वाह—‘दमूना दममना वा दानमना वा दान्तमना वापि वा दम इति गृहनाम तन्मनाः स्यात्’ (निरु. ४. ४) इति । दम आँ अग्निः । ‘आङोऽनुनासिकश्छन्दसि’ इति आकारस्य सानुनामिकात्वं प्रकृतिभावश्च । भुवत् । लेटि अडागमः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः । रयिपतिः । ‘परादिश्छन्दसि बहुलम्’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । रयीणाम् । ‘नामन्य-तरस्याम्’ इति नाम उदात्तत्वम् ॥

तं त्वा वयं पतिमग्रे रयीणां प्र शंसामो मतिभिर्गोतमासः ।

आशुं न वाजंभरं मर्जयन्तः प्रातर्मक्षू धियावमुर्जगम्यात् ॥ ५ ॥

तम् । त्वा । वयम् । पतिम् । अग्रे । रयीणाम् । प्र । शंसामः । मतिभिः । गोतमासः ।

आशुम् । न । वाजम्भरम् । मर्जयन्तः । प्रातः । मक्षू । धियावमुः । जगम्यात् ॥ ५ ॥

‘गोतमासः गोतमगोत्रोत्पन्नाः’ वयम् । नोधमः स्तोतुरेकावेऽप्यात्मनि पूजार्थं बहुवचनम् । हे
‘अग्रे’ रयीणां धनानां ‘पतिं रक्षितारं तादृशं’ एवा त्वां ‘मतिभिः मननीयैः स्तोत्रैः’ ‘प्र’ ‘शंसामः
प्रकर्षेण स्तुमः । किं कुर्वन्तः । ‘वाजंभरं वाजस्य हविलक्षणादस्य भर्तारं त्वां’ ‘मर्जयन्तः मार्जयन्तः ।
तत्र दृष्टान्तः । ‘आशुं’ ‘न’ अश्वमिव । यथाश्वमारोहन्तः पुरुषास्तस्य वहनप्रदेशं हस्तैर्निमृजन्ति तद्वत्
वयमपि अग्रेर्हविर्वहनप्रदेशं निमृजन्तः इत्यर्थः । तथा च अग्निसंमार्जनप्रकरणे वाजसनेयिभिराघ्नातम्—
‘अथ मध्ये’ तूष्णीमेव त्रिः संमार्ष्टि यथा युक्त्वा प्रेष्टि वहन्ति व्रजेदेवमेतदग्निं युक्त्वोपक्षिपति प्रेष्टि देवेभ्यो
हव्यं वह’ इति । ‘धियावसुः कर्मणा बुद्ध्या वा प्राप्तधनः सोऽग्निः’ ‘प्रातः श्वोभूतस्य’ अह्नः प्रातःकाले
‘मक्षू’ शीघ्रं ‘जगम्यात्’ आगच्छतु ॥ मतिभिः । ‘मन ज्ञाने’ इत्यस्मात् कर्मणि क्तिन् । ‘मन्त्रे
वृषेप’ इत्यादिना तस्योदात्तत्वम् । वाजंभरम् । अग्रेरेषा वैदिकी संज्ञा । ‘संज्ञायां भृतृवृजि’
(पा. सू. ३. २. ४६) इति वाजशब्दे कर्मण्युपपदे खचप्रत्ययः । ‘अरुर्द्विपदजन्तस्य सुम्’
(पा. सू. ६. ३. ६७) इति मुमागमः । ‘चितः’ इत्यन्नोदात्तत्वम् । मर्जयन्तः । संज्ञापूर्वकस्य
विधेरनित्यत्वात् ‘मृजेर्द्विः’ (पा. सू. ७. २. ११४) इति वृद्धयभावः । अनुपदेशात् लसार्व-
धातुकानुदात्तत्वे णिच एव म्वरः शिष्यते । जगम्यात् । लिङि ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः ॥ २६ ॥

‘अस्मा इदु प्र तवसे’ इति षोडशचं चतुर्थं सूक्तं नोधस्य आर्षमैन्द्रं त्रैष्टुभम् । अनुक्रान्तं च—
‘अस्मा इदु पोळश’ इति । अस्य सूक्तस्य नोधा द्रष्टा इत्येतद्ब्राह्मणे समाम्नायते—‘अस्मा इदु प्र
तवसे तुरायेति नोधास्त एते प्रातःसवने’ (ऐ. ब्रा. ६. १८) इति । षळहस्तोत्रियावापवसु चतु-
विंशमहाव्रतादिवहःसु माध्यंदिने सवने ब्राह्मणाच्छंसिष्ये ‘ब्रह्मणा ते ब्रह्मयुजा’ इत्यस्या
आरम्भणीयाया ऊर्ध्वमहीनसूक्तसंज्ञमेतच्छंसनीयम् । तथा च सूत्रितम्—‘अस्मा इदु प्र तवसे शाम्बद्वहि-
रितीतरावहीनसूक्ते’ (आश्व. श्रौ. ७. ४) इति । ब्राह्मणं च भवति—‘त एते प्रातःसवने षळह-
स्तोत्रियाञ्छत्वा माध्यंदिनेऽहीनसूक्तानि शंसन्ति’ इति ॥

अस्मा इदु प्र तवसे तुराय प्रयो न हर्मिं स्तोमं माहिनाय ।

ऋचीषमायाप्रिगव ओहमिन्द्राय ब्रह्माणि रातर्तमा ॥ १ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । प्र । तवसे । तुराय । प्रयः । न । हर्मिं । स्तोमम् । माहिनाय ।

ऋचीषमाय । अग्निगवे । ओहम् । इन्द्राय । ब्रह्माणि । रातर्तमा ॥ १ ॥

‘इत्’ ‘उ’ इति निपातद्वयं पादपूर्णे । ‘अथापि पादपूर्णाः ‘कमीमिद्विति’ इति यास्कः । यद्वा अव-
धारणार्थम् । ‘तवसे प्रवृद्धाय’ ‘तुराय’ स्वरमाणाया । यद्वा । तुर्वित्रे शत्रूणां हिंसित्रे । ‘माहिनाय’ गुणैर्महते
‘ऋचीपमाय’ ऋचा समाया । यादृशी स्तुतिः क्रियते तत्समायेत्यर्थः । ‘अधिगवे’ अष्टतगमनाया । अप्रति-
हतगमनायेत्यर्थः । तथा च यास्कः—‘अष्टतगमनकर्मवन्निन्द्रोऽप्यधिरुच्यते’ (निरु. ५. ११)
इति । एवंभूताया ‘अस्मै’ ‘इन्द्राय’ ‘स्तोमं’ स्तोत्रं ‘प्र’ ‘हमिं’ प्रहरामि करोमीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः ।
‘प्रयो’ ‘न । प्रयः’ इति अन्ननाम । यथा बुभुक्षिताय पुरुषाय कश्चिदन्नं प्रहरति । कीदृशं स्तोमम् । ‘ओहं’
वहनीयं प्राणीयं वा । अत्यन्तोत्कृष्टमित्यर्थः । न केवलं स्तोमं किं तर्हि ‘ब्रह्माणि हविर्लक्षणान्यन्नानि ।
कीदृशानि । ‘राततमा’ पूर्वैर्यजमानैरतिशयेन दत्तानि । इन्द्रं स्तुत्या हविषा च परिचरेमेति भावः ॥
तुराय । ‘तुर’ स्वरणे । इगुपधलश्रगः कः । यद्वा । तुर्वीं हिंसार्थः । तुर्वतीति तुरः । पचाद्यचि छान्दसो
वलोपः । ‘हमिं’ । ‘हृत् हरणे’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । माहिनाय । ‘मह पूजायाम्’ इत्य-
स्मात् ‘महेरिणं च’ (उ. सू. २. २१४) इति इनप्रत्ययः उपधावृद्धिश्च । ऋचीपमाय । ‘ऋची-
पम ऋचा समः’ (निरु. ६. २३) इति यास्कः । ‘तृतीया तत्कृत’ (पा. सू. २. १. ३०)
इति समासः । तृतीयापूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पृषोदरादित्वात् ईकारोपजनः । सुषामादित्वात् षत्वम् ।
केचिदाहुः । ‘ऋच स्तुतौ’ इत्यस्मात् ‘इगुपधात्किन्’ इति इप्रत्ययः । ‘कृदिकारादक्तिनः’ इति
ङीप् । ऋची स्तुतिः । तथा समः । पूर्ववत् षत्वम् । अस्मिन् पक्षे तृतीयापूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे सति ङीप्
उदात्तत्वेन भवितव्यम् । तथा च न दृश्यते । तस्मात् स्वरश्चिन्तनीयः । यद्वा । दिवोदासादिर्दृष्टव्यः । अधि-
गवे । अष्टतोऽन्येन अनिवारितो गौर्गमनं यस्य स तथोक्तः । ‘गोस्त्रियोरूपसर्जनय’ (पा. सू. १.२.४८)
इति ह्रस्वत्वम् । पृषोदरादित्वात् अष्टतशब्दस्य अधिभावः । ओहम् । वहतेः कर्मणि घञि छान्दसं
संप्रसारणम् । यद्वा । ‘तुहिर् दुहिर् उहिर् अदने’ इत्यस्मात् ओहतेः पूर्ववत् घञ् । राततमा । ‘रा दाने’
इत्यस्मात् निष्ठान्तादातिशायनिकस्तमम् । ‘शेञ्छन्दसि’ इति शैर्लोपः ॥

अस्मा इदु प्रयइव प्र यंसि भराभ्याङ्गुपं बाधे सुवृक्ति ।

इन्द्राय हृदा मनसा मनीषा प्रत्नाय पत्ये धियो मर्जयन्त ॥ २ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । प्रयःऽइव । प्र । यंसि । भराभि । आङ्गुपम् । बाधे । सुवृक्ति ।

इन्द्राय । हृदा । मनसा । मनीषा । प्रत्नाय । पत्ये । धियः । मर्जयन्त ॥ २ ॥

‘अस्मा’ ‘इदु’ अस्मै एव इन्द्राय । प्रयः इति अन्ननाम । ‘प्रयइव’ अन्नमिव ‘प्र’ ‘यंसि’
प्रयच्छामि । तदेव स्पष्टीक्रियते । ‘बाधे’ शत्रूणां बाधनाय समर्थं ‘सुवृक्ति’ सुष्ठावर्जकम् । ‘आङ्गुपं’ स्तोत्र-
रूपमाधोषं ‘भराभि’ संपादयामि । अन्येऽपि स्तोतारः ‘प्रत्नाय’ पुराणाय ‘पत्ये’ स्वामिने ‘इन्द्राय’
‘हृदा’ हृदयेन ‘मनसा’ तदन्तर्वर्तिनान्तःकरणेन ‘मनीषा’ मनीषया तज्जनेन ज्ञानेन च ‘धियः’ स्तुतीः
कर्माणि वा ‘मर्जयन्त’ मर्जयन्ति संस्कुर्वन्ति ॥ प्र यंसि । ‘यम उपरमे’ इत्यस्मात् लटि पुरुषव्यत्ययः ।
‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । आङ्गुपम् । ‘आङ्गुपः स्तोम आधोपः’ (निरु. ५. ११) इति
यास्कः । आङ्गुर्वात् घुपेः घञि पृषोदरादित्वात् घो इत्यस्य गूआदेशः आङो ङकारस्य लोपाभावश्च ।
याथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । बाधे । ‘बाध बिलोडने’ इत्यस्मात् ‘कृत्यार्थे तवैकेन’ इति भावे

केन्द्रप्रत्ययः । एजन्तत्वात् अन्ययात्वेन सुपो लुक् । मनीषा । 'सुपां सुलुक्' इति तृतीयाया ङादेशः । पश्ये । 'पतिः समास एव' (पा. सू. १. ४. ८) इति विसंज्ञायाः समासविषयत्वात् 'वेर्हिमिति' इति गुणाभावे यणादेशः ॥

अस्मा इदु त्यमुपमं स्वर्षा भराभ्याङ्गुषमास्येन ।

मंहिष्ठमच्छोक्तिभिर्मतीनां सुवृक्तिभिः सूरिं ववृधध्यै ॥ ३ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । त्यम् । उपमम् । स्वःऽसत् । भराभि । आङ्गुषम् । आस्येन ।

मंहिष्ठम् । अच्छोक्तिभिः । मतीनाम् । सुवृक्तिभिः । सूरिम् । ववृधध्यै ॥ ३ ॥

अस्मा इदु अस्मै एव इन्द्राय एत्वं तं प्रसिद्धम् उपमम् उपमानहेतुभूतं स्वर्षां सुष्ठुरणीयस्य धनस्य दातारं सूरिं विपश्चितमिन्द्रं ववृधध्यै वर्धयितुं सुवृक्तिभिः सुष्टुवर्जकैः । समधेरित्यर्थः । मतीनां स्तुतीनां संबन्धिभिः अच्छोक्तिभिः स्वच्छैर्वचोभिः मंहिष्ठम् अतिशयेन प्रवृद्धमेवंलक्षणम् आङ्गुषम् आघोषम् आस्येन मुखेन भराभि करोमीत्यर्थः ॥ उपमम् । उपनीयतेऽनेनेति उपमः । 'घञर्थे कविधानम्' इति करणे कप्रत्ययः । 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । स्वर्षां । सुपूर्वात् अर्तः विजन्तः स्वरश्चद् । 'पणु दाने' । 'जनसनखनक्रमगमो विद्' । 'विद्वानोरनुनासिकस्यात्' इति आत्वम् । 'सनोतेरनः' (पा. सू. ८. ३. १०८) इति एत्वम् । भराभि । पादादित्वात् निघाताभावः । अच्छोक्तिभिः । अच्छा उक्तयो येषाम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मतीनाम् । 'नामन्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम् । ववृधध्यै । 'वृधु वृद्धौ' इत्यस्मात् अन्तर्भावित्वप्यर्थात् 'तुमर्थे सेसेन्' इति कध्यैप्रत्ययः । कित्वात् गुणाभावः । द्विर्भावच्छान्दसः । यद्वा यङ्लुगन्तादस्मिन्प्रत्यये आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् रीगाद्यभावः^१ । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति सांहितिकम् अभ्यासस्य दीर्घत्वम् । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् ॥

अस्मा इदु स्तोमं सं हिनोमि रथं न तष्टेव तत्सिनाय ।

गिरश्च गिर्वाहसे सुवृक्तीन्द्राय विश्वमिन्वं मेधिराय ॥ ४ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । स्तोमम् । सम् । हिनोमि । रथम् । न । तष्टाऽइव । तत्ऽसिनाय ।

गिरः । च । गिर्वाहसे । सुवृक्ति । इन्द्राय । विश्वम्ऽइन्वम् । मेधिराय ॥ ४ ॥

अस्मै एव इन्द्राय स्तोमं शस्त्ररूपं स्तोत्रं मं हिनोमि प्रेरयामि । तत्र दृष्टान्तः । तत्सिनाय । सिनम् इति अन्ननाम । 'सिनमन्नं भवति सिनाति भूतानि' (निरु. प. ५) इति यास्कः । तेन रथेन सिनमन्नं यस्य स तथोक्तः । तस्मै रथस्वामिने तष्टेव तष्टा तक्षको रथनिर्माता रथं न यथा रथं प्रेरयति तद्वत् । इव इत्येतत् पादपूरणम् । तथा गिर्वाहसे गीर्भिः स्तुतिभिरह्यमानाय इन्द्राय गिरश्च शस्त्रसंबन्धिनीः केवला ऋचश्च सुवृक्ति शोभनमावर्जनं यथा भवति तथा प्रेरयामि । तथा मेधिराय

मेधाविने इन्द्राय 'विश्वमिन्वं विश्वव्यापकं विश्वैर्व्याप्तं' सर्वोत्कृष्टं इविश्वं सं हिनोमीत्यनुषङ्गः ॥ हिनोमि । 'हि गतौ वृद्धौ च' । स्वादिखात् भुः । तष्टेव । 'तक्षू त्वक्षू तनूकरणे' । ताच्छीलिकस्तृन् । उदि-त्वात् पक्षे इडभावः । 'स्कोः संयोगाद्योरन्ते च' इति ककारलोपः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । तत्सिनाय । सिनशब्दः 'पिञ्च बन्धने' इत्यस्मात् 'इण्णिज्जिदीङुल्यविभ्यो नक्' (उ. सू. ३. २८२) इति नक्प्रत्ययान्तः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । गिवांहसे । 'वहिहाधाभ्यश्छन्दसि' इति वहतेः केवलाद्विहितः असुप्रत्ययः 'गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च' इति वचनात् कारक-पूर्वस्यापि भवति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । 'णित्' इत्यनुवृत्तेः उपधावृद्धिः । 'हलि च' इति दीर्घाभावश्छान्दसः । विश्वमिन्वम् । 'इवि व्याप्तौ' । विश्वमिन्वति व्याप्नोतीति विश्वमिन्वम् । पचाद्यच् । लुगभावश्छान्दसः । यद्वा । खच्प्रत्ययो बहुलवचनादस्मादपि धातोर्द्रष्टव्यः । मेधिराय । मेधा अस्यास्तीति मेधिरः । 'मेधारथाभ्यामिरक्षिरचां वक्तव्यौ' (पा. सू. ५. २. १०९. ३) इति मत्वर्थीय इरन् । निष्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

अस्मा इदु सप्तमिव श्रवस्येन्द्रायार्कं जुह्वा३ समञ्जे ।

वीरं दानौकमं वन्दध्वै पुरां गूर्तश्रवसं दर्माणम् ॥ ५ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । सप्तिम्ऽइव । श्रवस्या । इन्द्राय । अर्कम् । जुह्वा । सम् । अञ्जे ।

वीरम् । दानऽओकसम् । वन्दध्वै । पुराम् । गूर्तऽश्रवसम् । दर्माणम् ॥ ५ ॥

अस्मै एव 'इन्द्राय' 'अर्कं' स्तुतिरूपं मन्त्रं 'श्रवस्या' श्रवस्यया अञ्जेच्छया । अञ्जलाभायेत्यर्थः । 'जुह्वा' आह्वानसाधनेन वागिन्द्रियेण 'समञ्जे' समक्तं करोमि । एकीकरोमीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । 'सप्तमिव' । यथा अञ्जलाभाय गन्तुकामः पुमानश्च रथेनैकैकरोति तद्वत् । एकीकृत्य च 'वीरं' शत्रुक्षेपण-कुशलं 'दानौकसं' दानानामेकनित्यं 'गूर्तश्रवसं' प्रशस्याद्यं 'पुराम्' अमुरपुराणां 'दर्माणं' विदारयितारं एवंगुणविशिष्टमिन्द्रं 'वन्दध्वै' वन्दितुं स्तौतुं प्रवृत्तोऽस्मीति शेषः ॥ सप्तमिव । 'पप समवाये' । समवति रथेनैकीभवतीति सप्तिरश्वः । 'वसस्तिप्' (उ. सू. ४. ६१९) इति विधीयमानः तिप्प्रत्ययः बहुलवचनादस्मादपि धातोर्भवति । प्रत्ययस्य पिच्चादनुदात्तत्वे धातुस्वरः । इवेन समास उक्तः । श्रवस्या । श्रवस्शब्दात् 'मुप आत्मनः क्यच्' । क्यजन्तात् धातोः भावे 'अ प्रत्ययस्य' (पा. सू. ३. ३. १०२) इति अकारप्रत्ययः । नतः टाप् । 'सुपां सुलुक्' इति तृतीयाया इदेशः । उदात्तनिवृत्तिस्वरं तस्योदात्तत्वम् । अर्कम् । 'ऋच स्तुतौ' । ऋच्यते स्तूयतेऽनेनेति अर्को मन्त्रः । 'पुंसि यंजायां चः प्रायेण' इति करणे चप्रत्ययः । 'चजोः कु घिण्यतोः' इति कुत्वम् । लघूपधगुणः । प्रत्ययस्वरः । जुह्वा । 'बहुलं छन्दसि' इति कृतसंप्रसारणस्य ह्रस्वः 'दुवः श्लुवच्च' (उ. सू. २. २१८) इति क्तिप् धातोर्दीर्घश्च । धातुस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । तृतीयैकवचने 'उदात्तस्वरितयोरेणः' इति स्वरितत्वम् । 'उदात्तयोः हल्पूर्वात्' इत्यस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य 'नोङ्धात्वोः' (पा. सू. ६. १. १७५) इति प्रतिषेधः । अञ्जे । 'अञ्जु व्यक्तिप्रक्षणांतिगतितु' । व्यत्ययेन आत्मने-पदम् । वन्दध्वै । 'वदि अभिवादनस्तुत्योः' । 'नुमर्थे सेसेन्' इति कध्यैप्रत्ययः । गूर्तश्रवसम् । 'गृ शब्दे' । निधायां 'श्रुकः किति' इति इट्प्रतिषेधः । 'बहुलं छन्दसि' इति उत्वम् । 'हलि च'

इति दीर्घः । ' नसत्तनिवत् ' (पा. सू. ८. २. ६१) इत्यादौ निपातनात् निष्ठानत्वाभावः । गूतं श्रवो यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दर्माणम् । ' दृ विदारणे ' । ' अन्येभ्योऽपि ह्रस्वन्ते ' इति मनिन् । ' नेदुनि कृति ' इति इट्प्रतिषेधः । व्यत्ययेन प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । औणादिको मनिप्रत्ययो द्रष्टव्यः ॥ ॥ २७ ॥

अस्मा इदु त्वष्टा तक्षद्वज्रं स्वपस्तमं स्वयं रणाय ।

वृत्रस्य चिद्विदयेन मर्मं तुजनीशानस्तुजता कियेधाः ॥ ६ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । त्वष्टा । तक्षत् । वज्रम् । स्वपःऽतमम् । स्वयम् । रणाय ।

वृत्रस्य । चित् । विदत् । येन । मर्मं । तुजन् । ईशानः । तुजता । कियेधाः ॥ ६ ॥

त्वष्टा विश्वकर्मा अस्मा इदु अस्मै एवेन्द्राय वज्रं वर्जकमायुधं रणाय युद्धार्थं तक्षत् तीक्ष्णमकरोत् । कीदृशं वज्रम् । स्वपस्तमम् अतिशयेन शोभनकर्माणं स्वयं सुष्ठु शत्रुषु प्रेर्य यद्वा स्तुत्यम् । तुजन् शत्रून् हिंसन् ईशानः ऐश्वर्यवान् कियेधाः बलवान् एवंगुणविशिष्ट इन्द्रः वृत्रस्य चित् आवरकस्यासुरस्य^१ मर्मं मर्मस्थानं तुजता हिंसता येन वज्रेण विदत् प्राहार्पी-
दित्यर्थः ॥ स्वपस्तमम् । शोभनमपः कर्म यस्यासीत् । अतिशयेन स्वपाः स्वपस्तमः । तमपः पित्त्वादनु-
दात्तत्वम् । ' सोर्मनसी अलोमोषसी ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । स्वयम् । ' स्वयं ततक्ष ' (ऋ. सं. १. ३२. २) इत्यत्रोक्तम् । विदत् । ' विदु लाभे ' । लृदिच्वात् च्छेः अडादेशः । ' बहुलं छन्दस्य-
माङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । तुजन् । ' तुज हिंसायाम् ' । शपि प्राप्ते व्यत्ययेन शः । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वरः । ईशानः । ' ईश ऐश्वर्ये ' । शानचि
अदादित्वान् शपो लुक् । अनुदात्तेस्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । तुजता । ' शनुरनुमः^२ ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । कियेधाः । अत्र निरुक्तं—' कियेधाः कियद्धा इति वा क्रममाणधा इति वा ' (निरु. ६. २०) इति । अत्यायमभिप्रायः । कियत् किंपरिमाणमित्यस्य^३ बलस्य तादृशं बलं दधाति धारयतीति कियद्धाः । यः कोऽप्यस्य बलस्येयत्तां न जानातीत्यर्थः । यद्वा । क्रममाणमाक्रममाणं परेषां बलं धारयति निवारयतीति क्रममाणधाः । उभयत्रापि पृषोदरादित्वान् पूर्वपदस्य कियेभावः । दधातेर्विच् ॥

अस्येदु मातुः सर्वनेषु सद्यो महः पितुं पपिवाश्चार्वन्ना ।

मुषायद्विष्णुः पचतं सहीयान्विध्यद्वराहं तिरो अद्रिमस्ता ॥ ७ ॥

अस्य । इत् । ऊँ इति । मातुः । सर्वनेषु । सद्यः । महः । पितुम् । पपिवान् । चार्ह । अन्ना ।

मुषायत् । विष्णुः । पचतम् । सहीयान् । विध्यत् । वराहम् । तिरो । अद्रिम् । अस्ता ॥ ७ ॥

इत् उ इत्येतन् निपातद्वयं पादपूरणम्^१ । यद्वा अवधारणार्थम् । मातुः वृष्टिद्वारेण सकलस्य जगतो निर्मातुः महः महतः अस्य यज्ञस्य मवनेषु अवयवभूतेषु प्रातःसवनादिषु त्रिषु सवनेषु

पितुं सोमलक्षणमन्नं, सद्यः पपिवान् । यदाग्नौ हूयते तदानीमेव पानं कृतवानित्यर्थः । तथा चार्वक्षा चारुणि शोभनानि धानाकरम्भादिर्विलम्बान्यान्यन्नानि भक्षितवानिति शेषः । किंच विष्णुः सर्वस्य जगतो व्यापकः पचतं परिपक्वमसुराणां धनं यदस्ति तत् मुषायत् अपहरन् सहीयान् अतिशयेन शत्रूनामभिभविता अद्रिमस्ता अर्देर्वज्रस्य क्षेपकः । एवंभूत इन्द्रः 'तिरः' सत इति प्राप्तस्य (निरु. ३. २०) इति यास्कः । तिरः प्राप्तः सन् वराहं मेघं विध्यत् अताडयत् । यद्वा । विष्णुः सुर्यादिवसात्मकः यज्ञः । 'यज्ञो देवेभ्यो निलायत विष्णू रूपं कृत्वा' (तै. सं. ६. २. ४. २) इत्याज्ञानात् । स विष्णुः पचतं परिपक्वमसुरधनं यत्तत् मुषायत् अचूचुरत् । तदनन्तरं दीशोपसदात्मनां दुर्गरूपाणां सप्तानामह्नां परस्तादासीत् । अद्रिमस्ता सहीयानिन्द्रो दुर्गाण्यतीत्य तिरः प्राप्तः सन् वराहमुष्टदिवसरूपं तं यज्ञं विध्यत् । तथा च तैत्तिरीयकं—'वराहोऽयं वाममोपः सप्तानां गिरीणां परस्ताद्वित्तं वेद्यमसुराणां बिभर्ति' इति, 'स दर्भपुञ्जीलमुदवृष्ट्य सप्त गिरीन्भिन्त्वा तमहन्' (तै. सं. ६. २. ४. २-३) इति च ॥ महः महतः । अच्छन्दलोपश्छान्दसः । यद्वा । मह इत्येतत् पितुर्विशेषणम् । महः प्रशस्तं पितुर्मित्यर्थः । पपिवान् । पिबतेर्लिटः कसुः । 'वस्वेकाजादसाम्' इति इडागमः । 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । चारु । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेर्लुक् । मुषायत् । 'मुप स्तेये' । 'घञर्थे कविधानम्' इति भावे कप्रत्ययः । मुषमात्मन इच्छति । 'मुप आत्मनः क्यच्' । 'न छन्दस्यपुत्रस्य' इति ईववत् दीर्घस्यापि प्रतिषेधे व्यत्ययेन दीर्घः । अस्मात् क्यजन्तात् लटः शतृ । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् जुनभावः । द्वितीयपक्षे तु क्यजन्तात् लङि 'बहुलं छन्दस्यमाङ्ग्यंगेऽपि' इति अडभावः । अत्र स्तेयेच्छया तदुत्तरभाविनी क्रिया लक्ष्यते । पचतम् । 'भृमृदृशि' इत्यादिना पचतेः अतच्प्रत्ययः । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । विध्यत् । 'व्यध ताडने' । लङि दिवाङ्गिवात् इयन् । तस्य ङित्त्वात् ग्रहिज्यादिना संप्रसारणम् । इयनो निच्त्वादाद्युदात्तत्वम् । पादादित्वात् निघाताभावः । वराहम् । वरमुदकमाहारो यस्य । यद्वा । वरमाहरतीति वराहारः सन् पृथोदरादित्वात् वराह इत्युच्यते । अत्र निरुक्तं—'वराहो मेघो भवति वराहारः । वरमाहारमाहाधीरिति च ब्राह्मणम्' (निरु. ५. ४) इति । यज्ञपक्षे तु वरं च तदहो वराहः । 'राजाहःसखिभ्यः' (पा. सू. ५. ४. ९१) इति समासान्तः टच्प्रत्ययः । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । अस्ता । 'असु क्षेपणे' इत्यस्मात् साधुकारिणि 'तृन्' (पा. सू. ३. २. १३५) । इडभावश्छान्दसः । 'न लोकाव्यय' इति षष्ठीप्रतिषेधः ॥

अस्मा इदु ग्राश्चिदेवपत्नीरिन्द्रायार्कमहिहत्य ऊबुः ।

परि द्यावापृथिवी जभ्र उर्वी नास्य ते महिमानं परिं टः ॥ ८ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । ग्राः । चित् । देवऽपत्नीः । इन्द्राय । अर्कम् । अहिऽहत्ये । ऊबुरित्यूवुः ।

परि द्यावापृथिवी इति । जभ्रे । उर्वी इति । न । अस्य । ते इति । महिमानम् । परि । स्तु इति स्तः ॥ ८ ॥

अस्मै एव इन्द्राय अहिहत्ये अहेर्वज्रस्य हनने निमित्तभूते मति ग्राश्चित् गमनस्वभावा अपि स्थिताः देवपत्नीः देवानां पालयिष्यो गायत्र्याद्या देवताः अर्कम् अर्चनसाधनं स्तोत्रम् ऊबुः समतन्वन चक्रित्यर्थः । स च इन्द्रः उर्वी विस्तृते द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ परि जभ्रे

स्वतेजसा परिजहार अतिचक्रामेत्यर्थः । ते धावापृथिव्यौ ऽअस्य इन्द्रस्य ऽमहिमानं न ऽपरि ऽष्टः न परिभवतः ॥ उबुः । ' वेञ् तन्नुसंताने ' । लिटि ' वेञो वयिः ' (पा. सू. २. ४. ४१) । लिटः कित्वात् यजादित्वेन संप्रसारणे क्रियमाणे यकारस्य ' लिटि वयो यः ' (पा. सू. ६. १. ३८) इति प्रतिषेधात् वकारस्य संप्रसारणं परपूर्वत्वं द्विर्वचनादि । ' वश्वास्यान्यतरस्यां किति ' (पा. सू. ६. १. ३९) इति यकारस्य वकारादेशः । जञ्जे । ' हञ् हरणे ' । लिटि अित्वात् कर्त्रभिप्राये आत्मनेपदम् । ' ह्रप्रहोर्भः ' इति भस्वम् । उर्वी । उरुशब्दात् ' वोतो गुणवचनात् ' इति ङीष् । ' वा छन्दसि ' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । स्तः । अस्तेर्लेटि रूपम् । उपसर्गप्रादुर्भ्यामिति षत्वं साहितिकम् ॥

अस्येदेव प्र रिरिचे महित्वं दिवस्पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षात् ।

स्वराळिन्द्रो दम आ विश्वगूर्तः स्वरिरमत्रो ववक्षे रणाय ॥ ९ ॥

अस्य । इत् । एव । प्र । रिरिचे । महिऽत्वम् । दिवः । पृथिव्याः । परि । अन्तरिक्षात् ।

स्वऽराट् । इन्द्रः । दमे । आ । विश्वऽगूर्तः । सुऽअरिः । अमत्रः । ववक्षे । रणाय ॥ ९ ॥

अस्येदेव । इत् इति पादपूरणः । अस्यैवेन्द्रस्य ऽमहित्वं माहात्म्यं ऽप्र ऽरिरिचे अतिरिच्यते । अधिकं भवतीत्यर्थः । अत्रोपसर्गो धात्वर्थस्य निवृत्तिमाचष्टे । यथा प्रस्मरणं प्रस्थानमिति । कुतः सकाशात् प्ररिरिचे इत्यत आह । ऽदिवः द्युलोकात् ऽपृथिव्याः भूलोकात् ऽअन्तरिक्षात् धावापृथिव्योर्मध्ये वर्तमानादन्तरिक्षलोकाच्च । ऽपरि उपर्यर्थः । त्रीन् लोकानतीत्योपरि प्ररिरिचे इत्यर्थः । ऽदमे दमयितव्ये विषये ऽस्वराट् स्वेनैव तेजसा राजमानः ऽविश्वगूर्तः विश्वस्मिन् सर्वस्मिन् कार्ये उदूर्णः समर्थः । यद्वा विश्वं सर्वमायुधं गूर्तम् उद्यतं यस्य स तथोक्तः । ऽस्वरिः शोभनशत्रुकः । शोभने शत्रौ हन्तव्ये सति हन्ता वीर्यवत्तम इति गम्यते । यथा ' अकवारिं दिव्यं शासमिन्द्रम् ' (ऋ. सं. ३. ४७. ५) इति । अकुर्विसतारिमिति हि तस्यार्थः । ऽअमत्रः युद्धादिषु गमनकुशलः । मात्रया इयत्तया रहितो वा । ' अमत्रोऽमात्रो महान्भवत्यभ्यमितो वा ' (निरु. ६. २३) इति यास्कः । एवंभूतः ऽइन्द्रः ऽरणाय रणं युद्धम् ऽआ ऽववक्षे आवहति मेघान् प्रापयति । मेघैः परस्परयुद्धं कारयित्वा वृष्टिं चकारेति भावः । यद्वा । युद्धाय स्वकीयान् भटान् गमयति ॥ अस्य । ' ऊडिदम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । रिरिचे । ' रिचिर् विरेचने ' । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने कर्मणि लिट् । पृथिव्याः । ' उदात्तयणः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । स्वराट् । ' राजृ दीप्तौ ' इत्यस्मात् ' सस्मृद्विप ' इति क्तिप् । ब्रश्वादिना षत्वे जभ्रवम् । दमे । ' दम उपशमे ' इत्यस्मात् कर्मणि घञि ' नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्यानाचमेः ' (पा. सू. ७. ३. ३४) इति वृद्धिप्रतिषेधः । घञो जित्वादाद्युदात्तत्वम् । विश्वगूर्तः । ' गृ निगणे ' । अस्मात् निष्ठायां ' श्र्युकः किति ' इति इट्प्रतिषेधः । ' बहुलं छन्दसि ' इति उत्त्वम् । ' हलि च ' इति दीर्घः । यद्वा । ' गूरी उद्यमे ' । अस्मान् निष्ठा । ' नसत्तिनपत् ' इत्यादौ निपातनात् निष्ठान्वाभावः । तत्पुरुषपक्षे मरुद्वृधादित्वात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । बहुव्रीहिपक्षे तु ' बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम् ' इति असंज्ञायामपि पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । अमत्रः । ' अम गत्यादिषु ' । ' अमिषक्षियजिबन्धि ' इत्यादिना औणादिकः अन्नग्रन्थयः । नित्वादाद्युदात्तत्वम् । ववक्षे । वहेर्लेटि ' सिन्बहुलं लेटि ' इति सिप् । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः श्लुः । ढक्त्वव्यवहानि । ' लोपस्त

आत्मनेपदेषु ' इति तलोपः । रणाय । ' क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ' इति कर्मणः संप्रदानस्वाच्चतुर्थी । यद्वा । ' गत्यर्थकर्मणि ' (पा. सू. २. ३. १२) इति चतुर्थी ॥

अस्येदेव शर्वसा शुषन्तं वि वृश्चद्वज्रेण वृत्रमिन्द्रः ।

गा न व्राणा अवनीरमुञ्चदभि श्रवो दावने सचेताः ॥ १० ॥

अस्य । इत् । एव । शर्वसा । शुषन्तम् । वि । वृश्चत् । वज्रेण । वृत्रम् । इन्द्रः ।

गाः । न । व्राणाः । अवनीः । अमुञ्चत् । अभि । श्रवः । दावने । सऽचेताः ॥ १० ॥

अस्यैवेन्द्रस्य 'शर्वसा बलेन 'शुषन्तं शुष्यन्तं 'वृत्रम् 'इन्द्रः 'वज्रेण 'वि 'वृश्चत् व्यच्छिनत् । तथा 'गा 'न चौरैरपहताः' गाव इव 'व्राणाः वृत्रेणावृताः 'अवनीः रक्षणहेतुभूता अपः 'अमुञ्चत् अवर्षात् । तथा 'दावने हविर्दाने यजमानाय 'सचेताः तेन यजमानेन समानचित्तः सन् 'श्रवः कर्मफलभूतमज्ञम् 'अभि आभिमुख्येन ददातीति शेषः ॥ शुषन्तम् । ' शुष शोषणे ' । इयनि प्राप्ते व्यत्ययेन शः । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वर एव शिष्यते । व्राणाः । ' वृश्च वरणे ' । कर्मणि लटः शानचि ' बहुलं छन्दसि ' इति यको लुक् । शानचो ङित्वाङ्गुणाभावे यणादेशः । अवनीः । अवतेः करणे ' अतिसृग्धमि ' (उ. सू. २. २५९) इत्यादिना अनिप्रत्ययः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । दावने । ' आतो मनिन् ' इति वनिप् । चतुर्थ्येकवचने अलोपाभावश्छान्दसः ॥ २८ ॥

अस्येदु त्वेषसा रन्त सिन्धवः परि यद्वज्रेण सीमयच्छत् ।

ईशानकृद्दाशुषे दशस्यन्तुर्वीतये गाधं तुर्वणिः कः ॥ ११ ॥

अस्य । इत् । ऊँ इति । त्वेषसा । रन्त । सिन्धवः । परि । यत् । वज्रेण । सीम् । अयच्छत् ।

ईशानऽकृत् । दाशुषे । दशस्यन् । तुर्वीतये । गाधम् । तुर्वणिः । करिति कः ॥ ११ ॥

अस्यैवेन्द्रस्य 'त्वेषसा दीप्तेन बलेन 'सिन्धवः समुद्राः । यद्वा । गङ्गाद्याः सप्त नद्यः 'रन्त स्वं स्वे स्थाने रमन्ते । 'यत् यस्मात् अयमिन्द्रः 'वज्रेण 'सीम् एनान् सिन्धून् वज्रेण 'परि 'अयच्छत् परितो नियमितवान् । अपि च 'ईशानकृत् वृत्रादिशत्रुवधेनात्मानमैश्वर्यवन्तं कुर्वन् इन्द्रः 'दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय फलं 'दशस्यन् प्रयच्छन् 'तुर्वणिः तूर्णसंभजनः । ' तुर्वणिस्तूर्णवनिः ' (निरु. ६. १४) इति यास्कः । यद्वा । तुर्विता शत्रूणां हिंसिता । एवंभूत इन्द्रः 'तुर्वीतये एतत्संज्ञाया उदके निमग्नाय ऋषये^३ 'गाधम् अवस्थानयोग्यं धिष्यप्रदेशं 'कः अकार्षीत् ॥ रन्त । ' रमु क्रीडायाम् ' । छान्दसे लङि बहुवचने ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । प्रातोरन्यलोपश्छान्दसः । अयच्छत् । ' यम उपरमे ' । ' इषुगमियमां छः ' इति छवम् । कः । करोतेर्लुङि ' मन्त्रे घसङ्हरणश ' (पा. सू. २. ४. ८०) इत्यादिना च्लेर्लुक् । गुणः । हन्ङ्यादिना तलोपः । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अङ्गभावः ॥

अस्मा इदु प्र भरा तूतुजानो वृत्राय वज्रमीशानः कियेधाः ।

गोर्न पर्व वि रदा तिरश्चेप्यन्नर्णीस्यपां चरध्वै ॥ १२ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । प्र । भर । तूतुजानः । वृत्राय । वज्रम् । ईशानः । कियेधाः ।

गोः । न । पर्व । वि । रद । तिरश्चा । इष्यन् । अर्णीसि । अपाम् । चरध्वै ॥ १२ ॥

तूतुजानः इति क्षिप्रनाम । ^१तूतुजानः स्वरमाणः । यद्वा । शत्रून् हिंसन् । ^२ईशानः ईश्वरः सर्वेषां
^३कियेधाः कियतोऽनवधृतपरिमाणस्य बलस्य धाता । यद्वा । क्रममाणं शत्रुबलं दधात्यवस्थापयतीति
 कियेधाः । हे इन्द्र एवंभूतस्त्वम् ^४अस्मै ^५वृत्राय ^६वज्रं ^७प्र ^८भर । इमं वृत्रं वज्रेण प्रहरेत्यर्थः । प्रहत्य च
^९अर्णीसि वृष्टिजलानि ^{१०}इष्यन् तस्मात् वृत्राद्भयंस्त्वम् ^{११}अपां ^{१२}चरध्वै तासामपां चरणाय भूप्रदेशं
 प्रति गमनाय तस्य वृत्रस्य मेघरूपस्य ^{१३}पर्वं पर्वण्यवयवसंधीन् ^{१४}तिरश्चा तिर्यगवस्थितेन वज्रेण ^{१५}वि
^{१६}रदं विलिख । छिन्द्वीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । ^{१७}गोर्न । यथा मांसस्य विकृतांरो लौकिकाः पुरुषाः
 पशोरवयवानितन्मतो विभजन्ति तद्वत् । अत्र निरुक्तम्—‘ अस्मै प्रहर तूर्णं स्वरमाणो वृत्राय वज्रमीशानः
 कियेधाः कियद्वा इति वा क्रममाणश्चा इति वा गोरिव पर्वणि विरदं मेघस्येप्यन्नर्णीस्यपां चरणाय ’
 (निरु. ६. २०) इति ॥ भर । ‘ हप्रहोर्भः ’ इति भत्वम् । ‘ झवोऽतमिङः ’ इति साहितिको
 दीर्घः । तूतुजानः । ‘ तुज हिंसायाम् ’ । कानचि ‘ तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्य ’ इति अभ्यासस्य
 दीर्घत्वम् । ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति कानचः सार्वधातुकरत्वे सति ‘ अभ्यस्तानामादिः ’ इत्याद्युदात्त-
 त्वम् । कियेधाः । ‘ तुजता कियेधाः ’ (ऋ. सं. १. ६१. ६) इत्यत्रोक्तम् । रद । ‘ रद विलेखने ’ ।
 ‘ तिङ्ङतिङः ’ इति निघातः । तिरश्चा । तिरोऽञ्चतीति तिर्यङ् । ‘ ऋत्विक् ’ इत्यादिना क्तिन् । ‘ अनि-
 दिताम् ’ इति नलोपः । नृतीयैकवचने भसंज्ञायाम् ‘ अचः ’ इति अकारलोपः । श्रुत्वेन सकारस्य
 शकारः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । इष्यन् । ‘ इष गतौ ’ इत्यस्मान् अन्तर्भावितण्यर्थात्
 शतरि ‘ दिवादिभ्यः श्यन् ’ । तस्य निश्वादाद्युदात्तत्वम् । चरध्वै । ‘ तुमर्थे सेसेन् ’ इति चरतेः अध्वैप्रत्ययः ॥

अस्येदु प्र ब्रूहि पूर्याणि तुरस्य कर्माणि नव्य उक्थैः ।

युधे यदिष्णान आयुधान्यृधायमाणो निरिणाति शत्रून् ॥ १३ ॥

अस्य । इत् । ऊँ इति । प्र । ब्रूहि । पूर्याणि । तुरस्य । कर्माणि । नव्यः । उक्थैः ।

युधे । यत् । इष्णानः । आयुधानि । ऋधायमाणः । निरिणाति । शत्रून् ॥ १३ ॥

^१उक्थैः शस्त्रैः ^२नव्यः स्तुत्यो य इन्द्रः ^३अस्येदु अस्यैव ^४तुरस्य युद्धार्थं स्वरमाणस्येन्द्रस्य
^५पूर्याणि पुराणानि ^६कर्माणि एतत्कृतानि बलकर्माणि हे त्मोतः ^७प्र ^८ब्रूहि प्रज्ञांस । ^९यत् यदा ^{१०}युधे योध-
 नाय ^{११}आयुधानि वज्रादीनि ^{१२}इष्णानः आभीक्ष्येन प्रेरयन् ^{१३}शत्रून् ^{१४}ऋधायमाणः हिंसन्नेन्द्रः ^{१५}निरि-
 णाति अभिमुखं ^{१६}गच्छति ^{१७}। तदानीं प्र ब्रूहीति पूर्वेण संबन्धः । पूर्व्यम् इति पुराणनाम । ‘ पूर्व्यम्
 अह्वाय ’ (नि. ३. ७. ५) इति पुराणनामसु ^{१८}पाठात् ॥ तुरस्य । ‘ तुर स्वरणे ’ । इगुपधलक्षणः कः ।

१. ढ-‘ शत्रून् ’ नास्ति । २. ढ-स-हिंसक इव आचरन् इन्द्रः शत्रून् । ३. ढ-स-नितराम् उपक्षपयति ।

४. ढ-तन्नामसु ।

नव्यः । ' णु स्तुतो ' । ' अचो यत् ' इति यत् । गुणः । ' धातोस्तन्निमित्तस्यैव ' इति अवादेशः । इष्णानः । ' इष आभीक्ष्ण्ये ' । क्रैयादिकः । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । ज्ञानचः चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । ऋधायमाणः । ' नहि त्वा रोदसि उभे ऋधायमाणम् ' (ऋ. सं. १. १०. ८) इत्यत्र व्युत्पादितम् । निरिणाति । ' री गतिरेषणयोः ' । ' ऋयादिभ्यः श्वा ' । ' प्वादीनां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम् । तिपः पिप्स्वादनुदात्तत्वे विकरणस्वरः शिष्यते । ' तिङि चोदात्तवति ' इति गतेः निघातः । यद्वृत्त-योगात् ' तिङ्ङितिङ्ङः ' इति निघाताभावः ॥

अस्येदुं भिया गिरयश्च दृळ्हा द्यावा च भूमा जनुषस्तुजेते ।

उपो वेनस्य जोगुवान ओणिं सद्यो भुवद्वीर्याय नोधाः ॥ १४ ॥

अस्य । इत् । ऊँ इति । भिया । गिरयः । च । दृळ्हाः । द्यावा । च । भूमा । जनुषः । तुजेते इति ।

उपो इति । वेनस्य । जोगुवानः । ओणिम् । सद्यः । भुवत् । वीर्याय । नोधाः ॥ १४ ॥

अस्यैवेन्द्रस्य ^१ भिया ^२ पक्षच्छेदभयेन ^३ गिरयः पर्वता अपि ^४ दृळ्हाः निश्चलाः स्वस्वदेशेऽवतिष्ठन्ते । ^५ जनुषः प्रादुर्भूतादस्मादेवेन्द्रात् भीत्या ^६ द्यावा ^७ भूमा ^८ च द्यावापृथिव्यावपि ^९ तुजेते । तुजिर्हिसार्थोऽप्यत्र कम्पने द्रष्टव्यः । कम्पेते इत्यर्थः । किंच ^{१०} वेनस्य कान्तस्यास्य ^{११} ओणिं दुःखस्यापनायकं रक्षणम् ^{१२} उपो ^{१३} जोगुवानः अनेकैः सूक्तैः पुनःपुनरुपशब्दयन् उपश्लोक्यन्नित्यर्थः । एवंभूतः ^{१४} नोधाः ऋषिः ^{१५} सद्यः तदानीमेव ^{१६} वीर्याय ^{१७} भुवत् वीर्यवानभवत् ॥ द्यावा च भूमा । द्यावा भूमेत्यनयोर्मध्ये चशब्दस्य पाठश्छान्दसः । ' दिवो द्यावा ' इति दिव्शब्दस्य द्यावादेशः । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः डादेशः । ' देवता-द्वन्द्वे च ' इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पदद्वयप्रसिद्धिरपि सांप्रदायिकी । जनुषः । ' जनी प्रादुर्भावे ' ' जनेरुसिः ' (उ. सू. २. २७२.) इति औणादिक उसिप्रत्ययः । जोगुवानः । ' गुङ् अव्यक्ते शब्दे ' अस्मात् यङ्लुगन्तात् व्यत्ययेन ज्ञानच् । ' अदादिवच्च ' इति वचनात् शपो लुक् । उवडादेशः ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । ओणिम् । ' ओणृ अपनयने ' । अस्मात् औणादिक इप्रत्ययः भुवत् । भवतेल्लेटि अडागमः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' भृसुवोस्तिङि ' इति गुणप्रतिषेधः नोधाः । ' नोधा ऋषिर्भवति नवनं दधाति ' (निरु. ४. १६) इति यास्कः । तस्मात् धात्रः अमुन् नवशब्दस्य नोभावश्च ॥

अस्मा इदु त्यदनुं दाय्येषामेको यद्वन्ने भूररीशानः ।

प्रैतशं सूर्ये पस्पृधानं सौवश्ये सुष्विमावदिन्द्रः ॥ १५ ॥

अस्मै । इत् । ऊँ इति । त्यत् । अनुं । दायि । एषाम् । एकः । यत् । वन्ने । भूरैः । ईशानः ।

प्र । एतशम् । सूर्ये । पस्पृधानम् । सौवश्ये । सुष्विम् । आवत् । इन्द्रः ॥ १५ ॥

१. ढ-ऋधायमाणः । ऋध इव आचरति इत्यर्थं क्यच् । ज्ञानयो लसार्वाधातुकानुदात्तत्वे क्यच्स्वरः ।

२. ढ-एव शिष्यते । ३. च-फ-अस्येदु भिया अस्यैवेन्द्रस्य ।

एकः एक एव शत्रून् जेतुं समर्थः । भूरेः बहुविधस्य धनस्य ईशानः स्वामी । यत् स्तोत्रं वने ययाचे । एषां स्तोत्राणां संबन्धि । यद्वा । विभक्तिव्यत्ययः । गतैः । यत् तत्प्रसिद्धं स्तोत्रम् अस्मै इन्द्राय अनु । दाधि अकारीत्यर्थः । उत्तरार्धस्येयमाख्यायिका । स्वश्वो नाम कश्चित् राजा । स च पुत्रकामः सूर्यमुपासांचक्रे । तस्य च सूर्य एव पुत्रो बभूव । तेन सह एतशनाश्वो महर्षेयुद्धं जातमिति तदेतदिहोच्यते । अयम् इन्द्रः । सौवभ्ये स्वश्वपुत्रे । सूर्ये । पस्पृधानं स्पर्धमानं । सुखि सोमानामभिषोतारम् । एतश्चम् एतत्संज्ञकमृषिं । प्र । आवत् प्रारक्षत् ॥ दाधि । 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि' इति अडभावः । वने । 'वनु याचने' । लिटि व्यत्ययेन उपधालोपः । पस्पृधानम् । 'स्पर्ध संघर्षे' । अस्मात् लिटः कानच् । द्विर्वचने 'शर्पूर्वाः खयः' इति पकारः शिष्यते । भावकारस्य लोपो रेफस्य संप्रसारणं च पृषोदरादिवात् । चित्वादान्तोदात्तत्वम् । सौवभ्ये । स्वश्वः इति जनपदशब्दः क्षत्रिये संज्ञात्वेन वर्तते । 'वा नामधेयस्य वृद्धसंज्ञा वक्तव्या' (पा. सू. १. १. ७३. ५) इति वृद्धसंज्ञायां 'वृद्धेऽलोसलाजादाङ्ग्यङ्' (पा. सू. ४. १. १७१) इति अपत्यार्थे व्यङ्ग्यत्ययः । 'न खाभ्यां पदान्ताभ्याम्' (पा. सू. ७. ३. ३) इति वृद्धेः प्रतिषेधः ऐजागमश्च । चित्वादाद्युदात्तत्वम् । सुखिम् । 'पुष् अभिपवे' । 'उत्सर्गच्छन्दसि' (पा. सू. ३. २. १७१. २) इति अस्मात् किन्प्रत्ययः । लिङ्गद्वावात द्विर्भावः । यणादेशः । उवङ्गदेशाभावश्छान्दसः ॥

एवा ते हारियोजना सुवृक्तीन्द्र ब्रह्माणि गोतमासो अक्रन् ।

एषु विश्वपेशसं धियं धाः प्रातर्मक्षु धियावसुर्जगम्यात् ॥ १६ ॥

एव । ते । हारिऽयोजन । सुऽवृक्ति । इन्द्र । ब्रह्माणि । गोतमासः । अक्रन् ।

आ । एषु । विश्वऽपेशसम् । धियम् । धाः । प्रातः । मक्षु । धियाऽवसुः । जगम्यात् ॥ १६ ॥

हयोरश्वयोर्योजनं यस्मिन् रथे स तथोक्तः । तस्य स्वामित्वेन संबन्धी हारियोजनः । इं । हारियोजन । इन्द्र । गोतमासः । गोतमगोत्रोत्पन्ना ऋषयः । सुवृक्ति । सुषु आवर्जकान्यभिमुखीकरणकुशलानि । ब्रह्माणि स्तुतिरूपाणि मन्त्रजातानि । एते तव । एव । अक्रन् । अकृत । एषु स्तोत्रेषु विश्वपेशसं बहुविधरूपयुक्तं । धियं । धाः । धिया लभ्यत्वात् धीः धनमुच्यते । यद्वा । धीशब्दः कर्मवचनः । पश्चादिवहुविधरूपं धनम् अग्निष्टोमादिकं बहुविधरूपं कर्म वा । आ धाः । धेहि स्थापय । प्रातः इदानीमिव परेषुरपि प्रातःकाले । धियावसुः बुद्ध्या कर्मणा वा प्राप्तधन इन्द्रः । मक्षु शीघ्रं । जगम्यात् अस्मद्वक्षणाधर्मागच्छतु ॥ एव । 'निपातस्य च' इति संहितायां दीर्घः । सुवृक्ति । 'सुपां सुलुक्' इति शलो लुक् । अक्रन् । करोतेर्लुकि 'मन्त्रे घसह्वर' इत्यादिना च्लेर्लुक् । अन्तादेशः । तस्य छित्वात् गुणाभावे यणादेशः । 'इतश्च' इति इकारलोपे संयोगान्तलोपे च अडागमः । धाः । 'छन्दसि लुङ्लृङ्लिटः' इति लोट्यर्थे लुकि 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि' इति अडभावः ॥ ॥ २९ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्द निवारयन् । पुमर्थश्चतुरो देयाद्विघातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीर-

बुद्धभूपालसाम्राज्यधुरंधरेण सायणामाच्येन^१ विर-

चिते^१ माधवीये वेदार्थप्रकाशे ऋक्संहिताभाष्ये

प्रथमाष्टके चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

अथ पञ्चमाध्याय आरभ्यते । प्रथमे मण्डले एकादशोऽनुवाके चत्वारि सूक्तानि गतानि । ‘ प्र मन्महे ’ इत्येतत् त्रयोदशार्चं पञ्चमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते^१—‘ प्र सप्तोनेति । अनिरुक्ता संख्या विंशतिः ’ (अनु. १२. ४) इत्युक्तत्वात् प्र^२ सप्तोनेत्युक्ते त्रयोदशेत्युक्तं भवति । ‘ ऋषिश्चान्यस्मात् ’ इति परिभाषया नोधा ऋषिः । अनादेशपरिभाषया त्रिष्टुप् छन्दः । इन्द्रो देवता । गतः सामान्य-विनियोगः । विशेषविनियोगस्तु लिङ्गादवगन्तव्यः ॥

प्र मन्महे शवसानाय शूषमाङ्गुषं गिर्वणसे अङ्गिरस्वत् ।

सुवृक्तिभिः स्तुवत ऋग्मियायार्चामर्कं नरे विश्रुताय ॥ १ ॥

प्र । मन्महे । शवसानाय । शूषम् । आङ्गुषम् । गिर्वणसे । अङ्गिरस्वत् ।

सुवृक्तिभिः । स्तुवते । ऋग्मियाय । अर्चाम् । अर्कम् । नरे । विश्रुताय ॥ १ ॥

‘ शवसानाय । शव इति बलनाम । तद्विवाचरते । यथा बलं शत्रून् हन्ति तथा शत्रूणां हन्ते-त्यर्थः । ‘ गिर्वणसे । गीर्भिः स्तुतिलक्षणैर्वचोभिः संभजनीयाय । ‘ गिर्वणा देवो भवति गीर्भिरेन वनयन्ति ’ (निरु. ६. १४) इति यास्कः । एवंभूतायेन्द्राय । शूषमिति सुखनाम । ‘ शूषं सुखहेतु-भूतम् । ‘ आङ्गुषः^३ स्तोम आघोषः ’ (निरु. ५. ११) इति यास्कः^३ । ‘ आङ्गुषं स्तोत्रम् ’ अङ्गि-रस्वत् अङ्गिरस इव । प्र ‘ मन्महे वयं स्तोतारः प्रकर्षणावगच्छामः । अवगत्य च ‘ सुवृक्तिभिः सुष्टावर्जकैः स्तुत्याभिमुखीकरणसमर्थैः स्तोत्रैः ‘ स्तुवते स्तोत्रं कुर्वते ऋषये य इन्द्र ऋग्मियोऽर्चनीयो भवति । यद्वा । कर्मणि कर्तृप्रत्ययः । ऋषिणा स्तूयमानायेत्यर्थः । ‘ नरे सर्वेषां नेत्रे । यद्वा । नरे यजमाने । ‘ विश्रुताय यष्टव्यतया विशेषेण प्रख्याताय । एवंभूताय तस्मै ‘ अर्कं मन्त्ररूपं स्तोत्रम् । ‘ अर्को मन्त्रो भवति यदेनेनार्चन्ति ’ (निरु. ५. ४) इति यास्कः । ‘ अर्चाम् पूजयाम । उच्चारयामेत्यर्थः ॥ मन्महे । ‘ मनु अवबोधने ’ । तनादित्वात् उपप्रत्ययः । ‘ लोपश्चास्यान्यतरस्यां म्योः ’ (पा. सू. ६. ४. १०७) इति मकारादी प्रत्यये उकारलोपः । शवसानाय । शव इवाचरति शवस्यते । अस्मात् लटः शानच् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । शानचः ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति आर्थधातुकरत्वात् अतोलोपयलोपौ । ‘ चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । ननु क्यङो ङित्त्वात् ‘ तास्यनुदात्तेत् ’ इति शानचोऽनुदात्तेन भवितव्यम् । एवं तर्हि ताच्छीलिकः चानश् । तस्य सार्वधातुकरत्वेऽपि लसार्वधातुकरत्वाभावात् चितः स्वर एव शिष्यते । शूषम् । ‘ शूष प्रसवे ’ । पचाद्यच् । आङ्गुषम् । आङ्गुपूर्वात् घुषेः पचाद्यचि घो इत्यस्य गूआदेशः पृषोदरा-दित्वात् । आङो ङकारस्य इत्संज्ञाभावश्छान्दसः । चित्स्वरेणोत्तरपदस्यान्तोदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वर-त्वम् । घञि वा थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । गिर्वणसे । ‘ गृ शब्दे ’ । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ‘ ऋत इद्धातोः ’ इति इत्त्वम् । गीर्भिर्वन्यते संभज्यते इति गिर्वणाः । औणादिकः कर्मणि

असुन् । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् ' हलि च ' इति दीर्घाभावः । ' गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृति-
स्वरत्वं च ' इति वचनात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अङ्गिरस्वत् । ' तेन तुल्यम् ' इति वतिः । ' नभोऽ-
ङ्गिरोमनुषां वत्युपसंख्यानम् ' (पा. सू. १. ४. १८. ३) इति भसंज्ञायां रुदाद्यभावः । प्रत्ययस्वरः ।
सुवृक्तिभिः । ' वृजी वर्जने ' । भावे क्त् । ' तितुत्र ' इति इदप्रतिषेधः । शोभनमावर्जनं येषाम् ।
' नम्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ननु किनन्तस्योत्तरपदस्याद्युदात्तत्वात् ' आद्युदात्तं व्यच्छ-
न्दसि ' इति वचनादुत्तरपदाद्युदात्तत्वं प्राप्नोति । एवं तर्हि तत्पुरुषोऽस्तु । शोभनमावर्जितो भवत्ये-
भिरिति सुवृक्तयः स्तोत्राणि । करणे क्त् । ' तादौ च निति ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते
' मन्क्त् ' इत्यादिना कारकादुत्तरस्य किनो विहितमुत्तरपदान्तोदात्तत्वमकारकादपि व्यत्ययेन भवति ।
स्तुवते । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ऋमियाय । ' एकाचो नित्यं मयदमिच्छन्ति ' (का. ४. ३. १४४) इति ऋकशब्दात् विकारार्थं मयद् । ' स्वादिष्वसर्वनामस्थाने ' (पा. सू. १. ४. १७) इति पदसंज्ञायां कुत्वजश्च । व्यत्ययेन इत्वम् । यद्वा । ' ऋच स्तुतौ ' इत्यस्मात् भावे
मक् । बहुलवचनात् कुत्वं जश्चं च । ऋग्मं स्तुतिमर्हतीति ऋमियः । अर्हार्थं घच् । ' चितः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । अर्चाम् । ' अर्चं पूजयाम् ' । भौवादिकः । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । तिष्ठश्च
लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वरः शिष्यते । अर्कम् । अर्च्यतेऽनेनेत्यर्कः । ' पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण ' इति घप्रत्ययः । ' चजोः कु चिष्यतोः ' इति कुत्वम् । नरे । नृशब्दात् चतुर्थ्येकवचने गुणश्छान्दसः ।
विश्रुताय । ' श्रु श्रवणे ' । कर्मणि निष्ठा । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

प्र वोँ महे महि नमो भरध्वमाङ्गुष्यं शवसानाय साम ।

येना नः पूर्वे पितरः पदज्ञा अर्चन्तो अङ्गिरसो गा अविन्दन् ॥ २ ॥

प्र । वः । महे । महि । नमः । भरध्वम् । आङ्गुष्यम् । शवसानाय । साम ।

येन । नः । पूर्वे । पितरः । पदज्ञाः । अर्चन्तः । अङ्गिरसः । गाः । अविन्दन् ॥ २ ॥

हे ऋत्विजः वः यूयं महे महते शवसानाय बलमिवाचरते । अतिबलायेत्यर्थः । उत्तरवाक्ये
यच्छब्दश्रुतेः तच्छब्दाध्याहारः^१ । एवंभूताय तस्मै इन्द्राय महे महत् प्रौढं नमः स्तोत्रं प्र भरध्वं
प्रकर्षेण संपादयत । किं तत् स्तोत्रमित्याह^२ । आङ्गुष्यं साम आघोषयोग्यं रथन्तरादिसाम । तन्नि-
ष्पाद्यतामित्यर्थः^३ । ' अभि त्वा शूर ' (ऋ. सं. ७. ३२. २२) इत्यादिषु ऋक्षु यद्गानं तस्य सामे-
त्याख्या । तथा चोक्तं- ' गीतिषु सामाख्या ' (जै. सू. २. १. ३६) इति । येन इन्द्रेण नः अस्माकं
' पितरः पितृविशेषाः ' पूर्वे पूर्वपुरुषाः ' अङ्गिरसः पणिनाम्नासुरेणापहृतानां गवां ' पदज्ञाः मार्गज्ञाः
सन्तोऽत एव ' अर्चन्तः तं पूजयन्तः ' गा ' अविन्दन् अलभन्त ॥ वः । प्रथमार्थे द्वितीया । पदज्ञाः ।
पदानि जानन्तीति । ' आतोऽनुपसर्गे कः ' इति कः । ' आतो लोप इटि च ' इति आकारलोपः ।
अविन्दन् । ' विदु लामे ' । ' शो मुचादीनाम् ' इति नुमागमः ॥

इन्द्रस्याङ्गिरसां चेष्टौ विदत्सरमा तनयाय धासिम् ।

बृहस्पतिर्भिनदद्रिं विदद्गाः समुस्त्रियाभिर्वावशन्त नरः ॥ ३ ॥

इन्द्रस्य । अङ्गिरसाम् । च । इष्टौ । विदत् । सरमा । तनयाय । धासिम् ।

बृहस्पतिः । भिनत् । अद्रिम् । विदत् । गाः । सम् । उस्त्रियाभिः । वावशन्त । नरः ॥ ३ ॥

अत्रेदमाख्यानम् । सरमा नाम देवशुनी । पणिभिर्गोवपहतासु तद्वेषणाय तां सरमामिन्द्रः प्राह्वीत् । यथा लोके व्याधो वनान्तर्गतमृगान्वेषणाय श्वानं विसृजति तद्वत् । सा च सरमा एवमवोचत् । हे इन्द्र अस्मदीयाय शिक्षावे तद्रोसंबन्धि क्षीराद्यन्नं यदि प्रयच्छसि तर्हि गमिष्यामीति । स तथेस्थ-
प्रवीत् । तथा च शाठ्यायनकम्-अज्ञादिनीं ते सरमे प्रजां करोमि या नो गा अन्वविन्दः' इति ततो गत्वा गवां स्थानमशासीत् । ज्ञात्वा चास्मै न्यवेदयत् । तथा निवेदितासु गोषु तमसुरं हत्वा ता गाः स इन्द्रोऽलभतेति । अयमर्थोऽस्यां प्रतिपाद्यते ॥ 'इन्द्रस्य' 'अङ्गिरसाम्' ऋषीणां 'च' 'इष्टौ' प्रेषणे सति 'सरमा' देवशुनी 'तनयाय' स्वपुत्राय 'धासिम्' अन्नं 'विदत्' अविन्दत् । धासिः इत्यङ्गनाम, 'धासिः इरा' (नि. २. ७. ११) इति तन्नामसु पाठात् । तथा गोषु निवेदितासु 'बृहस्पतिः' बृहतां देवाना-
मधिपतिरिन्द्रः 'अद्रिम्' उत्तारमसुरं 'भिनत्' अवधीत् । तेनापहताः 'गाः' 'विदत्' अलभत । ततः 'नरः' नेतारो देवाः 'उस्त्रियाभिः' गोभिः सह । उस्त्रिया इति गोनाम । 'सं' 'वावशन्त' भृशं हर्षशब्दमकुर्वन् । यद्वा । गोभिः साधनभूताभिस्तदीयं क्षीरादिकमकामयन्त' समगच्छन्तेत्यर्थः ॥ इष्टौ । 'इष गतौ' इत्यस्मात् भावे किन्नि 'मन्त्रे वृष' इत्यादिना किन् उदात्तत्वम् । विदत् । 'विट् लाभे' । लुङि लृदिश्वात् अङ् । 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि' इति अङ्भावः । अङ् एष स्वरः शिष्यते । पादा-
दिश्वात् निघाताभावः । सरमा । 'सरमा सरणात्' (निरु. ११. २४) इति यास्कः । सत्तैः औणादिकः अमप्रत्ययः । धासिम् । 'धेद् पाने' । धीयते पीयते इति धासिः । औणादिकः सिप्रत्ययः । यद्वा । दधातेः पोषणार्थात् मिप्रत्ययः । बृहस्पतिः । 'तद्बृहत्तोः करपत्योश्चोरदेवतयोः सुद् तलोपश्च' (पा. सू. ६. १. १५७. ग.) इति सुडागमस्तलोपश्च । बृहच्छब्दः अन्तोदात्तः । तस्य केचिदाद्युदात्तत्वं वर्णयन्तीत्युक्तम् । पतिशब्दो इतिप्रत्ययान्त आद्युदात्तः । अतः 'उभे वनस्पत्यादिषु' इति पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरत्वम् । उस्त्रियाभिः । निवसत्यस्यां क्षीरादिकमिति^१ उक्ता गौः । 'वस निवासे' इत्यस्मात् 'स्फायितञ्चि' इत्यादिना अधिकरणे रक् । 'वचिस्वपि' इत्यादिना संप्रसारणम् । 'उक्ताशब्दात् स्वार्थे पृषोदरादिस्त्वेन घप्रत्ययः' इति निघण्टुभाष्यम् । वस्य ह्यादेशः । प्रत्ययस्वरः । वावशन्त । 'वाश्च शब्दे' । अस्मात् यङन्तात् लङि अस्य अन्तादेशे सति तस्य 'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकरत्वात् अतोलोपयलोपी । व्यत्ययेन धातोर्हस्वरत्वम् । यद्वा । 'वश कान्तौ' इत्यस्मात् यङि 'न वशः' (पा. सू. ६. १. २०) इति संप्रसारणे प्रतिषिद्धे^२ पूर्ववत् प्रक्रिया ॥

१. ल-क्षीरादिकमन्नकामयन्त; स-क्षीरादिकमलभन्त । २. ढ-क्षीरमिति । ३. उ-प्रतिषिद्धे लङ्; स-प्रतिषिद्धे सति ।

स सुष्टुभा स स्तुभा सप्त विप्रैः स्वरेणाद्रिं स्वयं नवगवैः ।

सरण्युभिः फलिगामिन्द्र शक्र वलं रवेण दरयो दशगवैः ॥ ४ ॥

सः । सुऽस्तुभा । सः । स्तुभा । सप्त । विप्रैः । स्वरेण । अद्रिम् । स्वयं । नवऽगवैः ।

सरण्युऽभिः । फलिऽगम् । इन्द्र । शक्र । वलम् । रवेण । दरयः । दशऽगवैः ॥ ४ ॥

अङ्गिरसो द्विविधाः । सत्रयागमनुतिष्ठन्तो ये नवभिर्मांसैः समाप्य गतास्ते नवगवाः । ‘ नवगवा नवनीतगतयः ’ (निह. ११. १९) इति यास्को व्याचख्यौ । ये तु दशभिर्मांसैः समाप्य जग्मुस्ते दशगवाः । तादृशैरुभयविधैः ‘ विप्रैः मेधाविभिः ’ सरण्युभिः सरणं शोभनां गतिमिच्छद्भिः ‘ सप्त सप्तसंख्याकैः । सप्त इत्यत्र मेधातिथिप्रभृतयोऽङ्गिरसो दृश्यन्ते । एवंभूतैरङ्गिराभिः ‘ सुष्टुभा शोभनस्तोभयुक्तेन ’ स्वरेण उदात्तादिश्रव्यस्वरोपेतेन । यद्वा । मन्द्रमध्यमादिस्वरेण ‘ स्तुभा स्तोत्रेण ’ स्वयं सुष्टु प्राप्यः । यद्वा । शब्दनीयः स्तुस्य इत्यर्थः । हे ‘ शक्र शक्तिमन् ’ इन्द्र एवंभूतः ‘ सः स्वम् ’ अद्रिम् आदरणीयं वज्रेण छेत्तव्यमित्यर्थः । ‘ फलिगम् । प्रतिफलं प्रतिबिम्बम् । तदस्मिन्नस्तीति फलि स्वच्छमुदकम् । तद्रच्छति आधारस्वेनेति फलिगः । यद्वा । व्रीह्यादि फलम् । तदस्मिन् सति भवतीति फलि वृष्टिजलम् । तद्रच्छतीति फलिगः । एवंभूतं ‘ वलं मेघं ’ रवेण आत्मीयेन शब्देन ‘ दरयः अभाययः ’ । त्वदीयशब्दश्रवणमात्रेण मेघो विभेतीत्यर्थः । यद्वा । अद्रिः पर्वतः । अद्यतेऽस्मिन् पटलादिकमिति^१ । फलिगो मेघः । ‘ फलिगः उपलः ’ (नि. १. १०. १७) इति तन्नामसु पाठात् । वलोऽसुरः । ‘ देवा वै वले गाः पर्यपश्यन् ’ (वे. ब्रा. ६. २४) इत्यादौ असुरे प्रयुक्तत्वात् । एते त्रयोऽपि त्वदीयशब्दश्रवणमात्रेणाविभयुरित्यर्थः ॥ सः इत्येकः पादपूरणः । सुष्टुभा । स्तोभतिः स्तुतिकर्मा । संपदादिलक्षणो भावे किप् । शोभनः स्तुप् स्तोभो यस्य । ‘ नप्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ‘ उपसर्गासुनोति ’ इति षत्वम् । स्तुभा । करणभूतस्यापि स्तोत्रस्य स्वव्यापारे कर्तृत्वात् स्तोभति स्तौतीति ‘ किप् च ’ इति कर्तरि किप् । ‘ सावेकाचः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । सप्त । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति भिसो लुक् । स्वयं । ‘ स्तृ शब्दोपतापयोः ’ । ‘ ऋहलोर्ण्यत् ’ इति ण्यत् । वृद्धयभावभ्रान्दसः । ‘ तित्स्वरितम् ’ इति स्वरितत्वम् । नवगवैः । नवशब्दे उपपदे गमेर्भावे किपि ‘ गमः कौ ’ (पा. सू. ६. ४. ४०) इत्यनुनासिकलोपे ‘ ऊ च गमादीनामिति वक्तव्यम् ’ (पा. सू. ६. ४. ४०. २) इति उकारान्तादेशः । नवभिः गूः गमनं येषां ते नवगवाः । अकारोपजनभ्रान्दसः । यद्वा । गमेर्भावे ङुप्राययः । पूर्ववत् बहुव्रीहिः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सरण्युभिः । सरणमात्मन इच्छन्तः सरण्यवः । क्यचि अन्त्यलोपभ्रान्दसः । ‘ क्याच्छन्दसि ’ इति उः । फलिगम् । फलि उदकं गच्छतीति फलिगः । ‘ ङोऽन्यत्रापि दृश्यते ’ (पा. म. ३. २. ४८) इति गमेर्ङः । वलम् । वृणोतीति वलः । पचाद्यच् । कपिलकादिस्वात् लत्वम् (पा. म. ८. २. १८) । दरयः । ‘ दृ विदारणे ’ । वृद्धौ कृतायां दृ भये इति षटादिषु पाठात् मित्रवे ‘ मितां ह्रस्वः ’ इति ह्रस्वत्वम् ॥

१. ङ-अदारयः । २. ङ-स-फलादिकमिति ।

गृणानो अङ्गिरोभिर्दस्म वि वरुषसा सूर्येण गोभिरन्धः ।

वि भूम्या अप्रथय इन्द्र सानु दिवो रज उपरमस्तभायः ॥ ५ ॥

गृणानः । अङ्गिरोऽभिः । दस्म । वि । वः । उषसा । सूर्येण । गोभिः । अन्धः ।

वि । भूम्याः । अप्रथयः । इन्द्र । सानु । दिवः । रजः । उपरम् । अस्तभायः ॥ ५ ॥

हे 'दस्म दर्शनीय शत्रूणामुपक्षयितर्वा' इन्द्र त्वम् 'अङ्गिरोभिः ऋषिभिः' गृणानः स्तूयमानः सन् 'उषसा' 'सूर्येण च सह' 'गोभिः किरणैः' 'अन्धः अन्धकारं' 'वि' 'वः' व्यवृणोः व्यनाशय इत्यर्थः । तथा हे 'इन्द्र त्वं' 'भूम्याः पृथिव्याः' 'सानु समुच्छ्रितप्रदेशं' 'वि' 'अप्रथयः विशेषेण विस्तीर्णमकरोः । विषमामिमां समीकृतवानित्यर्थः । तथा 'दिवः अन्तरिक्षस्य' 'रजः रजसो लोकस्य' 'उपरम्' 'उतं मूल-प्रदेशम्' 'अस्तभायः अस्तभ्राः । यथान्तरिक्षलोकस्य मूलं दृढं भवति तथाकार्षीरित्यर्थः ॥ गृणानः । कर्मणि लटः शानचि यकि प्राप्ते व्यस्येन आ । 'प्वादीनां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् । चिस्वरेणा-न्तोदात्तत्वम् । दस्म । 'दसु उपक्षये' । 'इपियुधीन्धिदसि' (उ. सू. १. १४२) इत्यादिना मक् । वः । 'वृष् वरणे' । लुङि सिपि 'मन्त्रे घस' इत्यादिना ज्लेर्लुक् । गुणे 'हल्ङ्याभ्यः' इति सलोपः । 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपि' इति अडभावः । अन्धः । 'तमोऽप्यन्ध उच्यते नास्मिन् ध्यानं भवति' (निरु. ५. १) इति यास्कः । रजः । 'लोका रजांस्युच्यन्ते' (निरु. ४. १९) इत्युक्तत्वात् रजःशब्दो लोकवचनः । 'सुपां सुलुक्' इति पष्ठया लुक् । अस्तभायः । लङि 'स्तम्भुस्तम्भु' (पा. सू. ३. १. ८२) इत्यादिना आप्रत्ययः । 'छन्दसि शायजपि' (पा. सू. ३. १. ८४) इति अहावपि व्यस्येन आप्रत्ययस्य शायजादेशः । 'अनिदिताम्' इति नलोपः । अडागमः ॥ १ ॥

१

प्रवर्ग्येऽभिष्टवे 'तदु प्रयक्षतमम्' इत्येषा । 'अथोनरम्' इत्यत्र सूत्रितं—'तदु प्रयक्षतम-मस्य कर्मात्मन्वन्नमो दुहते घृतं पयः' (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति ॥

तदु प्रयक्षतममस्य कर्म दस्मस्य चारुतममस्ति दंसः ।

उपह्वरे यदुपरा अपिन्वन्मध्वर्णसो नद्यश्चतस्रः ॥ ६ ॥

तत् । ऊँ इति । प्रयक्षऽतमम् । अस्य । कर्म । दस्मस्य । चारुऽतमम् । अस्ति । दंसः ।

उपऽह्वरे । यत् । उपराः । अपिन्वत् । मधुऽअर्णसः । नद्यः । चतस्रः ॥ ६ ॥

'दस्मस्य दर्शनीयस्य' 'अस्य इन्द्रस्य' 'तदु तदेव' 'कर्म' 'प्रयक्षतमम् अतिशयेन पूज्यम् । दंसः इति कर्मनाम । 'दंसः तदेव कर्म' 'चारुतमम् अतिशयेन शोभनम्' । किं तद्विद्यत आह । अयमिन्द्रः 'उपह्वरे उपह्वर्तव्ये गन्तव्ये पृथिव्याः संबन्धिनि समीपदेशे' 'उपराः उसाः स्थापिताः' 'मध्वर्णसः मधुरोदकाः' 'चतस्रः' 'नद्यः प्रधानभूता गङ्गादिनदीः' 'अपिन्वत् असिञ्चदिति' 'यत् एतत् कर्म

तदन्वयेन कर्तुमशक्यत्वात् पूज्यमित्यर्थः ॥ प्रयक्षतमम् । 'यक्ष पूजायाम्' । यक्ष्यते इति यक्षः । अति-
शयेन यक्षो यक्षतमः । पुनः प्रादिसमासे अन्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दंसः । 'वसि दंसनदर्शनयोः' ।
चुरादिरात्मनेपदा । दंस्यते कर्तव्यतया द्रव्यते इति दंसः कर्म । औणादिकः कर्मणि असुन् । उपह्वरे ।
'हृ कौटिल्ये' । कौटिल्यलक्षणगतिवाचिनात्र गतिमात्रं लक्ष्यते । उपह्वरन्ति गच्छन्त्यस्मिन् नद्य
इत्युपह्वरो भूप्रदेशः । 'पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण' (पा. सू. ३. ३. ११८) इत्यधिकरणे घप्रत्ययः ।
गुणः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अपिन्वत् । 'पिवि सेचने' । भौवादिकः । चतस्रः । शस्^१ ।
'त्रिचतुरोः स्त्रियां तिसृचतसृ' (पा. सू. ७. २. ९९) इति चतुर्शब्दस्य चतस्वादेश आद्युदात्तो
निपातितः । पूर्वस्वर्णदीर्घे प्राप्ते 'अचि र ऋतः' (पा. सू. ७. २. १००) इति रेफादेशः ।
चतुर्शब्दस्य आद्युदात्तत्वात् स्थानिवद्भावेन चतस्वादेशस्य आद्युदात्तत्वे सिद्धेऽपि पुनराद्युदात्तनिपातन-
सामर्थ्यात् यणादेशस्य वा पूर्वविधौ स्थानिवद्भावात् 'चतुरः शसि' इत्यन्तोदात्तत्वस्याभावः । न
च 'न पदान्तः' इति स्थानिवद्भावप्रतिषेधः, स्वरदीर्घयलोपेषु लोपाजादेश एव न स्थानिवत् अन्यत्तु
स्थानिवदेव (पा. सू. १. १. ५८.१) इति नियमात् ॥

द्विता वि वत्रे सनजा सनीले अयास्यः स्तवमानेभिरुक्तेः ।

भगो न मेने परमे व्योमन्नधारयद्रोदसी सुदंसाः ॥ ७ ॥

द्विता । वि । वत्रे । सनजा । सनीले इति सनीले । अयास्यः । स्तवमानेभिः । अक्तेः ।

भगः । न । मेने इति । परमे । विऽओमन् । अधारयत् । रोदसी इति । सुदंसाः ॥ ७ ॥

अयास्यः । यासः प्रयत्नः । तत्साध्यो यास्यः । न यास्योऽयास्यः । युद्धरूपैः प्रयत्नैः साध-
यितुमशक्य इत्यर्थः । कथं साध्यते इत्यत आह । 'स्तवमानेभिः स्तोत्रं कुर्वद्भिः पुरवैः' अक्तेः स्तुति-
रूपैर्मन्त्रैः स्तूयमानः सन्नन्द्रः सुसाध्यः^२ भवति । यद्वा । अयास्यः पञ्चवृत्तिर्मुख्यप्राणः । स हि
आस्यात् मुखात् अयते गच्छति निष्क्रामति । तदुपासकोऽप्यङ्गिरा उपचारात् अयास्य उच्यते । तथा
च छन्दोगैराज्ञातं—'तं हायास्य उद्गीथमुपासांचके एतमु एवायास्यं मन्यन्त आस्याद्यदयते तेन'
(छा. उ. १. २. १२) इति । अथवा । अयमास्ये मुखे वर्तते इत्ययास्यः । तथा च वाजसनेयकं—
'ते होचुः क नु सोऽभूद्यो न इत्थमसक्तेत्ययमास्येऽन्तरिति' (बृ. उ. १. ३. ८) इति ।
पूर्ववदुपासकोऽप्ययास्यः । तेन ऋषिणा स्तवमानेभिः गुणिनिष्ठगुणाभिधानलक्षणां स्तुतिं कुर्वद्भिः अक्तेः
मन्त्रैः करणभूतैः स्तूयमानः सन् सनजा । सना इति निपातो नित्यार्थः । नित्यजाते सर्वदा विद्यमान-
स्वभावे इत्यर्थः । प्रथमभावविकारवाचिना जनिना द्वितीयो भावविकारः सत्ता लक्ष्यते । यथा 'औत्पत्ति-
कस्तु शब्दस्यार्थेन संबन्धः' इति । 'औत्पत्तिकमिति^३ नित्यं ब्रूमः' (शा. भा. १.१.५) इति हि तन्मायम् ।
'सनीले समानं नीलम् ओको निवासस्थानं ययोस्ते । संलभे इत्यर्थः । एवंविधे द्वावापृथिव्यौ द्विता
द्विधा वि वत्रे विवृते अकरोत् भेदेनास्थापयदित्यर्थः । 'मेने मननीये परमे उत्कृष्टे' व्योमन्
विविधरक्षणे नभसि वर्तमानः भगो न सूर्य इव सुदंसाः शोभनकर्मन्द्रः रोदसी द्वावापृथिव्यौ
'अधारयत् अपोपयत्' । यद्वा । मेना इति स्त्रीनाम । तथा च यास्कः—'मेना ज्ञा इति स्त्रीणां मेना
मानयन्त्येनाः' (निरु. ३. २१) इति । स्त्रीरूपमापन्ने रोदसी इन्द्रोऽपुष्यदित्यर्थः^४ ॥ द्विता । द्विधा

इत्यस्य प्रकारस्य तकारश्छान्दसः । सनजा । ‘जनी प्रादुर्भावे’ । अस्मात् भावे ‘अन्येष्वपि दृश्यते’ इति दृशिग्रहणस्य सर्वोपाधिष्वभिचारार्थत्वात् केवलादपि जनेर्दप्रत्ययः । सना नित्यं जो जननं ययोस्ते सनजे । पूर्वपदस्य इस्वश्छान्दसः । एवमादित्वादन्तोदात्तत्वम् । तदेव बहुव्रीहि-स्वरेण शिष्यते । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेः आकारः । अयास्यः । ‘यसु प्रयाने’ । यासः प्रयानः । तत्र भवो यास्यः । ‘भवे छन्दसि’ इति यत् । न यास्योऽयास्यः । ‘परादिश्छन्दसि बहुलम्’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । श्रुत्युक्तनिर्वचने तु पृथोदरादिवात् अभिमतस्वरसिद्धिः । मेने । मसम्येकवचनस्य ‘सुपां सुलुक्’ इति शेषादेशः । ‘शे’ (पा. सू. १. १. १३) इति प्रगृह्यत्वम् । यद्वा । मभ्यते इति मेना । पचाद्यच् । ‘नशिमन्योरलिज्येत्वं वक्तव्यम्’ (पा. सू. ६. ४. १२०. ५) इति एत्वम् । ततः टाप् । द्विर्वचने ‘ईदृदेद्विवचनम्’ (पा. सू. १. १. ११) इति प्रगृह्यत्वम् । सुदंसाः । दंस इति कर्मवाची । असुप्रत्ययान्तः आद्युदात्तः । बहुव्रीहौ ‘आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

सुनादिवं परि भूमा विरूपे पुनर्भुवा युवती स्वेभिरेवैः ।

कृष्णेभिर्क्तोषा रुशद्भिर्वपुर्मिरा चरतो अन्यान्या ॥ ८ ॥

सुनात् । दिवम् । परि । भूम । विरूपे इति विरूपे । पुनःऽभुवा । युवती इति । स्वेभिः । एवैः । कृष्णेभिः । अक्ता । उषाः । रुशत्ऽभिः । वपुःऽभिः । आ । चरतः । अन्याऽअन्या ॥ ८ ॥

‘विरूपे शुक्लकृष्णतया विषमरूपे’ पुनर्भुवा पुनःपुनः प्रतिदिवसं जायमाने ‘युवती तरुणी रात्र्युपमोः सर्वदैकरूप्यात् । एवंभूते रात्र्युपसी’ ‘दिवं शुलोकं’ ‘भूम भूमि च’ ‘सुनात् चिरकालादारम्य’ ‘स्वेभिरेवैः स्वकीयैर्गमनैः’ ‘परि चरतः पर्यावर्तेते । अयमेवार्थः स्पष्टीक्रियते । ‘अक्ता रात्रिः’ ‘कृष्णेभिः अन्धकाररूपैर्वर्णैरुपलक्षिता’ ‘उषाः च’ ‘रुशद्भिः दीप्यमानैः’ ‘वपुर्भिः स्वशरीरभूतैस्तेजोभिस्फलक्षिता’ ‘अन्यान्या परस्परव्यतिहारेण’ ‘आ’ ‘चरतः आवर्तेते । हे इन्द्र एतत्सर्वं त्वयैव कार्यते त्वदधीनत्वात् सर्वासां देवतानामित्यर्थः ॥ भूम । ‘सुपां सुलुक्’ इति द्वितीयाया डादेशः । छान्दसो इस्वः । एवैः । ‘इण् गतौ’ । ‘इणशीङ्भ्यां वन्’ (उ. सू. १. १५०) इति भावे वनप्रत्ययः । निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । अक्ता । नक्ता इति रात्रिनाम । नलोपश्छान्दसः । वपुर्भिः । ‘अतिपृवपि’ (उ. सू. २. २७४) इत्यादिना उस् । निस्त्वादाद्युदात्तः । अन्यान्या । ‘कर्मव्यतिहारे सर्वनाम्नो द्वे भवत इति वक्तव्यं समासवच्च बहुलम्’ (पा. म. ८. १. १२. ११) इति द्विभावे ‘तस्य परमा-श्लेडितम्’ (पा. सू. ८. १. २) इति आश्लेडितसंज्ञायाम् ‘अनुदात्तं च’ (पा. सू. ८. १. ३) इति आश्लेडितस्यानुदात्तत्वम् ॥

मनैमि सुख्यं स्वपस्यमानः सुनुर्दाधार शर्वसा सुदंसाः ।

आमासु चिदधिषे पक्वमन्तः पर्यः कृष्णामु रुशद्रोहिणीषु ॥ ९ ॥

सनैमि । सुख्यम् । सुऽअपस्यमानः । सुनुः । दाधार । शर्वसा । सुऽदंसाः ।

आमासु । चित् । दधिषे । पक्वम् । अन्तरिति । पर्यः । कृष्णामु । रुशत् । रोहिणीषु ॥ ९ ॥

‘स्वपस्यमानः । स्वपः शोभनं कर्म । तद्विवाचरन् ऽश्वसा शवसो बलस्य ऽसूनुः पुत्रः । अतिबलवानित्यर्थः । ऽसुदंसाः शोभनयागादिकर्मयुक्तः । एवंभूत इन्द्रः ऽसत्यं यजमानानां सखित्वं ऽसनेमि पुराणं ऽदाधार धारयति पोषयतीत्यर्थः । सनेमीति पुराणनाम । ‘प्रवचाः सनेमि’ (नि. ३. २७. ४) इति पाठात् । किंच ऽआमासु ऽचित् आर्द्रासु अपरिपक्वासु गोषु च ऽअन्तः मध्ये ऽपक्वं परिपक्वं ऽपयः ऽदधिषे धारयसि । तथा ऽकृष्णासु कृष्णवर्णासु ऽरोहिणीषु लोहितवर्णासु च गोषु तद्विपरीतं ऽरुहात् दीप्यमानं ऽव्रेतवर्णं पयः दधिषे ॥ सत्यम् । सत्युर्भावः सत्यम् । ‘सत्युर्यः’ इति यः । प्रत्ययस्वरः । दाधार । ‘धृष् धारणे’ । तुजादित्वात् अभ्यासस्य दीर्घत्वम् । पक्वम् । ‘पचो वः’ (पा. सू. ८. २. ५२) इति निष्ठातकारस्य वत्वम् । रोहिणीषु । ‘रुह बीजजन्मनि प्रादुर्भावे’ । ‘रुहे रश्च लो वा’ (उ. सू. ३. ३७४) इति इतन्प्राप्तयान्तो रोहितशब्द आद्युदात्तो वर्णवाची । ‘वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो नः’ (पा. सू. ४. १. ३९) इति ङीप्; तत्संनियोगेन नकारस्य नकारादेशश्च । ङीपः पित्त्वादनुदात्तत्वे प्रातिपदिकस्वर एव शिष्यते ॥

मनात्सनीळा अवनीरवाता व्रता रक्षन्ते अमृताः सहोभिः ।

पुरु सहस्रा जनयो न पत्नीर्दुवस्यन्ति स्वसारो अहयाणम् ॥ १० ॥

मनात् । सऽनीळाः । अवनीः । अवाताः । व्रता । रक्षन्ते । अमृताः । सहऽभिः ।

पुरु । सहस्रा । जनयः । न । पत्नीः । दुवस्यन्ति । स्वसारः । अहयाणम् ॥ १० ॥

‘मनात् चिरकालादारभ्य ऽसनीळाः समाननिवासस्थानाः ऽअवाताः । वातं गमनं तद्रहिताः एकपाण्यवस्थानात् । ‘अवनयः’ इति अङ्गुलिनाम । एवंभूताः ऽअवनीः अङ्गुलयः ऽपुरु पुरुणि बहूनि ऽसहस्रा असंख्यातानि ऽव्रता व्रतानि इन्द्रसंबन्धीनि कर्माणि ऽअमृताः पुनःपुनःकरणेऽप्यालस्यरहिताः सत्यः ऽसहोभिः आत्मीयैर्बलैः ऽरक्षन्ते पालयन्ति । अपि च ऽस्वसारः स्वयमेव मरन्त्योऽङ्गुलयः ऽपत्नीः पालयिष्यः ऽअहयाणं लज्जारहितं प्रगल्भमित्यर्थः । यद्वा । अहीतयानं प्रशस्तगमनमिन्द्रं ऽजनयो ऽन । जनयः इति देवानां पत्न्य उच्यन्ते—‘देवानां वै पत्नीर्जनयः’ इति श्रुतेः । ता इव ‘दुवस्यन्ति परिचरन्ति । अञ्जलिबन्धनेन इन्द्रं प्रीणयन्तीत्यर्थः ॥ अवनीः । ‘अवनयोऽङ्गुलयो भवन्त्यवन्ति कर्माणि’ (निरु. ३. ९) इति यास्कः । ‘सुपां सुलुक्’ इति जसः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । अवाताः । ‘वा गतिगन्धनयोः’ । ‘असिहमि’ इत्यादिना भावे तन्प्रत्ययः । बहुमीही ‘नन्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । व्रता । ‘शोभन्न्दसि बहुलम् । इति शैलोपः । दुवस्यन्ति । दुवस्यतिः परिचरणकर्मा । कण्ठादिः । अतो यक् एव स्वरः शिष्यते । पादादित्वात् निष्ठाताभावः । अहयाणम् । ‘ही लजायाम्’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति श्लोरभावः । व्यत्ययेन शानच् । मुगभावश्छान्दसः । नन्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरवम् । यद्वा । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुकि ‘छन्दस्युभयथा’ इति शानच आर्धधातुकत्वेन क्त्वाभावे गुणायामदेशो । पूर्ववत् समासस्वरी । यास्कस्तु एवं व्याख्यत—‘अहयाणोऽहीतयाः’ (निरु. ५. १५) इति ॥ ॥ २ ॥

सनायुवो नमसा नव्यो अकैर्वसूयवो मतयो दस्म दद्रुः ।

पतिं न पत्नीरुशतीरुशन्तं स्पृशन्ति त्वा शवसावन्मनीषाः ॥ ११ ॥

सनायुवः । नमसा । नव्यः । अकैः । वसुयवः । मतयः । दस्म । दद्रुः ।

पतिम् । न । पत्नीः । उशतीः । उशन्तम् । स्पृशन्ति । त्वा । शवसावन् । मनीषाः ॥ ११ ॥

हे 'दस्म दर्शनीयेन्द्र' 'अकैः शस्त्ररूपैर्मन्त्रैः' 'नमसा नमस्कारेण यस्त्वं' 'नव्यः स्तुत्यो भवसि । 'सनायुवः सनातनमग्निहोत्रादि नित्यं कर्म आत्मन इच्छन्तः' 'वसूयवः वसु धनमात्मन इच्छन्तो धनकामा वा' 'मतयः मेधाविनस्त्वां' 'दद्रुः बहुना प्रयासेन जग्मुः' । हे 'शवसावन् बलवन्निन्द्र तैः प्रयुक्ताः' 'मनीषाः स्तुतयः' 'त्वा त्वां' 'स्पृशन्ति प्रामुवन्ति । तत्र दृष्टान्तः । 'उशतीः उशत्यः कामयमानाः' 'पत्नीः पत्न्यः' 'उशन्तं कामयमानं' 'पतिं' 'न' । यथा पतिं संभजन्ते तद्वत् ॥ सनायुवः । सना इत्येतद्व्ययं नित्यत्वमाचष्टे । तेन च तद्वान् लक्ष्यते । सना सनातनं कर्म आत्मन इच्छन्तीति सनायुवः । 'वयाच्छन्दसि' इति उप्रत्ययः । जसि वर्णव्यत्ययेन उत्त्वम् । मतयः । 'मन ज्ञाने' । मन्यन्ते इति मतयः स्तोतारः । 'क्लिप्कौ च संज्ञायाम्' इति क्लिच् । 'न क्लिचि दीर्घश्च' इति निषेधे प्राप्ते बाहुलकात् 'अनुदात्तोपदेशः' इत्यादिना अनुनासिकलोपः । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । दद्रुः । 'दा कुत्सायां गतौ' । लिटि उमि 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । उशतीः । 'वश कान्ती' । लटः शतृ । अदादिवात् शपो लुक् । शतुर्ङित्वान् ग्रहिज्यादिना संप्रसारणम् । 'उगितश्च' इति ङीप् । 'शतुरनुमः' इति नया उदात्तत्वम् । 'वा छन्दसि' इति पूर्वसवर्णदीर्घः । शवसावन् । मतुपि आकारोपजनश्छान्दसः । यद्वा । मत्वर्थीय आवनिप् ॥

सनादेव तव रायो गभस्तौ न क्षीयन्ते नोप दस्यन्ति दस्म ।

द्युमाँ असि क्रतुमाँ इन्द्र धीरः शिक्षा शचीवस्तव नः शचीभिः ॥ १२ ॥

सनात् । एव । तव । रायः । गभस्तौ । न । क्षीयन्ते । न । उप । दस्यन्ति । दस्म ।

द्युमान् । असि । क्रतुमान् । इन्द्र । धीरः । शिक्षा । शचीवः । तव । नः । शचीभिः ॥ १२ ॥

हे 'दस्म दर्शनीयेन्द्र । गभस्तिरिति बाहुनाम् । 'तव' 'गभस्तौ हस्ते' 'सनादेव चिरकालादारभ्य स्थितानि' 'रायः धनानि' 'न' 'क्षीयन्ते न विनश्यन्ति । 'नोप' 'दस्यन्ति च स्तोतृभ्यो दत्तेऽपि' 'त्वद्धस्तगतं धनमुपक्षयं न प्राप्नोति । अपि तु वर्धते । हे 'इन्द्र' 'धीरः बुद्धिमान्' 'ष्टो वा त्वं' 'द्युमान् दीप्तिमान्' 'असि । तथा 'क्रतुमान् लोकरक्षणहेतुभूतकर्मयुक्तोऽसि । हे 'शचीवः कर्मवन्निन्द्र' 'तव' 'शचीभिः त्वदीर्यैः कर्मभिः' 'नः अस्मभ्यं धनं' 'शिक्षा देहि । शिक्षतिर्दानकर्मा ॥ क्षीयन्ते । 'क्षीञ् हिंसायाम्' । अस्मान् कर्मकर्तारि कर्मवद्भावात् यगात्मनेपदे । 'वत्करणं स्वाश्रयमपि यथा स्यात्' (का. ३. १ ८७) इति कर्तृवद्भावात् 'अचः कर्तृयकि' (पा. सू. ६. १. १९५) इत्याद्युदात्तत्वम् । 'चादिलोपे विभाषा' इति निघातप्रतिषेधः । शचीवः । शची अस्यास्तीति शचीवान् । 'छन्दसीरः' इति मतुपो वत्वम् । संबुद्धौ 'मनुवसो रुः' इति नकारस्य खत्वम् ॥

सनायते गोतम इन्द्र नव्यमर्तक्षद्ब्रह्म हरियोजनाय ।

सुनीथाय नः शवसान नोधाः प्रातर्मक्षू धियावसुर्जगम्यात् ॥ १३ ॥

सनायते । गोतमः । इन्द्र । नव्यम् । अर्तक्षत् । ब्रह्म । हरियोजनाय ।

सुनीथाय । नः । शवसान । नोधाः । प्रातः । मक्षु । धियावसुः । जगम्यात् ॥ १३ ॥

स इन्द्रः 'सनायते' नित्य इवाचरति सर्वेषामाद्यो भवति । हे 'शवसान' बलवान् 'इन्द्र' 'हरि'-योजनाय । हरी अश्वौ रथे योजयतीति हरियोजनः । 'सुनीथाय' सुष्ठु नेत्रे । एवंभूताय तस्मै तुभ्यं 'गोतमः' गोतमस्य ऋषेः पुत्रः 'नोधाः' ऋषिः 'नव्यं' नूतनं 'ब्रह्म' एतत्सूक्तरूपं स्तोत्रं 'नः' अस्मदर्थम् 'अर्तक्षत्' अकरोत् । अतोऽस्माभिरनेन स्तोत्रेण स्तुतः सन् धिया बुद्ध्या कर्मणा वा प्राप्तवसुरिन्द्रः प्रातःकाले 'मक्षु' शीघ्रं 'जगम्यात्' आगच्छतु ॥ सनायते । सना इति निपातो नित्यशब्दसमानार्थः । तस्मादाचारार्थे क्यङ्प्रत्ययः । सुनीथाय । 'णीञ्' प्रापणे 'इ'त्यस्मात् औणादिकः थक्प्रत्ययः । याथादिस्वरः ॥ ॥ ३ ॥

'त्वं महान्' इति नवचं पठं सूक्तं नोधस आर्षं त्रैष्टुभमन्द्रम् । अनुक्रम्यते च—'त्वं नव' इति । समूह्ये दशरात्रे द्वितीये छन्दोमे मरुत्वनीयशस्त्रे एतत्सूक्तम् । 'विश्वजितोऽग्नि नरः' इति खण्डे सूत्रितं—'तां सु ते कीर्ति त्वं महान् इन्द्र यो ह' (आश्व. श्रौ. ८. ७) इति ॥

त्वं महान् इन्द्र यो ह शुष्मैर्द्यावा जज्ञानः पृथिवी अमे धाः ।

यद्ध ते विश्वा गिरयश्चिदम्बा भिया दृढहासः किरणा नैजन् ॥ १ ॥

त्वम् । महान् । इन्द्र । यः । ह । शुष्मैः । द्यावा । जज्ञानः । पृथिवी इति । अमे । धाः ।

यत् । ह । ते । विश्वा । गिरयः । चित् । अम्बा । भिया । दृढहासः । किरणाः । न । ऐजन् ॥ १ ॥

हे 'इन्द्र' 'त्वं' 'महान्' गुणैः सर्वाधिको भवसि । 'यो' 'ह' यः खलु त्वम् 'अमे' असुरकृते भये सति 'जज्ञानः' तदानीमेव प्रादुर्भूतः सन् 'शुष्मैः' शत्रूणां शोषकैरात्मीयैर्बलैः 'द्यावा' 'पृथिवी' द्यावापृथिव्यौ 'धाः' अधारयः । तादृशान्नयात् अमृमुचः इत्यर्थः । किंच । 'यद्ध' 'ते' यस्य खलु तव संबन्धिभ्या 'भिया' भित्त्या 'विश्वा' विश्वानि व्यस्तानि यानि भूतजानानि 'गिरयश्चित्' ये च शिलोच्चयाः । 'अम्बा' । महान्नामैतन् । अन्यान्यपि महान्ति यानि सन्ति । तेऽपि सर्वे 'दृढहासः' दृढा अपि 'ऐजन्' अकम्पयत । तत्र दृष्टान्तः । 'किरणा' 'न' । यथा सूर्यरश्मय इतस्ततो नर्भासि कम्पन्ते तद्वत् ॥ जज्ञानः । 'जनी प्रादुर्भावे' । लिटः कानच् । 'गमहन' इत्यादिना उपधालोपः । स्थानिवद्भावात् द्विर्भावादि । 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । द्यावापृथिवी इत्यस्य समस्तपदस्य मध्ये जज्ञान इत्यस्य पाठोच्छान्दसः । यत् । 'सुपां सुलुक्' इति पष्ठया लुक् । अम्बा । आ समन्तान् गच्छन्ति सन्नाहं प्राप्नुवन्तीति अम्बा महान्तः । आङ्पूर्वात् भवतेः औणादिको इन्प्रत्ययः । उपसर्गस्य ह्रस्वत्वं च । यद्वा । नङ्पूर्वात् भवतेः प्राप्त्यर्थात् 'नञि भुवो डित्' इति क्प्रत्ययः । महान्तो हि प्राप्तुं न शक्यन्ते । 'शेष्ठान्तसि बहुलम्' इति शैलोपः । किरणाः । कीर्यन्ते विक्षिप्यन्ते

इति किरणाः । ' कृ विक्षेपे ' । ' कृपवृजिमन्दिनिधाभ्यः क्युः ' (उ. सू. २. २३९) इति क्युप्रत्ययः । योरनादेशे प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । ' ऋत इद्धातोः ' इति इश्वम् । ऐजन् । ' एजृ कम्पने ' । लङि आडागमः । स चोदात्तः । वृद्धिश्च ॥

आ यद्धरीं इन्द्र विव्रता वेरा ते वज्रं जरिता बाहोर्धात् ।

येनाविहर्यतक्रतो अमित्रान्पुरं इष्णासि पुरुहूत पूर्वीः ॥ २ ॥

आ । यत् । हरी इति । इन्द्र । विव्रता । वेः । आ । ते । वज्रम् । जरिता । बाहोः । धात् ।

येन । अविहर्यतक्रतो इत्यविहर्यतऽक्रतो । अमित्रान् । पुरः । इष्णासि । पुरुहूत । पूर्वीः ॥ २ ॥

हे ' इन्द्र त्वं ' यत् यदा ' विव्रता विविधकर्माणौ ' हरी त्वदीयावधौ ' आ ' वेः रथे ' आगमयसि ' रथं योजयसीत्यर्थः । तदानीं ' ते तव ' बाहोः हस्तयोः ' जरिता स्तोता ' वज्रम् ' आ ' धात् स्तोत्रेण स्थापयति । स्तोत्रा स्तुते प्रयत्नमन्तरेण वज्रं त्वद्धस्ते दृश्यते इत्यर्थः । हे ' अविहर्यतक्रतो प्रेप्सितकर्मणिन्द्र ' अमित्रान् शत्रून् ' येन वज्रेण ' इष्णासि अभिगच्छसि । हे ' पुरुहूत पुरुभिर्बहुभिर्यजमानैराहूत त्वं ' पूर्वीः बह्वीः ' पुरः असुरपुराणि भेषुमभिगच्छसीत्यर्थः ॥ विव्रता । व्रतमिति कर्मनाम । विविधं व्रतं ययोस्तौ । ' सुपां सुलुक् ' इति पूर्वस्वर्णदीर्घत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वेः । ' वी गतिप्रजनकान्त्यशनखादनेपु ' । अन्तर्भावितण्यथात् छान्दसे लङि सिपि अदादिवात् शपो लुक् । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः । धात् । दधातेः छान्दसे लुङि ' गातिस्था ' इति सिचो लुक् । पूर्ववत् अडभावः । अविहर्यतक्रतो । ' हर्यतिः प्रेप्साकर्मा ' (निरु. ७. १७) इति यास्कः । ' हर्य गतिकान्त्योः ' । कान्तिरभिलापः । विहर्यतोऽनभिलपितः । अविहर्यतोऽभिलपित इत्यर्थः । तादृशः क्रतुः कर्म यस्य स तथोक्तः । अमित्रान् । न सन्ति मित्राण्येविति बहुव्रीहौ ' नञो जरमरमिन्नमृताः ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । इष्णासि । ' इष आभीक्ष्णे ' । अत्र गत्यर्थः । ' ऋयादिभ्यः आ ' । सिपः पिप्त्वादनृदान्तत्वे तस्यैव स्वरः शिष्यते । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

त्वं सत्य इन्द्र धृष्णुरेतान्त्वमृभुक्षा नर्यस्त्वं षाट् ।

त्वं शुष्णं वृजने पृक्ष आणौ यूने कुत्साय द्युमते सचाहन् ॥ ३ ॥

त्वम् । सत्यः । इन्द्र । धृष्णुः । एतान् । त्वम् । ऋभुक्षाः । नर्यः । त्वम् । षाट् ।

त्वम् । शुष्णम् । वृजने । पृक्षे । आणौ । यूने । कुत्साय । द्युमते । सचा । अहन् ॥ ३ ॥

हे इन्द्र ' त्वं ' सत्यः सत्सु भवः सर्वोत्कृष्ट इत्यर्थः । ' एतान् शत्रून्भिगतः सन् ' धृष्णुः तेषां धर्षयिता तिरस्कृता । किञ्च ' त्वम् ' ऋभुक्षाः ऋभूणामधिपतिः । तेषु कृतनिवासो वा । यद्वा । महात्मासैतत् । महान् प्रबुद्धोऽसि । ' नर्यः नृभ्यो हितः । तथा ' त्वं ' षाट् शत्रूणामभिभविता हन्तेत्यर्थः । किञ्च । वृजने इत्यादीनि त्रीणि संग्रामनामानि । अत्र पूर्वं विशेषणे । ' वृजने वर्जनयुक्ते । संग्रामे हि वीराः पुरुषा वर्ज्यन्ते हिंस्यन्ते । ' पृक्षे संपंचनीये वीरैः ^३ योद्धुं प्राप्तव्ये । पूर्वविधे ' आणौ संग्रामे

‘द्युमते वीक्षितमते’ ‘यूने तरुणाय’ ‘कुत्साय’ ‘सचा’ ‘वं सहायो भूत्वा’ ‘शुष्णं शोषयितारमेतत्संज्ञमसुरम्’
 ‘अहन् अवधीः ॥ ऋभुक्षाः । ऋभुरिति मेधाविनाम । उरु विस्तीर्णं भाति । यद्वा । ऋतेन यज्ञेन भाति
 भवतीति वा ऋभुः । उरुशब्दे ऋतशब्दे वोपपदे भातेर्भवतेर्वा ‘मृगयवाद्यश्च’ (उ. सू. १. ३८) इति
 कुप्रत्ययः पूर्वपदस्य ऋभावश्च निपात्यते । क्षयतिरैश्वर्यकमां । तेषामीष्टे इति ऋभुक्षाः । यद्वा । ‘क्षि
 निवासगत्योः’ । तेषु निवसतीति ‘पतेस्थ’ (उ. सू. ४. ४५२) इति विधीयमान इनि-
 प्रत्ययो बहुलवचनादस्मादपि भवति । टिलोपश्च । सौ ‘पथिमभ्युभुक्षामात्’ (पा. सू. ७. १. ८५)
 इति आत्वम् । प्रत्ययस्वरः । पाट् । ‘सह’ अभिभवे । ‘छन्दसि सहः’ (पा. सू. ३. २. ६३)
 इति केवलादपि ण्विः । ऋवं छान्दसम् । द्युमते । द्यौर्दक्षिरस्मिन्नस्तीति द्युमान् । ‘स्वादिध्वसर्वनामस्थाने’
 इति पदसंज्ञायां ‘दिक् उन्’ इति उत्त्वम् । ‘ह्रस्वनुद्भ्यां मतुप्’ इति मतुप् उदात्तत्वम् ॥

त्वं ह त्यदिन्द्र चोदीः सखा वृत्रं यद्वज्रिन्वृषकर्मनुभ्राः ।

यद्व शूर वृषमणः पराचैर्वि दस्यूँयोनावकृतो वृथाषाट् ॥ ४ ॥

त्वम् । ह । त्यत् । इन्द्र । चोदीः । सखा । वृत्रम् । यत् । वज्रिन् । वृषऽकर्मन् । उभ्राः ।

यत् । ह । शूर । वृषऽमनः । पराचैः । वि । दस्यून् । योनौ । अकृतः । वृथाषाट् ॥ ४ ॥

हे ‘इन्द्र’ ‘त्वं’ ‘ह त्वं खलु’ ‘सखा’ कुत्सस्य सहायः सन् ‘त्यत तत् प्रसिद्धं धनं जयलक्षणं यज्ञो
 वा ‘चोदीः’ प्रेरितवान् अकार्षीरित्यर्थः । हे ‘वृषकर्मन्’ वृष्ट्युदकसेचनरूपकमपि ‘वज्रिन्’ वज्रवज्रिन्द्र
 ‘वृत्रं’ सर्वस्य धनस्यावरीतारं कुत्सस्य शत्रुं ‘यत्’ यदा ‘उभ्राः’ अनुभ्राः अहिंस्यः । अपि च हे
 ‘शूर’ शत्रूणां प्रेरकः ‘वृषमणः’ कामाभिवर्षकमनस्केन्द्र ‘वृथाषाट्’ अनायासेन शत्रूणामभिभविता त्वं
 ‘यद्व’ यदा खलु ‘योनौ’ वीरैर्मिश्रणीये संग्रामे ‘दस्यून्’ कुत्सस्योपक्षयितृन् अन्यान् शत्रून् ‘पराचैः’
 परागमनैः ‘वि’ अकृतः पराङ्मुखा यथा भवन्ति तथा व्यच्छिनः । तदानीं कुत्सः सर्वं यशः प्राप्नो-
 दित्यर्थः ॥ चोदीः । ‘चुद प्रेरणे’ । लुङि ‘नेटि’ (पा. सू. ७. २. ४) इति सिचि वृद्धि-
 प्रतिषेधः । उभ्राः । ‘णभ तुभ हिंसायाम्’ । क्रैयादिकः । लङि सिचि तलोपश्छान्दसः । ‘बहुलं
 छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपि’ इति अङ्भावः । पराचैः इत्येतद्व्ययं नीचैरुच्चैरिति वत् इति भट्टभास्करमिश्रः^१ ।
 ‘पराचैः पराञ्जनैः’ (निह. ११. २५) इति निरुक्तम् । दस्यून् । ‘दीर्घादटि समानपादे’ इति
 नकारस्य ह्रस्वम् । ‘अत्रानुनासिकः पूर्वस्य तु वा’ इति उकारस्य सानुनासिकता । अकृतः ।
 ‘कृती छेदने’ । लङि सिचि तुदादिवात् शप्रत्ययः । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् ‘शे मुचादीनाम्’
 इति नुमागमस्याभावः । शस्य क्त्वात् गुणाभावः ॥

त्वं ह त्यदिन्द्रारिषण्यन्दृढस्य चिन्मर्तीनामजुष्टौ ।

व्यस्मदा काष्ठा अर्वते वर्धनेव वज्रिच्छथिह्यमित्रान् ॥ ५ ॥

त्वम् । ह । त्यत् । इन्द्र । अरिषण्यन् । दृढस्य । चित् । मर्तीनाम् । अजुष्टौ ।

वि । अस्मत् । आ । काष्ठाः । अर्वते । वः । घनाऽईव । वज्रिन् । श्रथिहि । अमित्रान् ॥ ५ ॥

हे ऽइन्द्र ऽत्वे ऽह त्वं खलु ऽत्यत् तस्य ऽदृष्टस्य ऽचित् इदस्य कस्यचिदपि ऽअरिषण्यन्
रेषणमनिच्छन् एवंस्वभावो भवसि । देवतात्वेनानुग्रहीतृत्वात् । तथापि ऽमर्तानां स्तोतृणामस्माकं
शत्रुभिः ऽअजुष्टौ अग्रीतौ सस्याम् ऽअस्मत् ऽअर्वते अस्मदीयाश्चाय गन्तुं ऽकाष्ठाः दिशः ऽआ सम-
न्तात् ऽवि ऽवः विवृताः कुरु । यथा सर्वासु दिक्षु अस्मदीया अश्वाः प्रतिरोधमन्तरेण गच्छन्ति तथा कुरु
इत्यर्थः । किंच तत्रस्यान् ऽअमित्रान् हे ऽवजिन् वज्रवज्जिन्द्र ऽघनेव घनेन कठिनेन पर्वतेनेव वज्रेण
ऽअधिहि अथय जहीत्यर्थः । यद्वा । मर्तानां मनुष्याणां मध्ये यस्मिन् कस्मिंश्चित्तव अग्रीतौ सस्यां
तस्य शत्रोर्दृष्टस्यापि अरिषण्यन् रेषणं हिंसनमनिच्छन् वर्तसे । यस्मिन्सु कुत्सादौ प्रीतिरस्ति तस्य शत्रुवधं
चकृषे । अतस्तव प्रियाणामस्माकमर्वते इत्यादि पूर्ववत् ॥ त्यत् । ' सुपां सुलुक् ' इति षष्ठ्या लुक् ।
अरिषण्यन् । रिष्टशब्दात् क्यचि ' दुरस्युर्दंविणस्युर्वृषण्यति रिषण्यति ' (पा. सू. ७. ४. ३६) इति
रिषण्भावो निपात्यते । नञ्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अस्मत् । पूर्ववत् षष्ठ्या लुक् । अर्वते ।
' अर्वणस्त्रावावजः ' इति नकारस्य तकारादेशः । वनिस्सुपौ पिप्त्वादानुदात्तौ । परिशेषात् धातु-
स्वरः । घनेव । ' मूर्तौ घनः ' (पा. सू. ३. ३. ७७) इति काठिन्ये गम्यमाने हन्तेः अप्रत्य-
यान्तो निपात्यते । अथिहि । अथ हिंसार्थः । ण्यन्तात् लोटि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् ॥ ४ ॥

त्वां ह त्वदिन्द्रार्णसातौ स्वर्मीळहे नर आज्ञा हवन्ते ।

तव स्वधाव इयमा समर्थ ऊतिर्वाजेष्वतसाय्या भूत् ॥ ६ ॥

त्वाम् । ह । त्यत् । इन्द्र । अर्णसातौ । स्वःऽमीळहे । नरः । आज्ञा । हवन्ते ।

तव । स्वधाऽवः । इयम् । आ । सऽमर्थे । ऊतिः । वाजेषु । अतसाय्या । भूत् ॥ ६ ॥

हे ऽइन्द्र ऽअर्णसातौ अर्णानां गन्तृणां युद्धे प्रवृत्तानां पुरुषाणां सातिर्लाभो यस्मिन् ऽस्वर्मीळहे ।
मीळमिति धननाम । सुषु अरणीयं धनं यस्मिन् । एवंभूते ऽआज्ञा आजौ संग्रामे ऽत्यत् तं प्रसिद्धं
त्वामेव ऽनरः योद्धुकामाः पुरुषाः सहायार्थं ऽहवन्ते आह्वयन्ति । यद्वा । अर्णस उदकस्य सातिर्लाभो
यस्मिन् वृत्रादियुद्धे तस्मिन्क्रियर्थः । वृष्टिनिरोधकेन वृत्रेण सह वर्षणार्थं ऽतव यद्युद्धं तत्र स्तोतारस्त्वां
प्रोत्साहयन्तीति भावः । यस्मादेवं तस्मात् हे ऽस्वधावः हे^३ अन्नवन् बलवन् वा इन्द्र ऽसमर्थे संग्रामे
ऽतव संबन्धिनी ऽइयम् ऊतिः त्वदीयमिदं रक्षणम् ऽआ अस्मदाभिमुख्येन ऽभूत् भवतु । ऽवाजेषु
संग्रामेषु या ण्या ऽऊतिः ऽअतसाय्या योद्धुभिः प्राप्तव्या भवति ॥ त्यत् । ' सुपां सुलुक् ' इति
द्वितीयाया लुक् । अर्णसातौ । ' ऋ गतौ ' । बहुलवचनान् औणादिको नप्रत्ययः । ' णु दाने '
इत्यस्मात् भावे क्तिनि ' जनमनस्त्रनाम् ' इत्यनुनासिकस्य आत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
यद्वा । ' उदके नुद् च ' (उ. सू. ४. ६३६) इति अर्तेः असुन्प्रत्ययो नुडागमश्च । ' पीवोप-
वसनादीनां छन्दसि लोपो वक्तव्यः ' (पा. म. ६. ३. १०९. ६) इति सलोपः । निप्त्वादाशुदात्तत्वम् ।
पूर्ववत् बहुव्रीहिस्वरः । स्वर्मीळहे । स्वर्वाब्दः ' न्यङ्स्वरौ स्वरितौ ' (फि. सू. ७४) इति
स्वरितः । बहुव्रीहिस्वरेण स एव शिष्यते । आज्ञा । ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तम्या डादेशः । स्वधावः ।
' मतुवसो रुः ' इति मतुपो रूत्वम् । अतसाय्या । ' अत मातस्यगमने ' । औणादिकः साय्यप्रत्ययः
तस्य आडागमश्च । आगमानुदात्तत्वे प्रत्ययाशुदात्तत्वम् । भूत् । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटिः ' इति
प्रार्थनायां लुङि ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः ॥

त्वं ह त्यदिन्द्र सप्त युध्यन्पुरो वज्रिन्पुरुकुत्साय दर्दः ।

बर्हिर्न यत्सुदासे वृथा वर्गहो राजन्वरिवः पूरवे कः ॥ ७ ॥

त्वम् । ह । त्यत् । इन्द्र । सप्त । युध्यन् । पुरः । वज्रिन् । पुरुकुत्साय । दर्दरिति दर्दः ।

बर्हिः । न । यत् । सुदासे । वृथा । वर्कः । अंहोः । राजन् । वरिवः । पूरवे । करिति कः ॥ ७ ॥

हे वज्रिन् वज्रवन् इन्द्र पुरुकुत्साय एतत्संज्ञाय ऋषये युध्यन् तदीयशत्रुभिः सह युद्धं कुर्वाणः । त्वम् एव त्यत् ताः सप्त पुरः तदीयानि मत्संख्यानि नगराणि दर्दः व्यदारयः अभैत्सीरित्यर्थः । अपि च सुदासे एतत्संज्ञाय राज्ञे अंहोः एतत्संज्ञस्यासुरस्य संबन्धि यत् धनमस्ति तत् वृथा अनायासेन बर्हिर्न बर्हिरिव वर्कः अघृणक् अच्छिनः इत्यर्थः । तदनन्तरं पूरवे त्वां हविषा पूरयते तस्मै सुदासे हे राजन् स्वामिन् इन्द्र वरिवः धने कः अकार्षीः ॥ त्यत् । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्त्यलुक् । दर्दः । ' दृ विदारणे ' । अस्मात् यङ्लुगन्तात् लङि सिपि ' अदादिबच्च ' इति वचनात् शपो लुक् । ' हल्ङ्याभ्यः ' इति सलोपः । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अङभावः । सुदासे । शोभनं ददातीति सुदाः । असुन् । ' सुदाः कल्याणदानः ' (निरु. २. २४) इति यास्कः । वर्कः । ' वृजी वर्जने ' । लङि सिपि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । लघूपधगुणे पूर्ववत् सलोपः । अङभावश्च । ' चोः कुः ' इति कुरवम् । कः । ' डुकृञ् करणे ' । लुङि सिपि ' मन्त्रे घस ' इति च्लेर्लुक् । पूर्ववत् सलोपाङभावौ ॥

त्वं त्यां न इन्द्र देव चित्रामिषमापो न पीपयः परिज्मन् ।

यया शूर प्रत्यस्मभ्यं यंसि त्मनमूर्जं न विश्वध क्षरध्वै ॥ ८ ॥

त्वम् । त्याम् । नः । इन्द्र । देव । चित्राम् । इषम् । आपः । न । पीपयः । परिज्मन् ।

यया । शूर । प्रति । अस्मभ्यम् । यंसि । त्मनम् । ऊर्जम् । न । विश्वध । क्षरध्वै ॥ ८ ॥

हे देव द्योतमान इन्द्र त्वं नः अस्माकं चित्रां चायनीयां त्यां ताम् इषम् अन्नं परिज्मन् परितो व्याप्तायां भूमौ पीपयः प्रावर्धयः । यथा सर्वा भूमिरन्नेन परिपूर्णा भवति तथा कुर्वित्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । आपो न । यथा अपो वृष्टयुदकानि भूम्यां वर्षणेन प्रवर्धयसि तद्वत् । यद्वा । भूमौ वर्तमानानस्मान् यथा अपः पाययसि तद्वत् चित्रामिषमपि पाययेति भावः । हे शूर इन्द्र यया इषा त्मनम् आत्मानं जीवम् अस्मभ्यं प्रति यंसि प्रयच्छसि । तत्र दृष्टान्तः । विश्वध विश्वतः सर्वतः क्षरध्वै क्षरितुम् ऊर्जं न उदकमिव । यथास्मभ्यं बहुलमुदकं प्रयच्छसि तद्वत्प्राणधारणरूपं जीवनमपि प्रयच्छसीति भावः ॥ आपः । शसि प्राप्ते व्यत्ययेन जस् । ' असृन् ' इत्यादिना दीर्घः । पीपयः । ' स्फायी ओप्यायी वृद्धौ ' । ण्यन्तात् छान्दसे लुङि ' प्यायः पी ' (पा. सू. ६. १. २८) इति व्यत्ययेन पीभावः । ' णिभ्रिद्वलुभ्यः '

इति च्लेः चक्रादेशः । णिलोपादीनि । यद्वा । ' पीक् पाने ' इत्यस्मात् लुङि चङि पूर्ववत् । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अङभावः । परिजम् । जमतिर्गतिकर्मा । ' अज गतिक्षेपणयोः ' । आभ्यां परिपूर्वाभ्यां ' श्वश्वक्षन् ' इत्यादौ कनिम्प्रत्ययान्तो निपातितः । ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तम्या लुक् । यंसि । ' यम उपरमे ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । तमन्म् । ' आङोऽन्यत्रापि च्छन्दसि दृश्यते ' (का. ६. ४. १४१. १) इत्यात्मनः आकारलोपः । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् उपधादीर्घाभावः । विश्वध । विश्वशब्दात्तसिलः सकारलोपो धत्वं च पृषोदरादिवात् । क्षरध्वै । ' क्षर संचलने ' । ' तुमर्थे सेसेन् ' इति अध्येन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

अकारि त इन्द्र गोतमेभिर्ब्रह्माण्योक्ता नमसा हरिभ्याम् ।

सुपेशसं वाजमा भरा नः प्रातर्मक्षू धियावसुर्जगम्यात् ॥ ९ ॥

अकारि । ते । इन्द्र । गोतमेभिः । ब्रह्माणि । आऽउक्ता । नमसा । हरिभ्याम् ।

सुपेशसम् । वाजम् । आ । भर । नः । प्रातः । मक्षू । धियावसुः । जगम्यात् ॥ ९ ॥

हे ' इन्द्र ' ते तव ' गोतमेभिः ' गन्तुमैरेतत्संज्ञैर्कृदिभिः ' अकारि श्लोत्रं कृतमित्यर्थः । एतदेव स्पष्टीकरोति । ' ब्रह्माणि मन्त्रजातानि ' नमसा हविलक्षणेनाज्ञेन सह ' हरिभ्याम् ' अश्वभ्यां युक्ताय तुभ्यम् ' ओक्ता अभिमुख्येन उक्तानि ' । यद्वा । मर्यादायाम् आकारः । यथाशास्त्रं प्रयुक्तानि । सत्त्वं ' सुपेशसम् । पेश इति रूपनाम । बहुविधरूपयुक्तं ' वाजम् ' अञ्जं ' नः ' अस्मभ्यम् ' आ ' भर आहर देहीति यावत् । धिया बुद्ध्या कर्मणा वा प्राप्तधन इन्द्रः प्रातःकाले अस्मद्रक्षणार्थं ' जगम्यात् ' आगच्छतु ॥ ओक्ता । ' श्वेच्छन्दसि बहुलम् ' इति श्लोपः । सुपेशसम् । ' बिहा अवयवे ' । असुन् । बहुव्रीहौ ' आद्युदात्तं यच्छन्दसि ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । भर । ' हग्रहोर्भः ' इति भत्वम् । ' यचोतस्तिङः ' इति संहितायां दीर्घः ॥ ॥ ५. ॥

' वृष्णे शर्धाय ' इति पञ्चदशर्चं सप्तमं सूक्तम् । नोधस आर्षं मारुतम् । अन्त्या त्रिष्टुप् । शिष्टा-श्चतुर्दश जगारयः । तथा चानुश्रान्तं—' वृष्णे पञ्चोना मारुतं त्रिष्टुबन्तम् ' इति । चातुर्विंशिकेऽहनि आग्निमारुते इदं मारुतं निविद्वानीयम् । सूत्रितं च—' पृक्षस्य वृष्णे वृष्णे शर्धाय यज्ञेन वर्धतेत्याग्निमारुतम् ' (आश्व. श्रौ. ७. ४) इति । आभिर्भुविके पञ्चमेऽहन्यपि एतत् आग्निमारुते मारुतनिविद्वानम् । सूत्रितं च—' पृक्षस्य वृष्णे वृष्णे शर्धाय न चित्सहोजा इत्याग्निमारुतम् ' (आश्व. श्रौ. ७. ७) इति ॥

वृष्णे शर्धाय सुमखाय वेधसे नोधः सुवृक्तिं प्र भरा मरुद्भ्यः ।

अपो न धीरो मनसा सुहस्त्यो गिरः समञ्जे विदथेष्वामुवः ॥ १ ॥

वृष्णे । शर्धाय । सुमखाय । वेधसे । नोधः । सुवृक्तिम् । प्र । भर । मरुद्भ्यः ।

अपः । न । धीरः । मनसा । सुहस्त्यः । गिरः । सम । अञ्जे । विदथेषु । आऽमुवः ॥ १ ॥

अत्र पूर्वार्धेन स्तुतौ नोधाः प्रेर्यते । हे नोधः नृष्णे कामानां वर्षित्रे सुमखाय शोभनयज्ञाय
वेधसे पुष्पफलादीनां कर्त्रे । वायौ सति हि पुष्पाणि फलानि चोत्पद्यन्ते । एवंविधाय मरुद्भवः ।
विभक्तिव्यग्ययः । मरुतां मितराविणां शर्धाय समूहाय सुवृत्तिं सुष्टु आवर्जकं सुष्टु प्रवृत्तं वा स्तोत्रं
प्र भर प्रेरय स्तुहीति यावत् । स्तुतौ प्रेरितो नोधा आह । धीरः धीमान् सुहस्यः शोभनाङ्गुलि-
युक्तः । कृताञ्जलिरित्यर्थः । एवंभूतोऽहं मनसा गिरः स्तुतिलक्षणा वाचः समञ्जे सम्यग्यक्ताः
करोमि । या गिरः विदधेषु यज्ञेषु आभुवः । आह मर्यादायाम् । यथाशास्त्रं प्रयुक्ता भवन्तीति
आभुवः । देवताभिमुखीकरणाय समर्थाः । यज्ञयोग्यैः स्तोत्रैर्मनःपूर्वकं मरुद्गणं स्तौमीति भावः । तत्र
दृष्टान्तः । अपो न । यथा पर्जन्यो युगपदेव बहुषु प्रदेशेषु बहुशो जलानि वर्षति तद्वत् ॥ नृष्णे ।
'नृषु सेचने' । 'कनिन्युवृषितक्षि' इत्यादिना कनिन्प्रत्ययः । किञ्चाट्टाणाभावो निञ्चादाद्युदात्त-
त्वम् । चतुर्थ्येकवचने 'अहोपोऽनः' इति अकारलोपः । शर्धाय । 'श्रु प्रसहने' । शर्ध्यते प्रसह्यते
अनेन पर्वतादिकमिति शर्धो मरुत्संघः । कण्ठे घञ् । निञ्चादाद्युदात्तत्वम् । सुमखाय । शोभनो मखो
यस्य । 'नञ्सुभ्याम्' इति प्राप्ते व्यत्ययेन पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । नोधः । पादादित्वात् षाष्टिकमा-
मन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । सुहस्यः । हस्ते भवा हस्याः । 'भवे छन्दसि' इति यत् । 'यतोऽनावः'
इत्याद्युदात्तत्वम् । ततः सुशब्देन बहुव्रीहौ 'आद्युदात्तं ब्रह्मन्दसि' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

ते जज्ञिरे दिव ऋष्वास उक्ष्णो रुद्रस्य मर्या असुरा अरेपसः ।

पावकासः शुचयः सूर्या इव सत्वानो न द्रप्सिनो घोरवर्षसः ॥ २ ॥

ते । जज्ञिरे । दिवः । ऋष्वासः । उक्ष्णः । रुद्रस्य । मर्याः । असुराः । अरेपसः ।

पावकासः । शुचयः । सूर्याऽइव । सत्वानः । न । द्रप्सिनः । घोरवर्षसः ॥ २ ॥

ते मरुतः दिवः अन्तरिक्षात् जज्ञिरे प्रादुर्बभूवुः । कीदृशाः । ऋष्वासः दर्शनीयाः उक्ष्णः
सेक्ताः । युवान इत्यर्थः । रुद्रस्य मर्याः । मर्यशब्दो मनुष्यवाची इह मरुतां मर्यत्वासंभवात्पुत्रा
इत्यस्मिन्नर्थे पर्यवस्यति । मरुतां रुद्रपुत्रत्वं च मन्त्रान्तरे स्पष्टम्—'आ ते पितर्मरुतां सुभ्रमेतु'
(ऋ. सं. २. ३३. १) इति । असुराः शत्रूणां निरसितारः अरेपसः । रेप इति पापनाम ।
पापरहिताः पावकासः सर्वेषां शोधकाः सूर्या इव शुचयः दीप्ताः सत्वानो न यथा परमेश्वरस्य
भूतगणा अतिशयितबलपराक्रमाः तत्सदृशा इत्यर्थः । सत्वान इति भूतगणा उच्यन्ते—'अथो ये
अस्य सत्वानः' (तै. सं. ४. ५. १. ३) इत्यादौ तथा वर्णनात् । द्रप्सिनः वृष्ट्युदकबिन्दुभिर्युक्ताः ।
'मरुतः सृष्टां वृष्टिं नयन्ति' (तै. सं. २. ४. १०. २) इति श्रुतेः । घोरवर्षसः । वर्ष इति रूपनाम ।
घोररूपाः । शत्रूणां भयंकररूपा इत्यर्थः । यद्वा । सत्वानो न घोरवर्षसः । यथा भूतगणा भयंकर-
रूपास्तद्वदेतेऽपीत्यर्थः ॥ ऋष्वासः । 'ऋषी गतौ' । गत्यर्था बुद्धयर्था इति अत्र ज्ञानार्थः । 'सर्व-
निष्ठ्व' (उ. सू. १. १५१) इत्यादौ वप्रत्ययान्तो निपातितः । 'आजसेरसुक्' ।
उक्ष्णः । 'वा षड्वस्य निगमे' इति उपधादीर्घाभावः । अरेपसः । बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्यु-
त्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सत्वानः । 'षट् विशरणगत्यवसादनेषु' । 'प्र ईरस्योस्तुद्व' (उ. सू.
४. ५२६) इति विधीयमानः कनिन्प्रत्ययो बहुलवचनात् केवलादपि भवति । प्रत्ययस्य पिञ्चादनु-
दात्तत्वे धातुस्वरः क्षिप्यते ॥

युवानो रुद्रा अजरा अभोग्धनो ववक्षुरग्निगावः पर्वताइव ।

दृढहा चिद्विश्वा भुवनानि पार्थिवा प्र च्यावयन्ति दिव्यानि मज्मना ॥३॥

युवानः । रुद्राः । अजराः । अभोक्ऽहनः । ववक्षुः । अग्निऽगावः । पर्वताऽइव ।

दृढहा । चित् । विश्वा । भुवनानि । पार्थिवा । प्र । च्यवयन्ति । दिव्यानि । मज्मना ॥३॥

‘युवानः तरुणाः । रुद्राः रुद्रपुत्राः । अजराः जरारहिताः । अभोग्धनः ये देवान् हविर्भिन्नं भोजयन्ति तेषां हन्तारः । अग्निगावः अष्टनगमनाः परैरनिवारितगतयः । पर्वताइव दृढाङ्गाः एवंभूता मरुतः । ववक्षुः स्तोतृणामभिमतं प्रापयितुमिच्छन्ति । अपि च विश्वा सर्वाणि भुवनानि सद्भावं प्राप्सन्ति । पार्थिवा पृथिव्यां भवानि । दिव्यानि दिवि भवानि च वसूनि । दृढहा । चित् । दृढान्यपि मज्मना । मज्मनेति बलनाम । मज्मना शोधकेन बलेन प्र च्यावयन्ति प्रचालयन्ति ॥ अभोग्धनः । भोजयन्तीति भोजः । न भोजः अभोजः । तेषां हन्तारः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति हन्तेः कृप् । ‘ झयो होऽन्यतरस्याम् ’ (पा. सू. ८. ४. ६२) इति हकारस्य घस्त्वम् । ‘ इहन्पूषार्थेष्णां शौ ’ (पा. सू. १. ४. १२) इति नियमात् दीर्घाभावः । ववक्षुः । ‘ वह प्रापणे ’ । अस्मात् इच्छासनि । ‘ एकाचः ’ इति ह्रस्वप्रतिषेधः । द्विर्भावः । ढक्त्वत्त्वत्त्वानि । ‘ सन्यतः ’ इति इत्वाभावश्छान्दसः । लिटि उसि ‘ अमन्त्रे ’ (पा. सू. ३. १. ३५) इति निषेधात् आम्प्रत्ययाभावे ‘ अतो लोपः ’ इति अकारलोपः । प्रत्ययस्वरः । पादादित्वात् निघाताभावः ॥

चित्रैरञ्जिभिर्वपुषे व्यञ्जते वक्षःसु रुक्मां अधि येतिरे शुभे ।

अंसेष्वेषां नि मिमृक्षुर्ऋष्टयः साकं जज्ञिरे स्वधया दिवो नरः ॥ ४ ॥

चित्रैः । अञ्जिभिः । वपुषे । वि । व्यञ्जते । वक्षःऽसु । रुक्मान् । अधि । येतिरे । शुभे ।

अंसेषु । एषाम् । नि । मिमृक्षुः । ऋष्टयः । साकम् । जज्ञिरे । स्वधया । दिवः । नरः ॥४॥

वपुरिति रूपनाम । वपुषे रूपाय शोभार्थं मरुतः चित्रैः नानाविधैः अञ्जिभिः रूपाभिव्यञ्जनसमर्थैराभरणैः स्वशरीराणि व्यञ्जते व्यक्तं कुर्वन्ति । अलंकुर्वन्तीत्यर्थः । वक्षःसु^१ भुजान्तरेषु रुक्मान् रोचमानान् हारान् अधि येतिरे उपरि चक्रिरे । किमर्थम् । शुभे शोभार्थम् । अपि च एषां मरुताम् अंसेषु ऋष्टयः आयुधानि नि मिमृक्षुः निमृष्टाः स्थिता बभूवुः । तैरायुधैः सहिताः नरः नेतारो मरुतः दिवः अन्तरिक्षात् स्वधया स्वकीयेन बलेन साकं सह जज्ञिरे प्रादुर्बभूवुः ॥ येतिरे । ‘ यती प्रयत्ने ’ । लिटि ‘ अत एकहस्मध्मे ’ इति ण्वाभ्यासलोपौ । शुभे । ‘ शुभ दीप्ति ’ । संपदादिलक्षणो भावे कृप् । ‘ सावेकाचः ’ इति चतुर्थ्या उदात्तत्वम् । मिमृक्षुः । ‘ मृज्प् शुद्धी ’ । सनि ऊदित्वात् इडभावः । ‘ हलन्ताच्च ’ इति सनः कित्वाङ्गुणाभावः । द्विर्वचनादि । ‘ सन्यतः ’ इति इत्त्वम् । लिटि उसि ‘ अतो लोपः ’ इति अकारलोपः । जज्ञिरे । ‘ जनी प्रादुर्भावे ’ । लिटि ‘ गमहन ’ इत्यादिना उपधालोपः ॥

ईशानकृतो धुनयो रिशादसो वातान्विद्युतस्तविषीभिरकृत ।

दुहन्त्यूर्धदिव्यानि धूर्तयो भूमिं पिन्वन्ति पर्यसा परिज्रयः ॥ ५ ॥

ईशानऽकृतः । धुनयः । रिशादसः । वातान् । विद्युतः । तविषीभिः । अकृत ।

दुहन्ति । ऊर्ध्वः । दिव्यानि । धूर्तयः । भूमिम् । पिन्वन्ति । पर्यसा । परिज्रयः ॥ ५ ॥

ईशानकृतः स्तोतारमीशानं धनाधिपतिं कुर्वाणाः । धुनयः मेघादीनां कम्पयितारः । रिशादसः रिशानां हिंसकानामन्तारः । यद्वा । रिशातां हिंसतामसितारो निरसितारः । एवंभूता मरुतः । तविषीभिः आत्मीयैर्बलैः । वातान् पुरोवातादीन् । विद्युतः विद्योतमानास्तडितश्च । अकृत कुर्वन्ति । कृत्वा च परिज्रयः परितो गन्तारः । धूर्तयः कम्पयितारो मरुतः । दिव्यानि दिविभवानि । ऊर्ध्वः ऊर्ध्वः स्थानीयान्यभ्राणि । दुहन्ति रिक्तीकुर्वन्ति । जलरहितानि कुर्वन्तीत्यर्थः । तदनन्तरं भूमिं पर्यसा मेघाभ्रिर्गतेनोदकेन जलेन पिन्वन्ति सिञ्चन्ति ॥ रिशादसः । ‘रिशा हिंसायाम्’ । इगुपधलक्षणः कः । रिशन्ति हिंसतीति रिशाः शत्रवः । तानदन्तीति रिशादसः । असुन् । निच्वादायुदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा । रिशच्छब्दात् शत्रन्तात् ‘असु क्षेपणे’ इत्यस्मात् क्प् । व्यस्येन पूर्वपदस्य उपधादीर्घः । अन्तोदात्तत्वं च । अकृत । करोतेच्छान्दसो वर्तमाने लुङ् । ‘मन्त्रे घस’ इति च्लेर्लुक् । ऊर्ध्वः । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेर्लुक् ॥ ॥ ६ ॥

मरुत्वतीयशब्दे ‘पिन्वन्त्यपः’ इत्येषा धाव्या । सूत्रितं च—‘अग्निर्नेता त्वं सोम ऋतुभिः पिन्वन्त्यप इति धाव्याः’ (आश्व. श्रौ. ५. १४) इति ॥

पिन्वन्त्यपो मरुतः सुदानवः पर्यो धृतवद्विदथेष्वामुवः ।

अत्यं न मिहे वि नयन्ति वाजिनमुत्सं दुहन्ति स्तनयन्तमक्षितम् ॥ ६ ॥

पिन्वन्ति । अपः । मरुतः । सुदानवः । पर्यः । धृतवत् । विदथेषु । आऽमुवः ।

अत्यम् । न । मिहे । वि । नयन्ति । वाजिनम् । उत्सम् । दुहन्ति । स्तनयन्तम् । अक्षितम् ॥ ६ ॥

सुदानवः शोभनदानाः । मरुतः पर्यः क्षीरवत् सारवतीः । अपः पिन्वन्ति सिञ्चन्ति । आमुवः । आभवन्तीत्यामुव ऋत्विजः । ते विदथेषु यज्ञेषु धृतवत् । यथा धृतं सिञ्चत्येवं मरुतोऽपि वृष्टिं कुर्वन्तीति भावः । तत्र हेतुमाह । अत्यं न यथा अश्वं सादिनो विनयन्ति युद्धार्थं शिक्षन्त्येव मरुतः वाजिनं वेगवन्तं मेघं मिहे वर्णाय वि नयन्ति स्वाधीनं कुर्वन्तीति भावः । विनीय च स्तनयन्तं गर्जन्तम् अक्षितम् अक्षीणम् उत्सम् । उत्सवन्त्यस्मादाप इत्युत्सो मेघः । तं दुहन्ति रिक्तीकुर्वन्ति ॥ सुदानवः । नुप्रत्ययान्तो दानुशब्द आद्युदात्तः । बहुव्रीहौ ‘आद्युदात्तं व्यञ्छन्दसि’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । मिहे । ‘मिह सेचने’ । संपदादिलक्षणो भावे क्प् । ‘सावेकाचः’ इति

विमक्तिरुदात्ता । स्तनयन्तम् । 'स्तन' शब्दे । चुरादिरदन्तः । भतो लोपस्य स्थानिषद्भावात्
वृद्धपाथभावः^१ ॥

महिषासो मायिनश्चित्रभानवो गिरयो न स्वतवसो रघुप्यदः ।

मृगाइव हस्तिनः खादथा वना यदारुणीषु तविषीरयुगध्वम् ॥ ७ ॥

महिषासः । मायिनः । चित्रभानवः । गिरयः । न । स्वतवसः । रघुऽस्यदः ।

मृगाऽइव । हस्तिनः । खादथ । वना । यत् । आरुणीषु । तविषीः । अयुगध्वम् ॥ ७ ॥

महिष इति महत्नाम । ^१महिषासः महान्तः । मायेति ज्ञाननाम । ^२मायिनः प्राज्ञाः चित्रभानवः
शोभनदीप्तयः ^३गिरयो ^४न ^५स्वतवसः पर्वता इव स्वकीयेन बलेन युक्ताः ^६रघुप्यदः शीघ्रगमना हे
मरुत एवंभूतगुणविशिष्टाः^७ ययं ^८हस्तिनः हस्तवन्तः ^९मृगाइव गजा इव ^{१०}वना वनानि वृक्षजातानि
^{११}खादथ भक्षयथ । प्रभङ्ग्येति यावत् । ^{१२}यत् यस्मात् ^{१३}आरुणीषु अरुणवर्णासु वडवासु ^{१४}तविषीः
बलानि ^{१५}अयुगध्वं संयोजितवन्तः । तस्मान्नवतामिव वाहनस्यापि प्रबलत्वात्तत्संयुक्ता भवन्तः सर्वं
भञ्जन्तीत्यर्थः ॥ रघुप्यदः । 'स्यन्दू प्रस्ववणे' । रघु शीघ्रं स्यन्दन्ते गच्छन्तीति रघुप्यदः । 'क्विप् च'
इति क्विप् । 'अनिदिताम्' इति नलोपः । 'वालमूललध्वलम्' (पा. म. ८. २. १८) इति
लघ्वविकल्पः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्वम् । खादथ । 'खाद भक्षणे' । अयुगध्वम् । 'युजिर् यंगे' ।
लुङि च्लेः सिच् । 'एकाचः' इति इट्प्रतिषेधः । 'धि च' (पा. सू. ८. २. २५) इति मकार-
लोपः । 'चोः कुः' इति कुरस्वम् । अडागम उदात्तः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ॥

सिंहाइव नानदति प्रचेतसः पिशाइव सुपिशो विश्ववेदसः ।

क्षपो जिन्वन्तः पृषतीभिर्ऋष्टिभिः समित्सबाधुः शवसाहिमन्यवः ॥ ८ ॥

सिंहाऽइव । नानदति । प्रचेतसः । पिशाऽइव । सुपिशः । विश्ववेदसः ।

क्षपः । जिन्वन्तः । पृषतीभिः । ऋष्टिभिः । सम् । इत् । सबाधः । शवसा । अहिमन्यवः ॥ ८ ॥

^१प्रचेतसः प्रकृष्टज्ञाना मरुतः ^२सिंहाइव ^३नानदति भृशं शब्दं कुर्वन्ति । यथा सिंहा शिरिगङ्क-
रेषु गम्भीरं शब्दं कुर्वन्ति एवं मरुसु अप्यागतेषु गम्भीरः शब्द उत्पद्यते इति भावः । तथा ^४सुपिशः
शोभनावयवाः शोभनालंकारा वा । तत्र दृष्टान्तः । ^५पिशाइव । पिश इति रुन्नाम । यथा रुवः
स्वशरीरगतैः श्वेतबिन्दुभिरलंकृतास्तद्वत् । ^६विश्ववेदसः सर्वज्ञाः ^७क्षपः शत्रूणां क्षपयितारः ^८जिन्वन्तः
स्तोतृन् प्रीणयन्तः ^९शवसा बलेन ^{१०}अहिमन्यवः आहननशीलमन्युयुक्ताः । यद्विषयः कोपो जायते तस्य
हनने समर्था इत्यर्थः । यद्वा । मननं ज्ञानं मन्युः । अहीनज्ञानाः । उत्कृष्टबुद्धय इत्यर्थः । एवंभूता
मरुतः ^{११}पृषतीभिः । पृषत्य इति मरुतां वाहनस्याख्या । पृषत्यः श्वेतबिन्दुद्विक्ता मृग्य इत्येतिहासिकाः ।
नानावर्णा मेघमाला इति नैरुक्ताः । ताभिः ^{१२}ऋष्टिभिः आयुधैश्च सहिताः सन्तः ^{१३}सबाधः शत्रुभिर्बाधितान्

यजमानान् ऽसमित् समानमेव युगपदेव रक्षितुमागच्छन्तीति शेषः ॥ नानदति । ' नद भव्यते शब्दे ' । अस्मात् यङ्लुगन्तात् लट् । पिशाद्व । ' पिश अवयवे ' । इगुपधलक्षणः कः । सुपिशः । सुपूर्वात् ' पिश अवयवे ' इत्यस्मात् ' क्पि च ' इति क्पि । पृषतीभिः । ' पृषु सेचने ' । ' वर्तमाने पृषद्बृहन्महज्जगच्छृवच्च ' (उ. सू. २. २४१) इति शतृवद्भावात् ' उगितश्च ' इति ङीप् । अत एव ' शतुरनुमः ' इति नञा उदात्तत्वे प्राप्ते ' बृहन्महतोरुपसंख्यानम् ' इति नियमात् तस्याभावः ॥

रोदसी आ वदता गणश्रियो नृषाचः शूराः शर्वसाहिमन्यवः ।

आ वन्धुरैष्वमतिर्न दर्शता विद्युन्न तस्थौ मरुतो रथेषु वः ॥ ९ ॥

रोदसी इति । आ । वदत । गणश्रियः । नृषाचः । शूराः । शर्वसा । अहिमन्यवः ।

आ । वन्धुरेषु । अमतिः । न । दर्शता । विद्युत् । न । तस्थौ । मरुतः । रथेषु । वः ॥ ९ ॥

हे ऽगणश्रियः गणशः श्रयमाणाः सप्तगणरूपेणावस्थिताः ऽनृषाचः नृन् यजमानान् हविःस्वी-
करणाय सेवमानाः ऽशूराः शौर्योपेता एवंभूता हे मरुतः ऽशवसा बलेन ऽअहिमन्यवः आहननस्वभाव-
कोपयुक्ताः सन्तः ऽरोदसो द्यावापृथिव्यौ ऽआ ऽवदत आ समन्ताच्छेदयत । युष्मदागमने सति
भवदीयशब्देन द्यावापृथिव्यौ पूर्णं कुरुतेति भावः । किंच हे ऽमरुतः ऽवः युष्माकं तेजः ऽवन्धुरेषु ।
बन्धनकाष्ठनिर्मितं^१ सारथेः स्थानं वन्धुरमित्युच्यते । तद्युक्तेषु ऽरथेषु ऽआ ऽतस्थौ आतिष्ठति । अव-
स्थितं सप्तवैर्दृश्यते । तत्र दृष्टान्तद्वयमुच्यते । ऽअमतिर्न । अमतिरिति रूपनाम । यथा निर्मलं रूपं
सर्वैर्दृश्यते । ऽदर्शता ऽविद्युन्न । यथा वा दर्शनीया विद्युन्मेघस्था सर्वैर्दृश्यते एवं रथे^२ स्थितानां^३ युष्माकं
उद्योतिरपि सर्वैर्दृश्यते इत्यर्थः ॥ वदत । ' ऋचि तुनुव ' इत्यादिना दीर्घः । नृषाचः । पादादित्वादात्म-
न्त्रिताद्युदात्तत्वम् । अमतिः । अम गत्यादिषु । ' अमेरतिः ' (उ. सू. ४. ४९९) इति औणा-
दिकः अतिप्रत्ययः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । दर्शता । ' भृमृदृशि ' इत्यादिना अतच्प्रत्ययः । चित्त्वा-
दन्तोदात्तत्वम् ॥

विश्ववेदसो रयिभिः समोकसः संमिश्रास्तविषीभिर्विरप्तिनः ।

अस्तार इषुं दधिरे गर्भस्त्योरनन्तशुष्मा वृषखादयो नरः ॥ १० ॥

विश्ववेदसः । रयिभिः । समऽओकसः । समऽमिश्रासः । तविषीभिः । विऽरप्तिनः ।

अस्तारः । इषुम् । दधिरे । गर्भस्त्योः । अनन्तऽशुष्माः । वृषखादयः । नरः ॥ १० ॥

ऽविश्ववेदसः सर्वज्ञाः ऽरयिभिः धनैः ऽसमोकसः समाननिवासाः समवेता वा । धनाधिपतय
इत्यर्थः । ऽतविषीभिः बलैः ऽसंमिश्रासः संमिश्राः । संयुक्ता इत्यर्थः । ऽविरप्तिनः । महात्मासु ।
महात्तः । ऽअस्तारः शत्रूणां निरस्तारः ऽअनन्तशुष्माः अनवच्छिन्नबलाः ऽवृषखादयः । वृषा इन्द्रः

१. ढ-बन्धनकाष्ठनिर्मितम् । २. ढ-द-ध-स-रथेऽवस्थितानाम् ; च-छ-न-फ-रथेष्ववस्थितानाम् ।

स्नादिः आयुधस्थानीयो येषां ते तथोक्ताः । यद्वा । वृषा सोमः स्नादिः स्नायः पेयो येषां ते । १५ नरः
नेतारः । एवंभूता मरुतः । गभस्तिरिति बाहुनाम । १६ गभस्स्योः बाह्वोः 'इषुं' १६ धिरे । शत्रूणां
निरसनाय धनुर्बाणादिकमायुधं धारयन्ति ॥ समोक्तसः । 'उच्च समवाये' । असुनि बहुलवचनात्
कुस्वमिति 'ओक्त उच्चः के' इत्यत्रोक्तम् (का. ७. ३. १४) । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
ममिश्लासः । कपिलकादिवात् लत्वम् । विरष्णिनः । 'रप लप व्यक्तायां वाचि' । विपूर्वादस्मात्
बहुलवचनात् शक्प्रत्ययः । विविधं शब्दं रपन्तीति विरष्णाः स्तोतारः । ते गुणां सन्तीति विरष्णिनः ।
यद्वा । विविधं रपणं विरष्णम् । तदेपामस्तीति । मरुतो हि विविधं शब्दं कुर्वते । इतिप्रत्ययस्वरः ।
अस्तारः । ताच्छीलिकः तृन् । इडभावश्छान्दसः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अनन्तशुष्माः । नास्त्यन्तोऽ-
स्येति अनन्तः । 'नन्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । अनन्तः शुष्मो बलं येषाम् । बहुव्रीहौ पूर्व-
पदप्रकृतिस्वरत्वम् । वृषवाद्यः । 'खाद भक्षणे' । औणादिक इन्प्रत्ययः । नृपञ्चाब्दः कनिन्प्रत्य-
यान्त आद्युदात्तः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ७ ॥

हिरण्ययेभिः पविभिः पयोवृध उज्जिघ्नन्त आपृध्यो न पर्वतान् ।

मखा अयासः स्वसृतो ध्रुवच्युतो दुध्रकृतो मरुतो भ्राजदृष्टयः ॥ ११ ॥

हिरण्ययेभिः । पविभिः । पयःसृधः । उत् । जिघ्नन्ते । आपृध्यः । न । पर्वतान् ।

मखाः । अयासः । स्वसृतः । ध्रुवच्युतः । दुध्रकृतः । मरुतः । भ्राजत्सृष्टयः ॥ ११ ॥

१५ मरुतः १६ हिरण्ययेभिः सुवर्णमयैः । यद्वा । हितरमणीयैः १७ पविभिः रथानां चक्रैः १८ पर्वतान् पर्व-
वतो मेवान् यद्वा शिलोच्चयान् १९ उज्जिघ्नन्ते ऊर्ध्वं गमयन्ति । स्थानात् प्रच्यावयन्तीत्यर्थः । तत्र
दृष्टान्तः । पथ्यः १५ न । यथा पथि गच्छन् रथो मार्गे आस्थितं तृणवृक्षादिकं चूर्णीकृत्योर्ध्वं नयति गम-
यति । यद्वा । यथा संयुक्ता गजा मार्गस्थितं वृक्षादिकं भग्नं कुर्वन्ति । कीदृशा मरुतः । १६ पयोवृधः पयसो
वृष्ट्युत्कृत्य वर्धयितारः । यद्वा पृथेः पयसा वर्धमानाः । 'पृथियै वै पयसो मरुतो जाताः' (तै.
सं. २. २. ११. ४) । इति श्रूयते । १७ मखाः । मख इति यजनाम । तद्वन्तः । १८ अयासः देवयजन-
देशं प्रति गन्तारः १९ स्वसृतः शत्रून् प्रति स्वयमेव सरन्तो गच्छन्तः २० ध्रुवच्युतः ध्रुवाणां निश्चलानां पर्व-
तादीनामपि च्यावयितारः २१ दुध्रकृतः दुध्रं दुष्टानां धारयितारमात्मानं कुर्वाणाः । यद्वा । दुर्धरमन्यै-
र्धर्तुमशक्यमात्मानं कुर्वाणाः । २२ भ्राजदृष्टयः दीप्यमानायुधाः ॥ उज्जिघ्नन्ते । हन्तेव्यत्ययेनात्मनेपदम् ।
'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्रुः । 'बहुलं छन्दसि' इति अभ्यासस्य इत्वम् । 'गमहन' इत्या-
दिना उपधालोपः । 'हो हन्तेः' इति घत्वम् । व्यत्ययेन अन्तादेशः । पथ्यः । पथि भवः । 'भवे
छन्दसि' इति यत् । 'नन्तद्विते' (पा. सू. ६. ४. १४४) इति टिलोपः । व्यत्ययेनान्तस्वरि-
तत्वम् । यद्वा । 'छन्दसीवनिरौ' इति मत्वर्थीय ईकारः । 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति विभक्तेः
स्वरितत्वम् । अयासः । 'अय पय गतौ' । अयन्ते इत्ययाः । पचाद्यच् । 'आजसेरसुक्' । दुध्र-
कृतः । अत्र दुःशब्देन दुष्टा लक्ष्यन्ते । 'धृज् धारणे' । दुष्टान् धारयतीति दुध्रः । मूलविभुजादिवात्
(पा. सू. ३. २. ५. २) कप्रत्ययः । यद्वा । 'ईपहुःसुषु' इति दुःशब्दे उपपदे कर्मणि खल् ।
गुणाभावश्छान्दसः । तं कुर्वन्तीति दुध्रकृतः । करोतेः 'किप् च' इति किप् । रेफलोपश्छान्दसः ॥

वृषुं पावकं वनिनं विचर्षणिं रुद्रस्य मुनुं हवसा गृणीमसि ।

रजस्तुरं तवसं मारुतं गणमृजीषिणं वृषणं सश्वत श्रिये ॥ १२ ॥

वृषुम् । पावकम् । वनिनम् । विऽचर्षणिम् । रुद्रस्य । मुनुम् । हवसा । गृणीमसि ।

रजःस्तुरम् । तवसम् । मारुतम् । गणम् । ऋजीषिणम् । वृषणम् । सश्वत । श्रिये ॥ १२ ॥

‘वृषुं शत्रूणां बलस्य घर्षकं विनाशयितारं’ ‘पावकं सर्वेषां शोधकं’ ‘वनिनम् वनमित्युदकनाम । उदकवन्तम् । वृष्टिप्रदमित्यर्थः । ‘विचर्षणिं विशेषेण मर्यस्य द्रष्टारं’ ‘रुद्रस्य महादेवस्य’ ‘मुनुं पुत्र-’ भूतम् । एवंविधं मरुतां समूहं ‘हवसा आह्वानसाधनेन स्तोत्रेण’ ‘गृणीमसि शब्दयामः’ । स्तुम इत्यर्थः । हे ऋत्विज्यजमानाः यूयमपि ‘श्रिये ऐश्वर्याय धनार्थं’ ‘मारुतं’ ‘गणं मरुतां संघं’ ‘सश्वतं प्राप्तुम् । कीदृशम् । ‘रजस्तुरं’ पाथिवस्य पांसोस्वरयितारं प्रेरकमित्यर्थः । ‘तवसं’ प्रवृद्धं । ‘ऋजीषिणम् । तृतीय-’ मवने हि मरुतः स्तूयन्ते तत्र च ऋजीषमभिपुष्पन्तीति ऋजीषसंबन्धः श्रुतः । अतस्तद्वन्तं ‘वृषणं कामानां वर्पितारम् ॥ हवसा । ह्वेजः असिप्रत्यये ‘बहुलं छन्दसि’ इति संप्रसारणम् । गृणीमसि । ‘गृ’ शब्दे । इदन्तो मसिः । ‘एवादीनां ह्रस्वः’ इति ह्रस्वावम् । रजस्तुरम् । रजांसि तुतोर्तीति रजस्तुः । ‘तुर स्वरणे’ । ‘क्विप् च’ इति क्विप् । वृषणम् । ‘वा षपूर्वस्य निगमे’ इति दीर्घाभावः । सश्वत । ‘ग्लुञ्च परञ्ज गतां’ इत्यत्र सश्रिमप्येके इति धातुवृत्तावुक्तम् । गतिकर्मसु च सश्र्वतीति पठितम् । श्रिये । ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

प्र नू स मर्तः शर्वसा जनां अति तस्थौ व ऊती मरुतो यमावत ।

अर्वद्विर्वाजं भरते धना नृभिरापृच्छयं क्रतुमा क्षेति पुष्यति ॥ १३ ॥

प्र । नु । सः । मर्तः । शर्वसा । जनान् । अति । तस्थौ । वः । ऊती । मरुतः । यम् । आवत ।

अर्वत्ऽभिः । वाजम् । भरते । धना । नृऽभिः । आपृच्छयम् । क्रतुम् । आ । क्षेति । पुष्यति ॥ १३ ॥

‘स’ ‘मर्तः’ मनुष्यः । ‘शर्वसा बलेन’ ‘जनान् जातान् अन्यान् पुरुषान्’ ‘अति अतीत्य’ ‘नु क्षिप्रं’ ‘तस्थौ प्रतिष्ठितो भवति । हे’ ‘मरुतः’ ‘वः’ युष्माकम् । ‘ऊती ऊत्या रक्षणेन’ ‘यं’ पुरुषम् । ‘आवत अरक्षत । अपि च स पुरुषः’ ‘अर्वद्विः अश्वैः साधनभूतैः’ ‘वाजम् अन्नं’ ‘नृभिः स्वकीयैर्मनुष्यैः’ ‘धना धनानि च’ ‘भरते संपादयति । तथा’ ‘आपृच्छयम् आप्रष्टव्यं शोभनं’ ‘क्रतुम् अग्निष्टोमादिकर्म’ ‘आ’ ‘क्षेति आप्नोति । ‘पुष्यति प्रजया पशुभिः पुष्टो भवति च ॥ ऊती । तृतीयायाः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । नृभिः । ‘नृ चान्यतरस्याम्’ इति विभक्त्युदात्तत्वप्रतिषेधः । आपृच्छयम् । ‘छन्दसि निष्टक्यं’ इत्यादौ आङ्पूर्वात् पृच्छते क्यच्प्रत्ययान्तो निपास्यते । ग्रहिज्यादिना संप्रसारणम् । प्रत्ययस्य पित्त्वा-दनुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । क्षेति । ‘क्षि निवासगत्योः’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् । पुष्यति । ‘पुष पुष्टी’ । दिवाहित्वात् इयन् । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । तिष्ठः परत्वात् निघाताभावः ॥

चर्कृत्यं मरुतः पृत्सु दुष्टरं द्युमन्तं शुष्मं मधवत्सु धत्तन ।

धनस्पृतमुक्थ्यं विश्वचर्षणिं तोकं पुष्येम तनयं शतं हिमाः ॥ १४ ॥

चर्कृत्यम् । मरुतः । पृत्सु । दुस्तरम् । द्युमन्तम् । शुष्मम् । मधवत्सु । धत्तन ।

धनस्पृतम् । उक्थ्यम् । विश्वचर्षणिम् । तोकम् । पुष्येम । तनयम् । शतम् । हिमाः ॥ १४ ॥

हे 'मरुतः' 'मधवत्सु' हविलक्षणधनयुक्तेषु यजमानेषु पुत्रं 'धत्तन' स्थापयत । दत्तेति यावत् । 'कीदृशं पुत्रम् । 'चर्कृत्यं' कार्येषु पुनःपुनः पुरस्कृतव्यम् । सर्वकर्मकुशलमित्यर्थः । 'पृत्सु' संग्रामेषु 'दुष्टरं' दुःखेन तरितव्यम् । अजेयमित्यर्थः । 'द्युमन्तं' दीप्तिमन्तं 'शुष्मं' शत्रूणां शोषकं बलवन्तं 'धनस्पृतं' धनानां स्प्रष्टारं धनैः प्रीतं वा 'उक्थ्यम्' । उक्थं स्तोत्रम् । तदर्हम् । प्रशस्यमित्यर्थः । 'विश्वचर्षणिं' विशेषेण द्रष्टारं सर्वज्ञम् । एवंविधं 'तोकं' पुत्रं 'तनयं' पौत्रं च 'शतं' 'हिमाः' हेमन्ततूपलक्षितान् शतं संवत्सरान् जीवन्तः सन्तः 'पुष्येम' पोषयेम । अत्र हिमशब्देन तद्युक्ता हेमन्तर्तवोऽभिधीयन्ते । तथा च ब्राह्मणमेवमाज्ञायते—' शतं हिमा इत्याह शतं त्वा हेमन्तानिन्धिषीयेति वावैतदाह ' (तै. सं. १. ५. ८. ५) इति ॥ चर्कृत्यम् । ' प्रकृतिग्रहणे यङ्लुगन्तस्यापि ग्रहणम् ' (परिभा. १३. ९) इति म्यायेन करोतेर्यङ्लुगन्तात् ' विभाषा कृत्रुषोः ' (पा. सू. ३. १. १२०) इति क्यप् । तुगागमः । प्रत्ययस्य पिच्चादनुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । पृत्सु । ' पदादिषु मांसृस्त्स्नानामुपसंख्यानम् ' (पा. सू. ६. १. ६३. १) इति घृताशब्दस्य घृदादेशः । दुष्टरम् । ' तृ ह्यनतरणयोः ' । ' ईषहुःसुषु ' इति खल् । सुषामादेराकृतिगणात् पत्वम् । लिङ्स्वरेण प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । धत्तन । ' तत्तनसन्धनाश्च ' इति तस्य तनादेशः ॥

ऐकादशिनस्य मारुतस्य पशोर्वपायागस्य ' नू छिरम् ' इत्येषा याज्या । सूत्रितं च—' शुची वो हव्या मरुतः शुचीनां नू छिरं मरुतो वीरवन्तम् ' (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

नू छिरं मरुतो वीरवन्तमृतीषाहं रयिमस्मासु धत्त ।

सहस्रिणं शतिनं शूशुवांसं प्रातर्मक्षु धियावसुर्जगम्यात् ॥ १५ ॥

नू । स्थिरम् । मरुतः । वीरवन्तम् । ऋतिऽसहम् । रयिम् । अस्मासु । धत्त ।

सहस्रिणम् । शतिनम् । शूशुवांसम् । प्रातः । मक्षु । धियावसुः । जगम्यात् ॥ १५ ॥

हे 'मरुतः' 'स्थिरं' स्थासुं 'वीरवन्तं' वीरैः पुत्रैस्तद्वन्तम् । यद्वा । वीर्यपितम् । 'ऋतीषाहं' गन्तव्यां शत्रूणामभिभवितारं एवंविधं 'रयिं' पुत्रलक्षणं धनम् 'अस्मासु' 'धत्त' स्थापयत । 'सहस्रिणं' 'शतिनम्' एतत्संख्याकधनवन्तं अत एव 'शूशुवांसं' प्रवृद्धम् । अपि चास्माकं रक्षणाय धिया बुद्ध्या कर्मणा वा प्राप्तधनो मरुद्वजः प्रातःकाले 'जगम्यात्' आगच्छतु ॥ नू छिरम् । ' ऋषि तुनुष ' इति वीर्यः । ' पूर्वपदात् ' इति पात्वम् । ऋतीषाहम् । ' ऋ गतौ ' । कर्तरि क्तिच् । ' वह अभिभवे ' ।

‘ छन्दसि सहः ’ इति ण्विप्रत्ययः । ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । सुषामादिवात् षत्वम् । शृशुवांसम् । ‘ दुओश्चि गतिवृद्धयोः ’ । लिट् कसुः । ‘ विभाषा श्वेः ’ (पा. सू. ६. १. ३०) इति संप्रसारणम् । द्विर्वचने तुजादिवात् अभ्यासस्य दीर्घत्वम् । ‘ वस्वेकाजादसाम् ’ इति नियमात् इडभावः । प्रत्ययस्वरः ॥ ८ ॥ ॥ ११ ॥

द्वादशोऽनुवाके नव सूक्तानि । तत्र ‘ पश्वा ’ इत्यादीनि पद् सूक्तानि द्वैपदानि । तेष्वध्ययनसमये द्विपदे द्वे द्वे ऋचौ चतुष्पदामेकैकामृचं कृत्वा समाम्नायते । अयुक्संख्यासु तु या अन्त्या अतिरिच्यते सा तथैवाम्नायते । प्रायेणार्थोऽपि द्वयोर्द्विपदयोरेक एव । प्रयोगे तु ताः पृथक् पृथक् शंसनीयाः । सूच्यते हि—‘ पश्वा न तायुमिति द्वैपदम् ’ (आश्व. श्रौ. ८. १२) इति । तत्र ‘ पश्वा ’ इति दशचं प्रथमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—‘ पश्वा दश पराशरः शाक्यो द्वैपदं तत् ’ इति । शक्तिपुत्रः पराशर ऋषिः । तत्पुत्रत्वं च स्मर्यते—‘ वसिष्ठस्य सुतः शक्तिः शक्तेः पुत्रः पराशरः ’ इति । द्विपदा विराद् छन्दः । ‘ विंशतिका द्विपदा विराजः ’ (अनु. १२. ८) इति हि तल्लक्षणम् । अभिर्देवता । ‘ परमाग्नेयमैन्द्रात् ’ इति परिभाषितम् । ‘ पश्वा न तायुम् ’ इत्याश्रय ‘ इत्था हि ’ इत्यतः प्राक् यत्सूक्तज्ञातं तत्सर्व-माग्नेयमिति तस्यार्थः । ‘ द्वैपदं तत् ’ इत्युक्तत्वादिदमादीनि षट् सूक्तानि तुजादिपरिभाषया द्वैपदानि । दशमेऽहनि वैश्वदेवशब्दे वैश्वदेवसूक्तात् पूर्वमेतत् द्वैपदं सूक्तं शंसनीयम् । सूत्रमुदाहृतम् ॥

पश्वा न तायुं गुहा चतन्तं नमो युजानं नमो वहन्तम् ।

सजोषा धीराः पदैरनु ग्मन्नुप त्वा सीदन्विश्वे यजत्राः ॥ १ ॥ २ ॥

पश्वा । न । तायुम् । गुहा । चतन्तम् । नमः । युजानम् । नमः । वहन्तम् ।

सजोषाः । धीराः । पदैः । अनु । ग्मन् । उप । त्वा । सीदन् । विश्वे । यजत्राः ॥ १ ॥ २ ॥

‘ धीराः मेधाविनो देवाः ’ सजोषाः समानप्रातयः सन्तो हे अग्ने त्वां पदैः मार्गे पादकृतैर्लाञ्छनैः अनु ग्मन् अन्वगमन् । कीदृशम् । ‘ पश्वा अपहृतेन पशुना सह वर्तमानं ’ तायुं न । तायुरिति स्तेननाम । यथा स्तेनः परकीयं पश्वादिधनमपहृत्य दुष्प्रवेशे गिरिगह्वरे वर्तते तद्वत् । ‘ गुहा ’ चतन्तं अभूपायां गुहायां गच्छन्तं वर्तमानम् । चततिर्गतिकर्मा । तथा च तैत्तिरीयैरमेरुसु प्रवेशः समाम्नायते—‘ स निलायत सोऽपः प्राविशत् ’ (तै. सं. २. ६. ६. १) इति । यद्वा । अश्वत्थगुहायां वर्तमानम् । श्रूयते च—‘ अभिर्देवेभ्यो निलायत । अश्वो रूपं कृत्वा सोऽश्वत्थे संवत्सरमतिष्ठत् ’ (तै. ब्रा. १. १. ३. ९) इति । तथा नमो युजानं हविर्लक्षणमन्नमात्मना संयुजानं नमो वहन्तं देवेभ्यः प्रक्तं हविर्वहन्तम् । यजत्राः यजनीयाः विश्वे सर्वे देवाः हे अग्ने त्वां त्वाम् उप सीदन् समीपं प्राप्नुवन् । दृष्टुमित्यर्थः ॥ पश्वा । तृतीयैकवचनस्य ‘ जसादिषु छन्दसि वावचनम् ’ इति नाभावाभावः । ‘ उदात्तयणः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । गुहा । भिदादिषु पाठान् अङ्प्रत्ययान्तः । वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति सप्तम्या लुक् । युजानम् । शानचि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य लुक् । सजोषाः । ‘ जुषी प्रीतिसेवनयोः ’ । समानं जुषन्त इति सजोषसः । ‘ समानस्य छन्दसि ’ इति सभावः । क्रुदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति जसः सुः । ग्मन् ।

गमेलुङि ' मन्त्रे वस ' इति च्लेलुङ् । ' गमहन ' इत्यादिना उपधालोपः । ' बहुलं छन्दस्यमाह-
योगेऽपि ' इति अहभावः । यजत्राः । ' अमिनक्षि ' इत्यादिना अत्रप्रत्ययः । निस्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

ऋतस्य देवा अनु व्रता गुर्भुवत्परिष्टिद्यौर्न भूम ।

वर्धन्तीमापः पन्वा सुशिक्षिमतस्य योना गर्भे सुजातम् ॥ ३ ॥ ४ ॥

ऋतस्य । देवाः । अनु । व्रता । गुः । भुवत् । परिष्टिः । द्यौः । न । भूम ।

वर्धन्ति । ईम् । आपः । पन्वा । सुऽशिक्षिम् । ऋतस्य । योना । गर्भे । सुऽजातम् ॥ ३ ॥ ४ ॥

उक्त एवार्थः स्पष्टीक्रियते । ' देवाः ' ऋतस्य गतस्य पलायितस्याग्नः ' व्रता व्रतानि कर्माणि
गमनावस्थानशयनादिरूपाणि ' अनु ' गुः अन्वेष्टुमगमन् । तदनन्तरं ' परिष्टिः परितः सर्वतोऽन्वेष्टुं
' भुवत् अभवत् । ' भूम भूमिरप्यग्नेरन्वेष्टुभिर्देवैः ' द्यौर्न स्वर्गं दृवाभूत् । इन्द्रादयः सर्वे देवा अग्नेर्वे-
षणाय भूलोकं प्राप्ताः ' इत्यर्थः । ' आपः अन्वेष्टवताः ' ईम् एनमुदकं प्रविष्टमग्निं ' वर्धन्ति प्रवर्धयन्ति ' ।
यथा देवा न पश्यन्ति तथारक्षक्षित्यर्थः । कीदृशम् । ' पन्वा स्तोत्रेण ' सुशिक्षि सुष्ठु प्रवर्धितम् ।
' ऋतस्य ' योना । योनिरित्युदकनाम । ऋतस्य यज्ञस्याज्ञस्य वा कारणभूते जले ' गर्भे गर्भस्थाने मध्ये
' सुजातं सुष्ठु प्रादुर्भूतम् । एवमसु वर्तमानमग्निं देवेभ्यो मत्स्यः प्रावोचत् । तदनन्तरं देवास्तमज्ञासिपु-
रिति भावः । तथा च तैत्तिरीयकं—' स निलायत सोऽपः प्राविशत्तं देवताः प्रैषमैच्छन् तं मत्स्यः
प्राब्रवीत् ' (तै. सं. २. ६. ६. १) इति ॥ व्रता । ' शोभन्न्दसि बहुलम् ' इति शैलोपः । गुः । ' इण्
गतौ ' । ' इणो गा लुङि ' इति गादेशः । ' गातिस्था ' इति सिचो लुक् । ' आतः ' इति श्वेर्जुस् ।
' उत्स्यपदान्तात् ' इति परस्वरत्वम् । परिष्टिः । ' इषु इच्छायाम् ' । किन्ति ' तितुत्र ' इति इट्प्रति-
षेधः । शकन्धादिश्वात्पररूपत्वम् (पा. सू. ६. १. ९४. ४) । ' तादौ च निति ' इति गतेः प्रकृति-
स्वरत्वम् । भूम । ' सुपां सुलुक् ' इति सोः डादेशः । इस्वच्छान्दसः । वर्धन्ति । ' छन्दस्युभयथा ' इति शप आर्धधातुकावात् ' णेरनटि ' इति णिलोपः । शपः पिच्चादनुदात्तत्वम् । तिङ्श्च लसार्धधातुक-
स्वरेण धातुस्वरः क्षिप्यते । पन्वा । ' पन स्तुतौ ' । औणादिको भावे उप्रत्ययः । सुशिक्षिम् ।
' दुओश्चि गतिवृद्धयोः ' । ' आहगमहनजनः ' इत्यत्र ' उत्सर्गच्छन्दसि ' (पा. सू. ३. २. १७१. २) इति वचनात् किप्रत्ययः । ' वचिस्वपि ' इत्यादिना संप्रसारणम् । लिङ्गुद्भावात् द्विभावे ' बहुलं
छन्दसि ' इति उकारस्य इत्वम् । छान्दसो यणादेशः । ' सुः पूजायाम् ' (पा. सू. १. ४. ९४) इति सोः कर्मप्रवचनीयत्वम् । ' स्वती पूजायाम् ' (पा. म. २. २. १८. ४) इति प्रादिसमासः ।
अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

पुष्टिर्न र्ण्वा क्षितिर्न पृथ्वी गिरिर्न भुज्म क्षोदो न शंभु ।

अत्यो नाज्मन्तसर्गप्रतक्तः सिन्धुर्न क्षोदः क ई वराते ॥ ५ ॥ ६ ॥

पुष्टिः । न । र्ण्वा । क्षितिः । न । पृथ्वी । गिरिः । न । भुज्म । क्षोदः । न । शम्भु ।

अत्यः । न । अज्मन् । सर्गऽप्रतक्तः । सिन्धुः । न । क्षोदः । कः । ईम् । वराते ॥ ५ ॥ ६ ॥

रण्या रमणीया सर्वेषां हृद्या पुष्टिर्न अभिमतफलानामभिवृद्धिरिव अग्निः सर्वेषां रमणीयः ।
 ऐहि कामुष्मिकसकलव्यवहारस्य अग्न्यधीनत्वात् । यद्वा । पुष्टिरिव रण्या गन्तव्यः शब्दनीयः स्तुत्यो वा ।
 यथा पुष्टिः प्राप्यते तद्वदग्निर्यज्ञे हविर्भिः प्राप्यते इति भावः । पृथ्वी विस्तीर्णा वृक्षितिर्न भूमिरिव अग्निरपि
 विस्तीर्णः सर्वेषु भूतेषु जाठररूपेणावस्थानात् । गिरिर्न पर्वत इव भुज्म सर्वेषां भोजयिता । यथा गिरौ
 विद्यमानं फलमूलादिकमाहृत्य सर्वे भुञ्जते तद्वद्भावापि पचन्तः सर्वे भुञ्जते । यद्वा । अग्नावाहुतिं हुत्वा
 यजमानाः स्वर्गफलं भुञ्जते । अथवा गिरिर्यथा दुर्भिक्षे सर्वान् प्राणिनो भुनक्ति स्वकीयफलमूलादि-
 दानेन^१ पालयति तद्वदयमपि पापादनुष्ठातृन् प्रमुञ्चति । तथा चाज्ञायते—‘अग्निर्मा तस्मादेनसः प्र
 मुञ्चतु’ (तै. सं. १. ८. ५. ३) इति । शंभु सुखकरं वृक्षोदो^२ न उदकमिव । यथोदकं सुखं
 करोति तद्वदग्निः सर्वेषां सुखकारीत्यर्थः । अज्मन् । संग्रामनामतत् । अज्मनि संग्रामे अत्यो^३ न
 सततगमनशीलो जात्यश्च इव सर्गप्रतक्तः सर्गेण विसर्जनेन प्रगमितः । यथा सादिना प्रेषितो जात्यश्चो
 हन्तव्यममीपमाशु गच्छति तद्वदग्निरपि स्तोत्रभिः प्रेषितः सन् शत्रून् हन्तुं शीघ्रं गच्छतीति भावः ।
 अत्र च सिन्धुर्न वृक्षोदः । स्थन्दनशीलमुदकमिव अयमपि शीघ्रगामी । यथा निम्नप्रदेशाभिमुखो जल-
 प्रवाहो दुर्निवारः तद्वदग्न्याभिमुखोऽग्निरपीत्यर्थः । अतो यस्मादेवं तस्मात् ईम् एनमग्निं वृक्षः
 वराते को वारयेत्^४ । कोऽपि वारयितुं न शक्नोतीत्यर्थः ॥ रण्या । रविर्गत्यर्थः^५ । रण्यते^६ प्राप्यते इति
 रण्वः । ‘कृत्यल्युटो बहुलम्’ इति बहुलवचनात् कर्मणि पचाग्रच् । भुज्म । ‘भुज् पालनाभ्यवहारयोः’ ।
 ‘इषियुधीन्धि’ इति विधीयमानो मक् बहुलवचनादस्मादपि भवति । ‘सुपां सुलुक्’ इति सोलुक् ।
 अज्मन् । ‘अज गतिक्षेपणयोः’ । मनिनि ‘वलादावार्धधातुके विकल्प इष्यते’ (का. २. ४. ५६. २) इति वचनात् वीभावाभावः । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । सर्गप्रतक्तः । ‘सृज
 विसर्गो’ इत्यस्मान् घञन्तः सर्गशब्द आधुदात्तः । ‘तच्चु गतौ’ । अस्मादन्तर्भावितप्यर्थात् निष्ठायां
 ‘यस्य विभाया’ इति इट्प्रतिषेधः । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । सर्गेण प्रतक्तः । ‘तृतीया
 कर्मणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वराते । ‘वृज् वरणे’ । अन्तर्भावितप्यर्थात् लेटि ‘लेटोऽडाटौ’
 इति आडागमः । व्यत्ययेन शप् । ‘वैतोऽन्यत्र’ (पा. सू. ३. ४. ९६) इति ऐक्स्य विकल्पित-
 त्वादभावः ॥

जामिः सिन्धूनां आतेव स्वस्त्रामिभ्यान्न राजा वनान्यात्ति ।

यद्वातज्जुतो वना व्यस्थादग्निर्ह दाति रोमां पृथिव्याः ॥ ७ ॥ ८ ॥

जामिः । सिन्धूनाम् । आताऽइव । स्वस्त्राम् । इभ्यान् । न । राजा । वनानि । अत्ति ।

यत् । वातऽज्जुतः । वना । वि । अस्थात् । अग्निः । ह । दाति । रोम । पृथिव्याः ॥ ७ ॥ ८ ॥

सिन्धूनां स्थन्दनशीलानामपामयमग्निः जामिः बन्धुः । तासामुत्पादकत्वात् । तथा चाज्ञातम्—
 ‘अग्नेरापः’ (तै. आ. ८. १) इति । यद्वा । देवेभ्यः पलायितोऽप्सु वर्तमानः सन् तासामपां बन्धुर्बभू-
 वेत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः^१ । स्वस्त्रां स्वसृणां आतेव । यथा आतातिशयेन हितकरो भवति तद्वत् ।
 तादृशोऽग्निः वनानि महान्यरण्यानि अत्ति भक्षयति । दहतीत्यर्थः । तत्र निदर्शनम् । राजा इभ्यान्न

१. ट-ण-ल-श-स्वकीयमूलफलादिदानेन । २. च-ल-ण-द-ध-न-फ-ल-वारयते । ३. ङ-रणिर्गत्यर्थः ।
 रण्यते । ४. ङ-ल-त-द-ध-न-फ-श-स-निदर्शनम् ।

भियं यन्तीति नैरुक्तव्युत्पत्त्या इभ्याः शत्रवः । तान् यथा समूलं हिनस्ति तद्वत् । यद्वा । इभ्या धनिनः । तान् यथा धनमपहरन् राजा हिनस्ति तद्वदित्यर्थः । अपि च यत् यदा वातजतः वातेन प्रेरितः सन् वना वनान्यरण्यानि व्यस्थात् उक्तप्रकारेण विविधमातिष्ठति दग्धुं प्रवर्तते तदानीम् अग्निरहं असा-
वग्निरिव पृथिव्याः भूमेः संवन्धीनि रोम औषधिरूपाणि रोमाणि दाति छिनत्ति । भूस्यामोषधिवन-
स्पतिजातं यदस्ति तत्सर्वं दहतीति भावः ॥ स्वत्वाम् । आमो नुडभावश्छान्दसः । अस्थात् । लुकि
'गानिस्था' इति सिचो लुक् । दाति । 'दाप् लवने' । अदादित्वात् शपो लुक् ॥

श्रसित्यप्सु हंसो न सीदन् क्रत्वा चेतिष्ठो विशामुषभुत् ।

सोमो न वेधा ऋतप्रजातः पशुर्न शिश्वा विभुर्दूरेभाः ॥ ९ ॥ १० ॥

श्रसिति । अप्सु । हंसः । न । सीदन् । क्रत्वा । चेतिष्ठः । विशाम् । उषःभुत् ।

सोमः । न । वेधाः । ऋतप्रजातः । पशुः । न । शिश्वा । विभुः । दूरेभाः ॥ ९ ॥ १० ॥

अयमग्निर्देवभ्यः पलायितः सन् अप्सु उदकेषु श्रसिति प्राणिति । निगूढो वर्तते इत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । हंसो न सीदन् । उदकमध्ये उपविशन् हंस इव । कीदृशोऽग्निः । क्रत्वा क्रतुना ज्ञान-
हेतुनात्मीयेन प्रकाशेन विश्वां प्रजानां चेतिष्ठः अतिशयेन चेतयिता ज्ञापयिता । रात्रौ हि सर्वे जना
अन्धकारावृत्तं सर्वमग्नेः प्रकाशाज्जानन्ति । उपभुत् उपस्युपःकालेऽग्निहोत्रादौ प्रबुद्धः । सोमो न
वेधाः सोम इव विधाता स्रष्टा । सोमो यथा सकलमोषधिरूपं भोग्यजातं सृजति । 'सोमो वा
ओषधीनां राजा' (तै. सं. ६. १. ९. १; तै. ब्रा. ३. ९. १७. १) इति श्रुतेः । तथा
सकलं भोक्तृजातं सृजति । अग्नरेव भोक्तृरूपेणावस्थानात् तथा च तैत्तिरीयकम्—' अग्निरज्ञादोऽन्न-
पतिः ' (तै. ब्रा. २. ५. ७. ३) इति । वाजसनेयकेऽपि भोक्तृभोग्ययोरग्नीषोमात्मकत्वमाज्ञातम्—
' एतावद्वा इदमन्नं चैवाज्ञादश्च सोम एवाज्ञमग्निरज्ञादः ' इति । ऋतप्रजातः । ऋतमित्युदकनाम ।
ऋतादुदकात् प्रादुर्भूतः पशुर्न शिश्वा । उदकमध्ये वर्तमानोऽग्निः शयानः पशुरिव तनूकृतः संकु-
चितगात्रोऽभूत् । ततः प्रादुर्भूतः सन् विभुः प्रभूतः संपन्नः । यद्वा शिश्वा शिशुना गर्भस्थेन वत्सेन
सहिता गौरिव विभुः प्रभूतावयवो जान इत्यर्थः । दूरेभाः । दूरे विप्रकृष्टदेशेऽपि भाः प्रकाशो यस्य
स तथोक्तः । एवम्भूतोऽग्निरप्सु श्रसितीति पूर्वेण संबन्धः ॥ श्रसिति । 'श्रस प्राणने' । अदादित्वात्
शपो लुक् । 'रुदादिभ्यः मार्वाधातुके' (पा. सू. ७. २. ७६) इति इडागमः । तिपः पिच्चादनुदा-
त्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । क्रत्वा । 'जसादिषु च्छन्दसि वावचनम्' इति नाभावाभावः । उषसि
बुध्यते इत्युपभुत् । 'बुध अवगमने' । 'किप् च' किप् । 'एकाचो वशः' इति भट्टभावः । 'अह-
रादीनां एत्यादिषुपसंस्थानम्' (पा. म. ८. २. ७०) इति सकारस्य रेफादेशः । शिश्वा । 'शो
तनूकरणे' । 'आदेचः' इति आत्वम् । 'शः कित्सन्दच्च' (उ. सू. १. २०) इति उपस्ययः ।
सन्वद्भावात् द्विभोक्त्वे । अत एव निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । किद्वद्भावात् 'आतो लोप इटि च'
इति आकारलोपः । प्रथमपक्षे 'सुपां मुलुक्' इति सोः आकारः । द्वितीये तु पूर्ववत् नाभावाभावः ।
दूरेभाः । 'तपुरुषे कृति बहुलम्' इति बहुव्रीहावपि बहुलवचनात् अलुक् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृति-
स्वरस्त्वम् ॥ ९ ॥

‘रयिः’ इति दशर्चं द्वैपदमध्ययनतः पञ्चर्चं द्वितीयं सूक्तं पराशरस्यार्चमाग्नेयम् । अनुक्रान्तं च—‘रयिः’ इति । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

रयिर्न चित्रा सूरौ न संदगायुर्न प्राणो नित्यो न सूनुः ।

तक्का न भूर्णिर्वना सिषक्ति पयो न धेनुः शुचिर्विभावा ॥ १ ॥ २ ॥

रयिः । न । चित्रा । सूरः । न । समुऽदृक् । आयुः । न । प्राणः । नित्यः । न । सूनुः ।

तक्का । न । भूर्णिः । वना । सिषक्ति । पयः । न । धेनुः । शुचिः । विभाऽवा ॥ १ ॥ २ ॥

अयमग्निः रयिर्न धनमिव चित्रा चायनीयो विचित्ररूपो वा सूरौ न सूर्य इव संदृक् संद्रष्टा सर्वेषां वस्तूनां दर्शयिता आयुर्न प्राणः आयुर्मुखे संचरन् प्राणः प्रश्नसन्वायुरिव प्रियतमः । यद्वा । यथा प्राणवायुः आयुः जीवनमवस्थापयति । तथा चान्नायते—‘यावद्धयस्मिन् शरीरे प्राणो वसति तावदायुः’ (कौ. उ. ३. २) इति । एवमग्निरपि जाठररूपेणायुषोऽवस्थापयिता । नित्यः^३ न सूनुः नित्यो ध्रुवः पुत्र इव प्रियकारी । यथौरसः पुत्रः पितुर्हितमेवाचरति तद्वदयमपि^४ हितस्य स्वर्गस्य प्रापयिता । तथा चान्नायते—‘पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेदः’ (नै. ब्रा. ३. ७. ७. १०) इति । तक्का न गतिमानश्व इव भूर्णिः भर्ता । यथाश्व उपर्यारूढं पुरुषं विभर्ति धारयति पोषयति वा तद्वदयमपीत्यर्थः । पयो न धेनुः पय इव प्रीणयिता शुचिः दीप्तः विभावा विशिष्टप्रकाशयुक्तः । एवंगुणविशिष्टोऽग्निः वना वनान्यरण्यानि सिषक्ति दग्धं समवैति सेवते वा ॥ चित्रा । ‘सुपां सुलुक्’ इति सोः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । नित्यः । ‘नेधुवे’ (पा. म. ४. २. १०४) इति त्यप् । प्रत्ययस्य पिस्वादनुदात्तत्वे उपसर्गस्वर एव शिष्यते । तक्का । ‘तक् हसने’ । गतिकर्मसु पठितत्वाद्ग्न्यर्थः । तक्ति गच्छतीति तक्का । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति वनिप् । भूर्णिः । ‘घृणिः घृभिः’ इत्यादौ भरतेर्निप्रत्ययान्तो निपातितः ॥

दाधार क्षेममोको न रण्वो यवो न पक्को जेता जनानाम् ।

ऋषिर्न स्तुभ्वा विश्व प्रशस्तो वाजी न प्रीतो वयौ दधाति ॥ ३ ॥ ४ ॥

दाधार । क्षेमम् । ओकः । न । रण्वः । यवः । न । पक्कः । जेता । जनानाम् ।

ऋषिः । न । स्तुभ्वा । विश्व । प्रशस्तः । वाजी । न । प्रीतः । वयः । दधाति ॥ ३ ॥ ४ ॥

अयमग्निः क्षेमं लब्धस्य धनस्य रक्षणं दाधार धारयति । स्तोतृभ्यो दत्तस्य धनस्य रक्षणं कर्तुं शक्नोतीति भावः । ओको न निवासस्थानं गृहमिव रण्वः रमणीयः । यद्वा । गन्तव्यः । गृहवत् सर्वैः प्राप्यते इत्यर्थः । यवो न यव इव पक्कः । यथा पक्को यव उपभोगयोग्यः^५ भवति तद्वदग्निरपि पाकादिकार्यहेतुतया उपभोग्यः^६ इत्यर्थः । जनानां जेता शत्रुजनानां मध्येऽभिभविता ऋषिर्न

१. म-वसूनाम् । २. त-श्वसनवायुरिव; न-फ-श्वसनवायुरिव; श-प्रश्नसन्वायुरिव ३. द-तथा नित्यः । ४. द-तद्वदयमग्निरपि । ५. द-उपयोगयोग्यः । ६. द-उपयोगयोग्यः ।

मन्त्रद्रष्टा ऋषिरिव ^१स्तुभ्वा देवानां स्तोता ^२विक्षु यजमानलक्षणेभ्यो मनुष्येभ्यो ^३प्रशस्तः प्रख्यातः ^४वाजी
^५न अश्व इव ^६प्रीतः हर्षयुक्तः । यथाश्वो हर्षयुक्तो युद्धाभिमुखं गच्छति तद्वदयमपि देवानां हविर्वहने हर्ष-
 युक्तो भवतीत्यर्थः । एवंभूतोऽग्निः ^७वयः अन्नं ^८दधाति दधातु । अस्मभ्यं ददात्वित्यर्थः । वय इत्यन्न-
 नाम । ‘ वयः क्षयः ’ इति तन्नामसु पाठात् ॥ दाधार । ‘ तुजादीनाम् ’ इति अभ्यासस्य दीर्घत्वम् ।
 क्षेमम् । क्षियति निवसत्यनेनेति क्षेमः । ‘ अर्तिस्तुसु ’ इत्यादिना मन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ।
 रण्वः । ‘ रवि धवि गत्यर्थाः ’ । अस्मात् कर्मणि कप्रत्ययः । इदित्वात् जुम् । जेता । तृन्त आशु-
 दात्तः । जनानाम् । ‘ यतश्च निर्धारणम् ’ (पा. सू. २. ३. ४१) इति निर्धारणे षष्ठी, नेयं कर्मणि
 षष्ठी इति ‘ न लोकाभ्ययनिष्ठा ’ इति षष्ठीप्रतिषेधो न भवति । स्तुभ्वा । स्तोभतिः स्तुतिकर्मा ।
 ‘ अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ’ इति कनिष् ।

दुरोकशोचिः क्रतुर्न नित्यो जायेव योनावरं विश्वस्मै ।

चित्रो यदभ्राद्ध्येतो न विक्षु रथो न रुक्मी त्वेषः समत्सु ॥ ५ ॥ ६ ॥

दुरोकऽशोचिः । क्रतुः । न । नित्यः । जायाऽइव । योनौ । अरम् । विश्वस्मै ।

चित्रः । यत् । अभ्राद् । श्वेतः । न । विक्षु । रथः । न । रुक्मी । त्वेषः । समत्सु ॥ ५ ॥ ६ ॥

^१दुरोकशोचिः दुष्प्रापतेजाः ^२क्रतुर्न ^३नित्यः । क्रतुः कर्मणां कर्ता । स इव ध्रुवः । यथा ^४सः ^५कर्मसु
 ध्रुवोऽप्रमत्तः सन् जागर्ति तद्वदयमप्यग्निः कर्मसु रक्षसां दहने ^६ध्रुवो जागर्तीत्यर्थः । ^७योनौ गृहे वर्त-
 माना ^८जायेव योषिदिव अग्निहोत्रादिगृहे वर्तमानो वह्निः ^९विश्वस्मै सर्वस्मै यष्टृजनाय ^{१०}अरम् अलं
 भूषणं भवति । यथा जायया गृहमलंकृतं भवति तद्वदग्निना यज्ञगृहमभ्यलंकृतं सत् ^{११}दृश्यते ^{१२}इत्यर्थः ।
^{१३}चित्रः चायनीयो विचित्रदीप्तिर्वा ^{१४}यत् यदायमग्निः ^{१५}अभ्राद् भ्राजते तदानीं ^{१६}श्वेतो ^{१७}न शुभ्रवर्णं
 आदित्य इव भवति । रात्रौ हि अहनि सूर्यं इवाग्निः प्रकाशको भवति । ^{१८}विक्षु प्रजासु ^{१९}रथो ^{२०}न रथ इव
^{२१}रुक्मी सुवर्णवद्गोचमानदीप्तिर्युक्तः ^{२२}समत्सु संग्रामेषु ^{२३}त्वेषः दीप्तः । एवंभूतोऽग्निर्यदभ्राडिति पूर्वेणा-
 न्वयः ॥ दुरोकशोचिः । ‘ उच समवाये ’ । ‘ ईपहुःसुषु ’ इति कृच्छ्रार्थे खल् । बहुलवचनात्
 कुत्वम् । लिट्स्वरेण प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । दुरोकं शोचिस्तेजो यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वर-
 त्वम् । अरम् । ‘ वालमूलः ’ (पा. म. ८. २. १८) इत्यादिना लकारस्य रेफादेशः । अभ्राद् ।
 ‘ आजृ दीप्तौ ’ । लङि व्यस्ययेन परस्मैपदम् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । ब्रश्चादिपठे
 जश्चम् । अडागम उदात्तः । यद्वृत्तयोगादनिघातः ^{२४}समत्सु । समानं माद्यन्त्येविति समदः संग्रामाः ।
 औणादिकः अधिकरणे क्तिप् । ‘ समानस्य छन्दसि ’ इति सभावः । यद्वा । सम्यगस्ति भक्षयति
 वीरानिति समत् । संपूर्वादत्तेः ‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् ॥

१. ढ-स- स यथा । २. च-छ-न-फ-हनने । ३. च-छ-न-फ-न-यजमानाय । ४. ढ-दृश्यते ।

५. ढ-सूर्यवदग्निः । ६. ढ-यद्वृत्ताच्चित्यमिति निघातप्रतिषेधः

सेनेव सृष्टामं दधात्यस्तुर्न दिद्युत्त्वेषप्रतीका ।

यमो ह जातो यमो जनित्वं जारः कनीनां पतिर्जनीनाम् ॥ ७ ॥ ८ ॥

सेनाऽइव । सृष्टा । अमम् । दधाति । अस्तुः । न । दिद्युत् । त्वेषऽप्रतीका ।

यमः । ह । जातः । यमः । जनित्वम् । जारः । कनीनाम् । पतिः । जनीनाम् ॥ ७ ॥ ८ ॥

‘मृष्टा प्रेरिता ‘सेनेव स्वामिना सह वर्तमाना भटसंहतिरिव’ अयमग्निः ‘अमं शत्रूणां भयं दधाति विदधाति । करोतीत्यर्थः । यद्वा । सृष्टा सेनेव अमं बलं दधाति । सा यथा बलयती तद्वदग्निरपि बलवानित्यर्थः । निदर्शनान्तरमुच्यते । दिद्युदिति वज्रनाम । तेन चात्रेर्षुर्लक्ष्यते । ‘त्वेषप्रतीका दीप्तमुखा ‘अस्तुर्न’ ‘दिद्युत्’ क्षेत्रुः संबन्धिनी इति । सा यथा भीषयते तद्वदग्निरपि राक्षसादीन् भीषयते इत्यर्थः । अत्र निरुक्तं—‘ सेनेव सृष्टा भयं वा बलं वा दधात्यस्तुरिव दिद्युत्त्वेषप्रतीका ’ (निरु. १०. २१) इत्यादि । यच्छति ददाति स्तोत्रभ्यः कामानिति यमोऽग्निरुच्यते । यद्वा । इन्द्राग्न्योर्युगपदुत्पन्नत्वादभे-
र्यमत्वम् । अस्मिन्नर्थे यास्केन मन्त्रब्राह्मणे दर्शिते—‘ यमो ह जात इन्द्रेण सह संगतः । यमाविहेह मातरेत्यपि निगमो भवति ’ (निरु. १०. २१) इति । यः ‘जातः उत्पन्नो भूतसंघो यच्च ‘जनित्वं जनयितव्यमुत्पत्स्यमानं भूतजातं तदुभयमपि ‘यमो ‘ह अग्निरिव । सर्वेषां भावानामाहुतिद्वारा अग्न्यधी-
नत्वात् । ‘कनीनां कन्यकानां ‘जारः जरयिता । यतो विवाहसमये अग्नौ लाजादिद्रव्यहोमे सति तासां कन्यात्वं निवर्तते । अतो जरयितेत्युच्यते । तथा ‘जनीनां जायानां कृतविवाहानां ‘पतिः भर्ता । तथा चाख्यायते—‘ अनुपजातपुरुषसंभोगेच्छावस्थां स्त्रियं सोमो लेभे । स च सोमः ईषदुपजातभोगेच्छां तां विश्वावसवे गन्धर्वाय प्रादात् । स च गन्धर्वो विवाहसमयेऽग्नये प्रददौ । अग्निश्च मनुजाय भर्त्रे धनपुत्रैः सहितामिमां प्रायच्छत् ’ इति । इममर्थं काचिदक् स्पष्टं ब्रूते—‘ सोमो ददन्नन्धर्वयि गन्धर्वो दददग्नये । रयिं च पुत्रांश्चादादग्निर्मह्यमथो इमाम् ’ (क्र. सं. १०. ८५. ४१) इति । यास्कस्वाह—‘ तृतीयो अग्निष्टे पतिरित्यपि निगमो भवति ’ (निरु. १०. २१) इति । यद्वा । जनीनां पालयिता यतोऽयम् अनुष्ठितैर्यागैः फलं प्रयच्छति ॥ सेनेव । इनेन सह वर्तते इति सेना । ‘ वोपसर्जनस्य ’ इति सभावः । बहुव्रीहिस्वरः । जनित्वम् । ‘ जनी प्रादुर्भावे ’ । ‘ कृत्यार्थे तवैकेन् ’ इति कर्मणि त्वनृप्रत्ययः । इडागमः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । जारः । जरयतीति जारः । ‘ दारजारौ कर्तरि णिलुक् च ’ (पा. सू. ३. ३. २०. ४) इति निपात्यते । कनीनाम् । कन्याशब्दात् पष्ठ्येकवचने ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति बहुलग्रहणात् संप्रसारणम् । परपूर्वत्वम् । जनीनाम् । जन्यन्ते आसु इति जनयः स्त्रियः । ‘ इन्सर्व-
धातुभ्यः ’ इति इन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

तं वंश्चरार्था वयं वसत्यास्तं न गावो नक्षन्त इद्धम् ।

सिन्धुर्न क्षोदः प्र नीचीरैनोन्नवन्त गावः स्वर्दृशीके ॥ ९ ॥ १० ॥

तम् । वः । चरार्था । वयम् । वसत्या । अस्तम् । न । गावः । नक्षन्ते । इद्धम् ।

सिन्धुः । न । क्षोदः । प्र । नीचीः । ऐनोत् । नवन्त । गावः । स्वः । दृशीके ॥ ९ ॥ १० ॥

वः इति व्यत्ययेन बहुवचनम् । हे अग्ने वतं त्वां वचराथा । चरतीति चरथः पशुः । तत्प्रभवैर्हृदयादिभिः साध्या आहुतिरपि चरथा इत्युच्यते । उपचारात् कार्ये कारणशब्दः । चराथा चरथया पशुप्रभवहृदयाधिसाधनया आहुत्या । वसत्या । वसति निवसतीति स्थावरो व्रीह्यादिवसतिः । पूर्ववत् तत्साध्याहुतिर्लक्ष्यते । वसत्या पुरोडाशाद्याहुत्या च वयम् वृद्धं प्रदीप्तमग्निं नक्षन्ते व्यामुयाम । पुरुषव्यत्ययः । तत्र दृष्टान्तः । वस्तं वन गावः । अस्तमिति गृहनाम । यथा गावो गृहं व्यामुवन्ति तद्वत् । अत्र यास्कः— ‘ तं वक्षराथा चरन्त्या पश्वाहुत्या वसत्या च निवसन्त्यौषधाहुत्यास्तं यथा गाव आमुवन्ति तथामुयाम ’ (निरु. १०. २१) इति । अयमग्निः वसिन्धुर्न वक्षोदः स्यन्दनशीलमुदकमिव नीचीः नितरामञ्चतीति तत्ततो नितरामुद्गच्छन्तीज्ज्वालाः प्रप्रेतोत् प्रेरयति । यथा जलप्रवाहो निम्नदेशे शीघ्रं गच्छति तद्वदग्नेज्ज्वालाः दग्धव्यं प्रति गच्छन्तीति भावः । वस्वः नभसि वर्तमाने वृक्षीके दर्शनीये तस्मिन्नग्नौ गावः गमनस्वभावा रश्मयः नवन्त संगच्छन्ते । नवतिर्गतिकर्मा ॥ चराथा । चरैरौणादिकः अथक्प्रत्ययः । दीर्घच्छान्दसः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेः आकारः । वसत्या । ‘ वहिचस्यतिभ्यश्चित् ’ (उ. सू. ४. ५००) इति अतिप्रत्ययः । ‘ उदात्तयणः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अस्तम् । अस्यते अस्मिन् सर्वमित्यस्तं गृहम् । ‘ असिहसि ’ इत्यादिना तन् । ‘ तितुत्र ’ इति इट्प्रतिषेधः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । नक्षन्ते । नक्षतिव्यासिकर्मा । ‘ नक्ष गतौ ’ । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । ‘ चादिलोपे विभाषा ’ इति निघाताभावः । नीचीः । निपूर्वात् ‘ अञ्चतेश्चोपसंख्यानम् ’ (पा. सू. ४. १. ६. २) इति ङीप् । ‘ अचः ’ इति अकारलोपे ‘ चौ ’ इति दीर्घत्वम् । ‘ न्यधी च ’ (पा. सू. ६. २. ५३) इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । प्रेनोत् । ‘ इण् गतौ ’ । अन्तर्भावितण्यर्थात् ‘ छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ’ इति वर्तमाने लङि व्यत्ययेन क्षुः । आडागमो वृद्धिश्च । दृक्षीके । ‘ दृशिर् प्रेक्षणे ’ । ‘ अनिदृशिभ्यां च ’ इति किकिप्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥ १० ॥

‘ वनेषु ’ इति द्वैपदं दर्शत्रम् अध्ययनतः पञ्चमं तृतीयं सूक्तं पराशरस्यार्षमाग्नेयम् । ‘ वनेषु ’ इत्यनुक्रान्तम् । विनियोगो लङ्गिकः ॥

वनेषु जायुर्मतेषु मित्रो वृणीते श्रुष्टिं राजैवाजुर्यम् ।

क्षेमो न साधुः क्रतुर्न भद्रो भुवत्स्वाधीहोता हव्यवाद् ॥ १ ॥ २ ॥

वनेषु । जायुः । मतेषु । मित्रः । वृणीते । श्रुष्टिम् । राजाऽइव । अजुर्यम् ।

क्षेमः । न । साधुः । क्रतुः । न । भद्रः । भुवत् । सुऽआधीः । होता । हव्यवाद् ॥ १ ॥ २ ॥

वनेषु जायुः अरण्येषु जायमानः मतेषु मनुष्येषु मित्रः सत्त्वा सोऽयमग्निः श्रुष्टिम् । शुआशु अभुते कर्माणि व्याप्नोतीति श्रुष्टिर्यजमानः । क्षिप्रेण कर्मणामनुष्ठातेत्यर्थः । तथा च यास्कः— ‘ श्रुष्टीति क्षिप्रनामाशु अष्टीति ’ (निरु. ६. १२) । एवंभूतं यजमानं वृणीते संभजते । अनेन प्रप्तं हविः स्वीकृत्य रक्षतीति भावः । तत्र दृष्टान्तः । राजेव अजुर्यम् । अजुर्यं जरारहितं दृढाङ्गं सर्वकार्येषु शक्तमित्यर्थः । एवंभूतं पुरुषं यथा राजा वृणीते तद्वत् । क्षेमो न रक्षक इव साधुः साधयिता क्रतुर्न । क्रतुः कर्मणां कर्ता । स इव भद्रः भजनीयः कल्याणो वा होता देवानामाह्वाता हव्यवाद् हव्यवाहनो नाम देवानामग्निः ।

तथा चाज्ञायते— 'त्रयो वा अग्नयो हव्यवाहनो देवानां कव्यवाहनः पितॄणां सहरक्षा असुराणाम्' (तै. मं. २. ५. ८. ६) इति । एष्वभूतोऽग्निः 'स्वाधीः शोभनकर्मां शोभनाध्यानः' वा 'भुवत् भवतु ॥ जायुः । 'जि जये' । 'कृवाणाजि' इति उण् । अजुयम् । 'जृप् वयोहानौ' । भावे ण्यत् । वृद्धौ कृतायाम् आकारस्य व्यत्ययेन उकारः । जुयं जरा नास्यस्येति बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । भुवत् । भवतेर्लेटि अडागमः । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । 'भूसुवोस्तिङि' इति गुणप्रतिषेधः ॥

हस्ते दधानो नृम्णा विश्वान्यमे देवान्धाद्रुहा निषीदन् ।

विदन्तीमत्र नरो धियंधा हृदा यत्तृष्टान्मन्त्रां अशंसन् ॥ ३ ॥ ४ ॥

हस्ते । दधानः । नृम्णा । विश्वानि । अमे । देवान् । धात् । गुहा । निऽसीदन् ।

विदन्ति । ईम् । अत्र । नरः । धियम्ऽधाः । हृदा । यत् । तृष्टान् । मन्त्रान् । अशंसन् ॥ ३ ॥ ४ ॥

विश्वानि सर्वाणि नृम्णा नृम्णानि हविलक्षणाणि धनानि हस्ते स्वकीये बाहौ दधानः धारयन्नयमग्निः गुहा गुहायामप्सु मध्येऽश्वत्थादौ वा संवृतप्रदेशे निषीदन् निगूढो वर्तमानः सन् अमे भये देवान् धात् अस्थापयत् । अग्नौ हविर्भिः सह पलायिते सति सर्वे देवा अमैषुरित्यर्थः । नरः नेतारः धियंधाः कर्मणां बुद्धीनां वा धारयितारो देवाः अत्र अस्मिन् काले ईम् एनमग्निं विदन्ति जानन्ति । यत् यदा हृदा हृदयावस्थितया बुद्ध्या तृष्टान् निर्मितान् अग्निस्तुतिपरान् मन्त्रान् अशंसन् अस्तुवन् अवोचन्नित्यर्थः ॥ निषीदन् । 'सदिरप्रतेः' इति पत्वम् । विदन्ति । 'विद ज्ञाने' । अदादिवात् शपो लुक् । प्रत्ययस्वरः । धियंधाः । 'आतोऽनुपसर्गे कः' इति कः । 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इति बहुलवचनात् द्वितीयाया अपि अलुक् । तृष्टान् । 'तक्षू स्वश्च तन्करणे' । निष्ठा^१ । 'यस्य विभाषा' इति इट्प्रतिषेधः । 'स्कोः संयोगाद्योः' इति कलोपः ॥

अजो न क्षां दाधार पृथिवीं तस्तम्भ द्यां मन्त्रेभिः सत्यैः ।

प्रिया पदानि पञ्चो नि पाहि विश्वायुरमे गुहा गुहं गाः ॥ ५ ॥ ६ ॥

अजः । न । क्षाम् । दाधार । पृथिवीम् । तस्तम्भ । द्याम् । मन्त्रेभिः । सत्यैः ।

प्रिया । पदानि । पञ्चः । नि । पाहि । विश्वऽआयुः । अग्ने । गुहा । गुहम् । गाः ॥ ५ ॥ ६ ॥

अजो न । अजति गच्छतीत्यजः सूर्यः । यद्वा । न जायते इत्यजः । जन्मरहित इत्यर्थः । स इव । क्षा इति पृथिवीनाम् । 'क्षां भूमिं' दाधार अयमग्निः प्रकाशकावेन धारयति । पृथिवीत्यन्तरिक्षनाम् । 'पृथिवीम्' अन्तरिक्षं च धारयतीत्येव^२ । 'द्यां' एतल्लोकं सत्यैः अवितथार्थैः मन्त्रेभिः मन्त्रैः

१. च-छ-ण-न-फ-स-शोभनध्यानः । २. ढ-स-निष्ठायाम् । ३. ढ-'पृथिवीम्' नास्ति । ४. च-त-फ-धारयतीत्येवम् ।

‘तस्तम्भ स्तज्ञाति । यथाधो न पतति उपर्येव तिष्ठति तथा करोतीत्यर्थः । मन्त्रैर्विवो धारणं तैत्तिरीये समाज्ञातं—‘ देवा वा आदित्यस्य सुवर्गस्य लोकस्य पराचोऽतिपादादविभयुः । तं छन्दोभिरदहन्धृत्यै ’ (तै. ब्रा. १. २. ४. २) इति । यद्वा । सत्यैर्मन्त्रैः स्तूयमानोऽग्निर्द्यां तस्तम्भेति । हे ऽग्ने ऽविश्वायुः विश्वं सर्वमायुरञ्जं यस्य स त्वं ऽपम्बः पशोः ऽप्रिया प्रियाणि ऽपदानि शोभनतृणोदकोपेतानि स्थानानि ऽनि ऽपाहि नितरां पालय मा धाक्षीरित्यर्थः । तर्हि कुत्र निवसामीति चेत् तत्राह । ‘गुहा गुहाया अपि ऽगृहं गुहां गवां संचारायोग्यस्थानं ऽगाः गच्छ तत्रैव निवसेत्यर्थः ॥ पश्वः । ‘ जसादिषु छन्दसि वावचनम् ’ इति ‘ वेडिति ’ इति गुणाभावे यणादेशः । ‘ उदात्तयणः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । गुहा । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति पञ्चम्या आज्ञादेशः । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । गुहम् । व्यत्ययेन ह्रस्वत्वम् । गाः । छान्दसो लुङ् । ‘ इणो गा लुङि ’ इति गादेशः ॥

य ई चिकेत गुहा भवन्तमा यः ससाद धारामृतस्य ।

वि ये चृतन्त्यृता सर्पन्त आदिद्रसूनि प्र ववाचास्मै ॥ ७ ॥ ८ ॥

यः । ईम् । चिकेत । गुहा । भवन्तम् । आ । यः । ससाद । धाराम् । ऋतस्य ।

वि । ये । चृतन्ति । ऋता । सर्पन्तः । आत् । इत् । वसूनि । प्र । ववाच । अस्मै ॥ ७ ॥ ८ ॥

‘यः पुमान् ईम् एनं गुहा भवन्तं गुहायां सन्तमग्निं चिकेत जानाति । यः च ऋतस्य सत्यस्य यज्ञस्य वा धारां धारयितारमेनमग्निम् ऽवा ससाद आसीदिति उपास्ते इत्यर्थः । ‘ये च ऋता क्रतानि सत्यानि यज्ञान् वा सपन्तः समवयन्तः स्पृशन्तो वा पुरुषा एतमग्निं वि चृतन्ति अग्निमुद्दिश्य स्तुतीर्गन्ति कुर्वन्तीत्यर्थः । ‘आदिद्र स्तुत्यनन्तरमेव अस्मै सर्वस्मै स्तोत्रजनाय वसूनि धनानि ऽप्र ववाच प्रकथयति ॥ चिकेत । ‘ कित ज्ञाने ’ । लिटि णलि लिट्स्वरः । चृतन्ति । ‘ चृती हिंसाग्रन्थनयोः ’ । तौदादिकः । लसावंधातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वरः शिष्यते । ववाच । लिटि ‘ ब्रुवो वचिः ’ । ‘ लिट्यभ्यासस्योनयेपाम् ’ (पा. सू. ६. १. १७) इति अभ्यासस्य संप्रसारणम् । ‘ संप्रसारणाच्च ’ इति परपूर्वत्वस्य ‘ वा छन्दसि ’ (पा. सू. ६. १. १०६) इति विकल्पनात् यणादेशः ॥

वि यो वीरुत्सु रोधन्महित्वोत प्रजा उत प्रसूष्वन्तः ।

चित्तिरपां दमे विश्वायुः सन्नैव धीराः संमाय चक्रुः ॥ ९ ॥ १० ॥

वि । यः । वीरुत्सु । रोधत् । महित्वा । उत । प्रजाः । उत । प्रसूषु । अन्तरिति ।

चित्तिः । अपाम् । दमे । विश्वऽआयुः । सन्नैव । धीराः । समऽमाय । चक्रुः ॥ ९ ॥ १० ॥

‘यः अग्निः वीरुत्सु ओषधीषु महित्वा यानि महत्त्वानि सन्ति तानि वि रोधत् विरुणद्धि विशेषेणावृणोति नावशेषयति । उत अपि च प्रजाः प्रकर्षणोत्पन्नाः पुष्पफलादिलक्षणाः प्रसूषु उत्पादयित्रीषु मातृस्थानीयास्वोषधीषु अन्तः मध्ये विरुणद्धीत्येव । द्वितीयः उतशब्दः पादपूरणः । तथा चित्तिः चेतयिता

शापयिता 'अपां' 'दमे जलानां मध्यभूते गृहे' 'विश्वायुः सर्वांश्चो योऽग्निर्वर्तते' इति शेषः । तमग्निं 'वीराः मेधाविनः' 'संमाय संमाननं पूजनं कृत्वा । स्तुतिभिः स्तुत्येत्यर्थः । 'चक्रुः कर्माणि कुर्वन्ति । तत्र दृष्टान्तः । 'सश्रेव । यथा सदनं गृहं प्रथमतः संपूज्य पश्चात्तत्र कर्माण्याचरन्ति तद्वत् ॥ वीरुसु । वि-पूर्वात् रोहतेः क्तिप् । न्यङ्क्वादियु 'वीरुध्' (पा. सू. ७. ३. ५३. ग.) इति पठितत्वादुपसर्गस्य दीर्घो धकारश्चान्तादेशः । उक्तं च । 'वीरुध ओषधयो भवन्ति' (निरु. ६. ३) । रोधत् । 'रुधिर् आचरणे' । लेटि अडागमः । 'इत्श्च लोपः' इति इकारलोपः । संमाय । 'माङ् माने शब्दे च' । 'समासेऽनन्पूर्वे कवो ल्यप्' (पा. सू. ७. १. ३७) । 'न ल्यपि' (पा. सू. ६. ४. ६९) इति ईत्वप्रतिषेधः ॥ ॥ ११ ॥

'श्रीणन्' इति द्वैपदं दशचं चतुर्थं सूक्तम् । तत्राध्ययनतः^१ पञ्चर्चम् । ऋष्याद्याः पूर्ववत् । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

श्रीणन्नुप स्थादिवं भुरण्युः स्थातुश्चरथमक्तून्यूर्णोत् ।

परि यदेषामेको विश्वेषां भुवदेवो देवानां महित्वा ॥ १ ॥ २ ॥

श्रीणन् । उप । स्थात् । दिवम् । भुरण्युः । स्थातुः । चरथम् । अक्तून् । वि । ऊर्णोत् ।

परि । यत् । एषाम् । एकः । विश्वेषाम् । भुवत् । देवः । देवानाम् । महित्वा ॥ १ ॥ २ ॥

'भुरण्युः हविषां भर्ता धारयिता पयःप्रभृतिना श्रयणद्रव्येण^२ सोममिव तैर्हविर्भिः' 'श्रीणन् मिश्रयन्' 'दिवम्' 'उप' 'स्थात् उपतिष्ठति प्राप्नोतीत्यर्थः । 'स्थातुः स्थावरं' 'चरथं जङ्गमं तदुभयात्मकं जगत्' 'अक्तून् सर्वां रात्रीश्च' 'व्यूर्णोत् स्वतेजसा विशेषेणाच्छादयति । हविर्वहनं कुर्वन् सर्वमपि जगत् स्वभासा प्रकाशयति स्म इति भावः । 'विश्वेषां सर्वेषां देवानां दानादिगुणयुक्तानां इन्द्रादीनां मध्ये' 'देवः द्योतमानः' 'एकः एव अयमग्निः' 'एषां पूर्वोक्तानां स्थावरादीनां' 'महित्वा महत्त्वानि माहात्म्यानि' 'यत् यस्मात्' 'परि' 'भुवत् परिभवति परिगृह्णाति परितो व्याप्य वर्तते । परिपूर्वो भवतिः परिग्रहार्थः । यद्वा । एषां विश्वेषां स्थावरादीनां मध्ये वर्तमानोऽयं देवोऽग्निर्देवानां महत्त्वानि यत् यदा परि भुवत् परितो व्याप्नोति । तदानीमिति पूर्वत्रान्वयः ॥ ऊर्णोत् । 'ऊर्णञ् आच्छादने' । 'ऊर्णोतेर्विभाषा' (पा. सू. ७. २. ६) इति वृद्धेर्विकल्पः ।

आदिन्ते विश्वे क्रतुं जुषन्त शुष्काद्यदेव जीवो जनिष्ठाः ।

भजन्त विश्वे देवत्वं नाम क्रतुं सर्पन्तो अमृतमेवैः ॥ ३ ॥ ४ ॥

आत् । इत् । ते । विश्वे । क्रतुम् । जुषन्त । शुष्कात् । यत् । देव । जीवः । जनिष्ठाः ।

भजन्त । विश्वे । देवत्वं । नाम । क्रतुम् । सर्पन्तः । अमृतम् । एवैः ॥ ३ ॥ ४ ॥

हे १देव द्योतमानाम्रे १जीवः जीवन् प्रज्वलन् १शुष्कात् नीरसात् अग्निरूपात् काष्ठात् १यत् यदा १जनिष्ठाः प्रादुर्भवसि मथनेनोत्पद्यसे १आदित् अनन्तरमेव १विश्वे सर्वे यजमानाः १ते तुभ्यं १ऋतुं कर्म १जुषन्त सेवन्ते अनुतिष्ठन्ति । तथा अनुष्टाय च १विश्वे ते सर्वे १नाम नामकम् १ऋतम् अवितथं १देवत्वं देवतात्वं १भजन्त भजन्ते प्राप्नुवन्ति । किं कुर्वन्तः । १अमृतम् अमरणं त्वाम् १एवैः त्वां गन्तुमिः स्तोत्रैः १सपन्तः समवयन्तः प्राप्नुवन्तः इत्यर्थः ॥ जुषन्तेत्यादीनि त्रीण्याख्यातानि ' छन्दसि लुङ्लृङ्-लिटः ' इति वर्तमानार्थानि । एवैः । यन्ति स्तोतव्याभिमुख्येन गच्छन्ति इति एवानि स्तोत्राणि । ' इण्क्षीङ्भ्यां वन् ' (उ. सू. १. १५०) ॥

ऋतस्य प्रेषां ऋतस्य धीतिर्विश्वायुर्विश्वे अपांसि चक्रुः ।

यस्तुभ्यं दाशाद्यो वा ते शिक्षात्तस्मै चिकित्वात्रयि दयस्व ॥ ५ ॥ ६ ॥

ऋतस्य । प्रेषाः । ऋतस्य । धीतिः । विश्वऽआयुः । विश्वे । अपांसि । चक्रुः ।

यः । तुभ्यम् । दाशात् । यः । वा । ते । शिक्षात् । तस्मै । चिकित्वान् । रयिम् । दयस्व ॥ ५ ॥ ६ ॥

१ऋतस्य गतस्य १देवयजनं प्राप्तस्याग्नेः १प्रेषाः प्रकर्षणेऽप्यमाणाः स्तुतयः क्रियन्ते । १धीतिः २ । धीयते सोमः पीयतेऽस्मिन्निति धीतिर्यागः । सोऽपि १ऋतस्य देवयजनदेशं प्राप्तस्याग्नेरेव क्रियते । अतः सोऽग्निः १विश्वायुः । विश्वं सर्वमायुरस्त्रं यस्य स तथाविधो भवति । अपि चास्मै १विश्वे सर्वे यजमानाः १अपांसि दर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि १चक्रुः कुर्वन्ति । हे अग्ने १तुभ्यं १यः १दाशात् चरुपुरोडाशादीनि हवींषि ददाति । १यो १वा अन्योऽपि यो यजमानः १ते १शिक्षात् त्वदीयं कर्म कर्तुं शक्तो भूयासम् इति हृच्छति । उभयविधाय १तस्मै यजमानाय १चिकित्वान् तत्कृतमनुष्ठानं जानंस्त्वं १रयिं १दयस्व धनं, देहि ॥ दाशात् । ' दाश्च दाने ' । लेटि आडागमः । शिक्षात् । ' शक्ल शक्तौ ' । इच्छार्थे सन् । ' सनि मीमाधुरभलभशक् ' (पा. सू. ७. ४. ५४) इति अकारस्य ह्रस्वदेशः । ' अत्र लोपोऽभ्यासस्य ' इति अभ्यासलोपः । ' स्कोः संयोगाद्योः ' इति सकारलोपः । पूर्ववत् लेटि आडागमः । चिकित्वान् । ' कित ज्ञाने ' । लिटः कसुः । दयस्व । ' दय दानगातिरक्षणहिंसादानेषु ' ॥

होता निषत्तो मनोरपत्ये स चिक्वासां पती रयीणाम् ।

इच्छन्त रेतो मिथस्तनूषु सं जानत स्वैर्दक्षैर्मूराः ॥ ७ ॥ ८ ॥

होता । निऽसत्तः । मनोः । अपत्ये । सः । चित् । नु । आसाम् । पतिः । रयीणाम् ।

इच्छन्त । रेतः । मिथः । तनूषु । सम् । जानत । स्वैः । दक्षैः । अमूराः ॥ ७ ॥ ८ ॥

हे अग्ने त्वं १मनोरपत्ये यजमानस्वरूपायां १प्रजायां १होता देवानामाह्वाता सन् १निषत्तः निषण्णः । ' मानव्यो हि प्रजाः ' (ते. सं. ५. १. ५. ६) इति हि ब्राह्मणम् । १स १चिक्षु स एव त्वम् १आसां प्रजानां १रयीणां गवादीनां धनानामपि १पतिः स्वामी । अतस्ताः प्रजाः १तनूषु

आत्मीयेषु शरीरेषु ^१मिथः संसृष्टमेकीभूतं पुत्ररूपेण परिणतं ^२रेतः वीर्यम् ^३इच्छन्त ऐच्छन् । त्वदनुग्रहेण पुत्रमलभन्तेति यावत् । लब्धपुत्राश्च ताः प्रजाः ^४अमूराः अमूढाः सत्यः ^५स्वैः स्वकीयैः ^६दक्षैः समर्थैः पुत्रैः सह ^७सं ^८जानत सम्यगवगच्छन्ति चिरकालं जीवन्तीत्यर्थः । यद्वा । दक्षशब्दः प्राणवाची । ‘प्राणो वै दक्षोऽपानः क्रतुः’ (तै. सं. २. ५. २. ४) इति श्रुतेः । स्वैर्दक्षैः स्वकीयैः प्राणैः अमूराः संगतास्त्वयैव सर्वं जानन्ति ॥ इच्छन्त । व्यस्ययेनात्मनेपदम् । जानत । छान्दसो लङ् । अस्य अदादेशे ‘श्राभ्यस्तयोरान्तः’ इति आकारलोपः । अमूराः । मूरा अमूरेत्यत्र यास्क एवं व्याचल्यौ—‘मूढा वयं स्मोऽमूढस्त्वमसि’ (निरु. ६. ८) इति । अतोऽत्रापि अमूरशब्देन अमूढत्वमुच्यते । वर्णान्यापत्त्या ढकारस्य रेफः । यद्वा । ‘मुञ्चं मोहसमुच्छ्राययोः’ । अस्मात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ‘राल्लोपः’ इति छलोपः । रोमावर्तीयः । न मूरा अमूराः । अथवा । ‘अम गत्यादिषु’ । अस्मादीणादिक ऊरन्प्रत्ययः ॥

पितुर्न पुत्राः क्रतुं जुषन्त श्रोपन्त्ये अस्य शासं तुरासः ।

वि राय और्णोदुरः पुरुक्षुः पिपेश नाकं स्तृभिर्दमूनाः ॥ ९ ॥ १० ॥

पितुः । न । पुत्राः । क्रतुम् । जुषन्त । श्रोपन् । ये । अस्य । शासम् । तुरासः ।

वि । रायः । और्णोत् । दुरः । पुरुक्षुः । पिपेश । नाकम् । स्तृभिः । दमूनाः ॥ ९ ॥ १० ॥

^१अस्य अग्नेः ^२शासं शासनं ^३तुरासः त्वरमाणाः सन्तः ^४ये यजमानाः ^५श्रोपन् शृण्वन्ति ते सर्वे तेनानुशिष्टं ^६क्रतुं कर्म ^७जुषन्त सेवन्ते । तत्र दृष्टान्तः । ^८पितुर्न ^९पुत्राः । यथा पुत्राः पुरु बहुलं त्रायकाः पुत्राग्नौ नरकाद्वा रक्षकान्नन्याः पितुराज्ञां कुर्वन्ति तद्वत् । ‘पुत्रः पुरु त्रायते निपरणाद्वा पुत्ररक्तं ततस्त्रायत इति वा’ (निरु. २. ११) इति यास्कः । ^{१०}पुरुक्षुः । क्षु इत्यञ्जनाम् । बहुज्ञः सोऽग्निरेषां यजमानानां ^{११}दुरः द्वाराणि यज्ञस्य द्वारभूतानि ^{१२}रायः धनानि ^{१३}वि ^{१४}और्णोत् विवृणोति प्रकाशयति । ददातीति यावत् । अपि च ^{१५}दमूनाः दमे यज्ञगृहे मनो यस्य सोऽग्निः । नास्मिन्नकं^१ दुःखमस्तीति नाको द्युलोकः । तम् । स्तृभिरिति नक्षत्रनाम् । ^{१६}स्तृभिः नक्षत्रैः ^{१७}पिपेश अवयवीचकार नक्षत्रैर्युक्तमकरोदित्यर्थः ॥ श्रोपन् । ‘श्रु श्रवणे’ । लेटि अडागमः । ‘सिब्वहुलं लेटि’ इति सिप् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लृक् । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः । संयोगान्तस्य लोपः । पिपेश । ‘पिश अवयवे’ ॥ १२ ॥

‘शुक्रः’ इति द्वैपदं^२ दशर्चम्^३ अध्ययनतः पञ्चर्चं पञ्चमं सूक्तं पराशरस्यार्षमाग्नेयम् । ‘शुक्रः’ इत्यनुक्रान्तम् । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

शुक्रः शुशुक्राँ उषो न जारः पप्रा समीची दिवो न ज्योतिः ।

परि प्रजातः क्रत्वा बभूथ भुवो देवानां पिता पुत्रः सन् ॥ १ ॥ २ ॥

शुक्रः । शुशुक्रान् । उषः । न । जारः । पप्रा । समीची इति समुद्भूची । दिवः । न । ज्योतिः ।

परि । प्रजातः । क्रत्वा । बभूथ । भुवः । देवानाम् । पिता । पुत्रः । सन् ॥ १ ॥ २ ॥

‘शुक्रः शुभ्रवर्णोऽयमग्निः’ उषो न जारः उपसो जरयिता सूर्य इव शुशुक्कान् शोचयिता सर्वस्य प्रकाशयिता भवति । तथा समीची संगते छावापृथिव्यौ दिवो न ज्योतिः द्योतमानस्य सूर्यस्य ज्योतिरिव प्रप्रा स्वतेजसा पूरयिता । हे अग्ने अतस्त्वं प्रजातः प्रादुर्भूतः सन् कृत्वा कर्मणा यद्वा ज्ञानहेतुना प्रकाशेनोक्तप्रकारेण सर्वं जगत् परि बभूथ परितो व्याप्नोषि । दीव्यन्तीति देवा ऋत्विजः । तेषां पुत्रः सन् पुत्राप्नो नरकात् त्रायकः सन् पिता भुवः पालयिता भवसि । यद्वा । देवानाम् इन्द्रादीनामेव पुत्रः सन् पुत्र इव दूतो भूत्वा पिता हविर्भिः पालयिता भवसि ॥ शुशुक्कान् । ‘शुच दीर्घा’ । लिट् कसुः । व्यस्येन कृत्वम् । प्रप्रा । ‘पृ पालनपूरणयोः’ इत्यस्मात् ‘आहगम-हनजनः’ इति किप्रस्ययः । ‘सुपां सुलुक्’ इति सोः डादेशः । समीची । संपूर्वादञ्जतेः ‘ऋत्विक्’ इत्यादिना क्तिन् । ‘समः समि’ (पा. सू. ६. ३. ९३) इति सभ्यादेशः । ‘अञ्जते-श्चेति वक्तव्यम्’ इति ङीप् । ‘अचः’ इति अकारलोपे ‘चौ’ इति दीर्घत्वम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण ङीप् उदात्तत्वम् । ‘वा छन्दसि’ इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । यदि तु समऽईची इति पदविभागः क्रियते तर्हि ‘उद ईन्’ (पा. सू. ६. ४. १३९) इति विधीयमानमीत्वं सम उत्तरस्यापि द्रष्टव्यम् । बभूथ । ‘बभूथा ततन्थ’ (पा. सू. ७. २. ६४) इति निपातनात् इडभावः ॥

वेधा अदृप्तो अग्निर्विज्ञानबूध्न गोनां स्वाद्या पितूनाम् ।

जने न शेव आहूर्यः सन्मध्ये निषत्तो रण्वो दुरोणे ॥ ३ ॥ ४ ॥

वेधाः । अदृप्तः । अग्निः । विज्ञानन् । ऊर्ध्वः । न । गोनाम् । स्वाद्य । पितूनाम् ।

जने । न । शेवः । आहूर्यः । सन् । मध्ये । निषत्तः । रण्वः । दुरोणे ॥ ३ ॥ ४ ॥

‘वेधाः । मेधाविनामैतत् । मेधावी । यद्वा । विधाता सर्वस्य कर्ता । अदृप्तः दर्परहितः विज्ञान-नन् कर्तव्याकर्तव्यविभागं जानन् अग्निः गोनां गवाम् अूध्न गोसंबन्धि पयस आश्रयभूतं स्थान-मिव पितूनाम् अज्ञानां स्वाद्य स्वादयिता रसयिता । यथा गोरूधः पयःप्रदानेन सर्वाण्यज्ञानि स्वादूनि करोति तद्वदग्निरपि सभ्यक् पाकेन सर्वाण्यज्ञानि स्वानूनि करोतीत्यर्थः । अपि चैवंभूतोऽग्निः जने न क्षेत्रे जनपदे लोकसुखकरः’ पुरुष इव मध्ये यज्ञेषु मध्ये आहूर्यः आह्लातव्यः सन् दुरोणे यज्ञगृहे निषत्तः निषण्णः रण्वः रमयिता स्तुष्यो वा भवति ॥ गोनाम् । ‘गोः पादान्ते’ (पा. सू. ७. १. ५७) इत्यपादान्तेऽपि नुद् । स्वाद्य । ‘स्वाद आस्वादने’ । अन्तर्भावितण्यर्थात् ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति मनिन् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सोर्लुक् । पितूनाम् । ‘नामन्यतर-स्याम्’ इति नाम उदात्तत्वम् । आहूर्यः । आहूपूर्वात् ह्ययतेः ‘अचो यत्’ इति यत् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति संप्रसारणम् । ‘हलः’ इति दीर्घः । रेफोपजनञ्छान्दसः । ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

पुत्रो न जातो रण्वो दुरोणे वाजी न प्रीतो विशो वि तारीत् ।

विशो यदह्ने नृभिः सनीळा अग्निर्देवत्वा विश्वान्यश्याः ॥ ५ ॥ ६ ॥

पुत्रः । न । जातः । रण्वः । दुरोणे । वाजी । न । प्रीतः । विशः । वि । तारीत् ।

विशः । यत् । अह्ने । नृभिः । सनीळाः । अग्निः । देवत्वा । विश्वानि । अश्याः ॥ ५ ॥ ६ ॥

‘पुत्रो वन पुत्र इव जातः प्रादुर्भूतोऽग्निः दुरोणे गृहे वरुणः रमयिता भवति । वाजी वन अश्व इव प्रीतः हर्षयुक्तः सन् विश्वः संप्रामे वर्तमानाः शत्रुभूताः प्रजाः वि वतारीत् विशेषेण तरति अतिक्रामति । अपि च नृभिः कृत्स्नलक्षणैर्मनुष्यैः सहितोऽहं समानीळाः समाननिवासस्थानाः विश्वाः दैवीः प्रजाः यत् यद्वा अह्ने आह्वयामि तदानीमयम् अग्निः विश्वानि सर्वाणि देवत्वा देवत्वानि अश्याः अभुते प्राप्नोति । स्वयमेव तत्तद्देवतारूपो भवतीत्यर्थः । तथा च मन्त्रान्तरमाज्ञास्यते— ‘त्वमग्ने वरुणो जायसे यत्त्वं मित्रो भवसि यत्समिद्धः’ (क. सं. ५. ३. १) इत्यादि ॥ अश्याः । ‘अशू व्यासी’ । लिङि व्यत्ययेन परस्मैपदमध्यमौ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लृक् ॥

नर्किष्ट एता व्रता मिनन्ति नृभ्यो यदेभ्यः श्रुष्टिं चकर्थ ।

तत्तु ते दंसो यदहन्त्समानैर्नृभिर्यद्युक्तो विवे रपांसि ॥ ७ ॥ ८ ॥

नर्किः । ते । एता । व्रता । मिनन्ति । नृभ्यः । यत् । एभ्यः । श्रुष्टिम् । चकर्थ ।

तत् । तु । ते । दंसः । यत् । अहन् । समानैः । नृभिः । यत् । युक्तः । विवे । रपांसि ॥ ७ ॥ ८ ॥

हे अग्ने ते तव संबन्धीनि एता व्रता एतानि परिदृश्यमानानि दर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि नर्किः मिनन्ति राक्षसादयो बाधका न हिंसन्ति । यत् यस्मात् त्वम् एभ्यः कर्मसु वर्तमानेभ्यः नृभ्यः यज्ञस्य नेत्रभ्यो यजमानेभ्यः श्रुष्टिम् । शु आशु अभुते व्याप्नोतीति श्रुष्टिर्यज्ञफलरूपं सुखम् । तत् चकर्थं कृतवानसि । सति हि तव व्रतानां बाधके एतन्नोपपद्यते । अतोऽवगम्यते तव व्रतानां हिंसका न सन्तीति । हे अग्ने ते त्वदीयं तत्तु दंसः तदेव कर्म यत् यदि राक्षसादिः अहन् हन्ति नाशयति तदानीं समानैः सप्तगणरूपेण सदृशैः नृभिः नेत्रभिर्मरुद्भिः युक्तः त्वं रपांसि बाधकानि राक्षसादीनि यत् यस्मात् त्वम् विवेः गमयसि पलायनं प्रापयसि । तस्मात् तव व्रतानि न हिंसन्तीति योज्यम् ॥ मिनन्ति । ‘मीष् हिंसायाम्’ । क्रैयादिकः । ‘ष्वादीनां ह्रस्वः’ इति ह्रस्वत्वम् । विवेः । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’ इति वर्तमाने लङ् । वी गत्यादिषु । सिपि अदादित्वात् शपो लुकि प्राप्ते ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः ॥

उषो न जारो विभावोऽस्रः संज्ञातरूपश्चिकेतदस्मै ।

त्मना वहन्तो दुरो व्यृण्वन्नवन्त विश्वे स्वर्दृशीके ॥ ९ ॥ १० ॥

उषः । न । जारः । विभावोऽस्रः । उषः । संज्ञातरूपः । चिकेतत् । अस्मै ।

त्मना । वहन्तः । दुरः । वि । व्यृण्वन् । नवन्त । विश्वे । स्वः । दृशीके ॥ ९ ॥ १० ॥

उषो वन जारः उषसो जरयिता आदित्य इव विभावा विशिष्टप्रकाशयुक्तः उषः निवासयिता संज्ञातरूपः सर्वैः प्राणिभिरवगतस्वरूपः । देवतान्तरवदप्रत्यक्षो न भवतीत्यर्थः । एवंभूतोऽग्निः अस्मै यजमानाय चिकेतत् जानातु । अभिमतफलं ददास्वित्यर्थः । यद्वा । विभक्त्यव्यत्ययः । अस्मै इदं सूकरूपं स्तोत्रं चिकेतत् जानातु । तथा अस्य रश्मयः त्मना आत्मनैव स्वयमेव वहन्तः हविर्वहनं कुर्वन्तः दुरः यज्ञगृहद्वाराणि व्यृण्वन् विशेषेण गच्छन्ति । व्यामुवन्तीत्यर्थः । तदनन्तरं दृशीके

दर्शनीये ऽस्वः नभसि ऽविधे सर्वे ते रश्मयः ऽनवन्त गच्छन्ति । नवतिर्गतिकर्मा । देवान् प्रामुवन्ती-
त्यर्थः ॥ उक्तः । ‘ वस निवासे ’ । ‘ स्फायितञ्चि ’ इत्यादिना रक् । यजादिस्वात् संप्रसारणम् ।
चिकेनत् । ‘ कित ज्ञाने ’ । जौहोत्यादिकः । लेटि अडागमः । ‘ बहुलं छन्दसीति वक्तव्यम् ’ (का. ७.
३. ८७. १) इति वचनात् ‘ नाभ्यस्तस्याचि पिति ’ इति लघूपधगुणप्रतिषेधाभावः । ‘ अभ्यस्ता-
नामादिः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । ऋण्वन् । ‘ इवि रिवि रवि धवि गत्यर्थाः ’ । इदिच्वात् नुम् । छान्दसो
लङ् । व्यत्ययेन रेफस्य संप्रसारणम् । यद्वा । ‘ ऋणु गतौ ’ । तनोत्यादिः ॥ ॥ १३ ॥

‘ वनेम ’ इति द्वैपदमेकादशर्चमध्ययनतः षडृचं षष्ठं सूफम् । ऋण्याद्याः पूर्ववत् । अनुक्रान्तं
च—‘ वनेमैकादश ’ इति । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

वनेम पूर्वीर्यो मनीषा अग्निः सुशोको विश्वान्यश्याः ।

आ दैव्यानि व्रता चिकित्वाना मानुषस्य जनस्य जन्म ॥ १ ॥ २ ॥

वनेम । पूर्वीः । अर्यः । मनीषा । अग्निः । सुशोकः । विश्वानि । अश्याः ।

आ । दैव्यानि । व्रता । चिकित्वान् । आ । मानुषस्य । जनस्य । जन्म ॥ १ ॥ २ ॥

१पूर्वीः प्रभूता इपोऽज्ञानि १वनेम संभजेमहि । अग्निस्तादृशान्यज्ञानि ददास्वित्यर्थः । १मनीषा मनी-
षया बुद्ध्या १अर्यः गन्तव्यः प्राप्तव्यः । यद्वा । मनीषया अर्यः स्वामी । १सुशोकः शोभनदीप्तिः । एवंभूतः
१अग्निः १विश्वानि सर्वाणि कर्माणि १अश्याः अश्रुते व्याप्नोति । किं कुर्वन् । १दैव्यानि देवेषु भवानि
१व्रता व्रतानि कर्माणि १चिकित्वान् १आ समन्तात् जानन् । तथा १मानुषस्य १जनस्य मनुष्यजातस्य
१जन्म उत्पत्तिरूपं कर्म चिकित्वान् आभिमुख्येन जानन् १द्यावापृथिव्योः संबन्धीनि यानि कर्माणि
तानि सर्वाण्यवगच्छन् । अवगत्य व्याप्नोतीत्यर्थः ॥ वनेम । ‘ वन पण संभक्तौ ’ । शपि प्राप्ते
व्यत्ययेन शः । अदुपदेशात् लसार्धधातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वरः शिष्यते । पूर्वीः । पुरुषत्वात् ‘ वोतो
गुणवचनात् ’ इति ङीष् । ‘ हलि च ’ इति दीर्घः । मनीषा । ईषाअक्षादिवात्प्रकृतिभावः
(पा. सू. ६. १. १२७. २) । सुशोकः । ‘ शुच दीप्तौ ’ । भावे घञ् । ‘ चजोः कु घिण्यतोः ’
इति कुरवम् । शोभनः शोको यस्य । ‘ आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अश्याः ।
‘ देवत्वा विश्वान्यश्याः ’ (ऋ. सं. १. ६९. ६) इतिवत् । चिकित्वान् । ‘ कित ज्ञाने ’ ।
लिटः कसुः ॥

गर्भो यो अपां गर्भो वनानां गर्भश्च स्थातां गर्भश्चरथाम् ।

अद्रौ चिदस्मा अन्तर्दुरोणे विशां न विश्वो अमृतः स्वाधीः ॥ ३ ॥ ४ ॥

गर्भः । यः । अपाम् । गर्भः । वनानाम् । गर्भः । च । स्थाताम् । गर्भः । चरथाम् ।

अद्रौ । चित् । अस्मै । अन्तः । दुरोणे । विशाम् । न । विश्वः । अमृतः । सुऽआधीः ॥ ३ ॥ ४ ॥

यः अग्निः अपां गर्भः गर्भवदन्तर्वर्ती अपानपास्संज्ञः । यश्च वनानाम् अरण्यानां गर्भः दावाग्निरूपेण तन्मध्ये वर्तते । यः च स्थितां स्थावराणां^१ काष्ठादीनां गर्भः अन्तरवस्थाता । चरथां चरणवतां^२ जङ्गमानां गर्भः जाठररूपेण देहमध्येऽवतिष्ठते । एवंभूताय अस्मै अग्नये दुरोणे दुस्तर्यगृहे अद्वौ चित् पर्वतेऽपि अन्तः मध्ये हविः प्रयच्छन्तीति शेषः । सोऽयम् अमृतः अमरणधर्माग्निः स्वाधीः शोभनकर्मयुक्तः शोभनाध्यानः^३ वा अस्माकं भवत्विति शेषः । तत्र दृष्टान्तः । विश्वः निवेशयिता सुखेनावस्थापयिता राजा विश्वां न । प्रजानां यथा रक्षणरूपशोभनकर्मयुक्तो भवति तद्वत् ॥ स्थाताम् । तिष्ठतेः क्पि छान्दसः तुक् । यद्वा । औणादिकः तुप्रत्ययः । आमि अन्त्यलोपश्छान्दसः । चरथाम् । ‘ शीङ्शपिरुगमि ’ (उ. सू. ३. ३९३) इति विधीयमानः अथप्रत्ययो बहुलवचनात् चरेरपि द्रष्टव्यः । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् आमो नुडभावे सवर्णदीर्घः । विश्वः । ‘ विश्व प्रवेशने ’ । अस्मात् अन्तर्भावित्वप्यर्थात् ‘ अशिप्रुपि ’ इत्यादिना कन्प्रत्ययः । निस्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

स हि क्षपावाँ अग्नी रयीणां दाशद्यो अस्मा अरं सूक्तैः ।

एता चिकित्वो भूमा नि पाहि देवानां जन्म मर्तान् च विद्वान् ॥ ५ ॥ ६ ॥

सः । हि । क्षपाऽवान् । अग्निः । रयीणाम् । दाशत् । यः । अस्मै । अरम् । सुऽउक्तैः ।

एता । चिकित्वः । भूम । नि । पाहि । देवानाम् । जन्म । मर्तान् । च । विद्वान् ॥ ५ ॥ ६ ॥

‘ स हि अग्निः क्षपावान् । क्षपा इति रात्रिनाम । रात्रिमान् । ‘ आग्नेयी वै रात्रिः ’ (तै. ब्रा. २. १. २. ७) इति श्रुतेः । रात्रेरग्निसंबन्धोऽपि ‘ अग्निर्योतिर्योतिरग्निः स्वाहा ’ (तै. आ. ४. १०. ५) इति हूयमानत्वात् । यद्वा । राक्षसादीनां क्षपणेन नाशनेन युक्तः । एवंभूतोऽग्निः स्तोत्रे यजमानाय रयीणां धनानि दाशत् दाशति प्रयच्छति । यः यजमानः अस्मै अग्नये सूक्तैः सुष्ठुक्तैर्यथाशास्त्रं प्रयुक्तैर्मन्त्रैः अरम् अलं पर्याप्तं स्तोत्रं करोति तस्मै इत्यर्थः । हे चिकित्वः । ‘ चिकित्वांश्चेतनावान् ’ (निरु. २. ११) इति यास्कः । हे चेत्तनावन् सर्वं शास्त्रेत्वं देवानाम् इन्द्रादीनां जन्म जन्मानि मर्तान् मनुष्यान् च विद्वान् जानन् एता एतानि भूम भूम्युपलक्षितानि भूतजातानि नि पाहि नितरां पालय । यतस्त्वं देवमनुष्यादीन् सर्वान् जानासि अत एवमुच्यसे इत्यर्थः ॥ रयीणाम् । ‘ क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ’ इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । दाशत् । ‘ दाश्व दाने ’ । लेटि अडागमः । अरम् । ‘ वालमूल ’ इत्यादिना लत्वविकल्पः । सूक्तैः । ‘ सूपमानात् कः ’ (पा. सू. ६. २. १४५) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । चिकित्वः । ‘ मनुवसो रुः ’ इति नकारस्य स्त्वम् । भूम । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति भूमिशब्दादुत्तरस्या द्वितीयाया उदेशः । पदकाले ह्रस्वश्छान्दसः ॥

वर्धान्यं पूर्वीः क्षपो विरूपाः स्थातुश्च रथमुतप्रवीतम् ।

अराधि होता स्वर्निषत्तः कृण्वन्विश्वान्यपांसि मृत्या ॥ ७ ॥ ८ ॥

वर्धान् । यम् । पूर्वीः । क्षपः । विरूपाः । स्थातुः । च । रथम् । ऋतऽप्रवीतम् ।

अराधि । होता । स्वः । निऽसत्तः । कृण्वन् । विश्वानि । अपांसि । मृत्या ॥ ७ ॥ ८ ॥

‘पूर्वाः बह्व्य उपसः’ १क्षपः निशाः च १विरूपाः शुक्लकृष्णतया विविधरूपाः संत्यः १यम् अग्निं १वर्धन् वर्धयन्ति । तथा १स्थातुः स्थावरं वृक्षादिकं १रथं रममाणं १जङ्गमं मनुष्यादिकं १च १ऋत-प्रवीतम् ऋतेनोदकेन सत्येन यज्ञेन वा प्रकर्षेण वेष्टितं यमग्निं वर्धयन्ति । सोऽग्निः १स्वः सुष्ठु अरणीये देवयजने १निपत्तः निपण्ण उपविष्टः सन् १होता देवानामाह्वाता १अराधि संसिद्धोऽभूत् । यद्वा । ऋत्विग्भिरराधि आराधित इत्यर्थः । किं कुर्वन् । १विश्वानि सर्वाणि १सत्या सत्सु यजमानेषु भवानि यद्वा सत्यफलानि १अपांसि कर्माणि १कृण्वन् कुर्वन् ॥ वर्धन् । वृधेर्ण्यन्तात् लेटि आडागमः । ‘छन्द-स्युभयथा’ इति शप आर्धधातुकत्वात् णिलोपः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपे संयोगान्तलोपः । ऋतप्रवीतम् । ‘व्येज् संवरणे’ । अस्मात् कर्मणि निष्ठा । ‘वचिस्वपि’ इत्यादिना संप्रसारणम् । कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्य ग्रहणात् ‘तृतीया कर्मणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अराधि । ‘राध साध संसिद्धौ’ । कर्तरि लुङि व्यत्ययेन च्लेः चिण् ॥

गोषु प्रशस्तिं वनेषु धिषे भरन्त विश्वे बलिं स्वर्णः ।

वि त्वा नरः पुरुत्रा सपर्यन्पितुर्न जित्रेर्वि वेदो भरन्त ॥ ९ ॥ १० ॥

गोषु । प्रशस्तिम् । वनेषु । धिषे । भरन्त । विश्वे । बलिम् । स्वः । नः ।

वि । त्वा । नरः । पुरुत्रा । सपर्यन् । पितुः । न । जित्रेः । वि । वेदः । भरन्त ॥ ९ ॥ १० ॥

हे अग्ने त्वं १वनेषु वननीयेषु संभजनीयेषु १गोषु अस्मदीयेषु १पशुषु १प्रशस्तिं प्रशंसां १धिषे दधिषे स्थापयसि । अस्माकं प्रशस्ता गवादिपशवो भवन्तिवत्यर्थः । १विश्वे सर्वे जनाः १नः अस्मभ्यं १स्वः सुष्ठु अरणीयं १बलिम् उपायनरूपं धनं १भरन्त आहरन्तु । हे अग्ने १त्वा त्वां १नरः मनुष्याः १पुरुत्रा बहुषु देवयजनदेशेषु १वि १सपर्यन् विविधं पूजयन्ति । पूजयित्वा च १वेदः धनं १वि १भरन्त त्वत्तो विशे-येण हरन्ति गृह्णन्तीत्यर्थः । तत्र द्रष्टव्यः । १जित्रेः जीर्णात् वृद्धात् १पितुर्न पितुरिव । यथा पुत्रा वृद्धात् पितुः सकाशाद्धनं हरन्ति तद्वन् ॥ धिषे । छान्दसो वर्तमाने लिट् । ‘द्विर्वचनप्रकरणे छन्दसि वेति वक्तव्यम्’ (का. ६. १.८. १) इति द्विर्वचनाभावः । भरन्त । ‘हृज् हरणे’ । केवलोऽपि सोप-सर्गार्थो द्रष्टव्यः । छान्दसो लङ् । ‘ह्रप्रहोर्भः’ इति भत्वम् । पुरुत्रा । ‘देवमनुष्यपुरुषपुरुषमर्थः’ इत्यादिना सप्तम्यर्थे त्राप्रत्ययः । जित्रेः । ‘जृप् वयोहानौ’ । ‘जृष्टृस्तृजागृभ्यः क्तिन्’ (उ. सू. ४. ४९४) । ‘ऋत इद्वातोः’ इति इत्वम् । ‘उणादयोऽन्युत्पन्नानि प्रातिपदिकानीति जित्रिः किर्योर्गिर्योरित्येवमादिषु दीर्घो न भवति’ (का. ८. २. ७८) इत्युक्तत्वात् ‘हलि च’ इति दीर्घस्याभावः । रेफवकारयोर्विपर्ययः । उक्तं च— ‘वर्णागमो वर्णविपर्ययश्च’ (का. ६. ३. १०९) इति । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । वेद इति धननाम । विद्यते लभ्यते इति वेदः । ‘विद् लामे’ । कर्मणि असुन् ॥

द्विपदास्वयुक्तसंख्यासु या अन्या अतिरिच्यते सा तथैव पठितव्येऽस्युक्तम् । उत्तरा तादृशी द्विपदा ॥

साधुर्न गृध्रस्तैव शूरो यातैव भीमस्त्वेषः समत्सु ॥ ११ ॥

साधुः । न । गृध्रः । अस्ताऽइव । शूरः । याताऽइव । भीमः । त्वेषः । समत्सु ॥ ११ ॥

अयमग्नेः ^१साधुर्न साधक इव गृधुः ^२गृहीता । यथा साधकः साध्यफलमाशु गृह्णाति तद्वदग्निरपि सर्वं स्वीकरोतीत्यर्थः । तथायमग्निः ^३अस्तेव ^४शूरः । यथा इवूणां क्षेप्ता धानुष्कः शत्रून् प्रेरयति तद्वदग्निरपि दहन् सर्वं ^५प्राणिजातं ^६प्रेरयति ^७। तथा ^८यातेव ^९भीमः । याता यातयिता हिंसको भीमः सर्वेषां भयं करो भवति । तद्वदग्निरपि दृष्टमात्रेण ^{१०}सर्वेषां भयमुत्पादयति । अत एवविधोऽग्निः ^{११}समस्तु संग्रामेषु ^{१२}वेषः दीप्तः सन् अस्माकं सहायो भवत्वित्यर्थः ॥ गृधुः । ‘ गृधु अभिकाङ्क्षायाम् ’ । ‘ त्रसिगृध्विषिषिषिषेः ऋः ’ । शूरः । ‘ शु गतौ ’ । अन्तर्भावितव्यार्थात् अस्मात् ‘ शुषिचिमीनां दीर्घश्च ’ (उ. सू. २. १८३) इति क्रन् ॥ ॥१४॥

‘ उप प्र ’ इति दशर्चं सप्तमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते-‘ उप प्र दश ’ इति । ‘ ऋषिश्चान्यस्मात् ’ इति परिभाषया शक्तिपुत्रः पराशर ऋषिः । अनादेशपरिभाषया त्रिष्टुप् । ‘ परमाग्नेयमैन्द्रात् ’ इति परिभाषितत्वादग्निर्देवता । प्रातरनुवाकस्याग्नेये क्रतौ त्रैष्टुभे छन्दसि इदमादीनि त्रीणि सूक्तानि । ‘ अथै- तस्याः ’ इति खण्डे तथैव सूत्रितम्- ‘ उप प्र जिन्वन्निति त्रीणि का त उपेतिरिति सूक्ते ’ (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति । आश्विनशस्त्रेऽपि प्रातरनुवाकातिदेशादिदमादीनि त्रीणि सूक्तानि । तथैव सूच्यते- ‘ एतयाग्नेयं गायत्रमुपसंतनुयात् प्रातरनुवाकन्यायेन ’ (आश्व. श्रौ. ६. ५) इति ॥

‘ उप प्र जिन्वन्नशतीरुशन्तं पतिं न नित्यं जनयः सनीळाः ।

स्वसारः श्यावीमरुषीमजुषश्चित्रमुच्छन्तीमुषसं न गावः ॥ १ ॥

उप । प्र । जिन्वन् । उशतीः । उशन्तम् । पतिम् । न । नित्यम् । जनयः । सनीळाः ।

स्वसारः । श्यावीम् । अरुषीम् । अजुषन् । चित्रम् । उच्छन्तीम् । उषसम् । न । गावः ॥१॥

^१उशतीः उशत्यः कामयमानाः । ^२सनीळाः । नीळो निवामस्थानम् । समाननिवासस्थानाः एकपाण्यवस्थानात् । स्वसारः” इत्यङ्गुलिनाम् । एवंभूता अङ्गुलयः ^३उशान्तं कामयमानमग्निं ^४जनयः जायाः ^५नित्यम् असाधारणं ^६पतिं ^७न भर्तारमिव ^८उप ^९प्र ^{१०}जिन्वन् । उपेत्य हविष्यदानादिकर्मणा प्रीणयन्ति । प्रीणयित्वा च ^{११}चित्रं चायनीयं पूजनीयं तमग्निमञ्जलिबन्धनेन ^{१२}अजुषन् असेवन्त । तत्र दृष्टान्तः । ^{१३}श्यावीं श्याववर्णां रात्रिसंबन्धात् कृष्णां ततः ^{१४}उच्छन्तीं सूर्यकिरणसंबन्धात् तमो वर्जयन्तीं अत एव ^{१५}अरुषीं आरोचमानां यद्वा शुभ्ररूपयुक्ताम् ^{१६}उषसं ^{१७}न उपोदेवतां ^{१८}गावः रश्मयो यथा सेवन्ते तद्वत् । यथा रश्मय उपसा नित्यसंबन्धा एवं सर्वेषु यज्ञेष्वग्निपरिचरणेनाङ्गुलयो नित्यसंबन्धा इति तात्पर्यार्थः ॥ जिन्वन् । जिवि प्रीणनार्थः । इदित्वात् जुम् । लेटि अडागमः । उशतीः । ‘ वा छन्दसि ’ इति पूर्वस्वर्णदीर्घत्वम् । ‘ शतुरनुमः ’ इति नञ्चा उदात्तत्वम् । स्वसारः । ‘ असु क्षेपणे ’ इत्यस्मात् ‘ सुष्यसेर्कन् ’ (उ. सू. २. २५३) इति क्रन् । ‘ न पदस्वत्वादिभ्यः ’ (पा. सू. ४. १. १०) इति ङीप्प्रतिषेधः । निस्त्वादाशुदात्तत्वम् । अरुषीम् । अरुषमिति रूपनाम् । ‘ ऋ गतौ ’ । ‘ ऋहनिभ्यामुषच् ’ (उ. सू. ४. ५१३) । ‘ छन्दसीवनिपौ ’ इति मत्वर्थीय ईकारः । व्यत्ययेनाशुदात्तत्वम् । अजुषन् । ‘ जुषी प्रीतिसेवनयोः ’ । तौदादिकः । लङि व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘ रुद् ’ इत्यनुवृत्तौ ‘ बहुलं छन्दसि ’ इत्यन्तादेशस्य रुडागमः ॥

१. स-‘ सर्वम् ’ नास्ति । २. ल-प्राणिजातं गृह्णाति । अस्ताइव क्षेपक इव देवान्प्रति हविः प्रेरयति । ३. च-छ-द-ध-न-फ-दृष्टिमात्रेण । ४. ढ-सूत्रितम् । ५. छ-त-श-स्वसारः । स्वसारः ।

वीळु चिदृळ्हा पितरो न उक्थैरद्रिं रुजन्नङ्गिरसो रवेण ।

चक्रुर्दिवो बृहतो गातुमस्मे अहः स्वर्विविदुः केतुमुत्साः ॥ २ ॥

वीळु । चित् । दृळ्हा । पितरः । नः । उक्थैः । अद्रिम् । रुजन् । अङ्गिरसः । रवेण ।

चक्रुः । दिवः । बृहतः । गातुम् । अस्मे इति । अहरिति । स्वः । विविदुः । केतुम् । उत्साः ॥ २ ॥

‘नः अस्माकं’ पितरः ‘अङ्गिरसः एतत्संज्ञा ऋषयः’ उक्थैः शस्त्रैरग्निं स्तुत्वा ‘वीळु’ चिदृळ्हा । वीळु इति बलनाम । बलवन्तं दृढाङ्गमपि ‘अद्रिम्’ अत्तारं पणिनामानमसुरं ‘रवेण’ स्तुतिशब्दमात्रेणैव ‘रुजन्’ अभङ्गन् । तैः स्तुतोऽग्निस्तमसुरं हतवानित्यर्थः । किञ्च ‘बृहतः महतः’ ‘दिवः’ द्युलोकस्य ‘गातुं’ मार्गम् ‘अस्मे अस्माकं’ ‘चक्रुः’ कृतवन्तः । आवरकस्यासुरस्याग्निना हतत्वात् । मार्गं कृत्वा च ‘स्वः’ सुष्ठु अरणीयमसुरराहित्येन सुखेन प्राप्यम् ‘अहः’ दिवसं ‘विविदुः’ अजानन् लब्धवन्तो वा । तथा ‘केतुम्’ अह्नां केतयितारं ज्ञापयितारमादित्यम् ‘उत्साः’ पणिनापहता गाश्च विविदुरित्यनुपङ्गः ॥ वीळु । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्त्यलुक् । दृळ्हा । ‘दृढः स्थूलबलयोः’ (पा. सू. ७. २. २०) इति निपातितः । ‘सुपां सुलुक्’ इति डादेशः । रुजन् । ‘रुजो भङ्गे’ । तौदादिकः । ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि’ इति अडभावः । विविदुः । ‘विद ज्ञाने’, ‘विदु लाभे’ इति वा । लिटि उसि रूपम् ॥

दधन्तुं धनयन्नस्य धीतिमादिदुर्यो दिधिष्वो विभृत्राः ।

अतृष्यन्तीरपसो यन्त्यच्छा देवाञ्जन्म प्रयसा वर्धयन्तीः ॥ ३ ॥

दधन् । ऋतम् । धनयन् । अस्य । धीतिम् । आत् । इत् । अर्यः । दिधिष्वः । विऽभृत्राः ।

अतृष्यन्तीः । अपसः । यन्ति । अच्छ । देवान् । जन्म । प्रयसा । वर्धयन्तीः ॥ ३ ॥

‘ऋतं’ देवयजनदेशं प्राप्तमग्निमङ्गिरसो महर्षयः ‘दधन्’ गार्हपत्यादिरूपेणाधारयन् । धारयित्वा च ‘अस्य’ अग्नेः ‘धीतिं’ कर्म अग्निहोत्रादिलक्षणं ‘धनयन्’ धनमकुर्वन् । यथा पुरुषा धनं संपादयन्ति तद्वदग्नि-देवस्य कर्म अन्वतिष्ठन्नित्यर्थः । ‘आदित्’ अङ्गिरसामनुष्ठानानन्तरमेव ‘अर्यः’ अर्या धनस्य स्वामिन्यः ‘दिधिष्वः’ तेन धनेन दिधिष्वोऽग्नीनां धारणं कुर्वन्त्यः । कृतान्याधाना इत्यर्थः । ‘विभृत्राः’ आहितानग्नीन् अग्निहोत्रादिकर्मणि विहरन्त्यः ‘अतृष्यन्तीः’ विषयान्तरतृष्णारहिताः अत एव ‘अपसः’ अपसा कर्मणा युक्ताः एवंभूता यजमानलक्षणाः प्रजाः ‘प्रयसा’ हविलक्षणेनाग्नेन ‘देवान्’ इन्द्रादीन् ‘जन्म’ जातान् मनुष्यांश्च ‘वर्धयन्तीः’ वर्धयन्त्यः सत्यः एनमग्निम् ‘अच्छ’ अभिमुख्येन ‘यन्ति’ प्राप्नुवन्ति परिचरन्तीति यावत् ॥ दधन् । ‘दध धारणे’ । लङि व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि’ इति अडभावः । धनयन् । धनशब्दात् ‘तत्करोति’ इति णिच् । ‘इष्टवणौ प्रातिपदिकस्य’ इति इष्टवद्भावात् टिलोपः । लङि पूर्ववत् । अर्यः । ‘अर्यः स्वामिवैश्ययोः’ (पा. सू. ३. १. १०३) इति निपातितः । लिङ्गवचनव्यत्ययौ । ‘अर्यः स्वाम्याख्या चेत्’ (फि. सू. १७) इत्यन्तोदात्तत्वम् । दिधिष्वः । ‘दुधाञ् धारणपोषणयोः’, ‘पो अन्तर्कर्मणि’ इत्याभ्याम् ‘अन्तर्दृष्टमृक्फेयूकैर्नृदिधिषूः’

(उ. सू. १. ९३) इति कूप्रत्ययान्तो निपातितः । प्रत्ययस्वरः । ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः ’ इति जसः स्वरितत्वम् । विभृत्राः । ‘ हृष् हरणे ’ । विपूर्वादस्मादौणादिकः क्त्रप्रत्ययः । ‘ हृप्रहोर्भः ’ इति भत्वम् । अतृष्यन्तीः । ‘ जितृषा पिपासायाम् ’ । जसि ‘ वा छन्दसि ’ इति पूर्वसवर्णदीर्घस्य विकल्पितत्वात् पूर्वसवर्णदीर्घः । अन्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अपसः । अपसृशब्दादुत्पन्नस्य मत्वर्थीयस्य विनो ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. ५. २. १२२) इति बहुलवचनात् लृक् । विनन्तस्य त्रिलिङ्गत्वेन नटिवपयत्वाभावात् प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । जन्म । जायन्ते इति जन्मानो मनुष्याः । ‘ अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ’ इति मनिन् । ‘ सुपां सुलृक् ’ इति शसो लृक् ॥

मथीद्यदीं विभृतो मातरिश्वा गृहेगृहे श्येतो जेन्यो भूत् ।

आदीं राज्ञे न सहीयसे सचा सन्ना दूत्यं भृगवाणो विवाय ॥ ४ ॥

मथीत् । यत् । ईम् । विऽभृतः । मातरिश्वा । गृहेऽगृहे । श्येतः । जेन्यः । भूत् ।

आत् । ईम् । राज्ञे । न । सहीयसे । सचा । सन् । आ । दूत्यम् । भृगवाणः । विवाय ॥ ४ ॥

‘ मातरिश्वा व्यानवृत्तिरूपेणावस्थितो मुख्यप्राणः । ईम् एनमग्निं यत् यदा मथीत् अमघात् । अग्नेर्मन्थनस्य व्यानवायुसाध्यत्वम् ‘ अथ यः प्राणापानयोः संधिः स व्यानः ’ इत्युपक्रम्य छन्दोगैराज्ञातम्— ‘ अतो यान्यन्यानि वीर्यवन्ति कर्माणि यथाग्नेर्मन्थनमाजेः सरणं दृढस्य धनुष आयमनमप्राणन्नपानंस्तानि करोति ’ (छा. उ. १. ३. ३; ५) इति । मन्त्रान्तरं च भवति— ‘ आन्यं दिवो मातरिश्वा जभारामघादन्यं परि श्येनो अद्रेः ’ (ऋ. सं. १. ९३. ६) इति । कीदृशो मातरिश्वा । ‘ विभृतः प्राणिषु प्राणापानादिपञ्चवृत्तिरूपेण विहृतो विभज्य स्थितः । तदपि प्राणसंवादे तैरेवान्नातं— ‘ तान्वरिष्ठः प्राण उवाच । मा मोहमापद्यथाहमेवैतत् पञ्चधात्मानं प्रविभज्यैतद्वाणमवष्टभ्य विधारयामीति ’ (प्र. उ. २. ३) । मन्थनेनोत्पन्नोऽयमग्निः श्येतः शुभ्रवर्णो भूत्वा गृहेगृहे सर्वस्मिन् यज्ञगृहे यदा जेन्यः प्रादुर्भूतः भूत् । यद्वा । रक्षसां जेन्यो जेताभिभविता भूत् । तथा च तैत्तिरीयकं— ‘ देवासुराः संयत्ता आसन् ते देवा बिभ्यतोऽग्निं प्राविशन् तस्मादाहुरग्निः सर्वा देवता इति तेऽग्निमेव वरूथं कृत्वासुरानभ्यभवन् ’ (तै. सं. ६. २. २. ६-७) इति । ऐतरेयिणोऽप्यामनन्ति— ‘ ते देवाः प्रतिषुध्याग्निं पुरस्तात्प्रातः सवने पर्यौहंस्तेऽग्नौ नैव पुरस्तात्प्रातः सवनेऽसुररक्षांस्यपाहन्त ’ (ऐ. ब्रा. ६. ४) इति । ‘ आत् यज्ञगृहे प्रादुर्भावानन्तरम् ईम् एनमग्निं भृगवाणः । भृगुर्ऋषिः । स इवाचरन् यजमानः दूत्यं दूतस्य कर्म आ विवाय शास्त्रमर्यादया प्रापयामास । तत्र दृष्टान्तः । सचा सन् । सखा भवन्नन्यो राजा सहीयसे अभिभवित्रे प्रबलाय राज्ञे न । यथा राज्ञे स्वपुरुषं दूतकर्म प्रापयति तद्वत् ॥ मथीत् । ‘ मथे विलोडने ’ । लुङि ‘ ह्यन्तक्षणं ’ इति वृद्धिप्रतिषेधः । जेन्यः । ‘ जनी प्रादुर्भावे ’ । अस्मादौणादिक एन्यप्रत्ययः टिलोपश्च इति भट्टभास्करमिश्रः । यद्वा । ‘ जि जये ’ इत्यस्मात् ‘ कृत्यल्युटो बहुलम् ’ इति बहुलवचनात् कर्तरि ‘ अचो यत् ’ इति यत्, तस्य नुडागमश्च । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । दूत्यम् । दूतस्य कर्म दूत्यम् । ‘ दूतस्य भागकर्मणी ’ इति यत् । ‘ तिस्वरितम् ’ इति स्वरितत्वम् । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वं तु अनित्यमिति ‘ वीरवीर्यौ च ’ इत्यत्र ज्ञापितम् । भृगवाणः भृगुरिवाचरन् । ‘ सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्तिन्वक्तव्यः ’ (पा. म. ३. १. ११. ३) इति वचनात् क्तिप् । तदन्तात् लटो व्यत्ययेन शानच् । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे प्रत्ययान्तधातोरेण्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते वृषादेराकृतिगणत्वादाद्युदात्तत्वम् । विवाय । ‘ वी गत्यादिषु ’ । अस्मात् अन्तर्भावितव्यर्थात् लिट् ॥

महे यत्पित्र ई रसं दिवे करव त्सरत्पृशन्याश्चिकित्वान् ।

सृजदस्ता धृषता दिद्युर्मस्मै स्वायां देवो दुहितरि त्विषिं धात् ॥ ५ ॥

महे । यत् । पित्रे । ईम् । रसम् । दिवे । कः । अव । त्सरत् । पृशन्त्यः । चिकित्वान् ।

सृजत् । अस्ता । धृषता । दिद्युम् । अस्मै । स्वायाम् । देवः । दुहितरि । त्विषिम् । धात् ॥ ५ ॥

‘महे महते’ पित्रे पालयित्रं ‘दिवे द्योतमानाय देवगणाय’ ‘ईम् इमं’ ‘रसं पृथिव्याः सारभूतं हविः’ यत् यदा यजमानः ‘कः करोति तदानीं’ ‘पृशन्त्यः स्पर्शनकुशलो राक्षसादिः’ ‘चिकित्वान् हवींषि वहन्तं हे अग्ने त्वां जानन्’ ‘अव’ ‘त्सरत् त्वज्जयात्पलायते’ ‘अस्ता इषुक्षेपणशीलोऽग्निः’ ‘धृषता धर्षकेण धनुषा’ ‘अस्मै पलायमानाय राक्षसादये’ ‘दिद्युं दीप्यमानं बाणं’ ‘सृजत् विसृजति’ ‘देवः दीप्यमान उषःकालं प्राप्तोऽग्निः’ ‘स्वायां स्वकीयायां’ ‘दुहितरि दुहितृवन् समनन्तरभाविन्यामुपसि’ ‘त्विषिं स्वकीयां दीप्तिं’ ‘धात् स्थापयति’ ‘उषःकाले हि सूर्यकिरणाः प्रादुर्भवन्ति । तैः स्वकीयं प्रकाशमेकीकरोति । तथा च तैत्तिरीयकम्—‘ उद्यन्तं वावादित्यमग्निरनुसमारोहति तस्माद्भूम एवाग्नेर्दिवा ददशे ’ (तै. ब्रा. २. १. २. १०) इति । अत उपसि दीप्तिं निदधातीत्युच्यते ॥ कः । करोतेर्लुङि ‘ मन्त्रे घस ’ इत्यादिना च्छेर्लुक् । त्सरत् । ‘ त्सर छगता ’ । लेटि अडागमः । ‘ इतश्च ’ इति इकारलोपः । पृशन्त्यः । ‘ स्पृश संस्पृशने ’ । ‘ कृपृवृजि ’ (उ. सू. २. २३९) इति विधीयमानः क्युप्रत्ययो बहुलवचनादस्मादपि भवति । स्पृशनं स्पर्शः । ‘ तत्र साधुः ’ इति यत् । सलोपश्छान्दसः । ‘ तिस्वरितम् ’ इति स्वरितत्वम् । दिद्युम् । दिद्युदिति वज्रनाम । अन्यलोपश्छान्दसः । धात् । छान्दसो वर्तमाने लुङ् ॥ १५ ॥

स्व आ यस्तुभ्यं दम् आ विभाति नमो वा दाशदशतो अनु द्यून् ।

वर्धो अग्ने वयो अस्य द्विर्वा यासद्राया सरथं यं जुनासि ॥ ६ ॥

स्वे । आ । यः । तुभ्यम् । दमे । आ । विभाति । नमः । वा । दाशात् । उशतः । अनु । द्यून् ।

वर्धो इति । अग्ने । वयः । अस्य । द्विर्वा । यासत् । राया । सरथम् । यम् । जुनासि ॥ ६ ॥

हे अग्ने ‘तुभ्यं त्वां’ ‘स्वे’ ‘दमे स्वकीये यज्ञगृहे’ ‘यः यजमानः । एक आकारो मर्यादायाम् । यथाशास्त्रम्’ ‘आ’ ‘विभाति आ समन्तात् समिदादिभिः काष्ठैः प्रज्वलयति’ ‘अनु’ ‘द्यून् अनुदिवसम्’ ‘उशतः कामयमानाय तुभ्यं’ ‘नमो’ ‘वा’ ‘दाशात् हविलक्षणमन्नं वा दद्यात् ।’ ‘अस्य यजमानस्य हे’ ‘अग्ने’ ‘द्विर्वाः द्वयोर्मध्यमोत्तमस्थानयोर्द्विहितो वर्धितस्त्वं’ ‘वयः अन्नं’ ‘वर्धो वर्धयैव ।’ ‘सरथं रथेन सहितं युयुत्सुं’ ‘यं पुरुषं’ ‘जुनासि युद्धे प्रेरयसि स पुरुषः’ ‘राया धनेन’ ‘यासत् संगच्छते ॥ तुभ्यम् ।’ ‘क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्’ इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थी । दाशात् । ‘ दाश दाने ’ । लेटि आडागमः । उशतः । ‘ शतुरनुमः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ‘ चतुर्थ्यर्थे बहुलं छन्दसि ’ इति षष्ठी । अनुद्यून् । दुरित्यहर्नाम । लक्षणोऽनोः कर्मप्रवचनीयात्वम् । ‘ कर्मप्रवचनीययुक्ते ’ इति द्वितीया । वर्धो । वर्ध उ । वृधेर्णन्तात् लोटि ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति शप आर्धधातुकत्वात् ‘ जेरनिटि ’ इति णिलोपः । शपः पितृवादानुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । उजा सहैकादेशे ‘ उजः ’

(पा. सू. १. १. १०) इति प्रगृह्यत्वम् । यासत् । ' या प्रापणे ' । ' सिब्वहुलं लेटि ' इति सिप् । ' लेटोऽडाटौ ' इति अडागमः । जुनासि । जु इति गत्यर्थः सौत्रो धातुः । हापि प्राप्ते व्यत्ययेन भा ॥

अग्निं विश्वा अग्निं पृक्षः सचन्ते समुद्रं न स्रवतः सप्त यद्हीः ।

न जामिभिर्वि चिकिते वर्यो नो विदा देवेषु प्रमतिं चिकित्वान् ॥ ७ ॥

अग्निम् । विश्वाः । अग्निः । पृक्षः । सचन्ते । समुद्रम् । न । स्रवतः । सप्त । यद्हीः ।

न । जामिभिः । वि । चिकिते । वर्यः । नः । विदाः । देवेषु । प्रमतिम् । चिकित्वान् ॥ ७ ॥

विश्वाः पृक्षः चरुपुरोडाशादीनि सर्वाण्यन्तानि अग्निम् अङ्गनादिगुणयुक्तमेनम् अग्निं सचन्ते आभिमुख्येन समवयन्ति प्राप्नुवन्ति । तत्र दृष्टान्तः । स्रवतः समुद्रं न । यथा स्रवन्त्यो नद्यः समुद्रमभिगच्छन्ति तद्वत् । कीदृशो नद्यः । सप्त सप्तसंख्याकाः । ' इमं मे गङ्गे ' इत्यस्यामृचि सप्त हि नद्यः प्राधान्येन श्रूयन्ते । यद्हीः । महन्नामैतत् । महत्यः । जामिभिः । जमन्येकस्मिन् पात्रे सह भुञ्जते इति जामयो जातयः । तैः नः अस्मदीयं वर्यः अङ्गं न वि चिकिते न ज्ञायते । तेभ्यो दातुमस्माकमङ्गं प्रभूतं नास्तीति भावः । अतो हे अग्ने त्वं देवेषु । दीव्यन्तीति देवा धनपतयः । तेषु प्रमतिं प्रकर्षेण मननीयं धनं चिकित्वान् अवगच्छन् विदाः अस्मभ्यं लभ्यय । यद्वा । प्रमतिं प्रकृष्टं स्तोत्रं देवेषु विदाः वेदय ज्ञापय ॥ पृक्षः । अङ्गनामैतत् । ' पृची संपर्के ' इत्यस्मात् औणादिकः कर्मणि क्तिप् धातोः पुगागमश्च । यद्वा । असुनि ' सुपां सुलुक् ' इति जसो लुक् । स्रवतः । ' स्रु गतौ ' । स्रवणं स्रवः । तत्कुर्वन्ति । ' सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्तिवक्तव्यः ' इति क्तिप् । एतदन्तात् धातोः ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । ' ह्रस्वस्य पिति ' इति तुक् । क्तिवन्तात् धातोः सतिशिष्टत्वात् धातुस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । यद्हीः । ' पिप्पल्यादिभ्यश्च ' (पा. सू. ४. १. ४१ ग.) इति गौरादिषु पठितत्वात् तस्य च आकृतिगणत्वादत्रापि ङीष् । ' वा छन्दसि ' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । चिकिते । छान्दसो वर्तमाने कर्मणि लिट् । विदाः । ' विदु लभे ' । अन्तर्भावितव्यर्थात् लेटि आडागमः । तुदादित्वात् शः । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् नुमभावः । विकरणस्वरः शिष्यते । यद्वा । विदेर्ज्ञानार्थस्य लेटि व्यत्ययेन शः ॥

आ यदिषे नृपतिं तेज आनट्छुचि रेतो निषिक्तं द्यौरभीकै ।

अग्निः शर्धमनवद्यं युवानं स्वाध्यं जनयत्सुदयच्च ॥ ८ ॥

आ । यत् । इषे । नृपतिम् । तेजः । आनट् । शुचिं । रेतः । निषिक्तम् । द्यौः । अभीकै ।

अग्निः । शर्धम् । अनवद्यम् । युवानम् । सुऽआध्यम् । जनयत् । सुदयत् । च ॥ ८ ॥

अग्नेः यत् तेजः नृपतिं नृणामृत्विजां पालकं यजमानम् आनट् जाठररूपेण आ समन्तात् व्याप्नोत्^१ । किमर्थम् । इषे अन्नाय । कीदृशम्^२ । शुचिं शुद्धं द्यौः दीप्तम् । तेन तेजसा परिपक्वमङ्गं^३ रसरूपं^४ रेतः वीर्यम् अभीकै अभ्यक्तेऽभिगतेऽभिप्राप्ते गर्भस्थाने निषिक्तं नितरां सिक्तम् अग्निः

वक्ष्यमाणगुणविशिष्टपुत्ररूपेण ^१जनयत् जनयतु । ^२शार्धं बलवन्तम् ^३अनवद्यम् अवचरहितं ^४युवानं तत्त्वं जरारहितमित्यर्थः । ^५स्वाध्यं शोभनकर्माणं शोभनप्रज्ञं वोत्पन्नं पुत्रं ^६सूदयच्च यागादिकर्मसु प्रेरयतु च । यद्वा । रेत इत्युदकनाम । निषिक्तं मेघेन वृष्टमुदकम् इषेऽन्नाय सस्यादिनिष्यत्तयेऽग्नेर्यत्तेज आनद् व्याप्नोत् वृष्टमुदकेन^१ भौमाग्नेः संयोगे सति हि सस्यान्युत्पद्यन्ते । कीदृशं तेजः । नृपतिं नृणां रक्षकं शुचि दीप्तम् । तादृशेन तेजसा युक्तो द्यौर्दीप्तोऽग्निरभीके आसन्नकाले एव शार्धादिगुणविशिष्टं पुत्रं जनयतु तं च प्रेरयतु यज्ञादौ ॥ इषे । ‘सावेकाचः’^२ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । नृपतिम् । ‘परादिभ्यश्चन्दसि बहुलम्’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । आनद् । ‘अश्नु व्याप्तौ’ । लङि व्यत्ययेन परस्मैपदधमौ । आडागमः । अश्नादिपदे ध्रुत्वम् । निषिक्तम् । ‘पिचिर् क्षरणे’ । कर्मणि निष्ठा । ‘गतिरनन्तरः’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । ‘उपसर्गात्सुनोति’^३ इति षत्वम् । अभीके । अभिपूर्वादञ्जतेः पचाद्यचि ष्टपोदरादिवात् रूपसिद्धिः । यद्वा । ‘इण् गतौ’ इत्यस्मात् औणादिकः कवप्रत्ययः । उभयथापि दासीभारादिवात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । स्वाध्यम् । ‘एरनेकाचः’^४ इति यणादेशः । ‘उदात्तस्वरितयोर्यणः’^५ इति स्वरितत्वम् । जनयत् । जनेर्ण्यन्तात् लेटि अडागमः । सूदयत् । ‘पूद क्षरणे’ । पूर्ववत् लेटि अडागमः ॥

मनो न योऽध्वनः सद्य एत्येकः सत्रा सूरौ वस्वं ईशे ।

राजाना मित्रावरुणा सुपाणी गोषु प्रियममृतं रक्षमाणा ॥ ९ ॥

मनः । न । यः । अध्वनः । सद्यः । एति । एकः । सत्रा । सूरः । वस्वं । ईशे ।

राजाना । मित्रावरुणा । सुपाणी इति सुऽपाणी । गोषु । प्रियम् । अमृतम् । रक्षमाणा ॥ ९ ॥

^१यः ^२सूरः सूर्यः ^३एकः एकाकी असहायः सन् ^४अध्वनः दिव्यान् मार्गान् ^५सद्यः ^६एति आशु गच्छति । असहायत्वं च श्रूयते—‘सूर्य एकाकी चरतीत्याह । असौ वा आदित्य एकाकी चरति’ (तै. ब्रा. ३. ९. ५. ४) इति । शीघ्रगमनं च स्मर्यते—‘योजनानां सहस्रे द्वे द्वे शते द्वे च योजने । एकेन निमिषार्धेन क्रममाण नमोऽस्तु ते’ इति । शीघ्रगमने दृष्टान्तः । ^७मनो ^८न । यथा मनः शीघ्रं गच्छति तद्वत् । स च सूरः ^९वस्वः धनस्य ^{१०}सत्रा सहैव युगपदेव ^{११}ईशे ईष्टे । यो हि शीघ्रं गच्छति स बहुदेशेष्ववस्थितानि धनानि प्राप्नोति । तथा ^{१२}राजाना राजमानौ ^{१३}सुपाणी शोभनबाहु ^{१४}मित्रावरुणा मित्रावरुणौ अस्मदीयासु ^{१५}गोषु ^{१६}प्रियं सर्वेषां प्रीतिकरम् ^{१७}अमृतम् अमृतवस्त्रादुभूतं पयः ^{१८}रक्षमाणा रक्षन्तौ वर्तते । हे अग्ने तत्तद्रूपेण त्वमेवैवं वर्तसे इति भावः ॥ वस्वः । लिङ्ग्यत्ययः । ‘जसादिषु च्छन्दसि वावचनम्’ इति ‘वेङ्किति’ इति गुणाभावे यणादेशः । ईशे । ‘ईश ऐश्वर्ये’ । ‘लोपस्त आत्मनेपदेषु’ इति तलोपः । मित्रावरुणा । ‘देवताद्वन्द्वे च’ इति पूर्वपदस्य आनङ्गादेशः । ‘देवताद्वन्द्वे च’ इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

मा नो अग्रे सख्या पित्र्याणि प्र मर्षिष्ठा अभि विदुः कविः सन् ।

नभो न रूपं जरिमा मिनाति पुरा तस्या अभिशस्तेरधीहि ॥ १० ॥

मा । नः । अग्रे । सख्या । पित्र्याणि । प्र । मर्षिष्ठाः । अभि । विदुः । कविः । सन् ।

नभः । न । रूपम् । जरिमा । मिनाति । पुरा । तस्याः । अभिशस्तेः । अधि । इहि ॥ १० ॥

हे अग्रे पित्र्याणि पितरं वसिष्ठमुपक्रम्यागतानि सख्या सखिवानि मा प्र मर्षिष्ठाः मा विनाशय । अत्र मृष्यतेरुपसर्गवशादर्थान्तरे वृत्तिः । यतस्त्वं कविः क्रान्तदर्शी सन् अभि अभिमुख्येन विदुः सर्वं विद्वान् । नभो न रूपम् । यथान्तरिक्षं रूपवन्तः सूर्यरश्मय आच्छादयन्ति तद्वाच्छादयति । जरिमा जरा मिनाति मां सूक्तद्वष्टारं हिनस्ति । अभिशस्तेः हिंसाहेतोः तस्याः जरायाः पुरा अधीहि मां बुध्यस्व । सा यथा न प्राप्नोति तथा कुरु । अमृतत्वं प्रयच्छेति यावत् ॥ सख्या । सख्युर्भावः सख्यम् । 'सख्युर्यः' इति यः । पित्र्याणि । पितृभ्य आगतानि । 'पितुर्यञ्च' (पा. सू. ४. ३. ७९) इति यप्रत्ययः । 'रीकृतः' (पा. सू. ७. ४. २७) इति रीकदेशः । 'यस्येति च' इति ईकारलोपः । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । मर्षिष्ठाः । 'मृष तितिक्षायाम्' । प्रार्थनायां छान्दसो लुङ् । 'न माङ्गयोगे' इति अङ्भावः । विदुः । 'विद ज्ञाने' । 'बहुलमन्य-त्रापि' इति उस्प्रत्ययः । अत एव बहुलवचनार्हणाभावः । 'छन्दसि वाप्रात्रेडितयोः' (पा. सू. ८. ३. ४९) इति विसर्जनीयस्य षत्वम् । नभः । 'नहेर्दिवि भश्च' (उ. सू. ४. ६५०) इति असुन् । जरिमा । 'जृष् वयोहानौ' । औणादिको भावे इमनिच्प्रत्ययः । मिनाति । 'मीञ् हिंसायाम्' । 'प्वादीनां हस्वः' इति हस्वत्वम् । अभिशस्तेः । अभिशस्यते हिंस्यतेऽनयेत्यभिशास्तिः । करणे क्तिन् । 'तादौ च' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अधीहि । 'इक् स्मरणे' । लोटि अदादिवात् शपो लुक् । हेरपिस्त्वेन ङित्त्वाद्गुणाभावः ॥ १६ ॥

'नि काव्या' इति दशार्चमष्टमं सूक्तं त्रैष्टुभमाग्नेयं पराशरस्यार्षम् । अनुक्रान्तं च—'नि काव्या' इति । प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोरुक्तो विनियोगः ॥

नि काव्या वेधसः शश्वतस्कृहस्ते दधानो नर्या पुरूणि ।

अग्निर्भुवद्रयिपती रयीणां सत्रा चक्राणो अमृतानि विश्वा ॥ १ ॥

नि । काव्या । वेधसः । शश्वतः । कः । हस्ते । दधानः । नर्या । पुरूणि ।

अग्निः । भुवत् । रयिऽपतिः । रयीणाम् । सत्रा । चक्राणः । अमृतानि । विश्वा ॥ १ ॥

शश्वतः शश्वतस्य नित्यस्य वेधसः विधातुर्ब्रह्मणः संबन्धीनि काव्या काव्यानि मन्त्ररूपाणि स्तोत्राण्ययमग्निः नि कः नियमेन स्वात्माभिमुखं करोति । किं कुर्वन् । नर्या नृभ्यो हितानि नृषु साधूनि वा पुरूणि बहूनि धनानि हस्ते दधानः हस्ते धारयन् । ईदृग्भूतमग्निमवलोक्य सर्वे जवाः स्तुवन्तीति भावः । स्तोत्रभ्यो धनेषु दत्तेष्वप्यग्नेर्धनं न क्षीयते इत्याह अग्निरिति । अयम् अग्निः रयीणां रयिपतिः भुवत् धनानां मध्ये यानि धनान्युत्कृष्टानि तेषां स्वामी भवति । किं कुर्वन् ।

‘विष्वा विश्वानि सर्वाणि वमृतानि । हिरण्यनामैतत् । ‘अमृतं हिरण्यम्’ (अ. सं. ५. २८. ११) इति श्रुतेः । सर्वाणि हिरण्यानि स्तोत्रभ्यः वसत्रा सहैव वचक्राणः कुर्वन् युगपत्प्रयच्छन्तित्यर्थः ॥ कः । करोतेऽह्नान्दसो लुङ् । ‘मन्त्रे घस’ इति च्लेलुङ् । ‘हृह्याभ्यः’ इति तकारलोपः । नर्वा । नर-शब्दात् हितार्थे गवादिलक्षणे यत्प्रत्ययो द्रष्टव्यः (पा. सू. ५. १. २) । यद्वा । ‘तत्र साधुः’ इति यत् । चक्राणः । करोतेल्लटः शानच् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य भ्लुः । नन्वेवं सति ‘अभ्य-स्तानामादिः’ इत्याद्युदात्तत्वं प्राप्नोति । एवम् । तर्हि लिटः कानजस्तु । तस्यार्धधातुत्वेन अभ्यस्ताद्युदात्तत्वाभावे चित्स्वर एव शिष्यते ॥

अस्मे वत्सं परि पन्तं न विन्दन्निच्छन्तो विश्वे अमृता अमूराः ।

श्रमयुवः पदव्यो धियंधास्तस्थुः पदे परमे चारुः ॥ २ ॥

अस्मे इति । वत्सम् । परि । सन्तम् । न । विन्दन् । इच्छन्तः । विश्वे । अमृताः । अमूराः ।

श्रमयुवः । पदव्यः । धियंधाः । तस्थुः । पदे । परमे । चारुः । अग्नेः ॥ २ ॥

वअस्मे अस्माकं वत्सं वत्सवदत्यन्तं प्रियम् । यद्वा । वत्सः पुत्रः पश्चादुत्पन्नत्वात् । तद्वदग्नि-रप्यस्माकं पुत्रः । तथा चास्मायते—‘ममैव सन्वह हव्यान्यग्ने पुत्रः पित्रे लोककृजातवेदः’ (तै. ब्रा. ३. ७. ७. १०) इति । परि पन्तं परितः सर्वत्र वर्तमानम् । देवेभ्यो निर्गत्याश्रयवैष्वादिषु निलीनं सन्तमित्यर्थः । एवंविधमग्निम् इच्छन्तो विश्वे अमृताः सर्वेऽमरणधर्माणो देवाः अमूराः अमृता मरुतश्च न विन्दन् तमग्निं नालभन्त । अलभमानाश्च ते श्रमयुवः हव्यवाहनस्याभावेन हविषामभावात्तज्जन्थेन श्रमेण क्लेशैर्नैकीभूताः तस्य अग्नेः अन्वेषणाय पदव्यः पादैर्गच्छन्तः धियंधाः धियामग्नेः शयनासनस्थानादिलक्षणानां कर्मणां धारयितोरः । एवंविधाः सन्तः चारु चारुणि शोभनेऽग्नेः परमे उत्तमेऽन्ये पदे । यत्र ह्यग्निर्निलीनो वर्तते तत्रेत्यर्थः । तस्मिन्पदे तस्थुः स्थितवन्तः । बहुविधेन प्रयासेनाग्निं दृष्टुमित्यर्थः ॥ परि पन्तम् । ‘उपसर्गप्रादुभ्यामस्तिर्यच्परः’ (पा. सू. ८. ३. ८७) इति षत्वम् । श्रमयुवः । ‘यु मिश्रणे’ । श्रमेण यूयन्ते इति श्रमयुवः । ‘क्विप्चिप्रचिक्’ (उ. सू. २. २१५) इत्यादिना विधीयमानौ क्विदीर्घावस्मादपि धातोर्भवतः । तन्वादित्वात् उवङ् । पदव्यः । वी गत्यादिषु । पादेन वियन्ति गच्छन्तीति पदव्यः । ‘क्विप् च’ इति क्विप् । धियंधाः । ‘आतोऽनुपसर्गे कः’ इति कः । ‘तपुरुषे कृति बहुलम्’ इति बहुलवचनात् द्वितीयाया अपि अलुक् । तस्थुः । पादादित्वात् निघाताभावः । चारु । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् ॥

तिस्रो यदग्ने शरदस्त्वामिच्छुचिं घृतेन शुचयः सपर्यान् ।

नामानि चिदधिरे यज्ञियान्यसूदयन्त तन्वः सुजाताः ॥ ३ ॥

तिस्रः । यत् । अग्ने । शरदः । त्वाम् । इत् । शुचिम् । घृतेन । शुचयः । सपर्यान् ।

नामानि । चित् । दधिरे । यज्ञियानि । असूदयन्त । तन्वः । सुजाताः ॥ ३ ॥

‘शुचयः शोधयितारो दीक्षा वा मरुतो हे’ अग्ने ‘शुचिं शुद्धं दीप्यमानं वा’ ‘त्वामित् देवेभ्यो निर्गतं त्वामेवोद्दिश्य’ तिस्रः ‘शरदः त्रीन् संवत्सरान्’ ‘घृतेन आज्येन’ यत् यदा ‘सपर्यान् पूजां कुर्युः तदानीं त्वमाविरभूः’ । तदनन्तरं ते मरुतस्त्वयानुगृहीताः सन्तः ‘यज्ञिन्यानि यज्ञार्हाणि यज्ञे प्रयोक्तुं योग्यानि’ नामानि ‘चित् नामान्यपि’ ‘दधिरे आधारयन्’ । नामानि च तैत्तिरीयके समान्नायन्ते— ‘ईदृक् चान्यादृक् चैतादृक् च प्रतिदृक् च मितश्च संमितश्च सभराः’ (तै. सं. ४. ६. ५. ५) इत्यादीनि । एतैश्चाग्निचयने मारुताः सप्तकपाला हूयन्ते । नामानि धारयित्वा च ‘सुजाताः पूर्वं रूपं परित्यज्य शोभनममृतत्वं प्राप्ताः सन्तः’ ‘तन्वः स्वकीयानि शरीराणि’ असूदयन्त स्वर्गं प्रापितवन्तः ॥ तिस्रः । शसि ‘त्रिचतुरोः स्त्रियां तिसृचतसृ’ इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वे प्राप्ते ‘अचि र ऋतः’ इति रेफादेशः । त्रिशब्दः ‘फिषः’ (फि. सू. १) इत्यन्तोदात्तः । तिस्रादेशस्यापि स्थानिवद्भावेनान्तोदात्तत्वे ‘उदात्तयणो हल्युवात्’ इति शस उदात्तत्वम् । शरदः । ‘शृ हिसायाम्’ । क्षीर्यन्तेऽस्याम् ओषधयः इति शरत् संवत्सरः । ‘शृद्भसोऽदिः’ (उ. सू. १. १२७) इति अदिप्रत्ययः । उभयत्र ‘कालाध्वनोरस्यन्तसंयोगे’ (पा. सू. २. ३. ५) इति द्वितीया । सपर्यान् । ‘सपर पूजायाम्’ । कण्ठ्वादिः । लेटि आडागमः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः । यज्ञिन्यानि । ‘यज्ञस्त्रिभ्यां घञञौ’ इत्यर्हाथे घप्रत्ययः ॥

आ रोदसी बृहती वेविदानाः प्र रुद्रिया जभिरे यज्ञियासः ।

विदन्मर्तो नेमधिता चिकित्वानग्निं पदे परमे तस्थिवांसम् ॥ ४ ॥

आ । रोदसी इति । बृहती इति । वेविदानाः । प्र । रुद्रिया । जभिरे । यज्ञियासः ।

विदत् । मर्तः । नेमऽधिता । चिकित्वान् । अग्निम् । पदे । परमे । तस्थिऽवांसम् ॥ ४ ॥

‘बृहती महत्यौ’ ‘रोदसी द्यावापृथिव्यौ’ ‘आ’ ‘वेविदानाः अत्यर्थं ज्ञापयन्तः । कुत्राभिर्वर्तन्ते इति परस्परं वदन्तः’ द्यावापृथिव्योर्मध्ये वर्तमाना इत्यर्थः । यद्वा । महत्योर्द्यावापृथिव्योर्मध्ये आ वेविदाना अग्निमुपलभमानाः । एवंभूताः ‘यज्ञियासः यज्ञार्हाः देवाः’ ‘रुद्रिया रुद्रोऽग्निः देवानामसुरैः सह युद्धसमये तैर्देवैः स्थापितं धनमपहृत्य गतवन्तमग्निं देवा आगत्य अग्निसकाशाद्वलेन तद्धनमगृह्णन् । तदानीं सोऽग्निररोदीत् । तस्मात् रुद्र इत्याख्यायते । तथा च तैत्तिरीयकं—‘तदग्निर्यकामयत तेनापाकामत् तद्देवा विजित्यावरुत्समाना अन्वायन् तदस्य सहसादित्सन्त सोऽरोदीधदरोदीत्तद्बुद्रस्य रुद्रत्वम्’ (तै. सं. १. ५. १. १) इति । तस्य रुद्रस्यार्हाणि स्तोत्राणि ‘प्र’ ‘जभिरे प्रजहिरे चक्रुः’ इत्यर्थः । ‘नेमधिता । नेमशब्दोऽर्धवचनः । तथा च यास्कः—‘त्वो नेम इत्यर्धस्य’ (निरु. ३. २०) इति । सर्वेषां देवानामर्धभागेन धीयते धार्यन्ते इति नेमधित इन्द्रः । सर्वे देवा एकोऽर्धः इन्द्र एक एवापरोऽर्धः इति यावत् । तथा च तैत्तिरीयकं—‘यत्सर्वेषामर्धमिन्द्रः प्रति तस्मादिन्द्रो देवतानां भूयिष्ठमाकमः’ (तै. सं. ५. ४. ८. ३) इति । तेनेन्द्रेण सहितः ‘मर्तः मरुद्गणः’ ‘परमे उत्तमेऽन्त्ये’ ‘पदे स्थानेऽश्वथादौ’ ‘तस्थिवांसं स्थितवन्तम्’ ‘अग्निं’ ‘चिकित्वान् जानन्’ ‘विदत् अलभत ॥ वेविदानाः । विदेशानार्थात् लाभार्थाद्वा यच्छन्तात् लटः शानच् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । ‘छन्दस्युभयथा’ इति शानच् आर्धधातुक्त्वात् अतोलोपयलोपौ । ‘अभ्यस्तानामादिः’ इत्याद्युदात्तत्वम् ।

विदत् । ' विदृ लामे ' । लुङि लुदिच्चात् च्लेः अडादेशः । नेमधिता । दधातेः कर्मणि निष्ठा । ' सुधित वसुधित नेमधित ' (पा. सू. ७. ४. ४५) इति धिभावो निपात्यते । ' तृतीया कर्मणि ' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ' सुपां सुलुक् ' इति तृतीयाया आकारः । तस्थिवांसम् । तिष्ठतेर्लिटः कसुः । ' वस्वेकाजाद्रसाम् ' इति इडागमः ॥

धर्माभिष्टवे ' संजानानाः ' इत्येषा । ' अथोत्तरम् ' इति खण्डे सूत्रितं—' संजानाना उप सीदन्नभिञ्च दशभिर्विवस्वतः ' (आश्व. श्री. ४. ७) इति ॥

संजानाना उप सीदन्नभिञ्च पत्नीवन्तो नमस्यं नमस्यन् ।

रिरिकांसस्तन्वः कृण्वत स्वाः सखा सख्युर्निमिषि रक्षमाणाः ॥ ५ ॥

सम्_ऽजानानाः । उप । सीदन् । अभि_ऽञ्च । पत्नी_ऽवन्तः । नमस्यम् । नमस्यन्ति नमस्यन् ।

रिरिकांसः । तन्वः । कृण्वत । स्वाः । सखा । सख्युः । नि_ऽमिषि । रक्षमाणाः ॥ ५ ॥

हे अग्ने त्वां ^१संजानानाः सम्यग्जानन्तो देवाः ^२उप ^३सीदन् उपसीदन्ति प्राप्नुवन्ति । उपसर्त्ति कृत्वा च ^४पत्नीवन्तः सपत्नीकाः सन्तः ^५नमस्यं नमस्कारार्हम् ^६अभिञ्च आभिमुख्येनावस्थितजानु-युक्तं त्वां ^७नमस्यन् अपूजयन् । पूजयित्वा च ^८सख्युः मित्रस्य तव ^९निमिषि दर्शने निमित्तभूते सति ^{१०}रक्षमाणाः त्वया परिरक्ष्यमाणाः ^{११}सखा सखायो देवाः ^{१२}स्वाः ^{१३}तन्वः स्वकीयानि शरीराणि ^{१४}रिरि-कांसः अनशनादिरूपेण दीक्षानियमेन रिक्तीकुर्वन्तः शोपयन्तः ^{१५}कृण्वत यागानकुर्वन् । ' देवा वै यज्ञमतन्वत ' (ऐ. ब्रा. २. ११) इति श्रुतेः ॥ नमस्यन् । ' नमोवरिवश्चित्रडः ' इति पूजार्थं क्यच् । लङि ' बहुलं छन्दस्यमाङ्ग्योगेऽपि ' इति अडभावः । रिरिकांसः । ' रिचिर् विरेचने ' । लिटः कसुः । निमिषि । ' मिप स्पर्धायाम् ' । अत्रोपसर्गवशाद्दर्शनार्थः । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । रक्षमाणाः । कर्मणि लटः शानच् । यकि प्राप्ते व्यत्ययेन शप् ॥ ॥ १७ ॥

त्रिः सप्त यद्रुह्यानि त्वे इत्पदाविदुर्निहिता यज्ञियांसः ।

तेभि रक्षन्ते अमृतं सजोषाः पशूश्च स्थातृश्चरथं च पाहि ॥ ६ ॥

त्रिः । सप्त । यत् । गुह्यानि । त्वे इति । इत् । पदा । अविदन् । नि_ऽहिता । यज्ञियांसः ।

तेभिः । रक्षन्ते । अमृतम् । स_ऽजोषाः । पशून् । च । स्थातृन् । चरथम् । च । पाहि ॥ ६ ॥

^१त्रिः ^२सप्त एकविंशतिसंख्याकानि ^३गुह्यानि रहस्यानि वेदैकसमधिगम्यानि ^४यत् यानि ^५पदा पदानि । पद्यते गम्यते स्वर्गः गुभिरिति व्युत्पत्त्या पदशब्देनात्र यज्ञा उच्यन्ते । ते चैकविंशतिसंख्याकाः । औपासनहोमवैश्वदेवादयः सप्त पाकयज्ञाः । अग्न्याधेयदर्शपूर्णमासादयः सप्त हविर्यज्ञाः । अग्निष्टोमात्यग्नि-ष्टोमादयः सप्त सोमयज्ञाः । एवमेकविंशतिसंख्याकानि यज्ञलक्षणानि पदानि हे अग्ने ^६त्वे ^७इत् त्वय्येव ^८निहिता स्थापितानि । तेषां सर्वेषां त्वत्प्रधानत्वात् । न ह्यभिमान्तरेण यागा अनुष्ठानं शक्यन्ते ।

‘यज्ञियासः यज्ञाहाः अर्थित्वसामर्थ्यवैदुष्यादिभिः’^१ अधिकारहेतुभिर्युक्ताः । तथा चोक्तम्—‘अर्थी समर्थो विद्वान् शास्त्रेणापयुदस्तः कर्मण्यधिकारी’^२ इति । एवंविधलक्षणोपेता यजमानास्तानि पदानि ‘अविदन्’ अलभन्त । लब्ध्वा च ‘तेभिः यज्ञलक्षणैः पदैः’^३ ‘अमृतम्’ अमरणधर्माणं त्वां ‘रक्षन्ते’ पालयन्ति यजन्ती-त्यर्थः । ‘सजोपाः । तैर्यजमानैः समानग्रीतिसत्त्वं’^४ पशून् गवाश्चादिपशून् ‘च’ ‘स्थातृन्’ ब्रीह्यादिस्थावराणि ‘अथ’ पशुव्यतिरिक्तमन्यद्यत्प्राणिजातमस्ति तन् ‘च’ ‘पाहि रक्ष’ । तेषु हि रक्षितेषु त्वदीया यागाः कर्तुं शक्यन्ते नान्यथा । अतस्त्वमेवमुच्यसे इत्यर्थः ॥ यत् । ‘सुपां सुलुक्’^५ इति विभक्तेर्लुक् । गुह्यानि । गुहायां भवानि । ‘भवे छन्दसि’ इति यत् । ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । त्वे । ‘सुपां सुलुक्’^६ इति सप्तम्याः शेषादेशः । अविदन् । ‘विदु लोभे’ । लुङि लृदिच्चात् अङ् । पशून् स्थातृन् । उभयत्र ‘उभयथर्क्षु’ (पा. सू. ८. ३. ८) इत्युभयथाभावान् नकारस्य ह्रस्वाभावः ॥

विद्वाँ अग्ने वयुनानि क्षितीनां व्यानुषक्शुरुधो जीवसे धाः ।

अन्तर्विद्वाँ अध्वनो देवयानानतन्द्रो दूतो अभवो हविर्वाट् ॥ ७ ॥

विद्वान् । अग्ने । वयुनानि । क्षितीनाम् । वि । आनुषक् । शुरुधः । जीवसे । धाः ।

अन्तःऽविद्वान् । अध्वनः । देवऽयानान् । अतन्द्रः । दूतः । अभवः । हविःऽवाट् ॥ ७ ॥

हे ‘अग्ने’ ‘वयुनानि’ । ज्ञाननामैतत् इह तु ज्ञातव्ये वर्तते । सर्वाणि ज्ञातव्यानि ‘विद्वान्’ ज्ञानस्त्वं ‘क्षितीनां’ यजमानलक्षणानां प्रजानां ‘जीवसे जीवितुं’ ‘शुरुधः’ क्षुद्रूपस्य शोकस्य रोधयित्री-रिपोऽस्मानि ‘आनुषक्’ अनुषक्तं संततं यथा भवति तथा ‘वि’ ‘धाः’ विधेहि कुर्वित्यर्थः । एवं यजमानान् अन्नसमृद्धान् कृत्वानन्तरं ‘हविर्वाट्’ तैर्देवेभ्यः प्रप्तं हविर्वहन् ‘दूतः’ ‘अभवः’ देवानां दूतो भवसि । कीदृशस्त्वम् ‘अन्तर्विद्वाँ’ द्यावापृथिव्योर्मध्ये जानन् । किं जानन् । ‘अध्वनः’ मार्गान् । कीदृशान् । ‘देवयानान्’ । देवा यैर्मार्गैर्यान्ति गच्छन्ति ताऽज्ञानमित्यर्थः । ‘अतन्द्रः’ पुनः पुनर्हविर्वहनेऽप्यनलसः ॥ वयुनानि । ‘अज गतिक्षेपणयोः’ । ‘अजियमिदीङ्भ्यश्च’ (उ. सू. ३. ३४१) इति कर्मणि उनन्-प्रत्ययः^१ । ‘अजेर्व्यघजपोः’ (पा. सू. २. ४. ५६) इति वीभावः । क्षितीनाम् । क्षियन्ति निवसन्तीति क्षितयो मनुष्याः । ‘क्लिच्त्वाच्च संज्ञायाम्’ इति कर्तरि क्तिच् । अन्तोदात्तात् ह्रस्वान्तात् क्षितिश्चाद्वादुत्तरस्य नामः ‘नामन्यतरस्याम्’ इत्युदात्तत्वम् । शुरुधः । शुरुचं रुन्धन्तीति शुरुधः । ‘क्लिप् च’ इति क्लिप् । पूर्वपदस्यान्यलोपः पृषोदरादित्वात् ॥

स्वाध्यां दिव आ सप्त यद्ही रायो दुरो व्यृतज्ञा अजानन् ।

विदद्गव्यं सरमा दृळ्हमूर्वं येना नु कं मानुषी भोजते विट् ॥ ८ ॥

सुऽआर्ष्यः । दिवः । आ । सप्त । यद्हीः । रायः । दुरः । वि । ऋतऽज्ञाः । अजानन् ।

विदत् । गव्यम् । सरमा । दृळ्हम् । ऊर्वम् । येन । नु । कम् । मानुषी । भोजते । विट् ॥ ८ ॥

१. ढ-अर्थित्वसामर्थ्यविद्वत्तादिभिः । २. ढ-कर्मस्वधिकारी । ३. न-उनन्प्रत्ययः ।

१स्वाध्यः शोभनकर्मयुक्ताः १यह्वीः यह्वयो महस्यः १सप्त गङ्गाद्याः सप्त नद्यः १दिवः ध्रुवोका-
दागत्य भूम्यां प्रवहन्तीति शेषः । हे अग्ने ईदृग्विधा नद्यस्त्वया स्थापिताः । अग्नौ होमे सति हि तेन
नृसः सूर्यो वृष्टिं करोति । तस्मिन्नर्थे स्मृतिः पूर्वमुदाहृता । अतो वृष्टिद्वाराग्निरेव नदीः करोतीत्युच्यते ।
तथा १ऋतज्ञाः ऋतं यज्ञं जानन्तोऽङ्गिरसः १रायः बलनाम्नासुरेणापहतस्य गोरूपस्य धनस्य १दुरः
द्वाराणि गमनमार्गान् १अजानन् त्वया ज्ञातवन्तः । स्वसाध्येन यागेन प्रीत इन्द्रो गवामन्वेषणाय
सरमां नाम देवशुनीं प्रेषितवान् । सा च सरमा गवां स्थानमवगत्येन्द्रस्य न्यवेदयत् । इन्द्रश्च तानङ्गि-
रसो गाः प्रापयत् । अत एतत्सर्वं त्वमेव कृतवान् । अङ्गिरोभ्यः सकाशात् १गव्यं गवि भवं १इच्छं
स्थूलम् । बहुलमित्यर्थः । १एवंविधं पयोलक्षणम् १ऊर्वं अन्नं १सरमा देवशुनीं १विदत् अलभत । १कम्
इत्येतत्पादपूरणम् । १येन १नु येन हि गव्येन १मानुषीं १विद् मनोः संबन्धिनी प्रजा १भोजते इदानीं
भुङ्क्ते तद्व्ययमपि परंपरयाग्निरेव करोति ॥ स्वाध्यः । सुआङ्पूर्वात् धीशब्दात् जसि ' एरनेकाचः '
इति यणादेशः । यह्वीः । ' वा छन्दसि ' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । गव्यम् । सर्वत्र ' गोरजादिप्रत्यय-
प्रसंगे यद्वक्तव्यम् ' इति भावार्थे यत् । ऊर्वम् । उर्वी हिंसार्थः । ऊर्वति क्षुधं हिनस्तीत्यूर्वमन्नम् ।
पचाद्यच् । भोजते । ' भुज पालनाभ्यवहारयोः ' । अग्निं प्राप्ते व्यस्ययेन शप ॥

आ ये विश्वा स्वपत्यानि तस्थुः कृण्वानासो अमृतत्वाय गातुम् ।

महा महद्भिः पृथिवी वि तस्थे माता पुत्रैरदितिर्धायसे वेः ॥ ९ ॥

आ । ये । विश्वा । सुऽअपत्यानि । तस्थुः । कृण्वानासः । अमृतत्वाय । गातुम् ।

महा । महत्ऽभिः । पृथिवी । वि । तस्थे । माता । पुत्रैः । अदितिः । धायसे । वेरिति वेः ॥ ९ ॥

१ये आदित्याः १अमृतत्वाय अमरणत्वसिद्धये १गातुं मार्गमुपायं १कृण्वानासः कुर्वाणाः
सन्तः १विश्वा विश्वानि सर्वाणि १स्वपत्यानि शोभनान्यपतनहेतुभूतानि^१ चतुर्दशरात्रपदत्रिंशद्वात्रा-
दित्यानामयनादीनि कर्माणि १आ १तस्थुः आस्थितवन्तः कृतवन्त इत्यर्थः । तथा च तैत्तिरीयकम्—
' आदित्या अकामयन्त सुवर्गं लोकमियामेति ' इति, ' त एतं पदत्रिंशद्वात्रमपश्यन् तमाहरन् तेना-
यजन्त ' (तै. सं. ७. ४. ६. १) इति च । १महद्भिः अनुष्ठानेन महानुभावैस्तैः १पुत्रैः सहिता
१माता जनयित्री १अदितिः अदीना १पृथिवी १धायसे सर्वस्य जगतो धारणाय १महा स्वकीयेन
महत्त्वेन १वि १तस्थे विशेषेण तिष्ठति । हे अग्ने यतस्त्वं १वेः आदित्यैरनुष्ठितेषु यागेषु चरुपुरोडाशा-
दीनि हवींष्यभक्षयः । अत एतत्सर्वं ज्ञातमित्यर्थः ॥ कृण्वानासः । ' कृवि हिंसाकरणयोश्च ' । व्यस्य-
येनामनेपदम् । ' धिन्विक्कृण्वोर च ' इति उप्रत्ययः; तत्संनियोगेन अकारान्तादेशश्च । तस्यातो लोपे
सति स्थानिवद्भावाद्गुणाभावः । शानचश्चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । ' आजसेरसुक् ' । महा । महिन्नेत्यस्य
वर्णलोपश्छान्दसः । धायसे । ' बहिहाघाभ्यश्छन्दसि ' इति दधातेर्भावे असुन् । ' णित् ' इत्यनुवृत्तेः
' आतो युक् चिक्कृतोः ' इति युक् । वेः । ' वी गतिप्रजनकान्यशनखादनेषु ' । लङि सिपि
अदादिवात् शपो लुक् । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः । धायसे इत्यस्य
वाक्यान्तरगतत्वादस्य निघाताभावः ॥

१. च-छ-ण-न-फ-बलप्रदमित्यर्थः । २. ड-न-स-यद्वक्तव्यः । ३. च-छ-ध-न-शोभनापत्यहेतुभूतानि;
श-शोभनान्यपत्यहेतुभूतानि ।

अधि श्रियं नि दधुश्चारुमसिन्दिवो यदक्षी अमृता अकृण्वन् ।

अध क्षरन्ति सिन्धवो न सृष्टाः प्र नीचीरग्ने अरुषीरजानन् ॥ १० ॥

अधि । श्रियम् । नि । दधुः । चारुम् । अस्मिन् । दिवः । यत् । अक्षी इति । अमृताः । अकृण्वन् ।

अध । क्षरन्ति । सिन्धवः । न । सृष्टाः । प्र । नीचीः । अग्ने । अरुषीः । अजानन् ॥ १० ॥

वअस्मिन् अमौ वचारं क्षोभनां वश्रियं परिस्तरणपरिषेचनादिरूपां यज्ञसंपदम् वअधि वनि वदधुः यजमानाः स्थापितवन्तः । निधाय च वयत् यदा वअक्षी यज्ञस्याज्यभागलक्षणे चक्षुषी वअकृण्वन् कुर्वन्ति । 'चक्षुषी वा एते यज्ञस्य यदाज्यभागौ' (तै. सं. २. ६. २. १) इति श्रुतेः । तदानीं वदिवः शुलोकात् वअमृताः अमरणधर्माणो देवाः यागसमयो जात इत्यवगम्यागच्छन्तीति शेषः । वअध आज्यभागानन्तरं वसृष्टाः अग्नेरुत्पन्नाः वसिन्धवो वन शिघ्रं गच्छन्त्यो नद्य इव वनीचीः नितरां सर्वासु दिक्षु गच्छन्तीः वअरुषीः आरोचमानाः । यद्वा । निर्मलरूपाः । हे वअग्ने एवंभूतासवदीया ज्वालाः वक्षरन्ति संचलन्ति । सर्वासु दिक्षु गच्छन्तीत्यर्थः । आगता देवाश्च वप्र वअजानन् अस्माकं होमायेदृश्यो ज्वाला उत्पन्ना इति हृष्टाः सन्तः प्रकर्षेण जानन्ति ॥ अक्षी । परत्वात् नुमं बाधित्वा ' ईं च द्विवचने ' (पा. सू. ७. १. ७७) इति अक्षिशब्दस्य ईकारान्तादेशः । स चोदात्तः । ईत्वे कृते सकृदुत्तपरिभाषया (परिभा. ४०) पुनर्नुम् न भवति । सवर्णदीर्घः । नीचीः । निपूर्वादञ्चतेः ' ऋत्विक् ' इत्यादिना क्तिन् । ' अनदिताम् ' इति नलोपः । ' अञ्चतेश्चोपसंख्यानम् ' इति डीप् । ' अचः ' इति अकारलोपे ' चौ ' इति दीर्घत्वम् । ' न्यधी च ' (पा. सू. ६. २. ५३) इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अरुषीः । अरुषमिति रूपनाम । ' ऋहनिभ्यामुपच् ' इति अर्तेः उपच् । ' छन्दसीवनिपौ ' इति मत्वर्थीय ईकारः ॥ ॥ १८ ॥

' रयिनं ' इति दशार्चं नवमं सूक्तं पराशरस्यापं त्रैष्टुभमाग्नेयम् । अनुक्रान्तं च—' रयिनं ' इति । प्रातरनुवाकाभिनशस्त्रयोक्तो विनियोगः ॥

रयिनं यः पितृवित्तो वयोधाः सुप्रणीतिश्चिकितुषो न शासुः ।

स्योनशीरतिथिर्न प्रीणानो होतैव सद्य विधतो वि तारीत् ॥ १ ॥

रयिः । न । यः । पितृवित्तः । वयःऽधाः । सुप्रणीतिः । चिकितुषः । न । शासुः ।

स्योनऽशीः । अतिथिः । न । प्रीणानः । होताऽइव । सद्य । विधतः । वि । तारीत् ॥ १ ॥

वपितृवित्तः पितुः सकाशालब्धः वरयिः धनमिव वयः अग्निः ववयोधाः अन्नस्य दाता । यथा पैतृकं धनं विश्रम्भेण व्यवह्रियमाणं सत् अन्नप्रदं भवति तद्वदग्निरपि सर्वेषु यज्ञेषु विश्रम्भेण व्यवहृतः सन् अन्नप्रदो भवतीत्यर्थः । वचिकितुषो वन विदुषो धर्मशास्त्राभिज्ञस्य वशासुः शासनमिव वसुप्रणीतिः

सुखेन प्रणेतव्यः । यथा विद्वच्छासनं सर्वेष्वनुष्ठेयेषु तत्तत्संशयनिर्णयाय नीयते तद्वदग्निरपि सर्वेषु यज्ञेषु प्रणीयते । यश्च 'स्योनशीः सुखप्रदे गार्हपत्यायतनादौ शयानः 'अतिथिर्न सुखासने उपवेशितः अर्घपायादिभिः सत्कृतोऽतिथिरिव 'प्रीणानः हविर्भिस्तर्पणीयः सोऽग्निः 'विधत् परिचरतो यजमानस्य 'सन्न गृहं 'वि 'तारीत् प्रवर्धयति ददाति वा । तत्र दृष्टान्तः । 'होतेव । होता होमकर्ताध्वर्युस्तत्तत्कर्मकरणेन फलैर्यजमानस्य गृहं यथा वर्धयति तद्वत् ॥ पितृवित्तः । 'विद् लामे ' । कर्मणि निष्ठा । 'यस्य विभाषा ' इति द्विप्रतिषेधः । 'विभाषा गमहनविद्विशां ' इति कसौ अस्य धातोः इटः विकल्पितत्वात् तत्रापि विशिसाहचर्यात्तौदादिक एव विदिगृह्यते इत्युक्तम् (का. ७.२. ६८) । 'वित्तो भोगप्रत्यययोः ' (पा. सू. ८. २. ५८) इति निष्ठानत्वाभावो निपातितः । वयोधाः । 'डुघाञ् धारणपोषणयोः ' । 'आतो मनिन् ' इति विच् । सुप्रणीतिः । प्रणीयत इति प्रणीतिः । कर्मणि क्तिन् । 'तादौ च ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । पुनः सुशब्देन समासे कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणात् कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । चिकितुपः । लिटः कसुः । पष्ठेकवचने 'वसोः संप्रसारणम् ' इति संप्रसारणम् । 'शासिवसिषसीनां च ' इति पत्वम् । शासुः । 'शासु अनुशिष्टौ ' । 'भृश्वृस्निहिं ' इत्यादिना विधीयमान उप्रत्ययो बहुलवचनादस्मादपि द्रष्टव्यः । तत्र 'नित् ' इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । स्योनशीः । स्योनमिति सुखनाम । स्योने सुखकरे गार्हपत्यादिस्थाने शेते इति स्योनशीः । 'क्विप् च ' इति क्विप् । प्रीणानः । 'प्रीञ् तर्पणे ' । कर्मणि शानचि द्यत्ययेन भा । विधत् । 'विध विधाने ' । 'विधत्तिः परिचरणकर्मा ' इति नैरुक्ताः । तुदादित्वात् शप्रत्ययः । 'शतुरनुमः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

देवो न यः सविता सत्यमन्मा क्रत्वा निपाति वृजनानि विश्वा ।

पुरुप्रशस्तो अमतिर्न सत्य आत्मेव शेवो दिधिषाय्यो भूत् ॥ २ ॥

देवः । न । यः । सविता । सत्यमन्मा । क्रत्वा । निपाति । वृजनानि । विश्वा ।

पुरुप्रशस्तः । अमतिः । न । सत्यः । आत्माऽइव । शेवः । दिधिषाय्यः । भूत् ॥ २ ॥

'देवो 'न 'सविता द्योतमानः सर्वस्य प्रेरकः सूर्य इव 'यः अग्निः 'सत्यमन्मा सत्यज्ञानो यथार्थदर्शी सोमिः 'क्रत्वा आत्मीयेन कर्मणा 'विश्वा 'वृजनानि । विभक्तिव्यत्ययः । सर्वेभ्यः संग्रामेभ्यः 'निपाति नितरां पालयति । वर्ज्यन्ते हिंस्यन्तेऽस्मिन्निति वृजनं संग्रामः । अपि च 'पुरुप्रशस्तः पुरुर्भिर्यजमानैः स्तुतोऽग्निः 'अमतिर्न । रूपनामैतत् । रूपमिव 'सत्यः बाधरहितः । रूप्यत इति रूपं स्वरूपम् । यथा पृथिव्यादेः स्वरूपमागमापायिषु विशेषेषु सत्स्वपि स्वयमैकरूप्येण निखं भवति तद्वदग्निरप्युच्चावचेषु सर्वेषु कर्मसु स्वयमेक एव व्याप्य वर्तते । सोऽग्निः 'शेवः सुखकरः । तत्र दृष्टान्तः । 'आत्मेव । परमप्रेमास्पदतया निरतिशयानन्दस्वरूपः आत्मा यथा सर्वान् सुखयति । 'एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति ' (बृ. उ. ४. ३. ३२) 'एष ह्येवानन्दयाति ' (तै.आ. ८. ७) इति च श्रवणात् । तद्वदग्निरपि स्वर्गादिफलहेतुतया सुखयति । एवंभूतोऽग्निः 'दिधिषाय्यो 'भूत् सर्वैर्यजमानैर्धारणीयो भवति । परित्यागे हि वीरहत्यालक्षणो दोषो भवति । तथा च सैत्तरीयकं—'वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्रासयते ' (तै. सं. १.५. २. १) इति ॥ सत्यमन्मा । मननं मन्म । 'मन ज्ञाने ' । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति मनिन् । सत्यमवितथं मन्म यस्य । बहुव्रीहिस्वरः । वृजनानि । 'वृजी वर्जने ' । 'कृपृवृजि' इत्यादिना क्युप्रत्ययः । पुरुप्रशस्तः । 'तृतीया कर्मणि ' इति

पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वे प्राप्ते 'प्रवृद्धादीनां च' (पा. सू. ६. २. १४७) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । स ह्यकृतिगण इत्युक्तम् । अमतिः । 'अम गत्यादिषु' । 'अमेरतिः' । दिधिषाद्यः । दधातेः 'दिधिषाद्यः' (उ. सू. ३. ३७७) इति साध्यप्रत्ययान्तो निपात्यते ॥

देवो न यः पृथिवीं विश्वधाया उपक्षेति हितमित्रो न राजा ।

पुरःसदः शर्मसदो न वीरा अनवद्या पतिजुष्टेव नारी ॥ ३ ॥

देवः । न । यः । पृथिवीम् । विश्वऽधायाः । उपऽक्षेति । हितऽमित्रः । न । राजा ।

पुरऽसदः । शर्मऽसदः । न । वीराः । अनवद्या । पतिजुष्टाऽइव । नारी ॥ ३ ॥

१देवो १न द्योतमानः सूर्य इव १यः अग्निः १विश्वधायाः सर्वस्य जगतो धर्ता । यथा सूर्यो वृष्ट्यादिप्रदानेन सर्वं जगत् धत्ते एवमग्निरपि यज्ञादिसाधनेन कृत्स्नस्य जगतो धारयिता । सोऽग्निः १पृथिवीं पृथिव्याम् १उपक्षेति सर्वेषां प्रियः सन् यज्ञगृहादौ निवसति । तत्र दृष्टान्तः । १हितमित्रो १न १राजा । हितान्यनुकूलानि मित्राणि यस्य तादृशो राजा यथा सुखेन निवसति तद्वत् । यथा सर्वजन-मित्रो राजा एवमग्निरपि सर्वजनमित्र इत्यर्थः । न ह्यग्निं कश्चन द्विष्टे । यस्याग्नेः १पुरःसदः पुरस्तात् सीदन्त उपविशन्तः पुरुषाः १शर्मसदो १न १वीराः पितृगृहे वर्तमानाः पुत्राः इव वर्तन्ते । पिता पुत्रानिव अग्निः स्वस्य परिचारकान् रक्षतीति भावः । सोऽयमग्निरतिशयेन शुद्धः कर्मयोग्यो भवति । तत्र दृष्टान्तः । १अनवद्या अनिन्दिता १पतिजुष्टेव १नारी स्वपतिना सेविता स्वीकृता योषिदिव । सा यथा पतिव्रत्येन शुद्धा सती सर्वकर्मयोग्या भवति एवमग्निरपि ॥ विश्वधायाः । 'गतिकारकयोरपि पूर्वपद-प्रकृतिस्वरस्व च' इति वचनात् कारकपूर्वादपि दधातेः 'वहिहाधाज्भ्यश्छन्दसि' इति असुन् । 'णित्' इत्यनुवृत्तेः 'आतो युक् चिष्कृतोः' इति युक् । मरुद्वृधादित्वात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । उपक्षेति । 'क्षि निवासगत्योः' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । अनवद्या । बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । पतिजुष्टेव । 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । नारी । 'नृनर-योर्वृद्धिश्च' (पा. सू. ४. १. ७३ ग.) इति शाङ्गरवादिषु पाठात् ङीनन्त आद्युदात्तः ॥

तं त्वा नरो दम् आ नित्यमिद्धमग्रे सचन्त क्षितिषु ध्रुवासु ।

अधि द्युम्नं नि दधुर्भूर्यस्मिन्भवा विश्वायुर्धरुणो रयीणाम् ॥ ४ ॥

तम् । त्वा । नरः । दमे । आ । नित्यम् । इद्धम् । अग्रे । सचन्त । क्षितिषु । ध्रुवासु ।

अधि । द्युम्नम् । नि । दधुः । भूरि । अस्मिन् । भव । विश्वऽआयुः । धरुणः । रयीणाम् ॥ ४ ॥

हे १अग्रे १तं १त्वा पूर्वोक्तगुणविशिष्टं त्वां नरः १यज्ञस्य नेतारो यजमानाः १ध्रुवासु १क्षितिषु निश्चलासु चलनरहितासु भूमिषु । निरुपद्रवेषु ग्रामेष्वित्यर्थः । १दमे स्वकीये यज्ञगृहे १नित्यम् १इद्धम् अन-वरतं समिद्धिः प्रज्वलितं कृत्वा १आ १सचन्त आभिमुख्येन सेवन्ते । किंच १अस्मिन् अग्नौ १द्युम्नं हवि-र्लक्षणमन्नं १भूरि चरुपुरोडाशादिरूपेण बहुविधम् १अधि १नि १दधुः स्थापितवन्तः । एवंगुणविशिष्टो

योऽग्निः स त्वं 'विश्वायुः उक्तप्रकारेण सर्वाङ्गो भूत्वा 'रयीणां धनानां 'धरुणः धारयिता 'भव ।
अस्मभ्यं दातुं धनानि धारयेत्यर्थः ॥ सचन्त । 'यच्च समवाये ' । छान्दसो वर्तमाने लङ् । ' बहुलं
छन्दस्यमाङ्ग्योगेऽपि ' इति अङ्भावः । भव । ' अचोऽतस्तिष्ठः ' इति संहितायां दीर्घः । धरुणः ।
'आरेणिलुक् च ' इति उक्तप्रत्ययः ॥

वि पृक्षो अग्ने मघवानो अश्रुर्वि सूरयो ददतो विश्वमायुः ।

सनेम वाजं समिथेष्वर्यो भागं देवेषु श्रवसे दधानाः ॥ ५ ॥

वि । पृक्षः । अग्ने । मघवानः । अश्रुः । वि । सूरयः । ददतः । विश्वम् । आयुः ।

सनेम । वाजम् । समऽइथेषु । अर्यः । भागम् । देवेषु । श्रवसे । दधानाः ॥ ५ ॥

हे 'अग्ने 'मघवानः हविर्लक्षणेन धनेन युक्ता यजमानाः 'पृक्षः अज्ञानि 'वि 'अश्रुः व्यामु-
वन्तु । 'त्वयानुगृहीताः सर्वाण्यज्ञानि लभन्ताम् । ये च 'सूरयः विद्वांसः त्वां स्तुवन्ति । 'ददतः' ये च तुभ्यं
हवींषि ददतः प्रयच्छन्तो वर्तन्ते ते सर्वे 'विश्वमायुः सर्वं जीवितं 'वि अश्रुः व्यामुवन्तु । वयं च
'समिथेषु संग्रामेषु 'अर्यः अरेः शत्रोः संबन्धिनं 'वाजं अश्वं 'सनेम त्वदनुग्रहात् संभजेमहि । तदन-
न्तरं 'देवेषु त्वत्प्रमुखेऽविन्द्रादिषु 'श्रवसे यज्ञसे^१ तदर्थं 'भागं हविर्भागं 'दधानाः स्थापयन्तो भूया-
स्मेति शेषः ॥ अश्रुः । ' अद्या व्यासौ ' । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य
लुक् । ददतः । ' नाभ्यस्ताच्छतुः ' इति नुमागमप्रतिषेधः । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् ।
सनेम । ' वन पण संभक्ती ' । व्यत्ययेन शः । अर्यः । अरिशब्दात् पष्ठेकवचने ' जसादिषु च्छन्दसि
वावचनम् ' इति 'वेर्हिति' इति गुणाभावे यणादेशः । अरिशब्दः 'अच इः' इति इप्रत्ययान्तः अन्तो-
दात्तः । ' उदात्तयणः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । भागम् । ' कर्षावतः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् ॥ ॥१९॥

ऋतस्य हि धेनवो वावशानाः स्मदृग्भीः पीपयन्तु द्युभक्ताः ।

परावतः सुमतिं भिक्षमाणा वि सिन्धवः समया ससुराद्रिम् ॥ ६ ॥

ऋतस्य । हि । धेनवः । वावशानाः । स्मदृग्भीः । पीपयन्तु । द्युभक्ताः ।

पराऽवतः । सुऽमतिम् । भिक्षमाणाः । वि । सिन्धवः । समया । सस्रुः । अद्रिम् ॥ ६ ॥

'ऋतस्य 'हि ऋतं देवयजनदेशं प्राप्तमग्निमेव 'धेनवः अग्निहोत्रादिहविषां दोग्ध्यो गावः 'पीप-
यन्त क्षौरादिलक्षणं गव्यमपाययन् । कीदृश्यो गावः । 'वावशानाः अग्निं पुनःपुनः कामयमानाः
'स्मदृग्भीः । स्मच्छब्दो नित्यशब्दसमानार्थः । नित्यमूधत्सा युक्ताः । सर्वदा पयसः प्रदात्र्य इत्यर्थः ।
'द्युभक्ताः दिवा प्रकाशेन संभक्ताः संश्लिष्टाः तेजस्विन्य इत्यर्थः । अपि च 'सिन्धवः
स्यन्दनशीला नद्यः 'सुमतिम् अस्याग्नेः शोभनामनुग्रहात्मिकां बुद्धिं 'भिक्षमाणाः याचमानाः

सत्यः । अङ्गि । वसमया अङ्गेः पर्वतस्य समीपे । परावतः दूरदेशात् । वि । वसुः विशेषेण गच्छन्ति प्रवहन्ति । अग्नये दातव्यानां हविषां निष्पत्तये प्रवहन्तीत्यर्थः ॥ ऋतस्य । ' क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ' इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । वावशानाः । ' वश कान्तौ ' । यञन्तात् शानच् । ' न वशः ' (पा. सू. ६. १. २०) इति संप्रसारणप्रतिषेधः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' छन्दस्युभयथा ' इति शानच् आर्धधातुकत्वात् अतोलोपयलोपौ । अत एव लसार्वधातुकानुदात्तत्वाभावे चित्स्वर एव शिष्यते । स्मद्वृषीः । स्मत् नित्यान्यूधांसि यासाम् । ' ऊधसोऽनङ् ' (पा. सू. ५. ४. १३१) इति अनङ्देशः समासान्तः । ' संख्याव्ययादर्डीप् ' (पा. सू. ४. १. २६) इति डीप् । भसंज्ञायाम् ' अलोपोऽनः ' इति अलोपः । डीपः पित्वादनुदात्तत्वे बहुव्रीहिस्वर एव शिष्यते । पीपयन्त । ' पा पाने ' । अस्मात् हेतुमति णिच् । ' शाच्छासाह्वा ' इति युक् । ण्यन्तात् लुङि च्लेः चङादेशादि । ' चङयन्यतरस्याम् ' इति चङः पूर्वस्योदात्तत्वम् । ' हि च ' इति निघातप्रतिषेधः । परावतः परागतात् । दूरं हि परागतं भवति । अस्मिन् धात्वर्थे गम्यमाने ' उपसर्गाच्छन्दसि धात्वर्थे ' (पा. सू. ५. १. ११८) इति वतिः ॥

त्वे अग्ने सुमतिं भिक्षमाणा दिवि श्रवो दधिरे यज्ञियासः ।

नक्ता च चक्रुषसा विरूपे कृष्णं च वर्णमरुणं च सं धुः ॥ ७ ॥

त्वे इति । अग्ने । सुडमतिम् । भिक्षमाणाः । दिवि । श्रवः । दधिरे । यज्ञियासः ।

नक्ता । च । चक्रुः । उषसा । विरूपे इति विरूपे । कृष्णम् । च । वर्णम् ।

अरुणम् । च । सम् । धुरिति धुः ॥ ७ ॥

हे । अग्ने । सुमतिं शोभनामनुग्रहात्मिकां बुद्धिं । भिक्षमाणाः याचमानाः । यज्ञियासः यज्ञार्हाः सर्वे देवाः । दिवि द्योतमाने । त्वे त्वयि । श्रवः हविलक्षणमङ्गं । दधिरे अस्थापयन् । ' अग्निदेवानामन्नादः ' (तै. ब्रा. ३.१.४.१.) इति श्रुतेः । तदनन्तरं तादृशे हविर्युक्त्यागानुष्ठानाय । विरूपे विविधरूपे । उषसा उपःकालोपलक्षितमहः । नक्ता । च नक्तं रात्रिं च । चक्रुः अकुर्वन् । एतदेव स्पष्टयति । कृष्णं । च वर्णं रात्र्यां इयामलवर्णमन्धकारम् अह्नि । अरुणम् आरोचनं श्वेतवर्णं तेजः । च । सं । धुः सम्यक् स्थापितवन्तः ॥ त्वे । ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तम्याः शेषादेशः । नक्ता । तेनैव द्वितीयाया ङादेशः । उषसा । तेनैव विभक्तेः आकारः । धुः । ' डुधान् धारणपोषणयोः ' । लुङि ' गातिस्था ' इति सिचो लुक् । ' आतः ' इति झेः जुसादेशः । ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अङ्भावः ॥

यान्त्राये मर्तन्त्सुषूदो अग्ने ते स्याम मघवानो वयं च ।

छायेव विश्वं भुवनं सिसक्ष्यापप्रिवात्रोदसी अन्तरिक्षम् ॥ ८ ॥

यान् । रात्रे । मर्तान् । सुसूदः । अग्ने । ते । स्याम । मघवानः । वयम् । च ।

छायाऽइव । विश्वम् । भुवनम् । सिसक्षि । आपप्रिवान् । रोदसी इति । अन्तरिक्षम् ॥ ८ ॥

‘यान्’ ‘मर्तान्’ मनुष्यान्स्मान् ‘राये’ धनाय ‘सुषूदः’ अग्निहोत्रादिकर्मसु प्रेरयसि ‘ते’ तादृशाः
 ‘वयं’ ‘च’ ‘मघवानः’ धनिनः ‘स्याम’ भवेम । ‘रोदसी’ छावापृथिव्यौ ‘अन्तरिक्षं’ च ‘आपप्रिवान्’
 स्वतेजसा वृष्ट्युवकेन वा आपूरितवांस्त्वं च ‘विश्वं’ भुवनं सर्वं जगत् ‘सिसक्षि’ सेवसे अनुगृह्य सर्वं
 रक्षसीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । ‘छायेव । यथा’ छत्रादेः छाया आतपादिजनितं क्लेशं निवार्य रक्षति
 तद्वत् ॥ राये । ‘उडिदम्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । सुषूदः । ‘षूद प्रेरणे’ । लेटि अडागमः ।
 ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः । ‘अभ्यस्तानामादिः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । ‘यद्वृत्ताभित्यम्’
 इति निघातप्रतिषेधः । सिसक्षि । ‘षच समवाये’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः । ‘इत्’
 इत्थनवृत्तौ ‘बहुलं छन्दसि’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । आपप्रिवान् । ‘प्रा पूरणे’ । लिटिः कसुः ।
 ‘वस्वेकाजादसाम्’ इति इडागमः । ‘आतो लोप इटि च’ इति आकारलोपः । ‘द्विर्वचनेऽचि’
 इति स्थानिवद्भावात् द्विर्भावादि ॥

अर्वङ्गिरग्ने अर्वतो नृभिर्नृन्वीरैर्वीरान्वनुयामा त्वोताः ।

ईशानासः पितृवित्तस्य रायो वि सूरयः शतहिमा नो अश्युः ॥ ९ ॥

अर्वत्ऽभिः । अग्ने । अर्वतः । नृऽभिः । नृन् । वीरैः । वीरान् । वनुयाम् । त्वाऽऊताः

ईशानासः । पितृऽवित्तस्य । रायः । वि । सूरयः । शतऽहिमाः । नः । अश्युः ॥ ९ ॥

हे ‘अग्ने’ ‘त्वोताः’ त्वया रक्षिताः सन्तो वयम् ‘अर्वङ्गिः’ अस्मदीयैरश्वैः ‘अर्वतः’ शत्रुसंबन्धिनः
 अभवान् ‘नृभिः’ अस्मदीयैर्मर्तेः ‘नृन्’ शत्रोर्भटान् । वीर्याज्जायन्ते इति वीराः पुत्राः । तैः ‘वीरान्’ शत्रु-
 पुत्रांश्च ‘वनुयाम’ हन्याम । ‘वनुष्यतिर्हन्तिकर्मानवगतृसंस्कारो भवति’ (निरु. ५. २) इति
 यास्कः । ‘पितृवित्तस्य’ पित्रादिपरंपरया लब्धस्य ‘रायः’ धनस्य ‘ईशानासः’ स्वामिनः ‘सूरयः’ विद्वांसः
 ‘नः’ अस्माकं पुत्राः ‘शतहिमाः’ शतं संवत्सरान् जीवन्तः सन्तः ‘वि’ ‘अश्युः’ विशेषेण भुञ्जताम् ।
 अस्मदीयानां पुत्राणामाराग्यं दीर्घमायुश्च भवत्वित्यर्थः ॥ त्वोताः त्वयोताः । ‘प्रत्ययोत्तरपदयोश्च’ इति
 मपर्यन्तस्य त्वादेशः । इत्यथ्येन आत्वम् । ‘तृतीया कर्मणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शतहिमाः ।
 अत्र हिमशब्देन तद्वान् हेमन्तो लक्ष्यते । ब्राह्मणं च भवति—‘शतं हिमा इत्याह शतं त्वा हेमन्ता-
 निन्धिरीयेति वावैतदाह’ (तै. सं. १. ५. ८. ५) इति । शतं हिमाः शतं हेमन्तर्तवो येषां ते शत-
 संवत्सरजीविन इत्यर्थः । अश्युः । ‘अश भोजने’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् ॥

एता ते अग्न उचथानि वेधो जुष्टानि सन्तु मनसे हृदे च ।

शुकेर्म रायः सुधुरो यमं तेऽधि श्रवो देवभक्तं दधानाः ॥ १० ॥

एता । ते । अग्ने । उचथानि । वेधः । जुष्टानि । सन्तु । मनसे । हृदे । च ।

शुकेर्म । रायः । सुऽधुरः । यमम् । ते । अधि । श्रवः । देवऽभक्तम् । दधानाः ॥ १० ॥

हे ‘वेधः’ । मेधाचिनामैतन् । मेधाविन् ‘अग्ने’ ‘गता’ ‘उचथानि’ एतानि इदानीमस्माभिः
 प्रयुक्तानि स्तोत्राणि ‘ते’ तव ‘मनसे’ मनोवृत्तये ‘हृदे’ तद्वृत्तिमते अन्तःकरणाय ‘च’ ‘जुष्टानि’ ‘सन्तु’

प्रियाणि भवन्तु । ५ते तव संबन्धिनः ५सुधुरः सुधु निर्वाहकस्य । यद्वा । शोभनं धूर्वति दारिद्र्यं हिनस्तीति सुधुः । तादृशस्य ५रायः धनस्य ५यमं नियमनं कर्तुं ५शकेम शक्ता भूयास्म । किं कुर्वन्तः । ५देवभक्तं देवैः संभजनीयं ५श्रवः हविर्लक्षणमक्षम् ५अधि ५दधानाः अग्रेरपरि धारयन्तः । अग्नौ हविर्भिर्होमं कुर्वन्तः इत्यर्थः ॥ उच्यते । 'वच परिभाषणे' । 'रुविदिभ्यां कित्' (उ. सू. ३. ३९५) इति विधीयमानः अथप्रत्ययः कित्त्वं च बहुलवचनादस्मादपि भवति । वच्यादिना संप्रसारणम् । जुष्टानि । 'जुष्टार्पिते च च्छन्दसि, नित्यं मन्त्रे' (पा. सू. ६. १. २०९ - २१०) इत्याद्युदात्तत्वम् । हृदे । 'पद्म्' इत्यादिना हृदयशब्दस्य हृदादेशः । शकेम । 'शक्नु शक्तौ' । 'लिङ्याशिष्यङ्' । सुधुरः । धूर्वी हिंसार्थः । 'किप् च' इति किप् । 'राह्लोपः' इति वकारलोपः । 'न पूजनात्' इति समासान्तप्रतिषेधः । देवैर्भक्तं देवभक्तम् । 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ २० ॥ ॥ १२ ॥

त्रयोदशानुवाके एकादश सूक्तानि । तत्र 'उपप्रयन्तः' इति नवचं प्रथमं सूक्तम् । अत्रानु-क्रम्यते—'उपप्रयन्तो नव गोतमो राहूगणो गायत्रं तु' इति । अस्यायमर्थः । राहूगणनामा कश्चिद्वृषिः । तस्य पुत्रो गोतमोऽस्य सूक्तस्य ऋषिः । 'गायत्रं तु' इत्युक्तत्वादित्युत्तरं च गायत्रीच्छन्दस्कम् । 'परमाग्नेयमैन्द्रात्' इति परिभाषितत्वादग्निदेवता । प्रातरनुवाकस्याग्नेये क्रतौ गायत्रे छन्दस्येतदादिके द्वे सूक्ते । सूत्रितं च—'आपो रेवतीः क्षयथा हि वस्व उपप्रयन्त इति सूक्ते' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति । आधिनशस्त्रेऽप्येते सूक्ते 'प्रातरनुवाकन्यायेन' (आश्व. श्रौ. ६. ५) इत्यति-देशात् । पृष्ठयपदहस्य प्रथमेऽहनि एतदेव सूक्तमाज्यशस्त्रम् । सूत्रितं च—'उपप्रयन्त इति तु प्रथमेऽहन्याज्यम्' (आश्व. श्रौ. ७. १०) इति ॥

उपप्रयन्तो अध्वरं मन्त्रं वोचेमाग्नये । आरे अस्मे च शृण्वते ॥ १ ॥

उपऽप्रयन्तः । अध्वरम् । मन्त्रम् । वोचेम । अग्नये । आरे । अस्मे इति । च । शृण्वते ॥ १ ॥

५अध्वरं हिंसाप्रत्यवायरहितमग्निष्टोमादियज्ञम् ५उपप्रयन्तः उपेत्य प्रकर्षेण यन्तो गच्छन्तः प्राप्स्य-विच्छेदेन सम्यगनुतिष्ठन्तः इत्यर्थः । तादृशा वयम् ५अग्नये अङ्गनादिगुणयुक्ताय देवाय ५मन्त्रं मनन-साधनमेतत्सूक्तरूपं स्तोत्रं ५वोचेम । वक्तारो भूयास्मेत्याशास्यते । कीदृशायाग्नये । ५आरे ५अस्मे ५च ५शृण्वते । चशब्दः अप्यर्थे आरेशब्दात्परो द्रष्टव्यः । आरे च दूरेऽपि स्थित्वास्माकं स्तुतीः शृण्वते । अस्मासु प्रीत्यतिशयेन सर्वत्र प्रवर्तमानोऽग्निरस्मदीयमेव स्तोत्रं शृणोतीति भावः ॥ वोचेम । 'बुवो वचिः' । 'लिङ्याशिष्यङ्' । 'वच उम्' इति उमागमः । शृण्वते । 'शतुरनुमः' इति त्रिभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

यः स्नीहितीषु पूर्व्यः संजग्मानासु कृष्टिषु । अरक्षद्दाशुषे गयम् ॥ २ ॥

यः । स्नीहितीषु । पूर्व्यः । सम्जग्मानासु । कृष्टिषु । अरक्षत् । दाशुषे । गयम् ॥ २ ॥

५पूर्व्यः चिरंतनः ५यः अग्निः ५स्नीहितीषु वधकारिणीषु ५कृष्टिषु शत्रुभूतासु प्रजासु ५संजग्मा-नासु संगतासु सतीषु ५दाशुषे हवींषि दत्तवते यजमानाय ५गयं धनम् ५अरक्षत् रक्षति तस्मै मन्त्रं वोचेमेति पूर्वेण संबन्धः ॥ स्नीहितीषु । 'ग्निह स्नेहने' । चुरादिः । 'स्नेहयति' (नि. २. १९. १३) ॥ ६१

इति वचकर्मसु पठितः । स्नेह्यन्ते हिंस्यन्ते प्रजा आभिरिति स्नेहितयः । करणे क्तिन् । ' तितुत्रेष्व-
ग्रहादीनामिति वक्तव्यम् ' (पा. म. ७. २. ९. १) इति वचनात् निगृहीतिर्निपठितिरिति वत्
इहागमः । व्यत्ययेन एकारस्य ईकारादेशः क्तिनो दीर्घश्च । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । संजग्मानासु । ' समो
गम्यृच्छि ' इति आत्मनेपदम् । लिटः कानच् । ' गमहन ' इत्यादिना उपधालोपः । अरक्षत् ।
' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने लङ् ॥

अग्निमन्थने ' जातायानुब्रूहि ' इत्युक्ते ' उत ब्रुवन्तु ' इत्येषानुवचनीया । ' प्रातर्वैश्वदेव्याम् ' इति
खण्डे सूत्रितं—' शिष्टेनोत्तरामुत ब्रुवन्तु जन्तवः ' (आश्व. श्रौ. २. १६) इति । तथा साकमेधेषु
मरुद्भ्यः क्रीडिभ्यः पुरोडाशम् इत्यस्यामिष्टौ एषैव प्रथमाज्यभागानुवाक्या । सूत्रितं च—' मरुद्भ्यः
क्रीडिभ्य उत्तरोत ब्रुवन्तु जन्तवः ' (आश्व. श्रौ. २. १८) इति ॥

उत ब्रुवन्तु जन्तव उदभिर्द्वित्रहाजनि । धनंजयो रणेरणे ॥ ३ ॥

उत । ब्रुवन्तु । जन्तवः । उत । अग्निः । वृत्रहा । अजनि । धनम् उजयः । रणेऽरणे ॥ ३ ॥

अग्निः उत अजनि अरण्योः सकाशादुत्पन्नः । उत अनन्तरं जन्तवः जाताः सर्वे ऋत्विजः
ब्रुवन्तु तमग्निं स्तुवन्तु । कीदृशोऽग्निः । वृत्रहा वृत्राणामावरकाणां शत्रूणां हन्ता रणेरणे सर्वेषु
संग्रामेषु धनंजयः शत्रुधनानां जेता ॥ धनंजयः । ' संज्ञायां भृतृवृजि ' (पा. सू. ३. २. ४६)
इति खच् । ' अरुद्विषदजन्तस्य ' (पा. सू. ६. ३. ६७) इति सुम् । चित्स्वरणान्तोदात्तत्वम् ।
रणेरणे । ' रण शब्दार्थः ' । रणन्ति दुन्दुभयोऽस्मिन्निति रणः संग्रामः । ' वशिरण्योत्पसंस्थानम् ' (पा.
सू. ३. ३. ५८. ३) इति अप् । ' नित्यवीप्सयोः ' इति द्विर्वचनम् । आग्नेडितानुदात्तत्वम् ॥

यस्य दूतो असि क्षये वेषि हव्यानि वीतये । दस्मत्कृणोष्यध्वरम् ॥ ४ ॥

यस्य । दूतः । असि । क्षये । वेषि । हव्यानि । वीतये । दस्मत् । कृणोषि । अध्वरम् ॥ ४ ॥

हे अग्ने यस्य यजमानस्य क्षये देवयजनलक्षणे गृहे देवानां दूतः त्वम् असि भवसि ।
यस्य च हव्यानि चरुपुरोडाशादीनि हवींषि वीतये देवानां भक्षणाय वेषि गमयसि । यस्य च
अध्वरं यज्ञं दस्मत् सर्वैर्दर्शनीयं कृणोषि करोषि । ' तमित्सुहव्यम् ' इत्युत्तरया संबन्धः ॥ वेषि । वी
गत्यादिषु । अन्तर्भावितप्यर्थात् लङ् । अदादिवात् शपो लुक् । पादादिवात् निघाताभावः । दस्मत् ।
' दसि दंसनदर्शनयोः ' । ' इषियुधीन्धि ' इत्यादिना मक् । दस्ममित्यत्र मकारस्य वर्णव्यापत्त्या
तकारः । कृणोषि । ' कृवि हिंसाकरणयोश्च ' । ' धिन्विकृण्वोर च ' इति उपत्ययः; तत्संनियोगेन वका-
रस्य अकारः । तस्य अतो लोपे सति स्थानिवद्भावात् लघूपधगुणाभावः । यस्य इत्यनुपज्ञात् निघाताभावः ॥

तमित्सुहव्यमङ्गिरः सुदेवं सहसो यहो । जना आहुः सुबर्हिषम् ॥ ५ ॥

तम् । इत् । सुहव्यम् । अङ्गिरः । सुदेवम् । सहसः । यहो इति । जनाः । आहुः । सुबर्हिषम् ॥ ५ ॥

हे ^१सहस्रो ^२यहो बलस्य पुत्र ^३अङ्गिरः अङ्गनादिगुणयुक्ताग्ने यो यजमानः पूर्वमुक्तः ^४तमित् तमेव यजमानं ^५सुहृद्व्यं शोभनहविष्कं ^६सुदेवं शोभनदैवतं ^७सुबर्हिषम् । बर्हिरिति यज्ञनाम । शोभन-
यज्ञं च ^८जनाः सर्वे मनुष्याः ^९आहुः कथयन्ति ॥ सुहृद्व्यमित्यादिषु ' नञ्मुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तो-
दात्तत्वम् । सहस्रो यहो । ' सुबामन्त्रिते ' इति पराङ्गवद्भावात् षष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य आष्टमिक-
मामन्त्रितानुदात्तत्वम् ॥ २१ ॥

आ च वहसि ताँ इह देवाँ उप प्रशस्तये । हव्या सुश्चन्द्र वीतये ॥ ६ ॥

आ । च । वहसि । तान् । इह । देवान् । उप । प्रशस्तये । हव्या । सुश्चन्द्र । वीतये ॥ ६ ॥

हे ^१सुश्चन्द्र शोभनाह्लादनाग्ने ^२तान् ^३देवान् ^४इह अस्मिन् कर्मणि ^५उप अस्मत्समीपं ^६प्रशस्तये
स्तुतये ^७आ ^८वहसि ^९च आवह प्रापय च । आगतेभ्यस्तेभ्यः ^{१०}हव्या हव्यानि चरपुरोडाशादीनि
हवीषि ^{११}वीतये भक्षणाय प्रापयेत्यर्थः ॥ वहसि । ' वह प्रापणे ' । लेटि आडागमः । प्रशस्तये ।
' शंसु स्तुतौ ' । भावे क्तिन् । ' तितुत्र ' इति इट्प्रतिषेधः । ' अनदिताम् ' इति नलोपः । ' तादौ
च ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । सुश्चन्द्र । ' ह्रस्वाच्चन्द्रोत्तरपदे मन्त्रे ' इति सुद् ॥

न योरुपब्दिरङ्ग्यः शृण्वे रथस्य कच्चन । यदग्ने यासि दूत्यम् ॥ ७ ॥

न । योः । उपब्दिः । अङ्ग्यः । शृण्वे । रथस्य । कत् । चन । यत् । अग्ने । यासि । दूत्यम् ॥ ७ ॥

हे ^१अग्ने ^२यत् यदा ^३दूत्यं देवानां दूतत्वं ^४यासि प्राप्नोषि ^५कच्चन कदाचन तदानीं सर्वदापि
^६योः गच्छतस्तव ^७रथस्य ^८अङ्ग्यः अश्वैरुपादितः ^९उपब्दिः श्रवणाहं शब्दः ^{१०}न ^{११}शृण्वे न श्रूयते ।
रथस्य शीघ्रगमनेनास्माभिः शब्दो नोपलभ्यते इत्यर्थः ॥ योः । ' या प्रापणे ' इत्यस्मात् ' यो द्वे च '
(उ. सू. १. २१) इति औणादिकः कुप्रत्ययः । बहुलवचनात् द्विर्भावाभावः । उपब्दिरित्येतत्
श्रोतुमर्हस्य शब्दस्याख्या । तथा च तैत्तिरीयाणां प्रातिशाख्यं ' सशब्दमुपब्दिमत् ' (तै. प्रा. २३. ९)
इति । शृण्वे । ' श्रु श्रवणे ' । कर्मणि लटि ' श्रुवः श्रु च ' इति व्यत्ययेन श्रुः श्रभावश्च । ' लोपस्त
आत्मनेपदेषु ' इति तलोपः । ' हुश्रुवोः सार्वधातुके ' इति यणादेशः ॥

त्वोतो वाज्यहयोऽभि पूर्वस्मादपरः । प्र दाश्वाँ अग्ने अस्थात् ॥ ८ ॥

त्वाऽर्कतः । वाजी । अहयः । अभि । पूर्वस्मात् । अपरः । प्र । दाश्वान् । अग्ने । अस्थात् ॥ ८ ॥

यः पुरुषः ^१पूर्वस्मात् स्वस्मादधिकारात् ^२अपरः निरुद्धो भवति हं ^३अग्ने स इदानीं ^४दाश्वान्
तुभ्यं हवीषि दाता सन् ^५त्वोतः त्वया उतः रक्षितः ^६वाजी अश्ववान् ^७अहयः लज्जारहितः एवंभूतः
सन् ^८अभि ^९प्र ^{१०}अस्थात् ऐश्वर्यमभिप्राप्य प्रतिष्ठति सर्वोऽरुद्धो भवतीत्यर्थः ॥ अहयः ।
' ही लजायाम् ' । जिहेतीति हयः । न हयोऽहयः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दाश्वान् ।
' दाश्व दाने ' । ' दाश्वान् साह्वान् ' इति कसुप्रत्ययान्तो निपातितः ॥

उत द्युमत्सुवीर्यं बृहदग्ने विवाससि । देवेभ्यो देव दाशुषे ॥ ९ ॥

उत । द्युमत् । सुवीर्यम् । बृहत् । अग्ने । विवाससि । देवेभ्यः । देव । दाशुषे ॥ ९ ॥

‘उत अपि च हे देव द्योतमानः अग्ने देवेभ्यः दाशुषे चरुपुरोडाशादीनि हवींषि दत्तवते तस्मै यजमानाय बृहत् प्रौढं धनं विवाससि गमयितुमिच्छसि प्रापयसीति यावत् । कीदृशम् । द्युमत् अतिशयेन दीप्तं सुवीर्यं शोभनवीर्येपितम् ॥ सुवीर्यम् । ‘वीरवीर्यं च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । विवाससि । ‘वा गतिगन्धनयोः’ । सनि द्विभावे ‘सन्त्यतः’ इति इत्वम् । दाशुषे । चतुर्थ्येकवचने ‘वसोः संप्रसारणम्’ इति संप्रसारणम् । ‘शासिवसिषसिनां च’ इति षत्वम् ॥ ॥२२॥

‘जुषस्व’ इति पञ्चमं द्वितीयं सूक्तम् । अनुक्रान्तं च—‘जुषस्व पञ्च’ इति । ऋष्याद्याः पूर्ववत् । प्रातरनुवाकाश्चिनशास्त्रयोः पूर्वसूक्तेन सहोक्तः सूक्तविनियोगः । पशौ स्तोक्रानुवचने आद्या विनियुक्ता । सूत्रितं च—‘प्रेषितः स्तोकेभ्योऽन्वाह जुषस्व सप्रथममम्’ (आश्व. श्रौ. ३. ४) इति ॥

जुषस्वं सप्रथस्तमं वचो देवप्सरस्तमम् । हव्या जुह्वान आसनि ॥ १ ॥

जुषस्वं । सप्रथःऽतमम् । वचः । देवप्सरःऽतमम् । हव्या । जुह्वानः । आसनि ॥ १ ॥

हे अग्ने सप्रथस्तमम् अतिशयेन विस्तीर्णं वचः स्तोत्रलक्षणमस्मदीयं वचनं जुषस्व सेवस्व । कीदृशम् । देवप्सरस्तमं देवानां प्रीणयितृत्तमम् । किं कुर्वन् । आसनि तवास्ये हव्या हव्यानि स्तोत्रलक्षणानि हवींषि जुह्वानः प्रक्षिपन् । इमानि स्तोत्रलक्षणानि हवींषि वृथा मा भूवन् तत्सर्वं त्वदीयेन मुखेन स्वीकृर्वित्यर्थः ॥ देवप्सरस्तमम् । ‘स्पृ प्रीतित्रलयोः’ । देवान् स्पृणोति प्रीणयतीति देवप्सराः । ‘गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च’ इति असुन् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । सकार-पकारयोः स्थानविपर्ययः । अतिशयेन देवप्सरा देवप्सरस्तमः । जुह्वानः । जुहोतेत्य्यत्ययेन शानच् । ‘अभ्यस्तानामादिः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । आसनि । ‘पङ्’ इत्यादिना आस्यशब्दस्य आसन्नादेशः ॥

अथा ते अङ्गिरस्तमाग्ने वेधस्तम प्रियम् । वोचेम ब्रह्म सानसि ॥ २ ॥

अथ । ते । अङ्गिरःऽतमम् । अग्ने । वेधःऽतमम् । प्रियम् । वोचेम । ब्रह्म । सानसि ॥ २ ॥

हे अङ्गिरस्तम अतिशयेनाङ्गनादिगुणयुक्त । यद्वा । अङ्गिरसां वरिष्ठ । वेधस्तम । वेधा इति मेधाविनाम । अतिशयेन मेधाविन् अग्ने । अथ अनन्तरं ते तुभ्यं सानसि संभजनीयं प्रियं प्रीतिकरं ब्रह्म स्तोत्रं वोचेम वक्तारो भूयास्म ॥ वोचेम । ‘लिङ्याशिष्यङ्’ । ‘वच उम्’ इति उमागमः । सानसि । ‘वन षण संभक्तौ’ । ‘सानसिघर्णसि’ इत्यादौ असिच्प्रत्ययान्तो निपात्यते ॥

कस्ते जामिर्जनानामग्ने को दाश्वध्वरः । को ह कस्मिन्नसि श्रितः ॥ ३ ॥

कः । ते । जामिः । जनानाम् । अग्ने । कः । दाशुऽध्वरः ।

कः । ह । कस्मिन् । असि । श्रितः ॥ ३ ॥

हे ऽअग्ने ऽजनानां मनुष्याणां मध्ये ऽति तव ऽकः ऽजामिः को बन्धुः । त्वं सर्वैर्गुणैरधिकोऽसि । तवानुरूपो बन्धुर्नास्तीति भावः । ऽको ऽदाश्वध्वरः । दाशुर्दत्तोऽध्वरो यज्ञो येन स तथोक्तः । त्वां यद्गुमपि समर्थः कोऽपि नास्तीत्यर्थः । ऽको ऽह त्वं कथंभूतस्त्वम् । ईदृग्रूपः इति सर्वैर्न ज्ञायसे इत्यर्थः । ऽकस्मिन् स्थाने ऽश्रितः आश्रितः ऽअसि वर्तसे । तत्स्थानमपि न केनचित् ज्ञायते । अतस्त्वमस्माभिः मांसदृष्टिभिः कथमुपलब्धव्यः इत्यग्निः प्रशस्यते ॥ दाश्वध्वरः । ‘ दाश्व दाने ’ । ‘ उणादयो बहुलम् ’ (पा. सू. ३. ३. १) इति बहुलवचनात् कर्मणि उणप्रत्ययः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यणादेशे ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितोऽनुदात्तस्य ’ इति स्वरितत्वम् ॥

त्वं जा॒मिर्जे॒नाना॒मग्ने॒ मि॒त्रो अ॒सि प्रि॒यः । सखा॒ सखि॑भ्य॒ ईड्यः॑ ॥ ४ ॥

त्वम् । जा॒मिः । जना॑नाम् । अग्ने॑ । मि॒त्रः । अ॒सि । प्रि॒यः । सखा॑ । सखि॑भ्यः । ईड्यः॑ ॥ ४ ॥

हे ऽअग्ने ऽत्वम् उक्तप्रकारेण अचिन्त्यरूपोऽप्यनुग्रहीतृतया सर्वेषां ऽजनानां ऽजामिः बन्धुः ऽअसि । तथा ऽप्रियः प्रीणयिता त्वं यजमानानां ऽमित्रः प्रमीतेस्त्रायकोऽसि । ऽईड्यः स्तुतिभिः स्तुत्यस्त्वं ऽसखिभ्यः समानस्थानेभ्य ऋत्विग्भ्यः ऽसखा सखिवदत्यन्तं प्रियः असि ॥ जामिः । ‘ जमु अदने ’ । जमन्ति सहैकस्मिन्पात्रे अदन्तीति जामयो बन्धवः । ‘ जनिघसिभ्यामिण् ’ (उ. सू. ४-५६९) इति विधीयमानः इण् बहुलवचनादस्मादपि द्रष्टव्यः । ईड्यः । ‘ ईड स्तुतौ ’ । ‘ ईडवन्दवृशंसदुहां प्यतः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् ।

यजा॑ नो मि॒त्रावरु॑णा॒ यजा॑ दे॒वाँ ऋ॒तं बृ॒हत् । अग्ने॑ यक्षि॒ स्वं दम॑म् ॥ ५ ॥

यज॑ । नः । मि॒त्रावरु॑णा । यज॑ । दे॒वान् । ऋ॒तम् । बृ॒हत् । अग्ने॑ । यक्षि॑ । स्वं । दम॑म् ॥ ५ ॥

हे ऽअग्ने ऽनः अस्मदर्थं ऽमित्रावरुणा एतत्संज्ञौ देवौ ऽयज हविषा पूजय । तथा ऽदेवान् इन्द्रादीन् ऽयज पूजय । ऽऋतं सत्यं यथार्थफलं यज्ञं च यजेत्येव । तदर्थं ऽबृहत् प्रौढं ऽस्वं स्वकीयं ऽदमं यज्ञगृहं ऽयक्षि यज संगच्छस्व । त्वय्यन्तर्विद्यमाने सति हि यज्ञगृहं पूज्यते ॥ यज^१ । ‘ ब्र्यचोऽतस्तिष्ठः ’ इति संहितायां दीर्घत्वम् । देवान् । ‘ दीर्घादटि समानपादे ’ इति संहितायां नकारस्य स्त्वम् । ‘ आतोऽटि नित्यम् ’ इति अनुनासिकः^२ आकारः । यत्त्वलोपौ । यक्षि । यजेः ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् ॥ ॥ २३ ॥

‘ का ते ’ इति पञ्चमं तृतीयं सूक्तम् । ‘ का ते ’ इत्यनुक्रान्तम् । राहूगणो गोतम ऋषिः । त्रिष्टुप् छन्दः । अग्निर्देवता । प्रातरनुवाकस्याग्नेये ऋतौ त्रैष्टुभे छन्दसि इदमादिके द्वे सूक्ते । सूत्रितं च— ‘ उप प्र जिन्वभिति त्रीणि का त उपेतिरिति सूक्ते ’ (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति । आश्विनशस्त्रेऽप्येते प्रातरनुवाकातिदेशात् ॥

का त उपेतिर्मनसो वराय भुवदग्ने शंतमा का मनीषा ।

को वा यज्ञैः परि दक्षं त आप केन वा ते मनसा दाशेम ॥ १ ॥

का । ते । उपेतिः । मनसः । वराय । भुवत् । अग्ने । शम् । तमा । का । मनीषा ।

कः । वा । यज्ञैः । परि । दक्षम् । ते । आप । केन । वा । ते । मनसा । दाशेम ॥ १ ॥

हे अग्ने एते तव मनसो वराय निवारणाय अस्मास्ववस्थापनाय का उपेतिः भुवत् कीदृशमुपगमनं भवेत् । न काप्यस्ति । तवोचितमुपगमनं वयं कर्तुं न शक्नुमः इति भावः । मनीषा स्तुतिः 'शंतमा तवातिशयेन सुखकरी का कीदृशी भवेत् तवोचिता स्तुतिरपि नास्तीत्यर्थः । को वा यजमानः यज्ञैः तव संबन्धिमियांगैः दक्षं वृद्धिं बलं वा परि आप पर्याप्नोत् । न कोऽपीत्यर्थः । तवोचितान् यागाननुष्ठाय तैः फलं प्राप्यते इत्येतदपि दुर्घटमेवेति भावः । उपगमनादिकं तावदास्तां तस्य सर्वस्य साधनभूतं मन एवास्माकं दुर्लभमित्याह केनेति । हे अग्ने एते तुभ्यं केन मनसा कीदृश्या बुद्ध्या दाशेम हवींषि प्रयच्छाम । तवोपगमनाद्यनुरूपं मनोऽस्माकं नोत्पद्यते इत्यर्थः ॥ उपेतिः । ' तादौ च ' इति गतेः प्रकृतिस्वरस्त्वम् । वराय । ' वृश् वरणे ' । अस्मादन्तर्भावितण्यर्थोत् ' ग्रहवृद्धनिश्चिगमश्च ' (पा. सू. ३. ३. ५८) इति अप् । तस्य पित्त्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः । भुवत् । लेटि अडागमः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' भूसुवोस्तिङि ' इति गुणप्रतिषेधः । दक्षम् । ' दक्ष वृद्धौ ' । भावे करणे वा घञ् । जित्त्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

एह्यग्र इह होता नि षीदार्दब्धः सु पुरेता भ्वा नः ।

अवतां त्वा रोदसी विश्वमिन्वे यज्ञा महे सौमनसाय देवान् ॥ २ ॥

आ । इहि । अग्ने । इह । होता । नि । सीद । अर्दब्धः । सु । पुरः । एता । भव । नः ।

अवताम् । त्वा । रोदसी इति । विश्वमिन्वे इति विश्वम् । इन्वे । यज्ञ । महे । सौमनसाय । देवान् ॥ २ ॥

हे अग्ने एहि आगच्छ । इह अस्मिन् यज्ञे होता देवानामाह्वाता सन् नि षीद उपविश^१ । नः अस्माकं पुरेता पुरतो गन्ता सु भव सुष्ठु भव । यस्मात्त्वम् अर्दब्धः राक्षसादिभिः अहिंस्योऽसि । तादृशं त्वा विश्वमिन्वे सर्वं व्याप्नुवत्यौ रोदसी धावापृथिव्यौ एवा त्वाम् अवतां रक्षतां । आगत्योपविश्य च धावापृथिवीभ्यां रक्षितश्च सन् महे महते सौमनसाय सौमनस्याय देवान् दानादिगुणयुक्तान् इन्द्रादीन् यज हविर्भिः पूजय ॥ नि षीद । ' सदिरप्रतेः ' इति षत्वम् । सौमनसाय । सुमनसो भावः सौमनसम् । ' तस्येदम् ' इति संबन्धसामान्ये इति^२ अप्रत्ययः^३ । स चात्र भावलक्षणे^४ संबन्धविशेषे पर्यवस्यति । यद्वा । ' हायनान्तयुवादिभ्योऽण् ' (पा. सू. ५. १. १३०) इति भावे अण् । युवादिष्वस्य पाठो द्रष्टव्यः ॥

१. ट-ढ- ' तैः ' नास्ति । २. त-द-ध-स-उपविश उपविश्य; श-उपाविश उपाविश्य च । ३. ट-ढ-अण् । ४. ट-ढ-स च समवायलक्षणे ।

प्र सु विश्वात्रक्षसो धक्ष्यग्ने भवा यज्ञानामभिज्ञस्तिपावा ।

अथा वह सोमपतिं हरिभ्यामातिथ्यमस्मै चक्रमा सुदान्ने ॥ ३ ॥

प्र । सु । विश्वान् । रक्षसः । धक्षि । अग्ने । भव । यज्ञानाम् । अभिज्ञस्तिपावा ।

अथ । आ । वह । सोमपतिम् । हरिभ्याम् । आतिथ्यम् । अस्मै । चक्रम् । सुदान्ने ॥ ३ ॥

हे अग्ने विश्वान् सर्वान् रक्षसः राक्षसान् प्र सु धक्षि प्रकर्षेण दह । दग्ध्वा च यज्ञानाम् अस्माभिरनुष्ठेयानां यागानाम् अभिज्ञस्तिपावा अभिज्ञस्तेहिंसायाः पाता रक्षिता भव । अथ अनन्तरं सोमपतिं सर्वेषां सोमानां पालकमिन्द्रं हरिभ्यां तदीयाश्चाभ्याम् आ वह अस्मद्यज्ञं प्रापय । आगताय अस्मै सुदान्ने शोभनस्य फलस्य दात्रे इन्द्राय आतिथ्यम् अतिथ्यहं सत्कारं चक्रम् कुर्मः ॥ धक्षि । ' दह भस्मीकरणे ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ढवमभावकत्व-
पत्वानि । अभिज्ञस्तिपावा । ' शसु हिंसायाम् ' । अस्मादभिपूर्वात् भावे क्तिन् । अभिज्ञस्तेः पातीति अभिज्ञस्तिपावा । ' पा रक्षणे ' । ' आतो मनिन् ' इति वनिप् । सोमपतिम् । ' पत्यावैश्वर्ये ' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुदान्ने । पूर्ववद्दत्तेर्वनिप् । ' अलोपोऽनः ' इति अकारलोपः ॥

प्रजावता वचसा वह्निरासा च हुवे नि च सत्सीह देवैः ।

वेषि होत्रमुत पोत्रं यजत्र बोधि प्रयन्तर्जनितर्वसूनाम् ॥ ४ ॥

प्रजावता । वचसा । वह्निः । आसा । आ । च । हुवे । नि । च । सत्सि । इह । देवैः ।

वेषि । होत्रम् । उत । पोत्रम् । यजत्र । बोधि । प्रयन्तः । जनितः । वसूनाम् ॥ ४ ॥

प्रजावता यजमानेभ्यो दातव्यापस्याद्विलोपेतेन वचसा स्तोत्रेण स्तुतः सन् योऽग्निः आसा आस्यस्थानीयया ज्वालाया वह्निः देवेभ्यो हविषां वोढा तमग्निम् आ च हुवे आह्वयामि । आहूतः सन् त्वम् इह अस्मिन् कर्मणि देवैः अन्यैः सह नि सत्सि च निषीद् च । निषद्य च हे यजत्र यजनीयाम् होत्रं होत्रा क्रियमाणं कर्म उत अपि च पोत्रं पोत्रा कृतं कर्म च वेषि काम-
यस्व । वसूनां धनानां प्रयन्तः प्रकर्षेण नियन्तः वसून् यस्मदायत्तानि कुर्वन् जनितः आहुतिद्वारा सर्वस्य जनयितरम् बोधि अस्मान् बोधय ॥ आसा । ' पद् ' इत्यादिना आस्यशब्दस्य आसञ्जा-
देशः । ' सुपां सुलुक् ' इति तृतीयाया डादेशः । टिलोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । हुवे । द्वेजो लटि ' बहुलं छन्दसि ' इति संप्रसारणम् । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' चवा-
योगे प्रथमा ' इति निघातप्रतिषेधः । बोधि । ' बुध अवगमने ' । अस्मात् प्यन्तात् ' छन्दस्युभयथा ' इति हेः आर्धधातुकत्वात् ' जेरनिटि ' इति णिलोपः । ' हुमन्त्यो हेधिः ' । धातोः अन्यलोपश्छान्दसः । हेरपित्वात् तस्यैव स्वरः शिष्यते ॥

एकादशिनस्याग्नेयस्य पशोः ' यथा विप्रस्य ' इत्येषा पञ्चपुरोडाशस्य याज्या । सूत्रितं च ' प्रदानानाम् ' इति खण्डे- ' यथा विप्रस्य मनुषो हविर्भिः प्र कारवो मनना वक्ष्यमानाः ' (आश्व. श्री. ३. ७) इति ॥

यथा विप्रस्य मनुषो हविर्भिर्देवाँ अयजः कविभिः कविः सन् ।

एवा होतः सत्यतर त्वमद्याग्ने मन्द्रया जुह्वा यजस्व ॥ ५ ॥

यथा । विप्रस्य । मनुषः । हविःभिः । देवान् । अयजः । कविभिः । कविः । सन् ।

एव । होतरिति । सत्यतर । त्वम् । अद्य । अग्ने । मन्द्रया । जुह्वा । यजस्व ॥ ५ ॥

१कविः क्रान्तदर्शा १सन् १कविभिः मेधाविभिर्कृत्विभिः सह १विप्रस्य मेधाविनः १मनुषः मनोरञ्जे १हविभिः चरुपुरोडाशादिभिः हे अग्ने १यथा १देवान् १अयजः एवमेव १होतः होमनिष्पादक १सत्यतर अतिशयेन सत्सु साधो १अग्ने १त्वम् १अद्य अस्मिन् यज्ञे १मन्द्रया हर्षयिष्या १जुह्वा होमसाधन-भूतया खुचा १यजस्व देवान् हविर्भिः पूजय ॥ मनुषः । ' मन ज्ञाने ' । ' बहुलमन्यत्रापि ' इति मनेः उस्मिन्प्रत्ययः ॥ ॥ २४ ॥

' कथा ' इति पञ्चचं चतुर्थं सूक्तं त्रैष्टुभं गोतमस्यार्षमाग्नेयम् । अनुक्रान्तं च- ' कथा ' इति । प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोः पूर्वसूक्तेन सहोक्तः सूक्तविनियोगः ॥

कथा दाशेमाग्रये कास्मै देवजुष्टोच्यते भामिने गीः ।

यो मर्त्येष्वमृतं ऋतावा होता यजिष्ठ इत्कृणोति देवान् ॥ १ ॥

कथा । दाशेम । अग्रये । का । अस्मै । देवजुष्टा । उच्यते । भामिने । गीः ।

यः । मर्त्येषु । अमृतः । ऋतवा । होता । यजिष्ठः । इत् । कृणोति । देवान् ॥ १ ॥

१अस्मै १अग्रये १कथा १दाशेम कथं हवींषि ददाम । अग्नेरनुरूपं यज्ञं कर्तुमशक्ता वयमित्यर्थः । अथवा १अस्मै १भामिने तेजस्विनेऽग्रये १देवजुष्टा सर्वैः देवैः सेवितव्या १गीः वाक् स्तुतिरपि १का कीदृशी १उच्यते । तादृशीं स्तुतिमपि कर्तुं न शक्ता इत्यर्थः । १अमृतः मरणरहितः १ऋतावा ऋतवान् सत्यवान् यजवान् वा १होता देवानामाह्वाता होमनिष्पादको वा १यजिष्ठः अतिशयेन यष्टा एवभूतः १यः अग्निः १मर्त्येषु मरणधर्मसु अस्मासु वर्तमानः सन् १देवान् १इत् १कृणोति हविर्भिर्युक्तान्करोत्येव । तादृशायाग्रये कथा दाशेमेति पूर्वणान्वयः ॥ कथा । ' था हेतौ च च्छन्दसि ' इति थाप्रत्ययः । भामिने । ' भा दीप्ती ' । ' अतिस्तुसु ' इत्यादिना मन्प्रत्ययः । ततो मत्वर्थीय इति । ऋतावा । ' छन्दसीवनिषी ' इति मत्वर्थीयो वनिप् । ' अन्येषामपि दृश्यते ' इति दीर्घत्वम् ॥

यो अ॒ध्वरेषु॑ श॒ंतम॑ कृ॒तावा॒ होता॑ तम् नमो॑भिरा कृ॒णुध्वम् ।

अ॒भिर्य॑द्वे॒र्मतीय॑ दे॒वान्त्स चा॒ बोधा॑ति मन॑सा यजा॑ति ॥ २ ॥

यः । अ॒ध्वरेषु॑ । श॒मऽत॑मः । कृ॒तऽवा॑ । होता॑ । तम् । ऊँ इति॑ । नमः॑ऽभिः । आ । कृ॒णुध्वम् ।

अ॒भिः । यत् । वेः । म॒र्तीय॑ । दे॒वान् । सः । च । बोधा॑ति । मन॑सा । यजा॑ति ॥ २ ॥

यः अ॒भिः । अ॒ध्वरेषु॑ यागेषु॑ श॒ंतमः॑ अतिशयेन सुखकारी । कृ॒तावा॒ सत्यवान् यथार्थदर्शी-
त्यर्थः । होता॑ देवानामाह्वाता भवति । हे ऋत्विग्यजमाना यूयं यत्तु तमेवाग्निं नमोभिः स्तोत्रैः आ
कृ॒णुध्वम् अभिमुखीकुरुत । यत् यदा अथम् अ॒भिः म॒र्ताय॑ मनुष्याय यजमानार्थं देवान् वेः वेति
गच्छति तदानीं सः अ॒भिर्य॑द्व्यान् सर्वान् देवान् बोधा॑ति च जानाति च । ज्ञात्वा च मनसा
नमसा तान् यजा॑ति हविर्भिः पूजयति । अतस्तमेवाग्निम् आ कृ॒णुध्वमि॑ति योज्यम् ॥ वेः । वी
गत्यादिषु । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने लङ् । ' तिङ्गं तिङो भवन्ति ' इति प्रथमपुरुषैक-
वचनस्य मध्यमपुरुषैकवचनादेशः । बोधा॑ति । ' बुध अवगमने ' । लेटि आडागमः । शपः पिप्वादनु-
दात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । ' चवायोगे प्रथमा ' इति निघातप्रतिषेधः । मनसा । मकारनकारयोः
स्थानविपर्ययः ॥

स हि क्रतुः स मर्यः स साधुमित्रो न भूदद्भुतस्य रथीः ।

तं मेधेषु प्रथमं देवयन्तीर्विश उप ब्रुवते दस्ममारीः ॥ ३ ॥

सः । हि । क्रतुः । सः । मर्यः । सः । साधुः । मित्रः । न । भूत् । अद्भुतस्य । रथीः ।

तम् । मेधेषु । प्रथमम् । देव॒ऽयन्तीः॑ । विशः । उप । ब्रुवते । दस्मम् । आरीः ॥ ३ ॥

स हि अ॒भिः । क्रतुः॑ कर्मणां कर्ता । सः एव मर्यः॑ मारयिता विश्वस्योपसंहर्ता साधुः॑
साधयितोत्पादयितापि सः एव अद्भुतस्य॑ अभूतस्यालब्धस्य धनस्य रथीः॑ रहयिता प्रापयिता
भूत् भवति । तत्र दृष्टान्तः । मित्रो न । यथा सखा धनानि प्रापयति तद्वत् । एवंभूतो योऽभिः
तम् एव मेधेषु॑ यज्ञेषु॑ देवयन्तीः देवयन्त्यो देवानात्मन इच्छन्त्यः विशः॑ प्रजाः प्रथमम् उप
ब्रुवते । स्तुतिभिरूपेत्य प्रधानभूतः इति कथयन्ति । कीदृशो विशः । दस्मं दर्शनीयं तमग्निम् आरीः
गच्छन्त्यः भजन्त्यः इत्यर्थः ॥ मर्यः । ' मृक् प्राणत्यागे ' । अस्मात् अन्तर्भावितण्यर्थात् ' छन्दसि
निष्टक्यं ' इत्यादौ निपातनात् यत् ' कृत्यल्युटो बहुलम् ' इति बहुलवचनात् कर्तरि द्रष्टव्यः ।
' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । देवयन्तीः । ' वा छन्दसि ' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । आरीः । ' क्र
गर्ता ' । ' जनिषसिभ्यामिण् ' (उ. सू. ४. ५६९) इति बहुलग्रहणादस्मादपि द्रष्टव्यः ।
' कृदिकारादक्तिनः ' इति ङीष् । ' वा छन्दसि ' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् ॥

१. ट-ढ-पूजयति च । २. ट-ढ-' व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् ' नास्ति ।

स नो नृणां नृत्तमो रिशादा अग्निर्गिरोऽवसा वेतु धीतिम् ।

तना च ये मघवानः शविष्ठा वाजप्रसूता इषयन्त मन्म ॥ ४ ॥

सः । नः । नृणाम् । नृत्तमः । रिशादाः । अग्निः । गिरः । अवसा । वेतु । धीतिम् ।

तना । च । ये । मघवानः । शविष्ठाः । वाजप्रसूताः । इषयन्त । मन्म ॥ ४ ॥

नृणां यज्ञस्य नेतृणां मध्ये नृत्तमः अतिशयेन नेता रिशादाः रिशानां शत्रूणामत्ता भक्षयिता । यद्वा । रिशातां हिंसताममिता निरसिता । एवंविधः सः अग्निः नः अस्माकं गिरः स्तुतीः अवसा हविलक्षणेनाग्नेन युक्तां धीतिं कर्म च वेतु कामयताम् । अपि च ये यजमानाः तना । धननामैतत् । विस्तृतेन धनेन मघवानः धनवन्तः शविष्ठाः अतिशयेन बलिनश्च सन्तः वाजप्रसूताः प्रसूतं प्रेरितं वाजो हविलक्षणमन्नं यैस्तादृशा भूत्वा मन्म अग्नेर्मननरूपं स्तोत्रम् इषयन्त इषयन्ति ऋग्विभिः कारयितुमिच्छन्ति । तेषामपि स्तुतिमग्निः कामयतामिति भावः ॥ नृणाम् । ' नृ च ' इति उभयधाभावात् दीर्घाभावः । ' नामन्यतरस्याम् ' इति नाम उदात्तत्वम् । तना । ' तनु विस्तारे ' । पचाद्यच् । तृतीयैकवचनस्य ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । वृषादेराकृतिगणत्वादाद्युदात्तत्वम् । शविष्ठाः । शव इति बलनाम । ' अस्मायामेधा ' इति मत्वर्थीयो विनिः । ततः आतिशायनिकः इष्टन् । ' विन्मतोर्लुक् ' इति विनो लुक् । ' टेः ' इति टिलोपः । इष्टनो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । इषयन्त । ' इषु इच्छायाम् ' । अस्मात् प्यन्तात् छान्दसो लङ् । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनिश्चयत्वात् गौ लघूपधगुणाभावः । अदुपदेशात् लम्बवर्धातुकानुदात्तत्वे णिच एव स्वरः शिष्यते ॥

एवाग्निर्गोतमेभिर्ऋतावा विप्रैभिरस्तोष्ट जातवेदाः ।

स एषु द्युम्नं पीपयत्स वाजं स पुष्टिं याति जोषमा चिकित्वान् ॥ ५ ॥

एव । अग्निः । गोतमेभिः । ऋतवा । विप्रैभिः । अस्तोष्ट । जातवेदाः ।

सः । एषु । द्यम्नम् । पीपयत् । सः । वाजम् । सः । पुष्टिम् । याति । जोषम् । आ । चिकित्वान् ॥ ५ ॥

ऋतावा ऋतवान् यज्ञवान् जातवेदाः जातधनो जातप्रज्ञो वा अयम् अग्निः विप्रैभिः मेधाविभिः गोतमेभिः गोतमैर्ऋग्भिरेवमुक्तेन प्रकारेण अस्तोष्ट स्तुतोऽभूत् । स्तुतश्च सः अग्निः एषु गोतमेषु द्युम्नं द्योतमानं सोमं पीपयत् अपिबत् । यद्वा । तानृषीन् अपाययत्^१ । तथा^२ सः अग्निः वाजं हविलक्षणमन्नं पीपयदित्येव । एवं सोमलक्षणं चरुपुरोडाशादिलक्षणं हविश्च स्वीकृत्य सः अग्निः जोषम् अस्माभिः कृतं सेवमम् आ चिकित्वान् आ समन्तात् जानन् पुष्टिं याति पोषं प्राप्नोतु । यद्वा । अस्माकं धनानि पोषं प्रापयतु ॥ गोतमेभिः । ' ऋग्यन्धकवृष्णिगुरुभ्यश्च ' (पा. सू. ४. १. ११४) इति विहितस्य अणः ' अत्रिभृगुकुसवसिष्ठगोतमाङ्गिरोभ्यश्च ' (पा. सू. २. ४. १५) इति बहुषु लुक् । अस्तोष्ट । स्तौतेः कर्मणि लुङि धिणभावश्छान्दसः । पीपयत् । ' पा पाने ' ।

प्यन्तात् लुङि श्लेश्रहादि । जोषम् । ' जुषी प्रीतिलेवनयोः ' । भावे घञ् । भित्वादाद्युदात्तत्वम् ॥
॥ २५ ॥

' अभि त्वा ' इति पञ्चर्चं पञ्चमं सूक्तं गोतमस्यायमाश्रये गायत्रम् । तथा चानुक्रान्तम्—' अभि
त्वा गायत्रं तु ' इति । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

अभि त्वा गोतमा गिरा जातवेदो विचर्षणे । द्युन्नैराभि प्र णौनुमः ॥ १ ॥

अभि । त्वा । गोतमाः । गिरा । जातवेदः । विऽचर्षणे । द्युन्नैः । अभि । प्र । नौनुमः ॥ १ ॥

हे ऽजातवेदः जातानां वेदितः ऽविचर्षणे विशेषेण सर्वस्य द्रष्टः एवंभूताग्ने ऽत्वा त्वां ऽगोतमाः
अस्य सूक्तस्य द्रष्टा गोतम ऋषिः । ऋषेरेकत्वेऽपि पूजार्थं बहुवचनम् । ऽगिरा स्तोत्रलक्षणया वाचा
ऽअभि आभिमुख्येन अस्तौदिति शेषः । तद्वद्वयमपि त्वां ऽद्युन्नैः त्वदीयगुणप्रकाशकैर्मन्त्रैः ऽअभि ऽप्र
ऽणौनुमः आभिमुख्येन पुनःपुनः स्तुमः ॥ नौनुमः । ' णु स्तुतौ ' । अस्मात् यङ्लुगन्तात् लट् ।
' उपसर्गादसमासेऽपि ' इति णत्वम् ॥

तमु त्वा गोतमो गिरा रायस्कामो दुवस्यति । द्युन्नैराभि प्र णौनुमः ॥ २ ॥

तम् । ऊँ इति । त्वा । गोतमः । गिरा । रायऽकामः । दुवस्यति । द्युन्नैः । अभि । प्र । नौनुमः ॥ २ ॥

ऽरायस्कामः धनकामः ऽगोतमः यमग्निं ऽगिरा स्तुत्या ऽदुवस्यति परिचरति ऽतमु तमेव त्वां
ऽद्युन्नैः गोतमानैः स्तोत्रैराभिमुख्येन पुनःपुनः स्तुमः ॥ रायस्कामः । रायो धनानि कामयते इति
रायस्कामः । ' कर्मण्यण् ' । ' तत्पुरुषे कृति बहुलम् ' इति बहुलवचनात् अलुक् । ' ऊडिदम् ' ।
इत्यादिना पूर्वपदस्य विभक्तेरुदात्तत्वम् । दासीभारादिवात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ' अतः कृकमिकंस-
कुम्भ ' (पा. सू. ८. ३. ४६) इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । दुवस्यति । ' दुवस उपतापे परिचरणे
च ' । कण्ठादिः ॥

तमु त्वा वाजसातममङ्गिरस्वद्धवामहे । द्युन्नैराभि प्र णौनुमः ॥ ३ ॥

तम् । ऊँ इति । त्वा । वाजऽसातमम् । अङ्गिरस्वत् । हवामहे । द्युन्नैः । अभि । प्र । नौनुमः ॥ ३ ॥

हे अग्ने ऽवाजसातमं वाजानामज्ञानामतिशयेन सन्तारं दातारं तमेव ऽत्वा त्वाम्
ऽअङ्गिरस्वत् अङ्गिरस इव ऽहवामहे आह्वयामः । शिष्टं गतम् ॥ वाजसातमम् । ' षणु दाने ' ।
' जनसनखनक्रमगमो विद् ' । ' विदुनोरनुनासिकस्यात् ' इति आत्वम् । अतिशयेन वाजसा वाजसातमः ।
तमपः पित्र्वाद्यनुदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वर एव शिष्यते । अङ्गिरस्वत् । ' तेन तुल्यम् ' इति
वतिः । ' नभोऽङ्गिरोमनुषां वत्युपसंस्थानम् ' (पा. सू. १. ४. १८. ३) इति भवेन पदत्वा-
भावात् स्याद्यभावः ॥

तम् त्वा वृत्रहन्तमं यो दस्यूवधूनुषे । द्युन्नैरभि प्र णोनुमः ॥ ४ ॥

तम् । ऊँ इति । त्वा । वृत्रहन्तमम् । यः । दस्यून् । अवधूनुषे ।

द्युन्नैः । अभि । प्र । णोनुमः ॥ ४ ॥

इं अमे 'दस्यून् उपक्षपयितृन् राक्षसादीन् 'यः स्वम् 'अवधूनुषे अवचालयसि स्थानात् प्रच्या-
वयसि 'वृत्रहन्तमं वृत्राणां पाप्मनाम्' अतिशयेन हन्तारं 'तमु 'त्वा तमेव त्वां द्युन्नैरित्यादि
पूर्ववत् ॥ वृत्रहन्तमम् । अतिशयेन वृत्रहा वृत्रहन्तमः । पदसंज्ञायां नलोपे ' नादस्य ' (पा. सू. ८.
२. १७) इति तमपो नुद् । दस्यून् । ' दीर्घादृष्टि समानपादे ' इति नकारस्य खवम् । 'अत्रानुनासिकः
पूर्वस्य तु वा ' इति ऊकारः सानुनासिकः ॥

अवोचाम रहूगणा अग्नये मधुमद्वचः । द्युन्नैरभि प्र णोनुमः ॥ ५ ॥

अवोचाम । रहूगणाः । अग्नये । मधुमत् । वचः । द्युन्नैः । अभि । प्र । णोनुमः ॥ ५ ॥

ऋषिः कृतं स्तोत्रमनयोपसंहरति । 'रहूगणाः रहूगणस्य पुत्रा वयं गोतमाः 'अग्नये अङ्गनादि-
गुणयुक्ताय देवाय 'मधुमद्वचः माधुयेपितं वचनम् 'अवोचाम प्रावादिसि । तद्वचनरूपैः^१ 'द्युन्नैः
द्योतमानैः स्तोत्रैः पुनः पुनरभि वयम् 'अभि 'प्र 'णोनुमः आभिमुख्येन प्रकर्षेण स्तुमः ॥ ॥ २६ ॥

' हिरण्यकेशः ' इति द्वादशचं पष्ठं सूक्तम् । रहूगणपुत्रस्य गोतमस्यार्थम् । अत्रानुक्रम्यते—
' हिरण्यकेशो द्वादशाक्षौ तृचौ त्रैद्युमौष्णिहौ पूर्वोऽग्नये वा मध्यमाय ' इति । पूर्वत्र ' गायत्रं तु ' इत्यु-
क्तत्वाद्विदमपि गायत्रं^३ सूक्तम्^३ । एतावांस्तु विशेषः । आद्यस्तृचस्त्रैद्युभः । द्वितीयस्त्रौष्णिहः । प्रथम-
तृचस्य मध्यमस्थानो वैद्युतोऽग्निः शुद्धाग्निर्वा देवता । शिष्टा नवर्चः केवलाग्निदेवताकाः । प्रातरनुवा-
कस्याग्नेये क्रतौ त्रैद्युभे छन्दस्याश्विनशस्त्रे चाद्यस्तृचः । सूत्रितं च—' हिरण्यकेश इति तिलोऽपश्यमस्य
महत इति सूक्ते ' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति । कारीर्यामग्नेधामच्छदो हिरण्यकेश इति द्वे ऋचौ
याज्यानुवाक्ये । सूत्रितं च—' हिरण्यकेशो रजसो विसार इति द्वे त्वं त्या चिदच्युता धामन्ते विश्वं
भुवनमधि श्रितमिति वा ' (आश्व. श्रौ. २. १३) इति ॥

हिरण्यकेशो रजसो विसारेऽहिर्धुनिर्वातइव धर्जीमान् ।

शुचिभ्राजा उषसो नवेदा यशस्वतीरपस्युवो न सत्याः ॥ १ ॥

हिरण्यकेशः । रजसः । विसारे । अहिः । धुनिः । वातः । इव । धर्जीमान् ।

शुचिभ्राजाः । उषसः । नवेदाः । यशस्वतीः । अपस्युवः । न । सत्याः ॥ १ ॥

‘हिरण्यकेशः हितरमणीयाः केशस्थानीया ज्वाला यस्य स तथोक्तः सुवर्णवद्गोचमानज्वालो वा
 ‘अहिः आगत्य हन्ता मेघानां ‘धुनिः तेषां कम्पयिता ‘वातइव वायुरिव ‘भ्रजीमान् शीघ्रगतियुक्तः
 एवंभूतो वैद्युतोऽग्निः ‘रजसः उदकस्य ‘विसारे विसरणे मेघाभ्रान्निमने निमित्तभूते सति ‘शुचिभ्राजाः
 शोभनदीप्तिः सन् मेघाज्जलानि निर्गमयितुं जानाति । ‘उषसः उपोदेवताः ‘नवेदाः । न विदन्ति इति
 नवेदाः । मेघानुदकस्य निःसारणमग्निरेव जानाति उपसस्तु न जानन्तीत्यर्थः । अज्ञाने दृष्टान्तः ।
 ‘यशस्वतीः अन्नयुक्ता अन्नवरयः ‘अपस्युवः अपः कर्म आत्मन इच्छन्त्यः ‘सत्याः अवितथारम्भाः ‘न
 एवंभूताः प्रजा इव । अत्र उषसामज्ञानेनाग्निः प्रशस्यते न तु ता निन्दन्ते, ‘न हि निन्दा निन्द्यं निन्दितुं
 अपि तु स्तुत्यं स्तोतुम्’ इति न्यायात् ॥ भ्रजीमान् । ‘भ्रज गतौ’ । ‘इत्सर्वधातुभ्यः’ इति भावे
 इन्द्रप्रत्ययः । ततो मनुप् । नस्य पित्वादनुदात्तत्वे इनो निच्वात् प्रातिपदिकस्याद्युदात्तत्वम् । नवेदाः ।
 नन्पूर्वात् वेत्तेः पचाद्यच् । ‘नभ्राण्णपात्’ इत्यादिना नञः प्रकृतिभावः । अपस्युवः । अपसृशब्दात्
 ‘सुप आत्मनः क्यच्’ । ‘क्याच्छन्दसि’ इति उप्रत्ययः । ‘तन्वादीनां छन्दसि बहुलमुपसंख्यानम्’
 (पा. सू. ६. ४. ७७. १) इति उवङ् ॥

आ ते सुपर्णा अमिनन्तँ एवैः कृष्णो नोनाव वृषभो यदीदम् ।

शिवाभिर्न स्मर्यमानाभिरागात्पतन्ति मिहः स्तनयन्त्यभ्रा ॥ २ ॥

आ । ते । सु॒पर्णाः । अ॒मिनन्त॑ । ए॒वैः । कृ॒ष्णः । नो॒नाव॑ । वृ॒षभः॑ । यदि॑ । इ॒दम् ।

शि॒वाभिः॑ । न । स्मर्य॑मानाभिः । आ । अ॒गात् । पत॑न्ति । मिहः॑ । स्तन॑यन्ति । अ॒भ्रा ॥ २ ॥

हे अग्ने ‘ते तव ‘सुपर्णाः शोभनपतना रश्मयः ‘एवैः गन्तृभिर्मरुद्भिः सह ‘अमिनन्त ‘आ
 समन्तात् मेघं हिंसन्ति । वर्षणार्थं ताडयन्ति । प्रहृतश्च ‘कृष्णः कृष्णवर्णः ‘वृषभः वर्णिता मेघः
 ‘नोनाव भृशं शब्दमकरोत् । ‘यदि यदा ‘इदं ईदृशं कर्म तदानीं ‘शिवाभिर्न सुखकारिणीभिः
 ‘स्मर्यमानाभिः हसनवतीभिः कान्ताभिरिव शुभ्रवर्णाभिः केनयुक्ताभिरङ्घ्रिविद्युद्विवां सह ‘आ ‘अगात्
 वैद्युताग्निप्रेरितः पर्जन्य आगच्छति । तदनन्तरं ‘मिहः आपः ‘पतन्ति दिवः सकाशात् प्रवृष्टा भवन्ति ।
 ‘अभ्रा अन्नाप्यद्भिः पूर्णा मेघाः ‘स्तनयन्ति इतस्ततः शब्दं कुर्वन्ति ॥ अमिनन्त । ‘मीञ् हिंसायाम्’ ।
 कैयादिकः । व्यत्ययेन अन्तादेशः । ईषाअक्षादिवात् प्रकृतिभावः । ‘अणोऽप्रगृह्यस्य’ (पा. सू.
 ८. ४. ५७) इति वैकल्पिकमवसाने विधीयमानमनुनासिकत्वं व्यत्ययेनात्र संहितायामपि द्रष्टव्यम् ।
 नोनाव । नौतेर्यङ्लुगन्तात् लिटि ‘अमन्त्रे’ (पा. सू. ३. १. ३५) इति निषेधात् आम्प्रत्यया-
 भावः । स्मर्यमानाभिः । ‘स्मिङ् ईषद्वसने’ । शपः पित्वादनुदात्तत्वम् । शानचो एसावंधातुक्स्वरं
 धातुस्वरः शिष्यते । स्तनयन्ति । ‘स्तन शब्द’ । चुरादिरदन्तः । पतन्ति स्तनयन्तीत्यनयोः
 पादादिवाद्वाक्यादिवाच्च निघाताभावः ॥

यदीमृतस्य पर्यसा पियानो नर्यभृतस्य पथिभी रजिष्ठैः ।

अर्यमा मित्रो वरुणः परिज्मा त्वचं पृञ्चन्त्युपरस्य योनौ ॥ ३ ॥

यत् । इ॒म् । ऋ॒तस्य॑ । पर्य॑सा । पि॒यानः॑ । नर्य॑न् । ऋ॒तस्य॑ । प॒थिभिः॑ । रजि॑ष्ठैः ।

अ॒र्यमा॑ । मि॒त्रः । वरु॑णः । परि॑ज्मा । त्वचं॑म् । पृ॒ञ्चन्ति॑ । उप॑रस्य । यो॒नौ ॥ ३ ॥

‘यदीं यदायमग्निः’ ऋतस्य उदकस्य पयसा पयोवत्सारभूतेन रसेन पियानः जगदाप्यायनं कुर्वन् आप्यायितं च जगत् ऋतस्य उदकस्य संबन्धिभिः रजिष्ठैः ऋजुतमैः पथिभिः मार्गैः स्नान-पानादिभिः नयन् प्रापयन् वर्तते तदानीम् अयमा मित्रो वरुणः च परिज्मा परितो गन्ता मरुद्गणश्च उपरस्य मेघस्य योनौ वृष्टयुदकोत्पत्तिस्थाने त्वचं पृच्छन्ति वृष्टयुदकस्याच्छादकं प्रदेशं स्वकीयैरायुधैः संयोजयन्ति उद्घाटयन्तीति यावत् ॥ पियानः । ‘स्फायी ओप्यायी वृद्धौ’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । धातोर्व्यस्येन पीभावः । अनुदात्तेत्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । रजिष्ठैः । ऋजुशब्दात् इष्टनि ‘विभाषजोऽछन्दसि’ (पा. सू. ६. ४. १६२) इति ऋका-रस्य रत्वम् । ‘टेः’ इति टिलोपः । पृच्छन्ति । ‘पृची संपर्के’ । रौधाधिकः ॥

प्रातरनुवाकस्याग्नेये कृतौ औणिहे छन्दस्याश्विनशस्त्रे च ‘अग्ने वाजस्य’ इत्याद्यास्तिस्रः ऋचः । सूत्रितं च-‘अग्ने वाजस्येति तिस्रः पुरु त्वा त्वामग्ने’ (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति ॥

अग्ने वाजस्य गोमत ईशानः सहसो यहो ।

अस्मे धेहि जातवेदो महि श्रवः ॥ ४ ॥

अग्ने । वाजस्य । गोऽमतः । ईशानः । सहसः । यहो इति ।

अस्मे इति । धेहि । जातवेदः । महि । श्रवः ॥ ४ ॥

हे सहसो यहो बलस्य पुत्र अग्ने गोमतः बहुभिर्गोभिर्युक्तस्य वाजस्य अश्वस्य ईशानः ईश्वरस्त्वमसि । अतः अस्मे अस्मासु हे जातवेदः जातधन जातानां वेदितवाम् महि प्रभूतं श्रवः अश्वं धेहि स्थापय ॥ सहसो यहो । पराङ्गवद्भावात् ‘औमन्त्रितस्य च’ इति षष्ठ्यामन्त्रितसमुदायो निहन्त्यते । अस्मे । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्याः शेषादेशः ॥

स इधानो वसुष्कविरभिरिळैन्यो गिरा । रेवदस्मभ्यं पुर्वणीक दीदिहि ॥ ५ ॥

सः । इधानः । वसुः । कविः । अग्निः । ईळैन्यः । गिरा ।

रेवत् । अस्मभ्यम् । पुरुऽअनीक । दीदिहि ॥ ५ ॥

‘सः’ अग्निः इधानः दीपनशीलः वसुः निवासयिता सर्वेषां कविः क्रान्तदर्शनो मेधावी वा गिरा स्तोत्ररूपया वाचा ईळैन्यः स्तोतव्यो भवति । हे पुर्वणीक । अनीकं सुखम् । पुरुभिर्बह्वीभिरनी-कस्थानीयामिर्जालाभिर्युक्ताग्ने अस्मभ्यं रेवत् धनयुक्तमश्वं यथा भवति तथा दीदिहि दीप्यस्व ॥ इधानः । ‘जिह्वन्धी दीप्तौ’ । नाच्छीलिकः चानश् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । ईळैन्यः । ‘ईड स्तुती’ । औणादिक एन्यप्रत्ययः । रेवत् । ‘रयेर्मतौ बहुलम्’ इति संप्रसारणम् । ‘छन्दसीरः’ इति मतुपो वत्वम् । ‘रेशब्दाच्च मतुप उदात्तत्वं वक्तव्यम्’ (का. ६. १. १७६. १) इति मतुप उदा-त्तत्वम् । दीदिहि । दीदेति छान्दसो दीप्तिकर्मा ॥

क्षपो राजन्नुत त्मनाग्ने वस्तोरुतोषसः । स तिग्मजम्भ रक्षसो दह प्रति ॥६॥

क्षपः । राजन् । उत । त्मना । अग्ने । वस्तोः । उत । उषसः ।

सः । तिग्मजम्भ । रक्षसः । दह । प्रति ॥ ६ ॥

हे १राजन् राजनशील १अग्ने १क्षपः क्षपय । राक्षसादीन् स्वकीयैः पुरुषैर्बाधस्व । १उत अपि च १त्मना न केवलमन्यैरेव आत्मना च तान् बाधस्व । कदेति चेत् उच्यते । १वस्तोः सर्वाण्यहानि १उत अपि च १उषसः उषःकालोपलक्षिता रात्रीः । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । सर्वेष्वहःसु सर्वासु रात्रिषु चेत्यर्थः । हे १तिग्मजम्भ तीक्ष्णमुखाम्ने १रक्षसः राक्षसानुक्तप्रकारेण क्षपयित्वा १सः एव त्वं १प्रति १दह प्रत्येकं दह । न किञ्चिद्गन्धमिति युदास्वेत्यर्थः ॥ क्षपः । 'क्षप क्षान्त्याम्' । लोट्ये छान्दसो लङ् । 'छन्दस्युभयथा' इति शप आर्धधातुकत्वात् 'णेरनिटि' इति णिलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण शप उदात्तत्वम् । त्मना । 'मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मनः' इति आकारलोपः । रक्षसः । 'रक्ष पालने' । रक्षितव्यमस्मादिति रक्षः । भीमादित्वात् (पा. सू. ३. ४. ७४) अपादाने असिप्रत्ययः । क्षरतेर्वा ण्यन्तात् असिप्रत्यये णिलोपो वर्णविपर्ययश्च । अस्य च रक्षःशब्दस्य असिप्रत्ययान्तत्वात् प्रत्यय-स्वर एव क्षित्यते ॥ ॥ २७ ॥

पातरनुवाकस्याग्नेये कृतौ गायत्रे छन्दसि 'अवा नो अग्ने' इत्याद्याः षडृचः । सूत्रितं च—'अवा नो अग्ने' इति षलमिमीलेऽग्निं दत्तम्' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति ॥ आश्विनशास्त्रे चैताः शंसनीयाः पातरनुवाकातिदेशात् ॥

अवा नो अग्र ऊतिभिर्गायत्रस्य प्रभर्मणि । विश्वासु धीषु वन्द्य ॥ ७ ॥

अव । नः । अग्ने । ऊतिभिः । गायत्रस्य । प्रभर्मणि । विश्वासु । धीषु । वन्द्य ॥ ७ ॥

१विश्वासु १धीषु सर्वेषु कर्मसु १वन्द्य स्तुत्य हे १अग्ने १गायत्रस्य गायत्रसाम्नो गायत्रीच्छन्दस्कस्य सूक्तस्य वा १प्रभर्मणि प्रभरणे संपादने निमित्तभूते सति १नः अस्मान् १ऊतिभिः त्वदीयैः पालनैः १अव रक्ष ॥ अव । 'अचोऽतस्तिङः' इति संहितायां दीर्घत्वम् ॥

आ नो अग्ने रयि भर सत्रासाहं वरेण्यम् । विश्वासु पृत्सु दुष्टरम् ॥ ८ ॥

आ । नः । अग्ने । रयिम् । भर । सत्रासाहम् । वरेण्यम् । विश्वासु । पृत्सु । दुष्टरम् ॥ ८ ॥

हे १अग्ने १रयि धनं १नः अस्मभ्यम् १आ १भर प्रयच्छ । कीदृशम् । १सत्रासाहं सत्रा सह युगपदेव दारिद्र्यस्य नाशकं १वरेण्यं सर्वैर्वरेणीयं १विश्वासु १पृत्सु सर्वेषु संग्रामेषु १दुष्टरं शत्रुभिस्तरीतुम-शक्यम् ॥ सत्रासाहम् । 'छन्दसि सहः' इति ण्विः । वरेण्यम् । 'वृज ण्यः' । पृत्सु । 'पदादिषु मांस्पृस्नूनामुपसंख्यानम्' इति पूतनाशब्दस्य पृज्ञावः । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

आयुष्कामेष्टयां प्रथमस्याज्यभागस्यानुवाक्या 'आ नो अग्ने' इति । सूत्रितं च—'आयुष्कामेष्टयां जीवातुमन्तावा नो अग्ने सुष्ठेनुना' (आश्व. श्रौ. २. १०) इति । महापितृयज्ञेऽप्येवैव प्रथमाज्य-भागानुवाक्या । सूत्रितं च—'जीवातुमन्तौ सव्योत्तर्युपस्थाः' (आश्व. श्रौ. २. १९) इति ॥

आ नो अग्ने सुचेतुना रयिं विश्वायुपोषसम् । माडीकं धेहि जीवसे ॥ ९ ॥

आ । नः । अग्ने । सु॒चेतुना । र॒यिम् । वि॒श्वायु॑पोषसम् । मा॒डीक॑म् । धे॒हि । जी॒वसे ॥ ९ ॥

हे 'अग्ने' 'नः' अस्माकं 'जीवसे' जीवनाय 'सुचेतुना' शोभनेन ज्ञानेन युक्तं 'रयिं' धनम् 'आ' 'धेहि' आस्थापय । कीदृशम् । 'माडीकम्' । 'मृडीकं' सुखम् । तद्धेतुभूतम् । 'विश्वायुपोषसं' सर्वस्मिन्नायुषि देहादेः पोषकम् । यावज्जीवमस्मदुपभोगपर्याप्तमित्यर्थः ॥ सुचेतुना । 'चित्ती संज्ञाने' । औणादिकः उपस्थयः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । विश्वायुपोषसम् । विश्वमायुर्यस्मिन् शरीरादौ तद्विश्वायु । 'बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्' इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । तत्पुष्पातीति विश्वायुपोषाः । 'गतिकारकयोरपि पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वं च' इति असुन् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । मकारलोपश्छान्दसः 'दीर्घायुत्वाय वर्चसे' इति यथा ॥

प्र पूतास्तिग्मशोचिषे वाचो गोतमाग्रये । भरस्व सुम्रयुगिरं ॥ १० ॥

प्र । पूताः । ति॒ग्मऽशो॑चिषे । वा॒चः । गो॒त॒म॒ । अ॒ग्रये॑ । भर॑स्व । सु॒म्र॒ऽयुः । गिरं॑ ॥ १० ॥

हे 'गोतम' सूक्तद्वष्टः 'सुम्रयुः' सुम्रं धनमात्मन इच्छंस्त्वं 'तिग्मशोचिषे' तीक्ष्णज्वालाय 'अग्रये' 'पूताः' शुद्धाः 'वाचः' अग्नेर्गुणान् सम्यगभिदधतीः 'गिरः' स्तुतीः 'प्र' 'भरस्व' प्रकर्षेण संपादय ॥ तिग्मशोचिषे । 'तिज निज्ञाने' । 'युजिरुचितिजां कुत्वं च' (उ. सू. ५. १४३) इति मक् । तिग्मानि शोचींषि यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुम्रयुः । सुम्रशब्दात् क्यचि 'न च्छन्दस्य-पुत्रस्य' इति ईत्वदीर्घयोः प्रतिषेधः । 'क्याच्छन्दसि' इति उपस्थयः ॥

यो नो अग्नेऽभिदासत्यन्ति दूरे पदीष्ट सः । अस्माकमिद्वृधे भव ॥ ११ ॥

यः । नः । अग्ने । अ॒भि॒ऽदा॑सति । अ॒न्ति॑ । दू॒रे । प॒दी॒ष्ट । सः ।

अ॒स्माक॑म् । इत् । वृ॒धे । भ॒व ॥ ११ ॥

हे 'अग्ने' 'नः' अस्मान् 'अन्ति' अन्तिके समीपे 'दूरे' विप्रकृष्टदेशे अवस्थितः 'सन्' 'यः' शत्रुः 'अभिदासति' उपक्षपयति 'सः' शत्रुः 'पदीष्ट' पततु नश्यतु । त्वं च 'अस्माकमित्' अस्माकमेव 'वृधे' वर्धनाय 'भव' ॥ अभिदासति । 'दसु उपक्षये' । अस्मात् प्यन्तात् लटि 'छन्दस्युभयथा' इति शप आर्धधातुकत्वात् 'गेरनिटि' इति णिलोपः । अन्ति । 'कादिलोपो बहुलमिति वक्तव्यम्' इति अन्तिकशब्दस्य ककारलोपः । वृधे । 'वृधु वृद्धौ' । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

* सहस्राक्षो विचर्षणिरग्री रक्षांसि सेधति । होता गृणीत उक्थ्यः ॥ १२ ॥

स॒ह॒स्र॒ऽअ॒क्षः । वि॒ऽच॒र्ष॒णिः । अ॒ग्निः । र॒क्षांसि॑ । से॒ध॒ति॑ । हो॒ता । गृ॒णी॒ति॑ । उ॒क्थ्यः॑ ॥ १२ ॥

‘सहस्राक्षः असंख्यातज्वालः’ विचर्षणिः विशेषेण सर्वस्य द्रष्टा अयम् ‘अग्निः’ ‘रक्षांसि’ ‘सेधति’ प्रतिषेधति । यज्ञान्निर्गमयति । स चाग्निः ‘उक्थ्यः उक्थैः शस्त्रैरस्माभिः स्तूयमानः सन्’ ‘होता देवानामाह्वाता भूत्वा’ ‘गृणीते तान् स्तौति ॥ सहस्राक्षः । ‘बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः’ इति षष् समासान्तः । सतिशिक्षत्वात्तस्यैव स्वरः शिष्यते । सेधति । ‘षिषु गत्याम्’ । अत्र केवलोऽपि सोपसर्गार्थो द्रष्टव्यः । गृणीते । ‘गृ शब्दे’ । ‘प्वादीनां हस्वः’ इति हस्वत्वम् ॥ ॥ २८ ॥

‘इत्था’ इति षोडशचं सप्तमं सूक्तं गीतमस्यार्धमैन्द्रं पङ्क्तिच्छन्दस्कम् । अनुक्रान्तं च—‘इत्था योऽक्षैर्न पाङ्क्तं हि’ । हिशब्दप्रयोगात् तुह्यादिपरिभाषया इदमुत्तरे च द्वे पङ्क्तिच्छन्दस्के । पृष्ठयषडहस्य पञ्चमेऽहनि मरुत्वतीये इदं सूक्तम् । सूत्रितं च—‘अवितासीत्था हीन्द्र पिब तुभ्यमिति मरुत्वतीयम्’ (आश्व. श्रौ. ७. १२) इति । चतुर्विंशेऽहनि अच्छावाकस्याद्यस्तृचो वैकल्पिकोऽनुरूपः । ‘होत्रकाणाम्’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘इत्था हि सोम इन्मद उभे यदिन्द्र रोदसी’ (आश्व. श्रौ. ७. ४) इति । महाव्रते निष्केवस्यस्य दक्षिणपक्षे ‘इत्था हि’ इत्येका । तथैव पञ्चमारण्यके सूत्रितम्—‘इत्था हि सोम इन्मद इति पङ्क्तिः’ (ऐ. आ. ५. २. २) इति ॥

इत्था हि सोम इन्मदे ब्रह्मा चकार वर्धनम् ।

शर्विष्ठ वज्रिन्नोजसा पृथिव्या निः शशा अहिमर्चन्नु स्वराज्यम् ॥ १ ॥

इत्था । हि । सोमे । इत् । मदे । ब्रह्मा । चकार । वर्धनम् ।

शर्विष्ठ । वज्रिन् । ओजसा । पृथिव्याः । निः । शशाः । अहिम् । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ १ ॥

हे ‘शर्विष्ठ’ अतिज्ञायेन बलवन् ‘वज्रिन्’ वज्रवज्रिन्द्र ‘इत्था’ ‘हि’ इत्थमेव अनेन शास्त्रोक्तप्रकारेणैव ‘मदे’ मदकरे हर्षकरे ‘सोमे’ त्वया पीते सति ‘ब्रह्मा’ ब्राह्मणः स्तोता ‘वर्धनं’ तव वृद्धिकरं स्तोत्रं ‘चकार’ अनेन सूक्तेन कृतवान् । ‘इत्’ इत्येतत् पादपूरणम्^१ । अतस्त्वम् ‘ओजसा’ बलेन ‘पृथिव्याः’ सकाशात् ‘अहिम्’ आगत्य हन्तारं वृत्रं ‘निः’ ‘शशाः’ निःशेषेण अशाः । मा बाधस्वेति शासनं कृत्वा ‘पृथिव्याः’ सकाशात् निरगमयः इत्यर्थः । किं कुर्वन् । ‘स्वराज्यं’ स्वस्य राज्यं राजत्वम् ‘अनु’ अनुलक्ष्य ‘अर्चन्’ पूजयन् स्वस्य स्वामित्वं प्रकटयन्नित्यर्थः ॥ शशाः । ‘शासु’ अनुशिष्टौ । लङि लुकि प्राप्ते ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः । स्वराज्यम् । राज्ञो भावः कर्म वा राज्यम् । ‘पत्यन्तपुरोहितादिभ्यो यक्’ इति यक् । तत्र हि ‘राजासे’ (पा. सू. ५. १. १२८ ग.) इति पठ्यते । स्वस्य राज्यं स्वराज्यम् । ‘अकर्मधारये राज्यम्’ (पा. सू. ६. २. १३०) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

स त्वामददृष्ट्वा मदः सोमः श्येनाभृतः सुतः ।

येना वृत्रं निरङ्गयो जघन्य वज्रिन्नोजसार्चन्नु स्वराज्यम् ॥ २ ॥

सः । त्वा । अमदत् । वृषा । मदः । सोमः । श्येनऽआभृतः । सुतः ।

येन । वृत्रम् । निः । अत्ऽभ्यः । जघन्य । वज्रिन् । ओजसा । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ २ ॥

१. क्ष-हि इति । २. क्ष-ट-ढ-न-ञ-पदपूरणम् ।

हे इन्द्र वशा स्वां वसः वसोमः वमदत् अमदयत् हर्षं प्रापयत् । कीदृशः सोमः । वृषा
 सेचनस्वभावः वमदः मदकरो हर्षकारी वयेनाभृतः इत्येनरूपमापन्नया पक्ष्याकारया गायत्र्या दिवः
 सकाशादाहतः वसुतः अभिषुतः । हे वज्रिन् वज्रवज्रिन्द्र वयेन पीतेन सोमेन वोजसा बलकरेण
 अद्भ्यः अन्तरिक्षसकाशात् वृत्रं वनिः जघन्थ हतवानसि । अन्यत् पूर्ववत् ॥ अमदत् । 'मदी हर्षे' ।
 अस्मात् णिचि 'मदी हर्षेऽलपनयोः' इति घटादिषु पाठात् मित्वे सति 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् ।
 लङि 'छन्दस्युभयथा' इति शप आर्धधातुकत्वात् 'णेरिति' इति णिलोपः । अद्भ्यः । आप
 इत्यन्तरिक्षनाम । 'अपो भि' (पा. सू. ७. ४. ४८) इति पकारस्य तत्वम् । जघन्थ । क्रादि-
 नियमप्राप्तस्य इटः 'उपदेशोऽस्त्वतः' इति प्रतिषेधः । 'अभ्यासाच्च' इति हकारस्य घञ्वम् ।
 'लिति' इति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । यद्वृत्तयोगादनिघातः^१ ॥

प्रेद्यभीहि धृष्णुहि न ते वज्रो नि यंसते ।

इन्द्र नृम्णं हि ते शवो हनो वृत्रं जया अपोऽर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ ३ ॥

प्र । इहि । अभि । इहि । धृष्णुहि । न । ते । वज्रः । नि । यंसते ।

इन्द्र । नृम्णम् । हि । ते । शवः । हनः । वृत्रम् । जयाः । अपः । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ ३ ॥

हे इन्द्र प्रेहि प्रकर्षेण गच्छ । अभीहि । हन्तव्यान् शत्रूनाभिमुख्येन प्राप्नुहि । प्राप्य च धृष्णुहि ।
 तान् शत्रून् अभिव । ते तव वज्रः वनि यंसते शत्रुभिर्न नियम्यते अप्रतिहतगतिरित्यर्थः । तथा
 ते शवः स्वदीयं बलं नृम्णं नृणां पुरुषाणां नामकमभिभावकं हि यस्मादेवं तस्मात् वृत्रम् असुरं
 मेघं वा हनः जहि । ततोऽनन्तरं^२ तेन निरुद्धाः अपः उदक्रौनि जयाः जय । वृत्रं हत्वा तेनावृतमुदकं
 लभस्वेत्यर्थः । अन्यत् समानम् ॥ यंसते । यमेः कर्मणि लेटि 'सिब्वहुलम्' इति सिप् ।
 'लेटोऽडाटौ' इति अडागमः । हनः । लोट्थे छान्दसो लङ् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुगभावः ।
 शपः पितृवादानुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । पूर्वपदस्यासमानवाक्यस्थत्वान् निघाताभावः । जयाः ।
 जयतेलेटि आडागमः । पूर्ववत्स्वरः ॥

निरिन्द्र भूम्या अधि वृत्रं जघन्थ निर्दिवः ।

सृजा मरुत्वतीरव जीवधन्या इमा अपोऽर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ ४ ॥

निः । इन्द्र । भूम्याः । अधि । वृत्रम् । जघन्थ । निः । दिवः ।

सृज । मरुत्वतीः । अरव । जीवधन्याः । इमाः । अपः । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ ४ ॥

हे इन्द्र भूम्याः अधि भूलोकस्योपरि वृत्रं वनिः जघन्थ निःशेषेण हतवानसि । तथा
 दिवः छुलोकात् वनिः जघन्थ । हत्वा च इमाः अपः वृष्ट्युदकानि अव सृज अधः पातय ।

१. क्ष-ट-ढ-न-स-इन्द्र वज्रिन् वज्रवन् । २. क्ष-ट-ढ-यद्वृत्तयोगाभिपाताभावः । ३. क्ष-ट-ढ-तदनन्तरम् ।

कीदृशीरपः^१ । ^१मरुत्वतीः मरुद्भिः संयुक्ताः ^२जीवधन्याः जीवाः प्राणिनो धन्यास्तृप्ता याभिस्ताः ।
अन्यत् समानम् ॥

इन्द्रो वृत्रस्य दोधतः सानुं वज्रेण हीलितः ।

अभिक्रम्याव जिघ्रतेऽपः समीय चोदयन्नर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ ५ ॥

इन्द्रः । वृत्रस्य । दोधतः । सानुम् । वज्रेण । हीलितः ।

अभिऽक्रम्य । अत्र । जिघ्रते । अपः । समीय । चोदयन् । अर्चन् । अनु । स्वऽराज्यम् ॥ ५ ॥

^१हीलितः क्रुद्धः ^२इन्द्रः ^३अभिक्रम्य आभिमुख्येन गत्वा ^४दोधतः भृशं कम्पमानस्य ^५वृत्रस्य
^६सानुं समुच्छ्रितं हनुप्रदेशं ^७वज्रेण ^८अव ^९जिघ्रते प्रहरति । किं कुर्वन् । ^{१०}अपः वृष्ट्युदकानि ^{११}समीय
सरणाय निर्गमनाय ^{१२}चोदयन् प्रेरयन् ॥ दोधतः । ‘ धूञ् कम्पने ’ । अस्मात् यङ्लुगन्तात् शतरि
अन्त्यलोपश्छान्दसः । ‘ अभ्यस्तानामादिः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । हीलितः । ‘ हेडृ होडृ अनादरे ’ ।
‘ हेळ्ते ’ (नि. २. १२. २) इत्येतत् क्रुध्यतिकर्मसु पठितम् । अस्मान्निष्ठायां वर्णव्यापत्त्या ईकारः ।
जिघ्रते । हन्तेर्लटि व्यस्येन आत्मनेपदं बहुवचनं च । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपः श्लुः । ‘ इत् ’
इत्यनुवृत्तौ ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । ‘ गमहन ’ इत्यादिना उपधालोपः । समाय ।
‘ सृ गतौ ’ । ‘ अर्तिस्तुसु ’ इत्यादिना भावे मन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥ ॥ २९ ॥

अधि सानौ नि जिघ्रते वज्रेण शतपर्वणा ।

मन्दान इन्द्रो अन्धसः सखिभ्यो गातुमिच्छत्यर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ ६ ॥

अधि । सानौ । नि । जिघ्रते । वज्रेण । शतऽपर्वणा ।

मन्दानः । इन्द्रः । अन्धसः । सखिऽभ्यः । गातुम् । इच्छति । अर्चन् । अनु । स्वऽराज्यम् ॥ ६ ॥

इन्द्रः ^१शतपर्वणा शतसंख्याकधाराभिर्युक्तेन ^२वज्रेण ^३सानौ ^४अधि ^५नि ^६जिघ्रते । अधिः
सप्तम्यर्थानुवादी । समुच्छ्रिते वृत्रस्य कपोलादौ स्थाने नितरां हिनस्ति । स च ^७इन्द्रः ^८मन्दानः
मन्दमानः स्तूयमानः सन् ^९सखिभ्यः समानस्थानेभ्यः स्तोत्रभ्यः ^{१०}अन्धसः अज्ञस्य ^{११}गातुं मार्गमुपा-
यम् ^{१२}इच्छति । अन्यत् पूर्ववत् ॥ मन्दानः । ‘ मदि स्तुतौ ’ । कर्मणि शानचि यक् । ‘ छन्दस्युभयथा ’
इति शानचि आर्धधातुत्वात् अतोलोपयलोपौ । अनुदात्तेतः परत्वात् शानचो लसार्वधातुकानुदात्तत्वे
सति यक् एवोदात्तत्वम् । अनुदात्ते शानचि तस्य यको लोपे सति उदात्तनिवृत्तिस्त्वरेण शानच उदात्तत्वं^१
प्राप्नोति^१ । एवं तर्हि शानचि आर्धधातुत्वादेव लसार्वधातुकानुदात्तत्वाभावे चित्स्वर एवावशिष्यते ॥

इन्द्र तुभ्यमिदद्रिवोऽनुत्तं वज्रिन्वीर्यम् ।

यद्ध त्वं मायिनं मृगं तमु त्वं माययावधीरर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ ७ ॥

इन्द्र । तुभ्यम् । इत् । अद्रिऽवः । अनुत्तम् । वज्रिन् । वीर्यम् ।

यत् । ह । त्यम् । मायिनम् । मृगम् । तम् । ऊँ इति । त्वम् । मायया ।

अवधीः । अर्चन् । अनु । स्वऽराज्यम् ॥ ७ ॥

अद्रिरिति मेघनाम । हे १अद्रिवः वाहनरूपमेघयुक्त १वज्रिन् वज्रधन् १इन्द्र १तुभ्यमित् पृष्ठयर्थे १चतुर्थी १ । तवैव १वीर्यं सामर्थ्यम् १अनुत्तं शत्रुभिरतिरस्कृतम् । १यद्ध यस्मात् खलु १मायिनं मायाविनं १त्यं २ तं प्रसिद्धं वञ्चयितारम् २ । लोकोपद्रवकारिणमित्यर्थः । १मृगं मृगरूपमापन्नं १ते वृत्रं १त्वम् अपि १मायया एव १अवधीः हतवानसि ॥ अनुत्तम् । ‘नसत्तनिपत्’ इति निपातनात् निष्ठानस्वाभावः । अवधीः । हन्तेः ‘लुङि च’ इति वधादेशः । स चादन्तः । तस्य अतो लोपे सति स्थानिवज्जावात् सिचि वृद्धयभावः ॥

वि ते वज्रासो अस्थिरन्नवतिं नाव्याऽनु ।

महत्त इन्द्र वीर्यं बाह्वोस्ते बलं हितमर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ ८ ॥

वि । ते । वज्रासः । अस्थिरन् । नवतिम् । नाव्याः । अनु ।

महत् । ते । इन्द्र । वीर्यम् । बाह्वोः । ते । बलम् । हितम् । अर्चन् । अनु । स्वऽराज्यम् ॥ ८ ॥

हे इन्द्र १ते तव १वज्रासः वज्राः त्वत्सकाशाभिर्गतान्यायुधानि १नाव्याः नावा तार्याः १नवतिं नवतिसंख्याका वृत्रेण निरुद्धा नदीः १अनु उपलक्ष्य १वि १अस्थिरन् विविधम् अस्थिरत् । सर्वत्र व्याप्य वर्तमानं वृत्रं हन्तुं तव वज्र एकोऽप्यनेक इवासीदित्यर्थः । किं च १इन्द्र १ते तव १वीर्यं १महत् प्रभूतम् । अन्यैरजेयमित्यर्थः । तथा १ते १बाह्वोः त्वदीययोर्हस्तयोः १बलं १हितं निहितम् । त्वदीयौ बाहू अप्यतिशयेन बलिनावित्यर्थः । अन्यत् पूर्ववत् ॥ अस्थिरन् । तिष्ठतेर्लुङि ‘समवप्रविभ्यः स्थः’ इत्यात्मनेपदम् । ‘मन्त्रे घस’ इति च्लेर्लुक् । ‘स्थाघ्नोरिच्च’ (पा. सू. १. २. १७) इति इत्वम् । व्यत्ययेन झस्य रनादेशः । नाव्याः । ‘नौवयोधर्म’ (पा. सू. ४. ४. ९१) इत्यादिना यत् । ‘यतोऽनावः’ इति पर्युदासात् ‘तिस्वरितम्’ इति स्वरितत्वम् । बाह्वोः । ‘उदात्तयणः’ इति विभक्त्युदात्तत्वम् ॥

सहस्रं साकमर्चत परि शोभत विंशतिः ।

शतैनमन्वनोनवुरिन्द्राय ब्रह्मोद्यतमर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ ९ ॥

सहस्रम् । साकम् । अर्चत । परि । शोभत । विंशतिः ।

शता । एनम् । अनु । अनोनवुः । इन्द्राय । ब्रह्म । उद्यतम् । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ ९ ॥

‘सहस्रं सहस्रसंख्याका मनुष्याः’ ‘साकमर्चत एनमिन्द्रं युगपदेवापूजयन् । तथा’ ‘विंशतिः । षोडशर्त्विजो यजमानः पत्नी च सदस्यः शमिता चेति विंशतिसंख्याकाः । तेषां या विंशतिसंख्या सा’ ‘परि’ ‘शोभत परितः सर्वतोऽस्तौत् । तथा च’ ‘शता शतसंख्याका ऋषयः’ ‘एनम् इन्द्रम्’ ‘अन्वनोनवुः पुनः पुनरस्तुवन् । अस्मा एव’ ‘इन्द्राय’ ‘ब्रह्म हविरक्षणमन्नम्’ ‘उद्यतं दातुमूर्ध्वं धृतम् । अत एवविध इन्द्रो वृत्रमहन्नित्यर्थः । अन्यत् पूर्ववत् ॥ परि शोभत । शोभतिः स्तुतिकर्मा । ‘उपसर्गात्सुनोति’ इति पठ्यम् । अनोनवुः । ‘णु स्तुतौ’ । अस्मात् यङ्लुगन्तात् लुङि ‘सिजभ्यस्तविद्भिश्च’ इति श्लेः उसादेशः । उद्यतम् । ‘यम उपरमे’ । उत्पूर्वादस्मात् कर्मणि निष्ठा । ‘अनुदात्तोपदेशः’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः । ‘गतिरनन्तरः’ इति गतेः प्रकृतिस्वरस्वम् ॥

इन्द्रो वृत्रस्य तविषीं निरहन्त्सहसा सहः ।

महत्तदस्य पौंस्यं वृत्रं जघन्वाँ असृजदर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ १० ॥

इन्द्रः । वृत्रस्य । तविषीम् । निः । अहन् । सहसा । सहः ।

महत् । तत् । अस्य । पौंस्यम् । वृत्रम् । जघन्वान् । असृजत् । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ १० ॥

‘इन्द्रो’ ‘वृत्रस्य असुरस्य’ ‘तविषीं बलं स्वकीयेन बलेन’ ‘निरहन् हतवान् ।’ ‘सहसा सहनेन अभिभवसाधनेनायुधेन’ ‘सहः अभिभवसाधनं वृत्रायुधं निरहन् ।’ ‘अस्य इन्द्रस्य’ ‘तत्’ ‘पौंस्यं बलं’ ‘महत् अतिप्रौढम् । यस्मादयं’ ‘वृत्रं’ ‘जघन्वान् हतवान् हत्वा च तन्निरुद्धा अपः’ ‘असृजत् तस्मात् वृत्राभिरगमयत् । अन्यत् पूर्ववत् ॥ पौंस्यम् । ‘पुंस अभिवर्धने’ । चुरादिः । ‘अचो यत्’ इति यत् । ‘यतोऽनाघः’ इत्याद्युदात्तस्वम् । जघन्वान् । हन्तेर्लिटः कसुः । ‘विभाषा गमहनविद’ इति इटः विकल्पादभावः । ‘अभ्यासाच्च’ इति अभ्यासादुत्तरस्य हन्तेर्हकारस्य घत्वम् ॥ ३० ॥

इमे चित्तव मन्यवे वेपेते भियसा मही ।

यदिन्द्र वज्रिन्नोर्जसा वृत्रं मरुत्वाँ अवधीरर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ ११ ॥

इमे इति । चित् । तव । मन्यवे । वेपेते इति । भियसा । मही इति ।

यत् । इन्द्र । वज्रिन् । ओर्जसा । वृत्रम् । मरुत्वान् । अवधीः । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ ११ ॥

१मही मह्यौ १इमे चावापृथिव्यावपि हे इन्द्र १तव १मन्यवे त्वदीयकोपात् १भियसा भीत्या १वेपेते कम्पेते । हे १वज्रिन् वज्रवन् १इन्द्र १मस्त्वान् मरुद्भिर्युक्तसवम् १ओजसा बलेन १यत् यदा १वृत्रं १अवधीः तदानीं चावापृथिव्यावपि भयेनाकम्पिपातामित्यर्थः ॥ वेपेते । ' दुवेष्ट कम्पने ' । भियसा । ' जिभी भये ' । औणादिकः कसिप्रत्ययः ॥

न वेपसा न तन्यतेन्द्रं वृत्रो वि बीभयत् ।

अभ्येनं वज्र आयसः सहस्रभृष्टिरायतार्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ १२ ॥

न । वेपसा । न । तन्यता । इन्द्रम् । वृत्रः । वि । बीभयत् ।

अभि । एनम् । वज्रः । आयसः । सहस्रभृष्टिः । आयत । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ १२ ॥

१वृत्रः १इन्द्रं १वेपसा स्वकीयेन वेपनेन कम्पनेन १न १वि १बीभयत् भीतं नाकरोत् । तथा १तन्यता स्वकीयेन घोरेण गर्जनशब्देन १न वि बीभयत् । अपि च इन्द्रेण विसृष्टः १आयसः अयोमयः १सहस्रभृष्टिः अनेकाभिर्धारामिर्युक्तः १वज्रः १एनं वृत्रम् १अभि १आयत हन्तुमाभिमुख्येनागच्छत् । अन्यत् पूर्ववत् ॥ तन्यता । ' स्तन शब्दे ' । ' ऋतन्यजि ' इत्यादिना तनोतेविधीयमानो यतुच्च बहुलवचनादस्मादपि भवति । अत एव सलोपश्च । ' सुपां सुलुक् ' इति तृतीयाया डादेशः । उदात्त-निवृत्तिस्वरेण तस्योदात्तत्वम् । बीभयत् । ' जिभी भये ' । हेतुमति णिच् । अत्र वेपस्तन्यतुभ्यां भयं न हेतोर्वृत्रादिति हेतुभयाभावात् ' बिभेतेहेतुभये ' (पा. सू. ६. १. ५६) इति आत्वाभावः । प्यन्तात् लुङि च्लेश्चडादि । आयत । ' अय पय गतौ ' । भौवादिरात्मनेपदी ॥

यद्वृत्रं तव चाशनिं वज्रेण समयोधयः ।

अहिमिन्द्र जिघांसतो दिवि ते बद्धधे शवोऽर्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ १३ ॥

यत् । वृत्रम् । तव । च । अशनिम् । वज्रेण । समऽअयोधयः ।

अहिम् । इन्द्र । जिघांसतः । दिवि । ते । बद्धधे । शवः । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ १३ ॥

हे १इन्द्र १यत् यदा १वृत्रं १तव हननार्थं तेन सृष्टाम् १अशनिं १च त्वं १वज्रेण १समयोधयः सम्यक् प्राहारीः तदानीम् १अहिम् आगत्य हन्तारं वृत्रं १जिघांसतः हन्तुमिच्छतः १ते तव १शवः बलं १दिवि १बद्धधे बद्धमनुस्यूतं व्यासमासीत् । शिष्टं पूर्ववत् ॥ जिघांसतः । हन्तेरिच्छार्थे सनि ' अज्जनगमां सनि ' (पा. सू. ६. ४. १६) इति उपधादीर्घत्वम् । बद्धधे । ' बध बन्धने ' । कर्मणि लिटि न्यत्ययेन हलादिशेषाभावः ॥

अभिष्टने ते अद्रिवो यत्स्था जगच्च रेजते ।

त्वष्टा चित्तव मन्यव इन्द्र वेविज्यते भियार्चन्ननु स्वराज्यम् ॥ १४ ॥

अभिऽस्तने । ते । अद्रिऽवः । यत् । स्थाः । जगत् । च । रेजते ।

त्वष्टा । चित् । तव । मन्यवै । इन्द्र । वेविज्यते । भिया । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ १४ ॥

हे ^१अद्रिवः वज्रवन् ^२इन्द्र ^३ते तव ^४अभिष्टने सिंहनादे सति ^५स्थाः स्थावरं ^६जगत् जङ्गमं
^७च ^८यत् अस्ति तदुभयं ^९रेजते कम्पते । ^{१०}त्वष्टा ^{११}चित् वज्रनिर्माता त्वष्टा च ^{१२}तव ^{१३}मन्यवे स्वदीयाय
कोपाय ^{१४}भिया भीत्या ^{१५}वेविज्यते भृशं कम्पते । अन्यत् समानम् ॥ स्थाः । तिष्ठतेः ' क्रिप् च '
इति क्रिप् । वेविज्यते । ' ओविजी भयचलनयोः ' । अस्मात् क्रियासमभिहारे यङ् । ' सन्यङोः '
इति द्विर्भावः । अनुपदेशात् लसार्वाधातुकानुदात्तत्वे यङ् एव स्वरः शिष्यते । इन्द्रेत्यस्य पादादौ
वर्तमानस्य ' आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत् ' इति अविद्यमानवत्त्वे सति अस्य पादादित्वात्
' अपादादौ ' इति पर्थुदासात् निघाताभावः ॥

नहि नु यादधीमसीन्द्रं को वीर्यां परः ।

तस्मिन्नृष्णमुत क्रतुं देवा ओजांसि सं दधुर्चन्नु स्वराज्यम् ॥ १५ ॥

नहि । नु । यात् । अधिऽमसि । इन्द्रम् । कः । वीर्यां । परः ।

तस्मिन् । नृष्णम् । उत । क्रतुम् । देवाः । ओजांसि । सम् । दधुः । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ १५ ॥

^१यान् यान्तं सर्वत्र व्याप्य वर्तमानमिन्द्रं ^२नहि ^३नु ^४अधीमसि वयं न ह्यवगच्छामः । यतो
वयमल्पाः । परः इत्येतत्सकारान्तमव्ययं वैदूर्यमाचष्टे । ' परो दिवा पर एना ' (ऋ. सं. १०. ८२.
५) इति यथा । परः परस्तादतिदूरे मनुष्यैरनवगाह्ये स्थाने ^५वीर्यां वीर्येण सामर्थ्येन वर्तमानम्
^६इन्द्रं ^७कः मनुष्यो जानीयात् । न कोऽपीत्यर्थः । कस्मादिति चेत् अत्राह ' तस्मिन् इति । यस्मात्
^८तस्मिन् इन्द्रे ^९देवाः ^{१०}नृष्णं धनं ^{११}उत अपि च ^{१२}क्रतुं वीर्यकर्म ^{१३}ओजांसि दलानि च ^{१४}सं ^{१५}दधुः स्थापया-
चक्रुः तस्माद्वियर्थः ॥ यात् । ' या प्रापणे ' । अस्मात् लटः शतृ । ' सुपां सुलुक् ' इति द्वितीयाया
लुक् । अधीमसि । ' इण् गतौ ' । इदन्तो मसिः । वीर्यां । ' सुपां सुलुक् ' इति तृतीयाया आकारः ॥

यामथर्वा मनुष्यिता दध्यङ् धियमलत ।

तस्मिन्ब्रह्माणि पूर्वथेन्द्र उक्था समगमुतार्चन्नु स्वराज्यम् ॥ १६ ॥

याम् । अथर्वा । मनुः । पिता । दध्यङ् । धियम् । अलत ।

तस्मिन् । ब्रह्माणि । पूर्वथ । इन्द्रे । उक्था । सम् । अगमुत । अर्चन् । अनु । स्वराज्यम् ॥ १६ ॥

^१अथर्वा एतत्संज्ञक ऋषिः ^२पिता सर्वासां प्रजानां पितृभूतः ^३मनुः च ^४दध्यङ् अथर्वणः पुत्र
एतत्संज्ञक ऋषिश्च ^५यां ^६धियम् ^७अलत यत्कर्मात्तन्वत् अकुर्वन् ^८तस्मिन् कर्मणि यानि ^९ब्रह्माणि हवि-
र्लक्षणान्यन्नानि ^{१०}उक्था शस्त्ररूपाणि स्तोत्राणि च यानि सन्ति तानि सर्वाणि तस्मिन् ^{११}इन्द्रे ^{१२}सम-
गमत समगच्छन्त । तत्र दृष्टान्तः । ^{१३}पूर्वथा पूर्वेषामन्येषां वसिष्ठादीनां यज्ञेषु यथा हवींषि स्तोत्राणि
चेन्द्रेण संगच्छन्ते तद्वत् । य इन्द्रः ^{१४}स्वराज्यं स्वस्य राजत्वम् ^{१५}अनु ^{१६}अर्चन् अनुपूजयन् । वृत्रवधादि-

रूपेण कर्मणा स्वकीयमधिपतित्वं प्रकटयन्नित्यर्थः ॥ अतः । 'तनु विस्तारे' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । 'तनिपत्योश्छन्दसि' इति उपधालोपः । पूर्वथा । 'प्रत्यपूर्वविश्वेमात्थाल् छन्दसि' (पा. सू. ५. ३. १११) इति द्वार्ये पूर्वशब्दात् थाल्प्रत्ययः । लिट्स्वरेण प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । उक्था । 'शोश्छन्दसि बहुलम्' इति शोर्लोपः । समगमत । 'समो गम्यृच्छिभ्याम्' इति आत्मनेपदम् । लुङि 'मन्त्रे घस' इति च्लेर्लुक् । 'गमहन' इत्यादिना उपधाया लोपः ॥ ॥३१॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीर-
शुक्लभूपालसाम्राज्यधुरंधरेण सायणाचार्येण विरचिते
माधवीये वेदार्थप्रकाशे ऋक्संहिताभाष्ये
प्रथमाष्टके पञ्चमोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

‘दशतय्याः’ पञ्चमोऽयमध्यायो व्याकृतः पुरा^१ ।

धीमता सायणार्येण पष्ठोऽध्यायोऽथ वर्ण्यते ॥

प्रथमे मण्डले त्रयोदशानुवाके सप्त सूक्तानि व्याकृतानि । ‘इन्द्रो मदाय’ इति नवर्चमष्टमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—‘इन्द्रो नव’ इति । ‘ऋषिश्चान्यस्मादपेः’ (अनु. १२. २) इति परिभाषया रहूगणपुत्रस्य गोतमस्य अनुवृत्तेः अस्य^२ सूक्तस्य स ऋषिः^३ । पूर्वसूक्ते ‘पाङ्क्तं हि’ इत्युक्तत्वात् तुष्टादिपरिभाषयेदमुत्तरं च सूक्तं पाङ्क्तम् । अनादेशपरिभाषयेन्द्रो देवता ॥ पृष्ठयस्य पञ्चमेऽहनि निष्केवत्यशस्त्रे इदं सूक्तम् । सूत्रितं च—‘प्रदं ब्रह्मेन्द्रो मदाय सत्रा मदास इति निष्केवत्यम्’ (आश्व. श्रौ. ७. १२) इति । आरम्भणीये चानुर्विशिकेऽहनि माध्यन्दिने सवने ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे ‘इन्द्रो मदाय’ इति आद्यस्तृचो वैकल्पिकः स्तोत्रियः । ‘होत्रकाणाम्’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘इन्द्रो मदाय वावृधे मदे मदे हि नो ददिः’ (आश्व. श्रौ. ७. ४) इति । महाव्रते निष्केवत्ये उत्तरपक्षे ‘इन्द्रो मदाय’ इत्येका शंसनीया । तथैव पञ्चमारण्यके सूत्रितम्—‘इन्द्रो मदाय वावृध इति पङ्क्तिः सूददोहाः’ (गु. आ. ५. २. २) इति ॥

इन्द्रो मदाय वावृधे शवसे वृत्रहा नृभिः ।

तमिन्महत्स्वाजिषूतेमर्भे हवामहे स वाजेषु प्र नोऽविषत् ॥ १ ॥

इन्द्रः । मदाय । वावृधे । शवसे । वृत्रहा । नृभिः । तम् । इत् । महत्सु । आजिषु ।

उत् । ईम् । अर्भे । हवामहे । सः । वाजेषु । प्र । नः । अविषत् ॥ १ ॥

‘वृत्रहा वृत्रस्यावरकस्य वृष्टिनिरोधकस्य मेघस्यासुरस्य वा हन्ता । यद्वा आवरकाणां शत्रूणां हन्ता’ इन्द्रो मदाय हर्षार्थं शवसे । बलनामैतत् । बलार्थं च नृभिः यज्ञस्य नेतृभिर्ऋषिभिः वावृधे स्तोत्रशस्त्ररूपाभिः स्तुतिभिः प्रवर्धितो बभूव । स्तुत्या हि देवता प्राप्तबला सती प्रवर्धते । ‘तमित् तमेवेन्द्रं’ महत्सु प्रभूतेषु आजिषु संग्रामेषु हवामहे अस्माकं रक्षणायाह्वयामहे । ‘उत् अपि च ईम् एनम् अर्भे अल्पे संग्रामे हवामहे । अस्माभिराहूतः यसः च इन्द्रः वाजेषु संग्रामेषु नः अस्मान् प्र अविषत् प्रावतु प्रकर्षेण रक्षतु ॥ वावृधे । वृधेः कर्मणि लिट्^४ । संहितायामभ्यासस्य ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति दीर्घत्वम् । तुजादिष्वे हि तूतुजान इतिवत् पदकाले दीर्घः श्रूयते । नृभिः । ‘सावेकाचः’ इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य ‘नृ चान्यतरस्याम्’ इति प्रतिषेधः । हवामहे । ह्वयतेर्लटि ‘ह्वः’ इति अनुवृत्तौ ‘बहुलं छन्दसि’ इति संप्रसारणम् । शपि गुणावादेशौ । अविषत् । ‘अव रक्षणे’ । लेटि

१. त-द-ध-ल-श-स-दाशतय्याः । २. अ-ट-ड-अष्टके प्रथमे दशतय्या पञ्चम ईरितः । ३. अ-ट-ड-स एव ऋषिः । ४. क्ष-लिटि । ५. च-न-श-स-श्रूयते ।

अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति इकारलोपः । ' सिब्वहुलं लेटि ' इति सिप् । तस्य आर्धधातुत्वात् वलादिलक्षण इट् ॥

असि हि वीर सेन्योऽसि भूरि पराददिः ।

असि दभ्रस्य चिद्रुधो यजमानाय शिक्षसि सुन्वते भूरि ते वसु ॥ २ ॥

असि । हि । वीर । सेन्यः । असि । भूरि । पराऽददिः ।

असि । दभ्रस्य । चित् । वृधः । यजमानाय । शिक्षसि । सुन्वते । भूरि । ते । वसु ॥ २ ॥

हे वीर शत्रुक्षेपणकुशलेन्द्र त्वं सेन्यः असि सेनाहो भवसि । त्वमेकोऽपि सेनासदृशो भवसीत्यर्थः । हि यस्मादेवं तस्मात् भूरि प्रभूतं शत्रूणां धनं पराददिः परादाता शत्रूणां पराङ्मुखं यथा भवति तथा आदाता असि भवसि । दभ्रस्य चित् । अल्पनामेतत् । अल्पस्यापि तव स्तोतुः वृधः वर्धयिता असि । तथा यजमानाय यागं कुर्वते सुन्वते सोमाभिपत्रं कुर्वते पुरुषाय शिक्षसि अपेक्षितं धनं ददासि । शिक्षतिर्दानकर्मा । यस्मात् ते तव वसु धनं भूरि बहुलमक्षयं धनं विद्यते तस्मात् ददासीति भावः ॥ पराददिः । ' डुदाश् दाने ' । ' आदगमहनजनः ' इति किप्रत्ययः । लिङ्गद्वावात् द्विर्वचने ह्रस्वत्वम् । ' आतो लोप इटि च ' इति आकारलोपः । वृधः । वृधेरन्तर्भावितण्यर्थात् इगुपधलक्षणः कः । सुन्वते । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

यदुदीरित आजयो धृष्णवे धीयते धना ।

युक्ष्वा मदच्युता हरी कं हनः कं वसौ दधोऽस्माँ इन्द्र वसौ दधः ॥ ३ ॥

यत् । उत्ऽईरते । आजयः । धृष्णवे । धीयते । धना ।

युक्ष्वा । मदच्युता । हरी इति । कम् । हनः । कम् । वसौ । दधः । अस्मान् । इन्द्र । वसौ । दधः ॥ ३ ॥

अत्रेदमाल्लयानम्^१ । रहूगणपुत्रो गोतमः कुरुसृञ्जयानां राज्ञां पुरोहित आसीत् । तेषां राज्ञां परैः सह युद्धे सति स ऋषिरनेन सुक्तेनेन्द्रं स्तुत्वा स्वकीयानां जयं प्रार्थयामासेति । तस्य च तत्पुरोहितत्वं वाजसनेयिभिराज्ञानम्— ' गोतमो ह वै राहूगण उभयेषां कुरुसृञ्जयानां पुरोहित आसीत् ' इति । यत् यदा आजयः संग्रामाः उदीरते उद्गच्छन्ति उत्पद्यन्ते तदानीं धना धनं धृष्णवे यो धृष्णुर्धनयिता शत्रूणां जेता भवति तस्मै धीयते निधीयते । जयतो धनं भवतीत्यर्थः । हे इन्द्र त्वं तादृशेषु युद्धेषु प्रवृत्तेषु^२ मदच्युता शत्रूणां मदस्य गर्वस्य च्यावयितारौ हरी त्वदीयावश्चौ युक्ष्व रथे योजय । योजयित्वा च कं कंचित राजानं तव परिचरणमकुर्वन्तं हनः हन्याः । कंचन त्वां परिचरन्तं वसौ वसुनि^३ धने दधः स्थापयसि । अतो जयपराजययोस्त्वमेव कारयितासि । तस्मात् हे इन्द्र अस्मान् अस्मदीयान् राज्ञः वसौ धने दधः स्थापय ॥ उदीरते । ' ईर गतौ ' । आदादिकः । अनु

दात्तेस्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वर एव शिष्यते । यद्वृत्तयोगादनिघातः^१ । धना । ‘ सुपां सुलुक्^२ ’ इति ङादेशः । युक्ष्व । ‘ युजिर् योगे ’ । अन्तर्भावितप्यर्थात् लेटि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य लुक् । ‘ ङाचोऽतस्तिङः ’ इति संहितायां दीर्घत्वम् । हनः । हन्तेर्लेटि सिपि अडागमः । हनश्च दधश्चेति चार्थप्रतीतिः ‘ चादिलोपे विभाषा ’ इति प्रथमायास्तिङ्विभक्तेः निघातप्रतिषेधः । वसौ । लिङ्गन्यत्ययः । दधः । ‘ दध धारणे ’ । लेटि व्यत्ययेन परस्मैपदम् ॥

क्रत्वा^३ महौ अनुष्वधं भीम आ वावृधे शर्वः ।

श्रिय ऋष्व उपाकयोनि शिप्री हरिवा^४न्दधे हस्तयोर्वज्रमायसम् ॥ ४ ॥

क्रत्वा । महान् । अनुऽस्वधम् । भीमः । आ । वृधे । शर्वः ।

श्रिये । ऋष्वः । उपाकयोः । नि । शिप्री । हरिऽवान् । दधे । हस्तयोः । वज्रम् । आयसम् ॥ ४ ॥

क्रत्वा कर्मणा प्रज्ञया वा महान् सर्वाधिकः भीमः द्यूणां भयंकरः इन्द्रः अनुष्वधम् । स्वधा इति अन्ननाम । स्वधायाम् । विभक्त्यर्थे अव्ययीभावः । सोमलक्षणस्यान्नस्य पाने मतीत्यर्थः । शर्वः आत्मीयं बलम् आ वृधे^२ अभिमुख्येन प्रावर्धयत् । तदनन्तरम् ऋष्वः दर्शनीयः शिप्री । शिप्रे हन् नासिके वा । तद्युक्तः हरिवान् हरिनामकाश्रोपेत इन्द्रः उपाकयोः अन्तिकनामैतत् । समीपवर्तिनोः हस्तयोः बाह्वोः आयसम् अयोमयं वज्रं श्रिये संपदर्थं नि दधे निदधाति स्थापयति^३ । सोमपानेन हृष्टः प्रबल इन्द्रः शत्रूणां हननाय हस्ते वज्रं गृह्णातीति तात्पर्यार्थः ॥ क्रत्वा । ‘ जसादिषु छन्दसि वावचनम् ’ इति नाभावस्य विकल्पितत्वादभावः । आयसम् । ‘ तस्य विकारः ’ इति अण्प्रत्ययः ॥

आ पप्रौ पार्थिवं रजौ बद्धधे रोचना दिवि ।

न त्वावाँ इन्द्र कश्चन न जातो न जनिष्यतेऽति विश्वं ववक्षिथ ॥ ५ ॥

आ । पप्रौ । पार्थिवम् । रजः । बद्धधे । रोचना । दिवि ।

न । त्वाऽवान् । इन्द्र । कः । चन । न । जातः । न । जनिष्यते । अति । विश्वम् । ववक्षिथ ॥ ५ ॥

इन्द्रः स्वतेजसा पार्थिवं पृथिव्याः संबन्धि वस्तुजातं^४ वरजः अन्तरिक्षलोकं च आ पप्रौ आपूरयति । तथा दिवि द्युलोके रोचना रोचमानानि दीप्तानि नक्षत्राणि बद्धधे बबन्ध ग्रापितवान् । अतो हे इन्द्र त्वावान् त्वत्सदृशः कश्चन न जातः नोऽपन्नोऽस्ति । न च जनिष्यते । उत्पत्त्यमानोऽपि नास्ति । तादृशस्त्वं विश्वं सर्वं रक्षितव्यं जगत् अति ववक्षिथ अतिशयेन वोढुमिच्छसि । सर्वस्य जगतो निर्वाहको भवसीत्यर्थः ॥ पप्रौ । ‘ प्रा पूरणे ’ । लिटि ‘ आत औ णलः ’ (पा. सू. ७. १. ३४) इति औकारादेशः । पार्थिवम् । ‘ पृथिव्या जाजौ ’ (पा. सू. ४. १. ८५. २)

१. क्ष-ट-ङ-यद्वृत्ताजित्यमिति निघातप्रतिषेधः; स-यद्वृत्तयोगाच्च निघातः । २. ध-न-वावृधे ।

३. क्ष-‘ स्थापयति ’ नास्ति । ४. क्ष-ट-ङ-वस्तु ।

इति अन्प्रत्ययः । जित्वादाद्युदात्तत्वम् । रजः । रजन्त्यस्मिन् गन्धर्वादय इति रजः अन्तरिक्षम् ।
 ' रञ्ज रागे ' । असुनि ' रजकरजनरजःसूपसंस्थानम् ' (का. ६. ४. २४. ४) इति नलोपः ।
 बद्धधे । ' बध बन्धने ' । लिटि व्यत्ययेन हलादिशेषाभावः । एकहल्मध्यगतत्वाभावात् एत्वाभ्यास-
 लोपावपि न स्तः । पादादिवात् निघाताभावः । स्वावान् । ' वतुप्रकरणे युष्मदस्मद्भ्यां छन्दसि सादृश्य
 उपसंस्थानम् ' इति वतुप् । ' आ सर्वनाम्नः ' इति आत्वम् । ववक्षिथ । ' वह प्रापणे ' । अस्मात्
 इच्छासनि ' सन्यतः ' इति इत्वस्य ' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ' इति अभावः । सनन्तात्
 लिटि ' अमन्त्रे ' इति निषेधात् आम्प्रत्ययाभावः ॥ १ ॥

यो अर्यो मर्तभोजनं पराददाति दाशुषे ।

इन्द्रो अस्मभ्यं शिक्षतु वि भजा भूरि ते वसु भक्षीय तव राधसः ॥ ६ ॥

यः । अर्यः । मर्तभोजनम् । पराददाति । दाशुषे ।

इन्द्रः । अस्मभ्यम् । शिक्षतु । वि । भज । भूरि । ते । वसु । भक्षीय । तव । राधसः ॥ ६ ॥

१ अर्यः स्वामी पालयिता २ यः इन्द्रः ३ मर्तभोजनं सर्वैर्मनुष्यैरुपभोज्यमन्नं ४ दाशुषे चरुपुरोडाशादीनि
 दत्तवते यजमानाय ५ पराददाति प्रयच्छति सः ६ इन्द्रः ७ अस्मभ्यं ८ शिक्षतु तादृशमन्नं ददातु ।
 अवशिष्टपादद्वयं प्रत्यक्षकृतम् । हे इन्द्र अस्मभ्यं दातुं धनं ९ वि १० भज विभक्तं कुरु । यतः ११ ते तव
 १२ वसु धनं १३ भूरि बहुलमसंख्यातं अतः १४ तव १५ राधसः धनस्यैकदेशं १६ भक्षीय भजेय प्राप्नुयाम् ॥ परा-
 ददाति । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । ' तिङि चोदात्तवति ' इति गतेः अनुदात्तत्वम् ।
 दाशुषे । ' दाश्च दाने ' । ' दाशान् साह्वान् ' इति कसुप्प्रत्ययान्तो निपात्यते । चतुर्थ्येकवचने ' वसोः
 संप्रसारणम् ' इति संप्रसारणम् । ' शासिवसिघसीनां च ' इति षत्वम् । भक्षीय । ' भज सेवायाम् ' ।
 प्रार्थनायां लिङि तस्य ' छन्दस्युभयथा ' इति आर्धधातुकत्वात् शबभावः सलोपाभावश्च । ' एकाचः ' इति
 इट्प्रतिषेधः । आगमानुदात्तत्वे प्रत्ययस्वर एव शिष्यते । पूर्वपदस्यासमानवाक्यगतत्वात्
 निघाताभावः । ' समानवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः ' इति वचनात् ॥

चातुर्विधिकेऽहनि माध्यन्दिनसवने ब्राह्मणाच्छंसिनो ' मदेमदे हि नो ददिः ' इति वैकल्पिकोऽ-
 नुरूपपस्तृचः । ' होत्रकाणाम् ' इति खण्डे सूत्रितम्—' मदेमदे हि नो ददिः सुरूपकृत्वमृतये ' (आश्व.
 श्रौ. ७. ४) इति ॥

मदेमदे हि नो ददिर्यथा गवामृजुक्रतुः ।

सं गृभाय पुरु शतोभयाहस्त्या वसुं शिशीहि राय आ भर ॥ ७ ॥

मदेऽमदे । हि । नः । ददिः । यथा । गवाम् । ऋजुऽक्रतुः ।

सम् । गृभाय । पुरु । शता । उभयाहस्त्या । वसु । शिशीहि । रायः । आ । भर ॥ ७ ॥

‘मदेमदे सोमपानेन हर्षेहर्षे सति’ ऋजुकृतुः ऋजुकर्मां स इन्द्रः नः अस्मभ्यं गवां यूथा यूथानि ददिः हि गोयूथानां दाता खलु । हे इन्द्र स त्वं पुरु पुरुणि प्रभूतानि शता शतसंख्याकानि अपरिमितानीत्यर्थः । वसु वसूनि धनानि उभयाहस्त्या उभाभ्यां हस्ताभ्यां सं गृभाय अस्मभ्यं दातुं सम्यग्गृहाण । शिशीहि अस्मांस्तीक्ष्णीकुरु । निशितबुद्धियुक्तान् कुर्वित्यर्थः । रायः धनानि हस्तयोः स्थितानि आ भर आहर प्रयच्छ ॥ ददिः । ‘दुदाञ् दाने’ । ‘आहगमहनजनः’ इति किप्रत्ययः । यूथा । ‘शेञ्छन्दसि बहुलम्’ इति शैलोपः । गवाम् । ‘सावेकाचः’ इति प्रासस्य ‘न गोश्चन्साववर्ण’ इति प्रतिषेधः । गृभाय । ‘ग्रह उपादाने’ । लोटि ही ‘छन्दसि शायजपि’ (पा. सू. ३. १. ८४) इति भाप्रत्ययस्य शायजादेशः । ‘हग्रहोर्भः’ इति भत्वम् । उभयाहस्त्या । उभयहस्तशब्दादुत्तरस्य तृतीयाद्विवचनस्य ‘सुपां सुलुक्’ इति डगादेशः । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । समासान्तोदात्तत्वे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । वसु । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेर्लुक् । शिशीहि । ‘शो तनूकरणे’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य भ्लुः । ‘आदेचः’ इति आत्वम् । ‘इत्’ इत्यनुवृत्तौ ‘बहुलं छन्दसि’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । ‘ई हल्यघोः’ इति धातोः ईत्वम् । पादादित्वान् निघाताभावः । रायः । ‘अडिदम्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

मादयस्व सुते सचा शर्वसे शूर राधसे ।

विभ्रा हि त्वा पुरुवसुमुप कामान्तससृज्महेऽथा नोऽविता भव ॥ ८ ॥

मादयस्व । सुते । सचा । शर्वसे । शूर । राधसे ।

विभ्रा । हि । त्वा । पुरुऽवसुम् । उप । कामान् । ससृज्महे । अथ । नः । अविता । भव ॥ ८ ॥

हे शूर शौर्यवन्निन्द्र सुते सोमेऽभिपुते सति आगत्य सचा अस्माकं सखा सन् मादयस्व तेन सोमेन वृत्तो भव । किमर्थम् । शर्वसे बलार्थं राधसे अस्माकं धनार्थं च । त्वा त्वां पुरुवसुं बहुधनं विभ्रा हि वयं जानीमः खलु । अतः अस्मदीयान् कामान् मात्रा गत्रा वत्सानिव त्वया उप ससृज्महे हि त्वया खल्वेकीकुर्मः । अथ अनन्तरं नः अस्माकम् अविता अभिलपितफलप्रदानेन रक्षिता भव ॥ मादयस्व । ‘मद तृप्तियोगे’ । चुरादिरात्मनेपदी । अदुपदेशात् लसार्वभ्रातुकानुदात्तत्वे णिच एव स्वरः शिष्यते । ससृज्महे । ‘सृज विसर्गे’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य भ्लुः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । अत्रापि हिशब्दानुपङ्गात् ‘छन्दस्यनेकमपि साकाङ्क्षम्’ (पा. सू. ८. १. ३५) इति निघातप्रतिषेधः ॥

एते त इन्द्र जन्तवो विश्वं पुष्यन्ति वार्यम् ।

अन्तर्हि ख्यो जनानामर्यो वेदो अदाशुषां तेषां नो वेद आ भर ॥ ९ ॥

एते । ते । इन्द्र । जन्तवः । विश्वम् । पुष्यन्ति । वार्यम् ।

अन्तः । हि । ख्यः । जनानाम् । अर्यः । वेदः । अदाशुषाम् । तेषाम् । नः । वेदः । आ । भर ॥ ९ ॥

हे 'इन्द्र' ते तव स्वभूताः 'एते' 'जन्तवः' यजमानलक्षणा जनाः 'विश्वं सर्वं' 'वार्यं सर्वैः' संभजनीयं हविः 'पुप्यन्ति वर्धयन्ति । 'अदाशुषां हविषामदातृणां' 'जनानाम्' 'अन्तः मध्ये विद्यमानं' 'वेदः' धनम् 'अर्यः' सर्वेषां स्वामी त्वं 'ख्यः' 'हि पश्यसि हि जानासीत्यर्थः । 'तेषाम्' अयजमानानां 'वेदः' धनं 'नः' अस्मभ्यम् 'आ' 'भर' आहर प्रयच्छेति यावत् । अयजमानेषु विद्यमानं धनं यागानुपयुक्तत्वात् 'व्यर्थमेव भवेत् । अतस्तस्य धनस्य सार्थकत्वाय तदीयं धनमपहृत्य यजमानेभ्यः प्रयच्छेति तात्पर्यार्थः' ॥ ख्यः । 'ख्या प्रकथने' । अयं दर्शनार्थोऽपि । वर्तमाने छान्दसो लुङ् । 'अस्यतिवक्तिः' इत्यादिना च्लेः अडादेशः । 'आतोलोप इटि च' इति आकारलोपः । 'बहुले छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि' इति अडभावः । 'हि च' इति निघातप्रतिषेधः ॥ २ ॥

'उपो षु' इति षडृचं नवमं सूक्तं गोतमस्यार्यमैन्द्रम् । अन्त्या जगती । आद्याः^१ पङ्क्तयः । अनुक्रान्तं च — 'उपो पु षड् जगत्यन्तम्' इति । सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः ॥ षोडशिशब्दे आद्या 'सुसंदशम्' इत्यादिके द्वे ऋचौ च विनियुज्यन्ते । 'अथ षोडशी' इति खण्डे सूत्रितम्—'उपो षु शृणुही गिरः सुसंदशं त्वा वयं मघवन्नित्येका द्वे च पङ्क्ती' (आश्व. श्री. ६. २) इति ॥

उपो षु शृणुही गिरो मघवन्मातथाइव ।

यदा नः सुनृतावतः कर आदर्थयाम इद्योजा न्विन्द्र ते हरी ॥ १ ॥

उपो इति । सु । शृणुहि । गिरः । मघवन् । मा । अतथाऽइव ।

यदा । नः । सुनृताऽवतः । करः । आत् । अर्थयासे । इत् । योज । नु । इन्द्र । ते । हरी इति ॥ १ ॥

हे 'मघवन्' धनवन्निन्द्र 'गिरः' अस्मदीयाः स्तुतीः 'उपो' उपैव 'सु' 'शृणुहि' उपगत्य सम्यक् शृणु । 'अतथाइव' पूर्वं यथाविधस्त्वं तद्विपरीतः 'मा भूः । अस्मासु पूर्वं यथानुग्रहबुद्धियुक्तथाविध एव भवेत्यर्थः । अपि च 'नः' अस्मान् 'सुनृतावतः' । प्रियस्त्यागिमिका वाक् सुनृता । तथा स्तुतिरूपया वाचा युक्तान् 'यदा' 'करः' करोषि 'आत्' अनन्तरं त्वमपि 'अर्थयासे' 'इत्' अर्थयसे एव याचयसे^१ एव न तदास्ते । अस्माभिः प्रयुक्ताः स्तुतीस्त्वमपि स्वीकरोपीत्यर्थः । अतो हे 'इन्द्र' ते 'हरी' त्वदीया-वधौ 'नु' क्षिप्रं 'योज' रथे योजय ॥ शृणुहि । 'उतश्च प्रत्ययाच्छन्दसि वाचचनम्' इति वचनात् 'उतश्च प्रत्ययान्' इति हेः लुगभावः । अतथाइव । तथेवाचरति तथाति । 'सर्वप्रातिपदिकेभ्य इत्येके' (का. ३. १. ११. २) इति क्तिप् । तथातेः अप्रत्ययः । न तथा इव अतथाइव । अव्ययपूर्वपदप्रकृति-स्वरत्वम् । करः । 'डुकृञ् करणे' । लुङि 'कृमृदृरुहिभ्यश्छन्दसि' इति च्लेः अडादेशः । ननु अङः सतिशिष्टत्वात् चित्स्वरेण^२ अन्तोदात्तेन भवितव्यम् । तर्हि लङि व्यत्ययेन शप् । ननु 'डुकृञ् करणे' इति भूवादौ पठ्यते । अतो व्यत्ययः कस्मान् क्रियते इति चेत् नैवम् । यस्मादस्य धातोस्तत्र पाठः अनार्थः । तथा हि—'कः कर्त्तकरीति' इत्यत्र यदाहतुः न्यासकारहरदत्तौ व्यत्ययेन शप् इति तस्मादस्य धातोर्भूवादौ पाठो नास्तीति गम्यते । किंच यद्यप्येव पठ्येत कर्त्त इत्येवमादिरूपसिद्धयर्थं 'कृमृदृरुहिभ्यश्छन्दसि' इति करोतेः अङ्विधानमनर्थकं स्यात् । अस्मात् लङि शपि अस्य रूपस्य सिद्धिः^३ । लङ्-लुङोरर्थभेदात् लुङि एतद्रूपसिद्धये कर्त्तव्यम् अङ्विधानमिति चेत् । 'छन्दसि लुङ्लङ्लिटः' इति

लुङादीनामेकत्र विधानेन अर्थभेदाभावात् इत्यनेन प्रकारेणास्माभिर्धातुवृत्तावयं धातुर्गिराकृतः । अतो व्यत्ययेन इति सिद्धम् । अर्थयासे । ‘ अर्थ याच्नायाम् ’ । चुरादिरात्मनेपदी । लोटि आडागमः । योज । ‘ युजिर् योगे ’ । ण्यन्तात् लोटि ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति शप आर्धधातुकत्वात् ‘ गेरनिटि ’ इति णिलोपः । ‘ अचोऽतस्तिङः ’ इति संहितायां दीर्घत्वम् ॥

अक्षन्मीमदन्तु ह्यव प्रिया अधूषत ।

अस्तोषत स्वभानवो विप्रा नविष्ठया मती योजा न्विन्द्र ते हरी ॥ २ ॥

अक्षन् । अमीमदन्त । हि । अव । प्रियाः । अधूषत ।

अस्तोषत । स्वऽभानवः । विप्राः । नविष्ठया । मती । योज । नु । इन्द्र । ते । हरी इति ॥२॥

हे ऽइन्द्र त्वया दत्तानि अन्नानि ऽअक्षन् यजमाना भुक्तवन्तः । भुक्त्वा च ऽअमीमदन्त ऽहि तृप्ताश्चासन् । ऽप्रियाः स्वकीयान्मनः ऽअव ऽअधूषत अकम्पयन् । अतिशयितरसास्वादनेन वक्तुमशक्नुवन्तः शरीराण्यकम्पयन् । तदनन्तरं ऽस्वभानवः स्वायत्तदीप्तयः ऽविप्राः मेधाविनस्ते ऽनविष्ठया नवितृतमया ऽमती मत्या स्तुत्या ऽअस्तोषत अस्तुवन् । अन्यत्पूर्ववद्योजयम् ॥ अक्षन् । अदेल्लङि ‘ लङ्-सनोर्घसू ’ (पा. सू. २. ४. ३७) इति घस्लादेशः । ‘ मन्त्रे घस ’ इत्यादिना च्लेलुक् । ‘ गम-हन ’ इत्यादिना उपधालोपः । ‘ खरि च ’ इति चत्वम् । ‘ शासिवसिघसीनां च ’ इति फत्वम् । अडा-गम उदात्तः । अमीमदन्त । ‘ मद्र तृप्तियोगे ’ । चुरादिरात्मनेपदी । लुङि च्लेः चङि णिलोपोपधाह्रस्वत्व-द्विर्भावसन्वद्भावेवदीर्घाः । अधूषत । ‘ धूञ् कम्पने ’ । लुङि सिचि व्यत्ययेन गुणाभावः । यद्वा ‘ छन्द-स्युभयथा ’ इति सिचः सार्वधातुकत्वेन ङित्वात् ‘ ङिति च ’ इति प्रतिषेधः । अथवा ‘ धू विधू-नने ’ । तौदादिकः । कुटादिः । अस्मात् कर्मणि लुङि ‘ गाङ्कुटादिभ्यः ’ इति सिचो ङित्वात् गुणा-भावः । नविष्ठया । ‘ णु स्तुतौ ’ । करणभूताया अपि स्तुतेः स्वव्यापारे कर्तृत्वात् तृच् । तदन्तात् ‘ तृच्छन्दसि ’ इति इष्टप्रत्ययः । ‘ तुरिष्ठेमेयःसु ’ इति त्रलोपः । मती । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति तृतीयायाः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । ‘ मन्त्रे वृषेपचमन ’ इति क्तिनः उदात्तत्वम् ॥

महापितृयज्ञे ‘ सुसंद्दशम् ’ इत्येषाहवनीयोपस्थाने विनियुक्ता । सूत्रितं च—‘ आहवनीयं सुसंद्दशं त्वेति पङ्क्त्या ’ (आश्व. श्रौ. २. १९) इति ॥

सुसंद्दशं त्वा वयं मघवन्वन्दिषीमहि ।

प्र नूनं पूर्णवन्धुरः स्तुतो याहि वशां अनु योजा न्विन्द्र ते हरी ॥ ३ ॥

सुऽसंद्दशम् । त्वा । वयम् । मघऽवन् । वन्दिषीमहि ।

प्र । नूनम् । पूर्णऽवन्धुरः । स्तुतः । याहि । वशान् । अनु । योज । नु । इन्द्र । ते । हरी इति ॥३॥

हे 'मघवन्' इन्द्र 'सुसंष्टं' सुष्ठु अनुग्रहदृष्ट्या सर्वस्य द्रष्टारं 'त्वा' त्वां 'वयं' वन्दिषीमहि 'स्तवीमहि' । स्तुतिकर्तारो भूयास्मेत्याशास्यते । अस्माभिर्वन्दिभिः 'स्तुतः' त्वं 'पूर्णवन्धुरः' स्तोत्रभूयो दैवैर्धनेः पूरितेन रथेन युक्तः सन् 'वशान्' कामयमानानन्यान् यजमानान्प्रति 'नूनं' प्र 'याहि' अवश्यं प्रतिष्ठस्व । योजेत्यादि पूर्ववत् ॥ वन्दिषीमहि । 'वदि' अभिवादनस्तुत्योः । आशीर्लिङ् । 'लिङाशिषि' (पा. सू. ३. ४. ११६) इति तस्य आर्धधातुकत्वेन लसार्वाधातुकस्वराभावे प्राथयाद्युदात्तत्वम् । मघवन् इत्यस्य 'आमन्त्रितं' पूर्वमविद्यमानवत् 'इति' अविद्यमानवत्त्वे सति पादादित्वात् निघाताभावः ॥

स घा तं वृषणं रथमधि तिष्ठाति गोविदम् ।

यः पात्रं हारियोजनं पूर्णमिन्द्र चिकेतति योजा न्विन्द्र ते हरी ॥ ४ ॥

सः । घ । तम् । वृषणम् । रथम् । अधि । तिष्ठाति । गोऽविदम् ।

यः । पात्रम् । हारिऽयोजनम् । पूर्णम् । इन्द्र । चिकेतति । योज । नु । इन्द्र । ते । हरी इति ॥ ४ ॥

'स' 'घ' स खल्विन्द्रः 'वृषणं' कामाभिवर्षकं 'गोविदं' गवां लम्भयितारं 'तं' 'रथम्' 'अधि' 'तिष्ठाति' ईदृशे रथेऽधितिष्ठतु आरूढो भवतु । हे 'इन्द्र' 'यः' रथः 'हारियोजनम्' एतस्मिन्नेकं धाना-
मिश्रितं 'पूर्णं' सोमेन पूर्णं 'पात्रं' 'चिकेतति' ज्ञापयति । तं रथमधितिष्ठेति पूर्वणान्वयः । अधिष्ठाया च त्वदीयावश्चौ क्षिप्रं योजय ॥ घ । 'ऋचि' तुनुषः 'इति' दीर्घः । रथम् । 'अधिशीङ्स्थासां' कर्म (पा. सू. १. ४. ४६) इति अधिकरणस्य कर्मसंज्ञा । तिष्ठाति । तिष्ठतेर्लेटि आडागमः । चिकेतति । 'कित' ज्ञाने । लेटि अडागमः । जुहोत्यादित्वात् शप्, श्लुः । 'बहुलं' छन्दसीति वक्तव्यम् (का. ७. ३. ८७. १) इति वचनात् 'नाभ्यस्तस्याचि पिति' इति लघूपधगुणप्रतिषेधो न भवति ॥

युक्तस्ते अस्तु दक्षिण उत सव्यः शतक्रतो ।

तेन जायामुप प्रियां मन्दानो याह्यन्धसो योजा न्विन्द्र ते हरी ॥ ५ ॥

युक्तः । ते । अस्तु । दक्षिणः । उत । सव्यः । शतक्रतो इति शतऽक्रतो ।

तेन । जायाम् । उप । प्रियाम् । मन्दानः । याहि । अन्धसः । योज । नु । इन्द्र । ते । हरी इति ॥ ५ ॥

हे 'शतक्रतो' बहुकर्मविजिन्द्र 'ते' त्वदीये रथे 'दक्षिणः' दक्षिणपार्श्वस्थोऽश्वः 'युक्तः' 'अस्तु' । 'उत' अपि च 'सव्यः' वामपार्श्वस्थोऽपि युक्तः अस्तु । 'तेन' रथेन 'अन्धसः' सोमलक्षणस्याश्वस्य पानेन 'मन्दानः' मत्तस्त्वं 'प्रियां' प्रीणयित्रीं 'जायाम्' उप 'याहि' । सा यत्र वर्तते तत्र गच्छेत्स्थिरः । तदर्थं हे 'इन्द्र' त्वदीयावश्चौ रथे क्षिप्रं योजय । अनयोत्तरया च पीतसोमस्येन्द्रस्य स्वगृहं प्रति प्रस्थानं प्रतिपाद्यते ॥ मन्दानः । 'मदि' स्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिगतिषु । लिटः कानच् । द्विर्वचनप्रकरणे

‘ छन्दसि वेति वक्तव्यम् ’ इति द्विवचनाभावः । अन्धसः । ‘ अद भक्षणे ’ । ‘ अदेर्नुम् धश्च ’
(उ. सू. ४.६४५) इति असुन्, धातोः नुमागमो धकारान्तादेशश्च ॥

अन्त्येष्वहःसु हारियोजनस्य ‘ युनज्मि ’ इत्येषा याज्या । सूत्रितं च—‘ युनज्मि ते ब्रह्मणा
केशिना हरी इति याज्यानुवाक्ये अन्त्येष्वहःसु ’ (आश्व. श्रौ. ६. ११) इति ॥

युनज्मि ते ब्रह्मणा केशिना हरी उप प्र याहि दधिषे गर्भस्त्योः ।

उत्त्वा सुतासो रभसा अमन्दिषुः पूषण्वान्वज्जिन्तसमु पत्न्यामदः ॥ ६ ॥

युनज्मि । ते । ब्रह्मणा । केशिना । हरी इति । उप । प्र । याहि । दधिषे । गर्भस्त्योः ।

उत् । त्वा । सुतासः । रभसाः । अमन्दिषुः । पूषण्वान् ।

वज्जिन् । सम् । ऊँ इति । पत्न्या । अमदः ॥ ६ ॥

हे इन्द्र ‘केशिना केशयुक्तौ शिखावन्तौ’ ते ‘हरी त्वदीयावश्चौ’ ‘ब्रह्मणा स्तोत्ररूपेण मन्त्रेण
‘युनज्मि रथे संयोजयामि । तेन रथेन’ उप ‘प्र याहि त्वद्गृहमुपगच्छ’ । ‘गर्भस्त्योः । दाहुनामैतत् ।
बाह्वोरश्वबन्धकान् रश्मीन्’ दधिषे धारयस्व । ‘त्वा त्वां’ सुतासः यज्ञेऽभिपुताः सोमाः ‘रभसाः वेग-
वन्तः । तीव्राः क्षिप्रं मदकारिण इत्यर्थः । ‘उन्’ अमन्दिषुः उत्कृष्टमदयुक्तमकार्षुः । हे ‘वज्जिन् अतस्त्वं
स्वगृहं गत्वा’ पूषण्वान् । अत्र पूषण्वद्दः पुष्टौ वर्तते । ‘पुष्टिर्वा पूषा पुष्टिमेवावच्छे’ (नै. ब्रा. २. ७.
२. १) इति श्रुतेः । सोमपानजनितया पुष्ट्या युक्तः सन् ‘पत्न्या स्वभार्यया सह’ समु ‘अमदः
सम्यगेव तृप्तो भव ॥ केशिना । केशशब्दात् मत्वर्थीय इति । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेः आकारः ।
‘रभसाः । अर्शआदित्वान् अच् । अमन्दिषुः । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । पूषण्वान् । ‘पुष पुष्टौ’ ।
‘श्वश्वक्षन्’ इत्यादौ पूषजिति निपास्यते । तच्चात्र भावमाधनं द्रष्टव्यम् । पूषास्यास्तीति पूषण्वान् ।
‘मादुपधायाः’ इति मनुषो वत्वम् । नलोपे ‘अनो नुद्’ (पा. सू. ८. २. १६) इति नुद् ।
‘हस्वनुद्भ्यां मनुप्’ इति मनुप उदात्तत्वम् । अमदः । ‘मदी हर्षे’ । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’
इति प्रार्थनायां लङ् । इयनि प्राप्ते व्यत्ययेन शप् ॥ ॥ ३ ॥

‘अश्वावति’ इति षड्वचं दशमं मूक्तं गोतमस्यार्पमैन्द्रं जागतम् । तथा चानुक्रान्तम्—
‘अश्वावति जागतम्’ इति । अतिरात्रे तृतीये पर्याये ब्राह्मणाच्छंसिशब्दे ददं मूक्तम् । सूत्रितं च—
‘अश्वावति प्रोग्रां पीतिं वृष्ण इयमि सत्यामिति याज्या’ (आश्व. श्रौ. ६. ४) इति ॥

अश्वावति प्रथमो गोषु गच्छति सुप्रवीरिन्द्र मर्त्यस्तवोतिभिः ।

तमितृष्णाक्षि वसुना भवीयसा सिन्धुमापो यथाभितो विचेतसः ॥ १ ॥

अश्वऽवति । प्रथमः । गोषु । गच्छति । सुप्रऽअवीः । इन्द्र । मर्त्यैः । तव । ऊतिऽभिः ।

तम् । इत् । पुणऽक्षि । वसुना । भवीयसा । सिन्धुम् । आपः । यथा । अभितः । विऽचेतसः ॥ १ ॥

हे ^१इन्द्र यः ^२मर्त्यः मनुष्यः ^३तवोतिभिः त्वदीयैः रक्षणेः ^४सुप्रावीः सुष्ठु प्ररक्षितो भवति स मर्त्यः ^५अश्वावति बहुभिरश्वैर्युक्ते गृहे वर्तमानः ^६गोषु प्राप्तव्येषु ^७प्रथमः ^८गच्छति । सर्वेभ्यो यजमानेभ्यः पूर्वमेव गोमान् भवतीत्यर्थः । त्वं ^९तमित् तमेव पुरुषं ^{१०}भवीयसा बहुतरेण भवितृत्वेन वा शतसहस्रादिसंख्यायुक्तेन ^{११}वसुना धनेन ^{१२}पृणक्षि संपृक्तं संपूर्णं करोषि । तत्र दृष्टान्तः । ^{१३}विचेतसः विशिष्टज्ञानहेतुभूताः ^{१४}आपः ^{१५}यथा ^{१६}अभितः सर्वासु दिक्षु ^{१७}मिन्धुं समुद्रं पूरयन्ति तद्वत् ॥ अश्वावति । ‘ मन्त्रे सोमाश्च ’ इति मत्तो दीर्घत्वम् । सुप्रावीः । ‘ अवितृस्तृत्तन्त्रिभ्य ईः ’ (उ. सू. ३. ४३८) इति अवतेः ईकारप्रत्ययः । ऊतिभिः । ‘ ऊतियूति ’ इत्यादिना क्तिनः उदात्तत्वम् । पृणक्षि । ‘ पृची संपर्के ’ । रौधादिकः । भवीयसा । बहुशब्दात् ईयसुनि ‘ बहोलोपो भू च बहोः ’ इति बहुशब्दस्य भूभावः ईयसुनः ईकारलोपश्च । अत्र तु छान्दसत्वात् ईकारलोपो न क्रियते भूभावश्च क्रियते । अथवा भवितृशब्दात् ‘ तुच्छन्दसि ’ इति ईयसुन् । ‘ तुरिष्ठेमेयः सु ’ इति तृलोपः ॥

अपोनप्त्रीये होतृचमसेऽङ्गिः पूर्यमाणे ‘ आपो न देवीः ’ इत्येपानुवक्तव्या । सूत्रितं च—‘ आपो न देवीरूप यन्ति होत्रियमिति समाप्य ’ (आश्व. श्रौ. ५. १) इति । ब्राह्मणं च भवति—‘ आपो न देवीरूप यन्ति होत्रियमिति होतृचमसे समवनीयमानास्वन्वाह ’ (ऐ. ब्रा. २. २०) इति ॥

आपो न देवीरूपं यन्ति होत्रियमवः पश्यन्ति विततं यथा रजः ।

प्राचैर्देवासः प्र णयन्ति देवयुं ब्रह्मप्रियं जोषयन्ते वराइव ॥ २ ॥

आपः । न । देवीः । उप । यन्ति । होत्रियम् । अवः । पश्यन्ति । विस्तृतम् । यथा । रजः ।

प्राचैः । देवासः । प्र । नयन्ति । देवयुम् । ब्रह्मप्रियम् । जोषयन्ते । वराः इव ॥ २ ॥

^१होत्रियं होतुः स्वभूतं चमसं ^२देवीः देव्यो द्योतमानाः ^३आपो न यथा आपः ^४उप यन्ति उपगच्छन्ति तद्वदुपरि वर्तमाना देवा एतमेव चमसम् ^५अवः अवस्तात् ^६पश्यन्ति । होतृचमसे अस्माकं सोमाभिववाय आपः पूरिता इति तेषां दृष्टिरप्यस्मिन् संलभ्याभूत् । तत्र दृष्टान्तः । ^७विततं विस्तीर्णं ^८रजः ज्योतिः सूर्यसंबन्धि ^९यथा निरन्तरमवस्तात् पतति तद्वत् । ^{१०}देवयुं देवान् कामयमानमेतं चमसं ^{११}प्राचैः प्राचीनं यद्वा प्राञ्जनैः प्रगमनैः उत्तरवेद्यभिमुखं होमकाले ^{१२}प्र णयन्ति । होमार्थे ^{१३}प्रणीतं ^{१४}ब्रह्मप्रियं ब्रह्मणा सोमलक्षणेनाज्ञेन प्रीतं सन्तुष्टं पूरितमित्यर्थः । ^{१५}जोषयन्ते सर्वे देवास्तं चमसं सेवन्ते । ^{१६}वराइव कन्यकाम् । यथा वरा ममेयं भविष्यति ममेयं भविष्यतीति कन्यकां सेवन्ते एवं देवा अपि ममायं सोमो ममायं सोम इत्यस्य पार्श्वे वर्तन्ते इत्यर्थः । एवम् अपोनप्त्रीयविनियोगानुसारेण योजितं मन्त्रस्यानुष्ठेयार्थ-प्रकाशकत्वात् । यदा तु रात्रिपर्यायेऽस्या विनियोगः तदा ‘ त्वेवं ’ व्याख्येयम् । हे इन्द्र देव्य आपो यथा निम्नदेशमुपगच्छन्ति एवं देवासवदीयं स्तोत्रं शुश्रूपमाणाः होत्रियं होतृमन्त्रिभिर्धिष्यन्त्यस्थानमुपगच्छन्ति । उपगत्य च अवस्तात् पश्यन्ति विततं ^१ज्योतिरिव । देवयुं देवानात्मन इच्छन्तमेतं ^२शंसितारमागताः सर्वे देवाः प्राचीनं प्र णयन्ति अग्रतो धारयन्ति । ब्रह्मप्रियं स्तोत्रप्रियं त्वं शंसन्तं वराः कन्यका इव सेवन्ते ॥ होत्रियम् । होतृशब्दात् तस्येदमर्थे घप्रत्ययः । अवः । ‘ पूर्वाधरावराणामसि पुरधवश्चैषाम् ’ इति

१. क्ष-ट-ढ-स-प्राप्तव्येषु पशुषु । २. च-छ-न्त-द-न-फ-श-‘ गवति ’ नास्ति । ३. क्ष-होमार्थम् । ४. क्ष-तर्द्वम् । ५. क्ष-विततं विततम् । ६. क्ष-न-स-इच्छन्तमेनम् ।

असिप्रत्ययान्तोऽन्तोदात्तः । प्राचैः । उच्चैर्नीचैरिति वदव्ययम् । यद्वा प्रपूर्वात् अञ्जतेः ‘ घञर्थे कविधानं स्थास्नापाव्यधिहिनियुध्यर्थम् ’ इति परिगणनस्योपलक्षणार्थत्वात् भावे कप्रत्ययः । ‘ अनिदिताम् ’ इति नलोपः । जोषयन्ते । ‘ जुषी प्रीतिसेवनयोः ’ । स्वात्मनः प्रयोज्यत्वात् हेतुमति णिच् ॥

प्रवर्याभिष्टवे ‘ अधि द्वयोः ’ इत्येपा । ‘ स्पृष्टोदकम् ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ अधि द्वयोरदधा उक्थ्यं वचः शुक्रं ते अन्यद्यजतं ते अन्यन् ’ (आश्व. श्रौ. ४. ६) इति ॥ हविर्धान-प्रवर्तनेऽप्येपा । सूत्रितं च—‘ यमे इव यतमाने यदेतमधि द्वयोरदधा उक्थ्यं वच इत्यर्थं च आरमेत् ’ (आश्व. श्रौ. ४. ९) इति ॥

अधि द्वयोरदधा उक्थ्यं वचो यतस्तुचा मिथुना या सपर्यतः ।

असंयत्तो व्रते ते क्षेति पुष्यति भद्रा शक्तिर्यजमानाय सुन्वते ॥ ३ ॥

अधि । द्वयोः । अदधाः । उक्थ्यम् । वचः । यतस्तुचा । मिथुना । या । सपर्यतः ।

असंयत्तः । व्रते । ते । क्षेति । पुष्यति । भद्रा । शक्तिः । यजमानाय । सुन्वते ॥ ३ ॥

हे इन्द्र ^१द्वयोः हविर्धानयोः ^२उक्थ्यम् । उक्थं शस्त्रम् । तद्योग्यं ^३वचः ‘ युजे वाम् ’ इत्यादिमन्त्ररूपं वचनम् ^४अधि ^५अदधाः निहितवानसि । ननु हविर्धानयोर्द्वयोः कथमेकमेव वचोऽधिनिधीयते इत्या-शङ्क्य ब्राह्मणेनैवं व्याख्यातम्—‘ अधि द्वयोरदधा उक्थ्यं वच इति द्वयोर्हेतुतृतीयं छदिरधिनिधीयते उक्थ्यं वच इति यदाह यज्ञियं वै कर्मोक्थ्यं वचो यजमेवैतेन समर्थयति ’ (ऐ. ब्रा. १. २९) इति । तत्र यथा हविर्धानद्वये एकमेव तृतीयं छदिरधिनिधीयते एवं स्तोत्रमप्युभयोरेकं युक्तम् । उक्थं नाम यज्ञ-संबन्धि शस्त्रं तद्योग्यं वचनमपि यज्ञियं कर्म । तस्य ^१यज्ञरूपयोर्हविर्धानयोर्यज्ञत्वसंपादनाय अधिनिधानात् यज्ञोऽपि समृद्धो भवति । कीदृशयोर्हविर्धानयोः । ^२यतस्तुचा । यताः संबन्धाः । तुचो ग्रहचमसादिलक्षणानि पात्राणि ययोस्ते । ^३मिथुना युगलरूपेण वर्तमाने ^४या ये हविर्धाने त्वां ^५सपर्यतः पूजयतस्तयोरि-त्यर्थः । किंच ईदृग्रूपहविर्धानयुक्तो यजमानः ^६असंयत्तः शत्रुभिः सह युद्धार्थमनभिगतः सन् ^७व्रते ^८व्रते त्वदीये कर्मणि ^९क्षेति निवसति ^{१०}पुष्यति च । प्रजया गशुभिश्च पुष्टो भवति च । ^{११}सुन्वते त्वदेवत्ये यागे सोमाभिपवं कुर्वतो यजमानस्य ^{१२}भद्रा कल्याणी ^{१३}शक्तिः उत्कृष्टं बलं भवति । एतत्सर्वं हविर्धानयो-रुक्थ्यस्य वचसोऽधिनिधानेन त्वया कृतमित्यर्थः ॥ यतस्तुचा । ‘ यम उपरमे ’ । निष्ठायाम् ‘ अनुदात्ता-पदेशः ’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । इदमादिषु त्रिषु पदेषु ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेः आकारः । सपर्यतः । ‘ सपर पूजायाम् ’ । ‘ कण्ठादिभ्यो यक् ’ । अनुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे तस्यैव स्वरः शिष्यते । क्षेति । ‘ क्षि निवासगत्योः ’ । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य लुक् । सुन्वते । ‘ षष्ठ्यर्थे चतुर्थी वक्तव्या ’ इति चतुर्थी । ‘ शतुरनुमः ’ इति विभक्ते-रुदात्तत्वम् ॥

आदङ्गिराः प्रथमं दधिरे वयं इद्धाग्नयः शम्या ये सुकृत्यया ।

सर्वं पणेः समविन्दन्त भोजनमश्वावन्तं गोमन्तमा पशुं नरः ॥ ४ ॥

आत् । अङ्गिराः । प्रथमम् । दधिरे । वयः । इद्धाग्नयः । शम्या । ये । सुकृत्यया ।

सर्वम् । पणेः । सम् । अविन्दन्त । भोजनम् । अश्वावन्तम् । गोमन्तम् । आ । पशुम् । नरः ॥ ४ ॥

यदा पणिभिर्गवोऽपहृतास्तदानीम् । अङ्गिराः अङ्गिरसः । प्रथमं पूर्वमग्रतः । वयः हविलक्षणमन्त्रं । दधिरे इन्द्रार्थं संपादितवन्तः । आत् अनन्तरं तादृशाः । ये अङ्गिरसः । इद्धाग्नयः प्रज्वलिताग्निमुक्ताः सन्तः । सुकृत्यया शोभनकरणोपेतया । शम्या कर्मणा शोभनेन यागेनेन्द्रमयजस्मिन् शेषः । ते नरः यज्ञस्य नेतारोऽङ्गिरसः । पणेः पण्नाम्नोऽसुरस्य संबन्धि । सर्वं भोजनं धनं । समविन्दन्त समलभन्त । कीदृशम् । अश्वावन्तं अश्वैर्युक्तं । गोमन्तं गोभिर्युक्तम् । आकारः समुच्चये । गवाश्चव्यतिरिक्तमन्यत्पशुजातं च समविन्दन्त ॥ अङ्गिराः । ' सुपां सुलुक् ' इति जसः सुः । शम्या । शमी इति कर्मनाम । शाम्यत्यनया क्रियया दोषजातमिति शमी । करणे घञ् । ' नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्यानाचमेः ' (पा. सू. ७. ३. ३४) इति वृद्धिप्रतिषेधः । गौरादिष्वात् झीष् । व्यत्ययेना-
ष्टुदात्तत्वम् । सुकृत्यया । शोभनं कृत्यं करणं यस्यां सा तथोक्ता । ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्ता-
दात्तत्वम् ॥

यज्ञैरथर्वा प्रथमः पथस्तते ततः सूर्यो ब्रतपा वेन आजनि ।

आ गा आजदुशना काव्यः सचा यमस्यैजातममृतं यजामहे ॥ ५ ॥

यज्ञैः । अथर्वा । प्रथमः । पथः । तते । ततः । सूर्यः । ब्रतपाः । वेनः । आ । अजनि ।

आ । गाः । आजत् । उशना । काव्यः । सचा । यमस्यै । जातम् । अमृतम् । यजामहे ॥ ५ ॥

पणिभिरपहृतासु गोषु । अथर्वा एतस्संज्ञः ऋषिः । यज्ञैः इन्द्रदेवैरनुष्ठितैर्यागैः । पथः गोसंबन्धिनो मार्गान् । प्रथमः । तते तनुते । सर्वेभ्य ऋषिभ्यः पूर्वमेव कृतवानित्यर्थः । ततः तदनन्तरं । ब्रतपाः ब्रतानां कर्मणां पालयिना । वेनः कान्तः । सूर्यः सूर्यरूप इन्द्रः । आ । अजनि गवां प्रदर्शनाय आविरभूत् । ततोऽथर्वा ताः । गाः । आ । आजत् अभिमुख्येन प्राप्नोत् । तादृशस्येन्द्रस्य काव्यः कवेः पुत्रः । उशना ऋगुः । सचा असुरनिरसनाय सहायोऽभूत् । यमस्य असुराणां नियमनार्थं । जातं प्रादुर्भूतम् । अमृतं मरणरहितं तमिन्द्रं । यजामहे हविर्भिः पूजयामः ॥ पथः । शसि ' भस्य टेलोपः ' इति टिलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । तते । ' तनु विस्तारे ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । ' अनुदात्तोपदेश ' इत्यादिना अनुनासिकलोपः । अजनि । ' जनी प्रादुर्भावे ' । ' दीपजनबुध ' (पा. सू. ३. १. ६१) इत्यादिना कर्तरि लुङि च्लेः चिण् । आजत् । ' अज गतिक्षेपणयोः ' ॥

बर्हिर्वा यत्स्वपत्याय वृज्यतेऽर्को वा श्लोकमाघोषते दिवि ।

प्रावा यत्र वदति कारुरुक्थ्यस्तस्येदिन्द्रो अभिपित्वेषु रण्यति ॥ ६ ॥

बर्हिः । वा । यत् । सुऽअपत्याय । वृज्यते । अर्कः । वा । श्लोकम् । आऽघोषते । दिवि ।

प्रावा । यत्र । वदति । कारुः । उक्थ्यः । तस्य । इत् । इन्द्रः । अभिऽपित्वेषु । रण्यति ॥ ६ ॥

स्वपत्याय शोभनापतनहेतुभूताय कर्मणे बर्हिर्वा यत् यदा वृज्यते छिद्यते अध्वर्युणा यागार्थमाहित्ये अर्को वा स्तोत्रनिष्पादको होता वा श्लोकं स्तुतिरूपां वाचं दिवि द्योतमाने यज्ञे यदा आघोषते उच्चारयति । यत्र यस्मिन् काले प्रावा अभिपवार्थं प्रवृत्तः उपलः वदति शब्दं करोति । तत्र दृष्टान्तः । कारुरुक्थ्यः । लुप्तोपममेतत् । उक्थ्यस्य शस्त्रस्य शंसिता कारुः स्तोता यथाभिमतशब्दं करोति तद्वत् । तस्य पूर्वोक्तस्य सर्वस्य अभिपित्वेषु अभिप्रासिषु इन्द्रः रण्यति रमते । यद्वा । पूर्वोक्तानां बर्हिरादीनामभिप्रासिषु सतीप्विन्द्रो रण्यति अस्मदीयो यागो भविष्यतीति हर्षशब्दं करोति ॥ वृज्यते । ‘ वृजी वर्जने ’ । अदुपदेशात् लमार्वाधातुकानुदात्तरवे यक एव स्वरः शिष्यते । ‘ निपातैर्यद्यदिहन्त ’ इति निवातप्रतिषेधः । आघोषते । ‘ घुपिर् विशब्दने ’ । भौवादिकः । अत्रापि ‘ यत् ’ इत्यस्य निपातस्यानुपज्ञान् निवाताभावः । रण्यति । ‘ रसु क्रीडायाम् ’ । व्यत्ययेन इयन् परस्मैपदं च । अन्यविकारश्छान्दसः । यद्वा रण शब्दार्थः । व्यत्ययेन इयन् ॥ ४ ॥

‘ असावि ’ इति विंशत्यृचमेकादशं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—‘ असावि विंशतिः पञ्चनुष्टुभ औष्णिहपाङ्क्तगायत्रैष्टुभास्तुचाः प्रगाथः ’ इति । आद्रितः पञ्चनुष्टुभः सप्तम्याद्यास्तिस्र उष्णिहः । दशम्याद्यास्तिस्रः पङ्क्तयः त्रयोदश्याद्यास्तिस्रो गायत्र्यः । षोडशाद्यास्तिस्रस्त्रिष्टुभः । एकोनविंशी बृहती विंशी सतोबृहती । अनुवर्तनात् गोतम ऋषिः । अनादेशपरिभाषया इन्द्रो देवता । सूक्तविनियोगो लिङ्गादवगन्तव्यः । अविहृतपोडशिशस्त्रे आद्यौ तृचौ स्तोत्रियानुरूपौ । सूत्रितं च—‘ अथ षोडश्यसावि’ सोम इन्द्र त इति स्तोत्रियानुरूपौ ’ (आश्व. श्री. ६. २) इति । आभिष्विकेयूक्थ्येषु तृतीयसवनेऽच्छावाकस्येमावेव तृचौ वैकल्पिकौ स्तोत्रियानुरूपौ । ‘ एष्टू पु ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ असावि सोम इन्द्र त इममिन्द्र सुतं पिब ’ (आश्व. श्री. ७. ८) इति ॥

असावि सोम इन्द्र ते शर्विष्ठ धृष्णवा गहि ।

आ त्वा पृणक्त्विन्द्रियं रजः सूर्यो न रश्मिभिः ॥ १ ॥

असावि । सोमः । इन्द्र । ते । शर्विष्ठ । धृष्णो इति । आ । गहि ।

आ । त्वा । पृणक्तु । इन्द्रियम् । रजः । सूर्यः । न । रश्मिभिः ॥ १ ॥

हे इन्द्र वते स्वर्गं सोमः असावि अभिषुतोऽभूत् । हे शर्विष्ठ अतिशयेन बलवान् अत एव धृष्णो शत्रूणां धर्षयितरिन्द्र आ गहि देवयजनदेशमागच्छ । आगतं च त्वाम् इन्द्रियं सोमपानेनोत्पन्नं प्रभूतं सामर्थ्यम् आ पृणक्तु आपूरयतु । रजः अन्तरिक्षं रश्मिभिः किरणैः सूर्यो न ।

यथा सूर्यः पूरयति तद्वत् ॥ शविष्ठ । शवस्विञ्शब्दात् इष्टनि ' विन्मतोलुक् ' । ' टेः ' इति टिलोपः । पादाद्विवात् निघाताभावः । गहि । गमेल्लोष्टि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' अनुदात्तोपदेश ' इत्यादिना अनुनासिकलोपः । तस्य ' असिद्धवदत्रा भात् ' इति असिद्धवच्चात्^१ हेः लुगभावः ॥

इन्द्रमिद्वरीं वहतोऽप्रतिधृष्टशवसम् ।

ऋषीणां च स्तुतीरुप यज्ञं च मानुषाणाम् ॥ २ ॥

इन्द्रम् । इत् । हरी इति । वहतः । अप्रतिधृष्टशवसम् ।

ऋषीणाम् । च । स्तुतीः । उप । यज्ञम् । च । मानुषाणाम् ॥ २ ॥

१अप्रतिधृष्टशवसं केनाप्यप्रतिधृष्टितबलम् । अहिंसितबलमित्यर्थः । २इन्द्रमित् इन्द्रमेव ३ऋषीणां वसिष्ठादीनां ४मानुषाणाम् अन्येषां^२ मनुष्याणां^३ ५च^३ स्तुतीः ६यज्ञं ७च ८हरी अर्था ९उप १०वहतः समीपं प्रापयतः । यत्र यत्र स्तुवन्ति यत्र यत्र यजन्ते तत्र सर्वत्रेन्द्रमर्था प्रापयतः इत्यर्थः ॥ मानुषाणाम् । ' मनोज्ञानां ' इति अनुशब्दात् अञ् पुगागमश्च ॥

आ तिष्ठ वृत्रहन् रथं युक्ता ते ब्रह्मणा हरी ।

अर्वाचीनं सु ते मनो ग्रावा कृणोत वमुना ॥ ३ ॥

आ । तिष्ठ । वृत्रहन् । रथम् । युक्ता । ते । ब्रह्मणः । हरी इति ।

अर्वाचीनम् । सु । ते । मनः । ग्रावा । कृणोतु । वमुना ॥ ३ ॥

हे १वृत्रहन् शत्रूणां हन्तरिन्द्र २रथम् ३आ ४तिष्ठ आरोह । यस्मात् ५ते ६हरी त्वदीयावर्था ७ब्रह्मणा स्तोत्रलक्षणेन मन्त्रेण ८युक्ता रथेऽस्माभिर्योजितौ तस्मात् त्वं^४ रथमातिष्ठ । ९ते १०मनः त्वदीयं मनश्च ११ग्रावा अभिषवार्थं प्रवृत्तः पापाणः १२वमुना वचनीयेनाभिषवशब्देन १३अर्वाचीनम् अस्मदभिमुखं १४सु १५कृणोतु सुष्ठु करोतु ॥ युक्ता । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । वमुना । ' वचेर्गश्च ' (उ. सू. ३. ३१३) इति नुप्रत्ययो गकारश्चान्तादेशः ॥

इममिन्द्र सुतं पिब ज्येष्ठमर्मर्त्यं मदम् ।

शुक्रस्य त्वाभ्यक्षरन्धारा ऋतस्य सार्दने ॥ ४ ॥

इमम् । इन्द्र । सुतम् । पिब । ज्येष्ठम् । अर्मर्त्यम् । मदम् ।

शुक्रस्य । त्वा । अभि । अक्षरन् । धाराः । ऋतस्य । सार्दने ॥ ४ ॥

१. श-असिद्धवत् । २. स- ' अन्येषां मनुष्याणाम् ' नास्ति । ३. क्ष- ' च ' नास्ति । ४. क्ष-तम् ।

हे ^१इन्द्र ^२सुतम् अभिपुतम् ^३इमं सोमं ^४पिब । कीदृशम् । ^५ज्येष्ठम् अतिशयेन प्रशस्यं ^६मदं मदकरं ^७अमर्थम् अमारकम् । सोमपानजन्यो मदी मदान्तरवन्मारको न भवतीत्यर्थः । तथा ^८ऋतस्य यज्ञस्य संबन्धिनि ^९सदने गृहे वर्तमानाः ^{१०}शुक्रस्य दीप्तस्यास्य सोमस्य ^{११}धाराः त्वाम् ^{१२}अभ्यक्षरन् आभिमुख्येन संचलन्ति त्वां प्राप्नुवन्ति स्वयमेवागच्छन्तीत्यर्थः ॥ ज्येष्ठम् । प्रशस्यशब्दात् इष्टनि 'ज्य च' (पा. सू. ५. ३. ६१) इति ज्यादेशः । अक्षरन् । 'क्षर संचलने' । छान्दसो लङ् ॥

इन्द्राय नूनमर्चतोक्थानि च ब्रवीतन ।

सुता अमत्सुरिन्दवो ज्येष्ठं नमस्यता सहः ॥ ५ ॥

इन्द्राय । नूनम् । अर्चत । उक्थानि । च । ब्रवीतन ।

सुताः । अमत्सुः । इन्दवः । ज्येष्ठम् । नमस्यत । सहः ॥ ५ ॥

हे ऋत्विजः ^१इन्द्राय ^२नूनं क्षिप्रम् ^३अर्चत पूजनं कुस्त । एतदेव स्पष्टीक्रियते । ^४उक्थानि अप्रगीतमन्त्रसाध्यानि स्तोत्राणि ^५च ^६ब्रवीतन ब्रूत । ^७सुताः अभिपुताः ^८इन्दवः सोमाः च ^९अमत्सुः आगतमेनमिन्द्रं मत्तं कुर्वन्तु । अनन्तरं ^{१०}ज्येष्ठं प्रशस्यतमं ^{११}सहः सहस्विनं बलवन्तं तमिन्द्रं ^{१२}नमस्यत नमस्कुस्त ॥ ब्रवीतन । ब्रवीतेर्लोपि 'तसनसनथनाश्च' इति तनवादेशः । अमत्सुः । 'मदी हर्षे' । छान्दसः प्रार्थनायां लङ् । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् इडभावः । नमस्यत । 'नमोवरिवश्चित्रङः' इति क्यच् । सहः । 'लुगकारेकाररेफाश्च वक्तव्याः' (पा. सू. ४. ४. १२८. २) इति मत्वर्थीयस्य लुक् ॥ ५ ॥

नकिष्पुद्रथीतरो हरी यदिन्द्र यच्छसे ।

नकिष्पानु मज्मना नकिः स्वश्च आनशे ॥ ६ ॥

नकिः । त्वत् । रथिऽतरः । हरी इति । यत् । इन्द्र । यच्छसे ।

नकिः । त्वा । अनु । मज्मना । नकिः । सुऽअश्व । आनशे ॥ ६ ॥

हे ^१इन्द्र ^२यत् यस्मात् त्वं ^३हरी एतत्संज्ञावश्चौ ^४यच्छसे रथे योजयसि तस्मात् त्वत्तोऽन्यः ^५कश्चित् ^६रथीतरः अतिशयेन रथवान् ^७नकिः नास्ति । अन्येपामीदृगश्वयुक्तस्थाभावात् । ^८त्वा त्वामनुलक्ष्य ^९मज्मना । बलनामैतत् । बलेन सदृशोऽपि ^{१०}नकिः न ह्यस्ति । ^{११}स्वश्च शोभनाश्वोऽन्यश्च त्वां ^{१२}नकिः ^{१३}आनशे न प्राप । इन्द्रस्य बलाश्वयोरसाधारणत्वादिन्द्रसदृशो बलवानश्ववान् लोके कश्चिदपि नास्तीत्यर्थः ॥ नकिष्पुत् । 'युष्मत्तत्तत्तुःष्वन्तःपादम्' इति परत्वम् । रथीतरः । अतिशयेन रथी । तरपि 'ईदृथिनः' (पा. सू. ८. २. १७. १) इति ईकारान्तादेशः । अवग्रहसमये छान्दसं ह्रस्वत्वम् । यच्छसे । यमेव्येत्ययेन आत्मनेपदम् । स्वश्च । बहुव्रीहौ 'आशुदानं व्यच्छन्दसि' इत्युत्तरपदाशुदात्तत्वम् । आनशे । 'अश्रोतेश्च' इति अभ्यासादुत्तरस्य नुद् ॥

आभिप्लविकेपूत्रध्येतु तृतीयसवने ब्राह्मणाच्छंसिनः 'य एक इद्विदयते' इति वैकल्पिकः स्तोत्रिय-
स्तुचः । 'एङ् पु' इति खण्डे सूत्रितम्—'सखाय आशिषामहि य एक इद्विदयते' (आश्व. श्रौ. ७.
८) इति । महाव्रतेऽपि निष्केवल्ये औष्णिहृतृचाशीतावयं तृचो विनियुक्तः । तथैव पञ्चमारण्यके
सूत्र्यते—'य एक इद्विदयत आ याह्यद्विभिः सुतम्' (ऐ. आ. ५. २. ५) इति ॥

य एक इद्विदयते वसु मर्तीय दाशुषे । ईशानो अप्रतिष्कृत इन्द्रो अङ्ग ॥ ७ ॥

यः । एकः । इत् । विदयते । वसु । मर्तीय । दाशुषे । ईशानः । अप्रतिष्कृतः । इन्द्रः । अङ्ग ॥ ७ ॥

यः इन्द्रः । एकः इत् एक एव दाशुषे हविर्दत्तवते मर्तीय मनुष्याय यजमानाय
वसु धनं विदयते दिशेषेण ददानि । अङ्ग इति क्षिप्रनाम । अप्रतिष्कृतः परैरप्रतिशब्दितः
प्रतिकूलशब्दरहित इत्यर्थः । एवंभूतः सः इन्द्रः क्षिप्रम् ईशानः सर्वस्य जगतः स्वामी भवति ॥
विदयते । 'दय दानगतिरक्षणमिमांशानेषु' । शपः पितृत्वान् अनुदात्तत्वम् । तिङ्श्च लसार्वाधातुस्वरेण
धातुस्वरः एव शिष्यते । यदवृत्तयोगादनिघातः । अप्रतिष्कृतः । 'कु शब्दे' । प्रतिकूलं कृत्यते शब्दते
इति प्रतिष्कृतः । पारस्करादेराकृतिगणत्वान् मुद् । सुपामादित्वात् पश्वम् । नञ्समासे अव्ययपूर्व-
पदप्रकृतिम्बस्त्वम् ॥

कदा मर्तमराधसं पदा क्षुम्पमिव स्फुरत् । कदा नः शुश्रवद्गिर इन्द्रो अङ्ग ॥ ८ ॥

कदा । मर्तम् । अराधसम् । पदा । क्षुम्पम् । स्फुरत् ।

कदा । नः । शुश्रवत् । गिरः । इन्द्रः । अङ्ग ॥ ८ ॥

अराधसं हविलक्षणं राधसा धनेन रहितम् । अयथारमित्यर्थः । एवंविधं मर्तं मनुष्यम्
इन्द्रः पदा पादेन क्षुम्पमिव अहिच्छत्रकमिव कदा स्फुरत् स्फुरित्यति वधिष्यति । यथा
अहिच्छत्रं मण्डलाकारेण शयानं कश्चिदनायासेन हन्ति एवमिन्द्रोऽपि कदा अस्मच्छत्रान् हनित्यतीत्यर्थः ।
स्फुरतिर्वधकर्मा । 'स्फुरति स्फुलति' (नि. २. १९. १५) इति वधकर्मसु पठितत्वात् । नः अस्माकं
यष्टृणां गिरः स्तुतिरक्षणा वाचः इन्द्रः कदा कस्मिन्काले अङ्ग क्षिप्रं शुश्रवत् श्रोष्यतीति
वितर्क्यते । अत्र निरुक्तम्—'क्षुम्पमहिच्छत्रकं भवति यत् क्षुभ्यते । कदा मर्तमनाराधयन्तं पादेन क्षुम्पमिवा-
वस्फुरिष्यति । कदा नः श्रोष्यति गिर इन्द्रोऽङ्ग । अङ्गेति क्षिप्रनाम' (निर. ५. १७) इति ॥ पदा ।
पादशब्दस्य 'पदन्' इत्यादिना पदादेशः । 'उडिदम्' इति विभक्तेः उदात्तत्वम् । क्षुम्पमिव । 'क्षुभ
संचलने' । अस्मात् कर्मणि घञि बहुलवचनान् धातुर्नुमागमः । वर्णव्यापत्या भकारस्य पकारः ।
स्फुरत् । 'स्फुर संचलने' । 'छन्दसि लुङ्लङ्लिटः' इति लङर्थे लङ् । 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि'
इति अडभावः । शुश्रवत् । 'शु श्रवणे' । लेटि अडागमः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः ॥

यश्चिद्धि त्वा बहुभ्य आ सुतावाँ आविवांसति । उग्रं तत्पत्यते शव इन्द्रो अङ्ग ॥ ९ ॥

यः । चित् । हि । त्वा । बहुभ्यः । आ । सुतऽवान् । आऽविवांसति ।

उग्रम् । तत् । पत्यते । शवः । इन्द्रः । अङ्ग ॥ ९ ॥

‘बहुभ्यः मनुष्येभ्यः सकाशात् यश्चिद्धि य एव खलु यजमानः सुतावान् अभिषुतसोमयुक्तः सन् हे इन्द्र एत्वा त्वाम् आविवामति परिचरति । विवासतिः परिचरणकर्मा । तत् तस्मै यजमानाय यत् उग्रम् उदूर्णं शवः बलम् इन्द्रः अङ्ग क्षिप्रं पत्यते पातयति प्रापयति ॥ तत् । ‘सुपां सुलुक्’ इति चतुर्थ्याः लुक् । पत्यते । ‘पत् गतौ’ । अस्मात् अन्तर्भावितण्यथात् व्यत्ययेन श्यन् ॥

चातुर्विधिकेऽहनि माध्यन्दिने सवने अच्चावाकस्य ‘स्वादोरिस्था विषूवतः’ इति वैकल्पिकः स्तोत्रियस्त्वृचः । ‘होत्रकाणाम्’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘यः सत्राहा विचर्षणिः स्वादोरिस्था विषूवतः’ (आश्व. श्रौ. ७. ४.) इति । पृष्ठयस्य पञ्चमेऽहनि निष्केवल्येऽप्ययं तृचोऽनुरूपः । ‘स्तोमे वर्धमाने’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘स्वादोरिस्था विषूवत उप नो हरिभिः सुतम्’ (आश्व. श्रौ. ७. १२) इति ॥

स्वादोरिस्था विषूवतो मध्वः पिबन्ति गौर्यैः ।

या इन्द्रेण सयावरीवृष्णा मदन्ति शोभसे वस्वीरनु स्वराज्यम् ॥ १० ॥

स्वादोः । इत्था । विषुऽवतः । मध्वः । पिबन्ति । गौर्यैः ।

याः । इन्द्रेण । सयावरीः । वृष्णा । मदन्ति । शोभसे । वस्वीः । अनु । स्वऽराज्यम् ॥ १० ॥

‘स्वादोः स्वादुभूतस्य रसयुक्तस्य इत्था विषूवतः इत्थमनेन प्रकारेण सर्वयज्ञेषु व्यासियुक्तस्य मध्वः मधुररसस्य सोमस्य । ‘क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्’ इति कर्मणः संप्रदानत्वाच्चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । एवंविधं सोमं गौर्यैः गौरवर्णा गावः पिबन्ति । याः गावः शोभसे शोभार्थं वृष्णा कामाभिवर्षकेण इन्द्रेण सयावरीः सह यान्त्यो गच्छन्त्यः सत्यः मदन्ति हृष्टा भवन्ति । ता इन्द्रपीतस्य सोमस्य शेषं पिबन्तीत्यर्थः । वस्वीः पयःप्रदानेन निवासकारिण्यन्ता गावः स्वराज्यं स्वस्य स्वकीयस्येन्द्रस्य यद्राज्यं राजत्वं तदनुलक्ष्यावस्थिता इति शेषः ॥ विषूवतः । ‘विषू व्याप्तौ’ । अस्मात् औणादिकः कुप्रत्ययः । ततो मनुप् । ‘ह्रस्वनुङ्भ्यां मनुप्’ इति मनुपः उदात्तत्वम् । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति संहितायां दीर्घः । व्यत्ययेन मतोर्वत्वम् । मध्वः । ‘जसादिषु च्छन्दसि वावचनम्’ इति ‘घेङ्ङिति’ इति गुणाभावे यणादेशः । गौर्यैः । ‘पिह्वीरादिभ्यश्च’ इति ङीप् । जसि यणादेशे ‘उदात्तस्वरितयोर्वणः’ इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । सयावरीः । ‘या प्रापणे’ । ‘आतो मनिन्’ इति वनिप् । ‘वनो र च’ इति ङीब्रिफौ । मदन्ति । ‘मदी हर्षे’ । श्यनि प्राप्ते व्यत्ययेन शप् । वस्वीः । ‘वस निवासे’ । ‘भृश्वृस्निहि’ इत्यादिना वसेः उप्रत्ययः । ‘धान्ये नित’ इत्यनुबृत्तेः

आद्युदात्तत्वम् । 'वोतो गुणवचनात्' इत्यत्र 'गुणवचनात् ङीष्वाद्युदात्तार्थम्' (का. ४. १. ४४. १) इति वचनात् वसुशब्दात् ङीप् यणादेशः । जसि 'वा छन्दसि' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । स्वस्य राज्यं स्वराज्यम् । 'अकर्मधारये राज्यम्' (पा. सू. ६. २. १३०) इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥ ६ ॥

ता अस्य पृशनायुवः सोमं श्रीणन्ति पृश्नयः ।

प्रिया इन्द्रस्य धेनवो वज्रं हिन्वन्ति सार्यकं वस्वीरनु स्वराज्यम् ॥ ११ ॥

ताः । अस्य । पृशन्ऽयुवः । सोमम् । श्रीणन्ति । पृश्नयः ।

प्रियाः । इन्द्रस्य । धेनवः । वज्रम् । हिन्वन्ति । सार्यकम् । वस्वीः । अनु । स्वऽराज्यम् ॥ ११ ॥

१ताः पूर्वोक्ताः १अस्य इन्द्रस्य १पृशनायुवः स्पर्शनकामाः १पृश्नयः नानावर्णा गावः इन्द्रेण पातव्यं १सोमं पयसा १श्रीणन्ति मिश्रीकुर्वन्ति । १इन्द्रस्य १प्रियाः प्रीतिहेतुभूतास्ताः १धेनवः १सार्यकं शत्रूणामन्तकारकं १वज्रम् आयुधं १हिन्वन्ति शत्रुषु प्रेरयन्ति । इन्द्रो यथा शत्रुषु वज्रं प्रेरयति तथेन्द्रस्य भद्रमुत्पादयन्तीत्यर्थः । अन्यत् पूर्ववत् ॥ हिन्वन्ति । हिविः प्रीणनार्थः । इदित्वात् नुम् । सार्यकम् । 'यो अन्तर्कर्मणि' । ण्वुलि आख्ये युगागमः ॥

ता अस्य नमसा सहः सपर्यन्ति प्रचेतसः ।

व्रतान्यस्य सश्विरे पुरुणि पूर्वचित्तये वस्वीरनु स्वराज्यम् ॥ १२ ॥

ताः । अस्य । नमसा । सहः । सपर्यन्ति । प्रऽचेतसैः ।

व्रतानि । अस्य । सश्विरे । पुरुणि । पूर्वऽचित्तये । वस्वीः । अनु । स्वऽराज्यम् ॥ १२ ॥

१प्रचेतसः प्रकृष्टज्ञानाः १ताः गावः १अस्य इन्द्रस्य १सहः बलं १नमसा स्वकीयेन पथोरूपेणाज्ञेन १सपर्यन्ति परिचरन्ति । १पुरुणि बहूनि १अस्य इन्द्रस्य १व्रतानि शत्रुवधादिरूपाणि वीर्यकर्माणि १सश्विरे सिषेविरे ज्ञायन्ते^१ इत्यर्थः । किमर्थम् । १पूर्वचित्तये युयुत्सूनां शत्रूणां पूर्वमेव प्रज्ञापनाय । अनेन युध्यमाना वृत्रादयः सर्वे मरणं प्राप्ताः किमर्थं भवद्भिः प्राणास्त्यज्यन्ते^२ इति तेषां बोधनायेत्यर्थः । अन्यत् पूर्ववत् ॥ सश्विरे । 'सश्व गतौ' । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । पूर्वचित्तये । 'चित्ती संज्ञाने' । भावे क्तिन् । मरुद्बुधादित्वात् पूर्वपदान्तोदात्तरत्वम् ॥

चातुर्विधिकेऽहनि प्रातःसवने ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे 'इन्द्रो दधीचः' इति पढहस्तोत्रिय-संज्ञकसृचः । सूत्रितं च- 'आदह स्वधामन्विष्येका द्वे चेन्द्रो दधीचो अस्थभिः' (आश्व. श्रौ. ७. २) इति ॥

इन्द्रो दधीचो अस्थमिर्वृत्राण्यप्रतिष्कृतः । जघान नवतीर्नव ॥ १३ ॥

इन्द्रः । दधीचः । अस्थऽभिः । वृत्राणि । अप्रतिऽस्कुतः । जघान । नवतीः । नव ॥ १३ ॥

अत्र शाट्यायनिन इतिहासमाचक्षते-‘ आथर्वणस्य दधीचो जीवतो दर्शनेनासुराः पराबभूवुः । अथ तस्मिन् स्वर्गतेऽसुरैः पूर्णां पृथिव्यभवत् । अथेन्द्रः तैरसुरैः सह यान्दुमशक्रुवंस्तमृपिमन्विच्छन् स्वर्गं गत इति शुश्राव । अथ पप्रच्छ तत्रत्यान् नेह किमस्य किंचित्परिशिष्टमङ्गमस्तीति । तस्मा अवोचन् अस्थेतदाश्वं शीर्षं येन शिरसाश्विभ्यां मधुविद्यां प्रायवीत् । तत्तु न विद्य यत्राभवदिति । पुनरिन्द्रोऽग्रवीत् । तदन्विच्छतेति । तद्वान्वैषिपुः । तच्छर्यणावत्यनुविद्याजहुः । शर्यणावद् वै नाम कुरुक्षेत्रस्य जघनाश्वं सरः स्यन्दते । तस्य शिरसोऽस्थिमिरिन्द्रोऽसुराजघान ’ इति । ‘अप्रतिष्कृतः परैरप्रतिशब्दितः प्रतिकूलशब्दरहितः । इन्द्रः आथर्वणस्य दधीचः एतत्संज्ञकस्य ऋपेः अस्थभिः अश्वशिरःसंबन्धिभिरस्थिभिः नवतीर्नव नवसंख्याका नवतीर्देशोत्तराष्टशतसंख्याकाः । तथा हि । लोकत्रयवर्तिनो देवाऽनुमादावामुरी माया त्रिधा संपद्यते । त्रिविधा^१ अतीतानागतवर्तमानकालभेदेन तत्कालवर्तिनो देवाऽनु पुनरपि प्रत्येकं त्रिगुणिता भवति । एवं नव संपद्यते^२ । पुनरप्युसाहादिशक्तित्रयरूपेण त्रैगुण्ये सति सप्तविंशतिः संपद्यते^३ । पुनः सात्त्विकादिगुणत्रयभेदेन त्रैगुण्ये सत्येकोत्तराशीतिः संपद्यते^४ । एवं चतुर्भिस्त्रिकैर्गुणिताया मायाया दशसु दिक्षु प्रत्येकमवस्थाने सति नव नवतयः संपद्यन्ते । एवंविधमायारूपाणि वृत्राणि आवरकाण्यसुरजातानि जघान हतवान् ॥ दधीचः । दधि अञ्जतीति दध्यङ् । अञ्जतेः ‘ ऋत्विक् ’ इत्यादिना क्रिन् । ‘ अनिदिनाम् ’ इति नलोपः । पष्ठयेकवचने ‘ अचः ’ इति अकारलोपे ‘ चो ’ इति दीर्घत्वम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विश्वस्युदात्तत्वे प्राप्ते तदपवादतया ‘ चो ’ इति पूर्वपदस्य अन्तोदात्तत्वं प्राप्तम् ‘ अञ्जेछन्दस्यसर्वनामस्थानम् ’ (पा. सू. ६. १. १७०) इति पुनर्विभक्त्युदात्तत्वविधानेन तद्वाच्यते । अस्थभिः । ‘ छन्दस्यपि दृश्यते ’ (पा. सू. ७. १. ७६) इति अनजादावपि अस्थिशब्दस्य अनडादेशः स चोदात्तः ॥

इच्छन्नश्वस्य यच्छिरः पर्वतेष्वपश्रितम् । तद्विदच्छर्यणावति ॥ १४ ॥

इच्छन् । अश्वस्य । यत् । शिरः । पर्वतेषु । अपऽश्रितम् । तत् । विदत् । शर्यणावति ॥ १४ ॥

पर्वतेषु पर्ववत्सु गिरिषु अपश्रितम् अपगत्य स्थितम् अश्वस्य अश्वसंबन्धि दधीचः यच्छिरः इच्छन् इन्द्रो वर्तते शर्यणावति एतत्संज्ञे^५ सरसि यत् शिरः विदत् अजासीत् । ज्ञात्वा तदाहृत्य तदीयैरस्थिमिरिवृत्राणि जघानेति पूर्वस्यामृचि संबन्धः ॥ इच्छन् । ‘ इषु इच्छायाम् ’ । तुदादिवात् शप्रत्ययः । विदत् । वेतेर्लुङि व्यस्येन स्लेः अडादेशः । शर्यणावति । शर्यणा नाम देशाः । तेषामदूरभवं सरः शर्यणावत् । मध्वादिषु शर्यणशब्दस्य पाठात् ‘ मध्वादिभ्यश्च ’ (पा. सू. ४. २. ८६) इति चानुर्थिको मनुप् । ‘ संज्ञायाम् ’ इति मनुपो वत्वम् । ‘ मतौ बह्वचोऽनजिरादीनाम् ’ (पा. सू. ६. ३. ११९) इति दीर्घः ॥

१. क्ष-ट-ढ-त्रिविधा सा । २. क्ष-संपद्यन्ते । ३. क्ष-न-संपद्यन्ते । ४. क्ष-संपद्यन्ते ।

५. क्ष-स-एतत्संज्ञके ।

अतिमूर्तिनाऽन्येकाहं कर्तव्ये पूर्वमेवैकं मासं सौर्याचान्द्रमसीभ्यामिष्टिभ्यां यष्टव्यम् । तत्र पूर्वपक्षे चान्द्रमसीष्टिः । ‘अत्राह गोः’ इति तस्यां प्रधानस्यानुवाक्या । ‘अतिमूर्तिना’ इति खण्डे सूत्रितम्— ‘अत्राह गोरमन्वत नवोनवो भवति जायमानः’ (आश्व. श्रौ. ९. ८) इति ॥

अत्राह गोरमन्वत नाम त्वष्टुरपीच्यम् । इत्था चन्द्रमसो गृहे ॥ १५ ॥

अत्र । अह । गोः । अमन्वत । नाम । त्वष्टुः । अपीच्यम् । इत्था । चन्द्रमसः । गृहे ॥ १५ ॥

‘अत्राह अस्मिन्नेव’ गोः गन्तुः ‘चन्द्रमसो’ गृहे मण्डले ‘त्वष्टुः’ दीप्तस्यादित्यस्य संबन्धि ‘अपीच्यं’ रात्रावन्तर्हितं स्वकीयं यत् ‘नाम तेजः तदादित्यस्य’ रश्मयः^१ ‘इत्था’ इत्थमनेन प्रकारेण ‘अमन्वत’ अजानन् । उदक्रमये स्वच्छे चन्द्रबिम्बे सूर्यकिरणाः प्रतिफलन्ति । तत्र प्रतिफलिताः किरणाः सूर्ये यादृशीं संज्ञां लभन्ते तादृशीं चन्द्रेऽपि वर्तमाना लभन्ते इत्यर्थः । एतदुक्तं भवति । बद्धात्रावन्तर्हितं सौरं तेजस्तच्चन्द्रमण्डलं प्रविश्य अहनीव नेशं तप्तो निवार्य सर्वं प्रकाशयति । ईदृग्भूततेजसा युक्तः सूर्यश्च इन्द्र एव द्वादशस्वादित्येष्विन्द्रस्यापि परिगणितत्वात् । अतोऽहोरात्रयोः प्रकाशक इन्द्र एवेतीन्द्रस्तुतेः प्रतीयमानत्वादिन्द्रो देवतेत्येतदुपपन्नं भवति । ईदृग्भूतस्य तेजस आश्रयत्वेन चन्द्रमसः प्राधान्यविवक्षया चान्द्रमस्यामिष्टौ विनियोगोऽप्युपपद्यते । अत्र निरुक्तम्— ‘अथाप्यस्यैको रश्मिश्चन्द्रमसं प्रति दीप्यते तदेतेनोपेक्षितव्यमादित्यतोऽस्य दीप्तिर्भवतीति । सुपुष्णः सूर्यरश्मिश्चन्द्रमा गन्धर्व इत्यपि निगमो भवति । सोऽपि गौरुच्यते । अत्राह गोरमन्वतेति’ (निरु. २. ६.), ‘अत्र ह गोः सममंसतादित्यरश्मयः स्वं नामापीच्यमपचितमपगतमपिहितमन्तर्हितं वा’ (निरु. ४. २५) इति ॥ अमन्वत । ‘मनु अवबोधने’ । अपीच्यम् । अपपूर्वोत्^२ चिनोतेः ‘अध्यादयश्च’ (उ. सू. ४. ५५१) इति निपातनान् यत् । अत एवाभिमतरूपसिद्धिः । यद्वा । अपिपूर्वात् अञ्जतेः ‘ऋत्विक्’ इत्यादिना किन् । ‘अनिदिनाम्’ इति नलोपः । अपिगते^३ निगते^४ भवमपीच्यम् । ‘भवे चन्द्रमि’ इति यत् । ‘अचः’ इति अकारलोपे ‘चौ’ इति दीर्घत्वम् । तित्स्वरितः । ‘अपीच्योऽप्रकाशः’ इति भट्टभास्करमिश्रः । इत्था । इदंशब्दात् ‘था हेतौ च च्छन्दसि’ इति प्रकारवचने थाप्रत्ययः । यदि तत्रेदंशब्दो नानुवर्तते^५ तदानीम् ‘इदमस्थमुः’ (पा. सू. ५. ३. २४) इति थमुप्रत्ययः । ‘अव्ययादाप्सुपः’ (पा. सू. २. ४. ८२) इति सुब्लुकं बाधित्वा ‘सुपां सुलुक्’ इति डादेशः । चन्द्रमसः । चन्द्रमाह्लादनं मिर्मते निर्मिमीते इति चन्द्रमाः । ‘चन्द्रे माडो डित्’ (उ. सू. ४. ६६७) इति असिप्रत्ययः । दासीभारादिषु पठितत्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पूर्वपदं च ‘स्फायितञ्चि’ इत्यादिना रक्प्रत्ययान्तमन्तोदात्तम् ॥ ॥ ७ ॥

सर्वपृष्ठायामिष्टौ कायस्य हविषः ‘को अद्य’ इति द्वे ऋचौ याज्यानुवाक्ये । सूत्रितं च— ‘कायं दशमं को अद्य युङ्क्ते धुरि गा ऋतस्येति द्वे’ (आश्व. श्रौ. ४. १२) इति ॥

१. क्ष-ट-ढ-न-तदादित्यरश्मयः । २. त-श-अपिपूर्वात् । ३. च-फ-अपगते । ४. क्ष-च-छ-ट-ढ-द-फ-निर्गते । ५. क्ष-नानुवर्तते ।

को अद्य युङ्क्ते धुरि गा ऋतस्य शिमीवतो भामिनो दुर्हणायून् ।

आसन्निपून् ह्रस्वसो मयोभून् एषां भृत्यामृणधत्स जीवात् ॥ १६ ॥

कः । अद्य । युङ्क्ते । धुरि । गाः । ऋतस्य । शिमीवतः । भामिनः । दुःहृणायून् ।

आसन्ऽईपून् । ह्रस्वऽअसः । मयःऽभून् । यः । एषाम् । भृत्याम् । ऋणधत् । सः । जीवात् ॥ १६ ॥

अद्य अस्मिन् कर्मणि ऋतस्य गच्छतः इन्द्रसंबन्धिनो रथस्य धुरि अश्ववहनप्रदेशे गाः गतिमतोऽश्वान् कः युङ्क्ते को नाम नियोक्तुं शक्नोति । न कोऽपीत्यर्थः । कीदृशानश्वान् । शिमीवतः वीर्यकर्मोपेतान् भामिनः तेजसा युक्तान् दुर्हणायून् परैर्दुःसहेन क्रोधेन युक्तान् । हणीयतिः कुध्यनिकर्मा । आसन्निपून् येषामासनि आस्ये सुखप्रदेशे शत्रूणां प्रहरणार्थमिषवो वाणा बद्धास्तान् ह्रस्वसः । ह्रस्वु शत्रूणां हृदयेष्वस्यन्ति स्वकीयं पादं क्षिपन्तीति ह्रस्वसः । मयोभून् मयसः सुखस्य भावयितृन् । स्वकीयानां सुखप्रदानित्यर्थः । यः यजमानः एषाम् ईदृशानामश्वानां भृत्यां भरणक्रियां रथवाहनक्रियाम् ऋणधत् समर्धयति स्तौतीति यावत् । मः यजमानः जीवात् जीवनवान् भवेत् ॥ यद्वा । क इति प्रजापतिरुच्यते । ' को वै नाम प्रजापतिः ' इति श्रुतेः । ऋतस्य यज्ञस्य धुरि निर्वाहे गा वेदरूपान् वाग्विशेषान् अद्येदानीं युङ्क्ते संयोजयति । कीदृशान् । शिमीवतः प्रतिपादैः कर्मभिर्युक्तान् भामिनः उज्ज्वलान् दुर्हणायून् । हणीयतिर्हानिकर्मा । हातुमशक्यान् वेदाध्ययनस्य नित्यत्वात् । आसन्निपून् आसनि आस्ये इपुरेषां गमनमुच्चारणं येषां तान् ह्रस्वसो ह्रस्वु हृदयेषु दीप्यमानान् । प्रकाशमानानित्यर्थः । मयोभून् मयसोऽध्ययनप्रभवस्य सुखसाधनस्यादृष्टस्य भावयितृन् । यो यजमान एषां वचसां भृत्यां भरणक्रियाम् ऋणधत् ऋद्धिमतीं करोति स जीवात् स एव जीवति^१ । अन्ये जीवन्मृता इत्यर्थः ॥ दुर्हणायून् । ' हणीङ् लज्जायाम् ' । कण्डूदित्वात् यक् । बहुलवचनात् अस्मात् उणप्रत्ययः । अतो लोपे सति वर्णव्यापक्या^२ आकारः । मृगयवादिवा द्रष्टव्यः । आसन्निपून् । ' पद्म् ' इत्यादिना आस्यशब्दस्य आसन्नादेशः । ' इष गतो ' इत्यस्मात् ' इषेः किञ्च ' (उ. सू. १. १३) इति उप्रत्ययः । बहुवीही पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वम् । ह्रस्वसः । ' असु क्षेपणे ' । ' अस गतिदीप्यादानेषु ' । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । ' तत्पुरुषे कृति बहुलम् ' इति अलुक् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्वम् । मयोभून् । व्यत्ययेन ह्रस्वस्वम् । यद्वा । ' मितद्वादिभ्य उपसंख्यानम् ' (पा. सू. ३. २. १८०. १) इति डुप्रत्ययः । भृत्याम् । ' भृन् भरणे ' । ' संज्ञायां समजनिपद ' (पा. सू. ३. ३. ९९) इति क्यप् । ' उदात्तः ' इत्यनुवृत्तेः प्रत्ययस्योदात्तत्वम् । ऋणधत् । ' ऋधु वृद्धौ ' । लेटि व्यत्ययेन भ्रम् । ' लेटोऽडाटौ ' इति अडागमः । ' इत्श्च लोपः ' इति इकारलोपः । जीवात् । ' जीव प्राणधारणे ' । पूर्ववत् लेटि आडागमः ॥

क ईषते तुज्यते को विभाय को मंसते सन्तमिन्द्रं को अन्ति ।

कस्तोकाय क इभायोत रायेऽधि ब्रवत्तन्वे^३ को जनाय ॥ १७ ॥

कः । ईषते । तुज्यते । कः । विभाय । कः । मंसते । सन्तम् । इन्द्रम् । कः । अन्ति ।

कः । तोकाय । कः । इभाय । उत । राये । अधि । ब्रवत् । तन्वे । कः । जनाय ॥ १७ ॥

अनुग्रहीतरि इन्द्रे आगते सति १क १ईषते शत्रोभीतः सन् को निर्गच्छति न कोऽपीत्यर्थः । १कः १तुज्यते को हिंस्यते शत्रुभिर्हिंस्योऽपि कश्चिन्नास्तीत्यर्थः । १कः यजमानः १विभाय विभेति । इन्द्रे रक्षके सति भयमपि नोपपद्यते दूरे तस्य शत्रुकृता हिंसा । १अन्ति अन्तिके समीपे १सन्तम् अस्माकं रक्षकत्वेन वर्तमानम् १इन्द्रं १कः पुरुषः १मंसते जानाति । वयमेव जानामी नान्यः इत्यर्थः । एकः कः दूरकः । युद्धे सहायार्थमिन्द्रे आगते सति १कः यजमानः १तोकाय पुत्राय १अधि १ब्रवत् । हे इन्द्र अस्मदीयं पुत्रं रक्षेत्येवंरूपमधिवचनं पक्षपातेन वचनम् । ' ब्राह्मणायाधिव्रयात् ' इति यथा । एवंपक्षपातमधिवचनं को यजमानः कुर्यात् । स्वयमेवेन्द्रो रक्षतीति भावः । १इभाय गजाय १कः अधि ब्रवत् । १उत अपि च १राये शत्रुभिरपद्रियमाणाय धनाय कः अधि ब्रवत् । अपद्रियमाणमस्मदीयं धनं रक्षेत्यधिवचनमपि को यजमानः कुर्यात् । न कोऽपीत्यर्थः । अपि च १तन्वे स्वकीयाय शरीराय १जनाय परिजनाय च १कः अधि ब्रवत् । स्वशरीररक्षार्थं परिजनरक्षार्थं चेन्द्रस्याधिवचनं नापेक्षितम् । स्तुत्या प्रीत इन्द्रः स्वयमेव रक्षतीत्यर्थः । यदा तु कशब्दाभिधेयस्य प्रजापतेः संवन्धिनि कर्मणि विनियोगः तदानीं परमैश्वर्ययोगादिन्द्रशब्देन प्रजापतिरेवाभिधीयते । यथा ' ऐन्द्रा गार्हपत्यमुपतिष्ठते ' इति विनियोगानुसारेण ' कदा चन ' इत्यस्यामृचि विद्यमान इन्द्रो गार्हपत्यपरतया नीयते तद्वत् ॥ ईषते । ' ईष गतिर्हिंसादर्शनेषु ' । भौवादिक आत्मनेपदी । तुज्यते । ' तुज हिंसायाम् ' । कर्मणि यक् । अद्रुपदेशान् लसार्धाधातुकानुदात्तत्वे यक् एव स्वरः शिष्यते । ' अतिङः ' इति पर्युदासात् निघाताभावः । मंसते । लेटि अडागमः । ' सिन्धुलं लेटि ' इति सिप् । अन्ति । अन्तिकस्य ' कादिलोपो बहुलम् ' इति कलोपः । ब्रवत् । ब्रवीतेर्लेटि अडागमः । तन्वे । तनुशब्दाच्चतुर्थ्येकवचने ' जसादिषु च्छन्दसि वावचनम् ' इति ' घेडिति ' इति गुणाभावे यणादेशः । ' उदात्तस्वरितयोर्यणः ' इति विभक्तेः स्वरितत्वम् ॥

को अग्निमीदृ हविषा धृतेन सुचा यजाता ऋतुभिर्ध्रुवेभिः ।

कस्मै देवा आ वहानाशु होम को मंसते वीतिहोत्रः सुदेवः ॥ १८ ॥

कः । अग्निम् । ईद्रे । हविषा । धृतेन । सुचा । यजातै । ऋतुभिः । ध्रुवेभिः ।

कस्मै । देवाः । आ । वहान् । आशु । होम । कः । मंसते । वीतिहोत्रः । सुदेवः ॥ १८ ॥

१कः यजमानः १अग्निम् १ईद्रे इन्द्रार्थं हविर्निरूप्याग्निं स्तौति । इन्द्राय हविर्निर्वापोऽपि सम्यक्कर्तुं न शक्यते । इन्द्रस्य दुर्विज्ञानत्वात् । को वा इन्द्रयागार्थमग्निं १सुचा जुह्वा १ध्रुवेभिः ध्रुवैर्नित्यैः १ऋतुभिः वसन्तादिकालैस्फलक्षितेन १धृतेन १हविषा १यजातै यजेत् । यद्वा । ऋतवः प्रयाजदेवताः । ' ऋतवो वै प्रयाजाः ' (तै.सं.१.६.११.५) इति श्रुतेः । ताभिः ध्रुवैः प्रकृतौ विकृतौ च १अनुष्ठेयतया निश्चलैर्ऋतुभिः सह अग्निमाज्यभागदेवतां धृतेन हविषा को यजेत् । न कोऽपीत्यर्थः । १कस्मै यजमानाय १होम ह्वानव्यं १प्रशस्यं धनम् १आशु शीघ्रं १देवाः १आ १वहान् आवहन्ति प्रयच्छन्ति । न कस्मा अपीत्यर्थः । इन्द्र एव धनस्य दाता नान्ये देवा इति इन्द्रः १स्तूयते । १वीतिहोत्रः प्राप्तयज्ञः १सुदेवः शोभनदेवताकः १कः यजमानः १मंसते इन्द्रं सम्यज्जानाति । न कोऽपीत्यर्थः । बहुविधेन स्तोत्रेण चिरकालोपासनेन चेन्द्रः प्रत्यक्षो भवति नान्येन प्रकारेणेति तात्पर्यार्थः ॥ ईद्रे । ' ईड् स्तुतौ ' । अदादिवात् शपो लुक् । सुचा । ' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । यजातै । यजनेर्लेटि अडागमः । ' वैतोऽन्यत्र ' इति

ऐकारः । वहान् । वहतेलेटि आडागमः । ‘ इतश्च लोपः ’ इति इकारलोपः । ‘ संयोगान्तस्य ’ इति तकारलोपः । होम । ह्यतेः कृतात्वस्य ‘ आतो मनिन् ’ इति मनिन् । ‘ ह्रः ’ इत्यनुवृत्तौ ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति संप्रसारणम् । यद्वा । ‘ नामन्सोमन् ’ (उ. सू. ४. ५९०) इत्यादौ होमश्चाब्दो मनिन्प्रत्ययान्तो निपात्यते । मंसते । ‘ मन ज्ञाने ’ । लेटि अडागमः । ‘ सिब्वहुलं लेटि ’ इति सिप् । वीतिहोत्रः । वी गत्यादिषु । अस्मात् कर्मणि ‘ मन्त्रे वृष् ’ इत्यादिना क्तिन् स चोदात्तः । होत्रं होमः । ‘ हुयामाश्रुभसिभ्यस्त्रन् ’ (उ. सू. ४. ६०७) इति त्रन्प्रत्ययः । वीतिः प्राप्नो हामो येन । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिरवरत्वम् । सुदेवः । ‘ नञ्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

त्वमङ्ग प्र शंसिषो देवः शविष्ट मर्त्यम् ।

न त्वदन्यो मघवन्नस्ति मर्दितेन्द्र ब्रवीमि ते वचः ॥ १९ ॥

त्वम् । अङ्ग । प्र । शंसिषः । देवः । शविष्ट । मर्त्यम् ।

न । त्वत् । अन्यः । मघऽवन् । अस्ति । मर्दिता । इन्द्र । ब्रवीमि । ते । वचः ॥ १९ ॥

अङ्ग इति अभिमुखीकरणे । अङ्ग शविष्ट हे वलवत्तमेन्द्र देवः द्योतमानः त्वं मर्त्य मरण-धर्माणं त्वां स्तुतवन्तं पुरुषं प्र शंसिषः । मय्यगनेन स्तुतम् इति प्रशंस । हे मघवन् धनवन् इन्द्र त्वदन्यः त्वत्तोऽन्यः कश्चित् मर्दिता मुग्ययिता न अस्ति । अतः कारणान् ते तुभ्यमिदं स्तुति-लक्षणं वचः ब्रवीमि उच्चारयामि ॥ शंसिषः । ‘ शंसु स्तुतौ ’ । लेटि सिपि अडागमः । ‘ सिब्वहुलं लेटि ’ इति विकरणश्च सिप् । तस्य आर्धधातुकत्वात् इडागमः । शविष्ट । अतिशयेन शवस्वी शविष्टः । इष्टनि ‘ विन्मतोलुक् ’ । ‘ टेः ’ इति टिलोपः । मर्दिता । ‘ मृड सुखने ’ । तृचः इडागमः ॥

मा ते राधांसि मा त ऊतयो वसोऽस्मान्कदा चना दभन् ।

विश्वा च न उपमिमीहि मानुष वसूनि चर्षणिभ्य आ ॥ २० ॥

मा । ते । राधांसि । मा । ते । ऊतयः । वसो इति । अस्मान् । कदा । चन । दभन् ।

विश्वा । च । नः । उपऽमिमीहि । मानुष । वसूनि । चर्षणिऽभ्यः । आ ॥ २० ॥

हे वसो निवासयितरिन्द्र ते तव संबन्धीनि राक्षस्येभिरिति राधांसि भूतानि अस्मान् कदा चन कदाचिदपि मा दभन् मा विनाशयन्तु । तथा ऊतयः गन्तारः । यद्वा । धृतयः इत्यत्र वर्णलोपः । धृतयः कम्पयितारः ते त्वदीया मरुतश्च मा दभन् । हे मानुष मनुष्यहितेन्द्र चर्ष-णिभ्यः मन्त्रद्रष्टृभ्यः नः अस्मभ्यं विश्वा विश्वानि सर्वाणि वसूनि धनानि च आ उपमिमीहि सर्वत आहृत्यास्मत्समीपे कुरु । सर्वत्र वर्तमानं धनमस्मभ्यं प्रयच्छेत्यर्थः ॥ कदा । किशब्दान् ‘ सर्वैकान्य-कियत्तदः काले दा ’ (पा.सू. ५. ३. १५) इति दाप्रत्ययः । ‘ किमः कः ’ इति कादेशः । व्यत्ययेन आद्युदात्तत्वम् ।

दभन् । ' नभु दभे ' । लोट्ये लान्दसे लङि ' बहुलं लन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । ' न माङ्यो ' इति अडभावः । मिमीहि । ' माङ् माने शब्दे च ' । व्याययेन परस्मैपदम् । जुहोत्यादित्वात् श्लुः । ' भृवामित् ' इति अभ्यासस्य इत्वम् । हेङिच्चात् ' घुमास्था ' इति ईत्वम् ॥ ८ ॥ ॥ १३ ॥

चतुर्दशेऽनुवाके नव सूक्तानि । तत्र ' प्र ये ' इति द्वादशैव प्रथमं सूक्तं गोतमस्यार्षम् । पञ्चमी-द्वादशौ त्रिष्टुभौ । शिष्टा जगत्स्यः । मरुतो देवता । तथा चानुक्रान्तम्—' प्र ये द्वादश मारुतं ह पञ्चमन्ये त्रिष्टुभौ ' इति । हशब्दप्रयोगादिदमादीनि चत्वारि सूक्तानि मरुदेवस्थानि ॥ अभिस्रवषडहस्य चतुर्थेऽहनि आग्निमारुते एतत्सूक्तं मारुतनिविद्वानीयम् । सूत्रितं च—' प्र ये शुभन्ते जनस्य गोपा इत्याग्निमारुतम् ' (आश्व. श्री. ७. ७) इति ॥

प्र ये शुभन्ते जनयो न सप्तयो यामन् रुद्रस्य सूनवः सुदंससः ।

रोदसी हि मरुतश्चक्रिरे वृधे मदन्ति वीरा विदथेषु घृष्वयः ॥ १ ॥

प्र । ये । शुभन्ते । जनयः । न । सप्तयः । यामन् । रुद्रस्य । सूनवः । सुदंससः ।

रोदसी इति । हि । मरुतः । चक्रिरे । वृधे । मदन्ति । वीराः । विदथेषु । घृष्वयः ॥ १ ॥

१ये १मरुतः १यामन् यामनि गमने निमित्तभूते सति १प्र १शुभन्ते प्रकर्षेण स्वकीयान्यङ्गानि अलंकुर्वन्ति^१ १जनयो १न जाया इव । यथा योषितः स्वकीयान्यङ्गान्यलंकुर्वन्ति तदन् । कीदृशा मरुतः । १सप्तयः सर्पणशीलाः १रुद्रस्य १सूनवः । रोदयति सर्वमन्तुकाले इति रुद्रः परमेश्वरः । तस्य पुत्राः । १सुदंससः शोभनकर्माणः । एतदेवोपपादयति । १हि यस्मान् मरुतः १रोदसी द्यावापृथिव्यां १वृधे वृष्टिप्रदानादिना वर्धनाय १चक्रिरे कृतवन्तः । अतः सुदंसस इत्यर्थः । १वीराः विशेषेण शत्रुक्षेपण-शीलाः^२ १घृष्वयः घर्षणशीलाः । महीरुहशिलोच्चयादेर्भञ्जका इत्यर्थः । एवंभूतारते मरुतः १विदथेषु । विदन्त्येषु यष्ट्यतया देवानिति विदथा यज्ञाः । तेषु १मदन्ति सोमपानेन हृष्यन्ति ॥ शुभन्ते । ' शुभ शुभ दीप्ती ' । भौवादिकः । जनयः । जायन्ते आस्वपस्यानीति जनयो जायाः । ' इन्सर्वधातुभ्यः ' इति इन्प्रत्ययः । यामन् । ' या प्रापणे ' । ' कृत्यल्युटो बहुलम् ' इति बहुलवचनात् ' आतो मनिन् ' इति भावे मनिन् । ' सुपां सुलुक् ' इति मसभ्याः लुक् । सुदंससः । दंसः इति कर्मनाम । शोभनं दंसो येषाम् । ' सोमन्सी अलोमोपसी ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । चक्रिरे । ' हि च ' इति निघात-प्रतिषेधः । वृधे । ' वृध वृद्धी ' । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । मदन्ति । ' मदी हर्षे ' । इयनि प्राप्ते व्यस्ययेन शप् । पादादित्वात् निघाताभावः । विदथेषु । ' विद ज्ञाने ' । ' रुविदिभ्यां कित् ' इति अथप्रत्ययः । घृष्वयः । ' शृषु संघर्षे ' । ' कृविष्ट्वि ' इत्यादिना विन्प्रत्ययान्तो निपात्यते ॥

त उक्षितासौ महिमानमाशत दिवि रुद्रासो अधि चक्रिरे सदैः ।

अर्चन्तो अर्कं जनयन्त इन्द्रियमधि श्रियो दधिरे पृश्निमातरः ॥ २ ॥

ते । उक्षितासः । महिमानम् । आशत । दिवि । रुद्रासः । अधि । चक्रिरे । सदैः ।

अर्चन्तः । अर्कम् । जनयन्तः । इन्द्रियम् । अधि । श्रियः । दधिरे । पृश्निमातरः ॥ २ ॥

ये पूर्वोक्तगुणविशिष्टाः ऽते मरुतः ऽउक्षितामः देवैरभिपिक्ताः सन्तः ऽमहिमानं महत्त्वम्
 ऽआशत आमुवन् । ऽरुद्रासः रुद्रस्य पुत्राः । उपचाराजन्ये जनकशब्दः । ते रुद्रपुत्रा मरुतः ऽदिवि
 द्योतमाने नभसि ऽसदैः सदनं स्थानम् ऽअधि ऽचक्रिरे अधिकं सर्वोत्कृष्टं कृतवन्तः । ऽअर्कम् अर्चनीय-
 मिन्द्रम् ऽअर्चन्तः पूजयन्तः ऽइन्द्रियम् इन्द्रस्य लिङ्गं वीर्यं ऽजनयन्तः । ‘ प्रहर भगवो जहि वीर्यस्व ’
 (ऐ. ब्रा. ३. २०) इत्येवंरूपेण वाक्येनोत्पादयन्तः । ऽपृश्निमातरः पृश्नेर्नानारूपाया भूमेः पुत्रा
 मरुतः ऽश्रियः ऐश्वर्याणि ऽअधि ऽदधिरे आधिक्येनाधारयन् ॥ उक्षितासः । ‘ उक्ष सेचने ’ । कर्मणि
 निष्ठा । ‘ आजसेरसुक् ’ । महिमानम् । महच्छब्दात् पृथ्वादिलक्षण इमनिच् । ‘ टैः ’ इति टिलोपः ।
 आशत । ‘ अशू व्यासौ ’ । लङि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य लुक् । इन्द्रियम् । ‘ इन्द्रिय-
 मिन्द्रलिङ्गमिन्द्रदृष्टम् ’ (पा. सू. ५. २. ९३) इति घञप्रत्ययान्तो निपात्यते । पृश्निमातरः ।
 प्राश्रुते सर्वाणि रूपाणीनि पृश्निभूमिः । श्रूयते च- ‘ इयं वै पृश्निः ’ (तै. ब्रा. १. ४. १. ५) इति ।
 ‘ घृणिः पृश्निः ’ इत्यादौ निपातनात् अभिमतरूपमिद्धिः^१ । पृश्निमाता येषां ते तथोक्ताः । ‘ ऋत-
 छन्दसि ’ (पा. सू. ५. ४. १५८) इति समासान्तस्य कपः प्रतिषेधः ॥

गोमातरो यच्छुभयन्ते अञ्जिभिस्तनूषु शुभ्रा दधिरे विरुक्मतः ।

बाधन्ते विश्वमभिमातिनमप वर्त्मान्येषामनु रीयते घृतम् ॥ ३ ॥

गोमातरः । यत् । शुभयन्ते । अञ्जिभिः । तनूषु । शुभ्राः । दधिरे । विरुक्मतः ।

बाधन्ते । विश्वम् । अभिमातिनम् । अप । वर्त्मानि । एषाम् । अनु । रीयते । घृतम् ॥ ३ ॥

ऽगोमातरः गोरूपा भूमिमाता येषां ते मरुतः ऽअञ्जिभिः रूपाभिव्यञ्जकैराभरणैः ऽयत् यदा
 ऽशुभयन्ते स्वकीयान्यङ्गानि शोभायुक्तानि कुर्वन्ति तदानीं ऽशुभ्राः दीप्ता मरुतः ऽतनूषु स्वकीयेषु
 शरीरेषु ऽविरुक्मतः विशेषेण रोचमानानलंकारान् ऽदधिरे धारयन्ति । अपि च ऽविश्वं सर्वम् ऽअभि-
 मातिनं शत्रुम् ऽअप ऽबाधन्ते हिंसन्ति । ऽएषां मरुतां ऽवर्त्मानि मार्गाननुसृत्य ऽघृतं क्षरणशीलमुदकं
 ऽरीयते स्रवति । यत्र मरुतो गच्छन्ति वृष्ट्युदकमपि तदनुसारेण तत्र गच्छतीत्यर्थः ॥ शुभयन्ते । संजा-
 पूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् लघूपधगुणाभावः । अञ्जिभिः । ‘ अञ्ज व्यक्तिस्रक्षणकान्तिगतिषु ’ । ‘ खनिक-
 पिकस्यङ्गसिवासिध्वनिस्तनिवनिसनिग्रन्थिचरिभ्यश्च ’ (उ. सू. ४. ५७९) इति इप्रत्ययः । शुभ्राः ।
 ‘ शुभदीप्ती ’ । ‘ स्फायितञ्जि ’ इत्यादिना रक् । विरुक्मतः । विशिष्टा रक् विरक् । तद्वन्तो विरुक्मन्तः ।
 मतुपि अयस्मयादिवेन पदत्वात् कृत्वम् । भवान् जश्वाभावः । रीयते । ‘ रीङ् स्रवणे ’ । देवादिकः ॥

१. क्ष-ट-ढ-प्राप्नुवन् । २. क्ष-ट-ढ-आभिमतरूपस्वरसिद्धिः ।

वि ये भ्राजन्ते सुमखास ऋष्टिभिः प्रच्यावयन्तो अच्युता चिदोर्जसा ।

मनोजुवो यन्मरुतो रथेषु वृषवातासः पृषतीर्युग्धम् ॥ ४ ॥

वि । ये । भ्राजन्ते । सुमखासः । ऋष्टिभिः । प्रच्यावयन्तः । अच्युता । चित् । ओर्जसा ।

मनःजुवः । यत् । मरुतः । रथेषु । आ । वृषवातासः । पृषतीः । अर्युग्धम् ॥ ४ ॥

‘सुमखासः शोभनयज्ञाः’ ये मरुतः ‘ऋष्टिभिः आयुधैः’ वि ‘भ्राजन्ते विशेषेण दीप्यन्ते ते मरुतः’ ‘अच्युता’ चित् च्यावयितुमशक्यानि दृढानि पर्वतादीन्यपि ‘ओजसा स्वकीयेन बलेन’ प्रच्यावयन्तः प्रकर्षेण च्यावयितारः प्रेरयितारो भवन्ति । उत्तरार्धः प्रत्यक्षकृतः । हे ‘मरुतः’ ‘मनोजुवः’ ‘मनोवद्वेगगतयः’ ‘वृषवातासः’ वृष्ट्युदकसेचनसमर्थसप्तसंघात्मका यूयं ‘रथेषु आसीयेषु’ ‘पृषतीः’ । पृषत्यः इति मरुद्वाहनानां संज्ञा ‘पृषत्यो मरुताम्’ (नि. १. १५. ६) इत्युक्तत्वात् । पृषद्भिः श्वेत-
बिन्दुभिर्युक्ताः मृगीः ‘यत् यदा’ आ ‘अर्युग्धं’ आभिमुख्येन नियुक्ता अकृदुम् । तदानीं पर्वतादिकं प्रच्यवते इत्यर्थः ॥ सुमखासः । ‘सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्पयन्ते’ इति ‘नञ्सुभ्याम्’ इत्यस्य प्रवृत्त्यभावे बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अच्युता । ‘शेष्छन्दसि बहुलम्’ इति शैल्लोपः । मनोजुवः । जु इति सौत्रो धातुर्गत्यर्थः । ‘क्विच्चि’ इत्यादिना क्विद्दीर्घौ । अर्युग्धम् । ‘युजिर् योगे’ । लुङि ‘धि च’ (पा. सू. ८. २. २५) इति सकारलोपः ॥

प्र यद्रथेषु पृषतीर्युग्धं वाजे अद्रिं मरुतो रंहयन्तः ।

उतारुषस्य वि प्यन्ति धाराश्चर्मैवोदभिर्व्युन्दन्ति भूमं ॥ ५ ॥

प्र । यत् । रथेषु । पृषतीः । अर्युग्धम् । वाजे । अद्रिम् । मरुतः । रंहयन्तः ।

उत । अरुषस्य । वि । स्यन्ति । धाराः । चर्मैश्च । उदभिः । वि । व्युन्दन्ति । भूमं ॥ ५ ॥

हे ‘मरुतः’ ‘पृषतीः’ ‘यत् यदा’ ‘रथेषु’ प्र ‘अर्युग्धं’ प्रायूयुजत । किं कुर्वन्तः । ‘वाजे’ अश्वे निमित्तभूते सति ‘अद्रिं’ मेघं ‘रंहयन्तः’ वर्षणार्थं प्रेरयन्तः । ‘उत’ तदानीम् ‘अरुषस्य’ आरोचमानस्य सूर्यस्य वैद्युताग्नेर्वा सकाशात् वृष्ट्युदकधाराः भवन्तः ‘वि’ प्यन्ति विमुञ्चन्ति । विमुक्तास्ताश्च ‘धाराः’ ‘उदभिः’ उदकैः ‘चर्मैव’ परिमितमल्यैश्चर्मैश्च यथा अग्रयानेन क्लृप्ते एवं ‘भूमं’ सर्वां भूमिं ‘व्युन्दन्ति’ विशेषेणाद्रिं कुर्वन्ति ॥ रंहयन्तः । ‘रहि गतौ’ । वि प्यन्ति । ‘यो अन्तर्कर्मणि’ । दैवादिकः । ‘ओतः श्यनि’ (पा. सू. ७. ३. ७१) इति ओकारलोपः । ‘उपसर्गास्सुनोति’ इति पत्वम् । उदभिः । ‘पद्म्’ इत्यादिना उदकशब्दस्य उदक्कादेशः । व्युन्दन्ति । ‘उन्दी क्लेदने’ । भूमं । ‘सुपां सुलुक्’ इति भूमिशब्दात् उत्तरस्य अमः डादेशः । छान्दसं हस्वरत्वम् ॥

तृतीयसवने ‘आ वो वहन्तु’ इति पोटुः प्रस्थितयाज्या । मूयितं च-‘आ वो वहन्तु सप्तयो रघुप्यदोऽमेव नः सुहवा आ हि गन्तन’ (आश्व. श्रौ. ५. ५) इति ॥

आ वो व॒हन्तु स॒प्तयो रघु॑ष्यदो रघु॑प॒त्वानः॒ प्र जि॑गात बा॒हुभिः ।

सी॒दता ब॒र्हिरु॒ वः स॒दस्कृ॑तं मा॒दय॑ध्वं मरु॒तो म॒ध्वो अ॒न्धसः॑ ॥ ६ ॥

आ । वः । व॒हन्तु । स॒प्तयः । रघु॑ऽस्यदः । रघु॑ऽप॒त्वानः । प्र । जि॑गात । बा॒हुभिः ।

सी॒दत । आ । ब॒र्हिः । उ॒रु । वः । स॒दः । कृ॒तम् । मा॒दय॑ध्वम् । मरु॒तः । म॒ध्वः । अ॒न्धसः॑ ॥ ६ ॥

हे मरुतः । वः युष्मान् । सप्तयः सर्पणशीला अश्वाः । आ व॒हन्तु अस्मद्यज्ञं प्रापयन्तु । कीदृशाः सप्तयः । रघुष्यदः लघु शीघ्रं स्यन्दमानाः । वेगेन गच्छन्त इत्यर्थः । रघुपत्वानः लघु शीघ्रं पतन्तो गच्छन्तो यूयं बाहुभिः स्वकीयैर्हस्तैः अस्मभ्यं दातव्यं धनमाहृत्य । प्र जिगात प्रकर्षेण गच्छत । हे मरुतः वः युष्माकं सदः सदनं वेदिलक्षणं स्थानम् उरु विस्तीर्णं कृतम् । तत्र यदास्तीर्णं बर्हिः तत् आ सीदत तस्मिन्बर्हिष्युपविशत । उपविश्य च मध्वः मधुरस्य अन्धसः सोमलक्षणस्यान्नस्य पानेन मादयध्वं तृप्ता भवत ॥ रघुष्यदः । रघु स्यन्दन्ते इति रघुष्यदः । 'स्यन्दृ प्रस्त्रवणे' । 'क्रिप् च' इति क्रिप् । 'अनिदिताम्' इति नलोपः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । रघुपत्वानः । 'पतू गतौ' 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति वनिप् । जिगात । 'गा स्तुतौ' । जाहोत्यादिकः । 'जिगाति' (नि. २. १४. ११३) इति गतिकर्मसु पाठादत्र गत्यर्थः । लोप्मध्यमबहुवचनस्य 'तसनसनथनाश्च' इति तबादेशः । तस्य पित्त्वेन डित्त्वाभावात् 'ई हल्यघोः' इति ईत्वाभावः । सदः । 'अतः कृकमि' (पा. सू. ८. ३. ४६) इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । मादयध्वम् । 'मद तृप्तियोगे' । चुरादि-रास्मनेपदी ॥ ९ ॥

तेऽव॒र्धन्त॒ स्वत॑वसो महि॒त्वना॒ नाकं॑ त॒स्थुरु॒ चक्रि॑रे स॒दः ।

विष्णु॑र्यद्वाव॒वृष॑णं म॒दच्यु॑तं वयो॒ न सी॑दन्नाधि ब॒र्हिषि॑ प्रि॒ये ॥ ७ ॥

ते । अव॒र्धन्त । स्व॒तव॑सः । महि॒त्वना । आ । ना॒कम् । त॒स्थुः । उ॒रु । च॒क्रिरे । स॒दः ।

विष्णुः । यत् । ह । आव॑त् । वृष॑णम् । म॒दऽच्यु॑तम् । वयः । न । सी॑दन् । अधि । ब॒र्हिषि॑ । प्रि॒ये ॥ ७ ॥

ते मरुतः अव॒र्धन्त वृद्धि॑ गताः । कीदृशाः । स्वतवसः स्वाश्रयबलाः । नान्यस्य कस्यचिद्दल-मपेक्षन्ते । वृद्धिं प्राप्य च महि॒त्वना महि॑म्ना महत्त्वेन नाकं स्वर्गम् आ तस्थुः आस्थितवन्तः । सदः सदनं नभोलक्षणं स्थानं च स्वकीयनिवासाय उरु विस्तीर्णं चक्रिरे । यत् येभ्यो मरुद्भ्यो यदर्थं वृषणं कामाभिवर्षकं मदच्युतं मदस्य हर्षस्य आसेकारं यज्ञं विष्णुः । ह आवत् विष्णुरेवागत्य रक्षति ते मरुतः वयो न पक्षिणो यथा शीघ्रमागच्छन्ति एवं शीघ्रमागत्य बर्हिषि अधि अस्मदीये यज्ञे प्रिये प्रीतिकरे सीदन् सीदन्तु उपविशन्तु ॥ तेऽव॒र्धन्त । 'स्वरितो वानुदात्ते पदानां' (पा. सू. ८. २. ६) इति एकादेशस्य स्वरितत्वम् । महि॒त्वना । भावप्रत्ययादुत्तरस्य आङ् व्यत्ययेन नाभावः उदात्तत्वं च । यद्वा । 'सुपां सुलुक्' इति आज्ञादेशो नकारोपजनश्च । तस्थुः । नाकमातस्थुश्च सदश्च विस्तीर्णं चक्रिरे इति चार्थप्रतीतिः 'चादिलोपे विभाषा' इति प्रथमायास्तिङ्बिभक्तेर्निघानप्रतिषेधः ।

यत् । ' सुपां सुलुक् ' इति चतुर्थ्या लुक् । आवत् । छान्दसो वर्तमाने लङ् । वृषणम् । ' वा षपूर्वस्य निगमे ' इति उपधादीर्घाभावः । मदच्युतम् । मदं च्योततीति मदच्युत् । ' च्युतिर् आसेचने ' । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । सीदन् । लिङ्गर्थे लेटि अडागमः ॥

शूराऽइवद्युधयो न जग्मयः श्रवस्यवो न पृतनासु येतिरे ।

भयन्ते विश्वा भुवना मरुद्भ्यो राजानइव त्वेषसंदृशो नरः ॥ ८ ॥

शूराऽइव । इत् । युयुधयः । न । जग्मयः । श्रवस्यवः । न । पृतनासु । येतिरे ।

भयन्ते । विश्वा । भुवना । मरुत्भ्यः । राजानऽइव । त्वेषसंदृशः । नरः ॥ ८ ॥

इत् इत्येतत्समुच्चये । शूराइवेत् शौर्योपेता युयुत्सवः पुरुषा इव च युयुधयः शत्रुभिर्युध्यमानाः पुरुषा इव च जग्मयः शीघ्रं गच्छन्तो मरुतः श्रवस्यवो न श्रवोऽन्नमात्मन इच्छन्तः पुरुषा इव पृतनासु संग्रामेषु येतिरे प्रयतन्ते वृत्रादिभिर्युद्धे व्याप्रियन्ते । तादृशेभ्यः मरुद्भ्यः विश्वा भुवना सर्वाणि भूतजातानि भयन्ते बिभ्यति । ये नरः वृष्ट्यादेर्नेतारो मरुतः राजानइव राजमाना नृपतय इव त्वेषसंदृशः दीप्तसंदर्शना उग्ररूपतया द्रष्टुमशक्या भवन्ति तेभ्य इत्यर्थः ॥ युयुधयः । ' युध संग्रहारे ' । ' आह्वगमहनजनः ' इत्यत्र ' उत्सर्गश्छन्दसि ' (पा. सू. ३. २. १७१. २) इति वचनात् किन्प्रत्ययः । लिङ्गद्वावात् द्विर्भावादि । कित्त्वात् गुणाभावः । नित्त्वादाद्युदात्तत्वम् । जग्मयः । तेनैव सूत्रेण किन्प्रत्ययः । ' गमहन ' इत्यादिना उपधालोपः । स्थानिवद्भावात् द्विर्भावादि । श्रवस्यवः । श्रव इच्छति श्रवस्यति । ' क्याच्छन्दसि ' इति उप्रत्ययः । येतिरे । ' यती प्रयत्ने ' । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने लिट् । भयन्ते । ' जिभी भये ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः श्लोरभावः । त्वेषसंदृशः । ' त्विष दीप्ता ' । पचाद्यच् । ' दक्षिर् प्रेक्षणे ' । संपूर्वादस्मात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

त्वष्टा यद्वज्रं सुकृतं हिरण्ययं सहस्रभृष्टिं स्वपा अवर्तयत् ।

धत्त इन्द्रो नर्यपांसि कर्तवेऽहं नृत्रं निरपामौब्जदर्णवम् ॥ ९ ॥

त्वष्टा । यत् । वज्रम् । सुकृतम् । हिरण्ययम् । सहस्रभृष्टिम् । सुअपाः । अवर्तयत् ।

धत्ते । इन्द्रः । नरि । अपांसि । कर्तवे । अहं । नृत्रम् । निः । अपाम् । औब्जत् । अर्णवम् ॥ ९ ॥

स्वपाः शांभनकर्मा त्वष्टा विश्वनिर्माता यद्वज्रम् अवर्तयत् इन्द्रं प्रत्यगमयत् दत्तवानित्यर्थः । कीदृशम् । सुकृतं सम्यङ्निष्पादितं हिरण्ययं सुवर्णमयं सहस्रभृष्टिम् अनेकाभिधाराभिर्युक्तम् । तद्वज्रम् इन्द्रः धत्ते धारयति । किमर्थम् । नरि । अत्र नृसंबन्धान् नृशब्देन संग्रामोऽभिधीयते । संग्रामे अपांसि शत्रुहननादिलक्षणानि कर्माणि कर्तवे कर्तुम् । एवं वज्रं धृत्वा तेन वज्रेण वृत्रं वृष्ट्युदकस्यावरकम् अर्णवम् अर्णोदकेन युक्तं मेघम् अहन् अवधीत् । अपां तेन निरुद्धा अपश्च सः निः शोषेणाधोमुखमपातयत् प्रवृष्टा अकरोदित्यर्थः ॥ सुकृतम् । सुपूर्वात् करोतेः

कर्मणि निष्ठा । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । हिरण्ययम् । हिरण्यशब्दादुत्तरस्य मयटो मकारस्य लोपः ' ऋत्वावास्त्वावास्व ' इत्यादौ निपात्यते । स्वपाः । ' सोर्मनसी अलोमोषसी ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । कर्तवे । ' तुमर्थे संसेन् ' इति करोतेः तवेन्प्रत्ययः । अपाम् । ' क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ' इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । ' ऊडिदम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । औब्जत् । ' उब्ज आर्जवे ' । अर्णवम् । ' अर्णसो लोपश्च ' (का. ५. २. १०९. २) इति मत्वर्थीयो वः सलोपश्च ॥

ऊर्ध्वं नुनुद्रेऽवतं त ओजसा ददृहाणं चिद्विभिदुर्वि पर्वतम् ।

धमन्तो वाणं मरुतः सुदानवो मदे सोमस्य रण्यानि चक्रिरे ॥ १० ॥

ऊर्ध्वम् । नुनुद्रे । अवतम् । ते । ओजसा । ददृहाणम् । चित् । विभिदुः । वि । पर्वतम् ।

धमन्तः । वाणम् । मरुतः । सुदानवः । मदे । सोमस्य । रण्यानि । चक्रिरे ॥ १० ॥

अत्रेयमाख्यायिका । गोतम ऋषिः पिपासया पीडितः सन् मरुत उदकं ययाचे । तदनन्तरं मरुतोऽदूरस्थं कूपमुद्धृत्य यत्र स गोतम ऋषिस्तिष्ठति तां दिशं^१ नीत्वा ऋषिसमीपे कूपमवस्थाप्य तत्पाश्वे आहावं च कृत्वा तस्मिन्नाहावे कूपमुत्सिच्य तमृषिं तेनोदकेन तर्पयांचक्रुः । अयमर्थोऽनयोत्तरया च प्रतिपाद्यते ॥ १० ॥ ते मरुतः १० अवतम् । अवस्तात्ततो भवतीति अवतः कूपः । कूपनामसु च ' अवतः अवटः ' (नि. ३. २३. ७) इति पठितम् । तम् १० ऊर्ध्वम् उपरि यथा भवति तथा १० ओजसा स्वकीयेन बलेन १० नुनुद्रे प्रेरितवन्तः उत्स्वातवन्त इत्यर्थः । एवं कूपमुत्स्वाय कूपेराश्रमं प्रति नयन्तः मरुतः मार्गमध्ये १० ददृहाणं प्रवृद्धं गतिनिरोधकं १० पर्वतं १० चित् पर्ववन्त शिलोच्चयमपि १० वि १० विभिदुः विशेषेण बभञ्जुः । १० सुदानवः शोभनदानास्ते १० मरुतः १० वाणं शतसंख्याभिः^३ तन्त्रीभिर्युक्तं वीणाविशेषं १० धमन्तः वाद्यन्तः १० सोमस्य १० मदे सोमपानेन हर्षे सति १० रण्यानि स्तुत्यानि रमणीयानि धनानि १० चक्रिरे स्तोतृभ्यः कुर्वन्ति ॥ नुनुद्रे । ' णुद प्रेरणे ' । लिटि ' हरयो रे ' इति रेआदेशः । ददृहाणम् । ' दृह दृहि वृद्धौ ' । लिटः कानच् । धमन्तः । ' ध्मा शब्दाग्निसंयोगयोः ' । ' पाघ्रा ' इत्यादिना धमादेशः । वाणम् । ' अण रण वण शब्दार्थाः ' । कर्मणि घञ् । ' कर्पावतः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । रण्यानि । रणतेर्भावे ' वक्षिरण्योरुपसंख्यानम् ' (पा. सू. ३. ३. ५८. ३) इति अप् । ततः ' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

जिह्वं नुनुद्रेऽवतं तया दिशार्सिञ्चन्नुत्सं गोतमाय तृष्णजे ।

आ गच्छन्तीमवसा चित्रभानवः कामं विप्रस्य तर्पयन्त धामभिः ॥ ११ ॥

जिह्वम् । नुनुद्रे । अवतम् । तया । दिशा । अर्सिञ्चन् । उत्सम् । गोतमाय । तृष्णजे ।

आ । गच्छन्ति । ईम् । अवसा । चित्रभानवः । कामम् । विप्रस्य । तर्पयन्त । धामभिः ॥ ११ ॥

मरुतः 'अवतम् उद्धृतं कूपं यस्यां दिशि ऋषिर्वसति' 'तथा' 'दिशा' 'जिह्वं वक्' 'तिर्यञ्चं' 'नुनुदे प्रेरितवन्तः । एवं कूपं नीत्वा ऋष्याश्रमेऽवस्थाप्य 'तृणजे तृपिताय' 'गोतमाय ऋषये तदर्थम्' 'उत्सं जलप्रवाहं कृपादुद्धृत्य' 'अमिञ्चन् आहावेऽवानयन् । एवं कृत्वा 'ईम् एन स्तोतारमृषिं' 'चित्रभानवः विचित्रदीप्तयस्ते मरुतः' 'अवसा ईदृशेन रक्षणेन सह' 'आ' 'गच्छन्ति तत्समीपं प्राप्नुवन्ति । प्राप्य च 'विप्रस्य मेधाविनो गोतमस्य' 'कामम् अभिलाषं' 'धामभिः आयुषो धारकैरुदकैः' 'तर्पयन्त अतर्पयन् ॥ तथा । 'न गोश्वन्साववर्णः' 'इति 'सावेकाचः' 'इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तस्य प्रतिषेधः । दिशा । 'सावेकाचः' 'इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । तृणजे । 'जितृपा पिपासायाम्' । 'स्वपितृषोर्नजिङ्' (पा. सू. ३. २. १७२) । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । पदकारस्य शाकल्यस्य स्वयमभिप्रायः । 'अन्ये-ष्वपि दृश्यते' इति दृशिप्रहणान् केवलादपि जनेऽप्रत्ययः । तृणा जाता यस्य स तथोक्तः । 'ड्यापोः संज्ञाच्छन्दसोर्बहुलम्' इति द्वस्त्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्त्वम् । धामभिः । दधातेः 'आतो मनिन्' इति मनिन् ॥

मारुते पशौ 'या वः शर्म' इति हविषो याज्या । 'प्रदानानाम्' इति खण्डे सूत्रितम्—'अरा इवेदचरमा अहेव या वः शर्म शशमानाय सन्ति' (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

या वः शर्म शशमानाय सन्ति त्रिधातूनि दाशुषे यच्छताधि ।

अस्मभ्यं तानि मरुतो वि यन्त रयिं नो धत्त वृषणः सुवीरम् ॥ १२ ॥

या । वः । शर्म । शशमानाय । सन्ति । त्रिधातूनि । दाशुषे । यच्छत । अधि ।

अस्मभ्यम् । तानि । मरुतः । वि । यन्त । रयिम् । नः । धत्त । वृषणः । सुवीरम् ॥ १२ ॥

हे मरुतः 'वः' युष्माकं संबन्धीनि 'या' यानि 'शर्म' शर्माणि सुखानि गृहाणि वा । कीदृशानि । 'त्रिधातूनि' पृथिव्यादिषु त्रिषु स्थानेष्ववस्थितानि 'शशमानाय' युष्मान् स्तुतिभिर्भजमानाय दातुं संपादितानि । पूर्वोक्तलक्षणानि शर्माणि यानि 'सन्ति' यानि च 'दाशुषे' हविर्दत्तवते यजमानाय 'अधि' 'यच्छत' अधिकं प्रयच्छथ हे 'मरुतः' 'तानि' सर्वाणि शर्माणि 'अस्मभ्यं' 'वि' 'यन्त' विशेषेण प्रयच्छत । किंच हे 'वृषणः' कामानां वर्पितारो मरुतः 'नः' अस्मभ्यं 'सुवीरं' शोभनैर्वीरैः पुत्रादिभिर्युक्तं 'रयिं' धनं 'धत्त' दत्त ॥ या । 'शेच्छन्दसि बहुलम्' इति शेलोपः । शर्म । 'सुपां सुलुक्' इति जसो लुक् । शशमानाय । 'शश' प्लुतगतौ । ताच्छीलिकः चानश् । यच्छत । छन्दसे लङि 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि' इति अडभावः । यन्त । यमेलेटि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'तप्तनप्तन-थनाश्च' इति तस्य तवादेशः । अतस्तस्य पिच्चेन छित्त्वाभावात् 'अनुदात्तोपदेशः' इत्यादिना अनुनासिकलोपो न भवति । वृषणः । 'वा' पपूर्वस्य निगमे' इति उपधादीर्घाभावः । सुवीरम् । बहुव्रीहौ 'वीरवीर्यौ च' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥ ॥ १० ॥

'मरुतो यस्य' इति दशचं द्वितीयं सूक्तं गोतमस्यार्पं गायत्रं मरुदेवताकम् । अनुक्रम्यते च—'मरुतो दश गायत्रम्' इति । व्यूह्ये तृतीये छन्दोमे आग्निमारुते शखे एतरसूक्तम् । 'तृतीयस्यागन्म महः' इति खण्डे सूत्रितं—'मरुतो यस्य हि प्राप्तये वाचमिर्याग्निमारुतम्' (आश्व. श्रौ. ८. ११)

इति । ऐन्द्रामारुत्यां प्रधानस्य^१ हविषो 'मरुतो यस्य' इत्येषा अनुवाक्या । सूत्रितं च—'ऐन्द्रामारुतीं भेदकामा मरुतो यस्य हि क्षये' (आश्व. श्रौ. २. ११) इति । एवैव वरुणप्रवासेषु मारुत्याः आमिक्षाया अनुवाक्या । सूत्रितं च—'मरुतो यस्य हि क्षयेऽरा इवेदचरमा अहेव' (आश्व. श्रौ. २. १७) इति । तथा प्रातःसवने पोतुरेषा प्रस्थितयाज्या । सूत्रितं च—'मरुतो यस्य हि क्षयेऽग्ने पत्नी-रिहा वह' (आश्व. श्रौ. ५. ५) इति ॥

मरुतो यस्य हि क्षये पाथा दिवो विमहसः । स सुगोपातमो जनः ॥ १ ॥

मरुतः । यस्य । हि । क्षये । पाथ । दिवः । विमहसः । सः । सुगोपातमः । जनः ॥ १ ॥

हे विमहसः विशिष्टप्रकाशाः मरुतः दिवः अन्तरिक्षलोकादागत्य यस्य हि यस्य खलु यजमानस्य क्षये यज्ञगृहे पाथ सोमं पिबथ सः जनः जातो यजमानः सुगोपातमः शोभनैः पालकैरत्यन्तं युक्तो भवति ॥ पाथ । 'पा पाने' । लटि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । यद्वृत्त-योगादनिघातः^२ । विमहसः । विशिष्टं महस्तेजो येषां ते तथोक्ताः । सुगोपातमः । शोभनो गोपा रक्षको यस्य स सुगोपाः । अतिशयेन सुगोपाः सुगोपातमः । तमपः पिस्वादनोदात्तत्वे सति बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वमेव शिष्यते ॥

यज्ञैर्वी यज्ञवाहसो विप्रस्य वा मतीनाम् । मरुतः शृणुता हवम् ॥ २ ॥

यज्ञैः । वा । यज्ञवाहसः । विप्रस्य । वा । मतीनाम् । मरुतः । शृणुत । हवम् ॥ २ ॥

हे यज्ञवाहसः यज्ञस्य वोढारः मरुतः यूयं यज्ञैर्वी । वाशब्दः समुच्चये । यज्ञैश्च यजमानस्य मतीनां स्तुतीनां संबन्धिनः विप्रस्य वा अयजमानस्य मेधाविनश्च हवम् आह्वानं शृणुत । यज्ञ-वतो यजमानस्य यागरहितस्य स्तोतुश्चाह्वानमवश्यं भवद्भिः श्रोतव्यं यतः^३ भवन्तो यज्ञस्य वोढारः स्तुतिप्रियाश्चेति भावः ॥ यज्ञवाहसः । 'गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च' इति वचनात् 'वहिहाधान्यञ्छन्दसि' इति कारकपूर्वात् वहतेरसुन् । 'णित्' इत्यनुवृत्तेः उपधावृद्धिः । मतीनाम् । 'मन ज्ञाने' । अस्मात् करणे क्तिन् । 'नामन्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम् । शृणुत । 'श्रुवः श्रु च' इति श्रुः । 'सतिशिष्टस्वरबलीयस्सवमन्यत्र विकरणेभ्यः' इति वचनात् तिङ् एव स्वरः शिष्यते । मरुत इत्यस्य आमन्त्रितस्य 'आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्' इति अविद्यमानवत्त्वेन पदादपरत्वात् निघाताभावः । हवम् । 'भावेनुपसर्गस्य' इति ह्यतेरप् संप्रसारणं च ॥

उत वा यस्य वाजिनोऽनु विप्रमर्तक्षत । स गन्ता गोमति व्रजे ॥ ३ ॥

उत । वा । यस्य । वाजिनः । अनु । विप्रम् । अर्तक्षत । सः । गन्ता । गोमति । व्रजे ॥ ३ ॥

उत वा अपि च यस्य यजमानस्य वाजिनः हविलक्षणाश्रोतेता ऋत्विजः विप्रं मेधाविनं मरुद्वणम् अनु अर्तक्षत हविष्यदानादिना तीक्ष्णीकुर्वन्ति सः यजमानः गोमति बहुभिर्गोभिर्युक्ते

‘व्रजे गोष्ठे’ गन्ता गमनशीलो भवति ॥ अतश्च । ‘तैश्च त्वश्च तनूकरणे’ । छान्दसो लङ् । व्यत्ययेन मध्यमः । गन्ता । गमेस्ताच्छीलिकः तन् ॥

अस्य वीरस्य बर्हिषि सुतः सोमो दिविष्टिषु । उक्थं मदश्च शस्यते ॥ ४ ॥

अस्य । वीरस्य । बर्हिषि । सुतः । सोमः । दिविष्टिषु । उक्थम् । मदः । च । शस्यते ॥ ४ ॥

‘दिविष्टिषु यजनीयदिवसेषु’ ‘बर्हिषि यज्ञे’ ‘वीरस्य शत्रुक्षेपणकुशलस्य’ ‘अस्य मरुद्गणस्य यागाय’ ‘सोमः’ ‘सुतः’ । ऋत्विग्भरभिपुतो भवति । ‘उक्थं मरुदेवताकं शस्त्रं’ ‘मदश्च मदिधातुना युक्ता’ ‘मरुतो देवाः सोमस्य मत्सन्’ इत्यादिका मारुती निवित् च अस्य मरुद्गणस्य हर्षाय ‘शस्यते’ होत्रा पथ्यते ॥ अस्य । ‘उडिदम्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । दिविष्टिषु । इष्टय ण्यणानि गमनानि । दिवो द्योतमानस्य सूर्यस्येष्टयो येषु दिवसेषु ते तथोक्ताः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । व्यत्ययेन उत्वाभावः ॥

अस्य श्रोषन्त्वा भुवो विश्वा यश्चर्षणीरभि । सूरं चित्ससुषीरिषः ॥ ५ ॥

अस्य । श्रोषन्तु । आ । भुवः । विश्वाः । यः । चर्षणीः । अभि । सूरम् । चित् । ससुषीः । इषः ॥ ५ ॥

‘अस्य यजमानस्य स्तुतिं मरुतः’ ‘आ आभिमुख्येन’ ‘श्रोपन्तु शृण्वन्तु’ । ‘यः मरुद्गणः’ ‘विश्वाः’ ‘चर्षणीः सर्वाङ् शत्रुभूतान्मनुष्यान्’ ‘अभि’ ‘भुवः अभिभवति’ । तादृगणकारा मरुतः शृण्वन्त्वित्यर्थः । ‘सूरं’ ‘चित् स्तुतेः प्रेरयितारं यजमानमपि’ ‘इयः मरुद्भिः प्रतान्यन्नानि’ ‘ससुषीः प्राप्तानि भवन्तु’ ॥ श्रोपन्तु । ‘श्रु श्रवणे’ । लोटि ‘सिञ्चहुलं लेटि’ इति बहुल्वचनान् सप् । भुवः । भवतेर्लेटि तिप् । ‘तिङां तिङो भवन्ति’ इति सप् । ‘लेटोऽडाटौ’ इति अडागमः । ‘वहुलं छन्दमि’ इति शपो लुक् । ‘भूसुवोस्तिङि’ इति गुणप्रतिषेधः । सूरम् । ‘पू प्रेणे’ । ‘सुसूधागृधिभ्यः कृन्’ इति ऋप्रत्ययः । ससुषीः । ‘सु गतौ’ । अस्मात् लिटः कसुः । ‘उगितश्च’ इति ङीप् । भसंज्ञायां ‘वसोः संप्रसारणम्’ इति संप्रसारणम् । ‘शासिवसिवसीनां च’ इति पठवम् । जसि ‘वा छन्दसि’ इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् ॥ ॥ ११ ॥

पूर्वाभिर्हि ददाशिम शरद्भिर्मरुतो वयम् । अवोभिश्चर्षणीनाम् ॥ ६ ॥

पूर्वाभिः । हि । ददाशिम । शरत्भिः । मरुतः । वयम् । अवोऽभिः । चर्षणीनाम् ॥ ६ ॥

हे ‘मरुतः’ ‘पूर्वाभिः वहीभिः’ ‘शरद्भिः संवत्सरैः’ ‘चर्षणीनां सर्वस्य द्रष्टृणां सर्वज्ञानां भवतां संबन्धिभिः’ ‘अवोभिः रक्षणैर्युक्ताः सन्तः’ ‘वयं’ ‘ददाशिम युष्मभ्यं हवींषि दत्तवन्तः’ । ‘हि यस्मादर्थे’ । यस्मादेवं तस्मादिदानीमप्यस्मदीयहविः स्वीकरणायागच्छत इत्यर्थः ॥ पूर्वाभिः । पुरुषाब्दात् ‘वोतो गुणवचनात्’ इति ङीप् । यणादेशे ‘हलि च’ इति दीर्घत्वम् । ददाशिम । ‘दाश्च दाने’ । लिटि इडागमः । ‘हि च’ इति निघातप्रतिषेधः । चर्षणीनाम् । ‘नामन्यतरस्याम्’ इति नाम उदात्तत्वम् ॥

सुभगः स प्रयज्यवो मरुतो अस्तु मर्त्यैः । यस्य प्रयांसि पर्षथ ॥ ७ ॥

सुऽभगः । सः । प्रऽयज्यवः । मरुतः । अस्तु । मर्त्यैः । यस्य । प्रयांसि । पर्षथ ॥ ७ ॥

हे ^१प्रयज्यवः प्रकर्षेण यष्टव्याः ^२मरुतः ^३सः ^४मर्त्यैः मनुष्यो यजमानः ^५सुभगः ^६अस्तु शोभन-
धनो भवतु । ^७यस्य यजमानस्य ^८प्रयांसि हविलक्षणान्यन्नाग्निं ^९पर्षथ आत्मनि मिश्रय्य स्वीकुरुथ
इत्यर्थः ॥ सुभगः । भग इति धननाम । शोभनो भगो यस्य । ‘कृत्वाद्यश्च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ।
पर्षथ । ‘ट्षु वृषु मृषु सेचने’ । भौवादिकः । ‘यद्वृत्तान्नित्यम्’ इति निघातप्रतिषेधः ॥

शशमानस्य वा नरः स्वेदस्य सत्यशवसः । विदा कामस्य वेनतः ॥ ८ ॥

शशमानस्य । वा । नरः । स्वेदस्य । सत्यऽशवसः । विद । कामस्य । वेनतः ॥ ८ ॥

हे ^१सत्यशवसः अवितथबलाः ^२नरः नेतारो मरुतः ^३शशमानस्य युष्मान् स्तुतिभिः संभज-
मानस्य ^४स्वेदस्य स्तावकमन्त्रोच्चारणजनितेन श्रमेण स्विद्यमानगात्रस्य ^५वेनतः । वेनतिः कान्ति-
कर्मा । कामयमानस्य । वाशब्दः समुच्चये । एवंभूतस्य स्तोतुश्च ^६कामस्य काममभिलाषं ^७विद लभयत
प्रयच्छतेत्यर्थः ॥ शशमानस्य । ‘शश पुतगतौ’ । ताच्छीलिकः चानश् । स्वेदस्य । ‘जिष्विदा
गात्रप्रक्षरणे’ । अन्तर्भावितण्यथात् कर्मणि घञ् । जित्त्वादाद्युदात्तत्वम् । विद । ‘विद् लुभाभे’ ।
लोडि मध्यमपुरुषबहुवचनस्य व्यत्ययेन ज्ञादेशः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् । झस्य
अदादेशः । ‘लोपस्त आत्मनेपदेषु’ इति तलोपः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । पादादिवात् निघाताभावः ।
‘ब्यचोऽतस्तिङः’ इति संहितायां दीर्घः । कामस्य । वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । ‘क्रियाग्रहणं
कर्तव्यम्’ इति कर्मणः संप्रदानत्वान् चतुर्थ्यर्थे पठ्य ॥

यूयं तत्सत्यशवस आविष्कर्त महित्वना । विध्यता विद्युता रक्षः ॥ ९ ॥

यूयम् । तत् । सत्यऽशवसः । आविः । कर्त । महिऽत्वना । विध्यत । विद्युता । रक्षः ॥ ९ ॥

हे ^१सत्यशवसः सत्यबला अन्यैरप्रदृष्यबला मरुतः ^२यूयं ^३तत् वृत्रवधादिषु प्रसिद्धं युष्मदीयं
माहात्म्यम् ^४आविष्कर्त आविष्कुरुत प्रकाशयत । ^५विद्युता विद्योतमानेन ^६महित्वना तेन महत्त्वेन
माहात्म्येन ^७रक्षः अस्माकमुपद्रवकारिणं राक्षसादिकं ^८विध्यत ताडयत नाशयतेत्यर्थः ॥ कर्त ।
करोतेर्लोडि ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् । ‘तसनसनथनाश्च’ इति तबादेशः । गुणः । ‘इदु-
दुपधस्य चाप्रत्ययस्य’ (पा. सू. ८. ३. ४१) इति आविःशब्दे विसर्जनीयस्य पठम् । महित्वना ।
भावप्रत्ययादुत्तरस्य आङः व्यत्ययेन नाभावः उदात्तत्वं च । यद्वा । ‘सुपां सुलुक्’ इति नृतीयाया
आजादेशो नकारोपजनश्च । विध्यत । ‘व्यध ताडने’ । इयनि ग्रहिज्यादिना संप्रसारणम् ।
तशब्दस्य ‘सार्वधातुकमपित्’ इति ङित्वे सति ‘ऋचि तुनुघमभ्रुतङ्’ इति संहितायां दीर्घः ॥

गूहता गुह्यं तमो वि यात विश्वमत्रिणम् । ज्योतिष्कर्ता यदुश्मसि ॥ १० ॥

गूहत । गुह्यम् । तमः । वि । यात । विश्वम् । अत्रिणम् । ज्योतिः । कर्त । यत् । उश्मसि ॥ १० ॥

हे मरुतः 'गुह्यं गुहायां स्थितं सर्वत्र व्याप्य वर्तमानं' तमः अन्धकारं 'गूह्यं संवृतं कुरुत । यथा अस्माभिर्न दृश्यते तथा अदर्शनं प्रापयत विनाशयतेत्यर्थः । 'विश्वं सर्वम्' अत्रिणम् अत्तारं राक्षसादिकं 'वि' यात विविधं यापयत अस्मत्प्रकाशात् निर्गमयत । 'यत्' 'ज्योतिः सूर्यादिकं वयम्' 'उश्मसि कामयामहे तत्' 'कर्तुं कुरुत । यद्वा । गुह्यं गुहायां शरीरान्तर्गतगुहारूपे हृदये भवं तमो भावरूपाज्ञानं तद्गूह्यं' विनाशयत । अत्रिणं पुरुषार्थस्यात्तारं कामक्रोधादिकं सर्वं विनिर्गमयत । यज्ज्योतिः परतत्त्वसाक्षात्काररूपं ज्ञानं कामयामहे प्राणापानादिपञ्चवृत्तिरूपा हे मरुतस्तत्कर्तुं कुरुत ॥ गूह्यत । 'गूह्यं संवरणे' । शपि लघूपधगुणे 'ऊदुपधाया गोहः' (पा. सू. ६. ४. ८९) इति उपधाया ऊकारः । यात । 'या प्रापणे' । अस्मात् अन्तर्भावितण्यर्थात् लोट् । अत्रिणम् । 'अदेक्षिनि च' (उ. सू. ४. ५०८) इति त्रिनिप्रत्ययः । उश्मसि । 'वश कान्तौ' । इदन्तो मसिः । अद्वादिस्वात् शपो लुक् । ग्रह्णिज्यादिना संप्रसारणम् ॥ ॥ १२ ॥

'प्रत्वक्षसः' इति पठ्यं तृतीयं सूक्तं गोतमस्यापि जागतं मारुतम् । तथा चानुक्रान्तं— 'प्रत्वक्षसः पठ् जागतम्' इति । अग्रिष्टोमे आग्निमारुतशस्त्रे इदं सूक्तं मारुतनिविद्धानम् । 'अथ यथेतम्' इति खण्डे सूत्रितं— 'प्रत्वक्षसः प्रतवसो यज्ञा यज्ञा वा अग्नये' (आश्व. श्रौ. ५. २०) इति ॥

प्रत्वक्षसः प्रतवसो विरिषिनोऽनानता अविथुरा ऋजीषिणः ।

जुष्टमासो नृतमासो अञ्जिभिर्व्यानज्रे के चिदुस्त्राईव स्तुभिः ॥ १ ॥

प्रऽत्वक्षसः । प्रऽतवसः । विरिऽषिनः । अनानताः । अविथुराः । ऋजीषिणः ।

जुष्टमासः । नृतमासः । अञ्जिभिः । वि । आनज्रे । के । चित् । उस्त्राऽईव । स्तुभिः ॥ १ ॥

'प्रत्वक्षसः' शत्रूणां प्रकर्षेण तनूकर्तारः शत्रुघातिन इत्यर्थः । यतः 'प्रतवसः' प्रकृष्टबलोपेताः अत एव 'विरिषिनः' विविधेन जयघोषेणोपेताः । यद्वा । महान्नामैतत् । महान्तो हि विविधैः शब्दैः प्रशस्यन्ते । अत एव 'अनानताः' आनतिरहिताः सर्वोत्कृष्टा इत्यर्थः । 'अविथुराः' अवियुक्ताः । सप्तगणरूपेण संघीभूता इत्यर्थः । 'ऋजीषिणः' । तृतीयसवने ऋजीपस्याभिपवात् तत्र च मरुतः स्तूयन्ते इति तेषामृजीषित्वम् । यद्वा । ऋजीषिणः प्रार्जयितारो रसानाम् । 'जुष्टमासः' अतिशयेन यष्टुभिः सेविताः 'नृतमासः' अतिशयेन मेघादेर्नैतारः एवंभूता मरुतः 'स्तुभिः' स्वशरीरस्याच्छादकैः 'अञ्जिभिः' रूपाभिव्यञ्जकैराभरणैः 'व्यानज्रे' नभसि व्यक्ता दृश्यन्ते । तत्र दृष्टान्तः । 'के' 'चित्' 'उस्त्राईव' । ये^२ केचन स्पर्धरश्मयो यथा नभसि दीप्यन्ते तद्वत् ॥ प्रत्वक्षसः । प्रकर्षेण त्वक्षन्ते तनूकुर्वन्तीति प्रत्वक्षसः । 'तक्षू त्वक्षू तनूकरणे' । 'गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च' इति असुन् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । प्रतवसः । तवः इति बलनाम । प्रकृष्टं तवो येषाम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं । विरिषिनः । 'रप लप व्यक्तायां वाचि' । विरपणं विरप्ताः । औणादिकः शक्प्रत्ययः । तद्वन्तो विरिषिनः । अनानताः । आनता अवनताः प्रह्वीभूताः । न आनता अनानताः । अवयवपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं । अविथुराः । 'व्यथ भयचलनयोः' । 'व्यथेः संप्रसारणं धः किञ्च'

(उ. सू. १. ३९) इति उरच्प्रत्ययः । अत्र तु बहुलवचनात् भ्रवं न क्रियते । पूर्ववत् समासस्वरौ । जुष्टतमासः । ' नित्यं मन्त्रे ' इति जुष्टशब्दः आद्युदात्तः । तत आतिशायनिकस्य तमपः पित्त्वादनुदात्तत्वे स एव स्वरः शिष्यते । आनज्जे । ' अञ् व्यङ्ग्यप्रक्षणाकान्तिगतिषु ' । कर्मणि ' छन्दसि लुङ्-लङ्गलिटः ' इति वर्तमाने लिट् । ' अत आदेः ' इति अभ्यासस्य आत्वम् । ' तस्माद्युङ् द्विहलः ' (पा. सू. ७. ४. ७१) इति नुट् । व्यत्ययेन उपधालोपः । ' इरयो रे ' । स्तुभिः । ' स्तुञ् आच्छादने ' । क्तिप् । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् तुगभावः ॥

उपह्वरेषु यदचिध्वं ययिं वयइव मरुतः केन चित्पथा ।

श्रोतन्ति कोशा उप वो रथेषु घृतमुक्षता मधुवर्णमर्चते ॥ २ ॥

उपह्वरेषु । यत् । अचिध्वम् । ययिम् । वयःइव । मरुतः । केन । चित् । पथा ।

श्रोतन्ति । कोशाः । उप । वः । रथेषु । आ । घृतम् । उक्षत । मधुवर्णम् । अर्चते ॥ २ ॥

हे 'मरुतः' 'उपह्वरेषु उपह्वर्तव्येषु गन्तव्येष्वस्माकं संनिक्तेषु नभसः प्रदेशेषु' 'यत् यदा' 'ययिं गतिमन्तं मेघम्' 'अचिध्वं वर्षणसामर्थ्येनोपचितं कुरुथ । किं कुर्वन्तः ।' 'वयइव पक्षिण इव' 'केन' 'चित्' 'पथा' केनचिदाकाशमार्गेण शीघ्रं गच्छन्तः । नभसि शीघ्रं वर्षणार्थं प्रवर्तमानै-र्मरुद्भिर्मैत्रा उपचीयन्ते इत्यर्थः । तदानीं 'कोशाः' मेघनामैतत् । 'वः युष्माकं' 'रथेषु' आसक्ता मेघाः 'श्रोतन्ति जलं मुञ्चन्ति । यस्मादेवं तस्मात् हे मरुतो यूयम्' 'अर्चते युष्मान् हविर्भिः पूजयते मद्यं यजमानाय' 'मधुवर्णं' मधुसदृशरूपं स्वच्छं 'घृतं वृष्टयुदकम्' 'आ समन्तात्' 'उक्षत' सिञ्चत । अस्मदभिलषितां वृष्टिं कुस्तेत्यर्थः ॥ उपह्वरेषु । 'हू कौटिल्ये' । उपह्वरन्ति कौटिल्येन तिर्यग्गच्छन्त्येविति उपह्वरा नभःप्रदेशाः । 'पुंसि संज्ञायां घः प्रार्थेण' इति अधिकरणे घः । अचिध्वम् । चिनोतेः वर्तमाने लङ् । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । ययिम् । 'या प्रापणे' । 'आह-गमहनजनः' इति किप्रत्ययः । पथा । आडि 'भस्य टेलोपः' इति टिलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । श्रोतन्ति । 'ञ्युतिर् क्षरणे' । छान्दसो यलोपः । उक्षत । 'उक्ष सेचने' । लोटि तशब्दस्य डित्वे सति 'ऋचि तुनुच' इत्यादिना साहितिको दीर्घः ॥

प्रैषामज्मेषु विथुरेव रेजते भूमिर्यामेषु यद्ध युञ्जते शुभे ।

ते क्रीळयो धुनयो आजट्टष्टयः स्वयं महित्वं पनयन्त धूर्तयः ॥ ३ ॥

प्र । एषाम् । अज्मेषु । विथुराइव । रेजते । भूमिः । यामेषु । यत् । ह । युञ्जते । शुभे ।

ते । क्रीळयः । धुनयः । आजट्टष्टयः । स्वयम् । महित्वम् । पनयन्त । धूर्तयः ॥ ३ ॥

'यद्ध यदा खलु एते मरुतः' 'शुभे शोभनाय वृष्टयुदकाय' 'युञ्जते मेघान् सजीकुर्वन्ति तदानीम्' 'अज्मेषु मेघानामुत्क्षेपकेषु' 'एषां मरुतां संबन्धिषु' 'यामेषु मेघानां नियमनेषु सत्सु' 'भूमिः पृथिवी' 'प्र

‘रेजते प्रकर्षेण कम्पते । यद्वा । यदा खलु मरुतः स्वकीयान् रथान् युजते अश्वैर्योजयन्ति तदानीमेषां रथानां संबन्धिषु पर्वतादेरुक्षेपकेषु यामेषु गमनेषु’ भूमिर्भीत्या कम्पते । तत्र दृष्टान्तः । ‘विधुरेव । यथा भर्त्रा विद्युक्ता जाया राजोपद्रवादिषु सत्सु निरालम्बा सती कम्पते तद्वत् । ‘ते तादृशाः ‘क्रीळ्यः विहारशीलाः ‘धुनयः चलनस्वभावाः ‘भ्राजदृष्टयः दीप्यमानायुधाः एवंभूता मरुतः ‘धूतयः पर्वतादीन् धुन्वन्तः सन्तः ‘महिरवं स्वकीयं महिमानं स्वयमेव ‘पनयन्त व्यवहरन्ति प्रकटयन्तीत्यर्थः ॥ अज्मेषु । ‘अज गतिक्षेपणयोः’ । ‘अर्तिस्तुसु’ इत्यादिना विधीयमानो मन् बहुलवचनादस्मादपि दृष्टव्यः । ‘बलादावाधधातुके विकल्प इष्यते’ (का. २. ४. ५६. २) इति वचनात् ‘अजेर्ब्र-वजपोः’ इति वीभावाभावः । नित्वादाद्युदात्तत्वम् । रेजते । ‘रेजृ कम्पने’ । ‘भ्यसते रेजत इति भयवेपनयोः’ (निरु. ३. २१) इति यास्कः । यामेषु । ‘यम उपरमे’ । भावे घञ् । ‘कर्षास्वतः’ इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते वृषादिषु पाठादाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । ‘या प्रापणे’ इत्यस्मात् ‘अर्तिस्तुसु’ इत्यादिना मन्प्रत्ययः । शुभे । ‘शुभ दीप्तौ’ । संरदादिलक्षणः कर्मणि क्तिप् । ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । पनयन्त । ‘पन व्यवहारे’ । ‘गुपूधूपविच्छि’ (पा. सू. ३. १. २८) इति आयः । अस्मान् छान्दस्यो लङ् । व्यत्ययेन ह्रस्वत्वम् ॥

स हि स्वसृत्पृषदश्चो युवां गणोऽया ईशानस्तविषीभिरावृतः ।

असि सत्य ऋणयावानेद्योऽस्या धियः प्राविताथा वृषा गणः ॥ ४ ॥

सः । हि । स्वसृत् । पृषत् ऽअश्वः । युवां । गणः । अया । ईशानः । तविषीभिः । आवृतः ।

असि । सत्यः । ऋणयावा । अनेद्यः । अस्याः । धियः । प्रऽअविता । अर्थः । वृषा । गणः ॥ ४ ॥

‘स ‘हि स खलु मरुद्गणः ‘अया अस्य सर्वस्य जगतः ‘ईशानः ईशानशीलः भवति । कीदृशः । ‘स्वसृत् स्वयमेव सरन् । न ह्यन्यः कश्चिदस्य मरुद्गणस्य प्रेरकोऽस्ति । ‘पृषदश्वः । पृषत्यः श्वेत-बिन्दुङ्किताः मृग्यः अश्वस्थानीयाः यस्य स तथोक्तः । ‘युवा नित्यतरुणः ‘तविषीभिः अन्येषामसाधारणैर्बलैः ‘आवृतः परिवेष्टितः ‘सत्यः सत्कर्माहंः ‘ऋणयावा स्तोतृणामृणस्यापगमयिता बहुलस्य धनस्य दातेत्यर्थः । ‘अनेद्यः । प्रशस्यनामैतत् । सर्वैरनिन्दितः ‘वृषा जलानां वर्षिता । एवंभूतो मरुद्गणः ‘अस्याः ‘धियः अस्मदीयस्यास्य कर्मणः ‘अथ अनन्तरं ‘प्राविता ‘असि प्रकर्षेण रक्षिता भवति ॥ अया । ‘सुपां सुलुक्’ इति पष्ठयाः याजादेशः । ‘हलि लोपः’ (पा. सू. ७. २. ११३) इति इदम इद्रूपस्य लोपः । ईशानः । ‘ईश ऐश्वर्ये’ इत्यस्मात् ताच्छीलिकः चानञ् । तस्य लसार्व-धातुकत्वाभावेन^१ किस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । अया ईशान इत्यत्र ईषाअक्षादित्वात् प्रकृतिभावः । असि । पुरुषव्यत्ययः । ऋणयावा । ‘या प्रापणे’ इत्यस्मात् अन्तर्भावितण्यर्थात् ‘आतो मनिन्’ इति वनिप् । अनेद्यः । ‘णिदि कुसायाम्’ । ‘ऋहलोर्ण्यत्’ इति ण्यत् । आगमानुशासनस्यानित्य-त्वात् नुमभावे लघूपधगुणः । नञ्समासे अन्यपदपूर्वप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

पितुः प्रत्नस्य जन्मना वदामसि सोमस्य जिह्वा प्र जिगाति चक्षसा ।

यदीमिन्द्रं शम्भृक्काण आशतादिनामानि यज्ञियानि दधिरे ॥ ५ ॥

पितुः । प्रत्नस्य । जन्मना । वदामसि । सोमस्य । जिह्वा । प्र । जिगाति । चक्षसा ।

यत् । ईम् । इन्द्रम् । शमि । ऋक्काणः । आशत । आत् । इत् । नामानि । यज्ञियानि । दधिरे ॥ ५ ॥

प्रत्नस्य चिरंतनस्य पितुः अस्माकं जनकस्य रहूगणस्य सकाशात् यत् जन्म तेन वयं वदामसि ब्रूमः । वक्ष्यमाणं वृत्तान्तम्^१ अस्माकं पितोपदिष्टवान् अतो वयं ब्रूम इत्यर्थः । कोऽसौ वृत्तान्तः इति चेत् उच्यते । सोमस्य यज्ञेष्वभिपुतस्य सोमद्रव्यस्य चक्षसा प्रकाशमानयाहुत्या सहिता जिह्वा स्तुतिरूपा वाक् प्र जिगाति मरुद्गणं प्रकर्षेण गच्छति । यज्ञेषु सोमाहुतिः स्तुतिश्च मरुद्गणः क्रियते । यस्मात् ईम् एनम्^२ इन्द्रं शमि वृत्रवधादिरूपे कर्मणि ऋक्काणः 'प्रहर भगवो जहि वीरयस्व' इत्येवंरूपा स्तुत्या युक्ताः सन्तः आशत प्राप्नुवन् न पर्यत्याधुः । आदित् एवमिन्द्रप्रास्थ-नन्तरमेव यज्ञियानि यज्ञार्हाणि 'इष्टं चान्यादृक् च' इत्येवमादीनि नामानि इन्द्रसकाशात् लब्ध्वा दधिरे धृतवन्तः तस्मादेषां यज्ञे सोमाहुतिः स्तुतिश्च क्रियते ॥ शमि । शमी इति कर्मनाम । सप्त-म्येकवचने छान्दसः ईकारलोपः । ऋक्काणः । 'ऋच स्तुतौ' । संपदादिलक्षणो भावे क्रिप् । 'छन्दसी-वनिपौ' इति मत्वर्थीयो वनिप् । अन्त्यविकारश्छान्दसः । यद्वा । अयस्मयादिषु कचिदुभयं भवति (का. १. ४. २०) इत्युक्तत्वात् 'स सुष्टुभा स ऋक्ता' इत्यादाविव पदवात् कुत्वं भत्वात् जश्वाभावः । आशत । लङि 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । यज्ञियानि । 'यज्ञिष्विभ्यां घखजौ' इति अहर्ग्ये घः ॥

श्रियसे कं भानुभिः सं मिमिक्षिरे ते रश्मिभिस्त ऋक्भिः सुखादयः ।

ते वाशीमन्त इष्मिणो अभीरवो विद्रे प्रियस्य मारुतस्य धाम्नः ॥ ६ ॥

श्रियसे । कम् । भानुभिः । सम् । मिमिक्षिरे । ते । रश्मिभिः । ते । ऋक्भिः । सुखादयः ।

ते । वाशीमन्तः । इष्मिणः । अभीरवः । विद्रे । प्रियस्य । मारुतस्य । धाम्नः ॥ ६ ॥

ते पूर्वोक्ता मरुतः भानुभिः भानुशीलैर्दीप्यमानैः सूर्यरश्मिभिः सह कं वृष्टयुदकं श्रियसे श्रियतुं प्राणिभिः सेवितुं सं मिमिक्षिरे सम्यग्मेदुमिच्छन्ति । पृथिवीं वृष्टयुदकेन सम्यक् सेकु-मिच्छन्ति । एवं वृष्टिमुत्पाद्य ते मरुतः ऋक्भिः स्तुतिमङ्गिर्ऋत्विग्भिः सह सुखादयः शोभनस्य हविषो भक्षयितारो भवन्ति । वाशीमन्तः । वाशी इति वाङ्नाम । शोभनया स्तुतिलक्षणया वाचोपेताः इष्मिणः गतिमन्तः अभीरवः भयरहिताः ते मरुतः प्रियस्य सर्वाभिमतस्य मारुतस्य मरुत्सं-वन्धनः धाम्नः स्थानस्य सर्वाभिमतं मरुत्संबद्धं विशिष्टं स्थानं विद्रे लब्धवन्तः ॥ श्रियसे । 'तुमर्थे सेसेन्' इति कसेन्प्रत्ययः । मिमिक्षिरे । 'मिह सेचने' । अस्मात् इच्छासनन्तान् लिटि 'अमन्त्रे' इति निषेधात् आमभावः । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । सुखादयः । 'खाद भक्षणे' । औणादिकः^३ इत्यर्थः ।

शोभना खादिर्भक्षणं येषाम् । ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । इष्मिणः । ' इप गतौ ' । ' इषि-
युधीन्वि ' इत्यादिना मक् । ततो मत्वर्थीय इनिः । विद्रे । ' विद्रु लाभे ' । लिटि द्विवचनप्रकरणे
' छन्दसि वेति वक्तव्यम् ' इति द्विवचनाभावः । ' इरयो रे ' इति इरयो रेभावः ॥ ॥ १३ ॥

' आ विद्युन्मद्भिः ' इति षड्वचं चतुर्थं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—' आ विद्युन्मद्भिराद्यान्त्ये
प्रस्तारपङ्क्ती पञ्चमी विराडूपा ' इति । पूर्ववदधिदेवते । आद्या षष्ठी च द्वे प्रस्तारपङ्क्ती । आद्यौ पादौ
जागतौ तृतीयचतुर्थौ गायत्रौ यस्याः सा प्रस्तारपङ्क्तिः । सूत्रितं च—' प्रस्तारपङ्क्तिः पुरतः '
(पि. सू. ३. ४०) इति । अस्यायमर्थः । ' जागतौ गायत्रौ च ' इत्यनुवर्तते । यदि पुरतः पुरस्तात्
द्वौ जागतौ पादौ स्याताम् अन्यौ गायत्रौ सा प्रस्तारपङ्क्तिरिति । ' एतत्त्यत् ' इत्येषा पञ्चमी
विराडूपा । आदितस्त्रयः पादा एकादशका अन्योऽष्टकः सा विराडूपेऽप्युच्यते । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

आ विद्युन्मद्भिर्मरुतः स्वर्के रथेभिर्यात ऋष्टिमद्भिरश्वपणैः ।

आ वर्षिष्ठया न इषा वयो न पसता सुमायाः ॥ १ ॥

आ । विद्युन्मत्ऽभिः । मरुतः । सुऽअर्केः । रथेभिः । यात । ऋष्टिमत्ऽभिः । अश्वऽपणैः ।

आ । वर्षिष्ठया । नः । इषा । वयः । न । पसत । सुऽमायाः ॥ १ ॥

हे मरुतः मितं निमित्तमन्तरिक्षं प्राप्य रवन्ति शब्दं कुर्वन्तीति मरुतः । यद्वा । अमितं भृशं
शब्दकारिणः । अथवा मितं स्वैर्निमित्तं मेवं प्राप्य विद्युदात्मना रोचमानाः । अथवा महत्यन्तरिक्षे
द्रवन्तीति मरुतः । ये मध्यमस्थाने देवगणाः समान्नातास्तेऽसर्वे मरुतः । आख्यायन्ते । तथा चाहुः—
' सर्वा स्त्री मध्यमस्थाना पुमान् वायुश्च सर्वगः । गणाश्च सर्वे मरुत इति बृहानुशासनम् ' इति ।
पौराणिकास्त्वाचक्षते—' मारीचात्कश्यपात्सगरात्मका एकोनपञ्चाशत्संख्याका मरुतो जज्ञिरे ' इति ।
एवंभूता हे मरुतः रथेभिः आत्मीयैः रथैः आ यात अस्मदीयं यज्ञमागच्छत । कीदृशैः रथैः ।
विद्युन्मद्भिः । विद्योतनं विद्युत् । विशिष्टदीप्तियुक्तैः स्वर्केः स्वच्छनैः शोभनगमनयुक्तैः । यद्वा ।
शोभनमर्कोऽर्चनं स्तुतिर्येषामस्ति तादृशैः । अथवा शोभनदीप्तियुक्तैः । ऋष्टिमद्भिः । ऋष्टयः शक्ति-
रूपाण्यायुधानि । स्थूणा इत्यन्ये । तद्भृङ्गः । अश्वपणैः । अश्वानां पतनं गमनं येषामस्ति तादृशैः ।
यद्वा । रंहणशीला मेघा रथाः । तैः सह अन्तरिक्षे वर्षणार्थमागच्छत । कीदृशैः । विद्युन्मद्भिः ।
विद्युता तडिता तद्भृङ्गः स्वर्केः शोभनगमनैः ऋष्टिमद्भिः । अर्पणं गमनम् । तत्स्वभावनीरयुक्तैः ।
अश्वपणैः । अश्वं व्यासं पूर्णं पतनं गमनं येषाम् । अन्तरिक्षं व्याप्य वर्तमानैरित्यर्थः । हे सुमायाः ।
माया इति कर्मणां ज्ञानस्य च नामधेयम् । शोभनकर्माणः शोभनप्रज्ञा वा मरुतः वर्षिष्ठया प्रबृद्ध-
तरया इषा अस्मभ्यं दातव्येनाद्येन सह नः अस्मान्प्रति वयो न पक्षिण इव शीघ्रम् आ पसत
आपतत आगच्छन्त्येत्यर्थः । अत्र निरुक्तम्—' अथानो मध्यस्थाना देवगणास्तेषां मरुतः प्रथमागामिनो
भवन्ति । मरुतो मितराविणो वा मितरोचिनो वा महद्द्रवन्तीति वा ' इति, ' विद्युन्मद्भिर्मरुतः
स्वर्केः स्वच्छनैरिति वा स्वर्चनैरिति वा स्वर्चिभिरिति वा रथेरायात ऋष्टिमद्भिरश्वपणैरश्वपतनैर्वर्षिष्ठेन
च नोऽनेन वय इवापतत सुमायाः कल्याणकर्माणो वा कल्याणप्रज्ञा वा ' (निरु. ११. १३-१४)

इति ॥ त्रिगुणमग्निः । यवादेराकृतिगणत्वेन विद्युच्छब्दस्य यवाद्यन्तर्भावात् ‘अयवादिभ्यः’
इत्यत्र अनुवृत्तेः ‘अयः’ (पा. सू. ८. २. १०) इति मतुपो वत्त्वं न प्रवर्तते । ऋष्टिमग्निः ।
‘हस्वनुङ्भ्यां मतुप्’ इति मतुप उदात्तत्वम् । अश्वपणैः । ‘अश्व व्यासौ’ । ‘अशिषुषि’ इत्यादिना
कन्प्रत्ययः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वर्षिष्ठया । वृद्धशब्दात् आतिशायनिके इष्टनि ‘प्रियस्थिर’
इत्यादिना वर्षादेशः । पतत । ‘पल्लु गतौ’ । लङि लृदिस्वात् च्लेः अडादेशः । ‘पतः पुम्’
(पा. सू. ७. ४. १९) इति पुमागमः ॥

तैऽरुणेभिर्वरमा पिशङ्गैः शुभे कं यान्ति रथतूभिरश्वैः ।

रुक्मो न चित्रः स्वधितिवान्पव्या रथस्य जङ्घनन्त भूम ॥ २ ॥

ते । अरुणेभिः । वरम् । आ । पिशङ्गैः । शुभे । कम् । यान्ति । रथतूऽभिः । अश्वैः ।

रुक्मः । न । चित्रः । स्वधितिऽवान् । पव्या । रथस्य । जङ्घनन्त । भूम ॥ २ ॥

१ते पूर्वोक्ता मरुतः १अरुणेभिः अरुणवर्णैः १पिशङ्गैः पिङ्गलवर्णैरुभयवर्णोपेतैः १रथतूभिः रथस्य
प्रेरयितृभिः १अश्वैः १वरं देवानां वरीतारं १कं शब्दयितारं स्तुवन्तं यजमानम् १आ १यान्ति
आगच्छन्ति । किमर्थम् । १शुभे तस्य शोभां कर्तुम् । अथवा शुभे उदकाय । वृष्ट्यर्थमित्यर्थः । तेषां मरुतां
गणः १रुक्मो १न रोचमानं सुवर्णमिव १चित्रः अतिशयेन दर्शनीयः १स्वधितिवान् । स्वधितिः इति
वज्रनाम । शत्रूणां खण्डकेनायुधेनोपेतः । एवंविधगणरूपास्ते मरुतः १रथस्य १पव्या चक्रधारया १भूम
भूमिं १जङ्घनन्त अत्यर्थं घ्नन्ति । स्तोत्ररक्षणार्थमागमानां तेषां मरुतां भारमसहमाना भूमिरतिपीडिता
बभूवेत्यर्थः ॥ वरम् । व्रियन्ते देवाः अनेनेति वरः । ‘ग्रहवृद्धनिश्चि’ इति करणे अप् । कम् ।
‘कै गै शब्दे’ । कायतीति कः । बहुलवचनात् कप्रत्ययः । रथतूभिः । ‘तुर खरणे’ । रथं तुरति
त्वरायुक्तं कुर्वन्तीति रथतुरः । ‘क्विप् च’ इति क्विप् । भिसि ‘हलि च’ इति दीर्घस्वम् । पव्या । ‘पवी
रथनेमिर्भवति’ (निरु. ५. ५) इति यास्कः । ‘पूङ् पवने’ । अस्मात् ‘अच इः’ इति ह्रस्वप्रत्ययः ।
‘उदात्तयणः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । जङ्घनन्त । हन्तेर्यङन्तात् वर्तमाने छान्दसो लङ् । ‘छन्दस्यु-
भयथा’ इति शप आधेधातुत्वात् अतोलोपयलोपो । भूम । भूमिशब्दादुत्तरस्य अमः ‘सुपां सुलुक्’
इति डादेशः । छान्दसं ह्रस्वत्वम् ॥

श्रिये कं वो अर्धं तनूषु वाशीर्मेधा वना न कृणवन्त ऊर्ध्वा ।

युष्मभ्यं कं मरुतः सुजातास्तुविद्युन्नासो धनयन्ते अद्रिम् ॥ ३ ॥

श्रिये । कम् । वः । अर्धं । तनूषु । वाशीः । मेधा । वना । न । कृणवन्ते । ऊर्ध्वा ।

युष्मभ्यम् । कम् । मरुतः । सुजाताः । तुविऽद्युन्नासः । धनयन्ते । अद्रिम् ॥ ३ ॥

हे मरुतः १वः युष्माकं २तनूषु शरीरेष्वंसप्रदेशेषु ३वाशीः शत्रूणामाक्रोशकम् आराख्यमायुधं ४
 ५श्रिये ६कम् ऐश्वर्यार्थं वर्तते इति शेषः । कम् इत्येतत् पादपूरणम् १ । तदुक्तम्—‘ अथापि पादपूरणाः २
 कमीमिद्विति ’ इति । तादृशा मरुतः ३वना ४न उच्छ्रितान् वृक्षसमूहानिव ५मेधा मेधान् यज्ञान्
 ६ऊर्ध्वा ऊर्ध्वान् एकाहाहीनसरूपेणोच्छ्रितान् ७कृण्वन्ते यजमानैः कारयन्ति । हे ८सुजाताः शोभन-
 जननयुक्ताः ९मरुतः १०युष्मभ्यं युष्मदर्थं ११कं सुखकरम् १२अद्रिं सोमाभिषवे प्रवृत्तं प्रावाणं १३तुविद्युन्नासः
 प्रभूतधना यजमानाः १४धनयन्ते धनं कुर्वन्ति युष्माकं यागाय प्रावभिरभिषुण्वन्तीत्यर्थः ॥ वाशीः ।
 शत्रूणां भयोत्पादनेनाक्रोशशब्दकरणं वाशः । ततः ‘ छन्दसीवनिपौ ’ इति मत्वर्थीय ईकारः ।
 व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । मेधा । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति शसो डादेशः । वना । ‘ शेषछन्दसि बहुलम् ’
 इति शैलौषः । कृण्वन्ते । ‘ कृवि हिंसाकरणयोश्च ’ । लटि व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । ‘ धिन्विक्कृण्व्योर च ’
 इति उप्रत्ययः । पुनरपि व्यत्ययेन अन्तादेशः । ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति आर्धधातुकत्वेन झस्य
 अङित्त्वान् गुणे अवादेशः । ऊर्ध्वा । पूर्ववत् डादेशः । धनयन्ते । धनशब्दात् ‘ तत्करोति ’ इति णिच् ॥

अहानि गृध्राः पर्या व अगुरिमां धियं वार्कार्यां च देवीम् ।

ब्रह्म कृण्वन्तो गोतमासो अर्कैर्ध्वं नुनुद्रे उत्सधिं पिबध्वै ॥ ४ ॥

अहानि । गृध्राः । परि । आ । वः । आ । अगुः । इमाम् । धियम् । वार्कार्याम् । च । देवीम् ।

ब्रह्म । कृण्वन्तः । गोतमासः । अर्कैः । ऊर्ध्वम् । नुनुद्रे । उत्सधिम् । पिबध्वै ॥ ४ ॥

नृषितैर्गोतमैः स्तुता मरुतस्तेभ्यो गोतमेभ्यो देशान्तरे वर्तमानं कूपमुखायानीय प्रददुः १ । एतत् दृष्ट्वा
 कश्चिद्विब्रूते । हे गोतमाः २गृध्राः जलाभिकाङ्क्षायुक्तान् ३वः युष्मान् ४अहानि शोभनोदकोपेतानि
 दिनानि ५परि ६आ ७अगुः पर्यागतानि परितः अभिसुर्येन प्राप्तानि । प्राप्य च ८वार्कार्यां वार्षिः
 उदकैर्निष्पाद्यां ९धियं ज्योतिष्टोमादिलक्षणं कर्म १०च ११देवीं द्योतमानमकुर्वन् १२ । येष्वहःसु १३ब्रह्म हवि-
 र्लक्षणमन्नम् १४अर्कैः मन्त्रसाध्यैः स्तोत्रैः सह १५कृण्वन्तः मरुद्भ्यः कुर्वन्तः १६गोतमासः गोतमा ऋषयः
 १७उत्सधिम् । उत्सो जलप्रवाहोऽस्मिन्धीयते इत्युत्सधिः कूपः तं १८पिबध्वै स्वकीयपानाय १९ऊर्ध्वं २०नुनुद्रे
 नुनुदिरे देशान्तरे वर्तमानं कूपमुखातवन्तः । एतदीयस्तोत्रैः स्तुता मरुतः कूपमुखातवन्त इति यत्
 तदेतदीयस्तोत्रकारितमिति एतेषूपचर्यते ॥ गृध्राः । ‘ गृधु अभिकाङ्क्षायाम् ’ । ‘ सुसूधागृधिभ्यः
 कृन् ’ इति ऋप्रत्ययः । ‘ सुपां सुपो भवन्ति ’ इति शसो जस् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अगुः । एते-
 लुङि ‘ इणो गा लुङि ’ इति गादेशः । ‘ आतः ’ इति श्लेः जुम् । वार्कार्याम् । ‘ डुकृन् करणे ’ ।
 ‘ ऋहलोर्ण्यत् ’ । वार्षिः कार्या वार्कार्या । त्रिचक्रादित्वात् उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । नुनुद्रे । ‘ शुद
 प्रेरणे ’ । ‘ हरयो रे ’ इति रेआदेशः । उत्सधिम् । ‘ कर्मण्यधिकरणे च ’ इति द्वाधातेरधिकरणे
 किप्रत्ययः । पिबध्वै । ‘ पा पाने ’ । ‘ तुमर्थे सेसेन् ’ इति शधैन्प्रत्ययः । ‘ पात्रा ’ इत्यादिना
 पिबादेशः ॥

एतत्त्यन्न योजनमचेति सुखहं यन्मरुतो गोतमो वः ।

पश्यन्हिरण्यचक्रानयौदंष्ट्रान्विधावतो वराहून् ॥ ५ ॥

एतत् । त्यत् । न । योजनम् । अचेति । सुखः । ह । यत् । मरुतः । गोतमः । वः ।

पश्यन् । हिरण्यऽचक्रान् । अयःऽदंष्ट्रान् । विऽधावतः । वराहून् ॥ ५ ॥

हे मरुतः पश्यन् योजनं युज्यतेऽनेन देवतेति योजनम् एतत्सूक्तसाध्यं स्तोत्रम् । त्यन्न^१ त्यत् प्रसिद्धमन्यदुष्कृष्टं स्तोत्रमिव अचेति सर्वैर्ज्ञायते । वः युष्मदर्थं यन् यदेतत्सूक्तरूपं स्तोत्रं गोतमः ऋषिः सस्वहं उच्चारितवान् खलु । किं कुर्वन् । हिरण्यचक्रान् हिरण्यचक्ररथारूढान् हितरमणीय-कर्मयुक्तान् वा अयोदंष्ट्रान् । दशतीति दंष्ट्रा चक्रधारा । अयोमयीभिश्चक्रधारामिर्युक्तान् । यद्वा दंशन-साधना ऋष्टयो दंष्ट्राः । अयोमया ऋष्टयो येषाम् । तान् विधावतः विविधमितस्ततः प्रवर्तमानान् वराहून् । वरस्योत्कृष्टस्य शत्रोर्हन्तृन् । यद्वा उत्कृष्टस्य वृष्टयुदकस्याहर्तृन् । अथवा उत्कृष्टानां देवतानामाह्वातृन्^२ वरस्य हविषो भक्षयितृन् वा । एवंभूतान् मरुतः पश्यन् सम्यग्जानन् गोतमः यस्तोत्रं कृतवान् तदेतत्सर्वोत्कृष्टं सन् अस्माभिः सर्वैरुपलभ्यते इत्यर्थः । अत्र निरुक्तम्—‘ अथाप्येते माध्यमका देवगणा वराहव उच्यन्ते । पश्यन्हिरण्यचक्रान् ’ (निरु. ५. ४) इति ॥ अचेति । ‘ चित्ती संज्ञाने ’ । छान्दसो वर्तमाने कर्मणि लुङ् । सस्वः । ‘ स्तृ शब्दोपतापयोः ’ । लङि तिपि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपः श्लुः । गुणे ‘ हल्ङ्याभ्यः^३ ’ इति तलोपः । धातुस्वरेण अन्तोदात्तत्वम् । वराहून् । वरशब्दोपपदात् आङ्पूर्वात् हन्तेर्वा हरतेर्वा ह्वयतेर्वा जुहोतेरदनार्थात् वा हु इत्येतस्य निष्पत्तिः इति स्कन्दस्वामी । अस्य पृषोदरादित्वात् अभिमतसिद्धिः ॥

एषा स्या वो मरुतोऽनुभर्त्री प्रति शोभति वाघतो न वाणी ।

अस्तोभयदृथासामनु स्वधां गर्भस्त्योः ॥ ६ ॥

एषा । स्या । वः । मरुतः । अनुऽभर्त्री । प्रति । शोभति । वाघतः । न । वाणी ।

अस्तोभयत् । दृथा । आसाम् । अनु । स्वधाम् । गर्भस्त्योः ॥ ६ ॥

हे मरुतः एषा सा एषा अस्मदीया स्तुतिः वः युष्माकम् अनुभर्त्री युष्मानुहरन्ती युष्मद्वृण-सदृशी प्रति शोभति प्रत्येकं स्तौति । शोभतिः स्तुतिकर्मा । तथा वाघतो न वाणी । नशब्दः संप्रत्यर्थः । तदुक्तं यास्केन—‘ अस्स्युपमार्थस्य संप्रत्यर्थे प्रयोगः ’ (निरु. ७. ३१) इति । इदानीम् ऋत्विक्संबन्धिनी वागपि वृथा अनायासेन आसाम् आभिः क्रग्भिः अस्तोभयत् अस्तौत् । इदानी-मित्युक्ते कदेत्याह । गर्भस्त्योः अस्मदीययोर्बाहोः स्वधाम् । अन्ननामैतत् । यदा बहुविधमन्नं मरुतः स्थापयन्ति । तामनुलक्ष्येत्यर्थः ॥ अनुभर्त्री । ‘ हज् हरणे ’ । नृच् । ‘ ऋजेभ्यः ’ इति ङीप् । ‘ उदात्तयणो हल्पूर्वात् ’ इति नद्या उदात्तरत्वम् ॥ ॥ १४ ॥

१. क्ष-ट-ढ-तदेतत्स्तोत्रं त्यन्न । २. क्ष-न-स-देवानामाह्वातृन् ।

‘ आ नो भद्राः ’ इति दशर्वं पञ्चमं सूक्तम् । गोतमस्यार्धं वैश्वदेवम् । आदितः पञ्चर्चः सप्तमी च जगत्यः षष्ठी ‘ स्वस्ति न इन्द्रः ’ इत्येषा विराट्स्थाना । ‘ नवकौ वैराजकौष्टुभश्च ’ (अनु. ९. ५) इत्युक्तलक्षणयोगात् । अष्टम्याद्यास्तिल्लिङ्गिभः । तथा चानुक्रान्तम्—‘ आ नो दश वैश्वदेवं तु पञ्चाद्याः सप्तमी च जगत्यः षष्ठी विराट्स्थाना ’ इति । अग्निष्टोमे वैश्वदेवशब्दे उत्तमावर्जमेतत्सूक्तं वैश्वदेवनिविद्वानीयम् । सा तु प्रकृतौ विकृतौ च वैश्वदेवशब्दस्य परिधानीया । तथा च सूत्रितम्—‘ आ नो भद्राः क्रतवो यन्तु विश्वत इति नव वैश्वदेवम् ’ इति, ‘ अदितिद्यौरदिनिरन्तरिक्षमिति परिदध्यात्सर्वत्र वैश्वदेवे ’ (आश्व. श्री. ५. १८) इति च । ब्राह्मणं च भवति—‘ सदैव पञ्चजनीयया परिदध्यात् ’ (ऐ. ब्रा. ३. ३१) इति । महाव्रते निष्केवल्ये एतत्सूक्तम् । तथा ‘ च ’ पञ्चमारण्यके सूच्यते—‘ आनोभद्रीयं च तस्य स्थाने ’ (ऐ. आ. ५. ३. २) इति ॥

आ नो भद्राः क्रतवो यन्तु विश्वतोऽदब्धासो अपरीतास उद्भिदः ।

देवा नो यथा सदमिद्वृधे असन्नप्रायुवो रक्षितारो दिवेदिवे ॥ १ ॥

आ । नः । भद्राः । क्रतवः । यन्तु । विश्वतः । अदब्धासः । अपरिऽइतासः । उत्तऽभिदः ।

देवाः । नः । यथा । सदम् । इत् । वृधे । असन् । अप्रऽआयुवः । रक्षितारः । दिवेऽदिवे ॥ १ ॥

‘ नः अस्मान् ’ क्रतवः अग्निष्टोमादयो महायज्ञाः ‘ विश्वतः सर्वस्मादपि दिग्भागात् ’ आ ‘ यन्तु आगच्छन्तु । कीदृशाः क्रतवः । ‘ भद्राः समीचीनफलसाधनत्वेन कल्याणाः भजनीया वा ’ अदब्धासः असुरैरहिंसिताः ‘ अपरीतासः शत्रुभिरपरिगताः अप्रतिरुद्धा इत्यर्थः । ‘ उद्भिदः शत्रूणामुद्भेत्तारः । ईदृशाः क्रतवः अस्मांस्तथा आगच्छन्तु । ‘ अप्रायुवः अप्रगच्छन्तः स्वकीयं रक्षितव्यमपरित्यजन्तः अत एव ‘ दिवेदिवे प्रतिदिवसं ‘ रक्षितारः रक्षां कुर्वन्तः एवंगुणविशिष्टाः सर्वे ‘ देवाः ‘ नः अस्माकं ‘ सदमित् सदैव ‘ वृधे वर्धनाय ‘ यथा ‘ असन् भवेयुस्तथा आगच्छन्तु इति संबन्धः ॥ अदब्धासः । ‘ दम्भु दम्भे ’ । दम्भो हिंसा । निष्ठायां ‘ यस्य विभाषा ’ इति इदप्रतिषेधः । नञ्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अपरीतासः । ‘ इण् गर्ती ’ । पूर्ववत् कर्मणि निष्ठा । उभयत्र ‘ आजसेरसुक् ’ । वृधे । ‘ वृध वृद्धौ ’ । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ‘ सावेकाचः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । असन् । ‘ अस भुवि ’ । लेटि अडागमः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुगभावः । तस्य अङित्वात् ‘ श्वसोरहोपः ’ इति अकारलोपाभावः । अप्रायुवः । ‘ इण् गर्ती ’ । अस्मात् प्रपूर्वात् ‘ छन्दसीणः ’ इति उपप्रत्ययः । नञ्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जसि ‘ जसादिषु छन्दसि वाचचनम् ’ इति गुणस्य विकलितत्वादभावे तन्वादित्वात् उवङ् ॥

देवानां भद्रा सुमतिर्ऋजूयतां देवानां रातिरभि नो नि वर्तताम् ।

देवानां सख्यमुप सेदिमा वयं देवा न आयुः प्र तिरन्तु जीवसे ॥ २ ॥

देवानाम् । भद्रा । सुऽमतिः । ऋजूऽयताम् । देवानाम् । रातिः । अभि । नः । नि । वर्तताम् ।

देवानाम् । सख्यम् । उप । सेदिम् । वयम् । देवाः । नः । आयुः । प्र । तिरन्तु । जीवसे ॥ २ ॥

‘भद्रा सुखयित्री भजनीया वा देवानां सुमतिः शोभना मतिरनुग्रहात्मिका बुद्धिरस्माक-
मस्त्विति शेषः । कीदृशानाम् । ऋजूयताम् ऋजुमार्जवयुक्तं सम्यगनुष्ठितारं यजमानमात्मन इच्छताम् ।
तथा देवानां रातिः दानं नः अस्मानाभिमुख्येन नितरां वर्तताम् । तदभिमतफलप्रदानमप्यस्माकं
भवत्वित्यर्थः । वयं च तेषां देवानां सख्यं सखित्वं सख्युः कर्म वा उप सेदिम प्राप्नुवाम । तादृशाः
देवाः नः अस्माकम् आयुः जीवसे जीवितुं प्र तिरन्तु वर्धयन्तु ॥ भद्रा । ‘ भदि कल्याणे
सुखे च ’ । ‘ ऋत्रेन्द्राग्र ’ (उ. सू. २. १८६) इत्यादौ रन्प्रत्ययान्तो निपातितः । ऋजू-
यताम् । ऋजुमात्मन इच्छति ऋजूयति । ‘ सुप आत्मनः क्यच् ’ । तदन्तात् लटः शतृ । ‘ शतुरनुमः ’
इति अजादिविभक्तेरुदात्तत्वम् । रातिः । ‘ रा दाने ’ । ‘ मन्त्रे वृण ’ इति क्तिन उदात्तत्वम् ।
सख्यम् । ‘ सख्युर्यः ’ इति भावे कर्मणि वा यप्रत्ययः । सेदिम । ‘ पठु विशरणगत्यवसावनेषु ’ ।
‘ छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ’ इति प्रार्थनायां लिट् । सत्वस्यानैमित्तिकत्वेन लिटि परत
आदेशाद्विभावावात् ‘ अत एकहल्मध्ये ’ इति ण्त्वाभ्यासलोपौ । ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ इति
संहितायां दीर्घत्वम् । प्र तिरन्तु । प्रपूर्वेस्तिरतिर्वर्धनार्थः । तथा च यास्को व्याचख्यौ-‘ देवानां
सख्यमुपसीदेम वयं देवा न आयुः प्रवर्धयन्तु चिरं जीवनाय ’ (निरु. १२. ३९) इति ॥

तान्पूर्व्या निविदा हूमहे वयं भगं मित्रमर्दिति दक्षमस्त्रिधम् ।

अर्यमणं वरुणं सोममश्विना सरस्वती नः सुभगा मयस्करत् ॥ ३ ॥

तान् । पूर्व्या । निऽविदा । हूमहे । वयम् । भगम् । मित्रम् । अर्दितिम् । दक्षम् । अस्त्रिधम् ।
अर्यमणम् । वरुणम् । सोमम् । अश्विना । सरस्वती । नः । सुऽभगा । मयः । करत् ॥ ३ ॥

‘तान् विश्वान् देवान् पूर्व्या पूर्वकालीनया नित्यया निविदा वेदात्मिकया वाचा । निवि-
दिति वाङ्माम । यद्वा निविदा ‘ विधे देवाः सोमस्य मत्सन् ’ इत्यादिकया वैश्वदेव्या निविदा वयं
हूमहे आह्वयामः । देवानिति यस्मान्मान्येनोक्तं तदेव विव्रियते । भगं भजनीयं द्वादशानामादित्या-
नामन्यतमं मित्रं प्रसीतेन्नायकमहरभिमानिनं देवम् । ‘ मैत्रं वा अहः ’ (तै. ब्रा. १. ७. १०. १) इति
श्रुतेः । अर्दितिम् अश्विनीयामदीनां वा देवमातरं दक्षं सर्वस्य जगतो निमाणे समर्थं प्रजापतिम् ।
यद्वा । प्राणरूपेण सर्वेषु प्राणिषु व्याप्य वर्तमानं हिरण्यगर्भम् । ‘ प्राणो वै दक्षः ’ (तै. सं. २. ५.
२. ४) इति श्रुतेः । अस्त्रिधं शोषणरहितं सर्वदैकरूपेण वर्तमानं मरुद्गणम् । अर्यमणम् । अरीन्
मन्देहादीनसुरान् यच्छति नियच्छतीति अर्यमा सूर्यः । ‘ अमौ वा आदित्योऽर्यमा ’ (तै. सं. २. ३. ४.
१) इति श्रुतेः । तम् । वरुणम् । वृणोति पापकृतः स्वकोयैः पाशैरावृणोतीति राज्यभिमानिदेवो वरुणः ।
श्रूयते च-‘ वारुणी रात्रिः ’ (तै. ब्रा. १. ७. १०. १) इति । सोमं द्वेषा आत्मानं विभज्य पृथिव्यां
लतारूपेण दिवि च चन्द्रात्मना देवतारूपेण वर्तमानम् । अश्विना अश्ववन्तौ । यद्वा सर्वं व्याप्नुवन्तौ ।
तथा च यास्कः-‘ अश्विनौ यद्वाभ्रुवाते सर्वं रसेनान्यो ज्योतिषान्योऽश्वैरश्विनावित्योर्णवाभस्तका-
वश्विनौ छावापृथिव्यावित्येकेऽहोरात्रावित्येके सूर्याचन्द्रमसावित्येके राजानौ पुण्यकृतावित्यतिहायिकाः ’
(निरु. १२. १) इति । एवंभूतान् सर्वान् देवान् अस्मदक्षणाथमाह्वयामः इति पूर्वत्र संबन्धः ।
अस्माभिराहृता सुभगा शोभनधनोपेता सरस्वती नः अस्मभ्यं मयः सुखं कर्तुं करोतु ॥
हूमहे । ह्वेनो लटि ‘ ह्वः ’ इत्यनुवृत्तौ ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति संप्रसारणम् । पप्रपूर्वत्वे ‘ हलः ’

इति दीर्घत्वम् । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । अस्तिधम् । ' त्रिधु शोषणे ' । संपदादिलक्षणो भावे क्प् । बहुव्रीहौ ' नन्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । मयस्करत् । करोतेर्लेटि अडागमः । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । ' अतः कृकमि ' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् ॥

तन्नो वार्तो मयोभु वातु भेषजं तन्माता पृथिवी तत्पिता द्यौः ।

तद्प्रावाणः सोमसुतो मयोभुवस्तदश्विना शृणुतं धिण्या युवम् ॥ ४ ॥

तत् । नः । वार्तः । मयःऽभु । वातु । भेषजम् । तत् । माता । पृथिवी । तत् । पिता । द्यौः ।

तत् । प्रावाणः । सोमसुतः । मयःऽभुवः । तत् । अश्विना । शृणुतम् । धिण्या । युवम् ॥ ४ ॥

वातः वायुः । तत् भेषजम् औषधं नः अस्मान् वातु प्रापयतु । यद्वेषजं मयोभु मयसः सुखस्य भावयितु । माता सर्वेषां जननी पृथिवी भूमिरपि तत् भेषजम् अस्मान् प्रापयतु । पिता वृष्टिप्रदानेन सर्वेषां रक्षिता द्यौः द्युलोकोऽपि तत् भेषजम् अस्मान् प्रापयतु । सोमसुतः सोमाभिषवं कृतवन्तः मयोभुवः मयसः यागफलभूतस्य सुखस्य भावयितारः प्रावाणः अभिषवसाधनाः पापाणाश्च तत् भेषजम् अस्मान् प्रापयन्तु । हे धिण्या । धिष्णा बुद्धिः । तदर्हावश्विनौ युवं युवां तत् भेषजं शृणुतं आकर्णयतम् । यद्वेषजमस्माभिर्वाय्वादिषु प्रार्थ्येते तद्वेषजं देवानां भिषजौ युवामस्माकमनुकूलं यथा भवति तथा जानीतमित्यर्थः ॥ मयोभु । ' ह्रस्वो ननुंसके प्रातिपदिकस्य ' (पा. सू. १. २. ४७) इति ह्रस्वत्वम् । वातु । ' वा गतिगन्धनयोः ' । अन्तर्भावितण्यर्थात् प्रार्थनायां लोट् । सोमसुतः । ' सोमे सुजः ' (पा. सू. ३. २. ९०) इति भूते क्प् । धिण्या । धिष्णाशब्दात् अर्हार्थि ' छन्दसि च ' इति यः । वर्णलोपश्छान्दसः । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः ॥

तमीशानं जर्गतस्तस्थुषपतिं धियंजिन्वमवसें हूमहे वयम् ।

पूषा नो यथा वेदसामसद्वृधे रक्षिता पायुरदब्धः स्वस्तये ॥ ५ ॥

तम् । ईशानम् । जर्गतः । तस्थुषः । पतिम् । धियम्ऽजिन्वम् । अवसे । हूमहे । वयम् ।

पूषा । नः । यथा । वेदसाम् । असत् । वृधे । रक्षिता । पायुः । अदब्धः । स्वस्तये ॥ ५ ॥

पूर्वार्धेनेन्द्रः स्तूयने अपरार्धेन पूषा । ईशानम् ऐश्वर्यवन्तं अत एव जर्गतः जङ्गमस्य प्राणिजातस्य तस्थुषः स्थावरस्य च पतिं स्वामिनं धियंजिन्वं धीभिः कर्मेभिः प्रीणयितव्यं एवभूतं तम् इन्द्रम् अवसे रक्षणाय वयं हूमहे आह्वयामः । पूषा नः अस्माकं वेदसां धनानां वृधे वर्धनाय रक्षिता यथा असत् येन प्रकारेण भवति तेनैव प्रकारेण अदब्धः केनाप्यहिंसितः पूषा स्वस्तये अस्माकमविनाशाय पायुः रक्षिता भवतु ॥ तस्थुषः । तिष्ठतेर्लेटि कसुः । पष्ठयेकवचने

१. श-मयसो विसर्जनीयस्य साहितिकं सत्वम् । २. श-ट-ढ-स-भवति भवेत् तेनैव प्रकारेण रक्षिता पालयिता पायुः पाता प्रपिष्टभागस्य पाता अदब्धः केनापि आहिंसितः स एव पूषा स्वस्तये अस्माकमविनाशाय च भवतु ।

‘ वसोः संप्रसारणम् ’ इति संप्रसारणम् । ‘ शामिवसिघसीनां च ’ इति षत्वम् । ‘ षष्ठ्याः पति-
पुत्रः ’ इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । धियंजिन्वम् । जिविः प्रीणनार्थः । ‘ कृत्यल्युटो बहुलम् ’ इति
बहुलवचनात् खच् । ‘ इच एकाचोऽम् प्रत्ययवच्च ’ (पा. सू. ६. ३. ६८) इति अमागमः ।
असत् । ‘ अस भुवि ’ । लेटि अडागमः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुगभावः । पायुः । ‘ पा-
रक्षणे ’ । ‘ कृवापाजि ’ इति उण् । स्वस्तये । सुपूर्वात् अस्तेः भावे क्तिन् । ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति
तस्य सार्वधातुकत्वात् ‘ अस्तेर्भूः ’^१ (पा. सू. २. ४. ५२) इति भूभावाभावः^२ इति वृत्ताद्युक्तम् ॥ १५ ॥

स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ।

स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥ ६ ॥

स्वस्ति । नः । इन्द्रः । वृद्धश्रवाः । स्वस्ति । नः । पूषा । विश्ववेदाः ।

स्वस्ति । नः । तार्क्ष्यः । अरिष्टनेमिः । स्वस्ति । नः । बृहस्पतिः । दधातु ॥ ६ ॥

वृद्धश्रवाः वृद्धं प्रभूतं श्रवः श्रवणं स्तोत्रं हविलक्षणमन्नं वा यस्य तादृशः । इन्द्रः । नः अस्मा-
कम् । ‘ स्वस्तीत्यविनाशनाम ’ (निरु. ३. २१) । स्वस्मि अविनाशं । दधातु विदधातु करोतु ।
विश्ववेदाः । विश्वानि वेत्तीति विश्ववेदाः । यद्वा विश्वानि सर्वाणि वेदांसि ज्ञानानि धनानि वा
यस्य । तादृशः । पूषा पोषको देवः । नः अस्माकं । स्वस्ति विदधातु । अरिष्टनेमिः । नेमिः इति
आयुधनाम । अरिष्टोऽहिंस्ति तो नेमिर्यस्य । यद्वा रथचक्रस्य धारा नेमिः । यत्संबन्धिनो रथस्य नेमिर्न
हिंस्यते सोऽरिष्टनेमिः । एवंभूतः । तार्क्ष्यः तृक्षस्य पुत्रो गरुत्मान् । नः अस्माकं । स्वस्ति अविनाशं
विदधातु । तथा बृहस्पतिः बृहतां देवानां पालयिता । नः अस्माकं । स्वस्ति अविनाशं विदधातु ॥
वृद्धश्रवाः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । विश्ववेदाः । ‘ विद ज्ञाने ’, ‘ विद्वा लाभे ’ ।
आभ्यामसुनप्रत्ययान्तो वेदसंज्ञकः । ‘ बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम् ’ इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । तार्क्ष्यः ।
तृक्षस्यापत्यम् । ‘ गर्गादिभ्यो यञ् ’ (पा. सू. ४. १. १०५) । जित्वादाद्युदात्तत्वम् । अरिष्टनेमिः ।
न रिष्टा अरिष्टा । अच्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अरिष्टा नेमिर्यस्य स तथोक्तः । बृहस्पतिः ।
‘ तद्बृहतोः करपत्योः ’ (पा. सू. ६. १. १५७. ग.) इति सुदूतलोपौ । ‘ उभे वनस्पत्यादिषु ’
इति पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

पृषदश्वा मरुतः पृश्निमातरः शुभंयावानो विदथेषु जगमयः ।

अग्निजिह्वा मनवः सूरचक्षसो विश्वे नो देवा अवसा गमन्निह ॥ ७ ॥

पृषत्पृषदश्वाः । मरुतः । पृश्निमातरः । शुभंयावानः । विदथेषु । जगमयः ।

अग्निजिह्वाः । मनवः । सूरचक्षसः । विश्वे । नः । देवाः । अवसा । आ । गमन् । इह ॥ ७ ॥

पृषदश्वाः । पृषद्भिः श्वेतबिन्दुभिर्युक्ता अश्वा येषां ते तथोक्ताः । पृश्निमातरः । पृश्निर्नानावर्णा
गौर्माता येषाम् । शुभंयावानः । शुभं शोभनं यान्ति गच्छन्तीति शुभंयावानः । शोभनगतय इत्यर्थः ।

‘विदथेषु यज्ञेषु’ जगमयः गन्तारः ‘अग्निजिह्वाः अग्नेर्जिह्वायां वर्तमानाः । सर्वे हि देवा हविःस्वी-
करणायाग्नेर्जिह्वायां वर्तन्ते । तांस्थ्यात् ताच्छब्दम् । ‘मनवः सर्वस्य मन्तारः’ ‘सूरचक्षसः सूर्यप्रकाश
इव चक्षः प्रकाशो येषां ते एवंभूताः’ ‘मरुतः मरुत्संज्ञकाः’ ‘विश्वे’ ‘देवाः’ सर्वे देवाः ‘नः अस्मान्
‘इह अस्मिन्काले’ ‘अवसा रक्षणेन सह’ ‘आ’ ‘गमन् आगच्छन्तु । शुभंयावानः । ‘या प्रापणे’ ।
‘आतो मनिन्’ इति वनिप् । ‘तत्पुरुषे कृति बहुलम्’ इति बहुलवचनात् द्वितीयाया अपि अलुक् ।
गमन् । गमेः प्रार्थनायां लेटि अडागमः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति
शपो लुक् ॥

अग्नि सौम्यं चरुस्तृतीयसवने । तेन चरुणा देवतामिष्ट्वा इष्टशेषे तस्मिन् बहु घृतमवनीय तस्मिन्वषट्-
कर्त्रा स्वकीया छाया द्रष्टव्या । सा यदि न दृश्येत तदानीं ‘भद्रम्’ इत्येका पठितव्या । ‘त्वं सोम’
इति खण्डे तथैव सूच्यते—‘राज्ञा सोमेन तद्वयमस्मासु धारयामसि भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा इति
च’ (आश्व. श्रौ. ५. १९) इति । महानाज्ञो ब्रूतेऽप्येषा भूमिस्पर्शने जप्या । सूत्रितं च ‘एतद्विदम्’
इति खण्डे—‘भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः शं न इन्द्राग्नी भवतामवाभिः’ (आश्व. श्रौ. ८. १४)
इति ॥

भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ।

स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवांसस्तनूभिर्व्यशेम देवहितं यदायुः ॥ ८ ॥

भद्रम् । कर्णेभिः । शृणुयाम । देवाः । भद्रम् । पश्येम । अक्षभिः । यजत्राः ।

स्थिरैः । अङ्गैः । तुष्टुवांसः । तनूभिः । वि । अशेम । देवहितम् । यत् । आयुः ॥ ८ ॥

हे ‘देवाः दानादिगुणयुक्ताः सर्वे’ देवाः ‘कर्णेभिः अस्मदीयैः श्रोत्रैः’ ‘भद्रं भजनीयं कल्याणं
वचनं’ ‘शृणुयाम युष्मत्प्रसादाच्छ्रोतुं समर्थाः स्याम । अस्माकं बाधिर्यं कदाचिदपि मा भूत् । हे
‘यजत्राः यागेषु चरुपुरोडाशादिभिर्यष्टव्या देवाः’ ‘अक्षभिः अक्षभिरात्मीयैश्चक्षुभिः’ ‘भद्रं शोभनं
‘पश्येम’ द्रष्टुं समर्थाः स्याम । अस्माकं दृष्टिप्रतिघातोऽपि मा भूत् । ‘स्थिरैः दृढैः’ ‘अङ्गैः हस्तपादादिभि-
रवयवैः’ ‘तनूभिः शरीरैश्च युक्ता वयं’ ‘तुष्टुवांसः युष्मान् स्तुवन्तः’ ‘यत्’ ‘आयुः षोडशाधिकशत-
प्रमाणं विंशत्यधिकशतप्रमाणं वा’ ‘देवहितं देवेन प्रजापतिना स्थापितं तत्’ ‘व्यशेम प्रामुष्यम् ॥ कर्णेभिः
‘बहुलं छन्दसि’ इति भिसः ऐसभावः । अक्षभिः । ‘छन्दस्यपि दृश्यते’ इति अनङ् स च उदात्तः ।
यजत्राः । ‘अमिनक्षि’ इत्यादिना यजेः अत्रन्प्रत्ययः । तुष्टुवांसः । ‘पुष् स्तुतौ’ । लिटः क्सुः ।
‘शर्पूर्वाः खयः’ इति तकारः क्षिप्यते । अशेम । ‘अशू व्याहौ’ । ‘लिङ्याशिष्यङ्’ । यदि
तु तत्र परिगणनमन्यव्यावृत्त्यर्थं तदानीं लिङि व्यत्ययेन शप् । देवहितम् । ‘तृतीया कर्मणि’ इति
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ढ-‘देवाः’ नास्ति । २. क्ष-ट-ढ-इत्येषा । ३. न-स-सूत्रितम् । ४. क्ष-भूम्युपस्पर्शने ।
५. क्ष-ट-ढ-‘सर्वे देवाः’ नास्ति । ६. क्ष-ट-ढ-स-‘भूत्’ इत्यस्थानन्तरं ‘श्रोत्रचक्षुषोः भद्राभद्रविषय-
श्रवणदर्शने प्रतिनियते । अतो नित्यं भद्रविषयश्रवणदर्शने स्यातामिति प्रार्थ्यते (स-प्रार्थ्यम्)’ इत्यधिकम् ।

शतमिन्नु शरदो अन्ति देवा यत्रा नश्चक्रा जरसं तनूनाम् ।

पुत्रासो यत्र पितरो भवन्ति मा नो मध्या रिरिषतायुर्गन्तोः ॥ ९ ॥

शतम् । इत् । नु । शरदः । अन्ति । देवाः । यत्र । नः । चक्र । जरसम् । तनूनाम् ।

पुत्रासः । यत्र । पितरः । भवन्ति । मा । नः । मध्या । रिरिषत । आयुः । गन्तोः ॥ ९ ॥

हे देवाः १ अन्ति अन्तिके मनुष्याणां समीपे आयुष्टेन भवद्भिः कल्पिताः २ शरदः संवत्सराः ३ शतम् ४ इत् ५ नु शतं खलु । यस्मात् सृष्टिकाले मनुष्याणां शतं संवत्सरा आयुरिति युष्माभिः परिकल्पितं तस्मात् ६ नः अस्मान् ७ आयुर्गन्तोः क्लृप्तस्यायुषो गमनात्पूर्वं ८ मध्या मध्ये ९ मा १० रिरिषत मा हिंसिष्ट । कीदृशान् । ११ नः अस्माकं १२ तनूनां शरीराणां १३ जरसं जरां १४ यत्र यस्यामवस्थायां १५ चक्र कृतवन्तो यूयं १६ यत्र १७ च १८ पुत्रासः पुत्राः १९ पितरः अस्माकं रक्षितारः २० भवन्ति २१ । ईदृग्दशापन्नानित्यर्थः ॥ अन्ति । अन्तिकशब्दस्य ' कादिलोपो बहुलमिति वक्तव्यम् ' इति कलोपः । यत्र । ' ऋचि तुनुषमधु-तङ्कुत्र ' इति संहितायां दीर्घः । चक्र । लिटि मध्यमबहुवचनस्थ कित्वात् गुणाभावे यणादेशः । ' ब्यचोऽतस्तिङः ' इति संहितायां दीर्घत्वम् । जरसम् । ' जराया जरसन्यतरस्याम् ' (पा. सू. ७. २. १०१) इति जरसादेशः । मध्या । ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तम्या डादेशः । रिरिषत । ' रिष रूप हिंसायाम् ' अस्मात् ण्यन्तात् माङि लुङि मध्यमबहुवचने च्लेः चङि णिलोपोपधाह्रस्ववर्ध्वचनहलादिशेषसन्वद्भावेत्वदीर्घाः ३ । छान्दसः पदकालीनो ह्रस्वः । गन्तोः । ' भावलक्षणे स्थेण् ' (पा. सू. ३. ४. १६) इति गमेः तोसुन्प्रत्ययः ॥

' अदिनिर्घोरदितिः ' इत्येषा अदिनिर्घोरताके पशौ हविषो याज्या । सूत्रितं च—' अदिनिर्घोर-दितिरन्तरिक्षं न ते विष्णो जायमानो न जातः ' (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति ॥

अदिनिर्घोरदितिरन्तरिक्षमदितिर्माता स पिता स पुत्रः ।

विश्वे देवा अदितिः पञ्च जना अदितिर्जातमदितिर्जनित्वम् ॥ १० ॥

अदितिः । द्यौः । अदितिः । अन्तरिक्षम् । अदितिः । माता । सः । पिता । सः । पुत्रः ।

विश्वे । देवाः । अदितिः । पञ्च । जनाः । अदितिः । जातम् । अदितिः । जनित्वम् ॥ १० ॥

१ अदितिः अदीना अखण्डनीया वा पृथिवी देवमाता वा सैव २ द्यौः द्योतनशीलो नाकः । सैव ३ अन्तरिक्षम् अन्तरा द्यावापृथिव्योर्मध्ये ईक्ष्यमाणं व्योम । सैव ४ माता निर्मात्री जगतो जननी । सैव ५ पिता उत्पादकः । ततश्च ६ सः ७ पुत्रः मातापित्रोर्जातः पुत्रोऽपि सैव । ८ विश्वे ९ देवाः सर्वेऽपि देवाः १० अदितिः एव । ११ पञ्च १२ जनाः निषादपञ्चमाश्रित्वारो वर्णाः । यद्वा गन्धर्वाः पितरो देवा अमुरा रक्षांसि ।

१. क्ष-ट-ढ-यत्र च यस्यामवस्थायां पुत्रासः पुत्राः स्वपुत्राणां पितरः । २. स- ' भवन्ति ' इत्यस्यामन्तरं ' यद्वा । यत्र यस्यामवस्थायां पुत्रासः अस्माकं पुत्राः स्वपुत्राणां पितरो भवन्ति । अस्माकं यदा पीत्रा भवन्ति ' इत्याधिकम् । ३. स- णिलोपोपधाह्रस्ववर्ध्वचनहलादिशेषसन्वद्भावेत्वदीर्घाः । ४. क्ष-न-स-तातश्च ।

तदुक्तं यास्केन—‘ गन्धर्वाः पितरो देवा असुरा रक्षांसीत्येके चत्वारो वर्णा निपादः पञ्चम इत्यौपमन्यवः ’ (निरु. ३. ८) इति । ब्राह्मणे त्वेवमाम्नातं—‘ सर्वेषां वा एतत्पञ्चजनानामुक्तं देवमनुष्याणां गन्धर्वाप्सरसां स्याणां च पितॄणां च ’ (ऐ. ब्रा. ३. ३१) इति । तत्र गन्धर्वाप्सरसामैक्यात्पञ्चजनत्वम् । एवंविधाः पञ्च जना अपि ^१अदितिः एव । ^२जातं जननं प्रजानामुत्पत्तिः सा अपि ^३अदितिः एव । ^४जनित्वं जन्माधिकरणं^१ तदपि ^२अदितिः एव । एवं सकलजगदात्मनादितिः स्तूयते । उक्तं च यास्केन—‘ इत्यदितेर्विभूतिमाचष्टे ’ (निरु. ४. २३) इति ॥ अदितिः । ‘ दो अवसण्डने ’ । अस्मात् कर्मणि क्तिनि ‘ द्यतिस्यतिमास्थाम् ’ (पा. सू. ७. ४. ४०) इति इत्वम् । यास्कपक्षे तु ‘ दीङ् क्षये ’ इत्यस्मात् क्तिनि व्यत्ययेन इस्त्वम् । नन्वसमासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । स पिता । निर्दिश्यमानप्रतिनिर्दिश्यमानयोरेकतामापादयन्ति सर्वनामानि पर्यायेण तल्लिङ्गतामुपाददते इत्युद्देश्यलिङ्गतया पुल्लिङ्गत्वम् । जनित्वम् । जनेरौणादिकः त्वन्प्रत्ययः^२ ॥ १६ ॥

‘ ऋजुनीती ’ इति नवचं पठं सूक्तं गोतमस्यार्यम् । अत्रानुक्रम्यते—‘ ऋजुनीती नव गायत्रमन्यानुष्टुप ’ इति । पूर्वत्र ‘ वैश्वदेवं तु ’ इत्युक्तत्वात् तुह्यादिपरिभाषया इदमपि सूक्तं बहुदेवताकम् । सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः । चातुर्विंशिकेऽहनि प्रातःसवने मैत्रावरुणस्य ‘ ऋजुनीती^३ नः^३ ’ इत्येषा^४ आरम्भणीया । ‘ चतुर्विंशे ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ ऋजुनीती नो वरुण इन्द्रं वो विश्वतस्परि ’ (आश्व. श्रौ. ७. २) इति । अहर्गणेषु द्वितीयादिष्वहःस्वप्येपारम्भणीया शंसीया । सूत्रितं च—‘ आरम्भणीयाः पर्यासान्कद्वतोऽहरहः शस्यानीति होत्रका द्वितीयादिष्वेव ’ (आश्व. श्रौ. ७. १) इति ॥

ऋजुनीती नो वरुणो मित्रो नयतु विद्वान् । अर्यमा देवैः सजोषाः ॥ १ ॥

ऋजुऽनीती । नः । वरुणः । मित्रः । नयतु । विद्वान् । अर्यमा । देवैः । सजोषाः ॥ १ ॥

अहरभिमानी देवः ^१मित्रः, ^२वरुणः रात्र्यभिमानी^१ मित्रश्च वरुणश्च ^३विद्वान् नेतव्यमुत्तमं स्थानं जानन् ^४नः अस्मान् ^५ऋजुनीती ऋजुनीत्या ऋजुनयनेन कौटिल्यरहितेन गमनेन ^६नयतु अभिमतं फलं प्रापयतु । तथा ^७देवैः अन्यैरिन्द्रादिभिः ^८सजोषाः समानप्रीतिः ^९अर्यमा अहोरात्रविभागस्य^{१०} कर्ता^{११} सूर्यश्चास्मानृजुगमनेनाभिमतं स्थानं प्रापयतु ॥ ऋजुनीती । ‘ सुषां सुलुक् ’ इति तृतीयायाः पूर्वमवर्णदीर्घत्वम् ॥

ते हि वस्वो वसवानास्ते अग्रमूरा महौभिः । व्रता रक्षन्ते विश्वाहा ॥ २ ॥

ते । हि । वस्वः । वसवानाः । ते । अग्रमूराः । महःऽभिः । व्रता । रक्षन्ते । विश्वाहा ॥ २ ॥

^१ते ^२हि पूर्वोक्ता मित्रादयः ^३वस्वः वसुनो धनस्व ^४वसवानाः वासका आच्छादयितारः सर्वं जगद्धनेनाच्छादयन्तीत्यर्थः । अतः ^५ते मित्रादयः ^६अग्रमूराः अग्रमुच्छिता अमूढाः प्राज्ञाः सन्तः ^७महौभिः आत्मीयैस्तेजोभिः ^८विश्वाहा सर्वाण्यहानि । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । सर्वेष्वप्यहःसु ^९व्रता व्रतानि जगन्निर्वाहरूपाणि स्वर्कायानि कर्माणि ^{१०}रक्षन्ते पालयन्ति ॥ वस्वः । आगमानुशासनस्य

१. क्ष—जन्माधिकरणं । यद्वा जातमुत्पन्नं जनित्वमुत्पत्त्यमानं वा यदास्ति । २. क्ष-ट-ढ-स—इत्वनप्रत्ययः ।

३. क्ष-ट-ढ—‘ ऋजुनीती नः ’ इति नास्ति । ४. क्ष-ट-ढ—आया । ५. न-स—अहोरात्रस्य विभागकर्ता ।

अनित्यत्वात् नुमभावे 'जसादिषु छन्दसि वाचनम्' इति 'वेर्ङिति' इति गुणस्य विकल्पनादभावे यणादेशः । वसवानाः । 'वस आच्छादने' । अस्मात् अन्तर्भावितण्यर्थात् लटः शानच् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुगभावः । वर्णव्यापत्त्या मकारस्य वकारः । अप्रमूराः । 'मुर्छा मोहसमुच्छ्राययोः' । अस्मात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । 'राल्लोपः' इति छकारलोपः । प्रकृष्टा मूः प्रमूः । ततो मत्वर्थीयो रः । 'रो रि' (पा. सू. ८. ३. १४) इति रेफलोपः । न प्रमूरा अप्रमूराः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । रक्षन्ते । 'रक्ष पालने' । व्यस्ययेन तङ् ॥

ते अस्मभ्यं शर्म यंसन्नमृता मर्त्येभ्यः । वार्धमाना अप द्विषः ॥ ३ ॥

ते । अस्मभ्यम् । शर्म । यंसन् । अमृताः । मर्त्येभ्यः । वार्धमानाः । अप । द्विषः ॥ ३ ॥

१अमृताः अमरणधर्माणः १ते विश्वे देवाः १मर्त्येभ्यः मरणधर्मभ्यः १अस्मभ्यम् अनुष्ठानभ्यः १शर्म अमृतलक्षणं सुखं १यंसन् यच्छन्तु प्रयच्छन्तु । किं कुर्वन्तः । १द्विषः अस्मदीयान् पापलक्षणान् शत्रून् १अप १वार्धमानाः विनाशं प्रापयन्तः ॥ यंसन् । 'यम उपरमे' । लेटि अडागमः । 'सिञ्चबहुलं लेटि' इति सिप् । अमृताः । मृतं मरणं येषां नास्तीति अमृताः । 'नञो जरमरमित्रमृताः' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

वि नः पथः सुविताय चियन्त्विन्द्रो मरुतः । पूषा भगो वन्द्यासः ॥ ४ ॥

वि । नः । पथः । सुविताय । चियन्तु । इन्द्रः । मरुतः । पूषा । भगः । वन्द्यासः ॥ ४ ॥

१वन्द्यासः सर्वैर्वन्दनीयाः स्तोतव्या नमस्कृतव्या वा इन्द्रादयो देवाः १नः अस्माकं १पथः मार्गान् १वि १चियन्तु विचिन्वन्तु अशोभनेभ्यो मार्गेभ्यः सकाशात् पृथक्कुर्वन्तु । किमर्थम् । १सुविताय सुष्ठु प्राप्तव्याय स्वर्गादिफलाय ॥ पथः । शसि 'भस्य टेलोपः' इति टिलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण शस उदात्तत्वम् । सुविताय । 'इण् गतौ' इत्यस्मात् कर्मणि निष्ठा । 'तन्वादीनां छन्दसि बहुलमुपसंख्यानम्' इति उवङ् । 'गतिरनन्तरः' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते 'सूपमानात् कः' इति उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । चियन्तु । 'चिञ् चयने' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लृक् । इयङ् । पादादित्वात् निघाताभावः । वन्द्यासः । 'वदि अभिवादनस्तुत्योः' । 'ऋहलोर्ण्यत्' । 'ईडवन्दवृशंसदुहां ण्यतः' इति आद्युदात्तत्वम् । 'आज्जेरसुक्' ॥

असौर्यामि सन्ति क्तवार्थतिरिक्तोक्त्यानि । तत्र चतुर्थे अच्छावाकातिरिक्तोक्ते 'उत नो धियः' इत्येषा अनुरूपतृचस्य वैकल्पिकी तृतीया । सूत्रितं च—'उत नो धियो गोअग्रा इति वानुरूपस्योत्तमा' (आश्व. श्रौ. ९. ११) इति ॥

उत नो धियो गोअग्राः पूषन्विष्णवेवयावः । कर्ता नः स्वस्तिमतः ॥ ५ ॥

उत । नः । धिर्यः । गोऽअग्राः । पूषन् । विष्णो इति । एवऽयावः । कर्त । नः । स्वस्तिऽमतः ॥ ५ ॥

हे १पूषन् पोषक देव हे १विष्णो व्यापनशील देव हे १एवयावः । एवैर्गान्भिरश्वैर्याति गच्छतीति एवयावा मरुद्गणः । हे मरुद्गण ते सर्वे यूयं १नः अस्माकं १धियः असौर्यामिलक्षणानि ऋ. ७०

कर्माणि गोअग्राः पश्वग्राणि पशुप्रमुनान्यस्मत्सकाशान् अष्टैः पशुभिर्युक्तानि कर्तुं कुरुत । असो-
र्यामकर्मणश्च पशुग्रासिंहतुत्वमाग्रायते—‘ यस्मात्पशवः प्रप्रेव अंशेरन् स एतेन यजेत ’ (तै. ब्रा. २.
७. १४. २) इति । उत अपि च नः अस्मान् स्वस्तिमतः अविनाशिनः कुरुत ॥ एवयावः ।
‘ इण् गती ’ । ‘ इण्शीङ्भ्यां वन् ’ इति वन्प्रत्ययः । अस्मिन्नुपपदे ‘ या प्रापणे ’ इत्यस्मात् ‘ आतो
मनिन् ’ इति वनिप् । संबुद्धौ ‘ वन उपसंख्यानम् ’ (पा. सू. ८. ३. १. १) इति नकारस्य
स्वम् ॥ ॥ १७ ॥

ऋत्विगाद्यर्थमाहृतं मधुपर्कं ‘ मधु वाताः ’ इति नृत्वेन ऋत्विगादिः प्रतिग्रहीतावेक्षेत । तथा
च सूच्यते—‘ मधु वाता ऋतायत इति नृत्वेनावेक्ष्य ’ (आश्व. गृ. १. २४. १४) इति ॥

मधु वाता ऋतायते मधु क्षरन्ति सिन्धवः । माध्वीर्नः सन्त्वोषधीः ॥६॥

मधु । वाताः । ऋतायते । मधु । क्षरन्ति । सिन्धवः । माध्वीः । नः । सन्तु । ओषधीः ॥६॥

ऋतायते ऋतं यज्ञमात्मन इच्छते यजमानाय वाताः वायवः मधु माधुर्योपेतं कर्मफलं
क्षरन्ति वर्षन्ति प्रयच्छन्तीत्यर्थः । तथा सिन्धवः स्यन्दनशीला नद्यः समुद्रा वा मधु माधुर्यो-
पेतं स्वकीयं रसं क्षरन्ति^१ । एवं^२ नः अस्मभ्यम् ओषधीः फलपाकान्ता ओषधयस्ताश्च माध्वीः
माधुर्योपिताः सन्तु भवन्तु ॥ मधु । अस्मादुत्तरस्य मत्स्वर्थायस्य ‘ लुगकारेकाररेफाश्च वक्तव्याः ’
(पा. सू. ४. ४. १२८. २) इति लुक् । ऋतायते । ऋतमात्मन इच्छति । ‘ सुप आत्मनः क्यच् ’ ।
‘ न च्छन्दस्यपुत्रस्य ’ इति ईत्वंदीर्घयोर्निषेधः । अन्येषामपि^४ संहितायां दीर्घत्वम् । वयजन्तात् लटः
शतृ । ‘ शतुरनुमः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । माध्वीः । ‘ मधोरञ्च ’ (पा. सू. ४. ४. १२९)
इति मत्स्वर्थायः अन्प्रत्ययः । ‘ ऋत्विवास्म्य ’ इत्यादौ अजि यणादेशो निपात्यते । ‘ वा छन्दसि ’
इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । ओषधीः । ओषः पाकः आसूधीयते इति ओषधयः । ‘ कर्मण्यधिकरणे च ’
इति क्प्रत्ययः । ‘ कृदिकारादक्तिनः ’ इति ङीप् । जसि पूर्ववत् पूर्वसवर्णदीर्घः । दासीभारादिषु
पठितवान् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तच्च घञन्तमाद्युदात्तम् ॥

मधु नक्तमुतोषसो मधुमत्पार्थिवं रजः । मधु द्यौरस्तु नः पिता ॥ ७ ॥

मधु । नक्तम् । उत । उषसः । मधुमत् । पार्थिवम् । रजः । मधु । द्यौः । अस्तु । नः । पिता ॥७॥

नक्तं रात्रिः नः अस्माकं मधु मधुमती माधुर्योपेतफलप्रदा भवतु । उत अपि च उषसः उषः-
कालोपलक्षितान्यहानि च मधुमन्ति भवन्तु । पार्थिवं रजः पृथिव्याः संबन्धी लोकोऽस्माकं मधु-
मत् माधुर्यविशिष्टफलयुक्तो भवतु । पिता वृष्टिप्रदानेन सर्वेषां पालयिता द्यौः शुलोकोऽपि मधु
मधुयुक्तः^५ भवतु ॥ पार्थिवम् । ‘ पृथिव्या जाजौ ’ (पा. सू. ४. १. ८५. २) इति प्राग्दीर्घ्यतीयः
अन्प्रत्ययः । रजः । रजःशब्दो लोकवाची । ‘ लोका रजांस्युच्यन्ते ’ (निरु. ४. १९) इति यास्कः ।
रजन्यस्मिन् जना इति रजः । असुनि ‘ रजकरजनरजःसूपसंख्यानम् ’ (का. ६. ४. २४. ४)
इति रजेर्नलोपः ॥

१. क्ष-ट-ड-कर्तुं कुरुत । २. क्ष-प्रयच्छन्त्येव । ३. क्ष-‘ एवम् ’ नास्ति । ४. क्ष-अन्येषामपि
हस्यते इति साहित्यिकं दीर्घत्वम् ; स-अन्येषामपीति संहितायां दीर्घत्वम् । ५. क्ष-ट-ड-माधुर्ययुक्तः ।

मधुमान्नो वनस्पतिर्मधुमाँ अस्तु सूर्यः । माध्वीर्गावौ भवन्तु नः ॥ ८ ॥

मधुमान् । नः । वनस्पतिः । मधुमान् । अस्तु । सूर्यः । माध्वीः । गावः । भवन्तु । नः ॥ ८ ॥

१नः अस्माकं १वनस्पतिः वनानां पालयिता यूषाभिमानी देवः १मधुमान् माधुर्येपितफलवान् १अस्तु । तादृशं फलमस्मभ्यं प्रयच्छस्वित्यर्थः । १सूर्यः सर्वस्य प्रेरकः सविता च १मधुमान् अस्तु । १गावः अग्निहोत्राद्यर्थां धेनवश्च १नः अस्माकं १माध्वीः माधुर्येपितेन पयसा युक्ताः १भवन्तु ॥ वनस्पतिः । वनानां पतिर्वनस्पतिः । पारस्करादित्वात् सुद् । वनपतिशब्दावाद्युदानौ । ‘ उभे वनस्पत्यादिषु युगपन् ’ इति पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

शं नो मित्रः शं वरुणः शं नो भवत्वर्थमा ।

शं न इन्द्रो बृहस्पतिः शं नो विष्णुरुक्रमः ॥ ९ ॥

शम् । नः । मित्रः । शम् । वरुणः । शम् । नः । भवतु । अर्थमा ।

शम् । नः । इन्द्रः । बृहस्पतिः । शम् । नः । विष्णुः । उरुक्रमः ॥ ९ ॥

अहरभिमानी १मित्रः देवः १नः अस्माकं १शं सुखकरो भवतु । यद्वा । अस्मदीयानामुपद्रवाणां शमयिता भवतु । राज्यभिमानी १वरुणः च १शं सुखकरः १भवतु । १अर्थमा अहोरात्रयोः व्यापयिता सूर्यश्च १नः अस्माकं १शं सुखकरो भवतु । १बृहस्पतिः बृहतां देवानां पालयिता १इन्द्रः च १नः अस्माकं १शं सुखकरो भवतु । १उरुक्रमः । उरु विस्तीर्णं क्रामति पादौ विक्षिपतीति उरुक्रमः । विष्णुर्हि वामनावतारे पृथिव्यादीन् लोकान् १पदत्रयरूपेणाक्रान्तवान् । अतः उरुक्रमः १विष्णुः च १नः अस्माकं १शं सुखकरः १उपद्रवाणां शमयिता वा भवतु १ । उरुक्रमः । ‘ क्रमु पादविक्षेपे ’ । पचाद्यच् । यद्वा । उरुन् क्रामतीति उरुक्रमः । कर्मणि अण् । ‘ नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्य ’ इति वृद्धिप्रतिषेधः ॥ ॥ १८ ॥

‘ त्वं सोम ’ इति त्रयोविंशत्यृचं सप्तमं सूक्तं गोतमस्यापि सोमदेवताकम् । पञ्चम्याद्याः षोडश्यन्ता द्वादशर्चो गायत्र्यः । सप्तदशयुष्णिक् । शिष्टा दश त्रिष्टुभः । तथा चानुक्रान्तं—‘ त्वं सोम त्र्यधिका सौम्यं पञ्चम्यादि गायत्र्यो द्वादशोष्णिक् च ’ इति । सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः । एकादशिनस्य सौम्यस्य पशोर्वपापुरोडाशयोः ‘ त्वं सोम ’ इति द्वे ऋचावनुवाक्ये । सूत्रितं च—‘ त्वं सोम प्र चिकितो मनीषेति द्वे ’ (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति । महापितृयज्ञे एकैकस्य हविषो द्वे द्वे अनुवाक्ये । तत्र सोमस्य पिनुमतः ‘ त्वं सोम ’ इत्येवा प्रथमानुवाक्या । ‘ दक्षिणाग्नेरग्निम् ’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ त्वं सोम प्र चिकितो मनीषा सोमो धेनुम् ’ (आश्व. श्रौ. २. १९) इति । एषैव प्रायणीयेष्टौ सौम्यस्यानुवाक्या । ‘ तदहः प्रायणीयेष्टिः ’ इत्यत्र सूत्रितं—‘ त्वं सोम प्र चिकितो मनीषा या ते धामानि द्विवि या पृथिव्याम् ’ (आश्व. श्रौ. ४. ३) इति ॥

१. क्ष-ट-ढ-स-त्रीन् लोकान् । २. क्ष-ट-ढ-सुखकरो भवतु । ३. क्ष-ट-ढ-स-‘ भवतु ’ इत्यस्यानन्तरं ‘ बृहस्पतिः । तद्बृहतोः करपत्योरिति सुट्तलोपः । वनस्पत्यादित्वादुभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् ’ इत्यधिकम् ।

त्वं सोम प्र चिकितो मनीषा त्वं रजिष्ठमनु नेषि पन्थाम् ।

तव प्रणीती पितरौ न इन्दो देवेषु रत्नमभजन्त धीराः ॥ १ ॥

त्वम् । सोम । प्र । चिकितः । मनीषा । त्वम् । रजिष्ठम् । अनु । नेषि । पन्थाम् ।

तव । प्रणीती । पितरः । नः । इन्दो इति । देवेषु । रत्नम् । अभजन्त । धीराः ॥ १ ॥

हे सोम त्वं मनीषा मनीष्यास्मदीयया बुद्ध्या प्र चिकितः प्रकर्षेण ज्ञातोऽसि वयं त्वां स्तुतिभिरज्ञासिष्मेत्यर्थः । अतः त्वं रजिष्ठम् ऋजुतममकुटिलं पन्थानं पन्थानं कर्मफलावासिहेतुभूतं मार्गम् अनु नेषि अस्माननुक्रमेण प्रापयसि । किंच हे इन्दो उन्दनशील सर्वं जगदमृतेन क्लेशितः सोम तव प्रणीती प्रणीत्या त्वत्कर्तृकेण प्रकृष्टनयनेन धीराः धीमन्तः कर्मवन्तः प्रज्ञावन्तो वा नः अस्माकं पितरः देवेषु इन्द्रादियु रत्नं रमणीयं धनम् अभजन्त असेवन्त प्राप्नुवन् । अतोऽस्मानपि तादृशं धनं प्रापयेत्यर्थः ॥ प्र चिकितः । ' कित ज्ञाने ' । अस्मात् कर्मणि निष्ठा । छान्दसं द्विर्वचनम् । यद्वा । यङ्लुगन्तात् निष्ठा । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् ' गुणो यङ्लुकोः ' इति अभ्यासस्य गुणाभावः । यद्वा । ' छन्दस्युभयथा ' इति निष्ठायाः सार्वधातुकसंज्ञायां शप् । जुहोत्यादिस्वात् तस्य श्लुः । ' श्लौ ' इति द्विर्वचनम् । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । मनीषा । ' सुपां सुलुक् ' इति तृतीयाया डादेशः । रजिष्ठम् । ऋजुशब्दात् इष्टनि ' विभापर्जोश्छन्दसि ' (पा. सू. ६. ४. १६२) इति रत्वम् । ' टेः ' इति टिलोपः । नेषि । नयतेर्लटि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । पन्थाम् । ' पथिमध्यमुक्षामात् ' (पा. सू. ७. १. ८५) इति असावपि व्यस्ययेन आत्वम् । ' पथिमथोः सर्वनामस्थाने ' इत्याद्युदात्तत्वम् । प्रणीती । ' तादौ च ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । ' सुपां सुलुक् ' इति तृतीयायाः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् ॥

अग्निष्टोमे मरुत्वतीये ' त्वं सोम क्रतुभिः ' इत्येषा धारया । सूत्रितं च—' अग्निंता त्वं सोम क्रतुभिः पिन्वन्यप इति धारयाः ' (आश्व. श्रौ. ५. १४) इति ॥

त्वं सोम क्रतुभिः सुक्रतुर्भूस्त्वं दक्षैः सुदक्षो विश्ववेदाः ।

त्वं वृषा वृषत्वेभिर्महित्वा युम्नेभिर्घुम्न्यभवो नृचक्षाः ॥ २ ॥

त्वम् । सोम । क्रतुभिः । सुक्रतुः । भूः । त्वम् । दक्षैः । सुदक्षः । विश्ववेदाः ।

त्वम् । वृषा । वृषत्वेभिः । महित्वा । युम्नेभिः । युम्नी । अभवः । नृचक्षाः ॥ २ ॥

हे सोम त्वं क्रतुभिः त्वत्संबन्धिभिरग्निष्टोमादिकर्मभिः आत्मीयैर्ज्ञानैर्वा सुक्रतुः शोभनकर्मा शोभनप्रज्ञो वा भूः भवसि । तथा विश्ववेदाः सर्वधनः त्वं दक्षैः आत्मीयैर्बलैः सुदक्षः शोभनबलो भवसि । तथा त्वं वृषत्वेभिः वृषत्वैः कामाभिवर्षणैः महित्वा महत्त्वेन माहात्म्येन च वृषा कामानां वर्धिता महान् भवसि । तथा त्वं नृचक्षाः नृणां यज्ञस्य नेतृणां यजमानानामभिमतफलस्य दर्शयिता

सन् वृष्टिभिः युजैः तैर्दत्तैर्हविलक्षणेभ्यः वृष्टी अभवः प्रभूताज्ञो भवसि ॥ सुक्रतुः । बहुव्रीहौ
‘कृत्वादयश्च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । सुदक्षः । ‘दक्ष वृद्धौ’ । दक्ष्यतेऽनेनेति दक्षो बलम् । करणे घञ् ।
भित्त्वादाद्युदात्तत्वम् । सुशब्देन बहुव्रीहौ ‘आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । विश्ववेदाः ।
विश्वानि वेदांसि यस्यासौ । ‘बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्’ इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । वृषत्वेभिः । वृष्णो
भावो वृषत्वम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति भिसः ऐसभावः । महित्वा । महैरौणादिक इन्प्रत्ययः ।
भावप्रत्ययान्तात् ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेः आकारः ॥

राज्ञो नु ते वरुणस्य व्रतानि बृहद्गभीरं तव सोम धाम ।

शुचिष्मसि प्रियो न मित्रो दक्षाय्यो अर्यमेवासि सोम ॥ ३ ॥

राज्ञः । नु । ते । वरुणस्य । व्रतानि । बृहत् । गभीरम् । तव । सोम । धाम ।

शुचिः । त्वम् । असि । प्रियः । न । मित्रः । दक्षाय्यः । अर्यमाऽईव । असि । सोम ॥ ३ ॥

हे सोम राज्ञः ब्राह्मणानां स्वामिनः । ‘सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानां राजा’ (तै. सं. १. ८. १०. २) इति श्रुतेः । वरुणस्य । यागार्थमाहृतः क्रीतो वखेणावृतः सोमो वरुणः ।
‘वरुणोऽसि धृतव्रतः’ (तै. सं. १. २. १०. २) इति मन्त्रलिङ्गात् । क्रीतस्य वृते नु तव संबन्धीनि
हि व्रतानि सर्वाण्यग्निष्टोमादीनि कर्माणि । अतः सर्वेषु यागेषु त्वमेव करणभूतः भवसीत्यर्थः । अतः
तव धाम त्वदीयं तेजः बृहत् महत् विस्तीर्णं गभीरं गाम्भीर्योपेतं च । यद्वा । नु इत्येतदुपमार्थे ।
तदुक्तं यास्केन — ‘अथाप्युपमार्थे भवति वृक्षस्य नु ते पुरुहूत वयाः’ (निरु. १. ४) इति । राज्ञः
राजमानस्य वरुणस्य नु वरुणस्येव हे सोम ते तव व्रतानि कर्माणि लोकहितकारीणि । शिष्टं
समानम् । हे सोम त्वं शुचिः सर्वेषां शोधकः असि । तत्र दृष्टान्तः । प्रियो न मित्रः । यथा
सर्वेषामनुकूलोऽहरभिमानी मित्रो देवः शोधयिता भवति तद्वत् । तथा त्वम् अर्यमेव अस्माभिर्दृश्य-
मानः सूर्य इव दक्षाय्यः असि सर्वेषां वर्धको भवसि । यथाहनि सूर्यः प्रकाशेन सर्वं वर्धयति एवं
निशि अमृतमयैः सोमकिरणैराप्यायमानं सन् स्थावरजङ्गमात्मकं सर्वं जगद्वर्धते ॥ शुचिष्म । ‘युष्मत्त-
त्तक्षुःष्वन्तःपादम्’ इति विसर्जनीयस्य परत्वम् । दक्षाय्यः । ‘दक्ष वृद्धौ’ । ‘श्रुदक्षिस्पृहिग्रहिभ्य
आय्यः’ (उ. सू. ३. ३७६) इति आय्यप्रत्ययः ॥

आग्रयणेष्टौ सौम्यस्य हविषः ‘या ते धामानि’ इति याज्या । ‘आग्रयणं व्रीहिष्यामाकयवानाम्’
इति खण्डे सूत्रितम् — ‘सोम यास्ते मयोभुवो या ते धामानि दिवि या पृथिव्याम्’ (आश्व. २. ९) इति । एषैवैकादशिनस्य सौम्यस्य पशोर्वपायां याज्या । सूत्रितं च — ‘या ते धामानि दिवि
या पृथिव्यामषाढं युत्सु पृतनासु पप्रिम’ (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति । प्रायणीयेष्टावप्येषैव सौम्यस्य
याज्या । सूत्रितं च — ‘त्वं सोम प्र चिकितो मनीषा या ते धामानि दिवि या पृथिव्याम्’ (आश्व. श्रौ. ४. ३) इति ॥

या ते धामानि दिवि या पृथिव्यां या पर्वतेष्वोषधीष्वप्सु ।

तेभिर्नो विश्वैः सुमना अहेळ्व्राजन्त्सोम प्रति हव्या गृभाय ॥ ४ ॥

या । ते । धामानि । दिवि । या । पृथिव्याम् । या । पर्वतेषु । ओषधीषु । अप्सु ।

तेभिः । नः । विश्वैः । सुमनाः । अहेळ्व् । राजन् । सोम । प्रति । हव्या । गृभाय ॥ ४ ॥

हे सोम ऽते तव ऽदिवि शुल्लोके ऽया यानि ऽधामानि तेजांसि वर्तन्ते । तथा ऽपृथिव्यां भूमौ यानि वर्तन्ते । तथा ऽपर्वतेषु पर्ववत्सु शिलोच्चयेषु यानि वर्तन्ते । तथा व्रीह्याद्योषधीषु ऽअप्सु च यानि वर्तन्ते । ऽतेभिः ऽविश्वैः तैः सर्वैस्तेजोभिर्युक्तः ऽसुमनाः शोभनमनाः ऽअहेळ्व् अक्रुध्यन् हे ऽराजन् ऽसोम राजमान सोम एवंभूतस्त्वं ऽहव्या अस्माभिः प्रत्तानि हवींषि ऽप्रति ऽगृभाय प्रतिगृहाण ॥ या । ' शोच्छन्दसि बहुलम् ' इति शैल्लोपः । पृथिव्याम् । ' उदात्तयणः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ओषधीषु । ' ओषधेश्च विभक्तावप्रथमायाम् ' (पा. सू. ६. ३. १३२) इति दीर्घः । अप्सु । ' ऊडिदम् ' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । सुमनाः । ' सोर्मनसी अलोमोपसी ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । गृभाय । ' ग्रह उपादाने ' । ' छन्दसि शायजपि ' इति हौ आप्रत्ययस्य शायजादेशः ॥

पौर्णमासेष्टौ सौम्यस्याज्यभागस्य ' त्वं सोम ' इत्येवानुवाक्या । सूत्रितं च—' अग्निवृत्राणि जङ्घनदिति पूर्वस्याज्यभागस्यानुवाक्या त्वं सोमासि सत्पतिरित्युत्तरस्य ' (आश्व. श्रौ. १. ५) इति । एवं यत्र यत्र वार्त्रेष्वाज्यभागौ तत्र सर्वत्रास्या विनियोगः । प्रातःकालीनायामुपसदि प्रधानस्य सौम्यस्यैवानुवाक्या । आपराह्णिकयामुपसदि सैव याज्या । सूत्रितं च—' त्वं सोमासि सत्पतिर्गंय-स्कानो अमीवहा ' इति, ' विपयांसो याज्यानुवाक्यानाम् ' (आश्व. श्रौ. ४. ८) इति च ॥

त्वं सोमासि सत्पतिस्त्वं राजोत वृत्रहा । त्वं भद्रो असि क्रतुः ॥ ५ ॥

त्वम् । सोम । असि । सत्पतिः । त्वम् । राजा । उत । वृत्रहा । त्वम् । भद्रः । असि । क्रतुः ॥ ५ ॥

हे ऽसोम ऽत्वं ऽसत्पतिः ऽअसि सतां कर्मसु वर्तमानानां ब्राह्मणानामधिपतिर्भवसि । ' तस्मात्सोमराजानो ब्राह्मणाः ' (तै. ब्रा. १. ७. ४. २) इति श्रुतेः । यद्वा । सन्तः स्वानादयः पतयः पालका यस्य सोमस्य तादृशो भवसि । तथा चान्नायते—' स्वान भ्राजेत्याहैते वा अमुष्मिन् लोके सोममरक्षन् ' (तै. सं. ६. १. १०. ५) इति । ऽउत अपि च ऽराजा राजमानः ऽत्वं ऽवृत्रहा वृत्रस्यासुरस्य^१ शत्रोर्वा हन्तासि । ऽभद्रः शोभनः ऽक्रतुः योऽयमग्निष्टोमादियागः^२ ऽत्वम् एव तद्रूपो भवसि । त्वत्साध्यत्वाद्यागानाम् ॥ सत्पतिः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तत्पुरुषपक्षे तु ' पत्यावैश्वर्ये ' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ १९ ॥

साम्निचित्ये कृतावग्नीषोमीयस्य पशुपुरोडाशमनु अष्टौ देवसुवां हवींषि निरुप्यन्ते । तत्र सोमस्य वनस्पतेर्हविषः ' त्वं च सोम ' इत्येवानुवाक्या । ' अथाग्नीषोमीयेण ' इति खण्डे सूत्रितं—' त्वं च सोम नो वशो ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनाम् ' (आश्व. श्रौ. ४. ११) इति ॥

त्वं च सोम नो वशौ जीवातुं न मरामहे । प्रियस्तोत्रो वनस्पतिः ॥ ६ ॥

त्वम् । च । सोम । नः । वशः । जीवातुम् । न । मरामहे । प्रियस्तोत्रः । वनस्पतिः ॥ ६ ॥

हे वसोम वनः अस्माकं स्तोत्राणां वजीवातुं जीवनीपधं त्वं वच त्वं चेत् ववशः कामयेथाः तदानीं वयं वन वमरामहे न त्रियामहे । कीदृशस्त्वम् । वप्रियस्तोत्रः । प्रियाणि स्तोत्राणि यस्य स तथोक्तः । बहुभिः स्तोत्रव्य इत्यर्थः । ववनस्पतिः वनानामोपधिवनस्पतिरूपाणां पतिः पालयितासि । 'सोमो वा ओपधीनां राजा' (तै. सं. ६. १. ९. १) इति श्रुतेः ॥ वशः । 'वश कान्तौ' । लेटि सिपि अडागमः । आगमानुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । त्वं चेति चशब्दश्चणिति निपातान्तरं चेदर्थम् । तद्योगात् 'निपातैर्यद्यदिहन्त' इति निघातप्रतिषेधः । जीवातुम् । 'जीव प्राणधारणे' । 'जीविरातुः' (उ. सू. १. ७९) । मरामहे । 'मृडू प्राणत्यागे' । व्यत्ययेन शप् ॥

आयुष्कामेष्ट्यां द्वितीयस्याज्यभागस्य 'त्वं सोम महे भगम्' इत्येषानुवाक्या । 'अथ कात्याः' इति खण्डे सूत्रितम्—'आ नो अग्ने सुचेतुना त्वं सोम महे भगम्' (आश्व. श्रौ. २. १०) इति ॥

त्वं सोम महे भगं त्वं यूने क्रतायते । दक्षं दधासि जीवसे ॥ ७ ॥

त्वम् । सोम । महे । भगम् । त्वम् । यूने । क्रतयते । दक्षम् । दधासि । जीवसे ॥ ७ ॥

हे वसोम त्वं महे महते वृद्धाय क्रतायते क्रतं यजमात्मन इच्छते पुरुषाय जीवसे जीवितुं दक्षम् उपभोगसमर्थं भगं धनं दधासि विदधासि करोषि । तथा त्वं यूने तरुणाय च क्रतायते जीवितुं धनं करोषि ॥ महे । महते । अच्छन्दलोपश्छान्दसः । 'बृहन्महतीरुपसंख्यानम्' इति विभक्तैरुदात्तत्वम् । यूने । 'श्वयुवमघोनामतद्धिते' इति संप्रसारणम् । क्रतायते । क्रतमात्मन इच्छति । 'सुप आत्मनः क्यच्' । 'न च्छन्दस्यपुत्रस्य' इति ईत्वदीर्घयोर्निषेधः । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति साहितिको दीर्घः । क्यजन्तात् लटः शतृ । 'शतुरनुमो नद्यजादी' इति विभक्तैरुदात्तत्वम् । जीवसे । 'जीव प्राणधारणे' । 'तुमर्थे सेसेन्' इति असेप्रत्ययः ॥

स्वस्त्ययन्यां द्वितीयस्याज्यभागस्य 'त्वं नः सोम' इत्येषानुवाक्या । सूत्रितं च—'स्वस्त्ययन्यां रक्षितवन्तावग्ने रक्षा णो अंहसस्त्वं नः सोम विश्वतः' (आश्व. श्रौ. २. १०) इति ॥

त्वं नः सोम विश्वतो रक्षा राजन्नघायतः । न रिष्येत्त्वावतः सखा ॥ ८ ॥

त्वम् । नः । सोम । विश्वतः । रक्ष । राजन् । अघायतः । न । रिष्येत् । त्वावतः । सखा ॥ ८ ॥

हे वसोम राजन् राजनशील त्वम् अधायतः । अघं पापम् । तद्वेतुकं दुःस्वमस्माकं कर्तुमिच्छतः विश्वतः सर्वस्मादपि पुरुषात् वनः अस्मान् रक्ष पालय । त्वावतः त्वत्सदृशस्य सखा सख्यं प्राप्तः पुरुषः वन रिष्येत् नहि विनश्येत् किमु वक्तव्यं त्वत्सखा न विनश्यतीति ॥ अधायतः ।

अघं पापं परेपामिच्छतीत्यघायन् । ‘ छन्दसि परेच्छायामपि ’ इति क्यच् । ‘ अश्वाघस्यात् ’ इति आत्वम् । रिष्येत् । ‘ रूप रिष हिंसायाम् ’ । त्वावतः । ‘ वतुप्प्रकरणे युष्मदस्मन्नयां छन्दसि सादृश्य उपसंख्यानम् ’ इति वतुप् । ‘ प्रत्ययोत्तरपदयोश्च ’ इति मपर्यन्तस्य त्वादेशः । ‘ आ सर्वनाम्नः ’ इति आत्वम् ॥

सोमप्रवहणे ‘ सोम यास्ते ’ इति वृचोऽनुवक्तव्यः । सूत्रितं च—‘ सोम यास्ते मयोभुव इति तिस्रः ’ (आश्व. श्रौ. ४. ४) इति । आग्रयणे सौम्यस्य ‘ सोम यास्ते ’ इत्येषानुवाक्या । सूत्रितं च—‘ सोम यास्ते मयोभुवो या ते धामानि दिवि या पृथिव्याम् ’ (आश्व. श्रौ. २. ९) इति । अश्वमेधेऽपि पौण्यामिष्टौ द्वितीयस्याज्यभागस्त्येषानुवाक्या । सूत्रितं च—‘ त्वमग्ने सप्रथा असि सोम यास्ते मयोभुव इति सद्गन्तौ ’ (आश्व. श्रौ. १०. ६) इति ॥

सोम यास्ते मयोभुव ऊतयः सन्ति दाशुषे । तामिर्नोऽविता भव ॥ ९ ॥

सोम । याः । ते । मयःऽभुवः । ऊतयः । सन्ति । दाशुषे । तामिः । नः । अविता । भव ॥ ९ ॥

हे सोम । ते तव संबन्धिन्यः । दाशुषे चरुपुरोडाशार्दानि दत्तवते यजमानाय मयोभुवः मयसः सुखस्य भावयिष्यः । याः । ऊतयः रक्षाः । सन्ति विद्यन्ते । तामिः रक्षाभिः । नः अस्माकम् । अविता रक्षिता । भव ॥ मयोभुवः । अस्य उतिविशेषणत्वेन स्त्रीलिङ्गत्वे ‘ भुवश्च ’ (पा. सू. ४. १. ४७) इति ङीप् प्राप्नोति । नन् ‘ वोतो गुणवचनात् ’ इत्यस्मात् उतः इति तपरकरणस्यानुवर्तनात् न भवति ॥

इमं यज्ञमिदं वचो जुजुषाण उपागहि । सोम त्वं नो वृधे भव ॥ १० ॥

इमम् । यज्ञम् । इदम् । वचः । जुजुषाणः । उपऽआगहि । सोम । त्वम् । नः । वृधे । भव ॥ १० ॥

हे सोम । त्वम् । इमम् अस्माभिः क्रियमाणं यज्ञम् । इदं वचः इहानीं क्रियमाणं स्तुति-लक्षणं वचनं । जुजुषाणः सेवमानः सन् । उपागहि उपागच्छ प्राचीनवंशलक्षणं गृहं प्राप्नुहि । प्राप्य च । नः अस्माकं । वृधे यज्ञस्य वर्धनाय । भव ॥ जुजुषाणः । ‘ जुपी प्रीतिसेवनयोः । छन्दसि लिट् । लिटः कानच् । ‘ चितः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । उपागहि । गमेलोति । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । ‘ अनुदातोपदेशः ’ इत्यादिना मकारलोपः । ‘ असिद्धवदत्रा भात् ’ इति अस्य असिद्धत्वात् हेः लुगभावः । ‘ गतिर्गती ’ (पा. सू. ८. १. ७०) इति पूर्वस्य गतेर्निघातः ॥ ॥ २० ॥

दर्शयागे सौम्यस्याज्यभागस्य ‘ सोम गीभिः ’ इत्येषानुवाक्या । सूत्रितं च—‘ अग्निः प्रत्नेन मन्मना सोम गीभिष्ट्वा वयम् ’ (आश्व. श्रौ. १. ५) इति । अन्यत्रापि यत्र वृधन्वन्तावाज्यभागौ तत्रैषा द्वितीयाज्यभागानुवाक्या ॥

सोम गीभिष्ट्वा वयं वर्धयामो वचोविदः । सुमृळीको न आ विश ॥ ११ ॥

सोम । गीःऽभिः । त्वा । वयम् । वर्धयामः । वचःऽविदः । सुमृळीकः । नः । आ । विश ॥ ११ ॥

हे ^१सोम ^२त्वा त्वां ^३वचोविदः स्तुतिलक्षणानां वचसां वेदितारः ^४वयम् अनुष्ठातारः ^५गीभिः स्तुतिलक्षणैर्वचोभिः ^६वर्धयामः प्रवृद्धं कुर्मः । तादृशस्त्वं च ^७नः अस्माकं ^८सुसृलीकः शोभनं सुखं कुर्वन् सन् ^९आ ^{१०}विश आगच्छ ॥ सुसृलीकः । ‘ सृड सुखने ’ । ‘ सृडेः कीकन्कनौ ’ (उ. सू. ४. ४६४) इति भावे कीकन्प्रत्ययः । शोभनं सृडीकं यस्येति बहुव्रीहौ ‘ नञ्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

सन्ति पवमानेष्टयस्तिस्त्रः^१ । तत्र तृतीयस्यामिष्टावुत्तरस्याज्यभागस्य ‘ गयस्फानः ’ इत्येषा-
नुवाक्या । सूत्रितं च—‘ पुष्टिमन्तावग्निना रयिमभ्रवद्गयस्फानो अमीवहा ’ (आश्व. श्रौ. २. १)
इति । एषैव प्रातःकालीनोपसदि सौम्ययागस्य याज्या सायंकालीनायां त्वनुवाक्या । सूत्रितं च
‘ अथोपसत् ’ इति खण्डे—‘ त्वं सोमासि सप्ततिर्गयस्फानो अमीवहा ’ (आश्व. श्रौ. ४. ८) इति ॥

गयस्फानो अमीवहा वसुवित्पुष्टिवर्धनः । सुमित्रः सोम नो भव ॥ १२ ॥

गयऽस्फानः । अमीवऽहा । वसुऽवित् । पुष्टिऽवर्धनः । सुऽमित्रः । सोम । नः । भव ॥ १२ ॥

^१गयस्फानः । गयः इति धननाम । धनस्य वर्धयिता ^२अमीवहा अमीवानां रोगाणां हन्ता
^३वसुवित् स्तोतृणां धनस्य लम्भयिता प्रापयिता ^४पुष्टिवर्धनः पुष्टेः संपदो वर्धयिता ^५सुमित्रः ।
शोभनानि मित्राणि सखायो यस्य स तथोक्तः । हे ^६सोम त्वं ^७नः अस्माकम् एवंगुणविशिष्टः ^८भव ॥
गयस्फानः । ‘ स्फायी वृद्धौ ’ । अन्तर्भावितण्यर्थान् ल्युटि व्यत्ययेन यलोपः । इदमादिषु चतुर्षु पदेषु
कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुमित्रः । ‘ नञ्सुभ्याम् ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

सोम ररन्धि नो हृदि गावो न यवसेष्वा । मर्य इव स्व ओक्ये ॥ १३ ॥

सोम । ररन्धि । नः । हृदि । गावः । न । यवसेषु । आ । मर्यऽइव । स्वे । ओक्ये ॥ १३ ॥

हे ^१सोम त्वं ^२नः अस्माकं ^३हृदि हृदये ^४ररन्धि रमस्व । तत्र निदर्शनद्वयमुच्यते । ^५गावो ^६न ।
यथा गावः ^७यवसेषु शोभनतृणेषु ^८आ आभिमुख्येन रमन्ते । ^९मर्यइव । यथा वा मर्यो मरणधर्मा
मनुष्यः ^{१०}स्वे ^{११}ओक्ये स्वकीये ओकमि गृहे पुत्रादिभिः सह रमते न हृदमाभिर्दत्तेन हविषा नृमः
सन् अस्मास्वेवावतिष्ठस्व । नान्यत्र गच्छेति निदर्शनद्वयस्य तात्पर्यार्थः ॥ ररन्धि । ‘ रसु क्रीडायाम् ’ ।
व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपः श्लुः । ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति हेः आर्धधानुकावेन
ङित्वाभावात् ‘ अङितश्च ’ इति हेर्धिः । अत एव अङित्वात् अनुनासिकलोपाभावः । ‘ सेर्हपिच ’
इति हेः अपिच्वात् तस्यैव स्वरः शिष्यते । छान्दसमभ्यामदीर्घत्वम् । ‘ आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवन् ’
इति पूर्वस्यामन्त्रितस्य अविद्यमानवत्त्वात् पदादपरत्वेन^२ निघाताभावः^३ । मर्यइव । ‘ छन्दसि
निष्ठक्यं ’ इत्यादौ मर्यशब्दो यत्प्रत्ययान्तो निपात्यते । ‘ यतोऽनावः ’ इत्यानुदात्तत्वम् । ओक्ये ।
‘ उच समवाये ’ । उच्यते समवेयते प्राप्यते इति ओक्यं गृहम् । ‘ ऋहलोर्ध्वन ’ । ‘ चजोः कु
घिण्यतोः ’ इति कुत्वम् । तित्स्वरितः ॥

यः सोम सख्ये तव ररणदेव मर्त्यैः । तं दक्षः सचते कविः ॥ १४ ॥

यः । सोम । सख्ये । तव । ररणत् । देव । मर्त्यैः । तम् । दक्षः । सचते । कविः ॥ १४ ॥

हे 'देव' द्योतमान 'सोम' 'तव' 'सख्ये' त्वदीये सखित्वे निमित्तभूते सति 'यः' 'मर्त्यैः' मरणधर्मा यजमानः 'रणत्' रणति एतस्मूक्तरूपेण स्तोत्रेण त्वां स्तौति 'तं' यजमानं 'कविः' क्रान्तदर्शी 'दक्षः' सर्वकार्यसमर्थस्त्वं 'सचते' सेवसे । अनुगृह्णासीत्यर्थः^१ ॥ ररणत्^२ । रण शब्दार्थः । लेटि अडागमः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः । 'इतश्च लोपः' इति इकारलोपः । 'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकत्वात् अचि अनिटि लसार्वधातुके विधीयमानस्य अभ्यस्ताद्युदात्तत्वस्याभावे धातुस्वरः शिष्यते । सचते । 'पच समवाये' । पुरुषन्यत्ययः ॥

उरुण्या णो अभिशस्तेः सोम नि पाहंहसः । सखा सुशेव एधि नः ॥ १५ ॥

उरुण्य । नः । अभिशस्तेः । सोम । नि । पाहि । अंहसः । सखा । सुशेवः । एधि । नः ॥ १५ ॥

हे 'सोम' त्वं 'नः' अस्मान् 'अभिशस्तेः' अभिशंसनात् अभिशापरूपान्निन्दनात् 'उरुण्य' रक्ष । 'उरुण्यती रक्षाकर्मा' (निरु. ५. २३) इति यास्कः । तथा 'अंहसः' अस्मत्कृतात् पापाच्च 'नि' 'पाहि' नितरां पालय । एवमस्मदीयं पापं परिहृत्य 'सुशेवः' अस्मभ्यं दातव्येन शोभनेन सुखेन युक्तः सन् 'सखा' 'एधि' हितकारी भव ॥ अभिशस्तेः । 'शंसु स्तुतौ' । अस्मात् भावे क्तिन् । 'तादौ च' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । एधि । 'अस भुवि' । लोटि सेहिः । तस्य छित्त्वात् 'असोरलोपः' इति अकारलोपः । 'ध्वसोरेद्वावभ्यासलोपश्च' इति सकारस्य एत्वम् । तस्य 'असिद्धवदत्रा भात्' इति असिद्धत्वात् 'हुझल्भ्यो हेधिः' इति हेधिंरादेशः ॥ २१ ॥

३

प्रावस्तोत्रे 'आ प्यायस्व समेतु ते' इति नृचो विनियुक्तः । सूत्रितं च—'आ प्यायस्व समेतु त इति तिलो मृजन्ति त्वा दश क्षिपः' (आश्व. श्रौ. ५. १२) इति । पत्नीसंयाजेषु सौम्यस्य 'आ प्यायस्व' इत्येषानुवाक्या । सूत्रितं च—'आ प्यायस्व समेतु ते सं ते पयांसि समु यन्तु वाजाः' (आश्व. श्रौ. १. १०) इति ॥ चमसाप्यायनेऽप्येषा विनियुक्ता । सूत्रितं च—'आ प्यायस्व समेतु ते सं ते पयांसि समु यन्तु वाजा इति चमसानाद्योपाद्यान्' (आश्व. श्रौ. ५. ६) इति ॥

आ प्यायस्व समेतु ते विश्वतः सोम वृण्यम् । भवा वाजस्य संगथे ॥ १६ ॥

आ । प्यायस्व । सम् । एतु । ते । विश्वतः । सोम । वृण्यम् । भव । वाजस्य । सम् संगथे ॥ १६ ॥

हे 'सोम' 'वम्'^१ 'आ' 'प्यायस्व' वर्धस्व । 'ते' तव 'वृण्यं' वृषत्वं वीर्यं सामर्थ्यं 'विश्वतः' सर्वतः 'समेतु' संगच्छतां स्वया संयुक्तं भवतु । एवंभूतस्त्वं 'वाजस्य' अश्वस्य 'संगथे' संगमने 'भव' । अस्माकमश्वप्रदो भवेत्यर्थः ॥ वृण्यम् । 'वृष सेचने' । 'कनिन्युवृषि' इत्यादिना कनिन् । वृष्णि

१. क्ष-ट-ढ-स—'अनुगृह्णासीत्यर्थः' इत्यस्यानन्तरं 'सख्ये' । सख्युर्यः इति भावे यप्रत्ययः 'इत्यधिकम् । २. न-स-रणत् । ३. ट-ढ—'त्वम्' नास्ति ।

भवं वृण्वन्म । ‘ भवे छन्दसि ’ इति यत् । ‘ अलोपोऽनः ’ इति अकारलोपः । ‘ ये चाभावकर्मणोः ’ इति प्रकृतिभावस्तु व्यत्ययेन न प्रवर्तते । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । भव । ‘ व्यचोऽतस्तिङः ’ इति संहितायां दीर्घत्वम् । संगथे । ‘ पातृनुदिवचि ’ इत्यादिना विधीयमानः थक्प्रत्ययो बहुलवचनान् गमेरपि भवति । आथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

आ प्यायस्व मदिन्तम् सोम विश्वेभिरंशुभिः ।

भवा नः सुश्रवस्तमः सखा वृधे ॥ १७ ॥

आ । प्यायस्व । मदिन्तम् । सोम । विश्वेभिः । अंशुभिः ।

भव । नः । सुश्रवःस्तमः । सखा । वृधे ॥ १७ ॥

हे ऽमदिन्तम् अतिशयेन मदवन् ऽसोम ऽविश्वेभिः सर्वैः ऽअंशुभिः लतावयवैः ऽआ ऽप्यायस्व आ समन्तात् वृद्धो भव । स त्वं ऽसुश्रवस्तमः अतिशयेन शोभनाज्ञयुक्तः सन् ऽनः अस्माकं ऽवृधे वर्धनाय ऽसखा ऽभव मित्रीभव ॥ मदिन्तम् । मदो हर्षः । तद्वान् मदी । अतिशयेन मदी मदिन्तमः । ‘ नाद्रस्य ’ (पा. सू. ८. २. १७) इति तमपो नुद् । सुश्रवस्तमः । ‘ श्रवः इत्यस्मानाम् श्रूयत इति सतः ’ (निरु. १०. ३) इति यास्कः । शोभनं श्रवो यस्य स तथोक्तः । अतिशयेन सुश्रवाः सुश्रवस्तमः । तमपः पिच्छादनुदात्तत्वे ‘ सोर्मनसी अलोमोपसी ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वमेव शिष्यते ॥

पत्नीसंयाजेषु सौम्यस्य ‘ सं ते पयांसि ’ इति याज्या । सूत्रितं च—‘ सं ते पयांसि समु यन्तु वाजा इह त्वष्टारमग्रियम् ’ (आश्व. श्रौ. १. १०) इति । चमसाप्यायनेऽप्येषा । सूत्रितं च—‘ सं ते पयांसि समु यन्तु वाजा इति चमसानाद्योपाद्यान् ’ (आश्व. श्रौ. ५. ६) इति ॥

सं ते पयांसि समु यन्तु वाजाः सं वृष्ण्यान्यभिमातिषाहः ।

आप्यायमानो अमृताय सोम दिवि श्रवांस्युत्तमानि धिष्व ॥ १८ ॥

सम् । ते । पयांसि । सम् । ऊँ इति । यन्तु । वाजाः । सम् । वृष्ण्यानि । अभिमातिऽसाहः ।

आऽप्यायमानः । अमृताय । सोम । दिवि । श्रवांसि । उत्तमानि । धिष्व ॥ १८ ॥

हे सोम ऽअभिमातिषाहः अभिमातीनां शत्रूणां हन्तुः ऽते तव एवंभूतं त्वां ऽपयांसि श्रयणार्थानि^१ क्षीराणि ऽसं ऽयन्तु संगच्छन्ताम् । तथा ऽवाजाः ऽउ हविल्लक्षणान्यन्नानि च त्वां संगच्छन्ताम् । ऽवृष्ण्यानि वीर्याणि च संगच्छन्ताम् । हे ऽसोम त्वम् ऽअमृताय अस्माकममृतत्वाय अमरणात्वाय ऽआप्यायमानः आ समन्तात् वर्धमानः सन् ऽदिवि नभसि स्वर्गे ऽउत्तमानि उद्गततमान्युत्कृष्टानि ऽश्रवांसि अन्नानि अस्माभिर्भोक्तव्यानि हविल्लक्षणानि वा ऽधिष्व धारय ॥ ते । ‘ क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ’ इति

कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे पठ्यते । अभिमातिपाहः । ‘ पहा अभिभवे ’ । ‘ छन्दसि सहः ’ इति णिवप्रत्ययः । भुपामादिवात् पत्वम् । अमृताय । ‘ नजो जरमरमित्रमृताः ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । उत्तमानि । उच्छब्दात् ससाधनक्रियावचनात् आतिशायनिकस्तमप् । ‘ उत्तमशश्वत्तमौ सर्वत्र ’ (पा. सू. ६. १. १६०. ग.) इति उच्छादिषु पाठात् अन्तोदात्तत्वम् । धिष्व । ‘ सुधित वसुधित नेमधित धिष्व धिषीय च ’ (पा. सू. ७. ४. ४५) इति धिभावो निपात्यते ॥

सोमप्रवहणे ‘ या ते धामानि ’ इत्येषा । सूत्रितं च—‘ या ते धामानि हविषा यजन्तीमां धियं शिक्षमाणस्य देवेति निहिते परिदध्यात् ’ (आश्व. श्रौ. ४. ४) इति । एकादशिनस्य सौम्यस्य पशोर्हविष एवैव याज्या । ‘ प्रदानानाम् ’ इति खण्डे सूत्रितम्—अपाहं युत्सु पृतनासु पप्रिं या ते धामानि हविषा यजन्ति ’ (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

या ते धामानि हविषा यजन्ति ता ते विश्वा परिभूरस्तु यज्ञम् ।

गयस्फानः प्रतरणः सुवीरोऽवीरहा प्र चरा सोम दुर्यान् ॥ १९ ॥

या । ते । धामानि । हविषा । यजन्ति । ता । ते । विश्वा । परिभूरस्तु । अस्तु । यज्ञम् ।

गयस्फानः । प्रतरणः । सुवीरः । अवीरहा । प्र । चर । सोम । दुर्यान् ॥ १९ ॥

हे ऽसोम ऽते त्वदीयानि ऽया यानि ऽधामानि द्युप्रभृतिष्ववस्थितानि तेजांसि ऽहविषा चरुपुरोडाशादिना ऽयजन्ति यजमानाः पूजयन्ति ऽता ऽते ऽविश्वा त्वदीयानि तानि सर्वाणि धामानि ऽयज्ञम् अस्मदीयमध्वरं ऽपरिभूरस्तु परितो भावयितृणि परितः प्राप्तानि सन्तु । यद्वा । त्वदीयानां तेषां सर्वेषां धात्रामस्मदीयो यजमानः परिभूर्यज्ञं प्रति परिग्रहीता यागेन स्वीकर्ता अस्तु भवतु । परिपूर्वो भवतिः परिग्रहार्थः । तादृशैर्धामभिरुपेतस्त्वं ऽदुर्यान् प्राचीनवंशादिलक्षणानस्मदीयान् गृहान् । ‘ गृहा वै दुर्याः ’ (तै. सं. ६. २. ९. १) इति श्रुतेः । ऽप्र ऽचर प्रकर्षेण गच्छ । कीदृशस्त्वम् । ऽगयस्फानः गयस्य गृहस्य धनस्य वा वर्धयिता ऽप्रतरणः प्रकर्षेण दुरितात् तारयिता ऽसुवीरः शोभनैः वीररूपेतः । ऽअवीरहा । वीर्यात् जायन्ते इति वीराः पुत्राः । तेषामहन्ता ॥ परिभूरः । ‘ भू प्राप्ता ’ । अस्मात् ‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् । ‘ व्यत्ययो बहुलम् ’ (पा. सू. ३. १. ८५) इति लिङ्गवचन-व्यत्ययो । अस्तु । व्यत्ययेन एकवचनम् । गयस्फानः । गय इति गृहस्य धनस्य च नामधेयम् । तेषां स्फायिता वर्धयिता । ‘ कृत्यल्युटो बहुलम् ’ इति कर्तरि ल्युटि छान्दसो यलोपः । अवीरहा । वीराणां हन्ता वीरहा । न वीरहा अवीरहा ॥

महापितृयज्ञे सोमस्य पितृमतो यागे ‘ सोमो धेनुम् ’ इत्येषा द्वितीयानुवाक्या । तत्र द्वेकैकस्य हविषो द्वे द्वे अनुवाक्ये समुच्चयेन विहिते । तथैव ‘ दक्षिणाग्नेः ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ सोमो धेनुं सोमो अर्वन्तमाशुं त्वं सोम पितृभिः संविदानः ’ (आश्व. श्रौ. २. १९) इति ॥

सोमो धेनुं सोमो अर्वन्तमाशुं सोमो वीरं कर्मण्यं ददाति ।

सादन्यं विदध्यं सभेयं पितृश्रवणं यो ददाशदस्मै ॥ २० ॥

सोमः । धेनुम् । सोमः । अर्वन्तम् । आशुम् । सोमः । वीरम् । कर्मण्यम् । ददाति ।

सादन्यम् । विदध्यम् । सभेयम् । पितृश्रवणम् । यः । ददाशत् । अस्मै ॥ २० ॥

यः यजमानः वृद्धाशत् सोमाय हविलक्षणाभ्यानि दद्यात् तस्मै^१ यजमानाय सोमः धेनुं सवत्सां दोघ्नीं गां वृद्धाति । तथा आशुं शीघ्रगामिनम् अर्वन्तम् अश्वं ददाति प्रयच्छति । तथा वीरं पुत्रम् अस्मै यजमानाय ददाति । कीदृशं पुत्रम् । कर्मण्यं लौकिककर्मसु कुशलं सदन्यम् । सदनं गृहम् । तदहम् । गृहकार्यकुशलमित्यर्थः । विदध्यम् । विदन्त्येषु देवानिति विदथाः यज्ञाः । तदहम् । दर्शपूर्णमासादियगानुष्ठानपरमित्यर्थः । सभेयं सभायां साधुम् । सकलशास्त्राभिज्ञमित्यर्थः । पितृश्रवणं पिता श्रूयते प्रख्यायते येन पुत्रेण तादृशम् ॥ कर्मण्यम् । कर्मसु साधुः कर्मण्यः । 'तत्र साधुः' (पा. सू. ४. ४. ९८) इति यत् । 'ये चाभावकर्मणोः' इति प्रकृतिभावः । 'तिस्वरितम्' इति स्वरितत्वम् । एवमुत्तरत्रापि यत्प्रत्ययः । सभेयम् । 'ढञ्छन्दसि' (पा. सू. ४. ४. १०६) इति तत्र साधुः इत्यर्थे ढप्रत्ययः । ददाशत् । 'दाश्च दाने' । लेटि अडागमः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः ॥ ॥ २२ ॥

एकादशिनस्य^२ सौम्यस्य पशोः पुरोडाशस्य 'अपाहं युत्सु' इत्येषा याज्या । 'प्रक्षालनात्' इति खण्डे सूत्रितम्—'अपाहं युत्सु पृतनासु पप्रि या ते प्रासानि हविषा यजन्ति' (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

अपाहं युत्सु पृतनासु पप्रि स्वर्षामप्सां वृजनस्य गोपाम् ।

भरेषुजां सुक्षितिं सुश्रवसं जयन्तं त्वामनु मदेम सोम ॥ २१ ॥

अपाहम् । युत्सु । पृतनासु । पप्रिम् । स्वःऽसाम् । अप्साम् । वृजनस्य । गोपाम् ।

भरेषुऽजाम् । सुऽक्षितिम् । सुऽश्रवसम् । जयन्तम् । त्वाम् । अनु । मदेम । सोम ॥ २१ ॥

युत्सु युद्धेषु अपाहंशत्रुभिरनभिभवनीयं तथा पृतनासु सेनासु पप्रि जयस्य पूरयितारं स्वर्षां स्वर्गस्य सनितारं दातारं अप्साम् अपां वृष्टिलक्षणानामुदकानां दातारम् । यद्वा अप्साम् अप्सातृकं भक्षकरहितम् । सर्वेषामनुग्राहकमित्यर्थः । वृजनस्य गोपाम् । वृज्यतेऽनेनेति^३ वृजनं बलम् । तस्य गोप्यं गोपयितारं^४ रक्षितारं भरेषुजाम् । जियन्ते एषु हवींषीति भराः यागाः । तेषु प्रातुर्भवन्तं सुक्षितिं शोभननिवासस्थानं सुश्रवसं शोभनयशस्कं जयन्तं शत्रून् अभवन्तम् । हे सोम ईदृग्भूतं त्वाम् अनुलक्ष्य मदेम हर्षयुक्ता भवेम ॥ अपाहम् । 'पह अभिभवे' । 'साद्यै साद्वा सादेति

निगमे' (पा. सू. ६. ३. ११३) इति निपातनात् ' सहिवहोरोदवर्णस्य ' (पा. सू. ६. ३. ११२) इति ओत्वाभावः । ' सहेः साङः सः ' इति षत्वम् । पप्रिम् । ' पृ पालनपूरणयोः ' । ' आद्यगमहनजनः ' इति किन्प्रत्ययः । स्वर्षाम् । स्वः स्वर्गं सनोतीति स्वर्षाः । ' षणु दाने ' । ' जनसनखन ' इति विद् । ' विङ्गनोरनुनासिकस्यात् ' इति आत्वम् । अप्साम् । अप्शब्दोप-
पदात् सनोतेः पूर्ववत् विद् । यद्वा । ' प्सा भक्षणे ' । प्साति भक्षयतीति प्साः । ' क्पि च ' इति क्पि । न विद्यते प्सा अस्याति बहुव्रीहौ ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । भरेयुजाम् । ' जनी प्रादुर्भावे ' । पूर्ववत् विद् आत्वं च । मदेम । ' मदी हर्षे ' । व्यत्ययेन शाप् ॥

त्वमिमा ओषधीः सोम विश्वास्त्वमपो अजनयस्त्वं गाः ।

त्वमा ततन्थोर्वन्तरिक्षं त्वं ज्योतिषा वि तमो ववर्थ ॥ २२ ॥

त्वम् । इमाः । ओषधीः । सोम । विश्वाः । त्वम् । अपः । अजनयः । त्वम् । गाः ।

त्वम् । आ । ततन्थ । उरु । अन्तरिक्षम् । त्वम् । ज्योतिषा । वि । तमः । ववर्थ ॥ २२ ॥

हे ऽसोम ऽत्वम् इमाः भूम्यां वर्तमानाः ऽविश्वाः सर्वाः ऽओषधीः ऽअजनयः उत्पादित-
यानसि । तथा ऽत्वम् ऽअपः तासामोषधीनां कारणभूतानि वृष्ट्युदकानि अजनयः । तथा ऽत्वं ऽगाः
सर्वान् पशुनुदपादयः । ऽउरु विस्तीर्णम् ऽअन्तरिक्षं ऽत्वम् ऽआ ऽततन्थ विस्तारितवानमि । तस्मि-
न्नन्तरिक्षे यत् तमः अस्मद्वृष्टिनिरोधकमन्धकारं तदपि ऽत्वं ऽज्योतिषा आत्मीयेन प्रकाशेन ऽवि ववर्थ
चिह्नं विभ्रिलं विनष्टं कृतवानसि ॥ ततन्थ । ' तनु विस्तारे ' । ववर्थ । ' वृष् वरणे ' । उभयत्र
लिट्स्थलि ' बभूथा ततन्थ जगृभ्स ववर्थेति निगमे ' (पा. सू. ७. २. ६४) इति निपात्यते ॥

देवेन नो मनसा देव सोम रायो भागं सहसावन् अभि युध्य ।

मा त्वा तनदीशिषे वीर्यस्योभयेभ्यः प्र चिकित्सा गविष्टौ ॥ २३ ॥

देवेन । नः । मनसा । देव । सोम । रायः । भागम् । सहसाऽवन् । अभि । युध्य ।

मा । त्वा । आ । तनत् । ईशिषे । वीर्यस्य । उभयेभ्यः । प्र । चिकित्स । गोऽग्विष्टौ ॥ २३ ॥

हे ऽदेव द्योतमान ऽसहसावन् बलवन् ऽसोम ऽदेवेन ऽमनसा द्योतमानया त्वदीयया बुद्ध्या
ऽरायो ऽभागं धनस्यांशं नः अस्मानभिलक्ष्य ऽयुध्य प्रेरय । यद्वा । नोऽस्माकं रायो धनस्य भागं
भक्तारमपहतारं शत्रुम् अभि युध्य अभिमुख्येन सम्यक् प्रहर । ऽत्वा तादृशं त्वां कश्चिदपि शत्रुः ऽमा
ऽआ ऽतनत् क्लेशेन आनतं ऽमा कार्पीत् । मा हिंमीदित्यर्थः । ऽउभयेभ्यः उभयेषां युध्यमानानां संव-
न्धिन् । ऽवीर्यस्य बलस्य त्वम् ऽईशिषे ईश्वरो भवसि । स त्वं ऽगविष्टौ संग्रामे ऽप्र चिकित्स अस्म-
दीयमुपद्रवं परिहर ॥ रायः । ' उडिदम् ' इति विभक्त्युदात्तत्वम् । भागम् । अजनेः कर्मणि घञ् ;
' कृत्यल्युटो बहुलम् ' इति बहुलवचनात् कर्तरि वा । ' कर्पात्वनः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । सहसावन् ।
सहःशब्दात् मनुपि छान्दस्माकारोपजनः । युध्य । ' युध संग्रहारे ' । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । तनत् ।
' तनु विस्तारे ' । व्यत्ययेन शाप् । ' न माङ्योमे ' इति अङभावः । ईशिषे । ' ईशः से '

(पा. सू. ७. २. ७७) इति इडागमः । चिकित्स । ‘ कित ज्ञाने ’ । ‘ गुप्तिज्जिह्वः सन् ’
(पा. सू. ३. १. ५) । गविष्टौ । गवां बाणानामिष्टयः एषणानि गमनानि येष्विति बहुव्रीहौ पूर्वपद-
प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥२३ ॥

‘ एता उ त्याः ’ इति अष्टादशार्चमष्टमं सूक्तं गोतमस्यार्षम् । आदितश्चतस्रो जगत्स्यः । त्रयोदश्याद्याः
पट्वच उष्णिहः । शिष्टा अष्टौ त्रिष्टुभः । उपा देवता । ‘ अश्विना वर्तिः ’ इति अन्यस्तृचोऽश्वि-
देवताकः । तथा चानुक्रान्तम्—‘ एता उ त्या ह्यनोषस्यं चतुर्जगत्स्यादि पलुष्णिगन्तं तृचोऽन्त्य
आश्विनः ’ इति । सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः । प्रातरनुवाके उपस्ये क्रतौ जागते छन्दस्याश्विनशस्त्रे च
‘ एता उ त्याः ’ इति चतस्रो विनियुक्ताः । सूत्रितं च—‘ एता उ त्या इति चतस्रो जागतम् ’ (आश्व.
श्रौ. ४. १४) इति ॥

एता उ त्या उषसः केतुमक्रतु पूर्वे अर्धे रजसो भानुमञ्जते ।

निष्कृण्वाना आयुधानीव धृष्णवः प्रति गावोऽरुषीर्यन्ति मातरः ॥ १ ॥

एताः । ऊँ इति । त्याः । उषसः । केतुम् । अक्रतु । पूर्वे । अर्धे । रजसः । भानुम् । अञ्जते ।

निःऽकृण्वानाः । आयुधानिऽइव । धृष्णवः । प्रति । गावः । अरुषीः । यन्ति । मातरः ॥१॥

‘ उ उ इत्येतत् पादपूरणम् ’ । त्याः ताः एताः उषसः प्रभातकालाभिमानिन्यो देवताः । केतुम्
अन्धकारावृत्तस्य सर्वस्य जगतः प्रज्ञापकं प्रकाशम् अक्रत अकृत कृतवत्यः । यस्मादेवं तस्मात्
उपसः रजसः अन्तरिक्षलोकस्य पूर्वे अर्धे प्राचीनदिग्भागे भानुं प्रकाशम् अञ्जते व्यक्तीकुर्वन्ति ।
धृष्णवः धर्षणशीला योद्धारः आयुधानीव यथा असिप्रभृतीन्यायुधानि संस्कुर्वन्ति एवं निष्कृण्वानाः
स्वभासा जगत्संस्कुर्वाणाः गावः गमनस्वभावाः अरुषीः आरोचमानाः मातरः सूर्यप्रकाशस्य
निर्माण्यो जगज्जनन्यो वा उपसः प्रति यन्ति प्रतिदिवसं गच्छन्ति । एवंविधा उषसोऽस्मान् रक्षन्तिवत्यर्थः ।
अत्र निरुक्तम्—‘ एतास्ता उपसः केतुमकृतं प्रज्ञानमेकस्या एव पूजनार्थं बहुवचनं स्यात् पूर्वेऽर्धेऽ-
न्तरिक्षलोकस्य समञ्जते भानुना निष्कृण्वाना आयुधानीव धृष्णवः । निरित्येव समित्येतस्य स्थाने ।
एमीदृषां निष्कृतं जारिणीवेत्यपि निगमो भवति । प्रति यन्ति गावो गमनादरुषीरारोचनान्मातरो भासो
निर्माण्यः ’ (निरु. १२. ७) इति ॥ अक्रत । करोतेर्लुङि ‘ मन्त्रे घस ’ इति च्लेः लुक् । निष्कृण्वानाः ।
‘ कृवि हिंसाकरणयोश्च ’ । अस्मात् ताच्छीलिकः चानश् । ‘ धिन्विक्कृण्वोर च ’ इति उपस्थयः ।
‘ इदुदुपधस्य चाप्रस्थस्य ’ इति विसर्जनीयस्य पत्वम् । क्रुदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

उदपसन्नरुणा भानवो वृथा स्वायुजो अरुषीर्गा अयुक्षत ।

अक्रन्नुषासो व्युनानि पूर्वथा रुशन्तं भानुमरुषीरशिश्रयुः ॥ २ ॥

उत् । अपसन् । अरुणाः । भानवः । वृथा । सुऽआयुजः । अरुषीः । गाः । अयुक्षत ।

अक्रन् । उषसः । व्युनानि । पूर्वथा । रुशन्तम् । भानुम् । अरुषीः । अशिश्रयुः ॥२॥

अरुणाः आरोचमानाः भानवः औषस्यो दीप्तयः वृथा अनायासेन स्वयमेव उदपसन् उदगमन् । तदनन्तरम् उपसः च स्वायुजः सुखेन रथे आयोक्तुं शक्याः अरुषीः शुभ्रवर्णाः गाः पूर्वमुत्थितान् रश्मीन् ईदृशीः स्ववाहनभूताश्चतुष्पदीर्णा एव वा अयुक्षत स्वरथेऽयोजयन् । उक्तं च— ‘ अरुण्यो गाव उपसाम् ’ (नि. १. १५. ७) इति । एवं गोभिर्युक्तं रथमारुह्य उपसः पूर्वथा पूर्वोत्थतीप्सवःस्विव वयुनानि सर्वेषां प्राणिनां ज्ञानानि अकन् अकार्षुः । उपःकाले जाते हि सर्वे प्राणिनो ज्ञानयुक्ता भवन्ति । तदनन्तरम् अरुषीः आरोचमानाम्नाः उपसः रुशन्तम् । ‘ रुशदिति वर्णनाम रोचतेज्वलतिकर्मणः ’ (निरु. २. २०) इति यास्कः । शुभ्रवर्णं भानुं सूर्यम् अशिश्रयुः असेवन्त । तेन सह एकैकभवन्तीत्यर्थः ॥ अपसन् । ‘ पतु गतौ ’ । लुङि लुदित्वात् च्लेः अडादेशः । ‘ पतः पुम् ’ (पा. सू. ७. ४. १९) इति धातोः पुमागमः । अकन् । ‘ मन्त्रे घस ’ इत्यादिना च्लेः लुक् । पूर्वथा । ‘ प्रानपूर्वविश्वेमात्थाल् छन्दसि ’ (पा. सू. ५. ३. १११) इति इवाथे थात्यप्रत्ययः । अशिश्रयुः । ‘ शिश्रु सेवायाम् ’ । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपः श्लुः । ‘ सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च ’ इति झेः जुस् । ‘ जुमि च ’ (पा. सू. ७. ३. ८३) इति गुणः ॥

अर्चन्ति नारीरपसो न विष्टिभिः समानेन योजनेना परावतः ।

इषं वहन्तीः सुकृते सुदानवे विश्वेदह यजमानाय सुन्वते ॥ ३ ॥

अर्चन्ति । नारीः । अपसः । न । विष्टिभिः । समानेन । योजनेन । आ । परावतः ।

इषम् । वहन्तीः । सुकृते । सुदानवे । विश्वा । इत् । अहं । यजमानाय । सुन्वते ॥ ३ ॥

नारीः नेत्र्यः उपसः विष्टिभिः निवेशकैः स्वकीयैस्तेजोभिः समानेन योजनेन^१ एकेनैव योजनेनोद्योगेन^२ वा परावतः आ इदृशात् आ पश्चिमदिग्भागात् अर्चन्ति नभःप्रदेशं पूजयन्ति । कृत्स्नं जगद्युगपदेव व्याप्नुवन्तीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । अपसो न । युद्धकर्मणोपेताः^३ पुरुषा यथा स्वकीयैरायुधैर्घाटीमुखेन सर्वं देशं व्याप्नुवन्ति तद्वत् । किं कुर्वन्त्यः । सुकृते शोभनस्य कर्मणः कर्त्रे सुन्वते सोमाभिपत्रं कुर्वते सुदानवे कल्याणीर्दक्षिणाः ऋत्विग्भ्यो ददते यजमानाय विश्वेदह सर्वमेव इषम् अन्नं वहन्तीः आवहन्त्यः प्रयच्छन्त्य इत्यर्थः ॥ नारीः । ‘ नृ नये ’ । ‘ ऋदोरप् ’ । ‘ नृनरयो-वृद्धिश्च ’ (पा. सू. ४. १. ७३. ग.) इति शार्ङ्गैरवादिषु पाठात् ङीन् । जसि ‘ वा छन्दसि ’ इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । अपसः । अपसृशब्दात् ‘ अशोआदिभ्योऽच् ’ इति अच् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति जम् । सुः । व्याख्येयेन प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । विष्टिभिः । ‘ विश प्रवेशने ’ । विशन्ति प्रविशन्तीति विष्टयः किरणाः । ‘ किच्कौ च संज्ञायाम् ’ इति क्तिच् । विश्वा । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति अमः डादेशः ॥

अधि पेशांसि वपते नृत्तरिवापोर्णुते वक्ष उस्सेव बर्जहम् ।

ज्योतिर्विश्वस्मै भुवनाय कृण्वती गावो न व्रजं व्युपा आवर्तमः ॥ ४ ॥

अधि । पेशांसि । वपते । नृत्तःऽइव । अप । कृणुते । वक्षः । उस्साऽइव । बर्जहम् ।

ज्योतिः । विश्वस्मै । भुवनाय । कृण्वती । गावः । न । व्रजम् । वि । उपाः । आवर्त्यन्तुः । तमः ॥ ४ ॥

उषाः पेशांसि जगत्स्वाश्लिष्टानि कृष्णवर्णानि तमांसि अधिआधिक्येन वपते छिनत्ति । तत्र दृष्टान्तः । नृत्तूरिव । नृन् तूर्वति केशेन रिक्तीकरोतीति नृत्तूर्तापितः । स यथा केशान्निःशेषेण छिनत्ति एवमुपा अप्यन्धकारं समूलं हिनस्तीत्यर्थः । यद्वा नृत्तूरिव नृत्यन्ती योपिदिब । पेशांसि । रूपनामैतत् । सर्वैर्दर्शनीयानि रूपाण्युषा अधि वपते स्वात्मन्यधिकं धारयति । एवं प्रथमतोऽन्धकारं स्वकिरणैर्निरस्य वक्षः स्वकीयमुरःप्रदेशम्^१ अपोर्णुते तमसानाच्छादितं करोति । स्वयमाविर्भवतीत्यर्थः । बर्जहं^२ पयस उत्पत्तिस्थानं दोहनसमये उत्सा^३ गौर्यथा^४ आविष्करोति तद्वत् । किं कुर्वती । गावो न व्रजं यथा गावः स्वकीयं गोष्ठं स्वयमेव शीघ्रं व्याप्नुवन्ति^५ एवं स्वयमेव प्राचीं दिशं प्राप्य विश्वस्मै भुवनाय सर्वस्मै लोकाय ज्योतिः कृण्वती प्रकाशं कुर्वती । एवमुक्तेन प्रकारेणोपाः तमः अन्धकारं वि आवः विवृतमपश्लिष्टमकरोत् ॥ नृत्तूरिव । तुर्वी हिंसार्थः । 'क्रिप् च' इति क्रिप् । 'राह्लोपः' इति वलोपः । 'वोरूपधायाः' इति दीर्घत्वम् । यद्वा । 'नृती गात्रविनामे' । 'नृतिशब्दोः कूः' (उ. सू. १.९१) इति कूप्रत्ययः । बर्जहम् । 'वृङ् संभक्तौ' । वृणीते संभजते गामिति बः पयः । विच् । तज्जहातीति बर्जहः । 'ओहाक् त्यागे' । 'खश्प्रकरणे वातशुनीतिलगर्थे' वज्रधेदुत्तुदजहातिभ्य उपसंस्थानम् (पा. सू. ३. २. २८. १) इति अगर्धशब्दोपपदादपि 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति बहुलवचनात् खश् । तस्य सावधानुक्तत्वेन कर्तरि शपि जुहोत्यादिवात् श्लुः । द्विवचनादि । बवयोरभेद इति बत्वम् । दिवोदासादिवात् पूर्वपदाद्युदात्तत्वम् । आवः । 'वृष् वरणे' । लुङि 'मन्त्रे घस' इति स्लेः लुक् । गुणे 'हल्ङ्याभ्यः' इति लोपः^६ । 'छन्दस्यपि दृश्यते' (पा. सू. ६. ४. ७३) इति आडागमः ॥

प्रातरनुवाकस्योपस्ये क्रनौ 'प्रत्यर्चिः' इति अष्टावनुवक्तव्याः आश्विनशस्त्रे च । तथा च सूत्रितम्—'प्रत्यर्चिरित्यष्टौ व्युपा आ वो दिविजा इति पळिति त्रैष्टुभम् (आश्व. श्रौ. ४. १४) इति ॥

प्रत्यर्ची रुशदस्या अदर्शि वि तिष्ठते बाधते कृष्णमभ्वम् ।

स्वरुं न पेशो विदथेष्वञ्जश्चित्रं दिवो दुहिता भानुमश्रेत् ॥ ५ ॥

प्रति । अर्चिः । रुशत् । अस्याः । अदर्शि । वि । तिष्ठते । बाधते । कृष्णम् । अभ्वम् ।

स्वरुम् । न । पेशः । विदथेषु । अञ्जन् । चित्रम् । दिवः । दुहिता । भानुम् । अश्रेत् ॥ ५ ॥

अस्याः उपसः रुशत् दीप्यमानम् अर्चिः तेजः प्रति अदर्शि सर्वैः पूर्वस्यां दिशि प्रथमतो दृश्यते^१ । वि तिष्ठते सर्वासु दिक्षु विविधमवतिष्ठते व्याप्नोतीत्यर्थः । सर्वा दिशो व्याप्य च अभ्वम् । महत्त्वामैतत् । अतिशयेन विपुलं कृष्णं कृष्णवर्णमन्धकारं बाधते अपसारयति । विदथेषु यज्ञेषु स्वरुं न स्वरुनाम्ना शकलेन युक्तं यूपं यथा आज्येन आध्वर्यवः अञ्जन् अञ्जन्ति तद्वन्नभसि स्वकीयं पेशः रूपम् उपा अनक्ति संश्लिष्टं करोति । तदनन्तरं चित्रं चायनीयं भानुं सूर्यं दिवो दुहिता चुलोकादुत्पन्नोपाः अश्रेत् असेवत ॥ वि तिष्ठते । 'समवप्रविभ्यः' इत्यात्मनेपदम् । अश्रेत् । 'अश्नु सेवायाम्' । लङि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् ॥ २४ ॥

१. अ-स्वाययमुरःप्रदेशम् । २. क्ष-स-उत्सेव । यथा गौः बर्जहम् । ३. अ-उत्सा गौर्यथा नास्ति, स-यथा । ४. क्ष-प्राप्नुवन्ति । ५. क्ष-न-तिलोपः । ६. क्ष-दृश्यते । ततः । ७. क्ष-समवप्रविभ्यः स्यः ।

अतारिष्म तमसस्पारमस्योषा उच्छन्ती वयुना कृणोति ।

श्रिये छन्दो न स्मयते विभाती सुप्रतीका सौमनसायाजीगः ॥ ६ ॥

अतारिष्म । तमसः । पारम् । अस्य । उषाः । उच्छन्ती । वयुना । कृणोति ।

श्रिये । छन्दः । न । स्मयते । विभाती । सुप्रतीका । सौमनसाय । अजीगरिति ॥ ६ ॥

अस्य नैशस्य तमसः अन्धकारस्य पारं समासिप्रदेशम् अतारिष्म उत्तीर्णा अभूम् । अनन्तरम् उच्छन्ती नैशं तमो वर्जयन्ती उषाः वयुना वयुनानि सर्वेषां प्राणिनां ज्ञानानि कृणोति निर्मिमीति । श्रिये संपदर्थं छन्दो न स्मयते । यथोपच्छन्दयिता वशीकरणे समर्थः पुरुषः आढ्यसमीपं प्राप्य तस्मिन् स्थित्यर्थं स्मयते हसति एवं विभाती विशिष्टप्रकाशं कुर्वत्युषाः स्वकीयया निर्मल-दीप्त्या हसन्तीव दृश्यते । एवं सुप्रतीका विशिष्टप्रकाशरूपत्वेन शोभनाङ्गी सती सौमनसाय सर्वेषां सौमनस्याय अजीगः अन्धकारं भक्षितवती ॥ अतारिष्म । 'तृ प्लवनतरणयोः' । लुङि सिचि वृद्धिः । तमसः । 'षष्ठ्याः पतिपुत्र' इति विसर्जनीयस्य संहितायां सत्वम् । स्मयते । 'स्मिङ् ईषद्वसने' । भौवादिकः । अजीगः । 'गृ निगरणे' । लङि 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः । 'बहुलं छन्दसि' इति अभ्यासस्य इत्वम् । तुजादित्वात् दीर्घः ॥

भास्वती नेत्री सूनृतानां दिवः स्तवे दुहिता गोतमेभिः ।

प्रजावतो नृवतो अश्वबुध्यानुषो गोअग्रौ उप मासि वाजान् ॥ ७ ॥

भास्वती । नेत्री । सूनृतानाम् । दिवः । स्तवे । दुहिता । गोतमेभिः ।

प्रजावतः । नृवतः । अश्वबुध्यान् । उषः । गोअग्रान् । उप । मासि । वाजान् ॥ ७ ॥

भास्वती तेजस्विनी । सूनृता इति वाङ्नाम । सूनृतानां प्रियसत्यात्मिकानां नेत्री प्रणेत्री कारयित्री । उपसि हि जातायां मनुष्यप्रमुखाः प्राणिनः स्वस्वध्यापाराय इतस्ततः शब्दं कुर्वन्ति । एवंभूता दिवः दुहिता द्युलोकसकाशादुत्पन्ना उषाः गोतमेभिः ऋषिभिरस्माभिः स्तवे स्तूयते । हे उपः अस्माभिः स्तुता त्वं वाजान् अस्त्रानि उप मासि प्रयच्छ । कीदृशान् वाजान् । प्रजावतः प्रजाभिः पुत्रपौत्रादिभिर्युक्तान् नृवतः दासलक्षणैर्नृभिरुपेतान् अश्वबुध्यान् । अश्वाः बुध्या विद्यमान-त्वेन बोद्धव्या येषु वाजेषु तान् । यद्वा अश्वबुध्यान् । वर्णव्यापस्या यकारः । अश्वमूलान् । अश्वैर्हि राजानो धनान्यस्त्रानि च लभन्ते । अतोऽज्ञानां तन्मूलत्वम् । गोअग्रान् । गावोऽग्रे प्रमुखे येषां तादृशान् ॥ भास्वती । 'भा दीप्ति' । असुन् । ततो मतुप् । 'मादुपधायाः' इति मतुपो वत्वम् । 'उगितश्च' इति डीप् । नेत्री । 'ऋग्वेभ्यो डीप्' । 'उदात्तयणो ह्रस्ववान्' इति डीप् उदात्तत्वम् । स्तवे । 'द्युः स्तुतौ' । कर्मणि लटि 'बहुलं छन्दसि' इति बहुलग्रहणान् यकोऽपि लुक् । 'लोपस्त आत्मने-

१. च-छ-ण-त-ध-न-फ-ल-श-स-शोभमाना । २. क्ष-ट-ढ-शब्दानां नेत्री । ३. क्षन्त-स-अश्व-बुध्यान् । ४. ल-नकारस्थाने यकारः । ५. क्ष-ट-ढ-मतोर्वत्वम् ।

पदेषु ' इति तलोपः । ' छन्दस्युभयथा ' इति एकारस्य आर्धधातुकत्वेन छित्त्वाभावात् गुणावादेशौ ।
नृवतः । व्यत्ययेन मतोर्वत्वम् । ' ह्रस्वनुङ्भ्यां मतुप् ' इति मतुप उदात्तत्वम् । मासि । ' मा'
माने ' । आरादिकः^१ ॥

उ॒प॒स्तम॑श्यां य॒शसं॑ सु॒वीरं॑ दा॒सप्र॑वर्गं र॒यिम॑श्चबु॒ध्यम् ।

सु॒दंस॑सा श्रव॑सा या वि॒भासि॑ वा॒जप्र॑सूता सु॒भगे॑ बृ॒हन्त॑म् ॥ ८ ॥

उपः । तम् । अ॒श्याम् । य॒शसम् । सु॒वीरम् । दा॒सप्र॑वर्गम् । र॒यिम् । अ॒श्चबु॒ध्यम् ।

सु॒दंस॑सा । श्रव॑सा । या । वि॒भासि॑ । वा॒जप्र॑सूता । सु॒भगे॑ । बृ॒हन्त॑म् ॥ ८ ॥

हे उपः उपोद्वते वतं रयिं धनम् अश्यां प्राप्नुयाम् । कीदृशम् । यशसं यशसा कीर्त्या
युक्तम् । सर्वैः प्रशस्यमित्यर्थः । सुवीरं शोभनैर्वीरैः पुत्रादिभिर्युक्तं दासप्रवर्गम् । प्रकृष्टो वर्गः संघः
प्रवर्गः । दासानां कर्मकराणां प्रवर्गो यस्मिन् तम् । अनेकैर्भृत्यैरुपेतमित्यर्थः । अश्चबुध्यम् । अश्वा
बुध्या बोद्धव्या येन धनेन तादृशम् । इह सुभगे शोभनधने उपः सुदंससा शोभनेन कर्मणा युक्तेन
श्रवसा श्रवणीयेन स्तोत्रेण प्रीता एवं वाजप्रसूता अस्मभ्यं दत्ताज्ञा सती बृहन्तं प्रौढं या यं रयिं
विभासि विश्लेषेण प्रकाशयसि तमश्यामिति पूर्वेण संबन्धः ॥ अश्याम् । ' अश्रू व्यासौ ' । व्यत्ययेन
परस्मैपदम् । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । यशसम् । अशं आदित्वात् मत्वर्थीयोऽच् । व्यत्य-
येन प्रत्ययान् पूर्वस्योदात्तत्वम् । दासप्रवर्गम् । दासयत्युपक्षपयति शत्रूनि दासो भृत्यः । ' दसु
उपक्षये ' । अस्मात् प्यन्तात् पचाद्यच् । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । तदेव बहुव्रीहिस्वरेण शिष्यते ।
सुदंससा । ' सोमनसी अलोमोपसी ' इति बहुव्रीहावुत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । या । ' सुपां सुलुक् ' इति
अमः ङादेशः ॥

वि॒श्वानि॑ दे॒वी भुव॑नाभि॒चक्ष्या॑ प्र॒तीची॑ चक्षु॒र्वि॒या वि भा॑ति ।

वि॒श्वं जी॒वं च॒रसे॑ बो॒धय॑न्ती वि॒श्वस्य॑ वा॒चम॑विद॒न्मना॑योः ॥ ९ ॥

विश्वानि । देवी । भुवना । अभिचक्ष्य । प्रतीची । चक्षुः । उर्विया । वि । भाति ।

विश्वम् । जीवम् । चरसे । बोधयन्ती । विश्वस्य । वाचम् । अविदत् । मनायोः ॥ ९ ॥

देवी द्योतमानोपाः विश्वानि सर्वाणि भुवना भुवनानि भूतजातानि अभिचक्ष्य अभिप्रकाश्य
प्रकाशयन्ति कृप्या अनन्तरं प्रतीची प्रत्यङ्मुखी सती चक्षुः प्रकाशकेन तेजसा उर्विया उर्वी
विस्तीर्णा सती वि भाति प्रकाशते । अपि च विश्वं जीवं सर्वं प्राणिजानं चरसे चरणाय स्वरव-

व्यापारेषु प्रवर्तनाय 'बोधयन्ती निद्रातः सकाशात् उद्बोधयन्त्युपाः' 'विश्वस्य सर्वस्य' 'मनायोः मनसा युक्तस्य वाग्व्यवहारसमर्थस्य प्राणिजातस्य या वागस्ति तां' 'वाचमविदत् अलभत । अत एवोषसः सूनुतावतीति संज्ञोपपन्ना भवति ॥ अभिचक्ष्व । 'चक्षिङ् व्यक्तायां वाचि' । अयं प्रकाशनार्थोऽपि । 'समासेऽनन्पूर्वे' (पा. सू. ७. १. ३७) इति क्त्वाप्रत्ययस्य ल्यबादेशः । प्रतीची । प्रतिपूर्वात् अञ्चतेः 'ऋत्विक्' इत्यादिना क्तिन् । 'अनिदिताम्' इति नलोपः । 'अञ्चतेश्चोपसंख्यानम्' इति ङीप् । 'अचः' इति अकारलोपे 'चौ' इति दीर्घत्वम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण ङीप् उदात्तत्वम् । उर्विया । उर्वीशब्दादुत्तरस्य सोः 'इयाडियाजीकाराणां चोपसंख्यानम्' (पा. सू. ७. १. ३९. १) इति डियाजादेशः । आदेशसामर्थ्यात् तस्य लोपो न भवति । मनायोः । मन आत्मन इच्छति मनस्यति । 'सुप आत्मनः क्यच्' । 'क्याच्छन्दसि' इति उः । वर्णव्यापत्त्या सकारे आकारः । यद्वा । 'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च' इति क्यङ् सकारलोपश्च । 'अकृत्सावर्धातुकयोः' इति दीर्घः ॥

पुनःपुनर्जायमाना पुराणी समानं वर्णमभि शुम्भमाना ।

श्वघ्नीव कृत्नुर्विज आमिनाना मर्तस्य देवी जरयन्त्यायुः ॥ १० ॥

पुनःऽपुनः । जायमाना । पुराणी । समानम् । वर्णम् । अभि । शुम्भमाना ।

श्वघ्नीऽइव । कृत्नुः । विजः । आमिनाना । मर्तस्य । देवी । जरयन्ती । आयुः ॥ १० ॥

पुनःपुनर्जायमाना प्रतिदिपसं सूर्योदयात्पूर्वं प्रादुर्भवन्ती 'पुराणी चिरंतीति नित्येत्यर्थः । यस्मात् 'समानं' 'वर्णम्' एकमेव रूपम् 'अभि' प्राप्य 'शुम्भमाना' शोभमाना । विभिन्नेष्वपि दिवसेष्वस्या ऐकरूप्येण अवस्थानास्त्रित्वमित्यर्थः । एवंगुणविशिष्टा 'देवी' देवनशीलोपाः 'मर्तस्य' मरणधर्मणः सर्वस्य प्राणिजातस्य 'आयुः' जीवनं 'जरयन्ती' जनयन्ती वर्तते । बह्वीपूपःसु अतीतासु हि सर्वेषामायुर्हीनयते । उपाश्च पुनःपुनर्जायमानेत्युक्तं अतः सैवायुर्जरयति । तत्र दृष्टान्तः । 'कृत्नुः' कर्तन-शीला 'श्वघ्नीव' व्याघ्रर्त्ताव । सा यथा 'विजः' चलतः पक्षिणः 'आमिनाना' पक्षादिच्छेदनेन हिंसन्ती तेषामायुर्जरयति तद्वत् ॥ पुराणी । पुरा इत्यस्मात् अव्ययात् 'सायंचिरंप्राक्' (पा. सू. ४. ३. २३) इत्यादिना भवार्थे ट्युप्रत्ययः । 'पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेषु' (पा. सू. ४. ३. १०५) इति निपातनात् तुडभावः । योरनादेशः । टित्त्वात् ङीप् । व्यत्ययेन अन्तोदात्तत्वम् । 'शुम्भ' दीप्ती । शपः पितृवद्भुदुदात्तत्वम् । शानचो लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वरः शिष्यते । 'शुना' मृगान् हतवान् श्वघ्नी । 'बहुलं छन्दसि' (पा. सू. ३. २. ८८) इति वचनात् ब्रह्मादिव्यतिरिक्तेऽस्युपपदे हन्तेः क्तिप् । 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' इति ङीप् । 'अलोपोऽनः' इति अकारलोपः । 'हो हन्तेः' इति घत्वम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण ङीप् उदात्तत्वम् । कृत्नुः । 'कृती छेदने' । औणादिकः कृत्प्रत्यये । विजः । 'ओविजी भयचलनयोः' । विजन्ति चलन्तीति विजः पक्षिणः । आमिनाना । 'मीज्' हिंसायाम् । क्रियादिकः । 'प्वादीनां हस्त्र' इति हस्त्रत्वम् । शान्त्वश्चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् ॥ ॥ २५ ॥

व्यू॒र्ष्वती दि॒वो अन्ताँ अबो॒ध्यप॒ स्वसा॑रं स॒नुत॑र्यु॒योति॑ ।

प्र॒मिन॒ती म॑नु॒ष्या यु॒गानि॑ योषां जा॒रस्य॑ चक्ष॒सा वि भा॑ति ॥ ११ ॥

वि॒ऽऊ॒र्ष्वती । दि॒वः । अन्ता॑न् । अबो॒धि । अप॑ । स्वसा॑रम् । स॒नुतः । यु॒योति॑ ।

प्र॒मिन॒ती । म॒नु॒ष्या । यु॒गानि॑ । योषां । जा॒रस्य॑ । चक्ष॒सा । वि । भा॑ति ॥ ११ ॥

१दिवः नभसः १अन्तान् प्रान्तान् १व्यू॒र्ष्वती विवृतांस्तमसा विद्युक्तान् कुर्वत्युपाः १अबोधि तवैः प्राणिभिरज्ञायि ज्ञाताभूत् । तदनन्तरं १स्वसारम् उपसः प्रादुर्भावे सति स्वयमेव सरन्तीं निशां १सनुतः । अन्तर्हितनामैतत् । अन्तर्हितप्रदेशे १अप १युयोति अपगमय्य पृथक्करोति । १मनुष्या मनुष्याणां संबन्धीनि १युगानि कृतत्रेतादीनि १प्रमिनती स्वगमनागमनाभ्यां प्रकर्षेण हिंसन्ती १जारस्य रात्रेर्जरयितुः सूर्यस्य १योषा जायोषाः १चक्षसा आत्मीयेन प्रकाशेन १वि १भाति विशेषेण प्रकाशते ॥ व्यू॒र्ष्वती । ‘ऊर्णञ् आच्छादने’ । विपूर्वात् अस्मात् लटः शतृ । ‘उगितश्च’ इति ङीप् । ‘शनुरनुमः’ इति नद्या उदात्तत्वम् । सनुतः । एतदन्तोदात्तं स्वरादिषु निपातितम् । अतोऽव्ययसंज्ञायाम् ‘अव्ययादाप्सुपः’ इति सप्तम्या लुक् । युयोति । ‘यु मिश्रणामिश्रणयोः’ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपः श्लुः । मनुष्या । ‘सुपां सुलुक्’ इति षष्ठ्या डादेशः । युगानि । युजेः करणे कर्मणि वा घञ् । ‘चजोः कु घिण्यतोः’ इति कुत्वम् । उच्छादिषु कालविशेषे रथाद्युपकरणे च युगशब्दपाठान् लघूपध-गुणाभावः (पा. सू. ६. १. १६०. ग.) । ‘उच्छादीनां च’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । जारस्य । ‘दारजारौ कर्तारि णिलुक्च’ (पा. सू. ३. ३. २०. ४) इति घञन्तो निपात्यते ॥

प॒शून् चि॒त्रा सु॒भगा॑ प्र॒थाना॑ सिन्धु॒र्न क्षोद॑ उ॒र्विया॑ व्य॒श्चैत् ।

अ॒मिन॒ती दै॒व्यानि॑ व्र॒तानि॑ सूर्य॑स्य चेति र॒श्मिभि॑र्दृ॒शाना॑ ॥ १२ ॥

प॒शून् । न । चि॒त्रा । सु॒भगा॑ । प्र॒थाना॑ । सिन्धुः॑ । न । क्षोदः॑ । उ॒र्विया॑ । वि । अ॒श्चैत् ।

अ॒मिन॒ती । दै॒व्यानि॑ । व्र॒तानि॑ । सूर्य॑स्य । चेति॑ । र॒श्मिभिः॑ । दृ॒शाना॑ ॥ १२ ॥

१सुभगा शोभनधना १चित्रा चायनीया पूजनीयोषाः १पशून् यथा पशून् गोपालकोऽरण्ये विस्तारयति तथा १प्रथाना तेजांसि विस्तारयन्ती १उर्विया उर्वी महती एवंभूता सा १व्यश्चैत् स्व जगत् व्याप्नोत् । तत्र दृष्टान्तः । १सिन्धुर्न १क्षोदः । यथा स्यन्दनशीलमुदकं निम्नदेशेऽचिरादेव व्याप्नोति तद्वत् । सैवोषाः १सूर्यस्य १रश्मिभिः किरणैः सह १दृशाना दृश्यमाना सती १चेति प्रज्ञाना आसीत् । किं कुर्वती । १दैव्यानि देवसंबन्धीनि १व्रतानि दर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि १अमिनती अहिंसती । अनुष्ठाने यजमानान् प्रवर्तयन्तीत्यर्थः । उपसः प्रादुर्भावानन्तरं हि अग्निहोत्रादीनि सर्वाणि कर्माण्यनुष्ठीयन्ते न रात्रौ । ‘न सायमस्ति देवया अजुष्टम्’ (क्र. सं. ५. ७७. २) इति श्रुतेः ॥ प्रथाना । ‘प्रथ प्रस्थाने’ ।

अस्मात् अन्तर्भावितण्यथात् ताच्छीलिकः चानश् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । सिन्धुः । ‘ त्यन्द प्रत्यवणे ’ । ‘ स्यन्दः संप्रसारणं धश्च ’ (उ. सू. १. ११) इति उप्रत्ययः । ‘ नित् ’ इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । अर्धन् । ‘ दुओश्च गतिवृद्धयोः ’ । लुङि अङ्चडोर्विकल्पितावात् (पा. सू. ३. १. ५८; ४९) च्लेः सिच् । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् इडभावः । ‘ सिचि वृद्धिः ’ (पा. सू. ७. २. १) । अनिडादित्वात् ‘ ह्यन्तक्षणं ’ इति वृद्धिप्रतिषेधाभावः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ (पा. सू. ७. ३. ९७) इति ईडागमाभावः । ‘ स्कोः संयोगाद्योः ’ इति सलोपः । चेति । ‘ चिती संज्ञाने ’ । कर्मणि लुङि ‘ बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ’ इति अडभावः । दशाना । दशोः कर्मणि लटः शानच् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य लुक् ॥

प्रातरनुवाकस्योपस्ये कृतावौष्णिहे छन्दसि ‘ उपस्तच्चित्रम् ’ इति तृचो विनियुक्तः आश्विनशस्त्रे च । ‘ अथोपस्यः ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ उपस्तच्चित्रमा भरेति तिस्र औष्णिहम् ’ (आश्व. श्रौ. ४. १४) इति ॥

उपस्तच्चित्रमा भरास्मभ्यं वाजिनीवति ।

येन तोकं च तनयं च धामहे ॥ १३ ॥

उषः । तत् । चित्रम् । आ । भर । अस्मभ्यम् । वाजिनीऽवति ।

येन । तोकम् । च । तनयम् । च । धामहे ॥ १३ ॥

हे वाजिनीवति । वाजो हविलक्ष्णमन्नम् । तद्युक्ता क्रिया वाजिनी । तथा क्रियया युक्ते उपः उपोदेवते अस्मभ्यं चित्रं चायनीयं तत् धनम् आ भूर आहर प्रयच्छ । येन धनेन तोकं पुत्रं तनयं तत्पुत्रं च धामहे दधमहे धारयामः । अत्र निरुक्तम्—‘ उपस्तच्चित्रं चायनीयं धनमाह-रास्मभ्यमन्नवति येन पुत्रांश्च पौत्रांश्च दधीमहि ’ (निरु. १२. ६) इति ॥ धामहे । दधातेर्लटि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । व्यत्ययेन आद्युदात्तत्वम् । यद्वा । लोटि ‘ आडुत्तमस्य पिच्च ’ इति आडागमः प्रत्ययस्य पिच्चावश्च । अतः प्रत्ययस्य पिच्चादनुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । अस्मिन् पक्षे ‘ एत ऐ ’ (पा. सू. ३. ४. ९३) इति ऐस्वाभावो व्यत्ययेन द्रष्टव्यः । यद्वृत्तयोगादनिघातः १ ॥

उषो अघेह गोमत्यश्वावति विभावरि । रेवदस्मे व्युच्छ सूनृतावति ॥ १४ ॥

उषः । अघ । इह । गोऽमति । अश्वऽवति । विभाऽवरि ।

रेवत् । अस्मे इति । वि । उच्छ । सूनृताऽवति ॥ १४ ॥

हे गोमति अस्मभ्यं दातव्यैर्गोभिर्युक्ते तथा अश्वावति अश्वयुक्ते विभावरि विशिष्टप्रकाशोपेते सूनृतावति । प्रियसत्यात्मिका वाक् सूनृता । तादृश्या वाचा युक्ते एवभूते हे उपः उपोदेवते अघ

इदानीं प्रभातसमये °इह अस्मिन् देशे °अस्मे अस्माकं °रेवत् धनयुक्तं कर्म यथा भवति तथा °व्युच्छ नैशं तमो निवारय ॥ अश्वावति । ‘ मन्त्रे सोमाश्वेन्द्रिय° ’ इति मती दीर्घत्वम् । पादादिस्वात् आमन्त्रितस्य आष्टमिकनिघाताभावः । रेवत् । ‘ रयेर्मती बहुलम् ’ (पा. सू. ६. १. ३७. ६) इति संप्रसारणम् । ‘ छन्दसीरः ’ इति मतुपो वत्वम् । ‘ रेशब्दाच्च मतुप उदात्तत्वं वक्तव्यम् ’ (का. ६. १. १७६. १) इति मतुप उदात्तत्वम् । उच्छ । ‘ उच्छी विवासे ’ । विवासो वर्जनम् ॥

युक्ष्वा हि वाजिनीवत्यश्वाँ अघारुणौ उषः ।

अथा नो विश्वा सौभगान्या वह ॥ १५ ॥

युक्ष्व । हि । वाजिनीऽवति । अश्वाँ । अघ । अरुणान् । उषः ।

अथ । नः । विश्वा । सौभगानि । आ । वह ॥ १५ ॥

हे °वाजिनीवति हविलक्षणाश्रवति °उषः उपोदेवते °अरुणान् अरुणवर्णान् °अश्वान् अश्वस्था-नीयान् गोविशेषान् °अघ अस्मिन् काले °युक्ष्वा °हि योजयैव । हिः अवधारणे । °अथ अनन्तरं रथमारुह्य °विश्वा °सौभगानि सर्वाणि सौभाग्यानि °नः अस्मभ्यम् °आ °वह आनय ॥ अश्वान् । ‘ दीर्घादटि समानपादे ’ इति संहितायां नकारस्य स्त्वम् । ‘ आतोऽटि नित्यम् ’ इति सानुनासिक आकारः । सौभगानि । ‘ सुभगान्मन्त्रे ’ इति उद्गात्रादिषु पाठात् भावकर्मणोरर्थयोः ‘ प्राणभृज्जाति-वयोवचनोद्गात्रादिभ्योऽञ् ’ इति अच्प्रत्ययः । ‘ हज्जगसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च ’ इति उभयपदवृद्धौ प्राप्तायां सर्वविधीनां छन्दसि विकल्पितत्वादत्रोत्तरपदवृद्धिर्न भवति (का. ७. ३. १९) इत्युक्तम् ॥ ॥ २६ ॥

प्रातरनुवाकस्याश्विने क्रतावौष्णिहे छन्दसि ‘ अश्विना वर्तिः ’ इत्ययं तृचः आश्विनशस्त्रे च । तथा च सूत्रितम्— ‘ अश्विना वर्तिरस्मदाश्विनावेह गच्छतमिति तृचौ ’ (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति ॥

अश्विना वर्तिरस्मदा गोमदस्त्रा हिरण्यवत् ।

अर्वाग्रथं समनसा नि यच्छतम् ॥ १६ ॥

अश्विना । वर्तिः । अस्मत् । आ । गोऽस्मत् । दस्त्रा । हिरण्यऽवत् ।

अर्वाक् । रथम् । समनसा । नि । यच्छतम् ॥ १६ ॥

उषःसाहचर्यात् °बुद्धिरथौ अश्विनौ इदमादिकेन तृचेन स्तूयेते । हे °अश्विना अश्ववन्तौ व्यापनशीलौ वा देवौ °दस्त्रा शत्रूणामुपक्षपयितारौ °अस्मत् अस्माकं °वर्तिः वर्तनहेतुभूतं गृहम् °आ समन्तात्

१ गोमत् बहुभिर्गोभिर्युक्तं १ हिरण्यवत् हितरमणीयधनयुक्तं च यथा भवति तथा १ समनसा समानमनस्कौ सन्तौ युवां युवमदीयं १ रथम् १ अर्वाक् अर्वाचीनम् अस्मदीयगृहमभिमुखं १ नि १ यच्छतम् आवर्तयतम् ॥ अश्विना । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । वर्तिः । वर्ततेऽस्मिन्निति वर्तिर्गृहम् । औणादिक इतिप्रत्ययः । अस्मत् । ' सुपां सुलुक् ' इति षष्ठ्या लुक् । समनसा । समानं मनो ययोस्तौ । ' समानस्य च्छन्दसि ' इति सभावः ॥

यावि॒त्था श्लो॒क॒मा दि॒वो ज्योति॑र्जनाय च॒क्रथुः ।

आ न॒ ऊर्जं॑ वह॒तम॑श्विना यु॒वम् ॥ १७ ॥

यौ । इ॒त्था । श्लो॒क॒म् । आ । दि॒वः । ज्योतिः॑ । जना॑य । च॒क्रथुः ।

आ । नः॑ । ऊ॒र्जम् । वह॒तम् । अ॒श्विना । यु॒वम् ॥ १७ ॥

हे अश्विनौ १ यौ युवां १ दिवः सुलोकात् १ श्लोकम् उपश्लोकनीयं प्रशंसनीयं १ ज्योतिः तेजः १ इत्था इत्थमस्माभिरनुभूयमानेन प्रकारेण १ चक्रथुः कृतवन्तौ । केषांचिन्मतेन सूर्याचन्द्रमसावश्विनौ उच्येते । तदुक्तं यास्केन—' तत्कावश्विनौ द्यावापृथिव्यावित्येकेऽहोरात्रावित्येके सूर्याचन्द्रमसावित्येके ' (निरु. १२. १) इति । तथा च प्रकाशकत्वं तयोस्त्वपन्नम् । तौ १ युवं युवां १ नः अस्मभ्यम् १ ऊर्जं बलप्रदमन्नम् १ आ १ वहतं आनयतं प्रयच्छतम् ॥ श्लोकम् । ' श्लोक संघाते ' । अयं स्तुत्यर्थोऽपि । कर्मणि घञ् । जित्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

ए॒ह दे॒वा म॑यो॒भुवा॑ द॒क्षा हि॑रण्यव॒र्तनी । उ॒र्बु॒धो॑ वह॒न्तु सोम॑पीतये ॥ १८ ॥

आ । इ॒ह । दे॒वा । म॒यःऽभु॑वा । द॒क्षा । हि॑रण्यव॒र्तनी॒ इति॑ हि॑रण्यऽव॒र्तनी ।

उ॒षःऽबु॑धः । वह॒न्तु । सोम॑पीतये ॥ १८ ॥

१ उपबुधः उपसि प्रबुद्धा अश्वाः १ इह अस्मिन् यागे १ सोमपीतये सोमपानाय १ दक्षा शत्रूणामुपक्ष-पयितारावश्विनौ १ आ १ वहन्तु आनयन्तु । कीदृशौ । १ देवा देवनशीलौ दानादिगुणयुक्तौ वा १ मयोभुवा मयस आरोग्यप्रदस्य सुखस्य भावयितारौ^२ । ' अश्विनौ वै देवानां भिषजौ ' (ऐ. ब्रा. १. १८) इति श्रुतेः । १ हिरण्यवर्तनी । वर्ततेऽनेनेति व्युत्पत्त्या वर्तनिशब्देन रथ उच्यते । सुवर्णमयो वर्तनिर्ययोस्तौ ॥ देवेत्यादिषु त्रिषु^३ । ' सुपां सुलुक् ' इति आकारः । सोमपीतये । ' पा पाने ' । भावे क्तिनि ' घुमास्था ' इति ईष्वम् । सोमस्य पीतिः सोमपीतिः । दासीभारादित्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ २७ ॥

' अग्नीषोमी ' इति द्वादशचं नवमं सूक्तं गोतमस्यार्षम् । आदितस्तिस्त्रोऽनुष्टुभः । नवम्याद्यास्तिस्त्रो गायत्र्यः । अष्टमी जगती त्रिष्टुप्वा । शिष्टाः पञ्च त्रिष्टुभः । अग्नीषोमी देवता । तथा चानुकान्तम्—

१. क्ष-अस्मदाभिमुखम् । २. स-भावयितारौ अश्विनौ । ३. क्ष-न-स-' त्रिषु ' नास्ति ।

‘अग्नीषोमौ द्वादशाग्नीषोमीयमाद्यास्तित्सोऽनुष्टुभ उपान्त्यास्तित्सो’ गायत्र्योऽष्टमी’ जगती वा’ इति । अग्नीषोमीयस्य पञ्चोर्वपापुरोडाशहविषामादितस्तित्स ऋचः क्रमेणानुवाक्याः । सूत्रितं च—‘अग्नीषोमाविमं सु मे युवमेतानि दिवि रोचनानीति तृचौ’ (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति ॥

अग्नीषोमाविमं सु मे शृणुतं वृषणा हवम् ।

प्रति सूक्तानि हर्यतं भवतं दाशुषे मयः ॥ १ ॥

अग्नीषोमौ । इमम् । सु । मे । शृणुतम् । वृषणा । हवम् ।

प्रति । सुऽउक्तानि । हर्यतम् । भवतम् । दाशुषे । मयः ॥ १ ॥

‘वृषणा वृषणौ कामानां वर्णितारौ हे’ ‘अग्नीषोमौ’ इमम् इदानीं प्रयुज्यमानं ‘मे मदीयं’ ‘हवम् आह्वानं’ ‘सु’ ‘शृणुतं’ सम्यगवगच्छतम् । ‘सूक्तानि’ शोभनानि स्तुतिलक्षणान्यस्माभिः कृतानि वर्चांसि ‘प्रति’ ‘हर्यतं’ प्रत्येकं कामयेथाम् । तदनन्तरं ‘दाशुषे चरुपुरोडाशादीनि दत्तवते यजमानाय’ ‘मयः मयसः सुखस्य दातारौ’ ‘भवतम् ॥ अग्नीषोमौ । अग्निश्च सोमश्च । द्वन्द्वे ‘ईदग्नेः सोमवरुणयोः’ (पा. सू. ६. ३. २७) इति ईश्वरम् । ‘अग्नेः स्तुस्तोमसोमाः’ (पा. सू. ८. ३. ८२) इति पत्वम् । ‘देवताद्वन्द्वे च’ इत्युभयपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते ‘आमन्त्रितस्य च’ इत्याद्युदात्तत्वम् । वृषणा । ‘सुपां सुलुक्’ इति आकारः । ‘वा पूर्वस्य’ इति विकल्पनादुपधाया दीर्घाभावः । हवम् । ‘भावेऽनुपसर्गस्य’ इति ह्यतेः अप् संप्रसारणं च । सूक्तानि । सुपूर्वात् वक्तेः कर्मणि निष्ठा । ‘सूपमानात् क्तः’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । हर्यतम् । ‘हर्य गतिकान्त्योः’ । भौवादिकः ॥

यदा पौर्णमास्यामग्नीषोमावुपांशुयाजस्य देवता तदानीम् ‘अग्नीषोमा यो अद्य’ इति तरयानुवाक्या । सूत्रितं च ‘उक्ता देवताः’ इति खण्डे—‘अग्नीषोमा यो अद्य वामान्यं दिवो मातरिश्वा जभार’ (आश्व. श्रौ. १. ६) इति ॥

अग्नीषोमा यो अद्य वामिदं वचः सपर्यति ।

तस्मै धत्तं सुवीर्यं गवां पोषं स्वश्र्यम् ॥ २ ॥

अग्नीषोमा । यः । अद्य । वाम् । इदम् । वचः । सपर्यति ।

तस्मै । धत्तम् । सुऽवीर्यम् । गवाम् । पोषम् । सुऽअश्र्यम् ॥ २ ॥

हे ‘अग्नीषोमौ’ ‘यः यजमानः’ ‘अद्य अस्मिन् कर्मणि’ ‘वां युवाभ्यां युष्मदर्थम्’ ‘इदं स्तुतिलक्षणं’ ‘वचः वाक्यं’ ‘सपर्यति पूजितं करोति’ ‘तस्मै यजमानाय’ ‘गवां पशूनां’ ‘पोषम् अभिवृद्धिं’ ‘धत्तं प्रयच्छतम् । कीदृशं पोषम् । ‘सुवीर्यं शोभनेन वीर्येण सामर्थ्येनोपेतं’ ‘स्वश्र्यं शोभनैरश्वैर्युक्तम् ॥ गवाम् । ‘सावेकाचः’ इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य ‘न गोश्चन्साववर्णः’ इति प्रतिषेधः ॥

अग्नीषोमा य आहुतिं यो वां दाशाद्विष्कृतिम् ।

स प्रजया सुवीर्यं विश्वमायुर्व्यश्रवत् ॥ ३ ॥

अग्नीषोमा । यः । आहुतिम् । यः । वाम् । दाशात् । हविःस्कृतिम् ।

सः । प्रजया । सुवीर्यम् । विश्वम् । आयुः । वि । अश्रवत् ॥ ३ ॥

हे अग्नीषोमौ ^१यः यजमानः ^२आहुतिम् आज्याहुतिं ^३वां युवाभ्यां ^४दाशात् दद्यात् । अथवा ^५हविष्कृतिं हविषा चरुपुरोडाशादिना कृताम् ^६आहुतिं ^७यः यजमानो दद्यात् । ^८सः यजमानः ^९प्रजया पुत्रपौत्रादिना युक्तं ^{१०}सुवीर्यं शोभनवीर्ययुक्तं ^{११}विश्वं सर्वम् ^{१२}आयुः जीवनं ^{१३}व्यश्रवत् व्याप्नोतु ॥ आहुतिम् । जुहोतेः क्तिनि ' तादौ च ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । दाशात् । ' दाश्र दाने ' । लेटि आडागमः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । हविष्कृतिम् । हविषः कृतिः करणं यस्यामाहुतौ । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ' नित्यं समासेऽनुत्तरपदस्थस्य ' इति विसर्जनीयस्य पत्वम् । अश्रवत् । अश्रोतेर्व्यत्ययेन परस्मैपदम् । लेटि अडागमः ॥

अग्नीषोमा चेति तद्वीर्यं वां यदमुष्णीतमवसं पणिं गाः ।

अवातिरतं वृसयस्य शेषोऽविन्दतं ज्योतिरेकं बहुभ्यः ॥ ४ ॥

अग्नीषोमा । चेति । तत् । वीर्यम् । वाम् । यत् । अमुष्णीतम् । अवसम् । पणिम् । गाः ।

अव । अतिरतम् । वृसयस्य । शेषः । अविन्दतम् । ज्योतिः । एकम् । बहुभ्यः ॥ ४ ॥

हे अग्नीषोमौ ^१वां युवयोः ^२तत् वक्ष्यमाणं ^३वीर्यं सामर्थ्यं ^४चेति अस्माभिर्ज्ञातमभूत् । ^५यत् येन वीर्येण ^६गाः ^७अवसं गोरूपमङ्गं ^८पणिं पणेः । विभक्तिव्यत्ययः । एतन्नाम्नोऽसुरात् ^९अमुष्णीतं अपाहार्ष्टम् । तथा ^{१०}वृसयस्य । वृसिः ^{११}वेष्टनार्थः । वृसयति ^{१२}सर्वं वेष्टयतीति वृसयोऽसुरस्त्वष्टा । तस्यासुरस्य ^{१३}शेषः अपत्यम् । ' शेष इत्यपत्यनाम शिष्यते प्रयतः ' (निरु. ३. २) इति यास्कः । खट्वसकाशादुत्पन्नं वृत्रम् ^{१४}अवातिरतम् अवधिष्टम् । अवतिरतिर्वधकर्मा । प्राणापानरूपयोर्युवयोर्बुध्रेऽमवस्थानान् स मरणं प्राप्तः । तथा चान्नायते- ' तस्माज्जन्म्यमानादग्नीषोमौ निरक्रामतां प्राणापानौ वा एनं तदजहिताम् ' (तै. सं. २. ५. २. ४) इति । ततो वृत्रवधानन्तरं ^{१५}ज्योतिः द्योतमानं सूर्यम् ^{१६}एकं नभसि गच्छन्तं ^{१७}बहुभ्यः जनेभ्यो बहूनामर्थाय ^{१८}अविन्दतम् अलप्साथाम् । एतत् सर्वं येन वीर्येण क्रियते तदस्माभिर्ज्ञातमित्यर्थः ॥ चेति । ' चिती संज्ञाने ' । लुङि ' चिन् भावकर्मणोः ' (पा. सू. ३. १. ६६) इति स्तेः चिणादेशः । ' चिणो लुक् ' इति तशब्दस्य लुक् । अमुष्णीतम् । ' मुप स्तेये ' । क्रैयादिकः । अवसम् । अवतेरौणादिकः असच् । शेषः । ' मुपां सुलुक् ' इति द्वितीयायाः सुः । एकम् । ' इण् गतौ ' । ' इण्भीकापाशल्यतिमर्चिभ्यः कन् ' (उ. सू. ३. ३२३) इति कन्प्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

अग्नीषोमीयस्य पशोर्वपापुरोडाशहविषां 'युवमेतानि' इति आद्यास्तिस्र ऋचः क्रमेण याज्याः । सूत्रं तु पूर्वमेवोदाहृतम् (आश्व. श्रौ. ३. ८) । पौर्णमासयागेऽग्नीषोमीयस्य पुरोडाशस्य 'युवमेतानि' इत्येषा याज्या । 'उक्ता देवताः' इति खण्डे सूत्रितं—'युवमेतानि दिवि रोचनानीन्द्राग्नी अवसा गतम्' (आश्व. श्रौ. १. ६) इति ॥

युवमेतानि दिवि रोचनान्यग्निश्च सोम सक्रतू अधत्तम् ।

युवं सिन्धूराभिः शस्तेरवद्यादग्नीषोमावमुञ्चतं गृभीतान् ॥ ५ ॥

युवम् । एतानि । दिवि । रोचनानि । अग्निः । च । सोम । सक्रतू इति सऽक्रतू । अधत्तम् ।

युवम् । सिन्धून् । अभिशस्तेः । अवद्यात् । अग्नीषोमौ । अमुञ्चतम् । गृभीतान् ॥ ५ ॥

हे ऽसोम त्वम् ऽअग्निश्च ऽसक्रतू समानकर्माणौ सन्तौ ऽयुवं युवां ऽरोचनानि रोचमानानि दीप्यमानानि ऽएतानि अस्माभिर्निशि दृश्यमानानि ताराग्रहादीनि ज्योतींषि ऽदिवि शुलोके ऽअधत्तम् आधारयतम् । उत्तरार्धस्येयमाग्यायिका । इन्द्रो वृत्रं हत्वा ब्रह्महत्याया भीतः सन् पृथिव्यां वृक्षेषु स्त्रीष्वप्यु च तां ब्रह्महत्यां न्यमाक्षीत् तासामपां शुद्धिरग्नीषोमाभ्यां जातेति । ब्रह्महत्यांशेन पापेन ऽगृभीतान् गृहीतानाक्रान्तान् ऽसिन्धून् नदीविशेषान् हे ऽअग्नीषोमौ युवाम् ऽअभिः शस्तेः अभिशस्यमानादभितः प्रकटितात् ऽअवद्यात् तस्मात् पापात् ऽअमुञ्चतं मुक्तवन्तौ । यद्वा । वृत्रः इन्द्रेण हतः सन् नदीषु पपात । ततो मृतेन वृत्रक्षरीरेण नद्यः सर्वा दुष्टा बभूवुः । तथा च तैत्तिरीयकम्—'इन्द्रो वृत्रमहन् सोऽपोऽभ्यत्रियत तासां यन्मेध्यं यजियं सदेवमासीत्तदपोदक्रामत्' (तै. ब्रा. ३. २. ५. १) इति । तेन दोषेण गृहीता नदीस्तस्मादोषादग्नीषोमौ मुक्तवन्तौ ॥ रोचनानि । 'रुच दीप्तौ' । 'अनुदात्तेश्च हलादेः' इति युच् । सिन्धून् । 'दीर्घादटि समानपादे' इति नकारस्य रुत्वम् । 'अत्रानुनासिकः' इति अनुनासिकः । गृभीतान् । 'हृग्रहोर्भः' इति भत्वम् ॥

अग्नीषोमीयस्योपांशुयाजस्य 'आन्यं दिवः' इत्येषा याज्या । 'अग्नीषोमा यो अद्य वाम्' इत्यत्र सूत्रमुदाहृतम् ॥

आन्यं दिवो मातरिश्वा जभारामभ्रादन्यं परि श्येनो अद्रेः ।

अग्नीषोमा ब्रह्मणा वावृधानोरुं यज्ञाय चक्रथुरु लोकम् ॥ ६ ॥

आ । अन्यम् । दिवः । मातरिश्वा । जभार । अमभ्रात् । अन्यम् । परि । श्येनः । अद्रेः ।

अग्नीषोमा । ब्रह्मणा । ववृधाना । उरुम् । यज्ञाय । चक्रथुः । ऊँ इति । लोकम् ॥ ६ ॥

हे अग्नीषोमौ युवथर्मध्ये ऽअन्यम् एकमग्निं ऽमातरिश्वा वायुः ऽदिवः शुलोकात् ऽआ ऽजभार भृगवे यजमानाय आजहार । तथा च मन्त्रान्तरम्—'द्विजन्मानं रयिमिव प्रशस्तं रातिं भरद्भृगवे मातरिश्वा' (ऋ. सं. १. ६०. १) इति । ऽश्येनः शंसनीयगतिमान्यक्षी पक्ष्याकारा गायत्री ऽअन्यं सोमम् ऽअद्रेः ऽपरि मेरोरुपर्यवस्थितात् स्वर्गात् ऽअमथ्नात् बलादाहृतवती । एवं महानुभावौ युवां ऽब्रह्मणा

स्रष्टा मन्त्ररूपेण स्तोत्रेण हविलक्षणेनाग्नेन वा^१ ववृधाना वर्धमानौ युवां^२ यज्ञाय अन्येषां देवानां यागाय^३ उहं विस्तीर्णं^४ लोकं स्थानं चक्रथुः कृतवन्तौ । उ इत्येतत् पादपूरणम्^१ । आज्यभागदेवतयोरग्नीषोमयोः उत्तरार्धदक्षिणार्धयोर्हूयते^२ । तन्मध्येऽन्यदेवत्यानि सर्वाणि हवींषि हूयन्ते । तन्मध्यमं स्थानमग्नीषोमकृतम् । तथा च तैत्तिरीयकम्—‘ राजानौ वा एतौ देवतानां यदग्नीषोमावन्तरा देवता इज्येते देवतानां विश्रुयै ’ (तै. सं. २. ६. २. १-२) इति ॥ ववृधाना । वृधेलिटः कानच् । छान्दसमभ्यासस्य दीर्घत्वम् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति आकारः ॥ ॥ २८ ॥

अग्नीषोमा हविषः प्रस्थितस्य वीतं हर्यतं वृषणा जुषेथाम् ।

सुशर्माणा स्ववसा हि भूतमथा धत्तं यजमानाय शं योः ॥ ७ ॥

अग्नीषोमा । हविषः । प्रस्थितस्य । वीतम् । हर्यतम् । वृषणा । जुषेथाम् ।

सुऽशर्माणा । सुऽअवसा । हि । भूतम् । अथ । धत्तम् । यजमानाय । शम् । योः ॥ ७ ॥

हे अग्नीषोमौ प्रस्थितस्य होमार्थमाहवनीयसमीपं प्राप्तं^१ हविषः इदं हविः वीतं भक्षयतम् । तदनन्तरं च हूर्यतं अस्मान् कामयेथाम् । हे वृषणा कामानां वर्पितारौ जुषेथाम् अस्मदीयं परिचरणं सेवेथाम् । तदनन्तरं सुशर्माणा शोभनसुखौ स्ववसा हि शोभनरक्षणौ च भूतम् अस्माकं भवतम् । अथ अनन्तरं हविर्दत्तवते यजमानाय शं शमनीयानां रोगाणां शमनं योः पृथकर्तव्यानां भयानां यावनं पृथक्करणं च धत्तं विधत्तं कुरुतम् । उक्तं च यास्केन—‘ शमनं च रोगाणां यावनं च भयानाम् ’ (निरु. ४. २१) इति ॥ हविषः । ‘ क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ’ इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे पठ्यते । वीतम् । ‘ वी गतिप्रजनकान्त्यशनत्वादानेषु ’ । थसस्त्वम् । अदादित्वात् शपो लुक् । वीतं च हर्यतं चेति चार्थप्रतीतिः ‘ चादिलोपे विभाषा ’ इति प्रथमायैस्तिङ्गविभक्तेर्निघातप्रतिषेधः । हर्यतम् । पादादित्वात् निघाताभावः । जुषेथाम् । वृषणा इत्यामन्त्रितस्य ‘ आमन्त्रितं पूर्वम् ’ इति अविद्यमानवस्त्वे सति तिङ्गः परत्वात् निघाताभावः । सुशर्माणा स्ववसा । उभयत्र बहुव्रीहौ ‘ सोमैर्नसां अलोमोपसी ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । भूतम् । लोटि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् ॥

यो अग्नीषोमा हविषा सपर्यादेवद्रीचा मनसा यो धृतेन ।

तस्य व्रतं रक्षतं पातमंहसो विशे जनाय महि शर्म यच्छतम् ॥ ८ ॥

यः । अग्नीषोमा । हविषा । सपर्यात् । देवद्रीचा । मनसा । यः । धृतेन ।

तस्य । व्रतम् । रक्षतम् । पातम् । अंहसः । विशे । जनाय । महि । शर्म । यच्छतम् ॥ ८ ॥

यः यजमानः अग्नीषोमा अग्नीषोमौ देवद्रीचा देवानञ्जता देवतापरायणेन श्रद्धायुक्तेन मनसा अन्तःकरणेन युक्तः सन् हविषा चरुपुरोडाशादिना सपर्यात् सपर्यति परिचरति । यः च यजमानः

१. क्ष-न-स-पदपूरणम् ।

२. अ-अभेत्तरार्धदक्षिणार्धयोर्हूयते ।

३. क्ष-स-प्राप्तस्य ।

४. क्ष-ट-ड-‘ अन्तःकरणेन ’ नास्ति ।

‘घृतेन आज्येनाग्नीषोमौ परिचरति । तस्य यजमानस्य व्रतं कर्म रक्षतम् । अंहसः पापात् तं च यजमानं पातं रक्षतम् । विशे यागेषु प्रविशते तस्मै जनाय यजमानाय महि महत् प्रभूतं शर्म सुखं यच्छतं दत्तम् ॥ अग्नीषोमा । ‘देवताद्वन्द्वे च’ इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सपर्यात् । ‘सपर पूजायाम्’ । कण्डादिः । लेटि आडागमः । देवदीचा । देवानञ्जतीति देवशङ् । अञ्जतेः ‘ऋत्विक्’ इत्यादिना क्तिन् । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । ‘विष्वदेवयोश्च टेरेद्यञ्जतावप्रत्यये’ (पा. सू. ६. ३. ९२) इति देवशब्दस्य टेः अद्यादेशः । तृतीयैकवचने ‘अचः’ इति अकारलोपे ‘चौ’ इति दीर्घत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ‘अद्रिसध्योरन्तोदात्तनिपातनं कृस्वरनिवृत्त्यर्थम्’ (पा. सू. ६. ३. ९५. १) इति वचनात् अद्यादेशः अन्तोदात्तः^१ । विशे । ‘सावेकावः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

पौर्णमासयागेऽग्नीषोमीयस्य यागस्य ‘अग्नीषोमा’ इत्येषानुवाक्या । तथा च सूत्रितम् ‘उक्ता देवताः’ इति खण्डे—‘अग्नीषोमा सवेदसा युवमेतानि दिवि रोचनानि (आश्व. श्रौ. १. ६) इति ॥

अग्नीषोमा सर्वेदसा सहूती वनतं गिरः । सं देवत्रा बभूवथुः ॥ ९ ॥

अग्नीषोमा । सऽवेदसा । सहूती इति सऽहूती । वनतम् । गिरः । सम् । देवऽत्रा । बभूवथुः ॥ ९ ॥

हे अग्नीषोमौ युवां सवेदसा समानेनैकेन वेदसा हविर्लक्षणेन धनेन युक्तौ सहूती समानह्वानौ^२ च सन्तौ गिरः अस्मदीयाः स्तुतीः वनतं संभजेथाम् । देवत्रा देवेषु सर्वेषु यौ युवां सं बभूवथुः संभूतौ संभावितौ प्रशस्तौ म्यः । ‘राजानौ वा एतौ देवतानां यदग्नीषोमौ’ (तै. सं. २. ६. २. १-२) इति श्रुतेः ॥ सवेदसा । समानं वेदो ययोः । ‘समानस्य च्छन्दसि’ इति सभावः । वनतम् । ‘वन पण संभक्तौ’ । देवत्रा । ‘देवमनुष्यपुरुषपुत्रमर्थे’ इत्यादिना ससम्बन्धे त्राप्रत्ययः ॥

अग्नीषोमावनेन वां यो वां घृतेन दाशति । तस्मै दीदयतं बृहत् ॥ १० ॥

अग्नीषोमौ । अनेन । वाम् । यः । वाम् । घृतेन । दाशति । तस्मै । दीदयतम् । बृहत् ॥ १० ॥

हे अग्नीषोमौ वां युवयोः संबन्धी यस्य यजमानः अनेन घृतेन उत्पवनादिभिः संस्कृतेनाज्येन युक्तं हविः वां युवाभ्यां दाशति प्रयच्छति तस्मै यजमानाय बृहत् प्रभूतं धनं दीदयतं प्रकाशयतं प्रयच्छतमित्यर्थः ॥ दाशति । ‘दाश् दाने’ । शसिपोः पितृत्वादनुदात्तत्वे धातुम्बरः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । दीदयतम् । दीदयतिः^३ दीप्तिकर्मा ॥

अग्नीषोमाविमानि नो युवं हव्या जुजोषतम् । आ यातमुप नः सचा ॥ ११ ॥

अग्नीषोमौ । इमानि । नः । युवम् । हव्या । जुजोषतम् । आ । यातम् । उप । नः । सचा ॥ ११ ॥

हे अग्नीषोमौ 'युवं युवां' नः अस्मदीयानि 'इमानि' हव्या हवींषि 'जुजोषतं' सेवेथाम् । तदर्थं नः अस्मान् 'सचा सह युवाम्' उप 'आ' यातं उपागच्छतम् ॥ जुजोषतम् । 'जुषी प्रीतिसेवनयोः । लोटि व्यत्ययेन शप् । छान्दसं द्विवचनम् । यद्वा । विकरणस्य 'बहुलं छन्दसि' इति श्लुः । ततो व्यत्ययेन शप् । 'बहुलं छन्दसीति वक्तव्यम्' इति वचनात् 'नाभ्यस्तस्याचि पिति' इति लघूपधगुण-प्रतिषेधाभावः ॥

अग्नीषोमा पिपृतमर्वतो न आ प्यायन्तामुस्त्रिया हव्यसूदः ।

अस्मे बलानि मधवत्सु धत्तं कृणुतं नो अध्वरं श्रुष्टिमन्तम् ॥ १२ ॥

अग्नीषोमा । पिपृतम् । अर्वतः । नः । आ । प्यायन्ताम् । उस्त्रियाः । हव्यसूदः ।

अस्मे इति । बलानि । मधवत्सु । धत्तम् । कृणुतम् । नः । अध्वरम् । श्रुष्टिमन्तम् ॥ १२ ॥

हे अग्नीषोमौ 'नः' अस्माकम् 'अर्वतः' अश्वान् 'पिपृतं' पालयतम् । 'हव्यसूदः' क्षीरादिहविषा-मुत्पादयिष्यः 'उस्त्रियाः' अस्मदीया गावश्च 'आ' प्यायन्ताम् आप्यायिताः प्रवृद्धाः सन्तु । 'मध-वत्सु' हविलक्षणधनयुक्तेषु 'अस्मे' अस्मासु 'बलानि' धत्तं स्थापयतम् । तथा 'नः' अस्माकम् 'अध्वरं' यागं 'श्रुष्टिमन्तं' धनयुक्तं 'कृणुतं' कुरुतम् ॥ पिपृतम् । 'पृ पालनपूरणयोः । पृ इत्येके' । जुहोत्या-दिवात् शपः श्लुः । 'अर्तिपिपत्योश्च' इति अभ्यासस्य इत्वम् । हव्यसूदः । हव्यं सूदन्ते क्षरन्तीति हव्यसूदः । 'पूद क्षरणे' । 'किप् च' इति किप् । अस्मे । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्याः शोआदेशः । श्रुष्टिमन्तम् । श्रुष्टीति धननाम । शु आशु अश्नते व्याप्यैते इति श्रुष्टिः । पृपोदरादिः । 'हस्वनुङ्भ्यां मतुप्' इति मतुप् उदात्तत्वम् ॥ ॥ २९ ॥ ॥ १४ ॥

पञ्चदशेऽनुवाके द्वादश सूक्तानि । तत्र 'इमं स्तोमम्' इति षोडशर्चं प्रथमं सूक्तम् । आङ्गिरसस्य कुरुस्यार्षम् । पञ्चदशीषोडश्यां त्रिष्टुभौ शिष्टा जगत्थः । अग्निदेवता । 'पूर्वो देवा भवतु सुन्वतो रथः' इति त्रयः पादा देवदेवत्याः । 'तन्नो मित्रो वरुणः' इति अर्धर्चो लिङ्गोक्तमित्रावरुणादि-पङ्केदवत्यः । अथवा तस्याप्यग्निरेव देवता मित्रावरुणादयस्तु निपातभाक्त्वेनाप्रधानाः । एतत्सर्वमनुक्रा-न्तम्- 'इमं षोडश कुत्स आग्नेयं तद्वित्रिष्टुवन्तं पूर्वो देवास्त्रयः पादा दैवास्तन्नो मित्रोऽर्धर्चो लिङ्गोक्त-देवतो यदेवत्यं वा सूक्तम्' इति । प्रातरनुवाकस्याग्नेये क्रतौ जागते छन्दस्येतत् सूक्तम् आश्विनशक्ने च । तथा च सूत्रितम्- 'इमं स्तोममर्हते सं जागृवद्भिः' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति । आभिष्टविके षष्ठे-हव्याग्निमास्तेऽप्येतत्सूक्तं जातवेदस्यनिविद्धानम् । सूत्रितं च- 'प्रयज्यव इमं स्तोममिस्थाग्निमास्तम्' (आश्व. श्रौ. ७. ७) इति । तृतीयसवने 'इमं स्तोमम्' इत्येषा अग्नीधः । प्रस्थितयाज्या । सूत्रितं च- 'इमं स्तोममर्हते जातवेदस इति तार्तीयसवनिक्यः' (आश्व. श्रौ. ५. ५.) इति ॥

इमं स्तोममर्हते जातवेदसे रथमिव सं महेमा मनीषया ।

भद्रा हि नः प्रमतिरस्य संसद्यग्नें सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ॥

इमम् । स्तोमम् । अर्हते । जातवेदसे । रथम् । इव । सम् । महेम । मनीषया ।

भद्रा । हि । नः । प्रमतिः । अस्य । सम् । सद्यि । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम । वयम् । तव ॥ १ ॥

वर्हते पूज्याय जातवेदसे जातानामुत्पन्नानां वेदित्रे जातप्रज्ञाय जातधनाय वाग्नये मनीषया निशितया बुद्ध्या इमम् एतत्सूक्तरूपं स्तोमं स्तोत्रं रथमिव यथा तक्षा रथं संस्करोति तथा सं महेम सम्यक् पूजितं कुर्मः । अस्य अग्नेः संसद्यि संभजने नः अस्माकं प्रमतिः प्रकृष्टा बुद्धिः भद्रा हि कल्याणी समर्था खलु । अतस्तया बुद्ध्या स्तुम इत्यर्थः । हे अग्ने तव सख्ये अस्माकं त्वया सह सखित्वे सति वयं मा रिषाम हिंसिता न भवाम । अस्मान् रक्षेत्यर्थः ॥ अर्हते । 'अर्ह पूज्यायाम्' । 'अर्हः प्रशंसायाम्' (पा. सू. ३. २. १३३) इति लटः शत्रादेशः । शपः पित्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च अनुपदेशात् लसार्वाधातुकस्वरेण^१ धातुस्वरः^२ शिष्यते^३ । महेम । 'मह पूज्यायाम्' । रिषाम । 'रिष हिंसायाम्' । व्यत्ययेन शः । तव । 'युष्मदस्मदोर्हसि' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

यस्मै त्वमायजसे स साधत्यनर्वा क्षेति दधते सुवीर्यम् ।

स तूताव नैनमश्नोत्यंहतिरग्नें सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ २ ॥

यस्मै । त्वम् । आ । यजसे । सः । साधति । अनर्वा । क्षेति । दधते । सुवीर्यम् ।

सः । तूताव । न । एनम् । अश्नोति । अंहतिः । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम । वयम् । तव ॥ २ ॥

यस्मै यजमानाय हे अग्ने त्वम् आयजसे देवानाभिमुख्येन यजसि सः यजमानः साधति स्वाभिलषितं साधयति । प्राप्नोतीत्यर्थः । किंच स यजमानः अनर्वा शत्रुभिरप्रत्यृतः^३ सन् क्षेति निवसति । तथा सुवीर्यं शोभनवीर्येपितं धनं दधते धारयति । प्राप्नोतीत्यर्थः^४ । एत्वा च सः यजमानः तूताव वर्धते । एनं यजमानम् अंहतिः आर्तिदार्ष्ट्यं न अश्नोति न प्राप्नोति । अन्यत् पूर्ववत् ॥ साधति । 'षिधु संराद्धौ' । णिचि 'सिध्यतेरपारलौकिके' (पा. सू. ६. १. ४९) इति आस्वम् । 'छन्दस्युभयथा' इति शप आर्धधातुकत्वात् 'गेरनिटि' इति णिलोपः । क्षेति । 'क्षि निवास-गत्योः' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । दधते । 'दध धारणे' । भौवादिकः । तूताव । तु इति वृद्धयर्थः सौत्रो धातुः । अस्मात् छान्दसो लिट् । तुजादिवात् अन्यासस्य दीर्घत्वम् । अश्नोति । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । अंहतिः । 'हन्तेरंह च' (उ. सू. ४. ५०२) इति अतिप्रत्ययः । 'चित्' इत्यनुवृत्तेः अन्तोदात्तत्वम् ॥

१. फ-लसार्वाधातुकस्वरावशेषेण । २. क्ष-ठ-ढ-न-फ-स-आद्युदात्तत्वम् । ३. च-शत्रुभिरप्रत्यृतः ।

४. क्ष-स- 'प्राप्नोतीत्यर्थः' नास्ति ।

श॒केम॑ त्वा स॒मिधं॑ सा॒धया॑ धिय॒स्त्वे दे॒वा ह॒विर॑द॒न्त्याहु॑तम् ।

त्वमादि॒त्याँ आ व॑ह॒ तान्द्यु॑ऽश्मस्य॒ग्ने स॒ख्ये मा रि॑षामा व॒यं तव॑ ॥ ३ ॥

श॒केम॑ । त्वा । स॒म॒इध॑म् । सा॒धय॑ । धि॒यः । त्वे इति॑ । दे॒वाः । ह॒विः । अ॒द॒न्ति॒ । आ॒हु॒तम् ।

त्वम् । आ॒दि॒त्यान् । आ । व॒ह॒ । तान् । हि । उ॒मसि॑ । अ॒ग्ने । स॒ख्ये । मा । रि॒षाम् । व॒यम् । तव॑ ॥ ३ ॥

हे १अग्ने १त्वा त्वां १समिधं सम्यगिदं कर्तुं १शकेम शक्ता भूयास्म । त्वं च १धियः अस्म-
दीयानि दर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि १साधय निष्पादय । त्वया हि सर्वे यागा निष्पाद्यन्ते । यस्मात्
१त्वे त्वय्यग्नौ १आहुतम् ऋत्विग्भिः प्रक्षिप्तं चरुपुरोडाशादिकं १हविः १देवाः १अदन्ति भक्षयन्ति ।
तस्मात् त्वं साधयेत्यर्थः । अपि च १त्वम् १आदित्यान् अदितेः पुत्रान् सर्वान् देवान् १आ १वह
अस्मद्यज्ञार्थमानय । १तान् १ह इदानीमेव वयम् १उमसि कामयामहे । अन्यत् पूर्ववत् ॥ शकेम ।
'शक् शक्ता' । 'लिङ्याशिष्यङ्' । अदुपदेशान् लसार्वधातुकानुदात्तत्वेऽङ् एव स्वरः शिष्यते । समिधम् ।
'जिहन्धी दीप्तौ' । अस्मात् संपदादिलक्षणः कर्मणि क्तिप् । त्वे । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्येक-
वचनस्य शेषादेशः । उमसि । 'वश कान्तौ' । इदन्तो ममिः । अदादित्वान् शपो लुक् ।
'ग्रहिज्या' इत्यादिना संप्रसारणम् ॥

भ॒रामे॒ध्मं कृ॒णवा॑मा ह॒वींषि॑ ते चि॒तय॑न्तः प॒र्वणा॑प॒र्वणा व॒यम् ।

जी॒वा॒त॒वे प्र॒तरं॑ सा॒धया॑ धि॒योऽग्ने॑ स॒ख्ये मा रि॑षामा व॒यं तव॑ ॥ ४ ॥

भ॒राम॑ । इ॒ध्मम् । कृ॒णवा॑म । ह॒वींषि॑ । ते । चि॒तय॑न्तः । प॒र्वणा॑प॒र्वणा । व॒यम् ।

जी॒वा॒त॒वे । प्र॒त॒रम् । सा॒धय॑ । धि॒यः । अ॒ग्ने । स॒ख्ये । मा । रि॒षाम् । व॒यम् । तव॑ ॥ ४ ॥

हे १अग्ने त्वद्यागार्थम् १इध्मम् इन्धनसाधनमेकविंशतिदार्वात्मकं समित्समूहं १भराम^१ संपादयाम ।
तदनन्तरं १ते नुभ्यं १हवींषि चरुपुरोडाशादिलक्षणान्यन्नानि^२ १वयं १कृणवाम करवाम । किं कुर्वन्तः ।
१पर्वणापर्वणा प्रतिपक्षमावृत्ताभ्यां दर्शपूर्णमासाभ्यां १चितयन्तः त्वां प्रज्ञापयन्तः । स त्वं १जीवातवे
अस्माकं जीवनौषधाय चिरकालावस्थानाय १धियः कर्माण्यग्निहोत्रादीनि १प्रतरं प्रकृष्टतरं १साधय
निष्पादय । अन्यत् समानम् ॥ चितयन्तः ॥ 'चिती संज्ञाने' । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात्
लघूपधगुणाभावः । पर्वणापर्वणा । 'नित्यवीप्सयोः' इति वीप्सायां द्विर्भावः । 'तस्य परमाग्नेदितम्'
इति परस्याग्नेदितसंज्ञायाम् 'अनुदात्तं च' इत्यनुदात्तत्वम् । प्रतरम् । तरबन्तात् प्रशब्दात्
क्रियाप्रकर्षे वर्तमानात् 'अमु च च्छन्दसि' (पा. सू. ५. ४. १२) इति अमुग्रन्थयः ॥

१. क्ष-ट-ड-हविश्चरुपुरोडाशादिकम् । २. क्ष-ट-ड-भराम संभराम । ३. त-श-चरुपुरोडाशल-
क्षणान्यन्नानि ।

विशां गोपा अस्य चरन्ति जन्तवो द्विपत् यदुत चतुष्पदकुर्भिः ।

चित्रः प्रकेत उषसो महौ अस्यग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ ५ ॥

विशाम् । गोपाः । अस्य । चरन्ति । जन्तवः । द्विपत् । च । यत् । उत । चतुःस्पत् । अक्तुर्भिः ।

चित्रः । प्रऽकेतः । उषसः । महान् । असि । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम् । वयम् । तव ॥ ५ ॥

वस्य अग्नेः वजन्तवः जाता रश्मयः विशां सर्वेषां प्राणिनां गोपाः । गोपायितारो रक्षकाः सन्तः चरन्ति उद्गच्छन्ति । तदनन्तरं यत् च द्विपत् द्विपात् मनुष्यादिकमस्ति उत अपि च चतुष्पत् चतुष्पात् गवादिर्कं यदस्ति तदुभयम् अक्तुभिः अङ्गैः अस्य रश्मिभिरक्तम् आश्लिष्टमभूत् । हे अग्ने चित्रः त्रिचित्रदीप्तियुक्तः प्रकेतः रात्रावन्धकारावृतानां सर्वेषां प्रज्ञापयिता प्रदर्शयिता^१ उपसः उषोदेवताया अपि महान् गुणैरधिकः असि भवसि । उपास्तु रात्रेश्वरमभागे प्रकाशयति अग्निस्तु सर्वस्यां रात्रौ प्रकाशयतीति तस्य गुणाधिक्यम् ॥ गोपाः । ‘गुपू रक्षणे’ । ‘गुपूधूपविच्छि’ (पा. सू. ३. १. २८) इति आयप्रत्ययः । अस्मान् कृप् । अतो लोपः । ‘वेर्यूक्तलोपाद्ग्लि लोपो बलीयान्’ इति पूर्वं वलि लोपः । न चातो लोपस्य स्थानिवत्त्वं, ‘न पदान्त’ इत्यादिना यलोपं प्रति नञिषेधान् । द्विपत् । द्वौ पादावस्येति बहुव्रीहौ ‘संख्यासुपूर्वस्य’ (पा. सू. ५. ४. १४०) इति पाद-शब्दस्य अन्त्यलोपः^२ समासान्तः । अयस्मयादित्वेन भग्ने ‘पादः पत्’ (पा. सू. ६. ४. १३०) इति पद्मावः । एकदेशविकृतस्यानन्यवत्त्वात्^३ (परिभा. ३७) ‘द्वित्रिभ्यां पादन्मूर्धसु’ (पा. सू. ६. २. १९७) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । चतुष्पत् । पूर्ववत् समासान्तः पद्मावश्च । ‘इदुदु-पधस्य चाप्रत्ययस्य’ इति विसर्जनीयस्य पत्वम् । ‘त्रः संख्यायाः’ (फि. सू. २८) इति चतुर्शब्द आद्युदात्तः । स एव बहुव्रीहिस्वरेण शिष्यते ॥ ॥ ३० ॥

त्वमध्वर्युरुत होतासि पूर्यः प्रशास्ता पोता जनुषा पुरोहितः ।

विश्वा विद्वाँ आर्त्विज्या धीर पुष्यस्यग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ ६ ॥

त्वम् । अध्वर्युः । उत । होता । असि । पूर्यः । प्रऽशास्ता । पोता । जनुषा । पुरऽहितः ।

विश्वा । विद्वान् । आर्त्विज्या । धीर । पुष्यसि । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम् । वयम् । तव ॥ ६ ॥

हे अग्ने त्वम् अध्वर्युः अध्वरस्य यागस्य नेता देवान्प्रति प्रेरयिता यद्वा यागे आध्वर्यवस्य कर्ता भवसि^४ । अध्वर्यो मनुष्ये जाठररूपेण^५ वागिन्द्रियाधिष्ठातृत्वेन वावस्थाय^६ यागनिष्पादकः असि । उत अपि च पूर्यः मुख्यः होता देवानामाह्वाता पूर्ववद्भोतर्यवस्थाय हात्रस्य कर्मणः कर्ता वा असि भवसि । मानुषो होता अमुख्यः । तदपेक्षयास्य मुख्यत्वम् । तथा प्रशास्ता प्रकर्षेण शास्ता सर्वेषां शिक्षकोऽसि । यद्वा । ‘होतर्यज पोतर्यज’ इत्यादिना प्रैषेण शास्तीति^६ मैत्रावरुणः प्रशास्ता । पूर्ववत्

१. क्ष-ट-ढ-स-प्रदर्शयिता त्वम् । २. क्ष-अन्तलोपः । ३. एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् ।

४. क्ष-ट-ढ-असि भवसि । ५. क्ष-ट-ढ-जाठररूपो भवानिन्द्रियाधिष्ठातृत्वेनावस्थाय; न-स-जाठररूपेण वा त्वगिन्द्रियाधिष्ठातृत्वेन वावस्थाय । ६. क्ष-प्रशास्तीति ।

तस्मिन्नवस्थाय यागनिष्पादकोऽसि । पोता यज्ञस्य पावयिता शोधयितासि । यद्वा पोतुनामकस्य ऋग्विजः पूर्ववदधिष्ठाय यागनिष्पादकोऽसि । तथा जनुषा जन्मना स्वाभाव्येन पुरोहितः पुरस्तादागामिनि स्वर्गादीं हितोऽनुकूलाचरणोऽसि । यद्वा । सर्वेषु कर्मसु पूर्वस्यां दिश्याहवनीये स्थापितोऽसि । अथवा पुरोहितो ब्रह्मा देवपुरोहितस्य बृहस्पतेः प्रतिनिधित्वात् । तथा च मन्त्रान्तरम्—‘ बृहस्पतिर्देवानां ब्रह्माहं मनुष्याणाम् ’ (तै. ब्रा. ३. ७. ६. ३) इति । अतस्तस्मिन्ब्रह्मणि पूर्ववदवस्थाय तद्रूपः सन् विश्वा सर्वाणि आर्विज्या ऋग्विजः कर्माण्यध्वर्यवादीनि विद्वान् जानस्त्वं हे धीर प्राज्ञ अग्ने पुष्यसि न्यूनाधिकभावरहित्येन संपूर्णानि करोषि । अन्यत् समानम् ॥ जनुषा । जनेरुसिः । पुरोहितः । दधातेः कर्मणि निष्ठा । ‘ पूर्वाध्वर ’ इत्यादिना असिप्रथयान्तः पुरस्शब्दोऽन्तोदात्तः । ‘ नद्धितश्चासर्वविभक्तिः ’ इति अन्ययसंज्ञायां ‘ पुरोऽध्ययम् ’ इति गतित्वात् ‘ गतिरनन्तरः ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । आर्विज्या । ब्राह्मणादित्वात् ष्यञ् । जिस्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

यो विश्वतः सुप्रतीकः सदृङ्ङसि दूरे चित्सन्तळिदिवाति रोचसे ।

रात्र्याश्चिदन्धो अति देव पश्यस्यग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ ७ ॥

यः । विश्वतः । सुप्रतीकः । सदृङ् । असि । दूरे । चित् । सन् । तळित् । अति । रोचसे । रात्र्याः । चित् । अन्धः । अति । देव । पश्यसि । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम् । वयम् । तव ॥ ७ ॥

हे अग्ने यः त्वं सुप्रतीकः शोभनाङ्गः सन् विश्वतः सर्वस्मादपि सदृङ्ङसि अन्यूनः सदृशो भवसि स त्वं दूरे चित् सन् दूरेऽपि वर्तमानः सन् तळिदिवा । अन्तिकनामैतत् । अन्तिके वर्तमान इव अति रोचसे अतिज्ञानेन दीप्यसे । तदुक्तं यास्केन—‘ दूरेऽपि सन्नितिक इव सदृश्यसे ’ (निरु. ३. ११) इति । रात्र्याश्चित् रात्रेरपि रात्रेः संबन्धिनम् अन्धः बहुलमन्धकारमपि हे देव द्योतमान अग्ने अति पश्यसि अतीत्य प्रकाशसे । अन्यत् पूर्ववत् ॥ सुप्रतीकः । शोभनं प्रतीकोऽङ्गं यस्य । ‘ ऋवाद्यश्च ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । सदृङ् । ‘ समानान्ययोश्चेति वक्तव्यम् ’ (पा. सू. ३. २. ६०. १) इति समानोपपदात् दृशोः क्तिन् । ‘ दृग्दशवतुषु ’ (पा. सू. ६. ३. ८९) इति समानस्य सभावः । ‘ दृक्स्ववःस्वतवसां छन्दसि ’ (पा. सू. ७. १. ८३) इति जुम् । संयोगान्तलोपः । किन्प्रथयस्य ‘ कुः ’ इति कुत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । रात्र्याः । ‘ रात्रेश्चाजसौ ’ (पा. सू. ४. १. ३१) इति ङीप् ॥

पूर्वो देवा भवतु सन्वतो रथोऽस्माकं शंसो अभ्यस्तु दुष्यः ।

तदा जानीतोत पुष्यता वचोऽग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ ८ ॥

पूर्वः । देवाः । भवतु । सन्वतः । रथः । अस्माकम् । शंसः । अभि । अस्तु । दुः । पुष्यः । तत् । आ । जानीत । उत । पुष्यत । वचः । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम् । वयम् । तव ॥ ८ ॥

हे ऽदेवाः अग्न्यवयवभूताः सर्वे देवाः ऽसुन्वतः सोमाभिषवं कुर्वतो यजमानस्य ऽरथः ऽपूर्वः अन्येषामयजमानानां रथेभ्यो मुख्यः ऽभवत् । अपि च ऽअस्माकं ऽशंसः शंसनीयमभिशापरूपं पापं ऽदूष्यः दुर्धियः पापबुद्धीन् अस्मद्विष्टाचरणपरान्छन्नून् ऽअभ्यस्तु अभिभवतु तान् बाधताम् । ऽतत् इदं मद्राक्यं हे देवाः ऽआ ऽजानीत आभिमुख्येनावगच्छत । ऽउत अपि च तत् ऽवचः अस्मदीयं वचनं तदथाचरणेन ऽपुण्यत प्रवर्धयत । हे सर्वदेवात्मक ऽअग्ने । सख्ये इत्यादि पूर्ववत् ॥ सुन्वतः । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । शंसः । शंस्यते' कीर्यते इति शंसोऽभिशापः । कर्मणि घञ् । जित्वादाद्युदात्तत्वम् । दूष्यः । दुष्टं ध्यायन्तीति दुर्धियः । ' ध्यै चिन्तायाम् ' इत्यस्मात् ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । दक्षिणप्रहणानुवृत्तेस्तस्य च विध्यन्तरोपसंग्राहार्थत्वात् मंग्रसारगम् । पृषोदरादिषु ' ध्यै च ' इति पाठात् दुरो रेफस्योत्वं उत्तरपदादेः घृत्वं च ॥

वधैर्दुःशंसाँ अपं दूष्यो जहि दूरे वा ये अन्ति वा के चिदत्रिणः ।

अथा यज्ञाय गृणते सुगं कृध्यग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ ९ ॥

वधैः । दुःशंसान् । अपं । दुःऽर्ध्यः । जहि । दूरे । वा । ये । अन्ति । वा । के । चित् । अत्रिणः ।

अथ । यज्ञाय । गृणते । सुगम् । कृधि । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम् । वयम् । तव ॥ ९ ॥

हे ऽअग्ने त्वं ऽवधैः हननसाधनैरायुधैः ऽदुःशंसान् दुःखेन कीर्तनीयान् ऽदूष्यः दुर्धियः पापबुद्धीन् ऽअप ऽजहि वधं प्रापय । ऽये ऽके ऽचित् ये केचन ऽदूरे विप्रकृष्टदेशे ऽवा अन्तिके' समीपदेशे ऽवा वर्तमानाः ऽअत्रिणः अत्तारो राक्षसादयो विद्यन्ते तान् दुर्धियोऽप जहीत्यर्थः । ऽअथ अनन्तरं ऽयज्ञाय यज्ञपतये ऽगृणते त्वां स्तुवते यजमानाय ऽसुगं शोभनं मार्गं ऽकृधि कुरु । अन्यत् पूर्ववत् ॥ वधैः । ' हनश्च वधः ' इति हन्तेः करणेऽप् वधादेशश्च । स च अदन्तोऽन्तोदात्तः । तस्यातो लोपे सति उदात्तनिवृत्तिस्वरेण प्रत्यवस्योदात्तत्वम् । दुःशंसान् । ' इण्डुःसुषु ' इति कर्मणि खल् । ' लिति ' इति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम् । जहि । लोटि' हिः । ' हन्तेर्जः ' इति जादेशः । तस्य ' असिद्धवदन्ना भात् ' इति असिद्धत्वात् हेर्लुगभावः । अन्ति । अन्तिकस्य ' कादिलोपो बहुलम् ' इति कलोपः । अत्रिणः । ' अदेस्त्रिणि च ' इति त्रिणिप्रत्ययः । इकारो नकारपरिग्राणार्थः । गृणते । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । सुगम् । ' सुदुरोरधिकरणे ' (पा. सू. ३. २. ४८. ३) इति गमेर्ङः । कृधि । ' श्रुशृणुपृकृवृभ्यञ्छन्दसि ' इति हेर्धिः । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् ॥

यदयुक्था अरुषा रोहिता रथे वातजूता वृषभस्यैव ते रवः ।

आदिन्वसि वनिनो धूमकेतुनाग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १० ॥

यत् । अयुक्थाः । अरुषा । रोहिता । रथे । वातजूता । वृषभस्यैव । ते । रवः ।

आत् । इन्वसि । वनिनः । धूमकेतुना । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम् । वयम् । तव ॥ १० ॥

हे 'अग्ने' अरुणा आरोचमानौ 'रोहिता लोहितवर्णौ'। रोहित इत्यग्नेरश्वस्याख्या 'रोहितोऽग्नेः' (नि. १. १५. २) इति दर्शनात्। 'रोहितेन त्वाग्निर्देवतां गमयतु' (तै. सं. १. ७. ४. ३) इति मन्त्रवर्णाच्च। 'एते वै देवाश्वाः' (तै. सं. १. ७. ४. ३) इति हि तत्र व्याख्यातम्। 'वानजृता। वातस्य वायोर्जतं जवो वेग इव वेगो ययोस्तौ'। ईदृशावर्धौ 'रथे' 'यत् यदा' 'अयुक्थाः' अयोजयः तदानीं वनानि दहतः 'ते तव' 'रवः' शब्दः 'वृषभस्येव हसस्य महोक्षस्य' शब्द इव गम्भीरो भवति। 'आत्' अनन्तरं 'वनिनः' वनसंबद्धान् वृक्षान् 'धूमकेतुना' धूमः केतुः प्रज्ञापको यस्य तादृशेन रश्मिना 'इन्वसि' व्याप्नोषि। अन्यत् पूर्ववत् ॥ अयुक्थाः। 'युजिर् योगे'। लुङि 'अलो झलि' इति सकारलोपः। अन्त्येस्थादिद्विवचनेषु 'सुपां सुलृक्' इति आकारः। रवः। 'रु शब्दे'। 'ऋदोरप्' इति भावे अप्। इन्वसि। 'इवि व्यासी'। भौवादिकः। इदित्त्वात् जुम् ॥ ३१ ॥

अध स्वनादुत बिभ्युः पतत्रिणो द्रप्सा यत्तै यवसादो व्यस्थिरन् ।

सुगं तत्तै तावकेभ्यो रथेभ्योऽग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ ११ ॥

अध। स्वनात्। उत। बिभ्युः। पतत्रिणः। द्रप्साः। यत्। ते। यवसऽअदः। वि। अस्थिरन्। सुगम्। तत्। ते। तावकेभ्यः। रथेभ्यः। अग्ने। सख्ये। मा। रिषाम। वयम्। तव ॥ ११ ॥

हे 'अग्ने' 'अध' दग्धुं वनप्रवेशानन्तरं 'स्वनात्' स्वदीयात् पूर्वोक्तगम्भीरशब्दात्। उतशब्दोऽप्यर्थः। 'पतत्रिणः' पक्षिणोऽपि 'बिभ्युः' बिभ्यति भयं प्राप्नुवन्ति। उत्पतनेन देशान्तरं गन्तुं समर्थाः पक्षिणोऽपि यदा भयं प्राप्नुवन्ति किमु वक्तव्यमन्येषां तत्रस्थानां^१ वृक्षादीनां भीतिर्जायते इति। अतस्त्वयि वनं प्रविशति सर्वे प्राणिनो भयं प्राप्नुवन्तीत्यर्थः। तादृशस्य 'ते तव' 'द्रप्साः' ज्वालैकदेशाः 'यवसादः' यवसानामरण्ये वर्तमानानां तृणानामत्तारः सन्तः 'यत् यदा' 'व्यस्थिरन्' विविधमवतिष्ठन्ते 'तत्' तदा 'ते तव' सर्वमरण्यं 'सुगं' सुखेन गन्तुं शक्यम्। अतः 'तावकेभ्यः' स्वदीयेभ्यः 'रथेभ्यः' च तदरण्यं सुगं भवति। पूर्वं प्रवृत्तैर्ज्वालाग्नेः तृणादिषु^२ दग्धेषु सस्सु स्वदीया रथाः प्रतिबन्धमन्तरेण पश्चाद्गच्छन्तीति भावः। अन्यत् समानम् ॥ बिभ्युः। 'जिमी भये'। छान्दसो लिट्। 'परनेकाचः' इति यण्। व्यस्थिरन्। 'समवप्रविभ्यः' इति तिष्ठतेरात्मनेपदम्। लुङि व्यत्ययेन झस्य रन्। 'स्थाच्चोरिच्च' इति झवम्। 'ह्रस्वादङ्गात्' (पा. सू. ८. २. २७) इति सलोपः। तावकेभ्यः^३। 'तवकममकावेकवचने' (पा. सू. ४. ३. ३) इति युष्मदस्तवकादेशः ॥

अयं मित्रस्य वरुणस्य धार्यसेऽवयातां मरुतां हेळो अद्भुतः ।

मृळा सु नो भूवेषां मनः पुनरग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १२ ॥

अयम्। मित्रस्य। वरुणस्य। धार्यसे। अवऽयाताम्। मरुताम्। हेळः। अद्भुतः।

मृळ। सु। नः। भूतु। एषाम्। मनः। पुनः। अग्ने। सख्ये। मा। रिषाम। वयम्। तव ॥ १२ ॥

१. क्ष-न-स-अरुषेसादिषु द्विवचनेषु। २. क्ष-तत्रस्थानाम्। ३. क्ष-ट-ढ-स-सर्वेषु तृणादिषु।

४. क्ष-ट-ढ-स-तावकेभ्यः। तवेमे तावकाः।

वअयम् अग्नेः स्तोता वमित्रस्य अहरभिमानिनो देवस्य ववरुणस्य रात्र्यभिमानिनश्च संबन्धिने
 वधायसे धारणायावस्थापनाय भवतु । मित्रावरुणाविममग्नेः स्तोतारं धारयतामित्यर्थः । वअवयाताम्
 अवस्ताद्गच्छतां स्वर्गलोकस्याधस्तादन्तरिक्षे वर्तमानानां वमरुताम् एतत्संज्ञानां देवानां वहेळः
 क्रोधः वअद्भुतः महान् भवति । अद्भुत इत्येतन्महत्ताम् । तस्मात् क्रोधात् इममग्नेः स्तोतारं मित्रावरुणौ
 रक्षतामिति शेषः । अपि च वनः अस्मान् हे वअग्ने वसु वमृळ सुष्ठु मृडय सुखय । वप्यां मरुतां
 वमनः च वपुनः वभूतु पुनरपि प्रसन्नं भवतु । अन्यत् समानम् ॥ धायसे । ' वहिहाधाभ्यश्छन्दसि '
 इति भावे असुन् । ' नित् ' इत्यनुवृत्तेः ' आतो युक् चिष्कृतोः ' इति युक् । अवयाताम् । ' या
 प्रापणे ' । अस्मात् अवपूर्वात् लटः शतृ । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तैरुदात्तत्वम् । मृळ । ' मृड
 मुखने ' । ' छन्दस्युभयथा ' इति शप आर्धधातुकत्वात् ' णेरनिटि ' इति णिलोपः । ' व्यचोऽतस्तिङः '
 इति संहितायां दीर्घत्वम् । भूतु । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् ॥

देवो देवानामसि मित्रो अद्भुतो वसुर्वसूनामसि चारुध्वरे ।

शर्मन्त्स्याम तव सप्रथस्तमेऽग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १३ ॥

देवः । देवानाम् । असि । मित्रः । अद्भुतः । वसुः । वसूनाम् । असि । चारुः । अध्वरे ।

शर्मन् । स्याम । तव । सप्रथःऽतमे । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम् । वयम् । तव ॥ १३ ॥

हे वअग्ने वदेवः द्योतमानस्त्वं वदेवानां सर्वेषाम् वअद्भुतः महान् वमित्रः वअसि प्रौढः सखा
 भवसि । तथा वचारुः शोभनस्त्वम् वअध्वरे यज्ञे ववसूनां सर्वेषां धनानां ववसुः वअसि निवासयिता
 भवसि । अतोऽस्माकं वसूनि देहीत्यर्थः । किंच वसप्रथस्तमे सर्वतः पृथुतमेऽतिशयेन विस्तीर्णे वतव
 त्वत्संबन्धिनि शर्मणि यज्ञगृहे वस्याम वर्तमाना भवेम । अन्यत् पूर्ववत् ॥ शर्मन् । ' सुपां सुलुक् '
 इति सप्तम्या लुक् ॥

तत्रै भद्रं यत्समिद्धः स्वे दमे सोमाहुतो जरसे मृळयत्तमः ।

दधासि रत्नं द्रविणं च दाशुषेऽग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १४ ॥

तत् । ते । भद्रम् । यत् । समऽईद्धः । स्वे । दमे । सोमऽआहुतः । जरसे । मृळयत्ऽतमः ।

दधासि । रत्नम् । द्रविणम् । च । दाशुषे । अग्ने । सख्ये । मा । रिषाम् । वयम् । तव ॥ १४ ॥

हे वअग्ने वते त्वत्संबन्धि वतत् खलु वभद्रं भजनीयम् । प्रशस्तमित्यर्थः । किं पुनस्तत् । वस्वे
 वद्रमे स्वकीये उत्तरवेदिलक्षणे निवासस्थाने । ' तस्यैष स्वो लोको यदुत्तरवेदीनाभिः ' (ऐ. ब्रा. १.
 २८) इति श्रुतेः । तस्यामुत्तरवेद्यां वसमिद्धः सम्यगिद्धः प्रज्वलितः वसोमाहुतः हुतेन सोमरसेन
 संतर्पितः सन् वजरसे कृत्विग्भिः स्तूयमे इति यदस्ति तद्भद्रमित्यर्थः । एवं प्रशस्तस्त्वं वमृळयत्तमः

अतिशयेनास्माकं सुखयिता भूत्वा वरुणं रमणीयं कर्मफलं वद्विणं धनं वच वदाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय वदधासि प्रयच्छसि । अन्यत् समानम् ॥ समिद्धः । ' जिहन्धी दीप्तौ ' । कर्मणि निष्ठा । ' श्रीदितो निष्ठायाम् ' इति इदप्रतिषेधः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरस्त्वम् । सोमाहुतः । सोमेनाहुतः । ' तृतीया कर्मणि ' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्त्वम् । जरसे । जरतिः स्तुतिकर्मा । न्यत्ययेन कर्मणि कर्तृप्रत्ययः । यद्वृत्तयोगादनिघातः । दधासि । ' अनुदात्ते च ' इति अभ्यस्तस्य आद्युदात्तत्वम् ॥

यस्मै त्वं सुद्रविणो ददाशोऽनागास्त्वमदिते सर्वताता ।

यं भद्रेण शर्वसा चोदयासि प्रजावता राधसा ते स्याम ॥ १५ ॥

यस्मै । त्वम् । सुद्रविणः । ददाशः । अनागाऽत्वम् । अदिते । सर्वताता ।

यम् । भद्रेण । शर्वसा । चोदयासि । प्रजावता । राधसा । ते । स्याम ॥ १५ ॥

हे वसुद्रविणः शोभनधन अदिते अग्वण्डनीयाम्ने वसुर्वताता सर्वाम् कर्मततिषु यद्वा सर्वेषु यज्ञेषु वर्तमानाय यस्यै यजमानाय अनागास्त्वम् अपापत्वं पापराहित्येन कर्माहंता त्वं वददाशः प्रयच्छसि स यजमानः समृद्धो भवति । यं च यजमानं भद्रेण भजनीयेन कल्याणेन शर्वसा बलेन चोदयासि संयोजयसि सोऽपि समृद्धो भवति । वयं च स्तोतारः प्रजावता प्रजाभिः पुत्रपौत्रैर्युक्तेन ते राधसा त्वया दत्तेन धनेन युक्ताः स्याम भवेम ॥ सुद्रविणः । शोभनानि द्रविणानि धनानि यस्य । ' द्रु गतौ ' । ' द्रुदक्षिभ्यामिनन् ' (उ. सू. २. २०८) । द्रविणशब्दस्यान्ते सकारोपजनश्चान्दसः । ददाशः । ' दाश्च दाने ' । लेटि अडागमः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः श्लुः । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । सर्वताता । ' सर्वदेवात्तातिल् ' इति स्वार्थे तातित्प्रत्ययः । यास्कपक्षे तु सर्वाः स्तुतयो येषु यागेष्विति बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्त्वम् । वर्णन्यापत्त्या आत्वम् । उभयत्रापि ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तम्या डादेशः । चोदयासि । ' चुद प्रेरणे ' । लेटि आडागमः ॥

स त्वमग्ने सौभगत्वस्य विद्वानस्माकमायुः प्र तिरेह देव ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १६ ॥

सः । त्वम् । अग्ने । सौभगऽत्वस्य । विद्वान् । अस्माकम् । आयुः । प्र । तिर । इह । देव ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ १६ ॥

हे देव दानादिगुणयुक्त अग्ने वसः पूर्वोक्तगुणविशिष्टः त्वं सौभगत्वस्य सुभगत्वं सौभाग्यं विद्वान् जानन् इह अस्मिन् कर्मणि अस्माकमायुः प्र तिर प्रवर्धय । प्रपूर्वेस्तिरतिवर्धनार्थः । त्वया प्रवर्धितं नः अस्माकं तत् आयुः मित्रादयः षड्देवताः ममहन्तां पूजयन्तां रक्षन्वित्यर्थः । मित्रः प्रमीतेस्त्राता वरुणः अनिष्टानां निवारयिता अदितिः अदीना अग्वण्डनीया वा देवमाता सिन्धुः स्यन्दनशीलोदकात्मा देवता पृथिवी प्रथिता भूदेवता । उत इति समुच्चये । द्यौः प्रकाशमाना शुलोकाम्ना

देवता । एताश्च सर्वा अग्निना प्रवर्धितमायुर्ममहन्तामिति पूर्वत्रान्वयः ॥ सौभगत्वस्य । सुभगस्य भावः सौभगम् । ‘ सुभगान्मन्त्रे ’ इति उद्गात्रादिषु पाठात् भावे अच् । पुनरपि भावप्रत्ययोत्पत्तिश्छान्दसी । ममहन्ताम् । ‘ मह पूजायाम् ’ । भौवादिकः । लोटि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपः श्लुः । तुजादित्वात् अभ्यासस्य दीर्घत्वम् ॥ ॥ ३२ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन्^१ । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्क-

भूपालसाम्राज्यधुरंधरेण सायणाचार्येण^२ विरचिते

माधवीये वेदार्थप्रकाशे ऋक्संहिताभाष्ये

प्रथमाष्टके पष्ठोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

प्रथमे मण्डले पञ्चदशोऽनुवाके प्रथमं सूक्तं व्याख्यातम् । 'द्वे विरूपे' इत्येकादशचं द्वितीयं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—'द्वे एकादशौपसाय वाग्नेये' इति । 'ऋषिश्चान्यस्मात्' इति परिभाषया कुत्सस्यानु-
वृत्तेराङ्गिरसः कुत्सः ऋषिः । अनादेशपरिभाषया त्रिष्टुप् छन्दः । उपसि प्रातःकाले हविर्भाक्^१ योऽग्नि-
रस्ति स देवता । यद्वा । 'आग्नेयं तत्' इति पूर्वोक्तत्वात् तुह्यादिपरिभाषया इदमादीनि पञ्च सूक्तानि
केवलाम्निदेवस्थानि । अतोऽस्य सूक्तस्य औपसगुणविशिष्टोऽग्निः शुद्धोऽग्निर्वा देवता इति वाशब्दार्थः ।
प्रातरनुवाकस्याग्नेये क्रतौ त्रैष्टुभे छन्दसि इदमादिके द्वे सूक्ते । तथा च सूत्रितम् 'अथैतस्याः' इति
खण्डे—'द्वे विरूपे इति सूक्ते' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति । आश्विनशस्त्रे चैते 'प्रातरनुवाकन्यायेन
तस्यैव समाम्नायस्य' (आश्व. श्रौ. ६. ५.) इत्यतिदिष्टत्वात् ॥

द्वे विरूपे चरतः स्वर्थे अन्यान्या वत्समुप धापयते ।

हरिरन्यस्यां भवति स्वधावाञ्छुक्रो अन्यस्यां ददृशे सुवर्चाः ॥ १ ॥

द्वे इति । विरूपे इति विरूपे । चरतः । स्वर्थे इति सुऽअर्थे ।

अन्याऽअन्या । वत्सम् । उप । धापयते इति ।

हरिः । अन्यस्याम् । भवति । स्वधावान् । शुक्रः । अन्यस्याम् । ददृशे । सुऽवर्चाः ॥ १ ॥

१ स्वर्थे स्वर्णे शोभनगमनागमने । यद्वा । अर्थः प्रयोजनम् । शोभनप्रयोजनोपेते २ विरूपे विषम-
रूपे शुक्लकृष्णतया नानारूपे ३ द्वे अहोरात्रे ४ चरतः पुनःपुनः पर्यावर्तते । ते चाहोरात्रे ५ अग्नेः सूर्यस्य च
जनन्यौ । तत्र रात्रेः पुत्रः सूर्यः । स हि गर्भवत् रात्रावन्तर्हितः सन् तस्याः चरमभागादुत्पद्यते^१ । अहः
पुत्रोऽग्निः । स हि तत्र^२ विद्यमानोऽपि प्रकाशराहित्येन असत्कल्पः सन् तस्मात् अहः सकाशात् निर्मुक्तः
प्रकाशमानं स्वात्मानं लभते । अनयोरेतयोः पुत्रत्वं च तैत्तिरीयैरास्नायते—'तयोरेतौ वसौ । अग्निश्चादित्यश्च ।
रात्रेर्वत्सः । श्वेत आदित्यः । अहोऽग्निः । ताम्रो अरुणः' (तै. आ. १. १०) इति । ते चाहोरात्रे
'वत्सं स्वं' स्वं पुत्रम्^३ ४ अन्यान्या परस्परव्यतिहारेण ५ उप धापयते स्वकीयं रसं पाययतः । यद्वाग्न्या
कर्तव्यं स्वपुत्रस्यादित्यस्य रसस्य^४ पायनं^५ तदहः करोति । यदह्ना कर्तव्यं स्वपुत्रस्याग्नेः रसस्य^६ पायनं
तद्वाग्निः करोति । एतच्च सायंप्रातःकालीनाहुत्यभिप्रायम् । श्रूयते च—'तस्मादग्नेये सायं हूयते सूर्याय
प्रातः' (तै. ब्रा. २. १. २. ६) इति । यस्मादेवं तस्मात् १ अन्यस्यां स्वजनन्याः अन्यस्याम्
अहरास्मिकायामग्नेजन्यां २ हरिः रमहरणशील आदित्यः ३ स्वधावान् हविल्लक्षणाञ्जवान् ४ भवति ।

१. १. १-४-४-हविर्भाक्त्वा । २. ४-४-अहोरात्रे । ३. १-४-६-चरमभागे उत्पद्यते । ४. १-४-६-
तदा । ५. १-स्वस्वपुत्रम् । ६. १-रस-रसपायनम् । ७. १-न-स-रसस्य नार्स्ति ।

१ शुक्रः निर्मलदीप्तिरग्निः स्वजनन्याः १ अन्यस्यां रात्र्यामादित्यस्य जनन्यां १ सुवर्चाः शोभनदीप्तिर्युक्तः सन् १ ददृशे दृश्यते ॥ स्वर्थे । 'ऋ गतौ' । 'उपिकुपिगातिभ्यस्थन्' इति भावे कर्मणि वा थन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । शोभनोऽर्थो ययोस्ते । 'आद्युदात्तं व्यच्छन्दसि' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अन्यान्या । 'कर्मव्यतिहारे सर्वनाम्नो द्वे भवत इति वक्तव्यं समासवच्च बहुलम्' (पा. म. ८. १. १२. ११) इति द्विर्भावः । बहुलप्रहणात् समासवद्भावाभावे 'तस्य परमात्रेडितम्' इति परस्यात्रेडित-संज्ञायाम् 'अनुदात्तं च' इति आत्रेडितानुदात्तत्वम् । धापयेते । 'धेद् पाने' । 'आदेचः' इति आत्वम् । ततो हेतुमति णिच् । 'अर्तिहो' (पा. सू. ७. ३. ३६) इत्यादिना धातोः पुगागमः । तत्र हि लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषा नास्तीति ज्ञापितं 'शाच्छासाह्वाव्या' १ इति कृतात्वानां निर्देशेन । स हि युक्प्राप्तित्वापनार्थः । यदि तत्र लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया पुक् न प्राप्नोति २ सोऽनर्थकः स्यात् । तस्मात् अध्यापयति इत्यादाविव धापयेते इत्यत्रापि पुगागमः सिद्धः । 'निरागणचलनार्थेभ्यश्च' (पा. सू. १. ३. ८७) इति प्राप्तस्य परस्मैपदस्य 'पादिषु धेट् उपसंख्यानम्' (पा. सू. १. ३. ८९. १) इति प्रतिषेधात् आत्मनेपदम् । हरिः । 'हञ् हरणे' । औणादिकः इन्द्रप्रत्ययः । 'ञित्यादि-निस्थम्' इत्याद्युदात्तत्वम् । भवति । 'एकान्याभ्यां समर्थाभ्याम्' (पा. सू. ८. १. ६५) इति प्रथमायाः तिङ्बिभक्तेः ३ निचातप्रतिषेधः । ददृशे । दृशेः 'छन्दसि लुङ्लिट्' इति वर्तमाने लिट् । सुवर्चाः । शोभनं वर्चस्तेजो यस्य । 'सोर्मनसी अलोमोपसी' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

दशेमं त्वष्टुर्जनयन्त गर्भमर्तन्द्रासो युवतयो विभृत्रम् ।

तिग्मानीकं स्वयंशसं जनेषु विरोचमानं परिं षीं नयन्ति ॥ २ ॥

दर्श । इमम् । त्वष्टुः । जनयन्त । गर्भम् । अर्तन्द्रासः । युवतयः । विऽभृत्रम् ।

तिग्मऽअनीकम् । स्वऽयंशसम् । जनेषु । विऽरोचमानम् । परिं । सीम् । नयन्ति ॥ २ ॥

१ अतन्द्रासः स्वकार्ये जगतः पोषणेऽनलसाः आलस्यरहिताः जागरूका इत्यर्थः । १ युवतयः नित्यतरुण्यः जरामरणरहिता इत्यर्थः । एवंभूताः १ दश प्राच्याद्या दशसंख्याकाः दिशः १ गर्भं मेघेषु गर्भरूपेणान्तर्वर्तमानं १ त्वष्टुः दीप्तात् मध्यमात् वायोः सकाशात् १ जनयन्त वैद्युतमग्निम् ४ उत्पादयन्ति । यद्वा दशसंख्याका अङ्गुल्यस्रवष्टुर्दीप्तस्य वायोः गर्भं स्वकारणभूते वायौ गर्भरूपेण वर्तमानम् । अग्नेर्हि वायुः कारणं 'वायोरग्निः' (तै. आ. ८. १) इति श्रुतेः । एवंभूतम् १ इमम् अग्निम् अरण्योः सकाशान् जनयन्त उत्पादयन्ति । कीदृश्योऽङ्गुल्यः । अतन्द्रासः पुनःपुनः कर्मकरणे आलस्यरहिताः । युवतयः अपृथक्कृत्य वर्तमानाः । एकस्मिन्पार्श्वे संहत्यावस्थिता इत्यर्थः । कीदृशमग्निम् । १ विभृत्रं सर्वेषु भूतेषु विहृतम् । जाठररूपेण विभज्य वर्तमानमित्यर्थः । १ तिग्मानीकं तीक्ष्णमुखं तीक्ष्णतेजसम् । अत एव हि वैद्युताग्निदर्शने दृष्टिः प्रतिहन्यते । १ स्वयंशसं स्वाद्यत्तयशस्कम् । अतिशयेन यशस्विन-मित्यर्थः । १ जनेषु जनपदेषु सर्वदेशेषु ५ विरोचमानं विशेषेण दीप्यमानम् । बहूनामुपकारकमित्यर्थः । एवंभूतं १ सीम् एनमग्निं १ परि परितः सर्वतः १ नयन्ति स्वस्वोपकाराय सर्वे जनाः स्वकीयं देशं प्रापयन्ति ॥ त्वष्टुः । 'स्विप दीप्तौ' । 'नमृतेष्ट्वष्टुः' (उ. सू. २. २५२) इत्यादिना उणादियु तृनन्तः ६ निपातितः । अतो निच्वादाद्युदात्तत्वम् । विभृत्रम् । 'हञ् हरणे' । अस्मात् कर्मणि निष्ठा ।

१. ट-ठ-शान्छासाह्वा । २. क्ष-स-प्राप्येत । ३. क्ष-ट-ठ-स-अस्यास्तिङ्बिभक्तेः । ४. क्ष-ट-ठ-न-स- 'वैद्युतमग्निम्' नास्ति । ५. क्ष-न-स-सर्वेषु देशेषु । ६. क्ष-स-तृनन्तः ।

छान्दसो रेफोपजनः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । ' ह्रप्रहोर्भः ' इति भत्वम् । यद्वा औणादिकः कूप्रत्ययः । तिग्मानीकम् । ' तिज निशाने ' । ' युजिरुचितिजां कुत्वं च ' (उ. सू. १. १४३) इति मक् । ' अन प्राणने ' । ' अनिरुक्षिभ्यां च ' इति कीकन् । तिग्मं तीक्ष्णमनीकं यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । परि धीम् । ' पूर्वपदात् ' इति पत्वम् ॥

त्रीणि जाना परि भूषन्त्यस्य समुद्र एकं दिव्येकमप्सु ।

पूर्वामनु प्र दिशं पार्थिवानामृतन्प्रशासद्वि दधावनुष्टु ॥ ३ ॥

त्रीणि । जाना । परि । भूषन्ति । अस्य । समुद्रे । एकम् । दिवि । एकम् । अप्सु ।

पूर्वाम् । अनु । प्र । दिशम् । पार्थिवानाम् । ऋतन् । प्रशासत् । वि । दधौ । अनुष्टु ॥ ३ ॥

अस्य अग्नेः त्रीणि त्रिसंख्याकानि जाना जननानि जन्मानि परि भूषन्ति परितः सर्वतोऽलंकुर्वन्ति । यद्वा परीत्येप समित्येतस्य स्थाने । अस्याग्नेस्त्रीणि जन्मानि संभवन्ति । समुद्रे अबधौ वडवानलरूपेण एकं जन्म । दिवि द्युलोके आदित्यात्मना एकम् । अप्सु । आपः इति अन्तरिक्षनाम । अन्तरिक्षे वैद्युताग्निरूपेणैकम् । एवमग्निस्त्रेधात्मानं विभज्य त्रिषु स्थानेषु वर्तते इत्यर्थः । तत्रादित्यात्मना वर्तमानः सोऽग्निः । ऋतन् वसन्ताद्यान् पठून् प्रशासत् प्रकरणेण विभक्ततया ज्ञापयन् पार्थिवानां पृथिव्याः संबन्धनां सर्वेषां प्राणिनां पूर्वा प्राचीं प्र दिशं प्रकृष्टां ककुभम् । अनुष्टु इत्येतद्व्ययं सम्यक्शब्दसमानार्थं मुष्टिति यथा । सम्यगनुक्रमेण वि दधौ कृतवान् । स्वतो भेदरहितयोरग्वण्डयोदिकालयोः प्राच्यादिभेदो वसन्तादिभेदश्च सूर्यगत्या निष्पाद्यते । अतः सूर्य एव तयोः कर्तृत्यर्थः ॥ जाना । ' जनी प्रादुर्भावे ' । घञ् । ' कर्णावतः ' इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते वृषादेराकृतिगणत्वादाद्युदात्तत्वम् । ' शेषल्लन्दसि बहुलम् ' इति शैलौपः । भूषन्ति । ' भूष अलंकारे ' । भौवादिकः । यद्वा । भवतेर्लेटि ' सिञ्चबहुलं लेटि ' इति सिप् । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् इडभावः, संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् गुणाभावश्च । दिवि । अप्सु । उभयत्र ' ऊडिदम् ' इति विभक्तेः उदात्तत्वम् । पार्थिवानाम् । ' पृथिव्या जाजौ ' इति प्राग्दीव्यतीयः अग्रत्ययः । प्रशासत् । ' शासु अनुशिष्टौ ' । अस्मात् लटः शतृ । ' जक्षित्यादयः पठ् ' इति अभ्यस्तसंज्ञायां ' नाभ्यस्ताच्छतुः ' इति नुम्यतिपेधः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अनुष्टु । ' अपदुःसुपु स्थः ' (उ. सू. १. २५) इति त्रिधीयमानः कूप्रत्ययो बहुलवचनात् तिष्ठतेरनुपूर्वादिपि भवति ॥

क इमं वो निण्यमा चिकेत वत्सो मातृर्जनयत स्वधाभिः ।

बह्वीनां गर्भो अपसामुपस्थान्महान्कविर्निश्चरति स्वधावान् ॥ ४ ॥

कः । इमम् । वः । निण्यम् । आ । चिकेत । वत्सः । मातृः । जनयत । स्वधाभिः ।

बह्वीनाम् । गर्भः । अपसाम् । उपस्थात् । महान् । कविः । निः । चरति । स्वधाऽवान् ॥ ४ ॥

हे ऋत्विग्यजमानाः 'निष्णं निर्णीतम् । अन्तर्हितनामैतत् । अबादिषु गर्भरूपेणान्तर्हितम् । तथा च मन्त्रान्तरम्—' गर्भो यो अपां गर्भो वनानां गर्भश्च स्थातां गर्भश्चरथाम्' (ऋ. सं. १. ७०. २) इति । एवंभूतम् 'इमम् अग्निं वः युष्माकं मध्ये वः कः वा वचिकेत को जानाति । न कोऽपीत्यर्थः । सोऽयमग्निः 'वत्सः मेघस्थानामपां वैद्युताग्निरूपेण पुत्रस्थानीयः सन् 'मातृः तस्य' मातृस्थानीयानि वृष्ट्युदकानि 'स्वधाभिः हविलंक्षणैरन्नैः 'जनयत उत्पादयति । तथा च स्मर्यते—' अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ' (मनु. ३. ७६) इति । अपि च 'बह्वीनां मेघस्थानामपां 'गर्भः वैद्युतरूपेण गर्भस्थानीयः सोऽग्निः 'अपसामुपस्थात्' समुद्रात् 'निश्चरति औपसाग्निरूपेणादित्यः सन्निर्गच्छति । कीदृशः । 'महान् तेजसा प्रौढः 'कविः क्रान्तदर्शी 'स्वधावान् हविलंक्षणान्नवान् । एक एवाग्निर्होमनिष्पादकलक्षणेन पार्थिवरूपेण वैद्युतात्मना औपसरूपेण आदित्यात्मना च विभज्य वर्तते इत्यर्थः ॥ चिकेत । 'कित जाने' । छान्दसो लिट् । जनयत । 'जनीजृक्सुरजोऽमन्ताश्च' इति मित्त्वात् 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् । पूर्ववत् छान्दसो लङ् । बह्वीनाम् । 'नित्यं छन्दसि' (पा. सू. ४. १. ४६) इति बहुशब्दात् ङीप् । 'ङथाश्छन्दसि बहुलम्' (पा. सू. ६. १. १७८) इति नाम उदात्तत्वम् । अपसाम् । 'आपू व्याप्तौ' । 'आपः कर्माख्यायां ह्रस्वो नुद् च वा' (उ. सू. ४. ६४७) इति बहुलवचनादकर्माख्यायामपि आप्रोतेः असिप्रत्ययः^१ ह्रस्वश्च । उपस्थात् । उपतिष्ठन्त्यापोऽग्न इत्युपस्थः । 'आतश्चोपसर्गे' इति 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति बहुलवचनात् अधिकरणे कप्रत्ययः । मरुद्वृथादिवात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् ॥

आविष्टयो वर्धते चारुरामु जिह्वानामूर्ध्वः स्वयंशा उपस्थे ।

उभे त्वष्टृर्विभ्यतुर्जायमानात्प्रतीची सिंहं प्रति जोषयेते ॥ ५ ॥

आविऽत्यः । वर्धते । चारुः । आसु । जिह्वानाम् । ऊर्ध्वः । स्वयंशाः । उपस्थे ।

उभे इति । त्वष्टुः । विभ्यतुः । जायमानात् । प्रतीची इति । सिंहम् । प्रति । जोषयेते इति ॥ ५ ॥

'आसु मेघस्थास्वप्सु वैद्युतात्मना वर्तमानोऽग्निः 'चारुः शोभनदीप्तिः सन् 'आविष्टयो 'वर्धते आविर्भूतः प्रकाशमानो वृद्धिं प्राप्नोति । किं कुर्वन् । 'जिह्वानां कुटिलानां मेघेषु तिर्यगवस्थितानां तासामपाम् 'उपस्थे उत्सङ्गे 'स्वयंशाः स्वायत्तयशस्कोऽग्निः 'ऊर्ध्वः ऊर्ध्वज्वलनः सन् । स्वकारणभूतास्वप्सु तिर्यगवस्थितास्वपि स्वयमूर्ध्वं ज्वलन्नित्यर्थः । नहुक्तं वैशेषिकं—' अग्नेर्ध्वज्वलनं वायोस्तिर्यक्पवनम्' अणुमनसोराद्यं कर्मेतान्यदृष्टकारितानि' इति । अपि च 'उभे द्यावापृथिव्यौ 'त्वष्टुः दीप्तात् 'जायमानात् उत्पद्यमानात्तस्मादग्नेः 'विभ्यतुः भयं प्रापतुः । तदनन्तरमुत्पन्नं 'सिंहं सहनशीलमभिभवनशीलं तमग्निं 'प्रतीचीं प्रत्यञ्चन्त्यौ प्रतिगच्छन्त्यौ अभिमुख्येन प्रामुवन्त्यौ 'जोषयेते सेवेते । यास्कस्स्वाह—' आविरावेदनात्तत्त्यो वर्धते चारुरामु चारु चरतेजिह्वं जिह्वीतेरूर्ध्वं उच्छिन्नो भवति स्वयंशा आत्मयशा उपस्थ उपस्थान उभे त्वष्टृर्विभ्यतुर्जायमानात्प्रतीची सिंहं प्रति जोषयेते द्यावापृथिव्याविति वाहोरात्रे इति वारणी इति वापि चैते प्रत्यक्ते सिंहं सहनं प्रत्यासेवेते'

(निरु. ८. १५) इति॥ आविष्टयः । आविःशब्दात् ' छन्दसि ' (पा. सू. ४. २. १०४. १) इति शेषिकस्यपि । ' हस्वात्तादौ तद्धिते ' (पा. सू. ८. ३. १०१) इति षत्वम् । आसु । ' इदमोऽन्वादेशे ' इति अशादेशोऽनुदात्तः, विभक्तिश्च सुस्वादनुदात्ता इति सर्वानुदात्तत्वम् । न च ' ऊङि-दम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वं शङ्कनीयम् । अन्तोदात्तादिदंशब्दाद्धि तद्धिधीयते । प्रतीची । प्रतिपूर्वात् अञ्जतेः ' ऋत्विक् ' इत्यादिना किन् । ' अनिदिताम् ' इति नलोपः । ' अञ्जतेश्चोपसंख्यानम् ' इति ङीप् । ' अचः ' इति अकारलोपे ' चां ' इति दीर्घत्वम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण ङीप् उदात्तत्वम् । ' वा छन्दसि ' इति पूर्वसवर्णदीर्घः । जोषयेते । ' जुषी प्रीतिसेवनयाः ' । स्वार्थे णिच् ॥ १ ॥

उभे भद्रे जोषयेते न मेने गावो न वाश्रा उप तस्थुरेवैः ।

स दक्षाणां दक्षपतिर्बभूव अजन्ति यं दक्षिणतो हविर्भिः ॥ ६ ॥

उभे इति । भद्रे इति । जोषयेते इति । न । मेने । गावः । न । वाश्राः । उप । तस्थुः । एवैः । सः । दक्षाणाम् । दक्षऽपतिः । बभूव । अजन्ति । यम् । दक्षिणतः । हविःऽभिः ॥ ६ ॥

१ उभे अहश्च रात्रिश्च । यद्वा उभे द्यावापृथिव्यौ । अरणी वा । २ भद्रे भजनीये शोभनाङ्ग्यौ । ३ मेने स्त्रियौ । ४ जोषयेते । न सेवेते इव । यथा शोभने स्त्रियौ चामरहस्ते राजानमुभयतः सेवेते एवं द्यावापृथिव्यौ एनमग्निमुभयतः सेवेते इत्यर्थः । अपि च ५ वाश्राः हम्भारवं कुर्वत्यः । ६ गावो । ७ न गावो यथा । ८ एवैः स्वकीयैश्चरित्रैरादरातिशयेन स्वकीयान् वत्सान् । ९ उप । तस्थुः संगच्छन्ते तथेममग्निं द्यावा-पृथिव्यौ उपस्थिते भवतः । १० पूर्व सेवनमात्रमुक्तम् । इदानीं पुनः ११ गोनिदर्शनेन तत्रैवादरातिशयो द्योत्यते । अतः १२ सः अग्निः । १३ दक्षाणां सर्वेषां बलानां । १४ दक्षपतिः बलाधिपतिः । १५ यभूव आसीत् । बलानां मध्ये यदतिशयितं बलं तस्याधिपतिर्बभूवेत्यर्थः । १६ यम् अग्निं । १७ दक्षिणतः आहवनीयस्य दक्षिणभागे अवस्थिताः । १८ ऋत्विजः । १९ हविर्भिः चरुपुरोडाशादिभिः । २० अजन्ति आर्दीकुर्वन्ति तर्पयन्ति सोऽग्निरिति पूर्वैर्णान्वयः ॥ वाश्राः । ' वाश्च शब्दे ' । ' स्फायितञ्चि ' इत्यादिना रक् । एवैः । ' इण् गर्ता ' । ' इण्शीङ्भ्यां वन् ' इति भावे वन्प्रत्ययः ॥

उद्यंयमीति सवितेव बाहू उभे सिचौ यतते भीम ऋजन् ।

उच्छुक्रमत्कमजते सिमस्मान्नवा मातृभ्यो वसना जहाति ॥ ७ ॥

उत् । यंयमीति । सविताऽइव । बाहू इति । उभे इति । सिचौ । यतते । भीमः । ऋजन् ।

उत् । शुक्रम् । अत्कम् । अजते । सिमस्मात् । नवा । मातृभ्यः । वसना । जहाति ॥ ७ ॥

१. अ-ट-ठ-ग-मेवामात्रमुक्तम् । २. अ-ट-ठ-ग-स- ' पुनः ' नास्ति । ३. अ-ट-ठ-स- ' द्योत्यते ' इत्यस्यानन्तरम् ' यद्वा । अन्त्युक्ता गाव इव तमग्निम् ऋत्विजो मन्त्रैरपास्थितवन्त इत्यर्थः ' इत्यधिकम् । ४. अ-ट-ठ-स्थिताः ।

‘सविनेव सर्वस्य प्रेरकः आदित्यो यथा’ वाहू बाहुस्थानीयान् रश्मीनुद्गमयति तथायमौषसोऽग्निः स्वकीयानि तेजसि ‘उद्यंयमीति’ भृशमुद्यतान्यूध्वांभिमुखानि करोति । तदनन्तरं ‘भीमः सर्वेषां भयंकरोऽग्निः’ उभे ‘सिचौ उभे द्यावापृथिव्यौ’ ऋजन् प्रसाधयन् स्वतेजसालंकुर्वन् ‘यतते स्वध्यापारे प्रयतते’ । तदनन्तरं ‘सिमस्मात् सर्वस्माद्भूतजातात्’ शुक्रं दीप्तम् ‘अत्कं सारभूतं रसम्’ उत् ‘अजते रश्मिभिरूर्ध्वमादत्ते । अपि च ‘मातृभ्यः स्वमातृस्थानीयेभ्यो वृष्ट्युदकेभ्यः सकाशात्’ नवानि प्रत्यग्राणि ‘वसना सर्वस्य जगतः आच्छादकानि तेजसि’ जहाति उद्गमयति ॥ यंयमीति । ‘यम उपरमे’ । अस्मात् यङ्लुकि ‘नुगतोऽनुनासिकान्तस्य’ (पा. सू. ७. ४. ८५) इति अभ्यासस्य नुगागमः । एतच्चानुस्वारोपलक्षणार्थम् । सिचौ । ‘षिचिर् क्षरणे’ । सिञ्चतः फलेन संयोजयतः इति सिचौ द्यावापृथिव्यौ । ‘किप् च’ इति किप् । यतते । ‘यती प्रयत्ने’ । अत्कम् । ‘अत मातृगमने’ । ‘इण्भीकापाशत्यतिमर्चिभ्यः कन्’ (उ. मू. ३. ३२३) इति कन्^१ । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । सिमस्मान्^२ । सिमशब्दः सर्वशब्दपर्यायः । नवा वसना । उभयत्र ‘शेष्ठन्दमि बहुलम्’ इति श्लोपः । जहाति । ‘ओहाक् त्यागे’ । जौहोत्यादिकः ॥

त्वेपं रूपं कृणुत उत्तरं यत्संपृञ्चानः सद्ने गोभिर्द्विः ।

कविर्बुध्नं परि मर्मज्यते धीः सा देवताता समितिर्बभूव ॥ ८ ॥

त्वेषम् । रूपम् । कृणुते । उत्तरम् । यत् । संपृञ्चानः । सद्ने । गोभिः । अत्द्विः ।

कविः । बुध्नम् । परि । मर्मज्यते । धीः । सा । देवताता । संपृञ्चानः । बभूव ॥ ८ ॥

‘सद्ने अन्तरिक्षे’ ‘गोभिः गन्त्रीभिः’ ‘अग्निः मेघस्थाभिः’ सह ‘संपृञ्चानः वैद्युतरूपेण संयुक्तः’ सन् ‘त्वेपं दीप्तं सर्वैर्द्रष्टुमशक्यम्’ उत्तरम् उन्कृष्टतरं ‘रूपं वैद्युतं प्रकाशं’ यत् यदा ‘कृणुते करोति तदानीं’ ‘कविः क्रान्तदर्शी’ ‘धीः सर्वेषां धारकः सोऽग्निः’ ‘बुध्नं सर्वस्योदकस्य मूलभूतमन्तरिक्षं’ ‘परि’ ‘मर्मज्यते परितो मार्ष्टि स्वतेजसाच्छादयति । तस्याग्नेः’ ‘सा’ ‘देवताता देवेन देवनशीलेनाग्निना तता विस्तारिता दीप्तिरस्माभिः स्तुता सती’ ‘समितिर्बभूव तेजसां संहतिर्भवति ॥ संपृञ्चानः । ‘पृची संपर्के’ । रौधादिकः । अस्मात् लटः शानच् । ‘असोरलोपः’ इति अकारलोपः । सीदन्त्यस्मिन् गन्धर्वादय इति सदनमन्तरिक्षम् । अधिकरणे ल्युट् । मर्मज्यते । ‘मृजूप् शुद्धौ’ । अस्मात् यङि ‘मर्मज्यते मर्मज्यमानास उपसंख्यानम्’ (पा. सू. ७. ४. ९१. १) इति निपातनात् अभ्यासस्य स्नागमः । देवताता । देवेन तता देवताता । तनोतेः कर्मणि निष्ठा । ‘अनुदात्तोपदेशः’ । इत्यादिना अनुनासिकलोपः । व्यत्ययेन आत्वम् । ‘तृतीया कर्मणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ठ-प्रवर्तते । २. क्ष-स-कन्प्रत्ययः । ३. क्ष-न-स-‘सिमस्मात्’ नास्ति । ४. क्ष-ट-ठ-मेघस्थाभिरद्विः । ५. क्ष-संपृक्तः ।

उरु ते ज्रयः पर्येति बुध्नं विरोचमानं महिषस्य धाम ।

विश्वेभिरग्ने स्वयंशोभिरिद्धोऽदब्धेभिः पायुभिः पाह्यस्मान् ॥ ९ ॥

उरु । ते । ज्रयः । परि । एति । बुध्नम् । विरोचमानम् । महिषस्य । धाम ।

विश्वेभिः । अग्ने । स्वयंशऽभिः । इद्धः । अदब्धेभिः । पायुऽभिः । पाहि । अस्मान् ॥ ९ ॥

‘महिषस्य महतः’ ‘ते तव’ ‘ज्रयः राक्षसादीनामभिभावकं’ ‘विरोचमानं विशेषेण दीप्यमानम्’ ‘उरु विस्तीर्णं’ ‘धाम तेजः’ ‘बुध्नम् अपां मूलभूतमन्तरिक्षं’ ‘पर्येति परितो व्याप्नोति । हे’ ‘अग्ने’ ‘इद्धः अस्माभिः प्रज्वलितः सन्’ ‘विश्वेभिः सर्वैः’ ‘स्वयंशोभिः स्वकीयैरात्मीयैस्तेजोभिः’ ‘अस्मान्’ ‘पाहि रक्ष । कीदृशैः ।’ ‘अदब्धेभिः राक्षसादिभिरङ्गितैः’ ‘पायुभिः पालनशक्तैः ॥ ज्रयः ।’ ‘जि जि अभिभवे’ । असुन् । अदब्धेभिः । ‘दम्भु दम्भे’ । निष्ठायां ‘यस्य विभाषा’ इति इट्प्रतिषेधः । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । ‘क्षपस्तथोर्धोऽधः’ इति भग्वम् । नञ्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृति-स्वरत्वम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति भिन्न ऐसभावः ॥

धन्वन्तस्रोतः कृणुते गातुमूर्मि शुक्रैरूर्मिभिरभि नक्षति क्षाम् ।

विश्वा सनानि जठरेषु धत्तेऽन्तर्नवासु चरति प्रसूषु ॥ १० ॥

धन्वन् । स्रोतः । कृणुते । गातुम् । ऊर्मिम् । शुक्रैः । ऊर्मिऽभिः । अभि । नक्षति । क्षाम् ।

विश्वा । सनानि । जठरेषु । धत्ते । अन्तः । नवासु । चरति । प्रसूषु ॥ १० ॥

‘धन्वन्’ नभसि ‘गातुं गमनशीलम्’ ‘ऊर्मिम् उदकसंघम् अयमग्निः’ ‘स्रोतः’ ‘कृणुते स्रोतसा प्रवाहरूपेण युक्तं करोति ।’ ‘शुक्रैः निर्मलैः’ ‘ऊर्मिभिः तैर्जलसंघैः’ ‘क्षां भूमिम्’ ‘अभि’ ‘नक्षति अभिव्याप्नोति । स्वतेजोभिरन्तरिक्षे जलसंघमुत्पाद्य तेन सर्वा भूमिमभिवर्पतीत्यर्थः । पश्चात् ‘विश्वा सर्वाणि’ ‘सनानि । अन्ननामैतत् । सर्वाण्यन्नानि’ ‘जठरेषु’ ‘धत्ते अवस्थापयति । तदर्थं’ ‘नवासु वृष्ट्य-नन्तरमुत्पन्नासु’ ‘प्रसूषु सर्वेषामन्नानां प्रसवित्रीत्वोपधीषु पाकार्थम्’ ‘अन्तः’ ‘चरति मध्ये वर्तते । अन्तरवस्थितेन भौमाग्निना सर्वा ओषधयः पच्यन्ते ॥ धन्वन् ।’ ‘रिवि रवि धवि गत्यर्थाः’ । इदित्वात् ‘नुम्’ । ‘कनिन्युवृषि’ इत्यादिना कनिन् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । ‘धन्वान्तरिक्षं धन्वन्त्यस्मादापः’ (निरु. ५. ५) इति यास्कः । नित्वात् आद्युदात्तत्वम् । गातुम् । ‘गाङ् गतौ’ । ‘कमिमनिजनि’ इत्यादिना तुप्रत्ययः । ऊर्मिम् । ‘अतैरू च’ इति मिप्रत्ययः । नक्षति । ‘नक्ष गतौ’ ॥

एवा नो अग्रे समिधा वृधानो रेवत्पावक श्रवसे वि भाहि ।

तंभो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ११ ॥

एव । नः । अग्रे । समऽइधा । वृधानः । रेवत् । पावक । श्रवसे । वि । भाहि ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ११ ॥

हे ^१पावक शोधक ^२अग्रे ^३समिधा अस्माभिर्दत्तेन समिदादिद्रव्येण ^४एव एवमुक्तप्रकारेण ^५वृधानः वर्धमानः सन् ^६रेवत् रथिमते धनयुक्ताय ^७नः अस्माकं ^८श्रवसे अन्नाय ^९वि ^{१०}भाहि विशेषेण दीप्यस्व । अस्माकं तादृशमन्नं प्रयच्छेत्यर्थः । ^{११}नः अस्माकं ^{१२}तत् अन्नं मित्रादयः ^{१३}ममहन्तां पूजयन्तां रक्षन्वित्यर्थः । उतशब्दः समुच्चये । पृथिवी च द्यौश्चेत्यर्थः ॥ एव । ‘ निपातस्य च ’ इति संहितायां दीर्घः । वृधानः । वृधेः अन्तर्भावितण्यथात् ताच्छीलिकः चानश् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । चानशः सार्वधातुकत्वेन डित्वात् लघूपधगुणाभावः । लसार्वाधातुकत्वाभावेनानुदात्तत्वाभावे ^{१४}चिस्वर एव शिष्यते । रेवत् । रथिशब्दात् मनुष्य । ‘ रथेर्मातं बहुलम् ’ इति संप्रसारणम् । ‘ छन्दसीरः ’ इति मनुषो वत्वम् । ‘ रेशब्दाच्च ’ (का. ६. १. १७६. १) इति मनुष उदात्तत्वम् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति चतुर्थ्या लुक् ॥ २ ॥

‘ स प्रत्नथा ’ इति नवचं तृतीयं सूक्तं कुरुस्यार्पणं त्रैष्टुभम् । द्रविणोदस्वगुणविशिष्टोऽग्निः शुद्धाग्निर्वा देवता । तथा चानुकान्तम्—‘ स प्रत्नथा नव द्रविणोदसः ’ इति । प्रातरनुवाकाश्चिनक्षत्रयोः पूर्वसूक्तेन सहोक्तः सूक्तविनियोगः । व्यूढस्य दशरात्रस्य षष्ठेऽह्न्याग्निमारुते इदं सूक्तं जातवेदस्यनिविद्धानम् । ‘ व्यूढश्चेत् ’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ स प्रत्नथेत्याग्निमारुतम् ’ (आश्व. श्रौ. ८. ८) इति । ‘ स प्रत्नथा सहसा जायमान इति जातवेदस्यं समानोदकम् ’ (ऐ. ब्रा. ५. १५) इत्यादि ब्राह्मणम् । महापितृयज्ञे स्विष्टकृत्स्थानीयस्य कव्यवाहनस्य ‘ स प्रत्नथा ’ इत्येषा याज्या । ‘ दक्षिणाग्नेः ’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ स प्रत्नथा सहसा जायमान इत्यग्निः स्विष्टकृत्कव्यवाहनः ’ (आश्व. श्रौ. २. १९) इति ॥

स प्रत्नथा सहसा जायमानः सद्यः काव्यानि बद्धन् विश्वा ।

आपश्च मित्रं धिषणा च साधन्देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाम् ॥ १ ॥

सः । प्रत्नऽथा । सहसा । जायमानः । सद्यः । काव्यानि । बद्ध् । अधत्त । विश्वा ।

आपः । च । मित्रम् । धिषणा । च । साधन् । देवाः । अग्निम् । धारयन् । द्रविणःऽदाम् ॥ १ ॥

^१सहसा बलेन ^२जायमानः निर्मथनेनोत्पद्यमानः ^३सः अग्निः ^४सद्यः तदानीमुत्पत्त्यनन्तरमेव ^५प्रत्नथा प्रत्न इव चिरंतन इव ^६विश्वा विश्वानि सर्वाणि ^७काव्यानि कवेः क्रान्तदर्शिनः प्रगल्भस्य कर्माणि ^८बद्ध् सत्यम् ^९अधत्त अधारयत् । पूर्वं विद्यमान इवाग्निरुत्पत्तिसमकालमेव स्वकीयं हविर्वहनादिकं सर्वं कार्यमकरोदित्यर्थः । इममग्निं वैद्युतरूपेण वर्तमानं मेघेष्ववस्थिताः ^{१०}आपश्च ^{११}धिषणा

१. क्ष—लसार्वाधातुकत्वाभावेन तास्यनुदात्तेत् इति लसार्वाधातुकानुदात्तत्वाभावे । २. स—निर्मथनेनोत्पद्यमानः ।

‘च या माध्यमिका वाक् या च ‘मित्रं सखिभूतं ‘साधन् साधयन्ति कुर्वन्ति । तमिमं ‘द्रविणोदां द्रविणस्य धनस्य दातारम् ‘अग्निं देवाः ऋत्विजः ‘धारयन् गार्हपत्यादिरूपेण धारयन्ति । यद्वा । देवा ऋग्वेन्द्रादय इममग्निं द्रविणोदां हविरिक्षणस्य धनस्य दातारं कृत्वा दूष्ये धारयन् धारयन्ति ॥ प्रत्यथा । ‘प्रत्यपूर्वविश्वेमात्थाल् छन्दसि’ इति इवार्थे थाल्प्रत्ययः । काव्यानि । कवेः^१ कर्म काव्यम्^१ । ‘गुणवचनवाहणादिभ्यः’ इति ण्यञ् । जित्त्वादाद्युदात्तत्वम् । साधन् । ‘पिथु संराद्धौ’ । णौ^२ ‘सिध्यन्तरपारलौकिके’ (पा. सू. ६. १. ४९) इति आत्वम् । लेटि अडागमः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः । ‘छन्दस्युभयथा’ इति शपः आर्थधातुकत्वान् ‘गेरनिटि’ इति णिलोपः । द्रविणोदाम् । द्रविणानि ददातीति द्रविणोदाः । ‘हु गतौ’ । ‘हुदक्षिभ्यामिनन्’ । छन्दसः पूर्वपदस्य सुक् । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति ददातेः विच् । सकारान्तं त्वसुनि कृते निष्पद्यते ॥

स पूर्वया निविदा कव्यतायोरिमाः प्रजा अजनयन्मनूनाम् ।

विवस्वता चक्षसा द्यामपश्च देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाम् ॥ २ ॥

सः । पूर्वया । निऽविदा । कव्यता । आयोः । इमाः । प्रऽजाः । अजनयत् । मनूनाम् ।

विवस्वता । चक्षसा । द्याम् । अपः । च । देवाः । अग्निम् । धारयन् । द्रविणऽदाम् ॥ २ ॥

‘सः अग्निः ‘पूर्वया प्रथमया ‘अग्निदेवेन्द्रः’ इत्यादिकया ‘निविदा ‘कव्यता गुणिनिष्ठगुणाभिधानलक्षणां स्तुतिं कुर्वता ‘आयोः मनोः संबन्धिनोक्थेन च स्तूयमानः सोऽग्निः ‘मनूनां संबन्धिनीः ‘इमाः ‘प्रजाः ‘अजनयत् उदपादयत् । मनुना स्तुतः सन् मानवीः सर्वाः प्रजा अजनयदित्यर्थः । तथा^३ ‘विवस्वता विवासनवता विशेषेणाच्छादयता ‘चक्षसा आत्मीयेन तेजसा ‘द्यां द्युलोकम् ‘अपश्च अन्तरिक्षं च व्याप्नोतीति शेषः । अन्यत् समानम् ॥ कव्यतः । ‘कु शब्दे’ । ‘अचो यन्’ इति भावे यत् । कव्यं कवनं स्तुतिं करोति । ‘तत्करोति’ (पा. सू. ३. १. २६. ५) इति णिच् । तदन्तात् क्तिप् । ‘बहुलमन्यत्रापि संज्ञाच्छन्दसोः’ इति णिलुक् । तत्तरनुक् । भ्रातृम्बरेणान्तोदात्तत्वम् । आयोः । ‘इण् गतौ’ । ‘छन्दसीणः’ इति उण्प्रत्ययः ॥

तमीळत प्रथमं यज्ञसाधं विश आरीराहुतमृञ्जमानम् ।

ऊर्जः पुत्रं भरतं सृप्रदानुं देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाम् ॥ ३ ॥

तम् । ईळत । प्रथमम् । यज्ञसाधम् । विशः । आरीः । आऽहुतम् । ऋञ्जमानम् ।

ऊर्जः । पुत्रम् । भरतम् । सृप्रदानुम् । देवाः । अग्निम् । धारयन् । द्रविणऽदाम् ॥ ३ ॥

हे ‘विशः सर्वे मनुष्याः ‘आरीः अग्निं स्वामिनं गच्छन्त्यो यूयं ‘तम् अग्निम् ‘ईळत स्तुध्वम् । कीदृशम् । ‘प्रथमं सर्वेषु देवेषु मुख्यं ‘यज्ञसाधं यज्ञस्य दर्शपूर्णमासादेः साधकं निष्पादकं ‘आहुतं हविर्भिस्तर्पितं ‘ऋञ्जमानं स्तोत्रैः प्रसाध्यमानं ‘ऊर्जः अन्नस्य ‘पुत्रम् । भुक्तेनाग्नेन जाठराग्नेर्वर्धनात्

अग्नेरन्नपुत्रत्वम् । १ भरतं हविषो भर्तारम् । यद्वा । प्राणरूपेण सर्वासां प्रजानां भर्तारम् । श्रूयते च—‘स्वदेहे’ वा एष प्राणो भूत्वा प्रजा बिभर्ति तस्मादेष भरतः ’ इति । २ सृष्टदानुं सर्पणशीलदानयुक्तम् । अविच्छेदेन धनानि प्रयच्छन्तमित्यर्थः । देवाः इत्यादि गतम् ॥ ईळत् । ‘ईडं स्तुतौ’ । लोटि व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुगभावः । यज्ञसाधम् । यज्ञं साधयतीति यज्ञसात् । साधयतेः क्तिप् । ‘गेरनिटि’ इति णिलोपः । आरीः । ‘ऋ गतौ’ । ‘सूचिसूत्रि’ (पा. म. ३. १. २२. ३) इत्यादिना यङ् । ‘यङोऽचि च’ इति चशब्देन बहुलग्रहणानुकर्षणान् अनेमित्तिको लुक् । प्रत्ययलक्षणेन द्विभावे उरदस्वहलादिशेणौ । ‘रुमिकौ च लुकि’ इति रुक् । यङ्लुगन्तात् औणादिकः क्तिप्रत्ययः । यणादेशे ‘रो रि’ इति रेफलोपः । ‘दूलोपे पूर्वस्य’ इति दीर्घत्वम् । ‘कृदिकारादक्तिनः’ इति ङीप् । जसि ‘वा छन्दसि’ इति पूर्वसवर्णे दीर्घत्वम् । व्यत्ययेन आद्युदात्तत्वम् । ऋजसानम् । ऋजतिः प्रसाधनकर्मा । ‘ऋजिबृधिमन्दिसहिभ्यः क्ति’ (उ. सू. २. २४४) इति कर्मणि अमानच् । भरतम् । ‘भृञ् भरणे’ । ‘भृमृदृशि’ इत्यादिना अतच् । सृष्टदानम् । सृष्टु गतौ । ‘स्फायितञ्चि’ इत्यादिना रुक् । सृष्टो दानुर्दानं यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

म मातरिश्वा पुरुवारपुष्टिर्विदद्रातुं तनयाय स्ववित् ।

विशां गोपा जनिता रोदस्योर्देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाम् ॥ ४ ॥

सः । मातरिश्वा । पुरुवारपुष्टिः । विदत् । गातुम् । तनयाय । स्वऽवित् ।

विशाम् । गोपाः । जनिता । रोदस्योः । देवाः । अग्निम् । धारयन् । द्रविणऽदाम् ॥ ४ ॥

१ सः अग्निः २ तनयाय अस्मदीयाय पुत्राय ३ गातुम् अनुष्ठानमार्गं ४ विदत् लभ्यतु । कीदृशः । ५ मातरिश्वा मातरि सर्वस्य जगतो निर्मातरि अन्तरिक्षे श्वसन् वर्तमानः ६ पुरुवारपुष्टिः । पुरुभिर्बहुभिर्बारा वरणीया पुष्टिरभिवृद्धिर्यस्य स तथोक्तः । ७ स्ववित् स्वः स्वर्गस्य यागद्वारेण लभ्यता ८ विशां सर्वासां प्रजानां ९ गोपाः गोपायिता रक्षिता १० रोदस्योः द्यावापृथिव्योः ११ जनिता जनयितोत्पादयिता । देवाः इत्यादि गतम् ॥ मातरिश्वा । ‘श्वनुक्षन्’ इत्यादौ मातृशब्दोपपदात् ‘श्वस प्राणने’ इत्यस्मात् कनिन् प्रत्ययान्तो निपात्यते । विदत् । ‘विद् लृभाभे’ । अस्मात् अन्तर्भावितव्यर्थान् छान्दसो लुङ् । लृदिच्वात् चलेः अडादेशः । पादादित्वात् निघाताभावः । जनिता । ‘जनिता मन्त्रे’ (पा. मू. ६. ४. ५३) इति तृचि णिलोपो निपात्यते ॥

नक्तोषासा वर्णमामेभ्याने धापयेते शिशुमेकं समीची ।

द्यावाक्षामा रुक्मो अन्तर्वि भाति देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाम् ॥ ५ ॥

नक्तोषसा । वर्णम् । अमेभ्याने इत्याऽमेभ्याने । धापयेते इति ।

शिशुम् । एकम् । समीची इति समऽईची ।

द्यावाक्षामा । रुक्मः । अन्तः । वि । भाति । देवाः । अग्निम् । धारयन् । द्रविणऽदाम् ॥ ५ ॥

‘नक्तोपासा रात्रिरहश्च’ ‘वर्णं स्वकीयं स्वरूपम्’ ‘आमेभ्याने परस्परं पुनःपुनर्हिंसन्त्यौ’ ‘समीची संगते संक्षिप्ते एवंभूते अहस्त्रियामे’ ‘एकं’ ‘शिशुम् अहः पुत्रमग्निं’ ‘धापयेते हवींषि पाथयेते’ । ‘रुक्मः रोचमानः सोऽग्निः’ ‘द्यावाक्षामा द्यावापृथिव्योः’ ‘अन्तः मध्ये’ ‘वि’ ‘भाति विशेषेण प्रकाशते’ । अन्यत् पूर्ववत् ॥ नक्तोपसा^१ । नक्ता इति रात्रिनाम । नक्ता उपाश्च नक्तोपसा । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेः आकारः । ‘अन्येषामपि’ इति साहित्यिकमुपधादीर्घत्वम्^२ । ‘देवताद्वन्द्वे च’ इति पूर्वोत्तरपदयोः युगपत्प्रकृतिस्वरूपम् । आमेभ्याने । ‘मीङ् हिंसायाम्’ । अस्मात् यङ्लुगन्तात् व्यत्ययेन शानच् । ‘अदादिवच्च’ इति वचनात् शपो लुक् । ‘एरनेकाचः’ इति यण् । ‘अभ्यस्तानामादिः’ इति आद्युदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरूपम् । धापयेते । ‘धेट् पाने’ । अस्मात् ण्यन्तात् ‘निगरणचलनं’ (पा. सू. १. ३. ८७) इति प्राप्तस्य परस्मैपदस्य ‘पादिषु धेट् उपसंख्यानम्’ (पा. सू. १. ३. ८९. १) इति वचनात् ‘न पादभ्याङ्ग्यम्’ (पा. सू. १. ३. ८९) इति प्रतिषेधः । अदुपदेशात् लसार्वाधानुकानुदात्तत्वे णिच एव स्वरः शिष्यते । पादादित्वान् निधाताभावः । समीची । संपूर्वात् अञ्जतेः ‘ऋत्विक्’ इत्यादिना क्रिन् । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । ‘समः समि’ (पा. सू. ६. ३. ९३) इति सम्यादेशः । ‘अञ्जतेश्चोपसंख्यानम्’ इति ङीप् । ‘अचः’ इति अकारलोपे ‘चौ’ इति दीर्घत्वम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण ङीप् उदात्तत्वम्^३ । पदकारस्य स्वयमभिप्रायः । ‘उद ईत्’ (पा. सू. ६. ४. १३९) इति विधीयमानम् ईत्वं सम उत्तरस्याप्यञ्जतेर्व्यत्ययेन भवतीति । ‘वा छन्दसि’ इति पूर्वस्वर्णदीर्घत्वम् । द्यावाक्षामा । ‘दिवो द्यावा’ इति द्यावादेशः । ‘सुपां सुलुक्’ इति पष्ठ्याः डादेशः । ‘देवताद्वन्द्वे च’ इति पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरूपम् ॥ ३ ॥

रायो बुध्नः संगमनो वसूनां यज्ञस्य केतुर्मन्मसाधनो वेः ।

अमृतत्वं रक्षमाणास एनं देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाम् ॥ ६ ॥

रायः । बुध्नः । सम्गमनः । वसूनाम् । यज्ञस्य । केतुः । मन्मसाधनः । वेरिति वेः ।

अमृतत्वम् । रक्षमाणासः । एनम् । देवाः । अग्निम् । धारयन् । द्रविणः । उदाम् ॥ ६ ॥

योऽग्निः रायः धनस्य बुध्नः मूलभूतः । आहुतिद्वारा सर्वेषां धनानां कारणात्वात् । वसूनां निवासहेतूनां^४ धनानां संगमनः संगमयिता स्तोतृणां प्रापयिता यज्ञस्य दर्शपूर्णमासादेः केतुः केतयिता ज्ञापयिता वेः आत्मानमभिगच्छतः पुरुषस्य मन्मसाधनः मनीयस्याभिलषितस्य साधयिता अमृतत्वं स्वकीयामरणत्वं^५ रक्षमाणासः पालयन्तः देवाः एनं धनस्य दातारम् अग्निं धारयन्ति ॥ रायः । ‘जडिदम्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । संगमनः । नन्द्यादिलक्षणो ल्युः । वेः । वी गत्यादिषु । अस्मात् औणादिकः इप्रत्ययः टिलोपश्च ॥

१. क्ष-स-रूपम् । २. क्ष-ट-ठ-स-नक्तोपासा । ३. क्ष-ट-ठ-साहित्यिक उपधादीर्घः । ४. क्ष-ट-ठ-‘उदात्तनिवृत्तिस्वरेण ङीप् उदात्तत्वम्’ नास्ति । ५. क्ष-ट-ठ-स-‘निवासहेतूनाम्’ नास्ति । ६. क्ष-ट-ठ-स्वकीयमरणधर्मत्वम् ; न-स-‘स्वकीयामरणत्वम्’ नास्ति ।

नू च पुरा च सदनं रयीणां जातस्य च जायमानस्य च क्षाम् ।

सतश्च गोपां भवतश्च भूरेर्देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाम् ॥ ७ ॥

नु । च । पुरा । च । सदनम् । रयीणाम् । जातस्य । च । जायमानस्य । च । क्षाम् ।

सतः । च । गोपाम् । भवतः । च । भूरेः । देवाः । अग्निम् । धारयन् । द्रविणः । ऽदाम् ॥ ७ ॥

नू च इति निपातसमुदायः अद्य इत्यस्यार्थः । ‘नू चिदिति निपातः पुराणनवयोर्नू च’ (निरु. ४.१७) इति यास्कः । ‘नू’ च अद्य अस्मिन्काले ‘पुरा’ च वरयीणां सर्वेषां धनानां ‘सदनम्’ आवासस्थानं ‘जातस्य’ उत्पन्नस्य कार्यजातस्य ‘जायमानस्य’ उत्पद्यमानस्य ‘च’ च ‘क्षाम्’ निवासयितारं ‘सतश्च’ सर्वत्र विद्यमानस्वभावस्य नित्यस्य चाकाशादेः ‘भवतश्च’ सद्भावं प्राप्नुवतः ‘भूरेः’ असंख्यातस्य अन्ग्रस्य च भूतजातस्य ‘गोपां’ गोपायितारं रक्षितारं ‘द्रविणोदां’ धनप्रदं एवंगुणविशिष्टम् ‘अग्निं’ ऽदेवाः ‘धारयन्’ हविर्वोदृत्वेन धारयन्ति ॥ नू च । ‘ऋचि तुनुघ’ इति दीर्घः । रयीणाम् । ‘नामन्यतरस्याम्’ इति नाम उदात्तत्वम् । क्षाम् । ‘क्षि निवासगत्योः’ । अस्मात् णिच् । वृद्धया-यादेशौ । ण्यन्तान् क्तिप् । ‘गेरनिटि’ इति णिलोपः । ‘वेरपृक्तलोपाद्बलि लोपो बलीयान्’ इति पूर्वं ‘लोपो व्योर्वलि’ इति यलोपः । न च णिलोपस्य स्थानिवत्त्वं, ‘न पदान्तद्विर्वचनवरेयलोप’ इति प्रतिषेधात् । यद्वा । ‘क्षै जै पै क्षये’ । अस्मात् क्तिप् । ‘आदेचः’ इति आत्वम् । सतः । अस्तेः शनरि अदादित्वात् शपो लुक् । ‘शस्तेरलोपः’ इति अकारलोपः । ‘शतुरनुमः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

द्रविणोदा द्रविणसस्तुरस्य द्रविणोदाः सनरस्य प्र यंसत् ।

द्रविणोदा वीरवतीमिषं नो द्रविणोदा रासते दीर्घमायुः ॥ ८ ॥

द्रविणः ऽदाः । द्रविणसः । तुरस्य । द्रविणः ऽदाः । सनरस्य । प्र । यंसत् ।

द्रविणः ऽदाः । वीरवतीम् । इषम् । नः । द्रविणः ऽदाः । रासते । दीर्घम् । आयुः ॥ ८ ॥

‘द्रविणोदाः’ द्रविणस्य धनस्य बलस्य वा दाता अग्निः ‘तुरस्य’ त्वरमाणस्य चलतो जङ्गमस्य ‘द्रविणसः’ धनस्य बलस्य वा एकदेशं ‘प्र’ यंसत् अस्मभ्यं प्रयच्छतु । तथा ‘द्रविणोदाः’ ‘सनरस्य’ सननीयस्य संभजनीयस्य स्थावररूपस्य धनस्यैकदेशं प्रयच्छतु । अपि च ‘द्रविणोदाः’ ‘वीरवतीं’ वीरैः पुत्रादिभिः युक्तम्^१ ‘इषम्’^२ अन्नं ‘नः’ अस्मभ्यं प्रयच्छतु । तथा ‘द्रविणोदाः’ ‘दीर्घमायुः’ अस्मभ्यं ‘रासते’ प्रयच्छतु ॥ तुरस्य । ‘तुर त्वरणे’ । इगुपधलक्षणः कः । सनरस्य । ‘वन पण संभक्तौ’ । ‘कृदरादयश्च’ (उ. सू. ५. ७१९) इति अरन्प्रत्ययः । यंसत् । ‘यम उपरमे’ । लेटि अडागमः । ‘सिब्वहुलं लेटि’ इति सिप् । रासते । ‘रा दाने’ । पूर्ववत् लेटि सिप् । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् ॥

ए॒वा नो॑ अ॒ग्ने म॒मिधा॑ वृ॒धानो॑ रे॒वत्पा॑व॒क् श्रव॑से वि भा॒हि ।

तन्नो॑ मि॒त्रो वरु॑णो मा॒महन्ता॑म॒दितिः॑ सिन्धुः॑ पृथि॒वी उ॒त द्यौः ॥ ९ ॥

ए॒व । नः । अ॒ग्ने । म॒म॒ऽइ॒धा । वृ॒धा॒नः । रे॒वत् । पा॒व॒क् । श्र॒व॒से । वि । भा॒हि ।

तत् । नः । मि॒त्रः । वरु॑णः । म॒म॒हन्ता॑म् । अ॒दि॒तिः । सिन्धुः॑ । पृथि॒वी । उ॒त । द्यौः ॥ ९ ॥

व्याख्यातेयं पूर्वसूक्ते । अक्षरार्थस्तु । हे शोधक ^१अग्ने एवमस्माभिर्दत्तेन समिदादिद्रव्येण ^२वृधानः ^३वर्धमानः सन् ^४नः अस्माकं धनयुक्तायाज्ञाय विशेषेण प्रकाशस्व । अस्माकं ^५तत् अन्नं मित्रादयः ^६ममहन्तां पूजयन्तां रक्षन्तिवत्यर्थः । तथा ^७सिन्धुः अद्भेवता द्यावापृथिव्यौ च ममहन्ताम् ॥४॥

‘अप नः’ इति अष्टच चतुर्थं सूक्तं कुरुस्यार्षं गायत्रम् । शुचिगुणकोऽग्निः ^१शुद्धोऽग्निर्वा देवता ^२। तथा चानुकान्तम्—‘अप नोऽष्टौ शुचये गायत्रम्’ इति । विनियोगो लैङ्गिकः । अत्रेदमास्थानम् । दीर्घजिह्वी नाम राक्षसी सर्वान् यज्ञान् बन्धाधे । तां हन्तुमिन्द्रोऽशक्तः सन् सर्वस्य मित्रभूतं कुत्समग्रवीदेषा त्वया हन्तव्येति । स चावधीत् । तं वागभ्यवदत् अनुचितमिदं त्वया चरितं यत्त्वं सर्वेषां मित्रभूतः सन् क्रूरमकापीरिति । तस्मिन् शोकः प्राप्नोत् । स ऋषिरनेन सूक्तेनाग्निं स्तुत्वा शोकमपागमयत् । तथा च ताण्डकम्—‘दीर्घजिह्वी वा इदं रक्षो यज्ञहा यज्ञानवलिहस्यचरत् तामिन्द्रः कया चन मायया हन्तुं नाशंसत् अथ ह सुमित्रः कुत्सः कल्याण आस तमब्रवीत्’ (ता. १३. ६. ९) इत्यादि । तस्मादेतत्सूक्तं शुगपनयनाय विनियोज्यम् । अत एव हि सूत्रकारेण भारद्वाजेन दशमेऽहनि कर्तव्ये शान्तिकर्मणि यजुर्वेदे पठितमेतत्सूक्तं विनियुज्यते—‘नव ^३च स्रुवाहुतीरप ^४नः शोशुचदधम्’ इति ॥

अप॑ नः शोशु॑चदध॒मग्ने॑ शुशु॑ग्ध्या र॒यिम् । अप॑ नः शोशु॑चदधम् ॥ १ ॥

अप॑ । नः । शोशु॑चत् । अ॒धम् । अ॒ग्ने । शुशु॑ग्धि । आ । र॒यिम् ।

अप॑ । नः । शोशु॑चत् । अ॒धम् ॥ १ ॥

हे ^१अग्ने ^२नः अस्माकम् ^३अधं पापम् ^४अप ^५शोशुचत् अस्मत्तो निर्गत्यास्मदीयं शत्रुं शोचयतु । यद्वा । अस्मदीयं पापं शोशुचत् शोकग्रस्तं ^६मद्विनश्यतु । अपि चास्माकं ^७रयिं धनम् ^८आ समन्तात् ^९शुशुग्धि प्रकाशय । उक्तार्थमपि वाक्यमादरातिशयोक्तनाय पुनः पठ्यते । अवश्यमस्माकमधं विनश्यत्विति ॥ शोशुचत् । ‘शुच शोके’ । अस्मात् यङ्लुगन्तात् लेटि अडागमः । ‘अडादिवच्च’ इति वचनात् शपो लृक् । ‘अभ्यस्तानामादिः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । अधं शोशुचच्च रयिं शुशुग्धि चेति चार्थग्रणीतेः ‘चादिलोपे विभाषा’ इति निघातप्रतिषेधः । शुशुग्धि । ‘शुच दीप्तौ’ । लोटि ‘बहुलं कन्दसि’ इति शपः श्लुः । ‘हुस्रलभ्यो हेर्धिः’ । ‘चोः कुः’ इति कृत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ठ-‘वृधानः’ नास्ति । २. ट-ठ-शुचिगुणयुक्तोऽग्निः शुद्धाग्निर्वा देवता; न-शुचिगुणकोऽग्निर्देवता; ३. शुचित्वगुणयुक्तोऽग्निः शुद्धाग्निर्वा देवता । ४. क्ष-ट-ठ-अथ चतस्र आहुतीरप । ५. क्ष-ट-ठ-शोकव्यस्तम् ।

सुक्षेत्रिया सुगातुया वसूया च यजामहे । अप नः शोशुचदधम् ॥ २ ॥

सुक्षेत्रिया । सुगातुया । वसुया । च । यजामहे । अप । नः । शोशुचत् । अधम् ॥ २ ॥

‘सुक्षेत्रिया शोभनक्षेत्रेच्छया’ ‘सुगातुया शोभनमार्गेच्छया’ ‘वसूया’ ‘च’ धनेच्छया निमित्त-
भूतया च ‘यजामहे’ अग्निं हविर्भिः पूजयामः । यद्वा सुक्षेत्रिया देवयजनलक्षणशोभनदेशसंबन्धना
हविषा^१ अग्निं^२ यजामहे । ‘नः’ अस्माकम् ‘अधम्’ ‘अप’ ‘शोशुचत्’ विनश्यतु ॥ सुक्षेत्रिया । शोभनं क्षेत्रं
सुक्षेत्रम् । तद्विषयेच्छा सुक्षेत्रिया । ‘सुप आत्मनः क्यच्’ । ‘न च्छन्दस्यपुत्रस्य’ इति ईश्वदीर्घ-
योर्निषेधः । व्यत्ययेन इत्वम् । क्यजन्तात् ‘अ प्रत्ययान्’ इति भावे अकारप्रत्ययः । ततः टाप् ।
‘सुपां सुलुक्’ इति तृतीयाया लुक् । एवमुत्तरत्रापि । यद्वा । शोभनं क्षेत्रमस्यास्तीति सुक्षेत्रम् ।
‘इयाडियाजीकाराणामुपसंख्यानम्’ (पा. सू. ७. १. ३९. १) इति तृतीयाया डियाजादेशः^३ ॥

प्र यद्धन्दिष्ठ एषां प्रास्माकासश्च सूर्यः । अप नः शोशुचदधम् ॥ ३ ॥

प्र । यत् । भन्दिष्ठः । एषाम् । प्र । अस्माकासः । च । सूर्यः । अप । नः । शोशुचत् । अधम् ॥ ३ ॥

‘यत्’ यथा ‘एषां’ स्तोत्राणां मध्येऽयं कृतः । ‘प्र’ ‘भन्दिष्ठः’ प्रकर्षेण स्तोत्रतमः एवम् ‘अस्मा-
कासः’ आस्माकीनाः ‘सूर्यः’ स्तोतारः ‘च’ प्रकर्षेण स्तोत्रतमा भवन्ति । अन्यत् समानम् ॥
भन्दिष्ठः । भन्दतिः स्तुतिकर्मा । ‘भदि कल्याणे सुखे च’ इति तु^४ धातुः । अस्मात् वृजन्तात्
‘नुञ्छन्दसि’ इति इष्टम् । ‘तुरिष्ठमेयः सु’ इति तृलोपः । अस्माकासः । अस्माकं संबन्धिनः
आस्माकाः । ‘तस्मिन्नि च युष्माकास्माका’ (पा. सू. ४. ३. २) इति अस्माकादेशः ।
छान्दमोऽणप्रत्ययस्य लोपः । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् वृद्धयभावः^५ । ‘आजसेरमुक्’ । स्थानि-
वदादेशेऽपि मकारात् परस्य आकारस्य उदात्तत्वम् । यद्वा । पृष्ठीबहुवचनेऽस्माकंशब्दस्य मध्योदात्तस्य
टष्टवान् स एव आचार्येण^६ अतिदिश्यते ॥

प्र यत्ते अग्रे सूर्यो जायेमहि प्र ते वयम् । अप नः शोशुचदधम् ॥ ४ ॥

प्र । यत् । ते । अग्रे । सूर्यः । जायेमहि । प्र । ते । वयम् । अप । नः । शोशुचत् । अधम् ॥ ४ ॥

हे ‘अग्रे’ ‘यत्’ यस्मात् ‘ते’ तव ‘सूर्यः’ स्तोतारः प्रजायन्ते पुत्रपौत्रादिरूपेण बहुविधा भवन्ति
ततः ‘वयं’ च ‘ते’ तव स्तोतारः सन्तः ‘प्र’ ‘जायेमहि’ पुत्रपौत्रादिभिरूपेता भवेम ॥ जायेमहि ।
प्रार्थनायां लिङ् । इयनि ‘जाजनोर्जा’ इति जादेशः । अनुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे इयनो
नित्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

१. श्र-न-स-‘च’ नास्ति । २. क्ष-ट-ठ-‘हविषा’ नास्ति । ३. ग-आ । ४. श्र-ट-ठ-य-
अव पापम् । ५. श्र-ट-ठ-म-‘अप’ नास्ति । ६. श्र-ट-ठ-इयाजादेशः । ७. श्र-ट-ठ-भवन्ति इति ।
८. क्ष-स-‘तु’ नास्ति । ९. श्र-ट-ठ-स-छान्दसोऽणप्रत्ययस्य लुक् । अत एव वृद्धयभावः ; न-छान्दमोऽण-
प्रत्ययस्य लोपः । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् वृद्धयभावः । १०. क्ष-ट-ठ-प्रार्येण ।

प्र यदग्नेः सहस्वतो विश्वतो यन्ति भानवः । अप नः शोशुचदधम् ॥ ५ ॥

प्र । यत् । अग्नेः । सहस्वतः । विश्वतः । यन्ति । भानवः । अप । नः । शोशुचत् । अधम् ॥ ५ ॥

१ सहस्वतः सहनवतः शत्रूनभिभवतः २ अग्नेः ३ भानवः दीप्तयः ४ विश्वतः सर्वतः सर्वस्मादपि प्रदेशात् ५ प्र यन्ति प्रकर्षेणोद्गच्छन्ति । ६ यत् यस्मादेवं तस्मात्तेनाग्निजेजसा अस्मदीयम् ७ अघं नश्यतु ॥ यन्ति । ' इणो यण् ' (पा. सू. ६. ४. ८१) इति यणादेशः ॥

त्वं हि विश्वतोमुख विश्वतः परिभूरसि । अप नः शोशुचदधम् ॥ ६ ॥

त्वम् । हि । विश्वतः १ मुख । विश्वतः । परिभूः २ । असि । अप । नः । शोशुचत् । अधम् ॥ ६ ॥

हे २ अग्ने ३ त्वं ४ हि त्वं खलु विश्वतोमुखः सर्वतोऽज्वालः । तव मुखस्थानीयानां ज्वालानां न कुत्रापि प्रतिहितिरस्ति । अतो हे ५ विश्वतोमुख अग्ने ६ विश्वतः सर्वतः सर्वस्मादप्युपद्रवजातात् ७ परिभूरसि अस्माकं परिग्रहीता भव । रक्षको भवेत्यर्थः । अन्यत् समानम् १ ॥

द्विषो नो विश्वतोमुखार्ति नावेव पारय । अप नः शोशुचदधम् ॥ ७ ॥

द्विषः । नः । विश्वतः १ मुख । अति । नावा २ इव । पारय । अप । नः । शोशुचत् । अधम् ॥ ७ ॥

हे ३ विश्वतोमुख सर्वतोमुखाम्ने ४ नावेव नावा नदीमिव ५ द्विषः शत्रून् ६ नः अस्मान् ७ अति पारय अतिक्रमय्य ८ शत्रुरहितं प्रदेशं प्रापय ॥ नावेव । ' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । पारय । ' पार तीर कर्मसमाप्तौ ' ॥

स नः सिन्धुमिव नावयार्ति पर्षा स्वस्तये । अप नः शोशुचदधम् ॥ ८ ॥

सः । नः । सिन्धुम् १ इव । नावया २ । अति । पर्षा । स्वस्तये । अप । नः । शोशुचत् । अधम् ॥ ८ ॥

पूर्वोक्तं एवार्थः पुनरपि दाढ्याय प्रार्थ्यते । हे अग्ने ३ त्वं ४ नः अस्मान् ५ नावया नावा ६ सिन्धुमिव नदीमिव ७ स्वस्तये क्षेमार्थम् ८ अति ९ पर्षा शत्रून् अतिक्रमय्य १० पालय । शत्रुरहितं प्रदेशम् ११ अस्मान् प्रापयेत्यर्थः । त्वत्प्रसादान् १२ नः अस्माकम् १३ अघं पापं १४ च १५ अप १६ शोशुचत् अस्मत्तोऽपक्रम्यास्मच्छत्रुः शोकयुक्तो भवतु १७ ॥ नावया । ' आढ्याजयारां चोपसंख्यानम् ' (पा. म. ७. १. ३९. १) इति तृतीयाया अयारादेशः । ' उपोत्तमं रिति ' (पा. सू. ६. १. २१७) इति अकारस्य उदात्तत्वम् ।

१. क्ष-ट-ठ-अस्माकम् । २. क्ष-ट-ठ- ' हे अग्ने त्वं हि अन्यत्समानम् ' इत्यस्य स्थाने हे विश्वतोमुख सर्वतो व्याप्तज्वालाम्ने त्वं हि त्वमेव विश्वतः सर्वतः सर्वस्मादप्युपद्रवजातात् परिभूरसि अस्माकं परिग्रहीतासि भव रक्षको भवेत्यर्थः । अन्यत् समानम् । ३. क्ष-अतिक्रम्य । ४. क्ष-ट-ठ-अतिक्रम्य । ५. क्ष-स-देशम् । ६. क्ष-ट-ठ-पापमप शोशुचत् अस्मत्तोऽतिक्रम्य शोकयुक्ते (क्ष-अन्यत्र शोकयुक्ते) भवतु ।

पर्थ । 'पृ पालनपूरणयोः' । लोटि 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लोरभावः । 'सिन्बहुलं लेटि' इति बहुलवचनात् सिप् । गुणः । 'अचोऽतस्तिङः' इति दीर्घत्वम् ॥ ५ ॥

'वैश्वानरस्य' इति तृचं पञ्चमं सूक्तं कुत्सस्यार्षं त्रैष्टुभम् । वैश्वानरगुणकोऽग्निः^१ शुद्धाग्निर्वा देवता । तथा चानुक्रान्तम्—'वैश्वानरस्य तृचं वैश्वानरीयम्' इति । व्यूढस्य चतुर्थेऽह्न्याग्निमारुते इदं सूक्तं वैश्वानरीयनिविद्धानम् । 'व्यूहश्चेत्' इति खण्डे सूत्रितम्—'वैश्वानरस्य सुमतौ क ई व्यक्ताः' (आश्व. श्रौ. ८. ८) इति ॥

वैश्वानरस्य सुमतौ स्याम राजा हि कं भुवनानामभिः श्रीः ।

इतो जातो विश्वमिदं वि चष्टे वैश्वानरो यतते सूर्येण ॥ १ ॥

वैश्वानरस्य । सुडमतौ । स्याम । राजा । हि । कम् । भुवनानाम् । अभिः श्रीः ।

इतः । जातः । विश्वम् । इदम् । वि । चष्टे । वैश्वानरः । यतते । सूर्येण ॥ १ ॥

वैश्वानरस्य विश्वेषां नराणां लोकान्तरनेतृत्वेन^२ स्वामित्वेन वा संबन्धिनोऽग्नेः^३ सुमतौ शोभनायामनुग्रहात्मिकायां बुद्धौ^४ स्याम अनुग्राह्यत्वेन वर्तमाना भवेम ।^५ हि^६ कम् इत्येतत् हिशब्दार्थे । स हि वैश्वानरः^७ अभिः श्रीः अभिश्रयणीयः अभिमुख्येन सेवितव्यः^८ सन्^९ भुवनानां सर्वेषां भूतजातानां राजा स्वामी भवति । यः^{१०} वैश्वानरः अग्निः^{११} इतः^{१२} अस्मादरणिद्वयात् जातमात्रः एव^{१३} इदं सर्वं जगत्^{१४} वि^{१५} चष्टे विशेषेण पश्यति प्रातरुद्यता^{१६} सूर्येण च^{१७} यतते संयतते संगच्छते । 'उद्यन्तं वावा-दित्यमग्निरनुसमारोहति' (तै. ब्रा. २. १. २. १०) इति तैत्तिरीयकम् । यद्वा । पार्थिवस्याग्नेस्तेजांस्युद्गच्छन्ति सूर्यकिरणाश्चाधोमुखं प्रसरन्ति । तयोः संगमनं दृष्ट्वा 'वैश्वानरो यतते सूर्येण' इति ऋषिर्ब्रूते । तथा च यास्कः—'असुतोऽमुष्य रश्मयः प्रादुर्भवन्तीतोऽस्यार्चिपस्तथोर्भासोः संसंगं दृष्ट्वैवमवक्ष्यत्' (निरु. ७. २३) इति । एवंभूतस्य महानुभावस्य वैश्वानरस्य सुमतौ स्यामेति संबन्धः ॥ वैश्वानरस्य विश्वेषां नराणां संबन्धी । 'नरे संज्ञायाम्' (पा. सू. ६. ३. १२९) इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । 'तस्येदम्' इति अण् । सुमतौ । शोभना मतिः सुमतिः । 'तादौ च' इति गतेः प्रकृतिस्वरे प्राप्ते 'मन्क्तिन्' इत्यादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ननु तत्र 'कारकात्' इत्यनुवृत्तेर्गतेरुत्तरस्य क्तिनो न प्राप्नोति । एवं तर्हि मतिर्मेननम् । भावे क्तिन् । शोभनं मननं यस्यां बुद्धौ सा सुमतिः । 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । चष्टे । 'चक्षिङ् व्यक्तायां वाचि' । अयं पश्यतिकर्मा च । अदादिवात् शपो लुक् । 'स्कोः संयोगाद्योः' इति कलोपः । यतते । 'यती प्रयत्ने' ॥

चातुर्मास्यान्वारम्भणीया वैश्वानरपार्जन्या । तस्यां वैश्वानरस्य हविषः 'पृष्टो दिवि' इति याज्या । 'चातुर्मास्यानि' इति खण्डे सूत्रितं—'पृष्टो दिवि पृष्टो अग्निः पृथिव्यां पर्जन्याय प्रगायत' (आश्व. श्रौ. २. १५) इति ॥

१. क्ष-ट-ठ-वैश्वानरगुणविशिष्टोऽग्निः । २. क्ष-ट-ठ-लोकानां वा नेतृत्वेन । ३. क्ष-ट-ठ-सेवनौयः ।

४. क्ष-ट-ठ-वैश्वानर इतः ।

पृष्टो दिवि पृष्टो अग्निः पृथिव्यां पृष्टो विश्वा ओषधीरा विवेश ।

वैश्वानरः सहसा पृष्टो अग्निः स नो दिवा स रिषः पातु नक्तम् ॥ २ ॥

पृष्टः । दिवि । पृष्टः । अग्निः । पृथिव्याम् । पृष्टः । विश्वाः । ओषधीः । आ । विवेश ।

वैश्वानरः । सहसा । पृष्टः । अग्निः । सः । नः । दिवा । सः । रिषः । पातु । नक्तम् ॥ २ ॥

अयं वैश्वानरः १ अग्निः २ दिवि ब्रुल्लोके आदित्यात्मना ३ पृष्टः संस्पृष्टः यद्वा निषिक्तो निहितो वर्तते । तथा ४ पृथिव्यां भूमौ गार्हपत्यादिरूपेण ५ पृष्टः संस्पृष्टो निहितो वा । तथा ६ विश्वाः सर्वाः ७ ओषधीः ८ पृष्टः संस्पृष्टः सः अग्निः ९ आ १० विवेश पाकार्थमन्तः प्रविष्टवान् । अन्तःप्रविष्टेन पार्थिवेनाग्निना ११ हि सर्वा ओषधयः पच्यन्ते । १२ सहसा परेषामसाधारणेन बलेन १३ पृष्टः संस्पृष्टः वैश्वानरः १४ नः अस्मान् १५ दिवा अहि १६ रिषः हिंसतः शत्रोः १७ पातु रक्षतु । तथा १८ सः वैश्वानरः १९ नक्तं रात्रावप्यस्मान् हिंसकात् पातु ॥ पृष्टः । ‘स्पृश संस्पर्शने’ । छान्दसः सकारलोपः । यद्वा । ‘पृषु सेचने’ । निष्ठायां ‘यस्य विभाषा’ इति इट्प्रतिषेधः । दिवि । ‘उडिद्म्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । पृथिव्याम् । ‘उदात्तयणः’ इति विभक्तिरुदात्ता । रिषः । ‘रिष हिंसायाम्’ । ‘क्विप् च’ इति क्विप् । ‘सावेकाचः’ इति पञ्चम्या उदात्तत्वम् ॥

वैश्वानर तव तत्सत्यमस्त्वस्मात्रायो मघवानः सचन्ताम् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्याः ॥ ३ ॥

वैश्वानर । तव । तत् । सत्यम् । अस्तु । अस्मान् । रायः । मघवानः । सचन्ताम् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । महन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्याः ॥ ३ ॥

हे १ वैश्वानर २ तव ३ तत् त्वदीयं तत् अस्माभिः क्रियमाणं कर्म ४ सत्यमस्तु अवितथफलं भवतु । ततः ५ अस्मान् ६ मघवानः मघवन्तः ७ धनवन्तः ८ रायः धनवदतिप्रियाः ९ पुत्राः १० सचन्तां सेवन्ताम् । एवं यद्वाग्माभिः प्रार्थितं ११ नः अस्मदीयं १२ तत् १३ मित्रः अहरभिमानी देवः १४ वरुणः रात्र्यभिमानी १५ अदितिः अदीना देवमानी १६ सिन्धुः स्यन्दनशीलोदकाभिमानी देवः । उतशब्दः समुच्चयः । एते सर्वे मित्रादयः १७ महन्तां पूजयन्ताम् पालयन्तामित्यर्थः ॥ ६ ॥

‘जातवेदसं’ इति एकैवं पष्ठं सूक्तं मरीचिपुत्रस्य कश्यपम्यार्षं त्रेष्टुभम् । जातवेदोऽग्निः शुद्धाग्निर्वा देवता । तथा चानुकान्तम्—‘जातवेदस एका जातवेदस्यमेतदादीन्येकभूयांसि सूक्तसहस्रमेतत्तु कश्यपार्षम्’ इति । अहर्गणेषु द्वितीयादिवहः स्वाग्निमारुते जातवेदस्यनिविद्धानात् पूर्वमेवा शंसनीया । सूत्रितं च—‘जातवेदसं मुनवाम सोममित्याग्निमारुते जातवेदस्यानाम्’ (आश्व. श्रौ. ७. १) इति ॥

१. क्ष-ट-ठ-ह-पार्थिवाग्निना । २. क्ष-ट-ठ-स- स वैश्वानरः । ३. क्ष-ट-ठ-न-स-‘मघवन्तः’ नास्ति । ४. क्ष-ट-ठ-धनदानप्रियाः । ५. क्ष-ट-ठ- जातवेदगुणविशेषोऽग्निः ।

जातवेदसे सुनवाम सोममरातीयतो नि दहाति वेदः ।

स नः पर्षदति दुर्गाणि विश्वा नावेव सिन्धुं दुरितात्यग्निः ॥ १ ॥

जातवेदसे । सुनवाम । सोमम् । अरातिऽयतः । नि । दहाति । वेदः ।

सः । नः । पर्षत् । अति । दुःऽगानि । विश्वा । नावाऽईव । सिन्धुम् । दुःऽइता । अति । अग्निः ॥ १ ॥

जातवेदसे जातानामुत्पत्तिमतां सर्वेषां वेदित्रे यद्वा जातैः सर्वैः प्राणिभिर्ज्ञायमानाय जातधनाय जातप्रज्ञाय वा अग्नये लतारूपं सोमं सुनवाम अभिपुण्याम् । जातवेदोगुणकमग्निं यष्टुं सोमाभिषवं करवामेत्यर्थः । सः अग्निः अरातीयतः अरातिं शत्रुमिवास्मानाचरतः शत्रोः वेदः धनं नि दहाति नितरां दहतु भस्मीकरोतु । अपि च सः अग्निः नः अस्मान् विश्वा विश्वानि सर्वाणि दुर्गाणि दुर्गमनानि भोक्तुमशक्यानि दुःखानि अति पर्षत् अतिपारयतु अतिक्रमय्य^१ दुःखरहितं^२ सुखं प्रापयतु । तत्र दृष्टान्तः । नावेव सिन्धुम् । यथा कश्चित् कर्णधारो ग्राहादिभिर्दुष्टसत्त्वैराकुलितां नदीं नावा तारयति तद्वत् । तथा दुरिता दुरितानि दुःखहेतुभूतानि पापानि अस्मान् अग्निः अति पारयतु । दुःखनिमित्तात् पापादपि अस्मानुत्तारयत्वित्यर्थः । अत्र निरुक्तं—‘जातवेदाः कस्मात् जातानि वेद जातानि वै न विदुर्जाते जाते विद्यत इति वा जातवित्तो वा जातधनो वा जातविद्यो वा जातप्रज्ञो वा यत्तज्जातः पशूनविन्दतेति तज्जातवेदसो जातवेदस्त्वमिति हि ब्राह्मणम्’ (निरु. ७. १९) इत्यादि ॥ जातवेदसे । जातानि वेत्तीति जातवेदाः । ‘गतिकारकयोरपि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च’ इति वचनात् कारकपूर्वात् वेत्तेरसुन् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । अरातीयतः । न विद्यते रातिर्दानमस्मिन्नित्यरातिः शत्रुः । तमिव अस्मानाचरति । ‘उपमानादाचारे’ (पा. सू. ३. १. १०) इति उपमानभूतात् कर्मणः क्यच् । क्यजन्तात् लटः शतृ । ‘शतुरनुमः’ इति डसः उदात्तत्वम् । दहाति । ‘दह भस्मीकरणे’ । लेटि आडागमः । विद्यते लभ्यते इति वेदः धनम् । ‘विदु लाभे’ । औणादिकः कर्मणि अमुन् । पर्षत् । ‘पृ पालनपूरणयोः’ । अस्मात् अन्तर्भावितण्यर्थान् लेटि अडागमः । ‘सिन्धुहुलं लेटि’ इति सिप् । दुर्गाणि । दुःखेन गम्यते एत्विति ‘सुदुरोरधिकरणे’ इति गमेः डः ॥ ॥ ७ ॥

‘स यो वृषा’ इति एकोनविंशत्यृचं सप्तमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—‘स यो वृषैकोना वार्षागिरा ऋत्राश्वाभ्वरीषसहदेवभयमानसुराधसः’ इति । वृषागिरो महाराजस्य पुत्रभूताः ऋत्राश्वादयः पञ्च राजर्षयः सह इदं सूक्तं ददधुः । अतस्तेऽस्य^३ सूक्तस्य ऋषयः^३ । उक्तं ह्यार्षानुक्रमण्याम्—‘सूक्तं स यो वृषेस्येतत् पञ्च वार्षागिरा विदुः । नियुक्ता^४ नामधेयैः स्वैरपि चैतत्त्यदित्यृचि’ इति । अनादेशपरिभाषया त्रिष्टुप् । इन्द्रो देवता । दशरात्रस्य पष्ठेऽहनि मरुत्वतीये इदं सूक्तम् । तथा च सूत्रितं—‘यं स्वं रथमिन्द्र स यो वृषेन्द्र मरुत्व इति तिस्र इति मरुत्वतीयम्’ (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

स यो वृषा वृष्ण्यैभिः समोका महो दिवः पृथिव्याश्च सम्राट् ।

सतीनसत्त्वा हव्यो भरेषु मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ १ ॥

सः । यः । वृषा । वृष्ण्यैभिः । सम्ऽओकाः । महः । दिवः । पृथिव्याः । च । सम्ऽराट् ।

सतीनऽसत्त्वा । हव्यः । भरेषु । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ १ ॥

१. क्ष-ट-ठ-अतिक्रम्य । २. ट-ठ-दुरितम् । ३. ट-ठ—‘अतस्तेऽस्य सूक्तस्य ऋषयः’ नास्ति ।

४. क्ष-ट-ठ-निरुक्ता ।

यः इन्द्रः वृषा कामानां वर्धिता वृष्ण्येभिः वृष्णि भवैर्वीर्यैः समोकाः सम्यक् समवेतः संगतः महः महतः दिवः शुलोकस्य वृधिव्याः प्रथिताया भूमेः च सम्राट् ईश्वरः सतीन-सत्वा । सतीनम् इति उदकनाम । उदकस्य सत्वा सादयिता गमयिता भरेषु संग्रामेषु हव्यः सर्वैः स्तोत्रमिराह्वातव्यः एवंभूतः मरुत्वान् मरुद्भिर्युक्तः सः इन्द्रः नः अस्माकम् ऊती ऊतये रक्षणाय भवतु ॥ वृष्ण्येभिः । वृषन्शब्दात् ' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' अलोपोऽनः ' इति अकार-लोपः । ' ये चाभावकर्मणोः ' इति प्रकृतिभावस्तु व्यत्ययेन न भवति । महः । ' महं पूजायाम् ' । कृप् । यद्वा । महच्छब्दे अच्छदलोपः । ' सावेकाचः ' इति विभक्त्युदात्तत्वम् । सम्राट् । ' मो राजि समः कौ ' (पा. सू. ८. ३. २५) इति राजतौ क्बन्ते उत्तरपदे समो मकारस्य मकारादेशः । मकारस्य च मकारवचनमनुस्वारबाधनार्थम् । सतीनसत्वा । ' पदु विशरणगत्यवसादनेषु ' । मेघेषु निपीदतीति सतीनं वृष्ट्युदकम् । औणादिकः ईनप्रत्ययस्तकारान्तादेशश्च । यद्वा । सती माध्यमिका वाक् । सा इना ईश्वरा यस्य तत्सतीनम् । व्यत्ययेन पुंवद्भावाभावः । तत्सत्वा । सदेः अन्तर्भावित्पथार्थात् ' प्र ईरसद्योस्तुद् च ' (उ. सू. ४. ५५६) इति औणादिको वनिप् तुडागमश्च । मरुद्-बुधादिवात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । मरुत्वान् । ' झयः ' इति मनुषो वत्वम् । ऊती । ' ऊतियूति ' इत्यादिना क्तिनः उदात्तत्वम् । ' सुपां सुलुक् ' इति चतुर्थ्याः पूर्वसवर्णदीर्घः ॥

यस्यानासः सूर्यस्येव यामो भरेभरे वृत्रहा शुष्मो अस्ति ।

वृषन्तमः सखिभिः स्वेभिरेवैर्मरुत्वाभो भवत्विन्द्र ऊती ॥ २ ॥

यस्य । अनासः । सूर्यस्य इव । यामः । भरेभरे । वृत्रहा । शुष्मः । अस्ति ।

वृषन्तमः । सखिभिः । स्वेभिः । एवैः । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ २ ॥

यस्य इन्द्रस्य यामः गतिः अनासः परैरप्राप्तैः सूर्यस्येव । यथा सूर्यस्य गतिरन्येन प्राप्तुं शक्यते तद्वत् । स्वेभिः आत्मैर्भ्यः एवैः गमनशीलैः सखिभिः मित्रभूतैर्मरुद्भिः सह वृषन्तमः अति-शयेन कामानां वर्धिता भरेभरे सर्वेषु संग्रामेषु वृत्रहा शत्रूणां हन्ता शुष्मः सर्वेषामसुराणां शोषकः एवंभूतो यः इन्द्रः अस्ति विद्यते सः मरुत्वान् इन्द्रः नः अस्माकं रक्षणाय भवतु ॥ यामः । ' या प्रापणे ' । ' अतिस्तुमु ' इत्यादिना भावे मन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । शुष्मः । ' शुप शोषणे ' । ' अत्रिसिक्सिगुभिः कित् ' (उ. सू. १. १४१) इति मन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । अस्ति । यद्वृत्त्यांगादनिघानः । वृषन्तमः । वृषन्शब्दादुत्तरस्य तमपो ' नादस्य ' (पा. सू. ८. २. १७) इति नुद् । एवैः । ' इण् गतौ ' । ' इण्शीङ्भ्यां वन् ' ॥

दिवो न यस्य रेतसो दुधानाः पन्थासो यन्ति शवसापरीताः ।

तरद्वेषाः सासहिः पौंस्येभिर्मरुत्वाभो भवत्विन्द्र ऊती ॥ ३ ॥

दिवः । न । यस्य । रेतसः । दुधानाः । पन्थासः । यन्ति । शवसा । अपरिडिताः ।

तरद्वेषाः । सासहिः । पौंस्येभिः । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ ३ ॥

व्यस्य इन्द्रस्य पन्थासः रश्मयः परेतसः वृष्टयुदकानि वृधुधानाः दुहन्तः प्रवर्षन्तः यन्ति निर्गच्छन्ति धुलोकादितस्ततः प्रसरन्ति । तत्र दृष्टान्तः । वदिवो न । यथा द्योतमानस्य सूर्यस्य किरणा वृष्टिं कुर्वन्तः नभःस्थलाभिर्गच्छन्ति तद्वत् । कीदृशा रश्मयः । शवसा बलेन सहिताः अपरीताः परैरनभिगताः^१ दुष्प्रापा इत्यर्थः । सोऽयम् इन्द्रः परद्वेषाः द्वेषांसि शत्रून्तरन् जितशत्रुक इत्यर्थः । पौंस्येभिः बलैः^२ वससहिः शत्रूणामभिभविता एवंभूतः मरुत्वान् इन्द्रः नः अस्माकं रक्षणाय भवतु ॥ रेतसः । रेत इति उदकनाम । रीयते गच्छतीति रेतः । 'री गतिरेषणयोः' । 'सुरीभ्यां तुद् च' (उ. सू. ४. ६४१) इति असुन् तुडागमश्च । शसो व्यत्ययेन ङसादेशः । द्युधानाः । 'दुह प्रपूरणे' । कर्तरि लट् शानच् । अदादित्वात् शपो लुक् । व्यत्ययेन घत्वम् । वृषादेराकृतिगणत्वात् आद्युदात्तत्वम् । पन्थासः । पतन्तीति पन्थानो रश्मयः । 'पतेस्थ^३ च' (उ. सू. ४. ४५२) इति इनिप्रत्ययस्थकारान्तादेशश्च । जसि 'पथिमथ्यूभुक्षामात्' इति व्यत्ययेन आत्वम् । 'आजसेरसुक्' । यद्वा । पन्थान इत्यत्र वर्णव्यापस्या नकारस्य सकारः । 'पथिमथोः सर्वनामस्थाने' इति आद्युदात्तत्वम् । वससहिः । 'पह अभिभवे' । 'उत्सर्गच्छन्दसि' इति वचनान् 'आदगमहन' इति किप्रत्ययः । लिङ्गज्ञावात् द्विर्वचनम् ॥

सो अङ्गिरोभिरङ्गिरस्तमो भूदृषा वृषभिः सखिभिः सखा सन् ।

ऋग्मिभिर्ऋग्मी गातुभिर्ज्येष्ठो मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ ४ ॥

सः । अङ्गिरःऽभिः । अङ्गिरःऽतमः । भूत् । वृषा । वृषऽभिः । सखिऽभिः । सखा । सन् ।

ऋग्मिऽभिः । ऋग्मी । गातुऽभिः । ज्येष्ठः । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ ४ ॥

वसः इन्द्रः अङ्गिरोभिः । अङ्गन्ति गच्छन्तीति अङ्गिरमो गन्तारः । तेभ्योऽपि अङ्गिरस्तमः भूत् अतिशयेन गन्ता भवति । वृषभिः वृषा वर्षितृभ्योऽप्यतिशयेन वर्षिता मखिभिः समानख्यानेभ्यो मित्रभूतेभ्योऽपि मखा अतिशयेन हितकारी एवंभूतः मन् ऋग्मिभिः अर्चनीयेभ्योऽपि ऋग्मी अर्चनीयो भवति । गातुभिः गातव्येभ्यः स्तोतव्येभ्योऽपि ज्येष्ठः अतिशयेन स्तोतव्यः एवंगुणविशिष्टः मरुत्वान् इन्द्रः रक्षणाय भवतु ॥ अङ्गिरोभिः । 'अगि रगि लगि गत्यर्थाः' । अङ्गिरा अप्सराः (उ. सू. ४. ६७५-६७६) इति औणादिकः असुन्प्रत्ययो निपात्यते । इदमादिषु सर्वत्र पञ्चम्यर्थे तृतीया । ऋग्मिभिः । 'ऋच स्तुतौ' । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । मत्वर्थीयो मिनिः । पदत्वात् कृत्वं जश्त्वं च । गातुभिः । 'गा स्तुतौ' । 'कमिमनिजनि' इत्यादिना कर्मणि नुप्रत्ययः ॥

स सुनुभिर्न रुद्रेभिर्ऋग्मिणा नृषाह्यै सासह्यै अमित्रान् ।

सनीळेभिः श्रवस्यानि तूर्वेन्मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ ५ ॥

सः । सुनुऽभिः । न । रुद्रेभिः । ऋग्मिणा । नृसह्यै । सासह्यै । अमित्रान् ।

सऽनीळेभिः । श्रवस्यानि । तूर्वेन् । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ ५ ॥

‘सुनुभिर्न पुत्रैरिव रुद्रेभिः रुद्रपुत्रैर्मरुद्भिर्नृक्तः’ १ ऋभवा महान् एवंभूतः २ सः इन्द्रः ३ नृषाहो नृभिः पुरुषैः सोढव्ये संग्रामे ४ अमित्रान् शत्रून् ५ ससङ्गान् अभिभूतवान् । अपि च ६ सनीकेभिः समाननिलयैर्मरुद्भिः सह ७ श्रवस्यानि । श्रव इत्यङ्गनाम । तद्वेतुभूतान्युदकानि ८ तूर्धन् मेघात् प्रच्यावयन् ९ मरुत्वान् १० इन्द्रः अस्माकं रक्षणाय ११ भवतु ॥ नृषाहो । ‘पह मर्षणे’ । ‘शक्तिसहोश्च’ (पा. सू. ३. १. ९९) इति कर्मणि यत् । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति संहितायां धात्वकारस्य दीर्घत्वम् । ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ससङ्गान् । ‘पह अभिभवे’ । लिटः कसुः । अभ्यासदीर्घत्वं छान्दसम् । अमित्रान् । मित्राणि एषु न सन्तीति अमित्राः । ‘नञो जरमरमित्रमृताः’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । सनीकेभिः । समानं नीळं त्रेपां ते सनीळाः । ‘समानस्य च्छन्दसी’ इति सभावः ॥ ॥ ८ ॥

स म॒न्युमीः स॒मदन॑स्य क॒र्तास्माकै॑भिर्नृ॒भिः सूर्यं॑ सनत् ।

अ॒स्मिन्न॑ह॒न्त॑स॒त्पतिः॑ पुरु॒हूतो म॒रुत्वा॑न्नो भव॒त्विन्द्र॑ ऊ॒ती ॥ ६ ॥

सः । म॒न्युमीः । स॒मदन॑स्य । क॒र्ता । अ॒स्माकै॑भिः । नृ॒भिः । सूर्यं॑ । स॒नत् ।

अ॒स्मिन् । अ॒हन् । स॒त्पतिः॑ । पुरु॒हूतः । म॒रुत्वा॑न् । नः । भ॒वतु॑ । इन्द्रः॑ । ऊ॒ती ॥ ६ ॥

शत्रुभिरपहतासु गोषु तैः सह युद्धार्थं त्रिनिर्गताः १ ऋत्राश्वादयोऽनेन सूक्तेनेन्द्रमस्तुवन् । २ सः इन्द्रः ३ म॒न्युमीः मन्योः कोपस्य निर्माता । यद्वा । अभिमन्यमानस्य शत्रोर्हिंसकः । अपि च ४ समदनस्य संग्रामस्य ५ कर्ता ६ सत्पतिः सतां पालयिता ७ पुरुहूतः बहुभिर्यजमानैराहूतः एवंगुणविशिष्टः सः ८ अस्मिन् ९ अहन् अस्मिन् दिवसे १० अस्माकैभिः आस्माकैः ११ अस्मदीयैः १२ नृभिः पुरुषैः १३ सूर्यं सूर्यप्रकाशं १४ सनत् संभक्तं करोतु । शत्रुपुरुषैस्तु दृष्टिनिरोधकमन्धकारं संयोजयतु । स च १५ मरुत्वान् १६ इन्द्रः अस्माकं रक्षणाय १७ भवतु ॥ म॒न्युमीः । म॒न्युं मिनातीति म॒न्युमीः । १८ मीञ् हिंसायाम् । १९ कृप् । समदनस्य । सह माघन्यस्मिन्निति समदनः संग्रामः । ‘मदी हर्षे’ । अधिकरणे ल्युट् । ‘सहस्य सः संज्ञायाम्’ (पा. सू. ६. ३. ७८) इति सभावः । अस्माकैभिः । ‘तस्मिन्नणि च युष्माकास्माकौ’ इति अणि अस्मच्छब्दस्य अस्माकादेशः । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् वृद्धयभावः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति भिस् ऐसभावः । स्वरस्तु ‘प्रास्माकासश्च सूरयः’ (क्र. सं. १. ९७. ३) इत्यत्रोक्तः । सनत् । ‘वन षण् संभक्तौ’ । लेटि अडागमः । अहन् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । सत्पतिः । ‘पत्यावैश्वर्ये’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

त॒मूत॑यो रण॒यञ्छूर॑सातौ तं क्षे॒मस्य॑ क्षि॒तयः॑ कृ॒ण्वत॑ त्राम् ।

स वि॒श्वस्य॑ क॒रुण॑स्येश॒ एको म॒रुत्वा॑न्नो भव॒त्विन्द्र॑ ऊ॒ती ॥ ७ ॥

तम् । उ॒तयः॑ । र॒ण॒यन् । शूर॑सातौ । तम् । क्षे॒मस्य॑ । क्षि॒तयः॑ । कृ॒ण्वत॑ । त्राम् ।

सः । वि॒श्वस्य॑ । क॒रुण॑स्य । ई॒शो । ए॒कः । म॒रुत्वा॑न् । नः । भ॒वतु॑ । इन्द्रः॑ । ऊ॒ती ॥ ७ ॥

१तम् इन्द्रं १शूरसातौ शूरैर्वीरपुरुषैः संभजनीये संग्रामे १उतयः गन्तारो मरुतः १रणयन् रम-
यन्ति । यद्वा । 'प्रहर भगवो जहि वीरयस्व' इत्येवंरूपं शब्दमिन्द्रमुद्दिश्य कुर्वन्ति । अपि च १क्षितयः
मनुष्याः १तम् इन्द्रं १क्षेमस्य रक्षणीयस्य १सर्वस्य धनस्य १त्रां त्रातारं रक्षितारं १कृण्वत कुर्वन्ति ।
देवतान्तरादस्य कोऽतिशयः इति चेत् उच्यते । १सः इन्द्रः १विश्वस्य सर्वस्य १करुणस्य अभिमतफल-
निष्पादनरूपस्य कर्मणः १एकः असहाय एव १ईशो ईष्टे । अन्यत् पूर्ववत् ॥ उतयः । अवतेर्गत्यर्थात्
'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति कर्तरि क्तिन् । 'तितुत्र' इति इट्प्रतिषेधः । 'ज्वरस्वर' इत्यादिना
वकारस्योपधायाश्च ऊङ् । 'उतियूति' इत्यादिना क्तिन् उदात्तत्वम् । यद्वा । कर्तरि क्तिष् । रण-
यन् । रमतेर्हेतुमणिजन्तात् वर्तमाने छान्दसो लङ् । अन्यविकारश्छान्दसः । यद्वा । रण शब्दार्थः ।
अस्मात् णिजन्तात् पूर्ववत् लङ् । त्राम् । 'त्रैङ् पालने' । त्रायते इति त्राः । 'क्लिप् च' इति
चशब्देन दृशिग्रहणानुकर्षणाभिरूपपदादपि क्तिष् । करुणस्य । 'डुकृष् करणे' । 'कृवृतृदारिभ्य उनन्'
(उ. सू. ३. ३३३) इति भावे उनन् । व्यत्ययेन प्राययाद्युदात्तत्वम् । ईशो । 'ईश ऐश्वर्ये' ।
'लोपस्त आत्मनेपदेषु' इति तलोपः ॥

तमप्सन्तु शर्वस उत्सवेषु नरो नरमवसे तं धनाय ।

सो अन्धे चित्तमसि ज्योतिर्विदन्मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ ८ ॥

तम् । अप्सन्तु । शर्वसः । उत्सवेषु । नरः । नरम् । अवसे । तम् । धनाय ।

सः । अन्धे । चित् । तमसि । ज्योतिः । विदत् । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ ८ ॥

१नरः नेतारः स्तोतारः १शर्वसः बलस्य संबन्धिषु १उत्सवेषु संग्रामेषु १नरं जयस्य नेतारं १तम्
इन्द्रम् १अप्सन्त आमुवन्ति । किमर्थम् । १अवसे अज्ञार्थं १रक्षणार्थं वा । तथा १धनाय धनार्थं च १तम्
इन्द्रं प्राप्नुवन्ति । यस्मात् १सः इन्द्रः १तमसि दृष्टिप्रतिबन्धके १अन्धे १चित् आध्यानरहिते चित्त-
व्यामोहकरोऽपि संग्रामे १ज्योतिः विजयलक्षणं प्रकाशं १विदत् लभ्यति । तस्मात् तमेव प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ।
अन्यत् समानम् ॥ अप्सन्त । 'आप् लु व्याप्तौ' । लङ् व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । व्यत्ययेन क्सप्रत्ययः ।
व्यत्ययेन धातोर्ह्रस्वत्वम् । विदत् । 'विद् लु लामे' । 'छन्दसि लुङ्लङ्लिटः' इति वर्तमाने छान्दसो
लुङ् । लुङित्वात् च्लेः अडादेशः । 'बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि' इति अडभावः ॥

स सव्येन यमति ब्राधतश्चित्स दक्षिणे संगृभीता कृतानि ।

स कीरिणा चित्सनिता धनानि मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ ९ ॥

सः । सव्येन । यमति । ब्राधतः । चित् । सः । दक्षिणे । समङ्गृभीता । कृतानि ।

सः । कीरिणा । चित् । सनिता । धनानि । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ ९ ॥

१सः इन्द्रः १सव्येन वामहस्तेन एकहस्तेन १व्राधतश्चित् हिंसतः १महतः १शत्रून्पि १यमति नियम-
यति । तथा १सः इन्द्रः १दक्षिणे दक्षिणपार्श्वस्थेन १हस्तेनैकेन १यजमानैः १कृतानि हवींषि १संगृभीता १
संगृह्णाति । अपि च १सः इन्द्रः १कीरिणा १चित् कीर्तयित्रा स्तोत्रा च स्तुतः सन् १धनानि १सनिता
प्रदानशीलो भवति । हविष्प्रदातृणामिव स्तोतृणामपि धनं प्रयच्छतीत्यर्थः । शिष्टं स्पष्टम् ॥ यमति ।
'यम उपरमे' । णिचि अमन्तत्वात् मित्वे 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् । 'छन्दस्युभयथा' इति
शप आर्धधातुकत्वात् 'गेरनिटि' इति णिलोपः । ब्राधतः । 'वृधु वृद्धौ' । अस्मात् अतिप्रत्ययः औणा-
दिकः आमागमश्च । वृपादिवादाद्युदात्तत्वम् । संगृभीता । 'ग्रह उपादाने' । लिङि 'बहुलं
छन्दसि' इति विकरणस्य लृक् । 'लिङः सलोपः' इति सलोपः । ग्रहिज्यादिना संप्रसारणम् ।
'ह्रस्वहोर्मः' इति भत्वम् । 'अचोऽस्तितङः' इति दीर्घः । सनिता । 'षण् दाने' । ताच्छ्रीलिकः
तृन् । धनानि । 'न लोकाव्यय' इति षष्ठीप्रतिषेधः ॥

स ग्रामेभिः सनिता स रथेभिर्विदे विश्वाभिः कृष्टिभिर्नर्वद्य ।

स पौंस्येभिरभिभूरशस्तीर्मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ १० ॥

सः । ग्रामेभिः । सनिता । सः । रथेभिः । विदे । विश्वाभिः । कृष्टिभिः । नु । अद्य ।

सः । पौंस्येभिः । अभिभूः । अशस्तीः । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ १० ॥

१सः इन्द्रः १ग्रामेभिः मरुसंघैः सह १सनिता फलानां प्रदाता भवति । १सः च १अद्य अस्मिन्न-
हनि १नु क्षिप्रं १विश्वाभिः १कृष्टिभिः सर्वैर्मनुष्यैः १रथेभिः इन्द्रसंबन्धिभिः रथैः करणभूतैः १विदे
विज्ञायते । अपि च १सः इन्द्रः १पौंस्येभिः स्वकीयैर्बलैः १अशस्तीः अशंसनीयान् शत्रून् १अभिभूः
अभिभवन् वर्तते । १मरुत्वान् सः १इन्द्रः १नः अस्माकं रक्षणाय १भवतु ॥ ग्रामेभिः । 'बहुलं
छन्दसि' इति भिस ऐसभावः । 'ग्रामादीनां च' (फि. सू. ३८) इत्याद्युदात्तत्वम् । विदे ।
'विद ज्ञाने' । कर्मणि लृट् । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लृक् । 'लोपस्त आत्मनेपदेषु'
इति तलोपः ॥ १० ॥

स जामिभिर्यत्समजाति मीळहेऽजामिभिर्वा पुरुहूत एवैः ।

अपां तोकस्य तनयस्य जेषे मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ ११ ॥

सः । जामिभिः । यत् । समऽअजाति । मीळहे । अजामिभिः । वा । पुरुहूतः । एवैः ।

अपाम् । तोकस्य । तनयस्य । जेषे । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ ११ ॥

१पुरुहूतः बहुभिर्यजमानैराहूतः १सः इन्द्रः १मीळहे संग्रामे । मीळहम् इति धननाम । तद्धेतुत्वात्
संग्रामोऽपि मीळहशब्देनोच्यते । १जामिभिः बन्धुभिः १अजामिभिर्वा बान्धवरहितैर्वा १एवैः

१. क्ष-ट-ठ-एकेन । २. च- 'हिंसतः' नास्ति । ३. क्ष-ट-ठ-न 'महतः' नास्ति । ४.
क्ष-ट-ठ-स- दक्षिणपार्श्वस्थे हस्ते । ५. च-न-^फश-संगृभीता संगृहीता ।

युद्धार्थं मरुद्भिः^१ सह^२ यत् यदा^३ समजाति संगच्छते । तेषाम्^४ उभयविधानाम्^५ अपाम्^६ इन्द्रं प्राप्नुवतां
पुरुषाणां^७ तोकस्य पुत्रस्य^८ तनयस्य तत्पुत्रस्य च^९ जेषे जयप्राप्तये सः^{१०} इन्द्रः भवति । किमु^{११} वक्त-
व्यम्^{१२} अस्माकं स्तोतृत्मानां जयो भवतीति । अन्यन् समानम् । समजाति । ‘ अज गतिक्षेपणयोः ’ ।
लेटि आढागमः । जेषे । ‘ जि जये ’ । औणादिकः सप्रत्ययः । चतुर्थ्यर्थे सप्तमी । यद्वा । ‘ जेषृ णेषृ
प्रेषृ गती ’ । ‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् । ‘ सावेकाचः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

स वज्रभृद्दस्युहा भीम उग्रः सहस्रचेताः शतनीथः ऋभ्वा ।

चन्नीषो न शर्वसा पाञ्चजन्यो मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ १२ ॥

सः । वज्रभृत् । दस्युहा । भीमः । उग्रः । सहस्रचेताः । शतनीथः । ऋभ्वा ।

चन्नीषः । न । शर्वसा । पाञ्चजन्यः । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ १२ ॥

वसः इन्द्रः^१ वज्रभृत् अन्यैर्धनुं शक्यस्य वज्रस्य भर्ता^२ दस्युहा दस्यूनामुपक्षपयितृणामसुराणां
हन्ता^३ भीमः सर्वेषां भयहेतुः^४ उग्रः उदूर्णतेजाः^५ सहस्रचेताः बहुविधज्ञानः सर्वज्ञ इत्यर्थः ।
शतनीथः बहुस्तुतिर्बहुविधप्रापणो वा ऋभ्वा उरु भासमानो महान् वा चन्नीषो न चम्वां चमसे
रसात्मनावस्थितः सोम इव शर्वसा बलेन पाञ्चजन्यः । गन्धर्वा अप्सरसो देवा असुरा रक्षांसि पञ्च
जनाः । निषादपञ्चमाश्रवारो वर्णा वा । तेषु रक्षकत्वेन भवः । एवंभूतः सः^६ मरुत्वान्^७ इन्द्रः^८ नः
अस्माकं रक्षणाय भवतु ॥ दस्युहा । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति हन्तेः क्तिप् । भीमः । ‘ जिभी भये ’ ।
‘ भीमादयोऽपादाने ’ (पा. सू. ३. ४. ७४) इति अपादाने ‘ भियः पुग्व्वा ’ (उ. सू. १. १४५)
इति मक् । शतनीथः । ‘ णीञ् प्रापणे ’ । ‘ हनिकुषिनीरमिकाशिभ्यः कथन् ’ (उ. सू. २. १५९)
इति कथन्प्रत्ययः । चन्नीषः । ‘ इष गती ’ । चम्वामित्यति गच्छतीति चन्नीषः । इगुपधलक्षणः
कप्रत्ययः । वर्णव्यापत्या रेफो दीर्घश्च । यद्वा चमेरौणादिक ईषन्प्रत्ययः । पूर्ववत् रेफः । पाञ्चजन्यः ।
भवार्थे ‘ बहिर्देवपञ्चजनेभ्यश्चेति वक्तव्यम् ’ (का. ४. ३. ५८. १) इति ज्यप्रत्ययः । जिच्वात्
आद्युदात्तत्वम् ॥

तस्य वज्रः क्रन्दति स्मत्स्वर्षा दिवो न त्वेषो रवथः शिमीवान् ।

तं सचन्ते सनयस्तं धनानि मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ १३ ॥

तस्य । वज्रः । क्रन्दति । स्मत् । स्वःऽसाः । दिवः । न । त्वेषः । रवथः । शिमीवान् ।

तम् । सचन्ते । सनयः । तम् । धनानि । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ १३ ॥

वस्य इन्द्रस्य^१ वज्रः कुलिशः^२ स्मत् भृशं^३ क्रन्दति शत्रूनाक्रन्दयति रोदयतीत्यर्थः ।
य इन्द्रः स्वर्षाः शोभनस्योदकस्य दाता^४ दिवो न दिवः संबन्धी सूर्य इव त्वेषः दीप्तः^५ रवथः
शब्दस्य गर्जनलक्षणस्य कर्ता^६ शिमीवान् । शिमी इति कर्मनाम । लोकानुग्राहकेण कर्मणा युक्तः

१. क्ष-ट-ठ-गच्छद्भिः । २. क्ष-ट-ठ-तदा एषाम्; स-तदा तेषाम् । ३. क्ष-किमुच्यते ।

४. क्ष-ट-ठ-इन्द्रो मरुत्वान् ।

१तम् इन्द्रं १सनयः धनस्य दानानि १सचन्ते सेवन्ते । तथा १तं १धनानि च सेवन्ते । सः १मरुत्वान्
 १इन्द्रः १नः अस्माकं रक्षणाय १भवतु ॥ ऋन्दति । ' कदि क्रदि कृदि आह्वाने रोदने च ' । ' छन्दस्यु-
 भयथा ' इति शप आर्धधातुकत्वात् ' णेरनिटि ' इति णिलोपः । स्वर्षाः । सुपूर्वात् अर्तेः विच् ।
 सुष्ठु अर्ति ' गच्छतीति स्वरुदकम् । तत्सनोतीति स्वरर्षाः । ' पणु दाने ' । ' जनसनखनक्रमगमो विद् ' ।
 ' विड्वनोरनुनासिकस्यात् ' इति आत्वम् । ' सनोतेरनः ' (पा. सू. ८. ३. १०८) इति षात्वम् ।
 त्वेपः । ' त्विप दीप्तौ ' । पचाद्यच् । रवथः । ' रु शब्दे ' । ' श्रीङ्शपिस्गमिवञ्जिजीविप्राणिभ्योऽथः '
 (उ. सू. ३. ३९३) इति अथप्रत्ययः । गुणावादेशौ । सनयः । सनोतेर्भावे औणादिक इप्रत्ययः ॥

यस्याजस्रं शर्वसा मानमुक्थं परिभुजद्रोदसी विश्वतः सीम् ।

स पारिषत्क्रतुभिर्मन्दसानो मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ १४ ॥

यस्य । अजस्रम् । शर्वसा । मानम् । उक्थम् । परिभुजत् । रोदसी इति । विश्वतः । सीम् ।
 सः । पारिषत् । क्रतुऽभिः । मन्दसानः । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ १४ ॥

१यस्य इन्द्रस्य १उक्थं प्रशस्यं १शर्वसा १मानं बलेन सर्वस्य परिच्छेदकं सर्वेषां बलस्योपमानभूतं
 वा १रोदसी द्यावापृथिव्यौ १विश्वतः १सीं सर्वतः १अजस्रम् अनवरतं १परिभुजन् परितः सर्वतो भुजक्ति
 पालयति १सः इन्द्रः १क्रतुभिः अस्माभिः कृतैर्यागैः १मन्दसानः मोदमानः सन् १पारिषत् अस्मान्
 दुरितान् पारयतु ॥ उक्थम् । ' वच परिभाषणे ' । ' पातृतुदिवचि ' इत्यादिना कर्मणि थक् ।
 ' वचिस्वपि ' इत्यादिना संप्रसारणम् । परिभुजत् । ' भुज पालनाभ्यवहारयोः ' । लेटि अडागमः ।
 व्यस्ययेन शः । पारिषत् । ' पार तीर कर्मसमाप्तौ ' । लेटि अडागमः । ' सिव्वहुलं लेटि ' इति सिप् ।
 तस्य आर्धधातुकत्वात् इट् । व्यस्ययेन णिलोपः । मन्दसानः । ' मदि स्तुतिमोदमद्रस्वप्रकान्तिगतिषु ' ।
 ' ऋजिबृधिमन्दिसहिभ्यः कित् ' (उ. सू. २. २४४) इति असानच्प्रत्ययः ॥

न यस्य देवा देवता न मर्ता आपश्चन शर्वसो अन्तमापुः ।

स प्ररिक्ता त्वक्षसा क्षमो दिवश्च मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ॥ १५ ॥

न । यस्य । देवाः । देवता । न । मर्ताः । आपः । चन । शर्वसः । अन्तम् । आपुः ।
 सः । प्ररिक्ता । त्वक्षसा । क्षमः । दिवः । च । मरुत्वान् । नः । भवतु । इन्द्रः । ऊती ॥ १५ ॥

१देवता देवस्य दानादिगुणयुक्तस्य १यस्य इन्द्रस्य १शर्वसः बलस्य १अन्तम् अवसानं १देवाः
 वस्वाद्या देवगणाः १न १आपुः न आनशिरे तथा १मर्ताः मनुष्याः १आपश्चन आपोऽपि १न प्रापुः ।
 १सः तादृश इन्द्रः १त्वक्षसा शत्रूणां तनूकर्त्रा आत्मीयेन बलेन १क्षमः पृथिव्याः १दिवश्च स्वर्गस्य च
 १प्ररिक्ता प्रकर्षेण रेचको भवति । लोकद्वयादप्यस्य बलमतिरिच्यते इत्यर्थः । मरुद्विर्युक्तः सः १इन्द्रः

‘नः अस्माकम्’ उक्ती उतये रक्षणाय ‘भवतु ॥ देवता । देव एव देवता । ‘देवात्तल्’ इति स्वार्थे तल् । ‘सुपां सुलुक्’ इति षष्ठ्या लुक् । मर्ताः । ‘मृङ् प्राणस्यागे’ । ‘असिहसि’ इत्यादिना तन्प्रत्ययः । निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । प्ररिका । ‘रिचिर् विरेचने’ । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति कनिप् । अन्यविकारश्छान्दसः । त्वक्षसा । ‘तक्षू त्वक्षू तनूकरणे’ । असुन् । निस्त्वादाद्युदात्तत्वम् । क्षमः । क्षमा इति पृथिवीनाम । ‘आतो धातोः’ इत्यत्र ‘आतः’ इति योगविभागात् इष्टसिद्धिः इत्यभिधानात् ‘हसि भसंज्ञायामाकारलोपः’ । यद्वा । ‘क्षमायी विधूनने’ । अस्मात् ‘किप् च’ इति किप् । वेरपृक्तलोपात् पूर्व वलि लोपः । अन्यत् समानम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेः उदात्तत्वम् ॥ ॥ १० ॥

रोहिच्छयावा सुमदंशुर्लामीद्युक्षा राय क्रज्राश्वस्य ।

वृषण्वन्तं बिभ्रती धूर्षु रथं मन्द्रा चिकेत नाहुषीषु विक्षु ॥ १६ ॥

रोहित् । श्यावा । सुमत्ऽअंशुः । लामीः । द्युक्षा । राये । क्रज्रऽअश्वस्य ।

वृषण्वन्तम् । बिभ्रती । धूऽसु । रथम् । मन्द्रा । चिकेत । नाहुषीषु । विक्षु ॥ १६ ॥

‘रोहित् रोहितवर्णा’^१ ‘श्यावा श्यामवर्णा’ । उभयोः पार्श्वयोरुभयविधवर्णयुक्तस्यर्थः । ‘सुमदंशुः सुमत् स्वतः’^२ प्रांशुः^३ । उक्तं च यास्केन-‘सुमत् स्वयमित्यर्थः’ (निरु. ६. २२) इति । अतिदीर्घावयवा ‘लामीः पुण्ड्रवती अश्वभूषणयुक्ता वा’^४ द्युक्षा दिवि द्युलोके कृतनिवासा ‘क्रज्राश्वस्य एतत्संज्ञस्य’^५ राजर्षेः ‘राये धनार्थं’^६ वृषण्वन्तं वृष्णा सेक्त्वा इन्द्रेण युक्तं^७ रथं^८ धूर्षु युगसंबन्धिषु वहनप्रदेशेषु ‘बिभ्रती वहन्ती’^९ मन्द्रा सर्वेषाम् आह्लादकरी^{१०} अश्वपङ्क्तिः ‘नाहुषीषु’ । नहुषा मनुष्याः । तत्संबन्धिनीषु ‘विक्षु सेनालक्षणासु प्रजासु’^{११} चिकेत ज्ञायते । ईदृश्याश्वपङ्क्त्या युक्त इन्द्रः संग्रामेष्वनुग्राहकतया प्रादुर्भवतीत्यर्थः ॥ लामीः । ललामशब्दात् ‘छन्दसीवनिपौ’^{१२} (पा. सू. ५. २. १०९. २) इति मत्वर्थीय ईकारः । अङ्यन्तत्वात् सुलोपाभावः । द्युक्षा । ‘क्षिनिवासगत्योः’ । औणादिको ङप्रत्ययः । ततः टाप् । क्रज्राश्वस्य । ‘क्रज गतिस्थानार्जनोपाजनेषु’ । ‘क्रज्रेन्द्र’ इत्यादिना रक्प्रत्ययान्तो निपातितः । क्रज्रा गतिमन्तोऽश्वा यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वृषण्वन्तम् । ‘अनो नुद्’ (पा. सू. ८. २. १६) इति मनुषो नुद् । चिकेत । ‘किन ज्ञाने’ । ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’ इति वर्तमाने कर्मणि लिट् । व्यत्ययेन तिप् ॥

एतत्त्यत्त इन्द्र वृष्ण उक्थं वार्षागिरा अभि गृणन्ति राधः ।

क्रज्राश्वः प्रष्टिभिरम्बरीषः सहदेवो भयमानः सुराधाः ॥ १७ ॥

एतत् । त्यत् । ते । इन्द्र । वृष्णे । उक्थम् । वार्षागिराः । अभि । गृणन्ति । राधः ।

क्रज्रऽअश्वः । प्रष्टिऽमिः । अम्बरीषः । सहदेवः । भयमानः । सुराधाः ॥ १७ ॥

१. क्ष-ठ-इति वचनात् । २. क्ष-ठ-ठ-लोहितवर्णा । ३. क्ष-स-स्वत एव । ४. स-अंशुः ।

५. क्ष-स-एतत्संज्ञकस्य । ६. स-मदकारी ।

हे 'इन्द्र' 'वृष्णे' कामानां वर्धितुः 'ते तव 'स्यत् तत् 'एत 'उक्तं स्तोत्रं 'राधः संराधकं स्वस्त्री-
तिहेतु 'वापांगिराः वृषांगिरो राज्ञः पुत्रा ऋज्राश्वाद्यः 'अभि 'गृणन्ति आभिसुख्येन वदन्ति। वापा-
गिरा इत्यनन्तं विवृणांति। 'ऋज्राश्वः एतत्संज्ञो राजर्षिः 'प्रष्टिभिः पार्श्वस्थैः अन्यैर्ऋषिभिः' सहेन्द्रमस्तौत्।
के ते पार्श्वस्थाः। अम्बरीषाद्यश्चत्वारो राजर्षयः ॥ वापांगिराः। 'तस्यापत्यम्' (पा. सू. ४. १. ९२)
इति अण्प्रत्ययः। गृणन्ति। ' गृ शब्दे '। ' प्वादीनां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम्। राधः। ' राध साध
संसिद्धौ '। राज्ञोति समृद्धो भवत्यनेनेति राधः। करणेऽसुन्। ऋज्राश्वः। ऋज्राः गतिमन्तोऽश्वा यस्य
स तथोक्तः। अम्बरीषः। ' अबि शब्दे '। औणादिक ईपण्यप्रत्ययः (उ. सू. ४. ४६९)। सहदेवः।
देवैः सह वर्तते इति सहदेवः। ' वीपसर्जनस्य ' इति विकल्पनात् सभावाभावः। भयमानः।
' जिभी भये '। अस्मात् अन्तर्भावितण्यधात् व्यत्ययेन ज्ञानच्। ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः
श्लोभाभावः। अदुपदेशात् लसार्वाधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वर एव शिष्यते। सुराधाः। राधः इति धननाम।
शोभनं राधो यस्य। ' सोमनसी अलोमोपसी ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

दस्युच्छिम्यंश्च पुरुहूत एवैर्हत्वा पृथिव्यां शर्वा नि बर्हीत् ।

सनत्क्षेत्रं सखिभिः श्वित्न्येभिः सनत्सूर्यं सनदपः सुवज्रः ॥ १८ ॥

दस्यून् । शिम्यून् । च । पुरुहूतः । एवैः । हत्वा । पृथिव्याम् । शर्वा । नि । बर्हीत् ।

सनत् । क्षेत्रम् । सखिभिः । श्वित्न्येभिः । सनत् । सूर्यम् । सनत् । अपः । सुवज्रः ॥ १८ ॥

'पुरुहूतः बहुभिर्यजमानैराहूत इन्द्रः 'एवैः गमनशीलैर्मरुद्भिर्युक्तः सन् 'पृथिव्यां भूमौ वर्त-
मानान् 'दस्यून् उपक्षपयितृन् शत्रून् 'शिम्यूश्च शमयितृन् वधकारिणो राक्षसादींश्च 'ह्रस्वा प्रहृत्य
नदनन्तरं 'शर्वा हिंसकेन वज्रेण 'नि 'बर्हीत् अवधीत् । निबर्हयतिर्वधकर्मा । एवं शत्रून्निरस्य 'श्वित्न्येभिः
श्वेतवर्णैरलंकारेण दीप्ताङ्गैः 'सखिभिः मित्रभूतैर्मरुद्भिः सह 'क्षेत्रं शत्रूणां स्वभूतां भूमिं 'सनत् सम-
भाक्षीत् । तथा वज्रेण तिरोहितं 'सूर्यं तस्य वज्रस्य हननेन 'सनत् अभजत प्राप्तवानित्यर्थः । तथा
'सुवज्रः शोभनवज्रयुक्त इन्द्रो वज्रेण निरुद्धाः 'अपः वृष्ट्युदकानि 'सनत् समभजत ॥ दस्यून् । ' दसु
उपक्षये '। ' यजिमनिशुन्धिदसिजनिभ्यो युः '। वृषादिवात् आद्युदात्तत्वम् । शिम्यून् । ' शसु उप-
शमे '। शमयति सर्वं निरस्करोतीति राक्षसादिः शिम्युः । औणादिको युण्यप्रत्ययः । वर्णव्यापत्त्या
अकारस्य ह्रस्वम् । शर्वा । ' शृ हिंसायाम् '। ' अन्येभ्योऽपि ट्यन्ते ' इति वनिप् । ' सुपां सुलुक् '
इति तृतीयाया डादेशः । सनत् । ' वन षण संभक्तौ '। लङि ' बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपि ' इति
अङ्भावः । श्वित्न्येभिः । ' श्विता वर्णे '। औणादिको नक्प्रत्ययः । श्वित्न्ं शुक्लवर्णमर्हन्तीति श्वित्न्याः ।
' छन्दसि च ' इति यः । सुवज्रः । ' आद्युदात्तं ष्यच्छन्दसि ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

विश्वाहेन्द्रो अधिवक्ता नो अस्त्वपरिहृताः सनुयाम वाजम् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १९ ॥

विश्वाहा । इन्द्रः । अधिऽवक्ता । नः । अस्तु । अपरिऽहृताः । सनुयाम । वाजम् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ १९ ॥

‘विश्वाहा सर्वकालं नः अस्माकम् इन्द्रः अधिवक्ता अस्तु । अधिवचनं पक्षपातेन वचनम् । यथोक्तं—‘ब्राह्मणायाधिब्रूयात्’ (तै. सं. २. ५. ११. ९) इति । सर्वदास्माकमिन्द्रः पक्षपातवचन-युक्तो भवतु । वयं च अपरिहृताः अकुटिलगतयः सन्तः वाजं हविलक्षणमन्नं सनुयाम^१ संभजामहे । यदनेन सूक्तेनास्माभिः प्रार्थितं तत् मित्रादयः ममहन्तां पूजितं कुर्वन्तु ॥ विश्वाहा । विश्वान्यहानि विश्वाहानि । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । ‘शेष्ठन्दसि बहुलम्’ इति शैलौपः । उपधादीर्घत्वं नलोपः । मरुद्-बृधादिवात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । अपरिहृताः । ‘हृ कौटिल्ये’ । निष्ठायाम् ‘अपरिहृताश्च’ (पा. सू. ७. २. ३२) इति निपातनात्^२ हुभावाभावः^३ । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सनुयाम । ‘यणु दाने’ । लिङि तनादिवात् उप्रत्ययः । ‘वन पण संभक्तौ’ इत्यस्मात् वा व्यत्ययेन उप्रत्ययः ॥ ॥११॥

‘प्र मन्दिने’ इति एकादशर्चमष्टमं सूक्तमाङ्गिरसस्य कुरसस्यापम् । अष्टम्याद्याश्चतस्रिष्टुभः शिष्टाः सप्त जगत्स्यः । इन्द्रो देवता । तथा चानुक्रान्तं—‘प्रमन्दिन एकादश कुत्स आथा गर्भस्त्रावि-प्युपनिषत्तुस्त्रिष्टुबन्तम्’ इति । दशरात्रस्य नवमेऽहनि मरुत्वतीये एतसूक्तम् । ‘विश्वजितः’ इति खण्डे सूत्रितं—‘प्र मन्दिन इमा उ त्वेति मरुत्वतीयम्’ (आश्व. श्रौ. ८. ७.) इति ॥

प्र मन्दिने पितुमर्चता वचो यः कृष्णगर्भा निरहन् ऋजिश्चना ।

अवस्यवो वर्षणं वज्रदक्षिणं मरुत्वन्तं मरुत्याय हवामहे ॥ १ ॥

प्र । मन्दिने । पितुऽमत् । अर्चत । वचः । यः । कृष्णऽगर्भाः । निऽअहन् । ऋजिश्चना ।

अवस्यवः । वर्षणम् । वज्रऽदक्षिणम् । मरुत्वन्तम् । मरुत्याय । हवामहे ॥ १ ॥

हे ऋग्विजः मन्दिने स्तुतिमते स्तोतव्यायेन्द्राय पितुमत् हविलक्षणेनाज्ञेनोपेतं वचः स्तुतिलक्षणं वचनं प्र अर्चत प्रकर्षेणोच्चारयत । यः इन्द्रः ऋजिश्चना एतस्संज्ञकेन राजा मरुत्या सहितः सन् कृष्णगर्भाः । कृष्णो नाम कश्चिदसुरः । तेन निषिक्तगर्भास्तदीयाः भार्याः निरहन् अवधीत् । कृष्णमसुरं हत्वा पुत्राणाम् अपि अनुस्पृश्यर्थं गर्भिणीस्तस्य भार्याः अप्यवधीदित्यर्थः । अवस्यवः रक्षणेच्छवो वयं वर्षणं कामानां वर्षितारं वज्रदक्षिणं वज्रयुक्तेन दक्षिणहस्तेनोपेतं तं मरुत्वन्तम् इन्द्रं मरुत्याय सख्युः कर्मणे हवामहे आह्वयामहे ॥ मन्दिने । ‘मदि स्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिगतिपु’ । औणादिकः इतिप्रत्ययः । तदुक्तं यास्केन—‘मन्दी मन्दतेः स्तुतिकर्मणः’ (निरु. ४. २४) इति । पितुमत् ।

१. क्ष-तथोक्तम् । २. क्ष-स-‘सनुयाम’ इत्यस्यानन्तरं ‘प्रयच्छाम । यद्वा इन्द्रेण दत्तमन्नम्’ इत्यधिकम् । ३. क्ष-ट-ठ-निपातः । ४. क्ष-ट-ठ-न-स-‘अपि’ नास्ति ।

‘ ह्रस्वनुद्भ्यां मनुप् ’ इति मनुप् उदात्तत्वम् । कृष्णगर्भाः कृष्णेन निषिक्ताः गर्भाः यासु तास्तथोक्ताः । ‘ परादिभ्यश्चन्दसि बहुलम् ’ इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम्^१ । अवस्यवः । अवेरौणादिको भावेऽसुन् । अवः इच्छति अवस्यति । ‘ सुप आत्मनः वयच् ’ । ‘ क्याच्छन्दसि ’ इति उपस्थयः । वृषणम् । ‘ वा पूर्वस्य निगमे ’ इति विकल्पनादुपधादीर्घाभावः । सख्याय । सख्युः कर्म सख्यम् । ‘ सख्युर्यः ’ इति यप्रत्ययः । हवामहे । ह्वेनो लटि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति संप्रसारणम् ॥

यो व्यंसं जाहृषाणेन मन्युना यः शम्बरं यो अहन्पिप्रुमव्रतम् ।

इन्द्रो यः शुष्णमशुषं न्यावृणञ्चरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ २ ॥

यः । विऽअंसम् । जहृषाणेन । मन्युना । यः । शम्बरम् । यः । अहन् । पिप्रुम् । अव्रतम् ।

इन्द्रः । यः । शुष्णम् । अशुषम् । नि । अवृणक् । मरुत्वन्तम् । सख्याय । हवामहे ॥ २ ॥

यः इन्द्रः^१ जहृषाणेन प्रवृद्धेन मन्युना क्रोधेन व्यंसं विगतभुजं वृत्रम् अहन् अवधीत्^२ । अपि च यः इन्द्रः^३ शम्बरम् एतस्संज्ञमसुरं चावधीत् । तथा अव्रतं व्रतस्य यागादेः कर्मणो विरोधिनं पिप्रुम् एतस्संज्ञमसुरं च यः इन्द्रोऽवधीत् । किंच यः इन्द्रः^४ अशुषं शोषकरहितं शुष्णं सर्वस्य जगतः शोषकमेतस्संज्ञमसुरं नि अवृणक् न्यवर्जयत् । समूलं हतवानित्यर्थः । तं मरुत्वन्तम् इन्द्रं सख्याय आह्वयामहे ॥ व्यंसम् । विगतः अंसो यस्मात् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यणः^५ ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः ’ इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । जहृषाणेन । ‘ हृष तुष्टौ ’ । अत्र वृद्धार्थः । ‘ छन्दसि लिट्, ‘ लिट्ः कानज्वा ’ इति तस्य कानजादेशः । ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ इति संहितायामभ्यासस्य दीर्घत्वम् । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । अशुषम् । ‘ शुष शोषणे ’ । इगुपधलक्षणः कः । शुषाः शोषका न सन्त्यस्येति अशुषः । ‘ परादिभ्यश्चन्दसि बहुलम् ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अवृणक् । ‘ वृजी वर्जने ’ । रौघादिकः ॥

यस्य द्यावापृथिवी पौंस्यं महद्यस्य व्रते वरुणो यस्य सूर्यः ।

यस्येन्द्रस्य सिन्धवः सश्रति व्रतं मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ ३ ॥

यस्य । द्यावापृथिवी इति । पौंस्यम् । महत् । यस्य । व्रते । वरुणः । यस्य । सूर्यः ।

यस्य । इन्द्रस्य । सिन्धवः । सश्रति । व्रतम् । मरुत्वन्तम् । सख्याय । हवामहे ॥ ३ ॥

यस्य इन्द्रस्य महत् विपुलं पौंस्यं बलं द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यावनुवर्तते । यस्य चेन्द्रस्य व्रते नियमरूपे^१ कर्मणि वरुणः वर्तते । वरुणोऽपीन्द्रस्य नियमनं नातिक्रामतीत्यर्थः । अपि च सूर्यः अपि यस्य इन्द्रस्य व्रते वर्तते । तथा यस्य इन्द्रस्य व्रतं कर्म सिन्धवः नद्यः सश्रति ।

१. ल-व्यत्ययेन पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । २. क्ष-स-हतवान् । ३. क्ष-ट-ठ-यणादेशः, स-यणादेशे । ४. क्ष-स-नियमनरूपे ।

वचनव्यत्ययः । गच्छन्ति । सश्रुतिर्गतिकर्मा । इन्द्रेणानुशिष्टाः प्रवहन्तीत्यर्थः । तं 'मरुत्वन्तम् इन्द्रं
'सख्याय आह्वयामहे' ॥ यावापृथिवी । द्यौश्च पृथिवी च यावापृथिव्यौ । 'दिवो यावा' इति
यावादेशः । स चाद्युदात्तो निपातितः । पृथिवीशब्दो ङीष्प्रत्ययान्तः अन्तोदात्तः । 'देवताद्वन्द्वे च'
इत्युभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'वा छन्दसि' इति पूर्वसवर्णदीर्घः ॥

यो अश्वानां यो गवां गोपतिर्वशी य आरितः कर्मणिकर्मणि स्थिरः ।

वीळोश्चिदिन्द्रो यो असुन्वतो वधो मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ ४ ॥

यः । अश्वानाम् । यः । गवाम् । गोऽपतिः । वशी । यः । आरितः । कर्मणिऽकर्मणि । स्थिरः ।

वीळोः । चित् । इन्द्रः । यः । असुन्वतः । वधः । मरुत्वन्तम् । सख्याय । हवामहे ॥ ४ ॥

यः इन्द्रः यः अश्वानां पतिरधिपतिः । तथा यः इन्द्रः यः गोपतिः । न केवलमेकस्या गोः किंतु
सर्वासामित्याह 'गवाम्' इति । सर्वासां गवाम् अधिपतिर्भवति । 'वशी अपराधीनः । स्वतन्त्र
इत्यर्थः । अपि च यः इन्द्रः यः कर्मणिकर्मणि सर्वेषु कर्मसु यः स्थिरः नैश्वर्येनावतिष्ठमानः 'आरितः
स्तुतिभिः प्रयुतः प्राप्तो भवति । 'आरितः प्रयुतः स्तोमान्' (निरु. ५. १५) इति निरुक्तम् ।
यः च यः इन्द्रः यः असुन्वतः सुन्वतां यागानुष्ठातॄणां विरोधिनः 'वीळोश्चित् दृढस्यापि शत्रोः 'वधः
हन्ता तं 'मरुत्वन्तम् इन्द्रं 'सख्याय आह्वयामहे' ॥ गवाम् । 'न गोश्वन्साववर्ण' इति विभवत्युदा-
त्तत्वस्य प्रतिषेधः । गोपतिः । 'पत्याधैश्वर्ये' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । आरितः । 'क्र गतौ' ।
अस्मात् प्यन्तात् निष्ठा । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् पुगभावः । यद्वा । 'सूचिसूत्रिमृग्यव्यत्य-
यार्णोतीनाम्' (पा. म. ३. १. २२. ३) इति विहितस्य यङः 'यङोऽचि च' इत्यत्र चशब्देन
बहुलग्रहणानुकर्षणादनैमित्तिके लुकि प्रत्ययलक्षणेन 'सन्त्यङोः' इति ऋ इत्येतस्य द्विवचने उरदत्व-
ह्लादिशेषयोः सतोः 'रुप्रिकौ च लुकि' इति रुक् । ततो निष्ठायां छान्दस इडागमः । ऋकारस्य
यणादेशः । 'रो रि' इति अभ्यासरेफलोपः । 'ढ्रलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः' इति दीर्घत्वम् । वधः ।
'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति बहुलवचनात् 'हनश्च वधः' इति कर्तरि अप् वधादेशश्च । स चादन्तः ।
अतो लोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण प्रत्ययस्य उदात्तत्वम्^१ ॥

यो विश्वस्य जगतः प्राणतस्पतिर्यो ब्रह्मणे प्रथमो गा अर्विन्दत् ।

इन्द्रो यो दस्यूरधराँ अवातिरन्मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ ५ ॥

यः । विश्वस्य । जगतः । प्राणतः । पतिः । यः । ब्रह्मणे । प्रथमः । गाः । अर्विन्दत् ।

इन्द्रः । यः । दस्यून् । अधरान् । अवऽअतिरत् । मरुत्वन्तम् । सख्याय । हवामहे ॥ ५ ॥

१. क्ष-उ-ठ-हवामहे । २. क्ष-उ-ठ-हवामहे । ३. क्ष-उ-ठ-स- 'उदात्तत्वम्' इत्यस्यानन्तरं 'वधेर्भे
प्रकृत्यन्तरात् पचाद्यचि रूपम्' इत्याधिकम् ।

यः इन्द्रः विश्वस्य^१ जगतः गच्छतः प्राणतः प्रथमतः प्राणिजातस्य पतिः स्वामी यः च ब्रह्मणो ब्रह्मण जातिभ्यांऽङ्गिरोभ्यः प्रथमः अन्येभ्यो देवेभ्यः पूर्वभावी सन् पणिभिरपहताः गताः अविन्दन् अलभत । अन्येभ्यो देवेभ्यः पूर्वमेव तैरसुरैर्युद्ध्वा गाः स्वयमलभतेत्यर्थः । अपि च यः इन्द्रः दस्यून् उपक्षपयितृन्सुरान् अधरान् निकृष्टान् कृत्वा अवातिरत् अवधीत् । अवतिरतिर्वधकर्मा । तं मरुत्वन्तम् इन्द्रं सख्याय आह्वयामहे^२ ॥ जगतः । ' गमू स्यू गतौ ' । ' वर्तमाने पृषद्बृहन्महजगच्छतृवच्च ' (उ. सू. २. २४१) इति अतिप्रसययान्तो निपातितो जगच्छब्द आद्युदात्तः । प्राणतः । ' श्वस प्राणने, अन च ' । अस्मात् लटः शतृ । अदादित्वात् शपो लृक् । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तैरुदात्तत्वम् । ' पृष्ट्याः पतिपुत्र ' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् ॥

यः शूरेभिर्हव्यो यश्च भीरुभिर्यो धावद्भिर्हूयते यश्च जिग्युभिः ।

इन्द्रं यं विश्वा भुवनाभि संधुर्मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ ६ ॥

यः । शूरेभिः । हव्यः । यः । च । भीरुभिः । यः । धावत्भिः । हूयते । यः । च । जिग्युभिः । इन्द्रम् । यम् । विश्वा । भुवना । अभि । संधुः । मरुत्वन्तम् । सख्याय । हवामहे ॥ ६ ॥

यः इन्द्रः शूरेभिः शौर्योपेतैः पुरुषैः हव्यः योद्धुमाह्वयः । यश्च भीरुभिः भयशीलैः कान्तैः पुरुषैः सहायार्थमाह्वयः । अपि च यः इन्द्रः धावद्भिः पराजयेन पलायमानैः हूयते रक्षार्थमाहूयते । यश्च जिग्युभिः प्राप्तजयैराहूयते । यं च इन्द्रं विश्वा भुवना सर्वाणि भूतजातानि स्वेषु स्वेषु कार्येषु अभि संधुः आभिमुख्येन स्थापयन्ति । तं मरुत्वन्तम् इन्द्रं सख्याय आह्वयामहे^३ ॥ शूरेभिः । ' बहुलं छन्दसि ' इति भिस ऐसभावः । हव्यः । हूयतेः ' अचो यत् ' इति यत् । ' ह्वः ' इत्यनुवृत्तौ ' बहुलं छन्दसि ' इति संप्रसारणम् । गुणे ' धातोस्तन्निमित्तस्यैव ' इति अवादेशः । भीरुभिः । ' भिरः कुञ्चुकनौ ' (पा. सू. ३. २. १७४) इति कुप्रत्ययः । धावद्भिः । ' सृ गतौ ' । सतैः वेगितायां शपि ' पाप्वा ' इत्यादिना धावादेशः । शपः पित्त्वात् अनुदात्तत्वम् । शतृश्च एसावधातुक्त्वेन धातुस्वरः शिष्यते । जिग्युभिः । ' जि जये ' । लिटि क्तुः । द्विवचने ' सन्लिटोर्जे ' इति अभ्यासादुत्तरस्य जकारस्य कुत्वम् । भिस अयस्मयादिबेन भत्वात् ' वसोः संप्रसारणम् ' इति संप्रसारणम् । छान्दसोऽन्त्यलोपः ॥ १२ ॥

रुद्राणामेति प्रदिशा विचक्षणो रुद्रेभिर्योषा तनुते पृथु ज्रयः ।

इन्द्रं मनीषा अभ्यर्चति श्रुतं मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ ७ ॥

रुद्राणाम् । एति । प्रदिशा । विचक्षणः । रुद्रेभिः । योषा । तनुते । पृथु । ज्रयः ।

इन्द्रम् । मनीषा । अभि । अर्चति । श्रुतम् । मरुत्वन्तम् । सख्याय । हवामहे ॥ ७ ॥

१ क्ष-ट-ठ-स-विश्वस्य सर्वस्य । २. क्ष-ट-ठ-हवामहे । ३. क्ष-ट-ठ-स-हवामहे । ४. क्ष-गुणः । ५. क्ष-ट-ठ-स-वेगितायां गतौ गम्यमानायाम् ।

वचिचक्षणः सूर्यात्मना प्रकाशमान इन्द्रः रुद्राणां रुद्रपुत्राणाम् अध्यात्मं प्राणरूपेण वर्तमानानां मरुताम् । यद्वा । रोदयितृणां प्राणानाम् । प्राणा हि शरीरात् निर्गताः सन्तो बन्धुजनान् रोदयन्ति । प्रदिशा प्रदेशनेन मनुष्येभ्यः प्रदानेन सह एति अन्तरिक्षे गच्छति । तथा चाज्ञायते—‘ योऽसौ तपस्रुदेति स सर्वेषां भूतानां प्राणानादायोदेति ’ (तै. आ. १. १४. १) इति । अपि च रुद्रेभिः अधिभूतं वर्तमानैः रुद्रपुत्रैर्मरुद्भिः योषा माध्यमिका वाक् पृथु विस्तीर्ण ज्रयः वेगं तनुते विस्तारयति । प्रसंगादत्र मरुतां स्तुतिः । तैर्मरुद्भिः सह वर्तमानं श्रुतं प्रख्यातं सूर्यात्मानम् इन्द्रं मनीषा स्तुति-लक्षणा वाक् अभ्यर्चति आभिमुख्येन स्तौति । तं मरुत्वन्तम् इन्द्रं सग्याय आह्वयामहे ॥ प्रदिशा । ‘ दिश अतिसर्जने ’ । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ज्रयः । ‘ जि जि अभिभवे ’ । ज्रीयतेऽभि-भूयतेऽनेनेति ज्रयो वेगः । करणे असुन् । मनीषा । ईषा अक्षादित्वात् प्रकृतिभावः ॥

यद्वा मरुत्वः परमे सधस्थे यद्वावमे वृजने मादयासे ।

अत आ याह्यध्वरं नो अच्छा त्वाया हविश्चक्रमा सत्यराधः ॥ ८ ॥

यत् । वा । मरुत्वः । परमे । सधस्थे । यत् । वा । अवमे । वृजने । मादयासे ।

अतः । आ । याहि । अध्वरम् । नः । अच्छ । त्वाऽया । हविः । चक्रम् । सत्यऽराधः ॥ ८ ॥

हे मरुत्वः मरुद्भिर्युक्तेन्द्र परमे उत्कृष्टे सधस्थे सहस्थाने गृहे यद्वा यदि वा मादयासे तृप्तो वर्तसे । यद्वा यदि वा अवमे अर्वाचीने वृजने । वृज्यते रिक्तीक्रियतेऽस्मिन् धनमिति वृजनं गृहम् । तस्मिन् मादयासे । अतः अस्मादुभयविधान् स्थानात् नः अस्माकं अध्वरं यज्ञम् अच्छ आभिमुख्येन आ याहि आगच्छ । हे सत्यराधः सत्यधनं त्वाया त्वत्कामनया वयं हविश्चक्रम कृतवन्तः ॥ मरुत्वः । ‘ मनुवसो रुः ’ इति संबुद्धौ नकारस्य रुत्वम् । सधस्थे । ‘ सुपि स्थः ’ इति कप्रत्ययः । ‘ सध मादस्थयोश्छन्दसि ’ इति सहस्य सधादेशः । मादयासे । ‘ मद तृप्तियोगे ’ । चुरादिरात्मनेपदी । लेटि आडागमः । त्वाया । त्वामात्मन इच्छति । ‘ सुप आत्मनः कथश्च ’ । ‘ प्रत्ययोत्तरपदयोश्च ’ इति मपर्यन्तस्य त्वादेशः । व्यत्ययेन दकारस्य आत्वम् । ‘ अ प्रत्ययात् ’ इति अकारप्रत्ययः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति तृतीयाया लुक् ॥

त्वायेन्द्र सोमं सुषुमा सुदक्ष त्वाया हविश्चक्रमा ब्रह्मवाहः ।

अधा नियुत्वः सर्गणो मरुद्भिरस्मिन्यज्ञे बर्हिषि मादयस्व ॥ ९ ॥

त्वाऽया । इन्द्र । सोमम् । सुषुम् । सुदक्ष । त्वाऽया । हविः । चक्रम् । ब्रह्मऽवाहः ।

अध । नियुत्वः । सऽर्गणः । मरुत्ऽभिः । अस्मिन् । यज्ञे । बर्हिषि । मादयस्व ॥ ९ ॥

हे सुदक्ष शोभनबल इन्द्र त्वाया त्वत्कामनया सोमं सुषुम अभिपुनवन्तो वयम् । हे ब्रह्मवाहः ब्रह्मणा मन्त्ररूपेण स्तोत्रेणोह्यमान प्राप्यमाणेन्द्र त्वाया त्वत्कामनया

१. क्ष-निर्गच्छन्तः । २. च-छ-त-न-फ-श-स-वयं सख्याय । ३. ट-हवामहे । ४. क्ष-मनीषा अभि । ५. क्ष-ट-ठ-स-सत्यधन इन्द्र ।

आहवनीये' पुरोडाशलक्षणं' ^१वहविश्चक्रम कृतवन्तः । हे ^२नियुत्वः । नियुतोऽश्वाः । तद्वन्निन्द्र ^३अधा अनन्तरं ^४मरुद्भिः सप्तगणरूपैरेतसंज्ञैर्देवैः ^५सगणः गणसहितः सन् ^६अस्मिन् वर्तमाने ^७यज्ञे ^८बर्हिषि आस्तीर्णे दग्धे उपविश्य ^९मादयस्व तृप्तो भव ॥ सुषुम् । ' पुन् अभिषवे ' । लिटि क्रादिनियमप्राप्तस्य इट् : ' अनित्यमागमशासनम् ' इति वचनादभावः ॥

मादयस्व हरिभिरेतं इन्द्र विष्यस्व शिप्रे वि सृजस्व धेने ।

आ त्वा मुशिप्र हरयो वहन्तुशन्हव्यानि प्रति नो जुषस्व ॥ १० ॥

मादयस्व । हरिऽभिः । ये । ते । इन्द्र । वि । स्यस्व । शिप्रे इति । वि । सृजस्व । धेने इति ।

आ । त्वा । सुऽशिप्र । हरयः । वहन्तु । उशन् । हव्यानि । प्रति । नः । जुषस्व ॥ १० ॥

हे ^१इन्द्र ^२हरिभिः अश्वैः सह ^३मादयस्व तृप्तो भव । ^४ये ^५ते तव स्वभूतास्तदर्थं ^६शिप्रे हन् संहते ^७वि ^८प्यस्व सोमपानार्थं त्रिवृते कुरु । तथा ^९धेने पानसाधनभूते जिह्वोपजिह्विके ^{१०}वि ^{११}सृजस्व सोमपानार्थं विश्लिष्टे कुरु । हे ^{१२}मुशिप्र । ' शिप्रे हन् नासिके वा ' । शोभनशिप्रेन्द्र ^{१३}त्वा त्वां ^{१४}हरयः अश्वाः ^{१५}आ ^{१६}वहन्तु अस्मदीयं यज्ञं प्रापयन्तु । त्वं च ^{१७}उशन् अस्मान् कामयमानः ^{१८}नः अस्माकं ^{१९}हव्यानि हवींषि ^{२०}प्रति ^{२१}जुषस्व प्रत्येकं सेवस्व मा उदासिष्टाः ॥ वि ^{२२}प्यस्व । ' यो अन्तर्कर्मणि ' । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । दिवाकृत्वात् श्यन् । ' ओतः श्यनि ' (पा. सू. ७. ३. ७१) इति ओकारलोपः । ' उपसर्गात्सुनोति ' इति परवम् ॥

मरुत्स्तोत्रस्य वृजनस्य गोपा वयमिन्द्रेण सनुयाम वाजम् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ११ ॥

मरुत्स्तोत्रस्य । वृजनस्य । गोपाः । वयम् । इन्द्रेण । सनुयाम । वाजम् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ११ ॥

^१मरुत्स्तोत्रस्य । मरुद्भिः सह स्तोत्रं यस्य स मरुत्स्तोत्रः । तस्य ^२वृजनस्य शत्रूणां क्षेप्तुरिन्द्रस्य संबन्धिनः ^३गोपाः गोपायनीयाः रक्षणीयाः ^४वयं तेन ^५इन्द्रेण ^६वाजम् अश्वं ^७सनुयाम लभेमहि । यदेतदस्माभिः प्रार्थितं ^८नः अस्मदीयं ^९तत् मित्रादयो द्यावापृथिव्यौ च ^{१०}ममहन्तां पूजितं कुर्वन्तु ॥ वृजनस्य । ' वृजी वर्जने ' । ' कृपवृजिमन्दिनिधाञ्च्यः क्युः ' इति क्युप्रत्ययः ॥ ॥ १३ ॥

' इमां ते ' इति एकादशच नवमं सूक्तं कुत्सस्यार्षमैन्द्रम् । अन्त्या त्रिष्टुप् शिष्टा दश जगत्स्यः । तथा चानुकान्तम्—' इमां तेऽन्त्या त्रिष्टुप् ' इति । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

इमां ते धियं प्र भरे महो महीमस्य स्तोत्रे धिषणा यत् आनजे ।

तमुत्सवे च प्रसवे च सासहिमिन्द्रं देवासः शर्वसामदन्नु ॥ १ ॥

इमाम् । ते । धियम् । प्र । भरे । महः । महीम् । अस्य । स्तोत्रे । धिषणा । यत् । ते । आनजे ।

तम् । उत्सवे । च । प्रसवे । च । ससहिम् । इन्द्रम् । देवासः । शर्वसा । अमदन् । अनु ॥ १ ॥

हे इन्द्र महः महतः 'ते तव' इमाम् इदानीं क्रियमाणां 'महीं महतीम् अत्यन्तोत्कृष्टां' धियं स्तुतिं 'प्र भरे' प्रकर्षेण संपादयामि । 'ते तव' धिषणा स्वर्दाया बुद्धिः 'अस्य मम स्तोत्रः' स्तोत्रे स्तुतौ 'यत् यस्मात्' आनजे अक्ता संश्लिष्टासीत् । तस्मात् तव प्रियां स्तुतिं करोमीत्यर्थः । उत्तरोऽर्धचः परोऽर्धकृतः । 'ससहिं' शत्रूणामभिभवितारं पूर्वोक्तं 'तम्' इन्द्रं 'देवासः' कर्मसु दीव्यन्तः ऋत्विजः 'शर्वसा' स्तुतिभिः कीर्तितेन बलेन 'अनु' अमदन् अनुक्रमेण हर्षं प्रापयन् । किमर्थम् । 'उत्सवे' च उत्सवार्थमभिवृद्धयर्थं 'प्रसवे' च धनानां वृष्ट्युदकानां वा उत्पत्त्यर्थं च ॥ आनजे । 'अङ्ग व्यक्त-
प्रक्षणगतिषु' । अस्मात् कर्मणि लिट् । द्विर्वचनहलादिशेषौ । 'अत आदेः' इति अभ्यासस्य आत्वम् । 'तस्मान्मुद्गिहलः' (पा. सू. ७. ४. ७१) इति जुट् । व्यत्ययेन उपश्रानकारलोपः । उत्सवे । प्रसवे । 'पू प्रेणे' । 'ऋदोरप्' इति भावे अप् । 'निमित्तात्कर्मसंयोगे' (पा. सू. २. ३. ३६. ६) इति सप्तमी । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ससहिम् । 'पह अभिभवे' । 'आहगमहन' इत्यत्र 'उत्सर्गश्छन्दसि' इति वचनात् किप्रत्ययः । लिङ्गज्ञावात् द्विर्वचनम् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति संहितायामभ्यासस्य दीर्घत्वम् । अमदन् । 'मदी हर्षे' । हेतुमति णिच् । 'मदी हर्ष-
ग्लपनयोः' इति घटादिषु पाठात् 'मितां ह्रस्वः' इति इस्त्वत्वम् । 'छन्दस्युभयथा' इति शप आर्ध-
धातुकत्वात् 'णेरनिटि' इति णिलोपः ॥

अस्य श्रवो नद्यः सप्त बिभ्रति द्यावाक्षामा पृथिवी दर्शत वपुः ।

अस्मे सूर्याचन्द्रमसाभिचक्षे श्रद्धे कर्मिन्द्र चरतो वितर्तुरम् ॥ २ ॥

अस्य । श्रवः । नद्यः । सप्त । बिभ्रति । द्यावाक्षामा । पृथिवी । दर्शतम् । वपुः ।

अस्मे इति । सूर्याचन्द्रमसा । अभिऽचक्षे । श्रद्धे । कर्म । इन्द्र । चरतः । विऽतर्तुरम् ॥ २ ॥

'अस्य इन्द्रस्य' श्रवः यशः कीर्तिः 'सप्त' इमं मे गङ्गे 'इत्यस्यामृचि प्राधान्येन प्रतिपादिता गङ्गाद्याः सप्तसंख्याकाः' नद्यः 'बिभ्रति धारयन्ति । वृत्रहनेन इन्द्रस्य यत् वृष्टेः प्रदातृत्वं तत्प्रभूतजलोपेता नद्यः प्रकटयन्तीत्यर्थः । अपि च 'द्यावाक्षामा द्यावापृथिव्यौ' । 'पृथिवी इति अन्तरिक्षनाम । अन्तरिक्षं चास्य सूर्याम्ना वर्तमानस्येन्द्रस्य 'दर्शत सर्वैः प्राणिभिर्दर्शनीयं' वपुः । रूपनामैतत् । प्रकाशात्मकं रूपं धारयन्ति । किंच हे 'इन्द्र' अस्मे अस्माकम् 'अभिचक्षे द्रष्टव्यानां पदार्थानामभिमुख्येन प्रका-
शनार्थं' श्रद्धे 'कं श्रद्धार्थम् । चक्षुषा दृष्टे हि वस्तुनि इदं सत्यमिति श्रद्धोत्पद्यते । कर्मिष्येतत् पादपूरणम्' । तदुभयार्थं सूर्याचन्द्रमसौ 'वितर्तुरं परस्परव्यतिहारेण तरणं पुनःपुनर्गमनं यथा भवति

तथा 'चरतः । वर्तेते । त्वमंघ तद्रूपः सन् वर्तसे इत्यर्थः ॥ अस्य । 'ऊडिदम्' इति विभक्ते-
रुदात्तत्वम् । यावाक्षामा । यौश्च क्षामा च । 'दिवो यावा' इति यावादेशः । 'सुपां सुलुक्' इति
विभक्तेः डादेशः । 'देवताद्वन्द्वे च' इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । दर्शतम् । 'भृमृदृशि' इत्यादिना
अतच् । सूर्याचन्द्रमसा । सूर्यश्च चन्द्रमाश्च । 'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वपदस्य आनङादेशः । 'सुपां
सुलुक्' इति विभक्तेः आकारः । चन्द्रमःशब्दो दासीभारादित्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण मध्योदात्तः ।
अतो 'देवताद्वन्द्वे च' इति प्राप्तस्य उभयपदप्रकृतिस्वरस्य 'नोत्तरपदेऽनुदात्तादावपृथिवी' इति
प्रतिषेधः । अभिचक्षे । चक्षेः प्रकाशनार्थात् संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । तादर्थ्ये चतुर्थी । श्रद्धे ।
दृशिग्रहणात् दधातेर्भावे विच् । चतुर्थ्येकवचने 'आतो धातोः' इति आकारलोपः । उदात्तनिवृत्ति-
स्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । वितर्तुर्म् । तस्तेर्यङ्लुगन्तात् औणादिकः कुरच् । 'बहुलं छन्दसि' इति
उत्त्वम् ॥

तं स्मा रथं मघवन्प्राव सातये जैत्रं यं ते अनुमदाम संगमे ।

आजा न इन्द्र मनसा पुरुषुत त्वायद्भ्यो मघवञ्छर्म यच्छ नः ॥ ३ ॥

तम् । स्म । रथम् । मघवन् । प्र । अव । सातये । जैत्रम् । यम् । ते । अनुमदाम । समङ्गमे
आजा । नः । इन्द्र । मनसा । पुरुषस्तुत । त्वायत्भ्यः । मघवन् । शर्म । यच्छ । नः ॥ ३ ॥

हे 'मघवन् धनवन्' इन्द्र 'सातये अस्माकं धनलाभाय' तं 'रथं तमेव' 'रथं' 'प्राव प्रेरय
वर्तय' । 'नः अस्माकं' 'मनसा बुद्ध्या' 'पुरुषुत बहुशः स्तुतेन्द्र' 'ते तव रथभूतं' 'जैत्रं जयशीलं' 'यं रथं
'संगमे शत्रुभिः सह संगमने' 'आजा' युद्धे सति 'अनुमदाम वयमनुक्रमेण स्तुमः । अपि च हे 'मघवन्
'त्वायद्भ्यः त्वां कामयमानेभ्यः' 'नः अस्मभ्यं' 'शर्म सुरक्षे' 'यच्छ देहि ॥ अव । 'अव रक्षणगति-
कान्ति' इत्युक्तत्वादवतिरत्र गत्यर्थः । संगमे । 'ग्रहवृद्धिनिश्चिगमश्च' इति कर्मणि अप् । थाथादिना
उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । आजा । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्या डादेशः । त्वायद्भ्यः । 'सुप आरमनः
क्यच्' । 'प्रत्ययोत्तरपदयोश्च' इति मपर्यन्तस्वत्वादेशः । व्यत्ययेन दकारस्य आरवम् । क्यजन्तात्
लटः शतृ । अदुपदेशात् लमार्वाधानुकानुदात्तत्वे नति क्यचा सहैकादेशे 'एकादेश उदात्तेन' इति
तस्य उदात्तत्वम् ॥

वयं जयेम त्वया युजा वृतमस्माकमंशमुदवा भरेभरे ।

अस्मभ्यमिन्द्र वरिवः सुगं कृधि प्र शत्रूणां मघवन्वृण्ण्या रुज ॥ ४ ॥

वयम् । जयेम । त्वया । युजा । वृतम् । अस्माकम् । अंशम् । उत् । अव । भरेभरे ।

अस्मभ्यम् । इन्द्र । वरिवः । सुङ्गम् । कृधि । प्र । शत्रूणाम् । मघवन् । वृण्ण्या । रुज ॥ ४ ॥

१. क्ष-ट-ठ-उभयपदप्रकृतिस्वरत्वात् । २. क्ष-कुरच्प्रत्ययः । ३. क्ष-ट-ठ-स-प्रवर्तय । ४. क्ष-ट-
ठ-स-आजा आर्जो ।

हे इन्द्र^१ युजा अस्माभिर्युक्तेन सहायभूतेन^२ त्वया^३ वृतं आवृण्वन्तं शत्रुं^४ वयं स्तोतारः^५ जयेम अभिभवेम । अपि च^६ भरेभरे संग्रामेसंग्रामे^७ अस्माकम्^८ अंशम्^९ अस्मदीयं भागम्^{१०} उद्व शत्रुकृतपीडा-परिहारेणोत्कृष्टं रक्ष । तथा हे इन्द्र^{११} वरिवः धनम्^{१२} अस्मभ्यं^{१३} सुगं सुगमं सुपापं^{१४} कृधि कुरु । तथा हे^{१५} मघवन्^{१६} शत्रूणाम्^{१७} अस्मदुपद्रवकारिणां^{१८} वृण्वया वृण्व्यानि वीर्याणि^{१९} प्र^{२०} रुज प्रभकृधि बाधस्वेत्यर्थः ॥ वृतम् । ‘ वृष् वरणे ’ । ‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् । तुगागमः । सुगम् । ‘ सुदुरोरधिकरणे ’ इति गमेः डप्रत्ययः । कृधि । ‘ श्रुष्टुणपृकृष्टुभ्यः ’ इति हेधिः । रुज । ‘ रुजो भङ्गे ’ । तौदादिकः ॥

नाना हि त्वा हवमाना जना इमे धनानां धर्तृरवसा विपन्यवः ।

अस्माकं स्मा रथमा तिष्ठ सातये जैत्रं हीन्द्र निभृतं मनस्तव ॥ ५ ॥

नाना । हि । त्वा । हवमानाः । जनाः । इमे । धनानाम् । धर्तः । अवसा । विपन्यवः ।

अस्माकम् । स्म । रथम् । आ । तिष्ठ । सातये । जैत्रम् । हि । इन्द्र । निऽभृतम् । मनः । तव ॥ ५ ॥

हे^१ धनानां^२ धर्तः^३ गोहिरण्यादिरूपाणां^४ द्रव्याणां^५ धारयितः^६ इन्द्र^७ विपन्यवः^८ । स्तोतृनामैतत् । स्तोतारः^९ इमे^{१०} जनाः^{११} अवसा^{१२} रक्षणेन हेतुना^{१३} त्वा^{१४} हवमानाः^{१५} त्वामाह्वयन्तः^{१६} नाना^{१७} हि विभिन्नाः^{१८} खलु । तेषां मध्ये^{१९} अस्माकं^{२०} अस्माकमेव^{२१} सातये^{२२} धनदानाय^{२३} रथम्^{२४} आ^{२५} तिष्ठ आरोह । हे^{२६} इन्द्र^{२७} निभृतम्^{२८} अव्याकुलं^{२९} तव^{३०} मनः^{३१} चित्तं^{३२} जैत्रं^{३३} हि जयशीलं^{३४} खलु । शत्रून्^{३५} जित्वास्मभ्यं^{३६} धनं^{३७} दातुं समर्थमित्यर्थः ॥ सातये । ‘ ण्यु दाते ’ । किनि ‘ जनसनखनां मञ्जलोः ’ इति आश्वम् ॥ १४ ॥

गोजिता ब्राह्म अमितक्रतुः सिमः कर्मन्कर्मञ्छतमूतिः खजंकरः ।

अकल्प इन्द्रः प्रतिमानमोजसाथा जना वि ह्वयन्ते सिषामवः ॥ ६ ॥

गोऽजिता । ब्राह्म इति । अमितऽक्रतुः । सिमः । कर्मन्ऽकर्मन् । शतम्ऽकृतिः । खजम्ऽकरः ।

अकल्पः । इन्द्रः । प्रतिऽमानम् । ओजसा । अथ । जनाः । वि । ह्वयन्ते । सिषामवः ॥ ६ ॥

हे इन्द्र तव^१ ब्राह्म हस्तौ^२ गोजिता जयेन गवां लम्भयितारौ । एवं च^३ अमितक्रतुः^४ अपरिच्छिन्न-ज्ञानः^५ सिमः^६ श्रेष्ठः । तथा च शास्त्रायनकं—‘ सिम इति वै श्रेष्ठमाचक्षते ’ इति । यद्वा । सिमः शत्रूणां बन्धकः । ‘ कर्मन्कर्मन् स्तोतृणां कर्मणिकर्मण्युपस्थिते^७ शतमूतिः बहुविधरक्षणोपेतः^८ खजंकरः । खजति मधाति पुरुषानिति खजः संग्रामः । तस्य कर्ता । ‘ अकल्पः कल्पेनान्येन रहितः । स्वतन्त्र इत्यर्थः । ‘ ओजसा सर्वेषां प्राणिनां यदोजो बलमस्ति तेन सर्वेण^९ प्रतिमानं प्रतिनिधित्वेन मीयमानः । यस्मादेवंगुणविशिष्टः^{१०} इन्द्रः^{११} अथ अतः कारणात्^{१२} सिषामवः^{१३} धनं लब्धुकामाः^{१४} जनाः^{१५} वि^{१६} ह्वयन्ते विविधमाह्वयन्ति ॥ गोजिता । गा जयतः इति गोजितौ^{१७} । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेः आकारः । सिमः । ‘ षिञ् बन्धने ’ । अस्मादीणादिको मक् । खजंकरः । ‘ खज मन्थे ’ । पचाद्यच् । ‘ क्षेमप्रिय-मद्रेण च ’ (पा. सू. ३. २. ४४) इति चशब्दस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात्^{१८} खजशब्दोपपदादपि

करोतेः खच् । ' अर्हर्द्धिपदजन्तस्य ' इति मुमु । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अकल्पः । ' नम्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सिषासवः । ' वन षण संभक्तौ ' । सनि ' सनीवन्तर्ध ' इति विकल्पनात् इडभावः । ' जनसनखनां सन्मलोः ' इति आत्वम् । द्विवचनादि । ' सनाशंसभिश्च उः ' (पा. सू. ३. २. १६८) इति उपस्ययः । सति शिष्टत्वात् तस्यैव स्वरः शिष्यते ॥

उत्तै शतान्मधवन्नुच्च भूयस उत्सहस्राद्रिरिचे कृष्टिषु श्रवः ।

अमात्रं त्वा धिषणा तित्विषे मद्बधा वृत्राणि जिघ्रसे पुरंदर ॥ ७ ॥

उत् । ते । शतात् । मधवन् । उत् । च । भूयसः । उत् । सहस्रात् । रिरिचे । कृष्टिषु । श्रवः ।

अमात्रम् । त्वा । धिषणा । तित्विषे । मद्भा । अंध । वृत्राणि । जिघ्रसे । पुरम्सदर ॥ ७ ॥

हे 'मधवन् धनवन्निन्द्र ' कृष्टिषु स्तोतृषु मनुष्येषु त्वया दीयमानं 'श्रवः यदज्ञमस्ति तत् 'शतात् शतसंख्याकाद्वनात् 'उत् 'रिरिचे उद्विक्तमधिकं भवति । अपि च 'भूयसः शतसंख्याकादपि बहुतराद्वनात् 'उत् 'रिरिचे अधिकं भवति । किं बहुना । 'सहस्रात् महस्रसंख्याकादपि 'उत् 'रिरिचे । त्वया दत्तं तदज्ञमक्षयमित्यर्थः । अपि च 'अमात्रं मात्रयेयत्तया रहितं परिगणितुमशक्यं सर्वैर्गुणैरधिकं त्वा' 'मही महनी 'धिषणा अस्मदीया स्तुतिलक्षणा वाक् 'तित्विषे दीपयति । त्वत्संबन्धिनो गुणान् प्रकाशयति । हे 'पुरंदर शत्रूणां पुरां दारयितरिन्द्र 'अथ स्तुत्यनन्तरं 'वृत्राणि आवरकान् शत्रून् 'जिघ्रसे हंसि विनाशयसि ॥ रिरिचे । 'रिचिर् विरेचने' । कर्मणि लिट् । तित्विषे । 'रिष दीप्ती' । जिघ्रसे । हन्तेर्लेटि व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । 'लेटोऽडाटौ' इति अडागमः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः । 'गमहन' इत्यादिना उपधालोपः । स्थानिवद्भावात् द्विवचनादि । 'बहुलं छन्दसि' इति अभ्यासस्य इत्वम् । पुरंदर । 'पुःसर्वयोर्दारिसहोः' (पा. सू. ३. २. ४१) इति खच् । 'खचि ह्रस्वः' (पा. सू. ६. ४. ९४) इति ह्रस्वत्वम् । 'वाच्यमपुरंदरौ च' (पा. सू. ६. ३. ६९) इति निपातनात् अम् ॥

त्रिविष्टिधातु प्रतिमानमोजसस्तिस्त्रो भूर्मीर्नृपते त्रीणि रोचना ।

अतीदं विश्वं भुवनं ववक्षिथाशत्रुरिन्द्र जनुषा सनादसि ॥ ८ ॥

त्रिविष्टिधातु । प्रतिमानम् । ओजसः । तिस्रः । भूर्मीः । नृपते । त्रीणि । रोचना ।

अति । इदम् । विश्वम् । भुवनम् । ववक्षिथ । अशत्रुः । इन्द्र । जनुषा । सनात् । असि ॥ ८ ॥

हे 'नृपते नृणां पालयितरिन्द्र त्वम् 'ओजसः सर्वेषां प्राणिनां बलस्य 'प्रतिमानं प्रतिनिधिरसि । कीदृशं प्रतिमानम् । 'त्रिविष्टिधातु । धातुशब्दो रज्जुभागवचनः । यथा 'त्रिधातु पञ्चधातु वा शुल्वं करोति' इति । यथा त्रिविष्टिस्त्रिगुणिता रज्जुः द्रवीयसी एवमिन्द्रोऽपि दृढतर इत्यर्थः । किंच त्वं 'तिस्रो 'भूर्मीः त्रीन् लोकान् 'त्रीणि 'रोचना त्रीणि तेजांसि दिवि आदित्याख्यम् अन्तरिक्षे वैद्युतरूपमग्निं

पृथिव्याम् आहवनीयादिरूपेण वर्तमानं पार्थिवमग्निम् एवं त्रीन् लोकान् त्रीणि तेजांसि च १ अति १ वव-
क्षित्य अतिशयेन वोढुमिच्छसि । अपि च १ इदं १ विश्वं सर्वं १ भुवनं भूतजातं चातिवोढुमिच्छसि । सर्वस्य
जगतः पालनेन त्वमेव सर्वेषां निर्वाहकः भवसीत्यर्थः १ । यस्मात् हे १ इन्द्र त्वं १ सनात् चिरकालादारभ्य
१ जनुषा जन्मना जन्मप्रभृति १ अशत्रुः सपत्नरहितः १ अमि ॥ त्रिविष्टिधातु । त्रिधा त्रिप्रकारेण विष्टया
प्रवेशनेन विधीयते १ क्रियते इति त्रिविष्टिधातुः १ त्रिगुणिता रज्जुः । विशेषांवे क्तिन् । धाजः 'सितनि-
गमिमसि' (उ. सू. १. ६९) इत्यादिना कर्मणि तुन्प्रत्ययः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अत्र
दृढरज्जुवाचकः शब्दस्तद्वत्तं दार्ढ्यं लक्षयित्वा तद्वति प्रतिमाने वर्तते । यथा माणवकेऽग्निशब्दः । तिस्रः ।
शसि 'त्रिचतुरोः स्त्रियाम्' इति तिस्रादेशः अन्तोदात्तः । 'अचिर रक्तः' इति रेफादेशे 'उदात्तयणो
हल्पृवात्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ववक्षित्य । 'वह प्रापणे' इत्यस्मात् इच्छासनि ढत्वकत्वषत्वानि ।
'सन्त्यतः' इति इत्वाभावश्छान्दसः । छान्दसे १ लिटि 'अमन्त्रे' इति निषेधान् आम्प्रत्ययाभावः ।
जनुषा । 'जनेरुसिः' ॥

त्वां देवेषु प्रथमं हवामहे त्वं बभूथ पृतनासु सासहिः ।

सेमं नः कारुमुपमन्युमुद्भिदमिन्द्रः कृणोतु प्रसवे रथं पुरः ॥ ९ ॥ *

त्वाम् । देवेषु । प्रथमम् । हवामहे । त्वम् । बभूथ । पृतनासु । सासहिः ।

सः । इमम् । नः । कारुम् । उपमन्युम् । उत्तमिन्द्रम् । इन्द्रः । कृणोतु । प्रसवे । रथम् । पुरः ॥ ९ ॥

हे इन्द्र १ देवेषु १ प्रथमं श्रेष्ठं १ त्वां १ हवामहे यागार्थमाह्वयामहे । तथा १ त्वं १ पृतनासु संग्रामेषु
१ सासहिः १ बभूथ शत्रूणामभिभवित्वासि । उत्तरार्धः १ परोक्षकृतः । १ सः १ इन्द्रः १ नः अस्माकं १ कारुं
स्तुतीनां कर्तारम् १ उपमन्युम् उपमन्तारं सर्वज्ञम् १ उद्भिदं शत्रूणामुद्भेत्तारम् १ इमम् एवंगुणविशिष्टं
पुत्रं १ कृणोतु करोतु । अपि च १ प्रसवे युद्धोत्पत्तावस्मदीयं १ रथं १ पुरः अन्येभ्यो रथेभ्यः पुरतो वर्तमानं
करोतु । यद्वा । कारुमित्यादीनि रथविशेषणानि । कारुं युद्धस्य कर्तारम् उपमन्युम् उपगतेन प्राप्तेन
मन्युना क्रोधेन युक्तम् उद्भिदं मार्गेऽवस्थितानां वृक्षादीनामुद्भेत्तारमतिशयेन भङ्क्तारम् ॥ बभूथ ।
'बभूथा ततन्थ जगृभ ववर्थेति निगमे' इति निपातनात् इडभावः । स इमम् । 'सोऽचि लोपे चेत्पाद-
पूरणम्' इति सुलोपः १ । प्रसवे । 'बृह् प्राणिप्रसवे' । ऋशेस् । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

त्वं जिगेथ न धनां रुरोधिथार्भेष्वजा मघवन्महत्सु च ।

त्वामुग्रमवसे सं शिशीमस्यथा न इन्द्र हवनेषु चोदय ॥ १० ॥

त्वम् । जिगेथ । न । धनां । रुरोधिथ । अर्भेषु । अजा । मघवन् । महत्सु । च ।

त्वाम् । उग्रम् । अवसे । सम् । शिशीमसि । अर्थ । नः । इन्द्र । हवनेषु । चोदय ॥ १० ॥

१. क्ष-असीत्यर्थः । २. क्ष-ट-ठ-स-धीयते विधीयते । ३. क्ष-ट-ठ-त्रिविष्टिधातु । ४. क्ष-ट-ठ-
'छान्दसे' नास्ति । ५. क्ष-ट-ठ-यथा । ६. क्ष-उत्तरोऽर्धर्वः । ७. क्ष-ट-ठ-सलोपः ।

हे इन्द्र त्वं जिगेथ शत्रून् जयसि । तथा धना शत्रुभ्योऽपहतानि धनानि न स्त्रोधिय नावरुणसि । स्तोत्रभ्यः प्रयच्छसीत्यर्थः । हे मघवन् धनवन्निन्द्र अर्भेषु अल्पेषु आज्ञा आजिषु संग्रामेषु महत्सु च प्रौढेषु संग्रामेषु च अवसे अस्माकं रक्षणार्थम् उग्रम् उदूर्णम् अधिकबलं त्वां शिशीममि स्तोत्रैस्तीक्ष्णीकुर्मः । अथ अनन्तरं हे इन्द्र त्वं हवनेषु युद्धार्थमाह्वानेषु सत्सु आगत्य नः अस्मान् चोदय संग्रामेषु प्रेरय । जयं प्रापयेत्यर्थः ॥ जिगेथ । ' जि जये ' । लिटि थलि क्रादि-नियमान् प्राप्तस्य इटः ' अचस्तास्त्वथल्यनिटो नित्यम् ' (पा. सू. ७. २. ६१) इति प्रतिषेधः । ' मन्त्रिर्जैः ' इति अभ्यासादुत्तरस्य जकारस्य कुत्वम् । स्त्रोधिय । क्रादिनियमात् इट् । आज्ञा । ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तमीबहुवचनस्य डादेशः । शिशीममि । ' शो तनूकरणे ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य श्रुः । ' आदेवः ' इति आत्वम् । द्विवचने ' बहुलं छन्दसि ' इति अभ्यासस्य इत्वम् । ' ई हल्यघोः ' इति ईकारान्तादेशः । इदन्तो मसिः ॥

विश्वाहेन्द्रो अधिवक्ता नो अस्त्वपरिहृताः सनुयाम वाजम् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ११ ॥

विश्वाहा । इन्द्रः । अधिऽवक्ता । नः । अस्तु । अपरिऽहृताः । सनुयाम । वाजम् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ११ ॥

व्याख्यातेयं ' रोहिच्छयावा ' इति वर्गे (ऋ. सं. १. १००. १९) । इन्द्रः सर्वेष्वहःस्वस्माकं पक्षपातेन वक्ता भवतु । वयं चाकुटिलगतयः सन्त इन्द्रेण दत्तमन्नं लभामहे । यदस्माभिः प्रार्थितम् अस्मदीयं तन्मित्रादयः पूजितं कुर्वन्तु ॥ ॥ १५ ॥

' तत्ते ' इति अष्टमं दशमं सूक्तं कुरुस्यार्पणैर्गन्धं त्रैष्टुभम् । तथा चानुक्रान्तं—' तत्तेऽष्टौ ' इति । तृतीये छन्दोमे निष्केवल्ये इदं सूक्तं निविद्धानम् । ' विश्वजितः ' इति खण्डे सूत्रितं—' तत्त इन्द्रियमिति निष्केवल्यम् ' (आश्व. श्रौ. ८. ७) इति ॥

तत्त इन्द्रियं परमं पराचैरधारयन्त कवयः पुरेदम् ।

क्षमेदमन्यदिव्यदन्यदस्य समीं पृच्यते समनेव केतुः ॥ १ ॥

तत् । ते । इन्द्रियम् । परमम् । पराचैः । आधारयन्त । कवयः । पुरा । इदम् ।

क्षमा । इदम् । अन्यत् । दिवि । अन्यत् । अस्य । सम । ईमिति । पृच्यते । समनाऽइव । केतुः ॥ १ ॥

हे इन्द्र ते त्वदीयं परमम् उत्कृष्टं तत् प्रसिद्धम् इदं वर्तमानम् इन्द्रियं बलं पुरा पूर्वस्मिन् काले कवयः क्रान्तदर्शिनः स्तोतारः पराचैः पराचीनि पराङ्मुखम् । यद्वा । पराचैः पराङ्मनैः परागमनैर्युक्तम् । युद्धाभिमुखमेव आधारयन्त धृतवन्तः । अपि च अस्य इन्द्रस्य अन्यत् एकम्

‘इदम् अग्न्याख्यं ज्योतिः’ ‘क्षमा क्षमायां भूमौ वर्तते । ‘अन्यत्’ अन्येकं सूर्याख्यं ‘द्विवि श्रुलोके ।
 ‘इं तदिदमुभयविधमिन्द्रस्य ज्योतिः’ ‘सं’ ‘पृच्यते परस्परं संयुज्यते । रात्रावादिष्योऽग्निना संयुक्तो
 भवति । ‘अग्निं वावादित्यः सायं प्रविशति तस्मादग्निर्दराज्ञत् ददशे’ इति श्रुतेः । अहनि त्वग्निः सूर्येण
 संगच्छते । ‘उच्चन्तं वावादित्यमग्निरनुसमारोहति तस्माद्वृत्तं एवाग्नेर्दिवा ददशे’ (तै. ब्रा. २.
 १.२. ९-१०) इति श्रुतेः । अनयोः परस्परसंगमने दृष्टान्तः । ‘समनेव’ ‘केतुः । समनशब्दः संग्राम-
 वाची । यथा समने संग्रामे युध्यमानयोः उभयोः^१ केतुर्ध्वजो ध्वजान्तरेण संयुज्यते तद्वत् ॥ इन्द्रियम् ।
 इन्द्रस्य लिङ्गं बलम् । ‘इन्द्रियमिन्द्रलिङ्गम्’ इति घञ्प्रत्ययान्तो निपात्यते । पराचैः । अव्ययमेतत्
 उच्चैर्नीचैरिति यथा । यास्कस्त्वाह—‘पराचैः पराञ्चनैः’ (निरु. ११. २५) इति । क्षमा । ‘सुपां
 सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । ईमो मलोपः साहितिकञ्छान्दसः । समनेव । ‘पम एम अवैक्ये’ ।
 ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यते’ (पा. सू. ३. ३. १३०) इति युच् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या
 आकारः । ‘इवेन विभक्त्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च’ इति समासः ॥

स धारयत्पृथिवीं पप्रथञ्च वज्रेण हत्वा निरपः संसर्ज ।

अहन्नहिमभिन्दौरौहिणं व्यहन्यसं मधवा शचीभिः ॥ २ ॥

सः । धारयत् । पृथिवीम् । पप्रथत् । च । वज्रेण । हत्वा । निः । अपः । संसर्ज ।

अहन् । अहिम् । अभिनत् । रौहिणम् । वि । अहन् । विऽअंसम् । मधवा । शचीभिः ॥ २ ॥

‘सः’ इन्द्रः । ‘पृथिवीम्’ असुरैः पीडितां भूमिं । ‘धारयत्’ धृतवान् । पीडाराहित्येन स्थिताम्^१
 अकरोद्विषयः । तदनन्तरं ‘पप्रथञ्च तां भूमिं विन्तीर्णामकरोत् । अपि च ‘वज्रेण आयुधेन हन्तव्यान्
 वृत्रादीन्’ हत्वा ‘अपः’ वृष्टयुद्धानि ‘विनः’ ‘संसर्जं’ मेवान्निर्गमयामास । एतदेव स्पष्टीक्रियते । ‘अहिम्
 अन्तरिक्षे वर्तमानं मेघम्’ ‘अहन् वज्रेण वर्षणार्थमताडयत् । ‘रौहिणम् । रौहिणो नाम कश्चिदसुरः ।
 तं च ‘वि’ ‘अभिनत्’ व्यदारयत् । अपि च ‘मधवा’ धनवानिन्द्रः । ‘शचीभिः’ आत्मीयैर्युद्धकर्मभिः
 ‘व्यहन्यसं’ विगतभुजं वृत्रासुरम् ‘अहन्’ अवधीत् ॥ पप्रथत् । पृथुं करोति प्रथयति । ‘तस्करोति’ इति
 णिच् । ‘णाविष्टवप्रातिपदिकस्य कार्यम्’ (पा. सू. ६. ४. १५५. १) इति वचनात् ‘र’ ऋतो
 ‘ह्लादेल्लघोः’ (पा. सू. ६. ४. १६१) इति ऋकारस्य रत्वम् । ‘टेः’ इति टिलोपः । तस्य
 स्थानिवद्भावात् वृद्धयभावः । प्रथयतेर्लुङि^२ चङि णिलोपः । द्विर्वचने^३ ‘चङ्यन्यतरस्याम्’ (पा. सू.
 ६. १. २१८) इति चङः पूर्वस्वोदात्तत्वम् । न^४ णिलोपस्य स्थानिवत्त्वं, ‘न पदान्त’ इत्यादिना
 स्वरविधिं प्रति तन्निषेधात् । पूर्वपदस्य असमानवाक्यस्थत्वात् निघाताभावः ॥

स जातूर्भर्मा श्रद्धधान ओजः पुरो विभिन्दन्नचरद्वि दासीः ।

विद्वान्वज्रिन्दस्यवे हेतिमस्यायं सहो वर्धया द्युम्नमिन्द्र ॥ ३ ॥

सः । जातूर्भर्मा । श्रद्धधानः । ओजः । पुरः । विऽभिन्दन् । अचरत् । वि । दासीः ।

विद्वान् । वज्रिन् । दस्यवे । हेतिम् । अस्य । आर्यम् । सहः । वर्धय । द्युम्नम् । इन्द्र ॥ ३ ॥

१. क्ष-ट-ठ-न-स-अन्यदेकम् । २. क्ष-उभयोः सेनयोः । ३. क्ष-स-स्थिराम् । ४. क्ष-ट-ठ-स-यद्वा
 प्रथयतेर्लुङि । ५. क्ष-न-स-द्विर्वचनम् । ६. क्ष-न च ।

‘जातूभर्मा । जातू इत्यशनिमाचक्षते । भर्म आयुधम् । अशनिरूपमायुधं यस्य स तथोक्तः । यद्वा जातानां प्रजानां भर्मा । ‘ओजः ओजसा बलेन निष्पाद्यं कार्यं’ ‘श्रद्धधानः आदरातिशयेन कामयमानः’^१ एवंभूतः ‘सः इन्द्रः’ ‘दासीः दस्युसंबन्धीनि’^२ ‘पुरः पुराणि’ ‘विभिन्दन् विनाशयन्’ ‘वि’ ‘अचरन् विविधमगच्छन्’ । हे ‘वज्रिन् वज्रवन् इन्द्र’ ‘विद्वान् स्तुतीः विजानंस्त्वम्’ ‘अस्य स्तोतुः’ ‘दम्भ्ये उपक्षयकारिणे शत्रवे’ ‘हेतिम् आयुधं विसृजेति’^३ शेषः^४ । अपिच हे ‘इन्द्र’ ‘आर्यं’ ‘सहः । आर्या विद्वांसः स्तोतारः । तदीयं बलं’ ‘वर्धय अतिवृद्धं’^५ कुरु । तथा ‘द्युम्नं तदीयं यशश्च प्रवर्धय ॥ जातूभर्मा । ‘जनी प्रादुर्भावे’ । ‘अन्येष्वपि दृश्यते’ इति दक्षिणप्रहणस्य सर्वोपाधिव्यभिचारार्थत्वात् केवलादपि उपप्रत्ययः । जान् तूर्ध्वतीति जातूः । ‘तुर्वी हिंसार्थः’ । क्विप् ‘रालोपः’ इति वलोपः । भ्रियते इति भर्म । ‘अन्येष्वपि दृश्यन्ते’ इति मनिन् । जातूः भर्म यस्य । छान्दस्यो रेफलोपः । बहु-व्रीही पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पक्षान्तरे तु जनेनिष्ठा । ‘जनसनखनाम्’ इति आत्वम् । जातं सर्वं भर्म भर्तव्यं येन । बहुव्रीही पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वर्णव्यापत्त्या अकारस्य उकारः ॥

तदुचुषे मानुषेमा युगानि कीर्तेन्यं मघवा नाम बिभ्रत् ।

उपप्रयन्दस्युहत्याय वज्री यद्ध सुनुः श्रवसे नाम दधे ॥ ४ ॥

तत् । ऊचुषे । मानुषा । इमा । युगानि । कीर्तेन्यम् । मघवा । नाम । बिभ्रत् ।

उपप्रयन् । दस्युहत्याय । वज्री । यत् । ह । सुनुः । श्रवसे । नाम । दधे ॥ ४ ॥

‘नाम शत्रूणां नामकं’ ‘तत् इन्द्रस्य बलम्’ ‘ऊचुषे उक्तेवते स्तुवते’^६ यजमानाय ‘कीर्तेन्यं कीर्तनीयं स्तुत्यम् । नामकं तद्वत्’ ‘बिभ्रत् धारयन्’ ‘मघवा धनवानिन्द्रः’ ‘मानुषा मनुष्याणां संबन्धीनि’ ‘इमा इमानि दृश्यमानानि’ ‘युगानि अहोरात्रसंघनिष्पाद्यानि कृतत्रेतादीनि सूर्यात्मना निष्पादयतीति शेषः । किं पुनस्तन्नाम । ‘दस्युहत्याय दस्यूनां वृत्रादीनां हननाय’ ‘उपप्रयन् गृहसमीपाजिर्गच्छन्’ ‘वज्री वज्रवान्’ ‘सुनुः शत्रूणां प्रेरयितेन्द्रः’ ‘यद्ध यत् खलु’ ‘नाम शत्रूणां नामकं’ ‘श्रवसे जयलक्षणाय यशसे’ ‘दधे धृतवान् ॥ ऊचुषे । ‘भूम् व्यक्तायां वाचि’ । ‘भुवो वचिः’ । लिटः कसुः । ‘वचिस्वपि’^७ इत्यादिना संप्रसारणम् । चतुर्थ्येकवचने भसंज्ञायां ‘वसोः संप्रसारणम्’ इति संप्रसारणम् । ‘शासि-वसिषसीनां च’ इति षत्वम् । कसुप्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । कीर्तेन्यम् । ‘कृत संशब्दने’^८ । ‘कृतार्थे तर्कने’ इति केन्यप्रत्ययः । मघवा । मघशब्दात् ‘छन्दसीवनिषी’ इति मत्वर्थीयो वनिष् । बिभ्रत् । ‘दुभृञ् धारणपोषणयोः’ । शतरि जुहोत्यादिवात् शपः श्लुः । ‘भृजामिन्’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । ‘नाभ्यस्ताच्छतुः’ इति नुमागमप्रतिषेधः । ‘अभ्यस्तानामादिः’ इत्याद्युदात्तत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ठ-कार्यं यतमानः । २. क्ष-दस्युसंबन्धीनीः । ३. क्ष-आतिसृजेति । ४. क्ष-स-‘शेषः’ इत्यस्यानन्तरं ‘यद्वा अस्येति क्रियापदं क्षिप’ इत्याधिकम् । ५. क्ष-स-अभिवृद्धम् । ६. क्ष-ट-ठ-स्तुतवते । ७. क्ष-ट-ठ-स-संशब्दने । चौरादिकः ।

तदस्येदं पश्यता भूरि पुष्टं श्रदिन्द्रस्य धत्तन वीर्यीय ।

स गा अविन्दत्सो अविन्ददश्चान्तस ओषधीः सो अपः स वनानि ॥ ५ ॥

तत् । अस्य । इदम् । पश्यत । भूरि । पुष्टम् । श्रत् । इन्द्रस्य । धत्तन । वीर्यीय ।

सः । गाः । अविन्दत् । सः । अविन्दत् । अश्वान् । सः । ओषधीः । सः । अपः । सः । वनानि ॥ ५ ॥

हे ऋत्विग्यजमानलक्षणा जनाः अस्य इन्द्रस्य तत् इदं वीर्यं पुष्टं प्रवृद्धम् । अत एव भूरि विस्तीर्णं पश्यत आलोकयत । तस्मै च वीर्यीयं श्रन् धत्तनं बहुमानं कुरुत । किं पुनस्तद्दीर्यमिति चेत् उच्यते । सः इन्द्रः पणिभिरपहताः गाः येन वीर्येण अविन्दत् अलभत । तथा तैरपहतान् अश्वान् सः इन्द्रो येन अविन्दत् । अपि च सः इन्द्रः ओषधीः ओषध्युपलक्षितां सर्वां भूमिं येन वीर्येणालभत । तथा वृत्रेण निरुद्धाः अपः वृष्ट्युदकानि सः इन्द्रो येनालभत । तथा वनानि वननीयानि संभजनीयानि धनानि सः इन्द्रो येन वीर्येण प्राप्नोत् । धत्तनं । 'तप्तनप्तनयनाश्च' इति तस्य तनादेशः । अविन्दत् । 'विहृ लाभे' । 'शे मुचादीनाम्' इति लुम् ॥ १६ ॥

भूरिकर्मणे वृषभाय वृष्णे सत्यशुष्माय सुनवाम सोमम् ।

य आदृत्या परिपन्थीव शूरोऽयज्वनो विभजन्नेति वेदः ॥ ६ ॥

भूरिऽकर्मणे । वृषभाय । वृष्णे । सत्यऽशुष्माय । सुनवाम । सोमम् ।

यः । आदृत्य । परिपन्थीऽईव । शूरः । अयज्वनः । विभजन् । एति । वेदः ॥ ६ ॥

भूरिकर्मणे बहुविधेन शत्रुवधादिरूपेण कर्मणा युक्ताय वृषभाय वृषभवत् सर्वेषु देवेषु श्रेष्ठाय वृष्णे सेचनसमर्थाय सत्यशुष्माय अत्रितथबलायेन्द्राय तदर्थं सोमं सुनवाम होमार्थं रसरूपं करवाम । शूरः शौर्येपितः यः इन्द्रः आदृत्य धनविषयमादरं कृत्वा अयज्वनः अयजमानस्य वेदः धनं विभजन् तस्मात् अयजमानाद्विभक्तं कुर्वन्नपहरन् एति । यजमानेभ्यस्तद्धनं दातुं गच्छति । तत्र दृष्टान्तः । परिपन्थीव । यथा मार्गनिरोधकश्चोरो गच्छतां पुण्यपुरुषाणां धनं बलात्कारेणापहृत्य गच्छति^१ तद्वत् ॥ आदृत्य । 'दङ् आदरे' । 'समासेऽनङ्पूर्वे क्त्वो ल्यप्' (पा. सू. ७. १. ३७) । तस्य स्थानिवद्भावेन कृत्वे सति 'ह्रस्वस्य पिति कृति' इति तुक् । परिपन्थीव । 'छन्दसि परिपन्थिपरिपरिणौ पर्यवस्थातरि' (पा. सू. ५. २. ८९) इति हनिप्रत्ययान्तो निपात्यते ॥

तदिन्द्र प्रेवं वीर्यं चकर्थ यत्ससन्तं वज्रेणाबोधयोऽहिम् ।

अनु त्वा पत्नीर्हृषितं वर्यश्च विश्वे देवासो अमदन्ननु त्वा ॥ ७ ॥

तत् । इन्द्र । प्रऽईव । वीर्यम् । चकर्थ । यत् । ससन्तम् । वज्रेण । अबोधयः । अहिम् ।

अनु । त्वा । पत्नीः । हृषितम् । वर्यः । च । विश्वे । देवासः । अमदन् । अनु । त्वा ॥ ७ ॥

हे 'इन्द्र' 'तन्' 'वीर्यं वीरकर्म' 'प्रेव' 'चकर्थ' प्रख्यातमिवाकापीः । किं पुनस्तद्वीर्यम् । 'ससन्तं स्वपन्तं मदोन्मत्तम्' 'अहिं वृत्रं' 'वज्रेण कुलिशेन' 'यत् येन वीर्येण त्वम्' 'अबोधयः । प्रबुद्धः' सन् मया सह युद्धं करोत्विति^१ 'हृपितं तादृशस्य वृत्रस्य हननेन^२ प्राप्तहर्षं त्वाम्' 'अनु पश्चात्' 'पत्नीः देवपत्न्यः' 'अमदन्' हर्षं प्राप्ताः । अपि च 'वयश्च गमनशीला मरुतोऽपि तथा' 'विश्वे' 'देवासः अन्ये च सर्वे देवाः' 'त्वाम्'^३ 'अनु पश्चात् अमदन् असाद्यन् ॥ ससन्तम् । 'पम स्वप्ने' । अदादित्वात् शपो लुक् । पत्नीः । 'वा छन्दसि' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । अमदन् । 'मदी हर्षे' । व्यत्ययेन शप् ॥

शुष्णं पिप्रुं कुर्यवं वृत्रमिन्द्र यदावधीविं पुरः शम्बरस्य ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ८ ॥

शुष्णम् । पिप्रुम् । कुर्यवम् । वृत्रम् । इन्द्र । यदा । अवधीः । वि । पुरः । शम्बरस्य ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ८ ॥

हे 'इन्द्र' त्वं शुष्णादींश्चतुरोऽसुरान् 'यदा' 'अवधीः' हतवानसि तदानीं 'शम्बरस्य असुरस्य' 'पुरः' नगराणि 'वि' दारितवानसि । असुराणां मुख्येषु हतेष्वन्यान्यसुरपुराणि विदीर्णानि आसन्नित्यर्थः । यदनेन सूक्तेन प्रार्थितमस्मदीयं 'तत् मित्रादयः' 'ममहन्तां पूजितं कुर्वन्तु ॥ शुष्णम् । 'शुष शोषणे' । अन्तर्भावितपथार्थात् 'तृपिशुपिरसिभ्यः' 'किञ्च' (उ. सू. ३. २९२) इति नप्रत्ययः । 'नित्' इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । पिप्रुम् । 'पृ' पालनप्रणयोः, 'पृ' इत्येके । औणादिकः^४ कुप्रत्ययः । 'छन्दस्युभयथा' इति तस्य सार्वधातुकरवे सति शप् । जुहोत्यादित्वात् श्लुः । 'अर्तिपिपत्योश्च' इति अभ्यासस्य इत्वम् । कुर्यवम् । यवो यवनं मिश्रणम् । कुत्सितं यवनमस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शम्बरस्य । शमयतीति शम्ब आयुधम् । 'शमेर्बन्' (उ. सू. ४. ५३४) । ततो मत्वर्थीयो रप्रत्ययः ॥ ॥ १७ ॥

'योनिः' इति नवर्चम् एकादशं सूक्तं कुत्सस्यार्पणं त्रैष्टुभम् ऐन्द्रम् । 'योनिर्नव' इत्यनुक्रान्तम् । सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः ॥

योनिष्ट इन्द्र निषदे अकारि तमा नि षीद स्वानो नार्वा ।

विमुच्या वयोऽवसायाश्चान्दोषा वस्तोर्वहीयसः प्रपित्वे ॥ १ ॥

योनिः । ते । इन्द्र । निऽसदे । अकारि । तम् । आ । नि । सीद । स्वानः । न । नार्वा ।

विऽमुच्या । वयः । अवऽसाय । अश्वान् । दोषा । वस्तोः । वहीयसः । प्रऽपित्वे ॥ १ ॥

हे 'इन्द्र' 'योनिः' वेद्याल्यं स्थानं 'ते तव' 'निषदे' निषदनाय उपवेक्षनाय 'अकारि' कृतमस्मद्भिः प्रकल्पितमभूत् । 'तं योनिम्' 'आ' 'नि' 'षीद' क्षीप्रमागत्य तत्रोपविश । क्षीप्रागमने दृष्टान्तः ।

१. द-ध-प्रबोधितः । २. च-त-क-श-करोत्विति जागरितवानसि । ३. क्ष-वधेन । ४. च-फ-त्वा त्वाम् । ५. ट-ठ-'पृ' इत्यस्मादीणादिकः; स-'पृ' इत्येके । औणादिकः ।

१ स्वानो १ नार्वा । अर्वा इति अश्वनाम । यथाश्वः स्वानो हेपाशब्दं कुर्वन् स्वकीयं स्थानं शीघ्रमागच्छति तद्वत् । किं कृत्वा । १ वयः अश्वबन्धनार्थान् रस्मीन् १ विमुच्य रथाद्विश्लिष्य तथा १ अश्वान् रथे योजितांश्च तुरगान् १ अवसाय विमुच्य । अत्र निरुक्तम्—‘ अवसायाश्चानिति स्यतिरूपसृष्टो विमोचने ’ (निरु. १. १७) इति । कीदृशानश्वान् । १ प्रपित्वे यागकाले प्राप्ते । ‘ प्रपित्वे प्राप्तेऽभीकेऽभ्यक्ते ’ (निरु. ३. २०) इति यास्कः । १ दोषा रात्रौ १ वस्तोः अहनि च १ वहीयसः आदरातिशयेन बोधुन् ॥ निषदे । सदेः १ संपदादिलक्षणो भावे कृप् । स्वानः । ‘ स्यमु स्वन ध्वन शब्दे ’ । बहुलवचनान् कर्तरि घञ् । ‘ कर्षात्त्वतः ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । वयः । वियन्ति रथेन सह संगच्छन्ते इति विशब्देन रश्मयः उच्यन्ते । वी गत्यादिषु । औणादिकः इप्रत्ययः टिलोपश्च । द्वितीयार्थे प्रथमा । अवसाय । ‘ यो अन्तर्कर्मणि ’ । ‘ आदेचः ’ इति आत्वम् । ‘ समासेऽनपूर्वे ’ इति स्त्वो ल्यबादेशः । वहीयसः । ‘ वह प्रापणे ’ । नृजन्तात् बोधुशब्दात् ‘ तुच्छन्दसि ’ इति ईयसुन् । ‘ तुरिष्ठेमेयःसु ’ इति नृलोपे कर्तव्ये ढत्वधत्वष्ट्वदलोपानामसिद्धत्वात् तदाश्रितस्य ओत्वस्याप्यभावे नृलोप एव क्रियते ॥

ओ त्ये नर इन्द्रमृतये गुर्नू चित्तान्तमुद्यो अर्ध्वनो जगम्यात् ।

देवासो मन्थुं दासस्य श्रमन्ते न आ वक्षन्त्सुविताय वर्णम् ॥ २ ॥

ओ इति । त्ये । नरः । इन्द्रम् । ऊतये । गुः । नु । चित् । तान् । सद्यः । अर्ध्वनः । जगम्यात् ।

देवासः । मन्थुम् । दासस्य । श्रमन् । ते । नः । आ । वक्षन् । सुविताय । वर्णम् ॥ २ ॥

१ रथे ते १ नरः यज्ञस्य नेतारो यजमानाः १ ऊतये रक्षणाय १ इन्द्रम् १ ओ । आ उ इत्येतन्निपातद्वयसमुदायः आकारार्थः । आ १ गुः आगच्छन्ति । स चेन्द्र आगतान् १ तान् १ नू १ चित् क्षिप्रं १ सद्यः तदानीमेव १ अर्ध्वनः अनुष्ठानमार्गान् १ जगम्यात् गमयतु प्रापयतु । १ देवासः सर्वे देवाः १ दासस्य उपक्षपयितुः असुरस्य १ मन्थुं क्रोधं १ श्रमन् भक्षयन्तु हिंसन्तिवत्यर्थः । अपि च १ ते देवाः १ नः अस्माकं १ सुविताय सुष्ठु प्राप्तव्याय यज्ञाय १ वर्णम् अनिष्टनिवारकमिन्द्रम् १ आ १ वक्षन् आवहन्तु आनयन्तु ॥ जगम्यात् । गमेः अन्तर्भावितव्यार्थान् लिङि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपः श्लुः । श्रमन् । ‘ चमु अदने ’ । लेटि व्यत्ययेन आ । शकारोपजनश्छन्दसः । यद्वा । श्रमन्तिः प्रकृत्यन्तरं हिंसार्थं द्रष्टव्यम् । वक्षन् । ‘ वह प्रापणे ’ । लेटि ‘ सिञ्चबहुलं लेटि ’ इति सिप् । ढत्वकत्वषत्वानि । सुविताय । सुपूर्वादिभ्यः कर्मणि निष्ठा । तन्वादि त्वात् उवङ् । ‘ सूपमानात् कः ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । वर्णम् । ‘ वृञ् वरणे ’ । अस्मादन्तर्भावितव्यार्थान् ‘ कृञ् कृष्टिद्रुपन्थनिस्वपिभ्यो निञ्च ’ (उ. सू. ३. २९०) इति नप्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

अव त्मना भरते केतवेदा अव त्मना भरते फेनमुदन् ।

क्षीरेण स्नातः कुर्यवस्य योषे हते ते स्यातां प्रवणे शिफायाः ॥ ३ ॥

अव । त्मना । भरते । केतवेदाः । अव । त्मना । भरते । फेनम् । उदन् ।

क्षीरेण । स्नातः । कुर्यवस्य । योषे इति । हते इति । ते इति । स्याताम् । प्रवणे । शिफायाः ॥ ३ ॥

‘केतवेदाः केतं ज्ञातं वेदः परेषां धनं येन स तादृशः कुयवनामासुरः । ध्मना आत्मना स्वयमेव
 अव भरते ज्ञानं परेषां धनमपहरति । अपि च सोऽसुरः उदन् उदकेऽन्तर्वर्तमानः सन् फेनं फेनयुक्त-
 मुदकमात्मना स्वयमेव अव भरते अपहरति । क्षीरेण क्षरणशीलेन तेनापहृतेनोदकेन कुयवस्य
 असुरस्य योषे भार्ये स्नातः स्नानं कुर्वति । तादृश्यौ स्त्रियौ क्षिपायाः । क्षिपा नाम नदी । तस्याः
 प्रवणे निम्ने प्रवेष्टुमशक्येऽगाधप्रदेशे हते नष्टे स्यातां भवेताम् । हे इन्द्र त्वं परेषां धनमपहृत्य अन्यै-
 र्दुर्वगाहे उदकस्य मध्ये वर्तमानं कुयवं सकुटुम्बमवधीरिष्यथः ॥ ध्मना । ‘ मन्त्रेष्वाङ्ग्यादेरात्मनः ’
 इत्याकारलोपः । भरते । ‘ हृञ् हरणे ’ । ‘ हृग्रहोभः ’ इति भवम् । केतवेदाः । ‘ कित ज्ञाने ’ ।
 कर्मणि घञ् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । उदन् । ‘ पदन् ’ इत्यादिनोदकशब्दस्य उदङ्गादेशः ।
 ‘ सुपां सुलुक् ’ इति सप्तम्या लुक् ॥

युयोप नाभिरुपरस्यायोः प्र पूर्वाभिस्तिरते राष्टि शूरः ।

अञ्जसी कुलिशी वीरपत्नी पर्यो हिन्वाना उदभिर्भरन्ते ॥ ४ ॥

युयोप । नाभिः । उपरस्य । आयोः । प्र । पूर्वाभिः । तिरते । राष्टि । शूरः ।

अञ्जसी । कुलिशी । वीरपत्नी । पर्यः । हिन्वानाः । उदभिः । भरन्ते ॥ ४ ॥

उपरस्य उदकमध्ये^१ उसस्य^२ अवस्थितस्य आयोः परेषामुपद्रवार्थमितस्ततो गच्छतः कुयवस्यासु-
 रस्य नाभिः संनद्धम् आवसनस्थानं^४ युयोप गूढमासीत् । यथान्वयेन दृश्यते सोऽसुरस्तथाकरोदित्यर्थः ।
 अपि च पूर्वाभिः पूरयित्रीभिरात्मनापहृताभिरग्निः प्र तिरते सोऽसुरः प्रवर्धते । स च शूरः शौर्योपेतः
 राष्टि राजते च । आत्मीयेन शौर्येण लोके प्रख्यातो भवतीत्यर्थः । तमिममसुरम् अञ्जसी आञ्जस्योपेता
 कुलिशी कुलं शातयन्ती वीरपत्नी वीरस्य पालयित्री एतत्सैजिकास्तिष्ठो नयः पयः पयसा तत्संबन्धिना
 मारभूतेनोदकेन हिन्वानाः प्रीणयन्त्यः उदभिः आष्मीयैरुदकैः भरन्ते धारयन्ति ॥ युयोप । ‘ युप
 विमोहने ’ । नाभिः । ‘ नहो भश्च ’ (उ. सू. ४. ५६५) इति इच्छत्ययः । राष्टि । ‘ राजृ दीप्तौ ’ ।
 ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । व्रथादिना पत्वे घुत्वम् । पयः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति तृतीयाया
 लुक् । हिन्वानाः । हिविः प्रीणनार्थः । इदिच्वात् नुम् । अस्मात्ताच्छीलिकश्चानश् । आगमानु-
 शासनस्यानित्यत्वात् मुगभावः । चानशो लसार्वाधातुकरवाभावान् तत्स्वराभावे चिस्वर एव शिष्यते ॥

प्रति यत्स्या नीथार्दशि दस्योरोको नाच्छा सदनं जानती गात् ।

अध स्मा नो मघवश्चकृतादिन्मा नो मघेव निष्पपी परा दाः ॥ ५ ॥

प्रति । यत् । स्या । नीथा । अर्दशि । दस्योः । ओकः । न । अच्छ । सदनम् । जानती । गात् ।

अध । स्म । नः । मघऽवन् । चकृतात् । इत् । मा । नः । मघाऽव । निष्पपी । परा । दाः ॥ ५ ॥

१. क्ष-ट-स-ते तादृश्यौ । २. त-द-ध-स-उदकस्य मध्ये । ३. च-त-फ-श-सुप्तस्य; द-ध-उत्पन्नस्य ।
 ४. क्ष-ट-स-आवाङ्मस्थानम् । ५. क्ष-कूलम् ।

यत् यद्वा नीथा नयनहेतुभूता स्या सा पदवी प्रति अदर्शि अस्माभिर्दृष्टाभूत् सा च पदवी
 दस्योः उपक्षपयितुः कुयवस्यासुरस्य सदनं गृहम् अच्छ अभिमुख्येन गात् गता प्राप्ता । तत्र
 दष्टान्तः । जानती स्वकीयं वसम् अभिजानती^१ गौः ओको न निवासस्थानं स्वकीयं गोष्ठं यथा कञ्जु
 प्राप्नोति । तद्वन्मागोऽप्यसुरगृहं प्राप्त इत्यर्थः । अध स्म अथानन्तरमेव हे मघवन् धनवन्निन्द्र
 चर्कृतात् पुनः पुनस्तेनासुरेण कृतादुपद्रवात् नः अस्मान् रक्षेति शेषः । इत् इत्यवधारणे । अस्मान्
 रक्षैव नः अस्मान् मा परा दाः मा परित्याक्षीः । अस्माभिर्ज्ञातेन मार्गेण गत्वा अस्मदुपद्रवकारिण-
 मसुरं जहीति तात्पर्यार्थः । तत्र व्यतिरेके दष्टान्तोऽभिधीयते । मघेव निष्पपी । यथा विनिर्गतसपो^२
 विनिर्गतशेषः^३ यथेष्टचारी दासीपतिः मघेव यथा धनान्यस्थाने परित्यजति तथास्मान् मा परित्याक्षी-
 रित्यर्थः । अत्र निरुक्तं—‘निष्पपी स्त्रीकामो भवति विनिर्गतसपः’^४ सपः सपतेः^५ स्पृशतिकर्मणः । मा नां
 मघेव निष्पपी परा दाः । स यथा धनानि विभजति^६ मा नस्त्वं तथा परा दाः’ (निरु. ५. १६) इति ॥
 नीथा । ‘णीञ् प्रापणे’ । ‘हनिकुपिनीरमिकाशिभ्यः कथन्’ इति करणे कथन्प्रत्ययः । गात् । एते-
 लुङि ‘इणो गा लुङि’ इति गादेशः । ‘गातिस्था’ इति सिचो लुक् । ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्ग्योगोऽपि’
 इति अडभावः । चर्कृतात् । करोतेर्यङ्लुगन्तात् ‘निष्ठा’ इति कप्रत्ययः । मघाऽइव । ‘शेच्छन्दसि’
 इति शैलोपः । ‘निष्पपी’ । ‘पप समवाये’ । सपति समवैति योन्या संगच्छते इति सपः शेषः ।
 पचाद्यच् । निर्गतो नित्योद्धृतः सपः शेषो यस्य स स्त्रीव्यसनी निष्पपः । वर्णव्यापन्या ईकारः । दाः ।
 ‘हुदाश् दाने’ । लुङि ‘गातिस्था’ इति सिचो लुक् । ‘न माङ्ग्योगे’ इत्यडभावः ॥ १८ ॥

स त्वं न इन्द्र सूर्ये सो अप्सवनागास्त्व आ भज जीवशंसे ।

मान्तरां भुजमा रीरिषो नः श्रद्धितं ते महत इन्द्रियाय ॥ ६ ॥

सः । त्वम् । नः । इन्द्र । सूर्ये । सः । अप्सु । अनागाः स्त्वे । आ । भज । जीवशंसे ।

मा । अन्तराम् । भुजम् । आ । रीरिषः । नः । श्रद्धितम् । ते । महते । इन्द्रियाय ॥ ६ ॥

हे इन्द्र सः त्वं नः अस्मान् सूर्ये सर्वस्य प्रेरके आदित्ये आ भज आभाजय अभिमुख्येन^१
 भक्तान्^२ संभक्तान् कुरु । तथा सः त्वम् अप्सु अन्धेवतासु अस्मानाभाजय । अपि च जीवशंसे जीवः
 प्राणिभिः शंसनीये कामयितव्ये अनागास्त्वे अपापस्वे पापराहित्येऽस्मानाभाजय । अपि च नः अस्माकम्
 अन्तरां गर्भरूपेण^३ अन्तर्वर्तमानां भुजं पालयित्रीं^४ प्रजाम् आ समन्तान् मा रीरिषः मा हिंसाः । ते
 तव महते प्रभूताय इन्द्रियाय बलाय श्रद्धितम् अस्माभिः श्रद्धानं कृतम् । त्वदीयं बलं बहुमान-
 पूर्वकं स्तुम इत्यर्थः । तस्मात्तादृशबलयुक्तत्वं मा रीरिष इति पूर्वेण संबन्धः ॥ अनागास्त्वे । न
 विद्यते आगः पापं यस्य सोऽनागाः । तस्य भावमन्त्वम् । छान्दस उपधादीर्घः । जीवशंसे । ‘शंसु
 स्तुतौ’ । कर्मणि घञ् । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । भुजम् । भुनक्ति पालयतीति भुक् प्रजा । कृप् ।
 रीरिषः । ‘रिष हिंसायाम्’ । स्वार्थे ण्यन्तात् अस्मात् लुङि चङि णिलोपे उपधाह्रस्वस्वादीनि । छान्दसं
 पदकालीनमभ्यासह्रस्वत्वम् । श्रद्धितम् । श्रच्छन्दस्य ऊर्यादित्वेन (पा. सू. १. ४. ६१) गतित्वान्
 ‘गतिरनन्तरः’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

१. क्ष-अभिजानाना । २. क्ष-निर्गतसपो निर्गतमेदुः । ३. क्ष-ट-ल-निर्गतसपः । पसः सपतेः ।

४. च-फ-विनाशयति । ५. क्ष-ट-आभीक्ष्येन । ६. क्ष-गर्भभूताम् । ७. क्ष-पालनीयाम् ।

अधा म॒न्ये श्र॒त्ते अ॒स्मा अ॒धायि॒ वृषा॑ चोदस्व म॒ह॒ते ध॒नाय॑ ।

मा नो॑ अ॒कृ॒ते पुरु॒हूत॑ योना॒विन्द्र॑ क्षु॒ध्य॒ञ्चो वय॑ आसुति दाः ॥ ७ ॥

अध॑ । म॒न्ये । श्र॒त् । ते । अ॒स्मै । अ॒धायि॑ । वृषा॑ । चोद॑स्व । म॒ह॒ते । ध॒नाय॑ ।

मा । नः॑ । अ॒कृ॒ते । पुरु॒हूत॑ । यो॒नौ । इन्द्र॑ । क्षु॒ध्य॒त्स॒भ्यः । वयः॑ । आ॒ऽसुति॑म् । दाः ॥७॥.

हे इन्द्र॑ ऽअध अथ अनन्तरं॑ ऽमन्ये॒ त्वां मनसा॑ जानामि । ऽते तव॑ ऽअस्मै॒ बलाय॑ ऽश्रत्॑ ऽअधायि॒ अस्माभिः॑ श्रद्धा कृता । त्वदीयबलविषयमादरातिशयेन स्तोत्रं कृतमित्यर्थः । ऽवृषा॑ कामानां॒ वर्पिता॑ स त्वं॑ ऽमहते॒ प्रौढाय॑ ऽधनाय॑ ऽचोदस्व॒ चोदय॑ अस्मान् प्रेरय । हे॑ ऽपुरु॒हूत॑ पुरुभिर्बहुभिर्यजमानैराहूत इन्द्र॑ ऽअकृ॒ते अनिष्पादिते॒ धनशून्ये॑ ऽयो॒नौ । गृहनामैतत् । गृहे॑ ऽनः॒ अस्मान्॑ ऽमा धाः निधेहि॑ । धनधान्यपूर्णं गृहेऽस्मान् वासयेत्यर्थः । अपि च हे॑ इन्द्र॑ ऽक्षु॒ध्य॒ञ्चो बुभुक्षितेभ्योऽन्येभ्योऽपि॑ स्तोत्रभ्यः ऽवयः॑ अन्नम्॒ ऽआसुतिं॑ पेयं क्षीरादिकं च॒ ऽदाः देहि॑ ॥ अधायि॑ । दधातेः कर्मणि लुङि च्लेश्चिण् । ‘आतो युक् चिष्कृतोः’ इति युक् । क्षुध्यञ्चयः । ‘क्षुध बुभुक्षायाम्’ । दिवादिवात् इयन् । निस्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

मा नो॑ व॒धीरिन्द्र॑ मा परा॑ दा॒ मा नः॑ प्रि॒या भो॒र्जनानि॑ प्र मोषीः ।

आ॒ण्डा मा नो॑ म॒घव॑ञ्छक्र॒ निर्भे॑न्मा नः॒ पात्रा॑ भेत्स॒हजानु॑षाणि ॥ ८ ॥

मा । नः॑ । व॒धीः । इन्द्र॑ । मा । परा॑ । दाः । मा । नः॑ । प्रि॒या । भो॒र्जनानि॑ । प्र । मोषीः ।

आ॒ण्डा । मा । नः॑ । म॒घव॑न् । श॒क्र । निः । भेत् । ऋ । नः॑ । पात्रा॑ । भेत् । स॒हजानु॑षाणि ॥८॥

हे॑ इन्द्र॑ ऽनः॒ अस्मान्॑ ऽमा॒ व॒धीः मा हिंसीः । सर्वदा रक्षेत्यर्थः । अपि च॑ ऽमा॒ ऽपरा॑ ऽदाः मा परित्याक्षीः । परादानं परित्यागः । अस्मत्कृतां पूजां सर्वदा गृहाणेत्यर्थः । अपि च॑ ऽनः॒ अस्माकं॑ ऽप्रिया॒ प्रियाणीप्सितानि॑ ऽभोजनानि उपभोग्यानि धनानि॑ ऽमा॒ ऽप्र॑ ऽमोषाः मापहारीः^१ । अस्मास्वेव धनानि यथा स्युस्तथा कुर्वित्यर्थः । तथा हे॑ म॒घवन् धनवन्॑ ऽशक्र॑ सर्वकार्यशक्तेन्द्र॑ ऽनः॒ अस्माकम्॑ ऽआण्डा॒ अण्डसंबन्धीनि॑ गर्भरूपेण निषिक्तान्यपत्यानि॑ ऽमा॒ ऽभेत्॑ मा भिनः । गर्भरूपेणावस्थितान् अस्मत्पुत्रान् रक्षेत्यर्थः । ऽमा॒ च॑ ऽनः॒ ऽपात्रा॑ । पतन्ति गच्छन्ति गमनसमर्थानि यानि तान्यपत्यानि पात्राणि । तानि च मा॒ ऽभेत्॑ मा भिदः । ऽसहजानुषाणि । जानुभ्यां॒ यानि भूमिं सनन्ति॑ गच्छन्तीत्यर्थः । तानि जानुषाणि । तैः सहितानि मा विनीनशः^२ ॥ वधीः । हन्तेर्माङि ‘लुङि च’ इति वधादेशः । म चादन्तः । सिच् । ‘अतो लोपः’ इत्यकारलोपः । तस्य स्थानिवद्भावात् ‘अतो हलादेः’ इति वृद्धयभावः । ‘इट ईटि’ इति सिचो लोपः । मोषीः । ‘मुप स्तेये’ । लुङि सिचः

१. त-न्-फ-श-म-मा निषेहि । २. क्ष-ट-स-देहि प्रयच्छ । ३. क्ष-ट-मापहारीः । ४. क्ष-ट-स-‘मा.....विनीनशः’ इत्यस्य स्थाने ‘अपि च पात्रा पात्राणि रक्षणे समर्थानि सहजानुषाणि । अनुर्जन्म । तेन संबद्धाः सहजानुषाः समानजन्मानो ज्ञातय इत्यर्थः । तैः सह वर्तमानानि उत्पन्नान्यपत्यानि तानि च मा भेत् मा भिनः । उत्पन्नान्यस्मदीयान् पुत्रान् रक्षेत्यर्थः ।

इद् । ' नेटि ' इति वृद्धिप्रतिषेधः । भेत् । ' भिदिर् विदारणे ' । लङि सिपि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । लघूपधगुणः । ' हलङ्गाद्यः ' इति सिपो लोपः ॥

माध्यन्दिने सवने ' अर्वाङ्गेहि ' इत्येषा पोतुः प्रस्थितयाज्या । सूत्रितं च-अर्वाङ्गेहि सोमकामं त्वाहुस्तवायं सोमस्त्वमेष्टर्वाङ् ' (आश्व. श्रौ. ५. ५) इति ॥

अर्वाङ्गेहि सोमकामं त्वाहुरयं सुतस्तस्य पिब मदाय ।

उरुव्यचा जठर आ वृषस्व पितेव नः शृणुहि हूयमानः ॥ ९ ॥

अर्वाङ् । आ । इहि । सोमऽकामम् । त्वा । आहुः । अयम् । सुतः । तस्य । पिब । मदाय ।

उरुऽव्यचाः । जठरे । आ । वृषस्व । पिताऽईव । नः । शृणुहि । हूयमानः ॥ ९ ॥

हे इन्द्र त्वम् अर्वाङ् अस्मदभिमुखः सन् एहि आगच्छ । किं कारणमिति चेत् यस्मात्त्वां सोमकामं सोमविषयाभिलाषम्^१ आहुः पुराविदः कथयन्ति । अयम् अस्मदीयः सोमः सुतः ऋत्विग्भिरभिपुतः । अत आगच्छेत्यर्थः । आगत्य च मदाय हर्षार्थं तस्य तम् अस्मदीयमभिपुतं सोमं पिब । एतदेव स्पष्टीक्रियते^२ । उरुव्यचाः उरु विस्तीर्णं व्यचो व्यापनं यस्य तादृशो महावयवो भूत्वा जठरे आत्मीये उदरे आ वृषस्व सोममासिञ्च । आ समन्तात् पूरयेत्यर्थः । एवंभूतस्त्वं हूयमानः स्तुतिभिराहूयमानः सन् पितेव पुत्राणां वाक्यानि शृणोति^३ तथा नः अस्माकं वाक्यानि शृणुहि शृणु ॥ सोमकामम् । सोमविषयः कामः अभिलाषो यस्य । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । आहुः । ' ब्रुवः पञ्चानामादित आहो ब्रुवः ' (पा. सू. ३. ४. ८४) इति श्लोः उसादेशः धातोराहादेशश्च । तस्य । ' क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ' इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । मदाय । ' मदी हर्षे ' । ' मदाऽनुपसर्गे ' इति भावे अप् । उरुव्यचाः । ' व्यच व्याजीकरणे ' । औणादिकः असिप्रत्ययः । ' व्यचेः कुटादित्वमनसि ' (का. १. २. १. १) इति वचनात् छित्त्वाभावेन संप्रसारणाभावः । ' परादिछन्दसि बहुलम् ' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । उरु विचति व्याप्नोतीति उरुव्यचाः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वृषस्व । ' वृष सेचने ' । व्यत्ययेनात्मनेपदशप्रत्ययौ^४ । शृणुहि । ' उतश्च प्रत्ययाच्छन्दसि वावचनम् ' इति हेतुर्गभावः ॥ ॥ १९ ॥

' चन्द्रमाः ' इति एकोनविंशत्यृचं द्वादशं सूक्तम् । अपां पुत्रस्य त्रितस्य कृपे पतितस्य कुम्भस्य वा आर्षम् । तथा चोभयोः कूपपातः आम्नायते—' त्रितः कृपेऽवहितः ' (क्र. सं. १. १०५. १७) ' काटे निषाज्ज ऋषिरङ्गदूतये ' (क्र. सं. १. १०६. ६) इति च । त्रितस्य च अपां पुत्रत्वं तैत्तिरीयाः स्पष्टमामनन्ति—' तत एकतोऽजायत स द्वितीयमभ्यपातयत् ततो द्वितोऽजायत स तृतीयमभ्यपातयत् ततस्त्रितोऽजायत यद्व्योऽजायन्त तदाप्यानामाप्यत्वम् ' (तै. ब्रा. ३. २. ८. १०-११) इति । तमेतमाप्यं ' त्रितस्तद्देवाहयः ' (क्र. सं. १. १०५. ९) इति तकारोपजनेन वयमधीमहं इति ।

१. अ-उ. ठ- सोमविषयाभिलाषवन्तम् । २. अ-उ-उ-स्पष्टीकरोति । ३. अ-उ-ठ-म—यथा शृणोति । ४. उ-ठ-स-स्तुतिवाक्यानि । ५. अ-सोमे । ६. अ-स-छित्त्वाभावे । ७. अ-स-व्यत्ययेनात्मनेपदं शप्रत्ययः । ८. अ-स-इति ' नास्ति ।

अन्या त्रिष्टुप् । ' सं मा तपन्ति ' इत्येषा यवमध्या महावृहती । आद्यौ द्वावष्टाक्षरौ पादौ द्वादशाक्षरस्तृतीयस्ततो द्वावष्टाक्षरौ सा यवमध्या महावृहती । ' चत्वारोऽष्टका जागतश्च महावृहती ' (अनु. ९. ९) इत्युक्त्वा ' मध्ये चेद्यवमध्या ' (अनु. ९. १०) इत्युक्तलक्षणोपेतत्वात्^१ । शिष्टाः पङ्क्तयः । विश्वे देवाः देवता । तथा चानुक्रान्तं—' चन्द्रमा एकोनात्यखितो वा वैश्वदेवं हि पाङ्क्तमन्या त्रिष्टुप्^२ अष्टमी महावृहती यवमध्या ' इति । ' हि ' इत्यभिधानादिद्वमादीनि त्रीणि सूक्तानि वैश्वदेवानि । विनियोगः^३ । अत्र शाट्यायनिन इतिहासमाचक्षते—एकतो द्वितस्त्रित इति पुरा त्रय ऋषयो बभूवुः । ते कदाचिन्मरुभूमावरण्ये वर्तमानाः पिपासया संतप्तगात्राः सन्त एकं कूपमविन्दन् । तत्र^४ त्रितास्यः^५ एको जलपानाय कूपं प्राविशत् । स्वयं पीत्वा इतरयोश्च कूपादुदकमुद्धृत्य प्रादात् । तौ तदुदकं पीत्वा त्रितं^६ कूपे पातयित्वा तदीयं धनं सर्वमपहस्य कूपं च रथचक्रेण पिधाय प्रास्थिषाताम् । ततः कूपे पतितः स त्रितः कूपादुत्तरीतुमशक्नुवन् सर्वे देवा मामुद्धरन्त्विति मनसा सस्मार । ततस्तेषां स्तावकमिदं सूक्तं ददर्श । तत्र रात्रौ कूपस्यान्तश्चन्द्रमसो रश्मिन् पश्यन् परिदेवयते ॥

चन्द्रमा अप्स्व१न्तरा सुपर्णो धावते दिवि ।

न वो हिरण्यनेमयः पदं विन्दन्ति विद्युतो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ १ ॥

चन्द्रमाः । अप्सु । अन्तः । आ । सुपर्णः । धावते । दिवि ।

न । वोः । हिरण्यनेमयः । पदम् । विन्दन्ति । विद्युतः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १ ॥

१अप्सु आन्तरिक्षासु उदकमये मण्डले २अन्तः मध्ये ३वर्तमानः ४सुपर्णः शोभनपतनः । यद्वा । सुपर्ण इति रश्मिनाम् । सुषुम्णाख्येन सूर्यरश्मिना युक्तः ५चन्द्रमाः ६दिवि शुलोके ७आ ८धावते । आङ् ९मर्यादायाम् । एकैर्नैव प्रकारेण धावते १०शीघ्रं गच्छति । तादृशस्य चन्द्रमसः संबन्धिना हं ११हिरण्यनेमयः सुवर्णसदृशपर्यन्ताः । यद्वा । हितरमणीयप्रान्ताः । १२विद्युतः विद्योतमाना रश्मयः १३वः युष्माकं १४पदं पादस्थानीयमग्नं १५न १६विन्दन्ति मदीयानीन्द्रियाणि १७कूपेनावृतत्वात् न लभन्ते । अतः १८इदमनुचितम् । तस्मात् कूपान् मामुत्तारयन्त्यर्थः । अपि च हे १९रोदसी यावापृथिव्यौ २०मे मदीयम् २१अस्य इदं स्तोत्रं २२वित्तं जानीतम् । यद्वा । मदीयं कूपपतनरूपं यदिदं दुःखं तदवगच्छतम् । मदीयं स्तोत्रं श्रुत्वा मदीयं दुःखं ज्ञात्वा वा अस्मात् कूपान् मामुत्तारयन्त्यर्थः ॥ चन्द्रमाः । चन्द्रमाह्लादनं सर्वस्य जगतो निर्मिमीते इति चन्द्रमाः । ' चन्द्रे माहो डि^{१३} ' (उ. सू. ४. ६६७) इति असुन् । दासीभारादिषु पाठान् पूर्वपदप्रकृतिस्वरवम् । धावते । ' सृ गतौ ' । ' पात्रा ' इत्यादिना वेगितायां^{१४} धावादेशः । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । वित्तम् । ' विद् ज्ञाने ' । लोटि अदादित्वात् शपो लुक् । पादादित्वात् ' तिङ्ङितिङः ' इति निघाताभावः । अस्य । ' क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ' इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । ' ऊडिदम् ' इति विभक्तेरुदात्तवम् ॥

१. क्ष-ट-ठ- ' इत्युक्त्वा ' नास्ति । २. क्ष-ट-ठ-इत्युक्त्वात् । ३. क्ष-त्रिष्टुबन्तम् । ४. क्ष-ट-स-विनियोगो लैकिकः । ५. त-श-ततः । ६. क्ष-त्रितः । ७. क्ष-ट-स-तं त्रितम्; ठ-तत्र तम् । ८. क्ष-स-आन्तरिक्षासु । ९. क्ष-ट-ठ-स- ' मध्ये ' इत्यस्थानन्तरं ' यद्वा आप इत्यन्तरिक्षनाम् । तत्र मध्ये ' इत्यधिकम् । १०. क्ष-स- ' आङ् मर्यादायाम् । एकैर्नैव प्रकारेण धावते ' नास्ति । ११. क्ष-अस्मदीयानीन्द्रियाणि । १२. क्ष-यतः । १३. क्ष-ट-ठ-डिङ् । १४. क्ष-स-वेगितायां गतौ ।

अर्थमिद्वा उ अर्थिन आ जाया युवते पतिम् ।

तुज्जाते वृष्ण्यं पर्यः परिदाय रसं दुहे वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ २ ॥

अर्थम् । इत् । वै । ऊँ इति । अर्थिनः । आ । जाया । युवते । पतिम् ।

तुज्जाते इति । वृष्ण्यम् । पर्यः । परिऽदाय । रसम् । दुहे । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ २ ॥

अर्थिनः धनमपेक्षमाणाः पुरुषाः अर्थमिद्वै अपेक्षितं धनं प्राप्तुवन्त्येव । नाहं प्राप्नोमि । उ इत्येतत् पादपूरणम् । अपि च जाया अन्यदीया भार्या पतिं स्वपतिम् आ युवते आभिमुख्येन प्राप्नोति । मदीया तु मद्विरहात् हता आसीत् । अपि च संयुक्तौ तौ जायापती वृष्ण्यं धीर्यरूपं पर्यः उदकं तुज्जाते प्रजननाय अन्योन्यसंघट्टनेन प्रेरयतः । तदनन्तरं रसं पुरुषस्य सारभूतं वीर्यं परिदाय गर्भाशयेनादाय गर्भरूपेण धृत्वा दुहे दुग्धे पुत्ररूपेण जनयति । मम तु पुत्रोऽपि नोत्पद्यते । अत इदं मदीयं दुःखं हे द्यावापृथिव्यौ जानीतम् ॥ ३ ॥ ' उजः ' (पा. सू. १. १. १७) इति शाकल्यस्य मतेन प्रगृह्यत्वात् ' प्लुतप्रगृह्या अचि ' इति प्रकृतिभावः । युवते । ' यु मिश्रणे ' । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । शब्दुकि प्राप्ते व्यत्ययेन शः । तुज्जाते । ' तुजि पिजि हिंसाबलादाननिकेतनेषु ' । इदित्वात् नुम् । व्यत्ययेन भ्रम् । भ्राजलोपः । दुहे । ' दुह प्रपूरणे ' । ' लोपस्त आत्मनेपदेषु ' इति तलोपः ॥

मो षु देवा अदः स्वः रव पादि दिवस्परि ।

मा सोम्यस्य शंभुवः शूने भूम कदा चन वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ३ ॥

मो इति । सु । देवाः । अदः । स्वः । रव । पादि । दिवः । परि ।

मा । सोम्यस्य । शम्ऽभुवः । शूने । भूम । कदा । चन । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ ३ ॥

हे देवाः स्वः स्वर्गे वर्तमानम् अदः तदस्मदीयं पितृपितामहप्रपितामहात्मकं संतानं दिवस्परि दिवश्चोपरि वर्तमानं सोमो येषु मैव अव पादि अवपक्षं विपक्षं प्रभ्रष्टं मा भूत् मम पुत्राभावात् । पुत्रेण लोकान् जयति ' नापुत्रस्य लोकोऽस्ति ' (मे. ब्रा. ७. १३) इति श्रुतेः । अतो वयं सोम्यस्य सोमपानार्हस्य पितृगणस्य शंभुवः सुखस्य भावयितुः पुत्रस्य शूने अपगमने कदा चन कदाचिदपि मा भूम । युष्मत्प्रसादात् मम पुत्रा जायन्ताम् । अतो मामस्मादुःखादुत्तारयतेत्यर्थः । हे द्यावापृथिव्यौ युवां च मदीयं विज्ञापनं जानीतम् ॥ मो । मा उ इति निपातद्वयसमुदायः मैवेत्यस्यार्थः । मु इत्येतद्वधारणे । ' सुजः ' इति षत्वम् । पादि । ' पद गतौ ' । ' चिण् ते पदः ' (पा. सू. ३. १. ६०) इति कर्तरि लुङि च्लेः चिणादेशः । दिवः । ' उडिदम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ' पञ्चम्याः परावध्यर्थे ' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । सोम्यस्य । ' सोममर्हति यः ' (पा. सू. ४. ४. १३७)

१. न-तुज्जाते इत्यस्यानन्तरम् ' आभिमुख्येन प्राप्नोति; ' स- ' आभिमुख्येन ' इत्याधिकम् । २. क्ष-ट-प्रजनान्योन्यसंयोगेन; स-प्रजननायान्योन्यसंयोगेन । ३. क्ष-न-हिंसाबलादाननिकेतनेषु । ४. ट-एतदस्मदीयम् । ५. क्ष-ट-दिवस्परि । परिः पञ्चमर्थानुवादा । दिवः स्वर्गान्; स-दिवस्परि दिवश्चोपरि वर्तमानम् । परिः पञ्चमर्थानुवादी । ६. क्ष-स-मा उ सु इति निपातसमुदायः ।

इति यप्रत्ययः । शंभुवः । भवतेरन्तर्भावित्वार्थात् क्तिप् । शूने । ‘दुओन्धि गतिबृद्धयोः’ । भावे निष्ठा । ‘श्रीदितो निष्ठाथाम्’ इति इदप्रतिषेधः । ‘वचिस्वपि’ इत्यादिना संप्रसारणम् । ‘ओदितश्च’ (पा. सू. ८. २. ४५) इति निष्ठानन्त्वम् । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । वृषादिर्वा द्रष्टव्यः ॥

यज्ञं पृच्छाम्यवमं स तदुतो वि वोचति ।

कं ऋतं पूर्य गतं कस्तद्विभर्ति नूतनो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ४ ॥

यज्ञम् । पृच्छामि । अवमम् । सः । तत् । दूतः । वि । वोचति ।

कं । ऋतम् । पूर्यम् । गतम् । कः । तत् । विभर्ति । नूतनः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ ४ ॥

‘यज्ञं यजनीयम्’ अवमं सर्वेषां देवानामादिभूतम् । ‘अग्निर्मुखं प्रथमो देवतानाम्’ (ऐ. ब्रा. १. ४) इति श्रुतेः । ‘अग्निर्वै देवानामवमः’ (ऐ. ब्रा. १. १) इति ब्राह्मणाच्च । तमग्निं पृच्छामि । यन्मया पृष्टं तत् देवानां दूतः सः अग्निः वि वोचति विविच्य कथयतु । किं पुनस्तत् पृच्छयते इति चेत्, उच्यते । हे अग्ने त्वदीयं पूर्यं पूर्वकालीनम् ऋतं भद्रं स्तोतृभ्यः कृतं श्रेयः कं गतं कुत्रेदानीं वर्तते । नूतनः नवतरसवत्तोऽन्यः कः पुरुषः तत् भद्रं विभर्ति धारयति । यदि त्वय्यवर्तित्यत ममेदशी दशापि नाभविष्यत् । अतस्तत् कं गतमिति कथय ॥ वोचति । ‘वच परिभाषणे’ । लेटि अडागमः । ‘वच उम्’ इति व्यत्ययेन धातोः उमागमः । क । ‘किमोऽत्’ (पा. सू. ५. ३. १२) इति सप्तम्यर्थे अत् । ‘काति’ (पा. सू. ७. २. १०५) इति किमः कादेशः । ‘तिस्वरितम्’ इति स्वरितत्वम् । परेण सह ‘ऋत्यकः’ इति प्रकृतिभावः ॥

अमी ये देवाः स्थनं त्रिषुवा रोचने दिवः ।

कद्रुं ऋतं कदनुतं कं प्रतना व आहुतिर्वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ५ ॥

अमी इति । ये । देवाः । स्थनं । त्रिषु । आ । रोचने । दिवः ।

कत् । वः । ऋतम् । कत् । अनृतम् । कं । प्रतना ।

वः । आहुतिः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ ५ ॥

हे देवाः त्रिषु पृथिव्यादिषु स्थानेषु ये अमी यूयं स्थनं वर्तमाना भवथ । यानि स्थानानि दिवः श्रोतमानस्य सूर्यस्य आ रोचने दीप्तिविषये वर्तन्ते । सूर्यप्रकाशेषु स्थानेषु इत्यर्थः । तेषां वः युष्माकं संबन्धि स्तोत्रविषयम् ऋतं सत्यं कत् कस्मिन् देशे वर्तते । अनृतं द्वेष्टविषयमसत्यं च कत् कुत्र गतम् । अपि च प्रतना चिरकालीना वः युष्माकं संबन्धिना आहुतिः मया पूर्वमनुष्ठितो यागः कं कुत्रासीत् । ईदृग्भूतदुःखानुभवेन मया पूर्वमनुष्ठितो यागसमूहो युष्माकं प्राप्नोदित्यनुमिमे । अन्यत् पूर्ववत् ॥ स्थन । ‘तप्तनप्तनथनाश्च’ इति तशब्दस्य थनादेशः । कत् । कशब्दस्य वर्णव्यापत्त्या कप्तावः ॥ ॥ २० ॥

कद्र ऋतस्य धर्णसि कद्ररुणस्य चक्षणम् ।

कदर्यग्णो महस्पथाति क्रामेम दूढ्यो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ६ ॥

कत् । वः । ऋतस्य । धर्णसि । कत् । वरुणस्य । चक्षणम् ।

कत् । अर्यग्णः । महः । पथा । अति । क्रामेम । दूऽध्यः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ ६ ॥

हे देवाः वः युष्माकं संबन्धिनः^१ ऋतस्य सत्यस्य अभिमतफलप्रापणस्य धर्णसि धारणं वक्तुं कुत्र गतम् । वरुणस्य अनिष्टनिवारकस्य देवस्य चक्षणम् अनुग्रहदृष्ट्या दर्शनं वक्तुं क्व गतम् । महः महतो महानुभावस्य अर्यग्णः अरीणां नियन्तुः एतत्संज्ञकस्य देवस्य संबन्धिना पथा शोभनमार्गेण इष्ट-देशप्रापणं वक्तुं क्व गतम् । एतत्सर्वं युष्मास्वेव वर्तते । न कुत्रापि गतम् । अतो वयं दूढ्यः दुर्धियः पापबुद्धीन् अस्मदनिष्टाचरणपरान् शत्रून् अति क्रामेम अतितरेम । तैः कृतादरमात् कृपपातलक्षणात् दुःखात् वयमुत्तीर्णा भवेम । हे द्यावापृथिव्यौ मदीयमिदं जानीतम् ॥ धर्णसि । 'धृञ् धारणे' । 'सानसि-धर्णसिपणंसि' (उ. सू. ४. ५४७) इत्यादिना असिचप्रत्ययान्तः^२ निपात्यते । अर्यग्णः । षष्ठ्येक-वचने 'अलोपोऽनः' इत्यकारलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । महः । महतः अच्छब्द-लोपश्छान्दसः । यद्वा । 'मह पूजायाम्' । क्तिप् । उभयथापि 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । दूढ्यः । प्रयोदरादिः । 'ध्यै च' इति तत्र पाठात् दुरो रेफस्य उत्त्वम् उत्तरपदादेः ध्रुवं च । 'उदात्त-स्वरितयोर्यणः' इति स्वरितत्वम् ॥

अहं सो अस्मि यः पुरा सुते वदामि कानि चित् ।

तं मा व्यन्त्याध्यो वृको न तृष्णजं मृगं वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ७ ॥

अहम् । सः । अस्मि । यः । पुरा । सुते । वदामि । कानि । चित् ।

तम् । मा । व्यन्ति । आऽध्यः । वृकः । न । तृष्णजम् । मृगम् ।

वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ ७ ॥

हे देवाः पुरा पूर्वस्मिन् काले सुते युष्मद्यागार्थं सोमेऽभिषुते कानि चित् कतिपयानि स्तोत्राणि यः अहं वदामि उक्तवानस्मि सः एवाहम् अस्मि न तु अन्यः कश्चित् । तस्मान् किमर्थं मां परित्यजथ । तं तादृशं माम् आध्यः अभिलषितपुत्राद्यप्राप्त्या जनिता मानस्यो व्यथाः व्यन्ति भक्षयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । तृष्णजं जाततृष्णं पिपासन्तम् उदकं प्रति गच्छन्तं मृगं वृको न यथा अरण्यश्वा मध्येमार्गं भक्षयति तद्वत् । अन्यत् पूर्ववत् ॥ व्यन्ति । वी गत्यादिषु । अद्वादिवात् शपो लुक् । 'तन्वादीनां छन्दसि बहुलमुपसंख्यानम्' इति बहुलवचनान् यण् । आध्यः । आधीयते मनमि स्थाप्यते इति आधिः । 'उपसर्गे घोः किः' (पा. सू. ३. ३. ९२) । 'आतो लोप इटि च' इत्याकारलोपः । 'जसादिषु छन्दसि वाचचनम्' इति 'जसि च' इति गुणस्य विकल्पनान् अभावे यणादेशः । तृष्णजम् । 'तृष पिपासायाम्' । 'स्वपितृषोर्नजिङ्' (पा. सू. ३. २. १७२)

इति नजिङ् । पदकारस्वेवं मन्यते-‘ अन्येष्वपि दृश्यते ’ इति दृशिग्रहणस्य सर्वोपाधिव्यभि-
चारार्थत्वात् केवलादपि जनेर्दप्रत्ययः । तृष्णा जाता यस्य । ‘ ऊयापोः संज्ञाच्छन्दसोर्बहुलम् ’ इति
ह्रस्वत्वम् ॥

सं मां तपन्त्यभितः सपत्नीरिव पर्शवः ।

मूषो न शिश्रा व्यदन्ति माध्यः स्तोतारं ते शतक्रतो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ८ ॥

सम् । मा । तपन्ति । अभितः । सपत्नीऽइव । पर्शवः ।

मूषः । न । शिश्रा । वि । अदन्ति । मा । आऽध्यः । स्तोतारम् ।

ते । शतक्रतो इति शतऽक्रतो । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ ८ ॥

पेन्ध्रेषा । हे इन्द्र ^१पशवः पार्श्वस्थीनि अत्र सामर्थ्यात् पशुस्थानीयाः^२ कूपभित्तयः ^३मा माम्
^४अभितः सर्वतः ^५सं ^६तपन्ति सम्यक् पीडयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ^७सपत्नीरिव । समानः एकः पतिर्यासां
ताः सपत्न्यो यथैकं पतिमभितः पीडयन्ति । परस्परं^८ वा पीडयन्ते^९ । हे ^{१०}शतक्रतो बहुविधकर्मन्
बहुविधप्रज्ञ वा इन्द्र ^{११}ते तव ^{१२}स्तोतारं माम्^{१३} ^{१४}आध्यः असंपद्यमानैर्यागदानादिभिरूपादिताः मानस्यः
पीडाः ^{१५}व्यदन्ति विविधं भक्षयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ^{१६}मूषो ^{१७}न यथा मृषिकाः ^{१८}शिश्रा शिश्रानि
कुविन्देन वायितानि अन्नरसेन आलिप्तानि^{१९} सूत्राणि भक्षयन्ति । यद्वा । शिश्राशब्देन प्रजननमेवोच्यते ।
तच्चोपचारात् पुच्छे वर्तते । यथा स्वकीयानि पुच्छानि घृततैलादिभाण्डे प्रक्षिप्य ऊर्ध्वमुखकृष्य व्यदन्ति
लिहन्तीत्यर्थः । एवं माम् आधयो भक्षयन्ति । न चैतत् हे इन्द्र तव स्तोतुर्न्याय्यम् । तस्मात् कूपात्
मास्तारय । अन्यत् समानम् । अत्र निरुक्तं-‘ संतपन्ति मामभितः सपत्न्य इवेमाः पर्शवः कूपपशवः
मृषिका इवास्तातानि सूत्राणि व्यदन्ति । स्वाङ्गाभिधानं चा स्यात् । शिश्रानि व्यदन्तीति ’ (निरु.
४. ६) इति ॥ सपत्नीः । ‘ नित्यं सपत्न्यादिषु ’ (पा. सू. ४. १. ३५) इति पतिशब्दस्य
नकारान्तादेशः । डीप् । ‘ वा छन्दसि ’ इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । मूषः । ‘ मुष स्तेये ’ । क्विपि
छान्दसो दीर्घः । तथा च यास्कः-‘ मूषो मृषिका इत्यर्थः । मृषिकाः पुनर्मुष्णातेर्मूषोऽप्येतस्मादेव ’
(निरु. ४. ५) इति । शिश्रा । ‘ ण्णा शौचे ’ । ‘ घञर्थे कविधानं स्थास्नापाव्याधिहिनियुध्यर्थम् ’
इति कः । वर्णव्यापत्त्या सकारस्य शकारः । ‘ कृत्रादीनां के द्वे भवत इति वक्तव्यम् ’ (का. ६.
१. १२. १) इति द्विवचनम् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इत्यभ्यासस्य इत्वम् ॥

अमी ये सप्त रश्मयस्तत्रा मे नाभिरातता ।

त्रितस्तद्वेदाभ्यः स जामित्वाय रेभति वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ९ ॥

अमी इति । ये । सप्त । रश्मयः । तत्र । मे । नाभिः । आऽतता ।

त्रितः । तत् । वेद । आभ्यः । सः । जामित्वाय । रेभति । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ ९ ॥

१. स-पार्श्वस्थानीयाः । २. क्ष-परस्परं वा पीडयन्ति तद्वत्; ठ-तद्वत् । ३. च-द-ध-मा माम् ।
४. क्ष-स-लिप्तानि ।

ये १अमी शुलोके वर्तमानाः सप्तसंख्याकाः २रश्मयः सूर्यस्य किरणाः सन्ति ३तत्र तेषु सूर्यरश्मिष्वध्यात्मं सप्तप्राणरूपेण वर्तमानेषु ४मे मदीया ५नाभिः ६आतता संबद्धा । ऋषिरात्मानमेव परोक्षतया निर्दिशति । ७त्रितः तीर्णतमस्तिरस्कृताज्ञानः ८आस्यः अपां पुत्रः ऋषिः ९तत् पूर्वोक्तं वृत्तान्तं १०वेद जानाति ११नान्यः । १२सः जानन्नृषिः १३जामिन्वाय कृपाभिर्गन्तृवाय १४रेभति तान् रश्मीन् स्तौति । अन्यत् समानम् ॥ आतता । तनोतेः कर्मणि निर्ध । ‘ अनुदात्तोपदेशः ’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । जामिन्वाय । जमतिर्गतिकर्मा । जमति गच्छतीति जामिः । औणादिक इणप्रत्ययः । तस्य भावस्तत्त्वम् । रेभति । ‘ रेभृ शब्दे ’ । भौवादिकः ॥

अमी ये पञ्चोक्षणो मध्ये तस्थुर्महो दिवः ।

देवत्रा नु प्रवाच्यं सध्रीचीना नि ववृतुर्वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ १० ॥

अमी इति । ये । पञ्च । उक्षणः । मध्ये । तस्थुः । महः । दिवः ।

देवऽत्रा । नु । प्रऽवाच्यम् । सध्रीचीनाः । नि । ववृतुः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १० ॥

१उक्षणः सेन्तारः कामाभिवर्षकाः २पञ्च । ‘ तच्च इन्द्रस्तद्रूपणस्तदग्निस्तदयमा तत्सविता चनो धात् ’ (ऋ. सं. १. १०७. ३) इत्यर्धेन प्रतिपादिताः पञ्चसंख्याका देवाः । यद्वा । अग्निर्वायुः सूर्यश्चन्द्रमा विद्युदित्येवं पञ्चसंख्याकाः । तथा च शाठ्यायनकम्—‘ एतान्येव पञ्च ज्योतींषि यान्येषु लोकेषु दीप्यन्ते । अग्निः पृथिव्यां वायुरन्तरिक्षे च ३ आदित्यो दिवि चन्द्रमा नक्षत्रे विद्युदप्सु ’ इति । नक्षत्रे नक्षत्रलोके । अप्सु मेघस्थोदकेषु । तैत्तिरीयेऽप्येवमास्नातम्—‘ अग्निः पृथिव्यां वायुरन्तरिक्षे सूर्यो दिवि चन्द्रमा दिक्षु नक्षत्राणि स्वलोके ’ (तै. आ. १. २०. १) इति । ४ये ५अमी पञ्चसंख्याका देवाः ६महो ७दिवः महतो विस्तीर्णस्य शुलोकस्य ८मध्ये ९तस्थुः तिष्ठन्ति आसते १०देवत्रा देवेषु ११नु क्षिप्रं १२प्रवाच्यं प्रशंसनीयं देवानां योग्यं मदीयं स्तोत्रं प्रति १३सध्रीचीनाः सहाञ्चन्तो युगपदागच्छन्तस्ते देवाः मदीयं परिचरणं स्वीकुर्वन्ति १४तदनन्तरं १५नि १६ववृतुः कृताः सन्तो निवर्तन्ते च । अन्यत् समानम् ॥ उक्षणः । ‘ वा पपूर्वस्य निगमे ’ इत्युपधादीर्घाभावः । देवत्रा । ‘ देवमनुष्यः ’ इत्यादिना सप्तम्यर्थे त्राप्रत्ययः । प्रवाच्यम् । वाचयतेः ‘ अचो यत् ’ इति यत् । ‘ णेरनिटि ’ इति णिलोपः । ‘ यतोऽनावः ’ इत्याद्युदात्तत्वे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सध्रीचीनाः । सहाञ्चन्तीति सध्यञ्चः । ते एव सध्रीचीनाः । सहपूर्वात् अञ्चतेः ‘ ऋत्विक् ’ इत्यादिना किन् । ‘ अनदिताम् ’ इति नलोपः । ‘ सहस्य सध्रिः ’ (पा. सू. ६. ३. १५) इति सध्यदेशः । ‘ विभापाञ्जेरदिक्खियाम् ’ इति स्वार्थे ण्वप्रत्ययः । ववृतुः । ‘ वृतु वर्तने ’ । ‘ छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ’ इति वर्तमाने लिट् । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ इति संहितायामभ्यासस्य दीर्घत्वम् ॥ ॥ २१ ॥

सुपर्णा एत आसते मध्य आरोधने दिवः ।

ते सैधन्ति पथो वृकं तरन्तं यह्वतीरपो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ११ ॥

सुऽपर्णाः । एते । आसते । मध्ये । आऽरोधने । दिवः ।

ते । सैधन्ति । पथः । वृकम् । तरन्तम् । यह्वतीः । अपः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ ११ ॥

‘सुपर्णाः । रश्मिनामैतत् । शोभनपतनाः । एते सूर्यरश्मयः । आरोधने सर्वस्यावरके व्याप्ते । विवः अन्तरिक्षस्य । मध्ये । आसते वर्तन्ते । ते सूर्यरश्मयः । पथः मार्गात् । वृकम् अरण्यस्थानं । सेधन्ति निषेधन्ति निवारयन्ति । कीदृशम् । यद्गृहीतः महतीः । अपः । तरन्तम् अतिक्रामन्तम् । कृप-पतनापूर्वं त्रितं दृष्टा एनं भक्षयितुं कश्चिदरण्यश्वा महतीं नदीं तृतीयुः आजगाम । स च सूर्यरश्मीन् दृष्ट्वा अयमवसरो न भवतीति निववृते । अतो रश्मयो वृकं निषेधन्तीत्युच्यते । यास्कपक्षे तु आप इत्यन्तरिक्षनाम । यद्गृहीतो महदन्तरिक्षं पथः पथा द्वादशराश्यात्मना^१ मार्गेण तरन्तं वृकं चन्द्रमसं सूर्यरश्मयो निषेधन्ति । अहनि हि सूर्यरश्मिभिः निरुद्धश्चन्द्रमा निष्प्रभो दृश्यते । अतो निष्प्रभं कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ आरोधने । आरुह्यते आग्नियतेऽनेनेति आरोधनम् । करणे ल्युट् । सेधन्ति । ‘विधु गत्याम्’ । अयं केवलोऽपि निपूर्वार्थे द्रष्टव्यः । पथः । पञ्चम्येकवचने ‘भस्य डेलोपः’ इति टिलोपः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । यास्कपक्षे तु तृतीयार्थे व्यत्ययेन पञ्चमी । यद्गृहीतः । यद्गृहीत इति महत्त्वम् । अस्मादा-चाराथं ‘सर्वप्रातिपदिकेभ्यः’ (पा. म. ३. १. ११. ३) इति क्तिप् । ततो लट् । शनृ । ‘उगितश्च’ इति ङीप् । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् नुमभावः । ‘शनुरनुमः’ इति नदीम्बरो व्यत्ययेन न प्रवर्तते ॥

नव्यं तदुक्थ्यं हितं देवासः सुप्रवाचनम् ।

ऋतमर्षन्ति सिन्धवः सत्यं ततान सूर्यो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ १२ ॥

नव्यम् । तत् । उक्थ्यम् । हितम् । देवासः । सुप्रवाचनम् ।

ऋतम् । अर्षन्ति । सिन्धवः । सत्यम् । ततान । सूर्यः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १२ ॥

हे देवासः देवाः । नव्यं नवतरम् । उक्थ्यं प्रशस्यं स्तुत्यर्थं । सुप्रवाचनं सुष्ठु ऋत्विग्भिर्वाचयितुं शक्यम् एवंभूतं । तत् भवदीयं बलं । हितं युष्मासु निहितम् । अतो युष्मदीयेन बलेन । सिन्धवः स्थन्दनशीला नद्यः । ऋतम् उदकम् । अर्षन्ति आलस्यराहित्येन सर्वदा प्रेरयन्ति । अशोप्याः सत्यः प्रवहन्तीत्यर्थः । तथा । सूर्यः । सत्यं सर्वदा विद्यमानं स्वकीयं तेजः । ततान आतनोति विस्तारयति । अन्यत् समानम् ॥ सुप्रवाचनम् । ‘वच परिभाषणे’ । अस्मात् प्यन्तात् । अन्येभ्योऽपि दृश्यते । इति खल्वर्थे युच् । अर्षन्ति । अर्तेल्लेटि ‘सिन्धुलं लेटि’ इति सिप् । गुणः । ततान । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति संहितायामभ्यासस्य दीर्घत्वम् ॥

अग्ने तव तदुक्थ्यं देवेष्वस्त्याप्यम् ।

स नः सत्तो मनुष्वदा देवान्यक्षि विदुष्टरो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ १३ ॥

अग्ने । तव । तत् । उक्थ्यम् । देवेषु । अस्ति । आप्यम् ।

सः । नः । सत्तः । मनुष्वत् । आ । देवान् । यक्षि ।

विदुःस्तरः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १३ ॥

हे ^१अग्ने ^२तव ^३उक्थं प्रशस्यं ^४त्यत् ^५श्रुतिप्रसिद्धम् ^६आप्यम् । आपिर्बन्धुः । तस्य भावः ।
 बान्धवं ^७देवेषु दानादिगुणयुक्तेष्विन्द्रादिषु ^८अस्ति विद्यते । तस्मात् ^९सः तादृशः ^{१०}विदुष्टरः विद्वत्तरस्त्वं
^{११}नः अस्माकं यज्ञे ^{१२}सत्तः निषण्णः सन् ^{१३}देवान् तानिन्द्रादीन् ^{१४}आ शास्त्रमर्यादया ^{१५}यक्षि यज हविर्भिः
 पूजय । तत्र दृष्टान्तः । ^{१६}मनुष्वत् । यथा मनुनां यज्ञे तद्वत् । अन्यत् पूर्ववत् ॥ आप्यम् । ‘ आप्लु
 द्यासी ’ । अस्मात् प्यन्तात् ‘ अच इः ’ इति इप्रत्ययः । ब्राह्मणादिवात् व्यञ् । सत्तः । ‘ नसत्त-
 निषत्त ’ (पा. सू. ८. २. ६१) इति निपातनात् निष्ठानत्वाभावः । छान्दसो निशब्दलोपो द्रष्टव्यः ।
 मनुष्वत् । मनोरौणादिक उसिप्रत्ययः । ‘ तत्र तस्येव ’ (पा. सू. ५. १. ११६) इति षष्ठ्यर्थे वक्तिः ।
 ‘ नभोऽङ्गिरोमनुषां वस्युपसंल्यानम् ’ (पा. सू. १. ४. १८. ३) इति भावेन पदवाभावात् रत्वाद्य-
 भावः । यक्षि । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुक् । ब्रश्चादिपश्वे ^३कुत्वपश्वे । विदुष्टरः । विद्वत्संज्ञात्
 तरपि अयस्मयादिस्त्वेन भत्वात् ‘ वसोः संप्रसारणम् ’ इति संप्रसारणम् । ‘ शासिवसिघसीनां च ’
 इति षत्वम् ॥

सुतो होता मनुष्वदा देवाँ अच्छा विदुष्टरः ।

अग्निर्हव्या सुपूदति देवो देवेषु मेधिरो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ १४ ॥

सत्तः । होता । मनुष्वत् । आ । देवान् । अच्छ । विदुःस्तरः ।

अग्निः । हव्या । सुपूदति । देवः । देवेषु । मेधिरः । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १४ ॥

^१मनुष्वत् मनोरिवास्माकं यज्ञे ^२सत्तः निषण्णः ^३होता देवानामाह्वता ^४विदुष्टरः विद्वत्तरः
^५देवः दानादिगुणयुक्तः ^६देवेषु सर्वेष्विन्द्रादिषु मध्ये ^७मेधिरः मेधावी एवंभूतः ^८अग्निः तान् ^९देवान्
^{१०}अच्छ आभिसुल्येन ^{११}हव्या हव्यानि अस्मदीयानि हवींषि । मर्यादायामाकारः । शास्त्रमर्यादया यथा-
 शास्त्रं ^{१२}सुपूदति प्रेरयतु । अन्यत् समानम् ॥ सुपूदति । ‘ पूद क्षरणे ’ । लेटि अडागमः । ‘ बहुलं
 छन्दसि ’ इति शपः श्लुः । मेधिरः । ‘ मेधारथाभ्यामिरनिरचौ वक्तव्यौ ’ (पा. सू. ५. २. १०९.
 ३) इति मत्वर्थीय इरन् ॥

ब्रह्मा कृणोति वरुणो गातुविदं तमीमहे ।

व्यूर्णोति हृदा मतिं नव्यो जायतामृतं वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ १५ ॥

ब्रह्म । कृणोति । वरुणः । गातुऽविदम् । तम् । ईमहे ।

वि । ऊर्णोति । हृदा । मतिम् । नव्यः । जायताम् ।

ऋतम् । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १५ ॥

यः ^१वरुणः अनिष्टस्य ^२निवारयिता देवः ^३ब्रह्म परिवृढं तद्रक्षणरूपं कर्म ^४कृणोति करोति ^५तं
 नादृशं ^६गातुविदं गातोर्मार्गस्य दुःखनिवारकस्य ^७लम्भयितारं वरुणम् ^८ईमहे अभिमतफलं याचामहे ।

१. क्ष-स-त्यत् तत् श्रुतिषु प्रसिद्धम् । २. त-श-स-ब्रथेति षत्वम् । ३. क्ष-ट-ठ-अनिष्टानाम् ।
 ४. क्ष-ट-ठ-स-दुःखानिस्तारकस्य; न-दुःखानिवारकस्य ।

ईमहे इति याज्ञाकर्मा । तस्मै वरुणाय अयमस्मदीयः स्तोता ऽहदा हृदयेन ऽमर्ति मननीयां स्तुतिं
 ऽव्यूणीति धिद्वृणांति प्रकाशयति उच्चारयतीत्यर्थः । सोऽयं ऽनघ्यः स्तुत्यो वरुणोऽस्माकम् ऽकृतं ऽजायतां
 नस्यभूतोऽस्तु ॥ ग्रह्य । ' अन्येषामपि इत्यते ' इति साहितिको दीर्घः । गातुविदम् । ' विदु लाभे ' ।
 अन्तर्भावितव्यर्थत्वात् क्तिप् । ईमहे । ' ईङ् गतौ ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । हदा ।
 ' पटन् ' इत्यादिना हृदयशब्दस्य हृदादेशः ॥ ॥ २२ ॥

अमौ यः पन्था आदित्यो दिवि प्रवाच्यं कृतः ।

न स देवा अतिक्रमे तं मर्तासो न पश्यथ वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ १६ ॥

असौ । यः । पन्थाः । आदित्यः । दिवि । प्रवाच्यम् । कृतः ।

न । सः । देवाः । अतिक्रमे । तम् । मर्तासः ।

न । पश्यथ । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १६ ॥

पन्थाः सततगामी । यद्वा । ब्रह्मलोकं गच्छतामुपासकानां मार्गभूतः । ' सूर्यद्वारेण ते विरजाः
 प्रयान्ति ' (सु. उ. १. २. ११) इति श्रुतेः । एवंभूतः यः असौ आदित्यः दिवि द्युलोके
 प्रवाच्यं प्रकर्षण वचनं यथा भवति तथा ऽकृतः निर्मितः । यथा सर्वैः प्राणिभिर्दृश्यते तथा वर्तमानः^१
 इत्यर्थः । हे देवाः सः अयमादित्यो^२ युष्माभिरपि न ऽतिक्रमे^३ अतिक्रमितुं न शक्यः । युष्मज्जीव-
 नस्य तदायत्तत्वात् । मति हि सूर्ये वसन्तादयः काला निष्पद्यन्ते । कालेषु च यागाः क्रियन्ते ।
 यागेषु च ससु भवतां जीवनम् । अतो युष्माभिरप्यसौ नातिक्रमितव्यः । एवं च मति हे मर्तासः
 पापकृतो मनुष्याः तं महानुभावं सूर्यं न पश्यथ सूर्यं न जानीथ । एतच्च कृपे पातयित्वा निर्गतां
 एकतद्वितीं प्रति निन्दनम् । अहमेव मन्त्रद्वष्टा तं सूर्यं जानामि पापकृतौ युवां न जानीथः इति ॥
 पन्थाः । ' पन्तु गतौ ' । ' पतेत्य च ' इति इतिप्रत्ययः । ' पथिमथ्यूभुक्षामान् ' इति आत्वम् ।
 ' इतोऽस्सर्वनामस्थाने ' (पा. सू. ७. १. ८६) इति आत्वम् इकारस्य । ' थो न्यः ' (पा. सू. ७. १.
 ८७) । ' पथिमथोः सर्वनामस्थाने ' इत्याद्युदात्तत्वम् । प्रवाच्यम् । वक्तेर्ष्यन्तात् ' अचो यत् ' इति भावे
 यत् । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । अतिक्रमे । ' क्रमु पादविक्षेपे ' । ' कृत्यार्थे तवैकेन् ' इति
 केन्प्रत्ययः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

त्रितः कूपेऽवहितो देवान्हवत ऊतये ।

तच्छुश्राव बृहस्पतिः कृण्वन्नहूरणादुरु वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ १७ ॥

त्रितः । कूपे । अवहितः । देवान् । हवते । ऊतये ।

तद् । शुश्राव । बृहस्पतिः । कृण्वन् । अहूरणात् । उरु । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १७ ॥

वृक्षेऽवहितः पातितः वृत्रितः एतत्संज्ञः^१ ऋषिः वृजतये रक्षणाय देवान् वृहते स्तुतिभिराकारयति । यदेतन् वृत्रितस्याह्वानं वृहस्पतिः बृहतां महतां देवानां रक्षकः एतत्संज्ञो देवः एतत् आह्वानं वृक्षुश्राव श्रुतवान् । किं कुर्वन् । वृंहणत् अंहसः पापरूपादस्मान् कूपपातादुन्नीय वृत्र विस्तीर्णं शोभनं वृक्षवन् कुर्वन् ॥ हवते । ह्यतेर्लटि ' बहुलं छन्दसि ' इति संप्रसारणम् । शम्भुणावादेशाः । ऊतये । ' उतियूति' इत्यादिना क्तिन् उदात्तत्वम् । वृहस्पतिः । ' तद्वृहतोः करपरयोः ' (पा. सू. ६. १. १५७. ग.) इति पारस्करादिषु पाठात् सुदृढलोपौ । ' उभे वनस्पत्यादिषु ' इति पूर्वोत्तरपदयोः युगपद्वृत्तिस्वरत्वम् । अंहणत् । ' अहि गतौ ' । इदित्वात् नुम् । ' खर्जिपित्र्यादिभ्य उरोलचौ ' (उ. सू. ४. ५३०) इति भावे उरप्रत्ययः । दुःखप्राप्तिहेतुभावात् गतिरस्यास्तीति पामादिलक्षणो मत्वर्थी यो नः (पा. सू. ५. २. १००) । आङ्पूर्वात् हन्तेवां रूपमुभेयम् ॥

अरुणो मां सकृद्वृकः पथा यन्तं ददर्श हि ।

उज्जिहीते निचाय्या तष्टेव पृष्ठ्यामयी वित्तं मे अस्य रोदमी ॥ १८ ॥

अरुणः । मा । सकृत् । वृकः । पथा । यन्तम् । ददर्श । हि ।

उत् । जिहीते । निचाय्य । तष्टा इव । पृष्टिऽआमयी । वित्तम् । मे । अस्य । रोदसी इति ॥ १८ ॥

अरुणवर्णः^३ लोहितवर्णः । वृकः अरण्यश्वा वृकत् एकवारं पथा यन्तं मार्गेण गच्छन्तं मां ददर्श वहि दृष्टवान् । हिः पादपूर्णः । निचाय्य दृष्ट्वा च मां जिघृक्षुः सन् उज्जिहीते उद्वृच्छति स्म । तत्र दृष्टान्तः । तष्टेव पृष्ठ्यामयी । यथा तक्षणजनितपृष्ठेक्षः तष्टा वर्धकिः तदपनोदनाय ऊर्ध्वाभिमुखो भवति तद्वन् । हे^४ द्यावापृथिव्यौ मदीयमिदं दुःखं वित्तं जानीतम्^५ । यद्वा । वृक इति विवृतज्योतिष्कः चन्द्रमाः उच्यते । अरुणः आरोचमानः कृत्स्नस्य जगतः प्रकाशकः मासकृत् मासार्धमाससर्व्वयनसंवत्सरादीन् कालविशेषान् कुर्वन् । तिथियभागज्ञानस्य चन्द्रगत्याधीनत्वात् । स चन्द्रमाः आकाशमार्गे^६ यन्तं गच्छन्तं नक्षत्रगणं ददर्श । हिरवधारणे । नक्षत्रगणमेव ददर्श न कूपपतितं मामिस्थनादरो द्योत्यते । यदि मां पश्येत् उद्धरेत् कृपात् । निचाय्य नक्षत्रगणं दृष्ट्वा चोजिहीते । येन नक्षत्रेण संयुज्यते तेन सहोद्वृच्छति । न मामभिगच्छतीत्यर्थः । अन्यत् पूर्व्ववत् ॥ अत्र मासकृत् इति यास्कः एकं पदं मन्यते शाकल्यस्तु पदद्वयम् । तस्मिन्पक्षेऽयमर्थः । दक्षप्रजापतेर्दुहितृभूताः स्वभार्याः^७ अश्विन्याद्याम्नारकाः पुनःपुनर्ददर्श । मां सकृदेव पश्यतीति सकृद्वृष्ट्वा चोजिहीते । ताराभिः सहोर्ध्वमेव गच्छति । न मां कृपादुत्तारयति । अत इदमनुचितम् । हे द्यावापृथिव्यौ मदीयमिमं वृत्तान्तं जानीतम् ॥ अत्र निरुक्तं—' वृकश्चन्द्रमा भवति विवृतज्योतिष्को वा विवृतज्योतिष्को वा विक्रान्तज्योतिष्को वा । अरुण आरोचनः^८ मासकृत्मासानां चार्धमासानां च कर्ता भवति चन्द्रमा वृकः पथा यन्तं ददर्श नक्षत्रगणमभिजिहीते निचाय्य येन येन योक्ष्यमाणो भवति चन्द्रमास्तक्षुवन्निव पृष्ठरोगी ' (निरु. ५. २०-२१) इति ॥ सकृत् । ' एकस्य सकृच्च ' (पा. सू. ५. ४. १९) इति क्रियाभ्यावृत्तिगणने निपातितः । वृकः । ' वृक्ष

१. क्ष-स-एतत्संज्ञकः । २. क्ष-दुःखप्राप्तिहेतुभूता । ३. क्ष-स-अरुणः अरुणवर्णः । ४. क्ष-'स्म' नास्ति । ५. क्ष-ट-ठ-'हे...जानीतम्' नास्ति । ६. क्ष-स-पथा आकाशमार्गेण । ७. क्ष-ट-ठ-तद्भार्याः । ८. क्ष-ट-ठ-पुनःपुनर्दृश्यमानाः सकृदेव पश्यति । ९. क्ष-स-आरोचमानः ।

वरणे । ' सृष्टृभूशुषिसुषिभ्यः क्तिन् ' (उ. सू. ३. ३२१) इति कप्रत्ययः । जिहीते । ' ओहाङ् गतौ ' । जौहोस्यादिकः । ' भृजामि ' इति अभ्यासस्य इत्वम् । निचार्य । ' चायृ पूजानिशा- मनयोः ' । अत्र ' दर्शनार्थो धातूनामनेकार्थत्वात् ' । ' समासेऽनन्पूर्वे क्त्वो ल्यप् ' । पृष्टयामथी । ' स्पृषा संस्पर्शने ' । स्पृश्यतेऽनेनेति स्पृष्टिः । छान्दसो वर्णल्लोपः^१ । पृष्टावामयः पृष्टयामयः । तद्वान् पृष्टयामथी ॥

एनाङ्गूषेण वयमिन्द्रवन्तोऽभि प्याम वृजने सर्ववीराः ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १९ ॥

एना । आङ्गूषेण । वयम् । इन्द्रवन्तः । अभि । स्याम । वृजने । सर्ववीराः ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ १९ ॥

१ एना अनेन १ आङ्गूषेण आघोषणयोग्येऽस्तीति हेतुभूतेन १ इन्द्रवन्तः अनुग्राहकेणोन्नेन युक्ताः १ सर्ववीराः सर्वैर्वीरैः पुत्रैः पौत्रादिभिश्चोपेताः सन्तः १ वयं १ वृजने संग्रामे १ अभि १ स्याम शत्रून्भि- भवेम । १ तत् इदमस्मदीयं वचनं मित्रादयः १ ममहन्तां पूजयन्तु पालयन्तिवत्यर्थः । उतशब्दो^१ देवता- समुच्चये^२ । अत्र यास्कः—' आङ्गूषः स्तोम आघोषः । अनेन स्तोमेन वयमिन्द्रवन्तः ' (निरु. ५. ११) इति ॥ एना । ' द्वितीयादौःस्वेनः ' (पा. सू. २. ४. ३४) इति तृतीयायाम् इदम एनादेशः । ' सुपां सुलुङ् ' इति विभक्तेः आज्ञादेशः । चिस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । आङ्गूषेण । आङ्पूर्वात् शुषेः कर्मणि घञ् । आङो ङ्कारलोपाभावश्छान्दसः । घोषशब्दस्य गूषभावश्च पृषोदरादित्वात् । थाथादिना उत्तरपदान्तोदा- त्तत्वम् । स्याम । अस्तेः प्रार्थनायां लिङि ' भसोरलोपः ' इति अकारलोपः । ' उपसर्गप्रादुर्भ्यामस्ति- र्यच्परः ' (पा. सू. ८. ३. ८७) इति ण्वम् ॥ ॥ २३ ॥ ॥ १५ ॥

षोडशेऽनुवाके दश सूक्तानि । तत्र ' इन्द्रम् ' इति अस्त्वं प्रथमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—' इन्द्रं मित्रं सप्त त्रिष्टुबन्तम् ' इति । अनुवर्तमानत्वात्^४ कुत्स ऋषिः । त्रितस्तु वाविशिष्टत्वात् तत्रैव विक- ल्पितो नानुवर्तते । अन्या त्रिष्टुप् । शिष्टात्रिष्टुबन्तपरिभाषया जगत्यः । विश्वे देवा देवतेत्युक्तम् । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमूतये मारुतं शर्धो अदितिं हवामहे ।

रथं न दुर्गाद्वसवः सुदानवो विश्वस्मान्नो अंहसो निष्पिपर्तन ॥ १ ॥

इन्द्रम् । मित्रम् । वरुणम् । अग्निम् । ऊतये । मारुतम् । शर्धः । अदितिम् । हवामहे ।

रथम् । न । दुःऽगात् । वसवः । सुऽदानवः । विश्वस्मात् । नः । अंहसः । निः । पिपर्तन ॥ १ ॥

१ ऊतये रक्षणाय वयमिन्द्रादीन् १ मास्तं १ शर्धः मरुत्समूह रूपं बलं च १ हवामहे आह्वयामहे^५ । १ वसवः^६ निवासधितारः १ सुदानवः^७ शोभनदानाः^८ इन्द्रादयः १ विश्वस्मात् सर्वस्मात् १ अंहसः पापात्

१. क्ष-ट-ठ-निशामनं दर्शनम् । २. क्ष-सलोपः । ३. क्ष-ट-ठ- ' उतशब्दो देवतासमुच्चये ' नास्ति ।

४. क्ष-ट-ठ-स-अनुवर्तनात् । ५. क्ष-आह्वयामः । ६. क्ष-हं वसवः । ७. क्ष-ट-ठ-हं-सुदानवः ।

१नः अस्मान् १निष्पिपर्तन निर्गमय पालयत । तत्र दृष्टान्तः । १रथं १न १दुर्गात् । गन्तुमशक्यान्निष्प्रोन्नतात् स्थानात् सारथयो यथा रथं पालयन्ति तद्वत् ॥ पिपर्तन । 'पृ हत्येके' । लोटि 'तसनसनथनाश्च' इति तस्य तनबादेशः । पिप्त्वेन छित्वाभावात् गुणः । 'अतिपिपत्योश्च' इति अभ्यासस्य इत्वम् ॥

त आदित्या आ गता सर्वतातये भूत देवा वृत्रतूर्येषु शंभुवः ।

रथं न दुर्गाद्वसवः सुदानवो विश्वस्मान्नो अंहसो निष्पिपर्तन ॥ २ ॥

ते । आदित्याः । आ । गत । सर्वतातये । भूत । देवाः । वृत्रतूर्येषु । शम्भुवः ।

रथम् । न । दुःगात् । वसवः । सुदानवः । विश्वस्मात् । नः । अंहसः । निः । पिपर्तन ॥ २ ॥

हे १आदित्याः अदितेः पुत्राः १देवाः १ते यूयं १सर्वतातये सर्वैर्वीरपुरुषैस्तथा विस्तारिताय युद्धाय । युद्धेऽस्माकं साहाय्यं कर्तुमित्यर्थः । १अपि १गत आगच्छत । अपि च १वृत्रतूर्येषु । संग्रामनामैतन् । संग्रामेषु १शंभुवः सुखस्य भावयितारः १भूत भवत ॥ गत । गमेलोति 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् ॥

अवन्तु नः पितरः सुप्रवाचना उत देवी देवपुत्रे क्रतावृधा ।

रथं न दुर्गाद्वसवः सुदानवो विश्वस्मान्नो अंहसो निष्पिपर्तन ॥ ३ ॥

अवन्तु । नः । पितरः । सुप्रवाचनाः । उत । देवी इति । देवपुत्रे इति देवपुत्रे । क्रतावृधा ।

रथम् । न । दुःगात् । वसवः । सुदानवः । विश्वस्मात् । नः । अंहसः । निः । पिपर्तन ॥ ३ ॥

१नः अस्मान् १पितरः अग्निष्वात्तादयः १अवन्तु रक्षन्तु । कीदृशाः । १सुप्रवाचनाः सुखेन प्रवक्तुं स्तोतुं शक्याः । १उत अपि च १देवपुत्रे देवाः सर्वे पुत्रस्थानीया ययोस्ते १क्रतावृधा क्रतरथ सत्यस्य यज्ञस्य वा वर्धयिष्यौ १देवी देवनादिगुणयुक्ते १द्यावापृथिव्यौ अस्मान् रक्षताम् ॥ अन्यत् समानम् ॥ देवी । 'वा छन्दसि' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । क्रतावृधा । वृधेरन्तर्भावितण्यर्थात् कृप् । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेः आकारः ॥

नराशंसं वाजिनं वाजयन्निह क्षयद्वीरं पूषणं सुत्रैरीमहे ।

रथं न दुर्गाद्वसवः सुदानवो विश्वस्मान्नो अंहसो निष्पिपर्तन ॥ ४ ॥

नराशंसम् । वाजिनम् । वाजयन् । इह । क्षयत् १वीरम् । पूषणम् । सुत्रैः । ईमहे ।

रथम् । न । दुःगात् । वसवः । सुदानवः । विश्वस्मात् । नः । अंहसः । निः । पिपर्तन ॥ ४ ॥

१. क्ष-ट-ठ- 'देवाः' नास्ति । २. क्ष-भवत । गतमन्यत् । ३. क्ष-ट-ठ-स- 'लुक्' इत्यस्या-नन्तरं 'अनुदात्तोपदेशेत्यादिना अनुनासिकलोपः । भूत । बहुलं छन्दसि इति शपो लुक्' इत्यधिकम् । ४. क्ष-दानादिगुणयुक्ते । ५. क्ष-ट-ठ-रक्षतम् ।

नराशंसं नरैः शंसनीयं वाजिनम् अश्वन्तमग्निं वाजयन् उपवाजयन् प्रज्वलयन् इह अस्मिन् काले स्तौमीति शेषः । तथा क्षयद्वीरम् अतिबलिनं यस्मिन् सर्वे वीराः क्षीयन्ते^१ एवंरूपं पूषणं पोषकं देवं सुभ्रं सुवर्करैः स्तोत्रैर्हेतुभूतैः ईमहे याचामहे अभीष्टं प्रार्थयामहे ॥ नराशंसम् । ‘ उभे वनस्पत्यादिषु ’ इति युगपदुभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । नरशब्दः ‘ ऋदोरप् ’ इति अबन्त आद्युदात्तः । निपातनात् दीर्घः । शंसशब्दो घञन्त आद्युदात्तः । वाजयन् । ‘ वज घञ गतौ ’ । अस्मात् णिच् । क्षयद्वीरम् । ‘ क्षि’ क्षये^२ । लटः शतृ । शपि प्राप्ते व्यस्ययेन शः । तस्य ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति आर्धधातुकत्वेन क्तिच्चाभावान् गुणयादेशौ । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे विकरणस्वरः । ‘ अतो गुणे ’ इति परस्वरत्वे ‘ एकादेश उदात्तेन ’ इति एकादेश उदात्तः । क्षयन्तो वीरा यस्मिन् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

बृहस्पते सदमिन्नः सुगं कृधि शं योर्यत्ते मनुर्हितं तदीमहे ।

रथं न दुर्गाद्विसवः सुदानवो विश्वस्मान्नो अंहसो निष्पिपर्तन ॥ ५ ॥

बृहस्पते । सदम् । इत् । नः । सुगम् । कृधि । शम् । योः । यत् । ते । मनुः । ऽहितम् । तत् । ईमहे । रथम् । न । दुः । ऽगात् । वसवः । सुदानवः । विश्वस्मात् । नः । अंहसः । निः । पिपर्तन ॥ ५ ॥

बृहस्पते सदमिन् सदैव नः अस्माकं सुगम् सुखनामैतत् । सुखं कृधि कुरु । अपि च ते तव स्वभूतं^३ शं शमनीयानां रोगाणामुपशमनं योः पृथक्कर्तव्यानां भयानां यावनं पृथक्करणं मनुर्हितं मनुना ब्रह्मणा हितं त्वय्यवस्थापितम् । यद्वा । मनुष्याणामनुकूलम् । एवंविधं शमनं यावनं च यत् अस्ति तदीमहे याचामहे ॥ सुगम् । सुष्ठु गम्यतेऽस्मिन्निति सुगम् । ‘ सुदुरोरधिकरणे ’ इति गमेडः । शं योः इत्येतत् पदद्वयं यास्केनैवं व्याख्यातं—‘ शमनं च रोगाणां यावनं च भयानाम् ’ (निरु. ४. २१) इति । मनुर्हितम् । मनोरौणादिक उस्मिन्प्रत्ययः । ‘ तृतीया कर्मणि ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

इन्द्रं कुत्सो वृत्रहणं शचीपतिं काटे निबाळ्ह ऋषिरह्णदूतये ।

रथं न दुर्गाद्विसवः सुदानवो विश्वस्मान्नो अंहसो निष्पिपर्तन ॥ ६ ॥

इन्द्रम् । कुत्सः । वृत्रहणम् । शची^४पतिम् । काटे । निबाळ्हः । ऋषिः । अह्णत् । ऊतये । रथम् । न । दुः । ऽगात् । वसवः । सुदानवः । विश्वस्मात् । नः । अंहसः । निः । पिपर्तन ॥ ६ ॥

काटः इति कूपनाम । तस्मिन् निबाळ्हः निपातितः^५ कुत्सः ऋषिः ऊतये रक्षणाय इन्द्रम् अह्णत् आह्वयति^६ स्म^७ । कीदृशम् । वृत्रहणं वृत्राणां शत्रूणां हन्तारं शचीपतिम् । शचीति कर्मनाम । सर्वेषां कर्मणां पालयितारम् । यद्वा । शच्या^८ देव्याः^९ भर्तारम् ॥ शचीपतिम् । वनस्पत्यादिषु पाठादुभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शचीशब्दः शाङ्करवादिङीनन्त आद्युदात्तः । निबाळ्हः । ‘ बाह् प्रयत्ने ’ ।

१. स—क्षियन्ति । २. क्ष-ट-ठ—क्षयतेः । ३. क्ष-स—निपातितः । ४. क्ष-ट-ठ—आह्वयत् ।

५. क्ष-स—शचीदेव्याः ।

नीत्युपसर्गवशात् पतने वर्तते । निष्ठायां ' अन्त्यमागमशासनम् ' इति इडभावः । ढत्वधत्वादीनि । यद्वा । ' क्षुब्धस्वान्त° ' (पा. सू. ७. २. १८) इत्यादौ भृशार्थे इडभावो निपात्यते । अत्र च बाढशब्दो भृशत्वोपेते^१ पतने सामर्थ्याद्वर्तते । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अङ्कत् । ' लिपिसिचिह्नश्च ' (पा. सू. ३. १. ५३) इति लुङि च्लेरङादेशः । ' आतो लोप इटि च ' इत्याकारलोपः ॥

देवैर्नो देव्यदितिनि पातु देवस्त्राता त्रायतामप्रयुच्छन् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ७ ॥

देवैः । नः । देवी । अदितिः । नि । पातु । देवः । त्राता । त्रायताम् । अप्रयुच्छन् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । समहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ७ ॥

१ देवी दानादिगुणयुक्ता १ अदितिः अखण्डनीया अदीना वा देवमाता १ देवैः दानादिगुणयुक्तैः स्वकीयैः पुत्रैः सह १ नः अस्मान् १ नि १ पातु नितरां रक्षतु । १ देवः दीप्यमानः १ त्राता सर्वेषां रक्षकः सविता १ अप्रयुच्छन् अप्रमाद्यन् अस्मद्रक्षणे जागरूकः सन् १ त्रायताम् अस्मान् पालयतु । यदनेन सूक्तं नास्माभिः प्रार्थितं १ नः अस्मदीयं १ तत् मित्रादयः पङ्कदेवताः १ समहन्तां पूजयन्तु ॥ त्रायताम् । ' त्रैङ् पालने ' । औवादिकः । अप्रयुच्छन् । ' युच्छ प्रमादे ' । अस्मात् लटः शतृ । नञ्समासेऽव्ययपूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ २४ ॥

' यज्ञो देवानाम् ' इति तृचं द्वितीयं सूक्तं कुत्सस्यार्पे त्रेष्टुभं वैश्वदेवम् । ' यज्ञस्तुभम् ' इत्यनु-क्रान्तम् । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

यज्ञो देवानां प्रत्येति सुममार्दित्यासो भवता मृलयन्तः ।

आ वोऽर्वाचीं सुमतिर्ववृत्यादंहोश्चिद्या वरिवोवित्तरासन्तु ॥ १ ॥

यज्ञः । देवानाम् । प्रति । एति । सुमम् । आदित्यासः । भवत । मृलयन्तः ।

आ । वः । अर्वाचीं । सुमतिः । ववृत्यात् । अंहोः । चित् । या । वरिवोवित्तरा । अमेत् ॥ १ ॥

अस्मदीयः १ यज्ञो १ देवानाम् इन्द्रादीनां १ सुमं सुखं १ प्रत्येतिं प्राप्नोतु । अपि च हं १ आदित्यासः आदित्याः १ मृलयन्तः अस्मान् सुखयन्तः १ भवत । तथा १ वः युष्माकं १ सुमतिः शोभना मतिः भद्रानु-ग्रहपरा^१ बुद्धिः १ अर्वाचीं अस्मदभिमुखी १ आ १ ववृत्यात् आवर्तताम् । १ या मतिः १ अंहोश्चिद् दारिद्र्यं प्राप्तस्यापि पुरुषस्य १ वरिवोवित्तरा । वरिवः इति धननाम । अतिशयेन धनस्य लग्नयित्री १ असन् भवेत् । सैषा मतिरस्मान् रक्षितुं वर्ततामित्यर्थः ॥ भवत । ' आमन्त्रितं पृथमविद्यमानवन् ' इति आदित्यास इति पादादौ वर्तमानस्य आमन्त्रितस्य अविद्यमानवत्त्वेनास्य पादादित्वात् ' अपादादौ '

१. क्ष-ट-ञ-न-स-भृशार्थोपेते । २. क्ष-स- ' प्रत्येति ' इत्यस्यानन्तरं ' प्रतिगच्छति । सुखं जनयितुं श्रुलोकं (क्ष-स्वर्गलोकं) प्राप्नोतात्यर्थः । यद्वा ! देवानां संबन्धा यो (क्ष-योऽर्थे) यज्ञः सोऽस्माकं सुमं सुखं प्रत्येति (क्ष-प्रति) प्राप्नोतु (क्ष-प्राप्नोति) इत्यधिकम् । ३. क्ष-स-भक्तानुग्रहपरा ।

इति पर्युदासान् निघाताभावः । मृळयन्तः । ' मृड सुखने ' । ण्यन्तात् लटः शतृ । शप् । ' छन्दस्यु-
भयथा ' इति शतुः आर्धधातुकत्वेन अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वाभावे शतुः स्वरः शिष्यते ।
ववृष्यात् । ' वृत्तु वर्तने ' । लिङि व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः भ्लुः । अंहोः ।
' अहि गतो ' । इदित्वात् नुम् । औणादिक उपस्ययः । वरिवोवित्तरा । ' विद्धु लाभे ' । अस्मादन्तर्भा-
वित्पण्यर्थान् क्रिप् । तत आतिशायनिक. तरप् । असत् । ' अस भुवि ' । लेटि अडागमः ॥

उप नो देवा अवसा गमन्त्वङ्गिरसां सामभिः स्तूयमानाः ।

इन्द्र इन्द्रियैर्मरुतो मरुद्गिरादित्यैर्नो अदितिः शर्म यंसत् ॥ २ ॥

उप । नः । देवाः । अवसा । आ । गमन्तु । अङ्गिरसाम् । सामऽभिः । स्तूयमानाः ।

इन्द्रः । इन्द्रियैः । मरुतः । मरुत्ऽभिः । आदित्यैः । नः । अदितिः । शर्म । यंसत् ॥ २ ॥

१ देवाः दानादिगुणयुक्ताः सर्वे देवाः १ अवसा रक्षणेनास्मभ्यं दातव्येनास्त्रेण वा युक्ताः १ नः
अस्मान् स्तोतृन् १ उप १ आ १ गमन्तु उपागच्छन्तु प्राप्तुवन्तु । कथंभूताः । १ अङ्गिरसाम् एतत्संज्ञकाना-
मृषीणां संबन्धिभिः १ सामभिः प्रगीतैर्मन्त्रैः १ स्तूयमानाः । अपि च १ इन्द्रः १ इन्द्रियैः । धननामैतत् ।
स्वसंबन्धिभिरस्मभ्यं दातव्यैर्धनैः सहास्मानागच्छतु । तथा १ मरुतः सप्तगणरूपा एकोनपञ्चाशत्संख्याकाः
' ईदृक् चान्यादृक् च ' इत्येवमादिनामानो देवाः १ मरुद्भिः स्वावयवभूतैः प्राणापानादिरूपेण वर्तमानैः
वायुभिः सहास्मानागच्छन्तु । तथा १ अदितिः अखण्डनीया अदीना वा देवमाता १ आदित्यैः स्वकीयैः पुत्रैः
सह १ नः अस्मभ्यं १ शर्म सुखं १ यंसत् यच्छतु १ ॥ गमन्तु । लेटि ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् ।
' छन्दस्युभयथा ' इति श्लेः आर्धधातुकत्वेन क्त्वाभावात् ' गमहन ' इत्यादिना उपधालोपाभावः ।
यंसत् । ' यम उपरमे ' । लेटि अडागमः । ' सिन्धुबहुलं लेटि ' इति सिप् ॥

तन्न इन्द्रस्तद्वरुणस्तदग्निस्तदर्यमा तत्सविता चनो धात् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ३ ॥

तत् । नः । इन्द्रः । तत् । वरुणः । तत् । अग्निः । तत् । अर्यमा । तत् । सविता । चनः । धात् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ३ ॥

यदस्माभिः प्रार्थ्यमानमन्नमस्ति । चन इत्यन्ननाम । १ तत् तादृशं १ चनः अन्नं १ नः अस्मभ्यम्
१ इन्द्रः १ धात् दधातु ददातु । एवं १ तद्वरुणः इत्यादावपि योज्यम् । १ तत् इदमिन्द्रादिभिर्दत्तमस्मदीय-
मन्नं मित्रादयः १ ममहन्तां पूजयन्तु पालयन्वित्यर्थः ॥ चनः । ' चायृ पूजानिष्ठा मनयोः ' ।
' चायेरन्ने ह्रस्वश्च ' (उ. सू. ४. ६३९) इति असुन् जुडागमश्च धातोर्ह्रस्वत्वं च । बलि लोपः ।
निष्वादाद्युदात्तत्वम् । धात् । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति प्रार्थनायां लुङ् । ' गातिस्था ' इति
सिचो लुक् ॥ ॥ २५ ॥

‘य इन्द्राग्नी’ इति त्रयोदशर्चं तृतीयं सूक्तं कुरुस्यार्षं त्रैष्टुभमैन्द्राग्रम् । तथा चानुक्रान्तं—
‘य इन्द्राग्नी सप्तोनैन्द्राग्रं तु’ इति । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

य इन्द्राग्नी चित्रतमो रथो वामाभि विश्वानि भुवनानि चष्टे ।

तेना यातं सरथं तस्थिवांसाथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ ॥

यः । इन्द्राग्नी इति । चित्रतमः । रथः । वाम् । अभि । विश्वानि । भुवनानि । चष्टे ।

तेन । आ । यातम् । ससरथम् । तस्थिवांसा । अथ । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ १ ॥

हे इन्द्राग्नी चित्रतमः अतिशयेन चायनीयः वा युवयोः संबन्धी यः रथः विश्वानि
भुवनानि भूतजातानि अभि चष्टे आभिमुख्येन पश्यति । सुवर्णमयत्वात् रत्नखचितत्वाच्च
स्वप्नभाभिः कृत्स्नं जगद्भासयतीत्यर्थः । तेन रथेन आ यातम् अस्मद्यज्ञमागच्छतम् । तर्हि पर्यायेण ।
नेत्याह । सरथं समानमेकं रथं तस्थिवांसा युगपदेव आस्थितवन्तौ युवामागच्छतं न पर्यायेणेत्यर्थः ।
अथ आगमनानन्तरं सुतस्य ऋत्विग्भिर्भभिपुतं सोमस्य सोमं स्वांशलक्षणं तदेकदेशं वा पिबतम् ॥
वाम् । ‘युष्मदस्मदोः षष्ठीचतुर्थी’ (पा. सू. ८. १. २०) इत्यादिना षष्ठीद्विवचनस्य वामादेशः ।
सर्वानुदात्तत्वम् । चष्टे । ‘चक्षिङ् व्यक्तायां वाचि’ । अत्र प्रकाशनार्थः । अदादित्वात् शपो लुक् ।
‘स्कोः संयोगाद्योः’ इति कलोपः । ‘तास्यनुदात्ते’ इति लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः
शिष्यते । ‘यद्वृत्ताक्षित्यम्’ इति निघातप्रतिषेधः । सरथम् । समानश्चासौ रथश्च सरथः ।
‘समानस्य च्छन्दसि’ इति सभावः । ‘परादिश्छन्दसि बहुलम्’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । तस्थिवांसा ।
‘छा गतिनिवृत्तौ’ । लिटः कसुः । द्विवचनम् । ‘शर्पूर्वाः खयः’ । ‘वस्वेकाजाद्विसाम्’ इति
इडागमः । ‘आतो लोप इटि च’ इति आकारलोपः । ‘सुपां सुलुक्’ इति आकारः । सोमस्य ।
‘क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्’ इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी ॥

यावदिदं भुवनं विश्वमस्त्युरुव्यचा वरिमता गभीरम् ।

तावा अयं पातवे सोमो अस्त्वरमिन्द्राग्नी मनसे युवभ्याम् ॥ २ ॥

यावत् । इदम् । भुवनम् । विश्वम् । अस्ति । उरुव्यचा । वरिमता । गभीरम् ।

तावान् । अयम् । पातवे । सोमः । अस्तु । अरम् । इन्द्राग्नी इति । मनसे । युवभ्याम् ॥ २ ॥

विश्वं सर्वम् इदं भुवनं जगत् यावत् अस्ति यावत्प्रमाणं भवति । कीदृशम् । उरुव्यचा
विस्तीर्णव्यापनम् । सर्वव्यापकमित्यर्थः । तथा वरिमता वरिष्णा उरुत्वेनाग्नीयेन गौरवेण गभीरं
गम्भीर्योपेतम् । हे इन्द्राग्नी पातवे युवभ्यां पातुं सोमः तावान् अस्तु तावत्प्रमाणो भवतु । तथा
मनसे युवयोस्तः करणाय अरं स सोमः पर्याप्तो भवतु ॥ उरुव्यचा । ‘व्यच व्याजकारणे’ । असुन् ।

१. क्ष-ट-ठ-स-सर्वाणि भूतजातानि २. क्ष-स-अवस्थितवन्तौ ३. क्ष-ट-ठ-न तु । ४. क्ष-ऋत्विग्भि-
रभिपुतस्य । ५. क्ष-ट-ठ-रथश्चेति । ६. क्ष-यावत्परिमाणम् । ७. क्ष-ट-ठ-स-अयं सोमः ।

‘ व्यवेः कुशद्विगमनसि ’ इति वचनात् कृत्वाभावेन संप्रसारणाभावः । ‘ स्वमोर्नेपुंसकात् ’ (पा. सू. ७. १. २३) इति सोर्लुकि प्राप्ते ‘ सुपां सुलुक् ’ इति व्यत्ययेन डादेशः । वरिमता । ‘ पृथ्वा-दिभ्य इमनिज्वा ’ इति उरुशब्दात् तस्य भावः इत्यर्थे इमनिच् । ‘ प्रियस्थिर ’ इत्यादिना उरुशब्दस्य वरादेशः । पुनरपि भावप्रत्ययोपसिञ्चान्दसी । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति तृतीयाया लुक् । यद्वा । तृतीयायाञ्छान्दसः तुडागमः । तावान् । तत्परिमाणमस्य । ‘ यत्तदेतेभ्यः परिमाणे वतुप् ’ (पा. सू. ५. २. ३९) । ‘ आ सर्वनाम्नः ’ इति आत्वम् । पातवे । ‘ पा पाने ’ । ‘ तुमर्थे सेसेन् ’ इति तवेन्प्रत्ययः । निष्वादाद्युदात्तत्वम् । अरम् । ‘ वालमूललध्वलमङ्गुलीनां वा लो रमापद्यत इति वक्तव्यम् ’ (पा. म. ८. २. १८) इति लत्वविकल्पः । युवभ्याम् । व्यत्ययेन आत्वाभावे ‘ शेषे लांपः ’ इति दकारलोपः ॥

चक्राथे हि स॒ध्य॑र॒द्राम॑ भ॒द्रं स॑ध्रीचीना वृत्रहणा उ॒त स्थः॑ ।

ताविन्द्रा॒ग्नी स॒ध्य॑श्चा निषद्या वृष्णः सोम॑स्य वृषणा वृषेथाम् ॥ ३ ॥

चक्राथे इति । हि । स॒ध्य॑क् । नाम । भ॒द्रम् । स॒ध्रीची॑ना । वृत्र॑ह॒न्ता । उ॒त । स्थः॑ ।

तां । इन्द्रा॒ग्नी इति । स॒ध्य॑श्चा । नि॒ऽसद्य॑ । वृष्णः । सोम॑स्य । वृष॒णा । आ । वृषे॒थाम् ॥ ३ ॥

हे ‘ इन्द्राग्नी ’ भद्रं कल्याणं नाम स्वकीयं नामधेयं ‘ सध्यक् ’ सहगतमिन्द्राग्नी इत्थं संयुक्तं ‘ चक्राथे ’ युवां कृतवन्तौ । ‘ उत अपि च हे ‘ वृत्रहणौ वृत्रस्यासुरस्य हन्ताराविन्द्राग्नी ‘ सध्रीचीना ’ सहाञ्जन्तौ वृत्रवधार्थं संगतौ ‘ स्थः ’ भवथः । ‘ हि ’ यस्मादेवं तस्मात् हे ‘ वृषणा ’ कामानां वर्षिताराविन्द्राग्नी ‘ तां ’ युवां सध्यञ्चौ सहितावेव सन्तौ ‘ निषद्य वेद्यामुपविश्य ‘ वृष्णः ’ सेक्तुः ‘ सोमस्य आर्क्षाय भागम् ‘ आ ‘ वृषेथां स्वकीये उदरे आसिञ्चेथाम् ॥ सध्यक् । सहशब्दोपपदादञ्जतेः ‘ कृत्विक् ’ इत्यादिना क्तिन् । ‘ अनदिताम् ’ इति नलोपः । ‘ सहस्य सध्रिः ’ । ‘ अद्रिसध्योरन्तोदात्तनिपातनं कृत्स्वरनिवृत्त्यर्थम् ’ (पा. सू. ६. ३. १५. १) इति वचनात् सध्यदेशान्तोदात्तनात् । यणादेशे ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः ’ इति स्वरितत्वम् । सध्रीचीना । ‘ विभापाञ्चे-रदिकृन्नियाम् ’ इति स्वार्थे ण्वः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेः आजादेशः । वृत्रहणौ । संहितायाम् आवादेशे ‘ लांपः शाकल्यस्य ’ इति वलोपः । वृषेथाम् । ‘ वृष सेचने ’ । व्यत्ययेन शः आत्मनेपदं च ॥

समिद्वेष्वग्निष्वानजाना यत्सु॑चा ब॒र्हिर् तिस्ति॑राणा ।

तीव्रैः सोमैः॑ परिषक्तेभिर्वा॒ग्नेन्द्रा॒ग्नी सौम॑न॒साय॑ यातम् ॥ ४ ॥

सम्॒ऽइद्वे॑पु । अ॒ग्निषु॑ । आ॒न॒जाना॑ । यत्सु॑चा । ब॒र्हिः । ऊँ॑ इति । तिस्ति॑राणा ।

तीव्रैः । सोमैः॑ । पा॒र॒ऽसिक्ते॑भिः । अ॒र्वाक् । आ । इन्द्रा॒ग्नी इति । सौम॑न॒साय॑ । या॒तम् ॥ ४ ॥

‘ अग्निषु गार्हपत्यादिषु अन्वाधानादिना ‘ समिद्वेषु सम्यगिद्वेषु दीप्तेषु ससु ‘ आनजाना हवींष्या-ज्येनाजन्तौ ‘ यत्सुचा तदनन्तरं यागार्थं गृहीतसुचौ ‘ बर्हिर् वेधां बर्हिरपि ‘ तिस्तिराणा आस्तीर्णं कृतवन्तौ अध्वर्युप्रतिप्रधानां री एवंभूतावभूताम् । तथा सति हे इन्द्राग्नी ‘ तीव्रैः क्षिप्रं मदकरैः

परिषिक्तेभिः परितः सर्वेषु ग्रहचमसादिष्वासिकैः । सोमैः हेतुभूतैः । अर्वाक् अस्मदभिमुखम् । आयातम् आगच्छतम् । किमर्थम् । सोमनसाय सौमनस्याय अस्माकमनुग्रहायेत्यर्थः ॥ आनजाना । 'अञ्जू व्यक्तिप्रक्षणगतिषु' । लिटः कानच् । 'अनिदिताम्' इति नलोपः । द्विर्भावे 'अत आदेः' इति अभ्यासस्य दीर्घः । 'तस्मान्बुद्धिहलः' इति अद्विहलोऽपि व्यत्ययेन नृद् । तिस्तिराणा । 'स्तृञ् आच्छादने' । पूर्ववत् कानच् । 'कृत इद्धातोः' इति इत्वम् । द्विर्वचने 'शर्पूर्वाः खयः' । 'सुपां सुलुक्' इति सर्वत्र विभक्तेः आकारः । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् ॥

यानीन्द्राग्नी चक्रथुर्वीर्याणि यानि रूपाण्युत वृष्ण्यानि ।

या वां प्रत्नानि सख्या शिवानि तेभिः सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ ५ ॥

यानि । इन्द्राग्नी इति । चक्रथुः । वीर्याणि । यानि । रूपाणि । उत । वृष्ण्यानि ।

या । वाम् । प्रत्नानि । सख्या । शिवानि । तेभिः । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ ५ ॥

ह इन्द्राग्नी यानि वीर्याणि वृत्रवधादिरूपाणि चक्रथुः कृतवन्तौ युवां यानि च रूपाणि निरूप्यमाणानि गवाश्वादीनि भूतजातानि कृतवन्तौ । इन्द्राग्निभ्यां हि सर्वं जगत सृज्यते । इन्द्रः सूर्यात्मना वृष्टिं सृजत्यग्निश्राद्धतिद्वारा वृष्ट्युत्पादकः । वृष्टेः सकाशात् सर्वे प्राणिन उत्पद्यन्ते । उत अपि च यानि वृष्ण्यानि वृष्णि भवानि वृष्टिप्रदानादिरूपाणि कर्माणि कृतवन्तौ । तथा वां युवयां संबन्धानि प्रत्नानि चिन्तनानि शिवानि शोभनानि या यानि सख्या सखित्वानि सन्ति । तेभिः तैः सर्वैः सहितौ युवां सुतस्य सोमस्य अभिपुतं सोमं पिबतम् ॥ सख्या । सख्युर्भावः सख्यम् । 'सख्युर्यः' इति यप्रत्ययः । 'शेष्ठन्दमि बहुलम्' इति शैलोपः । तेभिः । 'बहुलं छन्दमि' इति भिमि णम्भावः । 'सावेकाचः' इति प्रासस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य 'न गोश्रन्साववर्ण' इति प्रतिषेधः ॥ ॥ २६ ॥

यदब्रवं प्रथमं वां वृणानोरयं सोमो असुरैर्नो विहव्यः ।

तां सत्यां श्रद्धामभ्या हि यातमथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ ६ ॥

यत् । अब्रवम् । प्रथमम् । वाम् । वृणानः । अयम् । सोमः । असुरैः । नः । विहव्यः ।

ताम् । सत्याम् । श्रद्धाम् । अभि । आ । हि । यातम् । अथ । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ ६ ॥

ह इन्द्राग्नी प्रथमं कर्मोपक्रमं एव वां युवां वृणानः संभजमानः यदब्रवं सोमेन प्राणयिष्यामीति यदबोचं सत्यां यथार्थां तां श्रद्धां श्रद्धयादरातिशयेन कृतमुक्तिम् अभि अभिलक्ष्य आ हि यातम् आगच्छतमेव नोदासाथाम् । अथ आगमनान्तरमभिपुतं सोमं पिबतम् । तथा सति असुरैः हविषां प्रक्षेपकैर्ऋत्विग्भिः अयं नः अस्माकं सोमः विहव्यः विशेषेण होतव्यो भवति इतरथा व्यर्थः स्यात् । तस्मादिन्द्राग्नी आगच्छतमित्यर्थः ॥ वृणानः । 'वृङ् संभक्तौ' । लटः शानच् ।

‘आभ्यस्तयोरातः’ इति आकारलोपः । असुरैः । ‘असु क्षेपणे’ । ‘असेरुर्न’ (उ. सू. १. ४२) इति उरन्प्रत्ययः । विहव्यः । ‘हु दानादानयोः’ । ‘अचो यत्’ । गुणः । ‘धातोस्तश्मिन्तत्तस्यैव’ इति अवादेशः । ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

यदिन्द्राग्नी मदथः स्वे दुरोणे यद्ब्रह्मणि राजनि वा यजत्रा ।

अतः परि वृषणावा हि यातमथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ ७ ॥

यत् । इन्द्राग्नी इति । मदथः । स्वे । दुरोणे । यत् । ब्रह्मणि । राजनि । वा । यजत्रा ।
अतः । परि । वृषणौ । आ । हि । यातम् । अथ । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ ७ ॥

यजत्रा यष्टव्यौ हे इन्द्राग्नी स्वे दुरोणे स्वकीये गृहे निवासस्थाने यत् यदि मदथः हव्यथः । यत् यदि वा ब्रह्मणि ब्राह्मणे अन्यस्मिन्यजमाने हविःस्वीकरणायागत्य हव्यथः । यदि वा राजनि क्षत्रिये युद्धे साहाय्यं कर्तुमागत्य हव्यथः । अतः परि परितोऽस्मात् सर्वस्मात् स्थानात् हे वृषणौ कामानां वर्षिताराविन्द्राग्नी आ यातं हि आगच्छतमेव । औदासीन्यं मा कार्ष्णम् । अन्यत् पूर्ववत् ॥ मदथः । ‘मदी हर्षे’ । व्यस्ययेन शप् । यजत्रा । ‘अमिनक्षि’ इत्यादिना यजतेः कर्मणि अत्रन् । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेः आकारः ॥

यदिन्द्राग्नी यदुषु तुर्वशेषु यद्ब्रह्मण्वनुषु पूरुषु स्थः ।

अतः परि वृषणावा हि यातमथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ ८ ॥

यत् । इन्द्राग्नी इति । यदुषु । तुर्वशेषु । यत् । ब्रह्मणु । अनुषु । पूरुषु । स्थः ।
अतः । परि । वृषणौ । आ । हि । यातम् । अथ । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ ८ ॥

अत्र यदुषु इत्यादीनि पञ्च मनुष्यनामानि । हे इन्द्राग्नी यत् यदि यदुषु नियतेषु परंपामहिंसकेषु मनुष्येषु स्थः भवथः वर्तेथे । यदि वा तुर्वशेषु हिंसकेषु मनुष्येषु वर्तेथे । यत् यदि वा ब्रह्मणु द्रोहं परेषामुपद्रवमिच्छत्सु मनुष्येषु वर्तेथे । यदि वा अनुषु प्राणत्सु सकलैः प्राणैर्युक्तेषु जातृष्वनुष्ठानेषु मनुष्येषु । अन्येषां हि प्राणा निष्फला ज्ञानहीनत्वादनुष्ठानाभावाच्च । तेषु यदि भवथः तथा पूरुषु कामैः पूरयितव्येष्वन्येषु स्तोत्रजनेषु यदि भवथः । अतः सर्वस्मात् स्थानात् हे कामाभिवर्षकाविन्द्राग्नी आगच्छतम् । अनन्तरम् अभिपुनं सोमं पिबतम् ॥ यदुषु । ‘यम उपरमे’ । नियम्यन्ते इन्द्रियाण्येभिरिति यदवः । ‘यमेदुक् च’ इति कुप्रत्ययो दुर्गागमश्च । ‘अनुदात्तोपदेशः’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः । तुर्वशेषु । तुर्वी हिंसायः । औणादिकः अशप्रत्ययः । ब्रह्मणु । ‘द्रुह जिघांमायाम्’ । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । द्रुहं परंगमिच्छन्ति । ‘छन्दमि परेच्छायामपि’ इति यच्च । ‘क्याच्छन्दमि’ इति उप्रत्ययः । अनुषु ।

१. अन-दानादानयोः । २. क्ष-उ-ठ-अथ अनन्तरम् । ३. भ-स-‘पिबतम्’ इत्यस्यानन्तरम् एतत् (स-इ-म्) नरुक्ताभिमतं व्याख्यानम् । ऐतिहासिकपक्षे तु यदुतुर्वशादयः पञ्च राजानो ययातेः पुत्राः । तत्संबन्धिनीषु प्रजासु इति योज्यम् इत्याधिकम् ।

‘अन प्राणने’ । ‘अणश्च’ (उ. सू. १. ८) इति विधीयमान उपस्थयो बहुलवचनादस्मादपि भवति । ‘निर्’ इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । पूरु । ‘पूरी आप्यायने’ । पूर्यन्ते इति पूरवः । औणादिक उपस्थयः ॥

यदिन्द्राग्नी अवमस्यां पृथिव्यां मध्यमस्यां परमस्यामुत स्थः ।

अतः परि वृषणावा हि यातमथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ ९ ॥

यत् । इन्द्राग्नी इति । अवमस्याम् । पृथिव्याम् । मध्यमस्याम् । परमस्याम् । उत । स्थः ।

अतः । परि । वृषणौ । आ । हि । यातम् । अथ । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ ९ ॥

हे ‘इन्द्राग्नी’ ‘अवमस्यां’ ‘पृथिव्यां’ संनिष्ठष्टायामस्यां भूम्यां ‘यत् यदि’ ‘स्थः’ वर्तमानौ भवथः । यदि वा ‘मध्यमस्यां’ पृथिव्यामन्तरिक्षलोके । अत्र पृथिवीशब्दस्त्रिष्वपि लोकेषु वर्तते । यथा ‘यो द्वितीयस्यां तृतीयस्यां पृथिव्यामस्यायुषा नास्मा’ (तै. सं. १. २. १२. १) इति । ‘उत अपि च’ ‘परमस्याम्’ उक्ताष्टायां दूरे वर्तमानायां पृथिव्यां ब्रुलोके यदि वा वर्तन्ते । ‘अतः’ सर्वस्मात् स्थानात् हे ‘वृषणौ’ आगच्छतम् । आगमनानन्तरं सुतं सोमं ‘पिबतम्’ ॥ अवमस्याम् । अवमशब्दादुत्तरस्य हेतुव्यत्ययेन स्यादागमः । एवमुत्तरत्रापि ॥

यदिन्द्राग्नी परमस्यां पृथिव्यां मध्यमस्यामवयस्यामुत स्थः ।

अतः परि वृषणावा हि यातमथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १० ॥

यत् । इन्द्राग्नी इति । परमस्याम् । पृथिव्याम् । मध्यमस्याम् । अवमस्याम् । उत । स्थः ।

अतः । परि । वृषणौ । आ । हि । यातम् । अथ । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ १० ॥

पूर्ववद्वाक्येयम् । एतावांस्तु विशेषः । पूर्वं भूम्यादिषु त्रिषु लोकेषु याविन्द्राग्नी तावागच्छतामिष्युक्तम् । इदानीं तु युप्रभृतिषु अवरोहक्रमेण वर्तमानेषु त्रिषु लोकेषु याविन्द्राग्नी वर्तन्ते तावागच्छतामिति प्रार्थ्यते ॥

यदिन्द्राग्नी दिवि षो यत्पृथिव्यां यत्पर्वतेष्वोषधीष्वप्सु ।

अतः परि वृषणावा हि यातमथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ ११ ॥

यत् । इन्द्राग्नी इति । दिवि । स्थः । यत् । पृथिव्याम् । यत् । पर्वतेषु । ओषधीषु । अप्सु ।

अतः । परि । वृषणौ । आ । हि । यातम् । अथ । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ ११ ॥

हे ^१इन्द्राग्नी ^२दिवि भूलोके ^३यत् यदि स्थः भवथः । यदि वा ^४पृथिव्यां भूलोके यदि वा ^५पर्वतेषु मेवादिषु मेघेषु वा । तथा ^६ओषधीषु तिलमाषवीह्यादिषु ^७अप्सु उदकेषु चानुग्राहकतया यदि वा स्थः । हे कामाभिवर्षकौ युवाम् ^८अतः सर्वस्मात् स्थानादागच्छतम् । आगत्य चाभिषुतं सोमं पिबतम् ॥ पृथिव्याम् । ‘ उदात्तयणः० ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ओषधीषु । ओषः पाक भासु धीयते इति ओषधयः । ‘ कर्मण्यधिकरणे च ’ इति किप्रत्ययः । दासीभारादिवात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तच्च घञन्तमाद्युदात्तम् । ‘ ओषधेश्च विभक्तावप्रथमायाम् ’ इति दीर्घः ॥

यदिन्द्राग्नी उदिता सूर्यस्य मध्ये दिवः स्वधया मादयेथे ।

अतः परि वृषणावा हि यातमथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १२ ॥

यत् । इन्द्राग्नी इति । उत्तर्हिता । सूर्यस्य । मध्ये । दिवः । स्वधया । मादयेथे इति ।

अतः । परि । वृषणौ । आ । हि । यातम् । अथ । सोमस्य । पिबतम् । सुतस्य ॥ १२ ॥

हे ^१इन्द्राग्नी ^२उदिता उदितस्थोदयं प्राप्तस्य ^३सूर्यस्य आदित्यस्य संबन्धिनः ^४दिवः द्योतमानस्य अन्तरिक्षस्य ^५मध्ये मध्यभागे ^६स्वधया आत्मीयेन तेजसा हविर्लक्षणेनाग्नेन वा ^७यत् यस्मात् कारणात् ^८मादयेथे तृप्तौ भवथः तस्मात् कारणात् ^९अतः सर्वस्मादन्तरिक्षभागात् हे कामाभिवर्षका-
विन्द्राग्नी आगच्छतम् । आगमनानन्तरमभिषुतं सोमं ^{१०}पिबतम् ॥ उदिता । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति पठ्या डादेशः । दिवः । ‘ ऊडिदम् ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । मादयेथे । ‘ मद तृप्तिर्योगे ’ । चुरादि-
रात्मनेपदी ॥

एवेन्द्राग्नी पपिवांसा मुतस्य विश्वासभ्यं सं जयतं धनानि ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १३ ॥

एव । इन्द्राग्नी इति । पपिवांसा । सुतस्य । विश्वा । अस्मभ्यम् । सम् । जयतम् । धनानि ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ १३ ॥

हे ^१इन्द्राग्नी ^२सुतस्य अभिषुतं सोमम् ^३एव एवं ^४पपिवांसा पातवन्तौ युवाम् ^५अस्मभ्यं ^६विश्वा सर्वाणि ^७धनानि ^८सं जयतं प्रयच्छतम् । यदनेन सूक्तेन प्राथितं ^९तत् मित्रादयः ^{१०}ममहन्तां पूजयन्तु ॥ पपिवांसा । ‘ पा पाने ’ । लिटः क्तुः । ‘ वस्वेकाजाद्रसाम् ’ इति इडागमः ॥ २७ ॥

‘ वि हि ’ इत्यष्ट्वं चतुर्थं सूक्तम् । अनुक्रान्तं च—‘ वि ह्यष्टौ ’ इति । ऋग्याद्याः पूर्ववत् । सूक्तविनियोगो^२ लैङ्गिकः^३ ॥

वि ह्यख्यं मनसा वस्य इच्छन् इन्द्राग्नी ज्ञास उत वा सजातान् ।

नान्या युवत्प्रमतिरस्ति मह्यं स वां धियं वाजयन्तीमतक्षम् ॥ १ ॥

वि । हि । अख्यम् । मनसा । वस्यः । इच्छन् । इन्द्राग्नी इति । ज्ञासः । उत । वा । सजातान् ।

न । अन्या । युवत् । प्रमतिः । अस्ति । मह्यम् । सः ।

वाम् । धियम् । वाजयन्तीम् । अतक्षम् ॥ १ ॥

हे इन्द्राग्नी वस्यः प्रशस्तं धनम् इच्छन् कामयमानोऽहं ज्ञासः ज्ञातीन् उत वा अपि वा सजातान् । समानजन्मानो जातिव्यतिरिक्ता बान्धवाः । तांश्च मनसा बुद्ध्या वि ह्यख्यं युवा-
मेव जातिरूपेण बन्धुरूपेण च व्यज्ञासिषम् । ते हि धनस्य दातारो भवन्ति । अपि च युवत् युवा-
भ्याम् अन्या अन्येन केनचिन् मह्यं दत्ता प्रमतिः प्रकृष्टा बुद्धिः न अस्ति । मदीया यैषा प्रकृष्टा
बुद्धिः सा युवाभ्यामेव दत्ता । सः तादृश्या बुद्ध्या युक्तोऽहं वां युवयोः संवन्धिनीं वाजयन्तीम्
अन्नमस्मभ्यमिच्छन्तीं धियं ध्यानेन निष्पन्नां स्तुतिम् अतश्च अकार्षम् ॥ अख्यम् । लुङि
'अस्यतिवक्तव्यातिभ्योऽङ्' इति च्लेरङादेशः । वस्यः । वसुधादात् ईयसुन् । 'टेः'
इति टिलोपः । छान्दस् ईकारलोपः । ज्ञासः । सुखदुःखादिकं साम्येन जानन्तीति ज्ञामो ज्ञातयः ।
'जा अवबोधने' । औणादिकोऽसुन् । व्यत्ययेन विभक्तेरुदात्तत्वम् । युवत् । 'सुपां सुलुक्' इति
विभक्तेर्लुक् । व्यर्थाभिधायकत्वात् 'युवावौ द्विवचने' (पा. सू. ७. २. ९२) इति युष्मदो
मपर्यन्तस्य युवादेशः ॥

अश्रवं हि भूरिदावत्तरा वां विजामातुरुत वा घा स्यालात् ।

अथा सोमस्य प्रयती युवभ्यामिन्द्राग्नी स्तोमं जनयामि नव्यम् ॥ २ ॥

अश्रवम् । हि । भूरिदावत्तरा । वाम् । विजामातुः । उत । वा । घ । स्यालात् ।

अथ । सोमस्य । प्रयती । युवभ्याम् । इन्द्राग्नी इति । स्तोमम् । जनयामि । नव्यम् ॥ २ ॥

हे इन्द्राग्नी वां युवां भूरिदावत्तरा अतिशयेन बहुधनस्य दाताराविति अश्रवं हि अश्रौषं
खलु । कस्मात् पुरुषात् । विजामातुः । श्रुताभिरूप्यादिभिर्गुणैर्विहीनो जामाता यथा कन्यावते बहु धनं
प्रयच्छति कन्यालभार्थं ततोऽप्यतिशयेन दाताराविन्द्राग्नी इत्यर्थः । उत वा अपि च स्यालात् ।
स्यं श्रौषम् । तस्मात् लाजानावपति विवाहकाले इति स्यालः कन्याभ्राता । स यथा भगिनीप्रीत्यर्थं बहु
धनं प्रयच्छति ततोऽप्यतिशयेन दाताराविन्द्राग्नी । घ इति पादपूरणः । तथा च सति अथ अनन्तरं हे
इन्द्राग्नी युवाभ्यां सोमस्य प्रयती अभिषुतस्य सोमस्य प्रदानेन सह नव्यं नवतरं प्रत्यग्रं स्तोमं
स्तोत्रं जनयामि निष्पादयामि । अत्र निरुक्तम्—'अश्रौषं हि बहुदावृत्तं वां विजामातुरसुसमासा-
जामातुः । विजामातेति शश्वदाक्षिणाजाः क्रीतापतिमाच्छतेऽसुसमास इव वरोऽभिप्रेतो जामाता जा

अपत्यं तन्निर्माणा । उत वा घा स्यालादपि च स्यालात् स्याल आसन्नः संयोगेनेति नैदानाः । स्याल्ला-
जानावपनीति वा । लाजा लाजतेः स्थं शूर्पं स्यतेः । शूर्पमशनपवनं शृणातेः शज्ञातेर्वा । अथ सोमस्य
प्रदानेन युवाभ्यामिन्द्राग्नी स्तोमं जनयामि नभ्यं नवतरम्' (निरु. ६. ९) इति ॥ अश्रवम् । ' श्रु
श्रवणे ' । लङि उत्तमपुरुषैकवचने ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । भूरिदावत्तरा । ' हुदाञ्'
दाने' । ' आतो मनिन्' इति वनिप् । अतिशयेन भूरिदावा भूरिदावत्तरः । ' भूरिदाहस्तुङ्गकव्यः '
(पा. सू. ८. २. १७. २) इति तरपः तुद् । पदसंज्ञायां नलोपः । ' सुपां सुलुक्' इति विभक्ते-
राकारः । घ । ' ऋचि तुनुघ' इत्यादिना संहितायां दीर्घत्वम् । अथ । ' निपातस्य च ' इति^१ ।
प्रयनी । ' यम उपरमे ' । क्तिनि ' अनुदातोपदेश' इत्यादिनानुनासिकलोपः । ' ताद्री च' इति
गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । युवभ्याम् । ' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ' इति ' युष्मदस्मदोरनादेशे '
इत्यात्वाभावः^२ । ' शोपे लोपः ' इति दकारलोपः ॥

मा छेद्म रश्मीरिति नाधमानाः पितृणां शक्तीरनुयच्छमानाः ।

इन्द्राग्निभ्यां कं वृषणो मदन्ति ता ह्यद्री धिपणाया उपस्थे ॥ ३ ॥

मा । छेद्म । रश्मीन् । इति । नाधमानाः । पितृणाम् । शक्तीः । अनुयच्छमानाः ।

इन्द्राग्निभ्याम् । कम् । वृषणः । मदन्ति । ता । हि । अद्री इति । धिपणायाः । उपस्थे ॥ ३ ॥

१ रश्मीन् । रश्मिशब्दो रज्जुवाची । यथा रश्मयो दीर्घा अविच्छिन्ना भवन्ति एवमविच्छिन्नान् पुत्र-
पौत्रादीन् १ मा २ छेद्म मा विच्छिन्नान् कुर्वन्ति बुद्ध्या ३ नाधमानाः इन्द्राग्न्योः सकाशात् तथाविधान्
पुत्रादीन् ४ याचमानाः । तदनन्तरं ५ पितृणां ६ शक्तीः शक्त्युत्पादकान् वीर्योत्पादकान् तान् पुत्रादीन्
७ अनुयच्छमानाः अनुक्रमेण नियतान् कुर्वन्तः ८ वृषणः सेक्तारः पुत्रोत्पादनसमर्थाः सपत्नीका इत्यर्थः ।
एवंभूता यजमानाः ९ इन्द्राग्निभ्यां १० कं सुखं यथा भवति तथा ११ मदन्ति स्तुवन्ति । १२ हि यस्मात्
१३ अद्री शत्रूनाहणन्तौ हिंसन्तौ १४ विदारयन्तौ ताविन्द्राग्नी १५ धिपणायाः स्तुत्याः १६ उपस्थे उपस्थाने समीपे
भवतः । तस्मात् तस्मांनिधाय स्तुवन्तीति भावः । यद्वा । निपातानामनेकार्थत्वात् हिशब्दो यदेत्यर्थः^१ ।
यदा ताविन्द्राग्नी उद्दिश्य अद्री अभिपवसाधनभूता ग्रावाणो धिपणाया उपस्थे । धिपणा अधिपवण-
चर्च । तस्योपरिष्ठादिन्द्राग्न्यर्थं सोममभिपुण्वन्ति । तदा तदा यजमानाः स्तुवन्तीति योजनीयम्^२ ॥
छेद्म । ' छिदिर् द्वौकीकरणे ' । लङि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । ' छन्दस्युभयथा ' इत्यार्ध-
धानुक्त्वेन द्वित्वाभावाल्लृपधगुणः । ' न माङ्गयोगे ' इत्यडभावः । रश्मीन् । ' दीर्घादटि समानपादे '
इति संहितायां नकारस्य स्वरम् । ' अत्रानुनासिकः पूर्वस्य तु वा ' इति ईकारः सानुनासिकः ।
नाधमानाः । ' नाष्ट याच्यायाम् ' । पितृणाम् । ' नामन्यतरस्याम् ' इति नाम उदात्तत्वम् । मदन्ति ।
' मदि स्तुतो ' । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात् नुमभावः । व्यत्ययेन परस्मैपदम् ॥

१. क्ष-न-स-भूरि ददाति इति भूरिदावा । २. क्ष-इति दीर्घत्वम् ; स-इति संहितायां दीर्घः ।
३. स-इत्यात्वाभावे । ४. क्ष-ट-ठ-पुत्रपौत्रादीन् । ५. ट-ठ-वा । ६. स-हिंसितारौ । ७. क्ष-यदेत्यर्थे
वर्तते ; स-यदेत्यर्थः । ८. क्ष-स-तदा । ९. क्ष-योज्यम् ।

युवाभ्यां देवी धिषणा मदायेन्द्राग्नी सोममुशती सुनोति ।

तावन्धिना भद्रहस्ता सुपाणी आ धावतं मधुना पृङ्क्तमप्सु ॥ ४ ॥

युवाभ्याम् । देवी । धिषणा । मदाय । इन्द्राग्नी इति । सोमम् । उशती । सुनोति ।

तौ । अन्धिना । भद्रहस्ता । सुपाणी इति सुपाणी ।

आ । धावतम् । मधुना । पृङ्क्तम् । अप्सु ॥ ४ ॥

हे 'इन्द्राग्नी' 'युवाभ्यां' 'मदाय' युवयोर्हर्षाय 'देवी' द्योतमाना 'उशती' युवां कामयमाना 'धिषणा' मन्त्ररूपा वाक् 'सोमम्' अभिपुणोति । यद्वा । धिषणा अधिपवणचर्म, द्योतमानं तद्युवयोर्मदं कामयमानं सत् सोममभिपुणोति । ग्रावभिः तस्मिन्नभिपवात्तस्याभिपवकर्तृत्वम् । 'अन्धिना' अश्ववन्तौ 'भद्रहस्ता' शोभनदोर्दण्डौ^१ 'सुपाणी' । मणिबन्धादूर्ध्वभागः पाणिः । शोभनपाणी एवंभूतौ हे इन्द्राग्नी 'तौ' युवाम् 'आ' 'धावतं' शीघ्रमागच्छतम् । आगत्य च 'अप्सु' उदकेषु वर्तमानेन 'मधुना' माधुर्योपेतं सारांशेन 'पृङ्क्तम्' अस्मदीयं सोमं संयोजयतम् । यद्वा । अप्सु वसतीवरीषु मधुना माधुर्यं संयोजयतम् । विभक्ति व्यत्ययः ॥ युवाभ्याम् । पष्ठर्थे चतुर्थी^२ । उशती । 'वश' कान्तौ^३ । अदाद्विवात् शपो लुक् । ग्रहिण्यादिना संप्रसारणम् । 'उगितश्च' इति ङीप् । 'शतुरनुमः' इति नद्या उदात्तत्वम् । पृङ्क्तम् । 'पृची संपर्के' । रौधादिकः । लोटि थसस्तम् । 'असोरलोपः' । अनुस्वारपरमवर्णौ^३ । न च 'अचः परस्मिन्' इत्यलोपस्य स्थानिवत्त्वं, 'न पदान्त' इत्यादिना निषेधात् ॥

युवामिन्द्राग्नी वसुनो विभागे तवस्तमा शुश्रव वृत्रहत्ये ।

तावासद्यो बर्हिषि यज्ञे अस्मिन् चर्षणी मादयेथां सुतस्य ॥ ५ ॥

युवाम् । इन्द्राग्नी इति । वसुनः । विभागे । तवःस्तमा । शुश्रव । वृत्रहत्ये ।

तौ । आसद्य । बर्हिषि । यज्ञे । अस्मिन् । प्र । चर्षणी इति । मादयेथाम् । सुतस्य ॥ ५ ॥

हे 'इन्द्राग्नी' 'वसुनः' धनस्य 'विभागे' स्तोत्रभ्यो दातुं विभजने तात्पर्येण वर्तमानौ 'युवां' 'वृत्रहत्ये' वृत्रस्यासुरस्य हनने 'तवस्तमा' अतिनायेन बलिनौ प्रवृद्धतमौ वा 'शुश्रव' अश्रौषम् । हे 'चर्षणी' सर्वस्य द्रष्टारविन्द्राग्नी 'तौ' युवामस्मदीये 'अस्मिन्' 'यज्ञे' 'बर्हिषि' वेद्यामास्तीर्णे दधे 'आसद्य' उपविश्य 'सुतस्य' अभिपुतस्य सोमस्य पानेन 'प्र' 'मादयेथां' प्रकर्षेण तृप्ता भवतम् ॥ विभागे । 'भज' सेवयाम् । भावे घञ् । 'चजोः' कुघिण्यतोः इति कुत्वम् । थाथादिनोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । तवस्तमा । तव इति बलनाम । लुप्तमत्वर्थीयादेतस्मादातिशायनिकस्तमम् । यद्वा । तवतिर्वृद्धयर्थः सौत्रो धातुः । तस्मादौणादिकः कर्तरि असिप्रत्ययः । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेः पूर्वमवर्णदीर्घत्वम् । वृत्रहत्ये । 'हनस्त च' इति हन्तेर्भावे क्यप्; तत्संनियोगेन तकारान्तादेशश्च । कृदुत्तरपदप्रकृति-स्वरत्वम् ॥ ॥ २८ ॥

१. क्ष-ट-ठ-शोभनदोर्दण्डौ । २. क्ष-ट-ठ-स-चतुर्थी वक्तव्येति चतुर्थी । ३. क्ष-ट-ठ-अनुनासिक-परमवर्णौ ।

ऐन्द्राग्रस्य पक्षोर्हविषः ' प्र चर्षणिभ्यः ' इत्येषा याज्या । ' प्रदानानाम् ' इति खण्डे सूत्रितं—
' प्र चर्षणिभ्यः पृतनाहवेषु देवो यानु मविता सुस्नः ' (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

प्र चर्षणिभ्यः पृतनाहवेषु प्र पृथिव्या रिरिचाथे दिवश्च ।

प्र सिन्धुभ्यः प्र गिरिभ्यो महित्वा ऐन्द्राग्री विश्वा भुवनान्यन्या ॥ ६ ॥

प्र । चर्षणिभ्यः । पृतनाहवेषु । प्र । पृथिव्याः । रिरिचाथे इति । दिवः । च ।

प्र । सिन्धुभ्यः । प्र । गिरिभ्यः । महित्वा । प्र ।

इन्द्राग्री इति । विश्वा । भुवना । अनि । अन्य ॥ ६ ॥

पृतनाहवेषु पृतनासु संग्रामेषु रक्षणार्थमाह्वानेषु सस्नुहं १ इन्द्राग्री आगतवन्तौ युवां चर्षणिभ्यः सर्वेभ्योऽपि मनुष्येभ्यः २ महित्वा महत्त्वेन ३ प्र रिरिचाथे अतिरिच्येथे सर्वाधिकौ भवथ इत्यर्थः । अत्रोपसर्गवशाद्भूतः स्वाभिधेयविपरीतमर्थमाचष्टे यथा प्रस्मरणं प्रस्थानमिति । तथा पृथिव्याः सर्वस्या भूमेश्च प्र रिरिचाथे । एवं सुप्रभृतिभ्योऽपि । सिन्धवः स्यन्दनशीला आपः । गिरयः पर्वताः । अपि च हे इन्द्राग्री विश्वा भुवना सर्वाणि भूतजातानि ४ अन्या उक्तव्यतिरिक्तानि यानि ५ सन्ति तान्यतीत्य ६ प्र रिरिचाथे अधिकौ भवथः ॥ पृतनाहवेषु । पृतनासु हवः पृतनाहवः ३ । ह्वजः ' भावेऽनुपसर्गस्य ' इति अप् संप्रसारणं च । व्यत्ययेन धाधादिस्वराभावे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । रिरिचाथे । ' रिरिचि विरेचने ' । ' छन्दसि लुङ्लङ्लिटः ' इति वर्तमाने लिट् । यद्वा । लट्थेव ' बहुलं छन्दसि ' इति विक्रान्तस्य ४ भुः । महित्वा । ' मः पूजायाम् ' । औगादिक इत्यस्ययः । तस्य भावो महित्वम् । ' सुरां सुलुक् ' इति तृतीयाया उद्देशः ॥

पूर्वोक्त एव पक्षो ' आ भरतम् ' इत्येषा पुरोडाशस्यानुवाक्या । सूत्रितं च—' आ भरतं शिक्षतं वज्रबाहू उभा वामिन्द्राग्री आहुवथ्यै ' (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

आ भरतं शिक्षतं वज्रबाहू अस्माँ इन्द्राग्री अवतं शचीभिः ।

इमे नु ते रश्मयः सूर्यस्य येभिः सपित्वं पितरौ न आसन् ॥ ७ ॥

आ । भरतम् । शिक्षतम् । वज्रबाहू इति वज्रऽबाहू ।

अस्मान् । इन्द्राग्री इति । अवतम् । शचीभिः ।

इमे । नु । ते । रश्मयः । सूर्यस्य । येभिः । सपित्वम् । पितरः । नः । आसन् ॥ ७ ॥

हे वज्रबाहू वज्रहस्तौ इन्द्राग्री आ भरतम् अस्मदर्थं धनमाहरतम् । आहस्य च शिक्षतं अस्मभ्यं दत्तम् । शिक्षतिर्दानकर्मा । अपि च अस्मान् अनुष्ठातुं शचीभिः । कर्मनामैतत् । आस्मीयैः

कर्मभिः 'अवतं रक्षतम् । किं च सूर्यात्मन इन्द्रस्य 'येभिः रश्मिभिः यैः अर्चिभिः 'नः अस्माकं 'पितरः पूर्वपुरुषाः 'सपितॄन् सहस्रास्तयं स्थानम् 'आसन् ब्रह्मलोकमगच्छन् । अर्चिरादिमार्गेण हि ब्रह्मलोक-मुपासका गच्छन्ति । तथा च श्रूयते—' तेऽर्चिपमभिर्मभवन्त्यर्चिपोऽहः ' (छा. उ. ५. १०. १) इति । यद्वा । येभी रश्मिभिः सपितॄन् समवेतत्वमगच्छन् । ' ते 'रश्मयः 'दृमे 'नु इदानीमस्माभि-र्दृश्यमाना एत एव खलु । सूर्यात्मन इन्द्रस्य ये रश्मयस्त एवाग्नेरपि । तथा च श्रूयते—' अग्निं वावाक्षित्यः स्यात् प्रविशति तस्मादग्निर्द्वाराज्जकं दृष्टे ' (तै. ब्रा. २. १. २. ९) इति । तस्मान् सूर्यस्य रश्मीनां स्तवनेनेन्द्राग्न्योरुभयोरपि स्तुतिः सिद्धा ॥ भरतम् । ' हप्रहोर्भः ' इति भरतम् । शिक्षनम् । ' शिक्ष विद्योपादाने ' । अदुपदेशाल्लसार्वाधातुकानुदात्तत्वे शपः पितृत्वादनुदात्तत्वम् । धातुस्वरः शिष्यते । तिङ्ः परस्मान्निघाताभावः । मपित्वम् । ' आप् व्युत्ता ' । अस्मान् सशब्दोप-पदात् ' कृत्यार्थं तवैकेन् ' इति त्वन्प्रत्ययः । पृषोदरादिस्वात् धातोः पिभावः । यद्वा । ' पप समवाये ' । ' इन्सर्वधातुभ्यः ' इति इन् । मपेर्भावः मपित्वम् । आमन् । ' अय गतिदीप्त्यादानेषु ' । लङि आडागम उदात्तः । ' यद्वृत्ताक्षित्यम् ' इति निघाताभावः २ ॥

पुरंदरा शिक्षतं वज्रहस्तास्माँ इन्द्राग्नी अवतं भरेषु ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ८ ॥

पुरंदरा । शिक्षतम् । वज्रहस्ता । अस्मान् । इन्द्राग्नी इति । अवतम् । भरेषु ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ८ ॥

हे 'वज्रहस्ता हस्तेन' गृहीतवज्रो 'पुरंदरा असुरपुराणां दारयितारौ 'इन्द्राग्नी 'शिक्षतम् अस्म-दपेक्षितं धनं प्रयच्छतम् । अपि च 'भरेषु मंत्रामेषु 'अस्मान् 'अवतं रक्षतम् । यदनेन सूक्तेन प्रार्थितं 'तत्' अस्मदीयं मित्रादयः 'ममहन्तां पूजयन्ताम्' ॥ पुरंदरा । ' पृःसर्वयोर्दार्सिहोः ' (पा. सू. ३. २. ४१) इति खच् । ' वाचंयमपुरंदरौ च ' (पा. सू. ६. ३. ६९) इति निपातनान् अम् । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः आकारः ॥ २९ ॥

' ततं मे ' इति नवर्चं पञ्चमं सूक्तं कुरुस्यार्प ऋभुदेवताकम् । पञ्चमीनवम्यौ त्रिष्टुभौ । शिष्टाः सप्त जगत्पत्यः । तथा चानुक्तान्—' ततं नवाभवं तु पञ्चम्यन्ये त्रिष्टुभौ ' इति ॥ अभिष्टुवपदस्य चतुर्थेऽहनि वैश्वदेवशब्दे इदमाभवं निविद्धानम् । सूत्रिनं च ' तृतीयस्य ' इति खण्डे—' ततं मे अप इति वैश्वदेवम् ' (आश्व. श्रौ. ७. ७) इति ॥

ततं मे अपस्तुदुं तायते पुनः स्वादिष्टा धीतिरुचथाय शस्यते ।

अयं समुद्र इह विश्वदेव्यः स्वाहाकृतस्य समु तृणुत ऋभवः ॥ १ ॥

ततम् । मे । अपः । तत् । ऊँ इति । तायते । पुनरिति । स्वादिष्टा । धीतिः । उचथाय । शस्यते ।

अयम् । समुद्रः । इह । विश्वदेव्यः । स्वाहाकृतस्य । समु । ऊँ इति । तृणुत । ऋभवः ॥ १ ॥

१. क्ष-समवेतत्वमगच्छन् ; स-समवे (वै) नृत्वमगच्छन् २. क्ष-निघातप्रतिषेधः । ३. अ-ट-हस्ते । ४. क्ष-उ-तन्मित्रादयो रक्षन्तु ।

हे ऋभवः षमे मया षअपः अग्निष्टोमादिरूपं कर्म षतत् विस्तारितं बहुशः पूर्वमनुष्ठितम् ।
 षतदु तदेव षपुनः षतायते विस्तार्यते अनुष्ठीयते इत्यर्थः । तत्र षस्वादिष्टा स्वादुतमा अतिशयेन प्रीतिकरी
 षधीतिः स्तुतिश्च षउचथाय स्तुत्याय^१ षशस्यते पठ्यते । अपि च षह् अस्मिन्यागे षसमुद्रः समुन्दन-
 शीलः षअयं सोमरसः षविश्वदेव्यः सर्वेभ्यो देवेभ्यः पर्याप्तो यथा भवति तथा संपादितः । तस्य षस्वाहा-
 कृतस्य स्वाहाकारेणाग्नौ प्रक्षिप्तस्य सोमस्य पानेन षसमु षतृण्युत सम्यगेव तृप्ता भवत ॥ ततम् ।
 षतनु विस्तारे । निष्ठायां षयस्य विभाषा इति इदृप्रतिषेधः । षअनुदात्तोपदेशः^२ इत्यादिना
 अनुनासिकलोपः । अपः । षआपू व्यासौ । षआपः कर्माख्यायां ह्रस्वो नुद्च वा^३
 इति असुन् धातोर्ह्रस्वश्च । तायते । षतनोतेर्येकि^४ (पा. सू. ६. ४. ४४) इति आत्वम् ।
 स्वादिष्टा । स्वादुशब्दादातिशायनिक इष्टम् । षटेः^५ इति टिलोपः । उचथाय । षवच परिभाषणे ।
 औगादिकः अथक्प्रत्ययः । षवचिस्वपि^६ इत्यादिना संप्रसारणम् । समुद्रः । षउन्दी क्लेदने ।
 षस्फायितञ्चि^७ इत्यादिना रक्^८ । षअनिदिताम् इति नलोपः । विश्वदेव्यः । देवाहो भागो देव्यः ।
 षछन्दसि च^९ इति यप्रत्ययः । विश्वे सर्वे देव्या यस्मिन्सोमे । षबहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम् इति
 व्यत्ययेनासंज्ञायामपि पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । स्वाहाकृतस्य । स्वाहाशब्दस्य उर्यादित्वेन गतित्वान्
 (पा. सू. १. ४. ६१) षगतिरनन्तरः^{१०} इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तृण्युत । षतृप प्रीणने ।
 षस्वादिभ्यः श्वः^{११} । ऋभव इत्यनेन संहितायाम् षकत्यकः^{१२} इति प्रकृतिभावः ॥

आभोगयं प्र यदिच्छन्त एतनापाकाः प्राञ्चो मम के चिदापर्यः ।

सौधन्वनासश्चरितस्य भूमनागच्छत सवितुर्दाशुषो गृहम् ॥ २ ॥

आभोगयम् । प्र । यत् । इच्छन्तः । ऐतन । अपाकाः । प्राञ्चः । मम । के । चित् । आपर्यः ।

सौधन्वनासः । चरितस्य । भूमना । अगच्छतः । सवितुः । दाशुषः । गृहम् ॥ २ ॥

हे ऋभवः षअपाकाः परिपक्वज्ञानाः षप्राञ्चः पूर्वकालीनाः षमम षआपयः प्रापयितारो मदीया
 ज्ञातयः षके षचित् एवंभूता ये केचन यूयम् षआभोगयम् उपभोग्यं सोमम् षइच्छन्तः षयत् यदा
 षप्र षऐतन तपश्चरितुमरण्यं गतवन्तः । ऋभवो हि सुधन्वन आङ्गिरसस्य पुत्राः । तदुक्तं यास्केन—‘ ऋभु-
 विभ्वा वाज इति सुधन्वन आङ्गिरसस्य त्रयः पुत्रा बभूवुः ’ (निरु. ११. १६) इति । कुरुसोऽप्या-
 ङ्गिरसः अतस्तेन मदीया ज्ञातय इत्युक्तम् । हे षसौधन्वनासः सुधन्वनः पुत्राः तदानीं षचरितस्य
 समुपार्जितस्य तपस्यः षभूमना भूम्ना बहुत्वेन षदाशुषः हवींषि दत्तवतः षसवितुः सोमाभिषवं कुर्वतो
 यजमानस्य संबन्धि यज्ञगृहम् षअगच्छत तपसा लब्धसोमाः सन्तः कृतपानाः^१ यूयं गतवन्तः । यद्वा ।
 दाशुषः प्रातःसवनादिष्वग्न्यादिभिरपसारितेभ्यः ऋभुभ्यः सोमपानं दत्तवतः सवितुः गृहं निवास-
 स्थानं तृतीयसवनाख्यमगच्छत प्राप्ताः । एतत्सर्वम् षआर्भवं शंसति^२ (ऐ. ब्रा. ३. ३०) इत्यादौ
 विस्पष्टमात्रातम् ॥ आभोगयम् । आ समन्ताद्भोग आभोगः । तदर्हः आभोगयः । षछन्दसि च^३ इति
 यः^४ । षयस्य^५ इति लोपाभावश्छान्दसः । व्यत्ययेन प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । यद्वा । आरूपपूर्वा-
 ङ्गुजेरौगादिकः कर्मणि इप्रत्ययः^६ कुरुवं च । अमि व्यत्ययेन गुणः । ऐतन । षइण् गतौ^७ । लङि मध्यम-

१. क्ष-स-१. स्तुत्याय युष्मद्गणाय । २. क्ष-रक्प्रत्ययः । ३. स-तत्पानाय । ४. क्ष-यप्रत्ययः;
 ट-यः प्रत्ययः । ५. क्ष-ट-अयप्रत्ययः; स-घप्रत्ययः ।

बहुवचनस्य थस्य तादेशः । 'तप्तनप्तनथनाश्च' इति तस्य तनबादेशः । आडागमो वृद्धिश्च । आपयः । आपोतेरौणादिक इप्रत्ययः । भूमना । बहुशब्दान् पृथ्वादिदक्षणा इमनिच् । 'बहोलोपो भू च बहोः' इति इकारलोपो बहोर्भूभावश्च । संज्ञापूर्वकस्य विधरनित्यत्वान् अलोपाभावः^१ ॥

तत्सविता वीऽमृतत्वमासुवदगोह्यं यच्छ्रवयन्त ऐतन ।

त्यं चिच्चमसमसुरस्य भक्षणमेकं सन्तमकृणुता चतुर्वयम् ॥ ३ ॥

तत् । सविता । वः । अमृतत्वम् । आ । असुवत् । अगोह्यम् । यत् । श्रवयन्तः । ऐतन ।

त्यम् । चित् । चमसम् । असुरस्य । भक्षणम् । एकम् । सन्तम् । अकृणुत । चतुः । वयम् ॥ ३ ॥

हे ऋभवः^१ तत् तदानीं^२ सविता सर्वस्य प्रेम्को देवः^३ वः युष्माकम्^४ अमृतत्वं देवत्वम्^५ आसुवत् अभिमुख्येन प्रेरितवान् दत्तवानित्यर्थः । यत् यदा यूयम्^६ अगोह्यं गृहितुमशक्यं सर्वैर्देव्यमानं सवितारं^७ श्रवयन्तः अपेक्षितं सोमपानं विज्ञापयन्तः सन्तः^८ ऐतन आगच्छत । तदानीमिति पूर्वणान्वयः । यस्मात् यूयं देवैराज्ञापिताः सन्तः^९ असुरस्य त्वष्टुः संबन्धिनम् । तेन निर्मितमित्यर्थः । भक्षणं सोमपानसाधनं^{१०} त्वं तं^{११} चमसम्^{१२} एकं^{१३} चित् असहायमेव^{१४} सन्तं^{१५} चतुर्वयं^{१६} चतुर्व्यूहम्^{१७} अकृणुत कृतवन्तः । सृष्ट्यादौ ध्वष्टा कृतं चमसं होतृचमसादिमुख्यचमसचतुष्टयरूपेण^{१८} ऋभवः कृतवन्तः^{१९} इत्यर्थः ॥ असुवत् । 'पू प्रेरणे' । तौदादिकः । श्रवयन्तः । 'श्रु श्रवणे' । छान्दसो वृद्धयभावः । ऐतन । लङि मध्यमबहुवचनस्य^{२०} तादेशः^{२१} 'तप्तनप्तनथनाश्च' इति तनबादेशः । भक्षणम् । करणे ल्युट् । अकृणुत । 'कृवि हिंसाकरणयोश्च' । लङि मध्यमबहुवचने 'ध्विन्विक्कृण्वयोर च' इति उपस्ययः । चतुर्वयम् । वया अवयवाः । चत्वारोऽवयवा यस्य स तथोक्तः ॥

विष्टी शमी तरणित्वेन वाघतो मर्तासः सन्तो अमृतत्वमानशुः ।

सौधन्वना ऋभवः सूरचक्षसः संवत्सरे समपृच्यन्त धीतिभिः ॥ ४ ॥

विष्टी । शमी । तरणित्वेन । वाघतः । मर्तासः । सन्तः । अमृतत्वम् । आनशुः ।

सौधन्वनाः । ऋभवः । सूरचक्षसः । संवत्सरे । सम् । अपृच्यन्त । धीतिभिः ॥ ४ ॥

वाघतः । ऋत्विज्जामैतत् अत्र च सामर्थ्यात् तद्वन्तो लक्ष्यन्ते । ऋत्विगिरूपेता ऋभवः^१ शमी । कर्मनामैतत् । यागदानादीनि कर्माणि अन्यान्यपि 'एकं चमसं चतुरः कृणोतन' (ऋ. सं. १. १६१. २) इत्यादिना देवैरुक्तानि कर्माणि तरणित्वेन । तरणिरिति क्षिप्रनाम । क्षिप्रत्वेन क्षेप्येण विष्टी । यद्यप्येतत्कर्मनाम तथाप्यत्र क्रियापरं व्याप्य कृत्वेत्यर्थः । एवं कर्माणि कृत्वा मर्तासः मनुष्या अपि सन्तः^२ अमृतत्वं देवत्वम्^३ आनशुः आनशिर । कृतैः कर्मभिल्लैर्भिरे । देवत्वं प्राप्य च^४ सौधन्वनाः सुधन्वनः पुत्राः^५ सूरचक्षसः सूर्यसमानप्रकाशाः सूर्यसदृशज्ञाना वा ते^६ ऋभवः^७ संवत्सरे संवत्सरा-

१. क्ष-न-स-अलोपाभावः । २. श-होतृचमसादिरूपेण चतुष्टयं कृतवन्तः । ३. श-मध्यमपुरुष-बहुवचनस्य । ४. क्ष-तादेशः तस्य; स-तादेशस्य ।

वयवभूते वसन्तादिकालेऽनुष्ठेयैः 'धीतिभिः अग्निष्टोमादिकर्मभिः' 'समपृच्यन्त संयुक्ता अभवन् हविर्भा-
गार्हा बभूवुर्नित्यर्थः । अत्र निरुक्तं — ' कृत्वा कर्माणि क्षिप्रत्वेन वोढारो मेधाविनो वा मर्तासः सन्तोऽ-
मृतवमानागिरे सौधन्वना ऋभवः सूरत्याना वा सूरप्रज्ञा वा संवत्सरे समपृच्यन्त धीतिभिः कर्मभिर्ऋभु-
विभ्वा वाज इति सुधन्वन् आङ्गिरसस्य त्रयः पुत्रा बभूवुः ' (निर. ११. १६) इति ॥ विष्टी । ' विष्टू
व्याप्तौ ' । ' स्नात्वाद्यश्च ' (पा. सू. ७. १. ४९) इति क्त्वाप्रत्ययस्य ईकारान्तादेशः । शमी ।
' सुपां सुलुक् ' इति शमो लुक् । आनशुः । ' अशू व्याप्तौ ' । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ' अभोतेश्च '
इति अभ्यामादुत्तरस्य नुडागमः । अपृच्यन्त । ' पृची संपर्के ' । कर्मणि लङ् ॥

क्षेत्रमिव वि ममुस्तेजनेनैकं पात्रमृभवो जेहमानम् ।

उपस्तुता उपमं नाधमाना अमर्त्येषु श्रव इच्छमानाः ॥ ५ ॥

क्षेत्रम्ऽइव । वि । ममुः । तेजनेन । एकम् । पात्रम् । ऋभवः । जेहमानम् ।

उपस्तुताः । उपमम् । नाधमानाः । अमर्त्येषु । श्रवः । इच्छमानाः ॥ ५ ॥

उपस्तुताः समीपस्थैर्ऋषिभिः स्तुताः । ऋभवः । जेहमानं होमक्रियां प्रति प्रयतमानम् । एकम्
असहायं । पात्रं पानसाधनं त्वष्टा निर्मितं चमसं मानदण्डेन । क्षेत्रमिव भूमिमिव । तेजनेन तीक्ष्णेन
शस्त्रेण चमसचतुष्टयरूपेण कर्तुं । वि । ममुः विशेषेण मानं कृतवन्तः । किमिच्छन्तः । उपमं सर्वेषा-
मुपमानभूतं प्रशस्तं सोमलक्षणमन्नं । नाधमानाः याचमानाः । एतदेव विवृणोति । अमर्त्येषु मरण-
रहितेषु देवेषु मध्ये । श्रवः हविलक्षणमन्नम् । इच्छमानाः इच्छन्तः । देवैः सह सोमपानं कामयमानाः
तन्नाभाय चतुरश्रमसानकार्बुस्त्यर्थः ॥ ममुः । ' माङ् माने शब्दे च ' । व्यत्ययेन परस्मैपदम् ।
तेजनेन । ' अणोऽप्रगृह्यस्यानुनासिकः ' (पा. सू. ८. ४. ५७) इति अनवसाने व्यत्ययेन अकारस्य
आनुनासिक्यम् । ईपाअक्षादित्वान् प्रकृतिभावः । जेहमानम् । ' वेह जेह बाह प्रयत्ने ' । भौवादिकः ।
अनुदात्तेत्वात् आत्मनेपदम् । उपस्तुताः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । उपमम् ।
' माङ् माने ' । ' आतश्चोपसर्गे ' इति कप्रत्ययः । इच्छमानाः । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् ॥ ३० ॥

आ मनीषामन्तरिक्षस्य नृभ्यः सुचेव घृतं जुहवाम विव्रना ।

तरणित्वा ये पितुरस्य सश्विर ऋभवो वार्जमरुहन्दिवो रजः ॥ ६ ॥

आ । मनीषाम् । अन्तरिक्षस्य । नृभ्यः । सुचाऽइव । घृतम् । जुहवाम् । विव्रना ।

तरणित्वा । ये । पितुः । अस्य । सश्विरे । ऋभवः । वार्जम् । अरुहन् । दिवः । रजः ॥ ६ ॥

अन्तरिक्षस्य अन्तरिक्षलोकस्य मध्यमस्थानस्य संबन्धिभ्यः । नृभ्यः यज्ञस्य नेतृभ्य ऋभुभ्यः ।
ऋभवो हि यज्ञस्य नेतारः । तेन हि ते देवत्वं प्राप्ताः । यद्वा । अन्तरिक्षस्य लोकस्य नेतृभ्यः । मध्यमे^१
स्थाने^१ ह्येते पठ्यन्ते । तादृशेभ्यः । सुचेव यथा सुचा जुह्वा । घृतं क्षरणशीलाज्योपेतं हविः । आ

‘जुहवाम । मर्यादायामाकारः । यथाशास्त्रं प्रयच्छाम । एवमेव षमनीषां स्तुतिं विघ्नना वेदनेन ज्ञानेन कुर्मः इति शेषः । अपि च षये ऋभवः पितुः सर्वस्य जगतः पालकस्य अस्य सूर्यस्य तरणित्वा तरणित्वानि तरणकौशलानि सश्रिरे सूर्यरश्मिभूताः^१ सन्तः प्रापुः । तदुक्तम्—‘ आदित्यरश्मयोऽप्यृभव उच्यन्ते ’ इति । ते ऋभवः दिवो रजः । रजःशब्दो लोकवाची । शीतमानस्य स्वर्गाख्यस्य लोकस्य संबन्धिनं वाजं सोमलक्षणमज्ञम् अरुहन् यागदानादिभिः कर्मभिरन्यैश्च देवोक्तैः^२ चमसचतुष्टयकरणादिकैः प्राप्नुवन् ॥ सुचेव^३ । ‘ सावेकाचः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । जुहवाम । ‘ हु दानादानयोः^४ ’ । लोटि ‘ आहुतमस्य पिब ’ इति आडागमः । विघ्नना । ‘ विद् ज्ञाने ’ । औणादिको मनिः^५ । ‘ न संयोगाद्वमन्तात् ’ इति अलोपाभावः । तरणित्वा । ‘ तृ प्लवनतरणयोः ’ । ‘ अतिसृष्टृधर्म्यस्य वितृभ्योऽनिः ’ इति कर्तरि अनिप्रत्ययः । तस्य भावस्तरणित्वम् । ‘ शोभच्छन्दसि बहुलम् ’ इति शैलोपः । सश्रिरे । ‘ ग्लुञ्च पस्ज गतौ ’ इत्यत्र सश्रिमप्येके पठन्ति । व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । ‘ द्विर्वचनप्रकरणे छन्दसि वेति वक्तव्यम् ’ इति वचनात् द्विर्वचनाभावः । इरेचश्चित्वादन्तोदात्तत्वम् । ‘ यद्वृत्तान्नित्यम् ’ इति निघातप्रतिषेधः । अरुहन् । ‘ रूह बीजजन्मनि प्रादुर्भावे च ’ । लुङि ‘ कृष्ट-दृष्टिभ्यश्छन्दसि ’ इति च्लेः अडादेशः । दिवः । ‘ ऊडिदम् ’ इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । रजः । ‘ रज्ज रागे ’ । रजन्यस्मिन्निति रजो लोकः । तदुक्तं—‘ लोका रजांस्युच्यन्ते ’ (निरु. ४. १९) इति । औणादिकोऽधिकरणे असुन् । ‘ रजकरजनरजःसूपसंस्थानम् ’ इति नलोपः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति षष्ठ्या लुक् ॥

ऋभुर्न इन्द्रः शर्वसा नवीयानृभुर्वाजैर्भिर्वसुभिर्वसुर्ददिः ।

युष्माकं देवा अवसाहनि प्रियेऽभि तिष्ठेम पृत्सुतीरमुन्वताम् ॥ ७ ॥

ऋभुः । नः । इन्द्रः । शर्वसा । नवीयाम् । ऋभुः । वाजैभिः । वसुभिः । वसुः । ददिः ।

युष्माकम् । देवाः । अवसा । अहनि । प्रिये । अभि । तिष्ठेम । पृत्सुतीः । अमुन्वताम् ॥ ७ ॥

ऋभुर्विष्वा वाज इति त्रयः सुधन्वनः पुत्राः । तत्र शर्वसा बलेन नवीयान् नवतरः प्रशस्ततरः ऋभुः षमः अस्माकम् इन्द्रः परमेश्वरः । अस्माकं रक्षक इत्यर्थः । यद्वा । इन्द्र एव प्रसंगान् उरु भानोति नैरुक्तव्युत्पत्त्या ऋभुरिति स्तूयते । अपि च वाजैभिः वाजैरश्मभ्यं दातव्यैरश्वैः वसुभिः निवासहन्-भिर्धनैश्च ऋभुः^१ वसुः अस्माकं निवासयिता अत एव ददिः तेषामन्नानां धनानां च दाता भवन् । परोऽर्ध्वः प्रत्यक्षकृतः । हे देवाः दानादिगुणयुक्ता ऋभुप्रभृतयः युष्माकं संबन्धना अवसा रक्षणेन युक्ते प्रिये अस्माकमनुकूले अहनि दिवसे वर्तमाना वयम् अमुन्वतां मुन्वज्जमानविरोधिनां शत्रूणां पृत्सुतीः सेना अभि तिष्ठेम ॥ नवीयान् । नवशब्दान् आतिशायनिक इयमुन्^२ । वाजैभिः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति भिस ऐमभावः । वसुः । ‘ वस निवासे ’ । अस्मात् अन्तर्भावितण्यर्थान् ‘ नृष्टृनिहि ’ इत्यादिना उप्रत्ययः । ‘ नित् ’ इत्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । ददिः । ‘ हुदाञ् दाने ’ । ‘ आह्वामहन ’ इति किप्रत्ययः । लिङ्नावात् द्विर्भावादि । ‘ आतो लोप इटि च ’ इति आकारलोपः ॥

१. क्ष-स-सूर्यस्य रश्मिभूताः । २. स-वेदोक्तैः । ३. क्ष-न-स-सुचा दृव । ४. अ-दानादानयोः ।

५. क्ष-स-मनिन् । ६. क्ष-ट-‘ अस्माकम् ’ नास्ति । ७. न-त-द-ध-फ-श-ग ऋभुः । ८. क्ष-ट-म-तिष्ठेम अभिभवेम । ९. क्ष-ट-स-ईयसुन् । टेरिति टिलोपः ।

निश्चर्मण ऋभवो गार्मपिशत सं वत्सेनामृजता मातरं पुनः ।

सौधन्वनासः स्वपस्यया नरो जिब्री युवाना पितराकृणोतन ॥ ८ ॥

निः । चर्मणः । ऋभवः । गार्म । अपिशत । सम् । वत्सेन । असृजत । मातरम् । पुनरिति ।
सौधन्वनासः । सुऽअपस्यया । नरः । जिब्री इति । युवाना । पितरा । अकृणोतन ॥ ८ ॥

पुत्रा कस्यचिद्वेषेधेनुर्मृता । स ऋपिस्तस्या धेनोर्वत्सं दृष्ट्वा ऋभुं तुष्टाव । ऋभवस्तत्सदृशीमन्यां धेनुं कृत्वा तर्दयेन चर्मणा संवीय तेन वत्सेन समयोजयन्निति । अयमर्थः पूर्वार्षे प्रतिपाद्यते । हे ऋभवः यूयं चर्मणः चर्मणा त्वचा । तृतीयार्थे पृष्टी । 'वगां धेनुं' निः 'अपिशत निःशेषेणाश्लिष्टां संयुक्ताम-कुरुत । तदनन्तरं 'मातरं तां गां' 'पुनः' 'वत्सेन' 'सम्' 'अमृजत संसृष्टामकुरुत समगमयतेति यावत् । अपि च हे 'सौधन्वनासः सुधन्वनः आङ्गिरसस्य पुत्राः' 'नरः यज्ञस्य नेतारः ऋभवः' 'स्वप-स्यया शोभनकर्मेच्छया यागदानाद्याचरणेनेति यावत् । 'जिब्री जीर्णो वृद्धौ' 'पितरा मातापितरौ' 'युवाना पुनर्यौवनोपेतौ' 'अकृणोतन यूयमकृद्वम् ॥ अपिशत । 'पिश अवयवे' । तौदादिकः । 'शे मुचादीनाम्' इति नुम् । सौधन्वनामः । सुधन्वनः पुत्राः सौधन्वनाः । 'अन्' (पा. सू. ६. ४. १६७) इति प्रकृतिभावः । 'आजसेरसुक्' । 'आमन्त्रितस्य च' इत्याद्युदात्तत्वम् । स्वपस्यया । शोभनमपः स्वपः । तदिच्छा स्वपस्या । 'सुप आत्मनः वयच्' । 'अ प्रत्ययान्' इति भावे अकारप्रत्ययः । जिब्री । 'जृप् वयोहानौ' । 'जृशस्तृजागृभ्यः क्तिन्' (उ. सू. ४. ४९४) । 'ऋत इन्द्रानोः' इति इत्त्वम् । रेफवकारयोः स्थानविपर्ययः । बहुलवचनात् 'हलि च' इति दीर्घाभावः । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । युवाना । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेः आकारः । पितरा । पिता च माता च पितरौ । 'पिता मात्रा' (पा. सू. १. २. ७०) इति पिता शिष्यते । पूर्ववत् विभक्तेः आकारः । अकृणोतन । 'कृवि हिंसाकरणयोश्च' । इदित्त्वात् नुम् । 'धन्विक्कृण्वोर च' इति उप्रत्ययः ; तस्मिन् नियोगेन वकारस्य च अकारः । अतो लोपे सति तस्य स्थानिवद्भावात् लघूपधगुणाभावः । लङ्मध्यम-बहुवचनस्य तशब्दस्य 'तप्तनप्तनथनाश्च' इति तनवादेशः । तस्य पितृत्वेन कृत्वाभावाद्गुणः ॥

वाजेभिर्नो वाजसांतावविड्वृभुमाँ इन्द्र चित्रमा दर्षि राधः ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ९ ॥

वाजेभिः । नः । वाजसांतौ । अविड्वि । ऋभुऽमान् । इन्द्र । चित्रम् । आ । दर्षि । राधः ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ९ ॥

हे 'इन्द्र' 'ऋभुमान् । ऋभुर्विश्वा वाज इति त्रयोऽपि ऋभुशब्दोपचारादत्रोच्यन्ते । तैर्युक्तसत्वं 'वाजसांतौ वाजस्याज्ञस्य संभजने निमित्तभूते सति' 'वाजेभिः अन्नैः' 'अविड्वि अस्मान् व्याप्नुहि । यद्वा । वाजसातिरिति संग्रामनाम । वाजसांतौ' संग्रामे वाजेभिर्वेजययुक्तैरश्वैरविड्वि अस्मान् रक्ष । अपि च 'चित्रं चायनीयं' 'राधः धनम्' 'आ' 'दर्षि अस्मभ्यं दातुमाद्रियस्व । तृतीयसवने ऋभुभिः

सहेन्द्रस्यावस्थानात् प्रसंगाद्रेन्द्रस्तुतिः । यदेतदस्माभिः प्रार्थितमस्मदीयं ^१तत् मित्रादयः ^२ममहन्तां पूजयन्ताम् ॥ वाजसातौ । ' वन षण मंभक्तौ ' । भावे क्तिन् । ' जनसनखनां सन्सलोः ' इति आत्वम् । वाजानां सातिर्यस्मिन् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अविद्धि । ' विष्णु न्यासौ ' । लोटो हिः । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् । ' हुल्लयो हेहिः ' । घृत्वजभवे । ' छन्दस्यपि दृश्यते ' (पा. सू. ६. ४. ७३) इति दक्षिप्रहणात् लोटि^३ अडागमः । यद्वा । अवतेल्लोटि ' सिन्बहुलं लेटि ' इति बहुलवचनात् विकरणः सिप् । तस्यार्धधातुत्वात् इट् । ' आदेशप्रत्यययोः ' इति षत्वम् । धित्वादि पूर्ववत् । ऋभुमान् । ' ह्रस्वनुद्भ्यां मनुप् ' इति मनुप उदात्तत्वम् । दृषि । ' दृङ् आदरे ' । लोटि व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् ॥ ३१ ॥

' तक्षन् ' इति पञ्चमं पष्ठं सूक्तं कृत्स्नस्यार्पणमार्भवम् । पञ्चमी त्रिष्टुप् । शिष्टाश्चतस्रो जगत्स्यः । तथा चानुक्रान्तं—' तक्षन्पितृभ्यां मृभवो युवद्वयस्तक्षन्वत्साय मातरं सचाभुवम् ॥ १ ॥ सूत्रितं च—' तक्षन्नधमयं वेनश्चोदयत्पृथ्निगर्भाः ' (आश्व. श्रौ. ५. १८) इति ॥

तक्षन्नर्थं सुवृत्तं विद्वानापस्तक्षन्हरी इन्द्रवाहा वृषण्वसू ।

तक्षन्पितृभ्यामृभवो युवद्वयस्तक्षन्वत्साय मातरं सचाभुवम् ॥ १ ॥

तक्षन् । रथम् । सुवृत्तम् । विद्वानाऽपसः । तक्षन् ।

हरी इति । इन्द्रवाहा । वृषण्वसू इति वृषण्ऽवसू ।

तक्षन् । पितृऽभ्याम् । ऋभवः । युवत् । वयः । तक्षन् । वत्साय । मातरम् । सचाभुवम् ॥ १ ॥

' विद्वानापसः उत्कृष्टेन ज्ञानेन निष्पाद्यकर्माणो लाभवत्कर्माणः^१ वा ऋभवः ' रथम् अश्विनोः आरांणार्थं ' सुवृत्तं शोभनवर्तनं सुचक्रं वा ' तक्षन् अकुर्वन् । तथा ' इन्द्रवाहा इन्द्रस्य वाहनभूतौ^२ हरी हरणशीलावेतत्संज्ञकावशौ ' तक्षन् कृतवन्तः । कीदृशौ । ' वृषण्वसू सेचनममर्थेन दृढतरेण धनेन बलेन वा युक्तौ । अपि च ' पितृभ्यां स्वकीयाभ्यां मातापितृभ्यां वृद्धाभ्यां ' युवत यौवनोपेतं ' वयः आयुः ' ऋभवः ' तक्षन् कृतवन्तः । तथा ' वत्साय ' मातरं गां ' सचाभुवं सहभुवं सह वर्तमानां ' तक्षन् अकुर्वन् ॥ तक्षन् । ' तक्ष् स्वक्ष् तनूकरण ' । लङि ' बहुलं छन्दस्यमाङ्ग्योरोऽपि ' इति अडाभावः । सुवृत्तम् । शोभनं वर्तनं इति सुवृत् । ' वृत् वर्तने ' । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । विद्वानापसः । ' विद् ज्ञाने ' । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति दक्षिप्रहणान् भावे मनिन् । संज्ञार्थकस्य विधेरनित्यत्वात् गुणाभावः । बहुलवचनात् अलुक्^३ । यद्वा । ' विद्धु लाभे ' । औणादिको भावे सकृ । ततः पामादिलक्षणे न प्रत्ययः । विद्वानं लाभवन् अपः कर्म येषाम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । छान्दसः पूर्वसवर्णदीर्घः^४ । इन्द्रवाहा । इन्द्रं वहतः इतीन्द्रवाहौ । ' वहश्च ' इति णिवप्रत्ययः । ' अत उपधायाः ' इति वृद्धिः । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तंः आकारः । वृषण्वसू । ' वृष मंचने ' । ' कनिन्युवृषितक्षि ' इत्यादिना कनिन् । निच्वादाद्युदात्तत्वम् । ' वृषण्वस्वध्यात्पसंस्थानम् ' (पा. सू. १. ४. १८. ४) इति वसुशब्दे उत्तरपदे वृषण्भावः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।

युवत् । अत्र युवच्छब्दः^१ सामर्थ्यात् प्रवृत्तिनिमित्तं युवत्वमात्रमाचष्टे । 'तदस्मिन्नस्ति'^२ इति युवत् । छान्दसो वर्णलोपः ॥

आ नो यज्ञाय तक्षत ऋभुमद्रयः कृत्वे दक्षाय सुप्रजावतीमिषम् ।

यथा क्षयाम सर्ववीरया विशा तन्नः शर्धाय धासथा खिन्द्रियम् ॥ २ ॥

आ । नः । यज्ञाय । तक्षत । ऋभुऽमत् । वयः । कृत्वे । दक्षाय । सुऽप्रजावतीम् । इषम् ।
यथा । क्षयाम् । सर्ववीरया । विशा । तत् । नः । शर्धाय । धासथा । सु । इन्द्रियम् ॥ २ ॥

हे ऋभवः^३ नः अस्माकं यज्ञाय यज्ञार्थं ऋभुमत् उरुभासनयुक्तं वयः हविर्लक्षणमन्नम् आ तक्षत आ समन्तादुत्पादयत । एतदेव त्रिव्रियते । कृत्वे कृत्वेऽस्मदीयाय कर्मणे दक्षाय बलाय च । तादर्थ्ये चतुर्थी । एतदुभयार्थं सुप्रजावतीं शोभनाभिः पुत्रपौत्रादिलक्षणाभिः प्रजाभिर्युक्ताम् इषम् अन्नम् आ तक्षत इति शेषः । अपि च सर्ववीरया सर्वैर्वीरैः पुत्रादिभिरुपेतया विशा प्रजया सह यथा येन प्रकारेण क्षयाम सुखेन निवसाम^४ तत् तादृशम् इन्द्रियम् । धननामैतम् । धनं नः अस्मभ्यं शर्धाय बलार्थं सु धासथा सुष्ठु धत्त प्रयच्छतेत्यर्थः ॥ ऋभुमत् । 'उरु भाति' इति नैरुक्तव्युत्पत्त्या^५ (निरु. ११. १५) ऋभुशब्दः प्रकाशमात्रवाची । 'हस्वनुद्भ्यां मनुप्' इति मनुप उदात्तत्वम् । कृत्वे । 'जसादिषु च्छन्दसि वाचचनम्' इति 'वेडिति' इति गुणाभावे यणादेशः । क्षयाम् । 'क्षि निवासागत्योः' । व्यत्ययेन शप् । धासथा । धाजो लेटि अडागमः । 'सिञ्चहुलं लेटि' इति सिप् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति संहितायां दीर्घत्वम् ॥

आ तक्षत सातिमस्मभ्यमृभवः सातिं रथाय सातिमर्वते नरः ।

सातिं नो जैत्रीं सं महेत विश्वहा जामिमजांमि पृतनासु सक्षणिम् ॥ ३ ॥

आ । तक्षत । सातिम् । अस्मभ्यम् । ऋभवः । सातिम् । रथाय । सातिम् । अर्वते । नरः ।
सातिम् । नः । जैत्रीम् । सम् । महेत । विश्वहा । जामिम् । अजामिम् । पृतनासु । सक्षणिम् ॥ ३ ॥

हे नरः यज्ञस्य नेतारः ऋभवः अस्मभ्यम् अनुष्ठातृभ्यः सातिं संभजनीयमन्नं धनं वा आ तक्षत । आ समन्तात्कुरुत । तथा अस्मदीयाय रथाय रंहणशीलाय पुत्रादये रथायैव वा सातिं संभजनीयं धनम् आतक्षत । तथा अर्वते अथाय सातिं संभजनीयमन्नं धनं वा अश्वयोभ्यम् आतक्षतेत्येव । किं च विश्वहा सर्वेष्वहःसु नः अस्माकं जैत्रीं जयशीलामपरिमितत्वेन सर्वाधिकां सातिं संभजनीयं धनं सं महेत । सर्वो जनः सम्यक् पूजयतु । वयं च पृतनासु संग्रामेषु जामिं सहजातम् अजामिं सहानुत्पन्नं शत्रुं वा सक्षणिम् अस्मानभिभवन्नं युष्मत्प्रसादादभिभवेमेति शेषः ॥ सातिम् । 'उत्तियूतिजृत्तिसाति' इत्यादिना क्तिन उदात्तत्वम् । महेत । 'मह पूजायाम्' । सक्षणिम् । 'पह अभिभवे' । औणादिकः सनिप्रत्ययः । दृश्यकत्वभावानि ॥

ऋभुक्षणमिन्द्रमा हुव ऊतय ऋभून्वाजान्मरुतः सोमपीतये ।

उभा मित्रावरुणा नूनमश्विना ते नो हिन्वन्तु सातये धिये जिषे ॥ ४ ॥

ऋभुक्षणम् । इन्द्रम् । आ । हुवे । ऊतये । ऋभून् । वाजान् । मरुतः । सोमपीतये ।

उभा । मित्रावरुणा । नूनम् । अश्विना । ते । नः । हिन्वन्तु । सातये । धिये । जिषे ॥ ४ ॥

१ ऋभुक्षणम् । महत्तामैतत् । महान्तम् १ इन्द्रम् १ आ १ हुवे आह्वयामि । किमर्थम् । १ ऊतये रक्षणा-
र्थम् । तथा १ ऋभून्वाजान् । ऋभुर्विश्वा वाज इति त्रयः सुधन्वनः पुत्राः । तत्र प्रथमोत्तमवाचकशब्दाभ्यां
मध्यमोऽपि लक्ष्यते । अतः शब्दद्वयेन त्रयोऽप्युच्यन्ते । तदुक्तं यास्केन—‘ प्रथमोत्तमाभ्यां बहुवन्निगमा
भवन्ति न मध्यमेन ’ (निरु. ११. १६) इति । एवंविधानुभून् १ मरुतः च १ सोमपीतये सोमपानायाह्व-
यामि । तथा १ उभा युगलरूपेण संहृत्य वर्तमानौ द्वौ मित्रावरुणावश्विनौ च १ नूनम् अवश्यं सोमपाना-
याह्वयामीति शेषः । अपि च आहूताश्चेन्द्रादयः १ नः अस्मान् १ हिन्वन्तु प्रेरयन्तु गमयन्तिवत्यर्थः ।
किमर्थम् । १ सातये संभजनीयाय धनाय १ धिये धनसाध्याय कर्मणे १ जिषे जेतुं शत्रूणां जयार्थं च ॥
ऋभुक्षणम् । उरुभासमाने स्थाने क्षियति निवसतीति ऋभुक्षाः । उरुपूर्वाद्भातेः ‘ मृगस्वादयश्च ’
(उ. सू. १. ३७) इति कुप्रत्ययः । ‘ आतो लोप इटि च ’ इति आकारलोपः पूर्वपदस्य ऋभावश्च ।
ऋभुशब्दोपपदात् ‘ क्षि निवासगत्योः ’ इत्यस्मात् ‘ पतेस्थ च ’ इति विधीयमान इनिप्रत्ययो बहुल-
वचनात् भवति । टिलोपः । ‘ इतोऽस्सर्वनामस्थाने ’ (पा. सू. ७. १. ८६) इति आवम् इकारश्च ।
‘ वा षपूर्वस्य निगमे ’ इति विकल्पनात् उपधादीर्घाभावः । यद्वा । अर्तेः भुक्षिनक् । कित्त्वाहुणा-
भावः । अत एव न अवगृह्यते । सोमपीतये । ‘ पा पाने ’ । ‘ स्थागापापचो भावे ’ इति भावं
क्तिन् । ‘ घुमास्था ’ इति ईत्वम् । दासीभारादित्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । हिन्वन्तु । ‘ हि गतौ
वृद्धौ च ’ । अस्मात् अन्तर्भावित्पण्यर्थात् लोटि स्वादित्वात् श्रुः । जिषे । ‘ जि जये ’ । ‘ तुमर्थे सेसेन् ’
इति क्सेप्रत्ययः ॥

ऋभुर्भराय सं शिशातु सातिं समर्यजिद्राजो अस्माँ अविष्टु ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ५ ॥

ऋभुः । भराय । सम् । शिशातु । सातिम् । समर्यजित् । वाजः । अस्मान् । अविष्टु ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ५ ॥

१ ऋभुः प्रथमोऽस्माकं १ सातिं संभजनीयं धनं १ भराय संग्रामार्थं १ सं १ शिशातु मर्त्यकं तीक्ष्णा-
करोतु । संग्रामोचितं धनमस्मभ्यं प्रयच्छतिवत्यर्थः । तथा १ समर्यजित् । मर्या मनुष्याः । नैः सह वर्तते
इति समर्थः संग्रामः । तत्र शत्रूणां जेता १ वाजः एतत्संज्ञस्तृतीयश्च १ अस्मान् स्तोतृन् १ अविष्टु अवतु
संग्रामादक्षस्त्वित्यर्थः । यदनेन सूक्तेन प्रार्थितमस्मदीयं १ तत् मित्रादयः १ ममहन्तां पूजयन्तु ॥ शिशातु ।

‘ शो तनूकरणे ’ । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य श्रुतिः । ‘ आदेचः० ’ इति आत्वम् । द्विर्भाषः । ह्रस्वत्वे ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति अभ्यासस्य ह्रस्वम् । अविष्टु । अवतेल्लेष्टि ‘ सिब्वहुलं छेष्टि ’ इति बहुलग्रहणात् सिप् । इडागमः । पत्वष्टुत्वे ॥ ३२ ॥

‘ ईळे ’ इति पञ्चविंशत्यृचं सप्तमं सूक्तम् । आङ्गिरसस्य कुरसस्यार्षम् । चतुर्विंशीपञ्चविंशौ त्रिष्टुभौ शिष्टास्त्रयोविंशतिर्जगत्यः । आद्यः पादो द्यावापृथिव्यः । द्वितीय आग्नेयः । शिष्टं सूक्तमाश्विनम् । तथा चानुक्रान्तम्—‘ ईळे पञ्चाधिकाश्विनमाद्यौ पादौ लिङ्गोक्तदेवतावन्ये त्रिष्टुभौ ’ इति । प्रवर्ग्ये अभिष्टवेऽप्येतत्सूक्तम् ॥ सूत्रितं च—‘ प्रावाणेवेळे द्यावापृथिवी इति ’ (आश्व. श्रौ. ४. ६) इति । प्रातरनुवाके चाश्विने कृतौ जागते छन्दस्येतत्सूक्तम् । सूत्रितं च—‘ अगन्म महातारिष्मेळे द्यावापृथिवी इति जागतम् ’ (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति । आश्विनशस्त्रेऽप्येतत् ‘ प्रातरनुवाकन्यायेन ’ (आश्व. श्रौ. ६. ५) इति अतिदेशात् । तथा असौर्यामिं सन्ति चत्वार्यतिरिक्तोक्तानि । तत्राच्छावाकातिरिक्तोक्त्ये एतत्सूक्तम् । ‘ यस्य पशवः ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ ईळे द्यावापृथिवी उभा उ नूनम् ’ (आश्व. श्रौ. ९. ११) इति ॥

ईळे द्यावापृथिवी पूर्वचित्तयेऽग्निं धर्मं सुरुचं यामन्निष्टये ।

याभिर्भरे कारमंशाय जिन्वथस्ताभिर्ऋषु ऋतिभिर्ऋश्विना गतम् ॥ १ ॥

ईळे । द्यावापृथिवी इति । पूर्वचित्तये । अग्निम् । धर्मम् । सुरुचम् । यामन् । इष्टये ।

याभिः । भरे । कारम् । अंशाय । जिन्वथः ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऋतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १ ॥

अहं द्यावापृथिव्या द्यावापृथिव्या ईळे स्तौमि । किमर्थम् । पूर्वचित्तये पूर्वमेवाश्विनोः प्रज्ञापनाय । ते अश्विनोः प्रत्यासत्ते । यद्वा । द्यावापृथिवी अश्विनौ स्तौमि पूर्वचित्तये अन्यदीयास्तोत्रात्पूर्वमेवा-
स्मदीयस्य स्तोत्रस्य प्रबोधनाय । तथा चोक्तं—‘ तत्कावश्विनौ द्यावापृथिव्याविन्येके ’ (निरु. १२. १) इति । अपि च यामन् यामनि अश्विनोरागमने सति इष्टये तदीययागार्थमाहवर्नायरूपेण स्थापितम् अग्निं स्तौमीति शेषः । क्रीटशमग्निम् । धर्मं प्रवृत्तनेन दीप्तं सुरुचम् अत एव शोभनकान्तियुक्तम् । हे अश्विनौ भरे । संग्रामनामैतत् । संग्रामे अंशाय युष्मदीयभागाय जयप्राप्त्यर्थं याभिः ऋतिभिः पालनैः सहागत्य कारम् । कारशब्दः शङ्खवाचीत्यभियुक्ताः मंगिरन्ते । कारं शब्दकारिणं शङ्खं जिन्वथः मुखेनापूरयथः ताभिः तादृशैः ऋतिभिः पालनैः सह । उ इति समुच्चये । अस्मानपि सुष्ठु आ गतम् आगच्छतम् ॥ ईळे । ‘ ईड स्तुतौ ’ । उत्तमैकवचनम् इड् । अदादिद्वात् शपो लुक् । अनुदात्तेत्वात् लमार्वाधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । द्यावापृथिवी । यौश्च पृथिवी च । ‘ दिवो द्यावा ’ इति द्यावादेश आद्युदात्तो निपातितः । पृथिवीशब्दो ङीप्न्तः अन्तोदात्तः । ‘ देवताद्वन्द्वे च ’ इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘ अपृथिवी ’ इति पर्युदासात् ‘ नोत्तरपदेऽनुदात्तादौ ’ इति नियेधाभावः । ‘ वा छन्दसि ’ इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । पूर्वचित्तये । ‘ चित्ती संज्ञाने ’ । अस्मात् अन्तर्भावित-

प्यर्थात् भावे क्तिन् । मस्त्वृधादित्वात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । सुलुचम् । ' लुच दीसावभिप्रीत्यां च ' संपदाविलक्षणो भावे क्तिप् । शोभना रुच्यस्य । ' नञ्सुभ्याम् ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । यामन् । ' या प्रापणे ' । ' आतो मनिन् ' इति ' कृत्यल्युटो बहुलम् ' इति बहुलवचनात् भावे मनिन् । कारम् । क्रियतेऽनेनेति कारः । करणे घञ् । ' कर्षास्वतः ' इत्यन्तोदात्तत्वम् । जिव्वथः । ' जिवि प्रीणनार्थः ' । अत्र प्रीणनहेतुभूतमापूरणं लक्ष्यते । धनेनापूरितो हि पुरुषः प्रीतो भवति । इदिस्वात् नुम् । भौवादिकः । शपः पिस्वादनुदात्तत्वम् । तिङः अदुपदेशात् लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वरः शिष्यते । ' यद्वृत्तास्त्रिष्यम् ' इति निघातप्रतिषेधः । तत्र हि व्यवहितेऽपि कार्यमिष्यते (का. ८. १. ६६) इत्युक्तम् । ऊ पु । ' इकः सुञि ' इति दीर्घत्वम् । ' सुजः ' इति षत्वम् । ईषाअक्षादिस्वात् सुञ उकारस्य प्रकृतिभावः । उतिभिः । अवतेर्भावे क्तिन् । ' ज्वरस्वरः ' इत्यादिना वकारस्य उपधायाश्च ऊर् । ' उतियुतिः ' इत्यादिना निपातनात् किन उदात्तत्वम् । गतम् । गमेल्लोटि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । ' अनुदात्तोपदेशः ' इत्यादिना अनुनासिकलोपः ॥

युवोर्दानाय सुभरा असश्चतो रथमा तस्थुर्वचसं न मन्तवे ।

याभिर्धियोऽवथः कर्मन्निष्ठये तामिहू पु उतिभिरश्विना गतम् ॥ २ ॥

युवोः । दानाय । सुऽभराः । असश्चतः । रथम् । आ । तस्थुः । वचसम् । न । मन्तवे ।

यामिः । धियः । अवथः । कर्मन् । इष्टये ।

तामिः । ऊँ इति । सु । उतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ २ ॥

सुभराः शोभनस्तोत्रभरणाः । असश्चतः अन्यत्रानासक्ताः स्तोतारो हे अश्विनौ । युवोः युवयोः । रथम् । आ । तस्थुः आतिष्ठन्ति प्राप्नुवन्ति । किमर्थम् । दानाय युष्मत्कर्तृकदानार्थम् । धनलाभायेत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । वचसं न यथा न्यायोपेतेन वचसा वाक्येन युक्तं विपश्चितं मन्तवे बुभुक्षितार्थप्रतिपत्तये स्तोतारः प्राप्नुवन्ति तद्वत् । अपि च । कर्मन् कर्मणि । इष्टये यागार्थं प्रवृत्तान् । धियः ध्यातृन् विशिष्टज्ञानोपेतान् । यामिः । उतिभिः पालनैः । अवथः युवां रक्षथः । तामिर्ख्यादि पूर्ववत् ॥ वचसम् । अर्ज्ञादित्वात् मत्वर्थीयः अच् । मन्तवे । ' मन ज्ञाने ' । ' कर्मि-मनिजतिः ' इत्यादिना तुप्रत्ययः । धियः । ध्यायन्तीति धियः स्तोतारः । ' ध्ये चिन्तायाम् ' । ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । चशब्देन दक्षिणप्रणानुर्घणात् संप्रसारणम् । कर्मन् । ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तम्या लुक् । ' न क्सिंसुवृत्तयोः ' इति नलोपप्रतिषेधः ॥

युवं तासां दिव्यस्य प्रशासने विशां क्षयथो अमृतस्य मज्जना ।

याभिर्वेनुमुखं पिन्वथो नरा तामिहू पु उतिभिरश्विना गतम् ॥ ३ ॥

युवम् । तासाम् । दिव्यस्य । प्रऽशासने । विशाम् । क्षयथः । अमृतस्य । मज्जना ।

यामिः । वेनुम् । अस्त्वम् । पिन्वथः । नरा ।

तामिः । ऊँ इति । सु । उतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ ३ ॥

हे 'नरा नेतारावश्चिनौ' 'दिव्यस्य दिवि भवस्य स्वर्गसमुत्पन्नस्य' 'अमृतस्य सोमस्य पानेनोत्पन्नेन' 'मज्जना बलेन युक्तौ' 'युवं युवां' 'तासां यास्त्रिषु लोकेषु वर्तन्ते तासां सर्वासां' 'विशां प्रजानां प्रशासने प्रकृष्टानुशासने शिक्षणे' 'क्षयथः । ऐश्वर्यकर्मायम् । ईशाथे समर्थौ भवथः । यद्वा । मज्जना अन्येषामसाधारणेन बलेन विशां प्रजानां दिविभवस्यामृतस्य वृष्टयुदकस्य' 'प्रशासने प्रदाने क्षयथः ईश्वरौ भवथः । अपि च 'याभिः' 'ऊतिभिः' 'रक्षाभिः' 'अस्वं प्रसवासमर्था' 'धेनुं गां शयुनाम्ने ऋषये' 'पिन्वथः' 'सिञ्चथः' 'पयसा पूरितवन्तावित्यर्थः । तामिरुतिभिरित्यादि पूर्ववत् ॥ अस्वम् । 'षूङ् प्राणिगर्भविमोचने' । सवनं सूः । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । नास्ति सूः यस्याम् इति असूः । 'नञ्भुभ्याम्' 'इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । अग्नि 'ओः सुपि' इति यणादेशः । 'उदात्त-स्वरितयोर्यणः' इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । पिन्वथः । 'पिवि सेचने' । इदित्वात् जुम् । भौवादिकः ॥

याभिः परिज्मा तनयस्य मज्जना द्विमाता तूर्पु तरणिर्विभूषति ।

याभिस्त्रिमन्तुरभवद्विचक्षणस्ताभिर्ऋषु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ ४ ॥

याभिः । परिज्मा । तनयस्य । मज्जना । द्विमाता । तूर्पु । तरणिः । विऽभूषति ।

याभिः । त्रिऽमन्तुः । अभवत् । विऽचक्षणः ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ ४ ॥

'परिज्मा' परितो गन्ता वायुः 'तनयस्य आत्मीयस्य पुत्रस्याग्नेः । अग्निर्हि ध्यानवृत्त्यात्मना वर्तमानेन वायुना मथ्यमानः सन् जायते । तथा च श्रूयते—'अथ यः प्राणापानयोः संधिः स न्यानः । अतो यान्यन्यानि वीर्यवन्ति कर्माणि यथाग्नेर्मन्त्रमाजेः सरणं ददस्य धनुष आयमनमप्राणञ्जन-पानंस्तानि करोति' (छा. उ. १. ३. ३; ५) इति । यद्वा । सृष्ट्यादौ वायुसकाशादुत्पन्नावाग्नेः पुत्रत्वम् । आग्रायते च—'वायोरग्निः' (तै. आ. ८. १) इति । एवं स्वपुत्रस्याग्नेः 'मज्जना बलेन युक्तः सन्' 'द्विमाता द्वयोर्लोकयोः निर्माता' । अग्निः पृथिवीस्थानो वायुरन्तरिक्षस्थानः । उभयोर्मिलितयोः^१ उभयनिर्मातृत्वमुपपन्नम् । यद्वा । द्विमातेति तनयस्य विशेषणम् । 'सुपां सुलुक्' इति षष्ठ्याः सुः^२ । द्विमातृकस्य द्वाभ्यामरणभ्यां जातस्य । एवंभूतो वायुर्हे अश्विनौ 'याभिः ऊतिभिः हेतुभूतैः पालनैः' 'तूर्पु तरीतृषु धावत्सु मध्ये' 'तरणिः अतिशयेन तरीता शीघ्रगामी' 'विभूषति विभवति व्याप्तो भवति । यद्वा । विशेषेण सर्वमलंकरोति । अपि च 'त्रिमन्तुः त्रयाणां मन्ता त्रिविधेषु पाकयज्ञहविर्यज्ञसोमयज्ञेष्वामादितज्ञानः कक्षीवान्' 'याभिः युष्मदीयाभिरुतिभिः' 'विचक्षणः विशिष्टज्ञानयुक्तः' 'अभवत् । 'ताभिः सर्वाभिः' 'ऊतिभिः अस्मानागच्छतम् ॥ परिज्मा । परिपूर्वात् 'अज गतिक्षेपणयोः' इत्यस्मात् 'श्वञ्चक्षन्' इत्यादौ निपात्यते । तूर्पु । 'तृ ण्वनतरणयोः' । 'बहुलं छन्दसि' इति उत्त्वम् । 'हलि च' इति दीर्घः । यद्वा । त्वरतेः क्तिप् । 'ज्वरत्वर' इत्यादिना वकारोपधयोः ऊद् । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । विभूषति । भवतेर्लेटि अडागमः । 'सिन्बहुलं लेटि' इति सिप् । यद्वा । 'भूष अलंकारे' । भौवादिकः । विचक्षणः । 'अनुदात्तेतश्च हलादेः' इति युच् ॥

याभी रेभं निवृतं सितमद्भ्य उद्वन्दनमैरयतं स्वदृशे ।

याभिः कण्वं प्र सिषासन्तमावतं तामिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ ५ ॥

याभिः । रेभम् । निऽवृतम् । सितम् । अ॒तऽभ्यः । उ॒त् । व॒न्दनम् । ऐ॒रय॒तम् । स्वः । दृ॒शे ।

याभिः । कण्वम् । प्र । सि॒षा॒सन्तम् । आ॒व॒तम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊ॒तिऽभिः । अ॒श्विना । आ । ग॒तम् ॥ ५ ॥

हे अश्विनौ ^१याभिः ^२ऊतिभिः ^३रेभम् एतस्संज्ञम् ^४ऋषिं ^५निवृतम् असुरैः कूपे अप्सु निवारितं ^६सितं तदीयैः पाशैर्बद्धमेवंभूतमृषिम् ^७अद्भ्यः सकाशात् ^८उत् ^९ऐरयतम् उदगमयतम् । तथा ^{१०}वन्दनम् एतस्संज्ञमृषिं च तथाभूतमुदैरयतम् । किमर्थम् । ^{११}स्वः आदित्यं ^{१२}दृशे द्रष्टुम् । अपि च ^{१३}कण्वम् असुरैः अन्धकारे प्रक्षिप्तं ^{१४}सिषासन्तम् आलोकं संभक्तुमिच्छन्तं ^{१५}याभिः ऊतिभिः ^{१६}प्र ^{१७}आवतं प्रकर्षेण अरक्षतम् । तामिरित्यादि समानम् ॥ रेभम् । ' रेभृ शब्दे ' । रेभते स्तौतीति रेभः । पचाद्यप् । निवृतम् । ' वृष् वरणे ' । अस्मात् अन्तर्भावितव्यथात् कर्मणि निष्ठा । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । सितम् । ' षिञ् बन्धने ' । अद्भ्यः । ' ऊडिदम् ' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । वन्दनम् । ' वदि अभिवादनस्तुत्योः ' । वन्दते स्तौतीति वन्दनः । नन्त्यादिलक्षणो ल्युः । लिस्वरेण प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । स्वरित्येतद्विश्रादित्यस्य च साधारणनामधेयम् । तदुक्तं यास्केन- ' स्वरादित्यो भवति सु अरणः सु ईरणः ' (निरु. २. १४) इति । ' स्वरादिनिपातम् ' (पा. सू. १. १. ३७) इति अभ्ययत्वात् सुपो लुक् । दृशे । ' दृशे विख्ये च ' इति दृशेः तुमर्थे केषप्रत्ययान्तो निपात्यते । सिषासन्तम् । ' वन षण संभक्तौ ' । सनि ' सनीवन्तर्ध ' इत्यादिना विकल्पनात् इडभावः । ' जनसनस्वनां सञ्जालोः ' इति आस्वम् । द्विर्भावे अभ्यासस्य ह्रस्वत्वम् । ' सन्यतः ' इति ह्रस्वम् ॥ ३३ ॥

याभिरन्तकं जसमानमारणे भुज्युं याभिरव्यथिभिर्जिजिन्वथुः ।

याभिः कर्कन्धुं वर्यं च जिन्वथस्ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ ६ ॥

याभिः । अ॒न्त॒कम् । ज॒स॒मा॒नम् । आ॒ऽअ॒रणे । भु॒ज्युम् । याभिः । अ॒व्य॒थिऽभिः । जि॒जि॒न्व॒थुः ।

याभिः । क॒र्क॒न्धुम् । व॒र्यम् । च । जिन्व॒थः ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊ॒तिऽभिः । अ॒श्विना । आ । ग॒तम् ॥ ६ ॥

आरणम् अगाधं ^१कूपादि । तत्रासुरैः प्रक्षिप्तं ^२जसमानं तैर्हिंस्यमानम् ^३अन्तकं शत्रूणामन्तकरम् एतस्संज्ञं राजर्षि हे अश्विनौ ^४याभिः ^५ऊतिभिः अवयः रक्षयः । तथा ^६भुज्युं सर्वस्य पालकमेतस्संज्ञं समुद्रमध्ये निमग्नं तुम्यं तुमस्य पुत्रं राजर्षि ^७याभिः ऊतिभिः रक्षणहेतुभूताभिः ^८अव्यथिभिः व्यथा-

रहिताभिर्नौभिः 'जिजिन्वधुः युवामतर्पयतम् । एतच्च' मन्त्रान्तरे' 'तुम्रो ह भुज्युमश्विनोदमेवे' (क. सं. १. ११६. ३) इत्यादिके^१ विस्पष्टयिष्यते^२ । अपि च 'कर्कन्धुं' 'वय्यं' 'च' एतत्संज्ञकौ चासुरैः पीड्यमानौ 'याभिः' उक्तिभिः 'जिजिन्वधः प्रीणयथः । गतमन्यत् ॥ जसमानम् । 'जसु हिंसायाम्' । यकि प्राप्ते व्याख्येयं शप् । आरणे । आङ्पूर्वात् अर्तेः ल्युट्^३ । जिजिन्वधुः । जिविः प्रीणनार्थः । लिटि अधुसि रूपम् ॥

याभिः शुचन्ति धनसां सुषंसदं तप्तं धर्मोम्यावन्तमत्रये ।

याभिः पृश्निगुं पुरुकुत्समावतं ताभिरु षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ ७ ॥

याभिः । शुचन्तिम् । धनऽसाम् । सुऽसंसदम् । तप्तम् । धर्मम् । ओम्याऽवन्तम् । अत्रये ।

याभिः । पृश्निऽगुम् । पुरुऽकुत्सम् । आवतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ ७ ॥

हे अश्विनौ 'धनसां धनस्य संभक्तारं' 'शुचन्तिम्' एतन्नामानं 'सुषंसदम् । संसीदन्त्यस्मिन्निति संसत् गृहम् । शोभनसंसदं' 'याभिः उक्तिभिरकुरुतम् । तथा 'अत्रये याभिश्चोक्तिभिः' 'तप्तं प्रवृज्जनेन संतप्तं' 'धर्मं महावीरम्' 'ओम्यावन्तं सुखयुक्तं सुखेन स्पृष्टुं शक्यमकुरुतम् । यद्वा । शतद्वारे यन्त्रगृहे असुरैः पीड्यमानाय धर्मं दीप्तं पीडासाधनमग्निं तप्तं तापकारिणम् ओम्यावन्तं सुखवन्तम्' अकुरुतम् । यथा अस्मै सुखं भवति तथा हिमेनोदकेन तमग्निमवारयेथाम् । यास्कपक्षे तु अत्रये हविषामन्त्रेऽग्नये हवि-रूपस्यर्थं सूर्यकिरणसंतप्तं धर्मं नैदाधम् अहः ओम्यावन्तं तृप्तिहेतुवृष्ट्युदकोपेतं कृतवन्तौ इति योज्यम् । अपि च 'याभिः उक्तिभिः' 'पृश्निगुं' 'पुरुकुत्सं च' 'आवतम् अरक्षतम् । 'ताभिः सर्वाभिः' 'ऊतिभिः अस्मानागच्छतम् ॥ शुचन्तिम् । 'शुच दीप्तौ' । औणादिकौ शिच् । धनसाम् । 'जनसनखनक्रमगमो विद्' । 'विद्धनोरनुनासिकस्यात्' इति आत्वम् । सुषंसदम् । शोभना संसद्यस्य । 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ओम्यावन्तम् । अवतेः 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति मनिन् । 'ज्वरत्वर' । इत्यादिना वकारस्य उपधायाश्च ऊट् । गुणः । 'छन्दसि च' इत्यर्थे यप्रत्ययः । 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । 'ये चाभावकर्मणोः' इति प्रकृतिभावस्तु व्यत्ययेन न प्रवर्तते । पृश्निगुम् । पृश्नयो नानावर्णा गावो यस्य स तथोक्तः । 'गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य' (पा. सू. १. २. ४८) इति गोशब्दस्य ह्रस्वत्वम् ॥

याभिः शचीर्भिवृषणा परावृजं ग्रान्धं श्रोणं चक्षस एतवे कृथः ।

याभिर्वर्तिकां ग्रसिताममुञ्चतं ताभिरु षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ ८ ॥

याभिः । शचीर्भिः । वृषणा । पराऽवृजम् । प्र । अन्धम् । श्रोणम् । चक्षसे । एतवे । कृथः ।

याभिः । वर्तिकां । ग्रसिताम् । अमुञ्चतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ ८ ॥

हे वृषणा कामानां वर्षितारावश्विनौ वयाभिः वशचीभिः कर्मभिः प्रज्ञाभिर्वा परावृजम्
 एतन्नामकमृषिं पङ्गुं मन्तमपङ्गुमकुरुतम् । तथा अन्धं दृष्टिरहितं सन्तमृग्राश्वमृषिं चक्षसे प्रकाशाय
 सम्यक् चक्षुषा दर्शनाय याभिरुतिभिः प्र कथः प्रकर्षेण कुरुथः । याभिश्च श्रोणं विगुणजानुकमेव
 सन्तमृषिम् एतवे गन्तुं प्र कथः प्रकर्षेण कृतवन्तौ । अपि च वयाभिः ऊतिभिः वर्तिकां चटक-
 सदृशस्य पक्षिणः स्त्रियं प्रसितां वृकेण प्रस्ताम् अमुञ्चतं वृकास्याभिर्मुक्तामकुरुतम् । यास्कपक्षे तु
 वृकेण विवृतज्योतिष्केण सूर्येण याभिर्प्रस्तां वर्तिकां प्रत्यहमावर्तमानामुपसं तस्मादमोचयतम् इति
 योज्यम् । वताभिः सर्वाभिः ऊतिभिः अस्मानप्यागच्छतम् ॥ वृषणा । 'वृष सेचने' । 'कनिन्युवृषि' ।
 इत्यादिना कनिन् । परावृजम् । 'वृजी वज्जे' । परावृणक्ति तपसा पापं विनाशयतीति परावृक् ।
 'किप् च' इति किप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । एतवे । 'तुमर्थे सेसेन्' इत्येतेः तवेन्प्रत्ययः ।
 कथः । 'डुकृन् करणे' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् ॥

याभिः सिन्धुं मधुमन्तमसञ्चतुं वसिष्ठं याभिरजरावजिन्वतम् ।

याभिः कुत्सं श्रुतर्यं नर्यमावतुं तामिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ ९ ॥

याभिः । सिन्धुम् । मधुमन्तम् । असञ्चतम् । वसिष्ठम् । याभिः । अजरौ । अजिन्वतम् ।

याभिः । कुत्सम् । श्रुतर्यम् । नर्यम् । आवतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ ९ ॥

हे अश्विनौ वसिन्धुं स्यन्दनशीलां नदीं मधुमन्तं मधुसदृशेनोदकेन पूर्णं वयाभिः ऊतिभिः
 असञ्चतम् अगमयतं प्रावाहयतमित्यर्थः । हे अजरौ जरारहितावश्विनौ वसिष्ठम् ऋषिं वयाभिः
 ऊतिभिः अजिन्वतम् अप्रीणयतम् । वयाभिः च कुत्सादीन् त्रीन् कपीन् आवतम् अरक्षतम् । वताभिः
 सर्वाभिः ऊतिभिः अस्मानपि सुष्ट्वागच्छतम् ॥ मधुमन्तम् । मधुशब्दात् भूम्नि मनुष्यं । लिङ्गव्यत्ययः ।
 असञ्चतम् । सञ्चतिर्गतिकर्मा । अस्मात् अन्तर्भावितव्यत्वात् लुक् ॥

याभिर्विश्पलां धनसामथर्व्यं सहस्रमीळह आज्ञावजिन्वतम् ।

याभिर्विशमश्र्यं प्रेणिमावतुं तामिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ १० ॥

याभिः । विश्पलाम् । धनसाम् । अथर्व्यम् । सहस्रमीळहे । आजौ । अजिन्वतम् ।

याभिः । विशम् । अश्र्यम् । प्रेणिम् । आवतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १० ॥

हे अश्विनौ धनसां धनं संभजमानाम् अथर्व्यम् अगच्छन्तीं छिन्नजङ्घात्वेन गन्तुमसमर्थाम् ।
 धर्वातिर्गतिकर्मा । विश्पलाम् एतत्संज्ञामगस्त्यपुरोहितस्य खेलस्य संबन्धिनीं सहस्रमीळहे ।

मीळ्हमिति धननाम । बहुधनोपेते 'आजौ संग्रामे' 'याभिः उतिभिः' 'अजिन्वतं गन्तुं समर्थान्' कुस्तम् ।
 एतच्च 'चरित्रं हि वेरिवाच्छेदि पर्णम्' (ऋ. सं. १. ११६. १५) इत्यत्र विस्पष्टयिष्यते । 'याभिः'
 च 'अश्व्यम्' अश्वारूढस्य पुत्रं 'प्रेणि स्तुतेः प्रेरयितारं' 'वशम् एतस्संज्ञम्' ऋषिम् 'आवतम् अरक्षतम्' ।
 'ताभिः' सर्वाभिः 'उतिभिः सहास्मानप्यागच्छतम्' ॥ प्रेणिम् । 'प्रेणु गतिप्रेरणश्लेषणेषु' ।
 औणादिक इत्ययम् ॥ ॥ ३४ ॥

यामिः सुदान् औशिजाय वणिजे दीर्घश्रवसे मधु कोशो अक्षरत् ।

कक्षीवन्तं स्तोतारं यामिरावतं तामिरू षु उतिभिरश्विना गतम् ॥ ११ ॥

यामिः । सुदान् इति सुदान् । औशिजाय । वणिजे । दीर्घश्रवसे । मधु । कोशः । अक्षरत् ।

कक्षीवन्तम् । स्तोतारम् । यामिः । आवतम् ।

तामिः । ऊँ इति । सु । उतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ ११ ॥

उशिक्षंज्ञा^१ दीर्घतमसः पत्नी तस्याः पुत्रो दीर्घश्रवा नाम कश्चिदपिरनावृष्ट्या जीवनार्थमकरोत्
 वाणिज्यम् । स च वर्षणार्थमश्विनौ तुष्टाव । तौ च अश्विनौ^५ मेघं प्रेरितवन्तौ । अयमर्थः पूर्वार्धे प्रति-
 पाद्यते । हे 'सुदान्' शोभनदानावश्विनौ 'औशिजाय' उशिक्षपुत्राय 'वणिजे' वाणिज्यं कुर्वते 'दीर्घश्रवसे'^५
 एतस्संज्ञाय ऋषये 'यामिः' युष्मदीयामिः उतिभिः हेतुभूताभिः 'कोशः' मेघः 'मधु' माधुयोपेतं वृष्टि-
 जलम् 'अक्षरत्' असिञ्चत् युष्मत्प्रसादादपेक्षिता वृष्टिर्जातेत्यर्थः । अपि च उशिजः पुत्रं 'स्तोतारं' 'कक्षी-
 वन्तम्' एतस्संज्ञमृषिं 'यामिः' उतिभिः 'आवतम्' अरक्षतम् । 'ताभिः' सर्वाभिः 'उतिभिः' सहास्मानप्या-
 गच्छतम् ॥ कक्षीवन्तम् । कक्ष्या रज्जुरश्वस्य । तथा युक्तः कक्षीवान् । 'आसन्दीवदष्टीवच्चक्रीवत्कक्षी-
 वत्' इति निपातनात् मनुषो वक्त्वम् । संप्रसारणम्^६ ॥

यामी रसां क्षोदसोद्रेः पिपिन्वथुरनश्चं यामी रथमावतं जिषे ।

* यामिस्त्रिशोकं उस्त्रियां उदाजतं तामिरू षु उतिभिरश्विना गतम् ॥ १२ ॥

यामिः । रसाम् । क्षोदसा । उद्रेः । पिपिन्वथुः । अन्वथम् । यामिः । रथम् । आवतम् । जिषे ।

यामिः । त्रिशोकः । उस्त्रियाः । उत्सुआजतं ।

तामिः । ऊँ इति । सु । उतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १२ ॥

'रसा नदी भवति रसतेः शब्दकर्मणः' (निरु. ११. २५) इति यास्कः । हे अश्विनौ
 'यामिः' उतिभिः हेतुभूताभिः 'रसां' नदीमनावृष्ट्या जलरहितां 'क्षोदसा' कूलानि संपिपता 'उद्रेः'
 उदकेन 'पिपिन्वथुः' युवां परितवन्तौ । तथा 'अन्वथम्' अश्वैर्वियुक्तमात्मीयं 'रथं' 'जिषे' जेतुं 'यामिः'

१. क्ष-एतस्संज्ञम् । २. क्ष-ताभिः प्राग्वत् । ३. क्ष-उ- उशिक्षंज्ञा या । ४. क्ष-उ-
 'अश्विनौ' नास्ति । ५. क्ष-उ-स-दीर्घश्रवसे प्रथितयशसे । ६. क्ष-उ-स-संप्रसारणं च ।

ऊतिभिः 'आवतम् अगमयतम्' । अपि च 'याभिः ऊतिभिः कण्वपुत्रः 'त्रिशोकः ऋषिः 'उत्तिभ्याः अपहृताः^२ गाः 'उदाजत उदगमयत् असुरसकाशान् लेभे । 'ताभिः सर्वाभिः 'ऊतिभिः सह अस्मानप्यागच्छतम् ॥ श्लोदसा । 'क्षुदिर् संपेषणे' । औणादिकः असुन् । उद्गः । नृतीयैकवचनस्य 'सुपां सुपो भवन्ति' इति शसादेशः । 'पद्न्' इत्यादिना उदकशब्दस्य उदन्भावः । भसंज्ञायाम् 'अलोपोऽनः' इति अकारलोपः । पिपिन्वथुः । 'पिवि सेचने' । इदिस्वात् नुम् । जिषे । 'जि जये' । 'तुमर्थे सेसेन्' इति क्सेप्रत्ययः । उदाजत । 'अज गतिक्षेपणयोः' ॥

याभिः सूर्यं परियाथः परावति मन्धातारं क्षेत्रपत्येष्वावतम् ।

याभिर्विप्रं प्र भरद्वाजमावतं ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ १३ ॥

याभिः । सूर्यम् । परियाथः । परावति । मन्धातारम् । क्षेत्रपत्येषु । आवतम् ।

याभिः । विप्रम् । प्र । भरद्वाजम् । आवतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १३ ॥

हे अश्विनौ 'परावति दूरदेशे स्थितं 'सूर्यं तमोरूपेण स्वभानुना वृत्तमादित्यं तस्मात्तमसो मोचयितुं 'याभिः ऊतिभिः 'परियाथः युवां परितो गच्छथः । तथा 'मन्धातारम् ऋषिं 'क्षेत्रपत्येषु । क्षेत्राणां पतिरधिपतिः क्षेत्रपतिः । तत्संबन्धिषु कर्मसु 'आवतम् अरक्षतम् । अपि च 'याभिः ऊतिभिः 'विप्रं मेधाविनं 'भरद्वाजम् ऋषिमन्नप्रदानेन 'प्र 'आवतं प्रकर्षेणारक्षतम् । 'ताभिः सर्वाभिः 'ऊतिभिः सह रक्षणार्थमस्मानप्यागच्छतम् ॥ क्षेत्रपत्येषु । ब्राह्मणादेराकृतिगणत्वात् कर्मण्यर्थे व्यञ्ज् ॥

याभिर्महामतिथिग्वं कशोजुवं दिवोदासं शम्बरहत्य आवतम् ।

याभिः पूभिर्द्ये त्रसदस्युमावतं ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ १४ ॥

याभिः । महाम् । अतिथिग्वम् । कशःऽजुवम् । दिवःऽदासम् । शम्बरहत्ये । आवतम् ।

याभिः । पूःऽमिर्द्ये । त्रसदस्युम् । आवतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १४ ॥

हे अश्विनौ 'महां महान्तम् 'अतिथिग्वम् अतिथिभिर्गन्तव्यं 'कशोजुवम् असुरभीत्या उदकं प्रवेष्टुं गन्तारम् एवंभूतं 'दिवोदासम् एतत्संज्ञकं राजर्षिं 'शम्बरहत्ये । शम्बर आयुधम् । तद्युक्तः^३ शम्बरोऽसुरः^३ । तस्य हनने^४ विषयभूते सति 'याभिः ऊतिभिः 'आवतम् अरक्षतम्' । अपि च 'याभिः ऊतिभिः 'पूभिर्द्ये पुराणि^५ नगराणि भिद्यन्तेऽस्मिन्निति पूभिर्द्यः संग्रामः । तस्मिन् 'त्रसदस्युम् एतत्संज्ञकम् ऋषिं^६ पुरुकुलस-पुत्रम् 'आवतम् अरक्षतम् । ताभिरित्यादि पूर्ववत् ॥ महाम् । महान्तमित्यस्य छान्दसो वर्णलोपः ।

१. क्ष-ट-स-अगमयतम् । अवतिरत्र गत्यर्थः । २. क्ष-स-असुरैः अपहृताः । ३. ट-तद्दानसुरः शम्बरः । ४. क्ष-ट-बधे । ५. क्ष-ट-स-युवां अरक्षतम् । ६. क्ष-ट-पुरः । ७. क्ष-ट-राजर्षिम् । ८. क्ष-समानम् ।
श्रु. ८६

कशोजुवम् । कशः इत्युदकनाम । 'कश गतिशासनयोः' । असुन् । कशांस्युदकानि जवतीति कशोजूः । जु इति म्रौतो धातुर्गत्यर्थः । 'क्विवचि' (उ. सू. २. २१५) इत्यादिना क्विदीर्घा । दिवोदासम् । 'दिवश्च दासे षष्ठ्या अलुक्त्वत्त्यः' (का. ६. ३. २१. ५) इति अलुक् । 'दिवोदासादीनां छन्दस्युपसंख्यानम्' (पा. सू. ६. २. ११. १) इति पूर्वपदाद्युदात्तत्वम् । शम्बरहृत्ये । 'हनस्त च' इति हन्तेर्भावे क्यप् ; तत्संनियोगेन तकारान्तादेशश्च । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

याभिर्विब्रं विपिपानमुपस्तुतं कलिं याभिर्वित्तजानिं दुवस्यथः ।

याभिर्व्यश्चमुत पृथिमावतं ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ १५ ॥

याभिः । वम्रम् । विऽपिपानम् । उपऽस्तुतम् । कलिम् । याभिः । वित्तऽजानिम् । दुवस्यथः ।

याभिः । विऽअश्चम् । उत । पृथिम् । आवतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १५ ॥

हे अश्विनौ वम्रं विखनसः पुत्रमेतत्संज्ञमृषिं विपिपानं विशेषेण पार्थिवं रसं पिबन्तं याभिः ऊतिभिः अरक्षतम् । कीदृशम् । उपस्तुतं समीपस्थैः सम्यक् स्तुतमिति स्तूयमानम् । तथा वित्तजानिं लब्धभार्यं कलिम् एतत्संज्ञमृषिं याभिः ऊतिभिः दुवस्यथः रक्षथः । उत अपि च व्यश्वं विगताश्वं पृथिम् एतत्संज्ञं वैनं राजर्षिं याभिः ऊतिभिः आवतम् अरक्षतम् । अन्यत् पूर्ववत् ॥ विपिपानम् । 'पा पाने' । ताच्छीलिकः चानश् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः । 'बहुलं छन्दसि' इति अभ्यासस्य इत्वम् । उपस्तुतम् । स्तौतेः कर्मणि निष्ठा । प्रवृद्धादिवादुत्तरपदान्तोदात्तत्वम् (पा. सू. ६. २. १४७) । वित्तजानिम् । वित्ता लब्धा जाया येन स तथोक्तः । 'जायाया निङ्' (पा. सू. ५. ४. १३४) इति समासान्तो निङादेशः । 'लोको व्योर्व्यलि' इति बलि^२ लोपः^२ । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । व्यश्चम् । विगतोऽश्वो यस्मात्स तथोक्तः । बहुव्रीहिस्वरेण पूर्वपदस्योदात्तत्वे^३ 'उदात्तस्वरितयोर्धेयः' इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् ॥ ३५ ॥

याभिर्नरा शयवे याभिरत्रये याभिः पुरा मनवे गातुमीषथुः ।

याभिः शारीराजतं स्यूमरश्मये ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ १६ ॥

याभिः । नरा । शयवे । याभिः । अत्रये । याभिः । पुरा । मनवे । गातुम् । ईषथुः ।

याभिः । शारीः । आजतम् । स्यूमरश्मये ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १६ ॥

हे नरा नेतारावश्विनौ पुरा पूर्वस्मिन्काले शयवे एतत्संज्ञकाय ऋषये गातुं दुःखान्निर्गमन-लक्षणं मार्गं याभिः ऊतिभिः ईषथुः युवां वान्छितवन्तौ कृतवन्तावित्यर्थः । किं तत् । सामर्थ्यात्

१. क्ष-उ-स-वैन्वम् । २. त-द-श-यलोपः । ३. क्ष-पूर्वपदस्यान्तोदात्तत्वे । ४. क्ष- 'किं' नास्ति । च-उ-स-सामर्थ्यम् ।

‘शयवे चिन्नासत्या शचीभिः’ (क्र. सं. १. ११६. २२) इत्यस्यामृचि प्रतिपादितम् । तथा
 ‘अत्रये ऋषये शतद्वारे यन्त्रगृहेऽसुरैः पीड्यमानाय संतापकारिणः अग्नेः’ शीतेनोदकेन शीतकरणलक्षणं^१
 गातुं दुःखनिर्गमनहेतुभूतं मार्गं^२ ‘याभिः ऊतिभिर्युवामिष्टवन्तौ । एतच्च ‘हिमेनाग्निं घ्नंसमवारये-
 थाम्’ (क्र. सं. १. ११६. ८) इत्यादौ प्रसिद्धम् । तथा ‘मनवे एतन्नाम्ने राजर्षये’ याभिः ऊतिभिः
 यवादिधान्यवापनादिरूपं गातुं दारिद्र्यनिर्गमनहेतुं^३ मार्गं युवां कृतवन्तौ । तथा च मन्त्रान्तरं-‘यघं
 वृकेणाश्विना वपन्ता’ (क्र. सं. १. ११७. २१) इति । अपि च ‘स्यूमरश्मये स्यूतः संबद्धः’
 रश्मिर्दीप्तिर्यस्य तस्मै एतत्संज्ञकाय ऋषये ‘याभिः ऊतिभिः’ शारीः । शरो नाम वेणुविशेषः । तद्विकार-
 भूता इषूः ‘आजतं शत्रून्प्रति प्रैरयतम् । ताभिरुतिभिरित्यादि पूर्ववत् ॥ नरा । ‘नृ नये’ । ‘ऋदोरप्’ ।
 ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेः आकारः । शयवे । ‘शीङ् स्वप्ने’ । ‘भृमृशीतृचरि’ (उ. सू. १.
 ७.) इत्यादिना उपत्ययः । ईषधुः । ‘इषु इच्छायाम्’ । लिटि अधुसि ‘असवर्णे’ (पा.
 सू. ६. ४. ७८) इति पर्युदासात् अभ्यासस्य इयङादेशाभावे सवर्णदीर्घः । शारीः । विकारार्थं
 शरशब्दात् ‘अनुदात्तादेश्व’ इति अञ् । ‘टिड्ढाणञ्’ इति ङीप् । स्यूमरश्मये । ‘षिवु तन्तु-
 मंताने’ । निवेः औणादिको मन्प्रत्ययः^४ । ‘च्छोः शूट्’ इति ऊट् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वम् ॥

याभिः पठर्वा जठरस्य मज्जमनाग्निर्नादीदेक्षित इद्धो अज्मन्ना ।

याभिः शर्यातमवथो महाधने ताभिरू षु ऊतिभिराश्विना गतम् ॥ १७ ॥

याभिः । पठर्वा । जठरस्य । मज्जमना । अग्निः । न । अदीदेत् । चितः । इद्धः । अज्मन् । आ ।

याभिः । शर्यातम् । अवथः । महाधने ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १७ ॥

हे अश्विनौ ‘जठरस्य । ‘जठरमुदरं भवति जग्धमस्मिन्धियते’ (निरु. ४. ७) इति यास्कः ।
 जठरोपलक्षितस्य शरीरस्य ‘मज्जमना बलेन युक्तः सन्’ पठर्वा एतत्संज्ञो राजर्षिः ‘अज्मन्’ । संग्राम-
 नाप्तैतत् । अज्मनि संग्रामे युष्मदीयाभिः ‘याभिः ऊतिभिः’ आ समन्तात् ‘अदीदेत्’ अदीप्यत ।
 तत्र दृष्टान्तः । ‘चितः काष्ठैरभिचितः’^५ इद्धः यज्ञगृहे ऋत्विग्भिः प्रज्वालितः ‘अग्निर्न । यथा अग्निः
 प्रकाशते तद्वदित्यर्थः । अपि च ‘शर्यातं मानवमिन्द्रेण सह स्पर्धमानं’ ‘महाधने । संग्रामनाप्तैतत् ।
 महता धनेनोपेते संग्रामे ‘याभिः ऊतिभिः’ अवथः रक्षथः । ताभिरित्यादि गतम् ॥ अदीदेत् । दीदेति-
 श्छान्दसो दीप्तिकर्मा । अज्मन् । ‘अज गतिक्षेपणयोः’ । अजन्ति क्षिपन्त्यस्मिन्बाणानिति अधिकरणे
 औणादिको मनिन् । ‘बलादावाधधातुके विकल्प इष्यते’ (का. २. ४. ५६. २) इति वचनात्
 वीभावाभावः । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । महाधने । ‘आन्महतः’^६ इति आत्वम् ॥

१. क्ष-ट-अग्नेः सकाशात् । २. क्ष-य-शीतीकरणलक्षणम् । ३. क्ष-ट-दारिद्र्यनिर्गमनहेतुभूतम् ।

४. क्ष-संततः ५. क्ष-ट-मनिन्प्रत्ययः । ६. ट-काष्ठैरभिचितः ।

याभिरङ्गिरो मनसा निरण्यथोऽग्रं गच्छथो विवरे गोअर्णसः ।

याभिर्मनुं शूरमिषा समावतं ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ १८ ॥

याभिः । अङ्गिरः । मनसा । निरण्यथः । अग्रम् । गच्छथः । विवरे । गोऽर्णसः ।

याभिः । मनुम् । शूरम् । इषा । समऽआवतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १८ ॥

अङ्गिरः इत्येतदामन्त्रितं वाक्यात् बहिर्भूतम् । तेन चात्मानं संबोध्य स्तुतावृषिं प्रेरयति । हे अङ्गिरः अङ्गिरसां^१ गोत्रजं^२ त्वमश्विनौ स्तुहि । हे अश्विनौ मनसा मननीयेन स्तोत्रेण प्रीतौ सन्तौ युवां^३ याभिः ऊतिभिः^४ निरण्यथः स्तोतृन् नितरां रमयथः । यद्वा । मनसैव करणभूतेन^२ रमयथः । तथा गोअर्णसः गोरूपस्यारण्यस्य धनस्य पणिभिर्गुहायां निहितस्य विवरे विवरणे गुहाद्वारस्योद्घाटनेन प्रकाशने विषयभूते सति याभिः ऊतिभिः सह युवाम् अग्रं सर्वेभ्यो देवेभ्यः पुरस्तात् गच्छथः । अपि च शूरं वीर्यवन्तं मनुम् इषा पृथिव्यामुत्तेन यवादिधान्यरूपेणाक्षेन याभिः ऊतिभिः समावतं सम्यगरक्षतम् । ताभिः सर्वाभिः ऊतिभिः सहास्मानप्यागच्छतम् ॥ निरण्यथः । निरमयथ इत्यस्य वर्णव्यापत्त्या एतद्रूपम् । विवरे । 'ग्रहवृद्धनिश्चिगमश्च' इति भावे अप् । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तावम् ॥

याभिः पत्नीर्विमदाय न्यूहथुरा घं वा याभिररुणीरशिक्षतम् ।

याभिः सुदासे ऊहथुः सुदेव्यं^१ ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ १९ ॥

याभिः । पत्नीः । विमदाय । निऽऊहथुः । आ । घ । वा । याभिः । अरुणीः । अशिक्षतम् ।

याभिः । सुदासे । ऊहथुः । सुदेव्यम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ १९ ॥

हे अश्विनौ विमदाय एतन्नाम्ने ऋषये याभिः युष्मदीयाभिः ऊतिभिः पत्नीः भार्याः^२ पुरुमित्रस्य दुहितरं न्यूहथुः नितरां युवां प्रापितवन्तौ । घ इति पादपूरणः^४ । तथा याभिः ऊतिभिः अरुणीः अरुणवर्णाः आरोचमाना गाः आ आभिसुख्येन अशिक्षतम् अदत्तम् । तथा पिज्वनपुत्राय सुदासे कल्याणदानाय राक्षे सुदेव्यं प्रशस्तं धनं याभिः ऊतिभिः ऊहथुः प्रापितवन्तौ । ताभिरित्यादि गतम् ॥ पत्नीः । अमो व्यत्ययेन शसादेशः । न्यूहथुः । 'वह प्रापणे' । अथुसि यजादिश्वात् संप्रसारणम् । द्विर्वचनादि । सुदासे । शोभनं ददातीति सुदाः । असुन् । सुदेव्यम्^६ । दिगादित्वाद्यत् (पा. सू. ४. ३. ५४) । 'तिस्त्वरितम्' इति स्वरितत्वम् ॥

१. क्ष-अङ्गिरोगोत्रजात । २. ट-कारणभूतेन । ३. क्ष-भार्याम् । ४. क्ष-स-पदपूरणः । ५. क्ष-ट-अपि च । ६. क्ष-ट-सुदेव्यं शोभनो देवः सुदेवः । तत्र भवम् ; स-शोभनदेवः सुदेवः । तत्र भवं सुदेव्यम् ।

याभिः शंताती भवथो ददाशुषे भुज्युं याभिरवथो याभिरघ्निगुम् ।

ओम्यावतीं सुभरांमृतस्तुभं ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ २० ॥

याभिः । शंताती इति शम्स्ताती । भवथः । ददाशुषे । भुज्युम् । याभिः । अवथः । याभिः ।

अघ्निऽगुम् ॥ ओम्याऽवतीम् । सुऽभराम् । ऋतऽस्तुभम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ २० ॥

हे अश्विनौ ^१ददाशुषे हवींषि दत्तवते यजमानाय ^२याभिः ऊतिभिः ^३शंताती सुखस्य कर्तारौ ^४भवथः । ^५याभिः च ऊतिभिः ^६भुज्युं तुग्रस्य पुत्रम् ^७अवथः । ^८याभिः च ^९अघ्निगुम् । अघ्निगुर्देवानां शमिता । ‘ अघ्निगुश्चापापश्च उभौ देवानां शमितारौ ’ (तै. ब्रा. ३. ६. ६. ४) इति श्रुतेः । अपि च ^{१०}ऋतस्तुभम् । ऋतं सत्यं स्तोभत्युच्चारयतीति ऋतस्तुप् । एतत्संज्ञमृषिम् ^{११}ओम्यावतीम् । ओम्या इति सुखनाम । तद्युक्तं ^{१२}सुभरां सुखेन भरणीयाम् इधं याभिः ऊतिभिः प्रापयथः । ^{१३}ताभिः सर्वाभिः ^{१४}ऊतिभिः सहास्मानप्यागच्छतम् ॥ शंताती । ‘ शिवशमरिष्टस्य करे ’ (पा. सू. ४. ४. १४३) इति तातिल्प्रत्ययः । ‘ लिति ’ इति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । ददाशुषे । ‘ दाश्व दाने ’ । लिटः कसुः । ‘ वसोः संप्रसारणम् ’ इति संप्रसारणम् । ‘ शासिवसिघसीनां च ’ इति षत्वम् ॥ ॥ ३६ ॥

याभिः कृशानुमसने दुवस्यथो जवे याभिर्यूनो अर्वन्तमावतम् ।

मधु प्रियं भरथो यत्सरद्भ्यस्ताभिरू षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ २१ ॥

याभिः । कृशानुम् । असने । दुवस्यथः । जवे । याभिः । यूनः । अर्वन्तम् । आवतम् ।

मधु । प्रियम् । भरथः । यत् । सरद्भ्यः ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिऽभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ २१ ॥

स्वानादिषु सोमपालेषु ^१मध्ये कृशानुरेकः सोमपालः । तथा च तैत्तिरीयकं—‘ हस्त सुहस्त कृशानवेते वः सोमक्रयणाः ’ (तै. सं. १. २. ७) इति । तं ^२कृशानुम् ^३असने । इषवोऽस्यन्तेऽस्मिन्नित्यसनः संग्रामः । तस्मिन् संग्रामे हे अश्विनौ ^४याभिः ऊतिभिः ^५दुवस्यथः रक्षथः । तथा ^६याभिः च ^७जवे वेगे प्रवृत्तं ^८यूनः तरुणस्य पुरुकुत्सस्य ^९अर्वन्तम् अश्वम् ^{१०}आवतम् अरक्षतम् । अपि च ^{११}यत् ^{१२}मधु क्षौद्रं ^{१३}प्रियं सर्वेषामनुकूलवेद्यं ^{१४}तत् ^{१५}सरद्भ्यः मधुमक्षिकाभ्यः याभिः च ऊतिभिः ^{१६}भरथः संपादयथः । ^{१७}ताभिः सर्वाभिः ^{१८}ऊतिभिः सहास्मानप्यागच्छतम् ॥ असने । ‘ असु क्षेपणे ’ । ‘ करणाधिकरणयोश्च ’ इति अधिकरणे ल्युट् । सरद्भ्यः । ‘ सृ गतौ ’ । सत्तेरदिः ॥

याभिर्नरं गोषुयुधं नृषाहो क्षेत्रस्य साता तनयस्य जिन्वथः ।

याभी रथाँ अवथो याभिरर्वतस्ताभिः षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ २२ ॥

याभिः । नरम् । गोषुयुधम् । नृसहो । क्षेत्रस्य । साता । तनयस्य । जिन्वथः ।

याभिः । रथान् । अवथः । याभिः । अर्वतः ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ २२ ॥

हे अश्विनौ गोषुयुधं गोविषयं युद्धं कुर्वन्तं नरं यज्ञस्य नेतारं यजमानं याभिः उतिभिः नृषाहो नृभिः सोढव्ये संग्रामे जिन्वथः प्रीणयथः रक्षथः इत्यर्थः । तथा क्षेत्रस्य गृहादिरूपस्य । तनयशब्दो धनवाची । तनयस्य धनस्य च साता सातये संभजनार्थं याभिः उतिभिः यजमानं रक्षथः । याभिः च यजमानानां रथान् रक्षथः । तदीयान् अर्वतः अश्वान् याभिः अवथः । ताभिः सर्वाभिः उतिभिः सहास्मानप्यागच्छतम् ॥ गोषुयुधम् । 'युध संप्रहारे' । गोषु युध्यते इति गोषुयुत् । 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इति अलुक् । नृषाहो । 'पह मर्षणे' । 'शक्तिसहोश्च' इति यत् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति साहित्यिको दीर्घः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । साता । 'वन षण संभक्तौ' । भावे क्तिन् । 'जनसनखनां सञ्जलोः' इति आत्वम् । 'उतियूति' इत्यादिना क्तिन् उदात्तत्वं निपातितम् । 'सुपां सुलुक्' इति चतुर्थ्यां डादेशः । जिन्वथः । जिविः प्रीणनार्थः । भौवादिकः । इदित्वात् तुम् । रथान् । 'दीर्घादटि समानपादे' इति नकारस्य खत्वम् । 'आतोऽटि नित्यम्' इति सानुनासिक आकारः ॥

याभिः कुत्समार्जुनेयं शतक्रतु प्र तुर्वीति प्र च दभीतिमावतम् ।

याभिर्ध्वसन्ति पुरुषन्तिमावतं ताभिः षु ऊतिभिरश्विना गतम् ॥ २३ ॥

याभिः । कुत्सम् । आर्जुनेयम् । शतक्रतु इति शतऽक्रतू । प्र । तुर्वीतिम् । प्र । च । दभीतिम् ।

आवतम् ॥ याभिः । ध्वसन्तिम् । पुरुषन्तिम् । आवतम् ।

ताभिः । ऊँ इति । सु । ऊतिभिः । अश्विना । आ । गतम् ॥ २३ ॥

हे शतक्रतू बहुविधकर्माणावश्विनौ आर्जुनेयम् । अर्जुन इतीन्द्रस्य नाम । तथा च वाजसनेयकम्—'एतद्वा इन्द्रस्य गुह्यं नाम यदर्जुनः' इति । तस्य पुत्रं कुत्सं याभिः उतिभिः प्र आवतं प्रकर्षेणारक्षतम् । तथा तुर्वीति दभीति च याभिः उतिभिः प्र आवतम् । अपि च याभिः ध्वसन्तिम् एतत्संज्ञं पुरुषन्तिम् एतन्नामानं च ऋषिम् आवतम् अरक्षतम् । ताभिः सर्वाभिः उतिभिः सहास्मानपि सुष्टागच्छतम् ॥ आर्जुनेयम् । 'शुभ्रादित्यश्च' (पा. सू. ४. १. १२३) इति चशब्दोऽनुक्तसमुच्चयार्थे इत्युक्तत्वात् ढक् । तुर्वीतिम् । 'तुर्वी हिंसार्थः' । शत्रूंस्तुर्वीति

तुर्वीतिः । औणादिक इतिप्रत्ययः । दभीतिम् । ' दम्भु दम्भे ' । औणादिकः क्रीतिप्रत्ययः । ध्वसन्तिम् ।
' ध्वंसु गतौ च ' । औणादिको झिङ्प्रत्ययः । ' अनिदिताम् ' इति नलोपः । ' झोऽन्तः ' । पुरुषन्तिम् ।
पुरु सनोति ददातीति पुरुषन्तिः । ' क्तिष्कौ च संज्ञायाम् ' इति क्तिष् । ' न क्तिचि दीर्घश्च ' इति
अनुनासिकलोपोपधादीर्घयोर्मिषेधः ॥

अग्रस्वतीमश्विना वाचमस्मे कृतं नो दत्ता वृषणा मनीषाम् ।

अद्युत्येऽवसे नि ह्वये वां वृधे च नो भवतं वाजसातौ ॥ २४ ॥

अग्रस्वतीम् । अश्विना । वाचम् । अस्मे इति । कृतम् । नः । दत्ता । वृषणा । मनीषाम् ।

अद्युत्ये । अवसे । नि । ह्वये । वाम् । वृधे । च । नः । भवतम् । वाजसातौ ॥ २४ ॥

हे अश्विनौ ऽअस्मे अस्माकं ऽवाचम् ऽअग्रस्वतीम् । अग्र इति कर्मनाम । विहितैः कर्मभिः
संयुक्तां ऽकृतं कुरुतम् । तथा ऽनः अस्माकं ऽमनीषां बुद्धिं हे ऽवृषणा कामानां वषकौ ऽदत्ता शत्रूणा-
मुपक्षपयितारावश्विनौ वेदार्थज्ञानसमर्था कुरुतम् । अपि च यस्मात् युवामेवंगुणविशिष्टौ तस्मात्
ऽवां युवाम् ऽअवसे रक्षणाय ऽनि ऽह्वये नितरामाह्वये । कदा । ऽअद्युत्ये द्योतनरहिते प्रकाशनरहिते
रात्रेः पश्चिमे यामे । तस्मिन् काले हि प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोरिदं मूलं पठ्यते । आहूतौ ऽच युवां
ऽवाजसातौ वाजस्यान्नस्य संभजने । यद्वा । संग्रामनामैतत् । संग्रामे ऽनः अस्माकं ऽवृधे वर्धनाय
ऽभवतम् ॥ अग्रस्वतीम् । ' आपः कर्माख्यायां ह्रस्वो नुद् च वा ' इति असुन् नुडागमश्च । ' तदस्यास्ति ' इति मनुष । ' मादुपधायाः ' इति मनुषो वाचम् । ' तसौ मत्वर्थे ' इति भवेन पदत्वाभावात् स्त्वाद्य-
भावः । अस्मे । ' सुपां सुलुक् ' इति पष्ठ्याः शेषादेशः । कृतम् । करोतेर्लोङि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । अद्युत्ये । ' द्युत दीप्तौ ' । ' ऋहलोर्प्यत् ' इति भावे ण्यत् । वर्णव्यापत्त्या उकारः । द्युत्यं प्रकाशनमस्मिन्नास्तीति बहुव्रीहौ व्यत्ययेनान्तरवर्तितवम् । नि ह्वये । ' निसमुप-
विभ्यो ह्वः ' इति आत्मनेपदम् । वृधे । ' वृधु वृद्धौ ' । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ' सावेकाचः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

द्युभिरक्तुभिः परि पातमस्मानरिष्टेभिरश्विना सौमगेभिः ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ २५ ॥

द्युऽभिः । अक्तुऽभिः । परि । पातम् । अस्मान् । अरिष्टेभिः । अश्विना । सौमगेभिः ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ २५ ॥

हे अश्विनौ ऽद्युभिः दिवसैः ऽअक्तुभिः रात्रिभिश्च ऽअस्मान् स्तोतृन् ऽपरि ऽपातं परितो रक्षन् सर्वदास्मान् रक्षतमित्यर्थः । तथा ऽअरिष्टेभिः अहिंसितैः ऽसौमगेभिः सुभगावैः सुभगावापादवैर्धर्मैः अस्मान् रक्षतम् । यदस्माभिः प्रार्थितं ऽनः अरमदीयं ऽतत् मित्रादयः पद्देवताः ऽममहन्तां

पूजयन्तु । उतशब्दः समुच्चये ॥ शुभिः । ' दिव उत् ' इति उत्त्वम् । ' दिवो झल् ' (पा. सू. १. १. १८३) इति ' सावेकाचः ' इति प्रातस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य प्रतिषेधः । अरिष्टेभिः । ' रिष हिंसायाम् ' । ' निष्ठा ' इति क्तः । नप्समासे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्^१ । ' बहुलं छन्दसि ' इति भिसः ऐसभावः । अश्विना । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः आकारः । ' आमन्त्रितस्य च ' इति सर्वानुदात्तत्वम् । सौभगेभिः । शोभनो भगः श्रीर्यस्यासौ सुभगः । तस्य भावः सौभगम् । ' सुभगान्मन्त्रे ' इत्युद्गात्रादिषु पाठात् अम्प्रत्ययः । ' हज्जगसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च ' इति उभयपदवृद्धिर्न भवति, तस्य ' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ' इति विकल्पितत्वात् । पूर्ववत् ऐसभावः । ' म्नित्यादिर्नित्यम् ' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ ३७ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हादं निवारयन्^२ । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्क-
भूपालसाम्राज्यधुरंधरेण सायणाचार्येण^३ विरचिते
माधवीये वेदार्थप्रकाशे ऋक्संहिताभाष्ये
प्रथमाष्टके सप्तमोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽस्त्रिलं जगत्
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

इत्थं^१ सप्तममध्यायं व्याख्याय अष्टमोऽध्यायो व्याख्यातुमारभ्यते^२ । प्रथमे मण्डले षोडशेऽनुवाके सप्त सूक्तानि गतानि । ' इदम् ' इति विंशत्यृचमष्टमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—' इदं विंशतिरुपस्थं द्वितीयोऽर्धर्चो रात्रेश्च ' इति । ' ऋषिश्चान्यस्मात् ' इति परिभाषया अनुवृत्तेः आङ्गिरसः कुत्स ऋषिः । अनादेशपरिभाषया त्रिष्टुप् छन्दः । उषा देवता । द्वितीयस्यार्धर्चस्य रात्रिरपि । प्रातरनुवाके उपस्थे ऋतौ त्रैष्टुभे छन्दसि एतत्सूक्तम् । सूत्रितं च—' इदं श्रेष्ठं पृथू रथ इति सूक्ते ' (आश्व. श्री. ४. १४) इति । आश्विनशास्त्रे चेदं सूक्तं प्रातरनुवाकातिदेशात्^३ ॥

इदं श्रेष्ठं ज्योतिषां ज्योतिरागाच्चित्रः प्रकेतो अजनिष्ट विभ्वा ।

यथा प्रसूता सवितुः सवायं एवा रात्र्युषसे योनिमारैक् ॥ १ ॥

इदम् । श्रेष्ठम् । ज्योतिषाम् । ज्योतिः । आ । अगात् । चित्रः । प्रकेतः । अजनिष्ट । विभ्वा ।
यथा । प्रसूता । सवितुः । सवायं । एव । रात्री । उपसे । योनिम् । अरैक् ॥ १ ॥

१ ज्योतिषां ग्रहनक्षत्रादीनां द्योतमानानां मध्ये २ इदम् उपआख्यं ३ ज्योतिः ४ श्रेष्ठं प्रशस्ततमम्^५ । अस्य कांडतिशय इति चेत् उच्यते । नक्षत्रादिकं ज्योतिः स्वात्मानमेव प्रकाशयति नान्यत् । चन्द्रस्तु यद्यप्यन्यत् प्रकाशयति तथापि न^६ विस्पष्टप्रकाशः^७ । औषसं तु ज्योतिः युगपदेव सर्वस्य जगतः अन्धकारनिराकरणेन विशेषेण प्रकाशकम् । अतः प्रशस्ततममित्यर्थः^८ । तादृशं ज्योतिः ९ आगात् पूर्वस्यां दिश्यागमत् । आगते च तस्मिन् १० चित्रः चायनीयः ११ प्रकेतः अन्धकारावृतस्य सर्वस्य पदार्थस्य प्रज्ञापकः^{१२} तदीयो रश्मिः १३ विभ्वा विभुर्व्याप्तः सन् १४ अजनिष्ट प्रादुरभूत् । किंच १५ यथा १६ रात्री रात्रिः स्वयं १७ सवितुः सूर्यसकाशात् १८ प्रसूता उत्पन्ना । सूर्यो हि अस्तं गच्छन् रात्रिं जणयति । तस्मिन्ननस्तमिते रात्रेरुपस्थ-भावात् । एवमेव रात्रिरपि १९ उपसे २० सवाय उपस उत्पत्तये तदर्थं २१ योनिं स्थानं स्वकीयापरभाग-लक्षणम् २२ अरैक् आरेचितवती कल्पितवतीत्यर्थः । यद्वा । प्रसूता रात्रिसकाशादुपप्लोषाः सवितुः सूर्यस्य सवाय प्रसवाय जन्मने यथा भवति एवं रात्रिरपि उपसे उपसो यजन्म तदर्थं योनिं स्वापरभागलक्षणं स्थानं कृतवती । अत्र निरुक्तम्—' इदं श्रेष्ठं ज्योतिषां ज्योतिरागमत् चित्रं प्रकेतनं प्रज्ञाततममजनिष्ट विभूततमं यथा प्रसूता सवितुः प्रसवाय रात्रिरादित्यस्यैवं रात्र्युपसे योनिमरिच्छस्थानम् ' (निरु. २. १९) इति ॥ श्रेष्ठम् । प्रशस्त्यशब्दात् आतिशायनिकः इष्टम् । ' प्रशस्त्यस्य श्रः ' (पा. सू. ५. ३. ६०)

१. क्ष-ट-ठ-इत्थं सप्तमोऽध्यायो व्याख्यातः । अष्टमो व्याख्यायते; स-इत्थं सप्तममध्यायं व्याख्याय अष्टमध्यायव्याख्यानमारभ्यते । २. क्ष-ट-ठ-प्रातरनुवाकन्यायेनेत्यतिदेशात् । ३. क्ष-ट-ठ-प्रशस्तम् । ४. क्ष-ट-ठ-न विस्पष्टः प्रकाशः; स-अस्पष्टप्रकाशः । ५. क्ष-ट-ठ-प्रशस्ततममित्यर्थः । ६. द-ध-ल-प्रकाशः । ७. क्ष-ट-ठ-' सन् ' नास्ति ।

इति श्रादेशः । ' प्रकृत्यैकाच् ' (पा. सू. ६. ४. १६३) इति प्रकृतिभावात् टिलोपाभावः । अगात् । एतेः लुङि ' इणो गा लुङि ' इति गादेशः । ' गातिस्था ' इति सिचो लुक् । प्रकृतः । ' कित ज्ञाने ' । अन्तर्भावितव्यार्थात् कर्मणि घञ् । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । अजनिष्ट । ' जनी प्रादुर्भावे ' । लुङि सिच इडागमः । विभ्वा । ' विप्रसंभ्यो दुसंज्ञायाम् ' इति भवतेः दुप्रत्ययः । ' सुपां सुलुक् ' इत्यादिना सोः आकारादेशः । ' ओः सुपि ' इति यणादेशस्य ' न भूसुधियोः ' इति प्रतिषेधे प्राप्ते ' छन्दस्युभयथा ' इति यणादेशः । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । विपूर्वात् भवतेः अङादिको दुन्प्रत्ययः । चित्त्वादाद्युदात्तत्वम् । प्रसूता । ' पूङ् प्राणिप्रसवे ' । कर्मणि निष्ठा । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । सवाय । ' छन्दसि जवसवौ वक्तव्यौ ' (पा. सू. ३. ३. ५६. ४) इति निपातनात् अच् । चित्त्वादन्तोदात्तत्वम् । ' अणोऽप्रगृह्यस्यानुनासिकः ' इति संहितायाम् अकारः सानुनासिकः । एव । ' निपातस्य च ' इति संहितायां दीर्घः । रात्री । ' रात्रेश्चाजसौ ' इति ङीप् । ' यस्येति च ' इति इकारलोपः । अरैक् । ' रिचिर् विरेचने ' । लङि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । लघूपधगुणे ' हल्ङ्याभ्यः ' इति तिलोपः । वर्णव्यापत्त्या व्यत्ययेन एकारस्य ऐकारः २ ॥

रुशद्वत्सा रुशती श्वेत्यागादरैगु कृष्णा सदनान्यस्याः ।

समानबन्धू अमृते अनुची द्यावा वर्णी चरत आमिनाने ॥ २ ॥

रुशत्ऽवत्सा । रुशती । श्वेत्या । आ । अगात् । अरैक् । ऊँ इति । कृष्णा । सदनानि ।

अस्याः ॥ समानबन्धू इति समानबन्धू । अमृते इति । अनुची इति ।

द्यावा । वर्णीम् । चरतः । आमिनाने इत्याऽमिनाने ॥ २ ॥

श्वेत्या इत्युपसो नामधेयम् । रुशती दीसा श्वेत्या श्वेतवर्णोपाः । रुशद्वत्सा रुशन् दीसः सूर्यो वत्सो यस्याः सा तथोक्ता । यथा मातुः समीपे वत्सः संचरति एवमुपसः समीपे सूर्यस्य नित्यम् अवस्थानात्तद्वत्सत्वम् । अथवा यथा वत्सो मातुः स्तन्यं रसें पिबन् हरति एवमुपसोऽवश्यायाख्यं रसें पिबन् वत्स इत्युच्यते । तादृशी सती आगात् आगतवती । आगतायाः अस्याः उपसः कृष्णा कृष्णवर्णा रात्रिः मदनानि स्थानानि स्वकीयान्त्यार्थयामलक्षणानि अरैक् आरेचितवती कल्पितवती दत्तवतीत्यर्थः । उ इत्येतत् पादपुरणम् । अपि चैते रात्र्युपसौ समानबन्धू समानेनैकेन सूर्याख्येन बन्धुना सख्या युक्ते । यद्वा । सूर्येण सह संबद्धे । यथोपाः उदेत्यता सूर्येण संबद्धा एवं रात्रिरपि अस्तं यता सूर्येण संबद्धा । अमृते मरणरहिते कालात्मकतया नित्यत्वात् अनुची अन्वञ्जन्यौ । प्रथमं रात्रिः पश्चादुपा इत्यनेन क्रमेण गच्छन्त्यौ । यद्वा । सूर्यगत्यनुसारेण गच्छन्त्यौ । एवंभूतं वर्णं सर्वेषां प्राणिनां रूपम् आमिनाने जरयन्त्यौ । यद्वा । स्वकीयं रूपं हिंसन्त्यौ । उपसा नैशं तमो निवर्त्यते प्रकाशात्मकमुपसो रूपं रात्र्या । एवंविधे सख्यौ द्यावा द्योतमाने चरतः प्रतिदिवसमावर्तते ।

१. क्ष-ट-डुन्प्रत्ययः । २. क्ष-ट-ठ-वर्णव्यापत्त्या व्यत्ययेन वा ऐकारः; स-वर्णव्यत्ययेन एकारस्य ऐकारः । ३. च-छ-ण-फ-अपि । ४. क्ष-ट-ठ-स्तन्यरसम् । ५. क्ष-ट-पिबन् विहरति; च-छ-ण-पिबति; ध-पिबन् एति । ६. क्ष-ट-ठ-रेचितवती । ७. क्ष-ट-ठ-पादपुरणम् । ८. क्ष-ट-आयता ।

यद्वा । द्यावा नभसा अन्तरिक्षमार्गेण चरतः प्रतिदिवसं गच्छतः । अत्र निरुक्तं—‘रुशद्दत्सा सूर्यवत्सा रुशदिति वर्णनाम रोचतेर्ज्वलतिकर्मणः । सूर्यमस्या वत्समाह साहचर्याद्वसहरणाद्वा । रुशती श्वेत्यागात् श्वेत्या श्वेततेररिचकृष्णा सदनान्यस्याः कृष्णवर्णा रात्रिः कृष्णं कृष्यतेर्निर्कृष्टो वर्णः । अथैवे संस्तौति समानबन्धू समानबन्धने अमृते अमरणधर्माणावनूची अनूच्यावितितेतरमभिप्रेष्य द्यावा वर्णं चरतस्ते एव द्यावी द्योतनादपि वा द्यावा चरतस्तया सह चरत इति स्यादामिनाने आमिन्वाने अन्योन्यस्याध्यात्मं कुर्वाणे ’ (निरु. २. २०) इति ॥ श्वेत्या । ‘ श्विता वर्णे ’ । अस्मात् प्यन्तात् ‘ अचो यत् ’ इति भावे यत् । णिलोपः । अर्शआदिवात् मत्वर्थायः अच् । अमृते । मृतं मरणमनयोर्नास्तीति बहुव्रीहौ ‘ नञो जरमरमित्रमृताः ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अनूची । अनुपूर्वादञ्जतेः ‘ ऋत्विक् ’ इत्यादिना किन् । ‘ अनदिताम् ’ इति नलोपः । ‘ अञ्जतेश्रोपसंख्यानम् ’ इति ङीप् । ‘ अचः ’ इत्यकारलोपे ‘ ची ’ इति दीर्घः । ‘ अनुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोपः ’ इति ङीप् उदात्तत्वम् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तैर्लुक् । आमिनाने । ‘ मीङ् हिंसायाम् ’ । क्रैयादिकः । शानचि ‘ मीनातेर्निगमे ’ इति ह्रस्वत्वम् ॥

समानो अध्वा स्वस्त्रोरनन्तस्तमन्यान्या चरतो देवशिष्टे ।

न मेथेते न तस्थतुः सुमेके नक्तोषासा समनसा विरूपे ॥ ३ ॥

समानः । अध्वा । स्वस्त्रोः । अनन्तः । तम् । अन्याऽअन्या । चरतः । देवशिष्टे इति देवऽशिष्टे ।

न । मेथेते इति । न । तस्थतुः । सुमेके इति सुऽमेके ।

नक्तोषसा । समनसा । विरूपे इति विऽरूपे ॥ ३ ॥

‘ स्वस्त्रोः भगिन्योः रात्र्युपसोः ’ अध्वा संचरणसाधनभूतो मार्गः । ‘ समानः एक एव । येनैव^१ आकाशमार्गेणोपा निर्गच्छति तेनैव रात्रिरपि । स च मार्गः ’ अनन्तः अवसानरहितः । ‘ तं मार्गं ’ देवशिष्टे देवेन द्योतमानेन सूर्येण अनुशिष्टे शिक्षिते सत्यौ ‘ अन्यान्या एकैका ’ चरतः क्रमेण गच्छतः । अपि च ‘ सुमेके शोभनमेहने सर्वेषामुत्पादकत्वात् शोभनप्रजनने ’ नक्तोषासा रात्रिरुषाश्च ‘ विरूपे तमः प्रकाशलक्षणाभ्यां विरुद्धरूपाभ्यां युक्ते अपि^२ ’ समनसा समानमनस्के ऐकमत्यं प्राप्ते सत्यौ ‘ न मेथेते परस्परं न हिंस्तः । तथा ‘ न तस्थतुः क्वचिदपि न तिष्ठतः । सर्वदा लोकानुग्रहार्थं गच्छतः इत्यर्थः ॥ अन्यान्या । ‘ कर्मव्यतिहारे सर्वानाग्नौ द्वे भवत इति वक्तव्यं समासवच्च बहुलम् ’ (पा. म. ८. १. १२. ११) इति अन्यशब्दस्य द्विर्भावः । ‘ तस्य परमात्रेडितम् ’ इति आत्रेडितसंज्ञायाम् ‘ अनुदात्तं च ’ इति आत्रेडितानुदात्तत्वम् । देवशिष्टे । ‘ शासु अनुशिष्टौ ’ । अस्मात् कर्मणि निष्ठा । ‘ यस्य विभाषा ’ इति इट्प्रतिषेधः । ‘ शास इदङ्गहलोः ’ (पा. सू. ६. ४. ३४) इति उपधाया इत्वम् । ‘ शासिबसिघसीनां च ’ इति पत्वम् । ‘ तृतीया कर्मणि ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मेथेते । ‘ मिथृ मेथृ मेधाहिसनयोः ’ । भौवादिकः । अनुदात्तेत् । सुमेके । ‘ मिह सेचने ’ । भावे घञ् । शोभनो मेहो ययोस्ते । व्यत्ययेन ककारः । उत्तरपदस्य भिस्त्वरेणाद्युदात्तत्वम्^३ । ‘ आद्युदात्तं गच्छन्दसि ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । नक्तोषासा । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेराकारः । ‘ अन्येषामपि दृश्यते ’ इति संहितायामुपधादीर्घः ॥

भास्वती नेत्री सूनृतानामचेति चित्रा वि दुरो न आवः ।

प्राप्य जगद्भु नो रायो अख्यदुषा अजीगर्भुवनानि विश्वा ॥ ४ ॥

भास्वती । नेत्री । सूनृतानाम । अचेति । चित्रा । वि । दुरः । नः । आवरित्यावः ।

प्रऽअप्य । जगत् । वि । ऊँ इति । नः । रायः । अख्यत् ।

उषाः । अजीगः । भुवनानि । विश्वा ॥ ४ ॥

१भास्वती विशिष्टप्रकाशनयुक्ता । सूनृतेति वाङ्नाम । २सूनृतानां वाचां ३नेत्री उत्पादयित्री । उषसः प्रादुर्भावानन्तरं हि पशुपक्षिमृगादयः सर्वे शब्दं कुर्वन्ति । एवंभूता उषाः ४अचेति अस्माभिः अज्ञायि । ५चित्रा चायनीया ज्ञाता ॥ सा ६नः अस्माकं ७दुरः द्वाराणि तमसा तिरोहितानि ८विआवः व्यवृणोत् । यथास्माभिर्दृश्यन्ते तथा तमो निवार्य प्रकाशयतीत्यर्थः २ । अपि च ९जगत् सर्वं भुवनं १०प्राप्य प्रकाशं गमयित्वा ११नः अस्माकं १२रायः धनानि वि १३अख्यत् विशिष्टप्रकाशनयुक्तान्यकरोत् । १४उ इत्येतत् पादपूरणम् ३ । सैषा १५उषाः १६विश्वा १७भुवनानि सर्वाणि भुवनानि तमसा तिरोहितत्वेन अविद्यमानकल्पानि १८अजीगः उद्विरति स्वमुत्खान्निर्गमयति । स्वकीयेन प्रकाशेन तमो निःसार्य पुनरुत्पन्ना-नीव करोतीत्यर्थः ॥ नेत्री । 'णीम् प्रापणे' । तृच् । 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' । 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इति ङीप् उदात्तत्वम् । अचेति । 'चित्ती संज्ञाने' । दुरः । द्वारशब्दस्य 'र्येर्मतो बहुलम्' (पा. सू. ६. १. ३७. ६) इति बहुलवचनात् संप्रसारणम् । आवः । 'वृष् वरणे' । लुङि 'मन्त्रे घस' इति च्लेलुक् । गुणः । 'हल्ङ्ग्याभ्यः' इति तिलोपः । 'छन्दस्यपि दृश्यते' इति आडागमः । प्राप्य । 'ऋ गतौ' । णी 'अर्तिह्री' इत्यादिना पुक् । 'समासेऽनन्पूर्वे क्सो ल्यप्' । अख्यत् । 'ख्या प्रकथने' । लुङि 'अस्यतिवक्ति' इत्यादिना च्लेरङादेशः । अजीगः । 'गृन्निगरणे' । लङि तिपि 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य श्रुः । द्विर्वचनोरदवहलादिशेषाः । 'अर्तिपिपत्योश्च बहुलं छन्दसि' इति अभ्यासस्य इत्वम् । छन्दसः ईकारः । यद्वा । अस्मात् प्यन्तात् लुङि चङि द्विर्भावगन्वद्भावेत्वदीर्घाः । छान्दसः चङो लोपः ॥

जिह्वाश्ये चरितवे मघोन्याभोगये इष्टये राय उ न्वम् ।

दभ्रं पश्यञ्च उर्विया विचक्ष उषा अजीगर्भुवनानि विश्वा ॥ ५ ॥

जिह्वाऽश्ये । चरितवे । मघोनी । आऽभोगये । इष्टये । राये । ऊँ इति । त्वम् ।

दभ्रम् । पश्यत् ऽभ्यः । उर्विया । विचक्षे । उषाः । अजीगः । भुवनानि । विश्वा ॥ ५ ॥

मघोनी इत्युषसो नामधेयम् । १मघोनी धनवती उषाः २जिह्वाश्ये जिह्वां वक्त्रं शयानाय पुरुषाय ३चरितवे चरितुं शयनादुत्थाय स्वापेक्षितं प्रति गन्तुं व्युच्छन्ती भवति । त्वम् । अयमेकशब्दपर्यायः सर्व-नामशब्दः । यदाह—'एव इति विनिग्रहार्थीयं सर्वनामानुदात्तम्' (निरु. १.७) इति । ४त्वम् एकं प्रति

‘आभोगये आभोग्याय शब्दादिविग्रहार्थं तथा अपरं प्रति’ इष्टये यागार्थं तथा अन्यं प्रति ‘रावे धनार्थं च व्युच्छन्तीति शेषः । उदात्तश्चार्थः । अपि च ‘दधम् अल्पं’ पश्यद्भ्यः अन्धकारावृत्तत्वेन ईषद्द्रष्टृभ्यो मनुष्येभ्यः ‘विचक्षे विशिष्टप्रकाशाय व्युच्छन्ती’ उर्विया उर्वी विस्तीर्णा’ उपाः सर्वाणि भूतजातानि तमसा तिरोहितानि प्रकाशदानेन’ उद्गीर्णानीव करोति ॥ जिह्मइये । ‘शीङ् स्वप्ने’ । जिह्मं शेते इति जिह्मशीः । ‘क्रिप् च’ इति क्रिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘एरुनेकाचः’ इति यण् । ‘उदात्तस्वरितयोर्धणः’ इति विभक्तेः स्वरितत्वम् । आभोगये । आभोगशब्दाच्चतुर्थ्यैकवचने यकारोपजनः^१ । यद्वा । आङ्-पूर्वात् भुजेः बहुलवचनादौणादिकः क्रिप्रत्ययः कृत्वं च । उर्विया । ‘इयाडियाजीकाराणामुपसंख्यानम्’ (पा. सू. ७. १. ३९.१) इति उर्वीशब्दादुत्तरस्य सोः डियाजादेशः^२ । विचक्षे । ‘चक्षिङ् व्यक्तायां वाचि’ । विपूर्वाद्स्मात् संपदादिलक्षणो भावे क्रिप् ॥ ॥ १ ॥

क्षत्राय त्वं श्रवसे त्वं महीया इष्टये त्वमर्थमिव त्वमित्यै ।

विसदृशा जीविताभिप्रचक्षे उषा अजीगर्भुवनानि विश्वा ॥ ६ ॥

क्षत्राय । त्वम् । श्रवसे । त्वम् । महीयै । इष्टये । त्वम् । अर्थमिदृश्व । त्वम् । इत्यै ।

विसदृशा । जीविता । अभिप्रचक्षे । उषाः । अजीगः । भुवनानि । विश्वा ॥ ६ ॥

‘क्षत्राय । धनार्थमतः । धनार्थं’ त्वम् एकं प्रति उषा व्युच्छन्ती^३ इति शेषः । तथा ‘श्रवसे अन्तार्थं’ त्वम् एकं प्रति ‘महीयै महत्यै’ इष्टये^४ अभिष्टोमादिमहायज्ञार्थं^५ त्वम् एकं प्रति व्युच्छन्ती^६ । तथा ‘अर्थमिव अपेक्षितमर्थं प्रति’ इष्टये गमनार्थं त्वम् एकं प्रति व्युच्छन्ती^७ । अपि च ‘विसदृशा विलक्षणानि नानारूपाणि’ जीविता जीवितानि जीवनोपायभूतानि^८ कृपिवाणिज्यादीनि ‘अभिप्रचक्षे आभिमुख्येन प्रकाशयितुं व्युच्छन्ती’ उषाः सर्वाणि भूतजातानि तमसा निगीर्णानि ‘अजीगः’^९ प्रकाशनेन^{१०} उद्गीर्णानीवाकरोत् ॥ त्वम्^{११} । ‘त्वसमसिम्नेमेत्यनुष्ठानि’ (फि. सू. ७८) इति सर्वानुदात्तत्वम्^{१२} । महीयै । मही । महेः ‘इन् सर्वधातुभ्यः’ इति इन्प्रत्ययः । ‘कृदिकारादक्त्विनः’ इति ङीष् । ‘उदात्तयणः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । छान्दसः ईकारोपजनः । यद्वा । महीशब्दादुत्तरस्य चतुर्थ्यैकवचनस्य ‘याडापः’ (पा. सू. ७. ३. ११३) इति व्यत्ययेन याडागमः । छान्दसमन्तोदात्तत्वम् । विसदृशा । ‘त्यदादिषु ह्योऽनालोचने कञ्’ इत्यत्र ‘समानान्ययोश्च’ (पा. सू. ३. २. ६०. १) इति वचनात् ढोः कञ् । ‘समानस्य च्छन्दसि’ इति सभावः । विगतसादृश्यानि विसदृशानि । ‘शेच्छन्दसि बहुलम्’ इति शैलोपः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अभिप्रचक्षे । चक्षेः ‘तुमर्थे सेसेन्’ इति सेन्प्रत्ययः । ‘स्कोः संयोगाघोः’ इति कलोपः । कवचत्वे ॥

१. क्ष-ट-प्रकाशेन; ठ-प्रकाशनेन । २. च-छ-फ-यकारोपजनः छान्दसः । ३. क्ष-ट-ठ-इयाजादेशः । ४. क्ष-ट-ठ-व्युच्छन्ती । ५. क्ष-ट-ठ-इष्टये यागाय । ६. क्ष-ट-अभिष्टोमादि-महायागार्थम् । ७. क्ष-ट-ठ-‘व्युच्छन्ती’ नास्ति । ८. क्ष-ट-ठ-‘व्युच्छन्ती’ नास्ति । ९. स-जीवितोपायभूतानि । १०. क्ष-ट-ठ-‘अजीगः’ नास्ति । ११. क्ष-ट-ठ-प्रकाशेन । १२. क्ष-ट-ठ-‘त्वम्.....सर्वानुदात्तत्वम्’ नास्ति ।

एषा दिवो दुहिता प्रत्यदर्शि व्युच्छन्ती युवतिः शुक्रवासाः ।

विश्वस्येशाना पार्थिवस्य वस्व उषो अद्येह सुभगे व्युच्छ ॥ ७ ॥

एषा । दिवः । दुहिता । प्रति । अदर्शि । विऽउच्छन्ती । युवतिः । शुक्रवासाः ।

विश्वस्य । ईशाना । पार्थिवस्य । वस्वः । उषः । अद्य । इह । सुऽभगे । वि । उच्छ ॥ ७ ॥

१दिवो १दुहिता व्योम्नो दुहितृस्थानीया । तस्य हि पूर्वार्धे उषा उत्पद्यते । सा १एषा १व्युच्छन्ती तमो वर्जयन्ती १प्रत्यदर्शि सर्वैः प्राणिभिर्दृष्टाभूत् । कीदृशी सा । १युवतिः यावयित्री फलानां पुरुषैः प्रापयित्री नित्ययौवनोपेता वा । १शुक्रवासाः श्वेतवसना निर्मलदीप्तिर्वा । तथा १विश्वस्य सर्वस्य १पार्थिवस्य पृथिव्याः संबन्धिनः १वस्वः धनस्य १ईशाना ईश्वरी । हे १सुभगे शोभनधने १उषः तादृशी त्वम् १अद्य अस्मिन् काले १इह अस्मिन् देवयजनदेशे १व्युच्छ तमांसि विवास्य वर्जयेत्यर्थः ॥ दिवः १ । ‘ उडिदम् ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् १ । व्युच्छन्ती । ‘ उच्छी विवासे ’ । विवासो वर्जनम् । तौदादिकः २ । युवतिः । ‘ यूनस्तिः ’ (पा. सू. ४. १. ७७) । शुक्रवासाः । ‘ वस आच्छादने ’ । वस्ते सर्वमाच्छादयतीति प्रकाशो वासः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ईशाना । ‘ ईश ऐश्वर्ये ’ । अदादिवान् शपो लुक् । अनुदात्तेच्चात् लसार्वधातुकाऽनुदात्तत्वे धातुस्वरः । पार्थिवस्य । ‘ पृथिव्या जामौ ’ इति प्राग्दीव्यतीयः अश्वप्रत्ययः । वस्वः । लिङ्प्रत्ययः । ‘ वेडिति ’ इति गुणस्य ‘ जसादिषु च्छन्दसि वावचनम् ’ इति विकल्पितत्वादभावे यणादेशः ॥

परायतीनामन्वेति पार्थ आयतीनां प्रथमा शश्वतीनाम् ।

व्युच्छन्ती जीवमुदीरयन्त्युषा मृतं कं चने बोधयन्ती ॥ ८ ॥

पराऽयतीनाम् । अनु । एति । पार्थः । आऽयतीनाम् । प्रथमा । शश्वतीनाम् ।

विऽउच्छन्ती । जीवम् । उत्तर्दिरयन्ती । उषाः । मृतम् । कम् । चन । बोधयन्ती ॥ ८ ॥

१परायतीनां परागच्छन्तीनाम् अतीतानामुपसां संबन्धि १पार्थः अन्तरिक्षैकदेशलक्षणं स्थानम् । ‘ पार्थोऽन्तरिक्षं पथा व्याख्यातम् ’ (निरु. ६. ७) इति यास्कः । अद्यतन्युषाः १अन्वेति अनुगच्छति । अतीता उपसो यथा व्युष्टा एवमेवैषापि व्युच्छतीत्यर्थः । तथा १आयतीनाम् आगच्छन्तीनां १शश्वतीनां बह्वीनामुपसां १प्रथमा आद्या भवति । एषा यथा वर्तते एवमेव ३ आगामिन्योऽप्युपस इत्यर्थः । तादृशी १व्युच्छन्ती तमो वर्जयन्ती १जीवं प्राणिनां जीवात्मानम् १उदीरयन्ती शयनादूर्ध्वं प्रेरयन्ती १उषाः १मृतं स्वापसमये प्रलीनेन्द्रियत्वात् मृतमिव सन्तं १कं १चन कमपि पुरुषं १बोधयन्ती पुनः इन्द्रियप्रवेशेन ४ चेतनं कुर्वती प्रवर्तते ५ इति शेषः ॥ परायतीनाम् । ‘ इण् गतौ ’ । लटः शतृ । ‘ इणो यण् उगितश्च ’ इति ङीप् । ‘ ङयाश्छन्दसि बहुलम् ’ इति नाम उदात्तत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ठ-‘ दिवः उदात्तत्वम् ’ नास्ति । २. क्ष-ट-ठ-भौवादिकः । ३. क्ष-ट-ठ-एवम् । ४. क्ष-ट-ठ-इन्द्रियप्रवेशेनेन । ५. क्ष-ट-ठ-वर्तते ।

उषो यदग्निं समिधे चकर्थं वि यदावक्षसा सूर्यस्य ।

यन्मानुषान्यक्ष्यमाणान् अजीगस्तदेवेषु चकृषे भद्रमम्रः ॥ ९ ॥

उषः । यत् । अग्निम् । समऽइधे । चकर्थं । वि । यत् । आवः । चक्षसा । सूर्यस्य ।

यत् । मानुषान् । यक्ष्यमाणान् । अजीगरिति । तत् । देवेषु । चकृषे । भद्रम् । अम्रः ॥ ९ ॥

हे उषः । स्वम् । अग्निं गार्हपत्यादिरूपं । समिधे समिन्धनाय प्रज्वलनार्थं । यत् । चकर्थं कृत-
वती । उषःकाले ह्यग्नौ होमार्थमुपसमिध्यन्ते । अपि च तमसा तिरोहितं जगत् । सूर्यस्य चक्षसा
प्रकाशेन । यत् । वि । आवः । व्यवृणोः तमसा विश्लिष्टमकरोः । तथा । मानुषान् मनोः पुत्रान् मनुष्यान्
यक्ष्यमाणान् यागं करिष्यतस्त्वं । यत् । अजीगः पूर्वं तमसा ग्रस्तान् प्रकाशेन उद्गीर्णानिवाकरोः । हे
उषः । देवेषु मध्ये त्वमेव । भद्रं भजनीयं । यत् । एतत्त्रिविधम् । अम्रः कर्म । चकृषे कृतवती ॥ आवः ।
' वृक्षं वरणे ' । लुङि ' मन्त्रे घस ' इति च्लेलेङ् । गुणे ' हलङ्ग्याभ्यः ' इति सिलोपः । ' छन्दस्यपि
दृश्यते ' इति आडागमः । मानुषान् । ' मनोजातावन्व्यतां पुक् च ' इति अञ् पुगागमश्च ॥

क्रियात्या यत्समया भवाति या व्युषुर्याश्च नूनं व्युच्छान् ।

अनु पूर्वाः कृपते वावशाना प्रदीध्याना जोषमन्याभिरेति ॥ १० ॥

क्रियति । आ । यत् । समया । भवाति । याः । विऽऊषुः । याः । च । नूनम् । विऽउच्छान् ।

अनु । पूर्वाः । कृपते । वावशाना । प्रदीध्याना । जोषम् । अन्याभिः । एति ॥ १० ॥

समया इत्यव्ययं समीपवचनम् । उषाः । समया । भवाति समीपस्था भवतीति । यत् । एतत् । तत्
क्रियति काले प्रवृत्तं परिसमाप्तं वा इति आकारः प्रश्नार्थः । एतदुक्तं भवति । उषा येन कालेन संयुक्ता
स कालः क्रियान् तस्य कालस्य किं परिमाणमिति । अनेन उपसोऽनन्तत्वमुक्तम् । तदेव स्पष्टीकरोति ।
पुरा । याः । उपसः । व्यूषुः व्युष्टाः संजाताः । नूनम् अवश्यमितः परं । याश्च उपसः । व्युच्छान्
व्युच्छन्ति व्युष्टा भविष्यन्ति । तत्र । पूर्वाः व्युष्टा अतीता उपसः । वावशाना कामयमाना इदानीं
वर्तमाना उषाः । अनु । कृपते अनुकल्पते समर्था भवति । अतीता उपसो यथा प्रकाशमकुर्वन् तद्व-
देषां प्रकाशं करोतीत्यर्थः । तथा । प्रदीध्याना प्रकर्षेण दीप्यमाना उषाः । अन्याभिः आगामिनीभिः ।
उषोभिः । जोषं सह । एति संगच्छते । आगामिन्योऽपि एतदीयं प्रकाशम् अनुकुर्वन्ति इत्यर्थः ॥ क्रियति ।
किं परिमाणमस्य । ' किमिदंभ्यां वो धः ' (पा. सू. ५. २. ४०) इति घस्त्वविधानसामर्थ्यात्
किंशब्दादपि परिमाणार्थं वतुप् वकारस्य घत्वम् । ' इदंकिमोरीदृकी ' (पा. सू. ६. ३. ९०) इति किमः
कीआदेशः । घस्य ह्यादेशे ' यस्य ' इति लोपः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । छान्दसः सांहितिको दीर्घः ।
भवाति । लोटि आडागमः । व्युषुः । विपूर्वा वसतिर्व्युच्छने वर्तते । लोटि उंसि कित्त्वे यजादित्वात् संप्रसार-
णं द्विवचनादि । व्युच्छान् । ' उळी विवासे ' । विवासो वर्जनम् । लोटि आडागमः । संयोगान्तस्य

१. स-प्रज्वलनार्थम् । २. क्ष-ट-ठ-एषा । ३. क्ष-ट-ठ- ' आगामिनीभिः ' नास्ति । ४.
क्ष-ट-ठ-एतम् । ५. क्ष-ट-ठ-अनुकुर्वते । ६. क्ष-ट-ठ- ' विवासो वर्जनम् ' नास्ति ।

लोपः । कृपते । 'कृपू सामर्थ्ये' । व्यस्ययेन शः । वावशाना । 'वश कान्तौ' । अस्मात् यङ्लुगन्तात् ताच्छीलिकः चानश् । प्रदीध्याना । 'दीधीङ् दीसिदेवनयोः' । लटः शानच् । अदादिश्वान् शपो लुक् । 'जक्षित्यादयः पट्' इति अभ्यस्तसंज्ञायाम् 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् । गतिसमासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ २ ॥

इयुष्टे ये पूर्वतरामपश्यन्व्युच्छन्तीमुषसं मर्त्यासः ।

अस्माभिरु नु प्रतिचक्ष्याभूदो ते यन्ति ये अपरीषु पश्यान् ॥ ११ ॥

इयुः । ते । ये । पूर्वतराम् । अपश्यन् । विउच्छन्तीम् । उषसम् । मर्त्यासः ॥ अस्माभिः ।

ऊँ इति । नु । प्रतिचक्ष्या । अभूत् । ओ इति । ते । यन्ति । ये । अपरीषु । पश्यान् ॥ ११ ॥

ये मर्त्यासः मरणघमांणो मनुष्याः व्युच्छन्तीं विवासयन्तीं पूर्वतराम् अतिशयेन पूर्वा विप्रकृष्टाम् उषसम् अपश्यन् दृष्टवन्तः ते मनुष्याः इयुः गताः । तथा अस्माभिः अपि नु इदानीं प्रतिचक्ष्या प्रकर्षेण द्रष्टव्या अभूत् जाता । तथा अपरीषु भाविनीषु रात्रिषु ये मनुष्याः एतामुषसं पश्यान् पश्यन्ति ते । आ उ इति निपातद्वयसमुदायः । तत्र उ इत्येतद्वधारणे । एव यन्ति आगच्छन्त्येव । कालत्रयेऽप्येषा व्याप्य वर्तते इत्यर्थः ॥ इयुः । 'इण् गतो' । लिटि उति 'इणो यण्' इति यणादेशः । 'द्विर्वचनेऽचि' इति तस्य स्थानिवद्भावात् द्विर्भावे 'दीर्घं इणः किति' (पा. सू. सू. ७. ४. ६९) इति अभ्यासस्य दीर्घत्वम् । ते । 'युष्मत्तत्तत्क्षुः प्वन्तः पादम्' इति सकारस्य प्वं ह्रस्वं च । मर्त्यासः । 'आजसेरमुक्' ॥

यावयद्द्वेषा ऋतपा ऋतेजाः सुम्नावरी सूनृता ईरयन्ती ।

सुमङ्गलीबिभ्रती देववीतिमिहाद्योषः श्रेष्ठतमा व्युच्छ ॥ १२ ॥

यवयत्द्वेषाः । ऋतपाः । ऋतेजाः । सुम्नावरी । सूनृताः । ईरयन्ती ।

सुमङ्गलीः । बिभ्रती । देववीतिम् । इह । अद्य । उषः । श्रेष्ठतमा । वि । उच्छ ॥ १२ ॥

यावयद्द्वेषाः । यावयन्ति अस्मत्तः पृथक्कृतानि द्वेषांसि द्वेष्टुणि राक्षसादीनि यथा सा तथोक्ता । न ह्युषसि जातायां राक्षसाद्योऽवतिष्ठन्ते यतस्ते निशाचराः । ऋतपाः ऋतस्य सत्यस्य यज्ञस्य वा पालयित्री ऋतेजाः यज्ञार्थं प्रादुर्भूता । सत्यामुषसि अहनि यागा अनुष्ठीयन्ते अतो यज्ञार्थं जातेत्युच्यते । सुम्नावरी । सुम्नामिति सुखनाम तद्वती । सूनृताः । वाङ्ममैतत् । पशुपक्षिमृगादीनां वचांसि ईरयन्ती प्रेरयत्युत्पादयन्ती । सुमङ्गलीः सौमङ्गल्योपेता । पस्या कदाचिदपि न वियुक्तेत्यर्थः । देववीतिं देवैः काम्यमानं यज्ञं बिभ्रती धारयन्ती हे उषः श्रेष्ठतमा उक्तेन प्रकारेणातिप्रज्ञास्ता त्वम् इह अस्मिन् देवयजनदेशे अद्य अस्मिन् यागसमये व्युच्छ विवासय ॥ यावयद्द्वेषाः । 'यु मिश्रणा-मिश्रणयोः' । अस्मात् प्यन्तात् लटः शतृ । तस्य 'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकत्वात् अनुपदेशात्

लसार्वाधनुकानुवात्तत्वाभावात् प्रत्ययस्वर एव शिष्यते । पुनर्बहुव्रीहौ स एव स्वरः । छन्दसः पद-
कालीनो ह्रस्वः । ऋतपाः । ऋतं पाति रक्षतीति ऋतपाः । ' पा रक्षणे ' । विच् । ऋतेजाः । ऋते निमित्त-
भूते जायते इति ऋतेजाः । ' जनी प्रादुर्भावे ' । ' जनसनखनक्रमगमो विद् ' । ' विद्बुचोरनुनासिक-
स्यात् ' इति आत्वम् । ' तत्पुरुषे कृति बहुलम् ' इति अलुक् । सुभावरी । ' छन्दसीवनिपौ ' ।
इति मत्वर्थीयो वनिप् । ' वनो र च ' इति ङीप् नकारस्य रेफादेशश्च । ' अन्येषामपि दृश्यते ' इति
दीर्घः । व्यत्ययेन प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । सुमङ्गलीः । ' सुमङ्गलात् संजायाम् ' (पा. सू. ४.१.४१. ग.) इति
गौरादिषु पाठात् ङीष् । ' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ' इति ' हल्ङ्याब्ध्यः ' इति सुलोपस्य
विकल्पितत्वात् अभावे स्त्वविसर्गौ । देववीतिम् । ' वी गतिप्रजनकान्यशनत्वादनेषु ' । देववीथने
काम्यते इति देववीतिर्यञ्जः । कर्मणि क्तिन् । दासीभारादिस्वात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

शश्वत्पुरोषा व्युवास देव्यथो अद्येदं व्यावो मघोनी ।

अथो व्युच्छादुत्तरां अनु घूनजरा मृता चरति स्वधाभिः ॥ १३ ॥

शश्वत् । पुरा । उषाः । वि । उवास । देवी । अथो इति । अद्य । इदम् । वि । आवः । मघोनी ।

अथो इति । वि । उच्छात् । उत्तरान् । अनु । घून् । अजरा । अमृता । चरति । स्वधाभिः ॥ १३ ॥

१ देवी देवनशीला २ उषाः ३ पुरा पूर्वस्मिन्काले ४ शश्वत् नित्यं संततं ५ व्युवास व्युच्छन् । ६ अथो
अनन्तरम् ७ अद्य अस्मिन् काले ८ मघोनी धनवती उषाः तमसा तिरोहितम् ९ इदं सर्वं जगत् १० व्यावः विवासितं
प्रकाशनेन तमसा विद्युक्तमकरोत् । ११ अथो अनन्तरम् १२ उत्तरान् ऊर्ध्वतरान् भाविनः १३ घून् दिवसान्
अनुलक्ष्य आगामित्वपि दिवसेषु १४ व्युच्छात् व्युच्छति विवासयति । अतः कालत्रयव्यापिनी सोषाः
१५ अजरा जरारहिता सर्वदैकरूपा १६ अमृता मरणरहिता च सती १७ स्वधाभिः आत्मीयैस्तेजोभिः सह १८ चरति
वर्तते ॥ उवास । ' वस निवासे ' । ' लिट्यभ्यासस्योभयेपाम् ' इति अभ्यासस्य संप्रसारणम् । आवः ।
तस्यादेव १९ धातोर्लेङि ' बहुलं छन्दमि ' इति विकरणस्य लुक् । ' हल्ङ्याब्ध्यः ' इति तिलोपः । ' छन्दस्यपि
दृश्यते ' इति आडागमः । उच्छात् । लेटि आडागमः । उत्तरान् । ' दीर्घादटि समानपादे ' इति
नकारस्य स्त्वम् । ' आतोऽटि नित्यम् ' इति सानुनासिकः आकारः । अनु । ' अनुलक्षणे ' (पा. सू.
१. ४. ८४) इति अनोः कर्मप्रवचनीयत्वम् । अजरा अमृता । तत्र बहुव्रीहौ ' नञो जरमरमित्रमृताः '
इति उत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

व्यञ्जिभिर्दिव आतास्वद्यौदप कृष्णां निर्णिजं देव्यावः ।

प्रबोधयन्त्यरुणेभिरश्वैरोषा याति सुयुजा रथेन ॥ १४ ॥

वि । अञ्जिभिः । दिवः । आतासु । अद्यौत् । अप । कृष्णाम् । निःऽनिजम् । देवी । आवरित्यावः ।

प्रबोधयन्ती । अरुणेभिः । अश्वैः । आ । उषाः । याति । सुयुजा । रथेन ॥ १४ ॥

१. क्ष-ट-ठ-निमित्ते । २. त-द-श-सप्तम्या अलुक् । ३. ठ-अस्मादेव । ४. क्ष-ट-ठ- ' मनु...
उत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ' नास्ति ।

वदिवः नभसः संबन्धिनीषु वआतासु । दिङ्नामैतत् । आततासु विस्तीर्णासु विश्व उषाः
 वअग्निभिः व्यञ्जकैः प्रकाशकैः तेजोभिः ववि वअद्यौत् विद्योतते प्रकाशते । सैषा वदेवी देवनशीला
 वकृष्णा वनिर्णिजम् । निर्णिगिति रूपनाम । रात्रिकृतं कृष्णं रूपम् वअप वआवः अपावृणोत् । प्रकाशेन
 तिरस्कृतवती । अपि च वअरुणेभिः अरुणैः लोहितवर्णैः वअश्वैः व्यापनशीलैः स्वकीयैः किरणैस्तुरगैर्वा
 वसुयुजा सम्यग्युक्तेन वरथेन वउषाः वआ वयाति आगच्छति । किं कुर्वती । वप्रबोधयन्ती सुसान्
 प्राणिनः प्रबुद्धान् कुर्वती ॥ अद्यौत् । ‘ द्युत दीप्तौ ’ । लुङ् । ‘ द्युद्भयो लुङि ’ (पा. सू. १. ३. ९१)
 इति परस्मैपदम् । व्यत्ययेन च्लेर्लुङ् । गुणे प्राप्ते वृद्धिश्छान्दसी । यद्वा । ‘ द्यु अभिगमने ’ । आदादिकः ।
 ‘ उतो वृद्धिर्लुङि हलि ’ (पा. सू. ७. ३. ८९) इति वृद्धिः ॥

देवीनां हविःषु ‘ आवहन्ती ’ इत्येषा उपसो याज्या । सूत्रितं च—‘ आ द्यां तनोषि रश्मिभिरावहन्ती
 पोष्या वार्याणि न ता अर्वा रेणुककाटो अश्रुते ’ (आश्व. श्रौ. ६. १४) इति ॥

आवहन्ती पोष्या वार्याणि चित्रं केतुं कृणुते चेकिताना ।

ईयुषीणामुपमा शश्वतीनां विभातीनां प्रथमोषा व्यश्नैत् ॥ १५ ॥

अवहन्ती । पोष्या । वार्याणि । चित्रम् । केतुम् । कृणुते । चेकिताना ।

ईयुषीणाम् । उपमा । शश्वतीनाम् । विभातीनाम् । प्रथमा । उषाः । वि । अश्नैत् ॥ १५ ॥

वपोष्या यावज्जीवं पोषणसमर्थानि ववार्याणि वरणीयानि धनानि वआवहन्ती अस्मभ्यमानयन्ती
 वचेकिताना सर्वं जनं प्रज्ञापयन्ती वउषाः वचित्रं विचित्रमाश्चर्यभूतं चायनीयं वा वकेतुं प्रज्ञापकं रश्मि
 कृत्स्नजगत्प्रकाशनमर्थं वकृणुते स्वात्मनः प्रकाशात् कुरुते । सैषा वईयुषीणां गमनवतीनां^१ पूर्वनिष्पन्नानां
 वशश्वतीनां बह्वीनामुपसाम् वउपमा^२ उप समीपे निर्मितोपमानभूता वा^३ वविभातीनां विशेषेण प्रकाश-
 मानानामागामिनीनाम् उपसां वप्रथमा आद्या एवभूतोषाः व्यश्नैत् तेजसा प्रबृद्धासीत् ॥ पोष्या ।
 ‘ पुष पुष्टौ ’ । पोषणं पोषः । भावे धम् । तत्र भवानि । ‘ भवे छन्दसि ’ इति यत् । ‘ यतोऽनावः
 इत्याद्युदात्तत्वम् । ‘ शेछन्दसि बहुलम् ’ इति शेलोपः । वार्याणि । ‘ वृङ् संभक्तौ ’ ।
 ‘ ऋहलोर्ण्यत् ’ । ‘ ईडवन्दवृक्षांसदुहां ण्यतः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । चेकिताना । ‘ कित ज्ञाने ’ ।
 अस्मात् यङन्तात् लटः शानच् । ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति तस्य आर्धधातुकरत्वात् अतोलोपयलोपौ ।
 ‘ अभ्यस्तानामादिः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । ईयुषीणाम् । ‘ इण् गतौ ’ । लिटः कसुः । द्विर्भावादि ।
 ‘ उगितश्च ’ इति ङीप् । ‘ वसोः संप्रसारणम् ’ । ‘ इणो यण् ’ इति यणादेशः । ‘ दीर्घे इणः
 किति ’ इति अभ्यासस्य दीर्घत्वम् । ‘ शासिवसिचसीनां च ’ इति षत्वम् । ङीप्सुपौ पिप्त्वादनुदात्तौ ।
 विभातीनाम् । ‘ भा दीप्तौ ’ । अस्मात् शत्रन्तात् पूर्ववत् ङीप् । ‘ ङयाछन्दसि बहुलम् ’ इति नाम
 उदात्तत्वम् । अश्नैत् । ‘ दुओश्चि गतिवृद्धयोः ’ । लङि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य लुङ् । गुणे
 कृते व्यत्ययेन ऐत्वम् ॥ ॥ ३ ॥

उदीर्ध्वं जीवो असुर्न आगादप प्रागात्तम् आ ज्योतिरेति ।

आरैक्पन्थां यातवे सूर्यायागन्म यत्र प्रतिरन्ते आयुः ॥ १६ ॥

उत् । ईर्ध्वम् । जीवः । असुः । नः । आ । अगात् । अप । प्र । अगात् । तमः । आ ।

ज्योतिः । एति ॥ अरैक् । पन्थाम् । यातवे । सूर्याय । अगन्म । यत्र । प्रऽतिरन्ते । आयुः ॥ १६ ॥

हे मनुष्याः १ उदीर्ध्वं शयनं परित्यज्य उद्गच्छत । २ नः अस्माकम् ३ असुः शरीरस्य प्रेरयिता ४ जीवः जीवात्मा ५ आगात् आगतवान् । ६ तमः १ अप प्रागात् १ अपक्रान्तम् । उपमः २ प्रकाशे सति सर्व-जीवनव्यापारयोगः । तस्मात् परमात्मरूपतया स च जीवस्तदेव ३ ज्योतिः ४ आ ५ एति आगच्छति । ६ सूर्याय सूर्यस्य ७ पन्थां मार्गम् ८ आरैक् विविक्तीकरोति । ९ यातवे गमनाय । तस्मिन् देशे १० अगन्म गच्छामः ११ यत्र यस्मिन् देशे १२ आयुः । अन्ननामैतत् । अन्नं १३ प्रतिरन्ते । प्रपूर्वस्तिरतिर्विधनार्थः । उदारा दानेन प्रवर्धयन्ति १४ ॥ ईर्ध्वम् । ' ईर गतो ' । आदादिकोऽनुदात्तेत् । अरैक् । ' रिचिर् विरेचने ' । लङि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लृक् । गुणे व्यत्ययेन ऐवम् । पन्थाम् । द्वितीयायामपि ' पथिमध्यभृक्षामात् ' इति व्यत्ययेन आत्वम् । अगन्म । गमेर्लङि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लृक् । ' म्वोश्च ' (पा. सू. ८. २. ६५) इति मकारस्य नकारः ॥

स्यूमना वाच उदियति वह्निः स्तवानो रेभ उषसो विभातीः ।

अद्या तदुच्छ गृणते मघोन्यस्मे आयुनि दिदीहि प्रजावत् ॥ १७ ॥

स्यूमना । वाचः । उत् । इयति । वह्निः । स्तवानः । रेभः । उषसः । विऽभातीः ।

अद्य । तत् । उच्छ । गृणते । मघोनि । अस्मे इति । आयुः । नि । दिदीहि । प्रजावत् ॥ १७ ॥

१ वह्निः स्तोत्राणां २ वोढा । ३ रेभः । स्तोत्रनामैतत् । स्तोता ४ उपसो ५ विभातीः तमसोऽपनोदनेन प्रकाशमाना उपोदेवता । ६ स्तवानः स्तुवन् ७ वाचः वेदरूपायाः संवन्धीनि ८ स्यूमना ९ स्यूमानि अनुस्यूतानि संततानि उक्त्यानि १० उदियति ११ उद्गमयति उच्चारयति । अतो हे १२ मघोनि मघवति १३ उपः १४ अद्य अस्मिन् समये १५ गृणते स्तुवते तस्मै पुरुषाय १६ तदुच्छ । दृष्टिनिरोधकतया प्रसिद्धं नैशं तमो विवासय वर्जय । १७ अस्मे अस्मभ्यं च १८ प्रजावत् प्रजाभिः पुत्रपौत्रादिभिर्युक्तम् १९ आयुः अन्नं २० नि

१. स-तमः अज्ञानम् अप प्रागात् ; क्ष-ट-ठ-तमः रात्रिकृतध्वान्तमपि अप प्रागात् प्रकर्षेण अपगतम् ।
२. क्ष-ट-ठ-यस्माज्ज्योतिः औषधं तेजः एति आगच्छति अपि च उषाः सूर्याय यातवे यातुं गन्तुं पन्थां पन्थानं मार्गम् अरैक् अरिचत् रेचितवती कल्पितवती । अतो हे सखायो वयम् अगन्म । तस्मिन्देसे गच्छामो यत्र यस्मिन्देसे आयुः । अन्ननामैतत् । प्र तिरन्ते प्रपूर्वस्तिरतिर्विधनार्थः । उदारा अन्नेन प्रवर्धयन्ति ; स-उषसः प्रकाशे सति सर्व-जीवनव्यापारयोगः । तस्मात् परमात्मरूपतया स च जीवः तदेव ज्योतिः उपेति ज्योतिः आ एति आगच्छति यस्मिन्देसे गच्छामः यत्र यस्मिन्देसे सूर्याय यातवे रक्षकाय पन्थाम् अरैक् अरेचितवती । आयुः । अन्ननामैतत् । अन्नं प्र तिरन्ते । प्रपूर्वस्तिरतिर्विधनार्थः । उदारा दानेन प्रवर्धयन्ति । ३. क्ष-ट-ठ-स्तुतीनाम् ४. क्ष-ट-ठ-स्यूमना सामभिरनुस्यूतानि उक्त्यानि उदियति । ५. क्ष-ट-ठ-घनवति ।

‘विदीहि नितरां प्रकाशय । दीदितिञ्छान्दसो दीसिकर्मा । प्रयच्छेत्त्यर्थः ॥ स्थूमना । तन्मुसंताने’ । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति दृशिग्रहणस्य सर्वोपाधिष्वभिचारार्थत्वात् कर्मणि मनिच् । ‘च्छोः शूद्’ इति ऊद् । ‘आङ्याजयारां चोपसंख्यानम्’ (पा. म. ७. १. ३९. १) इति विभक्तेः आङादेशः । यद्वा । औणादिको भावे मक् । पामादिलक्षणो मत्वर्थीयो नः । बन्धनयुक्तानि इत्यर्थः । ‘शेञ्छन्दसि बहुलम्’ इति शैलोपः । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । वाचः । ‘सावेकाचः’ इति ऊम उदात्तत्वम् । इयति । ‘अ गतौ’ । जौहोत्यादिकः^१ । ‘अतिपिपर्योश्च’ इति अभ्यासस्य इवम् । स्तवानः । ‘ष्टु स्तुतौ’ । शानचि अदादिवात् शपो लुक् । तस्य ‘छन्दस्युभयथा’ इति आर्धधातुकत्वेन क्तिस्वाभावात् गुगावादेशौ । व्यत्ययेनाद्युदात्तत्वम् । विभातीः^२ । ‘शतुरनुमो नद्यजादी’ इति डीप उदात्तत्वम्^३ । गृणते । ‘गृ शब्दे’ । क्रैयादिकः । ‘प्वादीनां ह्रस्वः’ । पूर्वोक्तेन सूत्रेण विभक्तेरुदात्तत्वम्^४ । अस्मे । ‘सुपां सुलुक्’ इति चतुर्थ्याः शोआदेशः ॥

या गोमतीरुषसः सर्ववीरा व्युच्छन्ति दाशुषे मर्त्याय ।

वायोरिव सूनृतानामुदके ता अश्वदा अश्ववत्सोमसुत्वा ॥ १८ ॥

याः । गोमतीः । उषसः । सर्ववीराः । विउच्छन्ति । दाशुषे । मर्त्याय ।

वायोऽईव । सूनृतानाम् । उत्सुदके । ताः । अश्वदाः । अश्ववत् । सोमसुत्वा ॥ १८ ॥

‘दाशुषे हवींषि दत्तवते’ मर्त्याय मनुष्याय यजमानाय गोमतीः गोमत्यो बहुभिर्गोभिर्युक्ताः । ‘सर्ववीराः सर्वैः सरणसमर्थैः’ वीरैः शूरैर्युक्ताः । ‘वाः’ उषसः । व्युच्छन्ति तमो वर्जयन्ति । ‘वायोरिव वायुवच्छीघ्रं प्रवर्तमानानां’ सूनृतानां स्तुतिरूपाणां वाचाम् । ‘उदके समानी’ अश्वदाः अश्वानां दात्रीः । ‘ताः’ उषसः । ‘सोमसुत्वा सोमानामभिपोता यजमानः’ अश्ववत् व्याप्नोतु ॥ दाशुषे । ‘दाश्व दाने’ । ‘दाश्वान्साह्वान्’ इति क्रमुप्रत्ययान्तो निरात्यते । चतुर्थ्येकवचने ‘वसोः संप्रसारणम्’ इति संप्रसारणम् । ‘शासिवसिषसीनां च’ इति षवम् । अश्ववत् । ‘अशू व्याप्तौ’ । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । लेटि अडागमः । ‘इतश्च लोपः’ इति इकारलोपः । सोमसुत्वा । ‘पुञ् अभिषवे’ । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति कनिप् । ‘ह्रस्वस्य पिति’ इति नुक् ॥

माता देवानामदितेर्नीकं यज्ञस्य केतुर्बृहती वि भाहि ।

प्रशस्तिर्ब्रह्मणे नो व्युच्छा नो जने जनय विश्ववारे ॥ १९ ॥

माता । देवानाम् । अदितेः । अनीकम् । यज्ञस्य । केतुः । बृहती । वि । भाहि ।

प्रशस्तिऽकृत् । ब्रह्मणे । नः । वि । उच्छ । आ । नः । जने । जनय । विश्ववारे ॥ १९ ॥

हे उपस्त्वं देवानां माता जननी । उषसि^५ सर्वे देवाः स्तुत्या प्रबोध्यन्ते अतः सा तज्जननवती इत्युच्यते । अत एव अदितेः देवानां मातुः अनीकं प्रत्यनीकम् । प्रतिस्पर्धिनी त्वमित्यर्थः ।

१. स-जौहोत्यादिकः श्लुः । २. क्ष-ट-ठ-‘विभातीः.....उदात्तत्वम्’ नास्ति । ३. क्ष-ट-ठ-शतुरनुमः इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । ४. छ-द-ध-य-ल-श-शरणसमर्थैः । ५. क्ष-ट-ठ-उषसि हि ।

यद्वा । दीध्यसीति देवा रश्मयः । तेषां निर्मात्री । अदितेरखण्डनीयाया भूमेरनीकं मुखम् । यथेन्द्रिया-
श्रयत्वात् मुखं प्रकाशकम् एवमुषाः भूमेः प्रकाशयित्रीत्यर्थः । वयज्ञस्य वक्तुः केतयित्री ज्ञापयित्री
वृहती महती सती वि भाहि प्रकाशस्व । अपि च प्रशस्तिकृत् सम्यक् स्तुतमिति प्रशंसनं कुर्वती
नः अस्मदीयाय ब्रह्मणे मन्त्ररूपाय स्तोत्राय व्युच्छ विवासय । तदनन्तरं हे विश्ववारे सर्वैर्ब्रणीये
उषः नः अस्मान् वजने जनपदे आ वजनय आभिमुख्येन प्रादुर्भावय अवस्थापयेत्यर्थः ॥
वृहती । ' वृहन्महतोरूपसंख्यानम् ' इति छीप उदात्तत्वम् । प्रशस्तिकृत् । ' शंसु स्तुती ' । भावे
क्तिन् । ' तितुत्र ' इति इदप्रतिषेधः । ' अनिदिताम् ' इति नलोपः । तस्मिन्नुपपदे करोतेः ' क्तिप् च ' इति क्तिप् । जनय । ' जनी प्रादुर्भावे ' । णिचि उपधावृद्धिः । ' जनीजृक्सुरजोऽमन्ताश्च ' इति मित्वे
' मितां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वत्वम् ॥

यच्चित्रमम उपसो वहन्तीजानाय शशमानाय भद्रम् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ २० ॥

यत् । चित्रम् । अमः । उपसः । वहन्ति । ईजानाय । शशमानाय । भद्रम् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ २० ॥

वचित्रं चायनीयं वमः आसव्यं यत् धनम् उपसो वहन्ति आनयन्ति ईजानाय हविभिः
इष्टवते शशमानाय स्तुतिभिः संभजमानाय पुरुषाय भद्रं भजनीयं तत् भवतीति शेषः । यदनेन
सूक्तेनास्माभिः प्रार्थितं तन्मित्रादयः षड्देवताः ममहन्तां पूजितं कुर्वन्तु ॥ अमः । ' आपू व्याप्तौ ' ।
' आपः कर्माख्यायां ह्रस्वो नुद् च वा ' इति बहुलग्रहणात् अकर्माख्यायामपि असुन्; धातोर्ह्रस्वो
नुडागमश्च । ईजानाय । यजतेच्छन्दसि लिट् । ' लिटः कानज्वा ' । ' वचिस्वपि ' इत्यादिना संप्र-
सारणम् । द्विवचनादि । शशमानाय । ' शश प्लुतगतौ ' । ताच्छीलिकश्चानश् । तस्य लसार्वधातुकावा-
भावात् अदुपदेशात् लसार्वधातुकस्वराभावे चिस्वर एव शिष्यते ॥ ४ ॥

' इमा रुद्राय ' इति एकादशर्चं नवमं सूक्तं कुस्तस्यार्थम् । दशम्येकादशौ त्रिष्टुभौ । शिष्टा नव
जगत्यः । रुद्रो देवता । तथा चानुक्रान्तम्—' इमा एकादश रौद्रं द्वित्रिष्टुबन्तम् ' इति ॥ शूलगावादिषु
रुद्रदेवत्येषु कर्मस्वनेन सूक्तेन विगुपस्थेया । तथा च सूत्रितं—' कद्रुद्रायेमा रुद्राया ते पितरिमा
रुद्राय स्थिरधन्वने गिर इति सर्वैरुद्रयज्ञेषु दिशामुपस्थानम् ' (आश्व. गृ. ४. ९. २१) इति ॥

इमा रुद्राय तवसे कपर्दिने क्षयद्वीराय प्र भरामहे मतीः ।

यथा शमसद्विपदे चतुष्पदे विश्वं पुष्टं ग्रामे अस्मिन्नानातुरम् ॥ १ ॥

इमाः । रुद्राय । तवसे । कपर्दिने । क्षयत्स्वीराय । प्र । भरामहे । मतीः ।

यथा । शम् । असत् । द्विपदे । चतुःस्पदे । विश्वम् । पुष्टम् । ग्रामे । अस्मिन् । अनातुरम् ॥ १ ॥

रुद्राय । रोदयति सर्वमन्तकाले इति रुद्रः । यद्वा । रुत् संसाराख्यं दुःखम् । तत् द्रावयति
अपगमयति विनाशयतीति रुद्रः । यद्वा । रुतः शब्दरूपाः उपनिषदः । ताभिर्द्रव्यते गम्यते प्रतिपाद्यते

इति रुद्रः । यद्वा । रुद्र शब्दात्मिका वाणी तत्प्रतिपाद्या आत्मविद्या वा । तामुपासकेभ्यो राति ददातीति रुद्रः । यद्वा । रुणद्धि आवृणोति इति रुद्र अन्धकारादि । तत् इणाति विदारयतीति रुद्रः । यद्वा । कदाचित् देवासुरसंग्रामे अग्न्यात्मको रुद्रो देवैर्निक्षिप्तं धनमपहृत्य निरगान् । असुरान् जिवा देवा एनमन्विष्य दृष्ट्वा धनमपाहरन् । तदानीमरुदत् । तस्मात् रुद्र इत्याख्यायते । तथा च तैत्तिरीयकं- ' सोऽरोदीद्यदरोदीत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वम् ' (तै. सं. १. ५. १. १) इति । तस्मै रुद्राय मतीः मननीयाः रुद्रमाः स्तुतीः प्र भ्रामहे प्रकर्षेण निष्पादयामः । कीदृशाय । तवसे प्रवृद्धाय कपर्दिने जटिलाय क्षयद्वीराय क्षयन्तो विनश्यन्तो वीरा यस्मिन् तादृशाय । यद्वा । क्षयतिरैश्वर्यकर्मा । क्षयन्तः प्राप्तैश्वर्या वीरा मरुद्गणाः पुत्रा यस्य तस्मै । यथा येन प्रकारेण वंशं शमनीयानां रोगाणामुपशमनं द्विपदे अस्मदीयाय मनुष्याय चतुष्पदे गवाश्चप्रभृतये च असत् भवेत् । तेन प्रकारेण स्तुतीः कुर्मः इत्यर्थः । अतः अस्मिन् अस्मदीये ग्रामे वर्तमानं विश्वं सर्वं प्राणिजातम् अनातुरम् । आतुरा रुग्णाः तैः रहितं सत् पुष्टं प्रवृद्धं भवतु ॥ रुद्राय । ' रोदेणिलुक् च ' (उ. सू. २. १७९) इति रुक् । तवसे । तवतिवृद्धयर्थः सौत्रो धातुः । औणादिकोऽसिप्रत्ययः । क्षयद्वीराय । ' क्षि क्षये ' । लटः शतृ । ' छन्दस्युभयथा ' इति शतुः आर्धधातुकत्वेन अदुपदेशात् लसावर्धधातुकानुदात्तत्वाभावात् तस्यैव स्वरः शिष्यते । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । असत् । ' अस भुवि ' । लेटि अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति इकारलोपः । द्विपदे । द्वौ पादावस्य । ' संख्यासुपूर्वस्य ' इति पादशब्दस्य अन्त्यलोपः समासान्तः । चतुर्थ्येकवचने भसंज्ञायां ' पादः पत् ' इति पद्मावः । एकदेशविकृतस्य अनन्यत्वात् (परिभा. ३७) ' द्वित्रिभ्यां पादन्मूर्धसु बहुव्रीहौ ' इति उत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । चतुष्पदे । स्वरवर्जं पूर्ववत् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पूर्वपदं च ' त्रः संख्यायाः ' (फि. सू. २८) इत्याद्युदात्तम् ॥

रुद्रदेवत्ये पशौ वपापुरोडाशयोः ' मृळा नो रुद्र ' इत्यादिके द्वे अनुवाक्ये । तथा च सूत्रितं- ' मृळा नो रुद्रोत नो मयस्कृधि इति द्वे आ ते पितर्मृतां सुममेतु ' (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति ॥

मृळा नो रुद्रोत नो मयस्कृधि क्षयद्वीराय नमसा विधेम ते ।

यच्छं च योश्च मनुरायेजे पिता तदश्याम तव रुद्र प्रणीतिषु ॥ २ ॥

मृळा । नः । रुद्र । उत । नः । मयः । कृधि । क्षयत्स्वीराय । नमसा । विधेम । ते ॥ यत् ।

शम् । च । योः । च । मनुः । आयेजे । पिता । तत् । अश्याम । तव । रुद्र । प्रणीतिषु ॥ २ ॥

हे रुद्र नः अस्मभ्यमस्मदर्थं मृळा त्वं सुखयिता भव । उत अपि च तदनन्तरं नः अस्माकं मयः सुखं कृधि कुरु । वयं च क्षयद्वीराय क्षयितसर्ववीरं प्राप्तैश्वर्यैर्मरुद्भिर्भुङ्क्तुं वा । ते त्वां नमसा हविर्लक्षणेनाग्नेन नमस्कारेण वा विधेम परिचरेम । विधतिः परिचरणकर्मा । अपि च पिता उत्पादकः मनुः स्वकीयाभ्यः प्रजाभ्यः वंशं रोगाणां शमनं योश्च भयानां यावनं च यत् एतत् द्वयं आयेजे देवेभ्यः सकाशात् प्राप्य दत्तवान् हे रुद्र तव प्रणीतिषु प्रकृष्टनयनेषु सत्सु तत् वयम् अश्याम व्याभुयाम ॥ मृळा । ' मृड सुखने ' । तौदादिकः । ' द्वयचोऽतस्तिष्ठः ' इति संहितायां दीर्घः । कृधि । करोतेलोटि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । ' श्रुशृणुपृकृवृष्य-छन्दसि ' इति हेधिः । ' अतः कृकमि ' इति मयसो विसर्जनीयस्य सत्वम् । क्षयद्वीराय ।

‘क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्’ इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थी । विधेम् । ‘विध विधाने’ । तौदादिकः । आयेजे । ‘यज देवपूजासंगतिकरणदानेषु’ । लिटि संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् संप्रसारणाभावे एत्वाभ्यासलोपी । अश्याम । ‘अशू व्यासौ’ । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् ॥

अश्याम ते सुमतिं देवयज्यया क्षयद्वीरस्य तव रुद्र मीढुः ।

सुम्नायन्निद्विशो अस्माकमा चरारिष्टवीरा जुह्वाम ते हविः ॥ ३ ॥

अश्याम । ते । सुमतिम् । देवयज्यया । क्षयत्स्वीरस्य । तव । रुद्र । मीढुः ।

सुम्नायन् । इत् । विशः । अस्माकम् । आ । चर । अरिष्टवीराः । जुह्वाम । ते । हविः ॥ ३ ॥

हे^१मीढुः सेक्तः कामाभिवर्षक नित्यतरुण वा^२ रुद्र^३ क्षयद्वीरस्य क्षपितप्रतिपक्षस्य मरुद्भिर्युक्तस्य वा^४ तव^५ सुमतिं शोभनां कल्याणीमनुग्रहात्मिकां बुद्धिं^६ ते त्वत्संबन्धिनी वयं^७ देवयज्यया देवयागेन त्वद्देवत्येन यज्ञेन^८ अश्याम प्राप्नुवाम^९ । एवं च^{१०} अस्माकं^{११} विशः प्रजाः अभिलक्ष्य^{१२} आ^{१३} चर आगच्छ । किं कुर्वन् ।^{१४} सुम्नायन्नि । सुम्नमिति सुखनाम । तासां प्रजानां सुखमिच्छन्नेव सुखप्रद एव भवेत्यर्थः । ततो वयम्^{१५} अरिष्टवीराः । वीर्याजायन्ते इति वीराः प्रजाः । अरिष्टा अहिंसिता वीरा येषां तथाभूताः सन्तः^{१६} ते तुभ्यं^{१७} हविः चरुपुरोडाशादिकं^{१८} जुह्वाम चोदिते आधारे प्रक्षिपाम ॥ सुमतिम् । मतिर्मननम् । शोभनं मननं यस्यां बुद्धौ सा सुमतिः । ‘नम्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । देवयज्यया । ‘छन्दसि निष्टक्यं’ इत्यादौ यजेः यप्रत्ययो निपाद्यते स्त्रीलिङ्गता च । मीढुः । ‘मिह सेचने’ । ‘दाभ्वान्साह्वान्मीढ्वान्’^{१९} इति वसुप्रत्ययान्तो निपातितः । संबुद्धौ ‘मतुवसो रुः’ इति स्त्वम् । सुम्नायन् । सुम्नं परेषामिच्छति । ‘छन्दसि परेच्छायामपि’ इति क्यच् । ‘न छन्दस्यपुत्रस्य’ इति ईत्वदीर्घयोर्निषेधः । ‘देवसुम्नयोर्यजुषि काठके’ (पा. सू. ७. ४. ३८) इति विधीयमानम् आत्वं व्यत्ययेन अत्रापि द्रष्टव्यम् ॥

त्वेषं वयं रुद्रं यज्ञसार्धं वङ्कुं कविमवसे नि ह्वयामहे ।

आरे अस्मदैव्यं हेळो अस्यतु सुमतिमिद्वयमस्या वृणीमहे ॥ ४ ॥

त्वेषम् । वयम् । रुद्रम् । यज्ञसार्धम् । वङ्कुम् । कविम् । अवसे । नि । ह्वयामहे ।

आरे । अस्मत् । दैव्यम् । हेळः । अस्यतु । सुमतिम् । इत् । वयम् । अस्य । आ । वृणीमहे ॥ ४ ॥

अवसे रक्षणाय^१ रुद्रं महादेवं^२ नि^३ ह्वयामहे नितरामाह्वयामः । कीदृशम् । त्वेषं दीप्तं^४ यज्ञसार्धं यज्ञस्य सार्धयितारम् । एष हि यज्ञं श्विष्टं करोति । तथा च तैत्तिरीयके—‘देवा वै यज्ञाद्बुद्रमन्तरायन्’ इत्युपक्रम्याज्ञातं—‘स्विष्टं वै न इदं भविष्यति यदिमं राधयिष्याम इति तस्विष्टकृतः स्विष्टकृत्त्वम्’ (तै. सं. २. ६. ८. ३) इति । वङ्कुं कुटिलगन्तारं^५ कविं क्रान्तदर्शिनम् ।

स च रुद्रो 'दैव्यं देवस्य' द्योतमानस्य^१ संबन्धिनं 'हेळः क्रोधं' अस्मत् 'आरे अस्मत्तो दूरवेक्षो' अस्यतु प्रेरयतु । 'अस्य महादेवस्य' सुमतिमिह शोभनामनुग्रहरूपां बुद्धिमेव 'वयम्' आ 'वृणीमहे आभि-
मुख्येन संभजामहे ॥ यज्ञसाधम् । यज्ञं साधयतीति यज्ञसात् । 'पिष्टं संराद्धौ' । 'सिध्यतेरपार-
लौकिके' इति आत्वम् । यद्वा । 'राध साध संसिद्धौ' । अस्मात् प्यन्तात् क्तिप् । वङ्कुम् । 'वकि
कौटिल्ये' । औणादिक उपस्ययः । नि ह्वयामहे । 'निसमुपविभ्यो ह्वः' इत्यात्मनेपदम् । दैव्यम् ।
'देवाद्यजो' (पा. सू. ४. १. ८५. ३) इति प्राग्दीव्यतीयो यञ् । अस्यतु । 'असु क्षेपणे' ।
देवादिकः । वृणीमहे । 'वृङ् संभक्तौ' । कैयादिकः ॥

दिवो वराहमरुषं कपर्दिनं त्वेषं रूपं नमसा नि ह्वयामहे ।

हस्ते बिभ्रद्भेषजा वार्याणि शर्मं वर्मं छर्दिस्मभ्यं यंसत् ॥ ५ ॥

दिवः । वराहम् । अरुषम् । कपर्दिनम् । त्वेषम् । रूपम् । नमसा । नि । ह्वयामहे ।

हस्ते । बिभ्रत् । भेषजा । वार्याणि । शर्मं । वर्मं । छर्दिः । अस्मभ्यम् । यंसत् ॥ ५ ॥

'वराहं वराहारम् उत्कृष्टभोजनम् । यद्वा । वराहवत् दृढाङ्गम् । 'अरुषम् आरोक्षमानं' कपर्दिनं
जटाभिर्युक्तं 'त्वेषं तेजसा दीप्यमानं' रूपं निरूपणीयं वेदान्तैरधिगम्यम् एवंभूतं रुद्रं 'नमसा हविलक्षणे-
नास्त्रेन नमस्कारेण वा' दिवः 'शुलोकसकाशात्' नि 'ह्वयामहे नितरामाह्वयामः । सः^३ आहूतो रुद्रः
'हस्ते स्वकीये बाहौ' वार्याणि सर्वैः वरणीयानि^४ 'भेषजा भैषज्यानि रोगशमनहेतुभूतानि' बिभ्रत्
धारयन् 'अस्मभ्यं स्तोत्रभ्यः' शर्मं आरोग्यलक्षणं सुखं 'वर्मं आयुधानां निवारकं कवचं' छर्दिः ।
गृह्णामैतत् । गृहं च 'यंसत् प्रयच्छतु ॥ बिभ्रत् । 'डुभृञ् धारणपोषणयोः' । जौहोत्यादिकः । लटः शतृ ।
'भृजामित्' इति अभ्यासस्य इत्वम् । भेषजा । 'भिषज् चिकित्सायाम्' । कण्ठादिः । पचाद्यच् ।
अतोलोपयलोपो । 'सुमङ्गलभेषजाच्च' (पा. सू. ४. १. ३०) इति निपातनात् रूपसिद्धिः ।
'शेभ्छन्दसि बहुलम्' इति शेंलोपः । वार्याणि । 'वृङ् संभक्तौ' । 'ऋहलोर्ण्यत्' । 'ईडवन्द' ।
ह्वयाद्युदात्तत्वम् । छर्दिः । 'उत्कृद् दीप्तिदेवनयोः' । छृद्यते दीप्यते सुवर्णादिभिर्धनैः प्रकाश्यते
इति छर्दिर्गृहम् । 'अर्चिशुचिहुसुपिच्छादिच्छर्दिभ्य इति' (उ. सू. २. २६५) । यंसत् । 'यम
उपरमे' । लेटि अडागमः । 'सिञ्चहुलं लेटि' इति सिप् । 'इतश्च लोपः' इति इकारलोपः ॥ ५ ॥

इदं पित्रे मरुतामुच्यते वचः स्वादोः स्वादीयो रुद्राय वर्धनम् ।

रास्वा च नो अमृतं मर्तभोजनं त्मने तोकाय तनयाय मृळ ॥ ६ ॥

इदम् । पित्रे । मरुताम् । उच्यते । वचः । स्वादोः । स्वादीयः । रुद्राय । वर्धनम् ।

रास्व । च । नः । अमृतम् । मर्तभोजनम् । त्मने । तोकाय । तनयाय । मृळ ॥ ६ ॥

१. क्ष-ट-ठ- 'दैवस्य' नास्ति । २. क्ष-ट-ठ-द्योतमानस्य स्वस्य ३. क्ष-ट-ठ-स-स च ।

४. क्ष-ट-ठ-स-वरणीयानि संभजनीयानि ।

‘इदं स्तुतिलक्षणं’ वचः ‘मरुताम् एकोनपञ्चाशत्संख्याकानां देवविशेषाणां’^१ ‘पित्रे जनकाय’^२ ‘रुद्राय ईश्वराय’^३ ‘उच्यते उच्चार्यते । कीदृशम् ।’^४ ‘स्वादोः’^५ ‘स्वादीयः रसवतो मधुघृतादेरपि स्वादुतरम् । अतिशयेन हर्षजनकमित्यर्थः ।’^६ ‘वर्धनं स्तुत्यस्य प्रवर्धकम् । स्तोत्रेण हि देवता हृष्टा सती प्रवर्धते’^७ । रुद्रस्य च मरुतां पितृवम् एवम्^८ आख्यायते^९ । पुरा कदाचिदिन्द्रः असुराभिग्राय । तदानीं दितिः असुरमाता इन्द्रहननसमर्थं पुत्रं कामयमाना तपसा भर्तुः^{१०} सकाशाद्गर्भं लेभे । इमं वृत्तान्तमवगच्छन्निन्द्रो वज्रहस्तः सन् सूक्ष्मरूपो भूत्वा तस्या उदरं प्रविश्य तं गर्भं सप्तधा विभेद । पुनरप्येकैकं सप्तखण्डमकरोत् । ते सर्वे गर्भैकदेशा योनेर्निर्गत्य अरुदन्^{११} । एतस्मिन्नवसरे^{१२} लीलार्थं गच्छन्तौ पार्वतीपरमेश्वरौ इमान् दृष्ट्वापुः । महेशं प्रति पार्वती एवमवोचत् । इमे मांसखण्डा यथा प्रत्येकं पुत्राः संपद्यन्तामेवं त्वया कार्यं मयि^{१३} ‘केप्रीतिरस्तीति’^{१४} । स च महेश्वरः^{१५} तान् समानरूपान् समानवयसः समानालंकारान् पुत्रान् कृत्वा गौयै प्रददौ तवेमे पुत्राः सन्तु इति । अतः सर्वेषु मारतेषु सूक्तेषु मरुतो रुद्रपुत्रा इति स्तूयन्ते । रीद्रेषु च मरुतां पिता रुद्र इति । अपि च हे ‘अमृत मरणरहित रुद्र’^{१६} ‘मर्तभोजनं’^{१७} ‘मर्तानां मनुष्याणां भोगपर्याप्तमन्नं’^{१८} ‘नः अस्मभ्यं’^{१९} ‘रास्व प्रयच्छ । तथा’^{२०} ‘तस्मिन् आत्मने’^{२१} । द्वितीयार्थे चतुर्थी । मां ‘तोकाय तोकं पुत्रं’^{२२} ‘तनुयाय तनयं तत्पुत्रं च’^{२३} ‘मृळ सुख्य ॥’^{२४} ‘पित्रे ।’^{२५} ‘उदात्तयणः’^{२६} इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । रास्व । ‘रा दाने’ । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । तस्मिन् । ‘मन्त्रेष्व्याहयादेरात्मनः’^{२७} इत्यत्र ‘आडोऽन्यत्रापि छन्दसि दृश्यते’ (का. ६. ४. १४१. १) इति वचनादात्मनः आकारलोपः ॥

मा नो महान्तमुत मा नो अर्भकं मा न उक्षन्तमुत मा न उक्षितम् ।

मा नो वधीः पितरं मोत मातरं मा नः प्रियास्तन्वो रुद्र रीरिषः ॥ ७ ॥

मा । नः । महान्तम् । उत । मा । नः । अर्भकम् । मा । नः । उक्षन्तम् । उत । मा । नः । उक्षितम् ।

मा । नः । वधीः । पितरम् । मा । उत । मातरम् । मा । नः । प्रियाः । तन्वः । रुद्र । रिरिषः ॥ ७ ॥

हे ‘रुद्र’^१ ‘नः अस्माकं मध्ये’^२ ‘महान्तं वृद्धं’^३ ‘मा’^४ ‘वधीः मा’^५ ‘हिंसीः ।’^६ ‘उत अपि च’^७ ‘नः अस्माकम्’^८ ‘अर्भकं बालं’^९ ‘मा’^{१०} ‘हिंसीः ।’^{११} ‘तथा’^{१२} ‘नः अस्माकं मध्ये’^{१३} ‘उक्षन्तं सेत्तारं मध्यवयस्कं युवानं’^{१४} ‘मा’^{१५} ‘वधीः’^{१६} । ‘उत अपि च’^{१७} ‘नः अस्माकम्’^{१८} ‘उक्षितं गर्भरूपेण स्त्रीषु निषिक्तमपत्यं’^{१९} ‘मा’^{२०} ‘वधीः ।’^{२१} ‘तथा’^{२२} ‘नः अस्माकं’^{२३} ‘पितरं जनकं’^{२४} ‘मा’^{२५} ‘वधीः ।’^{२६} ‘उत अपि च’^{२७} ‘मातरं जननीं’^{२८} ‘मा’^{२९} ‘वधीः ।’^{३०} ‘तथा’^{३१} ‘नः अस्माकं’^{३२} ‘प्रियाः स्नेहविषयाः’^{३३} ‘तन्वः शरीराणि तनूषु भवाः प्रजा वा हे रुद्र’^{३४} ‘मा’^{३५} ‘रिरिषः मा’^{३६} ‘हिंसीः ॥’^{३७} ‘वधीः ।’^{३८} ‘हन्तेर्माङि’^{३९} ‘लुङि च’^{४०} इति वधादेशः । स चादन्तः । सिच इद् । अतो लोपस्य स्थानिवद्भावात्^{४१} वृद्ध्यभावः । रिरिषः । ‘रिष हिंसायाम्’ । ण्यन्तात् लुङि चङि णिलोपोपधाहस्वरवादीनि । छान्दसः पदकालीनोऽभ्यासह्रस्वः ॥

१. क्ष-ट-ठ-देवताविशेषाणाम् । २. क्ष-ट-स-प्रवर्तते । ३. स-आप्रायते; न-एवमाप्रायते । ४. क्ष-ट-ठ-पत्युः । ५. क्ष-ट-ठ-स-भृशमरुदन् । ६. क्ष-ट-ठ-एतस्मिन्नन्तरे । ७. न-स-महेश्वरम् । ८. व-छ-ण-फ-चेत् त्वत्प्रीतिरस्ति; द-ध-अपि चेत् त्वत्प्रीतिरस्ति । ९. क्ष-ट-ठ-महेशः; न-परमेश्वरः । १०. क्ष-ट-ठ-मर्तभोजनं मर्तानां भोजनं (ठ-‘मर्तानां भोजनं’ नास्ति) मनुष्याणां भोक्तुं पर्याप्तमन्नम् । ११. क्ष-ट-ठ-आत्मने मद्यम् । १२. क्ष-ट-ठ-हिंसीः । १३. क्ष-ट-ठ-स्थानिवत्वात् ।

मा नस्तोके तनये मा न आयौ मा नो गोषु मा नो अश्वेषु रिरिषः ।

वीरान्मा नो रुद्र भामितो वधीर्हविष्मन्तः सदमित्त्वा हवामहे ॥ ८ ॥

मा । नः । तोके । तनये । मा । नः । आयौ । मा । नः । गोषु । मा । नः । अश्वेषु । रिरिषः ।

वीरान् । मा । नः । रुद्र । भामितः । वधीः । हविष्मन्तः । सदम् । इत् । त्वा । हवामहे ॥ ८ ॥

हे रुद्र वनः अस्माकं तोकादिविषये वमा रिरिषः मा हिंसीः । तोकशब्दः पुत्रवाची । तनयस्तपुत्रः । आयुः इति अन्तोदात्तः^१ मनुष्यनाम । पुत्रपौत्रव्यतिरिक्तो योऽस्मदीयः^२ मनुष्यस्तस्मिन् गोषु पश्वादेषु अश्वेषु च मा रिरिषः हिंसां मा कृथाः^३ । तथा हे रुद्र वीरान् विक्रान्तान् शौर्योपेतान् अस्मदीयान्^४ वभामितः क्रुद्धः सन् वमा वधीः मा हिंसीः । वयं च हविष्मन्तः हविर्भिर्युक्ताः सन्तः सदमित् सर्वदैव र्त्वा हवामहे आह्वयामहे ॥ आयौ । ‘ इण् गतौ ’ । ‘ छन्दसीणः ’ इति उणप्रत्ययः । भामितः । ‘ भाम क्रोधे ’ । ‘ कोऽधिकरणे च ’ इति कर्तरि क्तः । हवामहे । द्वेजो लटि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति संप्रसारणम् ॥

देवसुवां हविषु रुद्रस्य पशुपतेयांगे ‘ उप ते स्तोमान् ’ इत्यादिके याज्यानुवाक्ये । सूत्रितं च—‘ उप ते स्तोमान्यशुपा इवाकरमिति द्वे ’ (आश्व. श्री. ४. ११) इति ॥

उप ते स्तोमान्यशुपाइवाकरं रास्वा पितर्मरुतां सुम्रमस्मे ।

भद्रा हि ते सुमतिर्मूलयत्तमाथा वयमव इत्ते वृणीमहे ॥ ९ ॥

उप । ते । स्तोमान् । पशुपाऽइव । आ । अकरम् रास्व । पितः । मरुताम् । सुम्रम् । अस्मे

इति ॥ भद्रा । हि । ते । सुमतिः । मूलयत्तमा । अथ । वयम् । अवः । इत् । ते । वृणीमहे ॥ ९ ॥

हे रुद्र वस्तोमान् स्तुतिरूपान्मन्त्रान् वते तुभ्यम् उप वमा अकरम् । उपाकरोमि समर्पयामि । तत्र दृष्टान्तः । वपशुपाइव । यथा पशूनां पालयिता गोपः प्रातःकाले स्वस्मै समर्पितान् पशून् सायंकाले स्वामिभ्यः प्रत्यर्पयति एवं त्वत्सकाशालुब्धान् स्तुतिरूपान्मन्त्रान् स्तुतिसाधनतया तुभ्यं प्रत्यर्पयामि इत्यर्थः । हे वमरुतां वपितः मरुत्संज्ञानां^५ देवानाम् उत्पादकं रुद्र नोऽस्मभ्यं वसुमं सुखं वरास्व देहि । अपि च वते त्वदीया वसुमतिः कल्याणी^६ बुद्धिः वमूलयत्तमा अतिशयेन सुखयितृत्वा । अत एव वभद्रा भजनीया वहि । यस्मादेवं तस्मात् वअथ अनन्तरं ववयं वते त्वदीयम् ववः रक्षणं ववृणीमहे संभजामहे ॥ अकरम् । ‘ छन्दसि लुङ्लुङ्लिटः ’ इति वर्तमाने लुङ् । ‘ कृमृहृहिभ्यः ’ इति श्लेरङदेशः । ‘ ऋरशोऽङि गुणः ’ । पितर्मरुताम् । ‘ परमपि च्छन्दसि ’ इति परस्याः षष्ठ्याः पूर्वामन्त्रितानुप्रवेशे सति ‘ आमन्त्रितस्य च ’ इति पदद्वयमप्यनुदात्तम् । अस्मे । ‘ सुपां सुलुक् ’

१. क्ष-ट-ठ-अन्तोदात्तम् । २. स-योऽस्मदीयो मनुष्यस्तासं हिंसां मा कृथाः । अपि च नः अस्माकं गोषु अश्वेषु च हिंसां मा कृथाः । ३. क्ष-ट-ठ-स-अस्मदीयान् जनान् । ४. क्ष-ट-ठ-मरुत्संज्ञकानाम् । ५. क्ष-ट-ठ-जनक । ६. क्ष-ट-ठ-कल्याणा ।

इति चतुर्थीबहुवचनस्य शोभादेशः । मृळयत्तमा । 'मृळ सुखने' । अस्मात् व्यन्तात् लटः शतृ । तस्य 'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकत्वात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वाभावे प्रत्ययस्वरः शिष्यते ॥

अरे ते गोम्रमुत पूरुषं क्षयद्वीर सुम्रमस्मे ते अस्तु ।

मृळा च नो अधि च ब्रूहि देवार्धा च नः शर्म यच्छ द्विबर्हीः ॥ १० ॥

अरे । ते । गोऽम्रम् । उत । पुरुषऽम्रम् । क्षयत्ऽवीर । सुम्रम् । अस्मे इति । ते । अस्तु ।

मृळ । च । नः । अधि । च । ब्रूहि । देव । अर्ध । च । नः । शर्म । यच्छ । द्विऽबर्हीः ॥ १० ॥

हे १क्षयद्वीर क्षपितसर्वशत्रुजन रुद्र २ते त्वदीयं ३गोम्रं यद्रोहननं यद्वा गोहननसाधनमायुधम् ४उत अपि च ५पुरुषं पुरुषहननं तत्साधनमायुधं वा तदुभयम् ६अरे दूरे अस्मत्तो विप्रकृष्टदेशे भवतु । ७अस्मे अस्मासु ८ते त्वदीयं ९सुम्रं सुखम् १०अस्तु भवतु । अपि च ११नः अस्माकं १२मृळ सुखसिद्धयर्थं प्रसन्नो भव । हे १३देव द्योतमान रुद्र १४नः अस्मान् १५अधि १६ब्रूहि १७च । अधिवचनं पक्षपातेन वचनं 'ब्राह्मणायाधि ब्रूयात्' (तै. सं. २. ५. ११. ९) इति यथा । १८अध १९च अथ अनन्तरं च २०द्विबर्हीः द्वयोः स्थानयोः पृथिव्यामन्तरिक्षे च परिवृढः । यद्वा । द्वयोर्दक्षिणोत्तरमार्गयोः ज्ञानकर्मणोर्वा परिवृढः स्वामी । स त्वं २१नः अस्मभ्यं २२शर्म सुखं २३यच्छ देहि ॥ गोम्रम् । 'हन हिंसागत्योः' । अस्मात् 'घञर्थे कविधानम्' इति भावे करणे वा कप्रत्ययः । 'गमहन' इत्युपधालोपः । 'हो हन्तेः' इति कुत्वम् । द्विबर्हीः । 'बृह बृहि बृहौ' । द्वयोः स्थानयोः बर्हते प्रवर्धते इति द्विबर्हीः । असुन् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् १॥

अवोचाम नमो अस्मा अवस्यवः शृणोतु नो हवं रुद्रो मरुत्वान् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ११ ॥

अवोचाम । नमः । अस्मै । अवस्यवः । शृणोतु । नः । हवम् । रुद्रः । मरुत्वान् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ११ ॥

१अवस्यवः २अवः अन्नं रक्षणं वा ३इच्छन्तो वयम् ४अवोचाम एतत्सूक्तरूपं स्तोत्रमवादिष्य । ५अस्मै रुद्राय ६नमः नमस्कारोऽस्तु । ७मरुत्वान् मरुद्भिः स्वकीयैः पुत्रैर्युक्तः ८रुद्रः च ९नः अस्माकं १०हवम् आह्वानं ११शृणोतु स्वीकरोतु । यदस्माभिरुक्तं १२नः अस्मदीयं तत् सर्वं मित्रादयः षड्देवताः १३ममहन्तां पूजयन्तु १४उतशब्दोऽप्यर्थः ॥ अवोचाम । 'ब्रून् व्यक्तायां वाचि' । लुङि 'ब्रुवो वचिः' । 'अस्यतिवक्ति' इत्यादिना च्छेरङादेशः । 'वच उम्' इति उमागमः । अवस्यवः । 'अव रक्षणे' । भावे असुन् । 'सुप आत्मनः क्यच्' । 'क्याच्छन्दसि' इति उप्रत्ययः । हवम् । 'भावेऽनुपसर्गस्य'

१. क्ष-ट-ठ-अवस्यवोऽवर्णं रक्षणम् । २. क्ष-ट-ठ-यदस्माभिरुक्तं तन्मित्रादयो ममहन्ताम् (ठ-मह्यन्ताम्) ।

इति अप् संप्रसारणं च । मरुत्वान् । ' झयः ' इति मनुषो वाचम् । ' तसौ मरुत्वर्थे ' इति भस्वेन पठत्वाभावाज्भवाभावः ॥ ॥ ६ ॥

' चित्रम् ' इति षडृचं दशमं सूक्तं कुत्सस्यार्षम्^१ त्रैष्टुभं सूर्यदेवताकम्^२ । तथा चानुक्रान्तं—' चित्रं षट् सौर्यम् ' इति । आश्विनशाखे सूर्योदयादूर्ध्वं सौर्याणि सूक्तानि शंसनीयानि । तत्रेदं सूक्तं शंसनीयम् । सूत्रितं च—' चित्रं देवानां नमो मित्रस्य ' (आश्व. श्रौ. ६. ५) इति ॥ आदितस्तिष्ठ ऋचः सौर्यस्य पशोः वपापुरोडाशहविषां क्रमेणानुवाक्याः । ततो द्वे वपापुरोडाशयोः याज्ये । तथा च सूत्रितं—' चित्रं देवानामुदगादनीकमिति पञ्च शं नो भव चक्षसा शं नो अह्ना ' (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति । अति-मूर्तिनाम्नि एकाहे शुनासीर्ये^३ पर्वणि च सूर्यस्य हविषः ' चित्रं देवानाम् ' इत्येषा याज्या । सूत्रितं च—' तरणिर्विश्वदर्शतः चित्रं देवानामुदगादनीकमिति याज्यानुवाक्याः ' (आश्व. श्रौ. ९. ८) इति ॥

चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्भित्रस्य वरुणस्याग्नेः ।

आप्रा द्यावापृथिवी अन्तरिक्षं सूर्य आत्मा जगत्तस्थुषश्च ॥ १ ॥

चित्रम् । देवानाम् । उत् । अगात् । अनीकम् । चक्षुः । मित्रस्य । वरुणस्य । अग्नेः ।

आ । अप्राः । द्यावापृथिवी इति । अन्तरिक्षम् । सूर्यः । आत्मा । जगत् । तस्थुषः । च ॥ १ ॥

१ देवानाम् । दीव्यन्तीति देवा रश्मयः तेषाम् । देवजनानामेव वा । २ अनीकं समूहरूपं ' चित्रम् आश्वर्यकरं सूर्यस्य मण्डलम् ३ उदगात् उदयाच्चलं प्राप्तमासीत् । कीदृशम् । ४ मित्रस्य वरुणस्य ५ अग्नेः च । उपलक्षणमेतत् । तदुपलक्षितानां^६ जगतां चक्षुः प्रकाशकं चक्षुरिन्द्रियस्थानीयं वा । उदयं प्राप्य च ७ द्यावापृथिवी दिवं पृथिवीमन्तरिक्षं च ८ अप्राः । स्वकीयेन तेजसा ९ आ समन्तात् अपूरयत् । ईदृग्भूतमण्डलान्तर्वर्ती १० सूर्यः अन्तर्यामितया सर्वस्य प्रेरकः परमात्मा ११ जगत् जङ्गमस्य १२ तस्थुषः स्थावरस्य च १३ आत्मा स्वरुपभूतः । स हि सर्वस्य स्थावरजङ्गमात्मकस्य कार्यवर्गस्य कारणम् । कारणाच्च कार्यं नातिरिच्यते । तथा च पारमर्षं सूत्रं—' तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादियः ' (अ. सू. २. १. १४) इति । यद्वा । स्थावरजङ्गमात्मकस्य सर्वस्य प्राणिजातस्य जीवात्मा । उदिते हि सूर्ये मृतप्रायं सर्वं जगत् पुनश्चेतनयुक्तं सदुपलभ्यते । तथा च श्रूयते—' योऽसौ तपस्नुदेति स सर्वेषां भूतानां प्राणानाद्यायोदेति ' (तै. आ. १. १४. १) इति ॥ आप्राः । ' प्रा पूरणे ' । लङि पुरुष-व्यत्ययः । अदादित्वात् शपो लुक् । जगतः । ' गमेद्वे च ' (पा. सू. ३. २. १७८. ३) इति क्तिम् द्विवचनम् । ' गमः कौ ' इति अनुनासिकलोपः । तस्थुषः । तिष्ठतेलिटः कसुः । द्विवचने^{१०} ' शर्पूर्वाः खयः ' । षष्ठ्येकवचने ' वसोः संप्रसारणम् ' इति संप्रसारणम् । ' आतो लोप इटि च ' इति आकारलोपः । ' शासिवसि ' इति षत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ठ—' कुत्सस्यार्षम् ' नास्ति । २. क्ष-ट-ठ—सूर्यदेवत्वम् । ३. क्ष-ट-ठ—शुनासीरार्ये । ४. क्ष-ट-ठ—प्राप्तमभूत् । ५. क्ष-ट-ठ—वरुणस्याग्नेश्चक्षुः । ६. क्ष-ट-ठ-न-स—एतदुपलक्षितानाम् । ७. क्ष-ट-ठ—परमेश्वरः । ८. क्ष-ट-ठ-न व्यतिरिच्यते । ९. क्ष-ट-अप्राः । १०. क्ष-ट- द्विवचनम् ।

सूर्यो देवीमुषसं रोचमानां मर्यो न योषामभ्येति पश्चात् ।

यत्रा नरो देवयन्तो युगानि वितन्वते प्रति भद्राय भद्रम् ॥ २ ॥

सूर्यः । देवीम् । उषसम् । रोचमानाम् । मर्यः । न । योषाम् । अभि । एति । पश्चात् ।

यत्र । नरः । देवयन्तः । युगानि । वितन्वते । प्रति । भद्राय । भद्रम् ॥ २ ॥

वसूर्यः वदेवी दानादिगुणयुक्ता वरोचमानां दीप्यमानाम् वउषसं वपश्चात् वअभ्येति उषसः प्रादुर्भावानन्तरं तामभिलक्ष्य गच्छति । तत्र दृष्टान्तः । वमर्यो वन वयोषाम् । यथा कश्चिन्मनुष्यः शोभनावयवां गच्छन्तीं युवतिं स्त्रियं सततमनुगच्छति तद्वत् । वयत्र यस्यामुषसि जातायां वदेवयन्तः देवं द्योतमानं सूर्यं यष्टुमिच्छन्तः वनरः यज्ञस्य नेतारो यजमानाः वयुगानि । युगशब्दः कालवाची । तेन च तत्र कर्तव्यानि कर्माणि लक्ष्यन्ते यथा दर्शपूर्णमासौ इति । अग्निहोत्रादीनि कर्माणि ववितन्वते विस्तारयन्ति । यद्वा । देवयन्तो देवयागार्थं धनमात्मन इच्छन्तो यजमानपुरुषा युगानि हलावयव-भूतानि कर्षणाय वितन्वते प्रसारयन्ति । तामुषसमनुगच्छतीत्यर्थः । एवंविधं वभद्रं कल्याणं सूर्यं वप्रति वभद्राय कल्याणरूपाय कर्मफलाय^१ स्तुमः इति शेषः । यद्वा । देवयन्तः^२ देवकामा यजमाना युगानि युगमानि भूत्वा पत्नीभिः सहिताः सन्तो भद्रं कल्याणम्^३ अग्निहोत्रादिकं कर्म भद्राय तत्फलार्थं प्रति प्रत्येकं यस्यामुषसि प्रवृत्तायां वितन्वते विस्तारयन्ति ॥ मर्यः । 'मृक् प्राणत्यागो' । 'छन्दसि निष्टक्यं'^४ इत्यादौ यत्प्रत्ययान्तो निपात्यते । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । युगानि । युजेः कर्मणि घञ् । युगशब्दः कालविशेषे रथाद्युपकरणे च (का. ६. १. १६०) इति उच्छादिषु पाठात् गुणाभावः अन्तोदात्तत्वं च । वितन्वते । 'तनु विस्तारे' । 'तनादिकृञ्च उः' । सहेति योगविभागात् तिङोपसर्गस्य^५ समासे सति 'समासस्य' इत्यन्तोदात्तत्वम् ॥

भद्रा अश्वा हरितः सूर्यस्य चित्रा एतग्वा अनुमाद्यासः ।

नमस्यन्तो दिव आ पृष्ठमस्थुः परि द्यावापृथिवी यन्ति सद्यः ॥ ३ ॥

भद्राः । अश्वाः । हरितः । सूर्यस्य । चित्राः । एतग्वाः । अनुमाद्यासः ।

नमस्यन्तः । दिवः । आ । पृष्ठम् । अस्थुः । परि । द्यावापृथिवी इति । यन्ति । सद्यः ॥ ३ ॥

वभद्राः कल्याणाः । अश्वाः एतग्वाः इत्येतदुभयम्^६ अश्वनाम । तत्रैकं क्रियापरं योजनीयम् । वअश्वाः तुरगा व्यापनशीला वा वहरितः हतारः वचित्राः विचित्रावयवाः वअनुमाद्यासः अनुक्रमेण सर्वे स्तुत्या मादनीया एवंभूताः वसूर्यस्य वएतग्वाः अश्वाः । यद्वा । एतं^७ गन्तव्यं मार्गं^८ गन्तारोऽश्वाः । एतं शबलवर्णं वा प्राप्नुवन्तोऽश्वाः । वनमस्यन्तः अस्माभिः नमस्यमानाः सन्तः वदिवः अन्तरिक्षस्य वपृष्ठम् उपरिप्रदेशं पूर्वभागलक्षणम् वआ वअस्थुः आतिष्ठन्ति प्राप्नुवन्ति^९ । यद्वा । हरितो रसहरणशीलाः^{१०} रश्मयः

१. क्ष-ट-ठ-फलाय । २. क्ष-ट-ठ- 'देवयन्तः' नास्ति । ३. क्ष-ट-ठ- 'कल्याणम्' नास्ति । ४. क्ष-ट-वीत्युपसर्गस्य । ५. क्ष-ट-ठ-इत्युभयम् । ६. क्ष-एतं एतव्यम् । ७. क्ष-ट-वा; ठ- 'मार्गम्' नास्ति । ८. क्ष-ट-ठ- 'प्राप्नुवन्ति' नास्ति; स-आप्नुवन्ति । ९. क्ष-ट-ठ-न-स-हरणशीलाः ।

भद्रादिलक्षणविशिष्टाः^१ दिवः पृष्ठं नभःस्थलमातिष्ठन्ति । आस्थाय च^२ पृथावापृथिवी यावापृथिव्या^३
 पृथग्यः तदानीमेव एकेनाह्वा^४ परि^५ यन्ति परितो गच्छन्ति व्यामुवन्तीत्यर्थः ॥ अश्वाः । ‘अश्व-
 व्यासौ’ । ‘अशिषुषि’^६ इत्यादिना कन् । एतत्त्वाः । ‘इण् गतौ’ । ‘असिहसि’^७ इत्यादिना
 कर्मणि तन्प्रत्ययः । गमेरीणादिको भावे डुप्रत्ययः । एतमेतच्च प्रति ग्वो गमनं येषां ते तथोक्ताः । बहु-
 व्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अनुमाद्यासः । ‘मदि स्तुतौ’ । अस्मात् ण्यन्तात् ‘अचो यत्’ । ‘यतोऽ-
 नावः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । नमस्यन्तः । ‘नमोवरिवः’^८ इति पूजार्थे क्यच् । व्यस्ययेन कर्मणि कर्तृ-
 प्रत्ययः । अस्थुः । तिष्ठते^९ छान्दसो वर्तमाने लुङ् । ‘गातिस्था’^{१०} इति सिचो लुक् । ‘आतः’ इति
 झेः जुस् ॥

तत्सूर्यस्य देवत्वं तन्महिम्नं मध्या कर्तोर्विततं सं जभार ।

यदेदयुक्त हरितः सधस्थादाद्रात्री वासस्तनुते सिमस्मै ॥ ४ ॥

तत् । सूर्यस्य । देवत्वम् । तत् । महित्वम् । मध्या । कर्तोः । विततम् । सम् । जभार ।
 यदा । इत् । अयुक्त । हरितः । सधस्थात् । आत् । रात्री । वासः । तनुते । सिमस्मै ॥ ४ ॥

सूर्यस्य सर्वप्रेरकस्य^१ आदित्यस्य^२ तत्^३ देवत्वम् ईश्वरत्वम् । स्वातन्त्र्यमिति यावत् । महिम्नं महत्त्वं
 माहात्म्यं च^४ तत् एव । तच्छब्दश्रुतेः यच्छब्दाध्याहारः । यत्^५ कर्तोः । कर्मनामैतत् । प्रारब्धापरि-
 समाप्तस्य^६ कृष्यादिलक्षणस्य कर्मणः मध्या मध्ये अपरिसमाप्ते एव तस्मिन् कर्मणि विततं विस्तीर्णं
 स्वकीयं रश्मिजालम् अस्तं गच्छन् सूर्यः पसं जभार अस्माह्लोकान् स्वात्मन्युपसंहरति । कर्मकरश्च प्रवृत्त-
 मपरिसमाप्तमेव^७ विस्जति अस्तं यन्तं सूर्यं दृष्ट्वा । ईदृशं स्वातन्त्र्यं महिमा च सूर्यव्यतिरिक्तस्य
 कस्यास्ति । न कस्यापि । सूर्यं एवेदृशं स्वातन्त्र्यं महिमौनं चावगाहते । अपि च इत् इत्यवधारणे ।
 यदेत् यस्मिन्नेव काले हरितः रसहरणशीलान् स्वरश्मीन् हरिद्वर्णान्श्वान् वा सधस्थात् सह-
 स्थानात् अस्मात् पार्थिवाह्लोकादादाय अयुक्त अन्यत्र संयुक्तान् करोति । यद्वा । युजिः केवलोऽपि
 विपूर्वः^८ द्रष्टव्यः । यदैवासौ स्वरश्मीनश्चान् वा सधस्थात् सह तिष्ठन्त्यस्मिन्निति सधस्थो रथः । तस्मात्
 अयुक्त अमुञ्चत्^९ । वात् अनन्तरमेव रात्री निशा वासः आच्छादयितुं तमः सिमस्मै । सिमशब्दः
 सर्वशब्दपर्यायः । सप्तम्यर्थे चतुर्थी । सर्वस्मिन् लोके तनुते विस्तारयति । यद्वा । वासो वासरम् अहः । तत्
 सर्वस्मात् अस्माह्लोकादपनीय रात्री तमस्तनुते । अत्र निरुक्तं—‘तत्सूर्यस्य देवत्वं तन्महिम्नं मध्ये यत्कर्मणां
 क्रियमाणानां विततं संहियते यदासौ अयुक्त हरणानादित्यरश्मीन् हरितोऽश्वानिति वाथ रात्री वास-
 स्तनुते सिमस्मै वासरमहरवयुवती सर्वस्मात्’ (निरु. ४. ११) इति ॥ महित्वम् । ‘मह पूजयाम्’ ।
 औणादिक इन्प्रत्ययः । ‘तस्य भावस्त्वतलौ’ (पा. सू. ५. १. ११९) । मध्या । मध्यशब्दात्
 सप्तम्येकवचनस्य ‘सुपां सुलुक्’ इति डादेशः । कर्तोः । करोतेरीणादिकः तुन्प्रत्ययः । विततम् ।
 विपूर्वात्तनोतेः कर्मणि निष्ठा । उदिच्चेन क्त्वाप्रत्यये इटो विकल्पनात् ‘यस्य विभाष’ इति इट्-
 प्रतिषेधः । ‘गतिरनन्तरः’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । जभार । ‘हृप्रहोर्भेः’ इति भत्वम् ।

१. क्ष-ट-ठ-भद्रादिविशेषणविशिष्टाः; स-भद्रादिविशेषणेन विशिष्टाः । २. क्ष-ट-ठ-न-स-सर्वस्य
 प्रेरकस्य । ३. ठ-प्रवृत्तस्यापरिसमाप्तस्य; स-प्रारब्धस्य (स्या) परिसमाप्तस्य । ४. क्ष-ट-ठ-स-प्रवृत्तं कर्म
 अपरिसमाप्तमेव । ५. क्ष-ट-ठ-विपूर्वार्थे । ६. क्ष-ट-ठ-अमुञ्चत् ।

अयुक्त । युजेर्लुङि ' झलो झलि ' इति मिचो लोपः । सधस्थात् । ' घञर्थे कविधानम् ' इति अधिकरणे कप्रत्ययः । ' सध मादस्थयोऽञ्दसि ' इति सधादेशः । दासीभारादिवात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । रात्री । ' रात्रेभ्राजसी ' इति ङीप् ॥

तन्मित्रस्य वरुणस्याभिचक्षे सूर्यो रूपं कृणुते द्यौरुपस्थे ।

अनन्तमन्यद्रुशदस्य पाजः कृष्णमन्यहरितः सं भरन्ति ॥ ५ ॥

तत् । मित्रस्य । वरुणस्य । अभिऽचक्षे । सूर्यः । रूपम् । कृणुते । द्योः । उपऽस्थे ।

अनन्तम् । अन्यत् । रुशत् । अस्य । पाजः । कृष्णम् । अन्यत् । हरितः । सम् । भरन्ति ॥ ५ ॥

१ तत् तदानीम् उदयसमये १ मित्रस्य १ वरुणस्य एतदुभयोपलक्षितस्य सर्वस्य जगतः १ अभिचक्षे आभिमुख्येन प्रकाशनाय १ द्योः नभसः १ उपस्थे उपस्थाने मध्ये १ सूर्यः सर्वस्य प्रेरकः सविता १ रूपं सर्वस्य निरूपकं प्रकाशकं तेजः १ कृणुते करोति । अपि च १ अस्य सूर्यस्य १ हरितः रसहरणशीला रश्मयः हरिद्वर्णाः^१ अश्वा वा १ अनन्तम् अवसानरहितं कृत्स्नस्य जगतो व्यापकं १ रुशत् दीप्यमानं श्वेतवर्णं १ पाजः । बलनामैतत् । बलयुक्तम् अतिबलस्यापि नैशस्य तमसो निवारणे समर्थम् १ अन्यत् तमसो विलक्षणं तेजः १ सं १ भरन्ति अहनि स्वकीयागमनेन निष्पादयन्ति । तथा १ कृष्णं कृष्णवर्णम् १ अन्यत् तमः स्वकीया-पगमनेन रात्रौ । अस्य रश्मयोऽप्येवं कुर्वन्ति किमु वक्तव्यं तस्य माहात्म्यमिति सूर्यस्य स्तुतिः ॥ अभिचक्षे । संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । द्योः । ' ङसिङ्सोश्च ' (पा. सू. ६. १. ११०) इति पूर्वरूपता । उपस्थे । ' घञर्थे कविधानम् ' इति कप्रत्ययः । मरुद्वृधादिवात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । पाजः । पाति रक्षतीति पाजो बलम् । ' पातेर्बले जुद् च ' (उ. सू. ४. ६४२) इति असुन् जुडागमश्च । छान्दसो मत्वर्थीयस्य विनो लोपः ॥

अद्या देवा उदिता सूर्यस्य निरंहसः पिपृता निरवद्यात् ।

तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ६ ॥

अद्य । देवाः । उतऽदिता । सूर्यस्य । निः । अंहसः । पिपृत । निः । अवद्यात् ।

तत् । नः । मित्रः । वरुणः । ममहन्ताम् । अदितिः । सिन्धुः । पृथिवी । उत । द्यौः ॥ ६ ॥

हे १ देवाः द्योतमानाः सूर्यरश्मयः १ अद्य अस्मिन्काळे १ सूर्यस्य आदिस्थस्य १ उदितां उदितौ उदये सति इतस्ततः प्रसरन्तो यूयम् अस्मान् १ अंहसः पापात् १ निः १ पिपृत निष्कृष्य पालयत । यदिद-मस्माभिरुक्तं^१ १ नः अस्मदीयं १ तत् मित्रादयः षड्देवताः १ ममहन्तां पूजयन्तु अनुमन्यन्ताम् । रक्षन्तिवति यावत्^२ । १ मित्रः प्रमृतिस्त्रायकः अहरभिमानी देवः । १ वरुणः अनिष्टानां निवारयिता रात्र्यभिमानी । १ अदितिः अखण्डनीया अदीना वा देवमाता । १ सिन्धुः स्यन्दनशीलोदकाभिर्ममिनी देवता । १ पृथिवी

१. क्ष-ट-ठ-हरितवर्णाः । २. क्ष-ट-ठ-यदिदमस्माभिः प्रार्थितं तान्मित्रादयः षड्देवताः पालयन्तु (ट-पूजयन्तु) ।

भूलोकस्याधिष्ठात्री ^१यौः ह्यलोकस्य । उतशब्दः समुच्चये ॥ अथ । ‘ निपातस्य च ’ इति संहितायां दीर्घस्वम् । उदिता । उत्पूर्वात् एतेर्भावे क्तिन् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति डादेशः । ‘ तादौ च ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरस्वम् । पिपृत । ‘ पृ पालनपूरणयोः पृ इत्येके ’ । लोटि जुहोत्यादिस्वात् शपः भ्युः । द्विर्वचनोरद्वहलादिशेषाः । ‘ अतिपिपर्योश्च ’ इति अभ्यासस्य इत्वम् । ‘ सार्वधातुकमपि ’ इति तशब्दस्य क्तिन्वे सति ‘ ऋचि तुनुव ’ इत्यादिना संहितायां दीर्घः ॥ ७ ॥ ॥ १६ ॥

सप्तदशेऽनुवाके पञ्च सूक्तानि । तत्र ‘ नासत्याभ्याम् ’ इति पञ्चविंशत्यृचं प्रथमं सूक्तम् । उक्ति-
संज्ञायाम् नाराजस्य महेः पां दास्यो दीर्घमसोऽद्यादिनः कक्षोवान् अस्य सूक्तस्य ऋषिः । त्रिष्टुप्
छन्दः । अश्विनौ देवता । तथा चानुक्तान्तं—‘ नासत्याभ्यां पञ्चाधिका कक्षीवान् दीर्घतमस उक्तिप्रसूत
आश्विनं वै ’ इति । तुह्यादिपरिभाषया इदमादीनि पञ्च सूक्तानि अश्विदेवत्यानि । प्रातरनुवाकस्य
आश्विने क्रतो त्रैष्टुभे छन्दसि इदमादीनि त्रीणि सूक्तानि । ‘ अथाश्विनः ’ इति खण्डे सूत्रितं^१—‘ प्रावाणेव
नासत्याभ्यामिति त्रीणि ’ (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति । आश्विनशब्दे^२ चैतानि शस्यानि^३ ‘ प्रातरनु-
वाकन्यायेन ’ (आश्व. श्रौ. ६. ५) इति अतिदिष्टत्वात् ॥

नासत्याभ्यां बर्हिर्वि वृञ्जे स्तोमां इयम्यभ्रियेव वातः ।

यावर्भगाय विमदाय जायां सेनाजुवा न्यूहतु रथेन ॥ १ ॥

नासत्याभ्याम् । बर्हिःऽइव । प्र । वृञ्जे । स्तोमान् । इयमि । अभ्रियाऽइव । वातः ।

यौ । अर्भगाय । विमदाय । जायाम् । सेनाऽजुवा । निऽऊहतुः । रथेन ॥ १ ॥

^१बर्हिर्वि यथा कश्चिज्जमानो यागार्थं बर्हिः ^२प्र ^३वृञ्जे प्रकर्षेण अन्यूनानतिस्तिक्तं यागाय
पर्याप्तं दमं वृङ्क्ते छिनत्ति संग्रहयतीति यावत् । एवमहं ^४नासत्याभ्याम् अश्विभ्यां ^५स्तोमान्
स्तुतीः ^६इयमि संग्रहयामि । एतदेव विशदीक्रियते । ^७अभ्रियेव । यथा अभ्रियाणि अश्वेषु
मेघेष्ववस्थितान्युदकानि ^८वातः वायुः वर्षणार्थं बहुशः प्रेरयति एवमहम् अश्विभ्यां स्तोत्राणि इयमि
बहुशः प्रेरयामि । कीदृशावश्विनौ । ^९अर्भगाय बालाय स्वयंवरलब्धभार्याय ^{१०}विमदाय एतन्-
संज्ञाय^१ राजर्षये मध्येमार्गं स्वयंवरार्थमागतैः ताम् अलभमानैरन्यैर्नृपैः सह योद्धुमशक्नुवतेऽपि
तस्मै ^{१२}सेनाजुवा शत्रुसेनायाः प्रेरकेण शत्रुभिः दुष्प्रापेण ^{१३}रथेन ^{१४}यौ अश्विनौ ^{१५}जायां भार्या परैरनु-
क्रान्तां^४ ^{१६}न्यूहतुः शत्रून्निहत्य तदीयं गृहं प्रापयामासतुः । ताभ्यामित्यर्थः ॥ नासत्याभ्याम् । सत्सु
भवौ सत्यौ । न सत्यौ असत्यौ । न असत्यौ नासत्यौ । ‘ नभ्राण्णापात् ’ इत्यादिना नञः प्रकृतिभावः ।
अभ्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वम् । वृञ्जे । ‘ वृजी वर्जने ’ । आदादिकः । इदिस्त्वात् नुम् । ‘ लोपस्त आत्म-
नेपदेषु ’ इति तलोपः । इयमि । ‘ ऋ गतौ ’ । जौहोत्यादिकः । ‘ अतिपिपर्योश्च ’ इति अभ्यासस्य
इत्वम् । ‘ अभ्यासस्यासवर्णे ’ इति इयङ् । अभ्रियेव^५ । ‘ समुद्राभ्रादः ’ इति भवार्थे वः । वस्य
इयादेशः । ‘ शोछन्दसि बहुलम् ’ इति शैलोपः । अर्भगाय । ‘ अतिगृभ्यां भन् ’ (उ. सू. ३. ४३२)
इति अर्तेर्भन् । अर्भः एवार्भकः । ‘ संज्ञायां कन् ’ (पा. सू. ५. ३. ८७) । छान्दसो

१. क्ष-ट-ठ-सूत्रितं च ।

२. क्ष-ट-ठ-आश्विनशब्देचैतानि ।

३. क्ष-ट-ठ-एतत्संज्ञकाय ।

४. क्ष-ट-ठ-न-स-परैरनाक्रान्ताम् ।

५. क्ष-ट-न-स-अभ्रिया इव; ठ-अभ्रिया ।

गकारः । अपर आह । अर्भमत्वं गायति शब्दयतीत्यर्भगः । ' कै नै शब्दे ' । ' गापोष्टक् ' (पा. सू. ३. २. ८) । ' आतो लोप इटि च ' इति आकारलोपः । तदेतत् पदकृतः शाकल्यस्य अभिमतम्^१ । सेनाजुवा । जु इति सौत्रो धातुर्गत्यर्थः । अस्मादन्तर्भावितप्यर्थात् ' किञ्चिद्विप्रच्छि^२ इत्यादिना किञ्चिदीर्घः । तन्वादित्वादुबङ् (पा. सू. ६. ४. ७७. १) । न्यूहतुः । ' वह प्रापणे ' लिटि अनुसि यजादित्वात् संप्रसारणम् । ' यद्वृत्ताच्चित्यम् ' इति निघातप्रतिषेधः ॥

वीळुपत्मभिराशुहेमभिर्वा देवानां वा जूतिभिः शाशदाना ।

तद्रासभो नासत्या सहस्रमाजा यमस्य प्रधने जिगाय ॥ २ ॥

वीळुपत्मऽभिः । आशुहेमऽभिः । वा । देवानाम् । वा । जूतिभिः । शाशदाना ।

तत् । रासभः । नासत्या । सहस्रम् । आजा । यमस्य । प्रधने । जिगाय ॥ २ ॥

वीळुपत्मभिः । वीळ्विति बलनाम । बलवदुत्पत्तनैः^३ आशुहेमभिः शीघ्रगमनैः । वाशब्दः समुच्चये । हे नासत्या अश्विनौ एवंभूतैरश्वैश्च देवानाम् इन्द्रादीनां जूतिभिः प्रेरणैश्च शाशदाना शाशद्यमानयोः अत्यर्थं प्रेर्यमाणयोर्युवयोर्वाहनभूतो यः रासभः प्रजापतिना दत्तः सः यमस्य वैवस्वतस्य प्रीतिकरे प्रधने प्रकीर्णधनोपेते आज्ञा आजौ संग्रामे तत् शत्रूणां सहस्रं जिगाय जितवान् । वैवस्वतो हि बहूनां मरणहेतुना संग्रामेण तुष्टो भवति । यद्वा । जेतव्यत्वेन प्रजापतिना निहितं ऋक्सहस्रं^४ शीघ्रगमनयुक्तो रासभो जिगाय जयेनालभत । अन्येभ्यः^५ देवेभ्यः पूर्वमेवाजि प्राप्य युवां जयं प्रापयामास । तथा चास्मिन्नर्थे ' प्रजापतिर्वै सोमाय राज्ञे दुहितरं प्रायच्छत् ' (ऐ. ब्रा. ४. ७) इत्यादिकं ब्राह्मणमनुसंधेयम् ॥ वीळुपत्मभिः । वीळु बलवत्पतन्तीति^६ वीळुपत्मानः । आशुहेमभिः । आशु शीघ्रं हिन्वन्ति गच्छन्तीति आशुहेमानः । तैः^७ । ' हि^८ गतो^९ वृद्धौ च ' । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति मनिन् । ऋदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्वम् । जूतिभिः । ' जतियूतिजूतिः ' इत्यादिना क्तिन् उदात्तस्वम् । शाशदाना । ' शङ्खु शातने ' । अत्र गायथो धातूनामनेकार्थत्वात् । अस्मात् यङन्तात् लटः शानच् । तस्य ' छन्दस्युभयथा ' इति आर्धधातुकत्वात् शबभावः । अतोलोपयलोपी । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तस्वम् । ' सुपां सुलुङ् ' इति षष्ठ्याः पूर्वसवर्णदीर्घः । आजा । तेनैव सूत्रेण ङादेशः । जिगाय । ' जि जये ' । ' सन्लिटोर्जेः ' इति अभ्यासादुत्तरस्य कुत्वं गकारः ॥

तुग्रो ह भुज्युमश्विनोदमेघे रयिं न कश्चिन्ममुवां अवाहाः ।

तमूहथुनौभिरात्मन्वतीभिरन्तरिक्षप्रुद्धिरपौदकाभिः ॥ ३ ॥

तुग्रः । ह । भुज्युम् । अश्विना । उदमेघे । रयिम् । न । कः । चित् । ममुवान् । अव । अहाः ।

तम् । उहथुः । नौभिः । आत्मन्वतीभिः । अन्तरिक्षप्रुत्तभिः । अपऽउदकाभिः ॥ ३ ॥

१. ठ-स-अनमितम् । २. क्ष-ट-ठ-ऋचां सहस्रम् । ३. क्ष-ट-ठ-अन्येभ्योऽपि । ४. क्ष-ट-ठ-बलवत्पतन्ति उत्पतन्तीति । ५. क्ष-ट-ठ-स- ' तैः ' नास्ति । ६. क्ष-ट-ठ-पत गता । हि गता ।

अत्रेयमास्यायिका । तुमो नाम अश्विनोः प्रियः कश्चिद्वाजर्षिः । स च द्वीपान्तरवर्तिभिः शत्रु-
भिरस्यन्तमुपद्रुतः सन् तेषां जयाय स्वपुत्रं भुज्युं सेनया सह नावा प्राह्वीयत् । सा च नौः मध्येसमुद्र-
मतिदूरं गता वायुवशेन भिन्ना आसीत् । तदानीं सः भुज्युः शीघ्रम् अश्विनौ तुष्टाव । तौ च स्तुतौ सेनया
महितम् आत्मीयासु नौषु आरोप्य पितुस्तुप्रस्य समीपं त्रिभिरहोरात्रैः प्रापयामासतुरिति । अयमर्थः
इदमादिकेन वृत्तेन प्रतिपाद्यते । हशब्दः प्रसिद्धौ । 'तुमः खलु' पूर्वं शत्रुभिः पीडितः सन् तज्जयार्थम्
'उदमेघे । उदकैर्मिष्ट्यते सिच्यते इति उदमेघः समुद्रः तस्मिन् 'भुज्युम् एतत्संज्ञं प्रियं पुत्रम् 'अवाहाः ।
नावा गन्तुं पर्यत्याक्षीत् । तत्र दृष्टान्तः । 'ममृवान् त्रियमाणः सन् धनलोभी' 'कश्चित् मनुष्यः
'रथि' 'न यथा धनं परित्यजति तद्वत् । हे अश्विनौ 'तं च भुज्युं मध्येसमुद्रं निमग्नं 'नौभिः पितृ-
समीपम् 'ऊहथुः युवां प्रापितवन्तौ । कीदृशीभिः । 'आत्मन्वतीभिः आत्मीयाभिः युवयोः स्वभूता-
भिरित्यर्थः । यद्वा । धृतिरात्मा धारणवतीभिरित्यर्थः । 'अन्तरिक्षप्रुग्निः अतिस्वच्छत्वादन्तरिक्षे
जलस्य उपरिष्ठादेव' गन्त्रीभिः 'अपोदकाभिः सुश्लिष्टत्वात् अपगतोदकाभिः' अपविष्टोदकाभिरित्यर्थः ॥
उदमेघे । 'मिह सेचने' । कर्मणि घञ् । 'न्यङ्कादीनां च' (पा. सू. ७. ३. ५३) इति कुस्वम् ।
'उदकस्योदः संशायाम्' (पा. सू. ६. ३. ५७) । थाथादिना उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ममृ-
वान् । 'मृङ् प्राणत्यागे' । लिट्ः कसुः । क्वादिनियमात् प्राप्तस्य इट्ः 'वस्वेकाजादिसाम्' इति
नियमात् अभावः । अहाः । 'ओहाक् त्यागे' । लुङि तिपि च्लेः सिच् । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात्
मगिष्टौ न क्रियेते । 'बहुलं छन्दसि' इति इडभावः । 'हृङ्ग्याभ्यः' इति तिलोपः । स्वविसर्गौ ।
यद्वा । 'मन्त्रे घस' इति च्लेर्लुक् । च्लेर्लुक्त्वात् इण् न क्रियते । नौभिः । 'सावेकाचः' इति
विभक्तेरुदात्तत्वम् । आत्मन्वतीभिः । आत्मनो मतुप् । 'मादुपधायाः' इति वत्वम् । 'अनो नुद्'
(पा. सू. ८. २. १६) इति नुद् । नलोपः । 'ह्रस्वनुङ्भ्यां मतुप्' इति मतुप् उदात्तत्वम् । अन्त-
रिक्षप्रुग्निः । 'प्रुङ् गतौ' । 'क्विप् च' इति क्विप् ॥

तिस्रः क्षपस्त्रिरहातिव्रजज्जिर्नासत्या भुज्युर्मूहथुः पतङ्गैः ।

समुद्रस्य धन्वन् आर्द्रस्य पारे त्रिमी रथैः शतपङ्क्तिः पळ्थैः ॥ ४ ॥

तिस्रः । क्षपः । त्रिः । अहा । अतिव्रजत्ऽभिः । नासत्या । भुज्युम् । ऊहथुः । पतङ्गैः ।

समुद्रस्य । धन्वन् । आर्द्रस्य । पारे । त्रिऽभिः । रथैः । शतपत्ऽभिः । पट्ऽअथैः ॥ ४ ॥

हे नासत्यौ सेनया सह उदके निमग्नं 'भुज्युं' तिस्रः 'क्षपः त्रिसंख्याका रात्रीः 'त्रिरहा
त्रिवारमावृत्तान्यहानि च 'अतिव्रजज्जिः अतिक्रम्य गच्छद्भिरेतावन्तं कालमतिव्याप्य' वर्तमानैः 'पतङ्गैः
पतङ्गिः 'त्रिभिः त्रिसंख्याकैः 'रथैः 'ऊहथुः युवामूढवन्तौ । केति चेत् उच्यते । समुद्रस्य अम्बु-
राशेर्मध्ये 'धन्वन् धन्विन जलवर्जिते प्रदेशे 'आर्द्रस्य' उदकेनार्द्राभूतस्य 'समुद्रस्य 'पारे तीरदेशे च ।
कथंभूतै रथैः । 'शतपङ्क्तिः शतसंख्याकैश्चक्रलक्षणैः पादैरुपेतैः 'पळ्थैः पङ्क्तिरथैर्युक्तैः ॥ तिस्रः ।
'त्रिचतुरोः क्षियाम्' इति त्रिशब्दस्य तिस्रादेशः । स चान्तोदात्तः । 'अचिरं क्रतुः' इति रेफा-
देशे 'उदात्तयणो ह्रस्पूर्वात्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । क्षपः । विभक्त्यन्तस्य छान्दसं ह्रस्वत्वम् ।

१. स-ह खलु । २. क्ष-ट-ठ-धनलोभात् । ३. क्ष-ट-ठ-उपरिष्ठात् । ४. क्ष-ट-अपगत-
जलाभिः । ५. क्ष-ट-ठ-कालमभिव्याप्य । ६. क्ष-ट-ठ-स-तथा आर्द्रस्य ।

यद्वा^१। शसि 'आतः' इति योगविभागादधातोरेणि आकारलोपः। अहा। 'शोम्भन्दसि बहुलम्' इति शैलोपः^२। पतङ्गैः। 'पतु गतौ'। 'पतेरङ्गच्' (उ. सू. १. ११६)। धन्वन्। 'धवि-
र्गस्यर्थः'। इदिस्वात् नुम्। 'कनिन्युवृषि' इत्यादिना कनिन्। 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्या लुक्।
शतपङ्क्तिः। शतं पादा येषाम्। 'संख्यासुपूर्वस्य' इति पादशब्दस्यान्यलोपः समानान्तः।
अयस्मयादित्वेन भत्वात् 'पादः पत्' इति पद्मावः। यद्वा। पादसमानार्थः^३ पच्छब्दः प्रकृत्यन्तरं
द्रष्टव्यम् ॥

अनारम्भणे तदवीरयेथामनास्थाने अग्रभणे समुद्रे ।

यदश्विना ऊहथुर्भुज्युमस्तै शतारित्रां नावमातस्थिवांसम् ॥ ५ ॥

अनारम्भणे । तत् । अवीरयेथाम् । अनास्थाने । अग्रभणे । समुद्रे ।

यत् । अश्विनौ । ऊहथुः । भुज्युम् । अस्तम् । शतऽअरित्राम् । नावम् । आतस्थिऽवांसम् ॥ ५ ॥

हे ^१अश्विनौ ^२अनारम्भणे आलम्बनरहिते ^३समुद्रे ^४तत् कर्म ^५अवीरयेथाम् । विक्रान्तं कृतवन्तौ
युवाम् । अनारम्भणत्वमेव स्पष्टीकरोति । ^६अनास्थाने । आस्थीयते अस्मिन् इति आस्थानो भूप्रदेशः । तद्र-
हिते स्थातुमशक्ये जले इत्यर्थः । ^७अग्रभणे अग्रहणे । हस्तेन ग्राह्यं शाखादिकमपि यत्र ^८नास्ति तस्मिन्
इत्यर्थः^९ । किं पुनस्तत्कर्म । ^{१०}भुज्युं समुद्रे मग्नं ^{११}शतारित्रां बहुरित्राम् । यैः काष्ठैः पार्श्वतो बद्धैर्जला-
लोडने सति नौः शीघ्रं गच्छति तानि अरित्राणि । इदृशीं ^{१२}नावम् ^{१३}आतस्थिवांसम् आस्थितवन्तमारूढ-
वन्तं कृत्वा ^{१४}अस्तम् । गृहनामैतत् । पितुस्तुप्रस्य गृहं प्रति ^{१५}यत् ^{१६}ऊहथुः^{१७} । तत्प्रापणमन्यैर्दुःशकं युवां
समुद्रमध्ये कृतवन्तावित्यर्थः ॥ अनारम्भणे । आरभ्यते इत्यारम्भणम् । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति
कर्मणि ल्युट् । 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । अवीरयेथाम् । 'शूर वीर विक्रान्तौ' ।
चुरादिरामनेपदी । अनास्थानाग्रभणयोः पूर्ववत् ल्युट्स्वरौ । अयं^{१८} तु विशेषः^{१९} । 'हग्रहोभः' इति भवम् ।
अस्तम् । अस्थते अस्मिन् सर्वमित्यस्तं गृहम् । 'असिहसि' इत्यादिना तन्प्रत्ययः । शतारित्राम् ।
'ऋ गतौ' । 'अर्तिल्लूस्' (पा. सू. ३. २. १८४) इति करणे इत्रप्रत्ययः । बहुव्रीहौ पूर्वपद-
प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ॥ ८ ॥

यमश्विना ददथुः श्वेतमश्वमघाश्वाय शश्वदित्स्वस्ति ।

तद्वा दात्रं महि कीर्तेन्यं भूत्पैद्रो वाजी सदमिद्वयौ अर्यः ॥ ६ ॥

यम् । अश्विना । ददथुः । श्वेतम् । अश्वम् । अघऽअश्वाय । शश्वत् । इत् । स्वस्ति ।

तत् । वाम् । दात्रम् । महि । कीर्तेन्यम् । भूत् । पैद्रः । वाजी । सदम् । इत् । हव्यः । अर्यः ॥ ६ ॥

अत्रेदमाख्यायते । पेदुर्नाम कश्चित् स अश्विनीं तुष्टाव । तस्मै प्रीतीं कंचिच्छ्वेतवर्णमश्वं दत्त-
वन्तौ । स चाश्वस्तस्य प्रौढं जयं चकारेति । एतद्वन्न प्रतिपाद्यते । हे अश्विनौ युवाम् ^१अघनाश्वाय अहन्त-

१. क्ष-ठ-ठ-यद्वा.....शैलोपः' नास्ति । २. क्ष-ठ-ठ-पादशब्दस्य समानार्थः; स-पादशब्दसमानार्थः ।

३. क्ष-ठ-ठ-यस्मिन् । ४. क्ष-ठ-ठ-इत्यर्थः' नास्ति । ५. क्ष-ठ-ठ-स-ऊहथुः प्रापयामासथुः ।

६. क्ष-ठ-ठ-अयं तु विशेषः' नास्ति ।

व्याश्रय^१ । पेदुनाग्रे राजर्षये^२ वयं श्वेतवर्णम्^३ अश्वं^४ ददधुः दत्तवन्तौ सोऽश्वस्तस्मै^५ स्वस्ति जयलक्षणं मङ्गलं^६ शश्वत्^७ इत् नित्यमेव चकार ।^८ वामं युवयोः^९ तत्^{१०} दात्रं दानं^{११} महि महदतिगम्भीरम् अत एव^{१२} कीर्तेन्यं सर्वैः^{१३} कीर्तनीयं प्रशस्यं^{१४} भूत्^{१५} अभूत् । तस्मात्^{१६} पैद्वः^{१७} पेदोः संबन्धी पतनशीलः शीघ्रगामी वा^{१८} अर्थः^{१९} शत्रूणां प्रेरयिता युद्धेषु प्रेरयितव्यो वा^{२०} वाजी वेजनवान् सोऽश्वः^{२१} सदमित्^{२२} सदैव^{२३} हृद्यः अस्माभिरप्याह्लातव्यः ॥ दात्रम् । ददातेर्भावे औणादिकः त्रप्रत्ययः । महि । ‘ मह पूजायाम् ’ । ‘ इन्सर्वधातुभ्यः^{२४} ’ इति इन्^{२५} । कीर्तेन्यम् । ‘ कृत संशब्दने ’ । ‘ कृत्यार्थे तवैकेकेन्यत्वनः ’ इति केन्यप्रत्ययः । ‘ ऋत इन्द्रातोः ’ इति इत्त्वम् । भूत् । ‘ बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ’ इति अङभावः । पैद्वः । पेदोः संबन्धी^{२६} । ‘ तस्येदम् ’ इति अण् । छान्दसो वर्णलोपः । हृद्यः । हृयतेः ‘ अचो यत् ’ इति ङत् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति संप्रसारणम् । गुणः । ‘ धातोस्तक्षिमित्तस्यैव ’ इति अवदेशः । अर्थः । ‘ ऋ गतौ ’ । ‘ अघ्यादयश्च ’ (उ. सू. ४. ५५१) इति औणादिको यत् । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् ॥

युवं नरा स्तुवते पञ्जियायं कक्षीवते अरदतं पुरंधिम् ।

कारोतराच्छफादश्वस्य वृष्णः शतं कुम्भां असिञ्चतं सुरायाः ॥ ७ ॥

युवम् । नरा । स्तुवते । पञ्जियायं । कक्षीवते । अरदतम् । पुरंमधिमम् ।

कारोतरात् । शफात् । अश्वस्य । वृष्णः । शतम् । कुम्भान् । असिञ्चतम् । सुरायाः ॥ ७ ॥

अत्रेयमाख्यायिका । कक्षीवानृषिः पुरा तमसा तिरोहितज्ञानः^१ सन् ज्ञानार्थमश्विनौ तुष्टाव । तस्मै अश्विनौ प्रभूतां धियं दत्तवन्ताविति । तदाह । हे^२ नरा नेतारावश्विनौ युवं युवां^३ पञ्जियाय । पञ्जा इत्यङ्गिरसाम् आख्या ‘ पञ्जा वा अङ्गिरसः ’ इत्याह्लातवात् । तेषां कुले^४ जाताय^५ कक्षीवते । कक्ष्या रज्जुरश्वस्य । तद्वते तत्संज्ञाय^६ स्तुवते युवयोः स्तुतिं कुर्वन् महां^७ पुरंधिं प्रभूतां धियं बुद्धिम्^८ अरदतं व्यलिखतम् । यथा सर्वार्थगोचरा भवति तथा कृतवन्तावित्यर्थः । अपि च^९ कारोतरात् । कारोतरो नाम वैदलश्वर्मवेष्टितो भाजनविशेषो यस्मिन् सुरायाः स्नावणं क्रियते । लुप्तोपममेतत् । कारोतरात् यथा सुरायाः संपादकाः^{१०} तां स्नावयन्ति^{११} एवमेव युवां^{१२} वृष्णः सेचनसमर्थस्य युष्मदीयस्य^{१३} अश्वस्य^{१४} शफात् खुरात्^{१५} सुरायाः^{१६} शतं^{१७} कुम्भान् असंख्यातान् सुराघटान्^{१८} असिञ्चतम् अक्षारयतम् । यद्वा । सिञ्चतिः पूरणार्थः । कारोतरस्थानीयात् युष्मदीयाश्चखुरात् या सुरा प्रवहति तथा असंख्यातान् घटान् असिञ्चतम् अपूरयतम् । ये जनाः सौत्रामण्यादिकर्मणि युष्मद्यागाय सुरां याचन्ते तेषामित्यर्थः ॥ स्तुवते । स्तौतेर्लटः शतृ । अदादिस्वात् शपो लुक् । ‘ शतुरनुमः^{१९} ’ इति विभक्तेश्चात्त्वम् । पञ्जियाय । पञ्जशब्दात् शेषिको घञ् । कक्षीवते । ‘ आसन्दीवदष्टीवक्षीवक्षीवत्^{२०} ’ इति निपातनात् कक्ष्याशब्दस्य संप्रसारणं वत्त्वं च । अरदतम् । ‘ रद विलेखने ’ । पुरंधिम् । ‘ पुरंधिर्बहुधीः ’ (निरु. ६. १३) इति यास्कः । पृषोदरादिस्वात् पुरंधिभावः । यद्वा । पुरं पूरयितव्यं सर्वविषयजातमस्यां धीयते अवस्थाप्यते इति पुरंधिर्बुद्धिः । ‘ कर्मण्यधिकरणे च ’ इति दधातेः क्तिप्रत्ययः । ‘ तत्पुरुषे कृति बहुलम् ’ इति बहुलवचनात् अलुक् । इदं तु व्युत्पत्तिमात्रं वस्तुतः पृषोदरादिरेव । असिञ्चतम् । ‘ षिचिर् क्षरणे ’ । तौदादिकः । ‘ शे मुचादीनाम् ’ इति नुम् ॥

१. ट-ठ-अहताश्रय । २. क्ष-ट-ठ-‘ वा ’ नास्ति । ३. क्ष-ट-ठ-इन् । ४. क्ष-ट-ठ-अयम् । ५. क्ष-ट-निरोधितज्ञानः । ६. क्ष-ठ-ठ-कुलेषु । ७. क्ष-ट-ठ-संपादकस्तां संपादयति ।

हिमेनाग्निं ग्रंसमवारयेथां पितुमतीमूर्जमस्मा अधत्तम् ।

ऋबीसे अत्रिमश्विनावनीतमुन्निन्यथुः सर्वगणं स्वस्ति ॥ ८ ॥

हिमेन । अग्निम् । ग्रंसम् । अवारयेथाम् । पितुऽमतीम् । ऊर्जम् । अस्मै । अधत्तम् ।

ऋबीसे । अत्रिम । अश्विना । अवनीतम् । उत् । निन्यथुः । सर्वगणम् । स्वस्ति ॥ ८ ॥

अत्रेदमाख्यानम् । अत्रिम ऋषिम् असुराः शतद्वारे पीडयन्त्रगृहे प्रवेद्य तुषाग्निना अबाधिपत । तदानीं तेन ऋषिणा स्तुतावश्विनौ अग्निमुदकेनोपशमय्य तस्मात् पीडागृहात् अविकलेन्द्रियवर्गं सन्तं निरगमयतामिति । तदेतत् प्रतिपाद्यते । हे अश्विनौ ^१हिमेन हिमवच्छीतेनोदकेन ^२ग्रंसं दीप्यमानम् अत्रेर्बाधनार्थमसुरैः प्रक्षिप्तं तुषाग्निम् ^३अवारयेथां युवां निवारितवन्तौ शीतीकृतवन्तावित्यर्थः । अपि च ^४अस्मै असुरपीडया कार्यं प्राप्ताय अत्रये ^५पितुमतीम् । पितुरित्यस्मनाम् । अन्नयुक्तम् ^६ऊर्जं बलप्रदं रसात्मकं क्षीरादिकम् ^७अधत्तं पुष्ट्यर्थं प्रायच्छतम् । ^८ऋबीसे अपगतप्रकाशे पीडयन्त्रगृहे ^९अवनीतम् अवाङ्मुखतया असुरैः प्रापितम् ^{१०}अत्रिं ^{११}सर्वगणम् । गणः समूहः । सर्वेषामिन्द्रियाणां पुत्रादीनां वा गणेनोपेतं ^{१२}स्वस्ति अविनाशो यथा भवति तथा ^{१३}उन्निन्यथुः तस्माद्गृहादुद्गमय्य युवां स्वगृहं प्रापितवन्तौ । यद्वा हिमेन शीतेन वृष्ट्युदकेन अग्निम् अश्विपत्नीं ग्रंसम् । अहर्नामैतत् । सामर्थ्यात् निदाघकालीनम् अहः अवारयेथाम् । तस्याहस्तैक्ष्ण्यं निवारितवन्तौ । अपि च अस्मै अत्रये पितुमतीं चरुपुरोडाशादिलक्षणाज्ञोपेतमूर्जं बलकरं ^{१४}रसात्मकम् उपस्तरणाभिधारणात्मकं घृतमधत्तम् । वृष्ट्युत्पादनेनाग्नेर्यागार्थं हवींषि निष्पादितवन्तावित्यर्थः । ऋबीसे अपगततेजस्के पृथिवीद्वये अवनीतमोषधीनामुत्पादनाय अवस्तासीतम् । पार्थिवाग्निना परिपक्वाः उदकेन क्लिप्ताः ह्योषधिवनस्पतयो विरोहन्ति । अत्रिं हविषामत्तारमोषधिवनस्पत्यादीनां वा एवंविधमग्निं सर्वगणं व्रीह्याद्योषधिगणोपेतं हे अश्विनौ युवां स्वन्ति अविनाशः ^{१५}यथा भवति तथा उन्निन्यथुः । व्रीह्याद्योषधिवनस्पतिरूपेण भूमेरुपरिष्ठासीतवन्तौ । कारणात्मना पार्थिवाग्नी वर्तमानं सर्वमोषधिवनस्पत्यादिकमश्विनौ प्रवर्षणेन ^{१६}व्यक्तीकृतवन्तावित्यर्थः । अयं पक्षो यास्केन ' हिमेनोदकेन ' (निर. ६. ३६) इत्यादिना उक्तः ॥ पितुमतीम् । ' ह्रस्वनुङ्भ्यां मनुप् ' इति मनुप् उदात्तत्वम् । ऋबीसे । अत्र यास्कः । ' ऋबीसमयगतभासमपचितभासमपहतभासं गतभासं वा ' (निर. ६. ३५) इति । पृषोदरादिवाद्भिन्नतरूपस्वरसिद्धिः । अत्रिम । ' अद भक्षणे ' । ' अदेस्त्रिणि च ' इति चशब्दात् त्रिः । अवनीतम् । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । स्वस्ति । ' अस भुवि ' । भावे क्तिन् । ' छन्दस्युभयथा ' इति सार्वधातुकत्वात् अस्तेर्भूभावाभावः ॥

परावृतं नासत्यानुदेथामुच्चाबुधं चक्रथुर्जिह्वाबारम् ।

क्षरन्नापो न पायनाय राये सहस्राय तृष्यते गोतमस्य ॥ ९ ॥

परा । अवृतम् । नासत्या । अनुदेथाम् । उच्चाऽबुधम् । चक्रथुः । जिह्वाऽबारम् ।

क्षरन् । आपः । न । पायनाय । राये । सहस्राय । तृष्यते । गोतमस्य ॥ ९ ॥

१. क्ष-ट-ल-बलात्मकम् । २. क्ष-ट-ठ- ' रसात्मकम् ' नास्ति । ३. क्ष-ट-ट-अविनाशम् ।

४. न-स-प्रकर्षेण ।

अत्रेदमाल्यान् । कदाचिन्मरुभूमौ वर्तमानस्य स्तोतुः^१ गोतमस्य ऋषेः समीपं देशान्तरे वर्तमानं
कूपमुत्खायाश्विनौ प्रापयेताम्^२ । प्रापय्य च तं कूपं स्नानपानादिसौकर्याय उपरिमूलमधोबिलमवास्थापय-
तामिति । तदेतदाह । हे^३ नासत्या सत्यस्वभावौ सत्यस्य नेतारौ नासिकाप्रभवौ वा एतत्संज्ञाश्विनौ
युवाम्^४ अवतम् । कूपनामैतत् । अवस्तात्ततं कूपं^५ परा^६ अनुदेशां गोतमस्य ऋषेः समीपे प्रैरिषाथाम् ।
तदनन्तरं तं कूपम्^७ उच्चाबुधम् उच्चैरुपरिष्ठात् बुधो मूलं यस्य स तथोक्तः ।^८ जिह्वबारं जिह्वमधस्ताद्वर्त-
मानतया वर्कं^९ बारं द्वारं यस्य स तथोक्तः । एवंगुणविशिष्टं^{१०} चक्रधुः युवामकृषाथाम् ।
तस्मात् कृषात्^{११} तृप्यते पिपासतः^{१२} गोतमस्य^{१३} पायनाय पानार्थम्^{१४} आपो^{१५} न आपश्च । अयं
नशब्दश्चार्थः ।^{१६} क्षरन् प्रवाहरूपेण निरगमन् । कीदृशस्य ।^{१७} राये हवींषि दत्तवतः^{१८} सहस्राय
सहनशीलाय । यद्वा सहस्रसंख्याकाय राये धनाय एतत्संख्यधनलाभार्थं च अक्षरन् ॥
अनुदेशाम् । ‘ एतद् प्रेरणे ’ । तौदादिकः । जिह्वबारम् । द्वारशब्दस्य पृषोदरादिवात् बारादेशः^{१९} । क्षरन् ।
‘ क्षर संचलने ’ । ‘ बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ’ इति अडभावः । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । तिङो
लसार्वधातुकस्वरेण धातुस्वरः । पायनाय^{२०} । हेतुमति णिच् । ‘ शाच्छासाह्वा ’ इति युक् । भावे ल्युट् ।
राये । ‘ रा दाने ’ । राति ददातीति राः । ‘ रातेडैः ’ (उ. सू. २. २२४) । ‘ ऊडिदम् ’ इति
विभक्तेरुदात्तत्वम् । तृप्यते । ‘ जितृपा पिपासायाम् ’ । श्यन् । लटः शतृ । श्यनो निष्वादाद्युदात्तत्वम् ।
‘ पठ्यर्थे चतुर्थी वक्तव्या ’ (पा. म. २. ३. ६२. १) इति चतुर्थी ॥

जुजुरुषो नासत्योत वृत्रिं प्रामुञ्चतं द्रापिमिव च्यवानात् ।

प्रातिरतं जहितस्यायुर्दत्तादिप्पतिमकृणुतं कनीनाम् ॥ १० ॥

जुजुरुषः । नासत्या । उत । वृत्रिम् । प्र । अमुञ्चतम् । द्रापिमऽईव । च्यवानात् ।

प्र । अतिरतम् । जहितस्य । आयुः । दत्ता । आत् । ईत् । पतिम् । अकृणुतम् । कनीनाम् ॥ १० ॥

अत्रेदमाल्यान् । वलीपलितादिभिरुपेतो जीर्णाङ्गः पुत्रादिभिः परित्यक्तश्च वनाख्यः ऋषिरश्विनौ
तुष्टाव । स्तुतावश्विनौ तस्मै ऋषये जरामपगमय्य पुनर्यौवनमकुरुतामिति । तदेतदाह । हे^१ नासत्या
अश्विनौ जुजुरुषः जीर्णात्^२ च्यवानात् च्यवनाख्यादृषेः सकाशात्^३ वृत्रिं कृत्स्नं शरीरमावृत्त्यावस्थितां
जरां^४ प्रामुञ्चतं प्रकर्षेणामोचयतम् । तत्र दृष्टान्तः ।^५ द्रापिमिव । द्रापिरिति कवचस्याख्या । यथा
कश्चित् कवचं कृत्स्नशरीरव्यापकं धृत्वा पश्चात् शरीरात् पृथक्करोति तद्वत् ।^६ उत अपि च हे^७ दत्ता
एतत्संज्ञौ दर्शनीयौ वा अश्विनौ^८ जहितस्य पुत्रादिभिः परित्यक्तस्य ऋषेः^९ आयुः जीवनं^{१०} प्रातिरतं
प्रावर्धयतम् । प्रपूर्वस्तिरतिवर्धनार्थः ।^{११} आत्^{१२} इत् अनन्तरमेव युवानं सन्तं^{१३} कनीनां कन्यानां^{१४} पतिं
भर्तारम्^{१५} अकृणुतम् अकुरुतम् ॥ जुजुरुषः । ‘ जृप् वयोहानौ ’ । लिट्ः कसुः । ‘ बहुलं छन्दसि ’
इति उत्त्वम् । द्विर्भावः । पञ्चम्येकवचने ‘ वसोः संप्रसारणम् ’ इति संप्रसारणम् । ‘ शासिष्वसिष्वसीनां
च ’ इति षत्वम् । वृत्रिम् । ‘ वृष् वरणे ’ । ‘ आह्वगमहन ’ इति किप्रत्ययः । जहितस्य । ‘ ओहाक्
त्वाने ’ । कर्मणि निष्ठा । तस्य ‘ छन्दस्युभयथा ’ इति सार्वधातुकत्वात् यक् । तस्य ‘ बहुलं छन्दसि ’

१. क्ष-ट-ठ-स्तुतुः । २. क्ष-ट-ठ-प्रापयताम् । ३. क्ष-ट-ठ-कुटिलम् । ४. क्ष-ट-ठ-बारभावः ।

५. क्ष-ट-ठ-स-पायनाय । पा पाने ।

इति श्रुतः । ' जहातेश्च ' (पा. सू. ६. ४. ११६) इति इवम् । कनीनाम् । ' त्वेर्मतो बहुलम् ' इति बहुलवचनात् कन्याशब्दस्य अत्र संप्रसारणम् ॥ १० ॥

तद्वा नरा शंस्यं राध्यं चाभिष्टिमन्नासत्या वरूथम् ।

यद्विद्वांसा निधिमिवापगूळमुद्दर्शतादूपथुर्वन्दनाय ॥ ११ ॥

तत् । वाम् । नरा । शंस्यम् । राध्यम् । च । अभिष्टिमत् । नासत्या । वरूथम् ।

यत् । विद्वांसा । निधिमऽइव । अपऽगूळम् । उत् । दर्शतात् । ऊपथुः । वन्दनाय ॥ ११ ॥

अत्रेदमाख्यानम् । वन्दनो नाम कश्चिदपि । स चासुरैः कूपे निखातः^१ उत्तरीतुमशक्नुवन्नश्विनावस्तौत् । तमश्विनौ कृपादुश्चिन्यतुरिति । तदाह । ' नरा आरोग्यस्य नेतारौ हे नासत्यौ अश्विनौ^२ वामं युवयोः संबन्धि^३ अभिष्टिमत् अभ्येषणयुक्तमाभिमुख्येन प्राप्तव्यं तथा^४ वरूथं वरणीयं कामयितव्यं^५ तत् कर्म^६ शंस्यम् अस्माभिः प्रशंसनीयं^७ वराध्यम् आराधनीयं^८ च । किं पुनस्तत्कर्म ।^९ विद्वांसा जानन्तौ युवां^{१०} निधिमिव निक्षिप्तं धनमिव^{११} अपगूळम् अरण्ये निर्जने देशे कूपमध्ये असुरैः निगूढं^{१२} वन्दनाय वन्दनमृपि^{१३} दर्शतात् अध्वगैः पिपासुभिर्द्रष्टव्यात् कृपात्^{१४} उत्^{१५} ऊपथुः उदहारम् । एवं^{१६} यत् एतत् कृपादुद्धरणं तदित्यर्थः ॥ शंस्यम् । ' शंसु स्तुतौ ' । अस्मात् प्यन्तात् ' अचो यत् ' इति यत् । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । अभिष्टिमत् । अभिपूर्वात् ' इष गती ' इत्यस्माद्भावे किन् । ' मन्त्रे वृषं ' इति किन उदात्तत्वम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते । शकन्ध्वा-
दिष्वात् पररूपत्वम् । ' तादौ च ' इति तु गतिस्वरस्य सर्वविधीनां छन्दसि विकल्पितत्वादप्रवृत्तिः । ततो मनुष्यं । अन्तोदात्तादुत्तरस्य तस्य ' ह्रस्वनुङ्भ्याम् ' इत्युदात्तत्वम् । वरूथम् । ' जृवृध्व्या-
मूथन् ' । विद्वांसा । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेराकारः । अपगूळम् । ' गुहं संवरणे ' । कर्मणि निष्ठा । ' यस्य विभाषा ' इति इदृशप्रतिषेधः । ढवधस्वष्टुस्वदूलेपदीर्घाः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । दर्शतात् । ' भृमृदृशि ' इत्यादिना अतच् । उपथुः । ' डुवप् बीजतन्तुसंताने^{१७} ' । लिटि अथुसि यजादिष्वात् संप्रसारणम् । द्विर्वचनादि । वन्दनाय । ' क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ' इति कर्मणः संप्रदानत्वाच्चतुर्थी ॥

तद्वा नरा मनये दंस उग्रमाविष्कृणोमि तन्यतुर्न वृष्टिम् ।

दृध्यङ् ह यन्मध्वाथर्वणो वामश्वस्य शीर्ष्णा प्र यदीमुवाच ॥ १२ ॥

तत् । वाम् । नरा । मनये । दंसः । उग्रम् । आविः । कृणोमि । तन्यतुः । न । वृष्टिम् ।

दृध्यङ् । ह । यत् । मधु । आथर्वणः । वाम् । अश्वस्य । शीर्ष्णा । प्र । यत् । ईम् । उवाच ॥ १२ ॥

अत्रेयमाख्यायिका । इन्द्रो दधीचे प्रवर्ग्यविद्यां मधुविद्यां चोपदिश्य यदि इमाम् अन्यस्मै वक्ष्यसि शिरस्ते छेस्यामीत्युवाच । ततोऽश्विनौ अश्वस्य शिरश्छित्त्वा दधीचः शिरः प्रच्छिद्यान्यत्र निधाय

तत्राभ्यं शिरः प्रत्यधत्ताम् । तेन च दध्यङ् ऋचः सांमानि यजुंषि च प्रवर्ग्यविषयाणि मधुविद्याप्रति-
पादकं ब्राह्मणं चाश्विनावध्यापयामास । तदिन्द्रो ज्ञात्वा वज्रेण तच्छिरोऽच्छिनत् । अथाश्विनौ तस्य
स्वकीयं मानुषं शिरः प्रत्यधत्तामिति शाटयायनवाजसनेययोः^१ प्रपञ्चेनोक्तम् । तदेतत्प्रतिपाद्यते । हे
१नरा नरी^२ अश्विनौ १वां युवयोः संबन्धि १उग्रम् उदूर्णमन्यैर्दुःशकं १दंसः । कर्मनामैतत् । युवाभ्यां पुरा
कृतं १तत् कर्म १सनये धनलाभार्थम् १आविष्कृणोमि प्रकटीकरोमि । तत्र दृष्टान्तः । १तन्यतुः १न यथा
मेघस्थः शब्दः १वृष्टि मेघान्तर्वर्तमानमुदकं प्रवर्षणेन^३ सर्वत्र प्रकटयति^४ तद्वत् । किं तत्कर्म । अथर्वणः
पुत्रः १दध्यङ् एतत्संज्ञः ऋषिः १अश्वस्य १शीर्ष्णां युष्मत्सामर्थ्येन प्रतिहितेन शिरसा १वां युवाभ्याम्
१ईम् इमां मधुविद्यां^५ १यत् १ह यदा खलु १प्र १उवाच प्रोक्तवान् । तदानीमाश्वस्य शिरसः संधान-
लक्षणं पुनर्मानुषस्य शिरसः प्रतिसंधानलक्षणं च १यत् भवदीयं कर्म तत् आविष्कृणोमीत्यर्थः^६ ॥
सनये । ‘ पणु दाने ’ । ‘ खनिकपिकस्य ऋसिबन्धिध्वनिस्तनिवनिनसिन्निधचरिभ्यश्च ’ (उ.
सू. ४. ५७९) इति इप्रत्ययः । तन्यतुः । ‘ तनु विस्तारे ’ । ‘ क्तन्यञि० ’ (उ. सू. ४. ४४२)
इत्यादिना यतुच् । यद्वा । ‘ स्तन शब्दे ’ । बाहुलकात् यतुच् । छान्दसः सलोपः । वृष्टिम् । वृष्यते सिच्यते
अनेनेति वृष्टिः । ‘ मन्त्रे वृष० ’ इत्यादिना क्तिन उदात्तत्वम् । आथर्वणः । अपत्यार्थे अणि ‘ अन् ’
(पा. सू. ६. ४. १६७) इति प्रकृतिभावात् टिलोपाभावः । शीर्ष्णां । ‘ शीर्षञ्छन्दसि ’ (पा. सू. ६.
१. ६०) इति शिरःशब्दपर्यायः^७ शीर्षञ्छन्दोऽन्तोदात्तो निपात्यते^८ । अङ्गोपे सति उदात्तनिवृत्तिस्वरेण
विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

अजोहवीन्नासत्या करा वां महे यामन्पुरुभुजा पुरंधिः ।

श्रुतं तच्छासुरिव वध्रिमत्या हिरण्यहस्तमश्विनावदत्तम् ॥ १३ ॥

अजोहवीत् । नासत्या । करा । वाम् । महे । यामन् । पुरुभुजा । पुरंमधिः ।

श्रुतम् । तत् । शासुःऽइव । वध्रिमत्याः । हिरण्यहस्तम् । अश्विनौ । अदत्तम् ॥ १३ ॥

वध्रिमती नाम कस्यचिद्वाजपेः पुत्री नपुंसकभर्तृका । सा पुत्रलाभार्थमश्विनावजुहाव । तदाह्वानं
श्रुत्वाश्विनावगत्य तस्यै हिरण्यहस्तास्यै पुत्रं ददतुः । तदेतदाह । १पुरुभुजा बहूनां पालकौ प्रभूतहस्तौ
वा हे नासत्यावश्विनौ १महे महनीये पूजनीये १यामन् यामनि । याति गच्छतीति याम स्तोत्रम् ।
तस्मिन्सति १करा अभिमतफलस्य कर्तारौ १वां युवां १पुरंधिः बहुधीः वध्रिमती । वध्रिः पुत्रोत्पाद-
नाशक्तः पण्डकः^१ । तद्वती एतत्संज्ञा राजपुत्री १अजोहवीत् । पुनःपुनः स्तुत्या पुत्रलाभार्थम् आहूतवती ।
युवां च १वध्रिमत्याः तत् १आह्वानं १श्रुतम् अशृणुतम् । तत्र दृष्टान्तः । १शासुरिव । यथा शासुः^२ आचार्यस्य
वचनं शिष्योऽवहितः सन् ऐकाग्र्येण शृणोति तद्वत् । श्रुत्वा च हे १अश्विनौ तस्यै १हिरण्यहस्तं सुवर्णमय-
पाणिं हितरमणीयपाणिं वा एतत्संज्ञं पुत्रम् १अदत्तं प्रायच्छतम् ॥ अजोहवीत् । ह्येतैर्ह्यलुगन्तात् लङ् । ‘ यङो
वा ’ इति तिप् ईडागमः । करा । करोतेः पचाद्यच् । ‘ सुपां सुलुङ् ’ इति विभक्तेः आकारः । यामन् ।

१. क्ष-ट-शाटयायनकवाजसनेयकयोः; ४-शाटयायनवाजसनेयकयोः । २. च-फ-नेतारौ । ३.
न-स-प्रकर्षेण । ४. क्ष-ट-स-प्रकाशयेत् । ५. क्ष-ट-मधु मधुविद्याम् । ६. क्ष-ट-ठ-आविष्करो-
मीत्यर्थः । ७. क्ष-ट-ठ-शिरःशब्दस्य शीर्षञ्छन्दोः अन्तोदात्तः । ८. ण-य-पण्डकरज्जुः ।
९. क्ष-ट-ठ-स-शासितुः ।

‘आतो मनिक्कनिक्कनिपन्न’ इति मनिक् । ‘सुपां सुलक्’ इति सप्तम्या लक् । श्रुतम् । लङि ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य लुक् । ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि’ इति अडभावः । शासुः । शास्तुः । ‘शासु अनुशिष्टौ’ । ‘शंसिशसिशसि’ (उ. सू. २. २५०) इत्यादिना संज्ञायां वृत् । अडभावः । छन्दसस्तलोपः ॥

आ॒स्नो वृ॒कस्य॒ वर्ति॑काम॒भीके॑ यु॒वं न॑रा नास॒त्यामु॑मुक्तम् ।

उ॒तो क॒विं पु॑रु॒भुजा॒ यु॒वं ह॒ कृ॒पमा॑णम॒कृणु॑तं वि॒चक्षे॑ ॥ १४ ॥

आ॒स्नः । वृ॒कस्य॑ । वर्ति॑काम् । अ॒भीके॑ । यु॒वम् । न॒रा । ना॒स॒त्या । अ॒मुमु॑क्तम् ।

उ॒तो इति॑ । क॒विम् । पु॒रु॒भुजा॒ । यु॒वम् । ह॒ । कृ॒पमा॑णम् । अ॒कृणु॑तम् । वि॒चक्षे॑ ॥ १४ ॥

वर्तिका चटकसदृशस्य^१ पक्षिणः स्त्री । तामरण्ये वर्तमानेन शुना ग्रस्तां पुरा किल अश्विनौ अमोचय-
ताम् । तदेतदाह । हे^२ नरा नेतारौ नासत्यावश्विनौ^३ युवं युवाम्^४ अभीके अभिगते वृकवर्तिकयोः
संग्रामे^५ वृकस्य विकर्तकस्य^६ शुनः^७ आस्नः आस्यात्^८ वर्तिकां चटकसदृशीम्^९ अमुमुक्तम् अमोचयतम् ।
यास्कस्वाह । पुनः पुनर्वर्तते प्रतिदिवसमावर्तते इति वर्तिका उषाः । तां वृकेण आवरकेण सर्वजगत्प्रका-
शेनाच्छादयित्रा^{१०} सूर्येण ग्रस्तां तदीयमुखादश्विनावमुञ्चतामिति ।^{११} उतो अपि च^{१२} पुरुभुजा महाबाहू
प्रभूतहस्ता वा युवं^{१३} ह युवां खलु^{१४} कृपमाणं स्तुवन्तं^{१५} कविम् एतत्संज्ञमन्धमृषिं^{१६} विचक्षे विशेषेण द्रष्टुं
समर्थम्^{१७} अकृणुतम् अकुरुतम् ॥ आस्नः । ‘पहन्’ इत्यादिना आस्यस्य^{१८} आसन्नादेशः । ‘अल्लोपोऽनः’
इति अकारलोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण ‘जडिदम्’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अमुमुक्तम् । मुचेरन्तर्भावि-
तण्यर्थात् लङि ‘बहुलं छन्दसि’ इति विकरणस्य श्लुः । कृपमाणम् । कृपिः स्तुतिकर्मा तुदादिषु द्रष्टव्यः ।
विकरणस्वरे प्राप्ते ‘वृषादीनां च’ इत्याद्युदात्तत्वम् । विचक्षे । ‘तुमर्थे सेसेन्’ इति सेन्प्रत्ययः ।
‘स्कोः संयोगाघोः’ इति सलोपः ॥

च॒रित्रं॑ हि वे॒रि॒वाच्छे॑दि पु॒र्णमा॑जा खे॒लस्य॑ परि॒तक्म्या॑याम् ।

स॒द्यो ज॒ङ्घा॒माय॑सीं वि॒श्रला॑यै धने॒ हिते॑ स॒र्तवे॑ प्रत्य॒धत्त॑म् ॥ १५ ॥

च॒रित्रं॑म् । हि । वेः॒ऽईव॑ । अ॒च्छे॑दि । पु॒र्णम् । आ॒जा । खे॒लस्य॑ । परि॒तक्म्या॑याम् ।

स॒द्यः । ज॒ङ्घा॑म् । आ॒र्यसी॑म् । वि॒श्रला॑यै । धने॒ । हिते॑ । स॒र्तवे॑ । प्र॒ति । अ॒धत्त॑म् ॥ १५ ॥

अगस्त्यपुरोहितः खेलो नाम राजा^१ । तस्य संबन्धिनी विश्रला नाम स्त्री संग्रामे^२ शत्रुभिच्छिन्ना-
पादा आसीत् । पुरोहितेनागस्त्येन स्तुतावश्विनौ रात्रावागत्य अयोमयं पादं समधत्ताम् । तदेतदाह ।^३ आज्ञा
आज्ञी संग्रामे अगस्त्यपुरोहितस्य^४ खेलस्य संबन्धिनीयाः विश्रलाख्यायाः^५ चरित्रं चरणे^६ वेरिव वेः

१. क्ष-ट-ठ-चटकसंज्ञकस्य । २. स-विकर्षकस्य । ३. क्ष-ट-ठ-चटकस्त्रीम् । ४. क्ष-ट-ठ-
सर्व जगत् प्रकाशेन आच्छादयित्वा । ५. क्ष-ट-ठ-स-आस्यशब्दस्य । ६. च-ण-फ-राजर्षिः ।
७. क्ष-ट-ठ-स-सा संग्रामे । ८. क्ष-ट-ठ-समधत्तामिति ।

पक्षिणः ^१पणं पतत्रमिव ^२अच्छेदि ^३हि पुरा छिन्नमभूत् खलु । हे अश्विनौ युवामगस्थेन स्तुतौ सन्तौ
^४परितक्मयायाम् । परितक्मया रात्रिः । 'परित एनां तकति (निरु. ११. २५) इति यास्कः । एना-
 सुभयतः सूर्यो गच्छतीति तस्यार्थः । रात्रावागत्य ^५सद्यः तदानीमेव ^६वहिते शत्रुषु निहिते ^७धने जेतव्ये
 विषयभूते सति ^८सर्वेव सन्तु गन्तुं ^९विस्पलायै ^{१०}आयसीम् अयोमयीं ^{११}जङ्घां जङ्घोपलक्षितं पादं ^{१२}प्रस्थधत्तम् ।
 संधानमेकीकरणं कृतवन्तावित्यर्थः ॥ चरित्रम् । 'अस्तिरूपसूखनसहचर इत्रः' इति करणे इत्रः^१ ।
 आज्ञा । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेर्डादेशः । आयसीम् । अयःशब्दाद्विकाराय 'प्राणिरज-
 तादिभ्योऽञ्' (पा. सू. ४. ३. १५४) । 'टिड्ढाणञ्' इति ङीप् ॥ १० ॥

शतं मेषान्वृक्यै चक्षदानमृज्राश्वं तं पितान्धं चकार ।

तस्मा अक्षी नासत्या विचक्ष आधत्तं दत्ता भिषजावनर्वन् ॥ १६ ॥

शतम् । मेषान् । वृक्यै । चक्षदानम् । ऋज्राश्वम् । तम् । पिता । अन्धम् । चकार ।

तस्मै । अक्षी इति । नासत्या । विचक्षे । आ । अधत्तम् । दत्ता । भिषजौ । अनर्वन् ॥ १६ ॥

वृषागिरः पुत्रः ऋज्राश्वो नाम राजर्षिः । तस्य समीपे अश्विनोर्वाहनभूतो रासमो वृकीभूत्वावतस्थे ।
 स च तस्या आहारार्थमेकोत्तरशतसंख्याकान् पौरजनानां स्वभूतान्मेषान्शकलीकृत्य प्रददौ । 'ऋज्राश्वः
 शतमेकं च मेषान्' (क्र. सं. १. ११७. १८) इति मन्त्रान्तरे दर्शनात् । एवं पौराणामहिते प्रवृत्तं
 पिता शापेन नेत्रहीनमकरोत् । तेन स्तूयमानावश्विनौ अस्मद्वाहननिमित्तम् अस्य आन्ध्यं जातमिति जानन्तौ
 तस्मै^१ अक्षिणी प्रायच्छतामिति । तदेतदाह । अत्र तच्छब्दश्रुतेर्यच्छब्दाध्याहारः । यः ऋज्राश्वः ^२शतं
 शतसंख्याकान् ^३मेषान् ^४वृक्ये आत्मना पोषितायै वृकक्षिण्यै शकलीकृत्य प्रादात् ^५तं ^६चक्षदानम् ।
 क्षदतिः अत्तिकर्मा अत्र शकलीकरणार्थः । शकलीकृष्टुं दत्तवन्तम् ^७ऋज्राश्वं ^८पिता शापेन ^९अन्धं
 दृष्टिहीनं ^{१०}चकार कृतवान् । हे ^{११}नासत्या सत्यस्वभावौ सत्यस्य^३ नेतारौ वा^४ ^५भिषजौ देवानां
 वैद्यभूतौ । 'अश्विनौ वै देवानां भिषजौ' (ऐ. ब्रा. १. १८; तै. सं. २. ३. ११) इति
 श्रुतेः । ^६दत्ता दर्शनीयौ एतत्संजौ वा हे अश्विनौ ^७अनर्वन् अनर्वणी द्रष्टव्यं प्रति पितृशापात् गमन-
 रहिते ^८अक्षी चक्षुषी ^९विचक्षे विविधं द्रष्टुं समर्थे ^{१०}तस्मै ऋज्राश्वाय ^{११}आधत्तम् व्यधत्तम्
 अकुस्तम् ॥ वृक्ये । वृकोऽरण्यश्वा । तस्य स्त्री वृकी । 'जातेरस्त्रीविषयात्' (पा. सू. ४. १. ६३)
 इति ङीप् । 'जसादिपु च्छन्दसि वाचचनम्' इति चतुर्थ्येकवचनस्य आडभावे यणादेशे^५ 'उदात्त-
 स्वरितयोर्थणः' इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । चक्षदानम् । क्षदेर्लिटः कानच् । चित्स्वरः ।
 अक्षी । 'इं च द्विवचने' (पा. सू. ७. १. ७७) इति परत्वात्^६ अक्षशब्दस्य^७ ईकारान्तादेशः । स
 जोदात्तः । तस्मिन्कृते 'सकृद्रतौ विप्रतिषेधे' (परिभा. ४०) इति परिभाषया पुनः नुम् न भवति ।
 विचक्षे । चक्षेः संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । अनर्वन् । 'ऋ गतौ' । अस्मात् 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते'
 इति दृशिग्रहणस्य विध्यन्तरोपसंग्रहार्थत्वात् भावे वनिप् । अर्व गमनं विषयं प्रति एनयोः^८ नास्तीति
 बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । 'सुपां सुलुक्' इति द्विवचनस्य लुक् ।
 छान्दसो नलोपाभावः ॥

१. क्ष-उ-ठ-इत्रप्रत्ययः । २. क्ष-उ-अस्य । ३. क्ष-उ-ठ-अश्विनौ । ४. स-यणादेशः ।
 ५. क्ष-उ-ठ-परत्वात् अक्षशब्दस्य नास्ति । ६. क्ष-उ-ठ-अनयोः ।

आ वां रथं दुहिता सूर्यस्य कार्ष्मेवातिष्ठदर्वता जयन्ती ।

विश्वे देवा अन्वमन्यन्त हृद्भिः समु श्रिया नासत्या सचेथे ॥ १७ ॥

आ । वाम् । रथम् । दुहिता । सूर्यस्य । कार्ष्मेऽइव । अतिष्ठत् । अर्वता । जयन्ती ॥ विश्वे ।
देवाः । अनु । अमन्यन्त । हृत्ऽभिः । सम् । ऊँ इति । श्रिया । नासत्या । सचेथे इति ॥ १७ ॥

सविता स्वदुहितरं सूर्याख्यां सोमाय राज्ञे प्रदातुमैच्छत् । तां सूर्यां सर्वे देवा वरयामासुः । ते अन्योन्यमूचुः । आदित्यमवधिं कृत्वा आजिं धावाम । योऽस्माकं मध्ये उज्जेप्यति तस्येयं भविष्यतीति । तत्राश्विनावुदजयताम् । सा च सूर्यां जितवतोस्तयोः रथमारोह^१ । अत्र^२ ' प्रजापतिर्वै सोमाय राज्ञे दुहितरं प्रायच्छत् ' (ऐ. ब्रा. ४. ७) इत्यादिकं ब्राह्मणम् अनुसंधेयम्^३ । इदं चाख्यानं सूर्याविवाहस्य स्तावकेन ' सत्येनोत्तमिता भूमिः ' (ऋ. सं. १०. ८५. १) इति सूक्तेन विस्पष्टयिष्यते । हे अश्विनौ^४ वां युवयोः^५ रथं^६ कार्ष्मेव । कार्ष्मशब्दः काष्ठवाची । यथा काष्ठम् आजिधावनस्य अवधितया निर्दिष्टं लक्ष्यम् आशुगामी कश्चित् सर्वेभ्यो धावन्नयः पूर्वं प्राप्नोति एवमेव सर्वेभ्यो देवेभ्यः पूर्वं^७ अर्वता शीघ्रमवधिं प्राप्नुवता युष्मदीयेनाश्वेन करणभूतेन युवाभ्यां^८ जयन्ती जीयमाना^९ सूर्यस्य सवितुः^{१०} दुहिता^{११} आ^{१२} अतिष्ठत् आरूढवती । विश्वे सर्वे इतरे^{१३} देवाः एतत् आरोहणस्थानं^{१४} हृद्भिः हृदयैः^{१५} अन्वमन्यन्त अन्वजानन् । तदानीं हे नासत्यावश्विनौ^{१६} श्रिया ऋक्सहस्रलाभरूपया संपदा कान्त्या वा युवां^{१७} सं सचेथे संगच्छेथे ॥ जयन्ती । व्यत्ययेन कर्मणि शतृप्रत्ययः^{१८} । हृद्भिः । ' पठन् ' इत्यादिना हृदय-शब्दस्य हृद्भावः । सचेथे । ' पच समवाये ' । स्वरितेत्त्वादात्मनेपदम् ॥

यदयातं दिवोदासाय वर्तिर्भरद्वाजायाश्विना हयन्ता ।

रेवदुवाह सचनो रथो वां वृषभश्च शिशुमारश्च युक्ता ॥ १८ ॥

यत् । अयातम् । दिवःऽदासाय । वर्तिः । भरत्ऽवाजाय । अश्विना । हयन्ता ।

रेवत् । उवाह । सचनः । रथः । वाम् । वृषभः । च । शिशुमारः । च । युक्ता ॥ १८ ॥

हे अश्विनौ^१ हयन्ता स्तुतिभिराहुयमानौ युवां^२ भरद्वाजाय संभ्रियमाणहविलक्षणाज्ञाय यज-मानाय^३ दिवोदासाय एतस्संज्ञाय राजर्षये अभीष्टं फलं दातुं^४ वर्तिः तदीयं गृहं^५ यत् यवा^६ अयातम् अगच्छतं तदानीं^७ रेवत् धनयुक्तम् अश्वं^८ वां युवयोः^९ सचनः सेवनः^{१०} रथः^{११} उवाह । तस्मै^{१२} दिवोदा-साय प्रापयामास । अपि च तस्मिन् रथे^{१३} वृषभः अनड्वान्^{१४} शिशुमारः ग्राहः^{१५} च परपरविरुद्धावपि स्वसामर्थ्यप्रकटनाय^{१६} युक्ता^{१७} वाहनतया संयुक्तावास्ताम्^{१८} ॥ दिवोदासाय । ' दिवश्च दासे षष्ठ्या अलुग्वक्तव्यः ' (का. ६. ३. २१. ५) इत्यलुक् । ' दिवोदासादीनां छन्दस्युपसंख्यानम् ' इति

१. स-रथमारोहेति । २. क्ष-ट-ठ-अत्र ऐतरेयके । ३. क्ष-ट-ठ-' अनुसंधेयम् ' इत्यस्यानन्तरं ' कौषातके च अथ यत्र ह तत्सविता सूर्या प्रायच्छत् सोमाय राज्ञे इत्यादि ' इत्यधिकम् ।
४. क्ष-ट-ठ-विजीयमाना । ५. क्ष-ट-ठ-स-आरोहणं स्थानम् । ६. क्ष-ट-ठ-स-कर्तृप्रत्ययः । ७. क्ष-ट-ठ-न-सेवकः; स-सेचनः । ८. क्ष-ट-ठ-तथा युक्तावास्ताम् ।

पूर्वपदाद्युदात्तत्वम् । भरद्वाजाय । ' भृञ् भरणे ' । अस्माद्यत्ययेन कर्मणि शतृप्रत्ययः । शतुः ' छन्दस्युभयया ' इति आर्धधातुकत्वेन लसार्वधातुकानुदात्तत्वाभावात् प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । हयन्ता । ह्यञः कर्मणि लटो व्यत्ययेन शतृ । ' बहुलं छन्दसि ' इति संप्रसारणम् । शपि गुणे छान्दसः अथादेशः । रेवत् । रयिशाब्दात् मनुप् । ' रयेर्मती बहुलम् ' इति संप्रसारणम् । ' छन्दसीरः ' इति मनुपो वत्वम् । ' रयिशाब्दाच्च ' (का. ६. १. १७६. १) इति मनुप उदात्तत्वम् । सचनः । ' पच सेवने ' । ' अनुदात्तेतश्च हलादेः ' इति युच् । युक्ता । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः आकारः ।

रयिं सुक्षत्रं स्वपत्यमायुः सुवीर्यं नासत्या वहन्ता ।

आ जह्वावीं समनसोप वाजैस्त्रिरहो भागं दधतीमयातम् ॥ १९ ॥

रयिम् । सुक्षत्रम् । सुअपत्यम् । आयुः । सुवीर्यम् । नासत्या । वहन्ता ।

आ । जह्वावीम् । सऽमनसा । उप । वाजैः । त्रिः । अहः । भागम् । दधतीम् । अयातम् ॥ १९ ॥

हे नासत्यावधिनौ । सुक्षत्रं शोभनबलं । रयिं धनं । स्वपत्यं शोभनैः पुत्रादिभिस्तेन । सुवीर्यं शोभनवीर्योपेतम् । आयुः । अक्षनामैतत् । एवंगुणविशिष्टमन्नं च । वहन्ता धारयन्तौ युवां । समनसा समानमनस्कौ सन्तौ । जह्वावीं जहोर्महर्षेः संबन्धिनीं प्रजाम् । आ । अयातम् । आभिमुख्येनागच्छतम् । कीदृशीं । वाजैः हविलक्ष्णैरन्नैरुपेताम् । अहः । अत्र अहःशब्देन तत्रानुष्ठेयः सोमयागो लक्ष्यते । तस्य प्रातःसवनादिरूपेण । त्रिः त्रिधा विभक्तं । भागम् अंशं । दधतीं विभ्रतीम् । अनुसवनं हविर्भिर्धजमानामित्यर्थः ॥ सुक्षत्रम् । बहुव्रीहौ ' नञ्सुभ्याम् ' इति उत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सुवीर्यम् । ' वीरवीर्यौ च ' इति बहुव्रीहौ उत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । जह्वावीम् । जह्नुशब्दात् ' तस्येदम् ' इत्यर्थे अण् । ' टिड्ढाणञ् ' इति ङीप् । जाह्नवी । हस्वदीर्घयोर्विनिमयः पृषोदरादित्वात् । उक्तं च- ' वर्णागमो वर्णवर्णयश्च ' (का. ६. ३. १०९) इति । अत एव मध्योदात्तत्वम् ॥

परिविष्टं जाहुषं विश्वतः सीं सुगेभिर्नक्तमूहथु रजोभिः ।

विभिन्दुना नासत्या रथेन वि पर्वतां अजरयू अयातम् ॥ २० ॥

परिऽविष्टम् । जाहुषम् । विश्वतः । सीम् । सुगेभिः । नक्तम् । ऊहथुः । रजोऽभिः ।

विऽभिन्दुना । नासत्या । रथेन । वि । पर्वतान् । अजरयू इति । अयातम् ॥ २० ॥

जाहुषो नाम कश्चिद्वाजा । विश्वतः सर्वतः । परिविष्टं शत्रुभिः परिवृतं । तं राजानं हे नासत्यावधिनौ । अजरयू जरारहिता । नित्यतरुणौ युवां । विभिन्दुना विशेषेण सर्वस्य भेदकेनात्मीयेन । रथेन । नक्तं रात्रौ । सुगेभिः सुष्ठु गन्तुं शक्यैः । रजोभिः रजकैर्मार्गैः । ऊहथुः तस्मात् शत्रुसमूहाच्चिरगमयतम् ।

१. क्ष-ट-ठ-कृत्प्रत्ययः । २. स-सेचने । ३. ट-जह्वावीम् ; न-जाह्नवीम् । ४. च-छ-ण-फ-परिवोष्टम् । ५. क्ष-ट-ठ-जरावर्जितौ ।

‘सीम् इत्येतत् पादपूरणम्’ । निर्गतेन तेन सह ‘पर्वतान् शत्रुभिरारोढुमशक्यान् शिलोच्चयान्’ वि
 ‘अयातं विशेषेणागच्छतम् ॥ परिविष्टम् । ‘त्रिश प्रवेशने’ । कर्मणि निष्ठा । ‘गतिरनन्तरः’ इति
 गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । सुगोभिः । ‘सुदुरोरधिकरणे’ इति गमेढः । विभिन्दुना । ‘भिदिर् विदारणे’ ।
 औणादिक उप्रत्ययो नुमागमश्च । अजरयू । न जरा अजरा तामात्मन इच्छनः । ‘सुप आत्मनः क्यच्’ ।
 ‘न च्छन्दस्यपुत्रस्य’ इति इत्वदीर्घयोर्निषेधः । ‘क्याच्छान्दसि’ इति उप्रत्ययः ॥ ११ ॥

एकस्या वस्तोरावतुं रणाय वशमश्विना सनये सहस्रा ।

निरहतं दुच्छुना इन्द्रवन्ता पृथुश्रवसो वृषणावरातीः ॥ २१ ॥

एकस्याः । वस्तोः । आवतम् । रणाय । वशम् । अश्विना । सनये । सहस्रा ।

निः । अहतम् । दुच्छुनाः । इन्द्रवन्ता । पृथुश्रवसः । वृषणौ । अरातीः ॥ २१ ॥

हे अश्विनौ वशम् एतसंज्ञमृषिम् एकस्याः वस्तोः एकस्याहः रणाय रमणीयाय सहस्रा
 सहस्रसंख्याकाय^१ सनये धनलाभाय आवतम् अरक्षतम् । स ऋषिः प्रत्यहं यथा सहस्रसंख्यं धनं
 लभते तथा रक्षितवन्तावित्यर्थः । अपि च हे वृषणौ कामानां वर्धितारावश्विनौ इन्द्रवन्ता इन्द्रेण
 संयुक्तौ युवां दुच्छुनाः दुष्टसुखान् दुःखस्य कर्तृन् पृथुश्रवसः विस्तीर्णयशसः वरातीः शत्रून्
 निरहतं निःशेषेणावधिष्टम् । यद्वा । कानीनस्य पृथुश्रवःसंज्ञस्य^२ राज्ञः शत्रूनि योज्यम् ॥ सहस्रा ।
 ‘सुपां सुलुक्’ इति चतुर्थ्या डादेशः । अहतम् । लङि थसस्तम् । ‘अनुदात्तोपदेश’ इत्यादिना अनुना-
 सिकलोपः । दुच्छुनाः । शुनमिति सुखनाम । दुष्टं सुखं यासां तास्तथोक्ताः । ‘परादिच्छन्दसि बहुलम्’
 इत्युत्तरपदाधुदात्तत्वम् ॥

शरस्य चिदार्चत्कस्यावतादा नीचादुच्चा चक्रथुः पातवे वाः ।

शयवे चिन्नासत्या शचीभिर्जसुरये स्तर्यं पिप्यथुर्गाम् ॥ २२ ॥

शरस्य । चित् । आर्चत्कस्य । अवतात् । आ । नीचात् । उच्चा । चक्रथुः । पातवे । वारिति वाः ।

शयवे । चित् । नासत्या । शचीभिः । जसुरये । स्तर्यम् । पिप्यथुः । गाम् ॥ २२ ॥

‘आर्चत्कस्य ऋचत्कपुत्रस्य’ शरस्य एतसंज्ञस्यापि स्तोत्रुः पिपासितस्य पातवे पानार्थं नीचात्
 नीचीनात् अवतात् कृपात् उच्चा उच्चैरुपरिष्ठात् वाः उदकं हे अश्विनौ युवाम् आ चक्रथुः
 आभिमुख्येन कृतवन्तौ । तथा हे नासत्यावश्विनौ शचीभिः शुष्मदीयैः कर्मभिः परिचरणैः जसुरये
 श्रान्ताय^३ शयवे चित् शयुनाग्ने^४ ऋषये स्तर्यं निवृत्तप्रसवां गाम् अग्निहोत्रार्थस्य पयसो दोग्धीं
 पिप्यथुः पयसा युवामापूरितवन्तौ ॥ पातवे । ‘पा पाने’ । ‘तुमर्थे सेसेन्’ इति तवेन्प्रत्ययः ।
 जसुरये । ‘जसु हिंसायाम्’ । ‘जसिसहोरुर्नि’ (उ. सू. २. २३१) । स्तर्यम् । स्तीर्यते आच्छाद्यते

१. क्ष-ट-पदपूरणम् ; स-पदं पादपूरणम् । २. क्ष-ट-ठ-न-स-सहस्रसंख्याय । ३. क्ष-ट-ठ-न-स-
 पृथुश्रवःसंज्ञकस्य । ४. क्ष-ट-ठ-ऋचत्कस्य पुत्रस्य । ५. क्ष-ट-ठ-श्रान्ताय । ६. ण-द-फ-य-ल-शयुनाग्नेऽपि ।

प्रसवसामर्ध्याभावेन इति स्तरीः । 'अवितृस्तृत्तन्त्रभ्य ईः (उ. सू. ३. ४३८) इति ईकारप्रत्ययः । 'वाच्छदसि' इति अमि पूर्वत्वस्य' विकल्पितत्वात् अभावे' यणादेशः । 'उदात्तस्वरितयोर्धणः' इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । पिप्यथुः । 'प्यायी वृद्धी' । लिटि व्यत्ययेन परस्मैपदम् । 'लिङ्य-
ङोश्च' (पा. सू. ६. १. २९) इति पीभावः ॥

अवस्यते स्तुवते कृष्ण्याय ऋजुयते नासत्या शचीभिः ।

पशुं न नष्टमिव दर्शनाय विष्णाप्वं ददथुर्विश्वकाय ॥ २३ ॥

अवस्यते । स्तुवते । कृष्ण्याय । ऋजुयते । नासत्या । शचीभिः ।

पशुम् । न । नष्टम् इव । दर्शनाय । विष्णाप्वम् । ददथुः । विश्वकाय ॥ २३ ॥

व अवस्यते अवनं रक्षणमात्मन इच्छते । व स्तुवते स्तुतिं कुर्वते व कृष्ण्याय । कृष्णो नाम कश्चित् । तस्य पुत्राय व ऋजुयते आर्जवमिच्छते व विश्वकाय एतत्संज्ञाय^१ ऋषये हे नासत्यौ युवां व शचीभिः आत्मीयैः कर्मभिः व विष्णाप्वं^२ नाम विनष्टं^३ पुत्रं^४ व दर्शनाय दर्शनार्थं^५ ददथुः दत्तवन्तौ । तत्र दृष्टान्तः । व पशुं व न नष्टमिव । एक^६ उपमार्थीयः पूरकः^६ । यथा कश्चिद्विनष्टं पशुं स्वामिनो दृष्टिपथं प्रापयति तद्वत् ॥ अवस्यते । अवःशब्दात् 'सुप आत्मनः क्यच्' । 'शतुरनुमः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । कृष्ण्याय । कृष्णशब्दादपत्यार्थं छान्दसो घच् ॥

दश रात्रीरशिवेना नव द्यूनवनद्धं श्रथितमप्स्वः ।

विप्रुतं रेभमुदनि प्रवृक्तमुन्नियथुः सोममिव सुवेण ॥ २४ ॥

दश । रात्रीः । अशिवेन । नव । द्यून् । अवऽनद्धम् । श्रथितम् । अप्सु । अन्तरिति ।

विऽप्रुतम् । रेभम् । उदनि । प्रऽवृक्तम् । उत् । निन्यथुः । सोमम् इव । सुवेण ॥ २४ ॥

पुरा खलु रेभमृषिं पाशैर्बद्ध्वा असुराः कूपे कस्यचिद्विवसस्य सायंकाले प्रचिक्षिपुः । स च अश्विनौ स्तुवन् दश रात्रीः नवाहानि च कूपमध्ये तथैवावतस्थे । दशमेऽहनि प्रातः अश्विनौ तं कूपात् उदतारयतामिति । तदाह । व अप्सु कूपान्तर्वर्तमानासु व अन्तः मध्ये असुरैः पातितम् व अशिवेन दुःखहेतुना दाक्षा व अवनद्धं बद्धं व श्रथितं शत्रुभिर्हिसितं व दश रात्रीः दशसंख्याका निशाः व नव द्यून् नवसंख्याकान्यहानि च । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । एतावन्तं कालं तत्रैव कूपेऽवस्थितम् अत एव व उदनि उदके विप्रुतं विप्रुतं व्याक्षिप्तसर्वाङ्गं व प्रवृक्तम् । लुप्तोपममेतत् । प्रवृज्जनेन संतप्तं घर्ममिव व्यथया संतप्यमानम् एवंभूतं व रेभं हे अश्विनौ युवाम् व उन्नियथुः तस्मात्कूपात् उज्जीतम्^७ उत्तीर्णं कृतवन्तौ । तत्र दृष्टान्तः । व सोममिव यथा अग्निहोत्रहोमार्थम् अभिषुतं^८ सोमरसं^९ कूपसदृशे अग्निहोत्र-

१. क्ष-ट-ठ-स-पूर्वस्य । २. क्ष-ट-ठ-तदभावे । ३. क्ष-ट-एतत्संज्ञकाय । ४. स-विष्णाप्वम् । विष्णाप्वम् । ५. क्ष-ट-ठ-विनष्टपुत्रम् । ६. क्ष-ट-ठ-एकः उपमार्थः अपरः पूरणः । ७. क्ष-ट-ठ- 'उज्जीतम्' नास्ति; स-उज्जीय । ८. क्ष-ट-अभिषुतं सोमम्; ठ-अभिषुतं होमार्थम्; स-अभिषुतसोमरसम् ।

स्थालीमध्ये वर्तमानं^१ वसुवेण अध्वर्युः उन्नयति ऊर्ध्वं नयति तद्वत् ॥ अवनद्धम् । 'णह बन्धने' । कर्मणि निष्ठा । 'नहो धः' (पा. सू. ८. २. ३४) । 'अपस्तथोर्धोऽधः' इति निष्ठातकारस्य धस्वम् । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरस्वम् । भ्यितम् । 'भ्य हिंसार्थः' । निष्ठा । विभ्रुतम् । 'पुङ् गती' । अवनद्धवत्^२ प्रत्ययस्वरौ^३ । कपिलकादिस्वात् लत्वविकल्पः । उदनि । 'पहन्' इत्यादिना उदकशब्दस्य उदन्भावः^४ ॥

प्र वां दंसांस्यश्विनाववोचमस्य पतिः स्यां सुगवः सुवीरः ।

उत पश्यन् अश्रुवन् दीर्घम् आयुः अस्तमऽइव । इत् जरिमाणम् । जगम्याम् ॥ २५ ॥

प्र । वाम् । दंसांसि । अश्विनौ । अवोचम् । अस्य । पतिः । स्याम् । सुगवः । सुवीरः ।

उत । पश्यन् । अश्रुवन् । दीर्घम् । आयुः । अस्तमऽइव । इत् । जरिमाणम् । जगम्याम् ॥ २५ ॥

एवमनेन सूक्तेन अश्विनोर्महिमानं प्रशस्य अधुना मन्त्रद्रष्टा स्वाभीष्टं प्रार्थयते । हे^५ अश्विनी^६ वां युवयोः^७ दंसांसि पुरा कृतानि कर्माणि^८ प्र^९ अवोचम् इत्थम्^{१०} उक्तवानस्मि । सोऽहं^{११} सुगवः शोभन-
गोयुक्तः^{१२} सुवीरः शोभनवीरश्च भूत्वा^{१३} अस्य राष्ट्रस्य^{१४} पतिः अधिपतिः^{१५} स्यां भवेयम् ।^{१६} उत अपि च^{१७} पश्यन् अक्षिम्यां पश्यन् । उपलक्षणमेतत् । सर्वैरिन्द्रियैः स्वस्वविषयदर्शनसमर्थैः^{१८} दीर्घं^{१९} वर्षशतरूपेण आयतम्^{२०} आयुः जीवितं च^{२१} अश्रुवन् प्राग्रजस्रहम्^{२२} अस्तमिव यथा गृहं स्वामी^{२३} निष्कण्टकं प्रविशति एवं^{२४} जरिमाणं जरां^{२५} जगम्यां कण्टकराहित्येन प्राप्नुयाम् । वृद्धः सन् चिरकालं निवसेयमित्यर्थः ॥ स्याम् । अस्तेः प्रार्थनायां लिङ् । यासुद् । 'असोरलोपः' इत्यकारलोपः । अश्रुवन् । 'अशू ज्याही' । व्यत्ययेन शतृ । जरिमाणम् । 'जृष्व वयोहानी' । अस्मादौणादिकः इमनिच् । जगम्याम् । गमेः प्रार्थनायां लिङि^{२६} 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य भ्रुः ॥ ॥ १२ ॥

'मध्वः' इति पञ्चविंशत्यृचं द्वितीयं सूक्तम् । औशिजस्य कक्षीवत आर्यं त्रैष्टुभमाश्विनम् । 'मध्वः' इत्यनुक्रान्तम् ॥ प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोः पूर्वसूक्तेन सहोक्तो विनियोगः ॥

मध्वः सोमस्याश्विना मदाय प्रत्नो होता विवासते वाम् ।

बर्हिष्मती रातिर्विश्रिता गीरिषा यातं नासृत्योप वाजैः ॥ १ ॥

मध्वः । सोमस्य । अश्विना । मदाय । प्रत्नः । होता । आ । विवासते । वाम् ।

बर्हिष्मती । रातिः । विश्रिता । गीः । इषा । यातम् । नासृत्या । उप । वाजैः ॥ १ ॥

हे अश्विनी^{२७} मध्वः मधुना माधुर्योपेतेन^{२८} सोमस्य सोमेन^{२९} मदाय युवयोर्मदार्थं^{३०} प्रत्नः चिरंतनः^{३१} होता होमनिष्पादको यजमानः^{३२} वां युवाम्^{३३} आ^{३४} विवासते । विवासतिः परिचरणकर्मा । आङ्

१. क्ष-ट-ठ-अवस्थितम् । २. क्ष-ट-ठ-अवनद्धमितिविशिष्टास्वरौ; स-अवनद्ध इतिवत् प्रत्ययस्वरौ । ३. क्ष-ट-ठ-उदन्भावः । ४. क्ष-ट-ठ-प्र स्पष्टम् । ५. ठ-स्वस्वविषयग्रहणसमर्थः । ६. च-छ-ण-फ-स्थापितम् । ७. च-छ-ण-गृहस्थः । ८. क्ष-ट-ठ-लिङ् ।

मर्षादायाम् । यथाशास्त्रं परिचरति । अपि च वरातिः दातव्यं हविः वह्निष्मती आस्तीर्णेन वह्निषा युक्तम् । युष्मदर्थं वह्निषि आसादितमित्यर्थः । तथा वगीः स्तुतिलक्षणा वाक् च विश्रिता ऋत्विक्षु समवेता । तैः स्तुतिरपि क्रियते इत्यर्थः । अतो हे नासत्यावश्विनौ वृषा अस्मभ्यं दातव्येनाग्नेन वाजैः बलैश्च सह युवाम् उप यातम् अस्मत्समीपं प्राप्तम् ॥ मध्वः । ' सुपां सुपो भवन्ति ' इति तृतीयार्थे षष्ठी । ' जसादिषु छन्दसि वावचनम् ' इति ' वेर्किति ' इति गुणाभावे यणादेशः । मदाय । ' मदी हर्षे ' । ' मदोऽनुपसर्गे ' इति अप् । रातिः । ' रा दाने ' । कर्मणि क्तिन् । ' मन्त्रे वृषेव ' इत्यादिना तस्योदात्तत्वम् । विश्रिता । ' भिन् सेवायाम् ' । कर्मणि निष्ठा । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

यो वामश्विना मनसो जवीयान्नथः स्वश्वो विश आजिगाति ।

येन गच्छथः सुकृतो दुरोणं तेन नरा वर्तिरस्मभ्यं यातम् ॥ २ ॥

यः । वाम् । अश्विना । मनसः । जवीयान् । रथः । सुऽअश्वः । विशः । आऽजिगाति ।

येन । गच्छथः । सुऽकृतः । दुरोणम् । तेन । नरा । वर्तिः । अस्मभ्यम् । यातम् ॥ २ ॥

हे अश्विनौ वाम युवयोः स्वभूतः मनसो जवीयान् मनसोऽप्यतिशयेन वेगवान् स्वश्वः शोभनाश्वः एवंभूतः यः रथः विशः प्रजाः आजिगाति अभिमुख्येन गच्छति । येन रथेन योभनाश्वः एवंभूतः यागं कुर्वतो यजमानस्य दुरोणं देवयजनलक्षणं गृहं गच्छथः । हे नरा नेतारावश्विनौ तेन रथेन अस्मभ्यम् अस्माकं वर्तिः वर्तनाधिकरणं गृहं यातम् आगच्छतम् ॥ जवीयान् । जवोऽस्यास्तीति जववान् । ' तदस्यान्ति ' इति मनुप् । ततः आतिशायनिकः इयसुन् । विन्मतोर्लुक् । ' टेः ' इति टिलोपः । जिगाति । ' गा स्तुतौ ' । जौहोत्यादिकः । गतिकर्मसु पाठादत्र गत्यर्थः । ' बहुलं छन्दसि ' इति अभ्यासस्य इत्वम् ॥

ऋषिं नरावंहसः पाञ्चजन्यमृबीसादत्रिं मुञ्चथो गणेन ।

मिनन्ता दस्योरश्विवस्य माया अनुपूर्वं वृषणा चोदयन्ता ॥ ३ ॥

ऋषिम् । नरौ । अंहसः । पाञ्चऽजन्यम् । ऋबीसात् । अत्रिम् । मुञ्चथः । गणेन ।

मिनन्ता । दस्योः । अश्विवस्य । मायाः । अनुऽपूर्वम् । वृषणा । चोदयन्ता ॥ ३ ॥

' हिमेनाग्निम् ' (ऋ. सं. १. ११६. ८) इत्यनयोक्त एवार्थः पुनः प्रकारान्तरेण अनया प्रतिपाद्यते । अतन्मन्त्रोक्तं सर्वमत्रापि द्रष्टव्यम् । अक्षरार्थस्तु । हे नरौ नेतारौ वृषणा कामानां वर्धितारौ अश्विनौ पाञ्चजन्यम् । निषादपञ्चमाश्वस्वारो वर्णाः पञ्चजनाः । तेषु भवम् । स्वर्मानुना गृहीतमसुं सूर्यं मोचयन् अत्रिः सर्वेषां हिताचरणात् तत्रभवः इत्युच्यते । तादृशम् ऋषिम् अंहसः पापरूपात् ऋबीसात् शतद्वारे यन्त्रगृहे अत्रेः पीडार्थम् असुरैः प्रक्षिप्तात् तुषाग्नेः सकाशात् गणेन इन्द्रियवर्गेण

पुत्रपौत्रादिगणेन' वा सह 'मुञ्च्यतः अमोचयतम् । किं कुर्वन्तौ । 'मिनन्ता शत्रून् हिंसन्तौ 'वस्योः उपक्षपयितुः 'अशिवस्य दुःखकारिणः असुरस्य संबन्धिनीः तस्मिन् अत्रौ प्रयुक्ताः । 'मायाः च 'अनुपूर्वम् आनुपूर्व्येण' 'चोदयन्ता प्रेरयन्तौ निवारयन्तौ ॥ पाञ्चजन्यम् । 'बहिर्देवपञ्चजनेभ्यश्चेति वक्तव्यम्' (का. ४. ३. ५८. १) इति भवार्थे ऽयः । मिनन्ता । 'मीड् हिंसायाम्' । क्रैयादिकः । लटः शतृ । 'मीनातेर्निगमे' इति ह्रस्वत्वम् ॥

अश्वं न गुळहर्मश्विना दुरेवैर्ऋषिं नरा वृषणा रेभमप्सु ।

सं तं रिणीथो विप्रुतं दंसोभिर्न वां जूर्यन्ति पूर्या कृतानि ॥ ४ ॥

अश्वम् । न । गुळहम् । अश्विना । दुरेऽएवैः । ऋषिम् । नरा । वृषणा । रेभम् । अप्सु ।

सम् । तम् । रिणीथः । विप्रुतम् । दंसऽभिः । न । वाम् । जूर्यन्ति । पूर्या । कृतानि ॥ ४ ॥

'नरा नेतारौ' 'वृषणा कामानां वर्षकौ हे अश्विनौ' 'दुरेवैः दुष्पार्षसुरैः' 'अप्सु कूपस्थेषु दकेषु' 'गुळहं निगूढं निखातं' 'रेभम्' 'ऋषिं कृपादुञ्जीय' 'विप्रुतं विश्लिष्टाचयवं' 'तम्' 'अश्वं' 'न व्याधितमश्वमिष' 'दंसोभिः आत्मीयैः भैषज्यरूपैः कर्मभिः' 'सं' 'रिणीथः' 'समधत्तम् । सर्वैरवयवैरूपेतमकुरुतमित्यर्थः । 'वां युवयोः संबन्धीनि' 'पूर्या चिरंतनानि' 'कृतानि कर्माणि' 'न' 'जूर्यन्ति न हि' 'जीर्णानि भवन्ति ॥ दुरेवैः । दुष्पसृष्टात् एतेः 'ईषहुः सुषु' इति खल् । रिणीथः । 'री गतिरेषणयोः' । क्रैयादिकः । 'प्वादीनां ह्रस्वः' । जूर्यन्ति । 'जृप् वयोहानौ' । देवादिकत्वात् ऽयन् । 'बहुलं छन्दसि' इति उत्त्वम् । 'हलि च' इति दीर्घः ॥

सुषुप्वांसं न निऋतेरुपस्थे सूर्यं न दक्षा तमसि क्षियन्तम् ।

शुभे रुक्मं न दर्शतं निखातमुदूपथुरश्विना वन्दनाय ॥ ५ ॥

सुषुप्वांसम् । न । निऽऋतेः । उपस्थे । सूर्यम् । न । दक्षा । तमसि । क्षियन्तम् ।

शुभे । रुक्मम् । न । दर्शतम् । निखातम् । उत् । ऊपथुः । अश्विना । वन्दनाय ॥ ५ ॥

निऋतिरिति भूनाम । 'निऋतेः पृथिव्याः' 'उपस्थे उत्सङ्गे' 'सुषुप्वांसं सुप्तवन्तं पुरुषमिव कूपमध्ये शयानं' 'सूर्यं' 'न सूर्यमिव' 'तमसि कृपान्तर्गतान्धकारे' 'क्षियन्तं निवसन्तं सूर्यमिव' तेजस्विनमित्यर्थः । 'शुभे शोभार्थं' निर्मितं 'रुक्मं' 'न रोचमानं सुवर्णमयाभरणमिव' 'दर्शतं दर्शनीयम्' 'एवंगुणविशिष्टं कूपे असुरैः' 'निखातं' 'वन्दनाय वन्दनमृषिं हे' 'दक्षा दर्शनीयावश्विनौ युवाम्' 'उदूपथुः उद्धृतवन्तौ ॥ सुषुप्वांसम् । 'जिष्ण्व् शये' । लिटः कसुः । 'वचिस्वपि' इत्यादिना संप्रसारणम् । द्विवचनादि । उपस्थे । उपपूर्वात् तिष्ठतेः 'घञर्थे कविधानम्' इत्यधिकरणे कप्रत्ययः । मरुद्वृधा-

१. क्ष-ट-ठ-पुत्रपौत्रादिवर्गेण । २. च-छ-ण-द-ध-ल-आनुपूर्व्येण अनुक्रमेण । ३. क्ष-ट-ठ-'हि' नास्ति । ४. क्ष-ट-ठ-स-दिवादिवात् । ५. क्ष-ट-ठ-कृपान्तर्गते अन्धकारे । ६. क्ष-ट-ठ-सूर्यवत् तेजस्विनं स्थितमित्यर्थः । ७. क्ष-स-शोभनार्थम् ।

क्षित्वात् पूर्वयदान्तोदात्तत्वम् । वन्दनाय । ' क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ' इति कर्मणः संप्रदानत्वाच्चतुर्थी ॥
॥ १३ ॥

तद्वा नरा शंस्यं पञ्जियेण कक्षीवता नासत्या परिज्मन् ।

शफादश्वस्य वाजिनो जनाय शतं कुम्भाँ असिञ्चतं मधूनाम् ॥ ६ ॥

तत् । वा॒म् । न॒रा । शं॒स्यम् । प॒ञ्जिये॑ण । क॒क्षीव॑ता । ना॒स॒त्या । परि॑ज्मन् ।

श॒फात् । अ॒श्वस्य॑ । वा॒जिनः॑ । जना॑य । श॒तम् । कु॒म्भान् । अ॒सिञ्च॑तम् । म॒धूना॑म् ॥ ६ ॥

हे नरा नेतारौ नासत्यावश्विनौ परिज्मन् परिगमने अभीष्टस्य प्रापणे निमित्तभूते सति पञ्जियेण पञ्जाणाम् अङ्गिरसां कुले जातेन कक्षीवता मया ववा युवयोः संबन्धि तत् कर्म शंस्यम् प्रकर्षेण शमनीयम् । तच्छब्दश्रुतेः यच्छब्दाध्याहारः । यत् जनाय अपेक्षमाणाय पुरुषाय वाजिनः वेगवतः नदीयस्य अश्वस्य शफात् निर्गतैः मधूनां मधुभिः शतसंख्याकान् कुम्भान् असिञ्चतम् अरुणतम् । सिञ्चितिरत्र पूरणार्थः । यदेतन्मधुना पूरणं तत् शंस्यम् इत्यर्थः ॥

युवं नरा स्तुवते कृष्ण्याय विष्णाप्वं ददथुर्विश्वकाय ।

घोषायै चित्पितृषदे दुरोणे पतिं जूर्यन्त्या अश्विनावदत्तम् ॥ ७ ॥

यु॒वम् । न॒रा । स्तु॒वते । कृ॒ष्ण्या॑य । वि॒ष्णा॒प्वम् । द॒दथुः॑ । वि॒श्वका॑य ।

घो॒षायै॑ । चि॒त् । पि॒तृ॒षदे॑ । दुरो॒णे । पति॑म् । जूर्य॑न्त्यै । अ॒श्वि॒नौ । अ॒द॒त्तम् ॥ ७ ॥

हे नरा नेतारौ अश्विनौ युवं युवां स्तुवते स्तोत्रं कुर्वते कृष्ण्याय कृष्णाख्यस्य पुत्राय विश्वकाय विष्णाप्वं^१ ददथुः^२ । विष्णाप्वं नाम विनष्टं पुत्रं दत्तवन्तौ^३ । घोषानाम् ब्रह्मवादिनी कक्षीवतो दुहिता । सा कुष्ठिनी सती कस्मैचिद्वराय अदत्ता पितृगृहे निषण्णा जीर्णा आसीत् । सा अश्विनोरनुग्रहात् नष्टकुष्टा सती पतिं लेभे । तदेतदाह । हे अश्विनौ पित्रा संबद्धे दुरोणे स्वकीयजनकगृहे कुष्ठरोगेण भर्तारमप्राप्य पितृषदे पितृस्मीपे निषण्णायै जूर्यन्त्यै जरां प्राप्नुवत्यै घोषायै चित् पतस्संज्ञायै ब्रह्मवादिन्यै अपि रोगोपशमनेन पतिं भर्तारम् अदत्तं युवां दत्तवन्तौ ॥ पितृषदे । ' षट् विशरणादिषु ' । ' क्पि च ' इति क्पि । जूर्यन्त्यै । ' जृष् वयोहानौ ' । लटः शत् । दिवादिस्वात् इयन् । ' बहुलं छन्दसि ' इति उत्त्वम् । ' हलि च ' इति दीर्घः । अदुपदेशात् लसार्वधातुकानुदात्तत्वे इयनो निस्वादाद्युदात्तत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ठ-स-शफात् खरात् । २. क्ष-ट-ठ-प्रशस्यम् । ३. क्ष-ट-ठ-न-स- ' विष्णाप्वं ददथुः ' नास्ति । ४. स-ददथुः दत्तवन्तौ । ५. क्ष-ट-ठ-स-विशरणगल्यवसादनेषु ।

युवं श्यावाय रुशतीमदत्तं महः क्षोणस्याश्विना कण्वाय ।

प्रवाच्यं तद्वृषणा कृतं वां यन्नार्षिदाय श्रवो अध्यधत्तम् ॥ ८ ॥

युवम् । श्यावाय । रुशतीम् । अदत्तम् । महः । क्षोणस्य । अश्विना । कण्वाय ।

प्रवाच्यम् । तत् । वृषणा । कृतम् । वां । यत् । नार्सिदाय । श्रवः । अधिऽअधत्तम् ॥ ८ ॥

हे अश्विनौ युवं युवां श्यावाय कुष्ठरोगेण श्यामवर्णां ऋषये रुशतीं दीप्तत्वं श्रियम्^१ अदत्तम् प्रायच्छतम् । अपि च क्षोणस्य क्षोणाय यः^२ दृष्टिराहित्येन गन्तुमशक्तः^३ सन्^४ एकस्मिन्नेव स्थाने निवसति^५ तस्मै^६ कण्वाय ऋषये महः तेजः तेजसं चक्षुरिन्द्रियम् अदत्तमिति शेषः । तथा हे वृषणा कामानां वर्षितासौ वां युवयोः तत् कृतं कर्म प्रवाच्यं प्रकर्षेण वाचनीयं शंसनीयम्^७ । नार्षिदाय नृपदः पुत्राय बधिराय ऋषये श्रवः श्रवणेन्द्रियं यत् अध्यधत्तं दत्तवन्तौ स्थः इति यत् तद्विषयः । अपर आह । ब्राह्मण्यस्य परीक्षार्थमसुराः कण्वमृषिं गृहे तमसि निदधुः । अत्रैव स्थितः सन् व्युष्टामुपसं विजानीहि यदि त्वं ब्राह्मणोऽसीति । तमश्विनौ आगत्योचतुः । व्युष्टायां हर्म्यस्य उपरि वीणां वादयन्तौ आबाम् आगमिष्यावः । तं शब्दं श्रुत्वा व्युष्टामुपसं ब्रूहि^८ । तदेतत्प्रतिपाद्यते । हे वृषणा कामानां वर्षितारावश्विनौ वां युवयोः तत्कृतं कर्म प्रवाच्यं प्रशंसनीयं यन्नार्षिदाय नृपदः पुत्राय कण्वाय क्षोणस्य । क्षोणः शब्दकारी वीणाविशेषः । महः महतः क्षोणस्य श्रवः शब्दम् अध्यधत्तम् उपसो विज्ञानार्थम् अधिकम् अकुरुतम् ॥ महः । 'मह पूजयाम्' । अस्मादौणादिकः असिप्रत्ययः । पक्षान्तरे तु महच्छब्दात् षष्ठ्येकवचने छान्दसः अलोपः^९ । 'बृहन्महतोरुपसंख्यानम्' इति विभक्त्येकदात्तत्वम् । यद्वा । क्रिबन्तात् षष्ठ्येकवचनम् । क्षोणस्य । 'क्षि निवासगल्थोः' । 'कृत्थल्युटो बहुलम्' इति कर्तरि ल्युट् । पृषोदरादित्वात् क्षोणभावः । तदुक्तं यास्केन- 'क्षोणस्य क्षयणस्य' (निरु. ६. ६) इति । पक्षान्तरे तु 'दुक्षु शब्दे' इत्यस्मादौणादिकः नप्रत्ययः । नार्षिदाय । 'ऋष्यन्धक' इति अण् ॥

पुरु वर्षीस्यश्विना दधाना नि पेदवे ऊहथुराशुमश्वम् ।

सहस्रसां वाजिनमप्रतीतमहिहनं श्रवस्यं तरुत्रम् ॥ ९ ॥

पुरु । वर्षीसि । अश्विना । दधाना । नि । पेदवे । ऊहथुः । आशुम् । अश्वम् ।

सहस्रसाम् । वाजिनम् । अप्रतिऽइतम् । अहिऽहनम् । श्रवस्यम् । तरुत्रम् ॥ ९ ॥

हे अश्विनौ पुरु पुरुणि बहूनि वर्षीसि । रूपनामैतत् । आत्मीयैः कर्मभिः कृतानि रूपाणि दधाना धारयन्तौ युवाम् आशुं शीघ्रगामिनम् अश्वं वैदवे पेदुनाम्ने स्तुवते नि ऊहथुः नितरां प्रापितवन्तौ दत्तवन्तावित्यर्थः । कीदृशमश्वम् । सहस्रसां सहस्रसंख्याकस्य धनस्य सनितारं दातारं वाजिनं बलवन्तम् अत एव अप्रतीतं शत्रुभिरप्रतिगतम् अहिहनम् अहीनाम् आगत्य हन्तॄणां

१. च-द-ध-फ-श्रियम् । २. क्ष-ट-ठ-न-स- 'यः' नास्ति । ३. न-गन्तुमशक्ताय । ४. न-निवसते । ५. स-तस्मै निवसते । ६. क्ष-ट-ठ-न- 'शंसनीयं' नास्ति । ७. क्ष-ट-ठ-स-ब्रूहि, इति । ८. क्ष-ट-ठ-तस्य महः । ९. क्ष-ट-ठ-अच्छन्दलोपः ।

शत्रूणां शत्रून्वा हन्तारम् । श्रवस्यम् । श्रवः श्रवणीयं स्तोत्रम् । तत्र भवम् । स्तुतिविषयमित्यर्थः ।
 'तद्वत्तरितारम् ॥ वपांसि । ' वृष् वरणे ' । ' वृष्नीङ्भ्यांरूपस्वाङ्गयोः पुवच ' (उ. सू. ४. ६४०) इत्यसुन् पुगागमश्च । दधाना । दधातेर्लटः शानच् । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्त-
 त्वम् । सहस्रसाम् । ' षणु दाने ' । ' जनसनखन ' इति विद् । ' विद्वनोरनुनासिकस्यात् ' इति
 आत्वम् । श्रवस्यम् । श्रवःशब्दात् ' भवे छन्दसि ' इति यत् । तिस्वरितः । तद्वत्तरम् । ' तृ प्रवन-
 तरणयोः ' । ' अशिन्नादिभ्य इत्रोत्रौ ' (उ. सू. ४. ६१२) इति उत्रप्रत्ययः । व्यत्ययेनाद्युदात्त-
 त्वम् । यद्वा । ' प्रसितस्कभित ' इत्यादी निपातनात् नृनन्तात् तल्लुशब्दात् अमिं संज्ञापूर्वकस्य
 विधेः अनित्यत्वात् गुणाभावे यण् । निस्वरेणाद्युदात्तत्वम् ॥

एतानि वां श्रवस्या सुदानु ब्रह्माङ्गुषं सदनं रोदस्योः ।

यद्वां पञ्चासौ अश्विना हवन्ते यातमिषा च विदुषे च वाजम् ॥ १० ॥

एतानि । वाम् । श्रवस्या । सुदानु इति सुदानु । ब्रह्म । आङ्गुषम् । सदनम् । रोदस्योः ।

यत् । वाम् । पञ्चासः । अश्विना । हवन्ते । यातम् । इषा । च । विदुषे । च । वाजम् ॥ १० ॥

हे सुदानु शोभनदानौ अश्विनौ वां युवयोः संबन्धीनि एतानि समनन्तरोक्तानि वीर्याणि
 श्रवस्या श्रवणीयानि सर्वैर्ज्ञातव्यानि भवन्ति । तदर्थं रोदस्योः द्यावापृथिव्यात्मना वर्तमानयोः
 युवयोः । उक्तं च यास्केन—' तत्कावश्विनौ द्यावापृथिव्यावित्येके ' (निरु. १२. १) इति । तथा च
 तैत्तिरीयकम्—' इमे अश्विना संवत्सरोऽग्निर्वैश्वानरः ' (तै. सं. ५. ६. ४. १) इति । तयोः
 युवयोः सदनं स्तोतृसमीपे निवेशनं प्रसादनहेतुभूतं वा आङ्गुषम् आघोषणीयं ब्रह्म मन्त्ररूपं
 स्तोत्रं निष्पन्नमिति शेषः । यत् यदा पञ्चासः अङ्गिरस्त्वं गोत्रोत्पन्ना यजमाना हे अश्विनौ वां युवां
 हवन्ते स्तुतिभिः आत्मरक्षणार्थम् आह्वयन्ति तदानीम् इषा दातव्येनाद्येन सह आ' यातम्
 आगच्छतं च विदुषे युष्मद्विषयं स्तोत्रं जानते महां च वाजम् अन्नं बलं वा प्रयच्छतमिति शेषः ॥
 यातम् । ' चवायोगे प्रथमा ' इति निघातप्रतिषेधः । विदुषे । ' विद ज्ञाने ' । ' विदेः शतुर्वसुः ' ।
 ' वसोः संप्रसारणम् ' इति संप्रसारणम् । ' शासिबसिबसीनां च ' इति षत्वम् ॥ १४ ॥

सूनोर्मनैनाश्विना गृणाना वाजं विप्राय भुरणा रदन्ता ।

अगस्त्ये ब्रह्मणा ववृधाना सं विष्पलां नासत्यारिणीतम् ॥ ११ ॥

सूनोः । मानेन । अश्विना । गृणाना । वाजम् । विप्राय । भुरणा । रदन्ता ।

अगस्त्ये । ब्रह्मणा । ववृधाना । सम् । विष्पलाम् । नासत्या । अरिणीतम् ॥ ११ ॥

भुरणा भर्तारौ पोषकौ नासत्या सत्यस्वभावौ हे अश्विनौ सूनोः कुम्भात् प्रसूतस्य अगस्त्यस्य
 खलपुरोहितस्य संबन्धिना मानेन स्तुत्यस्य परिच्छेदकेन स्तोत्रेण गृणाना स्तुयमानौ विप्राय

मेधाविने भरद्वाजाय ऋषये ^१वाजम् अन्नं ^२रदन्ता विलिखन्ती निष्पादयन्ती युवां ^३विश्वलां संग्राहे छिन्नजङ्घां खेलस्य संबन्धिनीं स्त्रियं ^४सम् ^५अरिणीतं पुनः आयस्या जङ्घया समयोजयतम् । तृतीयेन पादेन प्रथमपादोक्तोऽर्थो विप्रियते । ^६अगस्ये ऋषौ ^७ब्रह्मणा मन्त्ररूपेण स्तोत्रेण ^८ववृधाना प्रवर्धितौ इति ॥ गृणाना । ‘ गृ शब्दे ’ । व्यत्ययेन कर्मणि कर्तृप्रत्ययः । प्वादीनां ह्रस्वः । भुरणा । ‘ भुरण धारणपोषणयोः ’ । कण्ठादिः । पचाद्यच् । अतोलोपयलोपौ । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेराकारः । आमन्त्रितनिघातः । विप्राय^९ इत्यस्य भुरणेत्यनेन असामर्थ्यात् न पराङ्गत्वम्^{१०} । ववृधाना । वृधेर्लिट् । कानच् । संहितायां छान्दसमभ्यासस्य दीर्घत्वम् । तुजादित्वे हि त्तुजान इतिवत् पदकालोऽपि स्यात् । अरिणीतम् । ‘ री गतिरेपणयोः ’ । कैयादिकः । प्वादीनां ह्रस्वः ॥

कुह यान्तां सुष्टुतिं काव्यस्य दिवो नपाता वृषणा शयुत्रा ।

हिरण्यस्येव कलशं निखातमुदूपथुर्दशमे अश्विनाहन् ॥ १२ ॥

कुह । यान्ता । सुऽस्तुतिम् । काव्यस्य । दिवः । नपाता । वृषणा । शयुऽत्रा ।

हिरण्यस्यऽइव । कलशम् । निऽखातम् । उत् । ऊपथुः । दशमे । अश्विना । अहन् ॥ १२ ॥

पुरा खलु उपनसः स्तुतिं गच्छन्तावश्विनौ मार्गमध्ये कूपे पतितं रेभं दृष्ट्वा तं कूपादुदतारयताम् । तदानीम्^१ अश्विभ्यां गन्तव्यं काव्यस्य निवासस्थानम् अजानन् ऋषिः अश्विनौ पृच्छति^२ । हे ^३दिवो ^४नपाता द्योतमानस्य सूर्यस्य पुत्रौ ^५वृषणा कामाभिवर्षकौ अश्विनौ ^६कुह कुत्र ^७शयुत्रा शयने निवासस्थाने वर्तमानस्य ^८काव्यस्य मार्गवस्य ^९सुष्टुतिं शोभनां स्तुतिं श्रोतुं ^{१०}यान्ता गच्छन्तौ । यद्वा । शयुत्रा इत्येतत् अश्विनोर्विशेषणम् । शयुनाऽस्त्रायकौ युवाम् । ^{११}हिरण्यस्येव ^{१२}कलशं यथा हिरण्यपूरितं कलशं भूम्यां निक्षिप्तं सर्वैः दुर्ज्ञातं^३ ^{१४}कश्चिदभिज्ञः उद्धरति एवमसुरैः कूपे ^{१५}निखातं दश रात्रीः नवाहानि च तत्रैव निवसन्तं रेभमवगाय ^{१६}दशमे ^{१७}अहन् अहनि ^{१८}उदूपथुः कूपात् उच्चीतवन्तौ^४ । किं तच्चिवासस्थानमिति प्रश्नः । रेभस्य^५ अनुकावपि ‘ दश रात्रीरशिवेन ’ (ऋ. सं. १. ११६. २४) इति मन्त्रान्तरसामर्थ्यात् प्रतीतिः । यद्वा । काव्यस्य स्तुतिं प्रति गच्छन्तौ युवां कुह कस्मिन् स्थाने रेभं युवाम् उच्चिन्यथुः इति प्रश्नः ॥ कुह । ‘ वा ह च च्छन्दसि ’ इति सप्तम्यर्थे इप्रत्ययः । दिवो नपाता । ‘ सुबामन्त्रिते पराङ्गवत्सवे ’ इति पराङ्गवद्भावेन षष्ठ्यन्तस्य आमन्त्रितानुप्रवेशात् ‘ आमन्त्रितस्य च ’ इति पदद्वयसमुदायस्य षाड्मिकाद्युदात्तत्वम् । पादादित्वात् आष्टमिकनिघाताभावः । नपात् इति अपत्यनाम । न पातयतीति नपात् । ‘ नभ्राण्णपात् ’ इति नभः प्रकृतिभावः । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेराकारः । शयुत्रा । ‘ अशित्रादिभ्य इत्रोत्रौ ’ इति शीक उत्रः । यदि अन्तोदात्तता न स्यात् तर्हि एवम् । शयुं त्रायेते इति शयुत्रौ । ‘ त्रैक् पालने ’ । ‘ आदेचः ’ इति आत्वम् । ‘ आतोऽनुपसर्गे कः ’ । अत एव व्युत्पत्त्यनवधारणात् अनवग्रहः । निखातम् । ‘ खनु अवदारणे ’ । अस्मात्कर्मणि निष्ठा । ‘ यस्य

१. क्ष-ट-विप्राय इत्यस्य रदन्तेत्यनेन संबन्धेन अनेनेत्यसामर्थ्यात् न पराङ्गवत्; ट-विप्राय इत्यस्य रदन्तेत्यनेन संबन्धो न मानेनेत्यसामर्थ्यात् न पराङ्गवत्; न-विप्राय इत्यस्य रदन्तेत्यनेन सामर्थ्यात् न पराङ्गत्वम्; स-विप्राय इत्यस्य रदन्तेत्यनेन संबन्धः भुरणेत्यनेन सामर्थ्यात् न पराङ्गत्वम् । २. क्ष-ट-ठ-तदानीमश्विनौ आगन्तारौ काव्यस्य निवासस्थानम् अजानानः ऋषिः पृच्छति । ३. क्ष-ट-दुर्ज्ञातम् । ४. क्ष-ट-ठ-उच्चीतवन्तावेति । ५. क्ष-ट-ठ-स-अत्र रेभस्य ।

विभाषा ' इति इदप्रतिषेधः । ' जनसनस्वनां सञ्जलोः ' इति आत्वम् । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अहन् । ' सुपां सुलुक् ' इति सप्तम्या लुक् । ' न हिंसंषुद्धयोः ' इति नलोपप्रतिषेधः ॥

युवं च्यवानमश्विना जरन्तं पुनर्युवानं चक्रथुः शचीभिः ।

युवो रथं दुहिता सूर्यस्य सह श्रिया नासत्यावृणीत ॥ १३ ॥

युवम् । च्यवानम् । अश्विना । जरन्तम् । पुनः । युवानम् । चक्रथुः । शचीभिः ।

युवोः । रथम् । दुहिता । सूर्यस्य । सह । श्रिया । नासत्या । अवृणीत ॥ १३ ॥

हे अश्विनौ ^१युवं युवां ^२शचीभिः आत्मीयेः भेषज्यलक्षणैः कर्मभिः ^३जरन्तं जीर्यन्तं ^४च्यवानं स्तुतीनां च्यावयितारम् एतत्संज्ञं^५ ऋषिं ^६युवानं पुनर्यौवनोपेतं ^७चक्रथुः कृतवन्तौ । अपि च हे नासत्यौ अश्विनौ ^८युवोः युवयोः ^९रथं ^{१०}सूर्यस्य ^{११}दुहिता सूर्याख्या ^{१२}श्रिया ^{१३}सह ऋक्सहस्ररूपया^{१४} संपदा कान्त्या वा सह ^{१५}अवृणीत समभजत आगत्यारूढवर्तत्यर्थः । ' आ वां रथं दुहिता ' (ऋ. सं. १. ११६. १७) इत्यत्र लिखितमाख्यानम् अत्रापि द्रष्टव्यम् ॥ जरन्तम् । ' जृप् वयोहनौ ' । व्यत्ययेन शप् । युवोः । युपमच्छब्दात् षष्ठीद्विवचने व्यत्ययेन ' योऽचि ' इति यत्वाभावे सति ' शेषे लोपः ' इति दकारलोपः । ' अतो गुणे ' इति पररूपत्वम् । ' एकादेश उदात्तेनोदात्तः ' । अवृणीत । ' वृङ् संभक्तौ ' । क्रयादिकः ॥

युवं तुप्राय पूज्येभिरेवैः पुनर्मन्यावभवत् युवाना ।

युवं भुज्युमर्णसो निः समुद्राद्विभिरूहथुर्ऋजेभिरश्वैः ॥ १४ ॥

युवम् । तुप्राय । पूज्येभिः । एवैः । पुनःऽमन्यौ । अभवत्तम् । युवाना ।

युवम् । भुज्युम् । अर्णसः । निः । समुद्रात् । विऽभिः । ऊहथुः । ऋजेभिः । अश्वैः ॥ १४ ॥

हे युवाना दुःस्वानां यावयितारौ अश्विनौ ^१युवं युवां ^२पूज्येभिः । पुराणनामैतत् । पूर्वकालीनैः चिरंतनैः ^३एवैः स्तुत्यं प्रति गन्तुभिः स्तोत्रैः ^४तुप्राय भुज्योर्जनकस्य संबन्धिभिः ^५पुनर्मन्यौ यथा भुज्योः समुद्रगमनात्पूर्वं युवां स्तोतव्यौ तथा पुनरपि इदानीं स्तोतव्यौ ^६अभवत्तम् । यदा युवां समुद्र-मध्ये सेनया सह निमग्नं ^७भुज्युं तुप्रस्य पुत्रम् ^८अर्णसः अर्णस्वतः प्रौढोदकयुक्तात् ^९समुद्रात् अम्बुराशेः सकाशात् ^{१०}विभिः गन्तुभिः नौभिः ^{११}ऋजेभिः शीघ्रगतियुक्तैः ^{१२}अश्वैः च ^{१३}विभिरूहथुः निर्गमय्य पितृसमीपं प्रापितवन्तौ तदानीं पुनरप्यतिशयेन स्तोतव्यौ जातावित्यर्थः । ' तुप्रो ह भुज्युम् ' (ऋ. सं. १. ११६. ३) इत्यत्रोक्तमाख्यानम् अत्राप्यनुसंधेयम् ॥ एवैः । ' इण् गतौ ' । ' इष्णीकृभ्यां वन् ' । पुनर्मन्यौ । ' मन ज्ञाने ' । अत्र स्तुत्यर्थः । मन्यते स्तौति इति मना स्तुतिः । पचाद्यच् । ' छन्दसि च ' इति अर्हाथं यः । युवाना । ' यु मिश्रणामिश्रणयोः ' । ' कनिन्युवृषि ' इत्यादिना कनिन् ।

‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेराकारः । अर्णसः । अर्णःशब्दादुत्पन्नस्य मत्वर्थीयस्य ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति बहुलप्रहणाहोपः । विभिः । ‘ सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते ’ इति विभक्त्युदात्तस्य विकल्पनात् अभावः । ऋज्रेभिः । ‘ ऋज गतिस्थानार्जनोपार्जनेषु ’ । ‘ ऋज्रेन्द्र ’ इत्यादौ रन्प्रत्ययान्तो निपातितः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति भिस ऐसभावः ॥

अजोहवीदश्विना तौग्रयो वां प्रोळ्हः समुद्रमव्यथिर्जगन्वान् ।

निष्टमूहथुः सुयुजा रथेन मनोजवसा वृषणा स्वस्ति ॥ १५ ॥

अजोहवीत् । अश्विना । तौग्रयः । वाम् । प्रऽऊळ्हः । समुद्रम् । अव्यथिः । जगन्वान् ।

निः । तम् । ऊहथुः । सुऽयुजा । रथेन । मनःऽजवसा । वृषणा । स्वस्ति ॥ १५ ॥

हे अश्विनौ १ वां युवां २ तौग्रयः तुग्रपुत्रः ३ प्रोळ्हः पित्रा प्रापितः ४ समुद्रम् अर्द्धि ५ जगन्वान् ६ भुज्युः ७ उदके निमग्नोऽपि ८ अव्यथिः व्यथां पीडाम् अप्राप्त एव सन् ९ अजोहवीत् स्तुतिभिराह्वयत् । १० तम् आह्वातारं हे ११ मनोजवसा मनोवद्वेगयुक्तौ १२ वृषणा कामाभिवर्षकावश्विनौ १३ सुयुजा सुष्ठुधैर्युक्तेन १४ रथेन १५ स्वस्ति क्षेमं यथा भवति तथा १६ निरूहथुः । जलाश्रिगमय्य युवां पितृगृहं प्रापितवन्तौ ॥ जगन्वान् । गमोल्लिखः कसुः । ‘ विभाषा गमहनविद्विषाम् ’ इति विकल्पनात् इडभावः । ‘ भ्वोश्च ’ इति मकारस्य नकारः । निष्टम् । ‘ युष्मत्तत्तत्तत्तुः प्वन्तः पादम् ’ इति मूर्धन्यः । मनोजवसा । मनसो जव इव जवो ययोः तौ तथोक्तौ । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेराकारः । पादाद्विवात् आमन्त्रितनिवा-
ताभावे पाष्टिकमायुदात्तत्वम् ॥ ॥ १५ ॥

अजोहवीदश्विना वर्तिका वामास्नो यत्सीममुञ्चतं वृकस्य ।

वि जयुषा ययथुः सान्वद्रेजतं विष्वाचो अहतं विषेण ॥ १६ ॥

अजोहवीत् । अश्विना । वर्तिका । वाम् । आस्नः । यत् । सीम् । अमुञ्चतम् । वृकस्य ।

वि । जयुषा । ययथुः । सानु । अद्रेः । जातम् । विष्वाचः । अहतम् । विषेण ॥ १६ ॥

‘ आस्नो वृकस्य ’ (ऋ. सं. १. ११६. १४) इत्यर्थे यदुक्तं तदग्र पूर्वार्धेन प्रतिपाद्यते । १ वर्तिका चटकसदृशस्य पक्षिणः स्त्री वृकेण अरण्यशुना प्रस्ता सती हे अश्विनौ २ वां युवां तदा ३ अजोहवीत् आहूतवती ४ यत्सीं यदा खलु ५ वृकस्य ६ आस्नः आस्थात् ७ अमुञ्चतं वर्तिकाम् अमोचयतम् । अपि च युवां ८ जयुषा जयशीलेन रथेन ९ अद्रेः पर्वतस्य १० सानु समुष्कृतप्रदेशं ११ वि ययथुः शत्रुभिरावेष्टितं जाहुषाख्यं स्तोतारं शत्रुसमूहाश्रिगमय्य तेन सह अन्यैर्गन्तुमशक्यं पर्वताग्रं गन्तवन्ता-
वित्यर्थः । तदुक्तं ‘ परिविष्टं जाहुषम् ’ (ऋ. सं. १. ११६. २०) इत्यत्र । तथा १२ विष्वाचः विविधगतियुक्तस्य पृतसंज्ञस्य असुरस्य १३ जातम् उत्पन्नमपत्यं १४ विषेण द्वेहेन १५ अहतं युवां हतवन्तौ ।

१. क्ष-ट-ठ-स-जगन्वान् गतवान् । २. क्ष-ट-ठ-‘ भुज्युः ’ नास्ति । ३. च-छ-ण-फ-सुष्ठु शोभनैः अर्धयुक्तेन । ४. स-जलेन ।

यद्वा । वर्तते प्रतिदिवसमावर्तते इति वर्तिका उपाः । वृक इति विवृतज्योतिष्कः सूर्य उच्यते । तेन प्रस्ता सती सा हे अश्विनौ युवाम् अजोहवीत् आह्वयत् । यदा खलु युवां वृकस्य सूर्यस्य आसनः आस्यस्थानायान्मण्डलात् अमुञ्चतम् अमोचयतम् । सूर्येण एकीभूतामुपसं पृथङ्मस्य^१ उदयात्पूर्वं रात्रेरपरभागे स्थापितवन्तावित्यर्थः । तथा च यास्कः— ‘ आदित्योऽपि वृक उच्यते यदावृक्ते । आह्वयदुपा अश्विनावादिस्थेनाभिग्रस्ता तामश्विनौ प्रमुमुचतुरित्याख्यानम् ’ (निरु. ५. २१) इति । अपि च जयुषा जयशीलेन रथेन अद्वैतस्य सानु समुच्छितप्रदेशं वृष्टिचिकीर्षया विशेषेण ययथुः युवां गतवन्तौ । गावा च विष्वाचो विविधगतिर्युक्तस्य मेघस्य संबन्धिना विषेणोदकेन जातमुपसं सर्वभूतजातम् अहतम् अगमयतं वृष्टिं कृतवन्तावित्यर्थः ॥ अजोहवीत् । ह्वयतेर्यङ्लुगन्तात् लङ् इति पि ‘ यङो वा ’ इति ईडागमः । ‘ अभ्यस्तस्य च ’ इति द्विवचनात्पूर्वमेव ह्वयतेः संप्रसारणम् । आसनः । ‘ पदन् ’ इत्यादिना आस्यशब्दस्य आसञ्चादेशः । ‘ अलोपोऽनः ’ इति अकारलोपः । जयुषा । ‘ जि जये ’ । औणादिकः उत्तिप्रत्ययः । विष्वाचः । विषु नाना आभिमुख्येन अञ्चति इति विग्रहः । ‘ ऋत्विक् ’ इत्यादिना क्तिन् । ‘ अचः ’ इत्यकारलोपः । ‘ चौ ’ इति दीर्घः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वे प्राप्ते ‘ चौ ’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । अहतम् । ‘ हन हिंसागत्योः ’ । लङ् अदादित्वात् शपो लुक् । ‘ अनुदात्तोपदेश ’ इत्यादिना अनुनासिकलोपः ॥

शतं मेपान्वृक्ये मामहानं तमः प्रणीतमर्शिवेन पित्रा ।

आक्षी ऋज्राश्वे अश्विनावधत्तं ज्योतिरन्धायं चक्रथुर्विचक्षे ॥ १७ ॥

शतम् । मेपान् । वृक्ये । ममहानम् । तमः । प्रणीतम् । अर्शिवेन । पित्रा ।

आ । अक्षी इति । ऋज्रऽअश्वे । अश्विनौ । अधत्तम् । ज्योतिः । अन्धायं । चक्रथुः । विचक्षे ॥ १७ ॥

‘ शतं मेपान्वृक्ये चक्षदानम् ’ (ऋ. सं. १. ११६. १६) इत्यत्र यदाख्यानमवादिष्व तदत्राप्यनुसंधेयम् । शतं शतसंख्याकान् मेपान् वृक्ये वृक्तीरूपेणावस्थिताय अश्विनोर्वाहनाय रासभाय ममहानं^२ पूजितवन्तम् आहारार्थं समर्पितवन्तम् अश्विवेन असुखकारिणा पित्रा स्वकीयेन जनकेन तमः दृष्टिराहित्येन कृतम् आन्ध्र्यं प्रणीतं^३ प्रापितम् ऋज्राश्वं चक्षुष्मन्तम् अश्विनावकुस्तामिति शेषः । एतदेव विशदयति । हे अश्विनौ अक्षी पितृशापाकष्टे चक्षुषी ऋज्राश्वे एतत्संज्ञके राजर्षौ आ अधत्तं पुनर्दर्शनसमर्थं अकुरुतम् । एतदेवाह । अन्धायं दृष्टिहीनाय ज्योतिः प्रकाशकं चक्षुः विचक्षे विविधं जगत् द्रष्टुं चक्रथुः युवां कृतवन्तौ ॥ ममहानम् । ‘ मह पूजायाम् ’ । लिटः कानच् । संहितायां छान्दसमभ्यासस्य दीर्घत्वम् । प्रणीतम् । प्रपूर्वाञ्जयतेः कर्मणि निष्ठा । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । पित्रा । ‘ उदात्तयणः ’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । अक्षी । अक्षिशब्दात् द्विषचने लुमागमश्च प्राप्नोति ‘ ई च द्विषचने ’ इति ईकारान्तादेशश्च । परस्वादीकारादेशः । कृते तस्मिन् सकृद्गतपरिभाषया पुनर्नुम् न भवति । ‘ उदात्त ’ इत्यनुवृत्तेः ईकारस्योदात्तत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ठ-पुरस्कृत्य । २. क्ष-ट-ठ-स-ममहानम् । ३. क्ष-ट-ठ-न-स-‘ प्रणीतम् ’ नास्ति ।

शुनमन्धाय भरमह्यत्सा वृकीरिश्विना वृषणा नरेति ।

जारः कनीनइव चक्षदान ऋज्राश्वः शतमेकं च मेषान् ॥ १८ ॥

शुनम् । अन्धाय । भरम् । अह्यत् । सा । वृकीः । अश्विना । वृषणा । नरा । इति ।

जारः । कनीनः इव । चक्षदानः । ऋज्राश्वः । शतम् । एकम् । च । मेषान् ॥ १८ ॥

‘शुनम् इति सुखनाम । ‘भरं पोषणहेतुभूतं चक्षुरिन्द्रियेण निष्पाद्यं सुखम् ‘अन्धाय दृष्टिहीनाय तस्मै ऋज्राश्व इच्छन्ती ‘सा ‘वृकीः हे अश्विनौ अश्वयुक्तौ’ कृत्स्नं जगत् व्याप्नुवन्ती वा ‘वृषणा हे वृषणौ कामानां वर्धितारौ ‘इति एवं संबोध्य ‘नरा नेतारौ अश्विनौ ‘अह्यत् आहूतवती । आह्वयन्त्या-स्तस्याः कोऽभिप्राय इति चेत् तदुच्यते । ‘कनीनइव यथा प्राप्तयौवनः कामुकः ‘जारः पारदारिकः सन् परस्त्रियै सर्वं धनं प्रयच्छति एवम् ‘ऋज्राश्वः मह्यं ‘शतमेकं ‘च एकोत्तरशतसंख्याकान् ‘मेषान् पौरजनानां स्वभूतानपहत्य ‘चक्षदानः शकलीकुर्वन् प्रादात् । तेन ईदृशीं दुर्दशां प्राप्तः इति ॥ कनीनः । युवशब्दात् इष्टनि ‘युवाल्पयोः कनन्यतरस्याम्’ (पा. सू. ५. ३. ६४) इति युवशब्दस्य कक्षादेशः । व्यत्ययेन इष्टनः खादेशः । यद्वा । ‘कन दीप्तिकान्तिगतिषु’ । अस्मादीणा-दिक ईनप्रत्ययः ॥

मही वामृतिरिश्विना मयोभूरुत स्रामं धिष्ण्या सं रिणीथः ।

अथा युवामिदह्यत्पुरंधिरागच्छतं सीं वृषणावबोभिः ॥ १९ ॥

मही । वाम् । उतिः । अश्विना । मयः इभूः । उत । स्रामम् । धिष्ण्या । सम् । रिणीथः ।

अथ । युवाम् । इत् । अह्यत् । पुरं इधिः । आ । अगच्छतम् । सीम् । वृषणौ । अबः इभिः ॥ १९ ॥

हे अश्विनौ ‘वां युवयोः ‘मही महती ‘उतिः पालनं ‘मयोभूः मयसः सुखस्य भावयित्री । ‘उत अपि च हे ‘धिष्ण्या । धिष्णा स्तुतिलक्षणा वाक् । तथा स्तोतव्यौ ‘स्रामं व्याधितं पुरुषं विश्लिष्टाङ्गम् अस्यादिकं ‘सं ‘रिणीथः संगतावयवं कुरुथः । ‘अथ अपि च ‘युवामित् युवामेव ‘पुरंधिः बहुधीः घोषा विज्ञप्ता वा ‘अह्यत् रोगोपशमनार्थम् आहूतवती । हे ‘वृषणौ कामानां वर्धितारौ अश्विनौ ‘अबोभिः रक्षणैः सह ‘आगच्छतम् आभिमुख्येन ‘सीम् एनां प्राप्तवन्ती ॥ मही महती । छान्दसो वर्णलोपः । यद्वा । महेरीणादिक इन् । ‘कृदिकारादिकिनः’ इति ङीष् । मयोभूः । भवते-रन्तर्भावितण्यथात् किप् । रिणीथः । ‘री गतिरेषणयोः’ । कैवादिकः । ‘प्वादीनां इस्वः’ इति इस्वरवम् ॥

अधेनुं दत्ता स्तर्यं^१ विषक्तामपिन्वतं श्रयवे अश्विना गाम् ।

युवं शचीभिर्विमदाय जायां न्यूहथुः पुरुमित्रस्य योषाम् ॥ २० ॥

अधेनुम् । दत्ता । स्तर्यम् । विऽसक्ताम् । अपिन्वतम् । श्रयवे । अश्विना । गाम् ।

युवम् । शचीभिः । विऽमदाय । जायाम् । नि । ऊहथुः । पुरुऽमित्रस्य । योषाम् ॥ २० ॥

हे ^१दत्ता दर्शनीया अश्विनौ ^२विषक्तां विशेषेण सक्तावयवां कृशावयवामित्यर्थः । अत एव ^३स्तर्यं निवृत्तप्रसवाम् अत एव ^४अधेनुम् अदोग्धीम् एवंभूतां ^५गां ^६श्रयवे एतत्संज्ञाय ऋषये ^७अपिन्वतं पयसा अपूरयतम् । अपि च ^८पुरुमित्रस्य । पुरुमित्रो नाम कश्चिद्राजा । तस्य ^९योषां कुमारीं ^{१०}शचीभिः आत्मीयैः कर्मभिः ^{११}विमदाय एतत्संज्ञाय ऋषये शत्रुभिः सह योद्धुमशक्ताय युवां ^{१२}न्यूहथुः विमदस्य गृहं प्रापितवन्तौ ॥ स्तर्यम् । ‘ स्तृञ् आच्छादने ’ । ‘ अवितृस्तृत्तन्त्रिभ्य ईः ’ इति ईकारप्रत्ययः । ‘ वा छन्दसि ’ इति अमि पूर्वस्य विकल्पनादभावे यणादेशः । ‘ उदात्तस्वरितयोर्यणः ’ इति परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वम् । विषक्ताम् । ‘ पञ्ज सङ्गे ’ । कर्मणि निष्ठा । ‘ अनदिताम् ’ इति नलोपः । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अपिन्वतम् । ‘ पिवि सेचने ’ । इदिच्वात् नुम् । भौवादिकः । पुरुमित्रस्य । पुरुणि मित्राणि यस्य । ‘ संज्ञायां मित्राजिनयोः ’ (पा. सू. ६. २. १६५) इति बहुव्रीहौ उत्तरपदान्तोद्गातत्वम् ॥ ॥ १६ ॥

यवं वृकेणाश्विना वपन्तेषु दुहन्ता मनुषाय दत्ता ।

अभि दस्युं बकुरेणा धमन्तोरु ज्योतिश्चक्रथुरार्याय ॥ २१ ॥

यवम् । वृकेण । अश्विना । वपन्ता । इषम् । दुहन्ता । मनुषाय । दत्ता ।

अभि । दस्युम् । बकुरेण । धमन्ता । उरु । ज्योतिः । चक्रथुः । आर्याय ॥ २१ ॥

^१आर्याय विदुषे । मनुषशब्दो मनुशब्दपर्यायः । ^२मनुषाय मनवे मनोरथं हे ^३दत्ता दर्शनीया-
अश्विनौ ^४वृकेण लाङ्गलेन कर्पकैः कृष्टदेशे^५ ^६यवं यवाद्युपलक्षितं सर्वं धान्यजातं ^७वपन्ता वापयन्तौ तथा
^८इषम् । अन्ननामैतत् । तत्कारणभूतं वृष्ट्युदकं च ^९दुहन्ता मेघात् क्षारयन्तौ तथा ^{१०}दस्युम् उपक्षय-
कारिणमसुरपिशाचादिकं ^{११}बकुरेण । बकुरो भासमानो वज्रः । तेन ^{१२}अभि ^{१३}धमन्ता । धमतिवधकर्मा ।
अभिघ्नन्तौ एवं त्रिविधं कर्म कुर्वन्तौ युवाम् ^{१४}उरु विस्तीर्णं ^{१५}ज्योतिः स्वकीयं तेजो माहात्म्यं ^{१६}चक्रथुः
कृतवन्तौ दर्शितवन्तावित्यर्थः । यद्वा । त्रिविधकर्माचरणेनायां विदुषे मनवे विस्तीर्णं सूर्याख्यं
ज्योतिश्चक्रथुः कृतवन्तौ । जीवन् हि सूर्यं पश्यति । तद्धेतुभूतानि त्रीणि कर्माणि युवाभ्यां कृतानि इति
भावः । अत्र निरुक्तं— ‘ बकुरो भास्करो भयंकरो भासमानो द्रवतीति वा ’ । ‘ यवमिव वृकेणाश्विनौ
निवपन्तौ वृको लाङ्गलं भवति विकर्तनात् ’ (निरु. ६. २५-२६) इत्यादिकमनुसंधेयम् ॥ मनुषाय ।
मनेरौणादिक उपस्रत्ययः ॥

आथर्वणायाश्विना दधीचेऽभ्यं शिरः प्रत्यैरयतम् ।

स वां मधु प्र वोचद्वतायन्त्वाष्ट्रं यद्वावपिकक्ष्यं वाम् ॥ २२ ॥

आथर्वणाय । अश्विना । दधीचे । अभ्यम् । शिरः । प्रति । ऐरयतम् ॥ सः । वाम् ।

मधु । प्र । वोचत् । ऋतयन् । त्वाष्ट्रम् । यत् । दक्षौ । अपिऽकक्ष्यम् । वाम् ॥ २२ ॥

‘तद्वां नरा स्तनये’ (ऋ. सं. १. ११६. १२) इत्यत्रोक्तमाख्यानमिहाप्यनुसंधेयम् । हे अश्विनौ आथर्वणाय अथर्वणः पुत्राय दधीचे दध्यङ्नाम्ने महर्षये अभ्यम् अश्वसंबन्धि शिरः प्रत्यैरयतं प्रत्यक्षतम् । तदीयं मानुषं शिरः प्रच्छिद्य अन्यत्र विधाय अभ्येन शिरसा तमृषिं समयोजयतमित्यर्थः । सः च वां युवाभ्यां प्रवर्ग्यविद्यां मधुविद्यां च वक्ष्यामीति पुरा कृतां प्रतिज्ञाम् वृत्तायन् सत्यामात्मन इच्छन् मधु मधुविद्यां त्वाष्ट्रं त्वष्टुरिन्द्राल्लब्धं प्र वोचत् प्रोक्तवान् । हे दक्षौ दर्शनीयावश्विनौ वां युवयोः संबन्धि यत् अपिकक्ष्यं छिन्नस्य यज्ञशिरसः कक्षप्रवेशेन पुनःसंधानभूतं प्रवर्ग्यविद्याख्यं रहस्यं तदपि वां युवाभ्यां प्रावोचदित्यर्थः ॥ दधीचे । अञ्जतेः ‘ऋषिक्’ इत्यादिना क्तिन् । ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । चतुर्थ्येकवचने ‘अचः’ इति अकारलोपे ‘चौ’ इति दीर्घत्वम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्त्युदात्तत्वे प्राप्ते तस्यापवादत्वेन ‘चौ’ इति विभक्तेः पूर्वस्योदात्तत्वं प्राप्तं तस्याप्ययमपवादः । ‘अञ्जेच्छन्दस्यसर्वनामस्थानम्’ इति विभक्त्युदात्तत्वम् ॥

सदा कवी सुमतिमा चके वां विश्वा धियो अश्विना प्रावतं मे ।

अस्मे रयि नासत्या बृहन्तमपत्यसाचं श्रुत्यै रराथाम् ॥ २३ ॥

सदा । कवी इति । सुमतिम् । आ । चके । वाम् । विश्वाः । धियः । अश्विना । प्र । अवतम् । मे ।

अस्मे इति । रयिम् । नासत्या । बृहन्तम् । अपत्यसाचम् । श्रुत्यम् । रराथाम् ॥ २३ ॥

हे कवी क्रान्तदर्शिनी मेधाविनावश्विनौ वां युवयोः सुमतिं कल्याणीम् अनुग्रहात्मिकां बुद्धिं सदा सर्वदा आ अभिसुख्येन प्रार्थये । मे मदीयानि विश्वाः धियः सर्वाणि कर्माणि युवां प्रावतं प्रकर्षेण रक्षतम् । अपि च अस्मे अस्मभ्यं हे नासत्यावश्विनौ बृहन्तं महान्तम् अपत्यसाचम् अपत्यैः पुत्रादिभिः समवेतं श्रुत्यं प्रपांसनीयम् उत्कृष्टं रयिं धनं रराथां प्रयच्छतम् ॥ चके । ‘कै नै शब्दे’ । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । लोटि उत्तमैकवचने रूपम् । अस्मे । ‘सुपां सुलुक्’ इति चतुर्थीबहुवचनस्य शेषादेशः । अपत्यसाचम् । अपत्यैः सह सचते संगच्छते इति अपत्यसाच् । छान्दसो ण्विः । श्रुत्यम् । श्रुतिः स्तुतिः । तत्र भवं श्रुयम् । ‘भवे छन्दसि’ इति यत् । ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । रराथाम् । ‘रा दाने’ । लोटि व्यत्ययेनात्मनेपदम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति णपः श्लुः ॥

हिरण्यहस्तमश्विना रराणा पुत्रं नरा वधिमत्या अदत्तम् ।

त्रिधा ह श्यावमश्विना विकस्तमुजीवसे ऐरयतं सुदानू ॥ २४ ॥

हिरण्यहस्तम् । अश्विना । रराणा । पुत्रम् । नरा । वधिमत्याः । अदत्तम् ॥ त्रिधा ।

ह । श्यावम् । अश्विना । विकस्तम् । उत् । जीवसे । ऐरयतम् । सुदानू इति सुदानू ॥ २४ ॥

रराणा रममाणौ दातारौ वा नरा नेतारौ हे अश्विनौ हिरण्यहस्तं नाम पुत्रं वधिमत्याः एतसंज्ञायै ब्रह्मवादिन्यै अदत्तं प्रायच्छतं ह । अपि च हे सुदानू शोभनदानौ अश्विनौ त्रिधा त्रेधा विकस्तं विच्छिन्नं श्यावाख्यमृषिं जीवसे जीवितुम् उत् ऐरयतम् असुरैः त्रेधा खण्डितं शरीरं पुनरेकीकृत्य उदगमयतमित्यर्थः ॥ रराणा । रमतेः शानचि 'बहुलं छन्दसि' इति शपः भुः । व्यत्ययेन मकारस्य आत्वम् । रातेवां व्यत्ययेन शानच् । पूर्ववत् भुः । वधिमत्याः । चतुर्थ्यर्थे 'बहुलं छन्दसि' इति षष्ठी । जीवसे । 'जीव प्राणधारणे' । 'तुमर्थे सेसेन्' इति असेप्रत्ययः ॥

एतानि वामश्विना वीर्याणि प्र पूर्याण्यायवोऽवोचन् ।

ब्रह्म कृण्वन्तो वृषणा युवभ्यां सुवीरांसो विदथमा वदेम ॥ २५ ॥

एतानि । वाम् । अश्विना । वीर्याणि । प्र । पूर्याणि । आयवः । अवोचन् ।

ब्रह्म । कृण्वन्तः । वृषणा । युवभ्याम् । सुवीरांसः । विदथम् । आ । वदेम ॥ २५ ॥

अश्विना हे अश्विनौ वां युवयोः संबन्धीनि पूर्याणि प्रदानि एतानि इदानीं मयोक्तानि वीर्याणि वीरकर्माणि आयवः मनुष्याः मदीयाः पित्रादयः प्र अवोचन् उक्तवन्तः । वयं च हे वृषणा कामाभिवर्षकौ अश्विनौ युवाभ्यां ब्रह्म मन्त्रात्मकं स्तोत्रं कृण्वन्तः कुर्वन्तः सुवीरांसः सुवीराः शोभनैः वीरैः पुत्रादिभिरुपेताः सन्तः विदथं यज्ञम् आ वदेम आभिमुख्येन स्तुतीः उच्चारयाम' । यद्वा । विदथं वेदयन्तम् अतिथिं तदपेक्षितप्रदानेन आवदेम आभिमुख्येन प्रियपूर्विकां वाचमुच्चारयाम ॥ कृण्वन्तः । 'कृवि हिंसाकरणयोश्च' । इदित्वात् नुम् । लटः शतृ । 'धिन्विकृण्व्योर च' इति उप्रत्ययः । अकारान्तादेशश्च । अतो लोपे सति स्थानिवद्भावात् लघूपधगुणाभावः । सुवीरांसः । शोभना वीरा येषां ते तथोक्ताः । 'आजसेरसुक्' । 'वीरवीर्यौ च' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । विदथम् । 'विद ज्ञाने' । 'रुविदिभ्यां कित्' इति अथप्रत्ययः ॥ ॥ १७ ॥

'आ वाम्' इत्येकादशर्चं तृतीयं सूक्तं कक्षीवत् आर्षं त्रैष्टुभमाश्विनम् । तथा चानुक्रान्तम्—'आ वामेकादश' इति । पूर्वसूक्ताभ्यां सह प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोः उक्तो विनियोगः ॥

आ वां रथो अश्विना श्येनपत्वा सुमृळीकः स्ववाँ यात्वर्वाङ् ।

यो मर्त्यस्य मनसो जवीयान्त्रिवन्धुरो वृषणा वातरंहाः ॥ १ ॥

आ । वाम् । रथः । अश्विना । श्येनऽपत्वा । सुमृळीकः । स्ववान् । यातु । अर्वाङ् ।

यः । मर्त्यस्य । मनसः । जवीयान् । त्रिवन्धुरः । वृषणा । वातरंहाः ॥ १ ॥

हे अश्विनौ ^१वां युवयोः स्वभूतः ^२रथः ^३अर्वाङ् अस्मदभिमुखम् ^४आ ^५यातु आगच्छतु । कीदृशो रथः । ^६श्येनपत्वा । श्येनाः^७ इत्यश्वनाम । शंसनीयगमनैरथैः पतन् गच्छन् । यद्वा । श्येनः पक्षी । स इव शीघ्रं पतन् । ^८सुमृळीकः शोभनसुखयुक्तः ^९स्ववान् धनवान् । हे वृषणौ कामानां वर्षितारावश्विनौ ^{१०}यः युष्मदीयो रथः ^{११}मर्त्यस्य मनुष्यस्य ^{१२}मनसो ^{१३}जवीयान् अतिशयेन वेगवान् । तद्यथा वेगेन कृस्लं जगत् व्याप्नोति ततोऽप्यतिशयेन क्षणमात्रादेव सर्वं जगत् पर्यटतीत्यर्थः । ^{१४}त्रिवन्धुरः । वन्धुरं वेष्टितं सारथेः स्थानम् । त्रिप्रकारेण वन्धुरेण युक्तः ^{१५}वातरंहाः वातस्य वायोः रंहो वेग इव वेगो यस्य स तथोक्तः । अनेन अप्रतिहतगतिस्त्वमुच्यते । स रथ इति पूर्वत्रान्वयः ॥ श्येनपत्वा । ‘पतुं गतौ’ । ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति वनिप् । दासीभारादिः । यद्वा । दक्षिणग्रहणस्य विध्यन्तरोपसंग्रहार्थत्वात् भावे वनिप् । ततो बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्नम् । जवीयान् । जवोऽस्यास्तीति जववान् । अतिशयेन जववान्^{१६} । आतिशायनिक ईयसुन् । विन्मतोर्लुक् । ‘टेः’ इति टिलोपः ॥

त्रिवन्धुरेण त्रिवृता रथेन त्रिचक्रेण सुवृता यातमर्वाक् ।

पिन्वतं गा जिन्वतमर्वतो नो वर्धयतमश्विना वीरमस्मे ॥ २ ॥

त्रिवन्धुरेण । त्रिवृता । रथेन । त्रिचक्रेण । सुवृता । आ । यातम् । अर्वाक् ।

पिन्वतम् । गाः । जिन्वतम् । अर्वतः । नः । वर्धयतम् । अश्विना । वीरम् । अस्मे इति ॥ २ ॥

^१त्रिवन्धुरेण । वन्धुरं सारथिस्थानम् । त्रिप्रकारवन्धुरोपेतेन ^२त्रिवृता त्रिधा वर्तमानेन ^३त्रिचक्रेण चक्रत्रयोपेतेन ^४सुवृता शोभनं गच्छता ^५रथेन ^६अर्वाक् अस्मदभिमुखम् ^७आ ^८यातम् आगच्छतम् । आगत्य च अस्मदीयाः ^९गाः ^{१०}पिन्वतं पयसा पूरयतम् । ^{११}नः अस्माकम् ^{१२}अर्वतः अश्वान् ^{१३}जिन्वतं प्रीणयतम् । अपि च हे अश्विनौ ^{१४}अस्मे अस्माकं ^{१५}वीरं पुत्रादिकं^१ वर्धयतं प्रवृद्धं कुरुतम् ॥ त्रिचक्रेण । त्रीणि चक्राणि यस्य स तथोक्तः । ‘त्रिचक्रादीनां छन्दस्युपसंख्यानम्’ (पा. सू. ६. २. १९९. १) इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

१. क्ष-ट-स-श्येनः । २. च-छ-ण-फ-जववान् जवीयान्; त-जववान् इति जवीयान् । ३. क्ष-ट-उ-पुत्रपौत्रादिकम् ।

प्रवद्यामना सुवृता रथेन दत्ताविमं शृणुतं श्लोकमद्रेः ।

किमङ्ग वां प्रत्यवर्ति गमिष्ठाहुर्विप्रासो अश्विना पुराजाः ॥ ३ ॥

प्रवत्स्यामना । सुवृता । रथेन । दत्तौ । इमम् । शृणुतम् । श्लोकम् । अद्रेः ।

किम् । अङ्ग । वाम् । प्रति । अवर्तिम् । गमिष्ठा । आहुः । विप्रासः । अश्विना । पुराजाः ॥ ३ ॥

हे 'दत्तौ' दर्शनीयावश्विनौ 'प्रवद्यामना' प्रकृष्टगमनेन शीघ्रगामिना 'सुवृता' शोभनवर्तनेन 'रथेन' आगत्य 'अद्रेः' आदरं कुर्वतः स्तोतुः 'इमं' 'श्लोकं' स्तुतिलक्षणां इमां वाचं 'शृणुतम्' । 'अङ्ग' 'अश्विना' हे अश्विनौ 'पुराजाः' पूर्वजाताः चिरंतनाः 'विप्रासः' मेधाविनः 'वां' युवाम् 'अवर्ति' स्तोतृणां दारिद्र्यं 'प्रति' तत्परिहर्तुं 'गमिष्ठा' गन्तुतमौ 'आहुः' कथयन्ति । किंशब्दः 'प्रदर्शनफलप्रे' वर्तते । किं न कथयन्ति । कथयन्त्येव सर्वे । तथा सति आगन्तव्यमिति ॥ प्रवद्यामना । स्वोपसृष्टे धात्वर्थे वर्तमानात् प्रसङ्गात् 'उपसर्गाच्छन्दसि धात्वर्थे' (पा. सू. ५. १. ११८) इति वतिः । 'या प्रापणे' । 'आतो मनिन्' इति बहुलवचनात् भावे मनिन् । ततो बहुव्रीहौ पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् । अद्रेः । 'दङ् आदरे' । आङ्पूर्वात् अस्मादौणादिकः किप्रत्ययः आङो ह्रस्वश्च । गमिष्ठा । गन्तृशब्दात् 'तुच्छन्दसि' इति इष्टन् । 'तुरिष्टमेयः सु' इति तृलोपः । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेः आकारः । आहुः । प्रत्ययस्वरः । पादादित्वात् निघाताभावः ॥

आ वां श्येनासौ अश्विना वहन्तु रथे युक्तास आशवः पतङ्गाः ।

ये अप्सतुरो दिव्यासो न गृध्रा अभि प्रयो नासत्या वहन्ति ॥ ४ ॥

आ । वाम् । श्येनासः । अश्विना । वहन्तु । रथे । युक्तासः । आशवः । पतङ्गाः ।

ये । अप्सतुरः । दिव्यासः । न । गृध्राः । अभि । प्रयः । नासत्या । वहन्ति ॥ ४ ॥

हे अभ्विनौ 'रथे' 'युक्तासः' सारथिना वहनप्रदेशे योजिताः 'आशवः' व्यामुवन्तः 'पतङ्गाः' पतनसमर्थाः 'श्येनासः' शंसनीयगमनाः अश्वाः 'वां' युवाम् 'आ' 'वहन्तु' अस्मत्समीपमानयन्तु । 'ये' अश्वाः 'अप्सुरः' आप इव त्वरोपेताः 'दिव्यासो' न 'गृध्राः' अन्तरिक्षे वर्तमानाः 'गृध्राख्याः' पक्षिण इव शीघ्रं गच्छन्तो हे नासत्यौ युवां 'प्रयः' हविलक्षणमन्त्रम् अभिलक्ष्य 'वहन्ति' प्रापयन्ति । तादृशाः इति पूर्वत्र संबन्धः ॥ अप्सुरः । 'तुर त्वरणे' । अपशब्दोपपदात् अस्मात् 'किप् च' इति किप् ॥

आ वां रथं युवतिस्तिष्ठदत्र जुष्टी नरा दुहिता सूर्यस्य ।

परि वामश्चा वपुषः पतङ्गा वयो वहन्त्वरुषा अभीके ॥ ५ ॥

आ । वाम् । रथम् । युवतिः । तिष्ठत् । अत्र । जुष्टी । नरा । दुहिता । सूर्यस्य ।

परि । वाम् । अश्वाः । वपुषः । पतङ्गाः । वयः । वहन्तु । अरुषाः । अभीके ॥ ५ ॥

हे नरा नेतारावश्विनौ युवतिः तरुणी सूर्यस्य दुहिता जुष्टी प्रीता सती वां युवयोः अत्र इमं रथम् आ तिष्ठत् आरूढवती । तथा सहितौ वां युवाम् अश्वाः अभीके गृहसमीपे तं रथं परि वहन्तु परिप्रापयन्तु । कीदृशा अश्वाः । वपुषः । वपुरिति रूपस्य शरीरस्य वा नामधेयम् । तद्वन्तः । छान्दसो मत्स्यार्थीयस्य लोपः । पतङ्गाः उत्पतनसमर्थाः वयः गच्छन्तः अरुषाः आरोचमाना हिसकरहिता वा ॥ अत्र । ' इतराभ्योऽपि दृश्यन्ते ' (पा. सू. ५. ३. १४) इति दक्षि-
ग्रहणात् भवदाद्ययोगेऽपि इदंशब्दात् विभक्त्यर्थे त्रल्यस्ययः । जुष्टी । ' जुषी प्रीतिस्सेवनयोः ' । औणादिकः कुप्रत्ययः । ' वोतो गुणवचनात् ' इति ङीष् ॥ ११८ ॥

उद्वन्दनमैरतं दंसनाभिरुद्रेभं दस्त्रा वृषणा शचीभिः ।

निष्टौग्र्यं पारयथः समुद्रात्पुनश्च्यवानं चक्रथुर्यवानम् ॥ ६ ॥

उत् । वन्दनम् । ऐरतम् । दंसनाभिः । उत् । रेभम् । दस्त्रा । वृषणा । शचीभिः ।

निः । तौग्र्यम् । पारयथः । समुद्रात् । पुनरिति । च्यवानम् । चक्रथुः । युवानम् ॥ ६ ॥

हे अश्विनौ वन्दनम् एतत्संज्ञमृषिं दंसनाभिः आत्मीयैः कर्मभिः कृपात् उत् ऐरतम् उदै-
रयतम् उदगमयतम् । हे दस्त्रा दर्शनीयौ वृषणा कामानां वर्धितारावश्विनौ शचीभिः कर्मभिः
रेभम् एतत्संज्ञम् ऋषिं दश रात्रीः नवाहानि च कूपे निवसन्तं तस्मात् उदैरयतम् उदतारयतम् । तथा
तौग्र्यं तुग्रस्य पुत्रं भुज्यं समुद्रे निमग्नम् आत्मीयाभिः नौभिः अश्वैश्च समुद्रात् निः पारयथः
तीरदेशं प्रापितवन्तौ । तथा च्यवानं च्यवनमृषिं जीर्णं पुनः युवानं यौवचोपेतं चक्रथुः कृतवन्तौ ॥
ऐरतम् । ' ईर गतौ कम्पने च ' । ण्यन्तात् लङि ' छन्दस्युभयथा ' इति णाप आर्धधातुकत्वात्
' जेरनिटि ' इति णिलोपः ॥

युवमत्रयेऽवनीताय तप्तमूर्जमोमानमश्विनावधत्तम् ।

युवं कण्वायापिरिस्ताय चक्षुः प्रत्यधत्तं सुष्टुतिं जुजुषाणा ॥ ७ ॥

युवम् । अत्रये । अवनीताय । तप्तम् । ऊर्जम् । ओमानम् । अश्विनौ । अधत्तम् ।

युवम् । कण्वाय । अपिरिस्ताय । चक्षुः । प्रति । अधत्तम् । सुस्तुतिम् । जुजुषाणा ॥ ७ ॥

हे अश्विनौ ^१युवं युवाम् ^२अवनीताय शतद्वारे पीडायन्त्रगृहे अवस्तात्रीताय ^३अत्रये ^४तसं पीडार्थं प्रक्षिप्तं तुषामि शीतेनोदकेन अवारयेथाम् । अपि च अस्मै अत्रये ^५ओमानं सुखकरम् ^६ऊर्जं रसवदन्नम् ^७अधत्तं प्रायच्छतम्^८ । तथा ^९सुष्टुतिं शोभनां स्तुतिं ^{१०}जुजुषाणा सेवमानौ युवाम् ^{११}अपिरिषाय असुरैः ब्राह्मण्यपरीक्षार्थम् इहासीनः^{१२} सन् व्युष्टामुषसं जानीहि इति^{१३} अन्धकारवति गृहे प्रवेशिताय ^{१४}कण्वाय ऋषये ^{१५}चक्षुः व्युष्टायाः उपसः प्रकाशकं बीणाशब्दं ^{१६}प्रत्यधत्तं कृतवन्तौ । यद्वा । अपिरिषाय अपिलिषाय पटलेन पिहितदृष्टये एवंविधाय^{१७} कण्वाय^{१८} चक्षुरिन्द्रियं प्रत्यधत्तं प्रत्यस्थापयतम् ॥ ओमानम् । अवतेरौणादिको मनिः । ' ज्वरत्वर ' इत्यादिना वकारस्य उपधायाश्च उद् । गुणः । अपिरिषाय । ' लिप उपदेहे ' । अस्मान् कर्मणि निष्ठा । कपिलकादिवात् लृत्वविकल्पः । ' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । जुजुषाणा । ' जुषी प्रीतिसेवनयोः ' । छान्दसो लिट् । ' लिटः कानज्वा ' । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेः आकारः ॥

युवं धेनुं शयवे नाधितायापिन्वतमश्विना पूर्व्याय ।

अमुञ्चतं वर्तिकांमंहसो निः प्रति जङ्घां विस्पलाया अधत्तम् ॥ ८ ॥

युवम् । धेनुम् । शयवे । नाधिताय । अपिन्वतम् । अश्विना । पूर्व्याय ।

अमुञ्चतम् । वर्तिकाम् । अंहसः । निः । प्रति । जङ्घाम् । विस्पलायाः । अधत्तम् ॥ ८ ॥

^१अश्विना हे अश्विनौ ^२युवं युवां ^३पूर्व्याय पुरातनाय ^४नाधिताय याचमानाय ^५शयवे एतत्संज्ञाय ऋषये ^६धेनुं निवृत्तप्रसवाम् अदोग्ध्रीम्^७ ^८अपिन्वतं पयसा असिञ्चतम् । सर्वदा पयस्विनीमकुरुतमित्यर्थः । अपि च वर्तिकां^९ वृकेण प्रस्तां चटकसदृशीं शकुनिम् ^{१०}अंहसः वृकास्यलक्षणात् पापात्^{११} ^{१२}निः ^{१३}अमुञ्चतं निरमोचयतम् । यद्वा । पुनःपुनर्वर्तते इति वर्तिका उपौः । तामादित्येनाभिग्रस्तां युवाममोचयतम् । तथा विस्पलायै^{१४} संग्रामे छिन्नजङ्घायै अगस्त्यपुरोहितस्य खेलस्य संबन्धिन्यै एतत्संज्ञायै स्त्रियै आयसीं^{१५} ^{१६}जङ्घां ^{१७}प्रति ^{१८}अधत्तं प्रत्यस्थापयतं समयोजयतमित्यर्थः ॥

युवं श्वेतं पेदव इन्द्रजूतमहिहनमश्विनादत्तमश्वम् ।

जोहूत्रमर्यो अभिभूतिमुग्रं सहस्रसां वृषणं वीडुङ्गम् ॥ ९ ॥

युवम् । श्वेतम् । पेदवे । इन्द्रजूतम् । अहिहनम् । अश्विना । अदत्तम् । अश्वम् ।

जोहूत्रम् । अर्यः । अभिभूतिम् । उग्रम् । सहस्रसाम् । वृषणम् । वीडुङ्गम् ॥ ९ ॥

^१अश्विना हे अश्विनौ ^२पेदवे पेदुनाम्ने राज्ञे ^३युवं युवां श्वेतवर्णं कंचित् ^४अश्वम् ^५अदत्तं प्रायच्छतम् । कीदृशम् । ^६इन्द्रजूतम् इन्द्रेण युवाभ्यां गमितं दत्तमित्यर्थः । ^७अहिहनम् शत्रूणां

१. क्ष-ट-ठ-प्रापयतम् । २. क्ष-ट-ठ- ' इहासीनः.....इति ' नास्ति । ३. क्ष-ट-ठ-अन्धाय । ४. सं-कण्वाय ऋषये । ५. क्ष-ट-ठ-स-अदोग्ध्रीं गाम् । ६. क्ष-ट-ठ-स-वर्तिकाम् एतत्संज्ञां वृकेण प्रस्ताम् अंहसो वृकस्य भक्षणात् । ७. क्ष-ट-ठ-विस्पलायाः ।

हन्तारं^१ जोहूत्रम् अतिशयेन संग्रामेष्वाह्वातारम्^२ अर्थः भरेः शत्रोः^३ अभिभूतिम् अभिभावुकम्^४ उपग्रम्^५ उदूणम्^६ वीर्यवन्तमित्यर्थः ।^७ सहस्रसं सहस्रसंख्याकस्य धनस्य संभक्तारं दातारं वा^८ वृषणं सेक्तारं युवानमित्यर्थः ।^९ वीदुङ्गं दृढाङ्गम् ॥ इन्द्रजितम् । जु इति सौत्रो धातुर्गत्यर्थः । अस्मादन्तर्भावित्व्यर्थात् कर्मणि निष्ठा । 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वम् । जोहूत्रम् । ह्यतेर्यङ्लुगन्तात् औणादिकः त्रूपप्रत्ययः । प्रत्ययस्य पिस्वादनुदात्तत्वे धातुस्वरः शिष्यते । अर्थः । अरिशब्दात् षष्ठ्येकवचने 'जसादिषु च्छन्दसि वावचनम्' इति 'वेङ्ङिति' इति गुणस्य विकल्पितत्वादभावे यणादेशः । 'उदात्तयणः' इति विभक्तेरुदात्तस्वम् । अभिभूतिम् । अभिभूयतेऽनेनेत्यभिभूतिः । करणे क्तिन् । 'तादौ च' इति गतेः प्रकृतिस्वरस्वम् । सहस्रसाम् । सनोतेः मनतेर्वा 'जनमनखन' इति विद् । 'विङ्नोरनुनासिकस्यात्' इति आत्वम् ॥

ता वा नरा स्वर्से सुजाता हवामहे अश्विना नाधमानाः ।

आ न उप वसुमता रथेन गिरौ जुषाणा सुविताय यातम् ॥ १० ॥

ता । वाम् । नरा । सु । अवसे । सुजाता । हवामहे । अश्विना । नाधमानाः ।

आ । नः । उप । वसुमता । रथेन । गिरः । जुषाणा । सुविताय । यातम् ॥ १० ॥

नरा नेतारी हे अश्विनौ^१ सुजाता शोभनजन्मानौ^२ ता^३ वां तौ युवां^४ नाधमानाः धनं याचमानाः वयं स्तोतारः^५ अवसे रक्षणार्थं^६ सु^७ हवामहे शोभनमाह्वयामहे । गिरः स्तुतीः^८ जुषाणा सेवमानौ युवां^९ वसुमता धनयुक्तेन^{१०} रथेन^{११} नः अस्मान्^{१२} उप^{१३} आ^{१४} यातम् उपागच्छतम् । किमर्थम् । सुविताय सुष्ठु प्राप्तव्याय धनाय सुखाय वा ॥ सुजाता । शोभनं जातं जन्म ययोस्तौ सुजातौ । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेराकारः । 'नञ्मुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । नाधमानाः । 'नाष्ट याच्नायाम्' । जुषाणा । 'जुपी प्रीतिसेवनयोः' । ताच्छीलिकः चानश् । तुदादित्वात् शः । पूर्ववद्विभक्तेराकारः । सुविताय । सुपूर्वात् एतेः कर्मणि निष्ठा । तन्वादित्वान् उवङ् । 'सूपमानात् क्तः' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

आ श्येनस्य जवसा नूतनेनास्मे यातं नासत्या सजोषाः ।

हवे हि वामश्विना रातहव्यः शश्वत्तमाया उपसो व्युष्टौ ॥ ११ ॥

आ । श्येनस्य । जवसा । नूतनेन । अस्मे इति । यातम् । नासत्या । सजोषाः ।

हवे । हि । वाम् । अश्विना । रातहव्यः । शश्वत्तमायाः । उपसः । विउष्टौ ॥ ११ ॥

हे नासत्यावश्विनौ^१ सजोषाः सजोषसौ समानप्रीतियुक्तौ^२ श्येनस्य शंसनीयं गच्छतः अश्वस्य^३ नूतनेन नवतरेण प्रत्यग्रेण^४ जवसा वेगेन सहितौ युवाम्^५ अस्मे अस्मान्^६ आ^७ यातम् आगच्छतम् । अश्विना हे अश्विनौ^८ रातहव्यः^९ वां युवाभ्यां दातव्येन हविषा युक्तः सन्^{१०} शश्वत्तमायाः कालारमकतया नित्यायाः^{११} उपसो व्युष्टौ^{१२} त्रिवासनसमये वां युवां^{१३} हवे आह्वयामि । हिः हेतौ । 'हि यस्मादेवं तस्मात् आयातमित्यर्थः ॥ अस्मे । 'सुपां सुलुक्' इति शसः शोभादेशः । सजोषाः ।

तेनैव द्विवचनस्य सुभादेशः । हवे । ह्येओ लङुत्तमैकवचने 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणम् । शब्दगुणावादेशः । शश्वत्तमायाः । 'उत्तमशश्वत्तमौ सर्वत्र' (पा. सू. ६. १. १६०. ग.) इति उच्छादिषु पाठान् अन्तोदात्तत्वम् ॥ ॥ १९ ॥

'आ वां रथम्' इति दशर्चं चतुर्थं सूक्तं दैर्घ्यतमसस्य कक्षीवत आर्षं जागतमाश्विनम् । तथा चानुकान्तम्—'आ वां रथं दश जागतम्' इति । प्रातरनुवाकाश्विने 'कृती जागते छन्दसि इदं सूक्तम् आश्विनशब्दे च । तथा च सूत्रितम्—'आ वां रथमभूदिदं यो वां परिज्मेति त्रीणि' (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति ॥

आ वां रथं पुरुमायं मनोजुवं जीराश्वं यज्ञियं जीवसे हुवे ।

सहस्रकेतुं वनिनं शतद्वसुं श्रुष्टीवानं वरिवोधामभि प्रयः ॥ १ ॥

आ । वाम् । रथम् । पुरुमायम् । मनःऽजुवम् । जीरऽअश्वम् । यज्ञियम् । जीवसे । हुवे ।

सहस्रऽकेतुम् । वनिनम् । शतद्वसुम् । श्रुष्टीऽवानम् । वरिवःऽधाम् । अभि । प्रयः ॥ १ ॥

हे अश्विनौ 'वां युवयोः' 'रथं' 'जीवसे जीवनार्थं' 'प्रयः' हविलक्षणमन्त्रमभिलक्ष्य 'आ' 'हुवे' आह्वयामि । कीदृशम् । 'पुरुमायं' बहुविधाश्रयं बहुविधकर्माणं वा 'मनोजुवं' मन इव शीघ्रं गच्छन्तं 'जीराश्वं' जववदश्वोपेतं 'यज्ञियं' यज्ञेष्वाह्वातुमर्हं 'सहस्रकेतुम्' अनेकध्वजं सहस्रस्य धनस्य केतयितारं ज्ञापयितारं वा 'वनिनम्' । वनमिस्थुदकनाम । तद्वन्तम् । 'शतद्वसुं' शतसंख्याकैर्धनैर्युक्तं 'श्रुष्टीवानम्' । श्रुष्टीति क्षिप्रनाम । क्षिप्रं संभजमानं यद्वा सुखवन्तम् । 'वरिवोधाम्' । वरिव इति धननाम । वरिवसो धनस्य दातारम् ॥ पुरुमायम् । बहुव्रीहौ 'त्रिचक्रादिवा दन्तोदात्तत्वम्' । यद्वा । तत्पूर्वात् अर्शआदिवात् अच् । जीराश्वम् । जु इति गत्यर्थः सौत्रो धातुः । 'जोरी च' (उ. सू. २. १८१) इति रक् ईकारान्तादेशश्च । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यज्ञियम् । 'यज्ञस्विग्भ्यां घस्वञौ' इति अर्हायं घप्रत्ययः । हुवे । ह्येओ लटि 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणम् । 'लुक्' इत्यनुवृत्तौ 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । उवङ् । शतद्वसुम् । शतवसुम् । छान्दसस्तकारोपजनः ॥

ऊर्ध्वा धीतिः प्रत्यस्य प्रयामिन्यधायि शस्मन्त्सर्मयन्त आ दिशः ।

स्वदामि धर्मं प्रति यन्त्युतय आ वामूर्जानी रथमश्विनारुहत् ॥ २ ॥

ऊर्ध्वा । धीतिः । प्रति । अस्य । प्रयामनि । अधायि । शस्मन् । सम । अयन्ते । आ । दिशः ।

स्वदामि । धर्मम् । प्रति । यन्ति । उतयः । आ । वाम् । ऊर्जानी । रथम् । अश्विना । अरुहत् ॥ २ ॥

अस्य रथस्य प्रयामनि प्रयागे प्रगमने सति शस्मन् अश्विनोः हांसने स्तवने धीतिः अस्मदीया बुद्धिः ऊर्ध्वा उन्मुखा प्रति अधायि प्रत्यस्यायि । तदनन्तरं दिशः देष्टव्याः स्तुतयोऽपि

‘समयन्ते अभिवन्ता संगच्छन्ते । आकारः समुच्चये । अहं च स्तोता वरमं महावीरस्थं यद्वा क्षरण-
शीलाज्यादिकं’ हविः ‘स्वदामि स्वात्करोमि । उत्तयः अवितारः रक्षका ऋत्विजश्च प्रति यन्ति ।
वरमं प्रति गच्छन्ति संस्कारार्थम् । अपि च हे अभिनौ वां युवयोः रथम् उज्जानी सूर्यस्य दुहिता आ
अरुहत् आरुहवती ॥ प्रयामनि । ‘या प्रापणे’ । ‘आतो मनिन्’ इति ‘कृत्यस्युदो बहुलम्’ इति
बहुलवचनात् भावे मनिन् । दासीभारादिवत् पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शस्मन् । ‘शंसु स्तुतौ’ ।
‘अम्बेशोऽपि दृश्यन्ते’ इति मनिन् । दक्षिप्रहगस्य त्रिभ्यन्तरोपसंप्रहार्थत्वात् उपधानकारलोपः । ‘सुपां
सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । अयन्ते । ‘अय पय गतौ’ । भौवादिकः अनुदासेत् । उत्तयः ।
‘क्वित्कौ च संज्ञायाम्’ इति अवतेः कर्तरि क्विच् । ‘ज्वरत्वर’ इत्यादिना वकारोपधयोः ऊट् ।
अरुहत् । ‘कृमृदरुहिभ्यः’ इति च्लेः अडादेशः ॥

सं यन्मिथः पस्पृधानासो अगमत शुभे मखा अमिता जायवो रणे ।

युवोरहं प्रवणे चेकिते रथो यदश्विना वहथः सुरिमा वरम् ॥ ३ ॥

सम् । यत् । मिथः । पस्पृधानासः । अगमत । शुभे । मखाः । अमिताः । जायवः । रणे ।

युवोः । अहं । प्रवणे । चेकिते । रथः । यत् । अश्विना । वहथः । सुरिम् । आ । वरम् ॥ ३ ॥

‘मखाः मखवन्तो यज्ञोपेताः । अमिताः अपरिमिताः । जायवः जयशीलाः मनुष्याः । रणे
संग्रामे शुभे शोभनाय धनाय तदर्थं मिथः पस्पृधानासः अन्योन्यं स्पर्धमानाः यत् यदा सम्
अगमत संगच्छन्ते तदानीं हे अभिवना अभिनौ युवोरहं युवयोरेव रथः प्रवणे प्रकर्षेण संभजनीये
भूतले चेकिते ज्ञायते । देवेषु मध्ये युवामेव रक्षणार्थं शीघ्रं रथेनागच्छथः इत्यर्थः । यन् येन रथेन
सुरिं स्तोतारं प्रति वरं श्रेष्ठं धनम् आ वहथः प्रापयथः स रथः इत्यर्थः । पस्पृधानासः । ‘स्पर्ध
संग्रहं’ । छान्दसो लिट् । तस्य लिटः कानजादेशः । छान्दसं रेफस्य संप्रसारणमकारलोपश्च । अगमत ।
गमेश्छान्दसो लृक् । ‘समो गमृच्छि’ इत्यादिना आत्मनेपदम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो
लुक् । अस्य अडादेशः । ‘गमहन’ इति उपधालोपः । मखाः । मखो यज्ञः । अश्विनादिवान् अच् ।
जायवः । ‘जि जये’ । ‘कृवापाजि’ इत्यादिना उष् । चेकिते । ‘क्वित् ज्ञाने’ । अस्मात् यङन्तात्
छान्दसो वर्तमाने लिट् । अतोलोपयलोपौ । यत् । ‘सुपां सुलुक्’ इति तृतीयाया लुक् ॥

युवं भुज्युं भुरमाणं विभिर्गतं स्वयुक्तिभिर्निवहन्ता पितृभ्य आ ।

यासिष्टं वर्तिर्वृषणा विजेन्यरं दिवोदासाय महिं चेति वामवः ॥ ४ ॥

युवम् । भुज्युम् । भुरमाणम् । विऽभिः । गतम् । स्वयुक्तिऽभिः । निऽवहन्ता । पिऽतृभ्यः । आ ।

यासिष्टम् । वर्तिः । वृषणा । विऽजेन्यम् । दिवऽदासाय । महिं । चेति । वाम् । अवः ॥ ४ ॥

‘वृष्णा कामानां वर्षितारी हे अश्विनौ’ युवं युवां’ भुरमाणं’ विभिः अभैः न्नियमाणं’ गतं समुद्रे निमग्नं’ भुज्युं तुप्रपुत्रं’ स्वयुक्तिभिः स्वयमेव युज्यमानैः अभैः नौविशेषैश्च’ निवहन्ता नितरां वहन्तौ’ पितृभ्य आ । ‘आङ् मर्यादायाम्’ । यत्र पितरस्तुप्रादय आसते तावत्पर्यन्तम्’ इत्यर्थः । ‘विजेन्यम्’ इति दूरस्थं ब्रुवते । दूरे वर्तमानं’ वर्तिः तुप्रस्थ गृहं प्रति’ यासिष्टम् अगच्छतम् । अपि च ‘दिवोदासाय राज्ञे कृतं युवयोः संबन्धि’ अवः रक्षणं शम्बरहननरूपं’ महि महत्’ गम्भीरं’ ‘वेति अस्माभिर्ज्ञायते ॥ भुरमाणम् । ‘डुभृम् धारणपोषणयोः’ । कर्मणि लटः शानच् । व्यत्ययेन वाः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति उत्त्वम् । पितृभ्य आ । मर्यादायाम् आङ् कर्मप्रवचनीयसंज्ञा^१ (पा. सू. १. ४. ८९) । ‘पञ्चभ्यपाङ्परिभिः’ (पा. सू. २. ३. १०) इति पञ्चमी । यासिष्टम् । ‘या प्रापणे’ । ‘यमरमनमातां सक्च’ (पा. सू. ७. २. ७३) इति सगागमः । सिच इडागमः । विजेन्यम् । विजनो दूरदेशः । तत्र भवं विजेन्यम् । ‘भवे छन्दसि’ इति यत् । ‘त्तिस्वरितः’ इति स्वरितत्वम् ॥

युवोरश्विना वपुषे युवायुजं रथं वाणीं येमतुरस्य शर्घ्यम् ।

आ वां पतित्वं सखायं जग्मुषी योषावृणीत जेन्या युवां पती ॥ ५ ॥

युवोः । अश्विना । वपुषे । युवायुजम् । रथम् । वाणी इति । येमतुः । अस्य । शर्घ्यम् ।

आ । वाम् । पतिऽत्वम् । सखायं । जग्मुषी । योषा । अवृणीत । जेन्या । युवाम् । पती इति ॥ ५ ॥

‘अश्विना हे अश्विनौ’ युवोः युवयोः’ वाणी वननीयौ’ प्रशस्यौ अभवौ’ युवायुजं युवाभ्यां युज्यमानं’ रथम् आजिधावनसमये’ अस्य रथस्य यत्’ शर्घ्यं प्राप्यम् आदित्याख्यम् अवधिभूतं लक्ष्यं’ वपुषे शोभार्थं तत्’ येमतुः । सर्वेभ्यो देवेभ्यः पूर्वं प्रापयामासतुः । तदनन्तरं च’ आ’ जग्मुषी आगतवती’ जेन्या आजिधावनेन जीयमाना’ योषा सूर्या’ सख्याय सखित्वाय युवां’ युवयोः’ पतित्वम्’ अवृणीत । कथमिति । मम’ युवाम् एव’ पती भर्तारौ इति ॥ युवोः । षष्ठीद्विवचने ‘योऽचि’ इति यत्वस्य सर्वविधीनां छन्दसि’ विकल्पितत्वादभावे’ शेषे लोपः’ इति दकारलोपः । ‘अतो गुणे’ इति पररूपत्वम् । युवायुजम् । ‘युवावौ द्विवचने’ इति अर्थोपनिधायकस्य युष्मच्छन्दस्य अविभक्तावपि व्यत्ययेन युवादेशः । शर्घ्यम् । ‘श्रु प्रसहने’ । अस्मात् प्यन्तात्’ अचो यत्’ इति यत् । ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । जग्मुषी । गमेर्लिटः कसुः । ‘उगितश्च’ इति ङीप् । ‘वसोः संप्रसारणम्’ इति संप्रसारणम् । ‘गमिहन’ इति उपधालोपः । जेन्या । ‘जि जये’ । औणादिक एन्यप्रत्ययः टिलोपश्च ॥ ॥ २० ॥

युवं रेभं परिषूतेरुष्यथो हिमेन घर्मं परितप्तमत्रये ।

युवं शयोरवसं पिप्यथुर्गवि प्र दीर्घेण वन्दनस्तार्यायुषा ॥ ६ ॥

युवम् । रेभम् । परिऽसूतेः । उरुष्यथः । हिमेन । घर्मम् । परिऽतप्तम् । अत्रये ।

युवम् । शयोः । अवसम् । पिप्यथुः । गवि । प्र । दीर्घेण । वन्दनः । तारि । आयुषा ॥ ६ ॥

१. क्ष-उ-ठ-तावन्नयन्तौ । २. क्ष-उ-ठ-महत्वं वीर्यम् । ३. क्ष-उ-ठ-कर्मप्रवचनीयसंज्ञायाम् । ४. च-छ-त-फ-श-वर्णनीयौ । ५. क्ष-उ-ठ-स-‘लक्ष्यम्’ नास्ति । ६. क्ष-च-छ-उ-ठ-फ-वाम् ।

हे अभिनौ वयुवं युवां वरेभम् ऋषिं परिबृतेः परितः प्रेरकादुपद्रवात् कृपपतनाद्वा उरुव्यथः रक्षयः । 'उरुव्यथी रक्षाकर्मा' (निरु. ५. २३) इति यास्कः । तथा अत्रये ऋषये परितस्तं परितस्तं वधमम् असुरैः पीडार्थं प्रक्षितं दीप्यमानं तुषामि हिमेन शीतेनोदकेन अवारयेथाम् । यद्वा । हविषामत्रये भक्षयित्रे अत्रये परितस्तं सूर्यकिरणैः संतप्तं वधमम् । अहर्निमित्तत् । अहर्हिमेन वृष्टयुद्धकेन हविःसंपादकवीर्याद्युत्पत्त्यर्थम् अवारयेथाम् । अपि च शयोः एतत्संज्ञस्य ऋषेः गवि निवृत्तप्रसवायां धेनौ अवसं रक्षकं पयः वयुवं युवां विप्यथुः प्रवर्धितवन्तौ । तथा जीर्णाङ्गः वन्दनः ऋषिः दीर्घेण आयुषा प्र तारि युवाभ्यां प्रवर्धितः । प्रपूर्वस्तिरतिवर्धनार्थः ॥ अवसम् । अवतेरौणादिकः असम् । विप्यथुः । 'प्यायी वृद्धी' । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । 'लिङ्गलोभ' (पा. सू. ६. १. २९) इति पीभावः ॥

युवं वन्दनं निर्कृतं जरण्यया रथं न दत्ता करणा समिन्वथः ।

क्षेत्रादा विप्रं जनथो विपन्यया प्र वामत्र विधते दंसना भुवत् ॥ ७ ॥

युवम् । वन्दनम् । निःऽकृतम् । जरण्यया । रथम् । न । दत्ता । करणा । सम् । इन्वथः ।

क्षेत्रात् । आ । विप्रम् । जनथः । विपन्यया । प्र । वाम् । अत्र । विधते । दंसना । भुवत् ॥ ७ ॥

हे दत्तौ अभिनौ वयुवं युवां जरण्यया जरया निर्कृतं निःशेषेण प्राप्तं वन्दनम् ऋषिं करणा कर्मणां कतारौ शिल्पकुशलौ युवां समिन्वथः समघत्तं पुनर्युवानमकुरुतम् । तत्र दृष्टान्तः । रथं न । यथा कश्चिच्छील्पी जीर्णं रथं पुनरप्यभिनवं करोति तद्वत् । अपि च विपन्यया स्तुत्या गर्भस्थेन वामदेवेन स्तुतौ सन्तौ क्षेत्रात् आ । आकारः समुच्चये । मातुरुदरलक्षणात् जन्मस्थानात् विप्रं मेधाविनं तस्मिन् जनथः जनयथः च । तथा वां युवयोः दंसना रक्षणात्मकं कर्म अत्र असौ त्रिधत्ते परिचरते यजमानाय प्र भुवत् प्रभवतु । रक्षितुं समर्थं भवतु ॥ निर्कृतम् । 'क्र गतौ' । कर्मणि निष्ठा । 'गतिरन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । जरण्यया । जरणक्रियाहं जरण्या । 'अन्यावस्थाच्छन्दसि च' इति यः । करणा । करोतेः 'अन्येभ्योऽपि दृश्यते' (पा. सू. ३. ३. १३०) इति युच् । इन्वथः । 'इवि न्यासौ' । इदिच्वात् नुम् । भौवादिकः । जनथः । 'जनी प्राहुर्भावे' । निचि उपधावृद्धिः । 'जनीजृप्कसुरजः' इति मिच्वात् 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् । 'छन्दस्युभयथा' इति शप आर्धधातुकरवात् 'गेरनिटि' इति णिलोपः । विपन्यया । 'पन स्तुतौ' । 'अभ्यादयश्च' इति भावे यत् । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् । विधते । 'विध विधाने' । तौदादिकः । लटः शतृ । 'शतुरनुमः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । भुवत् । भवतेल्लेटि अडागमः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'भूसुवोस्तिङि' इति गुणप्रतिषेधः ॥

अर्गच्छतं कृपमाणं परावर्ति पितुः स्वस्य त्यजसा निर्बाधितम् ।

स्वर्वतीरित ऊतीर्युवोरहं चित्रा अभीके अभवन्भिष्टयः ॥ ८ ॥

अर्गच्छतम् । कृपमाणम् । पराऽवर्ति । पितुः । स्वस्य । त्यजसा । निऽर्बाधितम् ।

स्वऽवतीः । इतः । ऊतीः । युवोः । अहं । चित्राः । अभीके । अभवन् । अभिष्टयः ॥ ८ ॥

हे अश्विनौ ^१परावति दूरदेशे समुद्रमध्ये ^२स्वस्थ ^३पितुः तुप्रस्य ^४त्यजसा त्यागेन ^५निवाधितं पीडितं भुज्युं कृपमाणं युवां ^६स्तुवन्तम् ^७अगच्छतम् । युवां रक्षणार्थं गतवन्तौ । यस्मादेवं तस्मात् हे अश्विनौ ^८स्वर्वतीः स्वर्वरयः शोभनगमनयुक्ताः ^९इतः इतोमुखात् ^{१०}चित्राः चायनीयाः ^{११}युवोरह युवयोरेव ^{१२}उत्तीः उत्तयः रक्षाः ^{१३}अभीके समीपे ^{१४}अभिष्टयः सर्वैः प्राणिभिः अभ्येषणीयाः ^{१५}अभवन् भवन्ति ॥ कृपमाणम् । कृपतिः स्तुतिकर्मा । अयं च तुदादिर्द्रष्टव्यः । स्वर्वतीः । सुपूर्वात् अर्तेः भावे विश् । ततो मतुप् । ‘ छन्दसीरः ’ इति मतुपो बत्वम् । अभिष्टयः । ‘ इषु इच्छाणाम् ’ । भावे क्तिन् । शकन्वाङ्गित्वात् पररूपत्वम् ॥

उत स्या वां मधुमन्मक्षिकारपन्मदे सोमस्यौशिजो हुवन्यति ।

युवं दधीचो मन आ विवासथोऽथा शिरः प्रति वामभ्यं वदत् ॥ ९ ॥

उत । स्या । वाम् । मधुमत् । मक्षिका । अरपत् । मदे । सोमस्य । औशिजः । हुवन्यति । युवम् । दधीचः । मनः । आ । विवासथः । अथ । शिरः । प्रति । वाम् । अभ्यम् । वदत् ॥ ९ ॥

‘उत अपि च हे अश्विनौ ^१मधुमत् मधुमन्तौ ^२वां युवां ^३स्या सा ^४मक्षिका सरघा मधुकामा सतां ^५अरपत् अस्तीत् । तथा ^६औशिजः उशिजः पुत्रः कक्षीवान् ^७सोमस्य पानेन युवयोः ^८मदे हर्षे निमित्तभूते सति ^९हुवन्यति युवामाह्वयति । ^{१०}युवं युवां च तस्यै मक्षिकायै मधु दातुं मधुविद्याधिनी सन्तौ ^{११}दधीचः आथर्वणस्य ऋषेः ^{१२}मनः चित्तं शुश्रूषया ^{१३}आ ^{१४}विवासथः पर्यचरतम् । ^{१५}अथ अनन्तरं तस्मिन्नीते सति ^{१६}अभ्यं युवाभ्यां प्रतिहितम् अभ्वस्य संबन्धि यत् ^{१७}शिरः तत् ^{१८}वां युवां ^{१९}प्रति मधुविद्यामवदत् । स ऋषिः आश्वेन शिरसा उपदिष्टवानित्यर्थः ॥ मधुमत् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति विभक्तेर्लुक् । अरपत् । ‘ रप लप व्यक्तायां वाचि ’ । मदे । ‘ मदी हर्षे ’ । ‘ मदोऽनुपसर्गे ’ इति भावे अप् । हुवन्यति । ‘ ह्वेन् स्पर्धायां शब्दे च ’ । ‘ ल्युट् च ’ इति भावे ल्युट् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति संप्रसारणम् । हवनमात्मन इच्छति । ‘ सुप आत्मनः वयच् ’ । अत्यलोपच्छान्दसः । घर्णव्यापस्या उत्त्वम् । अभ्यम् । अभ्वे भवम् अभ्यम् । ‘ भवे छन्दसि ’ इति यत् ॥

युवं पेदवे पुरुवारमश्विना स्पृधां श्वेतं तरुतारं दुवस्यथः ।

शयैरभिद्युं पृतनासु दुष्टरं चर्कृत्यमिन्द्रमिव चर्षणीसहम् ॥ १० ॥

युवम् । पेदवे । पुरुवारम् । अश्विना । स्पृधाम् । श्वेतम् । तरुतारम् । दुवस्यथः ।

शयैः । अभिद्युम् । पृतनासु । दुष्टरम् । चर्कृत्यम् । इन्द्रम् इव । चर्षणिः सहम् ॥ १० ॥

‘अश्विना हे अश्विनौ ^१पेदवे पेदुनास्ते राज्ञे ^२पुरुवारं बहुभिर्बर्णीयं ^३स्पृधां संग्रामे स्पर्धमानानां शत्रूणां ^४तरुतारं तारकं ^५श्वेतं शुभ्रवर्णम् इन्द्राल्लङ्घ्यम् अभ्वं ^६युवं युवां ^७दुवस्यथः दत्तवन्तौ । पुनरपि कीदृशम् । ^८शयैः । शयिन्ते इति शय्याः योद्धारः । तैः ^९पृतनासु संग्रामेषु ^{१०}दुष्टरं तरीतुमशक्यम् ^{११}अभिद्युम् अभिगतदीप्तिं ^{१२}चर्कृत्यं सर्वेषु कार्येषु पुनः पुनः प्रयोज्यम् ^{१३}इन्द्रमिव ^{१४}चर्षणीसहम् । इन्द्रो यथा शत्रून् अभिवति एवं शत्रुजनानाम् अभिभवितारमित्यर्थः ॥ स्पृधाम् । ‘ स्पर्धे संवर्धे ’ । ‘ क्तिप् च ’ इति

क्रिप् । चशब्देन दक्षिणहणानुकर्षणात् तस्य च विध्यन्तरोपसंग्रहार्थत्वात् अकारस्य लोपो रेफस्य च संग्रहणम् । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । तस्तारम् । 'तृ पृवनतरणयोः' । अस्मात् तृचि 'प्रसितत्कभितस्तभित' इत्यादौ निपातनात् रूपसिद्धिः । चर्कृत्यम् । करोतेः यङ्लुगन्तात् 'विभाषा कृवृषोः' इति क्यप् । ततस्तुक् ॥ २१ ॥

'का राधत्' इति द्वादशर्षं पञ्चमं सूक्तम् । अत्रानुक्रम्यते—'का राधद्वादशान्त्या दुःस्वप्ननाशन्याद्या गायत्री द्वितीया ककुप् तृतीयाचतुर्थी काविराणनष्टरूप्यौ पञ्चमी तनुशिरा' षष्ठ्यक्षरैः उष्णिग्विष्टारबृहती कृतिर्विराद् त्रिवो गायत्र्यः' इति । अस्यायमर्थः । अनुवृत्तेः औशिजो दैर्घतमसः कक्षीवान् ऋषिः आद्या गायत्री । 'विद्वांसौ' इत्येषा ककुप् मध्यमपादस्य द्वादशाक्षरत्वात् । 'मध्यमश्चेत्ककुप्' (अनु. ५. ३) इति हि तल्लक्षणम् । तृतीया 'ता विद्वांसा' इत्येषा काविराद् । 'नवकयोर्मध्ये जागतः काविराद्' (अनु. ६. ५) इत्युक्तलक्षणोपेतत्वात् । चतुर्थी 'वि पृच्छामि' इत्येषा नष्टरूपी । 'नववैराजत्रयोदशैर्नष्टरूपी' (अनु. ६. ६) इत्युक्तलक्षणोपेतत्वात् । 'प्र या घोषे' इत्येषा पञ्चमी तनुशिरा^१ । 'एकादशिनोः परः षट्कस्तनुशिरा' (अनु. ५. ५) इत्युक्तलक्षणोपेतत्वात् । 'श्रुतं गायत्रम्' इत्येषा षष्ठी यद्यपि पादसंख्यया उष्णिक् न भवति तथापि अक्षरसंख्यया उष्णिक् । 'युवं हि' इति सप्तमी विष्टारबृहती । 'अष्टिनोर्मध्ये दशकौ विष्टारबृहती' (अनु. ७. ५) इति तल्लक्षणोपेतत्वात् । 'मा कस्मै' इति अष्टमी कृतिः । 'जागतावष्टकश्च कृतिः' (अनु. ६. ३) इत्युक्तलक्षणसम्भावात् । 'दुहीयन्' इति नवमी विराद् । दशम्याद्याः त्रिवो गायत्र्यः । 'आश्विनं वै' इति वैश्वदप्रयोगात् तुह्यादिपरिभाषया इदमपि सूक्तम् आश्विनम् । 'अध स्वप्नस्य' इति अन्यथा दुःस्वप्ननाशनं प्रतिपाद्यते । अतो 'या तेनोच्यते सा देवता' (अनु. २. ५) इति न्यायेन तदेव देवता ॥ सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः । धर्माभिष्टवे आदितो नवर्षो विनियुक्ताः । सूच्यते हि—'का राधद्दोत्राश्विना वामिति नवा भात्यग्निः' (आश्व. श्रौ. ४. ६) इति । 'का राधद्दोत्राश्विना वामिति नव विच्छन्दसः' (ऐ. ब्रा. १. २१) इत्यादिकं ब्राह्मणमनुसंधेयम् ॥

का राधद्दोत्राश्विना वां को वां जोष उभयोः । कथा विधात्यप्रचेताः ॥ १ ॥

का । राधत् । होत्रा । अश्विना । वाम् । कः । वाम् । जोषे । उभयोः ।

कथा । विधाति । अप्रचेताः ॥ १ ॥

१ अश्विना हे अश्विनौ १ वां युवां १ का १ होत्रा । वाङ्मामैतत् । कीदृशी स्तुतिलक्षणा वाक् १ राधत् आराधयति प्रीतौ करोति । युवयोर्माहात्म्यानुरूपा स्तुतिर्नास्तीत्यर्थः । किंच १ वां युवयोः १ उभयोः १ जोषे जोषणे सेवने प्रीणने वा समर्थः १ कः स्तोना विद्यते । युष्मद्वृणाभिज्ञः कश्चिदपि नास्तीत्यर्थः । १ अप्रचेताः युवयोर्माहात्म्यमजानंश्च १ कथा केन प्रकारेण १ विधाति युवां परिचरति । युष्मद्विषयं परिचरणमपि न कर्तुं शक्यमित्यर्थः ॥ राधत् । 'राध साध संसिद्धौ' । लेटि अडागमः । जोषे । 'जुषी प्रीतिसेवनयोः' । भावे घञ् । भिस्वादाद्युदात्तत्वम् । कथा । 'था हेतौ च च्छन्दसि' इति किंशब्दात् प्रकारवचने थाप्रत्ययः । 'किमः कः' इति कादेशः । विधाति । 'विध विधाने' । तौदादिकः । लेटि अडागमः । अप्रचेताः । प्रकृष्टं चेतो यस्यासी प्रचेताः । नजसमासे अन्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

विद्वांसविदुरः पृच्छेदविद्वानित्थापरो अचेताः । नू चिषु मर्ते अक्रौ ॥ २ ॥

विद्वांसौ । इत् । दुरः । पृच्छेत् । अविद्वान् । इत्था । अपरः । अचेताः ।

नु । चित् । नु । मर्ते । अक्रौ ॥ २ ॥

‘इत्था इत्थम् अनेन पूर्वोक्तप्रकारेण ’अविद्वान् अज्ञः स्तोता ’विद्वांसौ ’इत् सर्वज्ञौ अश्विनौ
एव ’दुरः द्वाराणि स्तुतिपरिचरणयोः उपायभूतान् मार्गान् ’पृच्छेत् प्रष्टुमर्हति । ’अपरः अश्विन्यामन्यः
सर्वः अपि ’अचेताः । चेतसा ज्ञानेन रहितः । तस्मात् अश्विनावेव पृच्छेदित्यर्थः । तौ च ’अक्रौ शत्रुभिः
अनाक्रान्तौ अश्विनौ ’नू ’चित् क्षिप्रमेव ’मर्ते मनुष्ये स्तोतरि भक्तानुग्राहकतया सनि धत्तः इति
वाक्यशेषः ॥ इत्था । ‘था हेतौ च च्छन्दसि’ इति थाप्रत्ययः । ‘इदम इश्’ । ‘एतेतौ रथोः’
(पा. सू. ५. ३. ४) इति इद्भावः । यदि ‘था हेतौ च’ इत्यत्र इदंशब्दस्य नानुवृत्तिः तदानीम्
‘इदमस्थमुः’ । एतदन्तात् परस्या विभक्त्यर्थेन ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेर्डादेशः । अक्रौ ।
‘क्रमु पादविक्षेपे’ । अस्मात् नन्युपपदे ‘कृत्यल्युटो बहुलम्’ इति बहुलवचनात् कर्मण्यपि
‘जनसनखनक्रमगमो विद्’ इति विद् । ‘विद्वनोरनुनासिकस्यात्’ इति आत्वम् । नन्वसमासे
अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

ता विद्वांसा हवामहे वां ता नो विद्वांसा मन्म वोचेतमद्य ।

प्रार्चद्वयमानो युवाकुः ॥ ३ ॥

ता । विद्वांसा । हवामहे । वाम् । ता । नः । विद्वांसा । मन्म । वोचेतम् । अद्य ।

प्र । आर्चत् । दयमानः । युवाकुः ॥ ३ ॥

हे अश्विनौ ’विद्वांसा सर्वज्ञौ ’ता ’वां तौ युवां ’हवामहे आह्वयामहे । तौ आहूतौ ’विद्वांसा अभिज्ञौ
युवां ’नः अस्मभ्यं ’मन्म मननीयं ज्ञातव्यं स्तोत्रम् ’अद्य अस्मिन् काले ’वोचेतं ब्रुवाणौ भूयास्तम् ।
स चाहं ’युवाकुः युवां कामयमानः स्तुत्या संयोजयन् वा ’दयमानः युवाभ्यां हविः प्रयच्छन्
‘प्रार्चत् प्रार्चं प्रकर्षेण स्तौमि ॥ ता । ‘सुपां सुलुक्’ इति विभक्तेराकारः । वोचेतम् । ‘ब्रूञ्
व्यक्तायां वाचि’ । ‘ब्रुवो वचिः’ । ‘लिङ्गशशिष्यङ्’ । ‘वच उम्’ इति उमागमः । आर्चत् । ‘अर्चं
पूजयाम्’ । भौवादिकः । ‘तिङां तिङो भवन्ति’ इति मिपः तिवादेशः । दयमानः । ‘दयं दान-
गतिरक्षणहिंसादानेषु’ । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । ज्ञानचो लसार्धधातुकस्त्वरेण धातुस्वरः शिष्यते ।
युवाकुः । युवां कामयते इति युवाकुः । ‘मितद्वादिभ्य उपसंख्यानम्’ (पा. सू. ३. २. १८०. १)
इति ह्रस्वप्रत्ययः । अविभक्तावपि व्यस्येन ‘युवावौ द्विवचने’ इति युवादेशः आत्वं च । यद्वा । ‘यु
मिश्रणे’ । औणादिकः काकुप्रत्ययः ॥

वि पृच्छामि पाक्याः न देवान्वर्षदकृतस्याद्भुतस्य दक्षा ।

पातं च सद्यसो युवं च रभ्यसो नः ॥ ४ ॥

वि । पृच्छामि । पाक्या । न । देवान् । वर्षदकृतस्य । अद्भुतस्य । दक्षा ।

पातम् । च । सद्यसः । युवम् । च । रभ्यसः । नः ॥ ४ ॥

हे अभिनौ युवां वि पृच्छामि विशेषेण प्रष्टुमिच्छामि । पाक्या न पक्त्व्यप्रज्ञान् स्वपरि-
पक्वमतीन् अग्न्यान् देवान् न पृच्छामि । किंतु युवामेव सर्वज्ञौ पृच्छामीत्यर्थः । हे दक्षा दर्शनीयौ
तौ युवां वर्षदकृतस्य वर्षदकारेणाग्नौ द्रुतस्य अद्भुतस्य आश्चर्यभूतस्य महतः सद्यसः अतिशयेन बल-
वतो बलोत्पादकस्य सोमस्य स्वांशलक्षणमेकदेशं पातं च । नः अस्मान् च रभ्यसः अतिशयेन
रभस्विनः प्रौढोद्यमान् कुरुतम् ॥ पाक्या पच्येः ऋहलोऽर्थत् । ' चजोः कु विण्यतोः ' इति कुत्वम् ।
तिस्वरः । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेर्द्विदेशः । वर्षदकृतस्य । वर्षदशब्दस्य ऊर्ध्वदिक्षेन गतिस्वात्
' गतिरनन्तरः ' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । पातम् । ' पा पाने ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति
शपो लुक् । सद्यसः । सहते अभिभवत्यनेनेति सहो बलम् । असुन् । तदस्यास्तीति सहस्वी । मत्वर्थीयो
विनिः । तत आतिशायनिक ईयसुन् । ' विन्मतोर्लुक् ' । छान्दस ईकारलोपः । रभ्यसः । ' रभ
राभस्ये ' । राभस्यं कार्योपक्रमः । पूर्ववत्प्रक्रिया उक्तेया ॥

प्र या घोषे भृगवाणे न शोभे यया वाचा यजति पज्जियो वांम् । प्रैषयुर्न विद्वान् ॥ ५ ॥

प्र । या । घोषे । भृगवाणे । न । शोभे । यया । वाचा । यजति । पज्जियः । वांम् ।

प्र । इषयुः । न । विद्वान् ॥ ५ ॥

हे अभिनौ प्र भवति समर्था भवति सा वाक् यया वाक् युष्मत्स्तुतिरूपा घोषे घोषाख्यायाः पुत्रे
सुहस्त्याख्ये ऋषौ भृगवाणे न भृगौ च शोभे शोभते । यया च स्तुतिलक्षणया वाचा पज्जियः ।
पज्जा अङ्गिरसः । तेषां कुलोत्पन्नः कक्षीवान् वां युवां यजति पूजयति स्तौति । सापि शोभते
इत्यर्थः । इषयुर्न इषमन्नम् आत्मनः कामयमानश्च विद्वान् स्तुत्यभिज्ञः कक्षीवानृषिः प्र भवतु
युष्मदनुग्रहात् संपूर्णकामो भवत्वित्यर्थः ॥ घोषे । घोषा नाम काचिद्ब्रह्मवादिनी कक्षीवतः पुत्री ।
अत्रोपचारात्तद्वाचकं प्रातिपदिकं पुत्रे वर्तते । भृगवाणे । चिरंतनो भृगुरिवाचरति । ' सर्वप्रातिपदि-
केभ्यः ' इति क्तिप् । धातुसंज्ञायां व्यत्ययेन लटः शानच् । क्षवादि । आगमानुशासनस्यानित्यत्वात्
सुगभावः । वृषादिः । शोभे । ' शुभ दीप्तौ ' । ' लोपस्त आत्मनेपदेषु ' इति तलोपः । इषयुः ।
' इष गतौ ' । इष्यति गच्छतीति इषमन्नम् । इगुपधलक्षणः कः । यद्वा । ' इषु इच्छायाम् ' । इष्यते
सर्वैः प्राणिभिरिति इषमन्नम् । व्यत्ययेन कर्मणि कर्तृप्रत्ययः । प्रकाशेन संहितायां ' प्रादूहोढोष्णैष्येषु
वृद्धिर्वक्तव्या ' (पा. सू. ६. १. ८९. ४) इति वृद्धिः ॥ ॥ २२ ॥

१. क्ष-ट-ठ-न-अपरिपक्वमतीन् । २. क्ष-ट-ठ-पातं पिबतं च; स-पातं च पिबतम् । ३. च-त-द-फं-
श-ज्ञेया । ४. क्ष-ट-ठ-स्तुतिरूपया । ५. क्ष-ट-ठ-तत्पुत्रे ।

भुतं गायत्रं तर्कवानस्याहं चिद्धि रिरेमाश्विना वाम् । आक्षी शुभस्पती दन् ॥ ६ ॥

भुतम् । गायत्रम् । तर्कवानस्य । अहम् । चित् । हि । रिरेम । अश्विना । वाम् ।

आ । अक्षी इति । शुभः । पती इति । दन् ॥ ६ ॥

हे ^१अश्विना अश्विनौ ^२गायत्रं गानव्यं गायत्रीयुक्तं गायत्रसाम्ना निष्याद्यं वा स्तोत्रं ^३तर्कवा-
नस्य स्खलद्रुतेः अन्धस्य ऋज्राश्वस्य संबन्धि ^४भुतम् अभ्युत्तम् । ^५अहं ^६चित् अहमिव ^७वां युवां सः
^८हि ^९रिरेम स्तुतवान् । किं कुर्वन् । हे ^{१०}शुभस्पती शोभनस्य कर्मणः पालयितारौ जलस्य वा स्वामिनौ
^{११}अक्षी युवाभ्यां दत्ते चक्षुषी ^{१२}आ ^{१३}दन् आददानः । तस्मै इव मह्यमप्यभिमतफलं प्रयच्छतमिति
भावः ॥ भुतम् । 'भृ भ्रवणे' । लङि 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । तर्कवानस्य । 'तर्क
गती' । अत्र गतिसामान्यवाचिना तद्विशेषो मन्दगतिलक्ष्यते । औणादिक उपस्थयः । भृगवाणे इतिवत्
प्रक्रियोञ्जेया । रिरेम । 'रेभृ शब्दे' । अक्षी । 'ई च द्विवचने' इत्यश्विशब्दस्य ईकारान्तादेशः ।
स चोदात्तः । शुभस्पती । 'सुवामन्त्रिते पराङ्गवत्स्वरे' इति षष्ठ्यन्तस्य पराङ्गवद्भावात् पदद्वयसमु-
दायस्य आष्टमिकामन्त्रितानुदात्तत्वम् । दन् । आङ्पूर्वात् ददातेः 'आङो दोऽनास्यविरहणे' (पा. सू.
१. ३. २०) इत्यात्मनेपदम्^१ । व्यत्ययेन शतृ । जुहोत्यादित्वात् भ्लुः । 'द्विवचनप्रकरणे छन्दसि वेति
वक्तव्यम्' इति वचनात् द्विवचनाभावः । 'छन्दस्युभयथा' इत्युभयथाश्रयणात् शतुः सार्वधानुक्तत्वेन
ङित्वम् । आर्धधातुकत्वात् 'आतो लोप इति च' इत्याकार लोपः ॥

युवं ह्यास्तं महो रन्युवं वा यन्निरतंतंसतम् ।

ता नो वसू सुगोपा स्यातं पातं नो वृकादघायोः ॥ ७ ॥

युवम् । हि । आस्तम् । महः । रन् । युवम् । वा । यत् । निःऽअतंतंसतम् ।

ता । नः । वसू इति । सुगोपा । स्यातम् । पातम् । नः । वृकात् । अघऽयोः ॥ ७ ॥

हे अश्विनौ ^१महः महतो धनस्य ^२रन् रातारौ दातारौ ^३युवं युवां कंचन^४ ^५आस्तम्^६ ।
^७निरतंतंसं धनानि निरगमयतम् । रक्षकौ विनाशकावपि युवामेवेत्यर्थः । हे ^८वसू वासयितारावश्विनौ
^९ता तादृशौ युवां ^{१०}नः अस्माकं ^{११}सुगोपा सुष्ठु गोपायितारौ रक्षितारौ ^{१२}स्यातं भवतम् । अपि च ^{१३}नः
अस्मान् ^{१४}अघायोः अघं पापफलमस्माकमिच्छतः ^{१५}वृकात् स्तेनात् ^{१६}पातं रक्षतम् ॥ महः । महतः ।
छान्दसः अच्छदलोपः । रन् । दक्षितिवत् प्रक्रियोञ्जेया । व्यत्ययेनैकवचनम् । निरतंतंसतम् । 'तसि
अलंकारे' । अस्मात् प्यन्तात् लुङि 'णिश्निदुलुभ्यः' इति च्लेः चङ् द्विवचनादि च । गुत्संज्ञया कृषु-
संज्ञाया बाधितत्वात् सन्वद्भावाभावः । सुगोपा । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेर्लुक् । अघायोः ।
अघं परेषामिच्छति । 'छन्दसि परेच्छायाम्' इति क्यच् । 'अभावावस्यात्' इति आत्वम् ।
'क्याच्छन्दसि' इति उपस्थयः ॥

मा कस्मै धातमभ्यमित्रिणे नो माकुत्रा नो गृहेभ्यो धेनवो गुः ।

स्तनाभुजो अशिन्धीः ॥ ८ ॥

मा । कस्मै । धातम् । अभि । अमित्रिणे । नः । मा । अकुत्र । नः । गृहेभ्यः । धेनवः । गुः ।
स्तनऽभुजः । अशिन्धीः ॥ ८ ॥

हे अधिनौ ^१अमित्रिणे । अभिग्रं मित्रराहित्यम् । तद्वत् ^२कस्मै चिदपि शत्रवे ^३नः अस्मान्
^४मा ^५अभि ^६धातम् आभिमुख्येन मा स्थापयतम् । अपि च ^७नः अस्माकं ^८गृहेभ्यः सका-
शात् ^९स्तनाभुजः स्तनैः वत्सान् मनुष्यांश्च पालयन्त्यः ^{१०}धेनवः गावः ^{११}अशिन्धीः शिशुना वत्सेन विर-
हिता अस्मदीये गृहेऽशयाना वा मत्स्यः ^{१२}अकुत्र चित् अस्माभिरगम्ये प्रदेशे ^{१३}मा ^{१४}गुः मा गच्छन्तु ॥
धातम् । धातो माङि लुङि 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । 'न माङ्योगे' इति अडभावः । अकुत्र ।
'परादिच्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । गुः । 'इण् गतौ' । 'इणो गा लुङि' इति गादेशः ।
'गातिस्था' इति सिचो लुक् । 'आतः' इति श्रेर्जुस् । स्तनाभुजः । 'भुज पालनाभ्यवहारयोः' । स्तनै-
र्भुजन्ति पालयन्तीति स्तनाभुजः । क्तिप् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति सांहितिको दीर्घः । अशिन्धीः ।
'स्त्वयिशिधीति भाषयाम्' (पा. सू. ४. १. ६२) इति छन्दस्यपि व्यत्ययेन निपातनं द्रष्टव्यम् ।
यद्वा । शिशुरस्यास्तीति शिन्धी । 'छन्दसीवनिपौ' इति मत्वर्थीय ईकारः । नञ्समासे अव्ययपूर्वपद-
प्रकृतिस्वरत्वम् । 'वा छन्दसि' इति पूर्वसवर्णदीर्घः । अथवा । 'शीङ् स्वप्ने' । 'उत्सर्गच्छन्दसि'
इति किप्रत्ययः । द्विवचनह्रस्वत्वे । 'एरनेकाचः' इति यण् । छान्दसो वकारः । पूर्ववत्समासस्वरौ ॥

दुहीयन्मित्रधितये युवाकु राये च नो मिमीतं वाजवत्यै ।

इषे च नो मिमीतं धेनुमत्यै ॥ ९ ॥

दुहीयन् । मित्रऽधितये । युवाकु । राये । च । नः । मिमीतम् । वाजऽवत्यै ।

इषे । च । नः । मिमीतम् । धेनुऽमत्यै ॥ ९ ॥

हे अधिनौ ^१युवाकु युवा कामयमानाः स्तुतिभिर्यावयितारः संयोजयितारो वा स्तोतारः ^२मित्र-
धितये मित्राणां बन्धुजनानां धारणार्थं ^३दुहीयन् युष्मत्सकाशाद्धनानि दुहन्ति प्राप्नुवन्ति । अतः ^४नः
अस्मानपि ^५वाजवत्यै वाजयुक्ताय ^६च ^७राये धनाय ^८मिमीतं कुरुतम् । तथा ^९धेनुमत्यै धेनुभिर्युक्ताय
^{१०}इषे अन्नाय ^{११}च ^{१२}नः अस्मान् ^{१३}मिमीतं कुरुतम् । अस्मभ्यं स्तोत्रभ्यो बलयुक्तं धनं गीयुक्तमन्नं च
प्रयच्छतमित्येषैः ॥ दुहीयन् । 'दुह प्रपूरणे' । दुहिर्दीर्घः । 'इगुपधात्किन्' (उ. सू. ४. ५५९) इति भावे
इप्रत्ययः । दुहिमात्मन इच्छति दुहीयति । 'सुप आत्मनः क्यच्' । दुहीयतेर्लेटि अडागमः । 'इतश्च
लोपः' इति इकारलोपः । यद्वा । दुहेर्लिङि 'अस्य रन्' (पा. सू. ३. ४. १०५) इति व्यत्ययेन
रनावेशाभावे रूपमेतत् । छान्दसोऽन्त्यलोपः । यद्वा । रनावेशो कृते छान्दसो रेफस्य वकारः । अत एव
प्युत्पत्त्यनवधारणात् नावगृह्णन्ति । युवाकु । 'सुपां सुलुक्' इति जसो लुक् । मिमीतम् । 'माङ् माने

ज्ञाये च । जौहोत्यादिकः । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । 'भृजामित्' इति अभ्यासस्य इत्वम् । 'चवाधोने प्रथमा' इति निवातप्रतिषेधः ॥

अश्विनोरसनं रथमनश्च वाजिनीवतोः । तेनाहं भूरि चाकन ॥ १० ॥

अश्विनोः । असनम् । रथम् । अनश्चम् । वाजिनीवतोः । तेन । अहम् । भूरि । चाकन ॥ १० ॥

वाजिनीवतोः । वाजः अश्वं बलं वा । तद्वत्क्रियावतोः । अश्विनोः । अनश्चम् अश्वरहितम् अश्वराहित्येऽपि सामर्थ्यातिशयेन गच्छन्तं रथम् । असनम् । अहम् स्तोता समभजम् । तेन च रथेन भूरि प्रभूतं श्रेयः । चाकन कामये ॥ असनम् । 'वन षण संभक्तौ' । लङ् । चाकन । 'कन दीप्तिकाभित्तिपु' । छान्दसो लिट् । 'जलुप्तमो वा' (पा. सू. ७. १. २१) इति णित्वस्य विकल्पनात् वृद्धयभावः । तुजादिवात् अभ्यासदीर्घत्वम् ॥

अयं समह मा तनुह्याते जनां अनु । सोमपेयं सुखो रथः ॥ ११ ॥

अयम् । समह । मा । तनु । उह्याते । जनां । अनु । सोमपेयम् । सुखः । रथः ॥ ११ ॥

हे समह धनेन सहित हे रथ । अयं पुरोवर्ती त्वं । मा मां । तनु विस्तारय । पुत्रपौत्रधनादिभिः समृद्धं कुरु । यद्वा । अयम् अयमानं त्वां प्राप्नुवन्तं माम् इति योज्यम् । स च सुखः शोभनावकाशः सुखहेतुर्वा । रथः । जन्मान् । अनु स्तोतृजनेषु । सोमपेयं सोमपानं प्रति । उह्याते उह्यते अश्विभ्यां नीयते अतः अश्विभ्यां यद्दीयते तत्सर्वं रथ एव ददातीति रथं संबोध्य प्रार्थना ॥ अयम् । 'इहोऽयं पुंसि' (पा. सू. ७. २. १११) । यद्वा । 'अयं पय गतौ' । पचाद्यच् । समह । मघमिति धननाम । मघेन सह वर्तते इति समघः । छान्दसो वर्णविकारः । यद्वा । 'महश्च पूजायाम्' । महयति पूजयतीति महो धनम् । पचाद्यच् । उह्याते । 'वह प्राणेषु' । कर्मणि लेटि आडागमः । यजादिवात् संप्रसारणम् । तस्य छान्दसो दीर्घः । अदुपदेशात् लसार्वादातुकानुदात्तत्वे यक् एव स्वरः शिष्यते । सोमपेयम् । 'पा पाने' । 'अचो यत्' इति भावे यत् । 'ईधति' (पा. सू. ६. ४. ६५) इति ईकारादेशः । 'यतोऽनाघः' इत्याद्युदात्तत्वम् । कृतुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

अध स्वप्नस्य निर्विदेऽभुञ्जतश्च रेवतः । उभा ता बक्षि नश्यतः ॥ १२ ॥

अध । स्वप्नस्य । निः । विदे । अभुञ्जतः । च । रेवतः । उभा । ता । बक्षि । नश्यतः ॥ १२ ॥

अध इदानीं प्रभातसमये । स्वप्नस्य स्वप्नं प्रति । निर्विदे निर्विण्णोऽस्मि । तथा । अभुञ्जतः परान् अरक्षतः । रेवतः धनवतः । च पुरुषस्य एवंभूतं पुरुषं प्रत्यपि निर्विण्णोऽस्मि । यतः तौ उभौ । बक्षि क्षिप्रं नश्यतः नाशं प्राप्नुतः । स्वप्नदृष्टः पदार्थः प्रातर्नोपलभ्यते कदर्थस्येव धनमभुक्तमदत्तं सत् क्षिप्रमेव नश्यति । तदुभयविषयो निर्वेदो मां बाधते इत्यर्थः । अत्र स्वप्नमात्रस्य असस्वप्रतिपादनेन दुःस्वप्नस्याप्यसद्भावः प्रतिपादितः । अत एषा दुःस्वप्ननाशनीति युज्यते ॥ स्वप्नस्य । 'क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्' इति कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । विदे । 'विदु लाभे' । आगमानुशासनस्य

१सः इन्द्रः १द्यां शुलोकं १स्तम्भीद्व स्तञ्जाति खलु । तथा १गोः पणिभिरपहतस्य गोसमूहस्य वज्रस्य उदकस्य किरणसमूहस्य वा १नरः नेता स इन्द्रः १क्रभुः सूर्यात्मना उरु विस्तीर्णं भासमानः सन् १द्रविणं सर्वैः प्राणिभिरभिद्रवणीयं १धरणम् । उदकनामैतत् । सर्वस्य धारकं वृष्ट्युदकं १वाजाय अज्ञार्थं बलार्थं वा १पुषायन् पुष्पाति मिञ्चति प्रवर्षतीत्यर्थः । अपि च १महिषः । महन्नामैतत् । महान् सूर्यरूपी इन्द्रः १स्वजां स्वसकाशादुत्पन्नां १वाम् । वृणोति तमसा सर्वमाच्छादयतीति वा रात्रिः । यद्वा । प्रकाशेन वृणोतीति वा उपाः । ताम् १अनु १चक्षत । चष्टिः पश्यतिकर्मा । अनु पश्चात्पश्यति प्रकाशते । स्वयं प्रौढप्रकाशोऽपि स्वगत्या निष्पादिताया रात्रेरुषसश्च पश्चादुदेति^१ इत्यर्थः । अपि च इदमपरमाश्रयं यदयम् १अश्वस्य १मेनाम् । क्षीनामैतत् । क्षियं वडवां^२ १गोः १मातरं जननीम्^३ । परिवैपरीत्ये^४ । विपरीतमकरोत् । कदाचिदिन्द्रो लीलया अश्वायां गामुत्पादयामास । तदत्र प्रतिपाद्यते मन्त्रान्तरे च इन्द्रवाक्यरूपे एतद्विस्पष्टमवगम्यते ॥ धरणम् । ‘ धारेणिलुक्च ’ इति उनप्रत्ययः । पुषायत् । ‘ पुष प्लुष स्नेहनसेचनपूरणेपु ’ । क्रैयादिकः । लेटि अडागमः । ‘ छन्दसि शायजपि ’ इति अहावपि श्वाप्रत्ययस्य शायजादेशः । नरः । ‘ नृ नये ’ । बहुलवचनात् ‘ ऋदोरप् ’ इति कर्तरि अप् । चक्षत । ‘ चक्षिङ् व्यक्तायां वाचि ’ । छान्दमो लङ् । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति शपो लुगभावः ॥

नक्षद्वमरुणीः पूर्य राट् तुरो विशामङ्गिरसामनु धून् ।

तक्षद्रञ्जं नियुतं तस्तम्भद्द्यां चतुष्पदे नयीय द्विपादे ॥ ३ ॥

नक्षत् । हवम् । अरुणीः । पूर्यम् । राट् । तुरः । विशाम् । अङ्गिरसाम् । अनु । धून् ।

तक्षत् । वज्रम् । निऽयुतम् । तस्तम्भत् । द्याम् । चतुःस्पदे । नयीय । द्विऽपादे ॥ ३ ॥

१अरुणीः अरुणवर्णाः आरोचमानाः वा उपसः १राट् राजयन् प्रकाशयन् सूर्यात्मा^५ इन्द्रः १पूर्य पूर्वैर्ऋषिभिः प्रयुक्तं १हवम् इदानीमस्माभिः क्रियमाणमाह्वानं १नक्षत् नक्षतु^६ शृणोतु^६ । कीदृशः । १अनु १धून् अनुदिवसं १विशां मनुष्याणाम् १अङ्गिरसाम् ऋषीणां स्तोतृणां १तुरः धनस्य प्रेरयिता । अपि च स इन्द्रः १वज्रं स्वकीयमायुधं १नियुतं हन्तव्येन सह नितरां युक्तं १तक्षत् अकरोत् । तथा १द्यां शुलोकं १तस्तम्भत् अस्तम्भयत् । यथा अधो न पतति तथा अकरोदित्यर्थः । किमर्थम् । १नयीय नृभ्यो हिताय १चतुष्पदे गवाश्चाद्वये १द्विपादे मनुष्याय च । एतदुभयार्थमित्यर्थः ॥ नक्षत् । ‘ नक्ष गतौ ’ । लेटि अडागमः । पूर्यम् । ‘ पूर्वैः कृतमिनयौ च ’ (पा. सू. ४. ४. १३३) इति यप्रत्ययः । राट् । ‘ राज् दीप्तौ ’ । अस्मादन्तर्भावितण्यर्थात् क्तिप् । तुरः । ‘ तुर त्वरणे ’ । इगुपधलक्षणः कः । तक्षत् । ‘ तक्षू त्वक्षू तनूकरणे ’ । ‘ बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपि ’ इति अडभावः । तस्तम्भत् । ‘ छमि स्कमि गतिप्रतिबन्धे ’ । अस्मात् प्यन्तात् लुङि चङि रूपम् । ‘ चङ्यन्यतरस्याम् ’ इति उपोत्तमस्य उदात्तत्वम् । पूर्वपदस्य असमानवाक्यस्यत्वात् निघाताभावः । चतुष्पदे । सत्वारः पादाः अस्य । ‘ संख्यासुपूर्वस्य ’

१. क्ष-ट-ठ-अनुदेति । २. क्ष-ट-ठ-तद्रूपम् । ३. क्ष-ट-ठ-‘ जननीम् ’ नास्ति । ४. क्ष-ट-ठ-परिपरीत्यं । ५. क्ष-ट-ठ-सूर्यात्मना । ६. स-‘ नक्षतु शृणोतु ’ नास्ति; न-‘ शृणोतु ’ नास्ति; क्ष-ट-ठ-नक्षतु व्याप्नोतु ।

इति पादशब्दस्य अन्यलोपः समासान्तः । चतुर्थ्येकवचने भसंज्ञायां 'पादः पत्' इति पञ्जावः । द्विपादे । पूर्ववत्प्रक्रिया । अयं तु विशेषः । अयस्मयादित्वेन पदत्वात् भसंज्ञाया अभावे पञ्जावाभावः । 'द्वित्रिभ्यां पादन्मूर्धसु बहुव्रीहौ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

अस्य मदे स्वयं दा ऋतायापीवृतमुस्त्रियाणामनीकम् ।

यद्ध प्रसर्गे त्रिकुम्भिवर्तदप द्रुहो मानुषस्य दुरो वः ॥ ४ ॥

अस्य । मदे । स्वयम् । दाः । ऋताय । अपिऽवृतम् । उस्त्रियाणाम् । अनीकम् ।

यत् । ह । प्रसर्गे । त्रिऽकुम्भ । निऽवर्तत् । अप । द्रुहः । मानुषस्य । दुरः । वरिति वः ॥ ४ ॥

हे इन्द्र अस्य सोमस्य पानेन मदे हर्षे सति ऋताय यज्ञार्थं स्वयं स्तुत्यम् अपीवृतं पणिभिर्गुहासु निगूढम् उस्त्रियाणां गवाम् अनीकं संघं दाः अङ्गिरोभ्यो वृत्तवानसि । उत्तरार्धः परोक्षकृतः । यद्ध यदा खलु प्रसर्गे युद्धे त्रिकुम्भ त्रिषु लोकेषु उच्छ्रितः इन्द्रः निवर्तत् नितरां वर्तते तदानीं स इन्द्रः द्रुहः द्रोणुः मानुषस्य मनोः संबन्धिनः असुरस्य पणेः संबन्धीनि दुरः द्वाराणि गवामनिर्गमनाय पिहितानि अप वः अपवृणोति उद्धाटयति ॥ स्वयम् । 'स्वृ शब्दोपतापयोः' । 'ऋहलोर्ध्वत्' । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् वृद्धयभावः । अपीवृतम् । अपिपूर्वात् वृणोतेः कर्मणि निष्ठा । 'निपातस्य च' इति पूर्वपदस्य दीर्घः । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरस्वम् । प्रसर्गे । प्रकर्षणे सृज्यन्ते विमुच्यन्ते अस्मिन् इषवः इति प्रसर्गे । अधिकरणे षच् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्वम् । छान्दसः थाथादिस्वराभावः । निवर्तत् । 'वृत्त वर्तने' । लेटि अडागमः । व्यस्ययेन परस्मैपदम् । वः । 'वृष् वरणे' । छान्दसे लुङि 'मन्त्रे वस' इति ष्वेर्लुक् । गुणे हल्ङ्यादिलोपः^१ ॥

तुभ्यं पयो यत्पितरावनीतां राधः सुरेतस्तुरणे मुरण्यू ।

शुचि यत्ते रेक्ण आर्यजन्त सबर्दुघायाः पय उस्त्रियायाः ॥ ५ ॥

तुभ्यम् । पयः । यत् । पितरौ । अनीताम् । राधः । सुरेतः । तुरणे । मुरण्यू इति ।

शुचि । यत् । ते । रेक्णः । आ । अर्यजन्त । सबऽदुघायाः । पयः । उस्त्रियायाः ॥ ५ ॥

हे इन्द्र तुरणे क्षिप्रकारिणे तुभ्यं मुरण्यू कृस्नं अगापोषयन्त्यौ पितरौ उत्पादयन्त्यौ घावापृथिव्यौ यत् यदा पयः सांनार्यलक्षणं हविः अनीतां गोषु अनयतां न्यधिसातामित्यर्थः । कीदृशं पयः । राधः राधकं समृद्धिकरं सुरेतः शोभनरेतस्कं कृस्नजगदुत्पादशक्तमित्यर्थः । हविषः सकाशात्^२ हि जगदुत्पद्यते । 'अग्नी प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याजायते वृष्टि-वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः' (मनु. ३. ७६) इति । यत् यदा च घावापृथिवीभ्यां गोव्वानीतं शुचि

शुद्धं^१ सवर्द्धायाः क्षीरस्य दोग्ध्याः^२ उन्त्रियायाः गोः^३ पयः^४ रक्षणः । धननामैतत् । धनवदतिप्रियम् । यद्वा । अतिरिक्तं प्रवृद्धम् । एवंविधं हविः तुभ्यम्^५ आयजन्त आभिमुख्येन यजमानाः प्रायच्छन् । तदानीं ब्रुहो मानुषस्य द्वाराण्यपवृणोतीति पूर्वया संबन्धः ॥ अनीताम् । 'णीञ् प्रापणे' । लङि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । सुरेतः । 'सोमं नसी अलोमोषसी' इत्युत्तरपदाशुदात्तत्वम् । तुरणे । 'तुरण स्वरायाम्' । कण्ठादिः । 'क्विप् च' इति क्विप् । अतोलोपयलोपौ । भुरण्यू । 'भुरण धारणपोषणयोः' । अयमपि कण्ठादिः । औणादिक उपस्ययः ॥ २४ ॥

अध प्र जज्ञे तरणिर्ममत्तु प्र रोच्यस्या उषसो न सूरः ।

इन्दुर्येमिराष्ट स्वेदुहव्यैः सुवेण सिञ्चज्रणाभि धाम ॥ ६ ॥

अध । प्र । जज्ञे । तरणिः । ममत्तु । प्र । रोचि । अस्याः । उषसः । न । सूरः ।

इन्दुः । येभिः । आष्ट । स्वइदुहव्यैः । सुवेण । सिञ्चन् । ज्रणा । अभि । धाम ॥ ६ ॥

अध इदानीमयमिन्द्रः स्तुतिभिः प्रीयमाणः सन् प्र जज्ञे प्रकर्षेण प्रादुर्बभूव । सः तरणिः शत्रूणां तारकोऽस्मान् ममत्तु मादयतु । स च प्र रोचि प्रकृष्टं रोचते । तत्र दृष्टान्तः । अस्याः अस्माभिर्दृश्यमानायाः उषसः समीपे वर्तमानः सूरः न सूर्य इव । जरणा जरणीयः स्तोतव्यः इन्दुः सोमः धाम आहवनीयलक्षणं स्थानम् अभिलक्ष्य सुवेण सिञ्चन् सिञ्च्यमानः सन् स्वेदुहव्यैः स्वभूतसमृद्धहविकैः येभिः यैरस्माभिः आष्ट आशितः आसीत् । तानस्मान्मादयस्वित्यर्थः ॥ जज्ञे । 'जनी प्रादुर्भावे' । लिटि 'गमहन' इति उपधालोपः । ममत्तु । 'मदी हर्षे' । 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य भ्रुः । रोचि । 'रुच दीप्तौ' । छान्दसो वर्तमाने लुक् । व्यत्ययेन च्लेः चिणादेशः । आष्ट । 'अष्ट भोजने' । कर्मणि लङि 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । व्रश्नादिकत्वे ह्रस्वम् । आडागमः । 'यद्वृत्ताश्रित्यम्' इति निघातप्रतिषेधः । स्वेदुहव्यैः । 'इदि परमैश्वर्ये' । औणादिक उपस्ययः । 'अनित्यमागमशासनम्' इति नुमभावः । इतूनि प्रभूतानि च तानि हव्यानि^१ स्वभूतानि च हव्यानि^२ येषाम् । यद्वा । 'अिह्वी दीप्तौ' । स्वायत्तानि इन्वूनि इदानीं हव्यानि येषाम् । अथवा^३ । स्वभूतमिदं पुरोवर्ति हव्यं हविः येषां ते तथोक्ताः^४ । पृषोदरादिवात् अभिमतरूपसिद्धिः^५ । सिञ्चन् । 'पिचिर् क्षरणे' । व्यत्ययेन कर्मणि कर्तृप्रत्ययः । 'शे मुञ्चदीनाम्' इति नुम् । जरणा । जरतिः स्तुतिकर्मा । अस्मात् कर्मणि व्युद् । 'सुपां सुलुक्' इति विभक्तेराकारः । व्यत्ययेन लिट्स्वराभावः ॥

१. क्ष-ट-ठ-स-ते तुभ्यम् । २. स-आहवनीयस्थानम् । ३. क्ष-ट-स-अशितः पीतः; ठ-आशितः पीतः । ४. क्ष-ट-ठ-हव्यानि इदुहव्यानि । ५. क्ष-ट-ठ-इदुहव्यानि । ६. क्ष-ट-ठ-अथवा...तथोक्ताः नास्ति । ७. क्ष-ट-ठ-अभिमतरूपस्वरसिद्धिः ।

स्विध्मा यद्वनधितिरपस्यात्सूरौ अध्वरे परि रोधना गोः ।

यद्ध प्रभासि कृत्व्याँ अनु धूननर्विशे पश्विषे तुराय ॥ ७ ॥

सुऽध्मा । यत् । वनऽधितिः । अपस्यात् । सूरः । अध्वरे । परि । रोधना । गोः ।

यत् । ह । प्रभासि । कृत्व्यान् । अनु । धून् । अनर्विशे । पशुऽइषे । तुराय ॥ ७ ॥

यदि ^१स्विध्मा सुदीप्तास्या ^२वनधितिः वने छेतव्ये वृक्षसमूहे^३ निधातव्या शक्नी ^४अपस्यात् अपः विशासनात्मकं स्वकीयं कर्म कर्तुमिच्छेत् तदानीं सूरः प्रेरकः अध्वर्युः ^५अध्वरे यज्ञे ^६गोः पशोः ^७रोधना रोधनाय यूप्ते नियोजनाय ^८परि भवति समर्थो भवति । यद्वा । स्विध्मा सूर्यकिरणैः सुदीप्ता वनधितिः । वनमुदकमस्यां धीयते इति वनधितिर्मेषमाला । सा यत् यदा अपस्यात् अपः प्रवर्षणलक्षणं कर्म करोति तदानीं सूरः प्रेरकः इन्द्रः अध्वरे यज्ञस्य निमित्तभूते अध्वर्तव्ये अर्हिसितव्ये अन्तरिक्षे वर्तमानः सन् गोः वृष्टयुदकस्य रोधना रोधनानि आवरणानि^९ परि परितो निवारयतीति शेषः । उत्तरार्धः प्रत्यक्षकृतः । हे इन्द्र सूर्यात्मना वर्तमानस्त्वं ^{१०}कृत्व्यान् । कृवीति कर्मनाम । कर्मसु साधून् ^{११}धून् दिवसानुलक्ष्य ^{१२}यद्ध यदा खलु ^{१३}प्रभासि प्रकर्षेण दीप्यसे तदानीम् ^{१४}अनर्विशे अनसा शकटेन इन्धनाद्याहरणाय अरण्यं प्रविशते । यद्वा । गन्तव्यं स्थलं प्रति गन्तुमशक्ताय पुरुषाय ^{१५}पश्विषे पशून् प्रेरयते ^{१६}तुराय स्वरमाणाय गोपालाय^{१७} च सिध्येत् अभिमतमिति वाक्य-शेषः ॥ स्विध्मा । शोभनमिष्टं दीप्तमास्थं दीप्तिर्वा यस्याः सा तथोक्ता^{१८} । ‘ नक्षुभ्याम् ’ इत्युत्तर-पदान्तोदात्तस्वम् । अपस्यात् । अपःशब्दात् ‘ सुप आत्मनः क्यच् ’ । लेटि आडागमः । रोधना । ‘ रुधिर् आवरणे ’ । ‘ ल्युट् च ’ इति भावे ल्युट् । ‘ शोष्ठ्यन्दसि बहुलम् ’ इति शैर्लोपः । अनर्विशे । अनसा विशाति प्राप्नोतीति अनर्विद् । विशातेः क्तिप् । ‘ अहरादीनां पर्यादिषूपसंख्यानाम् ’ (पा. म. ८. २. ७०. १) इति सकारस्य रेफादेशः । यद्वा । अर्तैः कर्मणि क्तिप् । अरं गन्तव्यं प्रति विशाति प्राप्नोतीति अर्विद् । न अर्विद् अनर्विद् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वम् । अत एव व्युत्पत्त्यनवधारणादनवग्रहः । पश्विषे । ‘ इष गतौ ’ । अस्मादन्तर्भावितव्यर्थात् ‘ क्तिप् च ’ इति क्तिप् ॥

अष्टा महो दिव आदो हरी इह युञ्जामाहमभि योधान उत्सम् ।

हरिं यत्ते मन्दिनं दुक्षन्वृधे गोर्भसमद्रिभिर्वाताप्यम् ॥ ८ ॥

अष्टा । महः । दिवः । आदः । हरी इति । इह । युञ्जऽसहम् । अभि । योधानः । उत्सम् ।

हरिम् । यत् । ते । मन्दिनम् । दुक्षन् । वृधे । गोर्भसम् । अद्रिभिः । वाताप्यम् ॥ ८ ॥

हे इन्द्र ^१महः महतः ^२दिवः मन्दरस्य सोमस्य ^३अष्टा भोक्तारौ पातारौ ^४हरी स्वकीयौ अश्वौ ^५इह अस्मिन्कर्मणि^६ ^७आदः पीतशेषं सोमं पायय । तथा ^८युञ्जामाहं युञ्जस्य अस्मदीयस्य धनस्य

१. क्ष-उ-ठ-तत्र मध्ये । २. क्ष-उ-ठ-आवारकाणि । ३. स-गोधनपालाय । ४. क्ष-उ-ठ-स्विध्मा ।

५. क्ष-उ-ठ-अस्मिन् यज्ञे ।

अभिभवितारम् ^१उत्सम् उत्सावधितारं शत्रुं ^२योधानः योधनशीलस्त्वम् ^३अभि भव । ^४यत् यदा
^५ते तव ^६वृधे वर्धनाय ^७हरिं मनोहरं ^८मन्त्रिन् मदकरं ^९गोरभसम् । अत्र गोशब्दः पयसि वर्तते । पयो
 बलम् । तद्द्वेगवन्तं ^{१०}वीर्यवन्तमित्यर्थः । ^{११}वाताप्यं वातेन प्राप्तव्यम् । वाततुल्येन शीघ्रकारिणा
 स्वया पातव्यमित्यर्थः ^{१२}। एवंविधं सोमम् ^{१३}अग्निभिः प्रावभिः ^{१४}धुक्षन् दुहन्ति ऋत्विजः अभिषुष्वन्ति ^{१५}।
 तदानीम् अष्टा इति पूर्वत्र संबन्धः ॥ अष्टा ^{१६}। 'अष्टा भोजने' । तृच् । आगमानुशासनस्यान्त्यस्वात्
 इडभावः ^{१७}। धुक्षन् ^{१८}। पदकालीनो भम्भावश्छान्दसः ^{१९} ॥

त्वमायसं प्रति वर्तयो गोर्दिवो अश्मानुपनीतम्भ्वा ।

कुत्साय यत्र पुरुहूत वन्वञ्छुष्णमनन्तैः परियासि वधैः ॥ ९ ॥

त्वम् । आयसम् । प्रति । वर्तयः । गोः । दिवः । अश्मानम् । उपनीतम् । ऋम्भा ।

कुत्साय । यत्र । पुरुहूत । वन्वन् । शुष्णम् । अनन्तैः । परियासि । वधैः ॥ ९ ॥

हे इन्द्र ^१वक्षः ^२गोः गन्तुः शुष्णस्यासुरस्य वधार्थम् ^३आयसम् अभ्योमयं वज्रं ^४प्रति ^५वर्तयः
 अभिषुष्वेन व्यसृजः । कीदृशं वज्रम् । ^६दिवः शुलोकान् ^७ऋम्भा दीप्तेन स्वष्टा ^८उपनीतम् आनीतम्
^९अश्मानं शीघ्रं शत्रोभ्यापकम् । ^{१०}यत्र यदा हे ^{११}पुरुहूत पुरुभिर्बहुभिः स्तोतृभिराहूतेन्द्र ^{१२}कुत्साय
 पुरुवंशाय ^{१३}ऋषये ^{१४}शुष्णं शोषकमसुरम् ^{१५}अनन्तैः निरवधिकैः ^{१६}वधैः हननसाधनैरायुधैः ^{१७}वन्वन्
 हिसन् ^{१८}परियासि परितः ^{१९}गच्छसि । तदानीं तद्वधार्थं वज्रं प्रत्यवर्तयः इत्यर्थः ॥ अश्मानम् । 'अष्टा
 भ्यास्तौ' । 'अभ्येभ्योऽपि इश्यन्ते' इति मनिन् । ऋम्भा । 'जसादिषु च्छन्दसि वाचचनम्' इति
 नाभावस्य विकल्पितत्वाद्भावे यणादेशः । वन्वन् । 'वनु याचने' । अत्र हिंसार्थः । तथा च यास्कः—
 'वनुष्यतिर्हन्तिकर्मानवगतसंस्कारो भवति' (निरु. ५. २) इति । वधैः । 'हनश्च वधः' इति
 हन्तेः करणे अप् ; तत्संज्ञियोगेन वधादेशश्च । स चादन्तोऽन्तोपात्तः । तस्य अतो लोपे सति
 उदात्तनिवृत्तिस्वरेण प्रत्ययस्योदात्तत्वम् ॥

१. क्ष-ट-ठ-स-पथोवद्वेगवन्तम् । २. क्ष-ट-ठ-प्राप्तव्यमित्यर्थः । ३. क्ष-ट-ठ-अभिषुष्वन्तीत्यर्थः ।
 ४. क्ष-ट-ठ-आदः । अद भक्षणे । अस्मादन्तर्भावितप्यर्थात् लङ् । अदः सर्वेषामित्यङागमः । योधानः ।
 युध संप्रहारे । ताच्छीलीकृषानश्च ; स-दिवः । दैव्येते मर्यादा (?) । दिवेद्विरिति (?) द्विविप्रत्ययः । आष्टः ।
 अद भक्षणे । अस्मादन्तर्भावितप्यर्थात् लुङि सिपि अदः सर्वेषामित्यङागमः । शुम्नासाहम् । षह अभिभवे ।
 शुभ्रं सहते अभिभवतीति शुम्नासाद् । छन्दसि सह इति ण्विः । योधानः । युध संप्रहारे । ताच्छीलि-
 कृषानश्च । बहुलं छन्दसीति विकरणस्य लुक् । ५. स-धुक्षन् । दुह प्रहारे । छान्दसो लुक् । अत इगुप-
 धादनिटः क्सः । ङत्वकत्वत्वानि । बहुलं छन्दस्यमाद्ययोगेऽपि इत्यङभावः । पदकालीनो भम्भावभाव-
 श्छान्दसः (भम्भावश्छान्दसः) । ६. क्ष-ट-स-एतत्संज्ञकाय ७. क्ष-ट-ठ-सर्वतः ।

पुरा यत्सूरस्तमसो अपीतिस्तमद्रिवः फलिगं हेतिमस्य ।

शुष्णस्य चित्परिहितं यदोजो दिवस्परि सुग्रथितं तदादः ॥ १० ॥

पुरा । यत् । सूरः । तमसः । अपिऽइतेः । तम् । अद्रिऽवः । फलिऽगम् । हेतिम् । अस्य ।

शुष्णस्य । चित् । परिऽहितम् । यत् । ओजः ।

दिवः । परि । सुऽग्रथितम् । तत् । आ । अदरित्यदः ॥ १० ॥

पुरा यत् यदा सूरः सूर्यः तमसः तमोरूपस्य शुष्णस्य असुरस्य अपीतेः संग्रामान्मुक्तोऽभवदिति शेषः । तदानीं हे अद्रिवः । आदृणाति अनेनेत्यद्रिर्वज्रः । तद्वज्रिन्द्र वतं फलिगम् । मेघनामैतत् । मेघरूपेणावृण्वन्तं वेति हन्तारं शुष्णमसुरम् अस्य निरसितवानसि । यद्वा । अस्य शुष्णस्यासुरस्य हेति हननसाधनमायुधं फलिगं मेघलक्षणं प्राभाङ्क्षीः इति शेषः । तथा शुष्णस्य चित् शोषयितुरसुरस्य च यत् ओजः आच्छादकं बलं दिवस्परि द्योतमानस्य सूर्यस्योपरि परिहितम् आच्छादितं सुग्रथितं सुष्ठु सूर्ये सक्तं तत् ओजस्तस्मात्सूर्यात् आदः आदृणाः विभ्रिष्टं कृतवानसीत्यर्थः ॥ अद्रिवः । 'छन्दसीरः' इति मनुषो क्त्वम् । 'मनुवसो रुः' इति नकारस्य रुत्वम् । हेतिम् । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति बहुलवचनात् हन्तेः कर्तरि क्तिन् । 'उत्तियूति' इत्यादौ निपातनात् रूपसिद्धिः अन्तोदात्तत्वं च । अस्य । 'असु क्षेपणे' । लटः सिप् । तस्य व्यत्ययेन ह्यादेशः । 'अतो हेः' इति हेर्लुक् । दिवस्परि । 'पञ्चम्याः परावध्यर्थे' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । अदः । 'दृ विदारणे' । लङि सिपि 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् । गुणे 'हल्ङ्याभ्यः' इति सिलोपः ॥ ॥ २५ ॥

अनु त्वा मही पाजसी अचक्रे द्यावाक्षामा मदतामिन्द्र कर्मन् ।

त्वं वृत्रमाशयानं सिरासु महो वज्रेण सिष्वपो वराहुम् ॥ ११ ॥

अनु । त्वा । मही इति । पाजसी इति । अचक्रे इति । द्यावाक्षामा । मदताम् । इन्द्र । कर्मन् ।

त्वम् । वृत्रम् । आशयानम् । सिरासु । महः । वज्रेण । सिष्वपः । वराहुम् ॥ ११ ॥

हे इन्द्र मही महती महती पाजसी बलवती अचक्रे अचक्रमणे सर्वत्र व्याप्य वर्तमाने द्यावाक्षामा द्यावापृथिव्यौ कर्मन् वृत्रवधाविलक्षणे कर्मणि प्रवृत्तं त्वाम् अनु मवतां हृष्टमकुस्ताम् अन्वमन्वेतां वा । तथा च तैत्तिरीयकं—'स आभ्यामेव प्रसृत इन्द्रो वृत्रमहन्' (तै. सं. २. ५. २. ६) इति । तदनन्तरं त्वम् आशयानम् आ समन्ताभ्याम् वर्तमानं वराहुं वराहारं वृत्रम् असुरं सिरासु सरणशीलास्वप्सु महः महता वज्रेण सिष्वपः अस्वापयः । वज्रेण हरत्वा पातितवानित्यर्थः ॥ मही । 'सुपां सुलुङ्' इति विभक्तेः पूर्वसवर्णेदीर्घः । पाजसी । पाजः शब्दो बलवाचको

लक्षणया अत्र तद्वति वर्तते । ' इयाडियाजीकाराणामुपसंख्यानम् ' इति विभक्तेः ईकारादेशः । यावा-
क्षामा । यौश्च क्षामा च । ' दिवो यावा ' इति यावादेशः । ' देवताद्वन्द्वे च ' इत्युभयपदप्रकृति-
स्वरत्वम् । ' सुपां सुलुक् ' इति विभक्तेर्लुक् । मदताम् । ' मदी हयं ' । व्यत्ययेन शप् । ' बहुलं
छन्दस्यमाङ्गयोगेऽपि ' इति अडभावः । महः । महतः । करणे शेषत्वेन विवक्षिते षष्ठी । अच्छन्दलोप-
भ्रान्तमयः । सिक्वपः । ' जिक्वप् शये ' । अस्मात् प्यन्तात् लुकि चङि संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात्
' स्वापेक्षङि ' (पा. सू. ६. १. १८) इति संप्रसारणं न क्रियते ॥

त्वमिन्द्र नर्यो यौ अवो नृन्तिष्ठा वातस्य सुयुजो वहिष्ठान् ।

यं ते काव्य उशना मन्दिनं दाद्वृत्रहणं पार्यं ततक्ष वज्रम् ॥ १२ ॥

त्वम् । इन्द्र । नर्यः । यान् । अवः । नृन् । तिष्ठ । वातस्य । सुयुजः । वहिष्ठान् ।

यम् । ते । काव्यः । उशना । मन्दिनम् । दात् । वृत्रहणम् । पार्यम् । ततक्ष । वज्रम् ॥ १२ ॥

हे इन्द्र नर्यः नृभ्यो हितः । एवं यान् नृन् नेतृन् अश्वान् अवः अवसि रक्षसि तान् वातस्य
तुल्यान् तद्वच्छीघ्रं गच्छतः । सुयुजः शोभनं रथेन युज्यमानान् वहिष्ठान् अतिशयेन वोढुनश्चान्
तिष्ठ आतिष्ठ आरोहेत्यर्थः । काव्यः कवेः पुत्रः उशना मन्दिनं मदकरं यं वज्रं ते तुभ्यं वात्
दत्तवान् तं वज्रं वृत्रहणं वृत्रस्यासुरस्य घातकं पार्यं शत्रूणां पारणेऽतिक्रमेण समर्थं च ततक्ष कृत-
वानसि ॥ अवः । अवतेर्लेटि अडागमः । ' इतश्च लोपः ' इति इकारलोपः । वहिष्ठान् । वोढुशब्दात्
' तुच्छन्दसि ' इति इष्ठन् । ' तुरिष्ठेभ्यः सु ' इति नृलोपः । पार्यम् । ' पार तीर कर्मसमाप्तौ ' । अस्मात्
प्यन्तात् ' अवो यत् ' इति यत् । ततक्ष । ' तश्चैव तनूकरणे ' । पुरुषव्यत्ययः ॥

त्वं सूरौ हरितौ रामयो नृन्भरच्चक्रमेतशो नायमिन्द्र ।

प्रास्य पारं नवति नाव्यानामपि कर्तमवर्तयोऽयज्यून ॥ १३ ॥

त्वम् । सूरः । हरितः । रामयः । नृन् । भरत् । चक्रम् । एतशः । न । अयम् । इन्द्र ।

प्रअस्य । पारम् । नवतिम् । नाव्यानाम् । अपि । कर्तम् । अवर्तयः । अयज्यून ॥ १३ ॥

हे इन्द्र सूरः सूर्यात्मना वर्तमानः । एवं हरितः हरिद्वर्णान् नृन् नेतृन् अश्वान् यद्वा रसहरण-
शीलान् रक्ष्मीन् रामयः उपारमयः । एतशो न । एतश्च इति सूर्याश्रयाख्या । तथा च श्रूयते-
' एतश्चो न एवा सूर्यो देवतां गमयतु ' (तै. सं. १. ६. ४. ६) इति । नवाब्दश्चार्थः । एतश्च रथस्य
चक्रं भरत् प्रावहत् । अपि च एवं नाव्यानां नावा तार्याणां नदीनां नवति नवतिसंख्याम् अतीत्य
वर्तमानं पारं तीरदेशम् । सप्तम्यर्थे द्वितीया । तीरदेशे अयज्यून अयजमानान् यज्ञविहीनान्

असुरादीन् प्रास्य प्रक्षिप्य तत्र कर्तम् अवर्तयः कर्तव्यमपि कृत्वा तानयजमानानवर्तयः प्रापयः ॥
रमयः । कङ्कि ' बहुलं छन्दस्यमाकृत्योऽपि ' इति अहभावः । ' अन्येषामपि दृश्यते ' इति सांतिहृतिको
दीर्घः । प्रास्य । ' असु क्षेपणे ' । अस्मात् व्यपि रूपम् । नाभ्यानाम् । ' नौबधोर्धम् ' इत्यादिना
यत् । ' तिष्ठतिरितः ' इति स्वरितत्वम् ॥

त्वं नो अस्या इन्द्र दुर्हणायाः पाहि वज्रिवो दुरितादभीके ।

प्र नो वाजान्रथ्योः अश्वबुध्यानिषे यन्धि श्रवसे सूनृतायै ॥ १४ ॥

त्वम् । नः । अस्याः । इन्द्रः । दुःऽहणायाः । पाहि । वज्रिवः । दुःऽइतात् । अभीके ।

प्र । नः । वाजान् । रथ्यः । अश्वबुध्यान् । इषे । यन्धि । श्रवसे । सूनृतायै ॥ १४ ॥

हे वज्रिवः वज्रवन् इन्द्र त्वं दुर्हणायाः दुःस्तेन हन्तव्यायाः अस्याः अनुत्तेर्दारिद्र्यात् नः
अस्मान् पाहि रक्ष । तथा दुरितात् पापात् अभीके अभिप्राप्ते समीपवर्तिनि संप्रामे अस्मान् रक्ष ।
अपि च नः अस्मभ्यं रथ्यः रथयुक्तान् अश्वबुध्यान् अश्वानां बोधकान् । अश्व याव-
द्भिलभ्यन्ते तावदित्यर्थः । यद्वा । अश्वबुध्यान् छान्दसो वर्णविकारः । अश्वमूलान् । अश्वप्रमुखा-
नित्यर्थः । सर्वं हि धनम् अश्वमूलं दामापवर्गम् । यथोक्तं—' दासप्रवर्गं रथिमश्वबुध्यम् ' (ऋ. सं.
१. १२. ८) इति । एवंविधान् वाजान् धनानि प्र यन्धि प्रयच्छ । किमर्थम् । इषे अश्वार्थं
श्रवसे कीर्त्यर्थं सूनृतायै । सूनृता प्रियसत्यात्मिका वाक् तदर्थं च ॥ दुर्हणायाः । ' ईषदुःसुषु '
इति हन्तेः कर्मणि खल् । पाहि । पादादिस्वात् निघाताभावः । वज्रिवः । वज्रोऽस्यास्तीति वज्री हस्तः ।
तद्वान् वज्रिवान् । ' छन्दसीरः ' इति मतुपो वस्त्वम् । संबुद्धौ ' मतुवसो रुः ' इति नकारस्य रुत्वम् ।
रथ्यः । ' छन्दसीवनिपौ ' इति रथशब्दात् मत्वर्थीयः ईकारः । यन्धि । ' यम उपरमे ' । ' बहुलं
छन्दसि ' इति विकरणस्य लुक् । ' वा छन्दसि ' इति हेः पितृत्वेन क्त्वाभावात् ' अहितश्च '
(पा. सू. ६. ४. १०३) इति हेर्धिः ॥

मा सा ते अस्मत्सुमतिर्वि दसद्वाजप्रमहः समिषो वरन्त ।

आ नो भज मघवन्गोष्वर्यो मंहिष्ठास्ते सधमादः स्याम ॥ १५ ॥

मा । सा । ते । अस्मत् । सुमतिः । वि । दसत् । वाजऽप्रमहः । सम् । इषः । वरन्त ।

आ । नः । भज । मघवन् । गोषु । अर्यः । मंहिष्ठाः । ते । सधमादः । स्याम ॥ १५ ॥

हे वाजप्रमहः वाजैर्यनैः प्रमहनीयेन्द्र ते त्वदीया सा सुमतिः शोभनानुग्रहरूपा बुद्धिः
अस्मत् अस्मासु मा वि दसत् मा विशुध्यतु । तथा इषः अश्वानि अस्मान् सम् वरन्त
संवृतान् कुर्वन्तु । हे मघवन् धनवन्निन्द्र अर्यः धनपतिः त्वं नः अस्मान् गोषु आ भज प्रापय

‘ते तव मंहिष्ठाः अतिशयेन स्तुतिभिः प्रवर्धयितारो वयं सधमादः स्याम पुत्रपौत्रादिभिः सह मायन्तो भवेम ॥ अस्मत् । ‘सुपां सुलुक्’ इति सप्तम्या लुक् । दसत् । ‘दसु उपक्षये’ । माहि लुङि पुषादिवात् अक् । वाजप्रमहः । वाजैर्धनैः प्रकृष्टं महस्तेजो यस्य स तथोक्तः । पाषादिवात् आष्टमिकनिघाताभावः । षाष्टिकमामन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । वरन्त । ‘वृष् वरणे’ । व्यत्ययेन णप् । गोषु । ‘सावेकाचः’ इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य ‘न गोश्चन्साववर्णः’ इति प्रतिषेधः । अर्यः । ‘अर्यः स्वामिवैश्ययोः’ इति निपात्यते । ‘अर्यः स्वाम्यास्या चेत्’ (फि. सू. १७) इत्यन्तोदात्तत्वम् । मंहिष्ठाः । ‘महि वृद्धौ’ । इदिस्वात् नुम् । अस्मादन्तर्भावितण्यर्थात् तृष् । ‘तुच्छन्दसि’ इति इष्टन् । ‘तुरिष्ठेमेयः सु’ इति तृलोपः । सधमादः । ‘मद तृप्तियोगे’ । चौरादिकः । सह मादयन्ते नृसा भवन्तीति सधमादः । ‘किप् च’ इति किप् । जस् । ‘सध मादस्थयोऽच्छन्दसि’ इति सहस्य सधादेशः । ॥ २६ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हादं निवारयन् । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कमूपालसाम्राज्य-

पुरंधरेण सायणाचार्येण^२ विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे

ऋक्संहिताभाष्ये प्रथमाष्टकेऽष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ इति प्रथमाष्टकः समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥
यस्य निःश्रसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥
प्रक्रिया प्रथमे काण्डे साकल्येनोपवर्णिता ।
अतः ऊर्ध्वतनी ज्ञेया स्मर्यते^१ च कचित्कचिन् ॥

अथ द्वितीयाष्टके प्रथमोऽध्यायः आरभ्यते । शतचिंतामाद्ये मण्डले चतुर्विंशत्यनुवाकाः । तेषु
'कद्रिथा' इति अष्टादशानुवाके पदं सूक्तानि । तत्र 'प्र वः पान्तम्' इति द्वितीयं सूक्तम् ।
'पञ्चोना' इति अनुवर्तमानान्^२ पञ्चदशर्चम् । 'ऋषिश्चान्यस्मादेषेः' इति परिभाषया कक्षीवानृषिः ।
अनादेशपरिभाषया त्रिष्टुप् । विश्वे देवा देवता । 'प्र वो वैश्वदेवम्' इत्यनुक्रमणिका । अस्य^३ विशेष-
विनियोगो लैङ्गिकः ॥

प्र वः पान्तं रघुमन्यवोऽन्धो यज्ञं रुद्राय मीळहुषे भरध्वम् ।

दिवो अस्तोष्यसुरस्य वीरैरिषुध्येव मरुतो रोदस्योः ॥ १ ॥

प्र । वः । पान्तम् । रघुमन्यवः । अन्धः । यज्ञम् । रुद्राय । मीळहुषे । भरध्वम् ।

दिवः । अस्तोषि । असुरस्य । वीरैः । इषुध्याऽइव । मरुतः । रोदस्योः ॥ १ ॥

हे रघुमन्यवः लघुक्रोधाः अक्रोधिनः^४ ऋत्विजः वः युष्माकं पान्तं पालनशीलं पातय्य वा
यज्ञं यागसाधनम् अन्धः अन्धम् आज्यसोमादिलक्षणं रुद्राय । रुद्र दुःखं तद्धेतुभूतं दुरितं वा ।
तस्य द्वावयित्रे एतन्नामकाय देवाय मीळहुषे फलस्य वर्षित्रे तदर्थं प्र भरध्वं प्रकर्षेण संपादयत ।
अहं च इषुध्येव इषुध्या^५ शत्रून् यथा निरस्यति तथा वीरैः अमित्राणां विविधमीरकैः वीर्योपैतैः^६ वा
तदनुचरैः मरुदादिभिः सह दिवः शुलोकसकाशात् । उपलक्षणमेतत् । लोकत्रयादपि असुरस्य निरसि-
तव्यानामसुराणां निरसितुः । कर्मणि षष्ठी । निरसितारं तमेव देवं रोदस्योः निरोधनवर्योः छावा-
पृथिव्योर्मध्ये वर्तमानान् मरुतः च अस्तोषि स्तौमि ॥ पान्तम् । पान्तमित्यत्र पातेः शत्रु पिबतेर्वा
औणादिको झः । मीळहुषे । 'दाश्वान्साह्वान्' इति कसुप्रत्ययान्तो निपातः । चतुर्थ्येकवचने 'वसोः
संप्रसारणम्' इति संप्रसारणम् । 'शासिबसि' इत्यादिना षत्वम् । दिवः । 'उडिदम्' इत्यादिना

१. क्ष-ञ-ट-उत्तरास्मिस्तथोज्ञेया स्मर्यते । २. क्ष-ञ-ट-अनुवर्तनात् । ३. क्ष-ञ-ट-'अस्य'
नास्ति । ४. क्ष-ञ-ट-'अक्रोधिनः' इत्यस्यानन्तरं 'यद्वा मन्यतिरर्चाकर्मा । शीघ्रस्तुतयः' इत्यधिकम् ।
५. क्ष-ञ-ट-इषुध्या निषङ्गेण । ६. ख-ञ-ज-ण-फ-व-मायोपेतैः ।

विभक्तेरुदात्तत्वम् । अस्तोषि । स्तोतेभ्योऽन्तोदात्तः लुङ् । इषुभ्येव । इषवो धीयन्ते अत्र इति इषुभिः ।
'कर्मण्यधिकरणे च' इति दधातेः किः । कृस्वरेणान्तोदात्तः । 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इति
विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

पत्नीव पूर्वहूतिं ववृधध्या उषासानक्ता पुरुधा विदाने ।

स्तरीर्नात्कं व्युतं वसाना सूर्यस्य श्रिया सुदृशी हिरण्यैः ॥ २ ॥

पत्नीऽइव । पूर्वऽहूतिम् । ववृधध्या । उषासानक्ता । पुरुधा । विदाने इति ।

स्तरीः । न । अत्कम् । विऽउतम् । वसाना । सूर्यस्य । श्रिया । सुदृशी । हिरण्यैः ॥ २ ॥

पत्नीव पत्नी यथा पूर्वहूतिं पत्युः पूर्वाह्नानं ववृधध्या वर्धयितुं शीघ्रगतिर्भवति तद्वत् उषा-
सानक्ता अहोरात्रे देवते अपि पुरुधा बहुप्रकारं बहुविधैः स्तोत्रैः विदाने ज्ञायमाने सत्यौ पूर्वहूतिं
ववृधध्या अस्मदीयं पूर्वाह्नानं वर्धयितुं शीघ्रमागच्छतमिति शेषः । यद्वा । ववृधध्या अस्मद्वर्धनाय पुरुधा
बहुप्रकारं विदाने वर्धनोपायान् जानत्यौ भवतमिति शेषः ॥ उषासानक्ता । 'उपासोषसः' (पा.
सू. ६. ३. ३१) इति पूर्वपदस्य उपासादेशः । 'देवताद्वन्द्वे च' इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ अथ
केवला उषा उच्यते । स्तरीः शत्रूणां हिंसकः तेजसाच्छन्नः^१ वा आदित्यः स इव हिरण्यैः हिरण्यवर्णैः
रश्मिभिः व्युतं विततं विशेषेण संबद्धम् अत्कम् अत्कं संततं वा रूपं^२ वसाना आच्छादयन्ती
धारयन्ती सूर्यस्य श्रिया शोभया सुदृशी शोभनं दृश्यमाना । सूर्यस्य पुरोगामिनी^३ रश्मिभिः
खल्वेषा जगद्भासयति । तादृशी उषा^४ अस्मत्पूर्वहूतिं पालयत्वित्यर्थः । यद्वा । हिरण्यैः हितरमणीयैः
प्रकाशैः धनविशेषैर्वा सहागच्छतु ॥ व्युतम् । व्येजो निष्ठायां 'वचिस्वपि' इत्यादिना संप्रसारणम् ।
स्तरीः । 'अवितृस्तृ' इति ईकारप्रत्ययः ॥

३

ममत्तु नः परिज्मा वसर्हा ममत्तु वार्तो अपां वृषण्वान् ।

शिशीतमिन्द्रापर्वता युवं नस्तन्नो विश्वे वरिवस्यन्तु देवाः ॥ ३ ॥

ममत्तु । नः । परिऽज्मा । वसर्हा । ममत्तु । वार्तः । अपाम् । वृषण्ऽवान् ।

शिशीतम् । इन्द्रापर्वता । युवम् । नः । तत् । नः । विश्वे । वरिवस्यन्तु । देवाः ॥ ३ ॥

नः अस्मान्^१ वसर्हा वसनाहो गार्हपत्यादिरूपेण । यद्वा । वासकानामाच्छादकानां वृक्षादीनां
हन्ता अग्निः । अथवा । वसर्हा वासाहो वासरस्य गमयिता । परिज्मा परितो गन्ता आदित्यः ममत्तु
मादयतु । तथा अपां वृष्ट्युदकानां वृषण्वान् वर्षणवान् वृष्ट्युत्पादकः वार्तः वायुरस्मान् ममत्तु ।
किंच हे इन्द्रापर्वता । इन्द्रः प्रसिद्धः । पर्वतः पर्ववान् वृष्ट्यादिपूरणवान् पर्जन्यः । तौ युवं युवां नः
अस्मान् अस्मद्विद्धि वा शिशीतं तीक्ष्णीकुल्लं शोधयतमित्यर्थः । तत् तस्मात् यस्मादहं सर्वान् देवान्

१. क्ष-अ-ट-तेजसाच्छन्नाः । २. च-ज-फ-व-ष-सुरूपम् । ३. क्ष-ख-च-ज-ट-त-फ-व-पुरोगामिभिः ।
४. क्ष-ट-उषा अपि । ५. क्ष-अ-ट- 'अस्मान्' इत्यस्यानन्तरे 'परिज्मा परितो गन्ता व्याप्तः'
इत्यधिकम् ।

स्तीमि तस्मात्^१ विभे सर्वेऽपि^२ देवाः^३ नः अस्माकं^४ वरिवस्यन्तु प्रभूतमन्नं प्रदातुमिच्छन्तु । समृद्धाङ्ग-
प्रदानेन प्रीणयन्तिवत्यर्थः ॥ ममत्तु । 'मदी हर्षे' । अन्तर्भावितण्यर्थात् लोटि छान्दसो विकरणस्य भुः ।
द्विर्वचनम्^५ । शिशीतम् । 'हं हृष्यघोः' इति ह्रस्वम् । 'बहुलं छन्दसि' इति अभ्यासस्य इत्वम् ।
'इन्द्रापर्वता' इत्यत्र 'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वपदस्य आनङ्गदेशः ॥

उत त्या मे यशसा श्वेतनायै व्यन्ता पान्तौशिजो हुवध्यै ।

प्र वो नपातमपां कृणुध्वं प्र मातरा रास्पिनस्यायोः ॥ ४ ॥

उत । त्या । मे । यशसा । श्वेतनायै । व्यन्ता । पान्ता । औशिजः । हुवध्यै ।

प्र । वः । नपातम् । अपाम् । कृणुध्वम् । प्र । मातरा । रास्पिनस्य । आयोः ॥ ४ ॥

वौशिजः उशिजः पुत्रः कक्षीवानहं^१ मे । तादर्थ्ये चतुर्थी । मदर्थं^२ यशसा । यश इत्यन्नं बलं
कीर्तिर्वा उच्यते । तद्वन्तौ^३ व्यन्ता भक्षयन्तौ चरुपुरोडाशादिकं^४ पान्ता पिबन्तौ आज्यसोमादिकं^५ प्या ।
तच्छब्दसमानार्थः त्यच्छब्दः । यौ स्तुत्यत्वेन प्रसिद्धौ तावन्विनौ । अत्र यद्यपि विशेषो न श्रुतः तथापि
सूक्तस्य वैश्वदेवत्वात् उपःसंबन्धात् द्विवचनलिङ्गाच्चाश्विनाविति गम्यते तादृशावन्विनौ । श्वेतनायै
इति^६ षष्ठ्यर्थे चतुर्थी । विश्वं जगत् श्वेतयन्त्याः उपसः तत्संबन्धिनि काले । उपःकालीनाङ्गानाय यतेयम्^७
इति शेषः । हे ऋत्विजः^८ वः यूयम् । प्रथमार्थे द्वितीया । अपाम् उदकानां^९ नपातं नपातयितारं
तासां नसारं वा अग्निम् । अद्भ्यः ओषधिवनस्पतयः ताभ्यः अग्निः इत्यपां नप्तृत्वमग्नेः । तं देवं^{१०} प्र
कृणुध्वम् । करोतिरत्र क्रियासामान्यवाची क्रियाविशेषे स्तोत्रे पर्यवस्यति । प्रकर्षेण स्तुध्वमित्यर्थः ।
किंच^{११} रास्पिनस्य । रपतेः रसतेर्वा शब्दनार्थस्य घञन्तस्य कृतसकारपकारोपजनस्य रास्प इति भवति ।
तदस्यास्तीति रास्पि स्तोत्रम् । तद्वान् रास्पिनः स्तोता । तस्य^{१२} आयोः तादृशस्य मनुष्यस्य मम^{१३}
ममं^{१४} मातरा मातृवद्धितकारिण्यौ अहोरात्रदेवते अपि^{१५} प्र कृणुध्वम् । अथवा रास्पिनस्य । एको
मत्वर्थप्रत्ययभ्रान्दसः । प्रवर्षणध्वनियुक्तस्य वृष्ट्युदकस्य गमनशीलस्य निर्माध्यौ अहोरात्रे^{१६} प्र कृणुध्वम् ॥
व्यन्ता पान्ता । उभयत्र 'सुपां सुलुक्' इति आकारः ॥

आ वो रुवण्युमौशिजो हुवध्यै घोषेव शंसमर्जुनस्य नशे ।

प्र वः पूष्णे दावन आँ अच्छा वोचेय वसुतातिमग्नेः ॥ ५ ॥

आ । वः । रुवण्युम् । औशिजः । हुवध्यै । घोषाऽइव । शंसम् । अर्जुनस्य । नशे ।

प्र । वः । पूष्णे । दावने । आ । अच्छ । वोचेय । वसुतातिम् । अग्नेः ॥ ५ ॥

हे देवाः^१ वौशिजः कक्षीवानहं^२ वः युष्माकं संबन्धिनं^३ रुवण्युं रवणीयं^४ शब्दनीयं^५ शंसं
स्तोत्रम्^६ आ हुवध्यै युष्मदाङ्गानाय^७ अच्छ^८ आ वोचेय आभिसुरत्येन प्रवीमि । यद्वा । अत्रापि

१. क्ष-ज-ट-'द्विर्वचनम्' इत्यस्यानन्तरं 'त्विही(मीही)त्यादिना पिति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वम्'
इत्यधिकम् । २. क्ष-च-ज-ट-न-फ-'इति' नास्ति । ३. क्ष-ज-ट-यतेय, न-म-यजेयम् । ४. क्ष-ज-ट-
'मम' नास्ति; ज-व-मे । ५. क्ष-अ-ट-अहोरात्रदेवते । ६. क्ष-ज-ट-रवणशीलम् ।

अश्विनावेव उच्येते । तरिमन् पक्षे बहुवचनं पूजार्थम् । हे अश्विनौ वः युष्मान् घोषेव एतन्नामिका ब्रह्मवादिनीव । सा यथा 'अर्जुनस्य श्वेतवर्णस्य स्वशरीरगतत्वग्रोगस्य' १ नक्षो नाशनाय यथाश्विनोः शंसमकार्षीत् तद्वदहमपीत्यर्थः । हे देवाः युष्मत्संबन्धिने दावने आ आभिमुख्येन फलस्य दात्रे 'पूणे पोषकाय एतन्नामकाय देवायापि' २ आकारस्य 'आङोऽनुनासिक' ३ छन्दसि इति प्रकृतिभावः ॥ अच्छ आभिमुख्यगमनेन वोचेय स्तौमि ॥ 'वच परिभाषणे' । 'लिङ्याशिष्यङ्' । 'वच उम्' इति उम् । किंच 'अग्नेः वसुतातिं तत्संबन्धि धनमपि वोचेय स्तौमि तमेवाग्निम् ॥ १ ॥

श्रुतं मे मित्रावरुणा हवेमोत श्रुतं सदर्ने विश्वतः सीम् ।

श्रोतु नः श्रोतुरातिः सुश्रोतुः सुक्षेत्रा सिन्धुरद्भिः ॥ ६ ॥

श्रुतम् । मे । मित्रावरुणा । हवा । इमा । उत । श्रुतम् । सदर्ने । विश्वतः । सीम् ।

श्रोतु । नः । श्रोतुरातिः । सुश्रोतुः । सुक्षेत्रा । सिन्धुः । अत्सभिः ॥ ६ ॥

हे मित्रावरुणा एतन्नामानां अहोरात्राभिमानिदेवौ युवाम् इमा इमानि हवा ३ अस्मदाह्वानानि श्रुतं शृणुतम् । न केवलमस्मदाह्वानम् उत अपि च सदर्ने यागगृहे विश्वतः उद्गात्रादिभिः सर्वतः क्रियमाणं सीम् एतत्स्तोत्रमपि श्रुतं शृणुतम् । किंच श्रोतुरातिः सर्वत्र श्रूयमाणधनः तादृशदानो वा सुश्रोतुः अस्मदाह्वानस्य सम्यक् श्रोता सिन्धुः जलाभिमानि देवः सुक्षेत्रा सुक्षेत्राणि अद्भिः वृष्टिजलैः कृदयन्निति शेषः । यद्वा । अस्मत्क्षेत्राणि अद्भिः सुक्षेत्राणि सस्यादिसमृद्धानि कुर्वन् नः हवं शृणोतु ४ । सुक्षेत्रत्वाभाय ५ शृणोत्वित्यर्थः ॥ हवा इमा । उभयत्र विमस्या आकारः । श्रुतमित्यत्र 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य लुक् ॥

स्तुषे सा वां वरुण मित्र रातिर्गवां शता पृक्ष्यामेषु पञ्चे ।

श्रुतरथे प्रियरथे दधानाः सद्यः पुष्टिं निरुन्धानासो अगमन् ॥ ७ ॥

स्तुषे । सा । वाम् । वरुण । मित्र । रातिः । गवाम् । शता । पृक्ष्यामेषु । पञ्चे ।

श्रुतरथे । प्रियरथे । दधानाः । सद्यः । पुष्टिम् । निरुन्धानासः । अगमन् ॥ ७ ॥

हे मित्र हे वरुण देव वां युवाम् अहं स्तुषे स्तुवे । व्यत्ययेन मध्यमः । युवयोः संबन्धिनी सा प्रसिद्धा रातिः दानं शता शतानां शतसंख्यानाम् अपरिमितानां गवां संबन्धिनी असंख्यानगोविषया रातिः पञ्चे कक्षीवति मयि पृक्ष्यामेषु । पृक्ष ६ इत्यकारान्तोऽप्यस्ति ६ । पृक्षाणामज्ञानां नियमनं येषु स्तोत्रेषु यज्ञेषु वा तेषु निमित्तभूतेषु भवत्विति शेषः । किंच मित्रादयो देवाः श्रुतरथे सर्वत्र प्रसिद्धरथापेते प्रियरथे प्रीयमाणरथयुक्ते सर्वदा रथप्रिये पञ्चे च मयि एव दधानाः

१. क्ष-ञ-ट-स्वशरीरगतश्वेतत्वरोगस्य । २. क्ष-ञ-ट- देवायापि । आकारः समुच्चये । ३. च-फ-मे हवा । ४. च-य-श्रोतु शृणोतु । ५. च-फ-सुक्षेत्रत्वादिलाभाय । ६. क्ष-ञ-ट-पृक्षेत्यकारान्तो घञि ।

प्रीतिं धारयन्तः^१ वसधः आगमनानन्तरमेव^२ पुष्टिं गवादिपोषं^३ निरुन्धानासः^४ अवरुन्धानाः^५ अस्मास्वेव स्थापयन्तः । यद्वा । मयि पुष्टिं दधानाः^६ कुर्वाणाः^७ निरुन्धानासः कृतामेव पुष्टिं मयि स्थिरां^८ कुर्वन्तः^९ अगमन् आगच्छन्तु ॥ रातिः । ‘ रा दाने ’ । भावे क्तिन् । ‘ मन्त्रे वृष° ’ इत्यादिना क्तिन् उदात्तत्वम् । शता । ‘ सुपां सुलुक्° ’ इति पष्ठयाः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । दधानाः । जुहोत्यादिस्वात् षापः श्लुः । ‘ अभ्यस्तानामादिः ’ इत्याद्युदात्तत्वम् । अगमन् । गमेच्छान्दसे लुङि ‘ मन्त्रे घस° ’ इत्यादिना च्लेर्लुक् । ‘ गमहन° ’ इति उपधालोपः ॥

अस्य स्तुषे महिमघस्य राधः सचा सनेम नहुषः सुवीराः ।

जनो यः पञ्चेभ्यो वाजिनीवानश्चावतो रथिनो मह्यं सूरिः ॥ ८ ॥

अस्य । स्तुषे । महिऽमघस्य । राधः । सचा । सनेम । नहुषः । सुवीराः ।

जनः । यः । पञ्चेभ्यः । वाजिनीवान् । अश्वऽवतः । रथिनः । मह्यम् । सूरिः ॥ ८ ॥

वमहिमघस्य । महि महत् पूज्यं मघो धनमन्नं वा यस्य देवसंघस्य स तथोक्तः । तादृशस्य अस्य राधः धनं स्तुषे स्तुवे । व्यत्ययेन मध्यमः । धनलाभाय प्रभूतधनं देवसंघं स्तौमीत्यर्थः । किं नहुषः । मनुष्यनामैतत् । परस्परस्नेहबन्धोपेता मनुष्या वयं कक्षीवन्तः सुवीराः शोभनपुत्राद्युपेताः सन्तः सचा सह परस्परैकमत्येन सनेम त्वद्वत्तं धनं संभजेम लभेमहि । देवसंघो विज्ञेयते । यः जनः देवजनो यश्च देवसंघः पञ्चेभ्यः अङ्गिरोगोत्रोत्पन्नेभ्यः कक्षीवद्भ्यः । ‘ पञ्चा वा अङ्गिरसः ’ इति श्रुतेः । तेभ्यः वाजिनीवान् । वाजोऽन्नम् । तद्वती क्रिया वाजिनी । तथा तद्वान् भवति । यद्वा । एको मत्वर्यीयप्रत्ययश्छान्दसः । अस्मभ्यं प्रदेयेन दत्तेन वा अन्नेन तद्वान् भवतीत्यर्थः । यश्च देवसंघः अश्वावतः बहुभिः तद्वत्तैरश्वैः तद्वतः रथिनः रथवतः मह्यं मे सूरिः प्रेरको भवति । अश्वानां रथानां प्रेरयितारं देवमंघं स्तुषे इत्यर्थः ॥ सुवीराः । ‘ वीरवीर्यौ च ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अश्वावतः । अश्वशब्दस्य ‘ मन्त्रे सोमाश्च ’ इत्यादिना मनुपि दीर्घत्वम् ॥

जनो यो मित्रावरुणावभिधुगपो न वां सुनोत्यक्षण्याधुक् ।

स्वयं स यक्ष्मं हृदये नि धत्ते आप यदी होत्राभिर्कृतावा ॥ ९ ॥

जनः । यः । मित्रावरुणौ । अभिऽधुक् । अपः । न । वाम् । सुनोति । अक्षण्याधुक् ।

स्वयम् । सः । यक्ष्मम् । हृदये । नि । धत्ते । आप । यत् । ईम् । होत्राभिः । कृतं वा ॥ ९ ॥

हे मित्रावरुणौ युष्माकं यः जनः अभिधुक् अभितो द्रोघ्या भवति अयष्टा भवतीत्यर्थः । यश्च अक्षण्याधुक् वक्रेण मार्गेण द्रुहति अन्यथाप्रकारेण द्रुहति । द्रोहप्रकार उच्यते । वां युवाम् अपः सोमरसान् न सुनोति अभियवं न करोति । युवाम् अतिक्रम्य अन्यदेवतार्थं सुनोतीत्यभिप्रायः ।

१. क्ष-ञ-ट-अवरुन्धाधा (नाः) अवरुध्य । २. क्ष-ञ-ट-तु दधानाः विदधानाः कुर्वाणाः ।

३. क्ष-ञ-ट-स्थिरीकुर्वन्तः सन्तः । ४. क्ष-च-झ-ञ-ट-न-अस्मभ्यं दत्तेन । ५. क्ष-ञ-ट-मम ।

६. च-फ-‘ रथानाम् ’ नास्ति । ७. क्ष-ञ-ट-स्तुवे । ८. क्ष-ञ-ट-युवाभ्याम् ।

अयमेव अक्षण्याद्रोहः^१ । 'सः मूढो द्विविधो जनः' स्वयं 'यक्ष्मं व्याधिं' हृदये स्वचित्ते 'नि' 'धत्ते' स्थापयति । अनुष्ठातॄणां भोगान् पश्यन् व्यधितो भवतीत्यर्थः । 'यत्' लिङ्गव्यत्ययः । य उक्तविलक्षणः पुमान् 'ऋतावा यज्ञवान् परिगृहीतयज्ञः' 'होत्राभिः' । बाहूनामैतत् । स्तुतिवाग्भिः 'ईम्' एनं सोम-रसम् 'आप' व्याप्नोति । स्तुवन् सोममभिषुणोति इति^२ यावत्^३ । स नरः पृत्सु यातीति वक्ष्यमाणेन सह संबन्धः ॥ अभिधुक् । द्रुहेः 'सत्सूद्विष' इति क्तिप् । संहितायां^४ भष्मावच्छान्दसः^५ । ऋतावा इत्यत्र 'छन्दसीवनिपौ' इति मात्वर्थीयो वनिप् । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति संहितायां दीर्घत्वम् ॥

स ब्राधतो नहुषो दंसुजूतः शर्धस्त्रो नरां गुर्तश्रवाः ।

विसृष्टरातिर्याति बाळहसृत्वा विश्वासु पृत्सु सदमिच्छरः ॥ १० ॥

सः । ब्राधतः । नहुषः । दम्ऽसुजूतः । शर्धःऽतरः । नराम् । गुर्तऽश्रवाः ।

विसृष्टरातिः । याति । बाळहऽसृत्वा । विश्वासु । पृत्सु । सदम् । इत् । शूरः ॥ १० ॥

हे मित्रावरुणौ युवां गतमन्त्रावसानोक्तलक्षणः^४ युष्मत्पूजको जनः 'दंसुजूतः दान्तैरश्वैः सुष्ठु प्रेरितः' अत एव 'नरां नराणां' 'शर्धस्त्रः' अतिशयेनाभिभविता । अथवा अतिशयेन बलवान् । नराणां स्वसमानानां मध्ये 'गुर्तश्रवाः उद्रूणदीप्तिः प्रख्यातासो वा' 'विसृष्टरातिः' अर्थिभ्यः प्रदत्तधनः एवं महानुभावः 'शूरः सन्' 'विश्वासु' 'पृत्सु' सर्वेषु जन्वेषु संग्रामेषु 'ब्राधतः' । महज्जामैतत् । हिंसकान् महतोऽपि 'नहुषः' । मनुष्यानामैतत् । मनुष्यान् शत्रून् प्रति 'बाळहसृत्वा भृशं सतां' अशङ्कितगमनः^५ सन् 'सदमित्' सदैव 'याति गच्छति ॥ दंसुजूतः । दामेर्विच्' । 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृति-स्वरत्वम् । गुर्तश्रवाः । 'गुरी उद्यमने' । 'नसत्तनिपूत' इत्यादौ निपातनात् निष्ठान्त्वाभावः । विसृष्टरातिः । विपूर्वात् सृजतेः कर्मणि निष्ठा । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन स एव शिष्यते । पृत्सु । 'पदादिषु मांस्पृस्नूनामुपसंख्यानम्' इति पृतना-शब्दस्य पृदादेशः । 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । बाळहसृत्वा । सतैः 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति कनिप् ॥ ॥ २ ॥

अध गमन्ता नहुषो हर्व सूरः श्रोता राजानो अमृतस्य मन्द्राः ।

नभोजुवो यन्निरवस्य राधः प्रशस्तये महिना रथवते ॥ ११ ॥

अध । गमन्त । नहुषः । हर्वम् । सूरः । श्रोत । राजानः । अमृतस्य । मन्द्राः ।

नभःऽजुवः । यत् । निरवस्य । राधः । प्रशस्तये । महिना । रथऽवते ॥ ११ ॥

१. क्ष-ज-ट-द्रोहः । २. क्ष-ज-ट-' इति यावत् ' नास्ति । ३. क्ष-ज-ट-' संहितायां भष्मावच्छान्द-
न्दसः ' नास्ति । ४. क्ष-ज-ट-स उक्तलक्षणः । ५. क्ष-ज-ट-सत्वा अविशङ्कितगमनः । ६. क्ष-ज-ट-
दमेर्विच् ।

हे 'राजानः राजमानाः सर्वस्य' ईश्वरा' वा^२ हे^३ 'मन्द्राः मादयितारः यूयम् 'अमृतस्य अमरणस्य 'सूरेः स्तोत्रादिप्रेरकस्य 'नहुषः मनुष्यस्य मम 'हवम् आह्वानं 'श्रोत शृणुत । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । अमृतस्य इत्यत्र बहुव्रीहौ 'नजो जरमरमित्रमृताः' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । 'अथ अथ श्रवणानन्तरं 'यमन्त आगच्छत । गमेञ्छान्दसो लङ् । मध्यमबहुवचनस्य व्यत्ययेन झः । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'गमहन' इत्युपधालोपः । किमर्थमागमनम् । उच्यते । 'नभोजुवः नभसि व्यासा यूयं 'यत् यस्मात् 'निरवस्य निर्गतरक्षकस्य युष्मद्व्यतिरेकेण रक्षकान्तररहितस्य । अथवा । निर्गतो मुखानुचरितो रवः शब्दः स्तोत्ररूपो यस्य तादृशस्य 'रथवते रथवतो यजमानस्य । षष्ठ्यर्थे चतुर्थी । 'महिना महिम्ना माहात्म्येन । मकारलोपञ्छान्दसः । तेन युक्तं 'राधः समृद्धि-साधनं' हविलक्षणं संराधकं स्तोत्रं वा 'प्रशस्तये प्रशंसितुं कामयध्वे । तस्मादाह्वानं शृणुत आगच्छत चेति ॥

एतं शर्धं धाम यस्य सुरेरित्यवोचन्दशतयस्य नंशे ।

द्युम्नानि येषु वसुताती रारन्विश्वे सन्वन्तु प्रभृथेषु वाजम् ॥ १२ ॥

एतम् । शर्धम् । धाम । यस्य । सुरेः । इति । अवोचन् । दशतयस्य । नंशे ।

द्युम्नानि । येषु । वसुतातिः । ररन् । विश्वे । सन्वन्तु । प्रभृथेषु । वाजम् ॥ १२ ॥

'यस्य 'सूरेः हविरादिप्रेरकस्य यजमानस्य संबन्धिनः 'दशतयस्य दशेन्द्रियसंवर्धकत्वेन दशावयवस्याज्ञस्य 'नंशे प्राप्तये वयम् आहूताः स्म तस्मै यजमानाय 'एतम् इदानीं दातव्यत्वेन वर्तमानं 'शर्धं परेषामभिभावकमन्नं तत्प्राप्तिहेतुं^१ बलं^२ वा 'धाम विदधाम करवाम 'इत्यवोचन् देवाः ॥ धाम । दधातेर्लुङि 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । वचेः अकारस्य उम् । 'अस्यतिवक्ति' इत्यादिना च्लेः अङ् ॥ 'येषु' देवेषु 'द्युम्नानि द्योतमानान्यज्ञानि 'वसुतातिः वसूनां धनानां तातिः विस्तारश्च 'वसून्वेव वा' 'रारन् रमन्ते भृशम् ॥ तातिः । तनोतेः क्तिनि व्यत्ययेन आत्वम् । मरुद्वृधा-दिवात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा । स्वार्थिकस्तानिल् । रारन्निति रमतेर्यङ्लुगन्तस्य लङ्ङि रूपम् । ते 'विश्वे सर्वे देवाः 'प्रभृथेषु प्रकृष्टभरणेषु यागेषु 'वाजम् अन्नं 'सन्वन्तु ददतु प्रयच्छन्तु ॥ 'पणु दाने' ॥ यद्वा । यस्य सूरेः स्वभूतस्य च^३ दशतयस्य दश चमसेष्ववस्थितस्य सोमस्य प्राप्तये वयमाहूताः स्म तस्मै एतं शर्धं धाम इत्यवोचन् । यस्मादेवं तस्मात् प्रभृथेषु यागेषु वाजं तादृशं सोमलक्षणमन्नं विश्वे देवाः सन्वन्तु संभजन्ताम् ॥ 'वन पण संभक्तौ' इत्यस्य व्यत्ययेन उपप्रत्ययः ॥ कीदृशेषु यज्ञेषु । येषु वसुतातिः वसूनां हविलक्षणानां धनानां वा विस्तारयितारः ऋषिजः । वचन-व्यत्ययः । द्युम्नानि द्योतमानानि हवींषि रारन् ददति ॥ 'रा दाने' । छेति छान्दसः शपः श्लुः । 'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकरवात् 'आतो लोप इटि च' इति आकारलोपः । अत एव 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वाभावश्च ॥

१. क्ष-ञ-ट-सर्वे देवाः । २. क्ष-ञ-ट-न- 'वा' नास्ति । ३. च-फ-विश्वेदेवाः । ४. च-फ-लुङ् । ५. क्ष-ञ-ट-समृद्धिसाधनं धनम् । ६. क्ष-ञ-ट-तत्प्राप्तिहेतुभूतबलम् । ७. क्ष-ञ-ट-येषु च । ८. क्ष-ञ-ट-विस्तारः स च । ९. क्ष-ञ-ट- 'वा' नास्ति । १०. क्ष-ञ-ट- 'च' नास्ति ।

मन्दा॑महे दश॑तयस्य धा॒सेर्द्वि॑र्यत्पञ्च॒ विभ्र॑तो॒ यन्त्य॑न्ना ।

किमि॒ष्टाश्च॑ इष्ट॑रश्मिरेत ई॒शाना॑सस्तरु॒ष ऋ॒ज्जते॑ नृन् ॥ १३ ॥

मन्दा॑महे । दश॑तयस्य । धा॒सेः । द्विः । यत् । पञ्च । विभ्र॑तः । यन्ति । अन्ना ।

किम् । इष्ट॑अश्चः । इष्ट॑रश्मिः । एते । ई॒शाना॑सः । तरु॒षः । ऋ॒ज्जते॑ । नृन् ॥ १३ ॥

‘मन्दा॑महे स्तुमो वयं देवान् ॥ ‘मदि स्तुतां’ । इदित्वात् जुम् ॥ किमर्थम् । ‘दश॑तयस्य ‘धा॒सेः’ दशोन्निद्रयतृप्तिमाधनत्वेन दशावयवस्य अन्नस्य ‘यत्’ यस्मात् ‘द्विः’ पञ्च दशविधानि अन्नानि । दश-चमसगृहीतत्वादन्नस्य दशविधत्वम् । एवंविधम् अन्नं ‘विभ्र॑तः’ धारयन्तो दश चमसाध्वर्यवः ‘यन्ति’ होमाय गच्छन्ति आहवनीयं प्रति । यद्वा । ‘आश्वमेधिकानि दशान्नानि जुहोति’ इत्या-न्नानि आज्यमध्वादीनि दशविधान्यन्नानि विश्वेभ्यो देवेभ्यो होतुं धारयन्तो यन्ति यदा तदा मन्दा-महे इति । न च इष्टाश्चप्रभृतीन् यष्टून् विहाय कस्मात् अस्मान्प्रति आगमिष्यन्तीति वाच्यम् । ‘तरु॒षः’ शत्रूणां तारकान् ॥ तरेतरीणादिक उच्यते ॥ ‘नृन्’ नेतृन् कर्मणाम्^१ एवं महानुभावान् वरुणादीन् ‘इष्टाश्चः’ एतन्नामको राजा ‘किम्’ ‘ऋ॒ज्जते’ किं प्रसाधयति । तथा ‘इष्ट॑रश्मिः’ च किमृज्जते । ‘एते’ इदानीं वर्तमानाः ‘ई॒शाना॑सः’^२ पृथिव्या ईश्वरा राजानश्च किं प्रसाधयन्ति । यद्वा । येषां स्तोतृणामस्माकमेते स्तुता देवा ईशानासः स्वामिनः किल तादृशान् तरुषः शत्रूणां तारकान् नृन् कर्मनिर्वाहकान् अस्मान् इष्टाश्चादयः किं साधयन्ति^३ किमुपद्रवन्ति न प्रभवन्तीत्यर्थः ॥

हिर॑ण्यकर्णं मणि॒ग्रीव॑मर्णस्तन्नो विश्वे॑ वरि॒वस्य॑न्तु दे॒वाः ।

अ॒र्यो गिरः॑ स॒द्य आ ज॒ग्मुषी॑रो॒स्राश्चा॑कस्तु॒भये॑ष्व॒स्मे ॥ १४ ॥

हिर॑ण्यकर्णम् । मणि॒ऽग्रीव॑म् । अर्णः । तत् । नः । विश्वे॑ । वरि॒वस्य॑न्तु । दे॒वाः ।

अ॒र्यः । गिरः॑ । स॒द्यः । आ । ज॒ग्मुषीः॑ । आ । उ॒स्राः । चा॑क॒न्तु । उ॒भये॑षु । अ॒स्मे इति॑ ॥ १४ ॥

‘हिर॑ण्यकर्णं हिरण्यविकारकुण्डलाद्युपेतकर्णं ‘मणि॒ग्रीवं’ रत्नाद्युपेतकण्ठम् । एतद्वयं सर्वावयवस्या-प्युपलक्षणम् । एवं सर्वाङ्गाभरणयुक्तम् ‘अर्णः’ अरणीयं रूपं तद्वन्तं पुत्रादिकमित्यर्थः । उक्तलक्षणमस्म-दीयं रूपं वा ‘नः’ अस्माकं ‘विश्वे सर्वे’ दे॒वाः ‘वरि॒वस्य॑न्तु’ परिचरन्तु प्रयच्छन्तिवत्यर्थः । ‘अ॒र्यः’ अरणीयो विश्वेषां देवानां संघः^४ ‘ज॒ग्मुषीः’ स्तोतृमुखास्निर्गच्छन्तीः ‘गिरः’ स्तुतीः ‘उ॒स्राः’^५ । विकारे^६ प्रकृतिशब्दः । क्षीराज्यादीनि हवींषि च ‘सद्यः’ अस्मदागमनानन्तरमेव ‘चाक॑न्तु कामयन्ताम् ॥ छान्दसः शपः श्लुः परस्मैपदं च । यद्वा । यष्टुकिं नुगभावः ॥ आ चाक॑न्तिवति वा योज्यम् । पर्याप्तं कामयन्तामित्यर्थः । केचित्ति तदुच्यते । ‘अस्मे’ अस्माकं संबन्धिषु ‘उ॒भयेषु’ स्तोतृषु यष्टृषु च । यद्वा । अस्माकमुभयेषु ऐहिकामुष्मिकविषयेषु उभयविधेषु फलेषु ॥

१. ज-ज्ञ-त-व-जुर्वात । २. क्ष-ज-ट-कर्मणः । ३. क्ष-ज-ट-अन्ये ईशानासः । ४. क्ष-ज-ट-प्रसाधयन्ति । ५. न-च-ज्ञ-सद्यः । ६. क्ष-ज-ट-उस्राः आ । ७. ष-अत्र विकारे ।

चत्वारो मा मशशरस्य शिश्वस्यो राज्ञ आयवसस्य जिष्णोः ।

रथो वां मित्रावरुणा दीर्घाप्साः स्यूमगमस्तिः सूरौ नाद्यौत् ॥ १५ ॥

चत्वारः । मा । मशशरस्य । शिश्वः । त्रयः । राज्ञः । आयवसस्य । जिष्णोः ।

रथः । वाम् । मित्रावरुणा । दीर्घाप्साः । स्यूमगमस्तिः । सूरः । न । अद्यौत् ॥ १५ ॥

‘मा मां कक्षीवन्तं’ ‘मशशरस्य’ । मशकीकृत्य भृशं शृणोति’ शारयति वा अमित्रानिति मश-
शरः । एतन्नामकस्य राज्ञः ‘शिश्वः शिशवः शिशुवदप्रबुद्धाः’ ‘चत्वारः पुत्राः बाधन्ते’ इति शेषः ॥
शिशुशब्दस्य ‘जसादिषु छन्दसि वाचनम्’ इति गुणाभावः ॥ तथा ‘आयवसस्य सर्वतः प्राप्ता-
न्नस्य एतन्नामः’ ‘राज्ञः’ ‘जिष्णोः जयशीलस्य पुत्राः’ ‘त्रयः तेषां बाधन्ते’ इति शेषः । हे ‘मित्रावरुणा
एतन्नामानौ देवौ’ ‘वां युवयोः संबन्धी’ ‘रथः’ ‘दीर्घाप्साः’ । अप्स इति रूपनाम । अतिविस्तृतरूपः
‘स्यूमगमस्तिः’ । स्यूममिति सुखनाम । सुखकरदीप्तिः सन् ‘सूरौ’ ‘न सूर्य इव’ ‘अद्यौत्’ द्योतताम् ।
उक्तानाम् अस्मद्विरोधिनां पुरतः स्फुरन्^१ भयजनको भवत्वित्यर्थः ॥ द्युतेः ‘छन्दसि लुङ्लङ्लिटः’
इति लुङ् । ‘द्युद्गो लुङि’ (पा. सू. १. ३. ९१) इति परस्मैपदम् । ‘सिचि’^२ वृद्धिः परस्मै-
पदेषु (पा. सू. ७. २. १) इति वृद्धिः^३ । ‘बहुलं छन्दसि’ इति इडभावे हल्ङयादिसंयोगान्त-
लोपौ । यद्वा । ‘द्यु अभिगमने’ । आदादिकः । छान्दसे लङि ‘उतो वृद्धिर्लुकि हलि’ (पा. सू.
७. ३. ८९) इति वृद्धिः ॥ ॥ ३ ॥

‘कदिथा’ इत्यस्मिन् अष्टादशेऽनुवाके षट् सूक्तानि । तत्र ‘पृथू रथः’ इति तृतीयं सूक्तं
त्रयोदशचर्मम् । अत्रानुक्रमणिका-‘पृथुः सप्तोनोपस्यं तु’ इति । दीर्घतमसः पुत्रः कक्षीवानृषिः ‘ऋषि-
श्चान्यस्मादेषः’ इति परिभाषितत्वात् । अनादेशपरिभाषया त्रिष्टुप् छन्दः । तुशब्दप्रयोगान् इदमादिके
सूक्ते^४ उपोदेवताके । प्रातरनुवाके उपस्ये क्रतावस्य चोत्तरस्य च विनियोगः । ‘अथोपस्यः’ इति
खण्डे सूत्रितं-‘पृथू रथ इति सूक्ते प्रत्यचिरित्यष्टौ’ (आश्व. श्रौ. ४. १४) इति । तथाश्विनशस्त्रे
इदमादिसूक्तद्वयस्य विनियोगः ‘प्रातरनुवाकन्यायेन’ (आश्व. श्रौ. ६. ५) इत्यतिदिष्टवान् ।

पृथू रथो दक्षिणाया अयोज्यैर्न देवासो अमृतासो अस्थुः ।

कृष्णादुदस्थादर्या^१ विहायाश्चिकित्सन्ती मानुषाय क्षयाय ॥ १ ॥

पृथुः । रथः । दक्षिणायाः । अयोजि । आ । एनम् । देवासः । अमृतासः । अस्थुः ।

कृष्णात् । उत् । अस्थात् । अर्या । विहायाः । चिकित्सन्ती । मानुषाय । क्षयाय ॥ १ ॥

‘दक्षिणायाः प्रबुद्धायाः स्वव्यापारकुशलायाः उपोदेवतायाः’ ‘पृथुः विस्तीर्णः’ ‘रथः’ ‘अयोजि
अधैर्युक्तः संनद्धोऽभूत् । अत्र यद्यपि देवताविशेषो न श्रुतः तथापि उपस्यात्वात् उपस इति गम्यते ।

१. क्ष-ञ-ट-भृगाति । २. क्ष-ञ-अ-ट-न-मां बाधन्ते । ३. क्ष-अ-ट-न-स्फुरन् । ४. क्ष-अ-ट-न-
वदमजेति वृद्धिः । ५. क्ष-अ-ट-द्वे सूक्ते ।

‘पुनं संनद्धं रथम्’ अमृतासः अमरणधर्माणः ‘देवासः देवनशीलाः हविर्भाजो देवाः’ आ ‘अस्थुः’ आस्थितवन्तः देवयजनं गन्तुमारूढाः इत्यर्थः । अनन्तरं सा उषाः ‘कृष्णात् निकृष्टवर्णात् नैशात् तमसः सकाशात्’ उदस्थात् उस्थिता अभूत् । ‘कृष्णं कृष्यतेनिकृष्टो वर्णः’ (निरु. २. २०) इति यास्कः । कीदृशी सा । ‘अर्था अरणीया पूजनीया विहायाः विविधगमनयुक्ता महती वा । विहाया इति महत्ताम् ‘विहायाः यद्वाः’ (नि. ३. ३. १२) इति तन्नामसु पाठात् । ‘मानुषाय’ क्षयाय मनुष्याणां निवासाय ‘चिकित्सन्ती’ अन्धकारनिवारणरूपां चिकित्सां कुर्वती तमो निवारयन्तीत्यर्थः^१॥

पूर्वा विश्वस्माद्भुवनादबोधि जयन्ती वाजं बृहती सनुत्री ।

उच्चा व्यख्यद्युवतिः पुनर्भूरोषा अगन्प्रथमा पूर्वदूतौ ॥ २ ॥

पूर्वा । विश्वस्मात् । भुवनात् । अबोधि । जयन्ती । वाजम् । बृहती । सनुत्री ।

उच्चा । वि । अख्यत् । युवतिः । पुनःऽभूः । आ । उषाः । अगन् । प्रथमा । पूर्वदूतौ ॥ २ ॥

‘विश्वस्मात्’ भुवनात् सर्वस्मात् सुसाङ्गतजातात् ‘पूर्वा’ प्रथमा सती इयम् उषाः ‘अबोधि’ बुद्धा अभूत् । उषःकालमवगत्य हि पश्चात् सर्वे प्राणिनः प्रतिबुध्यन्ते । कीदृशी सा । ‘वाजं गमनशीलं प्रकाशं^२ निर्वर्त्य^३ अन्धकारं’ जयन्ती पराभवं कुर्वती । यद्वा । वाजशब्दोऽन्ननामसु पठितत्वादन्ननाम । ‘अन्नं वै वाजः’ (श. ब्रा. ९. ३. ४. १; तै. ब्रा. १. ३. ६. २) इति श्रुतेश्च । यजमानार्थम् अन्नं संपादयन्ती । ‘बृहती’ महती ‘सनुत्री’ सर्वं जगत्संभजन्ती दात्री वा प्रकाशय । किंच सा उषाः ‘उच्चा’ उच्चैरुन्नता सती ‘व्यख्यत्’ विचष्टे सर्वं जगत् पश्यति^४ इत्यर्थः । कीदृशी सा । ‘युवतिः’ मिश्रणशीला नित्ययौवना वा ‘पुनर्भूः’ पुनःपुनर्भवनशीला प्रतिदिनं वर्तमानत्वात्^५ । सा ‘उषाः’ पूर्वदूतौ सत्यां ‘प्रथमा’ मुख्या प्रकृष्टा सती ‘आ’ अगन् देवयजनदेश्चिन्त्यागच्छति । ‘प्रथम इति मुख्यनाम प्रथमो भवति’ (निरु. २. २२) इति यास्कः । इतरदेवेभ्यः पूर्वमाहुता सती शीघ्रमेवागच्छतीत्यर्थः ॥

यद्यद् भागं विभजासि नृभ्य उषो देवि मर्त्यत्रा सुजाते ।

देवो नो अत्र सविता दर्मूना अनागसो वोचति सूर्याय ॥ ३ ॥

यत् । अद्य । भागम् । विभजासि । नृभ्यः । उषो । देवि । मर्त्यत्रा । सुजाते ।

देवः । नः । अत्र । सविता । दर्मूनाः । अनागसः । वोचति । सूर्याय ॥ ३ ॥

‘सुजाते’ शोभनजनने ‘देवि’ देवनशीले हे ‘उषः’ उषःकालाभिमानिदेवते^६ ‘मर्त्यत्रा’ मनुष्याणां पालयित्री त्वम् ‘अद्य’ अस्मिन् काले ‘नृभ्यः’ मनुष्येभ्यः ‘यत्’ यं ‘भागं’ भजनीयं स्वकीयप्रकाशत्वात्

१. क्ष-ञ-ट-किं कुर्वती । २. क्ष-ञ-ट-‘निवारयन्तीत्यर्थः’ इत्यस्यानन्तरं ‘गुप्तिज्जकिद्भ्यः’ इति व्यधिप्रतिकारे सन्’ इत्यधिकम् । ३. क्ष-ञ-ट-प्रकाशनित्यर्थम् । ४. क्ष-ञ-ट-पश्यति । मन्त्रेषसेति च्लेष्टम् । ५. क्ष-ञ-ट-पुनर्वर्तमानत्वात् । ६. क्ष-ञ-ट-उषःकालाभिमानिदेवि ।

‘विभजासि’ विभज्य ददासि । यद्वा । मर्त्येना मर्त्येषु मध्ये नृभ्यः^१ यजमानेभ्यः^२ देवानां भागं विभज्य ददासि^३ । उपसि प्रवृत्तायां हविषो दीयमानत्वात् उपसो दातृत्वमुपचर्यते । ‘अत्र अस्मिन् भागविषये’^४ दमूनाः यजमानेभ्यः अभिमतफलदानमनाः^५ । ‘दमूना दममना वा दानमना वा दान्तमना वा’ (निरु. ४. ४) इति निरुक्तवचनम् । तादृशः^६ ऽसविता प्रेरकः^७ ऽदेवः^८ ऽनः अस्मान्^९ ऽअनागसः^{१०} ऽवोचति अवापान् यागयोग्यान् ब्रवीतु अनुगृह्णातु इत्यर्थः^{११} । किमर्थम् । ऽसूर्याय अस्मद्यागदेवं प्रति सूर्यस्यागमनार्थम् ॥

गृह्गृहमहना यात्यच्छा दिवेदिवे अधि नामा दधाना ।

सिषासन्ती द्योतना शश्वदागादग्रमग्रमिद्धजते वसूनाम् ॥ ४ ॥

गृहम्ऽगृहम् । अहना । याति । अच्छ । दिवेऽदिवे । अधि । नाम । दधाना ।

सिषासन्ती । द्योतना । शश्वत् । आ । अगात् । अग्रम्ऽअग्रम् । इत् । भजते । वसूनाम् ॥ ४ ॥

‘अहना । उपो नामेतत् । ‘अहना द्योतना’ (नि. १. ८. ११) इति तन्नामसु पाठात् । सा देवी ऽदिवेदिवे प्रत्यहम् । ‘दिवेदिवे द्यविद्यवि’ (नि. १. ९. ११) इति अहनांसु पाठात् । गृह्गृहं तत्तद्यज्ञ-गृहम् ऽअच्छ आभिमुख्येन याति गच्छति । कीदृशी^१ । ऽअधि अधिकं ऽनाम नमनं प्रहृत्वं प्रतिगृहम् उद्योगं प्रकाशनरूपं ऽदधाना धारयन्ती । यद्वा । अधि दधाना अधिकं धारयन्ती । किंच ऽसिषासन्ती संभक्तुमिच्छन्ती ऽद्योतना कृत्स्नं जगत् द्योत्स्नशीला ऽशश्वत् प्रतिदिनम् ऽआगात् आगच्छति । पूर्वं यातीत्युक्तत्वात् पुनः आगादिति वचनमावश्यकत्वाद्यद्योतनार्थम् । आगत्य च ऽवसूनां धनानां हविरिक्षणा-नाम् ऽअग्रमग्रमित् तत्तच्छ्रेष्ठभागं^२ ऽभजते सेवते स्वीकरोतीत्यर्थः ॥

भगस्य स्वसा वरुणस्य जामिरुषः सूनृते प्रथमा जरस्व ।

पश्चा स दध्या यो अघस्य धाता जयेम तं दक्षिणया रथेन ॥ ५ ॥

भगस्य । स्वसा । वरुणस्य । जामिः । उषः । सूनृते । प्रथमा । जरस्व ।

पश्चा । सः । दध्याः । यः । अघस्य । धाता । जयेम । तम् । दक्षिणया । रथेन ॥ ५ ॥

‘सूनृते सुषु मनुष्याणां नेत्रि’^१ उषः हे उपोदेवते ऽभगस्य सर्वैर्भजनीयस्य आदित्यस्य ऽस्वसा असि स्वस्थानीयासि । तेन सहोत्पद्यमानत्वात् तद्वत्पूज्येत्यर्थः । तथा ऽवरुणस्य तमोवारकस्य सवितु-र्देवस्य ऽजामिः^२ असि भगिनीस्थानीयासि^३ । एकस्मिन्नेव स्थाने उत्पद्यमानत्वात् । जनयन्त्युत्पादयन्ति

१. च-फ-विभजासि विभजसि । २. क्ष-नृभ्यो नेतृभ्यः; ३. क्ष-ज-ट-नृभ्येः । ४. क्ष-ज-ट-‘ददासि’ इत्यस्यानन्तरं ‘देवमनुष्येत्यादिना त्रन्’ इत्यधिकम् । ५. क्ष-ज-ट-अभिमतफलदानमनाः यद्वा दान्तमनाः । ६. क्ष-ज-ट-इत्यर्थः । अग्र्यपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ७. क्ष-ज-ट-कीदृशी सा ८. क्ष-ज-ट-अप्रतिहतम् । ९. क्ष-ज-ट-तत्तच्छ्रेष्ठं भागम् १०. त-जामिः असि भगिनी यस्यादित्यस्य स्वसा असि स्वस्थानीयासि ।

अस्यामपत्यम् अन्ये इति जामिः । यद्वा । जमति गच्छति स्त्रोत्पत्तिस्थानात् अन्यत्रेति । उक्तनिर्वचनद्वयम् अभिप्रेत्य यास्क आह—‘ न जामये भगिन्यै जामिरन्येऽस्यां जनयन्ति जामपत्यं जमतेर्वा स्थावृतिकर्मणो निर्गमनप्राया भवति ’ (निरु. ३. ६) इति । तादृशी त्वं प्रथमा इतरदेवेभ्यः पूर्वा उत्कृष्टा वा सती जरस्व स्तुता भव । जरतिः स्तुत्यर्थः । ‘ जरा स्तुतिर्जरतेः स्तुतिकर्मणः ’ (निरु. १०. ८) इति यास्कः । पश्चात् पश्चात् त्वत्प्रीत्यनन्तरं ययः अवस्य घाता यः कश्चिद्दुःखस्य तदुत्पादकपापस्य वा धारयितास्ति सः दध्याः गच्छतु । वचनव्यत्ययः । दध्यतिर्गत्यर्थः । ‘ दध्यति दध्नोति ’ (नि. २. १४. ६१) इति गत्यर्थेषु पाठात् । यदि स पापी बलीयान् तं दक्षिणया प्रवृद्धया सहायभूतया त्वया वरथेन अस्मदीयरथादिसाधनेन च जयेम ॥ ४ ॥

उदीरतां सूनृता उत्पुंरंधीरुदग्रयः शुशुचानासो अस्थुः ।

स्पर्हा वसूनि तमसापगूळ्हाविष्कृण्वन्त्युषसो विभातीः ॥ ६ ॥

उत् । ईरताम् । सूनृताः । उत् । पुंरंधीः । उत् । अग्रयः । शुशुचानासः । अस्थुः ।

स्पर्हा । वसूनि । तमसा । अपगूळ्हा । आविः । कृण्वन्ति । उषसः । विभातीः ॥ ६ ॥

सूनृताः प्रियसस्यात्मिकाः वाचः^१ उदीरताम् उद्वच्छन्तु । हे ऋत्विजः उत्कृष्टं यथा भवति तथा स्तोत्रं प्रवर्तयध्वम्^२ । तथा पुंरंधीः पुंरंधयः । पुंरं शरीरं यासु धीयते याभिर्वा ताः पुंरंधयः प्रज्ञाः प्रयोगविषयाः । ताः अपि उन्मिषन्तु । प्रज्ञोपलक्षितानि कर्माणि प्रवर्तन्तामित्यर्थः । यद्यपि प्राणवायुना शरीरं धार्यते तथापि ‘ यो वै प्राणः सा प्रज्ञा या वा प्रज्ञा स प्राणः ’ (कौ. उ. ३. ३) इति ध्रुतेः प्राणप्रज्ञयोरेकत्वात् प्रज्ञायाः शरीरधारणमविरुद्धम् । तथा अग्रयः आहवनीयाद्याः शुशुचानासः अत्यन्तं दीप्यमानाः उत् अस्थुः ऊत्तिष्ठन्तु^३ प्रज्वलयन्तु^४ इत्यर्थः । किमर्थमेवमिति तदुच्यते । यतः विभातीः विविधं भासमानाः उषसः उपोदेवताः तमसा अपगूळ्हानि^५ अन्धकारेणात्यन्तं गोपितानि स्पर्हा स्पृहणीयानि वसूनि वासयोर्यानि यज्ञसाधनभूतहविरादीनि आविष्कृण्वन्ति यथावस्तु प्रकटीकुर्वन्ति^६ तस्मात् स्तोत्रादिकं कुर्वन्निवत्यर्थः ॥

अपान्यदेत्यभ्यन्यदेति विषुरूपे अहनी सं चरेते ।

परिक्षितोस्तमो अन्या गुहाकरद्यौदुषाः शोशुचता रथेन ॥ ७ ॥

अप । अन्यत् । एति । अभि । अन्यत् । एति । विषुरूपे इति विषुरूपे । अहनी इति । सम् ।

चरेते इति ॥ परिक्षितोः । तमः । अन्या । गुहा । अक्रः । अद्यौत् । उषाः । शोशुचता । रथेन ॥ ७ ॥

इदानीम् अहोरात्रस्तुतिद्वारा उषाः स्तूयते । विषुरूपे वक्ष्यमाणप्रकारेण नानारूपे अहनी अहश्च रात्रिश्रोत्रे सं चरेते । समित्येकीभावे । सहैव अध्यवधानेन चरतः । अत्राहः साहचर्यात्

१. क्ष-ञ-ट-स्तुतिरूपा वाचः । २. क्ष-ञ-ट-प्रवर्षयध्वम् । ईरं गतौ । अदादिकः । ३. क्ष-ञ-ट-उद्गता भवन्तु । ४. च-फ-प्रज्वलयन्तु । ५. च-फ-अपगूळ्हा अपगूळ्हानि । ६. क्ष-ञ-ट-प्रकाशीकुर्वन्ति ।

तत्प्रतियोगित्वाच्च रात्रिरपि अहः इत्युच्यते । उत्तरत्र मन्त्रान्तरे अयमेवार्थः स्पष्टः^१ आज्ञातः 'अहश्च कृष्णमहरर्जुनं च वि वर्तते रजसी वेद्याभिः' (ऋ. सं. ६. ९. १) इति । तयोर्मध्ये 'अन्यत् रात्रिरूपमहः' 'अप' 'एति' अपगच्छति प्रतिलोमं गच्छति वा । 'अपेत्येतस्य प्रातिलोम्यम्' (निरु. १. ३) इति यास्कः । 'अन्यत् च दिवसाख्यमहः' 'अभि' 'एति' आभिमुख्येन गच्छति । 'अभीत्याभिमुख्यम्' (निरु. १. ३) इति यास्कः^२ । रात्र्या^३ प्रतिनिवृत्तायाम् अहः अभिमुखमागच्छतीत्यर्थः । विषुरूपे सं चरेते इति यदुक्तं तदेव स्पष्टीक्रियते । 'परिक्षितोः पर्यायेण निवसतोः परिक्षपयतोर्वा' । प्राणिनाम् अहःसु अतीतेषु आयुषः क्षयात् परिक्षपणं प्रसिद्धम् । तयोर्मध्ये 'अन्या रात्रिः' 'तमः तमोरूपा' 'गुहा'^४ पदार्थानां गूहनम्^५ 'अकः करोति'^६ । अन्या अहरेकदेशभूता च 'उषाः' 'शोशुचता भृशं दीप्तेन' 'रथेन' 'अद्यौत्' । द्योतते प्रकाशते प्रकाशयति वा सर्वम् । रात्रिः तमोरूपत्वात्^७ सर्वं जगत् आवृणोति । उपास्तु सर्वान् भावान् प्रकाशयति इत्युपसः स्तुतिः ॥

सदृशीरद्य सदृशीरिदु श्वो दीर्घं सचन्ते वरुणस्य धाम ।

अनवद्यास्त्रिशतं योजनान्येकैका क्रतुं परि यन्ति सद्यः ॥ ८ ॥

सदृशीः । अद्य । सदृशीः । इत् । ऊँ इति । श्वः । दीर्घम् । सचन्ते । वरुणस्य । धाम ।

अनवद्याः । त्रिशतम् । योजनानि । एकाऽएका । क्रतुम् । परि । यन्ति । सद्यः ॥ ८ ॥

'अद्य अस्मिन्नहनि' 'सदृशीः' 'इत्' परस्परं सदृश्यः^१ एव । तथा 'श्वः' इत् परस्मिन्त्यहर्हनि 'सदृशीः परस्परं सदृश्य' एव । उशब्दोऽपिशब्दार्थः । इच्छद् एवार्थः^२ । अद्यतन्योऽपि श्वस्तनीभिः^३ सदृश्यः श्वस्तन्यश्च अद्यतनीभिः^४ । एवम् अहरन्तरेण सादृश्यम् । कथं सादृश्यमिति तदुपपाद्यते । यदा नक्षत्राणि न दृश्यन्ते सूर्यश्च नोदेति उपःकालः^५ । स चैकविंशतिघटिकाभिः पङ्क्तिशतिपराभिश्च संमितः । सूर्यो हि प्रतिदिनम् एकोनषष्ठ्यधिकपञ्चसहस्रयोजनानि मेरुं प्रादक्षिण्येन परिभ्रमति । तथा सति यत्र यत्र लङ्कादिभूप्रदेशे सूर्यो गच्छति तस्य तस्य पुरस्तात् त्रिंशद्योजनम् उषाः अपि गच्छति । सूर्यो यस्मिन् देशे गच्छति तत्र^६ त्रिंशद्योजनं पुरस्ताद्देशस्थितानामुक्तीनां दृश्यते । एवं सर्वप्रदेशेष्वपि । तथा उषाः अपि यत्र गच्छति ततः पुरस्तात् त्रिंशद्योजनभूभागवर्तिनामुक्तीनां दृश्यते । एवं लङ्कादिसर्वप्रदेशस्थितानामप्युषस उदयोऽवगन्तव्यः । एवं च सति एकस्मिन् भूभागे यावत्कालं यथोषाः प्रकाशयति तथा भूभागान्तरेऽपि तावन्तं कालं प्रकाशयति^७ । एवम् उक्तरीत्या^८ एकस्मिन्नेवाहनि सर्वप्रदेशवर्तिनामप्युपसः सदृश्यः । प्रदेशाबहुल्यमपेक्ष्य उपसां बहुत्वात् बहुवचनम् । एवमेकरूपाः उपसः 'अनवद्याः शुद्धाः । तासामुदयात्'^९

१. क्ष-ज-ट-स्पष्टम् । २. क्ष-ज-ट-इति यास्कः । एकान्याभ्यामिति प्रथमा तिङ्विभक्तिर्न निहन्त्यते । ३. क्ष-ज-ट-रात्रा । ४. क्ष-गुहा गुहा गूहनम् ; क्ष-ज-ट-गुहा । गुहा गोपनीयानां गूहनम् । ५. क्ष-ज-ट-'करोति' इत्यस्यानन्तरं 'गुहायां तमस्तमोरूपं करोति कृत्स्नं जगत् । अकः इत्यत्र एकान्याभ्यामित्यत्र विभाषेत्यनुवृत्तेर्निघाताभावाभावाः' इत्यधिकम् । ६. ज-फ-व-ष-तमोभूत्वा । ७. क्ष-ज-ट-उ । ८. क्ष-ज-ट-सदृशाः । ९. क्ष-ज-ट-सदृशा उ । १०. क्ष-ज-ट-एवकारार्थः । ११. क्ष-ज-ट-श्वस्तनाभिः । १२. क्ष-ज-ट-अद्यतनाभिः । १३. क्ष-स उपःकालः ; क्ष-ज-ट-स उपसः कालः । १४. क्ष-ज-ट-ततः । १५. क्ष-ज-ट-तथैव प्रकाशयति । १६. क-क्ष-ज-ट-ण-त-व-उक्तरीत्या । १७. क्ष-ज-ट-तासामप्युदयात् ।

सर्वे भावा अनवद्या भविष्यन्ति किमु वक्तव्यं तासामनवद्यत्वे । 'दीर्घम् उक्तरीत्या' अत्यन्तमायतं 'वरुणस्य तमोनिवारकस्य सूर्यस्य 'धाम स्थानं मेखल्यं 'सचन्ते प्रतिदिनं सेवन्ते । कियदूरमिति तदुच्यते । 'त्रिंशत् योजनानि त्रिंशद्योजनानि पुरतः । सूर्यो यत्र यत्रोदेति ततस्तत्त्रिंशद्योजनं पुरस्तादुद्यन्तीत्यर्थः । किंच आसां मध्ये 'एकैका उषा लङ्काद्यैकभूभागवर्तिनां 'ऋतुं गमनागमनादिरूपं कर्म तद्विषयां प्रज्ञां वा । तथा च निरुक्तं—'ऋतुं दधित्राः कर्म वा प्रज्ञां वा' (निरु. २. २८) इति । 'सद्यः तदानीमेव स्वोदयकाले एव 'परि' 'यन्ति परितो गच्छन्ति । निर्वहन्तीत्यर्थः^३ । तत्तद्विभागविशेषेण सूर्यस्योदयो ज्योतिःशास्त्रे प्रदर्शितः । 'उदयो यो लङ्कायां सोऽस्तमयः सवितुरेव सिद्धपुरे । मध्याह्ने यवकोट्यां रोमकविषयेऽर्धरात्रः स्यात्' (आर्य. ४. १३) इति ॥

जानत्यहः प्रथमस्य नाम शुक्रा कृष्णादजनिष्ट श्रितीची ।

ऋतस्य योषा न मिनाति धामाहरहर्निष्कृतमाचरन्ती ॥ ९ ॥

जानती । अहः । प्रथमस्य । नाम । शुक्रा । कृष्णात् । अजनिष्ट । श्रितीची ।

ऋतस्य । योषा । न । मिनाति । धाम । अहःऽअहः । निःऽकृतम् । आऽचरन्ती ॥ ९ ॥

उषाः 'प्रथमस्य मुख्यस्य प्रथमानस्य वा 'अहः दिवसस्य 'नाम नमनमागमनं 'जानती अवगच्छन्ती प्राणिनां प्रज्ञापयन्तीत्यर्थः । सा उषाः 'शुक्रा स्वतो दीक्षा अत एव 'श्रितीची श्रैष्ठ्यं गच्छन्ती प्रकाशं प्राप्नुवती^४ कृष्णात् निकृष्टात् तमसः सकाशात् 'अजनिष्ट प्रादुर्भवति । यद्यपि तमसः सकाशात्तोत्पद्यते तथापि तदनन्तरभाविवात् तत् उत्पद्यते इत्युपचर्यते । उत्पन्ना सा^५ 'ऋतस्य^६ सत्यभूतस्यादित्यस्य 'धाम तेजोयुक्तं स्थानं 'योषा मिश्रयन्ती^७ 'न 'मिनाति न हिनस्ति नदीयं तेजो न पराभवति । अपि तु 'अहरहः सर्वेणहःसु 'निष्कृतमाचरन्ती अलंकारशोभां कुर्वती । यद्वा । ऋतस्य सत्यभूतस्य यज्ञस्य धाम देवयजनाख्यं स्थानं योषा मिश्रणशीला सती न मिनाति न हिनस्ति^८ । किंतु अहरहः सर्वेषु यागदिवसेषु निष्कृतं हविरादीनां प्रकाशनरूपमलंकारम् आचरन्ती कुर्वती तादृश्युषा अजनिष्टेति पूर्वत्रान्वयः^९ ॥

१. क्ष-ज-क्ष-ज-ट-फ-व-उक्तरीत्या । २. क्ष-ज-ट-उषसः परि । ३. क्ष-ज-ट-'निर्वहन्तीत्यर्थः' इत्यस्यानन्तरम् 'एकैकेत्यत्र क्रियासमभिहारे सर्वनाम्नो द्वे भवत इति वक्तव्यमिति द्विर्भावः' इत्यधिकम् । ४. क्ष-ज-ट-'प्राप्नुवती' इत्यस्यानन्तरं 'वृषादिभ्यः इति ऋ (?) श्रितिमन्वतीति ऋत्वगित्यादिना किं नि नकाराकारयोरुत्तयोः पूर्वपदस्य चो इति दीर्घः । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण शप उदात्तत्वम्' इत्यधिकम् । ५. क्ष-ज-ट-सती । ६. ज-ऋतस्य भूतयज्ञस्य धाम देवयजनाख्यं स्थानं योषा मिश्रणशीला सती । ७. क्ष-ज-ट-'हिनस्ति' इत्यस्यानन्तरं 'मीड् हिसायाम् । मीनातेर्निगमे इति ह्रस्वत्वम्' इत्यधिकम् । ८. क्ष-ज-ट-'पूर्वत्रान्वयः' इत्यस्यानन्तरं 'निष्कृतम् । कर्मणि निष्ठा । प्रवृद्धादीनां च इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम्' इत्यधिकम् ।

कन्येव तन्वा३ शाशदानाँ एषि देवि देवमियक्षमाणम् ।

संस्मर्यमाना युवतिः पुरस्तादाविर्वक्षांसि कृणुषे विभाती ॥ १० ॥

कन्याऽइव । तन्वा । शाशदाना । एषि । देवि । देवम् । इयक्षमाणम् ।

सम्स्मर्यमाना । युवतिः । पुरस्तात् । आविः । वक्षांसि । कृणुषे । विभाती ॥ १० ॥

‘तन्वा शरीरेण’ ‘शाशदाना शाशायमाना स्पष्टतां प्राप्नुवती । ‘शाशदानः शाशायमानः’ (निरु. ६. १६) इति यास्कः । ‘कन्येव कमनीया कन्येकेव । ‘कन्या कमनीया भवति केयं नेतव्येति वा’ (निरु. ४. १५) इति यास्कः । सा यथा जनान्तिके विवसना संचरति तथा हे उषस्त्वं कन्या कमनीया अप्रगल्भा सती तन्वा शरीरेण शाशदाना स्पष्टतां गच्छन्ती दृश्यसे । पश्चात् प्रगल्भा सती हे ‘देवि देवनशीले’ ‘इयक्षमाणं यष्टुमिच्छन्तम् अभिमते’ दातुमिच्छन्तं वा’ ‘देवं द्योतनस्वभावं सूर्यरूपं प्रियम्’ एषि गच्छसि । ततः पश्चात् ‘युवतिः यौवनोपेता सती’ ‘पुरस्तात् पत्युः सूर्यस्य पुरतः’ ‘संस्मर्यमाना सम्’ ईषत् हसन्ती हास्यं कुर्वती’ ‘विभाती अत्यन्तं भासमाना’ ‘वक्षांसि वक्षसोपलक्षितानवयवान्’ ‘आविः’ ‘कृणुषे प्रकटीकरोषि’ । यद्वा । युवतिरिति लुप्तोपमा । यथा लोके प्रगल्भा योषित् पुरस्तात् प्रियतमस्य पुरतः संस्मर्यमाना दन्तप्रदर्शनाय ईषद्भसनं कुर्वती वक्षांसि वक्षसोपलक्षितानि गोप्यानि बाहुमूलस्तनादीनि आविष्करोति तथा त्वमपीत्यर्थः । यद्वा । पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि संस्मर्यमाना स्मितोपमप्रकाशं कुर्वती युवतिः सर्वेषु भावेषु मिश्रणशीला वक्षांसि । वक्ष इति रूपनाम । दन्तस्थानीयानि नीलपीतादीनि रूपाण्याविष्करोषि ॥ ॥ ५ ॥

सुसंकाशा मातृमृष्टेव योषाविस्तन्वै कृणुषे दृशे कम् ।

भद्रा त्वमुषो वितरं व्युच्छ न तत्ते अन्या उषसो नशन्त ॥ ११ ॥

सुसंकाशा । मातृमृष्टाऽइव । योषा । आविः । तन्वम् । कृणुषे । दृशे । कम् ।

भद्रा । त्वम् । उषः । विस्तरम् । वि । उच्छ । न । तत् । ते । अन्याः । उषसः । नशन्त ॥ ११ ॥

हे उषोदेवि ‘मातृमृष्टा मातृभिर्जननीभिः शुद्धीकृता’ ‘योषा इव’ ‘सुसंकाशा अत्यर्थं प्रकाशमाना त्वं’ ‘तन्वं स्वकीयां तनुं’ ‘दृशे सर्वेषां दर्शनाय’ ‘आविः’ ‘कृणुषे प्रकटयसि’ । यथा लोके मात्रादिना स्वलंकृता अत्यन्तं शोभना सती स्वकीयं लावण्योपेतं सर्वशरीरं दर्शनायाविष्करोति तद्वत्त्वमपीत्यर्थः । अत्र ‘कम्’ इति पादपूरणः अत्र विशेषस्याभावात् ‘‘शिशिरं जीवनाय कम्’’ इतिवत् । तथा च यास्काचार्यः-‘मिताक्षरेष्वनर्थकाः कमीमिद्विति’ (निरु. १. ९) इति । यद्वा । कमिति सुखवचनः । सुखं यथा भवति तथा आविष्कृणुषे इत्यर्थः । हे उषः यत् एवं करोषि अतः

१. क्ष-ञ-ट-संगच्छन्तं वा । यजतेः सनि छान्दसं यकारस्य संपसारणम् । २. क्ष-ञ-ट-सम्यगापद्धसनं कुर्वती । ३. क्ष-ञ-ट-प्रकाशकरोषि । ४. क्ष-ञ-ट-‘दर्शनाय’ इत्यस्यानन्तरं ‘दृशे विख्याते च इति निपात्यते’ इत्यधिकम् । ५. क्ष-ञ-ट-प्रकाशयसि । ६. क्ष-ञ-ट-शोभमाना । ७. क्ष-ञ-ट-शरीरं सर्वेषाम् । ८. क्ष-ञ-ट-अर्थविशेषस्याभावात् ।

१ भद्रा कल्याणशीला स्तुत्या २ वं ३ वितरं ४ व्युच्छ आवरकमन्धकारं ५ विप्रकृष्टं यथा भवति तथा विवासय १ । अत्र यद्यपि विशेषो न श्रुतस्तथापि प्रकाशनिवर्त्यत्वात् परिहरणीयत्वाच्च व्युदसनीयं तम एव इति गम्यते । किंच २ ते तव ३ तत् व्युदसनम् ४ अन्याः ५ उषसः अतीताः आगामिन्यश्च ६ न ७ नक्षन्त न व्याप्नुवन्ति तथा व्युच्छेति भावः । नक्षिर्व्यासिकर्मा । ' इन्वति १ ननक्ष' इति २ व्यासिकर्मसु पाठात् ॥

अश्वावतीगोमतीविश्ववारा यतमाना रश्मिभिः सूर्यस्य ।

परा च यन्ति पुनरा च यन्ति भद्रा नाम वहमाना उषसः ॥ १२ ॥

अश्वऽवतीः । गोऽमतीः । विश्वऽवाराः । यतमानाः । रश्मिऽभिः । सूर्यस्य ।

परा । च । यन्ति । पुनः । आ । च । यन्ति । भद्रा । नाम । वहमानाः । उषसः ॥ १२ ॥

१ अश्वावतीः अश्ववत्यो बहुभिरश्वैस्तद्वत्यः तथा २ गोमतीः बहुभिर्गोभिस्तद्वत्यः ३ विश्ववाराः विश्वे वाराः वरणीयाः कालाः यामां ताः तथोक्ताः । सार्वकालीना इत्यर्थः । यद्वा । विश्वे वरितारो यासु ताः विश्ववाराः । विश्ववैवरणीया इत्यर्थः ३ । ४ सूर्यस्य ५ रश्मिभिः ६ यतमानाः सूर्यरश्मिभिः साकं तमोनिवारणाय प्रयत्नं कुर्वाणाः । यद्यपि सूर्यरश्मय एव जगत्प्रकाशनाय प्रभवन्ति तथापि सूर्योदयात् पूर्वं तमोनिवारणस्यापेक्षितत्वात् तासामपि प्रयत्नमविरुद्धम् ४ । रश्मिदेवताः ५ अपि ६ प्रकाशिकाः ७ इत्यर्थः । किंच ८ भद्रा भद्रं कल्याणं स्तुत्यं वा ९ नाम नमनं सर्वजनानुकूल्यं १० वहमानाः धारयमाणाः ११ उषासः उषोदेवताः १२ परा १३ च १४ यन्ति परायन्ति १५ च १६ । तथा १७ पुनरा १८ च १९ यन्ति पुनरायन्ति च । परस्परापेक्षया उभयत्र चशब्दः । या एवातीतेषु दिनेषु गताः २० ता एव पुनः पुनर्दिनान्तरेषु अपि आयन्ति । जगन्निर्वाहाय प्रतिदिनं गतागतं कुर्वन्तीत्यर्थः ॥

ऋतस्य रश्मिर्ननुयच्छमाना भद्रंभद्रं क्रतुमस्मासु धेहि ।

उषो नो अद्य सुहवा व्युच्छास्मासु रायो मघवत्सु च स्युः ॥ १३ ॥

ऋतस्य । रश्मिम् । अनुऽयच्छमाना । भद्रम्भद्रम् । क्रतुम् । अस्मासु । धेहि ।

उषः । नः । अद्य । सुहवा । वि । उच्छ । अस्मासु । रायः । मघवत्सु । च । स्युरिति स्युः ॥ १३ ॥

हे उपः १ ऋतस्य सत्यभूतस्यादित्यस्य २ रश्मि रश्मीन् ३ अनुयच्छमाना आनुकूल्येन प्रवर्तमाना त्वं ४ भद्रंभद्रं ५ क्रतुं तत्तत्कल्याणं स्तुत्यं वा लौकिकं वैदिकं कर्म तद्विषयां प्रज्ञां वा ६ धेहि स्थापय । हे ७ उपः ८ नः अस्मदर्थं ९ सुहवा सुष्ठु आहूता १० सती ११ व्युच्छ तमो विवासय प्रकाशं कुर्वित्यर्थः १२ । किमर्थ-

१. क्ष-ञ-ट-विशिष्टतरं प्रकषेणास्माकमन्धकारं विवासय प्रकाशस्वेत्यर्थः । २. ज-व-प-इन्वति नक्षतीति । ३. क्ष-ञ-ट- ' इत्यर्थः ' इत्यस्यानन्तरम् ' बहुव्रीहौ विश्वं सैज्ञायामिति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् ' इत्यधिकम् । ४. च-फ-प्रयत्नमविरुद्धं कुर्वाणाः । ५. क्ष-ञ-ट-रश्मिदेव ताः । ६. च-अभिप्रकाशिकाः । ७. क्ष-ञ-ट-चशब्दयोगादनिघातः । ८. क्ष-ञ-ट-याताः । ९. क्ष-ञ-ट-आह्वातव्या । १०. क्ष-ञ-ट- ' कुर्वित्यर्थः ' इत्यस्यानन्तरं ' ह्यनेः बहुलं छन्दसीति प्रागेव प्रत्ययोत्पत्तेः संप्रसारणे कृते आकारान्तलक्षणस्य युवोऽ-प्रसक्तेः खलु कृदुत्तरपदप्रकृतस्वरत्वेन लिप्स्वरः । यद्वा । भावेऽनुपसर्गस्येति अप् संप्रसारणं च ' इत्यधिकम् ।

मिति तदुच्यते । 'मघवासु । मघमिति धननाम । हविलक्षणधनयुक्तेषु' १ 'अस्मासु यजमानेषु' २ 'रायः' ३ 'च' ४ 'स्युः बहुविधानि धनानि संभवन्तिवति पूर्वोक्तेन क्रतुना सह समुच्चयार्थः चशब्दः ॥ ॥ ६ ॥

'उषा उच्छन्ती' इति त्रयोदशचं चतुर्थं सूक्तं दैर्घतमसः कक्षीवत आर्षं त्रैष्टुभमुषस्यम् ।
'उषा उच्छन्ती' इत्यनुक्रान्तम् । विनियोगस्तु पूर्वसूक्ते एवोक्तः ॥

उषा उच्छन्ती^१ समिधाने^२ अग्नौ^३ उद्यन्तसूर्यं^४ उर्विया^५ ज्योतिरश्रेत् ।

देवो नो अत्र^६ सविता न्वर्थं^७ प्रासावीद्द्विपत्^८ चतुष्पदित्यै ॥ १ ॥

उषाः । उच्छन्ती । समुद्धा^१ने । अग्नौ । उद्यन् । सूर्यः । उर्विया । ज्योतिः । अश्रेत् ।

देवः । नः । अत्र । सविता । नु । अर्थम् । प्र । प्रासावीत् । द्विपत् । प्र । चतुःस्पत् । इत्यै ॥ १ ॥

एषा १ उषाः २ समिधाने ३ अग्नौ । अग्निस्त्वसामान्येन एकवचनम् । अग्निषु समिध्यमानेषु सत्सु^२ । कर्मार्थं कर्तृप्रयोगः । उपःकाले हि आहवनीयादयः प्रज्वाल्यन्ते । ४ उच्छन्ती^१ तमो विद्यासयन्ती ५ उर्विया उरु बहुलं ६ ज्योतिः प्रकाशम् ७ अश्रेत् सेवते प्रकाशते प्रकाशयति^५ वा सर्वम्^४ । किमिव । ८ उद्यन् ९ सूर्यः । उपमाप्रधाननिर्देशः^६ । उदितः सूर्य इव । सूर्यो यथा प्रकाशयति तथेत्यर्थः । १० अत्र त्वदुदयानन्तरम् अस्मिन् कर्मणि वा ११ सविता १२ देवः सर्वस्य प्रेरकः सूर्यः १३ नः अस्मदर्थं १४ नु क्षिप्रम् अर्थम् । अर्थशब्दोऽत्र विशेषणवाची नपुंसकलिङ्गः । 'अयज्ञर्थानि कृणवन्नपांसि' (ऋ. सं. ७. ६३. ४) इत्यादौ तथा दृष्टत्वात् । अरणीयं १५ द्विपत् पादद्वयोपेतं मनुष्यादिरूपं धनं १६ प्रासावीत् अनुजानातु^६ ददात्वित्यर्थः^६ । तथा १७ चतुष्पत् पादचतुष्टयोपेतं गवादिरूपं धनं प्रासावीत्^७ । किमर्थम् । १८ इत्यै द्विपदां चतुष्पदां च गमनाय । यद्वा । नः इत्यै इति संबन्धः । अस्मद्गमनागमनादिव्यापारायेत्यर्थः ॥

अग्निं नती^१ दैव्यानि^२ ब्रतानि^३ प्रमिनती^४ मनुष्या^५ युगानि^६ ।

ईयुषीणामुपमा^७ शश्वतीनामायतीनां^८ प्रथमोषा^९ व्यद्यौत् ॥ २ ॥

अग्निं नती । दैव्यानि । ब्रतानि । प्रमिनती । मनुष्या । युगानि ।

ईयुषीणाम् । उपमा । शश्वतीनाम् । आयतीनाम् । प्रथमा । उषाः । वि । अद्यौत् ॥ २ ॥

१. क्ष-ज-ट-हविलक्षणविशिष्टधनयुक्तेषु । २. क्ष-ज-ट-सत्सु कर्मार्थम् । ३. क्ष-ज-ट-यद्वा उच्छन्ती । ४. क्ष-ज-ट-प्रकाशयति । इयाद्वियाजीकाराणामुपसंख्यानमिति इयाजादेशः । सर्वम् । ५. क्ष-ज-ट-उपमाप्रधानोऽयं निर्देशः । ६. क्ष-ज-ट-अनुजानातु । संख्यासुपूर्वस्येत्यन्त्यलोपः । अयस्मयादित्वेन भत्वान् पादः पत् इति पङ्कावः । द्वित्रिभ्यां पाद्न् इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ७. क्ष-ज-ट-'प्रासावीत्' इत्यस्यानन्तरम् 'इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्येति विसर्जनीयस्य षत्वम्' इत्यधिकम् ।

‘दैव्यानि’ व्रतानि देवसंबन्धीनि अग्निहोत्रादीनि कर्माणि । व्रतमिति कर्मनाम, ‘व्रतं कर्तव्यम्’ (नि. २. १. ७) इति तन्नामसु पाठात् । तानि कर्माणि ‘अमिनती अहिंसन्ती’ भानप्रदानेनानुकूलं कुर्वती । तथा ‘मनुष्या मनुष्याणां’^१ ‘युगानि युगोपलक्षितान् निमेषादिकालावयवान्’ ‘प्रमिनती प्रकर्षेण हिंसन्ती’^२ आयुः क्षपयन्तीत्यर्थः । यद्वा । युगानि युग्मानि परस्परसंयोगं प्रमिनती हिंसन्ती^३ त्रियोमं कुर्वतीत्यर्थः । उपःकाले सर्वे यथायथं स्वस्वव्यापाराय गच्छन्तीति प्रसिद्धम् । किंच ‘ईयुषीणां गच्छन्तीनाम्’ अतीतानां ‘शश्वतीनां’ नित्यानाम् उपसाम् ‘उपमा । ताभिः सदृशीत्यर्थः । सादृश्यं च ‘सदृशीरय सदृशीरिदु श्वः’ (ऋ. सं. १. १२३. ८) इत्यत्रोक्तम् । तथा ‘आयतीनां’ ‘प्रथमा आगामिनीनामुपसां’ प्रथमभाविनी सती ‘व्यद्यौत्’ विशेषेण प्रकाशते । यद्वा । ईयुषीणां गमनशीलानां पश्चादीनां शश्वतीनां संततिप्रवाहरूपेण नित्यानामुपमा । तद्वन्नित्येत्यर्थः । तथा आयतीनां राज्यवसान-समये उत्पद्यमानानां प्रज्ञावागादीनां प्रथमा प्रथमभाविनी । उपस्थागतयां वाचो बुद्धयश्च स्फुरन्तीति प्रसिद्धम् । तादृशी देवी व्यद्यौत् प्राणिनामनुग्रहाय द्योतते ॥

एषा दिवो दुहिता प्रत्यदृशि ज्योतिर्वसाना समना पुरस्तात् ।

ऋतस्य पन्थामन्वेति साधु प्रजानतीव न दिशो मिनाति ॥ ३ ॥

एषा । दिवः । दुहिता । प्रति । अदृशि । ज्योतिः । वसाना । समना । पुरस्तात् ।

ऋतस्य । पन्थाम् । अनु । एति । साधु । प्रजानतीऽईव । न । दिशः । मिनाति ॥ ३ ॥

‘एषा उपाः’ ‘दिवः द्योतमानात्मकस्य’^४ ‘द्युलोकस्य’ ‘दुहिता दुहितृस्थानीया । ततः उत्पद्यमान-त्वात् दुहितेत्युपचर्यते । ‘पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि’ ‘प्रति प्रत्येकम्’ ‘अदृशि दृश्यते । सर्वेषामपि प्राणिनामाभिमुख्येन प्रकाशते इत्यर्थः । कीदृशी सा । ‘ज्योतिर्वसाना तेजोरूपं वस्त्रमाच्छादयन्ती तेजसा प्रकाशयन्ती’ ‘समना सम्यगानयित्री चेष्टयित्री ॥ अन्तर्भावितव्यर्थोऽयम् । यद्वा । सह युग-पदेव मन्यतेऽवबुध्यते प्राणिभिरिति समना । व्युत्पत्त्यनवधारणादनवग्रहः ॥ सा तादृशी ‘ऋतस्य आदिष्यस्य’ ‘पन्थां पन्थानं मेरोः प्रान्तप्रदेशमनुक्रमेण’ ‘साधु सम्यक्’ ‘एति गच्छति । सूर्यो यत्र यत्र गच्छति तत्र तत्र पुरस्तात् उपा अपि गच्छतीत्यर्थः । सैव विशेष्यते । ‘प्रजानतीव प्रियभूतस्य’^५ ‘सूर्यस्य मार्गो’^६ ‘मयापि गन्तव्यः’^७ इति चेतयन्तीव । यथा लोके प्रियतमे अनुरागयुक्ता^८ ‘काचित् भर्तारं’^९ सर्वास्ववस्थासु न विमुञ्चति तथेयमपीत्यर्थः । किंच ‘दिशः प्रागादिकाः’ ‘न’ ‘मिनाति न हिनस्ति । किंतु उपा यत्र गच्छति सा प्राचीत्येवं प्रागादिव्यवहारं करोतीत्यर्थः ॥

उपो अदृशि शुन्ध्युवो न वक्षो नोधाईवाविरंकृत प्रियाणि ।

अन्नसन्न ससतो बोधयन्ती शश्वत्तमागात्पुनर्युषीणाम् ॥ ४ ॥

उपो इति । अदृशि । शुन्ध्युवः । न । वक्षः । नोधाःऽईव । आविः । अकृत । प्रियाणि ।

अन्नऽसत् । न । ससतः । बोधयन्ती । शश्वत्ऽतमा । आ । अगात् । पुनः । आऽईयुषीणाम् ॥ ४ ॥

१. क्ष-ञ-ट-न-आदिसती । २. क्ष-ञ-ट-मनुष्याणाम् । षष्ठ्याः आकारः । ३. क्ष-ञ-ट-न-हिंसती । ४. क्ष-ञ-ट-न-हिंसती । ५. क्ष-ञ-ट-द्योतनात्मकस्य । ६. च-फ-प्रियतमस्य । ७. क्ष-ञ-ट-मार्गं मयापि गन्तव्यम् । ८. क्ष-ञ-ट-प्रियतमानुरागयुक्ता । ९. क्ष-च-श-ञ-ट-न-फ-तं भर्तारम् ।

एषा उषाः °उपो इति निपातद्वयसमुदायात्मकः एको निपातः । सर्वैः समीपे एव °अर्धं हि दृश्यते । तत्र दृष्टान्तः । °शुन्ध्युवो °न °वक्षः । अत्र नकारः उपमार्थीयः उपरिष्ठात् प्रयुज्यमानत्वात् । यत्र तु प्रतिषेधो विवक्षितस्तत्र पुरस्तात्प्रकारः प्रयुज्यते । तथा च यास्कः—‘पुरस्तादुपाचारस्तस्य यत्प्रतिषेधति’ (नि. १.४) इति । तस्योदाहरणं—‘नेन्द्रं देवममंसत’ (ऋ. सं. १०. ८६. १) इति उपरिष्ठादुपाचारस्तस्य येनोपमिमीते’ (निरु. १. ४) इति । तस्योदाहरणं ‘दुर्मदासो न सुरायाम्’ (ऋ. सं. ८. २. १२) इति । शुन्ध्युः आक्षिप्तः सर्वेषां शोभकत्वात् । तस्य वक्षः वक्षःस्थानीयो रक्षिसमूहः । स यथा प्रकाशमानो दृश्यते तथेत्यर्थः । यद्वा । शुन्ध्युरिति जलचरः श्वेतवर्णः पक्षिविशेषः । स यथा स्वकीयं वक्षः प्रकाशयन् दृश्यते तद्वदित्यर्थः । किंच °नोधा इव °प्रियाणि °आविरकृत । नवनं स्तोत्रं धारयतीति नोधाः । एतन्नामा महर्षिर्देवतास्तुतिव्याजेन नानाविधैर्मन्त्रैः प्रियाणि स्वमनीषितान्याविकृतवान् । तथैवापि स्वकीयानि सर्वलोकप्रियाणि तेजास्याविरकरोत् । किंच °अग्नसन्न । अत्राप्युपमार्थीयो नकारः । अद्यते इति अग्न अन्नम् । तस्य पाकाय गृहे सीदति इति अग्नसत् पाचिका योषित् °ससतः बोधयन्ती । सा यथा स्वपतः पुत्रादीन् भोजनाय बोधयति तद्वत् । यद्वा । अद्येति गृहनाम, ‘वरूथम् अग्न’ इति तन्नामसु पाठात् । तत्र सीदतीत्यग्नसत् जननी । सा यथा स्वपतः पुत्रादीन् उपःकाले प्रबोधयति तथा भुवनाख्ये गृहे सीदन्ती तत्रत्यान् प्राणिनः प्रबोधयन्ती इयमुपाः । °प्युषीणाम् आगमनशीलानां स्त्रीणां मध्ये °शश्वत्तमा पुनःपुनरागच्छति । प्रातर्नियतमागच्छन्तीनां वारयोपितां मध्ये स्वयमेका सती नियतम् आगच्छतीत्यभिप्रायः । अत्र निरुक्तम्—‘उपादक्षि शुन्ध्युवः शुन्ध्युरादित्यो भवति शोभनात्तस्यैव वक्षो भासोऽध्यूलहमिदमपीतरद्वक्ष एतस्मादेवाध्यूलहं काये । शकुनिरपि शुन्ध्युरुच्यते शोभनादेवोदकचरो भवति । आपोऽपि शुन्ध्युव उच्यन्ते शोभनादेव । नोधा ऋषिर्भवति नवनं दधाति स यथा स्तुत्या कामानाविष्कुरुत एवमुपा रूपाण्याविष्कुरुते । अग्नसदृशान्नं भवत्यग्नसादिनीति वाक्त्रसादिनीति वा । ससतो बोधयन्ती शश्वत्तमागात्पुनरेयुषीणां स्वपतो बोधयन्ती शाश्वतिकतमागात्पुनरागामिनीनाम्’ (निरु. ४. १६) इति ॥

पूर्वे अर्धे रजसो अग्नस्य गवां जनित्र्यकृत प्र केतुम् ।

व्युं प्रथते वितुरं वरीय ओभा पुणन्ती पित्रोरुपस्था ॥ ५ ॥

पूर्वे । अर्धे । रजसः । अग्नस्य । गवां । जनित्री । अकृत । प्र । केतुम् ।

वि । ऊँ इति । प्रथते । विऽतुरम् । वरीयः । आ । उभा । पुणन्ती । पित्रोः । उगऽस्था ॥ ५ ॥

°अग्नस्य व्यापनशीलस्य विस्तृतस्य °रजसः रजकस्यान्तरिक्षलोकस्य । रजःशब्दोऽन्तरिक्षलोक-वाची ‘लोका रजास्त्युच्यन्ते’ (निरु. ४. १९) इति यास्कनोक्तत्वात् । तस्य °पूर्वे °अर्धे पूर्व-स्मिन् भागे °जनित्री उत्पन्ना सती °गवां दिशां रश्मीनां वा °केतुं प्रजानं °प्र °अकृत प्रकर्षण करोति । यद्वा । रजसः रजकस्याहः । रजःशब्दोऽहर्वाची ‘असृगहनी रजसी उच्यते’ (निरु. ४. १९) इति यास्कनोक्तत्वात् । तस्य पूर्वोऽर्धे पूर्वस्मिन् भागे उपःकाले गवां वाचां जनित्री जनयित्री उत्पादयित्री । उपःकाले सर्वेषां प्राणिनां वाचः स्फुरन्तीति प्रसिद्धम् । यद्वा । अग्नस्य कर्मसु स्थितस्य जन्तोः केतुं गमनागमनादिरूपं कर्म । केतुरिति कर्मनाम, ‘केतः केतुः’ इति तन्नामसु पाठात् । प्राकृत । प्रकर्षण करोति । किंच °पित्रोः पालयित्र्योर्वावापृथिव्योः °उपस्था

उपस्थे उत्सङ्गे अन्तरालप्रदेशे स्थित्वा ^१उभा उभे द्यावापृथिव्यौ ^२वृणन्ती स्वतेजसा पूरयन्ती । यद्वा । उभा उभयोः पित्रोरिति^३ संबन्धः । ^४वितरं विशिष्टतरं ^५वरीयः उरुतरमतिविस्तीर्णं यथा भवति तथा ^६व्यु ^७प्रथते विशेषेणैव^८ प्रख्याता भवति प्रकाशते इत्यर्थः । उशब्दः अवधारणार्थः पादपूर्णे वा 'मिताक्षरेष्वनर्थकाः कमीमिद्विति' इति यास्केनोक्तत्वात् ॥ ७ ॥

एवेदेषा पुरुतमा दृशे कं नाजामिं न परि वृणक्ति जामिम् ।

अरेपसा तन्वा^१ शशदाना^२ नार्भादीषते^३ न महो विभाती ॥ ६ ॥

एव । इत् । एषा । पुरुतमा । दृशे । कम् । न । अजामिम् । न । परि । वृणक्ति । जामिम् ।

अरेपसा । तन्वा । शशदाना । न । अर्भात् । ईषते । न । महः । विभाती ॥ ६ ॥

^१एषा उपाः ^२एवेत् । इच्छब्दः एवकारार्थः । एवमेव इदानीं भासमानप्रकारेणैव ^३पुरुतमा विपुलतमा अत्यन्तविस्तृता सती ^४अजामिं विजातीयं मनुष्यादिजातिं ^५न ^६परि ^७वृणक्ति परितः सर्वतो न वर्जयति । तथा ^८जामिं सजातीयं देवजातिं ^९न परि वृणक्ति न परिवर्जयति । मनुष्यादिकं देवादिकं च तदुपलक्षितं लोकद्वयं वा कार्त्स्न्येन प्रकाशयतीत्यर्थः । किमर्थमिति तदुच्यते । ^{१०}दृशे ^{११}कं सुखेन सर्वेषां दर्शनाय । सुखं यथा भवति तथा सर्वान् दर्शयितुं वा । किञ्च ^{१२}अरेपसा अपापया निर्मलया ^{१३}तन्वा शरीरेण ^{१४}शशदाना शशाद्यमाना^{१५} । 'शशदानः शशाद्यमानः'^{१६} (निरु. ६. १६) इति यास्कः । स्पष्टतां गच्छन्तीत्यर्थः । ^{१७}विभाती विशेषेण प्रकाशयन्ती सा ^{१८}अर्भात् अल्पात् पुत्तिकादेः सकाशात् ^{१९}न ^{२०}ईषते न गच्छति । तमपि प्रकाशयति । तथा ^{२१}महः महतो मेवादेः सकाशात् ^{२२}न ^{२३}ईषते न गच्छति तमपि प्रकाशयति^{२४} । पूर्वं लोकद्वयं प्रकाशते इत्युक्तम् । इदानीम् अस्मिन्लोके^{२५} परमाण्वादि पर्वतपर्यन्तं कृत्स्नं प्रकाशयतीत्यर्थः ॥

अभ्रातेव पुंस एति प्रतीचीं गतरुगिव सनये धनानाम् ।

जायेव पत्ये उशती सुवासा उषा हस्तेव नि रिणीते अप्सः ॥ ७ ॥

अभ्राताऽइव । पुंसः । एति । प्रतीची । गतेऽआरुगिव । सनये । धनानाम् ।

जायाऽइव । पत्ये । उशती । सुवासाः । उषाः । हस्ताऽइव । नि । रिणीते । अप्सः ॥ ७ ॥

^१अभ्रातेव भ्रातृरहितेव ^२पुंसः पित्रादीन् प्रति ^३प्रतीची स्वकीयस्थानात् प्रतिनिवृत्तमुखी सती ^४एति गच्छति । यथा लोके भ्रातृरहिता योषित् स्वोचितवासोऽलंकारादिलाभाय^५ पितृन् एति । सति भ्रातरि स एव उचितप्रदानादिना सम्यक् तोषयति । तदभावात् पितरमेव प्राप्नोति । यद्वा । सति

१. क्ष-ज-ट-पित्रोरित्यनेन । २. क्ष-ज-ट-विशेषेण । ३. क्ष-ज-ट-शशाद्यमाना । ४. क्ष-ज-ट-शशाद्यमानः । ५. क्ष-ज-ट-प्रकाशयतीत्यर्थः । ६. क्ष-ज-ट-अस्मिन्नेव लोके । ७. क्ष-ज-ट-स्वोचित-वासोऽलंकाराय ।

स्वभ्रातरि स एव पितुः पिण्डदानादिकं संतानकृत्यं^१ करोति । तस्याभावात् स्वयमेव तत्कर्तुं पित्रादीन् गच्छति । तद्वदियम् उपा अपि स्वोचितप्रकाशादिलाभाय स्वप्रकाशदानाय^२ वा पितृभूतं^३ सूर्यम् आभिमुख्येन गच्छति । अयमेको दृष्टान्तः । तथा^४ धनानां^५ सनये^६ गतारुगिव^७ इत्यपरो दृष्टान्तः^८ । गर्तं इति गृहनाम 'कृदरो गर्तः' (नि. ३. ४. ३) इति तन्नामसु पाठात् । अत्रौचित्येन राजपुरुषैः न्यायनिर्णेतृभिश्च अधिष्ठितं^९ स्थानमुच्यते तदारोहतीति गर्तारुक् । यथा लोके काचित् गतभर्तृका योषित् धनानां स्वकीयरिक्तानां सनये लाभाय गर्तमागच्छति । तां तु सभ्याः विचार्य यदीयं रिक्तं लभते चेत् अक्षैः संताड्य तदीयं धनं वितरन्ति । तथेयमपि धनानां प्रीणनसाधनानां प्रकाशानां^{१०} सनये लाभाय गर्तमाकाशं सूर्यनिवासस्थानमारोहति । देशविशेषाचारमपेक्ष्यैवं दृष्टान्तितम् । किंच पश्ये^{११} उज्जती कामयमाना^{१२} सुवासाः^{१३} जायेव । अयमपरः^{१४} दृष्टान्तः । यथा च लोके सुवासा दुकूलादिशोभनवसना स्वलंकृता पूर्वं रजोदर्शनसमये मलिनवस्त्रा सती स्नानानन्तरं शोभनवस्त्राभरणादिना शोभमाना विशेषेण पतिं भोगाय कांक्षन्ती तेन सह संकीडते तथा इयम्^{१५} उषाः^{१६} अतिनैशेन^{१७} अन्धकारेणावृत-त्वात् मलिनवसनापि प्रभाते स्वतेजसावृतत्वात् सुवसना सती पतिस्थानीयेन सूर्येण साकं संकीडमाना^{१८} हस्तेव हसनेव^{१९} अप्सः दन्तस्थानीयानि रूपाणि नीलपीतादीनि । यद्वा । निरूप्यमाणानि पदार्थ-जातानि ।^{२०} नि^{२१} रिणीते नितरां रिणीते गमयति प्रकाशयतीत्यर्थः^{२२} । यथा लोके काचित् रमणीया योषित् स्मितव्याजेन दन्तान् विवृणुते तथेयमपि सर्वाणि रूपाणि प्रकाशयतीत्यर्थः । अयं मन्त्रो निरुक्ते स्पष्टं व्याख्यातः—'अभ्रातृकेव पुंसः पितृनेत्यभिमुखी संतानकर्मणे पिण्डदानाय न पतिं गर्तारोहिणीव धनलाभाय दाक्षिणाजी । गर्तः सभास्थाणुर्गुणातेः सत्यसंगरो भवति । तं तत्र यापुत्रा यापतिका सारोहति तां तत्राक्षैराव्रन्ति मा रिक्तं लभते' इति, 'जायेव पश्ये कामयमाना सुवासा ऋतुकालेपूषा हसनेव दन्ताम्विवृणुते' (निरु. ३. ५) इति च ॥

स्वसा स्वस्त्रे ज्यायस्यै योनिमारैर्गपैत्यस्याः प्रतिचक्ष्यैव ।

व्युच्छन्ती रश्मिभिः सूर्यस्याङ्गयङ्गे समनगाइव त्राः ॥ ८ ॥

स्वसा । स्वस्त्रे । ज्यायस्यै । योनिम् । अरैक् । अप । एति । अस्याः । प्रतिचक्ष्यऽइव ।

विऽउच्छन्ती । रश्मिऽभिः । सूर्यस्य । अङ्गि । अङ्क्ते । समनगाऽइव । त्राः ॥ ८ ॥

एकस्मादेवान्तरिक्षादुत्पन्नत्वात् परस्परं स्वसृभावः । तथाप्यहः प्राथम्यात् तेजस्विवाच्च ज्याय-सवम् । स्वयमेव सरतीति वा^१ स्वसा । रात्रिः^२ स्वस्त्रे^३ ज्यायस्यै उक्तरीत्या^४ ज्येष्ठायै^५ योनिम् उत्पत्तिस्थानम् अपररात्ररूपम्^६ अरैक्^७ अरिचत् प्रादात् प्ररेचयतीत्यर्थः । तथा च पूर्वत्राभ्रातं—'रात्र्युपसे

१. क्ष-ञ-ट- 'संतानकृत्यम्' नास्ति । २. क्ष-ञ-ट-स्वप्रकाशपितृभूतम् । ३. क्ष-ञ-ट-गर्तारुगिव गर्तारोहिणीवेत्यपरो दृष्टान्तः । ४. च-फ-आस्थितम् । ५. क्ष-ञ-ट-प्रकाशादीनाम् । ६. क्ष-ञ-ट-अयमप्यपरः । ७. क्ष-ञ-ट-इयमप्युषाः । ८. ज्ञ-अपि नैशेन । ९. क्ष-ट-समनेनेव । स्फायितस्त्रीत्यादिना रक् । १०. क्ष-ञ-ट-'प्रकाशयतीत्यर्थः' इत्यस्यानन्तरं 'री गर्तारेषणयोः । क्रियादिकः । व्यत्ययेनात्मनेपदम् । प्वादीनां ह्रस्वः इति ह्रस्वत्वम् । अन्तर्भावितव्यर्थोऽयम्' इत्यधिकम् । ११. क्ष-ञ-ट-उज्जतीत्या । १२. क्ष-ञ-ट-आरैक् ।

बोनिमारैक' (ऋ. सं. १. ११३. १) इति । दत्त्वा च 'अस्याः उत्पन्नाया उपसः' प्रतिचक्ष्येव । ज्ञापयित्वेव स्वयमपसस्यैव गच्छति । ज्यायस्यामागतायां तस्यै स्वस्थानं दत्त्वा स्वयं तत्संनिधौ स्थानुमनुचितमिति विज्ञायैवापगच्छतीति भावः । एवमुत्पन्ना एषा 'सूर्यस्य' 'रश्मिभिः' 'व्युच्छन्ती' तमो विवासयन्ती 'अग्निं व्यञ्जकं तेजः' । यद्वा । अग्निं व्यक्तं जगत् । 'अङ्क्ते अनक्ति' प्रकाशयति । किमिव । 'समनगा इव' । सम्यगननहेतव आपः समनाः । ता गच्छन्तीति समनगाः विद्युतः । 'व्राताः' । विद्युत्संधा इव' । यद्वा । सम्यगननाय गच्छन्तीति समनगाः सूर्यरश्मयः । ते इव व्रा व्राताः संधीभूताः । ते यथाजते जगत्प्रकाशयन्ति तथेत्यर्थः ॥ व्रात इत्यत्र तकारलोपश्छान्दसः ॥

आसां पूर्वसामहसु स्वसृणामपरा पूर्वामभ्येति पश्चात् ।

ताः प्रतनवन्नव्यसीर्नूनमस्मे रेवदुच्छन्तु सुदिना उषासः ॥ ९ ॥

आसाम् । पूर्वसाम् । अहऽसु । स्वसृणाम् । अपरा । पूर्वाम् । अभि । एति । पश्चात् ।

ताः । प्रतनऽवत् । नव्यसीः । नूनम् । अस्मे इति । रेवत् । उच्छन्तु । सुदिनाः । उषासः ॥ ९ ॥

'स्वसृणां परस्परं स्वसृभावमापन्नानां स्वयं सरन्तीनां वा' 'पूर्वासां पुरातनीनाम्' 'आसाम्'^१ उपसां मध्ये 'अहसु' 'अहःसु'^२ प्रतिदिनम् 'अपरा' अन्या अद्यतन्युषाः 'पूर्वाम्' अतीतदिवससंबन्धिनी-मुपसं 'पश्चात्' अनुसृत्य 'अभ्येति' । अभिमुखं गच्छति अव्यवधानेन गच्छतीत्यर्थः । सर्वेष्वहःसु पवमे-वाभ्येति । 'नव्यसीः' नवीयस्यो नवतरा आगामिन्यः^४ 'ताः' 'उषासः' उपसः अपि 'नूनं' निश्चयं 'प्रतन-वत्' पुरातन्य इव 'सुदिनाः' शोभनकर्मानुष्ठानसाधनदिवसाः शोभनदिनमुखा वा सरयः 'अस्मे' अस्माकं 'रेवन्' बहुधनविशिष्टं यथा भवति तथा 'उच्छन्तु' प्रकाशयन्तु । पूर्वतन्यो यथौच्छन् तथा आगामि-न्योऽपि उच्छन्तु इत्यर्थः ॥

प्र बोधयोषः पृणतो मघोन्यबुध्यमानाः पणयः ससन्तु ।

रेवदुच्छ मघवद्भ्यो मघोनि रेवत्स्तोत्रे सूनृते जारयन्ती ॥ १० ॥

प्र । बोधय । उषः । पृणतः । मघोनि । अबुध्यमानाः । पणयः । ससन्तु ।

रेवत् । उच्छ । मघवत्ऽभ्यः । मघोनि । रेवत् । स्तोत्रे । सूनृते । जारयन्ती ॥ १० ॥

हे 'मघोनि' मघवति अस्मभ्यं दातव्यैर्बहुभिर्धनैस्तद्वति 'उषः' हे उषोदेवि 'पृणतः' हविष्प्रदान् अस्मान् यजमानान् 'प्रबोधय' प्रज्ञापय प्रतिबुद्धान् कुरु । किंच 'पणयः' व्ययासहिष्णवो वणिजः ।

१. क्ष-ञ-ट- 'द्व' इत्यस्यानन्तरं 'जनसनखनेति' गमोर्विट् । विडुनोरित्यात्वम् । कृदुत्तरपद-प्रकृतिस्वरत्वम्' इत्यधिकम् । २. क्ष-ञ-ट-आसामिदानीं वर्तमानानाम् । ३. क्ष-ञ-ट- अहःसु अन्त्यलोपश्छान्दसः । ४. क्ष-ञ-ट- 'आगामिन्यः' इत्यस्यानन्तरं 'नवशब्दात्' ईयसुनि ईकारलोपश्छान्दसः' इत्यधिकम् ।

‘पणिर्वणिगभवति’ (निरु. २. १७) इति यास्कः । पणय इव लुब्धकाः ^१अबुध्यमानाः यागादीन् अकुर्वाणा अदानशीला अस्मच्छत्रवः ^२ससन्तु स्वपन्तु दीर्घनिद्रा भवन्तु म्रियन्तामित्यर्थः । तथा च मन्त्रान्तरं—‘ससन्तु त्या अरातयो बोधन्तु शूर रातयः’ (ऋ. सं. १. २९. ४) इति । किंच हे ^३मघोनि अस्मद्वत्तहविर्भिस्तद्वति हे उषः ^४मघवद्भ्यः हविर्लक्षणाच्चवद्भ्यो यजमानेभ्यस्तेषामर्थं ^५रेवत् धनवत् समृद्धिमत् ^६उच्छ विभाहि । किंच हे ^७सूनुते सुष्ठु मनुष्याणां नेत्रि देवि ^८जरयन्ती सर्वप्राणिनः क्षपयन्ती त्वं ^९स्तोत्रे स्तुतिकर्त्रे यजमानाय तदर्थं ^{१०}रेवत् धनवत् समृद्धयर्थम् उच्छेति शेषः ^{११}॥ ॥ ८ ॥

अबेयमश्चैद्युवतिः पुरस्ताद्युक्ते गवामरुणानामनीकम् ।

वि नूनमुच्छादसति प्र केतुर्गृहं गृहमुप तिष्ठाते अग्निः ॥ ११ ॥

अव । इयम् । अश्चैत् । युवतिः । पुरस्तात् । युक्ते । गवाम् । अरुणानाम् । अनीकम् ।

वि । नूनम् । उच्छात् । असति । प्र । केतुः । गृहम् गृहम् । उप । तिष्ठाते । अग्निः ॥ ११ ॥

^१इयम् उषाः ^२युवतिः यौवनोपेतयोपिस्थानीया । यद्वा । सर्वेषु भावेषु मिश्रयन्ती । ^३पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि ^४अव ^५अश्चैत् अस्यर्थमागच्छति वधंते वा ^६१ । अत्र अवशब्दो विनिग्रहार्थीयः ^७‘न्यवेति विनिग्रहार्थीयौ’ (निरु. १. ३) इति यास्केनोक्तत्वात् । तत्कथमवगम्यते इति तत्राह । इयम् ^८‘अरुणानाम् अरुणवर्णानां ^९गवां प्रसिद्धानाम् एतन्नामकानामश्वानां वा ^{१०}अनीकं समूहं ^{११}युक्ते रथे योजयति ^{१२}६ । ‘अरुण्यो गाव उषसां । श्यावाः सवितुः’ (नि. १. १५. ७-८) इति । यथा लोके बाहन-संनाहं दृष्ट्वा प्रयाणमनुमीयते तथा अत्रापि अरुणरश्मीनामश्वानां दर्शनात् उषा आगच्छतीत्यध्यवसीयते । यद्वा । अरुणानां रश्मीनां समूहं युक्ते । तथा ^{१३}नूनं निश्चयमेषा ^{१४}वि ^{१५}उच्छात् तमो विवर्जयिष्यति । यत इयं गा युनक्ति अत एव कारणात् यथा लोकेऽश्वसंनाहं दृष्ट्वा उदयोऽनुमीयते ^{१६}तथात्राप्येत्यर्थः । तादृशी सा ^{१७}असति असत्प्राये नीरूपेऽन्तरिक्षे तिरोधायकत्वात् अशोभने तमसि वा ^{१८}केतुः केतु-स्थानीया ज्ञापयित्री प्रकर्षेण विविधं भासते इति शेषः । उपसर्गवशाद्योग्यक्रियाध्याहारः । यद्वा । असति तमोरूपेऽन्धकारे ^{१९}प्र केतुः प्रकर्षेण ज्ञापयित्री सती नूनं व्युच्छादिति पूर्वत्रान्वयः । तस्मिन् काले ^{२०}अग्निः आहवनीयादिरूपः ^{२१}गृहं गृहं सर्वयजमानगृहम् अग्निहोत्रार्थम् ^{२२}उप ^{२३}तिष्ठाते उपतिष्ठते ^{२४}दीप्यते इत्यर्थः ॥

१. क्ष-ञ-ट-‘समृद्धिमत्’ इत्यस्यानन्तरं ‘रथेर्मती बहुलमिति संप्रसारणम् । रेखाब्दाच्चेति मनुप उदात्तत्वम्’ इत्यधिकम् । २. क्ष-ञ-ट-‘शेषः’ इत्यस्यानन्तरं ‘जनीजृषूक्तसुरजोऽमन्ताश्च इति मित्वात् मितां ह्रस्वः इति ह्रस्वत्वम्’ इत्यधिकम् । ३. क्ष-ञ-ट-‘वा’ इत्यस्यानन्तरं ‘श्रयतेऽच्छान्दसे लुङि सिचि वृद्धौ इडभावे रूपम्’ इत्यधिकम् । ४. क्ष-ञ-ट-विनिग्रहार्थः । ५. क्ष-ञ-ट-यत इयम् । ६. क्ष-ञ-ट-‘योजयति’ इत्यस्यानन्तरम् ‘अरुण्यो गाव उषसां प्रतिनियतत्वात् । तथा च निरुक्तम्’ इत्यधिकम् । ७. च-स-फ-ष-निश्चितमेषा । ८. त-लोके संनाहं दृष्ट्वा जयोऽनुमीयते । ९. क्ष-ञ-ट-‘उपतिष्ठते’ इत्यस्यानन्तरं ‘संगच्छते । आडागमः । उपादेवपूजासंगतिकरणेत्यात्मनेपदम्’ इत्यधिकम् ।

उत्ते वयश्चिद्वसतेरपमन्नरश्च ये पितुभाजो व्युष्टौ ।

अमा सते वहसि भूरि वाममुषो देवि दाशुषे मर्त्याय ॥ १२ ॥

उत् । ते । वयः । चित् । वसतेः । अपसन् । नरः । च । ये । पितुऽभाजः । विऽउष्टौ ।

अमा । सते । वहसि । भूरि । वामम् । उषः । देवि । दाशुषे । मर्त्याय ॥ १२ ॥

१ते तव १व्युष्टौ सत्यां १वयश्चित् गमनवन्तः पक्षिणोऽपि । चिदित्येष अपिशब्दार्थः निपातानामनेकार्थत्वात् । ‘ उच्चावचेऽर्थेषु निपतन्ति ’ (निरु. १. ४) इति यास्केनोक्त्वात् । १वसतेः निवासस्थानाङ्गीडादेः १उत् ऊर्ध्वम् १अपसन् पतन्ति । पूर्ववाक्ये ‘ गृहं गृहमुपतिष्ठातेऽग्निः ’ इत्युक्तत्वात्तदपेक्षया अपिशब्दः १ । किंच १नरश्च मनुष्याश्च १पितुभाजः अन्नवन्तोऽन्नार्थिनः कृषि-वाणिज्यादिकर्तारः स्वस्वध्यापारार्थम् उदुन्मुखा अपसन् गच्छन्ति । तथा २ मन्त्रान्तरं—‘ पद्वदीयत उत्पातयति पक्षिणः ’ (ऋ. सं. १. ४८. ५) इति । एवं सत्यां हे १देवि देवनशीले उपोदेवते १अमा गृहे देवयजनाख्ये १सते तिष्ठते यजमानाय तदर्थम् । अमेति गृहनाम ‘ अमा दमे ’ (नि. ३. ४. ११) इति तन्नामसु पठितवान् । यद्वा । अमा सह हूयमानेनाग्निना सह निवसते यजमानाय । अमा वसेतामित्यादौ सहार्थे प्रयोगात् । १मर्त्याय मनुष्याय १दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय १भूरि १वामं बहु शोभनं धनं १वहसि प्रापयसि ॥

अस्तौढुं स्तोम्या ब्रह्मणा मेऽवीवृधध्वमुशतीरुषासः ।

युष्मार्कं देवीरवसा सनेम सहस्रिणं च शतिनं च वाजम् ॥ १३ ॥

अस्तौढुम् । स्तोम्याः । ब्रह्मणा । मे । अवीवृधध्वम् । उशतीः । उपसः ।

युष्मार्कम् । देवीः । अवसा । सनेम । सहस्रिणम् । च । शतिनम् । च । वाजम् ॥ १३ ॥

एवं सूक्तद्वयोक्तरीत्या ५ बहुधा स्तुत्वा तां च स्तुतिमनया निवेदयित्वा स्वाभीष्टं प्रार्थयते । हे १स्तोम्याः । स्तोमः स्तोत्रम् । तद्वहन्तीति स्तोम्याः स्तुत्यर्हा उपसः । यतो यूयं तादृश्यः अतः १मे मत्स्वभूतेन १ब्रह्मणा सूक्तद्वयगतमन्त्ररूपेण स्तोत्रेण १अस्तौढुम् स्तुता भवत ५ । किंच हे १उषासः उपसः १उशतीः स्तोतृन् अस्मान् अस्मत्समृद्धिं वा कामयमाना यूयम् १अवीवृधध्वम् अस्मान् प्रवर्धयत । किंच हे १देवीः देव्यो देवनशीलाः १युष्मार्कम् १अवसा युष्मत्संबन्धिना रक्षणेन वयं १सहस्रिणं सहस्रसंख्याकम् अभीष्टं धनं १सनेम लभेमहि । तथा १शतिनं १च १वाजं शतसंख्याकम् अपरिमितं धनं सनेम । युष्मत्कृतेन शतसहस्रपरिमितधनादिरूपरक्षणेन वयमपि अर्थिभ्यः शतसहस्रपरिमितस्य धनस्य सनितारो भवेमेत्यर्थः ॥ ॥ ९ ॥

१. क्ष-ज-ट—‘ अपिशब्दः ’ इत्यस्यानन्तरं ‘ पततेऽच्छान्दसे लुटि लङित्वादङि परतः पतः पुम् इति पुमागमः ’ इत्याधिकम् । २. क्ष-ज-ट—तथा च । ३. क्ष-ज-ट—भूरि । प्रभूतं वामं वननीयं धनकनकादिकं रूपं वहसि ददामि । ४. क्ष-ज-ट—सूक्तद्वयेनोक्तरीत्या; ज-ज्ञ-क्ष-त-फ-ष—सूक्तद्वयोक्तरीत्या । ५. क्ष-ज-ट—‘ भवत ’ इत्यस्यानन्तरं ‘ कर्मणि लुङि ङणः षीष् इति ध्वकारस्य षत्वम् ’ इत्याधिकम् ।

‘ प्राता रत्नम् ’ इति सप्तर्चं पञ्चमं सूक्तं काक्षीवतम् । दानस्य स्तुत्यमानत्वात् दानदेवस्य ‘ या तेनोष्यते सा देवता ’ (अनु. २. ५) इति परिभाषितत्वात् । त्रैष्टुभम् । उपस्थादिके द्वे जगत्थौ । ‘ प्राता रत्नं सप्त स्वनयस्य दानस्तुतिरूपजगत्थौ ’ इत्यनुक्रमणिका ॥

प्राता रत्नं प्रातरित्वा दधाति तं चिकित्वान्प्रतिगृह्णा नि धत्ते ।

तेन प्रजां वर्धयमान आयू रायस्पोषेण सचते सुवीरः ॥ १ ॥

प्रातरिति । रत्नम् । प्रातःऽइत्वा । दधाति । तम् । चिकित्वान् । प्रतिऽगृह्ण । नि । धत्ते ।

तेन । प्रजाम् । वर्धयमानः । आयुः । रायः । पोषेण । सचते । सुवीरः ॥ १ ॥

अत्रेतिहासमाचक्षते । दीर्घतमसः कक्षीवानाम ऋषिः ब्रह्मचर्यं चरित्यन् वेदाभ्यासाय गुरुकुले चिरकालमुषिवा वेदान् सम्यगधीत्य व्रतानि च चरित्वा तेनानुज्ञातः पुनः स्वगृहं प्रति प्रयास्यन् मध्ये मार्गे रात्रौ विश्रान्तः । प्रभाते भावयव्यस्य पुत्रः स्वनयो नाम राजा अनुचरैः संकीडमानः अकस्मात् कक्षीवतः अन्तिकमाससाद् । स च रभसा प्रतिबुद्धः सहस्रोत्तस्थौ । तं च राजा पाणिं गृहीत्वा स्वकीये आसने उपवेश्य अस्य सौन्दर्यमवगत्य स्वकन्याप्रदानमनाः पप्रच्छ भगवन् कस्य पुत्रः किं नामा त्वमिति । स च पृष्ठो मातरं पितरं च स्मृतान्ते च आचक्षते । स च राजा संभाव्यः इत्यवगत्य मुदितमनाः स्वगृहं प्राप्य अस्मै मधुपर्कमारचय्य वस्त्रमाल्यादिभिः पूजयित्वा सरथा दश कन्याः शतनिष्कानश्वशतं पुंगवानां शतं गवां पष्ट्युत्तरसहस्रं पुनरेकादशरथांश्च प्रादात् । स च सर्वमनुक्रमेण प्रतिगृह्य दीर्घतमसोऽन्तिकमागत्य तस्मै प्रादर्शयत् ॥ ननु कस्या नाम अश्वबन्धनी रज्जुः । तद्वान् कक्षीवान् । अश्वबन्धनं च राज एवोचितम् । अतोऽस्य राजन्यत्वात् प्रतिग्रहो नोपपद्यते । ‘ याजनाध्यापने चैव विशुद्धाश्च प्रतिग्रहः ’ (मनु. १०. ७६) इत्युक्तत्वात् । तस्मात् ब्राह्मणस्यैवाधिकारो न तु क्षत्रियस्येति । नैप दोषः । यद्यप्यसौ कलिङ्गाख्यस्य राज्ञः पुत्रस्तथापि तेन कलिङ्गेन स्वयं वृद्धत्वात् अपत्योत्पादनाय सामर्थ्यमलभमानेन तदुत्पादनाय याचितो दीर्घतमा ऋषिः उशिष्मामिकाम् अपत्योत्पादनाय प्रेषितया राजमहिष्या अतिजरठेन महर्षिणा सह रन्तुं लज्जमानया स्ववस्त्राभरणैरलंकृत्य स्वप्रतिनिधित्वेन प्रेषिताम् उशिष्मामिकां योषितं दासीमित्यवगत्य मन्त्रपूतेन जलेनाभिषिच्य ऋषिपुत्रीं कृत्वा^१ तथा सह रेमे । तदुत्पन्नः कक्षीवानाम ऋषिः । एतत्सर्वमस्माभिः पूर्वाध्याये ‘ नासत्याभ्याम् ’ (ऋ. सं. १. ११६) इत्यत्र सूक्ते विस्तरेण प्रतिपादितम् । अतः अस्य क्षत्रियसंबन्धात् कक्षीवानिति नाम उपपन्नम् । दीर्घतमसः परमर्षेः उत्पन्नत्वेन ब्राह्मणत्वात् प्रतिग्रहोऽपि उपपन्न एव । इदमादि सूक्तद्वयं स्वनयस्य राज्ञो दानप्रशंसाख्यानप्रतिपादकम् । ननु अनुक्रमण्यां ‘ स्वनयस्य दानस्तुतिः ’ इति ‘ दानतुष्टो भावयव्यं तुष्टाव ’ इति चोभयत्र स्तोतव्यं भिन्नमेवानुगम्यते इत्युच्यते । उत्तरसूक्तस्य प्रथमायाम् ऋचि ‘ अधिक्षियतो भाव्यस्य ’ इति दातुर्भावव्यस्य श्रूयमाणत्वात् तत्प्राथम्यमुपजीव्य पृथगुपात्तम् । वस्तुतस्तु पितुर्नामा पुत्रस्य व्यवहर्तव्यत्वात् तथा ‘ आ रुद्रासः ’ इत्यादौ बहुशः प्रयोगदर्शनात् ‘ स्वनयेन दत्ता ’ इति तत्रैव सूक्ते स्वनयस्यापि श्रूयमाणत्वाच्च उभयत्रापि दातृप्रतिग्रहीत्रोरैकत्वेनैकमेव दानप्रशंसारूपमाख्यानमिति प्रसिद्धम् ॥ स च कक्षीवान् आनीतं सर्वं पितुर्निवेदयन्

१. क्ष-ज्ञ-क्ष-ज-ट-राजत्वात् । २. क्ष-ज-ट-कलिङ्गराजेन । ३. क्ष-ज-ट-ऋषिः पवित्राङ्कितम् ।

४. क्ष-ज-ट-पुत्रस्यापि । ५. क्ष-ख-ज-क्ष-ज-ट-फ-सिद्धम् ।

परोक्षेणैव दानप्रकारं प्रधांसति । स्वनयो नाम राजा प्रातरित्वा प्रातरेव आत्मनः सकाशमागतः सन्^१ वरुनं रमणीयं निष्कादिकं प्रातः प्रभातकाले दधाति अस्मत्संनिधौ स्थापयति ददाति ।^२ तं स्थापितं सर्वं चिकित्सान् चेतनावान् अदुष्टमित्यवगतवान् प्रतिगृह्य स्वीकृत्य^३ नि धत्ते पितुः समीपे स्थापयति । अनन्तरं तेन दत्तेन निष्कादिना प्रजां पुत्रभृत्यादिरूपां वर्धयमानः पोषयन् आयुः जीवितं च वर्धयन् सुवीरः शोभनैर्वीरैः पुत्रभृत्यादिभिरूपेतः सन् रायस्पोषेण धनानां पुनःपुनर्वर्धनेन सचते । असौ राजा संगच्छतामिति तव दातुराक्षिपं प्रार्थयते ॥

सुगुरसत्सुहिरण्यः स्वस्मै बृहदस्मै वय इन्द्रो दधाति ।

यस्त्वायन्तं वसुना प्रातरित्वा मुक्षीजयेव पदिमुत्सिनाति ॥ २ ॥

सुऽगुः । असत् । सुऽहिरण्यः । सुऽअश्वः । बृहत् । अस्मै । वयः । इन्द्रः । दधाति ।

यः । त्वा । आऽयन्तम् । वसुना । प्रातःऽइत्वा । मुक्षीजयाऽइव । पदिम् । उत्सिनाति ॥ २ ॥

अत्र कक्षीवतः पिता आनीतेन धनेन संतुष्टः राजानं बहुप्रकारेण आशास्ते । असौ स्वनयो राजा सुगुः असत् । शोभनैर्बहुभिर्गोभिस्तद्वान् भवतु । तथा सुहिरण्यः सुष्ठु हितरमणीयैर्धनैस्तद्वान् भवतु । तथा स्वधः शोभनैरश्वैस्तद्वान् सन्^१ । अस्मै राज्ञे प्रदात्रे बृहत् प्रभूतं वयः अन्नम् इन्द्रः परमेश्वरो धर्मदेवता दधाति दधातु ददातु । यतः अयं राजा अस्मै गोहिरण्याश्वाङ्गानि बहुसंख्याकानि दत्तवान् अतस्तेषामभिवृद्धिप्रार्थना उचितैव । कस्यैवमाक्षीरिति स उच्यते । वयः यो राजा प्रातरित्वा प्रातरागामिन्नतिथे पुत्रं^२ आयन्तं गुरुकुलात् आगतं^३ पदिपथिकं यदृच्छया गन्तारं^४ त्वा त्वां वसुना अन्नसाधनेन गवादिधनेन उत्सिनाति गमनतः उत्कृष्टं बध्नाति^५ गतिं निरुणद्धीत्यर्थः । प्रतिबन्धे दृष्टान्तः उच्यते । मुक्षीजयेव पदिम् । मुच्यमाना सती बन्धनं जनयतीति मुक्षीजा मृगपक्ष्यादिबन्धनी रज्जुः । तथा पाशको यथै पदिं गन्तारं मृगपक्ष्यादिकम् उत्सिनाति बध्नाति तथा मयाननुज्ञातमपि त्वां गमनं प्रतिबध्य गवादीददानादिना^६ यो राजा तोषयति स एवं भवत्विति । पदिरिति पदं व्याचक्षाणेन यास्केन तदुदाहरणमयं^७ मन्त्रः^८ व्याख्यातः 'सुगुर्भवति' ततनाच्च^९ (निरु. ५. १९) इति ॥

आयमद्य सुकृतं प्रातरिच्छन्निष्टेः पुत्रं वसुमता रथेन ।

अंशोः सुतं पायय मत्सरस्य क्षयद्वीरं वर्धय सुनृताभिः ॥ ३ ॥

आयम् । अद्य । सुऽकृतम् । प्रातः । इच्छन् । इष्टेः । पुत्रम् । वसुऽमता । रथेन ।

अंशोः । सुतम् । पायय । मत्सरस्य । क्षयत्स्वीरम् । वर्धय । सुनृताभिः ॥ ३ ॥

१. क्ष-ज-ट- 'सन्' इत्यस्यानन्तरं 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते इति कनिपि तुक्' इत्यधिकम् । २. क्ष-असत् ; क्ष-ज-ट- असत् । बहुव्रीहावाद्युदात्तत्वम् । ३. क्ष-ज-ट- 'पुत्र' इत्यस्यानन्तरं 'वत (न) उपसंख्यानमिति संबुद्धौ नकारस्य रुत्वम्' इत्याधिकम् । ४. क्ष-ज-ट-आगच्छन्तम् । ५. क्ष-ज-ट-बध्नाति । षिङ् बन्धने । कैमादिकः । ६. क्ष-अ-ज-ट-यथेष्टदानादिना । ७. क-ज-क्ष-ण-ट-व-तदुदाहरणतया अयं मन्त्रः ; क-तदुदाहरणतया मन्त्रः । ८. क-क्ष-ज-क्ष-अ-ट-ण-व-ष- इत्यादिषु 'सुगुर्भवति...ततनाच्च' इति निरुक्तग्रन्थः पूर्णत्वेन उद्धृतः ।

‘प्रातः पूर्वेषुः प्रभातकाले अयं’ धनं दत्तवान्^१ तस्मिन्नेव काले^२ सुकृतं शोभनस्य कर्तारं त्वाम्^३ इच्छन् प्राप्तुमिच्छन् कदा द्रक्ष्यामीति कामयमानोऽहम्^४ अद्य अस्मिन् दिने इदानीम्^५ आद्यं प्राप्तोऽस्मि^६। अत्र यद्यपि केवलं प्रातरित्येव श्रुतं न पूर्वेषुरिति तथापि अद्य आयम् इत्युक्तत्वादर्थोऽपूर्वेषुः प्रातः^७ इति गम्यते । ‘कादृशम्’ । ‘इष्टेः इष्टस्वेष्टसाधनस्य यागस्य वा पुत्रं पुरुत्रातारम् । ‘पुत्रः पुरुत्रायते’ (निरु. २. ११) इति यास्कः । कर्तारमित्यर्थः । केन साधनेनेति तदुच्यते । ‘वसुमता रथेन समृद्धधनवता रथेन साधनेन । यद्वा । तेन सहितः इति सहायै तृतीया । किंच मद्दानीतेन समृद्धेन धनेन ‘अंशोः अंशुमतो बह्वीरूपस्य मत्सरस्य मादनसाधनस्य’ सोमस्य । ‘मत्सरः सोमो मन्दते-स्तुतिकर्मणः’ (निरु. २. ५) इति निरुक्तम् । तस्य सुतम् अभिषुतं रसं पायय आत्मानं पायय इष्टसाधनं सोमयागं कुर्वित्यर्थः । कृत्वा च ‘क्षयद्वीरं क्षयन्तो निवसन्तो वीराः पुत्रभृत्यादयो यस्य तं तादृशं त्वदिष्टसाधनबहुधनप्रदातारं सुनृताभिः प्रियसत्यात्मिकाभिर्वाग्भिः वर्धय समृद्धं कुरु । पुत्रभृत्यादिवीरैः यथा प्रवृद्धो भवति तथा कामयेत्यर्थः ॥

उपक्षरन्ति सिन्धवो मयोभुव ईजानं च यक्ष्यमाणं च धेनवः ।

पूणन्तं च पपुर्णि च श्रवस्यवो घृतस्य धारा उप यन्ति विश्वतः ॥ ४ ॥

उप । क्षरन्ति । सिन्धवः । मयःऽभुवः । ईजानम् । च । यक्ष्यमाणम् । च । धेनवः ।

पूणन्तम् । च । पपुर्णिम् । च । श्रवस्यवः । घृतस्य । धाराः । उप । यन्ति । विश्वतः ॥ ४ ॥

पूर्वस्यामृचि आनीतेन धनेन सोमयागं कुर्वित्युक्तम् । तमेव सोमयागं फलप्रदर्शनेन स्तौति । ‘सिन्धवः स्यन्दनशीलाः प्रस्तुतपयोधाराः’^१ । ‘सिन्धुः स्यन्दनात्’ (निरु. ९. २६) इति यास्कः । ‘मयोभुवः सुखभावयित्र्यः’^२ । मय इति सुखनाम ‘मयः स्यूमकम्’ (नि. ३. ६. ७) इति तन्नामसु पाठान् । ‘धेनवः प्रीणयित्र्यो गावः ईजानं सोमयागमनुतिष्ठन्तं तथा यक्ष्यमाणं यक्ष्ये इति प्रणतिं कुर्वन्तं’ च । न केवलमीजानं अपि तु यक्ष्ये इति अध्यवसितवन्तमपि उप उपेत्य ‘क्षरन्ति क्षवन्ति प्रीणयन्तीत्यर्थः । न च पूर्वस्यामृचि सोमं पिबेत्युक्तत्वात् सर्वेषां सोमयागानाम् अग्निष्टोमात्मकज्योतिष्टोमस्य प्रकृतस्य^३ ‘ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत’ इति स्वर्ग एव फलत्वेन श्रुतः न गवादिकमिति वाच्यम् । स्वर्गवत् गवादिकामनयापि सोमयागस्य कर्तुं शक्यत्वात् । न केवलं सोमयागमनुतिष्ठतामेव महत्फलम् अपि तु सुकृतसाधनानि कर्मान्तराणि अधितिष्ठतामपि^४ महत् फलमस्येवेति दर्शयति । ‘पूणन्तं पितृन् प्रीणयन्तं’^५ ‘पपुर्णि’^६ प्रीणनशीलम् इष्टदातारं^७ प्राणिनः सर्वदा प्रीणयन्तं च पुरुषं श्रवस्यवः अन्नमिच्छन्तः अन्नसमृद्धिहेतवः घृतस्य धाराः । यद्वा । घृतकुल्याः । विश्वतः सर्वतः उप उपेत्य यन्ति प्राप्नुवन्ति प्रीणयन्तीत्यर्थः ॥

१. क्ष-च-ज-ज-ट-फ-ब-यदा धनं दत्तवान्; ख-च-फ-यदा धनं लब्धवान् अस्मि । २. क्ष-ज-ट-प्राप्तोऽस्मि । एतेर्लङि उत्तमैकवचने रूपम् । ३. क्ष-ज-ट-‘प्रातः’ नास्ति । ४. क्ष-ज-ट-कीदृशं त्वाम् । ५. क्ष-ज-ट-मोदसाधनस्य । ६. क्ष-ह-ज-ट-प्रस्तुतपयोधाराः; ख-च-फ-प्रस्तुतपयोध(धा)राः; क-ज-प्रस्तुतपयोध(धा)राः । ७. क्ष-ज-ट-सुखस्य भावयित्र्यः । ८. क्ष-ज-ट-आकृतिम् । ९. क्ष-ज-ट-प्रकृतिवात् तस्य । १०. क्ष-ज-ट-अनुतिष्ठतामपि । ११. क्ष-ज-ट-प्रीणयन्तम् । पृ पालनपूरणयोः । कैयादिकः । प्वादीनां ह्रस्वः इति ह्रस्वत्वम् । १२. क्ष-ज-ट-पपुर्णि प्रीणनशीलं प्रीणनेच्छवन्तं च । आदगमदन इति किन् । उदोष्ठपूर्वस्य इति उत्कं च । १३. क-भ-इष्टदानादिना; ख-फ-इष्टदानात् ।

नाकस्य पृष्ठे अर्धि तिष्ठति श्रितो यः पृणाति स ह देवेषु गच्छति ।

तस्मा आपो घृतमर्षन्ति सिन्धवस्तस्मा इयं दक्षिणा पिन्वते सदा ॥ ५ ॥

नाकस्य । पृष्ठे । अर्धि । तिष्ठति । श्रितः । यः । पृणाति । सः । ह । देवेषु । गच्छति ।

तस्मै । आपः । घृतम् । अर्षन्ति । सिन्धवः । तस्मै । इयम् । दक्षिणा । पिन्वते । सदा ॥ ५ ॥

सोमयागप्रशंसाप्रसङ्गेन सामान्यतो दानम् एतदादिभिस्त्रिभिः प्रशंसति । यद्वा । सोमस्यैव स्तुतत्वात्^१ दक्षिणाशब्दस्य यागे एव प्रसिद्धत्वाच्च आ सूक्तपरिसमाप्तेः सोमयाग एव प्रस्तूयते ।^२ यः यो मर्त्यः^३ पृणाति हविरादिदानेन देवादीन् प्रीणाति^४ सः^५ नाकस्य । कमिति सुखनाम । तद्विरुद्धम् अकम् । न विद्यते अकं दुःखं तत्साधनं पापं वेति नाको शुलोकः । तथा च श्रूयते—‘ न वा अमुं लोके जग्मुषे किं^६ च नाकम् ’ (निरु. २. १४; का. सं. २१. २) इति^७ । तस्य पृष्ठे उन्नते उपरिदेशे^८ पृष्ठितः सन्^९ पृष्ठि अधिकमाकल्पान्तं^{१०} तिष्ठति । यद्वा । अधि तिष्ठति । अधिष्टाय प्रमुखो भूत्वा तिष्ठति । न केवलं स्वर्गाश्रयणं किंतु देवेषु मध्ये गच्छति वर्तते स्वयमेव देवो भवतीत्यर्थः ।^{११} ह इति प्रसिद्धौ ।^{१२} तस्मै^{१३} प्रीणयित्रे पुरुषाय^{१४} सिन्धवः स्यन्दनशीलाः^{१५} आपः^{१६} घृतं तेजोवत् सारम्^{१७} अर्षन्ति गच्छन्ति रसवत्यो भवन्तीत्यर्थः । किंच^{१८} इयं भूमिरपि^{१९} दक्षिणा सस्यादिफलसंपादनदक्षा सती^{२०} सदा सर्वकालं^{२१} पिन्वते सेचयति तोषयतीत्यर्थः । दातुर्जीवनसाधकान्नोदकानि^{२२} रुचिराणि समृद्धानि भवन्तीत्यर्थः ॥

दक्षिणावतामिदिमानि चित्रा दक्षिणावतां दिवि सूर्यासः ।

दक्षिणावन्तो अमृतं भजन्ते दक्षिणावन्तः प्र तिरन्त आयुः ॥ ६ ॥

दक्षिणावताम् । इत् । इमानि । चित्रा । दक्षिणावताम् । दिवि । सूर्यासः ।

दक्षिणावन्तः । अमृतम् । भजन्ते । दक्षिणावन्तः । प्र । तिरन्ते । आयुः ॥ ६ ॥

पृष्ठितः सन्^१ पृष्ठि अधिकमाकल्पान्तं^२ तिष्ठति । यद्वा । अधि तिष्ठति । अधिष्टाय प्रमुखो भूत्वा तिष्ठति । न केवलं स्वर्गाश्रयणं किंतु देवेषु मध्ये गच्छति वर्तते स्वयमेव देवो भवतीत्यर्थः ।^३ ह इति प्रसिद्धौ ।^४ तस्मै^५ प्रीणयित्रे पुरुषाय^६ सिन्धवः स्यन्दनशीलाः^७ आपः^८ घृतं तेजोवत् सारम्^९ अर्षन्ति गच्छन्ति रसवत्यो भवन्तीत्यर्थः । किंच^{१०} इयं भूमिरपि^{११} दक्षिणा सस्यादिफलसंपादनदक्षा सती^{१२} सदा सर्वकालं^{१३} पिन्वते सेचयति तोषयतीत्यर्थः । दातुर्जीवनसाधकान्नोदकानि^{१४} रुचिराणि समृद्धानि भवन्तीत्यर्थः ॥

१. क्षन्व-ज-झ-ञ-ट-फ-ब-प्रस्तुतत्वात् । २. क्ष-ञ-ट-नभ्राण्पात् इति प्रकृतिभावः । ३. क्ष-ञ-ट-उपरिदेशे देवेषु मध्ये श्रितः तैरेव सेवितः सन् । ४. क-झ-किंच तस्मै । ५. क्ष-ञ-ट-जीवनसाधनान्युदकादीनि । ६. क्ष-ञ-ट-अतीव दीर्घमायुष्यं वर्धयन्ते लभन्ते ।

मा पृणन्तो दुरितमेन आरन्मा जारिषुः सुरयः सुव्रतासः ।

अन्यस्तेषां परिधिरस्तु कश्चिदपृणन्तमभि सं यन्तु शोकाः ॥ ७ ॥

मा । पृणन्तः । दुःइतम् । एनः । आ । अरन् । मा । जारिषुः । सुरयः । सुव्रतासः ।

अन्यः । तेषाम् । परिधिः । अस्तु । कः । चित् । अपृणन्तम् । अभि । सम् । यन्तु । शोकाः ॥ ७ ॥

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां दानं प्रज्ञासितुमाह । 'पृणन्तः देवादीन् हविरादिना प्रीणयन्तः सन्तः' 'दुरितं दुष्टं यथा भवति तथा प्राप्तं दुःखम्' 'एनः तत्साधनं पापं च' 'मा' 'आरन् मा प्राप्नुवन्' । न केवलं दातार एव अपि तु 'सूरयः देवानां स्तोतारो विद्वांसः' 'मा' 'जारिषुः जरया न जीर्णा' भवेयुः^१ । तथा 'सुव्रतासः शोभनकृच्छ्रचान्द्रायणादिनियमवन्तोऽपि मा जारिषुः । तर्हि पृषाम्^२ अन्यो जनः^३ क इति स उच्यते । 'तेषां दातृणां स्तोतृणां वा' 'अन्यः तेभ्योऽन्यो यः कोऽपि पुरुषः' 'परिधिः पापस्य परितो धारकः' 'अस्तु । यद्वा । अन्यो यः कश्चन पापदेवः तेषां परिधिस्थानीयो व्यवधाय-कोऽस्तु । यथा अग्नेः परिधिः स्वयं रक्षः प्रभृतिभिर्बाध्यमानः स्वान्तर्हितमग्निं रक्षति तद्वत् । अथवा । अन्यो धर्मविशेषः तेषां परिधिः परिधानमस्तु कवचस्थानीयोऽस्तु । तर्हि किं^४ प्राप्नुयुरिति उच्यते । 'अपृणन्तं देवादीन् अप्रीणयन्तमदातारं' 'शोकाः चित्तपीडाः तत्साधनाः पाप्मानः'^५ 'अभि अभिमुखं' 'सं' 'यन्तु सम्यक् प्राप्नुवन्तु वयं सुखिनो भवेमेत्यर्थः'^६ ॥ १० ॥

'अमन्दान्' इति पष्ठं सूक्तं 'सप्त' इत्यनुवर्तनात् सप्तचर्मम् । आदितः पञ्चानां कक्षीवानृषिः षष्ठ्याः भावयव्यः सप्तम्याः रोमशा नाम ब्रह्मवादिनी । आदितः पञ्चानां भावयव्यस्य स्तुतिरुपावात् स एव देवता 'या तेनोच्यते' (अनु. २. ५) इति न्यायात् । अन्ययोः षष्ठीसप्तम्योस्तु भावयव्यरोमशयोः संवादः । षष्ठ्याः भावयव्यः सप्तम्याः रोमशा । यद्यपि 'स्वनयेन दत्ता' (ऋ. सं. १. १२६. ३) इति श्रूयमाणत्वात्तस्यैव स्तुत्या भाव्यं तथापि पितृपुत्रयोरभेदात् 'आ रुद्रासः' इतिवत् पितृनाम्ना व्यवहृतुं शक्यत्वात् प्रथमायामृचि^१ 'भावयस्य' इत्युक्तत्वाच्च 'भावयव्यं नृष्टाव' इत्येतद्विरुद्धमित्युक्तं पूर्वसूक्ते एव । आदितः पञ्च त्रिष्टुभः । अन्ये अनुष्टुभौ । तथा चानुक्रान्तम्—'अमन्दानिति कक्षीवान्दानतुष्टः पञ्चभिर्भावयव्यं नृष्टावान्ये अनुष्टुभौ भावयव्यरोमशयोर्देव्ययोः संवादः' इति । उक्तो विनियोगः ॥

अमन्दान्तस्तोमान्प्र भरे मनीषा सिन्धावधि क्षियतो भाव्यस्य ।

यो मे महस्रममिमीत सवानतूर्तो राजा श्रव इच्छमानः ॥ १ ॥

अमन्दान् । स्तोमान् । प्र । भरे । मनीषा । सिन्धौ । अधि । क्षियतः । भाव्यस्य ।

यः । मे । महस्रम् । अमिमीत । सवान् । अतूर्तः । राजा । श्रवः । इच्छमानः ॥ १ ॥

१. क्ष-ज-ट- 'प्राप्नुवन्' इत्यस्यानन्तरं 'दुरुपमृष्टस्य एतेः कर्मणि निष्ठा । गतिरनन्तर इति गतेः प्रकृति-स्वरत्वम्' इत्यधिकम् । २. क्ष-ज-ट-हीयन्ते । ३. क्ष-ज-ट-एनोमाजनः । ४. क्ष-ज-ट-कम् । ५. क्ष-ज-ट-पाप्मानो वा । ६. क-क्ष-ज-ज-ट-ण- 'भवेमेत्यर्थः' इत्यस्यानन्तरम् 'अत्र यद्यपि सामान्येन दानमात्रं स्तूयते तथाप्यस्य सूक्तस्य स्वनयदानस्तुतिरुपावात् (ख-व-दानस्तुतिरुपावात्) तद्दुःखमायन्त्विति भावः (ख-व-इत्यर्थः)' इत्यधिकम् । ७. क्ष-ज-ट-तत्र प्रथमायामृचि । ८. च-ज्ञ-त-फ-भावयव्यस्य ।

‘सहस्रमनु’ ‘गव्यं पष्ट्यधिकसहस्रं गवां समूहोऽनु’ ‘आगात् आगतः । ततः आत्मानं परोक्षेण ज्ञातीति । तत्सर्वं प्रतिगृह्य अयं ‘कक्षीवान्’ ‘अह्नां दिवसानां मध्ये’ ‘अभिपित्वे संनिहितेऽहनि’ ‘सनत् । स्वीकृतं’ रथवध्वादिर्कं स्वपित्रे समर्पयति स्वयं वा स्वीकरोति’ । अभिपित्वशब्दः आसन्न-
कालवाची प्रपित्वशब्दः^१ इतिवत्^२ । स च ‘प्रपित्वेऽभीक इत्यासन्नस्य’ (निरु. ३. २०) इति
यास्केनोक्तत्वात् आसन्नवचनः । उपसर्गभेदेऽप्यर्थाभेदः ॥

चत्वारिंशदशरथस्य शोणाः सहस्रस्याग्रे श्रेणिं नयन्ति ।

मदच्युतः कृशनावतो अत्यान्कक्षीवन्त उदमृक्षन्त पञ्जाः ॥ ४ ॥

चत्वारिंशत् । दशरथस्य । शोणाः । सहस्रस्य । अग्रे । श्रेणिम् । नयन्ति ।

मदच्युतः । कृशनावतः । अत्यान् । कक्षीवन्तः । उत् । अमृक्षन्त । पञ्जाः ॥ ४ ॥

‘दशरथस्य दशसंख्याकरथवतः’ ‘सहस्रस्य सहस्रसंख्याकानुचरोपेतस्य कक्षीवतो गोयूथ-
सहस्रस्य वा’ ‘अग्रे पुरस्तात्’ ‘शोणाः शोणवर्णोपेताः अश्वाः’ ‘चत्वारिंशत् एकैकस्य रथस्य चतुष्टये^३
सति दशरथानां मिलित्वा चत्वारिंशदश्वा भवन्ति । तेऽपि ‘श्रेणिं पङ्क्तिमाश्रित्य’ ‘नयन्ति रथान्
अभिमतदेशं प्रापयन्ति । यद्वा । अश्वनियुक्तान् रथान् श्रेणिं श्रेणीभावं नयन्ति प्रापयन्ति । एकैकं रथं
चत्वारश्चत्वारः पङ्क्त्याकारेण वहन्तीत्यर्थः । अथ तान् ‘कक्षीवन्तः । कक्ष्या अश्वसंबन्धिनी^४ रज्जुः ।
‘कक्ष्या रज्जुरश्वस्य’ (निरु. २. २) इति यास्केनोक्तत्वात् । ताभिस्तद्वन्तः । यद्वा । अङ्गिरसः
पुत्राः सर्वेऽपि कक्षीवन्तः । अथवा कक्षीवदनुचराः सर्वेऽपि छत्रिन्यायेन कक्षीवन्तः । ‘पञ्जाः
घासाद्यज्वन्तः सन्तः’ ‘मदच्युतः मदस्त्राविणः उद्वृत्तान् शत्रूणां मदस्य च्यावयितृन् वा’ ‘कृशना-
वतः सुवर्णमयनानाभरणयुक्तान् । कृशनामिति हिरण्यनाम ‘कृशानं लोहम्’ (नि. १. २. ७)
इति तन्नामसु पाठात् । सुवर्णाभरणोपेतान् ‘अत्यान् सततगमनशीलानश्चान्’ ‘उदमृक्षन्त अध्वश्रम-
जनितस्वेदापनयनाय उत्कृष्टं मार्जयन्ति ॥

पूर्वामनु प्रयतिमा ददे वृक्षीन्युक्तां अष्टावरिधायसो गाः ।

सुबन्धवो ये विश्याइव त्रा अनस्वन्तः श्रव एषन्त पञ्जाः ॥ ५ ॥

पूर्वीम् । अनु । प्रयतिम् । आ । ददे । वः । त्रीन् । युक्तान् । अष्टौ । अरिधायसः । गाः ।

सुबन्धवः । ये । विश्याःऽइव । त्राः । अनस्वन्तः । श्रवः । एषन्त । पञ्जाः ॥ ५ ॥

इदानीमानीतं धनं बन्धुभ्यो निवेदयन्नाह । हे ‘सुबन्धवः’^६ ‘पूर्वा’ ‘प्रयतिं पूर्वप्रदानम्’ ‘अनु
तमनुसृत्य वक्ष्यमाणानि रथादीनि’ ‘वः युष्मदर्थम्’ ‘आ’ ‘ददे स्वीकृतवानस्मि । यद्वा । पूर्वा प्रयतिं

१. क्ष-ज-ट-असनत् संभक्तवान् । २. क्ष-ज-ट-प्रपित्वशब्दवत् । ३. क्ष-ज-ट-चतुष्टये चतुष्टये ।

४. क्ष-ज-ट-अश्वबन्धनी । ५. क्ष-ज-ट-काश्चनम् । ६. च-फ-सहजाः सुबन्धवः ।

प्रदेयं रथादिकम् अनु दानक्रमेणैव आ ददे प्रतिगृहीतवानस्मि । कानि तानीति । ^१त्रीन् ^२अष्टौ च ^३युक्तान् चतुर्भिश्चतुर्भिरेर्धनैर्वा युक्तान् रथानिति शेषः । अत्र संख्यापृथग्निर्देशो न विवक्षितः । तथा ^४अग्निधायसः अग्निभिरीश्वरैर्धार्णीयाः बहुमूल्याः असंख्याताः ^५गाः च आ ददे । अत्र वक्ष्यमाणानि पूर्वं प्रतिगृहीतादधिकानीति युक्तम् । पूर्वमेव पित्रे निवेदितानां पुनर्बन्धुभ्यो निवेदनासंभवात् ‘बधू-
मन्तो दश रथासो अस्थुः’ (ऋ. सं. १. १२६. ३) इति दशानां रथानामुक्तत्वात् अत्र च त्रीनष्टौ इत्येकादशानां वक्ष्यमाणत्वात् बधूविशिष्टानाम् अन्येभ्यो दातुमनुचितत्वाच्च अन्यानीति युक्तम् ।
उक्तानामेव अनुवदनपक्षे^१ दशबधूयुक्ता रथा एको धनपूर्ण इति विवेकः । उक्तानामेव रथादीनां पुनरभिधानं प्रकृष्टवज्ञापनार्थम् । सर्वे ब्राह्मणा आगता वसिष्ठश्चागत इतिवत् । इदानीं परोक्षेणाह ।
सुबन्धवः शोभना विद्यायोनिसंबन्धिनः येषां ते तथोक्ताः । यद्वा । शोभनबान्धवोपेताः परस्परमनु-
रागयुक्ता इत्यर्थः^२ । विशः प्रजाः । तत्र भवाः ^३विश्याः । त्रियन्त इति ^४प्राः प्राताः ॥ तकारलोप-
श्छान्दसः^५ ॥ विशां प्राता यथा परस्परमनुरागवन्तः तथा एतेऽपीत्यर्थः । ^६पज्जाः अज्वन्तोऽङ्गिरसः
संतानप्रभवा ये सन्ति ते सर्वे^७ सुबन्धवः ^८अनस्वन्तः शकटवन्तः हविर्धानशकटोपलक्षितसोमयाग-
वन्तः सन्तः ^९श्रवः सर्वत्र श्रूयमाणां कीर्तिम् ^{१०}प्रेषन्त इच्छन्ति इच्छन्तु वा । तदर्थम् आ ददे
इति शेषः^{११} ॥

आगधिता परिगधिता या कशीकेव जङ्गहे ।

ददाति मह्यं यादुरी याशूनां भोज्यां शता ॥ ६ ॥

आऽगधिता । परिऽगधिता । या । कशीकाऽईव । जङ्गहे ।

ददाति । मह्यम् । यादुरी । याशूनाम् । भोज्या । शता ॥ ६ ॥

३

संभोगाय प्रार्थितो भावयन्त्यः स्वभार्यां रोमशामप्रीतेति बुद्ध्या परिहसन्नाह । ^१भोज्या भोग-
योग्यैषा ^२आगधिता आ समन्तात् गृहीता स्वीकृता । तथा ^३परिगधिता परितो गृहीता । आदराति-
शयाय पुनर्वचनम् । ‘गध्यं गृह्णातेः’ (निरु. ५. १५) इति यास्कः । यद्वा । आगधिता आ
समन्तात् मिश्रयन्ती^४ । आन्तरं प्रजननेन बाह्यं भुजादिभिरित्यर्थः । ‘गध्यतिमिश्रीभावकर्मा’ (निरु.
५. १५) इति यास्कः । पूर्वस्मिन् पक्षे पुरुषस्य प्राधान्यम् उत्तरस्मिन्स्तु योषितः इति भेदः । कीदृशी^५
सा । या ^६जङ्गहे अत्यर्थं गृह्णाति कदाचिदपि न सुञ्चति^७ । अत्यागे दृष्टान्तः । ^८कशीकेव । कशीका
नाम सूतवत्सा^९ नकुली । सा यथा पर्या सह चिरकालं क्रीडति न कदाचिदपि विमुञ्चति तथैषापि ।
किंच भोज्यैषा ^{१०}यादुरी । यादुरिति उदकनाम । रेतोऽलक्षणमुदकं प्रभूतं ददातीति यादुरी । बहुरेतो-

१. क्ष-ज-ट-अनुवादनपक्षे । २. क्ष-ज-ट-‘इत्यर्थः’ इत्यस्यानन्तरं ‘बहुव्रीहौ आद्युदात्तं द्व्यच्छन्दसीति उत्तरपदाद्युदात्तत्वम्’ इत्यधिकम् । ३. क्ष-ज-ट-‘तकारलोपश्छान्दसः’ इत्यस्यानन्तरं ‘यद्वा त्रियन्त इति प्राताः । घञर्थे कविधानमिति कः’ इत्यधिकम् । ४. क्ष-ज-ट-‘सर्वे’ इत्यस्यानन्तरं ‘पज्जा इत्युच्यन्ते । पज्जा वा अङ्गिरस इति ध्रुतेः’ इत्यधिकम् । ५. क्ष-ज-ट-‘शेषः’ इत्यस्यानन्तरम् ‘इषेः छान्दसे लुङि छत्वाभावः आत्मनेपदम्’ इत्यधिकम् । ६. क्ष-ज-ट-‘मिश्रयन्ती’ इत्यस्यानन्तरं ‘तथा परिगधिता परितो मिश्रयन्ती’ इत्यधिकम् । ७. क्ष-ज-ट-कीदृशी सा । जङ्गहे अत्यर्थं गृहीत्वा न सुञ्चति । प्रहेः प्रहणकर्मणः यङ्लुकि छान्दसः अभ्यासस्य नुमागमः आत्मनेपदं च । ८. क्ष-ज-ट-कशी ।

युक्तेत्यर्थः^१ । तादृशी सती 'याश्चूनां संभोगानाम् । यश इति प्रजनननाम । तत्संबन्धीनि कर्माणि याश्चूनि भोगाः^२ । तेषां 'शता शतानि असंख्यातानि मङ्गं ददाति ॥ रोमशा नाम बृहस्पतेः पुत्री महाबाहिनी परिहसन्तं स्वपतिं प्रत्याह ॥

उपोप मे परा मृश मा मे दभ्राणि मन्यथाः ।

सर्वाहमस्मि रोमशा गन्धारीणामिविका ॥ ७ ॥

उपऽउप । मे । परा । मृश । मा । मे । दभ्राणि । मन्यथाः ।

सर्वा । अहम् । अस्मि । रोमशा । गन्धारीणाम् । इव । अविका ॥ ७ ॥

भो पते 'मे माम् । द्वितीयार्थे चतुर्थी । 'उपोप । द्वितीय उपशब्दः पादपूरणः^३ । उपेत्य 'परा 'मृश सम्यक् सृश । भोगयोऽस्यामवगच्छेत्यर्थः । यद्वा । मे मम गोपनीयमङ्गम् उपोप बरा मृश अत्यन्तमान्तरं^४ सृश । परामर्शोभावशङ्कां निवारयति । 'मे मदङ्गानि रोमाणि 'दभ्राणि 'मा 'मन्यथाः अल्पानि मा बुध्यस्व । 'दभ्रमभेकमित्यल्पस्य' इति^५ 'दभ्रं दभ्रोतेः' (निरु. ३. २०) इति यास्कः । अदभ्रत्वमेव विशदयति । 'अहं 'रोमशा बहुरोमयुक्ता 'अस्मि । यतोऽहमीदृशी अतः 'सर्वा संपूर्णावयवास्मि । रोमशास्वे दृष्टान्तः । 'गन्धारीणाम् 'अविका इव । गन्धाराः देशाः । तेषां संबन्धिनी अविजातिरिव । तद्देशस्थाः अवयो मेघाः यथा रोमशाः तथा अहमस्मि । यद्वा । गन्धारीणां गर्भधारिणीनां स्त्रीणाम् अविका अत्यर्थं तर्पयन्ती योनिरिव । तासाम् आ प्रसवं रोमादिविकर्तनस्य^६ शास्त्रे निषिद्धत्वात् योनी रोमशा भवति । अतः सा उपमीयते । यतोऽहमीदृशी अतो माम् अप्रौढां मा अवबुध्यस्वेत्यर्थः ॥ ॥ ११ ॥ ॥ १८ ॥

एकोनविंशेऽनुवाके सप्त सूक्तानि । तत्र 'अग्नि होतारम्' इति प्रथमं सूक्तमेकादशार्चं दिवोदास-पुत्रस्य परुच्छेपस्यार्चमाग्नेयमात्यष्टम् । 'स हि शर्धः' (ऋ. सं. १. १२७. ६) इत्यस्याः पदसप्तयक्षरा अतिष्ठतिः । उत्कृत्यभिकृतिसंकृतिविकृत्याकृतिप्रकृतिकृत्यतिष्ठतिष्ठत्यस्यष्टगृष्टिषु चतुरुत्तरशताक्षरमारभ्य चतुर्णां^१ परित्यागे^२ एकैकमुक्तं छन्दो जायते । तथा सति अत्यष्टगतिष्ठती उत्कसंख्योपेति स्याताम् । एतत्सर्वं छन्दोग्रन्थे 'चतुःशतमुत्कृतिः' (पि. ४. १) इत्यादिसूत्रैः प्रतिपादितम् । तथा चानु-क्रान्तम्—'अग्निमेकादश परुच्छेपो दैवीदासिराग्नेयं तु परुच्छेपं सर्वमात्यष्टं तत्रातिष्ठतिः षष्ठी' इति । सूक्तस्य विशेषविनियोगो लैङ्गिकः । दशरात्रस्य षष्ठेऽहनि प्रातःसवने प्रस्थितयाज्यानां पुरस्तादन्या ऋचः कृत्वा प्राकृतीभिश्च सह यष्टव्यम् । तत्राग्नीध्रस्यैषा प्रथमा । 'षष्ठस्य प्रातःसवने' इति खण्डे सूत्रितम्—'अग्नि होतारं ग्रन्थे दास्वन्तं दध्यह् मे जनुषं पूर्वो अङ्गिराः' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

१. क्ष-ज-ट—'बहुरेतोयुक्तेत्यर्थः' इत्यस्यानन्तरम् 'आतोऽनुपसर्गे कः । छान्दम ईकारस्त्रीप्रत्ययः । पृषोदरादिः' इत्यधिकम् । २. क्ष-ज-ट—भोगाः । पृषोदरादि । ३. क्ष-ज-ट—पूरणः । ४. क्ष-ज-ट—प्रसमुपोद इति द्विरुक्तिः । ५. क-ख-च-ज-झ-झ-ण-व-इति निघण्टुः । ६. क्ष-ज-ट—रोमनखादिकर्तनस्य । ७. क्ष-ज-ट-चतुर्णां चतुर्णां परित्यागे; व-फ-चतुर्णां परित्यागेन । ८. क्ष-ज-ट—प्रकृताभिः ।

अग्निं होतारं मन्ये दास्वन्तं वसुं सुनुं सहसो जातवेदसं विप्रं न जातवेदसम् ।
य ऊर्ध्वया स्वध्वरो देवो देवाच्या कृपा ।

घृतस्य विभ्राष्टिमनु वष्टि शोचिषाजुह्वानस्य सर्पिषः ॥ १ ॥

अग्निम् । होतारम् । मन्ये । दास्वन्तम् । वसुम् । सुनुम् । सहसः । जातवेदसम् ।

विप्रम् । न । जातवेदसम् ॥ यः । ऊर्ध्वया । सुऽअध्वरः । देवः । देवाच्या । कृपा ।

घृतस्य । विऽभ्राष्टिम् । अनु । वष्टि । शोचिषा । आऽजुह्वानस्य । सर्पिषः ॥ १ ॥

१ अग्निं सर्वासां देवसेनानामग्रण्यं यज्ञेष्वग्रं नीयमानं वा १ होतारम् अस्मद्यागं प्रति देवाना-
माह्वतारम् । यद्वा । होमनिष्पादकं होतारम् १ । ' जुहोतेहोतैत्यौणवाभः ' (निरु. ७. १५) इति
यास्कः । ' अग्निमद्य होतारमवृणीत ' (तै. ब्रा. २. ६. १५. १) इति श्रुतेः । ' अग्निमद्य
आवह ' (तै. ब्रा. ३. ५. ३. २) इति च अग्नेराह्वानत्वं प्रसिद्धम् । अग्निं होतारं १ मन्ये । एवं प्रति-
विशेषणं मन्ये इति संबन्धः । यद्वा । यागनिष्पत्तेरेवापेक्षितत्वात् एतदेव विधेयविशेषणम् । इतराणि
बह्व्यमाणविशेषणानि स्तुतिपराणि । १ दास्वन्तम् अतिशयेन २ दानवन्तं २ वसुं सर्वेषां निवासहेतुं ३
१ सहसः १ सुनुं बलस्य पुत्रम् । अग्निर्मन्थनकाले बलेन मथ्यमानः उत्पद्यते इति पुत्रत्वमुपच्यते ।
१ जातवेदसं जातानां वेदितारं जातप्रज्ञं जातबलं वा । जातवेदः शब्दो यास्केन बहुधा निरुक्तः
(निरु. ७. १९) । अग्नेर्जातवेदस्त्वे दृष्टान्तः । १ विप्रं १ न १ जातवेदसं जातविधं मेधाविनं
ब्राह्मणमिव । तं यथा बहु मन्यन्ते तथा त्वामपि मन्ये स्तौमीत्यर्थः । उक्तगुणविशिष्टः १ यः १ देवः
१ स्वध्वरः शोभनयज्ञवान् यज्ञं सम्यक् निर्वहन् १ ऊर्ध्वया उन्नतया उत्कृष्टया १ देवाच्या देवान् पूजयन्त्या
देवान् प्रत्यक्तया वा १ कृपा कृपया सामर्थ्यलक्षणया १ ' देवान्प्रत्यक्तया कृपा ' (निरु. ६. ८) इति
यास्कः । तेभ्यो हविर्वहनबुद्ध्या युक्तः सन् १ आजुह्वानस्य आ समन्तात् हूयमानस्य १ सर्पिषः सरण-
शीलस्य १ घृतस्य बिलापनेन दीप्त्याज्यस्य १ विभ्राष्टिं विशेषेण भ्राजमानम् ४ १ अनु स्वयमपि तदाज्यं
१ शोचिषा ज्वालया १ वष्टि कामयते स्वीकरोतीत्यर्थः ॥

यजिष्ठं त्वा यजमाना हुवेम ज्येष्ठमङ्गिरसां विप्रं मन्मभिर्विप्रेभिः शुक्रं मन्मभिः ।
परिजमानमिव द्यां होतारं चर्षणीनाम् ।

शोचिष्केशं वृषणं यमिमा विशः प्रावन्तु जुतये विशः ॥ २ ॥

यजिष्ठम् । त्वा । यजमानाः । हुवेम । ज्येष्ठम् । अङ्गिरसाम् । विप्रं । मन्मऽभिः । विप्रेभिः । शुक्रं ।

मन्मऽभिः ॥ परिजमानम्ऽइव । द्याम् । होतारम् । चर्षणीनाम् ।

शोचिऽऽकेशम् । वृषणम् । यम् । इमाः । विशः । प्र । अयन्तु । जुतये । विशः ॥ २ ॥

१. क्ष-ज-ट-होतारम् आह्वतारम् । २. क्ष-ङ-ज-ट-अतिशयितदानम् । दातेरनुन्तान्तामनुपि तसौ मत्वर्थे
इति भस्वात् रुत्वाभावः (ङ-ष्ट्वाभावः) ३. ङ-निवासभूतम् । ४. क्ष-ङ-म-ट-भ्राजानम् ।

हे विप्र मेधाविन् शुक्र दीप्तज्वालाग्रे यजिष्ठम् अतिशयेन यदृतम् त्वा त्वां यजमानाः वयं यष्टारः हुवेम आह्वयामः । यतो वयं यजमाना यतश्च त्वं यजिष्ठः अतो हुवेमेत्यभिप्रायः । कीदृशं त्वाम् । अङ्गिरसाम् अङ्गिरोगोत्रोत्पन्नानां मध्ये ज्येष्ठम् । यद्वा । अङ्गाराणां मध्ये ज्येष्ठं ज्वाला-
युक्तत्वात् । 'अङ्गिरा अङ्गाराः' (निरु. ३. १७) इति यास्कः । 'येऽङ्गारा आसंस्तेऽङ्गिरसोऽभवन्' (ऐ. ब्रा. ३. ३४) इति श्रुतेः । केन साधनेनेति तदुच्यते । मन्मभिः मननसाधनेः विप्रेभिः विशेषेण प्रीणयितुमिः मन्मभिः मन्त्रैः । यद्वा । विप्रेभिर्मेधाविभिर्कस्विग्भिः मन्मभिर्मन्त्रैश्च सहिता वयमिति संबन्धः । त्वदाह्वानानन्तरं परिज्मानं परितो गच्छन्तं याम् इव सूर्यमिव होतारं देवानामाह्वतारम् । केषामर्थे । चर्षणीनाम् । मनुष्यनामैतत् । मनुष्याणां यजमानानामर्थे । यद्वा । चर्षणीनां पूर्वं मनुष्याणामेव सतां पश्चात् यागादिमाधनेन देवत्वमापन्नानां देवानाम् आह्वतारम् । तथा शोचिष्केशं केशवत् अत्यन्तायतज्वालोपेतं वृषणं वपितारम् एवं रूपं यं त्वां विशः त्वामेव निविशमानाः इमाः विशः यजमानरूपाः प्रजाः जूतये स्वर्गाद्यभिमतफलप्राप्तये प्रावन्तु प्रकर्षेण प्रीणयन्तु । तादृशं त्वां हुवेमेति संबन्धः ॥

स हि पुरु चिदोजसा विरुक्मता दीद्यानो भवति द्रुहन्तरः परशुर्न द्रुहन्तरः ।

वीळु चिद्यस्य समृतौ श्रुवद्वनेव यत्स्थिरम् ।

निष्पहमाणो यमते नायते धन्वासहा नायते ॥ ३ ॥

सः । हि । पुरु । चित् । ओजसा । विरुक्मता । दीद्यानः । भवति । द्रुहन्तः । परशुः । न ।

द्रुहन्तः ॥ वीळु । चित् । यस्य । समऋतौ । श्रुवत् । वनोऽइव । यत् । स्थिरम् ।

निःसहमानः । यमते । न । अयते । धन्वःसहा । न । अयते ॥ ३ ॥

यस हि स एव पूर्वं स्तुतः एवाग्निः विरुक्मता विशेषेण रोचनवता ओजसा ज्वालारूपेण बलेन पुरु चित् अत्यधिकमेव दीद्यानः दीप्यमानः द्रुहन्तरः द्रोघूणां तरिता निवारयिता भवति अस्मासु द्रोहं कुर्वतां शत्रूणां हिंसको भवतीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । द्रुहन्तरः द्रोघूणां छेदनाय प्रयुक्तः परशुर्न परशुरिव । स यथा अमोघं हिनस्ति तथायमपि । किञ्च यस्य अग्नेः समृतौ संगतौ संयोगे वीळु चित् दृढमपि पाषाणादिकं श्रुवत् गच्छेत् शीर्येत । तथा यत्स्थिरं यच्च पर्वतादि स्थिरमचलितं तदपि श्रुवत् । वीळ्विति दृढनाम, 'वीळु च्यौत्नम्' (नि. २. ९. १४) इति तन्नामसु पाठात् । तत्र दृष्टान्तः । वनेव उदकमिव । उदकं यथाग्निसंयोगे शुष्यति तथेत्यर्थः । अत्यन्तदृढं स्थिरमपि हिनस्ति अस्मद्द्रोघधारं शत्रुं हिनस्तीति किमु वक्तव्यमित्यभिप्रायः । किञ्च अय-

१. क्ष-ज्ञ-ज्ञ-ज-उ-ज्येष्ठं ज्यायांसम् । यद्वा । अङ्गिरसामङ्गाराणाम् । २. क्ष-ज-उ-मन्त्रेश्च । ३. क्ष-ङ-ज्ञ-ज-उ-वर्षितारं कामानाम् । ४. ज्ञ-निस्तारयिता । ५. क्ष-ङ-ज-उ- 'तथायमपि' इत्यस्यानन्तरं 'द्रुहेः इगुपधलक्षणः कः । तस्मिन्नुपपदे संज्ञायां मृत् (तृ) वृजि इति खच् । अरुद्रिषदित्यादिना मुम्' इत्यधिकम् । ६. क्ष-ङ-ज-उ- 'शीर्येत' इत्यस्यानन्तरं 'शु श्रू गती । भौवादिकः । लेख्यडागमः । संज्ञापूर्वकस्य विधेः अनित्यत्वात् गुणाभावः' इत्यधिकम् । ७. क्ष-ज-उ-वीळ्विति । ८. क्ष-ङ-ज-उ-वनेव । सोराकारः ।

मग्निः 'निष्पहमाणः शत्रून् निःशेषेणाभिभवन् 'यमते उपरमते शत्रुषु मध्ये क्रीडति तानेव नाशयति ।
तथा कुर्वन् 'नायते न गच्छति शत्रोः सकाशात् पलायते । तत्र दृष्टान्तः । 'धन्वसहा 'न । धनुषा
शत्रून् अभिभवति इति धन्वसहा धानुष्कः ॥ सहतेरसुन् छान्दसोऽन्यलोपः ॥ स यथा शत्रोरभिमुखं
विध्यति न पलायते तद्वदित्यर्थः । यद्वा । दृढधनुर्वहनक्षमः 'धन्वसहः ॥ अस्मिन् पक्षे पचाणच् ।
' सुपां सुलुक् ' इत्याकारः ॥ दृढधन्वा सन् न 'अयते न चलति ॥

दृढहा चिदस्मा अनु दुर्यथा विदे तेजिष्ठाभिररणिभिर्दाष्टयवसेऽग्नये दाष्टयवसे ।

प्र यः पुरूणि गाहते तक्षदनेव शोचिषा ।

स्थिरा चिदन्ना नि रिणात्योर्जसा नि स्थिराणि चिदोर्जसा ॥ ४ ॥

दृढहा । चित् । अस्मै । अनु । दुः । यथा । विदे ।

तेजिष्ठाभिः । अरणिऽभिः । दाष्टि । अवसे । अग्नये । दाष्टि । अवसे ।

प्र । यः । पुरूणि । गाहते । तक्षत् । वनाऽह्व । शोचिषा ।

स्थिरा । चित् । अन्ना । नि । रिणाति । ओर्जसा । नि । स्थिराणि । चित् । ओर्जसा ॥ ४ ॥

'अस्मै अग्नये 'दृढहा 'चित् दृढहान्येव सारवन्ति हवींषि अनुक्रमेण प्रतिमन्त्रं 'दुः ददति ॥
ददातेर्लुङि ' गातिस्था ' इति सिचो लुक् । 'आतः ' इति झेर्जुस् ॥ यजमाना ददति । दाने दृष्टान्तः ।
'यथा 'विदे विदुषे परमार्थदर्शिने उत्कृष्टानि धनानि वितरन्ति दानशीलाः । यद्वा । अयमग्निर्यथा
विदे विन्दते स्वातिरिक्तं हविः देवेभ्यो दानुं लभते स्वीकरोति तथा दुः इति ॥ विन्दते भ्रष्टान्दसः
शपो लुक् ॥ 'लोपस्त आत्मनेपदेषु ' इति तलोपः ॥ किंच सोऽग्निः 'तेजिष्ठाभिः 'अरणिभिः
अत्यन्ततेजोयुक्तैर्मार्गैर्गङ्गादिरूपैः 'दाष्टि पूजितः सन् स्वर्गादिकं ददाति ॥ ' दाश्च दाने ' । शपो
लुक् । किमर्थम् । 'अवसे तद्रक्षणाय । यद्वा । तेजिष्ठाभिः अतिशयेन तेजोवद्भिः अरणिभिर्गमनैः
इतरदेवानुद्दिश्य यजमानेन दत्तं हविः अवसे तेषां स्वीकाराय दाष्टि । अयमग्निर्ददाति नयति ।
किंच 'अग्नये इतरदेवताप्रदानसमयेऽपि यजमानः अग्नये अग्निप्रीतये 'दाष्टि प्रथमं ददाति ।
किमर्थम् । 'अवसे रक्षणार्थम् । यदि अयममृतः स्यात् इतरेभ्यो दत्तमपि स्वयं स्वीकुर्यात् तस्मा-
दग्नये प्रयाजादिरूपेण ददातीत्यर्थः । किंच 'यः अग्निः 'पुरूणि बहूनि सामर्थ्यात् यजमानधनादीनि
'प्र गाहते प्रविशति प्रविश्य च वाश्यादिरूपया ज्वालया 'तक्षत् तनूकरोति नाशयतीत्यर्थः । तत्र
दृष्टान्तः । 'वमेव । वृक्षादिसमूहानि^१ वनानि यथा प्रविश्य तक्षति दहति तथेत्यर्थः । किंच अयमग्निः
'स्थिरा स्थिराणि कठिनानि 'अन्ना अन्नानि व्रीह्यादीनि 'ओर्जसा तेजोरूपया ज्वालया 'नि नितरां
'रिणाति गच्छति पचतीत्यर्थः ॥ ' री गतिरेषणयोः ' । क्रैयादिकः । ' प्वादीनां ह्रस्वः ' इति ह्रस्वः ॥
तथा 'ओर्जसा स्वकीयेन तेजसा 'स्थिराणि अपरिहरणीयानि पापानि अमित्राणि वा 'नि रिणाति
निःशेषेण गच्छति नाशयतीत्यर्थः ॥

१. ख-फ-धनुर्वहनकुशलः ; स-दृढहननक्रमः ; ज-दृढधनुर्वहनक्रमः । २. क्ष-ङ-अ-ट-ददातेभ्रष्टान्दसे लुङि । ३. ङ-स-ज-वृक्षादिसमूहानिव ।

तमस्य पृक्षमुपरासु धीमहि नक्तं यः सुदर्शतरो दिवातरादप्रायुषे दिवातरात् ।
आदस्यायुर्ग्रभणवद्वीळु शर्म न सूनवे ।

भक्तमभक्तमवो व्यन्तो अजरा अग्रयो व्यन्तो अजराः ॥ ५ ॥

तम् । अस्य । पृक्षम् । उपरासु । धीमहि । नक्तम् । यः । सुदर्शऽतरः । दिवाऽतरात् ।

अग्रऽआयुषे । दिवाऽतरात् ॥ आत् । अस्य । आयुः । ग्रभणऽवत् । वीळु । शर्म । न । सूनवे ।

भक्तम् । अभक्तम् । अवः । व्यन्तः । अजराः । अग्रयः । व्यन्तः । अजराः ॥ ५ ॥

वअस्य अस्मै वपृक्षं हविलक्षणमन्नम् उपरासु उपरमन्ते अस्मिन् हवीपीत्युपराः वेदिसमीपभूमयः ।
तासु वधीमहि धारयामः । अस्थेत्युक्तं कस्येत्याह । वयः अग्निः वनक्तं रात्रौ वदिवातरात् अहोऽपि
वसुदर्शतरोः अयथं सर्वैर्दर्शनीयो भवति । यतोऽयं रात्रौ सर्वेषु भावेषु तमसावृतत्वात् अदृश्यमानेष्वपि
स्वयमत्यथं प्रकाशते अतोऽस्मै धीमहि । पुनः कीदृशाय । वदिवातरात् अहः सकाशादेव वअप्रायुषे ।
प्रगतमायुर्यस्यासौ प्रायुः । न प्रायुरप्रायुः । तस्मै । 'असौ योऽस्तमेति स सर्वेषां भूतानां प्राणानादा-
यास्तमेति' (तै. आ. १. १४) इति श्रुतेः रात्रौ सर्वे भावा निद्रया आवृत्तत्वात् प्रायुष इव भवन्ति ।
अयमग्निस्तु सर्वप्राणिप्राणापहर्तुः सूर्यस्य रात्रौ स्वस्मिन्नेव प्रवेशात् प्रकृष्टायुर्भवति । अतोऽपि धीमहि ।
किंच वआत् अत एव कारणात् यतोऽयं सुदर्शतरो यतश्चायमप्रायुः अतः कारणात् वअस्य अस्मै
तदर्थम् वआयुः हविलक्षणमन्नम् वग्रभणवत् ग्रहणयुक्तम् अभूत् । ग्रहणे दृष्टान्तः । वसूनवे पुत्राय
पित्रोः ववीळु वशर्म दृढं सुखसाधनं गृहं यथा ग्रहणवद्भवति तथेत्यर्थः । शर्मति गृहनाम 'शर्म
वर्म' (नि. ३. ४. २१) इति तन्नामसु पाठान् । इदानीमाहवनीयादिरूपेण अग्नेर्बहुत्वमपेक्ष्याह ।
एते वअग्रयः वभक्तं सेवमानम् वअभक्तम् असेवमानं च वव्यन्तः एते प्राणिनः अनुग्राह्याः इति
बुध्यमानाः वअवः रक्षन्ति । यद्यपि विशेषेण प्राणिनो दाहपाकादिद्वारा रक्षन्ति तथाप्यस्ति यजमाने-
ष्वतिशय इत्याह । वव्यन्तः तैः प्रसं^१ हविरभ्यन्तः वअजराः भवन्ति । स्वयं हविषा अजराः सन्तो
यजमानानप्यजरान् कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ ॥ १२ ॥

स हि शर्धो न मारुतं तुविष्वणिरम्रस्वतीपूर्वरास्विष्टनिरार्तिनास्विष्टनिः ।

आददद्भव्यान्याददिर्यज्ञस्य केतुरर्हणा ।

अधे सास्य हर्षेतो हर्षीवतो विधे जुषन्त पन्थां नरः शुभे न पन्थाम् ॥ ६ ॥

सः । हि । शर्धः । न । मारुतम् । तुविऽस्वनिः । अम्रस्वतीषु । उर्वरासु । इष्टनिः । आर्तिनासु ।

इष्टनिः ॥ आदत् । हव्यानि । आऽददिः । यज्ञस्य । केतुः । अर्हणा ।

अधे । स्म । अस्य । हर्षेतः । हर्षीवतः । विधे । जुषन्त । पन्थाम् । नरः । शुभे । न । पन्थाम् ॥ ६ ॥

‘स हि स एव स्तुत्यतया प्रसिद्ध एवाग्निः’^१ तुविष्वणिः । तुवि इति बहुनाम ‘उरु तुवि’
(नि. ३. १. २) इति तन्नामसु पाठात् । बहुस्वनिः प्रभूतध्वनियुक्तो वर्तते । अत्यन्तऽवलितेऽग्नौ
वायुसंपर्कात् भुगिभुगिति ध्वनिरूपयते ज्वलतीत्यर्थः । ध्वनने दृष्टान्तः । ‘मारुतं’^२ ‘वार्धो’^३ ‘न
मरुतसंबन्धि बलमिव । मरुतां समूहो यथा ध्वनयति तथेत्यर्थः । कुत्रेति तदुच्यते । ‘अप्रस्वतीषु
खननप्रोक्षणादिकमपेयतासु । अप्र इति कर्मनाम, ‘अप्रः दंसः’ (नि. २. १. २) इति तन्नामसु
पाठात् । ‘उर्वरासु उरुररणयुक्तासु श्रेष्ठासु वेदिभूमिषु । कीदृशोऽयम् । ‘इष्टनिः यष्टव्यः ॥ औणा-
दिकोऽनिकु तुडागमश्च ॥ किंच’^४ ‘आर्तनासु । आर्तान् करोत्यार्तयति । आर्तयन्तीत्यार्तनाः पृतनाः ।
तासु ॥ ‘प्यासश्चन्थो युष्’ (पा. सू. ३. ३. १०७) । वृषादिस्वादाद्युदात्तत्वम् ॥ तासां जयाय
‘इष्टनिः पृष्टव्यो यष्टव्यो वा । किंच एवं’^५ ‘स्वनयन्नग्निः’^६ ‘हव्यानि आज्यपुरोडाशादीनि’^७ ‘आवत् अन्ति
भक्षयति ॥ छान्दसो लुङ् । यद्वा । आङ्पूर्वाददातेः ‘आङो यमहनः’ (पा. सू. १. ३. २८)
इति व्यत्ययेनात्मनेपदाभावः । ‘गातिस्था’^८ इति सिचो लुक् । छान्दसो हस्वः । केवलादेव वा
‘छन्दस्यपि दृश्यते’ इति अनजादेरपि आडागमः । अत एवानवग्रहः स एव शिष्यते ॥ ‘आददिः
सर्वत्र हविरादानशीलः तथा’^९ ‘यज्ञस्य’^{१०} ‘केतुः प्रज्ञापकः केतुस्थानीयो वा’^{११} ‘अह्णा पूजनीयः ॥ ‘सुपां
सुलुक्’^{१२} इति सोः आकारः । प्रत्ययाद्युदात्तत्वं छान्दसम् । किंच ‘हर्षतः हविर्भक्षणाद्यत्यन्तहर्ष-
युक्तस्य । यद्वा । अभिमतफलदानेन यजमानान् हर्षयतः’^{१३} ‘हृषीवतः आज्यस्वीकारेण हर्षयुक्तस्याग्नेः
‘पन्थां पन्थानं मार्गं’^{१४} ‘विश्वे सर्वे मनुष्याः’^{१५} ‘जुषन्त’^{१६} ‘अग्नीणयन् असेवन्त वा’^{१७} । किमर्थम् । ‘शुभे
शुभाय शोभनाय सुखप्राप्तये । पन्थानं सर्वैर्गन्तव्यम् ऐहिकामुष्मिकफलस्य अग्नेरेव मार्गं सर्वेऽनु-
गच्छन्ति । अग्निमेव प्रीणयित्वा साधयन्ति । मार्गश्रयणे^{१८} दृष्टान्तः । यथा लोके ‘नरः मनुष्याः
शुभे शोभनाय सुखप्राप्तये पन्थानं सर्वैर्गन्तव्यं निर्भयं प्रौढमार्गमिव ॥

द्विता यदी कीस्तासो अभिद्यवो नमस्यन्त

उपवोचन्त भृगवो मध्रन्तो दाशा भृगवः ।

अग्निरीशे वसूनां शुचिर्यो धर्णिरेषाम् ।

प्रियाँ अपिधीर्धनिषीष्ट मेधिर आ वनिषीष्ट मेधिरः ॥ ७ ॥

द्विता । यत् । ईम् । कीस्तासः । अभिद्यवः । नमस्यन्तः । उपवोचन्त । भृगवः । मध्रन्तः ।

दाशा । भृगवः ॥ अग्निः । ईशे । वसूनाम् । शुचिः । यः । धर्णिः । एषाम् ।

प्रियान् । अपिधीन् । वनिषीष्ट । मेधिरः । आ । वनिषीष्ट । मेधिरः ॥ ७ ॥

‘यन् यं’^१ द्विता द्वित्वमापन्नं द्विप्रकारं श्रौतस्मार्तभेदेन द्वित्वमापन्नम् । यद्वा । उपलक्षणमेतत् ।
आहवनीयादिरूपेण नानाविधम् । यद्वा । द्विता द्विविधाय ऐहिकामुष्मिकफलाय उभयाय^२ ॥
विभक्तेः आजादेशः । ‘ईम् इममग्निं’^३ ‘कीस्तासः कीर्तनं कुर्वन्तः स्तोतारः ॥ पचाद्यचि छान्दसं सखम् ।
‘अभिद्यवः अभितो द्योतमानाः’^४ ‘नमस्यन्तः नमस्कारोपलक्षितमुपस्थानं कुर्वन्तः’^५ ‘भृगवः भृगुगोत्रो-

एषा महर्षयः ^१उपबोचन्त उपेत्य भुवन्ति । किं कुर्वन्तः । ^२दाशा दानेन निमित्तभूतेन हविर्दानार्थं
^३मधन्तः अरण्याम्^४ अग्निमग्न्यन्तं कुर्वन्तः तथा ^५भृगवः अष्टारो हविषां पापानां वा । किं च ^६यः
^७अग्निः ^८भुविः दीप्तः ^९धर्णिः धारणकुशलः अयमग्निः ^{१०}एषां दीयमानानां ^{११}वसूनां हविलक्षणां
^{१२}ईशो ईष्टे समर्थो भवति ॥ ‘लोपस्त आत्मनेपदेषु’ इति तलोपः ॥ यद्वा । एषां दृश्यमानानां मणि-
मुक्तादीनां वसूनाम् ईशो ईष्टे समर्थो भवति प्रदातुमिति शेषः । किंच अयमग्निः ^{१३}मेधिरः । मेधो यज्ञः ।
तद्वान् स्वयं यष्ट्यश्वेन प्रधानभूतः सन् ^{१४}प्रियान् स्वप्रीतिहेतून् आज्यादीन् ^{१५}अपिधीन् पर्यासिपर्यन्तं
दत्तान् । ^{१६}वनिषीष्ट संभक्तवान् संभजतां वा । तथा ^{१७}मेधिरः मेधावानसौ ^{१८}आ ^{१९}वनिषीष्ट । अन्व-
देवताकेवपि यज्ञेषु स्वयम् आज्यभागप्रयाजादिरूपं हविः संभजते ॥

विश्वासां त्वां विशां पतिं हवामहे सर्वासां समानं दम्पतिं भुजे सत्यगिर्वाहसं भुजे ।

अतिथिं मानुषाणां पितुर्न यस्यासया ।

अमी च विश्वे अमृतास आ वयो हव्या देवेष्ववा वयः ॥ ८ ॥

विश्वासाम् । त्वा । विशाम् । पतिम् । हवामहे । सर्वासाम् । समानम् ।

दम्पतिम् । भुजे । सत्यगिर्वाहसम् । भुजे ।

अतिथिम् । मानुषाणाम् । पितुः । न । यस्य । आसया ।

अमी इति । च । विश्वे । अमृतासः । आ । वयः । हव्या । देवेषु । आ । वयः ॥ ८ ॥

^१विश्वासां सर्वासां ^२विशां प्रजानां यजमानानां^३ ^४पतिम् अभिमतफलदानेन पालकं ^५हवामहे
आह्वयामः । न केवलं यजमानानां किन्तु ^६सर्वासां प्रजानां ^७समानम् एकरूपं दहनपचनागुपकारस्य
सर्वेषां समत्वात् । तथा ^८दम्पतिं गार्हपत्यादिरूपेण^९ गृहस्य पालकम् । दम्पतिं गृहनाम, ‘दमे कृतिः’
(नि. ३. ४. १२) इति तन्नामसु पाठात् ॥ अकारलोपश्छान्दसः ॥ किमर्थम् । ^{१०}भुजे भोगाय
हवामहे आह्वयामः । पुनः स एव विश्वेयते । ^{११}सत्यगिर्वाहसं यथार्थभूतानाम् अविसंवादिफलानां
स्तुतिरूपाणां गिरां बोधारम् । यद्वा । गिरो मन्त्ररूपा वहन्तीति गिर्वाहसः ऋत्विजः । सस्याः
अविसंवादिफला गिर्वाहसो यस्य तं तादृशं हवामहे इति शेषः ॥ ‘वहिहाधाम्यः’^{१२} इति असुन् ।
‘गित्’ इत्यनुवृत्तेः उपधावृद्धिः ॥ पुनः कीदृशम् । ^{१३}मानुषाणां मनुष्याणाम् ^{१४}अतिथिम् अतिथि-
वत्पूज्यं दक्षादितिथिमपेक्ष्य आगन्तारं वा । किंच ^{१५}यस्य अग्नेः ^{१६}आसया समीपे । आसेत्यन्तिकनाम,
‘आसा अम्बरम्’ (नि. २. १६. २) इति तन्नामसु पाठात् । तत्समीपे ^{१७}अमी ^{१८}विश्वे ^{१९}अमृतासः
हविर्भोक्तृत्वेन प्रसिद्धाः सर्वे देवा अपि ^{२०}आ आगच्छन्ति ॥ उपसर्गवशात् योग्यक्रियाध्याहारः ॥
किमर्थम् । ^{२१}वयः हविलक्षणाऋमुद्दिश्य अग्निमुक्त्वा एव इतरेभ्यो दीयमानत्वात् । तत्र दृष्टान्तः । ^{२२}पितुर्न
पितुरन्तिके पुत्रादयो यथा अज्ञाद्यर्थं सेवन्ते तद्वत् । किंच ^{२३}वयः नेतारः^{२४} ऋत्विजोऽपि ^{२५}देवेषु इतरेषु
इज्यमानेषु मध्ये ^{२६}हव्या हवींषि ^{२७}आ ददति अग्नये ॥ वेतेरीणादिको ङिः । विचि वा गुणः ॥

१. क्ष-ञ-ज्ञ-अरणीभ्याम् । २. क्ष-ञ-यजमानरूपाणाम् । ३. क्ष-ञ-ज्ञ-अ-गार्हपत्यरूपेण ।

४. क्ष-ञ-वेतारः ।

त्वमग्ने सहसा सहन्तमः शुष्मिन्तमो जायसे देवतातये रयिर्न देवतातये ।

शुष्मिन्तमो हि ते मदो द्युम्निन्तम उत क्रतुः ।

अध स्मा ते परि चरन्त्यजर श्रुष्टीवानो नाजर ॥ ९ ॥

त्वम् । अग्ने । सहसा । सहन्तमः । शुष्मिन्तमः । जायसे । देवतातये । रयिः । न ।

देवतातये ॥ शुष्मिन्तमः । हि । ते । मदः । द्युम्निन्तमः । उत । क्रतुः ।

अध । स्म । ते । परि । चरन्ति । अजर । श्रुष्टीवानः । न । अजर ॥ ९ ॥

हे अग्ने एवं सहसा बलेन सहन्तमः अतिशयेन शत्रूणामभिभविता तथा शुष्मिन्तमः अतिशयेन तेजस्वी जायसे ॥ सहैरौणादिकः कनिन् । 'नादस्य' इति नुद् ॥ किमर्थम् । देवतातये देवानां विस्तारयुक्ताय यागाय तदर्थम् । यज्ञनामैतत् । यद्वा । उक्तगुणविशिष्टः स जायसे । अरण्यो-
रुत्पद्यसे । यज्ञार्थत्वे दृष्टान्तः । रयिर्न देवतातये । धनं यथा यज्ञार्थमुत्पद्यते । तथा चोक्तं- 'यज्ञार्थं द्रव्यमुत्पन्नम्' इति । किञ्च ते तव मदः आज्यस्वीकारजनितो हर्षः । शुष्मिन्तमः अतिशयेन बलवान् । हिशब्दः प्रसिद्धौ । आज्येन अग्नेर्मदो भवतीति प्रसिद्धम् । अपि च ते क्रतुः कर्मविशेषोऽपि द्युम्निन्तमः यशोयुक्तोऽन्नयुक्तो वा खलु । 'द्युम्नं द्योततेर्यशो वाक् वा' (निरु. ५. ५) इति यास्कः । अध अतः कारणात् अजर हे जरारहिताग्ने ते त्वां परि चरन्ति यजमानाः । तत्र दृष्टान्तः । श्रुष्टीवानो न दूता इव । ते यथा वार्ताविशेषप्रदानेन राजानं सेवन्ते तद्वत् ॥ 'छन्दसीवनिपौ' इति वनिप् । छान्दसं प्रत्ययाद्युदात्तत्वम् ॥ अजर भक्तानामजरयितः ॥ अन्तर्भावितव्यार्थात् पचाद्यच् ॥ यद्वा । अजर अस्तोतः । जरा स्तुतिः । असौ न कस्यापि स्तोता भवति किंतु सर्वैः स्वयं स्तूयते । तादृशं त्वां परिचरन्तीत्यर्थः ते

प्र वो महे सहसा सहस्वत उष्वुधे पशुषे नाग्नये स्तोमो बभूत्वमग्नये ।

प्रति यदीं हविष्मान्विश्वासु क्षासु जोगुवे ।

अग्ने रेभो न जरत ऋषूणां जूर्णिर्होत ऋषूणाम् ॥ १० ॥

प्र । वः । महे । सहसा । सहस्वते । उषःऽबुधे । पशुऽसे । न । अग्नये । स्तोमः । बभूतु । अग्नये ।

प्रति । यत् । ईम् । हविष्मान् । विश्वासु । क्षासु । जोगुवे ।

अग्ने । रेभः । न । जरते । ऋषूणाम् । जूर्णिः । होता । ऋषूणाम् ॥ १० ॥

हे उद्गात्रादयः स्तोतारः वः युष्माकं संबन्धि स्तोमः स्तोत्रम् अग्नये प्र बभूतु प्रीणयितुं समर्थं भवतु ॥ छान्दसः शपः श्लुः । अत्वं चाभ्यासस्य । 'भूसुवीस्तिष्ठि' इति गुणाभावः ॥ कीदृशाग्रमग्नये । महे महते पूज्याय सहसा पराभिभवसामर्थ्येन तद्वत् उष्वुधे उषःकाले

प्रबुध्यमानाय ॥ 'अहरादीनां पत्यादिपूषसंस्थानम्' इति रत्नम् ॥ 'पशुषे पशुफलप्रदाय । नशब्दोऽत्र अपिज्ञानार्थः । यद्वा । पशुषे पशुप्रदात्रे प्रभवे यथा स्तुतिः क्रियते तद्वत् । किमर्थमिति तदुच्यते । 'ईम् एनमग्निं' प्रति लक्ष्मीकृत्य 'हविष्मान् घृतादिहविर्युक्तः' यजमानः 'विश्वासु' 'क्षासु' सर्वासु निवास-
भूतासु वेदिभूमिषु 'जोगुवे' अन्वर्थं गच्छति ॥ गुर्वतेर्बहुलुगन्तात् छान्दसो लिट् । व्यत्ययेनास्मनेपदम् ।
'अमन्त्रे' इति पर्युदासात् आमभावः ॥ क्षेति भूनाम, 'क्षा क्षामा' (नि. १. १. ५) इति
तन्नामसु पाठात् । 'ऋषूणाम्' आगन्तूणां देवानां मध्ये श्रेष्ठमग्निं 'जृणिः' स्तुतिकुशलः 'होता' अग्ने
इतरदेवेभ्यः पूर्वं 'जरेते' स्तूति । तत्र दृष्टान्तः । 'ऋषूणां' महतां धनवताम् 'अग्ने' 'रेभो' 'न
वन्दीव ॥ 'ऋषी गतौ' । औणादिकः कुप्रत्ययः । 'नामन्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम्
यद्वा । ऋषूणाम् इत्येतत् होतृविशेषणम् । ऋषूणां ज्ञानवतां मध्ये श्रेष्ठोऽयं होता इत्यर्थः ॥

स नो नेदिष्ठं ददृशान् आ भ्राम्ने देवेभिः

सर्चनाः सुचेतुना महो रायः सुचेतुना ।

महिं शविष्ठ नस्कृधि संचक्षे भुजे अस्यै ।

महिं स्तोतृभ्यो मघवन्सुवीर्यं मथीरुग्रो न शर्वसा ॥ ११ ॥

सः । नः । नेदिष्ठम् । ददृशानः । आ । भ्रम् । अग्ने । देवेभिः ।

सऽर्चनाः । सुऽचेतुना । महः । रायः । सुऽचेतुना ।

महिं । शविष्ठ । नः । कृधि । सम्ऽचक्षे । भुजे । अस्यै ।

महिं । स्तोतृभ्यः । मघऽवन् । सुऽवीर्यम् । मथीः । उग्रः । न । शर्वसा ॥ ११ ॥

हे 'अग्ने' 'सः' एवं 'नः' 'नेदिष्ठम्' अत्यन्तसमीपे 'ददृशानः' चेष्टां ददृशानः दीप्तत्वेन
दृश्यमानः 'देवेभिः' 'सर्चनाः' इतरैर्देवैः समानाक्षः । अग्निसुखेनैव इतरेषां हविःस्वीकारात् समाना-
क्षत्वम् । 'सुचेतुना' शोभनेन चेतनेन चेतसा वा । पुनस्तदेव विशोष्यते । 'सुचेतुना' शोभनचेतोवता मया ॥
औणादिक उः । बहुव्रीहौ 'नन्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥ युक्तेन । स्वदायस्ते
मयि अनुग्रहयुक्तेनेत्यर्थः । तादृशस्त्वं 'महः' पूजनीयानि 'रायः' धनानि 'आ' 'भ्रम्' अस्माकमाहर । हे
अग्ने 'शविष्ठ' बलवन्नाम्ने 'नः' अस्मभ्यं 'महिं' महदक्षं महतीं कीर्तिं वा 'कृधि' कुरु संपादय । शविष्ठेति
संबोधितत्वात् तदेव प्रार्थ्यते इति गम्यते । किमर्थम् । 'संचक्षे' सम्यग्दर्शनीयत्वाय^१ 'अस्यै' अस्याः
पृथिव्याः संबन्धिने 'भुजे' भोगाय । यद्वा । संचक्षे भुजे इति सामानाधिकरण्यम् । सम्यग्दर्शनीयाय
भोगायेत्यर्थः । न केवलं यजमानेभ्योऽस्मभ्यमेव अपि तु 'स्तोतृभ्यः' स्तोत्रकर्तृभ्योऽपि हे 'मघवन्'
अक्षवन्नाम्ने 'सुवीर्यं' शोभनपुत्रभृत्याद्युपेतं धनं शोभनसामर्थ्यं वा 'कृधि' कुरु । किंच शर्वसा बलेन
युक्तः सन् 'मथीः' अस्मद्विरोधिना नाशय ॥ लुकि 'इयन्तक्षणं' इति वृद्धिप्रतिषेधः । कारकपक्षे
औणादिक ईकारः । आद्युदात्तच्छान्दसः ॥ यद्वा । मथीः मथनवांस्त्वम् अस्मदर्थं शर्वसा बलेन

१. ऋ-ज्ञ-म-घृतादिप्रबुद्धहविर्युक्तः । २. क्ष-ज-क्षमा । ३. क्ष-ज-सम्यग्दर्शनाय दर्शनीयत्वाय ।

युक्तो भवेति शेषः । तत्र दृष्टान्तः । 'उग्रो वन शवसा । यथा कश्चित् क्रूरः शवसा बलेन मथीर्भवति तद्वत् ॥ ॥ १३ ॥

‘अयं जायत’ इति अष्टचं द्वितीयं सूक्तम् । ‘अयं जायताष्टौ’ इत्यनुक्रमणिका । परुषेण ऋषिः । ‘सर्वमायष्टम्’ इत्युक्तत्वात् अत्यष्टिच्छन्दः । ‘आमेयं तु’ इति तुष्टाब्दस्योक्तत्वात् इदमप्यामेयम् । पृष्ठस्य षष्ठेऽहनि एतत्सूक्तम् आज्यशक्त्वेन विनियुक्तम् । सूत्रितं च ‘षष्ठस्य’ इति खण्डे-‘अयं जायत मनुषो धरीमणीत्याज्यम्’ (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

अयं जायत मनुषो धरीमणि होता यजिष्ठ उशिजा मनु व्रतमग्निः स्वमनु व्रतम् ।

विश्वश्रुष्टिः सखीयते रयिरिव श्रवस्यते ।

अदब्धो होता नि षददिळस्पदे परिर्वीत इळस्पदे ॥ १ ॥

अयम् । जायत । मनुषः । धरीमणि । होता । यजिष्ठः । उशिजाम् ।

अनु । व्रतम् । अग्निः । स्वम् । अनु । व्रतम् ।

विश्वश्रुष्टिः । सखिऽयते । रयिऽइव । श्रवस्यते ।

अदब्धः । होता । नि । सदत् । इळः । पदे । परिऽवीतः । इळः । पदे ॥ १ ॥

‘अयम्’ ‘अग्निः’ ‘मनुषः’ मनुष्यस्य अध्वर्योः सूक्ताशात् ‘जायत’ अरणिमन्यनेनोत्पन्नः । कीदृशोऽयम् । ‘होता’ देवानामाह्वाता ‘यजिष्ठः’ अतिशयेन यष्टुतमः । किमर्थमुत्पन्न इति । ‘उशिजां’ फलस्य कामयितृणां यजमानानां ‘व्रतं’ सोमयागादिरूपं कर्म ‘अनु’ लक्ष्यकृत्य । न केवलं परार्थमेव अपि तु अयमर्थः । ‘स्वं’ ‘व्रतम्’ ‘अनु’ स्वकीयं हविःस्वीकारादिरूपं कर्म अनुलक्ष्य । पुनः स एव विशेष्यते । ‘विश्वश्रुष्टिः विश्वविषयकर्मवान्’ । कस्मै । ‘सखीयते’ सखिस्वमात्मन इच्छते । तथा ‘श्रवस्यते’ अतिप्रसिद्धाज्ञमारमनः^२ इच्छते यजमानाय ‘रयिरिव’ धनस्थानीयो भवति । धनं यथा सख्यम् अज्ञसमृद्धिं च साधयति तद्वत् अयमग्निरपि तस्मै द्वयं^३ साधयतीत्यर्थः । किंच अयमग्निः ‘इळस्पदे’ इडाया भूम्याः पदे ॥ अन्यलोपश्छान्दसः ॥ ‘धरीमणि’ सारभूते स्थाने वेदिरूपे । ‘वेदिमाहुः’ परमन्तं पृथिव्याः (तै. सं. ७. ४. १८. २) इति श्रुतेः । ‘एतावती वै पृथिवी यावती वेदिः’ (तै. सं. २. ६. ४. १) इति च । पुनस्तदेव विशेष्यते । ‘इळस्पदे’ इडादेवताया मनोः पुत्र्या गोरूपाया इडोपह्वानमन्त्रप्रतिपादितायाः पदे पादन्यासप्रदेशे । ‘इडा वै मानवी यज्ञानूकाशिन्यासीत्’ (तै. ब्रा. १. १. ४. ४) इति ‘इडायाः पदे घृतवति स्वाहा’ (तै. सं. १. २. ५. १) इति च श्रुतेः । ‘नि’ ‘षदत्’ निषीदति । कीदृशोऽयमग्निः । ‘अदब्धः’ केनाप्यहिंसितः ‘होता’ होमनिष्पादकः ‘परिर्वीतः’ ऋत्विग्भिः परिभिर्भिर्वा परितो वेष्टितः । एवंभूतः सन् नि षदत् ॥

. १. क्ष-ङ-ज-ट-विश्वाश्रयकर्मवान् । २. ख-च-फ-भर्त्तु अतिप्रसिद्धत्वं वा आत्मनः । ३. क्ष-ज-ट-तत् द्वयम् ।

तं यज्ञसाधमपि वातयामस्युतस्य पथा नमसा हविष्मता देवताता हविष्मता ।

स न ऊर्जामुपाभृत्पया कृपा न जूर्यति ।

यं मातरिश्वा मनवे परावतो देवं भाः परावतः ॥ २ ॥

तम् । यज्ञसाधम् । अपि । वातयामसि । ऋतस्य । पथा । नमसा । हविष्मता ।

देवताता । हविष्मता ॥ सः । नः । ऊर्जाम् । उपऽआभृति । अया । कृपा । न । जूर्यति ।

यम् । मातरिश्वा । मनवे । परावतः । देवम् । भारिति भाः । परावतः ॥ २ ॥

यज्ञसाधं यज्ञस्य साधकम् ॥ साध्नोतेः क्विपि कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्वम् ॥ यतम् अग्निं वेद्यां स्थापितम् अपि वातयामसि । अपिः संभावनार्थः । आ परितोषं सेवामहे ॥ 'वात गतिसुख-सेवनयोः' । चौरादिकः । इदन्तो मसिः ॥ केनोपायेनेति तदुच्यते । ऋतस्य पथा यागस्य मार्गेण यागानुष्ठानेन । 'यज्ञेन देवेभ्यः' (तै. सं. ६. ३. १०. ५) इति श्रुतेः । यज्ञेन देवस्य महती प्रीतिः भवति । यद्वा । ऋतस्य यज्ञस्य पथा । मार्गस्तीर्थाख्यः 'पूर्वेणोत्क्रमपरेण प्रणीताः' (आश्व. श्रौ. १. १) इत्यादिसूत्रोक्तः । तेन मार्गेण गत्वा । पुनः केन । हविष्मता आज्यादिप्रदेयद्रव्यवता नमसा नमस्कारोपलक्षणेन^१ स्तोत्रेण^२ उपस्थानेन वा । तदुभयेनेत्यर्थः । कुत्रेति तदुच्यते । हविष्मता हविष्मति आज्यपुरोडाशादिबहुहविर्युक्ते देवताता देवानां विस्तारयुक्ते यज्ञे । किञ्च सः अग्निः नः अस्मत्संबन्धिनाम् ऊर्जा हविर्लक्षणां नाम् अन्नानाम् उपाभृति उपाहरणे तत्स्वीकारविषये^३ ॥ उपा-दुपस्थात् हरतेः क्तिन् । 'हप्रहोर्भः' इति भस्वम् । 'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्या लुक् । 'तादौ च' इत्यनन्तरस्य गतेः प्रकृतिस्वरस्वम् ॥ अया कृपा अनया सामर्थ्यलक्षणया कल्पनया हविः-स्वीकरणरूपया न जूर्यति यज्ञसमाप्तिपर्यन्तं न नश्यति । अजरो वर्तते इत्यर्थः । स इत्युक्तम् । क इत्याह । यम् अग्निं देवं द्योतनशीलं मातरिश्वा अन्तरिक्षसंचारी वायुः पूर्वं मनवे मनोरथाय परावतः अतिदूरं गतवतः आदित्यात् भाः अभासीत् । औचित्येन भूमौ स्थापितवानित्यर्थः । तद्वत् परावतः दूरात् देवम् अग्निम् अस्मद्देवयजनं प्रति स्थापयत्वित्यर्थः ॥

एवेन सद्यः पर्येति पार्थिवं मुहुर्गी रेतो वृषभः कनिक्रददधद्रेतः कनिक्रदत् ।

शतं चक्षाणो अक्षभिर्देवो वनेषु तुर्वणिः ।

सदो दधान उपरेषु सानुष्वग्निः परेषु सानुषु ॥ ३ ॥

एवेन । सद्यः । परि । एति । पार्थिवम् । मुहुःङ्गीः । रेतः । वृषभः । कनिक्रदत् । दधत् ।

रेतः । कनिक्रदत् ॥ शतम् । चक्षाणः । अक्षभिः । देवः । वनेषु । तुर्वणिः

सदः । दधानः । उपरेषु । सानुषु । अग्निः । परेषु । सानुषु ॥ ३ ॥

अयमग्निः ऽएवेन गमनसाधनेन गमनेन वा ऽसद्यः अस्मदाह्वानानन्तरं ऽपार्थिवं पृथिवीसंबन्धि स्थानं वेदिलक्षणमेव ऽपरि परितः । यद्वा । अनर्थकः आभिसुख्यार्थो वा परि । ऽएति गच्छति । कीदृशोऽग्निः । ऽसुहुर्गोः सर्वदा गीयमानः । रेतःशब्देन^१ तत्कार्यं हवीरूपमज्ञमुच्यते । तद्वान् ॥ मत्सर्वथो लुप्यते ॥ ऽवृषभः कामानां वर्षिता ऽकनिकदत् शब्दयन् पर्येति । पुनः स एव विशोष्यते । ऽरेतः ऽदधन् आज्यादिस्वीकारेण अत्यधिकं सामर्थ्यं दधानः ऽकनिकदत् शब्दयन् पर्येतीति शेषः । पुनः स एव विशोष्यते । अयमग्निः ऽदेवः ऽवनेषु संभजनेषु स्तोत्रेषु निमित्तभूतेषु ऽअक्षभिः अक्षस्थानीयाभिः ज्वालाभिः ऽशतं ऽचक्षाणः सर्वतः प्रकाशमानः । यद्वा । ज्वालोत्कर्षेण यजमानेन कृतं शतगुणितं प्रख्यापयन् । तथा ऽतुर्वणिः शीघ्रगन्ता शत्रूणां हिंसको वा । ' तुर्वणिस्तूर्णवनिः ' (निरु. ६. १४) इति यास्कः । किंच ऽसानुषु समुच्छ्रितेषु । ' सानु समुच्छ्रितं भवति ' (निरु. २. २४) इति यास्कः । तेषु ऽउपरेषु । उपरमन्ते पृथ्व्यः इत्युपरा धिष्ण्या यजमानगृहा वा । तेषु ऽसदः ऽदधानः स्थानं धारयमाणः ऽअग्निः सद्यः पर्येतीति पूर्वत्रान्वयः । किमर्थम् । ऽपरेषु उत्कृष्टेषु ऽसानुषु समुच्छ्रितेषु कर्मसु हविःषु वा निमित्तभूतेषु ॥

स सुक्रतुः पुरोहितो दमेदमेऽग्निर्यज्ञस्याध्वरस्य चेतति क्रत्वा यज्ञस्य चेतति ।

क्रत्वा वेधा इषूयते विश्वा जातानि पस्पशे ।

यतो घृतश्रीरतिथिरजायत वह्निर्वेधा अजायत ॥ ४ ॥

सः । सुऽक्रतुः । पुरःऽहितः । दमेऽदमे । अग्निः । यज्ञस्य । अध्वरस्य । चेतति । क्रत्वा । यज्ञस्य ।

चेतति ॥ क्रत्वा । वेधाः । इषुऽयते । विश्वा । जातानि । पस्पशे ।

यतः । घृतऽश्रीः । अतिथिः । अजायत । वह्निः । वेधाः । अजायत ॥ ४ ॥

ऽसः ऽअग्निः ऽसुक्रतुः शोभनकर्मा ऽपुरोहितः पुरो धार्यमाणः । यद्वा । पुरोहितवत् यागनिर्वाहकः सन् । ऽदमेदमे तत्तद्यजमानगृहे सर्वेषु देवयजनेषु वा ऽअध्वरस्य नाशरहितस्य फलप्रदस्य ऽयज्ञस्य तदर्थं ऽचेतति जानाति प्रबुध्यते इत्यर्थः^२ । किंच अयं^३ यजमानोऽपि ऽक्रत्वा शोभनेन कर्मणा ऽयज्ञस्य ऽचेतति कर्तव्यतामवजानाति । किंच अयमग्निरपि ऽक्रत्वा प्रकृष्टेन कर्मणा ऽवेधाः विविधानां फलानां कर्ता सन् ऽइषूयते । इष्यते इति इषुः अज्ञम् आगमने^३ वा । तदिच्छते यजमानार्थं ऽविश्वा ऽजातानि सर्वाणि संपादितानि हविरादीनि ऽपस्पशे अत्यर्थं स्पृशति स्वीकरोति । यतः अयं ऽघृतश्रीः घृतं सेवमानः ऽअतिथिः अतिथिवत्पूज्यश्च ऽअजायत उत्पन्नः । यतः कारणात् घृतम् अत्यर्थं सेवमानः प्रबुद्धोऽभवत् अतः पस्पशे इत्यर्थः । एवमग्नौ प्रबुद्धे सति यजमानोऽपि ऽवह्निः हविषां वोढा ऽवेधाः विविधस्य फलस्य कर्ता उत्पादयिता ऽअजायत समर्थोऽभवत् ॥

१. क-श-ज्ञ-अ-ट-रेतः । उदकवाचिना रेतःशब्देन । २. क्ष-अ-ट-इत्यर्थः । यद्वा यज्ञस्य दमेदमे इति संबन्धः । किंच अयम् । ३. क्ष-अ-ट-अवनम् ।

क्रत्वा यदस्य तविषीषु पृञ्चतेऽग्नेर्वेण मरुतां न भोज्यैषिराय न भोज्या ।

स हि ष्मा दानमिन्वति वसूनां च मज्मना ।

स नञ्चासते दुरितादभिहुतः शंसादघादभिहुतः ॥ ५ ॥

क्रत्वा । यत् । अस्य । तविषीषु । पृञ्चते । अग्नेः । अवेन । मरुताम् । न । भोज्या । इषिराय ।

न । भोज्या ॥ सः । हि । स्म । दानम् । इन्वति । वसूनाम् । च । मज्मना ।

सः । नः । त्रासते । दुःऽइतात् । अभिऽहुतः । शंसात् । अघात् । अभिऽहुतः ॥ ५ ॥

यत् यस्मात् कारणात् सर्वे यजमानाः ऽक्रत्वा प्रकृष्टेन कर्मणा हविष्यदानादिरूपेण ऽअस्य
 ऽअग्नेः ऽतविषीषु प्रबलासु ज्वालासु ऽअवेन तृप्तिनिमित्तेन भोज्या भक्ष्याणि पुरोडाशादीनि ऽपृञ्चते
 मिश्रयन्ति । तविषीति बलनाम 'तविषी शुष्मम्' (नि. २. ९. १०) इति तन्नामसु पाठात् ।
 तत्र दृष्टान्तः । ऽमरुतां ऽन ऽभोज्या वायूनां संबन्धीनि व्रीह्याद्यन्नीव । वायुपु मेघं निभिद्य
 वृष्टिं जनयत्सु सत्सु सस्यादिद्वारा व्रीह्यादिभोज्यानि यथा पृञ्चते तथेत्यर्थः । दाने दृष्टान्तः । ऽइषिराय
 ऽन ऽभोज्या । एषणयुक्ताय याचमानायाधिने भोज्या भोग्यानि भक्ष्यादीनि यथा दीयन्ते तद्वत्^१ ।
 इषिरशब्दो यास्केनैवं निरुक्तः—' ईषणेन वैषणेन वा ' (निरु. ४. ७) इति । अतः कारणात् ऽसः^२
 खलु^३ यजमानः ऽदानम् ऽइन्वति हविष्यदानं तस्मै व्याप्नोति । यद्वा । स्वयमभिमतं दानमिन्वति ।
 इन्वतिव्याप्तिकर्मा ' इन्वति ननक्ष ' (नि. २. १८. १) इति तत्कर्मसु पाठात् । केन सामर्थ्येनेति ।
 ऽवसूनां ऽच ऽमज्मना निवासयोग्यानां धनानाम् अग्निना लब्धानां बलेनैव^४ । यद्वा । सोऽग्निर्वसूनां
 हविर्निवासयोग्यानां ज्वालारूपाणां धनानां मज्मना बलेन दानमिन्वतीति शेषः । किंच ऽसः
 अग्निः ऽअभिहुतः आभिमुख्येन पावैः द्रियमाणान् ऽनः अस्मान् ऽदुरितात् पापान् ऽत्रासते
 त्रायते । तथा ऽशंसात् अतिप्रभूत्वेन शंसनीयात् यद्वा हिंसकात् ऽअभिहुतः अभितो द्रियमाणान्
 ऽअघात् दुःखात् तत्कारणान् पापाद्वा त्रासते त्रायते ॥ ॥ १४ ॥

विश्वो विहाया अरतिर्वसुर्दधे हस्ते दक्षिणे

तरणिर्न शिश्रथच्छ्रवस्यया न शिश्रथत् ।

विश्वस्मा इदिषुध्यते देवत्रा हव्यमोहिषे ।

विश्वस्मा इत्सुकृते वारमृण्वत्यग्निद्वारा व्यृण्वति ॥ ६ ॥

विश्वः । विहायाः । अरतिः । वसुः । दधे । हस्ते । दक्षिणे । तरणिः । न । शिश्रथत् ।

श्रवस्यया । न । शिश्रथत् ॥ विश्वस्मै । इत् । इषुध्यते । देवत्रा । हव्यम् । आ । ऊहिषे ।

विश्वस्मै । इत् । सुकृते । वारम् । ऋण्वति । अग्निः । द्वारा । वि । ऋण्वति ॥ ६ ॥

१. क्ष-ञ-ट-भोज्यानि । २. क्ष-ञ-ञ-ट- 'तद्वत्' इत्यस्यानन्तरं 'यद्वा इषिराय एषणाय तत्पर्यासये भोज्या भोग्यानि यथा संपद्यन्ते तथेत्यर्थः' इत्यधिकम् । ३. क्ष-ञ-ट-स हि स खलु । ४. क्ष-ञ-ट-बलेन ।

अयमग्निः 'दक्षिणे अभिमतं प्रदातुम् उत्साहयुक्ते 'हस्ते वामेतरे' यजमानाय दातव्यं धनं
 'दधे धारयति । कीदृशोऽयम् । 'विश्वः सर्वैर्गन्तव्यः यद्वा विश्वात्मकः 'विहायाः' महान्' । विहाया
 इति महशाम, 'विहायाः यद्वाः' (नि. ३. ३. १२) इति तन्नामसु पाठात् । 'अरतिः ईश्वरः अरम-
 माणः' वा अप्रीतिः^४ ॥ अत्र 'वहिवस्यतिभ्यश्चित्' इति अप्रत्ययः । चिद्वज्रावादन्तोदात्तः ॥ धृत्वा^५
 च 'शिश्नथत्' । धृतं हस्तं यजमानार्थं श्रथयति ददाति ॥ श्लथयतेर्लुङि चङि रूपम् ॥ तत्र दृष्टान्तः ।
 'तरणिर्न तरणिरिव तारकः सूर्य इव । स यथा स्वोपासकाय अभिमतं हस्ते धृत्वा वितरति
 तद्वत् । यद्वा । तरणिः सर्वस्य तारको न शिश्नथत् । यजमानं न श्रथयति न मुञ्चति । किंच
 'श्रवस्यया' न 'शिश्नथत्' हवीरूपास्तेच्छयैव न शिश्नथत् न विमुञ्चति । अयमनुग्रहेणैव पालयते,
 हविःस्वीकारस्तु व्यपदेशमात्रेण^६ इति भावः । इदानीं प्रत्यक्षकृतः । हे अग्ने 'देवत्रा देवेषु मध्ये
 अतिशयेन त्वं 'विश्वस्मै सर्वस्मै' इषुध्यते हविरात्मन इच्छते इन्द्रादये ॥ इषुध्यतिः कण्डादिः ॥ 'हव्यं
 तत्तदेवतामुद्दिश्य प्रसं पुरोडाशादिकम् 'ओहिषे सर्वतो वहसि ॥ वहैर्लेटि यजादिवात् संप्रसारणम् ॥
 किंच अयमग्निः 'विश्वस्मै' 'सुकृते शोभनयशक्रे' यजमानाय 'वारं सर्वैर्वरणीयं क्षुदादिनिवारकं
 वा अन्नादिकम् 'ऋण्वति गच्छति करोतीत्यर्थः । किंच अयम् 'अग्निः 'द्वारा स्वर्गाद्यभिमतद्वा-
 राणि' 'व्यूष्वति विवृणोति । प्रतिबन्धकपापापनयनद्वारा अभिमतानि साधयतीत्यर्थः ॥ ऋण्वतिर्गति-
 कर्मा । यद्वा । रिबिर्गत्यर्थः । इदित्वात् नुम् । छान्दसं रेफस्य संप्रसारणम् ॥

स मानुषे वृजने शंतमो हितोऽग्निर्यज्ञेषु जेन्यो

न विश्पतिः प्रियो यज्ञेषु विश्पतिः ।

स हव्या मानुषाणामिळा कृतानि पत्यते ।

स नस्त्रासते वरुणस्य धूर्तेर्महो देवस्य धूर्तेः ॥ ७ ॥

सः । मानुषे । वृजने । शम्ऽतमः । हितः । अग्निः । यज्ञेषु । जेन्यः । न । विश्पतिः । प्रियः ।

यज्ञेषु । विश्पतिः ॥ सः । हव्या । मानुषाणाम् । इळा । कृतानि । पत्यते ।

सः । नः । त्रासते । वरुणस्य । धूर्तेः । महः । देवस्य । धूर्तेः ॥ ७ ॥

'सः' 'अग्निः' 'मानुषे मनुष्यस्य यजमानस्य संबन्धिनि 'वृजने वर्जनीये पापे निमित्तभूते
 सति 'यज्ञेषु निमित्तेषु' 'शंतमः अत्यन्तं सुखतमः अरिष्टस्य निवारकत्वात् अत एव 'हितः स्वर्गा-
 द्यभिमतसाधकत्वात् । किंच अयं 'यज्ञेषु विश्पतिः ऋत्विग्प्राणां प्रजानाम् अतिशयेन पालकः ॥
 'पत्यावैश्वर्ये' इति पूर्वपदप्रकृतिस्त्वे प्राप्ते 'परादिच्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥ अत
 एव 'प्रियः च भवति । तत्र दृष्टान्तः । 'जेन्यो' न 'विश्वपतिः जयशीलो राजेव । स यथा परसेना-
 द्युपद्रवपरिहारेण सम्यक्परिपालनेन च प्रजानां प्रियो भवति । किंच अयमग्निः 'मानुषाणां मनुष्याणां

१. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-वामेतरं करे । २. क्ष-ञ-ट-विहायाः । सर्वैर्गन्तव्यः महान् इत्यर्थः । ३. क्ष-ङ-
 झ-ञ-ट-अरमणः । ४. ङ-अप्रीतिः अयज्वसु । ५. ज्ञ-झ-दधे धृत्वा । ६. क्ष-ञ-ट-व्यपदेशमात्रमेव ।
 ७. ङ-ज्ञ-विश्वस्मै सर्वस्मै । ८. क्ष-ञ-ट-स्वर्गाद्यभिमतप्राप्तिद्वाराणि । ९. क्ष-ङ-ञ-ट-निमित्तभूतेषु ।

यजमानानां संबन्धीनि ^१हव्या हवींषि ^२इळा ^३कृतानि इळायां वेद्यां कृतानि संपादितानि उद्दिश्य ^४पत्यते पतति आगच्छति । किंच ^५सः अग्निः ^६नः अस्मान् यजमानान् ^७वरुणस्य वारकस्य ^८धूर्तेः हिंसकस्य भयात् ^९त्रासते त्रायते । यद्वा । धूर्तेरिति पञ्चमी । वरुणस्य पापदेवस्य धूर्तेर्हिंसकात् । किंच ^{१०}महः महतः ^{११}देवस्य ^{१२}धूर्तेः हिंसातः त्रासते पालयते । अयष्टारम् अग्निर्हिंनस्तीति प्रसिद्धम् । यद्वा । एकमेव वाक्यम् । धूर्तेः हिंसकस्य महः महतः वरुणस्य देवस्य वरुणाख्यायाः पापदेवतायाः धूर्तेः हिंसातः नः अस्मान् सः अग्निः त्रासते त्रायते ॥

अग्निं होतारमीळते वसुधितिं प्रियं चेतिष्ठमरतिं न्येरिरे हव्यवाहं न्येरिरे ।

विश्वायुं विश्ववेदसुं होतारं यजतं कविम् ।

देवासो रण्वमवसे वसुयवो गीर्भी रण्वं वसुयवः ॥ ८ ॥

अग्निम् । होतारम् । ईळते । वसुधितिम् । प्रियम् । चेतिष्ठम् । अरतिम् । नि । एरिरे ।

हव्यवाहम् । नि । एरिरे ॥ विश्वऽआयुम् । विश्वऽवेदसम् । होतारम् । यजतम् । कविम् ।

देवासः । रण्वम् । अवसे । वसुयवः । गीऽग्निः । रण्वम् । वसुयवः ॥ ८ ॥

अमुम् ^१अग्निं ^२होतारम् आह्वातारं होमनिष्पादकं वा ^३ईळते ऋत्विजः स्तुवन्ति । तथा ^४वसुधितिं धनस्य धारयितारं दातारं वा अत एव । ^५प्रियं सर्वेषां प्रियतमं ^६चेतिष्ठम् अतिशयेन यजमानानां चेतयितारं यद्वा प्रकृष्टचेतनवन्तम् ॥ चेतृशब्दात् ' तुभ्यच्छन्दसि ' इति इष्टम् । ' तुरिष्ठेमेयःसु ' इति तृलोपः ॥ ^७अरतिम् ईश्वरं तादृशं देवं ^८न्येरिरे नितरां प्राप्ताः । प्राप्तिरेव विशेष्यते । ^९हव्यवाहं न्येरिरे निःशेषेण प्राप्ताः । इतरदेवभ्यो हव्यं वोढुं यथा प्रभवति तथा नितरां प्राप्ताः । पुनः कीदृशम् । ^{१०}विश्वायुं सर्वत्र प्राणिजीवनं ^{११}विश्ववेदसं सर्वप्रज्ञं ^{१२}होतारं देवानामाह्वातारं ^{१३}यजतं यजनीयं ^{१४}कविं सर्वज्ञम् ॥ ' ईर प्रेरणे, ईर गतौ ' इत्यन्यतमस्य लिटि रूपम् ॥ किंच ^{१५}देवासः देवनशीला ऋत्विजः ^{१६}रण्वम् अतिप्रवृद्धया शब्दयन्तम् ^{१७}अवसे अरय रक्षणाय ^{१८}वसुयवः वसुकामाः सन्तः । पुनः कीदृशाः । ^{१९}गीर्भीः स्तुतिभिः ^{२०}रण्वं रणयन्तं रमणीयं वा ^{२१}वसुयवः वसु हवीरूपमन्नम् अप्रये प्रदातुमात्मन इच्छन्तो न्येरिरे । प्रीतो यथा धनं प्रयच्छति तथा हविरादिना प्राप्ता इत्यर्थः ॥ ॥ १५ ॥

' यं त्वं रथम् ' इत्येकादशचं तृतीयं सूक्तम् । ' पारुच्छेपं सर्वमात्यष्टम् ' इत्युक्तत्वात् अत्यष्टि-
च्छन्दस्कम् । अनुक्तत्वात् ऐन्द्रम् । ' प्रपा वो अस्मे ' इत्यादिके द्वे अतिशक्त्यां षष्ठ्यक्षरोपेतत्वात् ।
' पाहि नः ' इति अन्या अष्टिः चतुःषष्ठ्यक्षरोपेतत्वात् । ' प्र तद्वोचेयम् ' इति षष्ठी इन्दुदेवस्या ।
तथा चानुक्रमणिका—' यं त्वमेकादश षष्ठ्यैन्द्रवी प्रपावोऽतिशक्त्यावष्टिरस्य ' इति ॥ दशरात्रस्य
षष्ठेऽहनि मरुत्वतीये शब्दे एतत्सूक्तं ' षष्ठस्य ' इति खण्डे सूत्रितं—' यं त्वं रथमिन्द्र स यो वृषा '
(आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

यं त्वं रथमिन्द्र मेधसातयेऽपाका सन्तमिषिर प्रणयसि प्रानवद्य नयसि ।
सद्यश्चित्तमभिष्टये करो वशश्च वाजिनम् ।

सास्माकमनवद्य तूतुजान वेधसामिमां वाचं न वेधसाम् ॥ १ ॥

यम् । त्वम् । रथम् । इन्द्र । मेधऽसातये । अपाका । सन्तम् । इषिर । प्रऽनयसि । प्र ।

अनवद्य । नयसि ॥ सद्यः । चित् । तम् । अभिष्टये । करः । वशः । च । वाजिनम् ।

सः । अस्माकम् । अनवद्य । तूतुजान् । वेधसाम् । इमाम् । वाचम् । न । वेधसाम् ॥ १ ॥

हे इन्द्र इषिर यज्ञगमनशील त्वं मेधसातये यज्ञस्य दानाय लाभाय वा यं यजमानं प्रति रथं प्रणयसि प्रापयसि ॥ द्विकर्मकोऽयम् ॥ कीदृशं यजमानम् । अपाका अपाकम् अनल्पप्रज्ञ-याधिकारवन्तम्^१ । 'पाकः पक्त्व्यो भवति' (निरु. ३. १२) इति यास्कः । अत एव सन्तं पण्डितं सन्तम् । किंच हे अनवद्य अनिन्दितं यं यजमानं धनविद्यादिना प्र नयसि प्रकृष्टं नयसि । तं यजमानं सद्यश्चित् तदानीमेव तदनुग्रहकाले^२ एव अभिष्टये अभिमुख्येन यागाय अभिमत्तप्राप्तये वा ॥ अभिपूर्वात् इषेः क्तिन् । शकन्वादिस्वात् परस्परत्वम् । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ वकरः समर्थं करोषि ॥ लेटि^३ न्यत्ययेन शप् ॥ एवं कृत्वा च^४ वाजिनं हविर्लक्षणमश्वं तद्वन्तं वा वशः कामयसे च ॥ वटेल्लेति अडागमः । तिङ्गः परत्वादनिघातः ॥ यजमानेनाहृतः सन् शीघ्र-मेवागत्य हविः स्वीकृत्य यागं साधु निर्वर्त्य तं चाभिमत्तफलेन संयोज्य पुनर्हविः स्वीकरोषीत्यर्थः^५ । हे इन्द्र अनवद्य अनिन्दित सर्वैः स्तूयमानं तूतुजान अस्माननुग्रहास्तुं त्वरमाण ॥ तुजेः प्रेरणार्थात् लिट्ः कानच् । 'तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्य' इत्यभ्यासस्य दीर्घत्वम् ॥ वसः त्वम् ॥ 'सोऽचि लोपे चेत्' इति संहितायां सोर्लोपः ॥ वेधसां विविधफलकर्तृणां मध्ये श्रेष्ठतया वेधसां मेधाविनाम् अस्माकं संबन्धि हविः स्वीकुरीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । इमां वाचं न अस्मदीयां स्तुतिरूपां वाचमिव । स्तुतिं यथा स्वीकरोषि तथा हविरपीत्यर्थः ॥

स श्रुधि यः स्मा पृतनासु कासु चिदक्षार्य इन्द्र

भरहूतये नृभिरसि प्रतूर्तये नृभिः ।

यः शूरैः स्वरैः सनिता यो विप्रैर्वाजं तरुता ।

तमीशानास इरधन्त वाजिनं पृक्षमत्यं न वाजिनम् ॥ २ ॥

सः । श्रुधि । यः । स्म । पृतनासु । कासु । चित् । दक्षार्यः । इन्द्र । भरहूतये । नृभिः ।

असि । प्रऽतूर्तये । नृभिः ॥ यः । शूरैः । स्वरैरिति स्वरैः । सनिता । यः । विप्रैः । वाजम् । तरुता ।

तम् । ईशानासः । इरधन्त । वाजिनम् । पृक्षम् । अत्यम् । न । वाजिनम् ॥ २ ॥

१. क्ष-ञ-ट-अनल्पप्रज्ञं यागाधिकारवन्तम् । २. ङ-त्वदनुग्रहकाले । ३. क्ष-ञ-ट-लटि ।

४. ख-व-फ-त्वम् । ५. क्ष-ङ-क्ष-ञ-ट-स्वीकरोतीत्यर्थः ।

हे ^१इन्द्र ^२यः वक्ष्यमाणगुणविशिष्टत्वं ^३श्रुधि अस्मदाह्वानं स्तोत्रं वा शृणु ॥ हेर्धिभावः ॥
^४यः ^५स्म यः खलु त्वं ^६नृभिः मनुजैरेव सज्जिः पश्चादेवत्वमापन्नैर्मरुजिः । पुनस्त एव विशेष्यन्ते ।
^७नृभिः संग्रामनयनशीलैः । इन्द्रस्य मरुतां सहाय्यम् ' इन्द्रो मरुजिः ' (तै. सं. ६. ५. ५. १),
 ' मरुतो हैनं नाजहुः ' (ऐ. ब्रा. ३. २०) इत्यादिषु प्रसिद्धम् । तैः सहितः सन् ^८कासु ^९चित्
^{१०}पुतनासु सर्वासु प्रौढेष्वपि संग्रामेषु ^{११}भरहृतये भरणविशिष्टाह्वानयुक्ताय ^{१२}प्रतूर्तये प्रकृष्टहिंसनाय । यद्वा ।
 भरहृतये 'शूरो भव प्रहर' इत्येवमादिभरणयुक्ताह्वानाय प्रतूर्तये च शूराणां^{१३} प्रकृष्टवधाय च । ^{१४}दक्षाध्यः
^{१५}असि प्रवर्धनशीलोऽसि । यद्वा । नृभिः नेतृभिर्यजमानैः प्रार्थितः सन् प्रतूर्तये शत्रूणां पापानां वा
 प्रकृष्टहिंसनाय दक्षाध्यः असि समर्थोऽसि । किंच ^{१६}यः त्वं ^{१७}शूरैः शौर्येपितैर्मरुजिः अन्यैर्भटैर्वा सहितः
 सन् ^{१८}स्वः स्वयमेव ^{१९}सनिता संग्राममयस्य^{२०} अन्यस्य वा मनीषितस्य सनिता संभक्तासि । सत्यपि
 तेषां साह्रिये अन्यनैरपेक्ष्येणैव ^{२१}तस्ता असि इत्यर्थः ॥ तरतेस्तृनि ' प्रसितस्कभित' इत्यादौ निपात्यते ॥
^{२२}यः च त्वं ^{२३}विप्रैः मेधाविभिर्ऋत्विग्भिः स्तुतः सन् ^{२४}वाजं तरता तेभ्योऽन्नस्य दातासि । विप्रैर्मरुजिः
 सहितः इति संबन्धः । ^{२५}तं तादृशं ^{२६}वाजिनं गमनवन्तं ^{२७}पृक्षं हविर्लक्षणान्नवन्तमिन्द्रम् ^{२८}ईशानासः
 सम्यगभ्यर्थयितुं समर्था ऋत्विजः ^{२९}हरधन्त संराधन्ति^{३०} सेवन्ते । तत्र दृष्टान्तः । ^{३१}वाजिनं वेजनवन्तं
 गमनवन्तं पृक्षं घासाद्यन्नवन्तम् ^{३२}अथं ^{३३}न अश्वमिव । तं यथा समर्थाः स्वादुघासप्रदानादिना
 पोषयन्ति तद्वत् । अत्य इत्यश्वनाम ' अत्यः हयः ' (नि. १. १४. १) इति तज्जामसु पठितत्वात् ॥

दस्मो हि ष्मा वृषणं पिन्वसि त्वचं कं चिद्यावीरररुं शूर मर्त्यं परिवृणक्षि मर्त्यम् ।

इन्द्रोत तुभ्यं तद्विवे तद्रुद्राय स्वयंशसे ।

मित्राय वोचं वरुणाय सप्रथः सुमृळीकाय सप्रथः ॥ ३ ॥

दस्मः । हि । स्म । वृषणम् । पिन्वसि । त्वचम् । कम् । चित् । यावीः । अरुरुम् । शूर ।
 मर्त्यम् । परिऽवृणक्षि । मर्त्यम् ॥ इन्द्र । उत । तुभ्यम् । तत् । दिवे । तत् । रुद्राय । स्वऽयंशसे ।
 मित्राय । वोचम् । वरुणाय । सऽप्रथः । सुऽमृळीकाय । सऽप्रथः ॥ ३ ॥

हे इन्द्र त्वं ^१दस्मो ^२हि शत्रूणाम् उपक्षपणकर्ता^३ खलु । अत एव कारणात् ^४वृषणं स्वतो वर्षणशीलं
^५त्वचं संवरणवन्तं पुटबन्धनबहुदकवेष्टनवन्तं ^६कं ^७चित् जलधारिणं मेघं ^८पिन्वसि निर्भिद्य सेचयसि ।
 किंच ^९मर्त्यं मर्त्यवत् ^{१०}अररुम् अरणशीलं गमनस्वभावं कंचिन्मेघं हे ^{११}शूर विक्रान्तं ^{१२}यावीः
 मिश्रयसि ॥ यौतेष्ट्यान्दसे लुङि छान्दसः अडभावः ॥ अवर्षणेन गच्छन्तं बलाभिगृह्य वर्षयसीत्यर्थः ।
 यथा शूरः कश्चित् बलवन्तं गच्छन्तं वैरिणं निगृह्य स्वीकरोति तद्वदित्यर्थः । तथा ^{१३}मर्त्यं मरणशीलं
 शौर्यमाणस्वभावं निरुदकं कंचिन्मेघं ^{१४}परिवृणक्षि सर्वतो वर्जयसि^{१५} औदासीन्यं करोषीत्यर्थः । हे ^{१६}इन्द्र
^{१७}तत् तादृशं कर्म वर्षणरूपं ^{१८}सप्रथः सर्वतः पृथु यथा भवति तथा ^{१९}तुभ्यं ^{२०}वोचं ब्रवीमि । इन्द्र एव
 विशेष्यते । ^{२१}स्वयंशसे स्वकीयवशोयुक्ताय । तथा ^{२२}दिवे ^{२३}उत ^{२४}रुद्राश्रयभूतायै द्युलोकदेवतायै अपि

१. ङ-शत्रूणाम् । २. क्ष-ङ-ञ-ट-संग्रामजयस्थ; च-संग्रामस्य । ३. क्ष-ञ-ट-संराधयन्ति,
 ङ-समाराधयन्तीति । ४. ङ-च-फ-उपक्षयकर्ता । ५. क्ष-ङ-ञ-ट-परि वर्जयसि ।

‘तत् तादृशं कर्म बोधं ब्रवीमि । उतशब्दोऽपिशब्दार्थः । वर्षणकर्मणो शुद्धेवताया आनुकूल्यात् तस्या अपि वचनं युक्तम् । तथा ‘रुद्राय जगतां दुःखदावयित्रे रोदनशीलाय वा अग्रये तत् बोचम् । ‘रुद्रो वै क्रूरो यद्वममिः’ (तै. सं. ६. २. ३. २) इति श्रुतेः रुद्रत्वम् । ‘सोऽरोदीद्यदरोदीत्त-द्रुवस्य रुद्रत्वम्’ (तै. सं. १. ५. १. १) इति श्रुतेः रोदनस्वभावत्वं प्रसिद्धम् । तस्य च आहुतिद्वारा वृष्टयनुकूलत्वात्तस्यापि कथनं युक्तम् । स्वयंशसे इत्यस्य रुद्रायेत्यनेन वा संबन्धः संनिहितत्वाद्योग्यत्वाच्च । स्वकीययज्ञोयुक्तायामग्रये इत्यर्थः । तथा ‘मित्राय अहरभिमानिदेवतायै तत् बोचम् । ‘वरुणाय राभ्यभिमानिदेवतायै तद्वोचम् । ‘अहोरात्रे वै मित्रावरुणौ’ (ता. ब्रा. २५. १०. १०), ‘अहोरात्राभ्यां खलु वै पर्जन्यो वर्षति’ (तै. सं. २. १. ७. ३) इति । तथा ‘मैत्रं वा अहर्वाङ्मनी रात्रिः’ (तै. सं. २. १. ७. ३) इत्यादिश्रुतिभ्यो मित्रावरुणयोरहोरात्राभिमानिदेवत्वम् । अत एव श्रुतेर्वृष्टिप्रदानत्वात् ताभ्यामपि प्रथनं^१ युक्तम् । ‘सुमृलीकाय शोभनसुखयित्रे प्रजानाम् । एतत्सर्वत्र संबध्यते । उक्तेभ्यो देवेभ्यः ‘सप्रथः सर्वतः पृथु अतिविस्तीर्णं यथा भवति तथा तद्वर्षणकर्म ब्रवीमि ॥

अस्माकं व इन्द्रमुश्मसीष्टये सखायं विश्वायुं प्रासहं युजं वाजेषु प्रासहं युजम् ।

अस्माकं ब्रह्मतयेऽवा पृतसुषु कामु चित् ।

नहि त्वा शत्रुः स्तरते स्तृणोषि यं विश्वं शत्रुं स्तृणोषि यम् ॥ ४ ॥

अस्माकम् । वः । इन्द्रम् । उश्मसि । इष्टये । सखायम् । विश्वऽआयुम् । प्रऽसहम् । युजम् ।

वाजेषु । प्रऽसहम् । युजम् ॥ अस्माकम् । ब्रह्म । ऊतये । अव । पृतसुषु । कामु । चित् ।

नहि । त्वा । शत्रुः । स्तरते । स्तृणोषि । यम् । विश्वम् । शत्रुम् । स्तृणोषि । यम् ॥ ४ ॥

हे ऋत्विजः ‘अस्माकम् अस्मदर्थं’^१ ‘वः युष्मदर्थं च’^२ इष्टये यागाय अभिमतैषणाय वा ‘इन्द्रम्’^३ ‘उश्मसि अभिमतं कामयामहे ॥ ‘वश कान्तौ’ । आदादिकः । इदन्तो मसिः । ‘ग्रहिज्या’ इत्यादिना संप्रसारणम् ॥ यद्वा^४ । अस्माकं सखायम्’ इति संबन्धः । कीदृशमिन्द्रम् । ‘सखायं सखिवदत्यन्तहित-कारिणं समानलयानं वा’^५ ‘विश्वायुं विश्वेषां यागानां गन्तारं’^६ ‘प्रासहं प्रकर्षणं’^७ शत्रूणां मर्षयितारम् ॥ सहः क्तिप्^८ । ‘नहिवृतिः’^९ इत्यादिना उपसर्गस्य दीर्घः ॥ ‘युजं सर्वदा युक्तं सहायभूतमित्यर्थः । पुनः स एव विशेष्यते । ‘वाजेषु हवीरूपाशेषु तद्वत्सु यज्ञेषु वा निमित्तभूतेषु’^{१०} ‘प्रासहं यज्ञविघातिनः सहमानं’^{११} ‘युजम् अभिमतफलैर्युक्तं’^{१२} मरुद्भिर्वा^{१३} । किंच हे इन्द्र ‘अस्माकम्’^{१४} ‘ऊतये रक्षणाय’^{१५} ‘ब्रह्म परिवृढं कर्म’^{१६} ‘अव रक्ष । कन्त्र’^{१७} विशेष इति तत्राह । ‘कामु चित्’^{१८} पृतसु संप्राप्तेषु । ‘पृतसु समत्सु’ (नि. २. १७. २१) इति संप्रामाणायामु पाठान् तस्मात्त्वम् । तेषु ‘त्वा त्वां’^{१९} ‘नहि’^{२०} ‘स्तरते न हिनस्ति न विरोधमाचरति’^{२१} यं ‘स्तृणोषि । यं विश्वं’^{२२} ‘शत्रुं’^{२३} ‘स्तृणोषि वारयसि स कश्चिदपि’^{२४} ‘शत्रुः न हिनस्ति । तव महत्त्वेन सर्वे भीताः’^{२५} विधेया भवन्ति शत्रुभावं न कोऽप्याचरति अजातशत्रुत्वादित्यर्थः ॥

१. क्ष-उ-ञ-ज-ट-कथनम् । २. उ-यथा अस्माकं तथा वा युष्माकं सखायम् । ३. झ-प्रकृष्टं मर्षणशीलम् । प्रासहे. क्तिप् । ४. उ-अभिमतद्वयैर्युक्तं मरुद्भिर्वा सहितं यज्ञे; क्ष-ज-ट-अभिमतफलैर्युक्तं मरुद्भिर्वा सहितं यज्ञे । ५. क्ष-उ-ञ-ज-ट-कस्तव । ६. न-प-त्वां शत्रुः । ७. क्ष-ज-भावाः ।

नि षू नमार्तिमतिं कयस्य चित्तेजिष्ठाभिररणिभिर्नोतिभिर्ग्राभिरुग्रोतिभिः ।

नेषि णो यथा पुरानेनाः शूर मन्यसे ।

विश्वानि पुरोरप पषि वहिरासा वहिर्नो अच्छ ॥ ५ ॥

नि । सु । नम । अतिऽमतिम् । कयस्य । चित् । तेजिष्ठाभिः । अरणिऽभिः । न । उतिऽभिः ।

उग्राभिः । उग्र । उतिऽभिः ॥ नेषि । नः । यथा । पुरा । अनेनाः । शूर । मन्यसे ।

विश्वानि । पुरोः । अप । पषि । वहिः । आसा । वहिः । नः । अच्छ ॥ ५ ॥

हे इन्द्र^१ षू कयस्य कस्य षू चित् त्वज्जक्तस्य यजमानस्य षू अतिमतिम् अतिक्रान्तमननं विरुद्ध-
मनस्कं शत्रुं षू नि षू नम नितरां सुधु नामय^२ अस्मत्प्रणतं^३ कुरु ॥ अन्तर्भावितव्यर्थोऽयम् ॥ हे षू उग्र
उद्गूणं बल षू उतिभिः रक्षणैः प्रीतिभिर्वा युक्तः सन् षू तेजिष्ठाभिः षू अरणिभिर्न अतिशयेन तेजस्विभिः
युद्धादिरूपैः^४ मार्गैः^५ इव ॥ तेजस्वच्छब्दात् आतिशायनिकः इष्टम् । विन्मतोर्लुक् । 'टेः' इति टिलोपः ॥
अतिमतिं वृत्रादि यथा नामितवान् तथा अस्मद्विरोधिनमपीत्यर्थः । यद्वा । उत्तरत्रान्वयः । तेजिष्ठाभिः
अरणिभिर्न तेजोयुक्तैः^६ गमनसाधनैर्यज्ञादिमार्गैः यथा अस्मान् योजितवानसि^७ तथा षू उग्राभिः
प्रकाशिकाभिः षू उतिभिः रक्षणैः यागफलभूतैः षू नः अस्मान् षू नेषि नयसि अभिमतस्वर्गादिफलं
प्रापयसीत्यर्थः ॥ नयतेऽञ्छान्दसः शपो लुक् ॥ तत्र दृष्टान्तः । षू पुरा पूर्वस्मिन् काले अस्मत्पित्रादीन्
षू यथा उतिभिः नीतवानसि तथा नेषि^८ इत्यर्थः । हे षू शूर विक्रान्त त्वम् षू अनेनाः षू मन्यसे सर्वैरपा-
पत्वेन अवबुध्यसे स्वर्गाद्यभिमतमाधकत्वादिति भावः । यद्वा । अनेनाः त्वमस्मानपि अनेनसः मन्यसे ।
किंच हे इन्द्र षू वहिः वृष्ट्यादिप्रदानेन जगतां निर्वाहकः सन् षू पुरोः मनुष्यस्य यजमानस्य । प्ररिति
मनुष्यनाम, 'पूरवः जगतः' (नि. २. ३. २०) इति तन्नामसु पाठान् । तस्य षू विश्वानि सर्वाणि एतानि
षू अप षू पषि अपकृत्य पालयसि ॥ पृणातेऽञ्छान्दसः शपो लुक् ॥ अतः षू नः अस्माकमपि षू आसा अन्निके
देवयजनदेशे षू अच्छ अभिमुख्येन आगत्य षू वहिः अभिमतानां वोढा सन् अप अनभिमतम् अपकृत्य
पषि अभिमतफलं पूरयसि ॥ ॥ १६ ॥

प्र तद्वोचेयं भव्यायेन्द्रवे हव्यो न य इषवान्मन्म रेजति रक्षाहा मन्म रेजति ।

स्वयं सो अस्मदा निदो वधैरेजेत दुर्मतिम् ।

अव स्रवेदघशंसोऽवतरमव क्षुद्रमिव सवेत् ॥ ६ ॥

प्र । तत् । वोचेयम् । भव्याय । इन्द्रवे । हव्यः । न । यः ।

इषऽवान् । मन्म । रेजति । रक्षऽहा । मन्म । रेजति ।

स्वयम् । सः । अस्मत् । आ । निदः । वधैः । अजेत । दुऽमतिम् ।

अव । स्रवेत् । अघशंसः । अवऽतरम् । अव । क्षुद्रम् ईव । स्रवेत् ॥ ६ ॥

१. झ-इन्द्र त्वम् । २. क्ष-ङ-अ-नमय । ३. क्ष-न-दासवत्प्रणतम् । ४. ङ-युद्धादिमार्गैः । ५. क्ष-ङ-अ-
अतिशयिततेजोयुक्तैः । ६. च-फ-प्रेरितवानसि । ७. क्ष-न-अस्मानपि । ८. क्ष-ङ-व-ज्ञ-अ-न-ट-त-
फ-अपनुत्य ।

‘भम्याय भवनशीलाय प्रतिदिनं कलाभिवृद्धया वर्धनशीलाय’ इन्द्रं अमृतेन सर्वस्य हेतु-
 यित्रे तदर्थं ‘तत् वक्ष्यमाणं कर्म स्तोत्रं वा’ प्र ‘वोचेयं प्रकर्षेण वक्तुं शक्तो भूयासम्’ स्तुतेरतिमहत्त्वा-
 दिति भावः ॥ वचेः ‘लिङ्ग्याशिष्यङ्’ । ‘वच उम्’ ॥ कस्य तदिति । ‘यः इन्दुः’ इषवान् एषण-
 वान् ‘मन्म मननीयं स्तोत्रं कर्म वा उद्दिश्य’ रेजति गच्छति । रेजतिर्गत्यर्थः, ‘रेजति दध्यति’ (नि. २. १४.
 ६०.) इति तन्नामसु पाठात् । आगमने दृष्टान्तः । ‘हव्यो’ न होतव्यः आह्वातव्यो वा हव्यः इन्द्र इव ।
 प्रायेण ‘इन्द्र आगच्छ’ इत्यादिना इन्द्र एवाहूयते । स इव । स एव विशोष्यते । ‘रक्षोहा यज्ञविघात-
 कानां रक्षसां हन्ता’ मन्म तेषामेव कर्म हननादिरूपं रेजति गच्छति चालयति नाशयतीत्यर्थः । ‘सः
 एव इन्दुः’ स्वयं निदः ॥ ‘णिदि कुंसायाम्’ । क्तिप् । ‘सावेकाचः’ इति विभक्तेरुदात्तता ॥
 अस्मिन्निन्दुतुर्वैरिणः ‘वधैः हननोपायैः’ ॥ ‘हनश्च वधः’ इति भावे अप् ; तत्संनियोगेन वधादेशः । स च
 अदन्तोऽन्तोदात्तः ॥ ‘दुर्मतिं दुर्बुद्धिम्’ अस्मत् अस्मत्तः ‘आ’ अजेत आक्षिपेत् अवनयेत् । किंच
 ‘अघशंसः’ अधानां पापानां हिंसादीनां शंसिता स्तेनः ‘अवतरम्’ अत्यन्तनिकृष्टम् ‘अव स्वस्थाना-
 द्वाङ्मुलो भूत्वा’ स्ववेत् गच्छतु अधः पतत्वित्यर्थः । अघशंसः स्तेनः, ‘अघशंसः वृकः’ (नि. ३. २४.
 १३) इति तन्नामसु पाठात् । अवस्रवणमेव प्रार्थ्यते । ‘श्रुदमिव क्षेप्तुं शक्यमुदकादिकमिव । उदकं
 यथा तिष्ठति’ स्ववज्रयति तथा असावपीत्यर्थः ॥

वनेम तद्वोत्रया चितन्त्या वनेम रयिं रयिवः सुवीर्यं रणं सन्तं सुवीर्यम् ।

दुर्मन्मानं सुमन्तुभिरेमिषा पृचीमहि ।

आ सत्याभिरिन्द्रं युम्रहूतिभिर्यजत्रं युम्रहूतिभिः ॥ ७ ॥

वनेम । तत् । होत्रया । चितन्त्या । वनेम । रयिम् । रयिऽवः । सुऽवीर्यम् । रणम् । सन्तम् ।

सुऽवीर्यम् ॥ दुःऽमन्मानम् । सुमन्तुऽभिः । अ । ईम् । इषा । पृचीमहि ।

आ । सत्याभिः । इन्द्रम् । युम्रहूतिऽभिः । यजत्रम् । युम्रहूतिऽभिः ॥ ७ ॥

हे इन्द्र वयं यजमानाः ‘तत् तादृशं स्तुत्यं तव रूपं यद्वा तत् ते वयं’ चितन्त्या तव गुणान्^१
 ज्ञापयन्त्या ॥ ‘चिती संज्ञाने’ । अस्मात् ण्यन्तात् शतरि व्यत्ययेन शः ॥ ‘होत्रया होमसाधनभूतया
 स्तुतिरूपया वाचा’ वनेम संभजेम यद्वा शब्दयेम स्तुतिं करवामेत्यर्थः । होत्रेति वाङ्नाम, ‘होत्रा गीः’
 (नि. १. ११. ३५) इति तन्नामसु पाठात् । किंचैवं स्तोतारो वयमपि हे ‘रयिवः’ विशिष्टधनवन्निन्द्र ‘रयिं
 धनं’ वनेम संभजेम । कीदृशं रयिम् । ‘सुवीर्यं शोभनमामर्थ्योपेतं’ रणं रमणीयं गन्तव्यं वा अर्थभिः
 ‘सन्तं सर्वदा वर्तमानं’ यज्ञादिद्वारा बहुशः दीयमानमपि प्रवर्धमानम् । पुनस्तदेव विशेष्यते । ‘सुवीर्यं
 शोभनपुत्रभृत्याद्युपेतं धनेन तेषां संपादयितुं शक्यत्वान् ॥ ‘वीरवीर्यौ च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥
 किंच हे इन्द्र ‘दुर्मन्मानं दुःस्वेन मन्तुं शक्यं त्वां तव महिम्नोऽतिमहत्त्वान्’ सुमन्तुभिः शोभनेमनैः^२
 तत्साधनैः^३ स्तोत्रैर्वा ‘इषा हवीरूपेणाग्नेन च’ आ ‘पृचीमहि सर्वतः संपृक्ता भूयासम् । यद्वा । इषा अग्नेन
 निमित्तेन । पूर्वं धनस्य प्रार्थितत्वात् इदानीमग्नं प्रार्थ्यते ॥ ‘पृची संपर्कः’ । लिङि छान्दसो विकरणस्य
 लुक् ॥ किंच ‘यजत्रं यागनिष्पादकम्’ इन्द्रं ‘सत्याभिः’ अविस्वादिनीभिः यथाभिलाषमुपजाय-

१. क्ष-ज-ट-‘अत्यन्तानिकृष्टम्’ इत्यस्यानन्तरम् ‘अश्रु (मु) च च्छन्दसि इत्यमुपप्रत्ययः’ इत्यधिकम् ।

२. क्ष-ङ-ज-ट-न तिष्ठति । ३. क्ष-ङ-ज-ट-गुणादीन् । ४. ङ-शोभनमननसाधनैः ।

मानकलाभिः 'युष्मद्भूतिभिः' 'हरिव आगच्छ मेधातिथेर्मेषे' इत्याह्वानैरित्यर्थः । पुनस्ता एव विशेष्यन्ते । 'युष्मद्भूतिभिः हविलक्षणाजननिमित्तराह्वानैः आ पृथ्वीमहि इति शेषः । 'युष्मद्भूततेयशो वाञ्छं वा' (निरु. ५. ५) इति यास्कः ॥

प्रप्रा वो अस्मे स्वयंशोभिःरूती परिवर्ग इन्द्रो दुर्मतीनां दरीमन्दुर्मतीनाम् ।

स्वयं सा रिष्यध्वै या न उपेषे अत्रैः ।

द्वतेमसन्न वक्षति क्षिता जूर्णिर्न वक्षति ॥ ८ ॥

प्रप्र । वः । अस्मे इति । स्वयंशःऽभिः । ऊती । परिऽवर्गे । इन्द्रः । दुःऽमतीनाम् । दरीमन् ।

दुःऽमतीनाम् ॥ स्वयम् । सा । रिष्यध्वै । या । नः । उपऽईषे । अत्रैः ।

हता । ईम् । असत् । न । वक्षति । क्षिता । जूर्णिः । न । वक्षति ॥ ८ ॥

हे ऋत्विजः वः युष्मदर्थम् अस्मे अस्मदर्थं च अयम् इन्द्रः स्वयंशोभिः स्वकीयशोयुक्तैः ऊती उत्तिभिः रक्षणैः दुर्मतीनां दुर्मननयुक्तानां विरोधिनां परिवर्गे परितो वर्जने निमित्तभूते सति प्रप्र प्रकृष्टो भवति समर्थो भवतीत्यर्थः । द्विर्भावः पादपूरणः । यद्वा । हे ऋत्विजः वः युष्मदर्थम् अस्मे अस्माकं संबन्धिभिः स्वयंशोभिः स्वयमेव अन्यनैरपेक्ष्येण स्तोतुं समर्थः स्तोत्रं तुष्टः सन् ऊती ऊती रक्षणे प्रप्र प्रकृष्टो भवति ॥ उपसर्गश्रुतेर्योग्यक्रियाध्याहारः^१ ॥ कुत्रेति तदुच्यते । दुर्मतीनां दुष्टानां परिवर्गे परितो वर्जनवति संप्राप्ते यागे वा । पुनः स एव विशेष्यते । 'दुर्मतीनां दुष्टबहुमानवतां हनन-बुद्धीनां'^२ 'दरीमन् दरीमणि अतिशयेन दारयितरि । एवमिन्द्रे सम्यक् पालयति' सति अत्रैः भक्षकैः अस्मद्विरोधिभिः या जूर्णिः जववती सेना । 'जूर्णिर्जवतेर्वा द्रवतेर्वा दूतोतेर्वा' (निरु. ६. ४) इति यास्कः । नः अस्मान् प्रति रिष्यध्वै हिंसितुम् ॥ रिषेर्ण्यन्तात् तुमर्थे शार्थप्रत्ययः ॥ उपेषे उपगन्तुमस्मान् प्राप्तुम् ॥ 'इङ् गतौ' । तुमर्थे क्सेप्रत्ययः ॥ क्षिता प्रेरिता सा सेना स्वयं हतेमसत् हिंसितैवासीत् । न वक्षति अस्माकं वहेत् न प्राप्नोति । तथा अस्मद्विरोधकान् शत्रून्पि पुनः न वक्षति न वहति ॥ वहेल्लेटि अडागमः । 'सिबहुल्म्' इति सिप् ॥ इन्द्रसामर्थ्येन तत्रैव नष्टाभूदित्यर्थः ॥

त्वं न इन्द्र राया परीणसा याहि पथा अनेहसा पुरो याह्यरक्षसा ।

सचस्व नः पराक आ सचस्वास्तमीक आ ।

पाहि नो दूरादारादभिष्टिभिः सदा पाह्यभिष्टिभिः ॥ ९ ॥

त्वम् । नः । इन्द्र । राया । परीणसा । याहि । पथा । अनेहसा । पुरः । याहि । अरक्षसा ।

सचस्व । नः । पराके । आ । सचस्व । अस्तम्ऽईके । आ ।

पाहि । नः । दूरात् । आरात् । अभिष्टिभिः । सदा । पाहि । अभिष्टिभिः ॥ ९ ॥

१. क्ष-ज-उ-यशोवदाहुतिभिः । २. क्ष-ज-उ-उपसर्गानुसारेण योग्यक्रियाध्याहारः ; ३-उपसर्गानुसारेण द्वयोर्योग्यक्रियाध्याहारः । ३. क-हतबुद्धानाम् । ४. उ-पालयितरि । ५. ट-अतो न ।

मनः कित्वात् गुणाभावः । चिदित्यवकुत्सितः^१ । 'कुस्मापांश्चिदाहरेत्यवकुत्सिते' (निरु. १. ४)
इति यास्केनोक्तत्वात् । यद्वा । समुच्चयार्थः^२ । कंचित् इत्यनेन सह समुच्चयते ॥

पाहि न इन्द्र सुष्टुत सिधौऽवयाता सदमिर्दुर्मतीनां देवः सन्दुर्मतीनाम् ।

हन्ता पापस्य रक्षसंघाता विप्रस्य मावतः ।

अथा हि त्वा जनिता जीर्जनद्वसो रक्षोहर्णं त्वा जीर्जनद्वसो ॥ ११ ॥

पाहि । नः । इन्द्र । सुऽस्तुत । सिधः । अवऽयाता । सदम् । इत् । दुऽमतीनाम् । देवः ।

सन् । दुऽमतीनाम् ॥ हन्ता । पापस्य । रक्षसः । त्राता । विप्रस्य । माऽवतः ।

अर्ध । हि । त्वा । जनिता । जीर्जनत् । वसो इति । रक्षःऽहनम् । त्वा । जीर्जनत् । वसो इति ॥ ११ ॥

हे इन्द्र सुष्टुत शोभनस्तुत एवं सिधः दुःखात्^३ तदुत्पादकात् पापाद्वा नः अस्मान्
पाहि रक्ष । यतः एवं दुर्मतीनां दुर्मनस्कानां रक्षःप्रभृतीनाम् ॥ 'नामन्यतरस्याम्' इति नाम
उदात्तत्वम् ॥ सदमित् सर्वदैव अवयाता अघोयापयिता^४ प्रापयितासि । अतः पाहि । अत एव
हे इन्द्र देवः अस्मस्तुत्या हृष्टः सन् दुर्मतीनां दुष्टमननवतां यागविघातकानाम् अवयाता असि ।
तथा रक्षसः रक्षणनिमित्तभूतस्य । 'रक्षो रक्षितव्यमस्मात्' (निरु. ४. १८) इति यास्कः ।
तादृशस्य पापस्य फलप्रतिबन्धरूपस्य हन्ता घातकोऽसि । यद्वा । पापस्य पापिनः रक्षसः राक्षसादेः
हन्तासि । तथा मावतः मासदृशस्य विप्रस्य मेधाविनः यजमानस्य त्राता रक्षितासि । अध अतो
हेतोः हे इन्द्र वसो सर्वेषां निवासभूत एवा त्वां जनिता सर्वस्य जनयितादिकर्ता परमेश्वरः
जीर्जनत् अजनयत् उत्पादितवान् । तथा हे वसो वासयितः एवा त्वां रक्षोहर्णं जीर्जनत् रक्षो-
हननाय उत्पादितवान् ॥ जनयतेर्लुङि चङि रूपम् ॥ यज्ञादिविघातिनां रक्षःप्रभृतीनां विघाताय
हीन्द्रस्यावतारः । 'तमिन्द्रो देवतान्वमृज्यत' (नै. सं. ७. १. १. ४) इत्यादिप्रसिद्धद्योतनार्थो
हि शब्दः ॥ ॥ १७ ॥

'एन्द्र याह्युप नः' इति दशचं चतुर्थं सूक्तं पारुष्येणैन्द्रम् । अन्त्या 'स नो नव्येभिः'
इत्येषा त्रिष्टुप् शिष्टा अत्यष्टयः । अत्र त्रिष्टुबन्तपरिभाषा नाश्रीयते 'मवंमात्यष्टम्' इति विशेषेण प्रतिज्ञा-
तत्वात् । 'एन्द्र याहि दशान्त्या त्रिष्टुप्' इत्यनुक्रमणिका । पृष्ठयपङ्क्तस्य पष्ठेऽहनि निष्केवल्यमेतस्मिन्-
क्तम् । 'पष्ठस्य' इति खण्डे सूत्रितम्—'एन्द्र याह्युप नः प्र घान्वस्य' (भाष्य. श्री. ८. १)
इति ॥ महाव्रते माध्यंदिनसवने ब्राह्मणास्त्रिसिनोऽनुरूपपृच्छे प्रथमा 'एन्द्र याहि' इत्येषा । 'महाव्रतस्य
पञ्चविंशतिम्' इति खण्डे शौनकेन सूत्रितम्—'एन्द्र याह्युप नः परावत इन्द्राय हि घौरसुरो अनघ्नत'
(ऐ. आ. ५. १. १) इति ॥

एन्द्रं याहुषं नः परावतो नायमच्छा विदथानीव सत्पतिरस्तं राजैव सत्पतिः ।
हवामहे त्वा वयं प्रयस्वन्तः सुते सचा ।

पुत्रासो न पितरं वाजसातये मंहिष्ठं वाजसातये ॥ १ ॥

आ । इन्द्र । याहि । उप । नः । परावतः । न । अयम् । अच्छ । विदथानिऽइव । सत्पतिः ।

अस्तम् । राजाऽइव । सत्पतिः ॥ हवामहे । त्वा । वयम् । प्रयस्वन्तः । सुते । सचा ।

पुत्रासः । न । पितरम् । वाजसातये । मंहिष्ठम् । वाजसातये ॥ १ ॥

हे इन्द्र परावतः दूरदेशान् स्वर्गलक्षणान् नः अस्मान् उप याहि अस्मत्समीपं प्रस्था-
गच्छ । तत्र दृष्टान्तः । अयं न । पुरोवर्ती अग्निः अभिपुतः सोमो वा प्रस्तुतत्वाग्निर्दिश्यते । स इव ।
यद्यपि पुरस्तादुपाचारात् निषेधार्थीयो नकारः सर्वत्र तथाप्यत्र औचित्येनोपमार्थीयो गृह्यते । यद्वा ।
परावनो न दूरदेशादिव । यद्यपि यज्ञे सर्वदा संनिहितः तथापि स्वर्गाख्यादूरदेशादिव अस्मिन् यज्ञे ॥
अयमिति विभक्तिव्यत्ययः ॥ असुं देवयजनदेशम् अच्छ अभिप्रासुम्^१ आ याहि इति शेषः । तत्र
दृष्टान्तः । सत्पतिः सतां सर्वदा वर्तमानानामृत्विजां पालको यजमान इव ॥ 'पर्यावैश्वर्ये' इति पूर्वपद-
प्रकृतिस्वरस्वम् ॥ स यथा विदथानि वेदनानि अनुष्ठेयज्ञानानि । यद्वा । सतां विद्यमानानां फलानां
पालकोऽग्निः । स यथा विदथानि यज्ञगृहाण्यागच्छति तद्वत् स्वमपि यज्ञगृहाण्यागच्छ । यद्वा । सतां
नक्षत्राणां पतिः राजा चन्द्रमाः अस्तमिव । स यथा स्वधामस्थानम्^२ आगच्छति तद्वत् । किंच
प्रयस्वन्तः हविलक्षणान्नवन्तः वयं यजमानाः त्वा त्वां हवामहे आह्वयामः । किमर्थम् । सुते
अभिपुते सोमे निमित्तभूते सति । कीदृशा वयम् । सचा ऋत्विग्भिः सहिताः । 'सचा सहेत्यर्थः'
(निरु. ५. ५) इति यास्कः । आह्वाने दृष्टान्तः । पुत्रासः पुत्राः पितरं न पालकं जनकमिव । तं यथा
वाजसानये अन्नस्य संभजनायाह्वयन्ति तथा वयमपि त्वां तदर्थमाह्वयामः । किंच मंहिष्ठं मंहनीयं
त्वां वाजसातये संप्रामप्राप्तये तज्जयाय हविःस्वीकाराय वा आह्वयामः ॥

पष्टेऽहनि माष्वादिने सवने प्ररिथतयाज्यानां पुरस्तात् अन्या ऋचः प्रक्षेपणीयाः । तत्र होतुः
पुरस्तात् 'पिबा सोममिन्द्र' इत्येपा । 'पष्टस्य प्रातःसवने' इति खण्डे सूत्रिनं- 'पिबा सोम-
मिन्द्र सुवानमद्रिभिरिन्द्राय हि द्यौरसुरो अनन्नत' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

पिबा सोममिन्द्र सुवानमद्रिभिः कोशेन सिक्तमवतं न वंसगस्तातृषाणो न वंसगः ।

मदाय हर्यताय ते तुविष्टमाय धार्यसे ।

आ त्वा यच्छन्तु हरितो न सूर्यमहा विश्वेव सूर्यम् ॥ २ ॥

पिब । सोमम् । इन्द्र । सुवानम् । अद्रिभिः । कोशेन । सिक्तम् । अवतम् । न । वंसगः ।

ततृषाणः । न । वंसगः ॥ मदाय । हर्यताय । ते । तुविऽस्तमाय । धार्यसे ।

आ । त्वा । यच्छन्तु । हरितः । न । सूर्यम् । अहा । विश्वाऽइव । सूर्यम् ॥ २ ॥

हे 'इन्द्र' वंसगः वननीयगमनस्त्वं 'सोमं' पिब ॥ 'द्यौः' इति दीर्घः ॥ कीदृशं तम् ।
 'अद्रिभिः अभिषवसाधनैर्ग्रावभिः' 'सुवानं' सूयमानम् ॥ कर्मणि कर्तृप्रत्ययः ॥ 'कोशेन' 'सिक्तं' कोश-
 स्थानीयेन दशापवित्रेण शोधितम् । यद्वा । अवतम् इत्यनेन सह संबन्धः । कोशेनेति^१ लक्षणेन^१(?) सिक्तं
 स्वोक्षितजलेन^२ पूरितम् 'अवतं' 'न आहावलक्षणम् अवटमिव'^३ । तं यथा वंसगः वननीयगमनः तृषा
 शीघ्रगामी वृषभः पिबति तद्वत् । 'तृपाणो' 'न' 'वंसगः' । यथा अत्यन्तं तृपितो वंसगो वननीयगमनः
 शीघ्रगामी पुरुषः आहावादिकमागत्य पिबति तद्वत् । किमर्थं पानमिति तन्नाह । 'ते तव' 'मदाय
 तृषये' 'हर्यताय' विक्रान्तिहेतवे कान्यर्थं वा ॥ 'हर्य' गतिकान्त्योः । 'ऋमृदृशि' इत्यादिना अतप् ॥
 'तुविष्टमाय' महत्त्वाय प्रवृद्धत्वाय 'धायसे यदर्थं मद उपजायते तदर्थाय ॥ धाजः 'वह्निधाधन्वः'^४
 इत्यमुनि 'णित्' इत्यनुवृत्तेः 'आतो युक्' इति युक् ॥ यद्वा । ते तव तुविष्टमाय धायसे अतिप्रभृताय
 पानाय । 'एवा त्वाम्' 'आ' 'यच्छन्तु' आभिमुख्येन गमयन्तु । अथा इति शेषः । तत्र दृष्टान्तः ।
 'हरितो' 'न' 'सूर्यं हरिद्वर्णविशिष्टा एतन्नामका अथाः सूर्यमिव । तं यथा अतिवरया अभिमन-
 देशम्^५ अभिप्रेरिताः^५ वहन्ति तद्वत् । किंच 'अहा' 'विश्वा सर्वाण्यहानि' 'सूर्यम्' इव । तं यथा त एव
 प्रतिदिनं वहन्ति तथा अस्मद्यागदिवसेषु प्रतिदिनमावहन्तु ॥

अविन्दद्विवो निहितं गुहा निधि वेन गर्भं परिवीतमश्मन्यनन्ते अन्तरश्मनि ।

व्रजं वज्री गवामिव सिषांसन्नङ्गिरस्तमः ।

अपावृणोदिष इन्द्रः परीवृता द्वार इषः परीवृताः ॥ ३ ॥

अविन्दत् । दिवः । निऽहितम् । गुहा । निऽधिम् । वेः । न । गर्भम् । परिऽवीतम् । अश्मनि ।

अनन्ते । अन्तः । अश्मनि ॥ व्रजम् । वज्री । गवाम्ऽइव । सिषांसन् । अङ्गिरःऽतमः ।

अप । अवृणोत् । इषः । इन्द्रः । परिऽवृताः । द्वारः । इषः । परिऽवृताः ॥ ३ ॥

अयमिन्द्रः 'दिवः' 'शुलोकादानीतं' सोमम् 'अविन्दत्' अलभत लब्धवान् । 'शुलोकान्' गायत्र्या
 पक्षिरूपयापहतं भूमावानीतं स्वीकृतवानित्यर्थः । 'शुलोकादानयनं' तैत्तिरीये 'तृतीयस्यामितो द्विवि
 सोम आसीत्तं गायत्र्याहरन्' (तै. ब्रा. ३. २. १. १) इत्यादिषु प्रसिद्धम् । स एव विशेष्यते ।
 'गुहा' 'निहितम्' अतिगोप्ये प्रदेशे पर्वतादौ स्थापितम् अत एव 'निधि' निधिस्थानीयम् अनाश-
 मित्यर्थः^१ । आनयने दृष्टान्तः । 'वेः' पक्षिणः 'गर्भं' 'न' शिशुमिव । यथा कपोतादिष्वी पक्षिणी स्वशिषुं
 व्याधादिभयात् कस्मिंश्चिद्गुर्गमे स्थापयित्वा तस्मान् अजानती^२ परिभ्रम्य विन्दते तद्वदित्यर्थः । पुनः
 कीदृशम् । 'अश्मनि पाषाणे' अतिमहति^३ त्रिस्तुते 'अनन्ते' 'अश्मनि अपरिमितपाषाणे पर्वतादौ' 'परिवीतं'
 लताकण्टकादिना परितो वेष्टितम् । सस्त्वपीनरेषु देवेषु कोऽस्यातिशय इति तन्नाह । अयम् 'इन्द्रः'
 'वज्री' वज्रवान् 'गवां' 'व्रजम्' इव पणिना असुरेणापहतं भूर्मा त्वनित्वा पाषाणेन पिहितद्वारं गवां

१. क्ष-ड-ज-ट-कोशेनेति जलेन; क्ष-कोशेन दृढिलक्षणेन । २. क्ष-ड-ज-ट-स्थापितजलेन; क्ष-ग्राविनं जलेन
 ३. क्ष-ज-ट-अवतमिव । ४. ड-आभिमनदेशम् अरुणप्रेरिताः; क्ष-ज-ट-अभिमनदेशे अरुणप्रेरिताः । ५. क्ष-
 ड-ज-ट-अनोशमित्यर्थः; क्ष-अविनाशमित्यर्थः । ६. च-फ-अपश्यन्ती । ७. ड-व्याप्तिमिति । ८. क्ष-
 वज्रवान् अङ्गिरस्तमः अतिशयेन शत्रून् प्रति गमनशीलः अङ्गारवत्तेजस्वी वा । गवां व्रजमिव ।

व्रजं यथा तमसुरं जित्वा द्वारम् उद्धाज्य^१ लब्धवान्^२ तद्वत् सोमं^३ 'सिंयासन् संभक्तुमिच्छन् ॥ 'सनी-
वन्तर्धे^४ ' इति विकल्पनात् इडभावे 'जनसन' इति आत्वम् ॥ अविन्दत् । अयमर्थः 'पणिनेव गावः'
(ऋ. सं. १. ३२. ११) इत्यादिश्रुतिषु प्रसिद्धः । तथा अयम्^५ इन्द्रः^६ 'परीवृताः परितो मेघेनावृताः'
इषः^७ अन्नहेतुभूतस्योदकस्य^८ द्वारः^९ द्वाराणि^{१०} 'अपावृणोत् अपवृतान्यकरोत्^{११} उद्धाटितवानित्यर्थः ।
तथा कृत्वा^{१२} इषः^{१३} इष्यमाणानि व्रीह्याद्यन्नानि^{१४} 'परीवृताः भूमौ परितो व्याप्तान्यकरोत् । वज्रेण मेघं
भित्त्वा जलवर्षणेन सस्यादिसमृद्धिं कृत्वा व्रीह्यादिकं भूमौ व्याप्तमकरोदित्यर्थः । यतः अयमेवं कृतवान्
अतः सोमस्वीकारो युक्तः ॥

दादृहाणो वज्रमिन्द्रो गभस्त्योः क्षत्रेव तिग्ममसनाय

सं इयदहिहत्याय सं इयत् ।

संविव्यान ओजसा शवोभिरिन्द्र मज्मना ।

तष्टेव वृक्षं वनिनो नि वृश्चसि परश्चेव नि वृश्चसि ॥ ४ ॥

दृहाणः । वज्रम् । इन्द्रः । गभस्त्योः । क्षत्रेऽइव । तिग्मम् । असनाय । सम् । इयत् ।

अहिहत्याय । सम् । इयत् ॥ सम्विव्यानः । ओजसा । शवोऽभिः । इन्द्र । मज्मना ।

तष्टेऽइव । वृक्षम् । वनिनः । नि । वृश्चसि । परश्चेऽइव । नि । वृश्चसि ॥ ४ ॥

अयम्^१ इन्द्रो^२ गभस्त्योः^३ बाह्वोः^४ वज्रं^५ दृहाणाः^६ इदं गृह्णन् ॥ 'दृह दहि वृद्धौ'^७ । लिटः
कानच् ॥ गभस्ती इति बाहुनाम, 'गभस्ती बाहु' (नि. २. ४. ६) इति तन्नामसु पाठात् ।
किमर्थम् । 'असनाय शत्रोर्हपरि क्षेपणाय' 'तिग्मम् अत्यन्ततीक्ष्णं वज्रं' 'सं' इयत् सम्यक् तीक्ष्णी-
करोति ॥ 'शो तनूकरणे' । 'ओतः इयनि' इति ओकारलोपः । छान्दसः अडभावः । यद्वा ।
लेटि 'इतश्च लोपः' इति इकारलोपः ॥ तत्र दृष्टान्तः । 'क्षत्रेव उदकमिव । उदकं यथा शत्रूणां
निरसनाय अभिमन्त्रणादिसंस्कारेण तीक्ष्णीक्रियते तद्वत् । क्षत्रोत्पुदकनाम, 'क्षत्र नभः' (नि. १.
१२. ३) इति तन्नामसु पाठात् । पुनरपि तदेव विशेष्यते । 'अहिहत्याय अहेर्वृत्रस्य मेघस्य वा
हननाय ॥ हन्तेः 'हनस्त च' इति क्यप् तकारान्तादेशश्च ॥ 'सं' इयत् । पूर्वमेव तीक्ष्णं सत् पुनरपि
वधाय तीक्ष्णयति । हे^८ इन्द्र^९ ओजसा^{१०} बलेन पराभिभवनसामर्थ्येन^{११} 'शवोभिः सेनालक्षणैर्बलैः'
मज्मना शारीरेण च बलेन संविव्यानः सम्यग्युक्तः सन् ॥ विव्यान इति लिटः कानच् । 'ग्रहि-
ज्यावयि' इति संप्रसारणम् ॥ 'तष्टा' वृक्षमिव । यथा कश्चित्पटा वृक्षाणां तक्षणस्य साधु कर्ता
वनिनः वनसंबन्धिनो वृक्षान् निवृश्चति स्वोपयोगाय नितरां छिनत्ति तक्षणेन तनूकरोति तथा स्वमपि
अस्मासु वक्रमाचरन्तं शत्रुं^{१२} नि वृश्चसि । किंच परश्चेव^{१३} नि वृश्चसि । यथा परशुना कश्चिच्छिनत्ति
वृक्षं तथा स्वमपि उकैश्चिविधैर्बलैः नितरामस्मद्वेष्टिणं वृश्चसि ॥

१. क्ष-ज-ट-उच्चाज्य (?) पुनर्लब्धवान् ; उ-उद्धाज्य पुनर्लब्धवान् । २. च-फ-अपावृतान्यकरोत् ।
३. क्ष-ज-ट-पराभिभवसामर्थ्येन ।

त्वं वृथा नद्य इन्द्र सतवेऽच्छा समुद्रमसृजो रथोऽव वाजयतो रथोऽव ।

इत ऊतीरयुञ्जत समानमर्थमक्षितम् ।

धेनूरिव मनवे विश्वदोहसो जनाय विश्वदोहसः ॥ ५ ॥

त्वम् । वृथा । नद्यः । इन्द्र । सतवे । अच्छ । समुद्रम् । असृजः । रथान्ऽइव । वाजयतः ।

रथान्ऽइव ॥ इतः । ऊतीः । अयुञ्जत । समानम् । अर्थम् । अक्षितम् ।

धेनूऽइव । मनवे । विश्वऽदोहसः । जनाय । विश्वऽदोहसः ॥ ५ ॥

हे इन्द्र त्वं वृथा अप्रयत्नेनैव नद्यः नदीः समुद्रम् अच्छ^१ आभिमुख्येन सतवे प्राप्तुम्^२ असृजः मेवं निर्मिष्य उत्पादितवानसि । तत्र दृष्टान्तः । रथानिव । यथा त्वं रथान् अस्मद्भागं प्रति अच्छ सतवे^३ आभिमुख्येन प्राप्तुम् असृजः सृष्टवानसि तद्वत् । किंच वाजयतो रथानिव संग्राममन्त्रं वा इच्छन्तो राजादयः रथानिव । ते यथा संग्रामं प्रति^४ ओषध्यादिकं वा अतिसर्तुं^५ रथान् सृजन्ति^६ तद्वत् ॥ वयजन्तात् 'शतुरनुमः'^७ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ किंच इतः अस्मत्संनिधिशब्दः ॥ द्वितीयार्थे तसिल् ॥ अस्मान् प्रति ऊतीः ऊत्यः गमनवत्यो रक्षणवत्यो वा नद्यः समानमर्थं समानप्रयोजनवत् अक्षितम् उदकम् अयुञ्जत योजितवत्यः । स्वप्नप्रसादादिति भावः ॥ अर्थशब्दः उदकविशेषणः सन् नपुंसकलिङ्गः ॥ अक्षितमिष्युदकनाम, 'अक्षितं बर्हिः' (नि. १. १२. ७७) इति तन्नामसु पाठात् । तत्र दृष्टान्तः । मनवे मनोरथाय धेनूरिव धेनवो यथा विश्वदोहसः सर्वार्थं^८ दोग्ध्यः^९ अभवन् । यथा वा जनाय यस्यै^{१०} कस्मै क्लृप्तमर्थाय^{११} तदर्थं विश्वदोहसः भवन्ति सर्वक्षीरप्रदा भवन्ति । यद्वा । जनाय सर्वजनार्थं मस्यादीनभिलक्ष्य नद्यः विश्वदोहसः संपूर्णदोग्ध्यः भवन्ति सर्वत्र प्रबहन्ति । अत्र नद्यः प्रीणनात्^{१२} दोहस इत्युपचर्यन्ते^{१३} । ईदृजगदुपकारिवृष्टिप्रदः^{१४} इतीन्द्रस्यैव स्तुतिः ॥ ॥ १८ ॥

इमां ते वाचं वसूयन्त आयवो रथं न धीरः

स्वपा अतक्षिपुः सुम्नाय त्वामतक्षिपुः ।

शुम्भन्तो जेन्यं यथा वाजेषु विप्र वाजिनम् ।

अत्यमिव शर्वसे सातये धना विश्वा धनानि सातये ॥ ६ ॥

इमाम् । ते । वाचम् । वसूयन्तः । आयवः । रथम् । न । धीरः । सुऽअपाः । अतक्षिपुः ।

सुम्नाय । त्वाम् । अतक्षिपुः ॥ शुम्भन्तः । जेन्यम् । यथा । वाजेषु । विप्र । वाजिनम् ।

अत्यम्ऽइव । शर्वसे । सातये । धना । विश्वा । धनानि । सातये ॥ ६ ॥

१. छ-अच्छ तम् आभिमुख्येन सतवे सर्तुम् । २. छ-सर्तुम् । ३. छ-अ-क्ष 'प्राति' नास्ति । ४. छ-प्रातिसर्तुम् । ५. क्ष-छ-अ-ट-सृजन्ति विसृजन्ति । ६. क्ष-अ-ट-सर्वार्थदोग्ध्यः । ७. क्ष-अ-ट-यस्य कस्यचन मर्त्याय; छ-यस्य कस्यचन समर्थाय; झ-यजनसमर्थाय । ८. छ-दोहनात् दोहस इत्युपचर्यन्ते । ९. क्ष-अ-ट-ईदृजनोपकारिवृष्टिप्रदः; छ-ईदृजनोपकारिवृष्टिप्रदः ।

हे इन्द्र 'ते त्वदर्थं' वसूयन्तः धनमात्मन इच्छन्तः 'आयवः दातव्यहवीरूपाश्चवन्तः ऋत्विजः। आयव इति मनुष्यनाम, 'आयवःअनवः' (नि. २. ३. १७) इति तन्नामसु पाठान्। ते 'इमां क्रियमाणां स्तुतिरूपां' वाचम् 'अतक्षिपुः संपादितवन्तः'। 'स्वपाः' शोभनकर्मवान् कुशली॥ बहुवीहो 'सोर्मनसी०' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम्॥ 'धीरः धीमान्' रथं 'न रथमिव। तं यथा प्रयत्नेन साधु करोति तद्वत्। एवं कृत्वा 'त्वां' सुग्राय सुखाय 'अतक्षिपुः अनुकूलमुत्पादयन्ति। सुग्नमिति सुखनाम, 'सुग्नं सुग्न्यम्' (नि. ३. ६. १६) इति तन्नामसु पाठान्। किंच हे 'विप्र मेधाविशिन्द्र' वाजेषु संप्राप्तेषु वाजिनं वेगवन्तं त्वां शुम्भन्तः गुणैर्दापयन्तः 'अतक्षिपुः' स्तुत्या प्रीणयन्ति। तत्र दृष्टान्तः। 'जेन्यं' यथा। जयशीलं शूरं यथा भटाः स्तुवन्ति तद्वत्। यद्वा। जेन्यं जयशीलं वाजिनं वेगवन्तम् अश्वं वाजेषु संप्राप्तेषु यथा उत्साहयन्ति तद्वत्। किंच 'शवसे बलाय' धना धनानां 'मातये लाभाय च स्तुम इति शेषः॥ 'ऊनियूतिर्नृत्तिसानि' इत्यादिना किन् उदात्तत्वम्॥ न केवलं धनमात्रं किन्तु 'विश्वा' धनानि 'मातये कृत्स्नानि प्रीणनमाधनानि' गवादिधनानि॥ पष्ठार्थे द्वितीया॥ तेषां लाभाय॥ तत्र दृष्टान्तः। धना धने संप्राप्ते शवसे वैरिजयसाधनबलाय मातये तेषामेव धनानां प्राप्तये च 'अत्यमिव सततगाभिनमश्चमिव। तं यथा स्तुवन्ति तद्वत्॥

मिनत्पुरो नवतिमिन्द्र पूरवे दिवोदासाय महि दाशुषे नृतो वज्रेण दाशुषे नृतो ।
अतिथिग्वाय शम्बरं गिरेरुग्रो अवाभरत् ।

महो धनानि दयमान ओजसा विश्वा धनान्योजसा ॥ ७ ॥

मिनत्। पुरः। नवतिम्। इन्द्र। पूरवे। दिवः॥दासाय। महि। दाशुषे। नृतो इति। वज्रेण।
दाशुषे। नृतो इति॥ अतिथि॥ग्वाय। शम्बरम्। गिरेः। उग्रः। अव। अभरत्।
महः। धनानि। दयमानः। ओजसा। विश्वा। धनानि। ओजसा ॥ ७ ॥

हे 'इन्द्र' 'नृतो रणे नर्तनशील एवं' 'दाशुषे हविर्दत्तवते' 'पूरवे अभिमतपूरकाय'। मनुष्यनामैतत्। 'महि महते' 'दिवोदासाय एतन्नामकाय राज्ञे॥ 'दिवो दासे पष्ठ्या अलुक्' (का. ६. ३. २१. ५) इति अलुक्। 'दिवोदासादीनां छन्दसि' इति पूर्वपदाद्युदात्तत्वम्॥ 'नवतिम् एतत्संख्याकानि' 'पुरः शत्रूणां पुराणि' 'मिनत् भिन्नवानसि। तथा हे 'नृतो गात्रविक्षेपणकुशल हस्तपादादिकक्षेपेण शत्रूणां हिंसक' 'वज्रेण क्षेपणसमर्थेनायुधेन' 'दाशुषे हविर्दत्तवते दिवोदासाय अन्यस्मै वा मिनत्। तमपि शत्रुं भिन्नवानसि। इदानीं परोक्षेणाह। 'अतिथिग्वाय पूजार्थमतिथिं गच्छते दिवोदासाय तदर्थम्॥ गमेरीणादिको दुप्रस्थयः॥ 'उग्रः उद्वर्णबलः इन्द्रः पूर्वं पुरभेदनसमये विद्वमपि अग्नियमाणं गिरिमारुढं' 'शम्बरम् एतन्नामानमसुरं' 'गिरेः दुर्गमात् पर्वतादेः सकाशात्' 'ओजसा स्वकीयेन बलेन' 'अवाभरत् अवाहमुत्तमवकृत्य प्राणं हनवान्। किं कुर्वन्। 'महः महान्ति' 'धनानि तदीयगवाश्वादीनि' 'दयमानः

१. क्ष-ञ-ट-संपादितवन्तः। तत्र दृष्टान्तः। स्वपाः। २. क्ष-ञ-ट-मेधाविशिन्द्र जेन्यं जयशीलं त्वां वाजेषु संप्राप्तेषु वाजिनं वेगवन्तं त्वां शुम्भन्तो गुणैर्दापयन्तः अतक्षिपुः; ङ-मेधाविन् इन्द्र जेन्यं जयशीलवान् वाजिनं वेगवन्तं त्वां शुम्भन्तः गुणैः भासयन्तः अतक्षिपुः। ३. झ-अत्यम् अश्वम्। ४. क्ष-ञ-ट-प्रीणनसाधनानि लब्धुं तेषां लाभाय। ५. उ-एतदभिमतपूरकाय; झ-अभिमतपूरकाय मनुष्याय।

विवादासाय राज्ञे साधयन् ॥ ' दय दानगतिहिंसादानेषु ' । शपः पितृवादानुदात्तत्वे शानघो लसाव-
धातुक्स्वरेण धातुस्वरः ॥ न केवलमलं धनं किन्तु 'विश्वा 'धनानि सर्वाण्यपि तेषां मणि-
मुक्तादीनि 'ओजसा स्वकीयेन बलेन दयमानः साधयन् अवाभरत् ॥

इन्द्रः समत्सु यजमानमार्यं प्रावद्विश्वेषु शतमूतिराजिषु स्वर्माळहेप्वाजिषु ।

मनवे शासदव्रतान्त्वचं कृष्णामरन्धयत् ।

दक्षन्न विश्वं ततृपाणमोषति न्यर्शसानमोषति ॥ ८ ॥

इन्द्रः । समत्सु । यजमानम् । आर्यम् । प्र । आवत् । विश्वेषु । शतमूतिः । आजिषु ।

स्वःऽमीळहेपु । आजिषु ॥ मनवे । शासत् । अव्रतान् । त्वचम् । कृष्णाम् । अरन्धयत् ।

धक्षत् । न । विश्वम् । ततृपाणम् । ओषति । नि । अर्शसानम् । ओषति ॥ ८ ॥

अयम् 'इन्द्रः 'समत्सु रणेपु' प्रहारनिमित्तेषु 'यजमानं यष्टारम् 'आर्यम् अरणीयं सर्वैर्गन्तव्यं
'प्रावत् रक्षति । समत्सु इति संग्रामनाम 'समत्सु समरणे' (नि. २. १७. २२) इति तन्नामसु पाठात् ।
किंच 'शतमूतिः स्वभक्तेष्वपरिमितरक्षणः इन्द्रः 'विश्वेषु ॥ लिङ्गव्यत्ययः ॥ 'आजिषु सर्वेषु स्पर्धा-
निमित्तेषु संग्रामेषु यजमानं प्रावत् । तथा 'स्वर्माळहेपु स्वर्गदेशेषु सुगन्धस्य सेचयसु वा 'आजिषु महासंग्रामेषु
प्रावत् स्वर्गप्रदानेन रक्षति । रणे आभिमुख्येन हतानां वीराणां स्वर्गः पराशरेण स्मर्यते—' द्वाविमौ पुरुषौ
लोके सूर्यमण्डलभेदिनौ । परिवाङ्मोगयुक्तश्च रणे योऽभिमुखो हतः ' (परा. ३. २५) इति । अत्रेति-
हासमाचक्षते । अंशुमती नाम नदी । तस्यास्तीरे कृष्णनामा असुरः वर्णतश्च कृष्णः दशमहवैरनुचरैरुषेतः
तद्देशवर्तिनः^१ पीडयन्नास्ते । तत्रेन्द्रः^२ बृहस्पतिना प्रेरितः सन् मरुद्भिः सहितः कृष्णां तदीयत्वचमुत्कृत्य
सानुचरमवधीत् । अयमर्थः ' अव द्रप्सो अंशुमतीमतिष्ठत् ' (ऋ. सं. ८. १६. १३) इत्यादिना उपरि-
ष्टान् वक्ष्यते । तदत्रोच्यते । अयमिन्द्रः 'मनवे मनुष्याय ॥ विभक्तिव्यत्ययः ॥ मनुष्याणामर्थाय । 'अव-
तान् । व्रतमिति कर्मनाम । तद्व्रितान् यागविद्वेषिणः 'शासन् शिक्षितवान् हिंसितवान् ॥ शासल्लेङि
अडागमः ॥ तथा 'कृष्णां 'त्वचं कृष्णनाम्नोऽसुरस्य कृष्णवर्णां त्वचमुत्कृत्य 'अरन्धयत् हिंसितवान् ॥
'रथ हिंसायाम्' । 'रथिजभोरचि' इति नुम् ॥ केन प्रकारेणेति तदुच्यते । 'धक्षत्' भस्मीकराति ॥
लेट्यडागमः । 'सिद्धहुलम्' इति सिप् ॥ तथा 'विश्वं 'ततृपाणमोषति । सर्वमपि हिंसकं तदनु-
चरसंघं दहति । यत्किंचिदवशिष्टमिति न इत्याह । 'अर्शसानं हिंसार्थं हतावशिष्टं सर्वमपि 'नि
'ओषति निःशेषेण दहति ॥

१. न-समरणेषु । २. क्ष-ञ-ङ-ञ-ट-तद्देशवर्तिनः प्राणिनः । ३. क्ष-ञ-ट-तदेन्द्रः । ४. क्ष-ञ-ट-
धक्ष । भस्मीकरोतीति ।

सूरश्चक्रं प्र वृहज्जात ओजसा प्रपित्वे वाचमरुणो मुषायतीशान आ मुषायति ।
उशना यत्परावतोऽजगन्नुतये कवे ।

सुम्नानि विश्वा मनुषेव तुर्वणिरहा विश्वेव तुर्वणिः ॥ ९ ॥

सूरः । चक्रम् । प्र । वृहत् । जातः । ओजसा । प्रऽपित्वे । वाचम् । अरुणः । मुषायति ।

ईशानः । आ । मुषायति ॥ उशना । यत् । पराऽवतः । अजगन् । ऊतये । कवे ।

सुम्नानि । विश्वा । मनुषाऽहव । तुर्वणिः । अहा । विश्वाऽहव । तुर्वणिः ॥ ९ ॥

अत्रापि इतिहासमाचक्षते । केचन असुराः पूर्वमिन्द्रवज्रेण वधो मा भूत् इति ब्रह्मणो वरं लब्ध्वा इन्द्रमगणयित्वा उद्वृत्ताः^१ आसन् । तान् हन्तुम् इन्द्रः सूर्यरथस्य चक्रमादाय अवधीदिति । तदिदमुच्यते । अयमिन्द्रः ^१सूरः सूर्यस्य ॥ पष्ठयथे प्रथमा ॥ ^२चक्रं रथस्य चक्रमादाय ^३ओजसा शारीरेण बलेन ^४जातः समृद्धः सन् ^५प्र वृहत् प्रक्षिप्तवान् ॥ ‘ वृह उद्यमने ’ । तौदादिकः ॥ किञ्च ^६अरुणः अरुणवर्णः अत्यन्ततेजोयुक्तः सन् यद्वा गमनशीलः सन् ^७प्रपित्वे तेषां समीपे तत्समीपमागत्य ^८वाचं वागुपलक्षितं प्राणं ^९मुषायति मुमोप^{१०} मुष्णाति वा^{११} । प्रपित्वे इत्यासन्ननाम । यद्वा । वाचं तेषां प्रहारध्वनिं मुषायति । तेषु हतेषु ध्वनिः स्वयमेव विश्रान्तः^{१२} भवति अवधीदित्यर्थः । अथवा । इन्द्र एव द्युस्थानः सन् आदित्यात्मना स्तूयते । सूरः सूर्यः जातः उदितः सन् ओजसा स्वकीयेन तेजसा युक्तः चक्रं प्र वृहत् तमोनिवारणार्थमसुरजयाय वा चक्रोपलक्षितं रथं प्रकर्षेण उद्यतं^{१३} करोति । ततः पूर्वम् अरुणः तद्वथयन्ता प्रपित्वे मन्देहासुराणां प्रपित्वे समीपे वाचं तेषां ‘ जहि भिन्धि ’ इत्यादिध्वनिं मुषायति मुष्णाति ॥ मुषेस्तुरस्य भोऽहावपि ‘ छन्दमि शायजपि ’ इति शायजादेशः ॥ तदनन्तरं सूर्यः ^{१४}ईशानः सर्वाणि तमांसि असुरान् वा निराकर्तुं समर्थः सन् ^{१५}आ ^{१६}मुषायति समन्तात्^{१७} मुष्णाति । अथ प्रत्यक्षकृतः । हे ^{१८}कवे क्रान्तदर्शिन् ^{१९}यत् यस्त्वम् ^{२०}उशना उशनस एतन्नाम्नो महर्षेः ^{२१}ऊतये रक्षणाय ^{२२}परावतः दूरान् स्वर्गस्थानान् ^{२३}अजगन् गतवानसि प्राप्तवानसि ॥ गमेः सिपि छान्दसः शपः भ्नुः । हल्ङ्यादिलोपे ‘ मो नो धातोः ’ (पा. सू. ८. २. ६४) इति नत्वम् ॥ यद्वा । उशना उशनसा युक्तः सन् अजगन् आगच्छ । आगत्य च ^{२४}विश्वा विश्वानि ^{२५}सुम्नानि सुखसाधनानि धनानि आदाय अस्माकं ^{२६}तुर्वणिः तूर्णवनिः क्षिप्रं संभक्ता भव इति शेषः । ‘ तुर्वणिस्तूर्णवनिः ’ (निरु. ६. १४) इति निरुक्तम् । तत्र दृष्टान्तः । ^{२७}मनुषेव मनुष्येणेव । यथा त्वोत्तेन^{२८} परिवृढाय देशान्तरादभिमतं धनमानीयते तद्वत् । यद्वा मनुषेव मनुष्याणामिव । इतरेषामृत्विजां विश्वा सुम्नानि सर्वाणि धनान्यादाय तुर्वणिः भवसि^{२९} । तद्वदस्माकमपि । न केवलमेकस्मिन्नेव यागदिने किन्तु ^{३०}अहा ^{३१}विश्वेव विश्वान्यपि अहानि सर्वेष्वपि अहःसु ^{३२}तुर्वणिः भव । यद्वा । तुर्वणिस्त्वम् अहा विश्वेव विश्वान्यहानि अतिदीर्घमायुष्यं यथा ददासि तथा सुम्नान्यपि उभयमपि देहीत्यर्थः ॥

१. क्ष-अ-ट-हृताः; ङ-ट्टाः । २. क्ष-ङ-ज-ट-मुष्णाति । ३. क्ष-ङ-ज-ट-विशीर्णः । ४. क्ष-अ-ट-उद्युक्तम् । ५. क्ष-ङ-ज-ट-असमन्तात् । ६. ख-चोरेण । ७. क्ष-ङ-ज-ट-भवति ।

स नो नव्येभिर्वृषकर्मन्नुक्थैः पुरां दर्तः पायुभिः पाहि शग्मैः ।

दिवोदासेभिरिन्द्र स्तवानो ववृधीथा अहोभिरिव द्यौः ॥ १० ॥

सः । नः । नव्येभिः । वृषऽकर्मन् । उक्थैः । पुराम् । दर्तरिति दर्तः । पायुऽभिः । पाहि । शग्मैः ।

दिवऽदासेभिः । इन्द्र । स्तवानः । ववृधीथाः । अहोभिः इव । द्यौः ॥ १० ॥

हे इन्द्र वृषकर्मन् अभिमतवर्षणव्यापारवन् पुरां दर्तः असुरपुराणां दारयितः ॥ 'सुषामन्त्रिते' इति षष्ठ्याः पराङ्गवद्भावात् षष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य पादादित्वात् आष्टमिकमाणुदात्तत्वम् ॥ 'सः तादृशो महानुभावस्त्वं' नः अस्मरसंबन्धिभिः नव्येभिः नूतनैः उक्थैः^१ इदानीं प्रतिपादितप्रकारैः स्तोत्रैस्तुष्टः सन् पायुभिः पालनप्रकारैः शग्मैः सुखैश्च ऐहिकामुष्टिकरूपैः । पाहि पालय । किंच हे इन्द्र दिवोदासेभिः दिवोदासगोत्रोत्पन्नैः ॥ अर्शादित्वात् अच् ॥ अस्माभिः परुच्छेपैः^२ । यद्वा । पूजार्थं बहुवचनम् । स्तवानः स्तूयमानः ॥ कर्मणि कर्तृप्रत्ययः ॥ ववृधीथाः प्रवृद्धो भव ॥ वृधेर्लिङ्छान्दसः शपः श्लुः ॥ किमिव । अहोभिरिव द्यौः । द्योननशीलः आदित्यः अहोभिः प्रसिद्धैर्यथा प्रवृद्धो भवति तथा अस्मरस्तुत्या अत्यन्तं प्रवृद्धो भवेत्यर्थः ॥ ॥ १९ ॥

'इन्द्राय हि' इति सप्तचं पञ्चमं सूक्तम् । 'इन्द्राय सप्त' इत्यनुक्रमणिका । परुच्छेप ऋषिः । अथष्टिश्छन्दः । इन्द्रो देवता । षष्ठ्यस्य षष्ठेऽहनि माध्यंदिनसवने होत्रकाः स्वस्वशस्त्रे एतत्सूक्तं नृचत्रयं कृत्वा आरम्भणीयाभ्य ऊर्ध्वमावपेयुः । अत्रायं विभागः । आद्यामिहो मैत्रावरुणस्य । तृतीयाद्यास्तिस्रो ब्राह्मणाच्छंसिनः । पञ्चम्याद्यास्तिस्रोऽच्छावाकस्य । एतत् 'चतुर्थेऽहनि' इति खण्डे सूत्रितं—'षष्ठेऽहनीन्द्राय हि द्यौरसुरो अनम्रतेत्येवमेव' (आश्व. श्रौ. ७. ११) इति । तत्रैवाहनि तस्मिन्नेव सवने प्रशास्त्रादीनां प्रस्थितयाज्याभ्यः^३ पुरस्तादादितः पटुचः एकैकशः प्रक्षेपणीयाः । 'षष्ठस्य' इति खण्डे सूत्रितम्—'इन्द्राय हि द्यौरसुरो अनम्रतेति पटु' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति । महाव्रते निष्केवल्ये 'इन्द्राय हि' इति तृचो वैकल्पिकानुरूपद्वितीयः । 'महाव्रतस्य' इति खण्डे सूत्रितम्—'एन्द्र याद्वप षः परावत इन्द्राय हि द्यौरसुरो अनम्रत' (ऐ. आ. ५. १. १) इति ॥

इन्द्राय हि द्यौरसुरा अनम्रतेन्द्राय मही पृथिवी वरीमभिद्युम्रमाता वरीमभिः ।

इन्द्रं विश्वे सजोषसो देवासो दधिरे पुरः ।

इन्द्राय विश्वा सर्वनानि मानुषा रातानि सन्तु मानुषा ॥ १ ॥

इन्द्राय । हि । द्यौः । असुरः । अनम्रत । इन्द्राय । मही । पृथिवी । वरीमऽभिः ।

द्युम्रऽमाता । वरीमऽभिः ॥ इन्द्रम् । विश्वं । सजोषसः । देवासः । दधिरे । पुरः ।

इन्द्राय । विश्वा । सर्वनानि । मानुषा । रातानि । सन्तु । मानुषा ॥ १ ॥

‘द्यौः द्योतनशीलो शुलोकः तन्निवासी’^१ देवसंघः^२ वा स च^३ असुरः निरसनशीलः शत्रूणां पुण्यकृता-
मेव तन्निवासान्^४ इन्द्राय^५ हि इन्द्रायैव^६ अनन्त स्वयमेव प्रहो भवति ॥ नमोऽछान्दसे लङि कर्म-
कर्तरि आत्मनंपदम् । ‘न दुहस्नुनमाम्’^७ (पा. सू. ३. १. ८९) इति यगभावः । छान्दसः शपः^८ श्लुः ।
हलादिशेषाभावश्च । अनुनासिकलोपः ॥ हिशब्दः प्रसिद्धयर्थो वा । तथा^९ इन्द्राय इन्द्रार्थं^{१०} मही
महतो^{११} पृथिवी भूमिः तत्रत्यः सर्वो^{१२} जनो वा अनन्त । उभयत्र आश्रयवाचिशब्देन आश्रयी लक्ष्यते
ग्रामः आगतः इतिवत् । केन साधनेन इति तदुच्यते ।^{१३} वरीमभिः वरणीयैः स्तोत्रैर्हविर्भिर्वा । किंच
‘द्युन्नसाता द्युन्नसातौ’^{१४} अन्नस्य^{१५} यशसो वा लाभे निमित्ते सति^{१६} वरीमभिः वरणीयैर्हविर्भिर्युक्ता
यजमानाः प्रह्ना^{१७} भवन्ति^{१८} । किंच^{१९} इन्द्रम् एव^{२०} विश्वे सर्वे^{२१} देवासः देवाः^{२२} सजोपमः समानप्रीतियुक्ता
ऐकमस्यभाजः पूर्वमसुरजयार्थं^{२३} पुरः^{२४} दधिरे पुरतः स्थापितवन्तः इन्द्रमुखेनैवासुरान् जितवन्तः इत्यर्थः ।
तथा^{२५} मानुषा^{२६} सवनानि मनुष्याणां संबन्धीनि अभिपवयुक्तानि प्रातरादिसवनानि^{२७} इन्द्राय^{२८} सन्तु
इन्द्रायैव^{२९} भवन्तु । तथा^{३०} मानुषा मनुष्याणामृत्विजां संबन्धीनि^{३१} रातानि दातव्यानि पुरोडाशादीनि
इन्द्राय^{३२} हि इन्द्रायैव^{३३} सन्तु इन्द्रे प्रीणयितुं समर्थानि भवन्तिवत्यर्थः ॥

विश्वेषु हि त्वा सर्वनेषु तुञ्जते समानमेकं वृषमण्यवः

पृथक् स्वः सनिष्यवः पृथक् ।

तं त्वा नावं न पर्षणिं शूषस्य धुरि धीमहि ।

इन्द्रं न यज्ञैश्चितयन्त आयवः स्तोमैभिरिन्द्रमायवः ॥ २ ॥

विश्वेषु । हि । त्वा । सर्वनेषु । तुञ्जते । समानम् । एकम् । वृषमण्यवः । पृथक् । स्वः । रितं स्वः ।

सनिष्यवः । पृथक् ॥ तम् । त्वा । नावम् । न । पर्षणिम् । शूषस्य । धुरि । धीमहि ।

इन्द्रम् । न । यज्ञैः । चितयन्तः । आयवः । स्तोमैभिः । इन्द्रम् । आयवः ॥ २ ॥

हे इन्द्र^१ त्वा त्वाम्^२ एकम् एकमेव सन्तं^३ विश्वेषु सर्वेषु^४ सवनेषु^५ तद्वासु एकाहार्हानसत्ररूपेषु
सर्वेषु सोमयागेषु यजमानाः^६ तुञ्जते स्वरयन्ति हविरादीनि ददते । कीदृशं त्वाम् ।^७ समानं सर्वेषा-
मेकरूपम् । कीदृशा यजमानाः ।^८ वृषमण्यवः अभिमतवर्पणाय त्वामेव मन्यमानाः^९ पृथक् विविच्य
स्वस्वयागे^{१०} । किमिच्छन्तः^{११} ।^{१२} स्वः स्वर्गं सुखविशेषं वा^{१३} मनिष्यवः संभक्तुकामाः^{१४} पृथक् तुञ्जते
पृथगेव स्वरयन्ति । तुञ्जतिर्दानार्थः, ‘शिक्षति तुञ्जते’ (नि. ३. २०. ८) इति तन्नामसु पाठात् ।^{१५} तं
तादृशं^{१६} त्वा त्वां^{१७} शूषस्य बलस्य सेनारूपस्य^{१८} धुरि वहने तजयाय^{१९} धीमहि स्थापयामः । यद्वा ।
शूषस्य अस्मदीयशारीरबलस्य धुरि धीमहि । शूषमिति बलनाम, ‘शूषं सहः’ (नि. २. ९. १६) इति
तन्नामसु पाठात् । तत्र दृष्टान्तः ।^{२०} पर्षणिं^{२१} नावं^{२२} न पारस्य संभक्त्रीं पूरयित्रीं वा फलस्य नावमिव ।
तां यथा भारवहने स्थापयन्ति ॥ ‘पार तीर कर्मसमाप्तौ’ । ‘छन्दसि वनसन’ (पा. सू. ३. २. २७)

१. ड-तन्निवासो देवसंघातः । २. ड-द्युप्तस्य धनस्य । ३. अ ड-अ-ट-अनन्त । ४. स-स्वः स्वयागकर्म
इच्छन्तः ।

इति सनेः इन्प्रत्ययः । पृषोदरादिः । पिपतेः औणादिकः सनिप्रत्ययो वा ॥ कीदृशा वचम् ।
 १आयवः मनुष्या यजमानाः १यज्ञैः साधनैः १इन्द्रं १न १चित्तयन्तः परमेश्वरमिव त्वां चेतयन्तः
 परमेश्वरबुद्ध्या भावयन्त इत्यर्थः । यद्वा नशाब्दः एवकारार्थः । इन्द्रमेव त्वां जानन्तः । तथा
 स्तोमेभिः स्तोत्रैः १इन्द्रम् १ इन्द्रमेव १भावयः गच्छन्तो वयं धीमहि ॥ दधातेहिहि छान्दसः शपो
 लुक् ॥

वि त्वा ततस्ते मिथुना अवस्यवो व्रजस्य साता

गव्यस्य निःसृजः सक्षन्त इन्द्र निःसृजः ।

यद्व्यन्ता द्वा जना स्वयन्ता समूहसि ।

आविष्करिर्कृदृषणं सचाभुवं वज्रमिन्द्र सचाभुवम् ॥ ३ ॥

वि । त्वा । ततस्ते । मिथुनाः । अवस्यवः । व्रजस्य । साता । गव्यस्य । निःसृजः । सक्षन्तः ।
 इन्द्र । निःसृजः ॥ यत् । व्यन्ता । द्वा । जना । स्वः । यन्ता । समूहसि ।
 आविः । करिर्कृत् । वृषणम् । सचाभुवम् । वज्रम् । इन्द्र । सचाभुवम् ॥ ३ ॥

हे १इन्द्र १त्वा त्वामुद्दिश्य १मिथुनाः पत्नीसहिता यजमानाः १वि १ततस्ते यज्ञं वितन्वते ।
 यद्वा । यज्ञं पयोधतादिना आत्मानमुपक्षयन्ति ॥ ' तसु उपक्षये ' । छान्दसे लिटि ' इरयो रे '
 इति रेभावः ॥ किमर्थम् । १गव्यस्य १व्रजस्य १साता गवां संबन्धिनो यूथस्य लाभे निमित्तभूतं
 सति । न च सर्वत्र अग्निहोत्रादिनित्यवाक्येषु कारीरीचित्रादिकार्यवाक्येषु यस्योदयं यस्य गृहान्
 इत्यादिनैमित्तिकवाक्येषु पुरुषस्यैव अर्थत्वादेः सद्भावात् तस्यैवाधिकारः स्त्रियास्तु सत्यप्यधि-
 त्वे अध्ययनाभावेन विद्वत्ताया अभावात् अत एव सामर्थ्याभावाच्च नारत्यधिकारः इति वाच्यम् ।
 यद्यपि स्त्रियाः नास्ति पृथगधिकारस्तथापि पूर्वमीमांसायां पष्ठेऽधिकाराध्याये तृतीयचतुर्थाभ्यामधि-
 करणाभ्यां अस्त्येव स्त्रिया अधिकारः स च पत्या सहति^३ प्रपञ्चितत्वात् ' जायापती अग्निमादधीयानाम् '
 इत्याधानविधानात् स्मृतिषु च ' नास्ति स्त्रीणां पृथग्यज्ञो न व्रतम् ' (मनु. ५. १५५) इति पृथगधि-
 कारस्यैव निवारितत्वात् अस्त्येव स्त्रियाः पत्या महाधिकारः । अध्ययनाभावेऽपि ' वेदे पत्न्यै प्रदाय
 वाचयेत् ' (आश्व. श्रौ. १. ११) इति सूत्रकारवचनान् ' पत्न्यन्वास्ते ' इत्यादिविधिषु ' सुप्रजसम्वा
 वयम् ' (तै. सं. १. १. १०. १) इत्यादिमन्त्रविधानात् यत्र वचनमस्ति तत्र अस्त्येव मन्त्रेऽधि-
 कारः किं^३ हि वचनेन कुर्यात्^३ नास्ति वचनस्यानिभारः इति न्यायान् । तस्मात् मिथुना यज्ञं ततस्ते
 इत्येतत् युक्तम् । कीदृशास्ते । १अवस्यवः इन्द्राय आत्मने वा तृतिमिच्छन्तः १निःसृजः निःशेषेण हविस्स्य-
 जन्तः १सक्षन्तः ॥ सक्षतिर्गत्यर्थः ॥ त्वां संभजमानाः । पुनस्त एव विशेष्यन्ते । १निःसृजः फलप्रति-
 बन्धकं पापं निर्गमयन्तः । कस्तव विशेष इति तदुच्यते । १यत् यस्मात् कारणात् १व्यन्ता गामात्मनः

१. झ-इन्द्रं न । २. क्ष-ज-ट-सहवेति । ३. क्ष-ङ-झ-ज-ञ-ट-त-र्क हि वचनं न कुर्यात् ; च-
 किं तर्हि वचनेन कुर्यात् ।

इच्छन्ती ॥ गोशब्दात् ' सुप आत्मनः क्यच् ' । ' वान्तो यि प्राथये ' इति अवादेशः 'स्वर्यन्ता स्वर्गं यन्तो गन्तुमुद्युक्ता' 'द्वा 'जना द्वौ जायापतिरूपौ जनौ 'समूहसि संयुक्तयोः एव अभिमतं स्वर्गादिकं प्रापयसि । यद्वा । सम्यगनुष्ठितवन्तौ इत्यूहसि निश्चिनोपि । अतः पानीसहिता अनुतिष्ठन्तीत्यर्थः । किंच हे 'इन्द्र त्वं 'वृषणं वर्षकं कामानां 'सचाभुवं सहैवोसन्नं त्वया अविना भूतं तथा 'सचाभुवं शत्रु-वधादिव्यापारसामर्थ्येन' सहैवोसन्नं 'वज्रम् 'आविष्करिक्त्वाविष्कुर्वन् प्रकटयन्^१ वर्तसे इति शेषः ॥

विदुष्टे अस्य वीर्यस्य पूरवः पुरो यदिन्द्र

शारदीरवातिरः सासहानो अवातिरः ।

शासस्तमिन्द्र मर्त्यमयज्युं शवसस्पते ।

महीममुष्णाः पृथिवीमिमा अपो मन्दसान इमा अपः ॥ ४ ॥

विदुः । ते । अस्य । वीर्यस्य । पूरवः । पुरः । यत् । इन्द्र । शारदीः । अवऽअतिरः । ससहानः ।

अवऽअतिरः ॥ शासः । तम् । इन्द्र । मर्त्यम् । अयज्युम् । शवसः । पते ।

महीम् । अमुष्णाः । पृथिवीम् । इमाः । अपः । मन्दसानः । इमाः । अपः ॥ ४ ॥

हे 'इन्द्र 'ते 'वीर्यस्य तव संबन्धिनः 'अस्य वीर्यस्य ॥ कर्मणि पठ्यते ॥ वक्ष्यमाणमेतद्वीर्यं 'विदुः । ये 'पूरवः मनुष्या यजमानास्तत्र महत्त्वं ज्ञानानां त्वामेव यजन्ति 'ते विदुः । यद्वा । अस्य वीर्यस्य माहात्म्यम् इति शेषः ॥ विदुष्टे इत्यत्र 'युष्मत्तत्तत्क्षुपु ' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् ॥ वीर्यमेव विशेष्यते । हे इन्द्र 'यत् यस्मात् कारणात् 'शारदीः संवत्सरसंबन्धिनीः संवत्सरपर्यन्तं प्राकार-परिखादिभिर्दंडीकृताः 'पुरः शत्रूणां पुरीः 'अवातिरः अनाशयः ॥ अवपूर्वस्तिरतिर्नाशनार्थः ॥ किं कुर्वन् । 'ससहानः तत्रत्यानभिभवन् धनाद्यपहारेण पीडयन् ॥ सहतेर्यङ्लुगन्तात् ताच्छीलिकः चानश् ॥ 'अवातिरः । किंच हे 'इन्द्र 'तं 'मर्त्यं मरणधर्माणम् 'अयज्युम् अयष्टारं यज्ञविवातिनं राक्षसादि^३ 'शामः निगृहीतवानसि^३ । हे 'शवसस्पते बलस्य पालकेन्द्र त्वं 'महीं महतीं 'पृथिवीम् 'इमाः 'अपः च समुद्रनद्यात्मकान्युदकानि च 'अमुष्णाः बलात् अपहतवानसि^४ । असुरैर्यैर्वा यज्ञविद्वेषिभिः आक्रान्तां भूमिं तत्संबन्धिनीरपश्च तेषां पुराणि भित्त्वा अपहतवानसीत्यर्थः । किं दुःखेन । नेत्याह । 'मन्दसानः हव्यश्रेव^५ 'इमाः 'अपः इमानि अकार्याणि ब्रीह्याद्यन्नानि अमुष्णाः लब्धवानसि ॥

१. क्ष-उ-ज-ट-शत्रुवधादिस्वव्यापारसामर्थ्येन । २. क्ष-उ-ज-ट-प्रकाशयन् । ३. ङ-राक्षसादिर्हिसितवानसि; झ-राक्षसादि तनूकृतवानसि; क्ष-ज-झ-ट-राक्षसादि शासः निगृहीतवानसि तनूकृतवानसि वा । ४. क्ष-ज-ट-आहतवानसि । ५. च-तृप्यश्रेव ।

आदितै अस्य वीर्यस्य चर्किरन्मदेषु वृषन्नुशिजो यदाविथ सखीयतो यदाविथ ।
चकर्थ कार्मेभ्यः पृतनासु प्रवन्तवे ।

ते अन्यामन्यां नद्यं सनिष्णत श्रवस्यन्तः सनिष्णत ॥ ५ ॥

आत् । इत् । ते । अस्य । वीर्यस्य । चर्किरन् । मदेषु । वृषन् । उशिजः । यत् । आविथ ।
सखिऽयतः । यत् । आविथ ॥ चकर्थ । कारम् । एभ्यः । पृतनासु । प्रऽवन्तवे ।

ते । अन्याम्ऽअन्याम् । नद्यम् । सनिष्णत । श्रवस्यन्तः । सनिष्णत ॥ ५ ॥

हे इन्द्र ^१आत् अत एव हेतोः ^२ते ^३वीर्यस्य तव संबन्धिने वीर्याय तदभिवृद्धये ^४चर्किरन् पुनःपुनः सोमं विकिरन्ति ॥ किरतेर्यङ्लुगन्तान् व्यत्ययेन शः ॥ सर्वेषु सवनेषु वितरन्ति यजमानाः । अत इत्युक्तं कुत इत्याह । ^५मदेषु ^६वृषन् सोमजनितमदेषु ^७सत्सु हे कामानां वर्पितः ^८उशिजः ^९त्वां कामयमानान् यजमानान् ^{१०}यत् यतः कारणात् ^{११}आविथ रक्षसि । किंच ^{१२}सखीयतः तव सखित्वमात्मन इच्छतोऽस्मान् ^{१३}यत् यस्मान् ^{१४}आविथ तर्पयमि अभिमतेन प्रीणयसि अतश्चर्किरन् । किंच हे इन्द्र ^{१५}एभ्यः यजमानेभ्यः ^{१६}कारं शब्दं मिहनादलक्षणं ^{१७}चकर्थ करोषि ॥ करोतेः कर्मणि घञ् । ‘कर्षात्वतः’ इत्यन्तोदात्तत्वम् ॥ कुत्रेति तदुच्यते । ^{१८}पृतनासु संग्रामेषु । किमर्थम् । ^{१९}प्रवन्तवे प्रकर्षणं वनितुं संभक्तुम् । युद्धाय हि धाराः संभजन्ते ॥ वनन्तस्तुमर्थे तद्वन्प्रत्ययः । ‘तादौ च’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ किंच ^{२०}ते तव संग्रामवागिनः स्वयि ^{२१}अन्यामन्याम् अन्यांश्चान्यांश्च अन्यमन्यं प्रति ॥ कर्मव्यतिहारं सर्वनामो द्विवचनम् ॥ ^{२२}नद्यं नदि सन्तोषं समृद्धिम् ^{२३}‘तुनदि समृद्धौ’ । पूर्वस्वरत्वं बाधित्वा छान्दसो यणादेशः ॥ ^{२४}सनिष्णत संभजन्ते ॥ सनेलेटि ‘सिन्वहुल्म्’ इति सिप् । इट् । व्यत्ययेन पुनः श्राप्रत्ययः । ‘आत्मनेपदेष्वनतः’ इत्यादादेशः ‘आभ्यस्तयोरातः’ इत्याकारलोपः । छान्दस्य टः एवाभावः ॥ तथा ^{२५}श्रवस्यन्तः अन्नमिच्छन्तो जयालब्धमन्नं काङ्क्षन्तः ^{२६}सनिष्णत संभजन्ते ॥

उतो नो अस्या उपसो जुपेत ह्यर्कस्य

बोधि हविषो हवीमभिः स्वर्षाता हवीमभिः ।

यदिन्द्र हन्तवे मृधो वृषा वज्रिश्चिकेतसि ।

आ मे अस्य वेधसो नवीयसो मन्मे श्रुधि नवीयसः ॥ ६ ॥

उतो इति । नः । अस्याः । उपसः । जुपेत । हि । अर्कस्य । बोधि । हविषः । हवीमऽभिः ।
स्वःऽसाता । हवीमऽभिः ॥ यत् । इन्द्र । हन्तवे । मृधः । वृषा । वज्रिन् । चिकेतसि ।

आ । मे । अस्य । वेधसः । नवीयसः । मन्मे । श्रुधि । नवीयसः ॥ ६ ॥

अयमिन्द्रः ^१नः अस्माकं संबन्धिनीम् ^२अस्याः ^३उपसः ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ एतामुपमं मुन्याहः-
संबन्धिनमुषःकालम् ^४उतो ^५जुपेत अपि नाम सेवेत । उपस्येव अगमाकमयमिन्द्रो यजं गच्छे-

क्षित्यर्थः । हिः पुरणार्थः । गत्वा च ऽअर्कस्य ऽहविषः ॥ पूर्ववत्कर्मणि षष्ठी ॥ अर्चनसाधनं हविः
 ऽहवीमभिः हवनप्रकारविशेषैः दत्तं हविः उतो ऽबोधि अपि' नाम जानीहि' । किंच ऽस्वर्षाता
 स्वर्गस्यान्यस्य सुखविशेषस्य वा संभजनस्थाने यज्ञे ऽहवीमभिः आह्वानैः आहूतो भवेति शेषः ।
 अस्माभिराहूतः सन् उपस्थेवागस्य हविः स्वीकरोषीत्यर्थः । कस्मादिदमुच्यते । 'यत् यस्मात् कारणात्
 हे ऽवजिन् वज्रयुक्तं इन्द्रं मृधः हिंसकाच्छत्रून् हन्तवे इन्तुं ऽवृषा वर्षिता सन् कामानां ऽचिके-
 तमि अवबुध्यसे ॥ ' कित ज्ञाने ' । जौहोत्यादिकः । लेख्यडागमः । ' नाभ्यस्तस्याचि पिति ' इत्यत्र
 ' छन्दसि बहुलम् ' इति वचनात् लघूपधगुणप्रतिषेधाभावः । ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥
 तस्मात् द्रुमः । हे इन्द्रं मे मम ऽमन्म मननीयं स्तोत्रम् ऽआ ऽश्रधि सर्वतः शृणु । कीदृशस्य मे ।
 ऽवेधसः मेधाविनः ऽनवीयसः नवनरस्य । दीक्षितसंस्कारैः संस्कृतत्वात् नवीयस्त्वम् । पुन-
 र्विशेष्यते । ऽनवीयसः अतिशयेन नवनवतः असाधारणस्तुतिमतः । अत्र यजमानविशेषणैः तत्कर्तृकं
 स्तोत्रमेव विशिष्टं भवति ॥

त्वं तमिन्द्र वावृधानो अस्मयुरमित्रयन्तं तुविजात मर्त्यं वज्रेण शूर मर्त्यम् ।

जहि यो नो अघायति शृणुष्व सुश्रवस्तमः ।

रिष्टं न यामन्नप भूतु दुर्मतिर्विश्वाप भूतु दुर्मतिः ॥ ७ ॥

त्वम् । तम् । इन्द्र । ववृधानः । अस्मयुः । मित्रयन्तम् । तुविजात । मर्त्यम् । वज्रेण ।

शूर । मर्त्यम् ॥ जहि । यः । नः । अघायति । शृणुष्व । सुश्रवःस्तमः ।

रिष्टम् । न । यामन् । अप । भूतु । दुःस्मतिः । विश्वा । अप । भूतु । दुःस्मतिः ॥ ७ ॥

हे इन्द्रं तुविजात अस्मस्तुत्या बहुभावमापन्नं शूरं विक्रान्तं एवं ववृधानः अत्यर्थं
 वर्धमानः ऽअस्मयुः अस्मान् त्वज्जक्तान् कामयमानस्त्वम् ऽमित्रयन्तम् अस्मासु शत्रुत्वमाचरन्तं
 ऽमर्त्यं मरणस्वभावं ऽनं ऽमर्त्यं वज्रेण जहि ॥ ' हन्तेर्जः ' इति जादेशः । तस्य ' असिद्धवद्वा भात् ' इत्यसिद्धत्वात् हेतुगभावः ॥ तमित्युक्तं कमित्याह । 'यः मर्त्यः ऽनः अस्माकम् अघायति अघं पापं
 दुःखं वा इच्छति तं जहि ॥ ' अघायस्यात् ' इति आत्वम् ॥ किंच ' सुश्रवस्तमः अतिशयेन
 शोभनश्रवणः त्वं शृणुष्व श्रावय अस्मद्वाक्यम् । कीदृशं तदिति तदुच्यते । हे इन्द्र त्वत्प्रसादात्
 ऽदुर्मतिः अस्मजिघांसाविषया दुष्टा बुद्धिः ' अप भूतु अपगता भवन्तु ॥ छान्दसः शपो लुक् ॥
 ' भूसुबोस्तिष्ठि ' इति गुणप्रतिषेधः ॥ न केवलं हिंमारूपा अपि तु विश्वा सर्वापि क्रोधपरिवादादि-
 रूपा अप भूतु । तत्र दृष्टान्तः । ' यामन् यामनि अध्वनि रिष्टं न । अध्वनः अग्ने ' हिंसितं
 परिश्रान्तं यथा दुर्मतिश्चौरादिविषया बाधते तद्वत् अस्मान् बाधमाना दुर्मतिः अपगच्छन्तु । यद्वा ।
 यामनि मार्गे यज्ञादिरूपे रिष्टम् असुरकृतहिंसादिरूपं विघ्नं परिहरसि तद्वत् ॥ ॥ २० ॥

' त्वया वयम् ' इति पठन् पठं मूकं पारुच्छेपमात्यष्टमैन्द्रम् । ' युवं तम् ' इत्ययमैन्द्रापार्वतोऽ-
 धर्चः । ' त्वया वयं षड्युवं तमैन्द्रापार्वतोऽधर्चः ' इत्यनुक्रमणिका ॥ विनियोगो वैज्ञिकः ॥

१. क्ष-अ-ट-अपि नाम तावकम् असन् (?) । २. उ-उच्यते । ३. क्ष-अ-ट-अस्मजि-
 जिघांसाविष्टा । ४. क्ष-अ-ट-अध्वश्रवण । ५. क्ष-अ-ट-विघ्नं यथायथा परिहरसि ।

त्वया वयं मघवन्पूर्व्ये धन इन्द्रत्वोताः सासह्याम पृतन्यतो वनुयाम वनुष्यतः ।

नेदिष्ठे अस्मिन्नहन्यधि वोचा नु सुन्वते ।

अस्मिन्यज्ञे वि चयेमा भरे कृतं वाजयन्तो भरे कृतम् ॥ १ ॥

त्वया । वयम् । मघवन् । पूर्व्ये । धने । इन्द्रत्वाऽऊताः । ससह्याम् । पृतन्यतः ।

वनुयाम । वनुष्यतः ॥ नेदिष्ठे । अस्मिन् । अहनि । अधि । वोच । नु । सुन्वते ।

अस्मिन् । यज्ञे । वि । चयेम् । भरे । कृतम् । वाजयन्तः । भरे । कृतम् ॥ १ ॥

हे ^१मघवन् । मघः ^२सौख्यम् । तद्वन्निन्द्र ^३त्वया साधनेन युक्ताः ^४वयम् । अतः ^५एव ^६इन्द्रत्वोताः अतिप्रबलेनेन्द्रेण त्वया रक्षिताः सन्तः ^७॥ 'प्रत्ययोत्तरपदयोश्च' इति त्वादेशः । छान्दसम् आत्वम् ॥ ^८पृतन्यतः पृतनाम् आत्मन इच्छतः प्रबलसेनायुक्तान् शत्रून् ^९ससह्याम् अभिभवेम ^{१०}। तथा ^{११}वनुष्यतः अस्मत्प्रहाराय आगच्छतः शत्रून् ^{१२}वनुयाम तेषामागमनात्पूर्वमेव वयं संभजेम । किंच ^{१३}पूर्व्ये ^{१४}धने ^{१५}अस्मिन्यज्ञे ^{१६}नेदिष्ठे अयन्तसंनिहिते ^{१७}अस्मिन्नहनि अभिषवयुक्ते अद्यतने अहनि ^{१८}सुन्वते ^{१९}यजमानाय तदर्थम् ^{२०}अधि ^{२१}वोच । तं हविःप्रदं यजमानं यज्ञं वा ^{२२}नु क्षिप्रमधिकं ब्रूहि ॥ लोटि व्यत्ययेन अङ् । 'वच उम्' ॥ किंच हे इन्द्र वयं यजमानाः ^{२३}भरे संग्रामे ^{२४}कृतं जयस्य कर्तारं त्वामुद्दिश्य तज्जयार्थं ^{२५}वाजयन्तः हविलक्षणाज्ञम् उपाचरन्तः ^{२६}वि ^{२७}चयेम । स्तोत्रादिकं हविरादिकं वा विचिनुयाम ॥ चिनोतेर्व्यत्ययेन शप् ॥ पुनः कीदृशं त्वाम् । ^{२८}भरे देवानां संग्रामे असुरजये देवानां सम्यग्भरणे वा ^{२९}कृतं कर्तारम् । भर इति संग्रामनाम, 'भरतेवां हरतेवां' (निरु. ४. २४) इति यास्कः ॥

स्वर्जेषे भर आप्रस्य वक्मन्युषर्बुधः स्वस्मिन्नञ्जसि क्राणस्य स्वस्मिन्नञ्जसि ।

अहन्निन्द्रो यथा विदे शीर्ष्णाशीर्ष्णोपवाच्यः ।

अस्मत्रा ते सध्र्यक्सन्तु रातयो भद्रा भद्रस्य रातयः ॥ २ ॥

स्वऽऽर्जेषे । भरे । आप्रस्य । वक्मनि । उषऽनुधः । स्वस्मिन् । अञ्जसि । क्राणस्य ।

स्वस्मिन् । अञ्जसि ॥ अहन् । इन्द्रः । यथा । विदे । शीर्ष्णाऽशीर्ष्णा । उपऽवाच्यः ।

अस्मत्रा । ते । सध्र्यक् । सन्तु । रातयः । भद्राः । भद्रस्य । रातयः ॥ २ ॥

१. ङ-व-फ-धनवजिन्द्र । २. झ-पूर्व्ये धने प्राचीनसंग्रामे त्वोताः अतिप्रबलेन त्वयेन्द्रेण रक्षिताः सन्तः ।

३. क्ष-ङ्-व-ट-अभिभवेम । सहेलिङ्गि छान्दसः शपः श्लुः । यङ्युगन्तः । तथा । ४. क्ष-झ-व-ज्ञ-ट-पूर्व्ये धने अस्मिन् यज्ञे नास्ति । ५. क्ष-व-ट-सुन्वते अभिषवं कुर्वते । ६. च-फ-त्वज्यार्थम् ।

७. क्ष-झ-ट-उपाचरन्तः वितरन्तः ; झ-ज्ञ-उपाचरन्तः विचरन्तः । ८. च-फ-जयस्य कर्तारम् ।

अयमिन्द्रः 'स्वर्जये स्वर्गगमनसाधने' भरे संग्रामे । शुद्धे आभिमुख्येन हतस्य स्वर्गो 'द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलभेदिना' (परा. ३. २५) इत्यादिस्मृतिषु प्रसिद्धः । 'आप्रस्य आपनशीलस्य शत्रुवधाय इतस्ततः व्यासस्य ॥ औणादिको रः ॥ शूरस्य 'वक्त्रमनि मार्गभूते' 'स्वस्मिन् स्वभूते' 'अङ्गमि अभिव्यक्तिमिति कपटादिरहिते । पुनः स एव विशेष्यते । 'स्वस्मिन् 'अङ्गसि स्वकीयेऽङ्गसि मुख्ये सद्यति संग्रामे । यद्वा । स्वस्मिन् अङ्गमि शत्रौ स्वयमेव अप्रच्छन्नवेनागते सति अहन् शत्रून् हिनस्मि । कस्य संग्रामे इति तदुच्यते । आप्रस्य आपनशीलस्य आ समन्तात् इन्द्रस्य प्रीणयितुर्वा 'उपवृधः उपःकाले अनुष्ठानाय प्रबुध्यमानस्य 'क्राणम्य यागं कुर्वाणस्य ॥ करोतेः शतरि छान्दसः शपो लुक् ॥ अस्य' यजमानस्य शत्रून् 'अहन् हिनस्मि । अतः कारणात् अयम् 'इन्द्रः 'शीर्ष्णाशीर्ष्णोपवाच्यः सर्वेषां शिरसा प्रणम्यः स्तुत्यः ॥ 'शीर्षश्छन्दसि' (पा. सू. ६. १. ६०) इति उदात्तनिवृत्ति-स्वरेण अन्तोदात्तत्वम् । 'नित्यर्वाप्तयोः' इति द्विर्भावः ॥ तत्र दृष्टान्तः । 'यथा 'विदे सर्वज्ञाय शिरसा प्रणतिः क्रियते स्तूयते च तथैनमित्यर्थः । यद्वा यथा विदे येन प्रकारेण हन्तव्यं शत्रुं जानासि तं तं प्रहंसि' ॥ वेत्तेर्ल्ययेनात्मनेपदम् । पुरुषव्यत्ययः । 'लोपस्त आत्मनेपदेषु' इति तलोपः ॥ अथवा । यथा विदे यं यं विन्दसे लभसे शत्रुं तं तं मारयसि । अतः कारणात् स्तुत्यः इत्यर्थः ॥ अस्मिन् पक्षे छान्दसो विकरणस्य लुक् । पूर्ववत् तलोपः ॥ किंच हे इन्द्र 'ते' 'रातयः तव संबन्धीनि धनानि दानानि 'अस्मन्ना अस्मास्वेव 'सध्यक् सह एकोद्योगेन 'सन्तु भवन्तु ॥ सहपूर्वादङ्गतेः 'ऋत्विक्' इत्यादिना किन् । 'सहस्य सध्रिः' इति सध्यादेशः । अद्रिमध्योः अन्तोदात्तनिपातनं कृत्वर-निकृत्यर्थमिति स चान्तोदात्तः । 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति स्वरितः ॥ किंच 'भद्रस्य भुत्यस्य' 'गतयः अस्मासु दत्तानि दानानि 'भद्राः अतिस्थिराणि सन्तु ॥

तत्तु प्रयः प्रतनथा ते शुशुक्नं यस्मिन्यज्ञे वारमकृण्वत क्षयमृतस्य वारमि क्षयम् ।
वि तद्वोचेरध्वं द्वितान्तः पश्यन्ति रुश्मिभिः ।

स घा विदे अन्विन्द्रो गवेषणो बन्धुक्षिद्र्यो गवेषणः ॥ ३ ॥

तत् । तु । प्रयः । प्रतनथा । ते । शुशुक्नम् । यस्मिन् । यज्ञे । वारम् । अकृण्वत । क्षयम् ।
ऋतम्य । वाः । अमि । क्षयम् ॥ वि । तत् । वोचेः । अध्वं । द्विता । अन्तरिति । पश्यन्ति । रुश्मिभिः ।
सः । घ । विदे । अनु । इन्द्रः । गोऽण्षणः । बन्धुक्षित्ऽभ्यः । गोऽण्षणः ॥ ३ ॥

हे इन्द्र 'तत्तु खलु प्रसिद्धं' 'प्रयः हविलक्षणमन्नं 'शुशुक्नम् आज्यादिसंयोगेन भृशं दीप्तम् ॥ शुचैर्दीप्तिकर्मणः एतद्रूपम् ॥ 'ते तव स्वभूतं' 'प्रतनथा पूर्वम् इतः पूर्वं यथा यागकाले हविः ते तव स्वं भवति तथा अद्यतनमपि । सर्वदा' 'त्वामेव यजन्ते' इति भावः । 'प्रतनपूर्वविश्व' इत्यादिना इवार्थे थाल् । लिङ्स्वरः ॥ कीदृशं नदिति उच्यते । 'यज्ञे यागे 'यस्मिन्' हविर्पि दातव्ये सति 'वारं वरणीयं 'क्षयं स्थानं वेदिलक्षणम् 'अकृण्वत कुर्वन्ति ऋत्विजः । कस्तव विशेष इति चेत् उच्यते । 'ऋतस्य सत्य-फलस्य यज्ञस्य 'वाः 'अमि 'क्षयं निवासस्थानं संभक्तोऽमि । यद्वा । ऋतमित्युदकनाम । तस्य क्षयं

स्थानं प्राप्नोऽसि । वृष्टिप्रदोऽसीत्यर्थः । अथवा । ऋतस्यादित्यस्य क्षयं स्थानं शुलोकार्ण्यं वाः असि यजमानं गमयितासि । ^१तत् तादृशं वक्ष्यमाणं^१ कर्म ^२वि ^३वोचेः विब्रूहि । ^४अध अतः कारणात् ^५द्वितान्तः द्वित्वोपेतयोः द्यावापृथिव्योर्मध्ये अन्तरिक्षे^२ रश्मिभिः आदित्यकिरणैः पश्यन्ति । मेघं निर्भिद्य रश्मिद्वारा प्रवर्षणरूपं कर्म सर्वे जनाः प्रत्यक्षतः पश्यन्ति । अस्मद्गतं हविः आदित्यं प्रापयित्वा तद्रश्मिद्वारा वृष्टिं जनयसीत्येतत् सर्वैर्दृश्यते इत्यर्थः । इदानीं परोक्षतया स्तौति । ^६सः ^७घ स खलु ^८इन्द्रः ^९गवेषणः उदकस्यान्वेपणशीलः । तथा ^{१०}बन्धुक्षिद्भ्यः हविष्प्रदानादिना बन्धुभावं प्राप्तवद्भ्यः^३ यजमानेभ्यः ^४गवेषणः गवां प्रसिद्धानाम् एपणकर्ता ॥ इषेर्बाहुलकात् कर्तरि ल्युट् । यद्वा । 'गवेष मार्गणे' । पूर्ववत् ल्युट् ॥ यजमानफलस्य मृगयितेत्यर्थः । ^५अनु उक्तक्रमेणैव कर्ता सन् ^६विदे विन्दते उदकप्राप्तिप्रकारं जानाति ॥

नू इत्था ते पूर्वथा च प्रवाच्यं यदङ्गिरोभ्योऽवृणोरपि व्रजमिन्द्र शिक्षन् अपि व्रजम् ।
ऐभ्यः समान्या दिशास्मभ्यं जेषि योत्सि च ।

सुन्वद्भ्यो रन्धया कं चिदव्रतं हृणायन्तं चिदव्रतम् ॥ ४ ॥

नु । इत्था । ते । पूर्वथा । च । प्रवाच्यम् । यत् । अङ्गिरःऽभ्यः । अवृणोः । अपि । व्रजम् ।
इन्द्र । शिक्षन् । अपि । व्रजम् ॥ आ । ऐभ्यः । समान्या । दिशा । अस्मभ्यम् । जेषि । योत्सि । च ।
सुन्वत्ऽभ्यः । रन्धय । कम् । चित् । अव्रतम् । हृणायन्तम् । चित् । अव्रतम् ॥ ४ ॥

हे ^१इन्द्र ^२ते तव संबन्धि कर्म ^३इत्था इत्यमुक्तप्रकारं वक्ष्यमाणरूपं वा ^४पूर्वथा पूर्वमिव पूर्वं यथा ^५नु क्षिप्रं ^६प्रवाच्यं सर्वैः स्तोतव्यं तद्वत् इदानीं तनमपि स्तुव्यम् ॥ नू इत्था इत्यत्र ईपाभक्षादित्वात् प्रकृतिभावः ॥ कीदृशं तदिति तदुच्यते^१ । ^२यत् खम् ^३अङ्गिरोभ्यः एतद्रोत्रोत्प्रेक्षेभ्यो महर्षिभ्यः तेषामर्थाय ^४व्रजम् अन्तरिक्षे गच्छन्तं मेघम् ^५अपि ^६अवृणोः अपवृतवानसि मेघम् उत्पाट्य^२ वृष्टिमुत्पादितवानसि । व्रज इति मेघनाम, 'व्रजः वराहः' (नि. १. १०. ११) इति तन्नामसु पाठान् । किंच हे इन्द्र ^१व्रजं गवां समूहम् ^२अपि अयष्टृभ्योऽपहत्य तेभ्य एवाङ्गिरोभ्यः ^३शिक्षन् वितरन् रक्षितवानसि । यद्वा । पणिभिरपहतं बिले स्थितं गवां व्रजम् अपहर्तुमपावृणोः अपवृतद्वारमकारोः^४ । किंच हे इन्द्र ^५ऐभ्यः उक्तेभ्यः ऋषिभ्यः ^६समान्या ^७दिशा समानया रीत्या तेभ्यो यथा ददासि तद्वत् ^८अस्मभ्यम् अपि ^९जेषि धनं संग्रामं वा जय । तदर्थं ^{१०}योत्सि युध्यस्व ^{११}च ॥ छान्दसो विकरणस्य लुक् । व्यत्ययेन परस्मैपदम् ॥ किंच त्वं ^{१२}सुन्वद्भ्यः स्वर्द्धमभिपवं कुर्वद्भ्यः अस्मभ्यं^३ ^{१३}कं ^{१४}चिदव्रतं सर्वमप्ययज्वानं यागविरोधिन् ^{१५}रन्धय बाधय मद्धीन् कुर्वित्यर्थः । न केवलमयज्वानं किन्तु ^{१६}हृणायन्तं ^{१७}चिदव्रतम् ॥ चिदित्यवकुसिते ॥ अस्मासु रोषं कुर्वन्तं तमेव अयष्टारं स्वयं रोषवन्तं वा । यद्वा । हृणायन्तं चित् रोषं कुर्वन्तम् 'अपि अव्रतम् अकर्मणि पुनर्हननासन्नर्थं कुर्वन्' रन्धय ॥ 'हणीष् रोषे' । कण्डादिः । व्यत्ययेन आकारः ॥

१. क्ष-ज-ट-उक्तं वक्ष्यमाणम् । २. क्ष-ज-ट-अन्तः अन्तरिक्षे । ३. क्ष-ज-ट-प्राप्तेभ्यः । ४. क्ष-ज-ट-उच्यते । ५. क्ष-उत्पाद्य । ६. क-क्ष-ख-च-ज्ञ-ज-ट-ण-त-फ-व-अपवृतद्वाराण्यकरोः । ७. क्ष-ज-ट-मह्यम् । ८. ख-च-ज-क्ष-ण-फ-व-रोषवन्तम् । ९. क्ष-ज-ट-कुर्वन्तम् ।

सं यज॒नान् क्रतु॑भिः शूर॑ ई॒क्षय॑द्वने॑ ह॒िते तरु॑षन्त श्रव॒स्यवः॑ ।
तस्मा॒ आयुः॑ प्र॒जाव॒दिद्वाधे॑ अ॒र्चन्त्यो॑जसा ।

इन्द्र॑ ओ॒क्थं दिधि॑षन्त धी॒तयो॑ दे॒वाँ अ॒च्छा न धी॒तयः॑ ॥ ५ ॥

सम् । यत् । जना॑न् । क्रतु॑भिः । शूरः । ई॒क्षय॑त् । धने॑ । ह॒िते । तरु॑षन्त । श्रव॒स्यवः । प्र ।
यक्ष॑न्त । श्रव॒स्यवः ॥ तस्मै॑ । आयुः । प्र॒जाव॑त् । इत् । बाधे॑ । अ॒र्चन्ति॑ । ओज॑सा ।

इन्द्रे॑ । ओ॒क्थम् । दिधि॑षन्त । धी॒तयः । दे॒वान् । अ॒च्छ । न । धी॒तयः ॥ ५ ॥

यन् यः इन्द्रः यशूरः विक्रान्तः सन् यजनान् सर्वान् प्राणिनः यक्रतुभिः प्रजामिः यस्म ईक्षयन्
सम्यगीक्षयति तत्तद्विषयान् । अन्तर्यामिरूपेण सर्वेषां बुद्धिषु स्थित्वा तैर्विषयानुल्लेखयतीत्यर्थः । यद्वा ।
क्रतुभिः कर्मभिः सुकृतदुष्कृतरूपैर्निमित्तभूतैस्तत्फलैर्योजयति । एवं प्रेरयति सति यश्रवस्यवः
अक्षमिच्छन्तो यजमानाः यधने गवादिरूपे यहिते अभिमते सति । यद्वा । हिते धने अभिप्रेते सति ।
यतरुषन्त हिंसन्ति शत्रून् ॥ तरुषतिर्वधकर्मा । छान्दसे लुङि व्यत्ययेन च्लेः अङ् । तरतेर्घा लङि उकार-
मिष्ठापः त्रयो विक्रणाः ॥ तरन्तीत्यर्थः । अतः कारणान् यश्रवस्यवः अन्नं हविल्लक्षणम् इन्द्राय आत्माने वा
इच्छन्तः सन्तः यप्र ययक्षन्त प्रकर्षेण यजन्ते ॥ छान्दसे लुङि व्यत्ययेन वसः ॥ किंच यतस्मै यद्वा
तस्मै प्रसिद्धायेन्द्रायैव यआयुः हविल्लक्षणमन्नं यप्रजावत् पुत्रादिसहितं भवति । तेः सहितैर्दीयते
इत्यर्थः । किंच यजमानाः यओजसा स्वकीयेन बलेन युक्ताः यबाधे शत्रूणां बाधने निमित्तभूते
सति याधितुं वा ॥ ' कृत्यार्थे तवैकेन्यस्वनः ' इति केन्प्रत्ययः ॥ यअर्चन्ति पूजयन्ति । यद्वा ।
तस्मै इत् यजमानायैव बाधे बले निमित्तभूते सति । बाध इति बलनाम, ' बाधः तविपी ' (नि. २.
९. ८) इति तन्नामसु पाठात् । प्रजावत् पुत्रायुषेतम् आयुः अन्नं लब्धुम् ओजसा बलेन युक्ताः
अर्चन्ति इन्द्रं पूजयन्ति ऋत्विजः इति शेषः । किंच यधीतयः कर्मवन्तो यजमानाः यइन्द्रे इन्द्र-
समीपे । ' गङ्गायां धोपः ' इतिवत् तस्मादीप्यं लक्ष्यते । इन्द्रलोके इत्यर्थः । तत्र यओक्थम् ओको
निवासस्थानम् ॥ स्वार्थे यत् ॥ यदधिषन्त धारयन्ति ३ ॥ ' धिप शब्दे ' । अत्र धारणार्थः । जीहोत्या-
दिकः । व्यत्ययेन अन्तादेशः ॥ ते एव पुनर्विशोष्यन्ते । यधीतयः स्वर्गसाधनकर्मवन्तः ३ सन्तः यदेवाँ
यअच्छा यन देवान् आभिमुख्येन प्राप्तुमिव ओक्थं दिधिषन्तेत्यन्वयः ॥

अविवाक्येऽहनि मानसग्रहभक्षणानन्तरं नक्षत्रेषु दृश्यमानेषु अध्वर्युप्रमुखाः सर्वे ' युवं तम् '
इत्येतां जपेयुः । ' गार्हपत्ये जुहति ' इति खण्डे सूत्रितं- ' युवं तमिन्द्रापर्वता पुरोयुधेति जपन्तः '
(आश्व. श्रौ. ८. १३) इति ॥

युवं तमिन्द्रापर्वता पुरोयुधा यो नः पृतन्यादप तंतमिद्धतं वज्रेण तंतमिद्धतम् ।
दूरे चत्ताय च्छंसद्गहनं यदि नक्षत् ।

अस्माकं शत्रून्परि शूर विश्वतो दर्मा दर्षीष्ट विश्वतः ॥ ६ ॥

युवम् । तम् । इन्द्रापर्वता । पुरःऽयुधा । यः । नः । पृतन्यात् । अप ।

तमऽतम् । इत् । हतम् । वज्रेण । तमऽतम् । इत् । हतम् ।

दूरे । चत्ताय । छंसत् । गहनम् । यत् । नक्षत् ।

अस्माकम् । शत्रून् । परि । शूर । विश्वतः । दर्मा । दर्षीष्ट । विश्वतः ॥ ६ ॥

हं 'इन्द्रापर्वता' । इन्द्रः प्रसिद्धः । पर्वतः पर्ववान्मेघः । तदभिमानि देवः । तौ^१ युवं युवां^२
पुरोयुधा संग्रामे पुस्तो योद्धारौ^३ नः अस्माकं यः शत्रुः पृतन्यात् अस्मान् हन्तुं पृतनामात्मन इच्छति
तंतमिद् सर्वमपि शत्रुम् अप^४ हतं नाशयतम् ॥ हन्तेर्लोपि 'अनुदात्तोपदेशः' इत्यनुनासिकलोपः ॥
केन साधनेनेति तदुच्यते । तंतमिद् सर्वमपि शत्रुं हन्तुं वज्रेण साधनेन प्राप्तम् । ईरक् सामर्थ्य-
मस्तीति दर्शयति । यत् यो वज्रः ॥ लिङ्गव्यत्ययः ॥ दूरे चत्ताय अत्यन्तदूरदेशे गताय ॥ चातय-
तेवां^५ नाशकर्मणः^६ ॥ नष्टाय अदर्शनमापन्नायेत्यर्थः ॥ 'प्रसितस्कभितः' इत्यादौ निपातानाद्दृढभावः ॥
तादृशं शत्रुं छंसत् छन्दयति कामयते हन्तुम् ॥ छन्दतेः कान्तिकर्मणः इदं रूपम् ॥ किञ्च गहनं
दुरवगाहं स्थानम् अतिकठिनं हृदयं शत्रुसमीपं वा इदं व्याप्नोति ॥ 'नक्ष गतौ' । छान्दसः
द्वारोपजनः । नक्षतिर्वा प्रकृत्यन्तरम् ॥ इदानीम् इन्द्र एव स्तूयते । हे शूर शौर्योपेतेन्द्र अस्माकं
विरोधिनः शत्रून् विश्वतः विश्वान् ॥ सार्वविभक्तिकस्तसिल् ॥ परि परितः विश्वतः विश्वैः उपायैः
दर्षीष्ट दारयसि । किञ्च दर्मा शत्रूणां दारकः ॥ दारयतेः 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति मनिन् ।
णिलोपे उदात्तनिवृत्तिस्वरेण मनिन उदात्तत्वम् । ह्रस्वञ्छान्दसः । यद्वा । 'दृ भये' । घटादित्वान्
'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् ॥ तव पूर्वोक्तो वज्रः विश्वतः सर्वान् शत्रून् सर्वैरुपायैर्वा दर्षीष्ट दार-
यति । यद्वा । दर्मा शत्रूणां दारकः इन्द्रः दर्षीष्ट कार्स्व्येन दारयति शत्रून् ॥ ॥ २१ ॥

'उभे पुनामि' इति सप्तमं सप्तमं सूक्तं पारुच्छेपमैन्द्रम् । आद्या त्रिष्टुप् । 'अभिवृग्वा' इत्याद्या-
स्तिन्वोऽनुष्टुभः । 'पिशङ्गाभृष्टिम्' इत्येपा गायत्री । 'अवर्महः' इत्येपा धृतिः । 'वनोति' हि 'इत्यन-
भिधानादत्यष्टिः' । अत्रानुक्रमणिका—'उभे सप्तादौ त्रिष्टुप् तिलोऽनुष्टुभो गायत्री धृतिः' इति ॥ अस्य
सूक्तस्य विनियोगमाह शौनकः । 'उभे' पुनामीति पुरा रिपुच्यस्तु प्रकीर्तिताः^७ । ता जपन्
प्रयतो नित्यमिष्टान् कामान्समभ्रुते । ता जपन् हन्ति रक्षांसि सपत्नांश्च नियच्छति^८ (ऋग्वि० १.२५) ॥

१. च-फ-इन्द्रापर्वता इन्द्रापर्वतो । २. अ-तं युवं तौ युवाम् । ३. क्ष-अ-ट-चातयतेर्विनाशकर्मणः ।

४. क्ष-अ-ट-अन्त्या विशेषानभिधानादत्यष्टिः । ५. क्ष-अ-ट- उभे पुनामीति सूक्ते समर्थस्तु प्रकीर्तिताः ।

६. झ-झ-निकृन्तति ।

उमे पुनामि रोदसी ऋतेन दुहो दहामि सं महीरानिन्द्राः ।

अभिवृग्य यत्र हता अमित्रा वैलस्थानं परि तृळ्हा अशेरन् ॥ १ ॥

उमे इति । पुनामि । रोदसी इति । ऋतेन । दुहः । दहामि । सम् । महीः । अनिन्द्राः ।

अभिवृग्य । यत्र । हताः । अमित्राः । वैलस्थानम् । परि । तृळ्हाः । अशेरन् ॥ १ ॥

हे इन्द्र ऋतेन त्वदुद्देश्येन यज्ञेन बलेन^१ उमे^२ रोदसी द्यावापृथिव्यौ पुनामि लोकद्वयं हिमहानां तव अयदृगां वा अरगमनेन पावयामि । किंच भूलोके अनिन्द्राः इन्द्रविरहितानाम् आश्रय-भूताः महीः उर्वीः^३ अत एव दुहः द्रोहिणामाधारभूतवान् स्वयमपि द्रोघीः^४ सं दहामि संभूय एकहेलया दहामि । पुनस्ता एव विशेष्यन्ते । यत्र यासु भूमिषु अमित्राः शत्रवः अभिवृग्य अभिनो गत्वा हताः सर्वतः प्राप्ताः^५ अस्माभिर्घातिता वा ॥ वृगतर्गतिकर्मा छान्दसो धातुः ॥ ते सर्वे परि^६ तृळ्हाः हिंसिताः ॥ तृहू हिंसार्थः । उदित्वान् ' यस्य विभाषा ' इति इदप्रतिषेधः ॥ हिंसिताः^७ सन्तः अशेरन् शयनं प्राप्ताः ॥ शेरतेर्व्यत्ययेन परस्मैपदम् । ' शीङो रुट् ' (पा. सू. ७. १. ६) । शीङः सार्वधातुके गुणः ॥ वैलस्थानम् । विलशब्दो गर्तसमानार्थः । स च गर्तः श्मशान-वचनः । अतः अयमपि श्मशानवाची । अथवा विलसंबन्धिस्थानं नागलोकः । तत्र वा अशेरन् ॥ यद्वा । ' विल क्षेपे ' इति धातुः । घञर्थे कः । स्वार्थिकः अण् । तत्र शवाः क्षिप्यन्ते इति वैलस्थानं श्मशानम् ॥ तत्र त्वया हताः भूमिं श्मशानवत्कृत्वा सर्वत्र शेरते । तान् दहामीत्यर्थः^८ ॥

अभिवृग्या चिदद्रिवः शीर्षा यातुमतीनाम् ।

छिन्धि वटूरिणा पदा महावटूरिणा पदम् ॥ २ ॥

अभिवृग्य । चित् । अद्रिवः । शीर्षा । यातुमतीनाम् ।

छिन्धि । वटूरिणा । पदा । महावटूरिणा । पदम् ॥ २ ॥

अद्रिवः^९ वैरिणां भक्षकः । यद्वा अद्रेः मेघस्य आदत्तः इन्द्र त्वं यातुमतीनां हिंसावतीनां सेनानाम् । यद्वा । यातनसाधनानि^{१०} आयुधानि यातूनि^{११} तद्वतीनाम् । अथवा । यातवो रक्षांसि तद्वतीनां सेनानाम् ॥ कर्मणि पष्ठौ ॥ शत्रूणां^{१२} सेनाः । शीर्षा शीर्षाणि अभिवृग्या चित् अभितः प्राप्यैव छिन्धि चूर्ण्य^{१३} ।

१. छ-बलेन वा । २. क-ख-ज-झ-झ-ण-व-सर्वा । ३. क्ष-ङ-ज-ट- ' प्राप्ताः ' नास्ति । ४. क्ष-झ-झ-ज-ट- ' परि ' नास्ति । ५. क्ष-ज-ट-हिंसन्तः वैलस्थानं श्मशानं परि परितः अशेरन् । यद्वा । ' विल क्षेपे ' इति धातुः । घञर्थे कः । स्वार्थिकः अण् । तत्र शवाः क्षिप्यन्ते इति वैलस्थानं श्मशानम् । शेरतेर्व्यत्ययेन परस्मै-पदम् । शीङो रुट् । शीङः सार्वधातुके गुणः । विलशब्दो गर्तसमानार्थः । स च गर्तः श्मशानवचनः । अतः अयमपि श्मशानवाची । अथवा विलसंबन्धि स्थानं नरकः । तत्र वा अशेरन् इति । तत्र त्वया हता भूमिः... तान् दहामीत्यर्थः ६. क्ष-ज-ज-ज-ट-हे अद्रिवः । ७. क्ष-च-ज-ज-ट-यातनासाधनानि । ८. क्ष-ङ-ज-ट-बद्धि । ९. झ-श-धूणा सेनाः अभिवृग्या चित् अभितः प्राप्यैव छिन्धि चूर्ण्य ।

यद्वा । तासां संबन्धीनि रथादीनि च्छिन्धि । केन साधनेनेति तदुच्यते । 'वटूरिणा' 'पदा' वेष्टनशीलेन सर्वव्यासेन त्वदीयपादेन अतिविस्तृतेनेत्यर्थः । यद्वा । वटूरिणा पदा वेष्टनशीलेन हस्तिनः^१ संबन्धिना पादेन ऐरावतपादेनेत्यर्थः^१ । न केवलेन येन केन पादेनेत्याह । 'महावटूरिणा' 'पदा' महावेष्टनवता स्त्रीयेन ऐरावतसंबन्धिना वा पादेन च्छिन्धि चूर्णय ॥ 'वट वेष्टने' । 'खजिपिञ्ज्यादिभ्य ऊरोल्लौ' (उ. सू. ४. ५३०) इति ऊरप्रत्ययः । 'अत इनिठनौ' इति इनिः ॥

अवासां मघवज्जहि शर्धो यातुमतीनाम् ।

वैलस्थानके अर्मके महावैलस्थे अर्मके ॥ ३ ॥

अव । आसाम् । मघवन् । जहि । शर्धोः । यातुमतीनाम् ।

वैलस्थानके । अर्मके । महावैलस्थे । अर्मके ॥ ३ ॥

हे इन्द्र 'मघवन् धनवन्' 'आसां' 'यातुमतीनाम्' । यातनसाधनानि^२ आयुधानि यातूनि तद्वतीनां यातुधानवतां वा सेनानां 'शर्धोः' बलम् 'अव' 'जहि चूर्णय' । तथा कृत्वा च 'अर्मके' कुत्सिते शवैः अरणीये 'वैलस्थानके' कुत्सिते पूर्वोक्तलक्षणे श्मशाने क्षपय इति शेषः । यद्वा । वैलस्थानके बिलसंबन्धिनि कुत्सिते स्थाने अन्धकारावृते अथोलोके स्थापयेति शेषः । ननु यत्र क्वचित् क्षुद्रे न इत्याह । 'महावैलस्थे' सर्वैर्गन्तव्ये महाश्मशाने नागलोके वा । पुनः कीदृशे । 'अर्मके' कुत्सिते गतासुभिः अरणीये ॥

यासां तिस्रः पञ्चाशतोऽभिवृद्धैर्पावपः ।

तत्सु ते मनायति तक्तसु ते मनायति ॥ ४ ॥

यासाम् । तिस्रः । पञ्चाशतः । अभिवृद्धैः । अपऽपावपः ।

तत् । सु । ते । मनायति । तक्तत् । सु । ते । मनायति ॥ ४ ॥

हे इन्द्र 'यासां' पूर्वमन्त्रोक्तलक्षणानां सेनानां 'तिस्रः' 'पञ्चाशतः' त्रिगुणितपञ्चाशत्संख्यां सार्ध-शतम्^३ 'अभिवृद्धैः' अभिगमनैः ॥ 'वृद्धतिर्गतिकर्मयुक्तम्' ॥ अभिगम्य 'अपावपः' नाशितवानसि । हे इन्द्र 'तत्' तादृशं सेनावधादिरूपं^४ कर्म 'सु' 'मनायति' सुष्ठु संभावयतीत्यर्थः^५ । किंच हे इन्द्र 'ते' तव अभ्यर्धशतशत्रुसेनाजयरूपं महदपि 'तक्तत्' इति 'सु' 'मनायति' अत्यल्पमिदमिति सुष्ठु मन्यते ॥

पिशङ्गभृष्टिमम्भृणं पिशाचिमिन्द्र सं मृण । सर्वं रक्षो नि बर्हय ॥ ५ ॥

पिशङ्गभृष्टिम् । अम्भृणम् । पिशाचिम् । इन्द्र । सम् । मृण ।

सर्वम् । रक्षः । नि । बर्हय ॥ ५ ॥

१. क्ष-ज-ट-हस्तिनः संबन्धि (ना) पादेनेत्यर्थः । २. क्ष-ज-ट-यातनासाधनानि । ३. क्ष-ङ्-ज-ट-अध्यर्धशतम् । ४. क्ष-ज-ट-ज-ट-शत्रुसेनावधादिरूपम् । ५. क्ष-ज-ट-मनायति । परुच्छेपः सर्वो लोकौ वा मनायति सुष्ठु संभावयति स्वीतीत्यर्थः ।

हे ^१इन्द्र ^२पिशङ्गमृष्टिम् ईषदक्तवर्णम् ^३अम्भृणम् अतिभयंकरं शब्दायमानम् ॥ 'अण शब्दे' । यङ्लुगन्तात् पचाद्यचि छान्दसो भलोपश्च' ॥ यद्वा । महान्तम् अतिप्रवृद्धमित्यर्थः । अम्भृण इति महन्नाम, 'अम्भृणः माहिनः' (नि. ३. ३. १६) इति तत्र पाठात् । उक्तविधि^३ ^४पिशाचि पिशाचविशेषं जरासित्येके । ^५सं ^६मृण सम्यहिंसय । न केवलं तमेकं किंतु ^७सर्वं ^८रक्षः रक्षण-निमित्तभूतं राक्षसादिकं ^९नि ^{१०}बर्हय निपूदय ॥ 'बृह^१ हिंसायाम्' । चौरादिकः ॥ नामय^३ । वधकर्मैतत् । 'नितोशयति^५ निबर्हयति' (नि. २. १९. ३०) इति तत्रोक्तत्वात् ॥

दशरात्रस्य षष्ठेऽहनि प्रउगशक्ते ऐन्द्रतृचस्य 'अवर्मह इन्द्र' इत्यादिके प्रथमाद्वितीये । 'षष्ठस्य' इति खण्डे सूत्रितम्—'अवर्मह इन्द्र वृषञ्चिन्द्र' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

अवर्मह इन्द्र दादृहि श्रुषी नः शुशोच हि द्यौः क्षा न भीषाँ अद्रिवः

घृणान्न भीषाँ अद्रिवः ॥ शुष्मिन्तमो हि शुष्मिभिर्वधैरुग्रेभिरीयसे ।

अपूरुषध्नो अप्रतीत शूर सत्त्वभिस्त्रिमसैः शूर सत्त्वाभिः ॥ ६ ॥

अवः । महः । इन्द्र । ददृहि । श्रुषि । नः । शुशोच । हि ।

द्यौः । क्षाः । न । भीषा । अद्रिवः । घृणात् । न । भीषा । अद्रिवः ।

शुष्मिन्तमः । हि । शुष्मिभिः । वधैः । उग्रेभिः । ईयसे ।

अपूरुषध्नः । अप्रतिडडत् । शूर । सत्त्वभिः । त्रिमसैः । शूर । सत्त्वभिः ॥ ६ ॥

हे ^१इन्द्र ^२महः महतो मेघस्य ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ महान्तं जलधारिणं मेघं महान्तं वृत्रं वा ^३अवः अवसनात् अवाङ्मुखम् ॥ 'पूर्वाधरा' इत्यादिना असिप्रत्ययोऽवादेशश्च । 'अन्नरूपधरित्युभयथा छन्दसि' (पा. सू. ८. २. ७०) इति रेफः ॥ ^४ददृहि विदारय । किंच ^५नः अस्मद्वाक्यं ^६श्रुषि श्रुषु । हे ^७अद्रिवः । अद्रिर्मेघः । तद्वचिन्द्र ^८हि यस्मात् कारणात् ^९द्यौः युलोको देवानामाश्रयभूतः ^{१०}शुशोच शोचति । वृष्ट्यभावेन हविराद्यभावादिति भावः । तत्र^{११} दृष्टान्तः^{१२} । ^{१३}क्षाः ^{१४}न ॥ क्षेति भूनाम । क्षायन्ति निवसन्त्यस्यामिति क्षाः । 'क्षै जै यै क्षये' । अधिकरणे क्तिप् ॥ क्षाः न सर्व-निवासाश्रयभूमिरिव । सा यथा ^{१५}भीषा वृष्ट्यभावात् सस्यादिशोषभीत्या शोचति तद्वत् । लोकद्वयमपि वृष्ट्यभावेन शोचतीत्यर्थः । असुरपक्षं^{१६} लोकद्वयमावृत्य प्रवर्धमानं धर्तुम् असहमाने द्यावापृथिव्यौ शोचतः इत्यर्थः । तस्माच्छ्रुषीति पूर्वत्रान्वयः^{१७} । भीतौ दृष्टान्तः । हे ^{१८}अद्रिवः शत्रूणां भक्षक । यद्वा । अद्रिर्वज्रः तेन तद्वन् । हे ^{१९}इन्द्र ^{२०}घृणात् ^{२१}भीषा ^{२२}न दीप्तात् अग्नेर्मूर्त्यन्तरात् त्वष्टुर्भीत्येव । त्वष्टुर्भीत्या पूर्वं यथा द्यावा-पृथिव्यौ शोचतः तद्वत् । अत्रेतिहासमाहुः । पूर्वं जगति महान्धकारेण^{२३} आवृते सति देवा विचिन्त्य अग्निं प्रार्थितवन्तः । स च त्वष्टुरूपेण द्यावापृथिवीभ्यां सकाशात् तमो व्युदस्यन् उदपद्यत । तं दृष्ट्वा द्यावा-

१. क्ष-अ-ट-बलोपश्च (४); उ-वर्णलोपश्च । २. ड-उक्तविधम् । ३. ड-बर्ह हिंसायाम् । चौरादिकः । नाशय; क्ष-अ-ट-बर्ह...नामय । ४. उ-निनाशयति । ५. क्ष-उ-ज्ञ-अ-ट-किंच । ६. क-क्ष-ख-उ-च-ज-ज्ञ-अ-ट-ते-व-असुरपक्षे । ७. क्ष-उ-अ-ट-पूर्वेणान्वयः । ८. क्ष-अ-ट-महत्तान्धकारेण ।

पृथिव्यौ विभ्यतुरिति ॥ स च 'उभे त्वष्टुर्विभ्यतुः' (ऋ. सं. १. १५. ५) इत्यादिश्रुतितोऽवगन्तव्यः । यद्वा । घृणः केवलोऽग्निः । तस्माद्यथा विभीतस्तद्वत् । सा च भीतिः 'अरेजेतां रोदसी' (ऋ. सं. १. ३१. ३) इत्यादिश्रुतितोऽवगन्तव्या । तादृशभीतिं वृष्टिप्रदानेन परिहरेत्यर्थः । हे इन्द्र त्वं शुष्मिभिः बलैः शुष्मिन्तमो हि अतिशयेन बलवान् खलु । अतः कारणात् उप्रेभिः उन्नूणैरतिक्रूरैः बधैः तदुपायैः सहितः त्वम् ईयसे शत्रून् मेघान् वा गच्छसि ॥ 'ईङ् गतौ' । देवादिकस्वात् इयन् ॥ यद्वा । शुष्मिभिर्वधैरिति संबन्धः । हे शूर विक्रान्त सत्त्वभिः अप्रतीत अवसन्नैः रक्षःप्रभृतिभिः अप्रतिगत युद्धे शत्रुभिः अनाक्रान्त^१ । यद्वा । सत्त्वभिः प्राणिभिः असंस्कृतमनस्कैः अनधिगत^२ । अपुरुषघ्नः पौरुषोपेतानां यजनसमर्थानाम् अहननः^३ त्वम् । त्रिसप्तैः सत्त्वभिः^४ त्रिभिः सप्तभिर्वा सत्त्वभिः अनुचरैरुपेतः सन् ईयसे इत्यन्वयः ॥

प्रातःसवने ब्राह्मणाच्छंसिनः प्रस्थितयाज्यायाः पुरस्तात् 'वनोति हि' इत्येषा प्रक्षेपणीया । तत्रैव खण्डे सूत्रितं—'वनोति हि सुन्वन्क्षयं परीणसो मो पु वो अस्मदभि तानि पौंस्या' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

वनोति हि सुन्वन्क्षयं परीणसः सुन्वानो हि ष्मा यजत्यव द्विषो

देवानामव द्विषः ॥ सुन्वान इत्तिषासति सहस्रा वाज्यवृतः ।

सुन्वानायेन्द्रो ददात्याभुवं रयिं ददात्याभुवं ॥ ७ ॥

वनोति । हि । सुन्वन् । क्षयम् । परीणसः । सुन्वानः । हि । स्म । यजति । अव । द्विषः ।

देवानाम् । अव । द्विषः ॥ सुन्वानः । इत् । सिषासति । सहस्रा । वाजी । अवृतः ।

सुन्वानाय । इन्द्रः । ददाति । आऽभुवं । रयिम् । ददाति । आऽभुवं ॥ ७ ॥

हे इन्द्र सुन्वन् त्वामुद्दिश्य अभिषवं कुर्वन् यजमानः क्षयं सर्व्वेस्तव्यं गन्तव्यं वा गृहं वनोति हि त्वत्प्रसादात् संभजते । हिः प्रसिद्धार्थः । किंच सुन्वानो हि सोमयागं कुर्वाणः एव परीणमः परितो नन्दान् संबद्धान् द्विषः द्वेष्टन् अव यजति नाशयति । न केवलं यागद्वेषिणः देवानां द्विषः अपि अव यजति । किंच सुन्वान इत् अभिषवोपलक्षितं यागं कुर्वाणो हे इन्द्र त्वत्प्रसादान् वाजी वाजवान् अन्नवान् अवृतः परैरनाक्रान्तः सन् सहस्रा सहस्राण्यपरिमितानि गवादिधनानि सिषामति साधयितुं संभक्तुं वा इच्छति ॥ सनेः सनि 'मनीवन्तर्था' इति विकल्पनान् इडभावे 'जनमनम्वन' इति आत्वम् ॥ केनदे लभ्यते इति तत्राह । सुन्वानाय इन्द्रमुद्दिश्य सोमयागं कुर्वाणाय यजमानाय वा अयम् इन्द्रः आभुवं समन्ताद्भवनशीलं तथा आभुवं पुनर्भवनशीलम्^५ अतिसमृद्धं रयि गवादिरूपं धनं ददाति प्रयच्छति । तस्मान् सुन्वानः सिषासतीत्यर्थः ॥ ॥ २२ ॥ ॥ १९ ॥

१ ङ-तदुपायैश्च । २ ङ-अनायात । ३ क्ष-ङ-ज-ट-अनभिमत । ४ क्ष-अहनन्ता । ५ क्ष-अ-म-ट-सत्त्वभिः नास्ति । ६ क्ष-अ-ट-एव । ७ ङ-पुनःपुनर्भवनशीलम् ।

विशेऽनुवाके षट् सूक्तानि । तत्र ' आ त्वा जुवः ' इति षट्त्वं प्रथमं सूक्तं पारुच्छेपमात्यष्टम् ।
' त्वं नो वायो ' इत्यन्त्या अष्टिः चतुःषष्ट्यक्षरा । ' वायव्यं तु ' इत्युच्यमानत्वात् इदमुत्तरं च
वायुदेवस्यम् । अत्रानुक्रमणिका—' आ त्वा षड्वायव्यं त्वन्त्याष्टिः ' इति । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

आ त्वा जुवो ररहाणा अभि प्रयो वायो वहन्त्वह पूर्वपीतये
सोमस्य पूर्वपीतये ॥ ऊर्ध्वा ते अनु सूनृता मनस्तिष्ठतु जानती ।
नियुत्वता रथेना याहि दावने वायो मखस्य दावने ॥ १ ॥

आ । त्वा । जुवः । ररहाणाः । अभि । प्रयः । वायो इति । वहन्तु । इह । पूर्वपीतये ।
सोमस्य । पूर्वपीतये ॥ ऊर्ध्वा । ते । अनु । सूनृता । मनः । तिष्ठतु । जानती ।
नियुत्वता । रथेन । आ । याहि । दावने । वायो इति । मखस्य । दावने ॥ १ ॥

हे वायो स्वा त्वां जुवः गमनशीलाः ररहाणाः शीघ्रगामिनो बलवन्तो वा सामर्थ्यान्
नियुत्संज्ञकाः अन्धाः ॥ ' रहि गतौ ' । लिटः कानच् । छान्दसोऽनुनासिकलोपः ॥ ' इह अस्मिन् यजे
' प्रयः चरुपुरोडाशादि हविर्लक्षणमन्त्रं वहन्तु प्रापयन्तु । किमर्थम् । ' पूर्वपीतये ' पूर्ववत्पानाय । पुनः
किमर्थम् । ' पूर्वपीतये इतरदेवेभ्यः पुरा पानाय ॥ मरुद्वृधादिस्वात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् ॥ किंच हे
वायो ' ते तव संबन्धि ' मनः ' अनु ' सूनृता प्रियसत्यात्मिका स्तुतिरूपा अस्मदीया वाक्
' तिष्ठतु आश्रित्य सर्वदा वर्ततां हर्षयस्वित्यर्थः । सूनृतेति वाङ्नाम, ' सूनृता ब्रह्म '
इति तन्नाममु उक्तत्वात् । ' ऊर्ध्वा उन्नता तथा ' जानती तव गुणान् विशेषेणावगाच्छन्ती । सोमपानार्थं
स्तुत्यर्थं च हे ' वायो ' मखस्य यज्ञस्य ' दावने दातव्याय हविषे तस्वीकाराय । पुनः किमर्थम् ।
' दावने अस्मभ्यमभिमतदानाय ॥ उभयत्र ददातेः कर्मणि भावे च क्रमेण औणादिको वनिः । छान्दसः
उपधालोपः ॥ ' नियुत्वता ' रथेन नियुज्युक्तं रथेन ' आ ' याहि आगच्छ ॥

मन्दन्तु त्वा मन्दिनो वायविन्दवोऽस्मत्क्राणासः सुकृता अभिद्यवो
गोभिः क्राणा अभिद्यवः ॥ यद्ध क्राणा इरध्यै दक्षं सचन्त ऊतयः ।
मघ्रीचीना नियुतो दावने धिय उप ब्रुवत ई धियः ॥ २ ॥

मन्दन्तु । त्वा । मन्दिनः । वायो इति । इन्दवः । अस्मत् । क्राणासः । सुकृताः । अभिद्यवः ।
गोभिः । क्राणाः । अभिद्यवः ॥ यत् । ह । क्राणाः । इरध्यै । दक्षम् । सचन्ते । ऊतयः ।
मघ्रीचीनाः । नियुतः । दावने । धियः । उप । ब्रुवते । ईम् । धियः ॥ २ ॥

हे वायो त्वा त्वाम् अस्मत् अस्माकं संबन्धिनः इन्द्रवः हृदयितारः सोमाः मन्दन्तु मादयन्तु ॥ व्यत्ययेन परस्मैपदम् ॥ कीदृशाः सोमाः । मन्दिनः मादयितारः काणासः कुर्वाणाः स्वकार्यं हर्षादिकं सुकृताः अभिपवदशापवित्रशोधनग्रहणादिभिः सुष्ठु कृताः अभिधवः अभितो द्योतयन्तः गोभिः वाग्भिर्मन्त्ररूपाभिः काणाः क्रियमाना हूयमानाः । यद्वा । गोभिः गन्तुभिः आहवनीयं प्रति आनेतुभिः काणा हूयमानाः ॥ करोतेः शानच् । छान्दसः शपो लुक् ॥ तथा अभिधवः अभिगन्तारः । हे वायो^१ यत् यस्मात् कारणात् । ह्रस्वः प्रसिद्धौ । दक्षम् अस्मद्यागदेशं प्रति गन्तुमुत्साहवन्तं समर्थयितारम् ई^२ त्वां नियुतः एतत्संज्ञकास्तवाश्वाः दावने दानाय हविः स्वीकारनिमित्तं धियः कर्माणि उद्दिश्य सचन्ते त्वां संगच्छन्ते यागदेशं वा । किमर्थम् । इरध्यै प्रापयितुं परिचरितुं वा ॥ ' ईर गतौ ' । तुमर्थे कध्यैप्रत्ययः । ह्रस्वच्छान्दसः ॥ इरध्यतिः परिचरणकर्मा, ' इरध्यति विधेम ' (नि. ३. ५. १) इति तन्नामसूक्तत्वात् । कीदृशास्ताः^३ । काणाः स्वव्यापारं रथवाहनादिकं कुर्वाणाः । ' काणाः कुर्वाणाः ' (निरु. ४. १९) इति यास्कः । उत्तयः रक्षणवत्यः^४ प्रीतियुक्ता वा तथा सप्तमीचीनाः त्वया सह अञ्जन्यो गच्छन्त्यः ॥ ' सहस्य सप्तिः ' । ' विभाषाञ्जेः ' इति स्वार्थे खः । व्यत्ययेनान्तोदात्तः ॥ किंच धियः कर्मवन्तो बुद्धिमन्तो वा ऋत्विजो यजमाना वा उप द्रुवते उपेत्य द्रुवन्ति स्वाभिमते विज्ञापयन्ति^५ वा ॥

वायुर्युङ्क्ते रोहिता वायुररुणा वायु रथे अजिरा धुरि वोळ्हवे वहिष्ठा

धुरि वोळ्हवे ॥ प्र बोधया पुरंधि जार आ ससतीमिव ।

प्र चक्षय रोदसी वासयोषसः श्रवसे वासयोषसः ॥ ३ ॥

वायुः । युङ्क्ते । रोहिता । वायुः । अरुणा । वायुः । रथे । अजिरा । धुरि । वोळ्हवे ।

वहिष्ठा । धुरि । वोळ्हवे ॥ प्र । बोधय । पुरंधि । जारः । आ । ससतीम् ईव ।

प्र । चक्षय । रोदसी इति । वासय । उपसः । श्रवसे । वासय । उपसः ॥ ३ ॥

अयं वायुः रोहिता रोहितवर्णावधौ धुरि धारणप्रदेशे रथस्याग्रभागे यद्वा भारवहने युङ्क्ते कचिद्योजयति । तथा कचिन् अरुणा अरुणवर्णौ धुरि युङ्क्ते । तथा अजिरा अजिरौ गमनशीलौ वर्णविशेषयुक्तौ कदाचिद्युङ्क्ते । यद्वा । एतदुभयत्र संबध्यते । किमर्थं युङ्क्ते इति तदाह^१ । ' वोळ्हवे धुरं वोढुं भारवहनाय । किंच वहिष्ठा वहिष्ठा अतिशयेन वोढारावधौ । वोढुशब्दान् इष्टान् ' तुरिष्टमेयः सु ' इति तृलोपः । ढावादिक्कम् असिद्धत्वाच्चिवर्तते । द्विवचनस्य आकारः ॥ धुरि ' वोळ्हवे महद्भारं वोढुं महति भारे वोढव्ये सति । पुनः पुनर्वायुग्रहणम् अश्वयोजनवचने च अतिशीघ्रमागच्छतीति ज्ञापनार्थम् । इदानीं प्रत्यक्षेणाह । हे वायो पुरंधि बहुप्रज्ञं सामर्थ्यात् यजमानमिति गम्यते । ' पुरंधिर्बुधीः ' (निरु. ६. १३) इति यास्कः । तं प्र बोधय । रथेन शीघ्रमागत्य प्रज्ञापय हविः स्वीकारार्थेति भावः । तत्र दृष्टान्तः । जारः पारदारिकः आ ससतीम् उपपत्यागमनध्यानेन^२ ईपत् स्वपत्नीं पुरंधिमिव

१. क्ष-झ-ञ-ट-वायो त्वा । २. क्ष-ड-झ-ञ-ट-वा । ३. क्ष-ञ-ट-कीदृशा अथाः ; य-त-फ-कीदृश्यास्ताः । ४. ड-च-रक्षणवन्तः । ५. ड-च- ' विज्ञापयन्ति वा ' इत्यस्यानन्तरम् ' ईम् अनर्थकः । पादपूरण इति पूर्वमुक्तम् ' इत्यधिकम् । ६. ड-तत्राह । ७. क्ष-ञ-ट-पत्यागमनध्यानेन ।

प्रकृष्टशरीरधारिणीं योषितमिव । तां यथा स्वसङ्केतेन^१ स प्रबोधयति तद्वत् त्वमपि कर्मस्यमेण^२
ईषस्त्वपन्नं यजमानं प्र बोधय । किंच तदर्थं^३ 'रोदसी यावागृथिव्यौ' प्र चक्षय प्रकर्षेण प्रख्यापय
प्रकाशयेत्यर्थः । तत्प्रकाशार्थम्^४ उपसः^५ 'वासय उपःकालानपि यथावत्स्थापय प्रभातं बुद्धित्यर्थः ।
पुनस्तदेव प्रार्थते । 'श्रवसे । श्रव इत्यञ्जनाम् । तव हवीरूपाञ्जस्वीकाराय^६ उपसः^७ 'वासय ॥

तुभ्यमुपासः शुचयः परावर्ति भद्रा वस्त्रा तन्वते दंसु रश्मिषु चित्रा

नव्येषु रश्मिषु ॥ तुभ्यं धेनुः सबर्दुघा विश्वा वसूनि दोहते ।

अजनयो मरुतो वक्षणाभ्यो दिव आ वक्षणाभ्यः ॥ ४ ॥

तुभ्यम् । उपसः । शुचयः । परावर्ति । भद्रा । वस्त्रा । तन्वते । दंसु । रश्मिषु ।

चित्रा । नव्येषु । रश्मिषु ॥ तुभ्यम् । धेनुः । सबः । दुघा । विश्वा । वसूनि । दोहते ।

अजनयः । मरुतः । वक्षणाभ्यः । दिवः । आ । वक्षणाभ्यः ॥ ४ ॥

हे वायो^१ तुभ्यं त्वदर्थम्^२ उपासः उपसः पूर्वोक्तरीत्या त्वया प्रकाशिताः^३ शुचयः शुद्धा
दीप्ता वा परावर्ति अस्यन्तदूरदेशे अन्तरिक्षे^४ दंसु दंसेषु कर्मवत्सु^५ । यद्वा । गृहनामैतत् ॥ अन्यलोप-
ञ्छान्दसः ॥ गृहवत्^६ आच्छादकेषु । 'रश्मिषु स्वकीयेषु तैः' भद्रा भन्दनीयानि^७ कल्याणानि 'वस्त्रा
आच्छादनयोग्यानि वस्त्राणि तन्वते विस्तारयन्ति । यद्वा । उपसो दंसु यागगृहेषु देवयजनेषु^८
रश्मिषु होमाय^९ प्रदीप्ताग्निज्वालावत्सु आगताय तुभ्यं भद्रा वस्त्रा तन्वते अग्निज्वाला एव वस्त्राणि
विस्तारयन्तीत्यर्थः । उपःकाले अग्नीनां प्रज्वाल्यमानत्वात् ता एव वस्त्राणीत्युपचर्यते^{१०} । ननु केवलं
साधारणानि वस्त्राणि नस्याह । 'नव्येषु नूतनेषु स्तूयमानेषु ॥ ' णु स्तुतौ ' । अचो यत् । ' वान्तो
यि प्रत्यये ' इति अवादन्तः । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ 'रश्मिषु चित्राणि' नानावर्ण-
युक्तानि आश्चर्यभूतानि तन्वते । उपःकाले रश्मीनां नानावर्णत्वादिति भावः । अग्निद्वारेति पक्षे ज्वालानां
कालीकरालीत्यादिरूपेण नानावर्णत्वाच्चित्रत्वम् ॥ किंच हे वायो 'तुभ्यं त्वदर्थं त्वद्यागार्थमेव^{११} धेनुः
घृतादिना प्रीणयित्री गौः । जातावैकवचनम् । 'सबर्दुघा । सबरिति अमृतनाम् । तस्य दोग्ध्री ॥
' दुहः कञ्चश्च ' इति कप् ॥ सती^{१२} विश्वा वसूनि सर्वाणि धनानि आज्यादिरूपाणि दोहते स्वयमेव
दुग्धे^{१३} प्रीणयतीत्यर्थः ॥ कर्मकर्तारं ' न दुहस्नुनमाम् ' (पा. सू. ३. १. ८९) इति यगभावः ।
छान्दसः शपो लुगभावः ॥ कस्तप्र^{१४} विशेषः इति चेत् उच्यते । हे वायो दिवः दीप्तादन्तरिक्षात् मरुतः
एनन्नामकान् मेवं विश्वा^{१५} वृष्ट्युत्पादकान् त्वदंशभूतान् देवान् अजनयः जनयसि उत्पादयसि ।
किमर्थमिति तदुच्यते । वक्षणाभ्यः प्रवहणशीलाभ्यः अञ्जयो वृष्टिलक्षणाभ्यः । तथा वक्षणाभ्यः ।
नदीनामैतन्, 'वक्षणाः रुजानाः' (नि. १. १३. ९) इति तन्नामसु पाठात् । तासामर्थाय ॥

१. क्ष-ञ-ट-सङ्केतेन । २. ङ-कर्मश्रमेण । ३. ङ-कर्मसु । ४. क्ष-ञ-ट-गृहवदेव ।
५. क्ष-ङ-अ-ट-भजनीयानि । ६. ङ-देवयजनदेशेषु हे वायो; क्ष-ञ-ट-देवयजनदेशेषु रश्मिषु होमाय ।
७. क्ष-ङ-अ-ट-वस्त्राणीत्युपचर्यन्ते । ८. ङ-चित्रा चित्राणि । ९. ङ-तादृशी सती । १०. क्ष-ङ-ट-
दोग्धि । ११. क्ष-ङ-अ-ट-कस्त । १२. क्ष-ङ-अ-ट-विदीर्य ।

तुभ्यं शुक्रासः शुचयस्तुरण्यवो मदेषूग्रा इषणन्त भुर्वण्यपामिषन्त भुर्वणि ।
त्वां त्सारी दसमानो भर्गमीदृ तक्कवीये ।

त्वं विश्वस्मान्भुवनात्पासि धर्मणासुर्यात्पासि धर्मणा ॥ ५ ॥

तुभ्यम् । शुक्रासः । शुचयः । तुरण्यवः । मदेषु । उग्राः । इषणन्त । भुर्वणि । अपाम् ।
इषन्त । भुर्वणि ॥ त्वाम् । त्सारी । दसमानः । भर्गम् । ईद्रे । तक्कवीये ।
त्वम् । विश्वस्मात् । भुवनात् । पासि । धर्मणा । असुर्यात् । पासि । धर्मणा ॥ ५ ॥

हे वायो 'तुभ्यं त्वदर्थं' शुक्रासः दीमाः 'शुचयः शुद्धाः । सोमस्य पातारोऽत्यन्तं शुद्धा भवन्ति । किमु वक्तव्यं तेषां शुद्धत्वे । 'तुरण्यवः त्वरणयुक्ताः त्वां प्राप्तुं' उग्राः उद्गृणतेजसः सोमाः 'मदेषु तव मदेषु निमित्तभूतेषु' भुर्वणि भरणवति यागे 'इषणन्त आहवनीयं प्रति गच्छन्ति इच्छन्ति वा ॥ व्यत्ययेन आत्मनेपदम्' । शश्रमौ द्वौ विकरणौ' ॥ किंच 'अपां' भुर्वणि मधे 'इषन्त उदक-
मिच्छन्ति उत्पादयितुम् । अग्नौ हूयमानस्य' आहुतेरादित्यद्वारा वृष्टगुत्पादकत्वात् । यद्वा । यजमानाः त्वामुद्दिश्य आनुह्वाना अपां वर्षणम् इषन्त इच्छन्ति । किंच हे वायो 'भर्गं भजनीयं' त्वां 'त्सारी त्वरणवान् अत्यन्तभीतः' दसमानः उपक्षीणो यज्ञविघातकैः पयोव्रतादिनियमैर्वा यजमानः 'तक्कवीये तत्कराणां यज्ञविघातिनाम् अन्यत्र गमनाय' ईद्रे स्तौति ॥ 'ईड स्तुर्नो' । अदादित्वात् शपो लुक् ॥ यतः 'त्वं' विश्वस्मान्भुवनात् सर्वस्मालोकात् भूतजानाद्वा लोकत्रयसंबन्धिना भयात् 'धर्मणा अस्मदीयहविषां धारणेन' पासि पालयसि । किंच 'असुर्यात् असुरसंबन्धिनां भयात् विश्लेषेण' पामि 'धर्मणा अस्मद्वारणेन' पोषणेन वा युक्तः सन् । यत एवं करोपि अतः स्तौमीत्यर्थः ॥

त्वं नो वायवेषामपूर्व्यः सोमानां प्रथमः पीतिर्महमि सुतानां पीतिर्महसि ।

उतो विहुत्मतीनां विशां ववर्जुषीणाम् ।

विश्वा इत्ते धेनवो दुह आशिरं घृतं दुहत आशिरम् ॥ ६ ॥

त्वम् । नः । वायो इति । एषाम् । अपूर्व्यः । सोमानाम् । प्रथमः । पीतिम् । अहंसि ।
सुतानाम् । पीतिम् । अहंसि ॥ उतो इति । विहुत्मतीनाम् । विशाम् । ववर्जुषीणाम् ।
विश्वाः । इत् । ते । धेनवः । दुहे । आशिरम् । घृतम् । दुहते । आशिरम् ॥ ६ ॥

१. ड-आत्मनेपदम् । इष गती । आ विकरणः । २. ड-हूयमानायाः । ३. ड-अस्मान् धारयन् ।

हे 'वायो' 'त्वम्' 'अपूर्व्यः' । न विद्यते पूर्वं यस्मात् तत्पानमपूर्वम्^१ । तदहर्हीत्यपूर्व्यः । तादृशः अत एव 'प्रथमः इतरदेवैभ्यः पूर्वभूतः^२ सन् 'सोमानां^३ 'पीति पानम्' 'अर्हसि' प्राप्नोषि^४ । 'सुतानाम्' अभिपवकृतानां सोमानां 'पीति पानम्' 'अर्हसि' । यत्र यत्र अभिपवोऽस्ति तत्र सर्वत्र नियमेन पिबर्सात्यर्थः । पूर्वं प्राथम्याभिप्रायेण इदानीं तु सर्वत्र सोमवति यागे अस्य पानमस्तीति ज्ञापयितुं पृथगभिधानम् । न केवलं सोमपानमात्रम् 'उतो अपि तु' 'विहुस्मतीनां' विशेषेण होमवतीनामाह्वान-वतीनां वा ॥ जुहोतेः संपदाविलक्षणो भावे किप् । ततो मतुङ्गीपौ ॥ 'ववर्जुपीणाम्' अनभिमतपापं वर्जयन्तीनाम् ॥ वर्जयतेर्लिटः क्कुङ्गीप्संप्रसारणत्वात् ॥ 'विशाम्' ऋत्विग्यजमानरूपाणां प्रजानां^५ संबन्धि^६ हविः स्वीकरोपीति शेषः । यद्वा । तेषां यष्टृणां 'विश्वाः' 'इत्' 'धेनवः' सर्वा अपि गावः 'ते' 'त्वदर्थम्' 'आशिरम्' आश्रयणद्रव्यं क्षीरं 'दुहे' दुहन्ति स्वयमेव ॥ कर्मकर्तरि 'न दुहस्नुनमाम्' इति यगभावः । 'लोपस्त आत्मनेपदेषु' इति तलोपः । 'बहुलं छन्दसि' इति रुद्र ॥ तथा 'आशिरं' 'घृतम्' उपस्तरणाभिघारणाद्याश्रयणाय^७ योग्यं करणं^८ द्रव्यं^९ 'दुहते' ॥ ॥ २३ ॥

'स्तीर्णं बर्हिः' इति नवचं सूक्तं पारुच्छेपमात्यष्टं पूर्वत्र तुशब्दात् वायुदेवत्वम् । 'आ वा रथः' इत्यादि ऋक्पञ्चकमैन्द्रम् । सप्तम्यष्टम्यां अष्टी । अत्रानुक्रमणिका—'स्तीर्णं नव चतुर्थ्याद्याः पञ्चैन्द्रश्रो-पान्त्ये अष्टी' इति ॥ सूक्तस्य विशेषविनियोगो लैङ्गिकः । दशरात्रस्य पष्ठेऽहनि प्रउगशस्त्रे आद्यौ तृचौ प्राकृतयोः वायव्येन्द्रवायव्ययोः^{१०} स्थाने^{१०} विनियुक्तौ । 'पष्ठस्य प्रातःसवने' इति खण्डे सूत्रितं—'स्तीर्णं बर्हिरिति तृचौ' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

स्तीर्णं बर्हिरुप नो याहि वीतये सहस्रेण नियुता नियुत्वते

शतिनीभिर्नियुत्वते । तुभ्यं हि पूर्वपीतये देवा देवाय येमिरे ।

प्र ते सुतासो मधुमन्तो अस्थिरन्मदाय कृत्वे अस्थिरन् ॥ १ ॥

स्तीर्णम् । बर्हिः । उप । नः । याहि । वीतये । सहस्रेण । नियुता । नियुत्वते ।

शतिनीभिः । नियुत्वते ॥ तुभ्यम् । हि । पूर्वपीतये । देवाः । देवाय । येमिरे ।

प्र । ते । सुतासः । मधुमन्तः । अस्थिरन् । मदाय । कृत्वे । अस्थिरन् ॥ १ ॥

हे वायो 'नः' अस्मद्यज्ञार्थं 'स्तीर्णम्' आस्तुतं 'बर्हिः' अभिलक्ष्य 'उप' 'याहि' आगच्छ । किमर्थम् । 'वीतये' हविषां भक्षणाय । केन साधनेनेति तदुच्यते । 'सहस्रेण सहस्रसंख्याकेन' 'नियुता' । जातावेकवच-

१. उ-तदपूर्वम् ; क्ष-ज-ट-तस्मादपूर्वः । २. क्ष-ड-ज-ट-पूर्वमाहूतः । ३. ख-च-फ-एषां सोमानाम् । ४. क्ष-ड-ज-ट-प्राप्नोषि 'इत्यस्यानन्तरं' 'पातुं योग्यो भवति । ऐन्द्रवायवे गृहे (क्ष-ज-ट-'गृहे' नास्ति ।) द्विदेवस्ये गृहेऽपि प्रथमम् एकवारं त्वदर्थं गृह्यमाणत्वात् हूयमानात्वाच्चेति भावः' इत्यधिकम् । ५. क्ष-ड-ज-ट-किंच सुतानां अभिपुतानां पीतिम् अर्हसि प्राप्नोषि । ६. ख-फ-प्रजानां नः अस्माकं संबन्धि । ७. क्ष-ड-ज-ट-'आश्रयणयोग्यम् । ८. क्ष-ड-ज-ट-क्षरणद्रव्यम् । ९. ड-च-झ-द्वितीयं सूक्तम् । १०. क्ष-ड-ज-ट-वायव्येन्द्रवायव्यस्थाने ।

नम् ॥ नियुत इति वायोरश्वानां नामधेयं, 'नियुतो वायोः' (नि. १. १५. १०) इति निरुक्तत्वात्^१ ।
 तथा ऽशतिनीभिः शतसंख्योपेताभिः नियुद्भिः आगच्छेति शेषः । यद्वा । सहस्रेण नियुता शतिनीभिश्च
 नियुद्भिः ऽनियुत्वते तद्वते देवाय हविर्दीयते इति शेषः । यद्वा । तुभ्यमित्यनेन संबन्धः । उक्तसंख्याका-
 भिर्नियुद्भिः तद्वते ऽदेवाय द्योतमानाय ऽतुभ्यम् ॥ 'हयि च' (पा. सू. ६. १. २१२) इति
 आशुदात्तत्वम् ॥ ऽपूर्वपीतये इतरदेवेभ्यः पूर्वं पानाय ऽदेवाः ऽयेमिरे यमितवन्तः । यद्वा । स्तोतारः
 ऋत्विजो देवाय तुभ्यं येमिरे । आहवनीयं प्रति सोमं नियमितवन्तः । 'अग्रं पिबा मधूनां सुतं वायो'
 (क. सं. ४. ४६. १) इत्यादिमन्त्रान्तरप्रसिद्धिद्योतनार्थो हिशब्दः । किंच एते^२ त्वदर्थं ऽसुतासः
 अभिपुताः^३ ऽमधुमन्तः माधुर्योपेताः^४ सोमाः ऽमदाय तव मोदाय ऽअस्थिरन् तिष्ठन्ति । किंच ऽऋत्वे
 कर्मणे तत्सिद्धयर्थम् ऽअस्थिरन् । ऋत्विग्भिः धृताः^५ तिष्ठन्ति । अतः एवं पिबेति शेषः ॥ तिष्ठन्तेछान्दसे
 लुङि व्यत्ययेन ह्रस्व रन् । 'स्थाध्वोरिञ्च' इति सिचः क्त्वं धातोः इत्वं च । 'ह्रस्वादङ्गान्'
 इति सिचोलोपः ॥

तुभ्यायं सोमः परिपूतो अद्रिभिः स्पर्हा वसानः परि कोशमर्षति शुक्रा

वसानो अर्षति ॥ तवायं भाग आयुषु सोमो देवेषु हूयते ।

वह वायो नियुतो याह्यस्मयुर्जुषाणो याह्यस्मयुः ॥ २ ॥

तुभ्यं । अयम् । सोमः । परिपूतः । अद्रिभिः । स्पर्हा । वसानः । परि । कोशम् । अर्षति ।

शुक्रा । वसानः । अर्षति ॥ तवं । अयम् । भागः । आयुषु । सोमः । देवेषु । हूयते ।

वह । वायो इति । नियुतः । याहि । अस्मयुः । जुषाणः । याहि । अस्मयुः ॥ २ ॥

हे वायो ऽतुभ्य तुभ्यं त्वदर्थम् ॥ 'सुपां सुलुक्' इति चतुर्थ्या लुक् ॥ ऽअयं ऽसोमः हूयमानः
 ऽकोशं कोशस्थानीयं ग्रहम् ऽअर्षति गच्छति प्राप्नोति । कीदृशः सोमः । ऽअद्रिभिः ऽपरिपूतः अभि-
 षवसाधनैः अपगतर्जापत्वेन शोधितः । यद्वा । अद्रिभिरभिपुतो दशापवित्रशोधनेन ग्रहणेन वा शोधितः ।
 तथा ऽस्पर्हा स्मृहणीयानि तेजांसि ऽवसानः पिधानः । किंच ऽशुक्रा निर्मलानि दीप्तानि वा तेजांसि
 ऽवसानः सोमः ऽअर्षति' त्वां प्राप्नोति ॥ 'ऋषी गतौ' । व्यत्ययेन शप् । हे वायो ऽआयुषु मनुष्येषु
 यष्टव्यत्वेन स्थितः ऽभागः भजनीयः ऽसोमः ऽतव त्वदर्थं ऽदेवेषु मध्ये हूयते । सत्स्वपि इतरेषु देवेषु यतः
 सोमस्तव भागः अतः प्रथमं तुभ्यं हूयते इत्यर्थः । किंच हे वायो एवं तं^६ सोमम् ऽअस्मयुः अस्माभिः
 तद्वान् ॥ मत्वर्थीयो युः ॥ एवं ऽनियुतः वह नियुत्संज्ञकानश्वान् वाहनाय प्रापय । ततः परं ऽयाहि
 दिवं प्रति गच्छ । तथा कुर्वन् ऽअस्मयुः अस्माभिर्युक्तः सन् अस्माननुगृह्णन् अस्मान् कामयमानो
 वा ॥ क्यचि छान्दसेऽन्यलोपे 'क्याच्छन्दसि' इति उः ॥ ऽजुषाणः प्रीयमाणः ऽयाहि गच्छ ॥

१. क-ज-झ-ण-व-निरुक्ते उक्तत्वात् ।

२. ड-ने सुताः अभिपुताः ।

३. ड-मधुनोपेताः ।

४. ड-वर्धिताः ।

५. ड-ज्ञ-झ-अर्षति गच्छति ।

६. क्ष-ञ-ट-हुतम्

आं नो न्युद्धिः श्रुतिनीभिरध्वरं सहस्रिणीभिरुप याहि वीतये वायो

हव्यानि वीतये । तवायं भाग ऋत्वियः सरश्मिः सूर्ये सचा ।

अध्वर्युभिर्भरमाणा अयंसत वायो शुक्रा अयंसत ॥ ३ ॥

आ । नः । न्युत्ऽभिः । श्रुतिनीभिः । अध्वरम् । सहस्रिणीभिः । उप । याहि । वीतये । वायो इति । हव्यानि । वीतये ॥ तव । अयम् । भागः । ऋत्वियः । सरश्मिः । सूर्य । सचा । अध्वर्युभिः । भरमाणाः । अयंसत । वायो इति । शुक्राः । अयंसत ॥ ३ ॥

हे वायो त्वं नः अध्वरम् अस्मत्संबन्धिनं यज्ञं श्रुतिनीभिः न्युद्धिः सहस्रिणीभिः च ताभिस्त्वदीयैरश्वैः नः अस्मद्यज्ञम् उप आ याहि उपागच्छ । किमर्थम् । वीतये त्वदभिमत-
कामाय तत्पूतये । आगत्य च हव्यानि वीतये सोमादिहविर्भक्षणाय । अध्वरं हव्यानि च उपलक्ष्य
तेषामेव भक्षणाय शतसहस्रैरश्वैः अतिशीघ्रमागच्छेत्त्यर्थः । किंच अयं तव भागः भजनीयः सोमः
ऋत्वियः प्राप्तकालः प्रदानावसरं प्राप्तः । ऋतुशब्देन प्रदानकालो लक्ष्यते ॥ ' छन्दसि घस् ' (पा.
सू. ५. १. १०६), ' सिति च ' (पा. सू. १. ४. १६) इति पदसंज्ञया भसंज्ञाया बाधात् ओर्गुणाभावे
यण् ॥ किंच सोमः^१ सूर्ये उदिते सति तस्य रश्मिभिः सचा^२ सह सरश्मिः^३ भवति समानदीप्तिर्भवति ।
यद्वा । तैः सहितो भवति । यतः सूर्ये उदिते सति^३ रश्मिः^४ भवति अतः प्राप्तकालः^५ इत्यर्थः । किंच सोमाः
अध्वर्युभिः चमसाध्वर्युभिः । तेषां दशत्वाद्वहुवचनम् । तैः भरमाणाः भ्रियमाणाः अयंसत
नियता अभवन् । किंच हे वायो ते सोमाः शुक्राः अयंसत अत्यन्तदीप्ताः उद्यताः । अतः तेषां
भक्षणाय आयाहीत्यर्थः ॥

आ वां रथो न्युत्त्वान्वक्षदवसेऽभि प्रयांसि सुधितानि वीतये वायो

हव्यानि वीतये ॥ पिबतं मध्वो अन्धसः पूर्वपेयं हि वां हितम् ।

वायवा चन्द्रेण राधसा गतमिन्द्रश्च राधसा गतम् ॥ ४ ॥

आ । वाम् । रथः । न्युत्त्वान् । वक्षत् । अवसे । अभि । प्रयांसि । सुधितानि । वीतये । वायो इति । हव्यानि । वीतये ॥ पिबतम् । मध्वः । अन्धसः । पूर्वपेयम् । हि । वाम् । हितम् । वायो इति । आ । चन्द्रेण । राधसा । आ । गतम् । इन्द्रः । च । राधसा । आ । गतम् ॥ ४ ॥

केवलं वायुं स्तुत्वा व्यासक्तया इन्द्रवायू स्तूति । हे वायो त्वामिन्द्रं च वां युष्मान् रथः
युवयोः संबन्धी रथः न्युत्त्वान् न्युद्धिरश्वैः तद्वान् सन् आ^५ वक्षत् देवयजनं प्रति युष्मानावहतु ॥

१. क्ष-ङ-ज-ट-स च सोमः । २. ङ-सहस्ररश्मिः । ३. ङ-स-सरश्मिः । ४. क्ष-म-ट-प्राप्तकालम् ।
५. क्ष-ङ-ज-ट-अवसे ।

वहेल्लेति अडागमः । ' सिबबहुलम् ' इति सिप् ॥ यद्यपि नियुतो वायोरेव रथस्योचिताः तथापि व्यासक्तदेवतात्वात् सहैवागमनात् इन्द्रार्थमपि वहन्ति^१ । किमर्थम् । ' अवसे गमनाय रक्षणाय वा । पुनश्च किमर्थम् । ' प्रयांसि अन्नानि सोमलक्षणानि ' सुधितानि सुष्ठु गृहीतानि ' वीतये तेषां भक्षणाय । तथा ' हव्यानि ' वीतये इतरेषां सबनीयपुरोडाशादीनां खादनाय ॥ वेतेः क्तिन् । ' मन्त्रे वृष ' इत्यादिना तस्योदात्तत्वम् ॥ किंच ' मध्वः मधुररसस्य ' अन्धसः अन्नस्य सोमरूपस्य ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ मधुरं सोमं ' पिबतम् । यतः ' पूर्वपेयम् इतरदेवेभ्यः पूर्वपानं ' वां युवयोः ' हितम् ॥ पातेः ' अचो यत् ' इति यत् । ' ईयति ' इति ईकारः ॥ अभिमतम् । अतः प्रथमं पिबतमित्यर्थः । यद्यपि इन्द्रादपि वायोः पूर्वपानं ' एवं हि पूर्वपा असि ' (ऋ. सं. ४. ४६. १), ' देव दधिपे पूर्वपेयम् ' (ऋ. सं. ७. ९२. १) इत्यादिषु सर्वत्र प्रसिद्धं तथापि इन्द्रस्य इतरदेवेभ्यः पूर्वं वायुना सह पानं च इन्द्रतुरीयार्थ-वादनब्राह्मणे^२ ' देवा वै सोमस्य राज्ञोऽग्रपेये न समपादयन् ' (ऐ. ब्रा. २. २५) इत्यत्र प्रतिपादितम् । किंच आगमनमये हे ' वायो त्वम् ' इन्द्रश्च ' चन्द्रेण अस्मदाह्लादकेन हिरण्येन ' राधसा गवाक्षरूपेण धनेन च सह ' आ ' गतम् आगच्छतम् । ' राधसा रत्नेन धनेन सह ' आ ' गतम् ॥ गमेर्लोऽटि छान्दमः शपो लुक् । ' अनुदात्तोपदेशः ' इति अनुनासिकलोपः । लुङि च ' मन्त्रे षस ' इति च्छेर्लुक् ॥

आ वां धियो ववृत्युरध्वराँ उपेममिन्दुं मर्मृजन्त वाजिनमाशुमत्यं न

वाजिनम् ॥ तेषां पिबतमस्मयू आ नो गन्तमिहोत्या ।

इन्द्रवायू सुतानामद्रिभिर्युवं मदाय वाजदा युवम् ॥ ५ ॥

आ । वाम् । धियः । ववृत्युः । अध्वरान् । उप । इमम् । इन्दुम् । मर्मृजन्त । वाजिनम् ।

आशुम् । अत्यम् । न । वाजिनम् ॥ तेषाम् । पिबतम् । अस्मयू इत्यस्मड्यु । आ । नः । गन्तम् ।

इह । ऊत्या ॥ इन्द्रवायू इति । सुतानाम् । अद्रिऽभिः । युवम् । मदाय । वाजदा । युवम् ॥ ५ ॥

हे इन्द्रवायू ' वां युवां^३ ' धियः कर्माणि स्तोत्रादिलक्षणानि ' अध्वरान् ' उप अस्मदीयान् यज्ञान् लक्ष्मीकृत्य ' ववृत्युः अतिशयेन वर्तयन्ति प्रवर्तयन्ति । किंच युष्मदर्थं ' वाजिनं ग्रहणाय द्रोण-कलशान् ग्रहान् प्रति गमनवन्तम् आमिक्षावन्तं वा ' इममिन्दुं पुरतो वर्तमानं सोमं ' मर्मृजन्त अध्वर्यवो दशापवित्रेण संमार्जयन्ति^४ । मार्जने दृष्टान्तः । ' आशुम् भतिशीघ्रगामिनम् ' अत्यं ' न सततं गन्तारं ' वाजिनं वेजनवन्तमश्वमिव । तं यथा स्वेदाद्यपनयनेन संमार्जयन्ति तद्वन् । किंच हे ' इन्द्रवायू ' तेषाम् अध्वर्यूणां संबन्धिनः शोधितान् सोमान् ' पिबतं पानं कुरुतम् । तदर्थं ' नः अस्माकं यज्ञं प्रति ' इह इदानीम् ' ऊत्या अस्मद्रक्षणेन सह ' आ ' गन्तम् आगच्छतम् । किंच हे इन्द्रवायू ' अस्मयू अस्म-द्यज्ञमिच्छन्तौ ' युवं युवाम् ' अद्रिभिः प्रावभिः ' सुतानाम् अभिपुतानाम् ॥ पूर्ववत्कर्मणि षष्ठी ॥ तान् पिबतमिति शेषः । किमर्थम् । ' मदाय तृस्ये मोदाय वा । यतः ' युवं युवां ' वाजदा वाजस्यान्नस्य दातारौ अतः पिबतमित्यन्वयः ॥ ॥ २४ ॥

१. ङ-वहनम् । २. क्ष-ञ-ट-इन्द्रतुरीयार्थवादब्राह्मणे । ३. क्ष-ञ-ट-युवयोः । ४. क्ष-ङ-ञ-ट-संमार्जयन्ति । मृजेर्यङ्गुगन्तात् व्यत्ययेनात्मनेपदम् ।

इमे वां सोमां अप्स्वा सुता इहाध्वर्युभिर्भरमाणा अयंसत वायो

शुक्रा अयंसत ॥ एते वाभ्यसृक्षत तिरः पवित्रमाशवः ।

युवायवोऽति रोमाण्यव्यया सोमासो अत्यव्यया ॥ ६ ॥

इमे । वाम् । सोमाः । अप्सु । आ । सुताः । इह । अध्वर्युभिः । भरमाणाः । अयंसत
वायो इति । शुक्राः । अयंसत ॥ एते । वाम् । अभि । असृक्षत । तिरः । पवित्रम् । आशवः ।
युवायवः । अति । रोमाणि । अव्यया । सोमासः । अति । अव्यया ॥ ६ ॥

हे वायो वां युवयोः तव च इन्द्रस्य च स्वभूताः इमे सोमाः अप्सु अस्मदीयेषु कर्मसु ॥
'ऊडिदम्' इत्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ इह अस्मिन् अभिपवस्थाने सुताः^२ अध्वर्युभिः भर-
माणाः तैश्चियमाणाः^३ गृहीता होतुं वा हियमाणाः^४ ॥ कर्मणि कर्तृप्रत्ययः ॥ सन्तः वा अयंसत आगच्छन्त
युवयोर्नियता भवन्ति । किंच त एव सोमाः शुक्राः शुभ्रा वीसाः अयंसत नियता भवन्ति । किंच
एते आशवः व्यापकाः सोमाः वां युवां प्रीणयितुमिति शेषः । तिरः पवित्रं तिर्यग्भूतं सोमान्त-
र्धायकं वा ऊर्णामयं पवित्रम् अभ्यसृक्षत अभिलक्ष्य असृज्यन्त सृष्टा भवन्ति ॥ सृजेः कर्मणि लुङि
'लिङ्सिच्चावात्मनेपदे' इति सिचः कित्त्वात् गुणाभावः अमागमाभावश्च ॥ किंच युवायवः
युवां कामयमानाः सोमासः सोमाः अव्यया अव्ययानि अच्छिन्नानि रोमाणि पवित्रसंबन्धीनि
अविरोमाणि । यद्वा । अव्यया अविमयानि ॥ मकारो लुप्यते ॥ तादृशानि रोमाणि अति अतिक्रम्य
पात्रात्^५ गच्छन्तीति शेषः । पुनस्त एव विश्लेष्यन्ते । अति अतिशयेन अव्यया व्ययरहिताः
सोमासः सोमाः असृक्षतेति शेषः ॥

अति वायो ससतो याहि शश्वतो यत्र ग्रावा वदति तत्र गच्छतं

गृहमिन्द्रश्च गच्छतम् ॥ वि सूनृता ददृशे रीयते घृतमा पूर्णया

नियुता याथो अध्वरमिन्द्रश्च याथो अध्वरम् ॥ ७ ॥

अति । वायो इति । ससतः । याहि । शश्वतः । यत्र । ग्रावा । वदति । तत्र । गच्छतम् ।
गृहम् । इन्द्रः । च । गच्छतम् ॥ वि । सूनृता । ददृशे । रीयते । घृतम् । आ । पूर्णया ।
नियुता । याथः । अध्वरम् । इन्द्रः । च । याथः । अध्वरम् ॥ ७ ॥

हे वायो त्वं ससतः^६ आलस्यादिना निद्रां कुर्वतः शश्वतः बहून् यजमानान् । शश्वदिति
बहुनाम, 'शश्वत् विश्वम्' (नि. ३. १. ५) इति तन्नामसु पाठात् । अति अतिक्रम्य उपेक्ष्य अस्मद्यज्ञं

१. ड-अस्मिन् गङ्गे । २. क्ष-उ-ज-ट-सुताः अभिषुताः । ३. क्ष-ज-ट- 'तैश्चियमाणाः' नास्ति ।
४. क्ष-ज-ट-ध्रियमाणाः । ५. क्ष-ज-ट-पातृन् । ६. क्ष-ज्ञ-ज-ट-ससतः स्वपतः ।

१याहि गच्छ । १इन्द्रश्च तथा करोतु । कं देशमिति तमाह । १यत्र^१ १प्रावा १वदति यस्मिन्देशे अभिषवार्थः^२ पाषाणध्वनिः श्रूयते १तत्र १गच्छतं तं देशं प्रति आगच्छतम् । १गृहं^३ यज्ञगृहं १गच्छतम्^४ । पुनः स्थानमेव विशेष्यते । १सूनृता प्रियतथ्यामिका स्तुतिरूपा वाक् यत्र १वि १दृष्टे विशेषेण दृश्यते श्रूयते इत्यर्थः । तत्र गच्छतम् । यत्र च १घृतम् अत्यन्तदीप्तमाज्यं होमार्थं गृहीतं १रीयते गच्छति आहवनीयं प्रति नीयते ॥ ‘रीङ् स्ववणे’ । दिवादित्वात् इयन् ॥ तत्र गच्छतम् । गमनप्रकारः एव विशेष्यते । १पूर्णया संपूर्णया पुष्टाङ्गया १नियुता ॥ जातावेकवचनम् ॥ नियुज्यास्या १अध्वरम् अस्मदीयं यज्ञम्^५ १आ १याथः आभिमुख्येन प्रयाथः^६ । किंच हे वायो त्वम् १इन्द्रश्च युवाम् १अध्वरम् अस्मदीयं यागम्^७ आ १याथः^८ सहैवागच्छतम् । तथा अस्माभिरपि सहैव गच्छतमित्यर्थः ॥

अत्राह तद्वहेथे मध्व आहुतिं यमश्चत्थमुपतिष्ठन्त जायवोऽस्मे ते

सन्तु जायवः ॥ साकं गावः सुवते पच्यते यवो न ते वाय

उप दस्यन्ति धेनवो नाप दस्यन्ति धेनवः ॥ ८ ॥

अत्र । अहं । तत् । वहेथे इति । मध्वः । आहुतिम् । यम् । अश्चत्थम् । उपतिष्ठन्त ।

जायवः । अस्मे इति । ते । सन्तु । जायवः ॥ साकम् । गावः । सुवते । पच्यते । यवः । न ।

ते । वायो इति । उप । दस्यन्ति । धेनवः । न । अप । दस्यन्ति । धेनवः ॥ ८ ॥

हे इन्द्रवायू १अत्र १अह अस्मिन्नेव यज्ञे ॥ अहेति विनिग्रहार्थीयः ॥ १मध्वः मधुरस्य मधु-सदृशस्य वा १तत् तस्य १आहुतिं प्रदेयद्रव्यं १वहेथे धारयतम् । १यं सोमम् १अश्वत्थं पर्वतादिव्याप्ति-प्रदेशे^९ स्थितं १जायवः जेतारो यजमानाः १उपतिष्ठन्त उपेत्य तिष्ठन्ति क्रयाद्यर्थम् । किंच १अस्मे अस्माकं संबन्धिनः १जायवः जेतारः कर्मनिर्वहितारः १ते ऋत्विजः १सन्तु समर्था भवन्तु यज्ञं निर्वह-न्तिवत्यर्थः । यद्वा । ते प्रसिद्धाः प्रयोगकुशला जायवो जेतारः ऋत्विजः अस्मे सन्तु नान्यस्य । अत्र वहेथे इत्युक्तम् । कोऽत्र विशेष इति तत्राह । हे इन्द्रवायू अस्मिन् यज्ञे १गावः धेनवः १साकं सहैव १सुवते युष्मदर्थमेव क्षीरमुत्पादयन्ति दोग्ध्यो भवन्तीत्यर्थः । यद्वा । गावः साकं सहैव सुवते अपश्य-मुत्पादयन्ति त्वद्दोहनार्थम्^{१०} ॥ आदादिकः । ङित्वात् ‘तास्यनुदात्तेत्’ इति लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः ॥ किंच १यवः । जातावेकवचनम् । उपलक्षणमेतत् । यवादिभिः पुरोडाशादिकं १पच्यते^८ इत्यर्थः । किंच हे १वायो इन्द्र च यतो गावः एवं सुवते अतः १ते त्वदार्थाः १धेनवः १न १उप १दस्यन्ति नोपक्षीणा भवन्ति रोगादिना कृशा न भवन्ति । न केवलमनुपक्षीणाः किंतु १धेनवः युष्मद्रीणयिभ्यः^{११} गावः १नाप १दस्यन्ति चौराद्युपहारैः^{१२} उपक्षीणा नष्टा न भवन्ति^{१३} ॥

१. क्ष-ङ-ज-ट-युवां यत्र । २. क्ष-ज-ट-अभिषवार्थम् । ३. क्ष-ज-ट-‘गृहं यज्ञगृहं गच्छतम्’ नास्ति । ४. क्ष-ज-ट-यज्ञमासाद्य आभिमुख्येन प्राप्नुथः; ङ-यज्ञमासाद्य आभिमुख्येन प्राप्य याथः प्राप्नुथः । ५. ङ-यागं तस्मै यथा आयाथः । ६. क्ष-ङ-ज-ट-पर्वतादिव्याप्तप्रदेशे । ७. क्ष-ङ-ज-ट-त्वद्दोहेशन दोहनार्थम् । ८. ङ-सह पच्यते । ९. क्ष-ङ-ज-ट-युष्मान् प्रीणयिभ्यः । १०. क्ष-ङ-ज-ट-चौराद्युपहारप्रहीण न भवन्ति ।

इमे ये ते सु वायो बाह्वोऽजसोऽन्तर्नदी ते पतयन्त्युक्षणो महि ब्राधन्त उक्षणः ।

धन्वश्चिद्ये अनाशवो जीराश्चिदगिरौकसः ।

सूर्यस्येव रश्मयो दुर्नियन्तवो हस्तयोर्दुर्नियन्तवः ॥ ९ ॥

इमे । ये । ते । सु । वायो इति । बाहुऽओजसः । अन्तः । नदी इति । ते । पतयन्ति ।

उक्षणः । महि । ब्राधन्तः । उक्षणः ॥ धन्वन् । चित् । ये । अनाशवः । जीराः । चित् ।

अगिराऽओकसः ॥ सूर्यस्यऽइव । रश्मयः । दुःऽनियन्तवः । हस्तयोः । दुःऽनियन्तवः ॥ ९ ॥

हे ऽसु ऽवायो शोभनफलप्रद वायुदेव ऽते तव स्वभूताः ऽइमे पुरतो दृश्यमानाः ऽये अश्वाः सन्ति ऽते ऽनदी नदने द्यावापृथिव्यौ ऽअन्तः तयोरन्तराले तं^१ त्वां ऽपतयन्ति पातयन्ति गमयन्ति । यद्वा । ते तव संबन्धिनाऽश्वाः पतयन्ति पतन्ति यज्ञदेशं गच्छन्ति ॥ ' पत गतौ ' । चीरादिरदन्तः ॥ कीदृशास्ते^२ । ऽबाह्वोऽजसः बाहुषु प्रकृष्टबलवन्तः । उपलक्षणमेतत् । सर्वाङ्गबला इत्यर्थः । किंच ऽउक्षणः सेक्ताः^३ युवान इत्यर्थः । ऽमहि महदतिप्रभूतं ऽब्राधन्तः वर्धमानाः तथा ऽउक्षणः उक्षाणः तत्सदृशाः^४ इत्यर्थः ॥ ' वा पपूर्वस्य निगमे ' इति दीर्घाभावः ॥ किंच ऽधन्वन् ऽचित् धन्वनि उदकनिर्गमनापादानभूतेऽन्तरिक्षेऽपि निरालम्बे ऽअनाशवः नाशरहिता अव्यासा वा । आकाशे विलम्बमकुर्वाणा इत्यर्थः । अतः^५ एव^६ ऽजीराश्चित् । चिच्छब्दः पूजायाम् । अत्यन्तं क्षिप्रगतयः । यद्वा । अनाशवः इत्यनेन सह समुच्चयार्थश्चिच्छब्दः । आकाशमार्गेऽक्षीणाः शीघ्रगतयश्चेत्यर्थः । किंच ऽअगिरौकसः । गिरा ओकः स्थानं येषां नान्ति ते नादृशाः । भर्मेनादिना^७ स्थितिमलभमाना इत्यर्थः ॥ छान्दसः नृतीयाया अलुक् ॥ तदेव स्पष्टयति । ऽसूर्यस्य ऽरश्मयः इव ऽदुर्नियन्तवः दुःखेन नियन्तव्याः । ते यथा क्षणेन दश दिशो व्याप्नुयन्ति बहवश्च तद्देतेऽपीत्यर्थः । पूर्वं गिरा अनिग्राह्यत्वमुक्तम् । इदानीं हस्तेनापि^८ अनिग्राह्यत्वमाह^९ । ऽहस्तयोः ऽदुर्नियन्तवः उभाभ्यामपि हस्ताभ्यां दुःखेन नियन्तव्याः देवयजनगमनाय शीघ्रगामिन इत्यर्थः ॥ ॥ २५ ॥

' प्र सु ज्येष्ठम् ' इति सप्तचं तृतीयं सूक्तम् । ' ऋषिश्चान्यस्मान् ' इति परिभाषया परस्मैपदं ऋषिः । अत्यष्टिच्छन्दः^१ । ' ऊनी देवानाम् ' इत्यन्त्या त्रिष्टुप् । अत्र त्रिष्टुबन्तपरिभाषा नाश्रीयते ' सर्वमात्यष्टम् ' इति विशेषपरिभाषया बाधितत्वात् । मित्रावरुणौ देवता । अन्ययोस्तु तन्मन्त्रलिङ्गोक्तदेवता । तथा चानुक्तान्तं- ' प्र सु सप्त मैत्रावरुणं त्वन्त्ये लिङ्गोक्तदेवते अन्त्या त्रिष्टुप् ' इति । तुशब्दप्रयोगात् इदमादिके द्वे सूक्ते मैत्रावरुणदेवताके । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

१. क्ष-ञ-ट-ते; ड-' तम् ' नास्ति । २. क्ष-ड-ञ-ट-कीदृशा अश्वाः । ३. क्ष-ञ-ट-निरालम्बे सेक्ताः । ४. क्ष-ञ-ञ-ट-वत्सरादृशाः । ५. क्ष-ञ-ट-तथा । ६. क्ष-ञ-ट-सेनादिषु । ७. क-ख-च-ज-ण-फ-ब-हस्तेन अपतिग्राह्यत्वमाह । ८. क्ष-ञ-ञ-ट-पारुष्टेपमात्यष्टम् ।

प्र सु ज्येष्ठं निचिराभ्यां बृहन्नमो हव्यं मतिं भरता मृळयद्भ्यां स्वादिष्टं
मृळयद्भ्याम् ॥ ता सम्राजा घृतासुती यज्ञेयज्ञ उपस्तुता ।

अथैनोः क्षत्रं न कुतश्चनाधृषे देवत्वं नू चिदाधृषे ॥ १ ॥

प्र । सु । ज्येष्ठम् । निऽचिराभ्याम् । बृहत् । नमः । हव्यम् । मतिम् । भरत् । मृळयत्ऽभ्याम् ।
स्वादिष्टम् । मृळयत्ऽभ्याम् ॥ ता । सम्राजा । घृतासुती इति घृतऽआसुती । यज्ञेऽयज्ञे ।
उपऽस्तुता ॥ अर्थ । एनोः । क्षत्रम् । न । कुतः । चन । आऽधृषे ।

देवऽत्वम् । नु । चित् । आऽधृषे ॥ १ ॥

हे ऋत्विजः मित्रावरुणाभ्यां ऽज्येष्ठं प्रशम्यं ऽबृहन् महदतिप्रवृद्धं ऽनमः नमस्कारोपलक्षितं
स्तोत्रं तदुपलक्षितं^१ हविलक्षणमन्नं वा ऽप्र ऽभरत संपादयत । नम इत्यन्ननाम, 'नमः आयुः'
(नि. २. ७. २२) इति तन्नामसु पाठान् । किंच ऽहव्यं हव्यां ऽमतिं तत्प्रदानविषयां बुद्धिं भरत ।
यद्वा मतिं पूज्यं हव्यं हविर्भरत । पूर्वत्र पुरोडाशाद्यदनीयमन्नं इदानीं तु सोमाज्यादिरूपं
निषेयं^२ हविः^३ इति विवेकः । कीदृशाभ्यां ताभ्याम् । ऽनिचिराभ्यां नितरां चिरकालाभ्यां
नित्याभ्यामित्यर्थः । प्रवाहरूपेणेति भावः । किंच ऽमृळयद्भ्यां स्तुत्या हविःस्वीकारेण स्वयं मृडित्वा
यजमानमपि सुखयद्भ्यां तथा ऽस्वादिष्टं स्वादुतरं ऽमृळयद्भ्यां हविः सुखयद्भ्यां भक्षयद्भ्यामित्यर्थः ।
कस्तयोर्विशेषः इति तत्राह । ऽता तौ मित्रावरुणौ ऽसम्राजा सम्यक् राजमानौ ॥ राजतेः क्विप् । 'मो राजि
समः कौ' इति समो मकारस्य मकारः ॥ ऽघृतासुती । घृतमासूयते आदीयते याभ्यां तौ तादृशौ । यद्वा ।
घृतमुदकं वृष्टिलक्षणं प्रसूयते सर्वत्रानुज्ञायते याभ्यां तौ । एतयोः अहोरात्राभिमानिदेवत्वान् अहोरात्रद्वारा
वृष्ट्युत्पादकत्वात् 'अहोरात्रे वै मित्रावरुणावहोरात्राभ्यां खलु वै पर्जन्यो वर्षति' (नै. सं. २. १. ७. ३)
इति श्रुतेर्वृष्ट्यनुज्ञाप्रदत्वं प्रसिद्धम् । किंच एनौ ऽयज्ञेयज्ञे सर्वेष्वपि यज्ञेषु ऽउपस्तुता सर्वैर्ऋत्विग्भिः
भूयमानौ । 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ऽअथ अपि च ऽएनोः एतयोः ॥ संज्ञा-
पूर्वकस्य विधेरनित्यत्वात् 'ओसि च' (पा. सू. ७. ३. १०४) इति गुणाभावे 'अतो गुणे'
इति पररूपत्वम् ॥ ऽक्षत्रं बलं कुतश्चन कस्मादपि च शत्रोः राक्षसादेः सकाशान् कस्मादप्युपायाद्वा
ऽन ऽआधृषे आधर्षितुं^३ शक्यं न भवति ॥ 'कृत्यार्थे तवैकेन्' इति केन्प्रत्ययः ॥ किंच तयोः ऽदेवत्वं
ऽनू ऽचिन् देवभावोऽपि न ऽआधृषे आधर्षणायोग्यः । यद्वा । पूर्वमिव इदानीमपि । 'नू चिदिति
निपातः पुराणनवयोः' (निरु. ४. १७) इति यास्केनोक्तत्वात् । आधृषे न केनाप्याधर्षणीयो
भवति । एतयोर्बलं नाधृष्यं किमु तदेवत्वमिति भावः ॥

१. च-फ-'तदुपलक्षितम्' नास्ति । २. क्ष-अ-ट-निरतिशयहविः; उ-निरतिशयं हविः ।

३. च-ज्ञ-त-फ-आधर्षितुं नाम ।

अद॑र्शि गा॒तुरु॒रवे॑ वरी॑यसी॒ पन्था॑ ऋ॒तस्य॑ सम॑यंस्त र॒श्मिभि॑श्चक्षु॒र्भग॑स्य
र॒श्मिभिः॑ । द्यु॒क्षं मि॒त्रस्य॑ सा॒देनम॑र्य॒म्णो वरु॑णस्य च ।

अथा॑ दधा॒ते बृ॒हदु॒क्थ्यं॑ १ वयं॑ उ॒प॒स्तुत्यै॑ बृ॒हद्वयः॑ ॥ २ ॥

अद॑र्शि । गा॒तुः । उ॒रवे॑ । वरी॑यसी । पन्थाः । ऋ॒तस्य॑ । सम् । अ॒यंस्त॑ । र॒श्मिभिः॑ ।

चक्षुः । भग॑स्य । र॒श्मिभिः॑ ॥ द्यु॒क्षम् । मि॒त्रस्य॑ । स॒देनम् । अ॒र्य॒म्णः । वरु॑णस्य । च ।

अथ॑ । द॒धा॒ते इति॑ । बृ॒हत् । उ॒क्थ्यम् । वयः॑ । उ॒प॒स्तुत्यम् । बृ॒हत् । वयः॑ ॥ २ ॥

१गातुः गमनशीला १वरीयसी उरतरा १ उषाः १उरवे विस्तीर्णाय यागाय गमनादिव्यापाराय १
१अद॑र्शि सर्वैर्दृष्टा अभूत् । तथा १ऋ॒तस्य गमनशीलस्यादित्यस्य १पन्थाः मार्गः आकाशलक्षणः १र॒श्मिभिः
१सम॑यंस्त प्रकाशैः संगतोऽभूत् । १भग॑स्य सर्वैर्भजनीयस्य एतन्नामकस्य देवस्य १र॒श्मिभिः १चक्षुः
सर्वप्राणिनां लोचनं समयन्त संगतमभूत् । सर्वे स्वस्वद्रव्यदर्शनाय समर्था अभवन्निर्त्यर्थः । तदेव स्पष्टी-
क्रियते । १मित्र॑स्य प्रकाशकारिस्वात् सर्वजनमित्रस्य १सदनं गृहमन्तरिक्षं १द्यु॒क्षं दी॒सानां निवास॑स्थानं
र॒श्मिभिः सम॑यंस्त संगतमभूत् । तथा १अ॒र्य॒म्णः एतन्नामकस्य देवस्य ॥ उ॒दा॒त्तनि॒वृत्ति॒स्वरेण॑ विभक्तेः
उ॒दा॒त्तव॒म् ॥ द्यु॒क्षं स॒दनं र॒श्मिभिः सम॑यंस्त । किंच १वरु॑णस्य तमोनिवारकस्य एतन्नामकस्य देवस्य
सदनं तथाभूत् । यद्यपि सूर्यस्य एकत्वेऽपि उपाधिभेदेन भेदात् पृथक् स्तुतिः तथा यद्यपि त्रिभिरपि
प्रकाश्यमप्यन्तरिक्षमेकं तथापि प्रकाशकानां भेदात् त्रिधा स्तूयते । उ॒द॒यान॒न्तरं॑ कर्मानुष्ठानाय प्रकाशः
अभवदित्यर्थः १ । १अथ॑ अतः कारणात् उदितत्वादेव १उ॒क्थ्यं स्तुत्यं १बृ॒हत् प्र॒भूतं १वयः॑ हविलक्षणमन्नं
१द॒धा॒ते धार॑यतः । किंच १उ॒प॒स्तुत्यम् उपे॑स्य स्तोतव्यम् ॥ ‘ए॒ति॒स्तु॒शासु॑’ (पा. सू. ३. १. १०९)
इत्यादिना वयम् । १बृ॒हत् स्तो॒मादि॒ना मह॑स्तोत्रं १वय॑श्च हविलक्षणमन्नं च दधाते ॥

ज्योति॑ष्मतीमदि॒तिं धा॒रय॑त्क्षि॒तिं स्व॑र्वती॒मा स॑चेते दि॒वेदि॑वे जागृ॒वांसा॑

दि॒वेदि॑वे ॥ ज्योति॑ष्मत्क्ष॒त्रमा॑शा॒ते आ॒दि॒त्या दा॒नुन॑स्प॒ती ।

मि॒त्रस्तयो॑र्वरु॒णो या॒तय॑ज्ज॒नोऽर्य॑मा या॒तय॑ज्जनः ॥ ३ ॥

ज्योति॑ष्मतीम् । अदि॑तिम् । धा॒रय॑त् ऽ क्षि॒तिम् । स्वः॑ऽवतीम् । आ । स॑चे॒ते इति॑ । दि॒वेऽदि॑वे ।

जागृ॑वांसा । दि॒वेऽदि॑वे ॥ ज्योति॑ष्मत् । क्ष॒त्रम् । आ॒शा॒ते इति॑ । आ॒दि॒त्या । दा॒नुनः॑ । प॒ती इति॑ ।

मि॒त्रः । तयोः॑ । वरु॑णः । या॒तय॑त् ऽ ज॒नः । अ॒र्य॒मा । या॒तय॑त् ऽ ज॒नः ॥ ३ ॥

अयं यजमानः १ज्योति॑ष्मतीम् आहवनीयाम्नेस्तेजोयुक्ताम् १अदि॑तिम् अदीनां संपूर्णलक्षणां
१क्षि॑तिम् अग्नेर्निवासयोग्यां भूमिम् उत्तरवेदिलक्षणां १धा॒रय॑त् धारयति स्वयं कृतवानित्यर्थः । ‘ए॒तावती॑

वै पृथिवी यावती वेदिः ' (तै. सं २. ६. ४. १) इति श्रुतेः । तथा 'स्वर्वतीं यज्ञनिष्पत्तिद्वारा स्वर्गवतीं ईदृशीं ताम् ' आ 'सचेते मित्रावरुणौ संगतौ भवतः । न केवलम् एतस्मिन् ' एव अहनि किंतु 'दिवेदिवे सर्वेष्वप्यहः सु । कीदृशौ^१ तौ । 'दिवेदिवे प्रतिदिनं ' जागृवांसा प्रबोधं कुर्वाणौ । यज्ञं गन्तुम् अनलसौ इत्यर्थः । किंच वेदिमागत्य 'ज्योतिष्मत् आज्यादिस्वीकारेण अतिशयेन तेजोयुक्तं 'क्षत्रं बलम् 'आशाते अभुवाते प्राप्तः ॥ अश्रोतेऽछान्दसे लिटि 'अनित्यमागमशासनम्' इति वचनात् नुडभावः । लटि वा छान्दसः शपः श्लुः ॥ कीदृशौ^२ इति तावाह । 'आदिष्या अदितेः पुत्रौ 'दानुनस्पती दानस्य आज्यादिप्रदानस्य स्वामिनौ अभिमतदानस्य पालयितारौ वा ॥ 'पष्ठ्याः पतिपुत्र' इति संहितायां सत्वम् ॥ 'मित्रः च 'वरुणः च तावुभौ देवौ । अर्थमाख्यस्तु देवः 'तयोः मित्रावरुणयोः 'यातयज्जनः । तयोरेव संबन्धादुभयोर्मध्ये स्थितो यातयज्जनः स्वस्वव्यापारनियोजितसर्वजनः । मित्रावरुणौ अहोरात्रदेवौ । अर्थमा तु तयोरेव सामर्थ्यात् सर्वप्राणिनः प्रेरयतीत्यर्थः । किंच 'यातयज्जनः । यातयन्ति लोकं यदीया जनाः प्रेष्याः स तादृशः । यद्वा । यात्यमाना नरके निपात्यमाना जनाः प्राणिनः अयष्टारो येन स तादृशः । कर्मसाक्षित्वात् स्वस्वकर्मानुरोधेन प्राणिनः सुकृते यातयतीत्यर्थः । तादृशः अर्थमा मित्रावरुणयोरधीनो वर्तते इति शेषः ॥

अयं मित्राय वरुणाय शंतमः सोमो भूत्ववपानेष्वभगो देवो देवेष्वभगः ।

तं देवासो जुषेरत विश्वे अद्य सजोषसः ।

तथा राजाना करथो यदीमहे ऋतावाना यदीमहे ॥ ४ ॥

अयम् । मित्राय । वरुणाय । शमस्तमः । सोमः । भूतु । अवपानेषु । आऽभगः । देवः ।

देवेषु । आऽभगः ॥ तम् । देवासः । जुषेरत । विश्वे । अद्य । सजोषसः ।

तथा । राजाना । करथः । यत् । ईमहे । ऋतावाना । यत् । ईमहे ॥ ४ ॥

'अयम् अस्माभिर्हूयमानः 'सोमः 'मित्राय 'वरुणाय च 'शंतमः पीयमानः सन् सुखतमः 'भूतु भवतु ॥ छान्दसः शपो लुक् । 'भूसुवोस्तिङि' इति गुणाभावः ॥ 'अवपानेषु अवाङ्मुखचमस-पानेषु विषयेषु 'आ सर्वतः 'भगः भजनीयः ताभ्याम् । किंच 'देवः दीप्यमानः 'देवेषु मित्रावरुण-नुचरेषु इतरदेवेषु तैः 'आभगः आभजनीयः । यद्वा । देवेषु स्तोत्रेषु यजमानेषु मध्ये देवो दीप्यमानः । तथा आभगस्तैरेव आ सर्वतो भजनीयः । किंच 'तं सोमं 'विश्वे सर्वे 'देवासः देवाः 'अद्य अस्मिन्नहनि 'जुषेरत सेवन्ते ॥ छान्दसो ह्यस्य रक्षादेशाभावः । 'बहुलं छन्दसि' इति रुडागमः ॥ कीदृशास्ते । 'सजोषसः समानप्रीतियुक्ताः । 'तथा 'राजाना राजमाना मित्रावरुणौ युवां 'करथः कुरुतं सेवेथे इत्यर्थः ॥ व्यत्ययेन शप् ॥ 'यत् यस्मात् कारणात् 'यत् 'ईमहे यत् प्राप्तुमः तत् देवान् याचामहे ॥ 'ईङ् गतौ' । दैवादिकः । छान्दसो विकरणस्य लुक् ॥ तस्मात् जुषेरत । तथा 'ऋतावाना ऋतवन्तौ सत्यवन्तौ यज्ञवन्तौ वा मित्रावरुणौ 'ईमहे अभिमतफलं तयोः पानं वा याचामहे ॥

यो मित्राय वरुणाय विधुज्जनोऽनर्वाणं तं परि पातो अंहसो दाश्वांसं

मर्तमंहसः ॥ तमर्यमाभि रक्षत्युज्यन्तमनु व्रतम् ।

उक्थैर्य एनोः परिभूषति व्रतं स्तोमैराभूषति व्रतम् ॥ ५ ॥

यः । मित्राय । वरुणाय । अविधत् । जनः । अनर्वाणम् । तम् । परि । पातः । अंहसः ।
दाश्वांसम् । मर्तम् । अंहसः ॥ तम् । अर्यमा । अभि । रक्षति । ऋजुऽयन्तम् । अनु । व्रतम् ।
उक्थैः । यः । एनोः । परिभूषति । व्रतम् । स्तोमैः । आभूषति । व्रतम् ॥ ५ ॥

यः यजनः^१ यजमानः मित्राय वरुणाय च ॥ कर्मणः संप्रदानत्वाच्चतुर्थी ॥ मित्रं वरुणं च
अविधत् परिचरति तं जनं युष्मत्परिचारकम् अनर्वाणम् अद्वेपिणम् । 'भ्रानृव्यो वा अर्या'
(तै. सं. ६. ३. ८. ४) इति श्रुतेः । अनल्पं वा^२ अनन्यसेविनं^३ परि पातः परितो रक्षताम्^४ ।
कःनादिति तदुच्यते । अंहसः न्यूनातिरेकजनितान् पापात् । न केवलं सामान्यं जनम् अपि तु
दाश्वांसं हविर्देतवन्तं मर्तं मरणधर्माणम् अंहसः सर्वस्मादपि पापात् । न केवलं भवन्तावेव अपि तु
व्रतेन सर्वेषां निग्रस्ता देवः ऋजुयन्तं देवेवाज्वमाचरन्तं यजमानम् अनु व्रतं तदीयं कर्मानुलक्ष्य
अभि रक्षति अभितो रक्षति । कोऽस्य जनस्य विशेषः इति तत्राह । यः यजमानः उक्थैः शस्त्रैः
एनोः एनयोर्मित्रावरुणयोः व्रतं कर्म परिभूषति परिगृह्णाति तथा^५ यजमानो युष्मदीयं व्रतं कर्म
स्तोमैः स्तोत्रैर्गानयुक्तमन्त्रमाध्वैः आभूषति सर्वतोऽलंकरोति ॥ 'भूष अलंकारे' । भौवादिकः ॥ तम्
अभिरक्षति इत्यन्वयः ॥

नमो दिवे बृहते रोदसीभ्यां मित्राय वोचं वरुणाय मीळहुषे

सुमृळीकाय मीळहुषे ॥ इन्द्रमग्निमुषं स्तुहि द्युक्षमर्यमणं भगम् ।

ज्योर्जीवन्तः प्रजया सचेमहि सोमस्योती सचेमहि ॥ ६ ॥

नमः । दिवे । बृहते । रोदसीभ्याम् । मित्राय । वोचम् । वरुणाय । मीळहुषे ।
सुमृळीकाय । मीळहुषे ॥ इन्द्रम् । अग्निम् । उषं । स्तुहि । द्युक्षम् । अर्यमणम् । भगम् ।
ज्योक् । जीवन्तः । प्रजया । सचेमहि । सोमस्य । ऊती । सचेमहि ॥ ६ ॥

दिवे द्योतमानाय सूर्याय नमः वोचं नमस्कारोपलक्षितं स्तोत्रं वोचं ब्रवीमि स्तोमीत्यर्थः ।
कीदृशाय तस्मै । बृहते महते ॥ 'बृहन्महतोरूपसंख्यानम्' इति विभक्तिरुदात्ता ॥ स्तुत्याय । तथा

१. क्ष-ञ-ट- 'जनः' नास्ति । २. क्ष-ञ-ञ-ट-वाजनमस्येति । ३. च-ञ-झ-रक्षतम्; ङ-रक्षतः ।
४. क्ष-ञ-ट-तथा यक्ष; ङ-यक्ष ।

‘रोदसीभ्यां छावापृथिवीभ्यां तदभिमानिदेवाभ्यां’ नमो वोचम् । तथा ‘मित्राय सर्वजनहिताय अहरभिमानिदेवाय नमः वोचम् । तथा ‘वरुणाय आवरकाय राज्यभिमानिदेवाय । तथा ‘मीळुषे अभिमतफलस्य सेवन्ने रुद्राय । कीदृशाय तस्मै । ‘सुमृलीकाय ज्ञोभनसुखयित्रे । पुनः स एव विशेष्यते । मीळुषे सुमृलीकाय इति द्वे प्रत्येकविशेषणभूते । इदानीं यजमानः ऋत्विजं स्वात्मानं वा प्रति ब्रवीति । हे होतः हे आत्मन् वा ‘इन्द्रम् ‘अग्निं ‘द्युक्षं दीप्तिमन्तम् ‘अर्यमणं ‘भगं च ‘उप उपेत्य बुद्ध्या प्राप्य ‘स्तुहि स्तुतिं कुरु । युष्मदनुग्रहात् ‘ज्योक् चिरकालं ‘जीवन्तः जीवन्तोपेता वयं ‘प्रजया पुत्रभृत्यादिना ‘सचेमहि संगता भूयास्म । किंच ‘सोमस्य इन्द्रोः ‘उती उत्था ‘सचेमहि तमपि स्तुत्वा तत्कारितेन रक्षणेन सहिता भूयास्मेत्यर्थः ॥

ऊती देवानां वयमिन्द्रवन्तो मंसीमहि स्वयंशसो मरुद्भिः ।

अग्निर्मित्रो वरुणः शर्म यंसन्तदश्याम मघवानो वयं च ॥ ७ ॥

ऊती । देवानाम् । वयम् । इन्द्रवन्तः । मंसीमहि । स्वयंशसः । मरुद्भिः ।

अग्निः । मित्रः । वरुणः । शर्म । यंसन् । तत् । अश्याम । मघवानः । वयम् । च ॥ ७ ॥

‘इन्द्रवन्तः प्रीतिनेन्द्रेण तद्वन्तः ‘वयं ‘देवानां देवान् ॥ कर्मणि षष्ठा ॥ ‘उती उत्था तपणेन हविरादिना ‘मंसीमहि मन्येमहि^१ । कीदृशा वयम् । ‘स्वयंशसः स्वायत्तकीर्तयः ‘मरुद्भिः स्तुत्या हर्षैर्मरुदेवैरनुगृहीताः । यद्वा । देवानाम् उत्था रक्षणेन रक्षिता मंसीमहि ज्ञातारो भवेम सामर्थ्यात् तेषामेव महत्त्वस्य । किंच अग्निमित्रवरुणाः देवाः ‘शर्म ‘यंसन् अस्माकं सुखं प्रायच्छन् तं तं वरम् । ‘मघवानः ‘वयं ‘च तैर्देत्ताज्वन्तः सन्तः ‘तत् सुखम् ‘अश्याम व्याप्नुयाम ॥ अश्रोतेराशिपि लिङि ‘छन्दस्युभयथा’ इति सार्वधातुकत्वात् सलोपः ॥ ॥ २६ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्वाजाधिराजपरमेश्वरवेदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कभूपालसाम्राज्य-

पुरंधरेण सायणाचार्येण^३ विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे

ऋक्संहिताभाष्ये द्वितीयाष्टके

प्रथमोऽध्यायः

समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

अथ द्वितीयाष्टके द्वितीयोऽध्याय आरभ्यते । 'सुषुमा यातम्' इति तृचात्मकं चतुर्थं सूक्तं पारुच्छेपम् अतिशाकरं पष्टयक्षरोपेतत्वात् । पूर्वत्र तुशब्दप्रयोगात् मैत्रावरुणम् । अत्र अत्यष्टिपरिभाषा नाश्रीयते 'अतिशाकरम्' इति विशेषितत्वात् । अत्रानुक्रमणिका—'सुषुम तृचमतिशाकरम्' इति ॥ दशरात्रस्य षष्ठेऽहनि प्रातःसवने प्रउगशस्त्रे इदं सूक्तं मित्रावरुणदेवस्य तृतीयतृचम् । सूत्रितं च—'स्तीर्णं बर्हिरिति तृचौ सुषुमा यातमद्रिभिः' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति । तथा अस्मिन्नेव मैत्रावरुणस्य प्रस्थितयाज्यायाः पुरस्तात् आद्या प्रक्षेपणीया । 'पष्टस्य प्रातःसवने' इति खण्डे सूत्रितं—'सुषुमा यातमद्रिभिः' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

सुषुमा यातमद्रिभिर्गोश्रीता मत्सरा इमे सोमासो मत्सरा इमे ।

आ राजाना दिविस्पृशास्मत्रा गन्तमुप नः ।

इमे वा मित्रावरुणा गवाशिरः सोमाः शुक्रा गवाशिरः ॥ १ ॥

सुषुम । आ । यातम् । अद्रिऽभिः । गोऽश्रीताः । मत्सराः । इमे । सोमासः । मत्सराः । इमे ।

आ । राजाना । दिविस्पृशा । अस्मत्रा । गन्तम् । उप । नः ।

इमे । वाम् । मित्रावरुणा । गोऽआशिरः । सोमाः । शुक्राः । गोऽआशिरः ॥ १ ॥

हे मित्रावरुणौ ^१ वा ^२ यातम् अस्मद्यज्ञं प्रति आगच्छतम् । आगमनाय ^३ किमस्तीति चेत् तत्राह ^४ ।
^५ अद्रिभिः अभिपवसाधनैर्ग्रावभिः ^६ सुषुम सोमं सुतवन्तो वयम् ॥ सुनोतेर्लिटि रूपम् ॥ अतः
^७ गोश्रीताः । विकारे प्रकृतिशब्दः । पयोभिर्मिश्रिताः । 'तस्मान्मैत्रावरुणं पयसा श्रीणाति' (तै. सं. ६. ४. ८. १) इति हि ब्राह्मणम् । ^८ मत्सराः तृसिहेतवः सोमाः । 'मत्सरः सोमो मन्दतेस्तृप्तिकर्मणः' (निरु. २. ५) इति यास्कः । ^९ इमे पुरतो गृहीता वर्तन्ते । अतः आ यातम् । पुनस्त एव विशेष्यन्ते । ^{१०} इमे सोमासो मत्सराः मदहेतवो मादने ^{११} मास्सर्ववन्तो वा इतरयज्ञगतसोमेभ्यः सोमाः ^{१२} । कीदृशौ युवाम् । ^{१३} राजाना राजनशीलौ ^{१४} दिविस्पृशा शुलोकवासिनौ ॥ 'हृद्युभ्यां डेरूपसंख्यानम्' (पा. सू. ६. ३. ९. १) इति ^{१५} अलुक् ॥ ^{१६} ईदृशौ युवाम् ^{१७} अस्मत्रा अस्मासु मध्ये अस्मणालकौ वा युवां ^{१८} नः अस्मस्संबन्धिनं यज्ञम् ^{१९} उप ^{२०} गन्तम् आगच्छतम् । किंच हे ^{२१} मित्रावरुणा एतस्मान्नौ देवी ^{२२} वां युवयोरर्थाय ^{२३} इमे ^{२४} सोमाः ^{२५} गवाशिरः । पूर्ववत् विकारे प्रकृतिशब्दः । गोभिः क्षीरैः आशिरौ मिश्रिताः संजाताः । किंच ^{२६} गवाशिरः गोभिः ^{२७} उदकैः ^{२८} मिश्रिताः संजाताः । बद्धा । गोभिः

१. झ-आगमन किमर्थमिति चेत् उच्यते । २. क्ष-व-ट-श्रीर्णान्ति । ३. क्ष-व-ट-मदने । ४. क्ष-ड-झ१-व-ट-साकम् ; झ-सोमं वा । ५. ड-झ१-इत्यस्य सप्तम्या अलुक् । ६. क्ष-व-ट-सोमासः सोमाः । ७. क्ष-ड-झ१-व-ट-पयोभिः ।

स्तुतिलक्षणैर्मन्त्रैः मिश्रिताः^१ । अत एव^२ शुक्राः दीप्ताः संजाताः । ‘आशिरमव नयति सशुक्रवाय’
(तै. सं. ६. १. ६. ५) इति श्रुतेः ॥

इम आ यातमिन्दवः सोमासो दध्याशिरः सुतासो दध्याशिरः ।

उत वामुषसो बुधि साकं सूर्यस्य रश्मिभिः ॥

सुतो मित्राय वरुणाय पीतये चारुर्ऋताय पीतये ॥ २ ॥

इमे । आ । यातम् । इन्दवः । सोमासः । दधिऽआशिरः । सुतासः । दधिऽआशिरः ।

उत । वाम् । उषसः । बुधि । साकम् । सूर्यस्य । रश्मिभिः ।

सुतः । मित्राय । वरुणाय । पीतये । चारुः । ऋताय । पीतये ॥ २ ॥

हे मित्रावरुणौ^१ आ^२ यातम् आगच्छतम् । यतो युष्मदर्थम्^३ इन्दवः क्लेदनसमर्थाः^४ सोमासः^५ दध्याशिरः दध्याश्रयणवन्तः^६ सन्तः इमे पुरतो ग्रहेण गृहीता वर्तन्ते^७ अतः आ यातम्^८ । किञ्च^९ दध्याशिरः धीयमानाशिरः सोमाः^{१०} सुतासः मन्त्रेण ग्रावभिरभिपुताः संपन्नाः । अत आ यातमिति शेषः । आदित्यग्रहे दध्यवनयसद्भावात् तदपेक्षया दध्याशिरः^{११} इत्युक्तम्^{१२} । उत अपि च^{१३} वामं युवयोः प्रीतये^{१४} पालनाय^{१५} उपसो^{१६} बुधि उपसः संबन्धिनि बोधे सति ॥ संपदादिलक्षणो भावे क्तिप् । ‘सावेकाचः’^{१७} इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ प्रकाशे संजाते सति । न केवलमुपस एव बोधे अपि तु^{१८} सूर्यस्य^{१९} रश्मिभिः^{२०} साकं सूर्यकिरणैः सह प्रकाशे हविप्रदानाय संजाते सति^{२१} सुतः सोमोऽभिपुतः । इदानीं वियुज्य उच्यते । मित्राय सर्वहिताय एतन्नामकाय अहरभिमानिदेवाय तथा वरुणाय आवरकाय^{२२} रात्र्यभिमानिदेवाय च तदर्थं सोमः सुतः इति शेषः । किञ्च^{२३} ऋताय यज्ञाय तन्निर्वाहकाय^{२४} तदर्थं पीतये पानाय । यज्ञसिद्धयर्थं हि देवानां सोमपानम् । यद्वा ॥ कर्तरि क्तिच्^{२५} ॥ पीतये पात्रे ऋत्विगादये ऋताय यज्ञाय तन्निर्वाहकाय । चारुः चरणीयो भक्षणीयः सोमः सुतोऽभिपुतः ॥

तां वां धेनुं न वासरीमंशुं दुहन्त्याद्रिभिः सोमं दुहन्त्याद्रिभिः ।

अस्मत्रा गन्तुषुप नोऽर्वाश्वा सोमपीतये ।

अयं वां मित्रावरुणा नृभिः सुतः सोम आ पीतये सुतः ॥ ३ ॥

ताम् । वाम् । धेनुम् । न । वासरीम् । अंशुम् । दुहन्ति । अद्रिऽभिः । सोमम् । दुहन्ति ।

अद्रिऽभिः ॥ अस्मत्रा । गन्तम् । उप । नः । अर्वाश्वा । सोमऽपीतये ।

अयम् । वाम् । मित्रावरुणा । नृभिः । सुतः । सोमः । आ । पीतये । सुतः ॥ ३ ॥

१. झ१-पयोभिर्मिश्रिताः । २. ङ-झ१-मादयितुर्माश्वराः क्लेदनसमर्था वा । ३. क्ष-झ-झ१-अ-ट-दध्याश्रयणवन्तः । ४. क्ष-झ१-अ-ट-वर्तन्ते तान् स्वीकर्तुम् आयातम् इति शेषः । ५. क्ष-अ-ट-दध्याशिर इत्युक्तम् । अवयवपेक्षया (अवयवपेक्षया) बहुवचनम् । ६. क्ष-ङ-झ-झ१-अ-ट-पीतये पानाय । ७. क्ष-ङ-झ१-अ-ट-च । ८. झ१-वारकाय । ९. ङ-झ-झ-झ१-‘तन्निर्वाहकाय’ नास्ति । १०. क्ष-अ-ट-क्तिच् ।

१वां युवयोः संबन्धनम् १अंशुं बलीरूपं सोमं १दुहन्ति संपादयन्त्यध्वर्यवः । किमिव । १तां प्रसिद्धामग्निहोत्राद्यथा १वासरीं सर्वाङ्गाच्छादितपयस्कां बहुक्षीरामित्यर्थः । यद्वा । पयआदिनाच्छादयित्रीम् ॥ ' वस आच्छादने ' । औणादिकः अरिप्रत्ययः । ' कृदिकारादतिनः ' इति ङाप् । यद्वा । केवलः औणादिकः अरिप्रत्ययः स्वार्थिकः अण् ॥ १धेनुं १न प्रीणयित्रीं भामिव । केन साधनेनेति तद्वाह । १अद्रिभिः अभिपत्रसाधनैर्ग्रावभिः । किंच १अद्रिभिः तैरेव साधनैः १सोमं युग्मदर्थमेव १दुहन्ति बलीरूपं सोमं युग्मदर्थमेव उदकेन आग्राह्यं १रसं दुहन्ति । किंच १अर्वाञ्चा अरमदभिमुखौ सन्तौ १सोम-पातये सोमपानाय १अस्मन्ना अस्मन्नातारौ युवां १नः अस्मदीयं यज्ञम् १उप १गन्तम् उपागच्छतम् १ । किंच १वां युग्मदर्थम् १अयं १सोमः १नृभिः नेतृभिर्यज्ञनिर्वाहकैर्ऋषिभिः १सुतः अभिषुतः । किंच १आ १पीतये संपूर्णपानाय १सुतः अतः आगच्छतमित्यर्थः ॥ ॥ १ ॥

‘ प्रप्र पूष्णः ’ इति चतुर्कचं पञ्चमं सूक्तं पारुच्छेपमात्यष्टं पृथदेवताकम् । ‘ प्रप्र चतुष्कं पीष्णम् ’ इत्यनुक्रान्तम् । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

प्रप्र पूष्णस्तुविजातस्य शस्यते महित्वमस्य तवसो न तन्दते स्तोत्रमस्य
न तन्दते ॥ अर्चामि सुम्रयन्नहमन्त्यूतिं मयोभुवम् ।

विश्वस्य यो मन आयुयुवे मखो देव आयुयुवे मखः ॥ १ ॥

प्रप्र । पूष्णः । तुविजातस्य । शस्यते । महित्वम् । अस्य । तवसः । न । तन्दते । स्तोत्रम् ।
अस्य । न । तन्दते ॥ अर्चामि । सुम्रयन् । अहम् । अन्तिऽऊतिम् । मयःऽभुवम् ।

विश्वस्य । यः । मनः । आयुयुवे । मखः । देवः । आयुयुवे । मखः ॥ १ ॥

१तुविजातस्य १बहुयजमानार्थमुत्पन्नस्य १अस्य १पूष्णः पीषकस्य एतन्नामकस्य देवस्य १तवसः १महित्वं बलस्य महत्त्वं १प्रप्र १शस्यते प्रस्तूयते सर्वैः ॥ वीप्सा १पादपूरणे ॥ १न १तन्दते न हिनस्ति कश्चित्तदपि १ । किंच १अस्य पूष्णः १स्तोत्रं १न १तन्दते न हिनस्ति न विरमति । सर्वोऽपि जनः एनं स्तौतीत्यर्थः । जगत्पोषकत्वादिति भावः । अतः कारणात् १अहं अहमपि यजमानः १सुम्रयन् सुखमिच्छन् १अर्चामि स्तौमि । कीदृशं तम् । १अन्त्यूतिम् आसन्नरक्षणम् ॥ ‘ कादिलोपो बहुलम् ’ इति कलोपः ॥ स्तुत्यनन्तरमेव वरप्रदमित्यर्थः । १मयोभुवं सुखस्योत्पादकं भावगितारं वा । १यः पूष्ण १मखः यज्ञवान् ॥ मत्वर्थो लुप्यते ॥ १विश्वस्य सर्वस्य स्तोतुर्कत्वजः १मनः १आयुयुवे समन्तात् १मिश्रयति । शीघ्रवरप्रदानात् इति भावः । किंच १देवः दीप्यमानः १पृषः १मखः मखं यज्ञम् १आयुयुवे संपूर्तिपर्यन्तं मिश्रयति । यद्वा । विश्वस्य मनोमिश्रणे यजमाने किमायातमिति चेत् उच्यते । मखो यज्ञनिर्वाहकोऽयं पूष्ण देवो यजमानस्य मनः आयुयुवे समन्तात् मिश्रयति । सामर्थ्यात् यजमानस्य मन इति लभ्यते ॥ यौतैश्छान्दसो लिट् ॥

१. क्ष-ङ-क्ष-ज-ट-आग्राह्याग्राह्य । २. ख-फ-सोमपानाय वाम् । ३. झ-उपलक्ष्य आगच्छतम् ।
४. क्ष-ङ-क्ष-ज-ट-तुविजातस्य अस्य यष्टव्यस्य तुविजातस्य । ५. क्ष-ङ-झ-ज-ट-प्र इति पादपूरणे ।
६. ङ-झ-क्ष-क्ष-ट-आ समन्तात् । ७. क्ष-ङ-क्ष-ज-ट-आ समन्तात् । ८. क्ष-ज-ट-शीघ्रं वरप्रदानात् । ९. च-झ-क्ष-त-दीप्यमानः इति शेषः ।

प्र हि त्वा पूषन्नजिरं न यामनि स्तोमेभिः कृण्व ऋणवो यथा मृध उष्ट्रो
न पीपरो मृधः ॥ हुवे यत्त्वा मयोभुवं देवं सख्याय मर्त्यः ।

अस्माकमाङ्गूषान्द्युम्निनस्कृधि वाजेषु द्युम्निनस्कृधि ॥ २ ॥

प्र। हि। त्वा। पूषन्। अजिरम्। न। यामनि। स्तोमेभिः। कृण्वे। ऋणवः। यथा। मृधः।
उष्ट्रः। न। पीपरोः। मृधः॥ हुवे। यत्। त्वा। मयःऽभुवम्। देवम्। सख्याय। मर्त्यः।
अस्माकम्। आङ्गूषान्। द्युम्निनः। कृधि। वाजेषु। द्युम्निनः। कृधि॥ २॥

हे पूषन् अजिरं यज्ञदेशं प्रति गमनवन्तं त्वा त्वां यामनि गमने निमित्तभूते सति
स्तोमेभिः स्तोमैः प्र कृण्वे प्रकृष्टं करोमि। तत्र दृष्टान्तः। यामनि क्षीघ्रगमनेऽजिरं न क्षीघ्रगामिन-
मश्वमिव। स यथा प्रस्तूयते तद्वत्। किञ्च यथा मृधः संग्रामानुद्दिश्य ऋणवः गच्छेः तथा
प्र कृण्वे। यद्वा। यथा ऋणवः अस्मद्यज्ञं प्रति गच्छे ॥ 'ऋणु गतौ'। तानादिकः। लेटि अडागमः॥
तथा त्वां कृण्वे। किञ्च मृधः हिंसकान् योद्धून् संग्रामे पीपरोः पारं नयसि३ ॥ पारयतेर्लुङि चङि
रूपम्॥ तत्र दृष्टान्तः। उष्ट्रो३ वन। उष्ट्रो यथा भारं बोढा पारयति तद्वत् मृधः संग्रामात् पीपरोः
पारं नयसि। अतः कारणात् त्वा त्वां मयोभुवं सुखस्य भावयितारं देवं देवनशीलं पूषणं मर्त्यः
मरणधर्मा मनुष्योऽहं हुवे आह्वयामि। किमर्थम्। सख्याय समानख्यानाय प्रियकरणाय।
एवमाहूतः सन् अस्माकमाङ्गूषान् आघोषान् स्तोमान्। 'आङ्गूषः स्तोम आघोषः' इति
यास्कः। द्युम्निनस्कृधि द्योतनवतः कुरु। यद्वा। स्तोमान् यशोवतोऽश्ववतो वा कृधि अस्मस्तुत्या
प्रीतस्त्वम् एवं कुर्वित्यर्थः। किञ्च वाजेषु संग्रामेषु द्युम्निनः अश्ववतः कृधि अस्मद्वैरिणो जित्वा
तेषामश्वं मयि कुर्वित्यर्थः॥

यस्य ते पूषन्सख्ये विपन्यवः क्रत्वा चित्सन्तोऽवसा बुभुजिर इति

क्रत्वा बुभुजिरे ॥ तामनु त्वा नवीयसीं नियुतं राय ईमहे ।

अद्वेळमान उरुशंस सरी भव वाजैवाजे सरी भव ॥ ३ ॥

यस्य। ते। पूषन्। सख्ये। विपन्यवः। क्रत्वा। चित्। सन्तः। अवसा। बुभुजिरे।

इति। क्रत्वा। बुभुजिरे॥ ताम्। अनु। त्वा। नवीयसीम्। नियुतम्। रायः। ईमहे।

अद्वेळमानः। उरुऽशंस। सरी। भव। वाजैऽवाजे। सरी। भव॥ ३॥

हे 'पूषन् देव' यस्य 'ते रक्षकत्वेन प्रसिद्धस्य तव' सख्ये सखिबे हितकरणे सति 'कृत्वा' 'चित् क्रतुना पकृष्टेन' कर्मणैव ॥ 'जसादिषु छन्दसि वाचचनम्' इति नाभावाभावः ॥ 'सन्तः' भवन्तं प्रीणयितारः सन्तः 'विपन्यवः' विशेषेण स्तोत्रशीलाः । यद्वा । मेधाविनामैतत् । मेधाविनः यजमानाः 'अवसा' त्वत्कृतेन रक्षणेन^१ रक्षिताः सन्तः 'बुभुजिरे' भुञ्जते भोगान् । 'इति' एवमेव सर्वदा 'कृत्वा' कर्मणा 'बुभुजिरे' भुञ्जते सर्वे पाल्यन्ते इति^२ वा ॥ भुजे'छन्दसि' लिटि 'बहुलं छन्दसि' इति रुद्र ॥ 'तां तादृशीं' 'नवीयसीं' नवतरां स्तुत्यां वा रक्षाम् 'अनु' अनुस्तुत्य रक्षाया अनन्तरं 'त्वां'^३ 'नियुतं' 'रायः' एतत्संख्याकान् धनानि 'ईमहे' याचामहे । किंच हे 'उरुशंस' बहुधा स्तुत्य त्वम् 'अहेळमानः' अक्रुध्यन् अस्मासु सुमनाः सन् 'सरी' भव अस्माभिर्गन्तव्यो भव ॥ सतैः औणादिकः इतिप्रत्ययः । आधुदात्तत्वम् ॥ किंच एवं 'वाजेवाजे' सर्वेष्वपि संग्रामेषु 'सरी' भव गमनशीलो भव पुरतो गन्ता भवेत्यर्थः ॥

अस्या ऊ षु ण उप सातये भुवोऽहेळमानो ररिवाँ अजाश्च

श्रवस्यतामजाश्च ॥ ओ षु त्वा ववृतीमहि स्तोमेभिर्दस्म साधुभिः ।

नहि त्वा पूषन् अतिमन्ये आधृणे न ते सख्यमपह्नुवे ॥ ४ ॥

अस्याः । ऊँ इति । सु । नः । उप । सातये । भुवः । अहेळमानः । ररिवान् । अजऽअश्च ।

श्रवस्यताम् । अजऽअश्च ॥ ओ इति । सु । त्वा । ववृतीमहि । स्तोमेभिः । दस्म । साधुभिः ।

नहि । त्वा । पूषन् । अतिमन्ये । आधृणे । न । ते । सख्यम् । अपह्नुवे ॥ ४ ॥

हे 'अजाश्च' पूषन् । 'अजाश्चेति' पूषणमाह १ (निरु. ४. २५) इति यास्कः । 'नः' अस्माकम् 'अस्याः' अस्यै ॥ चतुर्थ्यर्थे षष्ठी ॥ 'सातये' लाभाय^४ 'अहेळमानः' अक्रुध्यन् अनादरमकुर्वन् 'ररिवान्' दाता च सन् 'सु' सुष्ठु 'उप' भुवः समीपस्थो भव ॥ रते'छान्दसस्य लिटः कसुः । पदस्त्राया अभावेऽपि पविर्वासं तस्थिवांसमित्यादौ छान्दसोऽवग्रहो दृश्यते । 'ऊ' इति पादपूरणः ॥ किंच 'श्रवस्यताम्' अन्नमिच्छतामस्माकं हे 'अजाश्च' अजा एवाश्वस्थानीया यस्य तादृश त्वम् । पूषणमेदम् । ररिवाँश्च सन् उप भुवः । 'अजाः पूषाः' (नि. १. १५. ५) इति यास्कः । ओ इति निपातद्वयसमुदायात्मक एको निपातः । हे 'दस्म' शत्रूणामुपक्षयितः 'पूषन्' 'त्वा' 'त्वाम्' 'ओ' 'षु' 'ववृतीमहि' सर्वत एव सुतरां वर्तयेमहि ॥ वृतेः अन्तर्भावितण्यर्थात् लिङि 'बहुलं छन्दसि' इति शपः श्लुः ॥ यज्ञान्तरगमनात् निवर्तयामः इत्यर्थः । केन साधनेनेति तदुच्यते । 'साधुभिः' 'स्तोमेभिः' 'त्वां' प्रीणयितुं समर्थैः स्तोत्रैः । किंच हे पूषन् 'आधृणे' सर्वतो वृष्टेः क्षारयितः । यद्वा । आधृणे हविषामाहर्तः स्वीकर्तः 'त्वां' 'नहि' 'अतिमन्ये' अवमर्ति^५ नैव करोमि^६ । न केवलमनतिक्रममात्रे किंतु 'ते' 'सख्यं' तव सखित्वं हितकर्तृत्वं^७ नहि 'अपह्नुवे' नैवापनयामि^८ न त्यजामि सर्वतः प्रस्थापयामि^९ इत्यर्थः ॥ ॥ २ ॥

१ श-प्रकृतेन । २. ख-च-फ-रक्षणेन प्रसिद्धेन । ३. ङ-ज्ञ-झ-झ-इति नास्ति । ४. क्ष-च-म-ट-त्वा त्वाम् । ५. ङ-झ-१-संभजमानाह्वानार्थम् । ६. क्ष-झ-१-ज-ट-अवमर्ति नैव करोमि इत्यस्यानन्तरं 'यद्वा सर्वोऽपि जनो नैवातिमन्यते' इत्यधिकम् । ७. क्ष-ज-ट-हितं कर्तुम् । ८. क्ष-म-ट-नैवापनयामि । ९. ण-प्रस्थापयामि ।

‘ अस्तु औषद् ’ इति एकादशार्चं पठं सूक्तम् । अत्रानुक्रमणिका—‘ अस्तु औषधेकादशा वैश्वदेवी मैत्रावरुणयाश्विन्यस्तित्व ऐन्द्राग्नेयो मारुत्यैन्द्राग्नी बार्हस्पत्या वैश्वदेव्यन्त्या त्रिष्टुप्पञ्चमी बृहती वैश्वदेव-मेतदेवमन्यासामपि सूक्तप्रयोगे वैश्वदेवत्वं सूक्तभेदप्रयोगे यल्लिङ्गं सा देवता ’ इति । परुच्छेप ऋषिः । अन्या त्रिष्टुप् पञ्चमी बृहती । अन्या अस्थष्टयो विशेषाभावान् । कृत्स्नं सूक्तं वैश्वदेवम् । तत्र आद्याया विश्वे देवा देवता । द्वितीयाया मित्रावरुणौ । अथ तिस्रोऽश्विदेवताकाः । ऐन्द्री पृष्टी । सप्तम्याग्नेयी । अष्टमी मारुती । नवम्यैन्द्राग्नी । दशमी बार्हस्पत्या । एकादशी वैश्वदेवी । सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः । दशरात्रस्य षष्ठेऽहनि प्रउगशास्त्रे आद्या वैश्वदेववृत्ते प्रथमा । ‘ पष्ठस्य ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ अस्तु औषधो पू णो अग्ने ’ (आश्व. औ. ८. १) इति ॥

अस्तु औषद् पुरो अग्निं धिया दध आ नु तच्छर्धो दिव्यं वृणीमहे
इन्द्रवायू वृणीमहे ॥ यद्वा क्राणा विवस्वति नाभा संदायि नव्यसी ।

अध प्र सु न उप यन्तु धीतयो देवाँ अच्छा न धीतयः ॥ १ ॥

अस्तु । औषद् । पुरः । अग्निम् । धिया । दधे । आ । नु । तत् । शर्धः । दिव्यम् । वृणीमहे ।
इन्द्रवायू इति । वृणीमहे ॥ यत् । ह । क्राणा । विवस्वति । नाभा । समुदायि । नव्यसी ।
अभ । प्र । सु । नः । उप । यन्तु । धीतयः । देवान् । अच्छ । न । धीतयः ॥ १ ॥

अहं पुरः पुरत उत्तरवेद्याम् । अग्निम् आहवनीयाख्यं धिया प्रणयनादिकर्मणा दधे धारितवानस्मि । तच्छर्धः तादृशं बलवन्तं वा अग्निं यद्वा तच्छर्धः तादृशं मरुतां स्वरूपं बलं दिव्यं दिवि भवं नु क्षिप्रम् वा वृणीमहे अभिमुख्येन संभजामहे । किंच इन्द्रवायू वृणीमहे । यत् यस्मात् कारणात् विवस्वति दीप्तिमति नानाभा नाभौ भूम्या नाभिस्थाने देवयजने वेदिरूपे । यद्वा । नाभौ सर्वफलस्य संबन्धके यज्ञे । ‘ यज्ञमाहुर्मुवनस्य नाभिम् ’ (ते. सं. ७. ४. १८. २) इति श्रुतेः । क्राणा कुर्वाणा स्वार्थप्रकाशनं नव्यसी नवतरा स्तुतिरूपा वाक् संदायि संबध्यते ॥ छान्दसः कर्मणि लुङ् ॥ अस्माभिः प्रयुज्यते इत्यर्थः । यस्मात् स्तुतिः क्रियते तस्मात् अस्तु औषद् अस्याः स्तुतेः श्रवणं भवतु श्रोता भवतु वा मरुतां गणोऽग्निर्वा । इन्द्रवायुपक्षे प्रत्येकापेक्षया एकवचनम् । अध अनन्तरं नः धीतयः अस्मदीयानि कर्माणि स्तुत्यादिरूपाणि प्र सु उप यन्तु प्रकर्षेण सुष्ठु युष्मानुपगच्छन्तु । किंच देवाँ अच्छा न अन्यादिदेवान् अभिमुख्येन प्राप्तुमिव धीतयः अस्मदीयानि कर्माणि उप यन्तु तेषां समीपं प्राप्तुवन्तु ॥

१. अ-झ१-बलं बलवन्तं वा । संभभूतम् ; अ-ज-ट-बलं बलवन्तं वा अग्निम् संघभूतम् ।

२. अ-क-ज-ट-वृणीमहे प्रार्थयामहे । ३. अ-ज-ट-यद्वा वेदिरूपे । ४. अ-ज-ट-क्राणा कर्मणा प्रज्वालनरूपेण युक्तं त्वां स्वार्थप्रकाशनम् । ५. अ-झ१-ज-ट-प्रापयन्तु ।

यद्वा त्यन्मित्रावरुणावृतादध्याददाथे अनृतं स्वेन मन्युना दक्षस्य स्वेन
मन्युना ॥ युवोरित्थाधि सन्नस्वपश्याम हिरण्ययम् ।

धीभिश्चन मनसा स्वेभिरक्षभिः सोमस्य स्वेभिरक्षभिः ॥ २ ॥

यत् । ह । त्यत् । मित्रावरुणौ । ऋतात् । अधि । आददाथे इत्याऽददाथे । अनृतम् । स्वेन ।
मन्युना । दक्षस्य । स्वेन । मन्युना ॥ युवोः । इत्था । अधि । सन्नऽसु । अपश्याम । हिरण्ययम्
धीभिः । चन । मनसा । स्वेभिः । अक्षऽभिः । सोमस्य । स्वेभिः । अक्षऽभिः ॥ २ ॥

हे मित्रावरुणौ ऋतात् आदित्यात् त्यत् तदुदकं यत् यस्मात् कारणात् अधि अधिकम्
आददाथे सर्वतो ददथः । कीदृशमुदकम् । अनृतं नश्वरं शोषणस्वभावम् । केन साधनेन । स्वेन
मन्युना स्वकीयेन तेजसा । अहोरात्राभिमानिदेवौ मित्रावरुणौ खलु वृष्टिं मोचयतः । 'अहोरात्रे
वा' इत्यादिश्रुतिः पूर्वमेवोदाहृता । मन्युर्विशेष्यते । 'दक्षस्य' समर्थस्य स्वेन मन्युना आत्मभूतेन
मननीयेन सामर्थ्येन । किंच हे मित्रावरुणौ युवोः ॥ अन्यलोपभ्रान्दसः ॥ युवयोः संबन्धि
हिरण्ययं हिरण्ययं रूपम् ॥ 'ऋग्वेदवास्तव्यवारव' (पा. सू. ६. ४. १७५) इत्यादौ मयटो
मशब्दलोपो निपात्यते ॥ इत्था इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण सन्नसु यज्ञसदनेषु अधि अपश्याम
पश्येम । केन साधनेनेति तदुच्यते । धीभिः त्वदुद्देश्यैः कर्ममिर्यज्ञादिरूपैः मनसा चन
त्वदासक्तेन चेतसा च स्वेभिरक्षभिः आत्मीयैः^१ अनन्यैश्चक्षुरादीन्द्रियैः^२ किंच सोमस्य सोमं
स्वेभिरक्षभिः अस्मदीयैरिन्द्रियैः ॥ नासाद्यपेक्षया^३ बहुवचनम् ॥

पृष्ठयस्य षष्ठेऽहनि प्रउगशस्त्रे 'युवां स्तोमेभिः' इत्याश्विनस्तृचः । 'षष्ठस्य' इति खण्डे
सूत्रितं—'युवां स्तोमेभिर्देवयन्तो अश्विनावमंह इन्द्र' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

युवां स्तोमेभिर्देवयन्तो अश्विनाश्रावयन्तइव श्लोकमायवो युवां
हव्याभ्याऽयवः ॥ युवोर्विश्वा अधि श्रियः पृक्षश्च विश्ववेदसा ।

पृषायन्ते वां पवयो हिरण्यये रथे दत्ता हिरण्यये ॥ ३ ॥

युवाम् । स्तोमेभिः । देवऽयन्तः । अश्विना । आश्रावयन्तऽइव । श्लोकम् । आयवः । युवाम् ।
हव्या । अभि । आयवः ॥ युवोः । विश्वा । अधि । श्रियः । पृक्षः । च । विश्वऽवेदसा ।
पृषायन्ते । वाम् । पवयः । हिरण्यये । रथे । दत्ता । हिरण्यये ॥ ३ ॥

१. क्ष-क्ष-ज-ज-ट-दक्षस्य दक्षेण पराभिभवसमर्थेन स्वेन मन्युना आत्मभूतेन तेजसा । यद्वा । दक्षस्य युवां
स्तोतुं शक्तस्य मा (क्ष-ज-ज-वा) स्वेन स्वभूतेन मन्युना मननेन सामर्थ्येन युक्तेन । किं च ।
२. फ-आत्मीयैः इन्द्रियैः । ३. क-ज-क्ष-ण-त-न-व-ज्ञ-मनसाद्यपेक्षया; क्ष-न-क्ष-१-ट-मनसाद्यपेक्षया ।

हे 'अश्विना अश्विनौ' देवौ^१ 'युवां' 'स्तोमेभिः' स्तोत्रैः 'देवयन्तः युवाम् आत्मनः'^२ इच्छन्तः 'आयवः । मनुष्यनामैतत् । यजमानाः 'श्लोकं युष्मदीयस्तुतिरूपां वाचम्' 'आश्रावयन्तइव सर्वतः श्रवणविषयां कुर्वन्त इव स्तुवन्ति । श्लोक इति वाङ्नाम, 'श्लोकः धारा' (नि. १. ११. १) इति तन्नामसूक्तत्वात् । कीदृशास्ते । 'युवां'^३ 'हव्या हविषा आज्यादिना' 'अभ्यायवः आभिमुख्येन गन्तारः । प्रीणयितुमिति शेषः । हवींषि' आभिमुख्येन प्रापयन्तो वा । किंच हे 'विश्ववेदसा सर्वधनौ' 'युवोः युवयोः संबन्धिभ्यः' 'विश्वाः' 'श्रियः सेवनीयाः सर्वा लक्ष्मीर्धनकनकादिरूपाः' 'अधि अधिकं भजन्ते इति शेषः । किंच 'पृक्षश्च अन्नमपि युष्मत्प्रसादात् अधि अधिकं लभन्ते । किंच हे 'दत्ता शत्रूणामुपक्षपयितारौ' 'वां' 'हिरण्यये' 'रथे हिरण्यमे मधुपूर्णं रथे' 'पवयः तन्नेमयः' 'प्रुषायन्ते क्षरन्ति स्रवन्ति ॥ 'प्रुष प्लुष स्नेहनसेचनपूरणेषु' । 'कुन्दसि शायजपि' इत्यहावपि भः शायजादेशः ॥ मधुपूर्णपात्रोपेतत्वात् शीघ्रगमनेन चक्रेषु मधूनि स्रवन्तीति भावः । 'पवी रथनेमिर्भवति यद्विपुनाति भूमिम्' (निरु. ५. ५.) इति निरुक्तम् । अश्विनोः रथस्य मधुपूर्णत्वं 'त्रयः पवयो मधुवाहने रथे' (ऋ. सं. १. ३४. २) इत्यादिषु प्रसिद्धम् । किंच तादृशे 'हिरण्यये' हृदयरमणे रथे मधुरं हविर्वहतमिति शेषः ॥

अचेति दत्ता व्युः^४ नाकमृण्वथो युञ्जते वां रथयुजो दिविष्टिष्वध्वस्मानो

दिविष्टिषु ॥ अधि वां स्थाम वन्धुरे रथे दत्ता हिरण्यये ।

. पथेव यन्तावनुशासता रजोऽञ्जसा शासता रजः ॥ ४ ॥

अचेति । दत्ता । वि । ऊँ इति । नाकम् । ऋण्वथः । युञ्जते । वाम् । रथयुजः । दिविष्टिषु ।

अध्वस्मानः । दिविष्टिषु ॥ अधि । वाम् । स्थाम । वन्धुरे । रथे । दत्ता । हिरण्यये ।

पथाऽन्य । यन्तौ । अनुशासता । रजः । अञ्जसा । शासता । रजः ॥ ४ ॥

हे 'दत्ता दत्तावश्विनौ' 'अचेति वक्ष्यमाणं युष्मच्छेष्टितं ज्ञायते सर्वैः । किं तदिति तदुच्यते^५ । 'नाकं स्वर्गं' 'वि' 'ऋण्वथः विशेषेण गच्छथः ॥ 'ऋणु गनौ' । तानादिकः । लेटि अडागमः ॥ यज्ञसंपूर्य-
नन्तरमिति यावत् । उक्तादोऽवधारणे । यद्वा । नाकम् । अकं दुःखम् । तद्रहितं यज्ञमृण्वथः । विशेषेण गच्छथ एव । तदर्थं 'वां' 'रथयुजः युष्मत्संबन्धिनो रथस्य योजयितारः सारथयः' 'दिविष्टिषु स्वर्ग-
स्यैषणेषु घोटनात्मकस्य यज्ञस्यैषणेषु गमनेषु वा निमित्तभूतेषु' 'युञ्जते अश्वान् योजयन्ति रथे । युक्ते रथे वा युष्मान् । ते एव विशेष्यन्ते । 'दिविष्टिषु दिवो गमनेषु मिरालम्बाकाशगमनेषु' 'अध्वस्मानः रथस्य तदाश्रितस्य च ध्वंसमकुवाणाः । किंच हे 'दत्ता अश्विनौ' 'वां युवयोः' 'वन्धुरे बन्धुरत्रययुक्ते । युगबन्धनाधारः काष्ठविशेषो बन्धुरम् । तादृशत्रययुक्तत्वं 'रथो यो वां त्रिवन्धुरः' (ऋ. सं. ८. २२. ५) इत्यादिषु प्रसिद्धम् । 'हिरण्यये हिरण्यमे' 'रथे' 'अधि तादृशस्य रथस्योपरि' 'स्थाम अस्थापयाम'^६ ॥

१. क्ष-व-झ१-न-ट-अश्विदेवौ । २. क्ष-व-झ१-न-ट-आत्मानम् आत्मनः । ३. क्ष-न-ट-युवां युष्मान् । ४. व-झ-झ१-न-ट-हवींषि युष्मान् । ५. क्ष-झ-न-ट-हिरण्यये हिरण्यमये । ६. व-झ-झ१-उच्यते । ७. क्ष-न-ट-अवस्थापयामः ; झ१-अवस्थापयाम ।

छान्दसे लङि ' बहुलं छन्दसि ' इति अटभावः^१ । आद्युदात्तछान्दसः^२ ॥ कीदृशौ^३ । 'पथेव सुपथेन मार्गेण^४ निरालम्बे आकाशे^५ ' रजः रजनात्मकं स्वर्गं प्रति 'यन्तौ गच्छन्तौ । ' लोका रजांस्युच्यन्ते ' इत्युक्तत्वात् । ' अनुशासता अननुकूलान्छन्नून् अनुशासतौ विधेयीकुर्वन्तौ ॥ शासेः शतरि ' जक्षित्यादयः ' इति अभ्यस्तत्वात् ' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ किंच 'अञ्जसा मुख्यत्वेन प्रकृष्टं ' रजः उदकं वृष्टिलक्षणं ' शासता शासतौ बलाद्विधेयीकुर्वन्तौ ॥

शचीभिर्नः शचीवसू दिवा नक्तं दशस्यतम् ।

मा वां रातिरुप दसत्कदा चनास्मद्रातिः कदा चन ॥ ५ ॥

शचीभिः । नः । शचीवसू इति शचीऽवसू । दिवा । नक्तम् । दशस्यतम् ।

मा । वाम् । रातिः । उप । दसत् । कदा । चन । अस्मत् । रातिः । कदा । चन ॥ ५ ॥

हे 'शचीवसू । शचीनि कर्मनाम । अस्मदनुष्ठितज्योतिष्टोमादिकर्मधनौ^१ युवां^२ 'शचीभिः अस्मदीयैः कर्मभिर्यागादिभिर्निमित्तभूतैः 'दिवा 'नक्तं अहनि रात्रौ च 'दशस्यतम् अभिमतं ददेथाम्^३ ॥ ' दाश्च दाने ' इत्यस्येदं छान्दसं रूपम् । यद्वा । दशस्यतिर्दानार्थः कण्ठादिषु द्रष्टव्यः^४ ॥ ' वां युवयोः ' रातिः दानं ' कदा ' चन सर्वदा यागकाले अयागकालेऽपि ' मा ' उप ' दसत् मा उपक्षीणं भूत् ॥ ' दसु उपक्षये ' । लुङि ' पुपादिद्युतात् ' इति च्लेः अङ् ॥ न केवलं युष्मदीयम् अपि स्वस्माकमपि ' रातिः दानं हविरादिप्रदानं सर्वविषयदानं वा अर्थिभ्यः ' कदा ' चन सर्वावस्थायामपि^५ मा उप दसत् उपक्षीणं मा भूत् सर्वदा वर्तताम् । अहमपि सर्वदा युष्मानुद्दिश्य दद्यां युवामपि मदभिमतं सर्वदा दत्तमित्यर्थः^६ ॥ ॥ ३ ॥

पृष्ठस्य षष्ठेऽहनि प्रउगशस्त्रस्यैन्द्रे तृत्वे तृतीया ' वृषजिन्द्र ' इत्येपा । ' वृषजिन्द्र वृषपाणास इन्दवः सुपुमा यातमद्भिभिः ' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥ तत्रैव सवने प्रस्थितयाज्यानां पुरस्तादन्या ऋचः प्रक्षिप्य उभयीभिर्यष्टयम् । तत्र होतुः प्रस्थितयाज्यायाः पुरस्तादेण प्रक्षेपणीया । सूत्रितं च- ' पृष्ठस्य प्रातःसवने प्रस्थितयाज्यानां पुरस्तादन्याः कृत्वोभाभ्यामनवानन्तो यजन्ति ' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

१. क्ष-झ१-अ-ट-शपो लुक् । तत्र तिष्ठतः । २. क्ष-झ१-अ-ट-कीदृशौ युवाम् । पथेव सुपथेनेति (झ १-सुपथेनेव) मार्गेण; ७-झ-कीदृशौ युवाम् । सुपथेनेव (झ-सुपथेन) मार्गेण । ३. क्ष-अ-ट-आकाशेऽपि । ४. च-प-फ-°ज्योतिष्टोमादिकर्मधनो युवा नः; झ-°ज्योतिष्टोमादिकर्मधनो नः । ५. क्ष-झ१-अ-ट-ददतम् । ६. क्ष-अ-ट-झ १- ' द्रष्टव्यः ' इत्यस्यानन्तरम् ' अस्मत्प्रत्यये हविः सर्वदा भक्षयते (ङ-झ १-भक्षयते वा) ' इत्यधिकम् । ७. झ-सर्वास्वस्थायास्वर्षा । ८. क्ष-अ-ट-दत्तमित्यर्थः ।

वृषभिन्द्र वृषपाणास इन्दव इमे सुता अद्रिषुतास उद्भिदस्तुभ्यं सुतास
उद्भिदः ॥ ते त्वा मन्दन्तु दावने महे चित्राय राधसे ।

गीर्भिर्गिर्वाहः स्तवमान आ गहि सुमृळीको न आ गहि ॥ ६ ॥

वृषन् । इन्द्र । वृषऽपानासः । इन्दवः । इमे । सुताः । अद्रिऽसुतासः । उत्ऽभिदः । तुभ्यम् ।
सुतासः । उत्ऽभिदः ॥ ते । त्वा । मन्दन्तु । दावने । महे । चित्राय । राधसे ।

गीऽभिः । गिर्वाहः । स्तवमानः । आ । गहि । सुऽमृळीकः । नः । आ । गहि ॥ ६ ॥

हे इन्द्र वृषन् वर्षितः कामानाम् इमे पुरतो दृश्यमानाः इन्दवः सोमाः सुताः त्वदर्थ-
मभिषुताः । कीदृशास्ते । वृषपानासः अभिमतवर्षकेण त्वया पातव्याः अद्रिषुतासः अद्रिभिर्दृष्टैः
पाषाणैरभिषवसाधनैः सुताः उद्भिदः उद्भेदका वर्षस्य^१ । त एव पुनर्विशेष्यन्ते । उद्भिदः बलस्य^२
उद्भेदका उद्भिन्ना वा पर्वतादौ तादृशाः सोमाः तुभ्यं सुतासः त्वदर्थमेवाभिषुताः । किंच ते तादृशाः
सोमाः त्वा त्वां मन्दन्तु तर्पयन्तु । कुप्रेति तदुच्यते । दावने दानवति यागे । अभिमतदामाय
वा । तथा महे महते चित्राय चायमानाय विचित्राय नानाविधाय वा राधसे धनाय । किंच हे
गिर्वाहः गिरां स्तुतीनामस्मदीयानां वोढः^३ ॥ 'वहिहाधाभ्यः' इति असुन् ॥ गीर्भिः
अस्मत्स्तुतिभिः स्तवमानः सन् आ गहि^४ आगच्छ । नः अस्मान् सुमृळीकः सुष्ठु मृडयिता सन्
आ गहि आगच्छ^५ ॥

दशरात्रस्य षष्ठेऽहनि प्रातःसवने नेष्टुः प्रस्थितयाज्यायाः पुरस्तान् 'ओ पू णो अग्ने' इत्येषा
आवपनीयैकीकृत्योभाभ्यां^६ यागः । 'पष्ठस्य' इति खण्डे सूत्रितम्- 'ओ पु णो अग्ने शृणुहि
त्वमीळितोऽग्निं होतारम्' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥ तस्मिन्नेव सवने प्रउगवाखे द्वितीया । सूत्रितं
च- 'अस्तु श्रौषळो पू णो अग्ने' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ।

ओ पू णो अग्ने शृणुहि त्वमीळितो देवेभ्यो ब्रवसि यज्ञियेभ्यो राजभ्यो

यज्ञियेभ्यः ॥ यद्वा त्यामङ्गिरोभ्यो धेनुं देवा अदत्तन ।

वि तां दुद्वे अर्यमा कर्तरी सचा एष तां वेद मे सचा ॥ ७ ॥

ओ इति । सु । नः । अग्ने । शृणुहि । त्वम् । ईळितः । देवेभ्यः । ब्रवसि । यज्ञियेभ्यः ।

राजभ्यः । यज्ञियेभ्यः ॥ यद्वा । ह । त्याम् । अङ्गिरःभ्यः । धेनुम् । देवाः । अदत्तन ।

वि । ताम् । दुद्वे । अर्यमा । कर्तरी । सचा । एषः । ताम् । वेद । मे । सचा ॥ ७ ॥

१. क्ष-उ-अ१-ज-ट-हर्षस्य । २. क्ष-उ-अ१-ज-ट-फलस्य । ३. क्ष-ज-ट-वोढः सन् स्तवमानः
अस्माभिः स्तूयमानः सन् आ गहि । ४. क्ष-अ१-ज-ट-आगन्तुमर्हसि । ५. क्ष-ज-ट-प्राकृत्यैकीकृत्य
उभाभ्यां यागः ।

हे ^१अग्ने ^२त्वं ^३वनः अस्मदीयमावाहनं स्तुतिं वा ^४ईळितः अस्माभिः स्तुतः सन् ^५ओ ^६पु
^७शृणुहि । ओ इति निपातद्वयसमुदायात्मकः एको निपातः । आभिमुख्येनैव सुषु शृणु ॥ ‘उतश्च
 प्रत्ययात्’ इति ‘छन्दसि वावचनम्’ इति हेर्लुगभावः ॥ श्रुत्वा च ^८देवेभ्यः देवनशीलेभ्यः
^९यज्ञिभ्यः यज्ञाहेभ्यो हविर्भाग्यः स्तुतिभाग्यश्चेत्यर्थः ॥ ‘यज्ञर्विग्भ्याम्’ इति घः ॥ तेभ्यः
^{१०}यज्ञिभ्यः यज्ञाहेभ्यो यजमानेभ्यः संबन्धि कर्म ^{११}ब्रवसि ब्रूहि ॥ ब्रवीतेर्लेटि अडागमः ॥ कीदृशेभ्यः ।
^{१२}राजभ्यः राजमानेभ्यः । इदानीं देवाः प्रत्यक्षेणोच्यन्ते । अत्रेतिहासमाहुः—अङ्गिरसो नाम
 महर्षयः पूर्वं यज्ञार्थं देवान् स्तुत्या^{१३} प्रीणयित्वा गा अयाचन्त । ते प्रीताः कामदुघां प्रादुः । लब्धां
 च तां धेनुं क्षीरं दोग्धुमशक्नुवाना अर्यमणं देवं प्रार्थयन् । स च प्रार्थितोऽग्निहोत्रार्थं क्षीरं दुदोहेति ।
 तदिदमत्रोच्यते । यत् तां ^{१४}वत्यां तां प्रसिद्धां ^{१५}धेनुं क्षीरादिना प्रीणयित्रीं गां ^{१६}ह^१ ^{१७}देवाः ^{१८}अङ्गिरोभ्यः
 तदर्थम् ^{१९}अदत्तन दत्तवन्तः ॥ ‘तसनसनथनाश्च’ इति तनादेशः^{२०} ॥ ^{२१}तां धेनुम् ^{२२}अर्यमा सर्वस्य
 नियमिता देवः ^{२३}कर्तरि सर्वस्योत्पादके स्वययमौ ^{२४}सचा इतरदेवेभ्यः साकं ^{२५}वि ^{२६}दुहे विविधं दुग्धवान् ॥
 दुहेर्लेटि ‘बहुलं छन्दसि’ इति रूट् । ‘छन्दसि वा’ इति वचनान् द्विवचनाभावः । लटि एष
 वा ‘लोपस्त’ इति तलोपः ॥ ^{२७}एषः एष एष अर्यमा ^{२८}तां धेनुं ^{२९}मे ^{३०}सचा मत्समवायेन ^{३१}वेद जानाति
 अर्यमा^{३२} अहमपि^{३३} जानामीत्यर्थः । ईदृशी धेनुस्त्वदर्थमेव दुह्यते इत्यग्नेः स्तुतिः ॥

‘मो पु वो अस्मत्’ इति प्रस्थितयाज्या^{३४} । सूत्रितं च—‘मो पु वो अस्मद्भि तानि पौंस्यौ पू
 णो अग्ने’ (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

मो पु वो अस्मद्भि तानि पौंस्या सना भूवन्द्युन्नानि मोत जारिषुरस्मत्पुरोत
 जारिषुः ॥ यद्वश्चित्रं युगेयुगे नव्यं घोषादमर्त्यम् ।

अस्मासु तन्मरुतो यच्च दुष्टरं दिधृता यज्ञं दुष्टरम् ॥ ८ ॥

मो इति । सु । वः । अस्मत् । अभि । तानि । पौंस्या । सना । भुवन् । युन्नानि । मा । उत ।
 जारिषुः । अस्मत् । पुरा । उत । जारिषुः ॥ यत् । वः । चित्रम् । युगेऽयुगे । नव्यम् । घोषात् ।
 अमर्त्यम् ॥ अस्मासु । तत् । मरुतः । यत् । च । दुष्टरम् । दिधृत । यत् । च । दुष्टरम् ॥ ८ ॥

हे मरुतः ^१वः युष्मत्संबन्धीनि ^२तानि प्रसिद्धानि ^३पौंस्या पौंस्यानि बलानि ^४सना सदातनानि
 नित्यानि ^५युन्नानि प्रकाशयुक्तानि । यद्वा । सना संभजनीयानि युन्नानि धनवन्ति^६ यज्ञोवन्ति वा ॥
 मत्स्वधीयो लुप्यते । मो इति निपातद्वयसमुदाये उशब्दोऽवधारणे ॥ ^७अस्मत् अस्मान् ^८मो ^९पु
^{१०}अभि ^{११}भूवन् सुषु मैवाभिभवन् । यद्वा । अस्मत्तोऽपगतानि मा भूवन् । ^{१२}उत अपि च ।
 यद्वा । युन्नानीत्येतदुत्तरत्र संबध्यते । युन्नानि धनानि यज्ञांसि वा अस्मदीयानि ^{१३}मा
^{१४}जारिषुः क्षीणानि मा भूवन् । ^{१५}उत अपि च ^{१६}अस्मत् ^{१७}पुरा पुराणि लक्षणया तत्रस्थाः
 प्राणिनः मा ^{१८}जारिषुः जीर्णां नष्टा मा भूवन् । किंच ^{१९}वः युष्मत्संबन्धि ^{२०}चित्रं चायनीयं

१. च-फ-यागे स्तुत्या । २. च-ज्ञ-त-फ-हे । ३. क्ष-ञ-ट-तस्य तनादेशः । ४. क्ष-झ-१-
 ज-ट-अर्यमावदहमपि । ५. क्ष-ञ-ट-पोतुः प्रस्थितयाज्या । ६. झ-१-धनानि यज्ञांसि वा धनवन्ति ।

नानाविधं नव्यं नूतनं स्तोतव्यं वा नमस्यम् अमरणधर्मकं मर्त्येषु दुर्लभं वा यत् अस्ति घोषात् घोषाः ॥ व्यत्ययेन पञ्चमी ॥ शब्दोपेता गवाहयो घोषोपलक्षिता ग्रामनगरादयो वा ये सन्ति तत् सर्वं युगोयुगे युगशब्दोपलक्षिते तत्तत्काले अस्मासु अस्मास्वेव भवत्विति शेषः नान्यस्य । किंच हे मरुतः यच्च दुस्तरं दुःस्तेन तरणीयं संपादनीयं धनं दिष्टत धारयत तदस्मासु । किंच दुस्तरं शत्रुभिरहिंसितं तत्सर्वमपि विशेषेणास्मासु स्थापयत ॥

पृष्ठस्य षष्ठेऽहनि अस्त्रावाकस्य प्रस्थितयाज्यायाः पुरस्तात् 'दध्यङ् ह मे' इत्येषा । सूत्रितं च—'दध्यङ् ह मे जनुषं पूर्वो अङ्गिरा इत्येवमेव माध्यन्दिने' (आश्व. श्री. ८. १) इति ॥

दध्यङ् ह मे जनुषं पूर्वो अङ्गिराः प्रियमेधः कण्वो अत्रिर्ननुर्विदुस्ते मे

पूर्वे मनुर्विदुः ॥ तेषां देवेष्वायतिरस्माकं तेषु नाभयः ।

तेषां पदेन मद्या नमे गिरेन्द्राग्नी आ नमे गिरा ॥ ९ ॥

दध्यङ् । ह । मे । जनुम् । पूर्वः । अङ्गिराः । प्रियमेधः । कण्वः । अत्रिः । मनुः । विदुः ।

ते । मे । पूर्वे । मनुः । विदुः ॥ तेषाम् । देवेषु । आऽयतिः । अस्माकम् । तेषु । नाभयः ।

तेषाम् । पदेन । मदि । आ । नमे । गिरा । इन्द्राग्नी इति । आ । नमे । गिरा ॥ ९ ॥

दध्यङ् अथर्वगोत्रोत्पन्नः एतन्नामको महर्षिः स च पूर्वः पूरकः सर्वस्य पुरातनो वा अङ्गिराः अङ्गारः तद्वत्तेजस्वीत्यर्थः । यद्वा । अङ्गारा एवाङ्गिरसोऽभवन् 'येऽङ्गारा आसंस्तेऽङ्गिरसोऽभवन्' (ऐ. ब्रा. ३. ३४) इति श्रुतेः । 'अङ्गिरा अङ्गारा अङ्गना अङ्गनाः' (निरु. ३. १७.) इति निरुक्तम् । एतन्नामा महर्षिश्च प्रियमेधः मेधाप्रियः । 'प्रियमेधः प्रिया अस्य मेधाः' (निरु. ३. १७) इति यास्कः । स च कण्वः मेधावी स च अत्रिः दुःखत्रयरहितः । 'अत्रिर्न त्रयः' (निरु. ३. १७) इति निरुक्तम् । मनुः मननवान् एतन्नामा महर्षिः । एते सर्वे महात्मानो महर्षयः मे जनुषं दिवो-दासपुत्रस्य परुल्लेपस्य जन्म ऋदुः जानन्ति ॥ वेतेः 'विदो लटो वा' इति श्लेः उसादेशः ॥ किंच एते पूर्वोक्ताः पूर्वे पूर्वकालीनाः मे अस्मत्पित्रादीन् जानन्ति इत्यर्थः । मनुः मनवो ज्ञानवन्तो यतस्ते पूर्वे मनवश्च अतो विदुः इति भावः ॥ 'सुपां सुलुङ्' इति जसो लुक् ॥ तेषां ज्ञाने उपपत्तिमाह । तेषां दध्यङ्कादीनां देवेषु इतरेषु देवनशीलेषु महर्षिषु मध्ये आपतिः दीर्घकालसंबन्धोऽस्ति । अतो विदुरित्यर्थः । ततश्च किमित्याह । अस्माकं नाभयः जीवेन सह बन्धवन्तः प्राणाः फलेन संबद्धा यागा वा तेषु तेष्वेव वर्तन्ते । असौ विशिष्टजन्मा अतो यज्ञयोग्यः इति तैर्वक्तव्यत्वेन तद्धीनत्वम् । तेषां दध्यङ्कादीनां पदेन आस्पृशेन महत्त्वेन निमित्तेन गिरा स्तुतिरूपया वाचा महि महदत्यधिकं नमे नमति सर्वो जनः । किंच तेषामनुग्रहात् यज्ञयोग्यः सन् इन्द्राग्नी गिरा स्तुतिरूपया वाचा युक्तः सन् आ नमे आभिसुल्लेन नमामि स्तौमि नमामि केत्यर्थः ॥ नमेर्यस्येन आत्मनेपदम् ॥ यद्वा । कर्मकर्तारि 'न दुहस्नुनमाम्' इति यकः प्रतिषेधः ॥ स्वयमेव नतोऽस्मि ॥

१. क्ष-ञ-स-१-ञ-ट- 'धारयत' इत्यस्यानन्तरं 'धारयथ । धृन् धारणे । बहुलं छन्दसीति शपः श्रुः । उद्दिभ्य (क्ष-ञ-ट-इद्विभ्यः ?) इत्यनुवृत्तौ बहुलं छन्दसीति अभ्यासस्य इत्वं इत्यधिकम् । २. च-फ-य-यच्च दुस्तरम् । ३. क्ष-ञ-ट-बन्धनवन्तः । ४. स-१-मदत् आ अधिकम् । ५. ङ-स-१-आनतोऽस्मि ।

होता यक्षद्विनिनां वन्त वायं बृहस्पतिर्यजति वेन उक्षभिः

पुरुवारैभिरुक्षभिः ॥ जगृभ्मा दूरआदिशं श्लोकमद्रेरध त्मना ।

अधारयदररिन्दानि सुक्रतुः पुरु सन्नानि सुक्रतुः ॥ १० ॥

होता । यक्षत् । वनिनः । वन्त । वायम् । बृहस्पतिः । यजति । वेनः । उक्षऽभिः ।

पुरुऽवारैभिः । उक्षऽभिः ॥ जगृभ्म । दूरेऽआदिशम् । श्लोकम् । अद्रेः । अध । त्मना ।

अधारयत् । अररिन्दानि । सुऽक्रतुः । पुरु । सन्नानि । सुऽक्रतुः ॥ १० ॥

अबं 'होता दैव्योऽग्निर्मानुषो वा देवानामाह्वाता 'यक्षत् याज्यां पठतु' ॥ यजेर्लेटि अडागमः । 'सिन्बहुलम्' इति सिप् ॥ 'वनिनः वननवन्तः हविः कामयमाना वा देवाः 'वायं वरणीयं सोमं 'वन्त संभजन्ताम् ॥ वनतेभ्यश्छान्दसे लङि व्यत्ययेन आत्मनेपदम् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । छान्दसोऽन्यलोपः ॥ तदर्थं 'बृहस्पतिः बृहतो मन्त्रस्य हविषो वा पालकोऽध्वर्युर्दैव्यो बृहस्पतिर्वा स्वयमेव 'यजति यागं करोति । कीदृशः सः । 'वेनः कामयमानः । केन साधनेनेति तदुच्यते । 'उक्षभिः सेचकैः सोमैः 'पुरुवारैभिः बहुभिर्वरणीयैः तथा 'उक्षभिः सेचनसमर्थैरुक्षकैः तन्निमित्त-भूतैर्हयमानैराहुतिभिरादित्यद्वारा वृष्टगुप्तैः । वयं यजमानाः 'दूरआदिशं दूरदेश आदिक्^३ आदेशो यस्य^१ तादृशम् ॥ 'हलदन्तात्सप्तम्याः' (पा. सू. ६. ३. ९) इति अलुक् ॥ 'अद्रेः । जाताष्वेकवचनम् । अभिषवसाधनस्य प्राणः 'श्लोकं वाचं^२ ध्वनिं^३ 'जगृभ्म गृह्णीमः^४ श्रोत्राभ्याम् । पूजार्थं बहुवचनम् । इदानीं परोक्षकृतः । 'सुक्रतुः शोभनकर्मा अयं यजमानः 'अध अथ यागसंपूर्त्यनन्तरम् 'अररिन्दानि । उदकनामैतत्, 'अररिन्दानि ध्वस्मन्वत्' (नि. १. १२. २६) इति तन्नामसु पाठान् । वृष्टि-लक्षणान्युदकानि 'त्मना आत्मना 'अधारयत् धारयत् ॥ ररिदाता । नास्त्यन्यो ररिस्व्य पिपासोप-शमनस्य तादृशं पिपासोपशमनं ददतीत्यररिन्दानि । यद्वा । अररिः इतश्चेतश्च गमनम् । औणादिकः अरिप्रत्ययः^५ । 'आतोऽनुपसर्गे कः' । पृषोदरादिवात् अभिमतस्वरूपस्वरसिद्धिः^६ । तद्दतीत्यररिन्दानि उदकानि । चेष्टाप्रदानीत्यर्थः । 'आपोमयः प्राणः' (छा. उ. ६. ५. ४) इति श्रुतेः । यद्वा । ररिदानम् । न विद्यते तादृशं दानमितरभूतेषु तत् अररि । तद्दतीत्यररिन्दानि । अन्यैरदेयं लोकोपकारिभोगं^७ ददतीत्यर्थः ॥ तादृशान्युदकानि यागेनोत्पादितवानित्यर्थः । किंच 'सुक्रतुः शोभनकर्मा अयं 'पुरु पुरुणि बहूनि 'सन्नानि सदनानि सुखनिवासयोग्यानि गृहाणि अधारयत् । यद्वा । बृहस्पतिः सुक्रतुश्च^८ अय-मध्वर्युः अररिन्दानि उक्तलक्षणानि अभिषवसाधनान्युदकानि अधारयत् । धारितवान् । तथा सुक्रतुः शोभनप्रज्ञः पुरु सन्नानि सदनानि हविरासादनस्थानान्यधारयत् ॥

दशरात्रे षष्ठेऽहनि-प्रउगशस्त्रे वैश्वदेवतृचस्य द्वितीया 'ये देवासः' इत्येषा । सूत्रितं च- 'ये देवासो विष्येकादश स्थेयमददाद्रभसम्' (आश्व. श्रौ. ८. १) इति ॥

१. क्ष-झ१-ज-ट-पठति । २. क्ष-ङ-ज-ट-आदिशमादेशं यत् । ३. क्ष-ङ-झ१-ज-ट- वाचं ध्वनिम् होत्रादीनां स्तोत्रशस्त्रध्वनिं वा जगृभ्म गृह्णीमः । 'ततन्थ जगृभेति इडभावो निपात्यते । ह्रप्रहोर्भः । ४. ङ-झ१- 'अरिप्रत्ययः' इत्यस्यानन्तरं 'स्वकीयेनोपकारेण ददतीत्यररिन्दानि उदकानि' इत्यधिकम् । ५. क्ष-ङ-ज-ट-अभिमतस्वरूपस्वरसिद्धिः । ६. क्ष-ज-ट-जीवनलोकोपकारिभोगम् ; झ१-जीवलोकोपकारिभोगम् । ७. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-सुक्रतुर्वा ।

ये देवासो दिव्येकादश स्थ पृथिव्यामध्येकादश स्थ ।

अप्सुक्षितो महिनैकादश स्थ ते देवासो यज्ञमिमं जुषध्वम् ॥ ११ ॥

ये । देवासः । दिवि । एकादश । स्थ । पृथिव्याम् । अधि । एकादश । स्थ ।

अप्सुक्षितः । महिना । एकादश । स्थ । ते । देवासः । यज्ञम् । इमम् । जुषध्वम् ॥ ११ ॥

हे देवासः देवा द्योतनशीलाः १ये यूयं २दिवि द्युलोके ३एकादश ४स्थ एकं च दश केये-
तत्संख्याका भवथ तथा ५पृथिव्यामधि उपरि ६एकादश ७स्थ एतत्संख्याका भवथ किंच ८अप्सुक्षितः ९ ।
तदेतुस्वात् ताच्छब्दम् । अप्सु अन्तरिक्षे क्षियन्ति निवसन्तीत्यप्सुक्षितः ॥ क्षियतेः क्तिप् । ' तत्पुरुषे
कृतिः ' इति अलुक् ॥ अन्तरिक्षवासिनो देवाः १ २एकादश ३स्थ तत्संख्याका भवथ ४ । यद्वा । अन्त-
रिक्षस्येयं संज्ञा । ' आपः पृथिवी ' (नि. १. ३. ८) इति अन्तरिक्षनामसु पाठात् । यद्यपि ' तित्त्वः
एव देवताः ' (निरु. ७. ५) इत्युक्तत्वात् क्षित्याद्यभिमानिन्यो देवतामित्त्व एव तथापि ५महिना महत्त्वेन
स्वस्वविभूत्या त्रयस्त्रिंशत्संख्याका भवन्ति । तत्तत्स्थाना अन्यास्तद्विभूतयः इत्युक्तत्वात् । महिना
देवासः इत्येते सर्वत्र संबध्येते । ६ते यूयं हे ७देवासः मिलित्वा उक्तसंख्याका देवाः ८इमम् अस्मदीयं
९यज्ञं १०जुषध्वं संभजध्वम् । तत्संबन्धि हविर्वां सेवित्वा प्रीणयध्वम् ॥ एकं च दश चैकादश ।
' प्रागेकादशभ्यः ' (पा. सू. ५. ३. ४९) इति निपातनात् दीर्घः । ' संख्या ' इति पूर्वपदप्रकृति-
स्वरत्वम् ॥ ४ ॥ ॥ २० ॥

एकविंशोऽनुवाके सप्तदश सूक्तानि । तत्र ' वेदिपदे ' इति प्रथमं सूक्तं त्रयोदशर्चम् । उच्यथ्यपुत्रस्य
दीर्घतमस आर्षम् आग्नेयम् । अन्ये १ त्रिष्टुभौ । शिष्टास्त्रिष्टुभन्तपरिभाषया जगत्स्यः । दशमी त्रिष्टुब्ज-
गती वा । अस्यष्टिपरिभाषा निवृत्ता । अत्रानुक्रमणिका—' वेदिपदे सप्तोना दीर्घतमा औचथ्य आग्नेयं
तु द्वित्रिष्टुब्जन्तु त्रिष्टुब्जदशमी वा ' इति । प्रातरनुवाकस्याग्नेये कृतौ जागते छन्दमि इदमादीनि तृतीय-
वर्जितानि पद सूक्तानि विनियुक्तानि । तथाश्चिनक्षत्रे षण्णां तृतीयवर्जितानां २ सूक्तानां विनियोगः ॥
सूत्रितं च—' वेदिषद इति षण्णां तृतीयमुद्धरेत् ' (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति ॥

वेदिषदे प्रियधामाय सुद्युते धासिमिव प्र भरा योनिमग्नये ।

वस्त्रेणैव वासया मन्मना शुचिं ज्योतीरथं शुक्रवर्णं तमोहनम् ॥ १ ॥

वेदिऽसदे । प्रियधामाय । सुद्युते । धासिम्ऽइव । प्र । भर । योनिम् । अग्नये ।

वस्त्रेणऽइव । वासय । मन्मना । शुचिम् । ज्योतिःऽरथम् । शुक्रऽवर्णम् । तमःऽहनम् ॥ १ ॥

हे अध्वर्यो १वेदिषदे वेद्यां सीदते नाथं २प्रियधामाय प्रियधात्रे प्रियस्थानाय उत्तरवेदिलक्षण-
प्रियाय ३सुद्युते शोभनद्योतनाय ४अग्नये अग्रनयनादिगुणविशिष्टाय ५योनिं स्थानं वेद्यास्यं ६धामिमिव

१. ङ-झ१-हे अप्सुक्षितः । २. झ१-देवासो देवाः । ३. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-भवथ । प्रदेशबाहुल्यमपेक्ष्य
बहुवचनम् । ४. क्ष-ङ-ज-ट-अन्ये द्वे । ५. क्ष-ज-ट-तृतीयावर्जितानाम् । ६. त-फ-धात्रे । ७.
क्ष-ज-ट-झ१-उत्तरवेदिलक्षणस्थानप्रियाय ; च-फ-उत्तरवेदिलक्षणप्रियस्थानाय । ८. क-ज-झ-क्ष-ण-न-व-
अजादिना गुणविशिष्टाय ; क्ष-ख-ङ-च-ज-ट-फ-अङ्गनादिगुणविशिष्टाय ।

हवीरूपमन्नमिव ^१प्र ^२भर प्रहर प्रकर्येण संपादयेत्यर्थः । तच्च स्थानं ^३वक्षेणेव तेन यथा मार्दवाय आस्तृणाति तद्वत् ^४मन्मना मननीयेन संभारेण बर्हिषा वा वेदिस्थानं ^५वासय आच्छादय । कीदृशं तत्स्थानमिति तदुच्यते । ^६शुचिम् उत्पवनप्रोक्षणादिना अमेध्यासुरादीनाम् अपगतत्वात् शुद्धं ^७ज्योतीरथं ज्योतिषः आज्यादेरग्नेर्वा रथस्थानीयम् आधारभूतत्वात् ^८शुक्रवर्णम् अग्न्युपेतत्वाद्दीप्तवर्णम् अत एव ^९तमोहनं तमसोऽन्धकारस्य हन्तारमज्ञानस्य वा । अभिसाध्ययज्ञाद्विद्वारा ज्ञानविचारकत्वादिति ^{१०}भावः । यद्वा । तस्यां योनौ स्थाने वक्षेण यथा गोपनीयं वस्तु गोपयन्ति ^{११}तद्वत्तमग्निं वासय निवासय स्थापय । मन्मना मननीयेन हृद्येन वस्त्रसदृशेन मृदुकाष्ठादिना आच्छादय वा । कीदृशम् ^{१२}ज्योतीरथं दीप्तिरथोपेतम् ^{१३}। शेषं पूर्ववत् ॥

अभि द्विजन्मा त्रिवृदन्नमृज्यते संवत्सरे वावृधे जग्धमी पुनः ।

अन्यस्यासा जिह्वया जेन्यो वृषा न्यन्येन वनिनो मृष्ट वारणः ॥ २ ॥

अभि । द्विजन्मा । त्रिवृत् । अन्नम् । ऋज्यते । संवत्सरे । ववृधे । जग्धम् । ईमिति । पुनरिति ।

अन्यस्य । आसा । जिह्वया । जेन्यः । वृषा । नि । अन्येन । वनिनः । मृष्ट । वारणः ॥ २ ॥

^१द्विजन्मा^२ द्वाभ्यामरणीभ्यां जायमानः । यद्वा । मथनेन आधानसंस्कारेण च उत्पन्नत्वात् द्विजन्मत्वम् ॥ ‘ अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ’ इति मनिन् ॥ अयमग्निः ^३त्रिवृदन्नम् आज्यपुरोडाशसोम-रूपेण त्रिप्रकारमन्नमदनीयम् ^४अभि ^५ऋज्यते प्राप्नोति अभितः^६ अभिमुख्येन नयति भक्षयति^७ ॥ ‘ ऋज गतिस्थानार्जनेपोर्जनेषु ’ । व्यत्ययेन इयन् ॥ यद्वा^८ । मृज्यते ॥ ‘ अस्जो पाके ’ ॥ पक्कं करोति वा^९ । किंच ^{१०}ई इदम् ॥ ईमित्यत्र साहितिको मूलोपश्रृङ्खान्दसः ॥ ^{११}जग्धं भक्षितं ^{१२}संवत्सरे^{१३} पूर्णं ^{१४}पुनः ^{१५}ववृधे अभिर्वर्धयति । क्षीणस्य पुनर्वृद्धयभावात् यजमानं हविर्वृद्धया प्रतिसंवत्सरं यागसामर्थ्यं करोतीत्यर्थः^{१६} । यद्वा । एकवारं भक्षितं हविः पुनः संवत्सरे पूर्णं संवत्सरे उदरस्थं वर्धते वर्धयति वा भक्षितारम्^{१७} । किंचायमग्निः ^{१८}वृषा वर्षकः सन् ^{१९}अन्यस्य हविषः ^{२०}आसा^{२१} आस्येन ^{२२}जिह्वया^{२३} ^{२४}जेन्यः प्रभूतो भवतीति शेषः । यद्वा । वर्धिता सन् एकेन रूपेणान्यस्य यज्ञे होत्रादेर्जिह्वया तदुपलक्षितया स्तुत्वा^{२५} ^{२६}जेन्यः प्रवृद्धो भवति । तथा ^{२७}अन्येन दावाग्निरूपेण ^{२८}वारणः सर्वेषां वारकः सन् ^{२९}वनिनः वनसंबन्धिनो वृक्षान् ^{३०}नि ^{३१}मृष्ट निमार्ष्टि दहतीत्यर्थः ॥ मृष्टेऽप्युपश्रृङ्खान्दसे लङि व्यत्ययेन आत्मनेपदम् ॥

१. क्ष-झ१-ज-ट-अज्ञाननिवारकत्वादिति । २. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-गोपायन्ति । ३. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-कीदृशं तं । ४. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-दीप्तिरथोपेतम् । ५. क्ष-ङ-झ-ज-ट-अयमग्निः द्विजन्मा । ६. क्ष-झ१-ज-ट-अभि आभिमुख्येन याति आभिमुख्येन भक्षयति । ७. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-यद्वा ऋज्यते । ऋजो पाके । पक्कं करोति (क्ष-ज-ट-पक्कं करोति वा) । ८. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-संवत्सरे संवत्सरे पूर्णं ववृधे (क्ष-ज-ट-पुनर्ववृधे) । अयमग्निर्वर्धयति । क्षीणस्य पुनर्वृद्धयभावाद्यजमाने हविर्वृद्धया प्रतिसंवत्सरं यागसामर्थ्यं करोतीत्यर्थः । ९. क्ष-ज-ट-भक्षयितारम् । १०. क्ष-ज-ट-आसा आस्वादयिष्या स्वीकुर्वत्या जिह्वया ; ङ-झ१-आसा आस्वादयन्त्या स्वीकुर्वत्यः (झ१-स्वीकुर्वत्या) जिह्वया । ११. क्ष-ङ-झ-झ१-ज-ट-स्तुत्या ।

कृष्णप्रुतौ वेविजे अस्य सक्षिता उभा तरेते अभि मातरा शिशुम् ।

प्राचाजिह्वं ध्वसयन्तं तृषुच्युतमा साच्यं कुपयं वर्धनं पितुः ॥ ३ ॥

कृष्णऽप्रुतौ । वेविजे इति । अस्य । सऽक्षितौ । उभा । तरेते इति । अभि । मातरा । शिशुम् ।

प्राचाऽजिह्वम् । ध्वसयन्तम् । तृषुऽच्युतम् । आ । साच्यम् । कुपयम् । वर्धनम् । पितुः ॥ ३ ॥

अस्य अग्नेः । मातरा मातृस्थानीये उत्पादयिष्यौ । उभा उभे अरण्याख्ये मातरौ । वेविजे चलतः ॥ ' ओविजी भयचलनयोः ' । अस्मात् यङ्लुगन्तात् व्यत्ययेन आत्मनेपदमेकवचनं च । ' लोपस्त आत्मनेपदेषु ' इति तलोपः । ' चाङिलोपे विभाषा ' इति निष्ठाभावात् ॥ मथनोपक्रमे । कृष्णप्रुतौ अग्निसंपर्कात् कृष्णवर्णतां प्राप्नुवत्यौ प्रापयन्त्यौ वा भूमिं तथा । सक्षितौ समानकार्यमग्न्युत्पादनं गच्छन्त्यौ एवंभूते मातरौ । शिशुं शिशुवदुत्पत्तिसमये अत्यल्पमग्निम् । अभि । तरेते अभिमुख्येन प्राप्नुतश्च । कीदृशं शिशुम् । प्राचाजिह्वं प्राग्देशस्थितजिह्वास्थानीयज्वालं । ध्वसयन्तं तमो नाशयन्तं । तृषुच्युतम् अरणीभ्यां क्षिप्रं निर्गच्छन्तम् अङ्गेशेन योनेः^१ सकाशात् क्षीघ्रमुत्पद्यमानम् । आ ईषत् । साच्यं समवेतव्यं^२ । मृदुकाष्टचूर्णादिना । कुपयं गोपनीयं । पितुः पालकस्य यजमानस्य । वर्धनं प्रवर्धनं प्रवर्धयितारम् । उक्तप्रकारैः लौकिकशिशुसाधारणैः^३ उपेतं शिशुमग्निं मातरावुत्पादयतः इत्यर्थः ॥

मुमुक्ष्वो^४ मनवे मानवस्यते रघुद्रुवः कृष्णसीतास ऊ जुवः ।

असमना अजिरासो रघुष्यदो वार्तजूता उप युज्यन्त आशवः ॥ ४ ॥

मुमुक्ष्वः । मनवे । मानवस्यते । रघुऽद्रुवः । कृष्णऽसीतासः । ऊं इति । जुवः ।

असमनाः । अजिरासः । रघुऽस्यदः । वार्तजूताः । उप । युज्यन्ते । आशवः ॥ ४ ॥

मनवे मननवते । मानवस्यते मानवान् ऋत्विजः कर्मार्थमिच्छते यजमानाय तदर्थमध्वर्यादिभिः अग्नेर्ज्वालाः । उप । युज्यन्ते यज्ञेषु । सूक्तस्याग्नेरवात् औचिषात् ज्वाला इति गम्यते । कीदृश्यस्ताः । मुमुक्ष्वः मुमुक्षव आहुतिद्वारा यजमानं मोक्तुमिच्छन्त्यः ब्रह्मलोकं प्रापयन्त्यः ॥ ' जसादिषु च्छन्दसि वावचनम् ' इति गुणाभावः । ज्वालानामाहुतिद्वारा ब्रह्मलोकप्राप्तिसाधनत्वं ' काली कराली ' इत्युपक्रम्य श्रूयते—' एतेषु यश्नरते आजमानेषु यथाकालं चाहुतयो ह्याददायन् । तं नयन्त्येताः सूर्यस्य रश्मयो यत्र देवानां पतिरेकोऽधिवासः ' (मु. उ. १. २. ४-५) इति । रघुद्रुवः क्षिप्रं गच्छन्त्यः । कृष्णसीतासः कृष्णमार्गाः । उकारः समुच्चयार्थः । ऊवः जवनशीलाः क्षीघ्रकारिण्यः स्वध्यापारेषु । असमनाः असमानमनस्काः । काश्चन^५ प्राङ्मुख्यो गच्छन्ति काश्चन प्रत्यङ्मुख्यः इति विविधमनस्काः ॥ व्यत्ययेनैकवचनम् ॥ यद्वा । असमना भिन्नवर्णाः । भिन्नवर्णत्वं च तत्रैव श्रूयते—' काली कराला च मनोजवा च सुलोहिता या च सुधूम्रवर्णा । स्फुलिङ्गिनी विश्वभुवी च देवी लेलायमाना इति सप्त जिह्वाः ' इति ।

१. क्ष-ज-ट-ध्वसयन्तम् । स्वतेजसा तमो ध्वंसयन्तम् ; ङ-झ-ध्वसयन्तम् । स्वतेजसा तमो ध्वंसयन्तम् । २. क्ष-ङ-झ-ज-ट-तयोः । ३. क्ष-झ-ज-ट-उपरीतन्यम् (?) । ४. क्ष-ङ-झ-झ-झ-ज-ट-लौकिकशिशुसाधारणधर्मैः । ५. झ-अन्याः ।

वअजिरासः गमनशीलाः वर्युस्यदः क्षीघ्रं स्यन्दमानाः ववातजूताः वातप्रेरिताः । 'तृतीया कर्मणि'
इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वआशवः व्यापनशीलाः ॥

आदस्य ते ध्वसयन्तो वृथैरते कृष्णमभ्वं महि वर्षः करिंक्रतः ।

यत्सीं महीमवनिं प्राभि मर्मृशदभिश्चसन्स्तनयन्नेति नानदत् ॥ ५ ॥

आत् । अस्य । ते । ध्वसयन्तः । वृथा । ईरते । कृष्णम् । अभ्वम् । महि । वर्षः । करिंक्रतः ।

यत् । सीम् । महीम् । अवनिम् । प्र । अभि । मर्मृशत् ।

अभिऽश्चसन् । स्तनयन् । एति । नानदत् ॥ ५ ॥

वआत् अनन्तरम् अस्य स्तूयमानस्याग्नेः वते प्रसिद्धा विस्फुलिङ्गाः वृथा^१ सहैव ईरते सर्वतो
गच्छन्ति । कीदृशास्ते । ध्वसयन्तः तमांसि ध्वंसयन्तः तथा कृष्णवर्णम्^२ अभ्वं महान्तमभिभवद्-
मनमार्गं^३ महि महत् वर्षः रूपं प्रकाशं करिंक्रतः अत्यर्थं कुर्वन्तः । कस्मिन् काले इति तदुच्यते ।
यत् यदा यत्सीं महीम् ववनिं भूमिं सीं सर्वतः मर्मृशत् पुनः पुनराश्रितम् ॥ मृशेयं क्लृप्तगन्तात्
शतरि 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ अभिश्चसन् सर्वतश्चेष्टमानः स्तनयन् शब्दं कुर्वन्
नानदत् अत्यर्थं शब्दयन् ॥ पूर्ववत् प्रत्ययस्वरौ ॥ अभितः प्रकर्षेण एति गच्छति । यदा इतस्ततो
जिह्वाभिलेलिहानो भुगुभुगुध्वनिं कुर्वन् ज्वलति तदैव^४ विस्फुलिङ्गा उद्भवन्तीत्यर्थः ॥ ॥ ५ ॥

भूषन्न योऽधि बभ्रूषु नम्रते वृषेव पत्नीरभ्येति रोरुवत् ।

ओजायमानस्तन्वश्च शुम्भते भीमो न शृङ्गा दविधाय दुर्गुभिः ॥ ६ ॥

भूषन् । न । यः । अधि । बभ्रूषु । नम्रते । वृषोऽइव । पत्नीः । अभि । एति । रोरुवत् ।

ओजायमानः । तन्वः । च । शुम्भते । भीमः । न । शृङ्गा । दविधाय । दुःऽगुभिः ॥ ६ ॥

यः अग्निः वब्रूषु बभ्रूवर्णास्त्रोपधीषु भरणकुशलासु वा जगताम् वधि अधिकं नम्रते नमति
काष्ठानि प्रविशति ॥ नमतेलेति अडागमः । व्यत्ययेन आ^५ । यद्वा । लटि छान्दसः शपः भ्लुः ।
व्यत्ययेन हलादिशेषाभावः ॥ वभ्रूषु^६ भूतान्येव^७ स्वतेजसा भूषयन्निव । किंचायं प्रविशन् वृषेव सेक्ता
नृपभ इव पत्नीः तमेव पालयित्रीः समर्धयित्रीः ओषधीः रोरुवत् । रौर्येयं क्लृप्तगन्तात् शतरि 'अभ्य-
स्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ अत्यर्थं शब्दयन् अभ्येति अभितो गच्छति । प्रथमम् ओषधीः प्रविश्य
पश्चात् प्रवृद्धः सन् ता एव दहतीत्यर्थः । किंचैवं कृत्वा ओजायमानः । ओज इति बलनाम । स्वयं
बलमिवाचरन् ॥ 'कर्तुः क्यङ्क ङलोपश्च' इति क्यङ्सलोपौ ॥ धूमादिभिर्विना केवलं तेजोरूप एव
सन् तन्वश्च शुम्भते स्वशरीरभूता ज्वाला अपि दीपयति पोषयतीत्यर्थः । किंच प्रवृद्धज्वालाः दुर्गुभिः

१. ङ-झ१-तव वृथा । २. क्ष-ज-ट-कृष्णं कृष्णवर्णम् । ३. क्ष-ङ-व-ट-तमसां मार्गम् । ४.
क्ष-ङ-झ१-व-ट-तणादिषु संलग्नं अभिश्चसन् । ५. क-क्ष-ख-झ१-व-ट-ण-न-व-तदैवम् । ६. क्ष-झ१-व-ट-
'आत्मनेपदम् । ७. क्ष-ङ-झ१-व-ट-किं कुर्वन् । भूषन्न तान्येव । ८. क्ष-ङ-झ१-व-ट-प्रविष्टः सन् ।

केनचिदपि प्रहीतुमशक्यः सन् ^१भीमो ^२न भयंकरो मृग इव स यथा दुर्महः सन् शृङ्गं चालयति तद्वदयमपि शृङ्गाणि^३ शृङ्गवदुक्षता ज्वालाः ^४दविधाव अत्यर्थं चालयति ॥ धुनोतेर्यङ्गुलुगन्तात् लिटि रूपम् । अस्य च दाधर्यादौ इति शब्देन संग्रहो द्रष्टव्यः^१ ॥

स संस्तिरो विष्टिरः सं गृभायति जानन्नेव जानतीर्नित्य आ शये ।

पुनर्वर्धन्ते अपि यन्ति देव्यमन्यद्वर्षः पित्रोः कृण्वते सचा ॥ ७ ॥

सः । सम्ऽस्तिरः । विऽस्तिरः । सम् । गृभायति । जानन् । एव । जानतीः । नित्यः । आ । शये ।

पुनः । वर्धन्ते । अपि । यन्ति । देव्यम् । अन्यत् । वर्षः । पित्रोः । कृण्वते । सचा ॥ ७ ॥

^१सः अग्निः ^२संस्तिरः आच्छन्नः^३ ॥ संपूर्वात् स्तृणातेर्मूलविभुजादिस्वात् कप्रत्ययः (पा. सू. ३. २. ५. २.) । 'परादिभ्यश्चन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥ तथा ^४विस्तिरः कदाचित् विस्तीर्णः सन् ^५सं ^६गृभायति संगृह्णात्योपधीः । किंचायं ^७जानन्नेव यजमानार्थं प्रवृद्धेन भवितव्यम् अतो ज्वालाभिः संयोज्यः इत्यधिगच्छन्नेव ^८जानतीः यजमानार्थं प्रवृद्धाभिर्भवितव्यम् इत्यवगच्छन्तीज्वालाः ^९नित्यः अविच्छिन्नः सन् ^{१०}आ ^{११}शये आशेते आश्रयतीत्यर्थः ॥ 'लोपस्त आत्मनेपदेषु' इति तलोपः ॥ एवंभूतज्वालाः ^{१२}पुनः पूर्वं प्रवृद्धा एव पुनरपि यागयोग्या यथा भवन्ति तथा ^{१३}वर्धन्ते । ^{१४}देव्यं यागादिव्यवहारयोग्यं स्तुत्यं वा अग्निम् ^{१५}अपि ^{१६}यन्ति प्राप्नुवन्ति । यद्यप्यग्निज्वालयोरेकत्वं तथापि 'राहोः शिरः' इतिवदौपचारिको गन्तृगन्तव्यभावः । किंचैवं प्रवृद्धा ज्वाला ओपधयो वा ^{१७}सचा अग्निना सह ^{१८}पित्रोः जगत्पालयित्रोस्ताभ्यां संभूय द्यावापृथिव्योः ^{१९}अन्यत् पूर्वमविद्यमानं तेजोमयं ^{२०}वर्षः रूपं ^{२१}कृण्वते कुर्वन्ति लोकद्वयं स्पृशन्तीत्यर्थः ॥

तमग्रवः केशिनीः सं हि रेभिर ऊर्ध्वास्तस्थुर्ममुषीः प्रायवे पुनः ।

तासां जरां प्रमुञ्चन्नेति नानन्दसुं परं जनयञ्जीवमस्तृतम् ॥ ८ ॥

तम् । अग्रवः । केशिनीः । सम् । हि । रेभिरे । ऊर्ध्वाः । तस्थुः । ममुषीः । प्र । आयवे । पुनरिति ।

तासाम् । जराम् । प्रमुञ्चन् । एति । नानन्दत् । असुम् । परम् । जनयन् । जीवम् । अस्तृतम् ॥ ८ ॥

^१तम् अग्निम् ^२अग्रवः अग्रतः स्थिताः । यद्वा । अङ्गुलिनामैतत् । अङ्गुलय इव अकुटिलाः । ^३केशिनीः केशस्थानीयोर्ध्वमाविकाण्योपेताः^४ ज्वालाः ^५सं ^६रेभिरे ^७हि परिरम्भं कुर्वन्ति खलु आलिङ्गन्ति । किंचैवं कुर्वन्त्यः ^८ममुषीः मृता अङ्गारभावमापन्ना अपि ॥ म्रियन्तेः कसुप्रत्ययान्तात् ङीपि रूपम् ॥ ^९आयवे आगच्छतेऽग्नये भर्त्रे ^{१०}पुनः स्वोपद्रवमजानत्यः ^{११}ऊर्ध्वाः ^{१२}प्र ^{१३}तस्थुः ऊर्ध्वमुखा उन्नताः प्रतस्थिरे मृतप्राया अपि प्रत्युत्थानं कृतवत्य इत्यर्थः । एवं कृतवतीषु सतीषु स भर्ताग्निः ^{१४}तासां

ज्वालानां^१ जरां वयोहानिं^२ प्रमुञ्चन् प्रकर्षेण मोचयन्^३ जरापरिहाराय सम्प्रयन्निव अथर्थं शब्दयन् । न केवलं जराहानिरेव अपि तु^४ परं निरतिशयम्^५ असुं प्राणम्^६ अस्मृतं काष्ठोदकादि-प्रक्षेपेणाप्यहिंसितं^७ जीवं प्राणधारणसामर्थ्यं^८ जनयन् उत्पादयन्^९ पृति गच्छति । तासां ज्वालानां संनिधिं प्राप्नोति । यथा लोके काश्चन रमण्यो रमणेन सह निर्भरं क्रीडित्वा पश्चात् प्रोषिते तस्मिन् विरहं जीर्णं म्रियमाणाः पश्चात् तस्मिन्नागते सति स्वदौर्बल्यमगणयित्वा संतोषेण परिष्वङ्गाय चेष्टन्ते । स भर्ता मन्त्रोच्चारणेन जराम् अपनीय उचितप्रदानेन प्राणयन्^{१०} रक्षति^{११} इत्ययं भावोऽत्रानुसंधेयः ॥

अधीवासं परि मातू रिहन्नहं तुविग्रेभिः सत्त्वभिर्याति वि जयः ।

वयो दधत्पद्वते रेरिहत्सदानु श्येनीं सचते वर्तनीरहं ॥ ९ ॥

अधीवासम् । परि । मातुः । रिहन् । अहं । तुविऽग्रेभिः । सत्त्वऽभिः । याति । वि । जयः । वयः । दधत् । पद्वते । रेरिहत् । सदा । अनु । श्येनीं । सचते । वर्तनिः । अहं ॥ ९ ॥

दावामिः स्तूयते । अयमग्निः^१ मातुः भूतानां निर्मातुभूमेः^२ अधीवासम् उपर्याच्छादनस्थानीयं तृणगुल्मीपथ्यादिकं^३ परि परितः^४ रिहन् लिहन् । अह इति प्रसिद्धौ । यद्वा । मातुर्भूमेरधीवासम् उपरि धार्यमाणं वस्त्रं परि परितो रिहन् संपादयन् । तुविग्रेभिः प्रभूतं शब्दबद्धिः प्रभूतगमनैर्वा^५ सत्त्वभिः प्राणिभिः सहितः^६ जयः जयसा जवेन^७ वि याति विविधं गच्छति । किंच पद्वते पादवते द्विपदे चतुष्पदे च^८ वयः अन्नं तत्तदुचितं^९ दधत् ददत् । विवने^{१०} दावानले भीत्या पलायमानान्^{११} प्राणिनो व्याघ्रादयो भक्षयन्तीति प्रसिद्धम् । किं कुर्वन् । सदा सर्वदा तृणादिकं^{१२} रेरिहत्^{१३} दहन्^{१४} । किंच श्येनी श्यामवर्णः^{१५} वर्तनिः मार्गो वियान्तम्^{१६} अनु अनुक्रमेण^{१७} सचते सेवते । यत्र यत्राग्निर्गच्छति तत्र तत्र मार्गोऽपि कृष्णो भवति । अह इति प्रसिद्धौ ॥

अस्माकमग्रे मघवत्सु दीदिहध श्वसीवान्वृषभो दमूनाः ।

अवास्या शिशुमतीरदीदेर्वमेव युत्सु परिजर्भुराणः ॥ १० ॥

अस्माकम् । अग्रे । मघवत्सु । दीदिहि । अध । श्वसीवान् । वृषभः । दमूनाः ।

अवऽअस्य । शिशुऽमतीः । अदीदेः । वमैऽइव । युत्सु । परिऽजर्भुराणः ॥ १० ॥

हे अग्रे^१ अस्माकं^२ मघवत्सु अस्मत्संबन्धिषु अन्नवरसु यागेषु गृहेषु वा^३ दीदिहि दीप्यस्व । अध अधानन्तरं^४ श्वसीवान् श्वसनवान् ज्वालाभिश्चेष्टावान् अस्मत्प्राणनवान् वा^५ वृषभः वर्षिता अभिमतानां^६ दमूनाः दानमना दममना दान्तमना वा सर्वत्र भवेति शेषः । स^७ उक्तलक्षणस्त्वं^८ शिशुमतीः^९ अवास्या । शिशुशब्देन तदवस्था लक्ष्यते । शैशववतीज्वाला अपक्षेप्य^{१०} विहाय^{११} अदीदेः भृशं

१. ख-ब-फ-प्राणान् रक्षति; क्ष-झ१-अ-ट-प्रीणयन् । २. झ-विषरेषु दावानलमसीत्या पलायमानान्; क्ष-अ-ट-चिरतरदावानलेन सीत्या प्रलीयमानान्; ङ-झ१-चिरतरदावानले(न) प्रलीयमानान् । ३. क्ष-झ-झ१-अ-ट-रेरिहत् अथर्थं लिहन् दहन् । ४. क्ष-ङ-झ-झ-झ१-अ-ट-श्यामवर्णा । ५. क्ष-अ-ट-यद्वा उक्त-गुणस्त्वम् । ६. क्ष-अ-ट-अपक्षिप्य; ङ-झ१-अविक्षिप्य ।

दीप्यस्व । कीदृशस्त्वम् । ^१युत्सु संग्रामेषु ^२वर्मेव कवचमिव ^३परिजर्भुराणः अस्मद्वेष्टृन् पुनःपुनः
परिहरन् । यद्वा । युत्सु संग्रामेषु वर्मेव परिजर्भुराणो भव ॥ हरतेयङ्गुलुगन्तात् व्यस्ययेन ज्ञानच् ।
' अभ्यस्तानामादिः ' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ उक्तगुणको भव मघवत्सु यज्ञेषु दीप्यस्व ॥ ॥ ६ ॥

इदमग्ने सुधितं दुर्धितादधि प्रियादु चिन्मन्मनः प्रेयो अस्तु ते ।

यत्ते शुक्रं तन्वोऽरोचते शुचि तेनास्मभ्यं वनसे रत्नमा त्वम् ॥ ११ ॥

इदम् । अग्ने । सुऽधितम् । दुऽधितात् । अधि । प्रियात् ।

ऊँ इति । चित् । मन्मनः । प्रेयः । अस्तु । ते ॥ यत् । ते । शुक्रम् ।

तन्वः । रोचते । शुचि । तेन । अस्मभ्यम् । वनसे । रत्नम् । आ । त्वम् ॥ ११ ॥

हे ^१अग्ने ^२इदम् अस्मदीयं सोमादिरूपं हविः । कीदृशं तत् । ^३दुर्धितात् दुष्टं स्थापितात्
कठिनात् काष्ठादेः ^४अधि उपरि ^५सुधितं सुहितं सुष्ठु दत्तम् । ^६मन्मनः मननीयात् ^७प्रियादु ^८चित्
तव हृद्यादपि । उद्गच्छदोऽपिशब्दार्थः । ^९ते तव ^{१०}प्रेयः अतिप्रियतमम् ^{११}अस्तु ।
तत्किमिष्याह । हे अग्ने ^{१२}ते तव ^{१३}तन्वः शरीरस्य घृतेनोऽज्वलिताया ज्वालायाः ^{१४}शुचि निर्मलं ^{१५}शुक्रं
दीप्तं ^{१६}यत् तेजः ^{१७}रोचते ^{१८}तेन सह ^{१९}रत्नं रमणीयं मणिमुक्तादिकं वितरन् ^{२०}अस्मभ्यं ^{२१}वनसे अस्मान्
संभजस्व ॥ वनतेर्व्यस्ययेनास्मनेपदम् ॥

रथाय नावमुत नो गृहाय नित्यारित्रां पृव्वतीं रास्यमे ।

अस्माकं वीराँ उत नो मघोनो जनाँश्च या पारयाच्छर्म या च ॥ १२ ॥

रथाय । नावम् । उत । नः । गृहाय । नित्यंऽअरित्राम् । पृत्ऽवतीम् । रासि । अग्ने ।

अस्माकम् । वीरान् । उत । नः । मघोनः । जनान् । च । या । पारयात् । शर्म । या । च ॥ १२ ॥

हे ^१अग्ने ^२उत अपि च ^३रथाय रंहणाय ^४गृहाय सर्वस्यायतनभूताय ^५नः अस्माकं
यजमानाय ^६नावं संसारोत्तारिकां सोमयागात्मिकां नावम् । ' यज्ञो वै सुतर्मा नोः ' (ऐ. ब्रा. १.
१३) इत्यादिषु श्रुतिषु नौरूपत्वेन स्तुतत्वात्^७ । कीदृशीं ताम्^८ । ^९नित्यारित्रां नित्यतस्विभूपोदका-
कर्षणकाष्ठसाधनोपेतां ^{१०}पृव्वतीम् ॥ ' ह्रस्वनुङ्भ्याम्^{११} ' इति मनुष उदात्तत्वम् ॥ द्रव्यदेवतामन्त्रादि-
रूपपादोपेताम् । ईदृशीं यज्ञात्मिकां नावं ^{१२}रासि देहि संपादय । रातिर्दानकर्मा^{१३} ' दासति राति '
(नि. ३. २०. ४) इति तन्नामसु पाठात् । सैव विशेष्यते । ^{१४}उत अपि च ^{१५}या नौः ^{१६}अस्माकं
^{१७}वीरान् अस्मत्संबन्धिनः पुत्रादीन् ^{१८}मघोनः हविलक्षणाश्रवतः करोति । ^{१९}जनाँश्च यजमानानस्मानपि
या नौः ^{२०}पारयात् पारयेत् उत्तारयेत् ॥ पारयतेर्लेटि आडागमः ॥ जननमरणादिबहुदुःस्वार्मकस्य

१. क्ष-स्र१-ज-उ-स्तुतत्वात् तां गृभाय गृहाण । छन्दसि जायजयीति होधः शायजादेशः ।
साधयास्माकम् ।

पारं निरतिशयसुखास्पदं ब्रह्मलोकं प्रापयेत् । ' एष वः पुण्यः सुकृतो ब्रह्मलोकः ' (सु. उ. १.२.६) इति यागाद्यनुष्ठानवतां श्रूयमाणत्वात्^१ । एवं प्राप्य च^२ यथा नीः^३ शर्म सुखं निरतिशयं ब्रह्म प्रापयेत् ' परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम् ' इत्युक्तत्वात् । चित्तशुद्धयुत्पादनद्वारा^४ ' विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन ' (बृ. उ. ४. ४. २२) इति श्रुतेः ॥

अ॒भि नो॑ अ॒ग्न उ॒क्थमि॒ज्जु॒गु॒र्या॑ द्या॒वा॒क्षामा॑ सि॒न्ध॒वश्च॑ स्व॒र्ग॒र्ताः ।

ग॒व्यं य॒व्यं य॒न्तो दी॒र्घाहे॒षं वर॑म॒रु॒ण्यो वर॑न्त ॥ १३ ॥

अ॒भि । नः । अ॒ग्ने । उ॒क्थम् । इत् । जु॒गु॒र्याः । द्या॒वा॒क्षामा॑ । सि॒न्ध॒वः । च । स्व॒र्ग॒र्ताः ।
ग॒व्यम् । य॒व्यम् । य॒न्तः । दी॒र्घा । अ॒हा । इ॒षम् । वर॑म् । अ॒रु॒ण्यः । वर॑न्त ॥ १३ ॥

हे^५ अ॒ग्ने^६ वनः^७ उ॒क्थं^८ शस्त्रम्^९ अ॒भि जु॒गु॒र्याः^{१०} आभिमुख्येन स्तुहि प्रोत्साहय सभ्यक् शस्तमित्यङ्गीकुरु ॥ ' गृ शब्दे ' । लिङि ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य भ्रुः । ' बहुलं छन्दसि ' इति उत्त्वम्^{११} । तथा^{१२} द्या॒वा॒क्षामा द्यावापृथिव्यावपि यज्ञसाधनसंपादनेन प्रोत्साहयताम्^{१३} । तथा^{१४} सि॒न्ध॒वः स्थन्दनशीला नद्यः^{१५} च^{१६} स्व॒र्ग॒र्ताः स्वयमेव गामिन्यः^{१७} गव्यं गोसंभवं क्षीरादिकं गवां तृणाद्युत्पादनद्वारा^{१८} य॒व्यम् । उपलक्षणमेतत् । यवव्रीह्यादिजन्यं पुरोडाशादिकं य॒न्तः प्रापयन्तः प्रोत्साहयन्तु । तथा^{१९} अ॒रु॒ण्यः अरुणवर्णगोयुक्ताः ॥ मत्वर्यो लुप्यते ॥ आरुण्यसाधनभूताः उपसः । तद्धेतुत्वात् ताच्छब्दम् । ' दीर्घाहा सर्वाण्यहानि सर्वकालम्^{२०} ' इ॒षम् इत्यमाणमन्नरसादिकं^{२१} वर॑ वरणीयं श्रेष्ठम् अन्यदपि यागासाधनं वर॑न्त प्रापयन्तु ॥ ' वृङ् संभक्तौ ' । अन्तर्भावितण्यर्थात् छान्दसो लङ् । व्यत्ययेन शप् ॥ साधयन्तु । एतत्सर्वमग्नेः प्रसादात् इत्यग्नेरेव स्तुतित्वात्^{२२} अग्नेयस्वमविरुद्धम् ॥ ॥७॥

' बलिस्था ' इति त्रयोदशचं द्वितीयं सूक्तं देवतस्त्रयं जागतम् । अन्ये त्रिष्टुभौ । अग्निर्देवता । प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोरुक्तो विनियोगः ॥

ब॒लि॒स्था तद्व॑पु॒षे धा॒यि द॑र्श॒तं दे॒वस्य॑ भ॒र्गः स॑ह॒सो य॒तो ज॑नि ।

यदी॒मुप॑ ह॒रते॑ सा॒धते॑ म॒तिर्ऋ॑तस्य॒ धेना॑ अनयन्त॒ स॒स्रु॑तः ॥ १ ॥

ब॒द् । इ॒त्था । तत् । व॑पु॒षे । धा॒यि । द॑र्श॒तम् । दे॒वस्य॑ । भ॒र्गः । स॑ह॒सः । य॒तः । ज॑नि ।
यत् । ई॒म् । उ॒प । ह॒रते॑ । सा॒धते॑ । म॒तिः । ऋ॑तस्य॒ । धेनाः॑ । अ॒न॒य॒न्त । स॒स्रु॑तः ॥ १ ॥

व॒दे॒वस्य॑ द्योतनशीलस्यादिभ्यस्य^{२३} व॒दर्श॑तं सर्वेर्दर्शनीयं^{२४} व॒त् प्र॑सिद्धं^{२५} व॒भर्गः॑ तेजः^{२६} इ॒त्था इ॒त्थं सर्वैर्दृश्यमानप्रकारेण^{२७} व॒पु॒षे शरीरव्यवहाराय दाढ्याय^{२८} व॒धा॒यि धा॒यते॑ सर्वैः । ब॒द् इ॒त्था इ॒त्युभे॑ अपि सत्यनामनी, ' ब॒द् श्रत् स॒त्रा इ॒त्था ' (नि. ३. १०. १. ५) इति तन्नामसु पाठात् । जाठराग्निना

१. क्ष-ङ-झ-ज-ट-स्तुत्यमानत्वात् । २. ङ-झ-घ-धीशुद्धयुत्पादनद्वारा । ३. क्ष-ज-ट-अगृणीतां प्रोत्साहयताम् । ४. क्ष-ज-ट-सार्वकालम् । ५. क्ष-ङ-झ-ज-ट-स्तुतत्वात् ।

भुक्तानां जरणेन शरीरधारणं प्रसिद्धम् । तत्रोपपत्तिमाह । यतः सहस्रः जनि । यतः कारणात् मथन-
काले बलेनोत्पन्नः अतो बलाय धार्यते इत्यर्थः । यदीं यदेतत् प्रसिद्धं लोकोपकारि अग्नेस्तेजः मतिः मदीया
बुद्धिः उप वृद्धते उपगच्छति उपगम्य वर्तते^१ वा ॥ ' हृ कौटिल्ये ' ॥ साधते च तेनैव तेजसा साध-
यति स्वाभाष्टम् । किंच कृतस्य यज्ञसाधकस्याग्नेस्तेजसा धेनाः सर्वप्राणिनां वाचः सञ्जुतः समानं
गच्छन्त्यः सहैव प्रवर्तमानाः ॥ स्ववतेः कर्तरि क्तिप् ॥ अनयन्त नयन्ति निर्वहन्ति जगद्यवहारम् ॥
व्यत्ययेनात्मनेपदम् ॥ यद्वा । कृतस्य धेना यज्ञस्य संबन्धिन्वो मन्त्ररूपा वाचः सञ्जुतो होत्रादि-
मुखेन सहैव प्रवर्तमाना अनयन्त नयन्ति । अग्नेः स्तोत्रं निर्वहन्ति । अग्नेस्तेजसा वा यज्ञं निर्वहन्ति ।
' तेजोमयी वाक् ' (छा. उ. ६. ५. ४) इति श्रुतेः । अतः कारणात् मतिरुपवृद्धते इत्यर्थः । धेनेति
वाङ्नाम, ' धेना प्राः ' (नि. १. ११. ३९) इति तन्नामसु पाठात् ॥

पृथो वपुः पितुमान्नित्य आ शये द्वितीयमा सप्तशिवासु मातृषु ।

तृतीयमस्य वृषभस्य दोहसे दशप्रमतिं जनयन्त योषणः ॥ २ ॥

पृथः । वपुः । पितुमान् । नित्यः । आ । शये । द्वितीयम् । आ । सप्तशिवासु । मातृषु ।
तृतीयम् । अस्य । वृषभस्य । दोहसे । दशप्रमतिम् । जनयन्त । योषणः ॥ २ ॥

अयमग्निः पृथः अन्नसाधकः पाकादिना वपुः वपुमान् शरीराभिवृद्धिहेतुः पितुमान् हवि-
लक्षणान्नयुक्तः नित्यः शाश्वतः । ईदृशः सन् प्रथमं पृथिवीस्थानः सन् आ शये आशेते । दाह-
पाकादि लौकिकं कर्म यज्ञादि वैदिकं कर्म च निर्वर्तयन् ध्रुवो भूमौ वर्तते इत्यर्थः । तथा सप्तशिवासु
मातृषु सप्तलोकशिवकरीषु मातृस्थानीयासु हितकरीषु वृष्टिषु द्वितीयम् आ शेते । मध्यमस्थानो विद्युद्रूपो
वा वर्तते । अस्य वृषभस्य वर्षितुरस्यैव वैद्युताग्नेः सहायत्वेन संबन्धिने दोहसे दोग्ध्रे आदित्यस्थो-
दकस्य वर्षयित्रे आदित्यरश्मये ॥ दुहेः कर्तरि असुप्रत्ययः ॥ तत्प्रवृत्तत्वे तृतीयम् आशेते । द्युस्थानो
वर्तते । यद्वा । अस्य वृषभस्य वर्षितुः प्रसिद्धस्यादित्यस्य संबन्धिने दोग्ध्रे रश्मये तत्प्रवृत्त्यर्थम् ।
आदित्यरश्मयो धर्मकाले भूमिस्थमुदकमाकृत्य सूर्यं प्रापत्य तत्र चिरकालं धृत्वा पुनरन्तरिक्षं प्राप्य
मेघेषु स्थित्वा वर्षकाले^२ प्रवर्षन्तीति प्रसिद्धम् । अतो रश्मेर्दोग्ध्रत्वम् । ईदृशं त्रिस्थानमग्निं महाभागं
योषणः मिश्रणशीलाः सर्वा दिशः जनयन्त उत्पादयन्ति । सर्वासु दिक्षु प्रसृत इत्यर्थः । कीदृशं
तम् । दशप्रमतिम् । दशसु दिक्षु प्रकृष्टमननवन्तं पूज्यत्वाय । यद्वा । मथनकाले दशभिरङ्गुलीभिरुप-
लोकत्रये दशदिक्षु च व्यासमित्यर्थः ॥

निर्यदीं बुभान्महिषस्य वर्षस ईशानासः शर्वसा क्रन्तं सूरयः

यदीमनु प्रदिवो मध्व आध्वे गुहा सन्तं मातरिश्वा मथायति ॥ ३ ॥

निः । यत् । ईम् । बुभान् । महिषस्य । वर्षसः । ईशानासः । शर्वसा । क्रन्तं । सूरयः ।

यत् । ईम् । अनु । प्रदिवः । मध्वः । आध्वे । गुहा । सन्तम् । मातरिश्वा । मथायति ॥ ३ ॥

‘ईम् एनमग्निं यत् यस्मात्’ कारणात् ‘महिषस्य’ । महिषामैतत्, ‘महिषः अश्वः ऋभुक्षाः’ (नि. ३. ३. ८) इति तन्नामसु पाठात् । महतो यज्ञस्य बुध्नात् मूलात् आधानादारभ्य वर्षसः । रूपनामैतत् । रूपस्य उपक्रमोपसंहारात्मकस्य सिद्धये ईशानासः स्वकीयव्यापारसमर्थाः सुरयः मेधाविनः ऋषिबजः शवसा बलेन मन्त्रादिरूपेण शारीरेण वा निःक्रन्त निष्कुर्वन्ति साधयन्ति उत्पादयन्ति काष्ठात् । यद्वा । एनमग्निं बुध्नात् आदितो मथनादारभ्य महिषस्य वर्षसो महतो रूपस्य आहुतिस्वीकारसमर्थस्य सिद्धये निष्कुर्वन्ति ॥ करोतेऽछान्दसे लुङि ‘ मन्त्रे घस’ इति च्लेर्लुक् । व्यत्ययेन अन्तादेशः ॥ किंच यदीम् एनमेवाग्निं प्रदिवः पुराणात् । अनादिकालमारभ्य न केवलमिदानीमेवेत्यर्थः । पूर्ववत् इदानीं मध्वः मधुनो मधुसदृशस्य आधवे आधवने प्रक्षेपे निमित्ते सति गुहा सन्तं गुहायां वेद्यां काष्ठेषु निगूढं सन्तं मातरिश्वा अन्तरिक्षे चेष्टमानो वायुः अनुक्रमेण मथायति चालयति । उद्बोधयतीत्यर्थः । यद्वा । मातरि फलस्य मातरि यागे ऋषिसिति चेष्टते इति मातरिश्वा यजमानो गुहा सन्तम् अरण्योर्निगूढं सन्तं प्रादुर्भावाय अनुक्रमेण मथायति मन्नाति उत्पादयतीत्यर्थः । यस्मादेव रूपस्तस्मात् स्तोतव्य इत्यर्थः ॥

प्र यत्पितुः परमान्वीयते पर्या पृक्षुधो वीरुधो दंसु रोहति ।

उभा यदस्य जनुषं यदिन्वत आदिद्यविष्ठो अभवद्घृणा शुचिः ॥ ४ ॥

प्र । यत् । पितुः । परमात् । नीयते । परि । आ । पृक्षुधः । वीरुधः । दम्सु । रोहति ।

उभा । यत् । अस्य । जनुषम् । यत् । इन्वतः । आत् । इत् । यविष्ठः । अभवत् । घृणा । शुचिः ॥ ४ ॥

यत् यस्मात् पितुः अन्नस्य पशुलक्षणस्य ॥ पृष्ठास्थाने प्रथमा ॥ तस्य परमात् परमत्वाद्धेतोः । उत्कृष्टत्वायेत्यर्थः । तदर्थं प्र परि नीयते प्रकर्षेण परितो नीयते पर्याग्निक्रियते इत्यर्थः । यद्वा । पितुस्त्पादकात् परमात् उत्कृष्टात् गार्हपत्यलक्षणस्याग्नेः सकाशात् आहवनीयं प्रति प्र परि नीयते प्रकर्षेण नीयते । परि अनर्थकः । किंच पृक्षुधौ पशुपुरोडाशादिषु दाहमध्ये धायमानाः । यद्वा ॥ प्रशब्दस्य संप्रसारणम् । ‘क्षुध बुभुक्षायाम्’ । कृष् ॥ प्रक्षोध्याः प्रकर्षेण बुभुक्षिता भोक्तुमिच्छमाणाः । वीरुधो वंसु दन्तेषु मध्ये आ रोहति आरोहन्ति प्रविशन्तीत्यर्थः । यत् यस्मात् उभा उभौ भव्ययुजमानौ उभे अरणी वा अस्य अग्नेः जनुषं जन्म उत्पत्तिम् इन्वतः न्यायतः स्वीकृत इत्यर्थः ॥ ‘इवि व्यासौ’ । इदिस्त्वात् नुम् ॥ आदित् अत एव कारणात् शुचिः शुद्धोऽयमग्निः घृणा यजमानेष्वनुग्रहेण । यद्वा । घृणा घृणो दीप्तिमान् ॥ मत्वर्थो लुप्यते ॥ दीप्त्या वा यविष्ठः युवतमः अभवत् संपन्नः । स्वीकारसमर्थोऽभवदित्यर्थः ॥

आदिन्मातृराविशद्यास्वा शुचिरहिंस्यमान उर्विया वि वावृधे ।

अनु यत्पूर्वा अरुहत्सनाजुवो नि नव्यसीष्ववरासु धावते ॥ ५ ॥

आत् । इत् । मातृः । आ । अविशत् । यासु । आ । शुचिः । अहिंस्यमानः । उर्विया । वि । वावृधे ।

अनु । यत् । पूर्वाः । अरुहत् । सनाजुवः । नि । नव्यसीषु । अवरासु । धावते ॥ ५ ॥

अयमग्निः ^१आ ^२शुचिः दीप्तः सन् ^३आदित् पूर्वमन्त्रे यविष्ठोऽभवदित्युक्तत्वात् तदनन्तरमेव
^४मातृः उरपादयित्रीर्मातृस्थानीया दश दिशः ^५आ ^६अविशत् सर्वतः प्रविशति । पूर्वत्र 'दशप्रमर्ति जनयन्त
 योषणः' (क्र. सं. १. १४१. २) इत्युक्तत्वात् दिशां मातृत्वम् । दिक्षु प्रकाशेन व्याप्त इत्यर्थः । मातरो
 विशोष्यन्ते । ^७यासु मातृषु ^८अहिंस्यमानः परैरपीक्ष्यमानः ^९उर्विया उरु अतिप्रभूतं ^{१०}बि ^{११}ववृधे विविधं
 प्रवृद्धोऽभवत् तास्वाविशत् । यथा लोके कश्चित्तेजस्वी जनन्याः स्तनपानपरिपीडादिभिः ^{१२}सम्यक् पोषितो
 लोके प्रकाश्यते पुनरागत्य मातरमालिङ्गति तद्वदिति भावः । कस्मिन् काले इति तत्राह । ^{१३}यत् यदा
^{१४}सनाजुवः दीर्घकालवियोगिन्यः स्थापनकाल एव प्रक्षिप्ताः अत एव ^{१५}पूर्वाः प्रथमभाविनीरोषधीरनु-
 क्रमेण ^{१६}अरुहत् आरोहति ॥ रूहेच्छान्दसो लुङ् । 'कृमृदरुहिभ्यश्छन्दसि' इति च्लेः अडादेशः ॥
 उपरि प्रज्वलति । तथा ^{१७}नव्यसीषु नवतरासु अत एव ^{१८}अवरासु अत एव ^{१९}पूर्वापेक्षया निकृष्टासु
 पश्चाद्भाविनीष्वोपधीषु ^{२०}नि ^{२१}धावते नितरां नीचैर्वा गच्छति । अन्तःप्रविशतीत्यर्थः । यदा काष्ठानाम्
 अधस्तादुपरिष्ठाच्च प्रविश्य ज्वलति तदा दिक्षु प्रकाशितोऽभवन् इत्यर्थः ॥ ॥ ८ ॥

आदिद्धोत्तरं वृणते दिविष्टिषु भगमिव पपृचानासं ऋजते ।

देवान्यत्क्रत्वा मज्मना पुरुष्टुतो मर्तं शंसं विश्वधा वेति धार्यसे ॥ ६ ॥

आत् । इत् । होतारम् । वृणते । दिविष्टिषु । भगम्ऽइव । पपृचानासः । ऋजते ।

देवान् । यत् । क्रत्वा । मज्मना । पुरुऽस्तुतः । मर्तम् । शंसम् । विश्वधा । वेति । धार्यसे ॥ ६ ॥

^१होतारं होमनिष्पादकम् आह्वातारं वा देवानां ईदृशमग्निं ^२दिविष्टिषु दिवसैषणेषु ^३निमित्तभूतेषु
^४वृणते संभजते । ^५आदित् अनन्तरमेव तथा ^६पपृचानासः हविषा स्तुत्या च संपृचाना ऋत्विजो
 यजमानाः ॥ ^७पृचेच्छान्दसस्य लिट् कानच् ॥ ^८ऋजते प्रसाधयन्ति । किमिव । ^९भगमिव ^{१०}। तं यथा जनाः
 प्रसाधयन्ति तद्वत् । यद्वा । महान्तं राजानमिव सूर्यदीप्तिवत् ^{११}पूजयमित्यर्थः । 'ऋजतिः प्रसाधनकर्मा'
 इति यास्कः । ^{१२}यत् यस्मात् अयमग्निः ^{१३}पुरुष्टुतः बहुभिर्बहुधा वा स्तूयमानः ^{१४}क्रत्वा क्रतुना कर्मणा
 यागादिरूपेण ^{१५}मज्मना शारीरेण बलेन च युक्तान् ^{१६}देवान् व्यवहर्तुं नृत्विजो यज्ञभुजो देवान् वा क्रत्वा
 मज्मना च योजयितुं तथा ^{१७}मर्तं यजमानं ^{१८}शंसं स्तुतिं च स्तुत्यं वा तं ^{१९}विश्वधा विश्वधनो यद्वा विश्वात्म-
 कोऽयं ^{२०}वेति पूर्वोक्तान् कामयते । किमर्थम् । ^{२१}धार्यसे हविल्लक्षणाज्ञाय । तस्मान् होतारमग्निं
 वृणते ऋजते च ॥

१. ज-ण-स्तनपानपरिपारापरिपीडादिभिः; त-स्तनपानपरिपापरिपीडादिभिः; ख-फ-स्तनपरिपारापरि-
 पीडादिभिः; क-स्तनपानपरिपीडापक्षिहारादिभिः; ङ-झ-झ१-स्तनपानपरिपीडापरिहारादिभिः; झ-स्तन-
 पानपरिपीडापरहारादिभिः । २. ट-स्त्वत्वं प्रकाश्य । ४. च-फ-प्रकाशः; झ-प्रकाशितो भवति । ५. क्ष-
 झ१-ज-ट-ईदृशमिममग्निम् । ६. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-दिवसेषु पूर्णेषु । ७. झ-भगमिव सूर्यमिव । ८. क्ष-ङ-झ-
 झ१-ज-ट-दीप्तसूर्यवत् ।

वि यदस्थाद्यजतो वातचोदितो ह्यारो न वक्त्रा जरणा अनाकृतः ।

तस्य पतमन्दक्षुषः कृष्णजंहसः शुचिजन्मनो रज आ व्यध्वनः ॥ ७ ॥

वि । यत् । अस्थात् । यजतः । वातचोदितः । ह्यारः । न । वक्त्रा । जरणाः । अनाकृतः ।
तस्य । पतमन् । धक्षुषः । कृष्णजंहसः । शुचिजन्मनः । रजः । आ । विऽअध्वनः ॥ ७ ॥

यत् यदा अयमग्निः वातचोदितः वायुना प्रेरितः ॥ 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्वम् ॥
यजतः सर्वैः यष्टव्यः^१ यष्टु योग्यः सन् वि अस्थात् वितिष्ठते सर्वतो व्याप्तो भवति ॥ तत्र दृष्टान्तः ।
अनाकृतः अनिवारितोऽप्रतिहतप्रसरः वक्त्रा बहुवक्त्रा ॥ वक्त्रेः 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति वनिप् ।
दक्षिप्रहणान् कुर्वन् ॥ ह्यारो न कुटिल इव विदूषणकारिवि^२ ॥ ह्यारतेऽप्यन्तात् पचाद्यच् ॥ स यथा
जरणाः स्तुतीर्वितिष्ठते^३ विविधं कुर्वन् वर्तते तद्वदयमप्यनाकृतः अप्रतिबद्धप्रसरो व्यवस्थितः^४ । तदा
तस्य अग्नेः पतमन् पतने मार्गे यजरूपे रजः रज्जनात्मको लोकः आ अस्थात् आतिष्ठति सर्वतः
आश्रयति अग्नौ बहुधा यजतीत्यर्थः । कीदृशस्य तस्य । धक्षुषः दहतः ॥ दहेलिटः कसुः ॥ कृष्ण-
जंहसः कृष्णमार्गस्य ॥ पुनः पुनर्गम्यते इति जंहा मार्गः । हन्तेर्यङ्लुगन्तात् कर्मणि असुन् । कुत्वाभाव-
च्छान्दसः ॥ शुचिजन्मनः मन्त्रसहितारण्योरूपकत्वात् व्यध्वनः विविधज्वालस्य अनियतमार्गस्य ॥

रथो न यातः शिकभिः कृतो घामङ्गैभिररुषेभिरीयते ।

आदस्य ते कृष्णासो दक्षि सूरयुः शूरस्येव त्वेषथादीषते वयः ॥ ८ ॥

रथः । न । यातः । शिकभिः । कृतः । घाम् । अङ्गैभिः । अरुषेभिः । ईयते ।

आत् । अस्य । ते । कृष्णासः । दक्षि । सूरयः । शूरस्यऽइव । त्वेषथात् । ईषते । वयः ॥ ८ ॥

अयमग्निः शिकभिः रज्जुभिः कृतः बद्धः रथो न रथ इव । स यथा स्वीयैश्चक्रादिभिः अङ्गैः
ईयते तद्वत् यातः स्थापितः सन् अरुषेभिः गमनशीलैः अङ्गैभिः ज्वालादिरूपैः अवयवैः घाम्
अन्तरिक्षम् आज्येन हृष्टः सन् ईयते गच्छति ॥ 'ईङ् गतौ' ॥ आन् प्रवृत्त्यनन्तरम् अस्य अग्नेः पते
सूरयः सरणयो मार्गाः कृष्णासः कृष्णवर्णा भवन्ति । यत एव भवन्ति तदर्थं दक्षि दहति काष्ठान् ॥
पुरुषध्यत्ययः । छान्दसः शपो लुक् ॥ किंच ज्वलितस्याग्नेः त्वेषथात् दीप्त्या तेजसः सकाशान् वयः
गमनवन्तः पक्षिमृगादयः ईषते गच्छन्ति ॥ ईष गत्यादौ । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् ॥
पलायन्ते । तत्र दृष्टान्तः । शूरस्य त्वेषथात् वय इव । कस्यचित् विक्रान्तस्य दीप्तातेजसः सकाशात्
भीत्या पलायमाना^५ इव^६ । एवमन्तरिक्षं स्पृशन् सर्वतो दहतीति सर्वदा^७ दावाभिरूपेण स्तूयते ॥

१. क्ष-झ-ज-ट-यष्टव्यः सन् । २. क-ङ-झ-झ-विदूषकारिवि । ३. क्ष-ङ-ज-ट-स्तुतीर्व्यस्यात्
वितिष्ठते । ४. क्ष-ज-ट-व्यवस्थात् । ५. झ-शूरस्येव त्वेषथात् वय इव । यथा कस्यचित् । ६. क्ष-ङ-झ-ज-
ज-ट-पलायमाना शीघ्रगामिनः इव । ७. क्ष-झ-झ-झ-ज-ट-'सर्वदा' नास्ति ।

त्वया अग्ने वरुणो धृतव्रतो मित्रः शाश्वदे अर्यमा सुदानवः ।

यत्सीमनु क्रतुना विश्वथा विभुररात्र नेमिः परिभूरजायथाः ॥ ९ ॥

त्वया । हि । अग्ने । वरुणः । धृतव्रतः । मित्रः । शाश्वदे । अर्यमा । सुदानवः ।

यत् । सीम् । अनु । क्रतुना । विश्वथा । विभुः । अरान् । न । नेमिः । परिभूः । अजायथाः ॥ ९ ॥

हे 'अग्ने' 'त्वया' खलु 'वरुणः' रात्र्यभिमानी देवः 'धृतव्रतः' स्वीकृतवर्षणादिकर्मा भवति । तथा 'मित्रः' अहरभिमानी देवः 'शाश्वदे' शातयति^२ तमः^३ ॥ 'शश्वु शातने' । छान्दसो लिट् । 'बहुलं छन्दसि' इति रुद्र । तुजादिवात् अभ्यासदीर्घः । तथा 'अर्यमा' उभयोर्मध्यवर्ती देवः 'सुदानवः' शोभनदानो भवति ॥ व्यस्येन बहुवचनम् ॥ यद्वा । एते वरुणादयः सुदानवः शोभनदानाः स्वस्वकार्य-कर्तारस्त्वया हि शाश्वदे तीक्ष्णीक्रियन्ते । हिशब्दो मन्त्रान्तरप्रसिद्धिद्योतनार्थः । 'त्वमग्ने वरुणो जायसे' (क्र. सं. ५. ३. १) इति हि मन्त्रान्तरम् ॥ शश्वेः कर्मणि छान्दसो लिट् । 'हरयो रे' इति रेभावः । 'हि च' इति निघाताभावः ॥ वरुणादीनामभ्यायत्तत्वे उपपत्तिमाह । 'यत् यस्मात् कारणात् हे अग्ने 'सीं' सर्वतः 'क्रतुना' कर्मणा 'विश्वथा' विश्व इव विश्वात्मक इव 'विभुः' मित्रार्यमात्मना सर्वव्यापी 'परिभूः' स्वतेजसा सर्वतः परिभाविता सन् अनुक्रमेण 'अजायथाः' जायसे प्रादुर्भवसि । तत्र दृष्टान्तः । 'अरान्' रथस्य शङ्कून् 'नेमिः' न बाह्यवलय इव । स यथा व्याप्य तिष्ठति तद्वदयमग्निर्वरुणादीन् व्याप्य तिष्ठति ॥

त्वमग्ने शशमानाय सुन्वते रत्नं यविष्ठ देवतातिमिन्वसि ।

तं त्वा नु नव्यं सहसो युवन्वयं भगं न कारे महिरत्न धीमहि ॥ १० ॥

त्वम् । अग्ने । शशमानाय । सुन्वते । रत्नम् । यविष्ठ । देवतातिम् । इन्वसि ॥ तम् ।

त्वा । नु । नव्यम् । सहसः । युवन् । वयम् । भगम् । न । कारे । महिरत्न । धीमहि ॥ १० ॥

हे 'अग्ने' 'यविष्ठ' युवतम 'त्वं' 'शशमानाय' त्वां स्तुवते । 'शशमानः' शंसमानः^१ (निरु. ६. ८) इति यास्कः । 'सुन्वते' त्वदर्थमभिषवं कुर्वते यजमानाय तद्यागाथं 'रत्नं' रमणीयं हविः 'देवतातिं' देवेषु तायमानं विस्तार्यमाणम्^२ 'इन्वसि' व्याप्नोषि । अस्मत्प्रप्तं हविः देवान् प्रापयसीत्यर्थः । इन्वतिः व्याप्तिकर्मा, 'इन्वति ननक्ष' (नि. २. १८. १) इति तन्नामसु पाठात् । हे 'सहसो' 'युवन्' । युवशब्देनोत्पत्तिर्लक्ष्यते । मथनकाले बलेनोत्पन्न बलस्य मिश्रयितव्यं । यद्वा । सहसस्पुत्र युवन् नित्यतरुण 'महिरत्न' अस्मत्प्रवेयमहद्रमणीयधन 'नव्यं' नवतरं स्तुत्यं वा 'तं' तारुण्यं हविर्भुजं 'त्वा' त्वां 'वयं' यजमानाः 'कारे' शब्दे स्तोत्रलक्षणे 'नु' क्षिप्रं 'धीमहि' स्थापयामः । हविर्प्रदानसमये क्षिप्रमेव स्तुम इत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । 'भगं' 'न' आदित्यमिव । यद्वा । महान्तं राजानमिव । तं यथा स्तुवन्ति तद्वत् ॥

अस्मे रयिं न स्वर्थं दमूनसं भगं दक्षं न पपृचासि धर्णसिम् ।

रश्मीरिव यो यमति जन्मनी उभे देवानां शंसमुत आ च सुक्रतुः ॥ ११ ॥

अस्मे इति । रयिम् । न । सुऽअर्थम् । दमूनसम् । भगम् । दक्षम् । न । पपृचासि । धर्णसिम् ।

रश्मीन्ऽईव । यः । यमति । जन्मनी इति । उभे इति ।

देवानाम् । शंसम् । ऋते । आ । च । सुऽक्रतुः ॥ ११ ॥

हे अस्मे त्वम् अस्मे अस्मासु स्वर्थं सुष्टु अरणीयं दमूनसं दमनीयम् उपाज्यम्^१ ॥ ' दमेरुनसिः ' (उ. सू. ४. ६७४) इति ऊनसिप्रत्ययः ॥ रयिं न पपृचासि धनं यथा संपृणक्षि । तथा भगं सर्वैर्भजनीयं दक्षं न उत्साहवन्तं प्रबुद्धं वा धर्णसिं विद्यादिधारणकुशलं पुत्रं यथा पपृचासि संपृणक्षि उभयमपि ददासीत्यर्थः ॥ ' पृची संपर्के ' । लेटि आडागमः । ' बहुलं छन्दसि ' इति विकरणस्य श्रुतः ॥ इदानीं परोक्षेणाह । यः अग्निः रश्मीरिव स्वकीयान् रश्मीन् यथा यमति नियमयति विस्तारयति तद्वत् सः उभे जन्मनी जननाधारभूती उभौ लोकौ ह्रल्लोकपरलोकौ यमति नियच्छति । तथा सुक्रतुः शोभनकर्मा अयम् ऋते अस्मदीययज्ञे देवानां देवसंबन्धिनं शंसं स्तवं^२ च आ यमति आयच्छति सर्वदा ददाति । यद्वा । पूर्वार्धे पपृचासीत्यपि परोक्षत्वाय प्रथमपुरुषतया योज्यम् ॥

उत नः सुद्योत्मा जीराश्वो होता मन्द्रः शृणवच्चन्द्ररथः ।

स नो नेषन्नेषतमैरमूरोग्निर्वांसं सुवितं वस्यो अच्छ ॥ १२ ॥

उत । नः । सुऽद्योत्मा । जीरऽअश्वः । होता । मन्द्रः । शृणवत् । चन्द्रऽरथः ।

सः । नः । नेषत् । नेषतमैः । अमूरः । अग्निः । वांसम् । सुवितम् । वस्यः । अच्छ ॥ १२ ॥

उतशब्दोऽयर्थः । स च संभावनायाम् । सोऽग्निः नः अस्मदीयमाह्वानम् उत शृणवत् । अपि नाम शृणुयान् । यद्वा । नः अस्मान् श्रावयेत् देवेषु मध्ये प्रत्यापयेत् ॥ शृणोतेर्लेटि अडागमः ॥ कीदृशोऽयम् । सुद्योत्मा सुद्योतमानः ॥ ' द्युत दीप्ती ' । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति मनिन् ॥ जीराश्वः शीघ्रगमनाश्वः होता देवानामाह्वाता मन्द्रः मदनशीलः चन्द्ररथः सुवर्णमयरथोपेतः । किंच अयम् अमूरः अमूढबलः वस्यः वसनीयः सः प्रसिद्धः अग्निः नेपतमैः अत्यर्थं नेतृभिः कर्मभिः स्तोत्रैर्वा नः अस्मान् उत नेपत् अपि नाम नयेत् । यज्ञस्य पारं प्रापयेत् ॥ नयतेर्लेटि अडागमः । ' मित्रबहुलम् ' इति सिप् ॥ किमर्थम् । वामं वननीयं सुवितं सुष्टु प्राप्यं सर्वैः काङ्क्षणीयं स्वर्गम् अच्छ आभिमुख्येन प्राप्तुं नेपत् ॥

अस्ताव्यग्निः शिमीवद्भिरर्कैः साम्राज्याय प्रतरं दधानः ।

अमी च ये मघवानो वयं च मिहं न सूरौ अति निष्टतन्युः ॥ १३ ॥

अस्तावि । अग्निः । शिमीवत्ऽभिः । अर्कैः । साम्ऽराज्याय । प्रऽतरम् । दधानः ।

अमी इति । च । ये । मघऽवानः । वयम् । च । मिहम् । न । सूरः । अति । निः । ततन्युः ॥ १३ ॥

अयम् अग्निः । शिमीवद्भिः हविप्रदानादिकर्मवद्भिः । अर्कैः अर्चनसाधनैर्मन्त्रैः । अस्तावि स्तुतोऽस्माभिर्यजमानैः । शिमीति कर्मनाम, 'शिमी शक्तिः' (नि. २. १. २४) इति तन्नामसु पाठात् । कीदृशोऽयम् । साम्राज्याय साम्राज्यस्येति कर्मणि पृथीस्थाने चतुर्थी । सग्यक् राजमानत्वं । प्रतरं प्रकृष्टतरमस्यर्थं । दधानः ॥ 'अमु च च्छन्दसि' इति अमुप्रत्ययः ॥ किंच इममग्निम् । अमी । च पुरोवर्तमाना ऋत्विजः पुत्रादयो वा । ये । वयं । च पूर्वं स्तोत्रेण प्रसिद्धा वयमपि । अति अत्यर्थं । निष्टतन्युः शब्दयन्तु ॥ निष्पूर्वः स्तनतिः^१ शब्दकर्मा ॥ इतः परमपि अस्मत्पुत्रपौत्रादयो वयं च अग्निं स्तुम इत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । 'मिहं वन सूरः । मिहं मेहनशीलं मेघं यथा सूरः मूर्यो वृष्टयर्थं शब्दयति तद्वत् ॥ लिङि छान्दसो विकरणस्य श्लुः । 'अभिनिसः स्तनः शब्दसंज्ञायाम्' (पा. सू. ८. ३. ८६) इति पठ्यम् ॥ ॥ ९ ॥

'समिद्धः'^२ इति त्रयोदशत्वं तृतीयं सूक्तमानुष्टुभम् । प्रथमायाः समिद्धासमिद्धोऽग्निदेवता समिद्धोऽग्निः । द्वितीयादीनां तनूनपाञ्चराशंस इत्यो बर्हिर्देवीद्वार उषासानक्ता देव्यौ होतारौ प्रचेतसौ तिस्रो देव्यः सरस्वतीळाभारत्यस्वष्टा वनस्पतिः स्वाहाकृतिरिग्येताः क्रमेण देवताः । अन्याया इन्द्रः । तिस्रो देव्य इत्यस्य विवरणं सरस्वतीळाभारत्य इति । अत्रानुक्रमणिका—'समिद्ध आग्नेय आनुष्टुभमन्यैन्द्री' इति ॥ अत्र इध्मतनूनपादादिभिर्यज्ञावयववाचिभिर्यज्ञ एवोच्यते । अतः स एव देवतेति काव्यव्यस्य मतम् । अग्निरेव समिद्धादिभिरुच्यते । अतः स एव देवतेति शाकपूणेमतम् । निरुक्ते किंदेवताः प्रयाजानुयाजा इति छन्दोदेवता^३ इत्यादिपक्षान्तरं बहुधा प्रदर्श्य तदर्थं ब्राह्मणादि^४ चोदाहृत्य इतरे पक्षा अर्थवादा आग्नेया एवेति सिद्धान्तितम्, 'अथ किंदेवताः प्रयाजानुयाजाः' (निरु. ८. २१) इत्यादिना ॥ पशौ अङ्गिरोगोत्रोत्पन्नानाम् एतदाग्नीसूक्तम् । 'एकादश प्रयाजाः' इति खण्डे सूत्रितं—'समिद्धो अचेति सर्वेषां यथक्रपि वा' (आश्व. श्रौ. ३. २) इति । अत्र यथक्रपि ग्रहणात् ॥ आग्नीसूक्तानि त्रिविधानि । तत्र वासिष्ठान्नेयवाऽयश्चगात्समदानि चत्वारि नराशंसवन्ति । मैधातिथदेवतमसप्रेषिकाणि^५ नराशंसतनूनपादुभयवन्ति । इतराणि तनूनपात्वन्तीति । तत्रैतत्सूक्तं देवतमसत्वादुभयवत् ॥

समिद्धो अग्र आ वह देवाँ अद्य यतस्रुचे । तन्तुं तनुष्व पुर्व्यं सुतसोमाय दाशुषे ॥ १ ॥

सम्ऽईद्धः । अग्ने । आ । वह । देवान् । अद्य । यतऽस्रुचे ।

तन्तुम् । तनुष्व । पूर्व्यम् । सुतऽसोमाय । दाशुषे ॥ १ ॥

१. क्ष-ज-ट-साम्राज्यम् । २. क्ष-झ१-ज-ट-तनोतिः । ३. क्ष-ज-ट-समिद्धोऽग्निर्वा । ४. क्ष-ज-ट-छन्दोदेवता ऋतुदेवताः; छ-झ-अ१-छन्दोदेवता ऋतुदेवता वा । ५. क्ष-झ१-ज-ट-ब्राह्मणानि । ६. क्ष-छ-ज-ट-प्रेषिकाणि च ।

हे अग्ने षमिद्धः सभ्यदीपितः एतन्नामकस्त्वम् अथ अस्मिन् यागदिने देवान् हविषां भोक्तृ अद्यादीन् आ बह अस्मद्यज्ञं प्रति प्रापय । यत्तुवे यागाद्योद्यत्तुवे यजमानाय तदर्थम् । आवाह्य च सुतसोमाय यागार्थमभिषुतसोमाय दाशुषे हविर्दत्तवते । यद्यपि इदानीमेवाहूयन्ते देवाः तथापि पूर्वानुष्ठानापेक्षया भाग्यपेक्षया वा दाशुषे इत्युच्यते । हविर्दात्रे वा यजमानाय तदर्थं पूर्य पूर्वभ्यो देवेभ्यो हितं पूर्वकालीनं वा तन्तुं यज्ञं तनुष्व विस्तारय ॥

घृतवन्तमुप मासि मधुमन्तं तनूनपात् ।

यज्ञं विप्रस्य मावतः शशमानस्य दाशुषः ॥ २ ॥

घृतवन्तम् । उप । मासि । मधुमन्तम् । तनूनपात् ।

यज्ञम् । विप्रस्य । मावतः । शशमानस्य । दाशुषः ॥ २ ॥

हे तनूनपात् । 'तनूनपात् आज्यम्' इति कात्थक्यपक्षे तन्वो गावो भोगानां तासु जायमानत्वात् । ताभ्यः उत्पन्नं क्षीरं क्षीरात् सर्पिः इति आज्यस्य नसृत्वम् । तद्वान् यज्ञः । अग्निपक्षे आपस्तन्व उच्यन्ते । ताभ्यः ओषधिवनस्पतयः । तेभ्योऽग्निरिति नसृत्वम् । अरणीभ्यामिति भावः । एतन्नामक हे अग्ने विप्रस्य मेधाविनः शशमानस्य शंसमानस्य त्वां स्तुवतः दाशुषः हविर्दत्तवतः मावतः मत्सदृशस्य यजमानस्य ॥ 'युष्मदस्मद्भ्यां छन्दसि सादृश्ये' इति वतुप् । 'आ सर्वनाम्नः' इति आत्वम् ॥ घृतवन्तं क्षरदाज्योपेतं मधुमन्तं माधुयोपेतं सोमादिमधुरद्रव्येण तद्वन्तं यज्ञम् उप उषेय मासि निमिमीषे मितो भवसि वा । संपूर्तिपर्यन्तं तिष्ठसीत्यर्थः ॥ 'मा माने' । आदादिकः ॥

शुचिः पावको अद्भुतो मध्वा यज्ञं मिमिक्षति ।

नराशंसस्त्रिरा दिवो देवो देवेषु यज्ञियः ॥ ३ ॥

शुचिः । पावकः । अद्भुतः । मध्वा । यज्ञम् । मिमिक्षति ।

नराशंसः । त्रिः । आ । दिवः । देवः । देवेषु । यज्ञियः ॥ ३ ॥

देवेषु मध्ये शुचिः शुद्धो दीप्तो वा पावकः अन्नस्य अपृतस्य शोधयिता अद्भुतः अभूत् इव अद्यक्षणे भविता । आश्रयभूत इत्यर्थः । देवः द्योतनशीलः यज्ञियः यज्ञसंपादनार्हः ईरशः नराशंसः नरैः कर्मनेतृभिर्कस्विभिः शंसनीयोऽग्निः दिवः द्युलोकादागत्य मध्वा मधुरेण रसेन यज्ञम् अस्मदीयं त्रिः आ मिमिक्षति त्रिवारं समन्तात् सिञ्चति स्वदयतीत्यर्थः । यद्वा । मधुरेण फलेन त्रिः आ मिमिक्षति योजयतीत्यर्थः । 'नराशंसो यज्ञः' इति कात्थक्यपक्षे यज्ञाभिमानो देवो द्योतमानो द्युलोकादागत्य अनुष्ठीयमानं यज्ञं त्रिः आ मिमिक्षति । अयं नराशंसो देवस्त्रिरा ॥ उपसर्गवशात् योग्यक्रियाध्याहारः ॥ त्रिवारमागच्छति । त्रिः आहरति वा फलम् । अवशिष्टं पूर्ववक्ष्यम् ॥

१. ङ-झ१-तायमानत्वात् । २. ङ-झ१-मधुनोपेतम् । ३. क्ष-ङ-झ१-अ-ट-आद्यक्षणे भविता; झ-आज्याद्युक्षणेनार्भावात् (आज्याद्युक्षणेनाविर्भावात्) । ४. क्ष-ङ-झ१-अ-ट-आ समन्तात् ।

ईळितो अग्र आ वहेन्द्रं चित्रमिह प्रियम् ।

इयं हि त्वा मतिर्ममाच्छा सुजिह्व वच्यते ॥ ४ ॥

ईळितः । अग्रे । आ । वह । इन्द्रम् । चित्रम् । इह । प्रियम् ।

इयम् । हि । त्वा । मतिः । मम । अच्छ । सुजिह्व । वच्यते ॥ ४ ॥

हे अग्रे ईळितः सर्वैः स्तुत्यः इण्नामकस्त्वम् ईह अस्मिन् यज्ञे चित्रं चायनीयं प्रियं प्रीण-
बितारम् अस्मान् हविःस्वीकर्तुं वा प्रीतियुक्तम् ईन्द्रम् आ वह आह्वय । हे सुजिह्व घृतपानेन
शोभनज्वाल इयं मम मतिः मननसाधना स्तुतिरूपा वाक् त्वा त्वाम् अच्छ आभिमुख्येन
प्राप्तुं वच्यते मतिरेवास्मदीयोच्यते ॥ हिः पूरणार्थः । वषेर्वैकि 'संप्रमरणाच्च' इति पूर्वरूपस्य
'वा छन्दसि' इति विकल्पितत्वात् अभावे यण् ॥ अत्र पुरोडाशादीडभिमानियज्ञपरतया वा ध्यात्येयम् ।
एवमुत्तरत्र यज्ञाग्नैर्यज्ञसंबन्धिदेवताभिश्च यज्ञः एवोच्यते इति तत्परत्वेन ध्यात्येयम् ॥

स्तृणानासो यत्सुचो बर्हिर्यज्ञे स्वध्वरे ।

वृज्जे देवव्यचस्तममिन्द्राय शर्म सप्रथः ॥ ५ ॥

स्तृणानासः । यत्सुचः । बर्हिः । यज्ञे । सुअध्वरे ।

वृज्जे । देवव्यचः । स्तमम् । इन्द्राय । शर्म । सप्रथः ॥ ५ ॥

स्वध्वरे शोभनप्रायणीयाद्यवान्तरयागवति यज्ञे सोमयागे बर्हिः दर्भान् स्तृणानासः
आस्तरन्तः यत्सुचः नियमितजुह्वादिपात्रा ऋत्विजः देवव्यचस्तमम् अतिशयेन देवगामिनं सप्रथः
सर्वतो विस्तीर्णं शर्म सुखसाधनं गृहम् इन्द्राय वृज्जे विवर्जयन्ति संपादयन्तीत्यर्थः ॥

वि श्रयन्तामृतावृधः प्रयै देवेभ्यो महीः ।

पावकासः पुरुस्पृहो द्वारो देवीरसश्चतः ॥ ६ ॥

वि । श्रयन्ताम् । ऋतुः । प्रयै । देवेभ्यः । महीः ।

पावकासः । पुरुस्पृहः । द्वारः । देवीः । असश्चतः ॥ ६ ॥

द्वारो देवीः यज्ञस्य द्वाराभिमानिन्यो देवताः वि श्रयन्तां विविधं श्रयन्तु विवृता भवन्तु ।
किमर्थम् । देवेभ्यः प्रयै प्रयातुं देवानां प्रापणाय ॥ 'प्रयै रोहिण्यै अग्न्यधिष्यै' (पा. सू. ३. ४. १०)

१. क्ष-झ-ञ-ट-अस्मद्भविः स्वीकर्तुम् । २. क्ष-ञ-ट-वच्यते उच्यते । ३. क्ष-ञ-ट-ऋत्विजः
इत्यस्यानन्तरं 'वृज्जे बर्जयन्ति विविक्तं संपादयन्ति । एवं कृत्वा देवव्यचस्तमः' इत्याधिकम् ।

इति निपातितः ॥ कीदृश्यस्ताः । ऋतस्य वर्धयिष्यः पूज्याः मह्यः पावकासः
शोधयिष्यः पुरुस्पृहः बहुस्पृहणीयाः असञ्चतः असञ्ज्यमानाः । परस्परविप्रकृष्टा इत्यर्थः ॥ १० ॥

आ भन्दमाने उपाके नक्तोषासा सुपेशसा ।

यद्ही ऋतस्य मातरा सीदतां बर्हिरा सुमत् ॥ ७ ॥

आ । भन्दमाने इति । उपाके इति । नक्तोषसा । सुपेशसा ।

यद्ही इति । ऋतस्य । मातरा । सीदताम् । बर्हिः । आ । सुमत् ॥ ७ ॥

भन्दमाने सर्वैः स्तूयमाने उपाके परस्परं संनिहिते सुपेशसा शोभनरूपे । पेश इति रूपनाम ।
यद्ही मह्यौ अपत्यरूपे वा प्रतिदिनं जायमानत्वात् । यदुरिष्यपत्यनाम, 'यहुः सूनुः' (नि. २. २. ११) इति तन्नामसु पाठात् । ऋतस्य मातरा यज्ञस्य निर्माय्यौ । ताभ्यामागमनात् यज्ञस्य संपूर्तैर्यज्ञ-
मातृत्वम्^१ उपचर्यते । यद्वा । अतिरात्रादीनाम् अहोरात्रसाध्यत्वात् । नक्तोषसा उक्तगुणविशिष्टे अहोरात्र-
देवते सुमत् स्वयमेव । अस्माभिरप्रार्थिते इत्यर्थः । यद्वा । सुमत् बर्हिः आस्तृतं दर्भम् आ सम-
न्तात् आ सीदताम् उपविशताम् । यद्वा । ऋतस्य इति कर्मणि षष्ठी । यज्ञमासीदताम् । आसाद्य च
बर्हिरास्तृतं दर्भं स्वयमेवा सीदताम् ॥

मन्द्रजिह्वा जुगुर्वणी होतारा दैव्या कवी ।

यज्ञं नो यक्षतामिमं सिधमद्य दिविस्पृशम् ॥ ८ ॥

मन्द्रजिह्वा । जुगुर्वणी इति । होतारा । दैव्या । कवी इति ।

यज्ञम् । नः । यक्षताम् । इमम् । सिधम् । अद्य । दिविस्पृशम् ॥ ८ ॥

मन्द्रजिह्वा देवानां मादनज्वालौ जुगुर्वणी भृशं गुणतां स्तुवतां यजमानानां संभक्तारौ ॥ गुणते-
र्यङ्गुगन्तात् किपि छान्दसी रूपसिद्धिः । तस्मिन्नुपपदे वनतेः 'छन्दसि वनसनरक्षिमथाम्' इति
इन्प्रत्ययः ॥ कवी मेधाविनौ क्रान्तदक्षिणौ दैव्या होतारा देवसंबन्धिनी होतारौ अयं च मध्यम-
स्थानश्चेत्युभौ सिधं फलसाधनभूतम् ॥ सिधेः 'स्फायितञ्चि' इत्यादिना रक् ॥ दिविस्पृशं शुलोक-
वासिदेवान् स्पृशन्तम् तैर्हविषः स्वीक्रियमाणत्वादिति भावः । ईदृशं नः अस्मदीयम् इमं यज्ञम्
अद्य यक्षताम् अनुतिष्ठतां पूजयतां वा सम्यक् निर्वाहयतामित्यर्थः ॥

शुचिर्देवेष्वर्पिता होत्रा मरुत्सु भारती ।

इळा सरस्वती मही बर्हिः सीदन्तु यज्ञियाः ॥ ९ ॥

शुचिः । देवेषु । अर्पिता । होत्रा । मरुत्सु । भारती ।

इळा । सरस्वती । मही । बर्हिः । सीदन्तु । यज्ञियाः ॥ ९ ॥

१ शुचिः शुद्धा २ मरुत्सु विरुद्धलक्षणया अमरणेषु ३ देवेषु द्योतनशीलेषु स्तोत्रेषु मरुत्सु ऋत्विक्षु वा
४ अर्पिता नियता ५ होत्रा होमनिष्पादिका भारती भरतस्यादित्यस्य संबन्धिनी घुस्थाना वाक् । तथा
६ इळा पार्थिवी प्रैषादिरूपा ७ मही महती ८ सरस्वती । सर इत्युदकनाम । तद्वती स्तनितादिरूपा
माध्यमिका च वाक् एतास्तिस्रः त्रिस्थानवागभिमानिदेवताः ९ यज्ञियाः यज्ञार्हाः सत्यः १० बर्हिः स्तीर्णं
११ सीदन्तु उपविशन्तु १२ ॥

तन्नस्तुरीपमद्भुतं पुरु वारं पुरु त्मना ।

त्वष्टा पोषाय वि स्यतु राये नाभा नो अस्मयुः ॥ १० ॥

तत् । नः । तुरीपम् । अद्भुतम् । पुरु । वा । अरम् । पुरु । त्मना ।

त्वष्टा । पोषाय । वि । स्यतु । राये । नाभा । नः । अस्मयुः ॥ १० ॥

१ नः अस्मदर्थ २ तत् तादृशं ३ तुरीपं तूर्णं ४ व्यापि ५ अद्भुतं सद्य आविर्भवत् अभूतमिव सत् ।
यद्वा । महत्तामैतत् । सारतो महत् । ६ पुरु ७ वारं बहुनां प्राणिनामर्थाय एव ८ अरम् अलं समर्थम् ।
यद्वा । पुरु वारं बहु प्रभूतं च । वाशब्दश्चार्थः । अरम् अलम् । ९ त्मना आत्मना १० पुरु । बहुक्रियाविशे-
षणमेतत् । ईदृशमुदकं ११ त्वष्टा वृष्ट्यादेः कर्ता । त्वष्टृशब्दो यास्केनैवं व्याख्यातः—‘ त्वष्टा तूर्णमभुत
इति नेरुक्तास्त्वेषेवां स्याद्वृद्धिकर्मणस्त्वक्षतेवां स्यात्करोतिकर्मणः ’ (निरु. ८. १३) इति । तन्नामको
वैष्णुतोऽग्निः १२ अस्मयुः अस्मान् कामयमानो देवः १३ नः १४ पोषाय अस्मत्पुष्टये १५ राये समृद्धये च
१६ नाभा नाभौ वृष्टेर्बन्धके मेघस्य १७ नाभिस्थाने अवस्थितम् १८ उक्तलक्षणमुदकं १९ वि २० स्यतु विविधं
गमयतु ॥ ‘ पोऽन्तकर्मणि ’ । ‘ ओतः श्यनि ’ इति ओकारलोपः । ‘ उपसर्गात्सुनोति ’ इति पत्वम् ॥ यद्वा ।
नः १ नाभा अस्मत्संबन्धियज्ञनाभौ उत्तरवेद्यां राये ॥ पृष्ठयर्थे चतुर्थी ॥ रायो गवादिधनस्य पोषाय
पुष्टये ॥ स्वरूपसृष्टो विमोचनार्थः ॥ उक्तलक्षणां वृष्टिं मुञ्चतु ॥

१. क्ष-ञ-ट-त्रिस्थानाः वागभिमानिनीर्देवताः । २. क्ष-ङ-ज्ञ-ञ-झ-ञ-ञ-ट-‘ उपविशन्तु ’ इत्यस्यानन्तरं
‘ तिस्रः इत्यत्र तिसृभ्यो जस इति जस उदात्तत्वम् ’ इत्यधिकम् । ३. ङ-झ-तूर्णव्यापि ४. क्ष-ञ-ट-
‘ एव ’ नास्ति । ५. क्ष-ञ-ट-मेघे मेघस्य । ६. क्ष-ञ-ट-वा स्थितम् । ७. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-नः अस्मान् ।

अवसृजन्तु त्मना देवान्यक्षि वनस्पते ।

अग्निर्हव्या सुसूदति देवो देवेषु मेधिरः ॥ ११ ॥

अवऽसृजन् । उप । त्मना । देवान् । यक्षि । वनस्पते ।

अग्निः । हव्या । सुसूदति । देवः । देवेषु । मेधिरः ॥ ११ ॥

हे वनस्पते वनानां पालक यूपाभिमानिदेव अग्ने अवसृजन् स्वैरवर्तयन् ऋत्विजः स्वस्वकर्मसु व्यापारयन् त्मना आत्मना देवान् हविर्भुजः उप यक्षि उपेत्य यज ॥ ' बहुलं छन्दसि ' इति शपो लुक् ॥ देवः द्योतमानः मेधिरः मेधावान् अग्निः आहवनीयः देवेषु उभयेषां मध्ये हव्या हवींषि सुसूदति प्रेरयति स्वीकरोति ॥ ' सूद क्षरणे ' । ' बहुलं छन्दसि ' इति शपः भ्लुः । ' छेदोऽडाटौ ' इति अडागमः ॥ यद्वा । यूपाग्निरेव परोक्षेणोच्यते । सोऽग्निर्हवींषि सुष्ठु स्वीकरोति ॥

पूषण्वते मरुत्वते विश्वदेवाय वायवे ।

स्वाहा गायत्रवेपसे हव्यमिन्द्राय कर्तन ॥ १२ ॥

पूषण्वते । मरुत्वते । विश्वदेवाय । वायवे ।

स्वाहा । गायत्रवेपसे । हव्यम् । इन्द्राय । कर्तन ॥ १२ ॥

पूषण्वते पूष्णा तद्वते ॥ ' अनो जुद् ' इति जुद् । ' हस्वनुडभ्यां मनुप् ' इति मनुप् उदात्तत्वम् ॥ मरुत्वते मरुद्भिस्तद्वते विश्वदेवाय सर्वदेवसंज्ञाय वायवे गमनशीलाय वायुदेवाय च तथा गायत्रवेपसे । वेप इति रूपनाम । गायत्रशब्दः इतरसामोपलक्षणः ३ । गायत्रवेपो रूपं यस्य तादृशाय इन्द्राय हव्यं हविः प्रदातुं स्वाहा कर्तन स्वाहाकारं कुरुत ऋत्विजः ॥ करोतेर्लोटि ' तसनसन-धनाश्च ' इति तनवादेशः ॥

स्वाहाकृतान्या गृह्यन्ते हव्यानि वीतये ।

इन्द्रा गहि श्रुधी हवं त्वां हवन्ते अध्वरे ॥ १३ ॥

स्वाहाकृतानि । आ । गहि । उप । हव्यानि । वीतये ।

इन्द्र । आ । गहि । श्रुधि । हवम् । त्वाम् । हवन्ते । अध्वरे ॥ १३ ॥

हे इन्द्र स्वाहाकृतानि । स्वाहा इत्येवंपूर्वा कृतिः करणमुच्चारणं यक्ष्यमाणदेवतानां ताः स्वाहा-कृतयः । तद्वन्ति हव्यानि हवींषि । अत्र प्रयाजेषु वषट्कारप्रदानात् स्वाहाकृतं हविरित्यर्थः ।

१. क्ष-ज-ट-सुसूदति । २. क्ष-ज-ट-स्वीकरोति वा । ३. क्ष-स-स१-ज-ट-इतरसामोपलक्षकः ।

४. क्ष-स-स१-म-ट-स्वाहान्तम् ; स-स-स्वाहुतम् ।

तद्विः उपेत्य^१ वीतये भक्षणाय^२ आ गहि आगच्छ ॥ गमेच्छान्वसः शपो लुक् । 'अनुदासोपदेश'^३
इत्यादिना अनुनासिकलोपः ॥ तथा हे इन्द्र^४ आ गहि स्तोत्राण्यभिलक्ष्य आगच्छ । आगच्छ
हवम् अस्मदीयमाह्वानं^५ श्रुधि शृणु । यतः एवाम्^६ अध्वरे अहिंसात्मके यागे हवन्ते आह्वयन्ति
ऋत्विजः अतः श्रुधि ॥ ह्वयतेः 'बहुलं छन्दसि' इति संप्रसारणम्^७ ॥ ११ ॥

'प्र तव्यसीम्' इति अष्टचं चतुर्थं सूक्तं दैर्घतमसम् । तथा चानुकान्तं—'प्र तव्यसीमष्टावाग्नेयं
तु तत् त्रिष्टुबन्तम्' इति । 'तु तत्' इत्युक्तत्वात् इदमादिसूक्ताष्टकस्य अग्निर्देवता । अन्या त्रिष्टुप्
शिष्टाः त्रिष्टुबन्तपरिभाषया जगत्त्यः । प्रातरनुवाकाश्चिनशस्त्रयोक्तो विनियोगः । अग्निष्टोमे आग्निमास्ते
शस्त्रे इदं सूक्तं जातवेदस्यनिविद्धानीयम् । 'अथ यथेतम्' इति खण्डे सूत्रितं—'प्र तव्यसीं नव्यसीमापो
हि छेति तिलः' (आश्व. श्रौ. ५. २०) इति । दशरात्रस्य प्रथमेऽप्यहनि^८ जातवेदस्यनिविद्धानम्
आश्वमेधिके मध्यमेऽहनि च निविद्धानम् । तथा च आचार्यातिदेशः—'ऐकाहिकान्युपसंशस्य तेषु
निविदो दध्यादेवमेवाग्निमास्ते' (आश्व. श्रौ. १०. १०) इति ॥

प्र तव्यसीं नव्यसीं धीतिमग्नये वाचो मतिं सहसः सूनवे भरे ।

अपां नपाद्यो वसुभिः सह प्रियो होता पृथिव्यां न्यसीददृत्त्विर्यः ॥ १ ॥

प्र । तव्यसीम् । नव्यसीम् । धीतिम् । अग्नये । वाचः । मतिम् । सहसः । सूनवे । भरे ।

अपाम् । नपात् । यः । वसुऽभिः । सह । प्रियः ।

होता । पृथिव्याम् । नि । असीदत् । ऋत्त्विर्यः ॥ १ ॥

अहम्^१ अग्नये^२ तव्यसीं तवीयसीम् अतिशयेन वर्धयित्रीम् ॥ तवतिर्बृद्धगर्थः सौत्रो धानुः ।
अस्मात् तृजन्तात् 'तुच्छन्दसि' इति ईयसुन् । 'तुरिष्ठेमेयः सु' इति तृलोपः । छान्दस ईकारलोपः ॥
नव्यसीं नवतरामपूर्वां^३ धीतिं यागलक्षणाम्^४ उक्तगुणकं कर्म^५ प्र भरे प्रकर्षेण करोमि । तथा उक्त-
लक्षणां वाचो^६ मतिं स्तुतिरूपं कर्म भरे । कीदृशायाग्नये । सहसः बलस्य सूनवे पुत्राय । किंच
यः अग्निः अपां नपात् तासां नसा । 'अद्भ्यः ओषधयः ओषधीभ्योऽग्निः' इति अग्नेर्नसृत्वम् ।
अथवा अपां न पातयिता वैद्युताग्निरूपेण प्रवर्षकत्वादिति भावः । तथा प्रियः यजमानस्य प्रीणयिता
प्रियतमो वा तस्य होता होमनिष्पादकः सोऽग्निः ऋत्त्विर्यः प्राप्तकालः प्राप्तप्रदानसमयः सन्
पृथिव्यां वेदिलक्षणायां वसुभिः निवासयोग्यैर्गवादिधनैः सहितः न्यसीदत् नितरां सीदति ॥

स जायमानः परमे व्योमन्याविरग्निरभवन्मातरिश्चने ।

अस्य क्रत्वा समिधानस्य मज्मना प्र द्यावा शोचिः पृथिवी अरोचयत् ॥ २ ॥

सः । जायमानः । परमे । विऽओमनि । अग्निः । अभवत् । मातरिश्चने ।

अस्य । क्रत्वा । समऽइधानस्य । मज्मना । प्र । द्यावा । शोचिः । पृथिवी इति । अरोचयत् ॥ २ ॥

१. क्ष-ज्ञ-व-ट-उप उपेत्य । २. क्ष-व-ट-शपि संप्रसारणम् । ३. च-प्रथमेऽहनि । ४. च-ज्ञ-फ-
यागलक्षणम् ।

वसः पूर्वोक्तः वसिः जायमानः अरणीभ्यामुत्पद्यमानः काष्ठेषु वा प्रादुर्भूतः सन् तदानीमेव परमे उत्कृष्टे व्योमनि विविधरक्षणवति वेदिदेशे मातरिश्वने अन्तरिक्षसंचारिणे वायवे प्रथमम् आविः अभवत् प्रत्यक्षोऽभूत् । 'त्वमग्ने प्रथमो मातरिश्वन आविर्भव' (ऋ. सं. १. ३१. ३) इत्यादिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धेः । वायुसंयोगात् प्रज्वलित इत्यर्थः । अथवा मातरि फलस्य निर्मातरि यज्ञे श्रसिति चेष्टते इति मातरिश्वा यजमानः । तदर्थम् । किंच 'समिधानस्य' इन्धनैः सम्यग्वर्धमानस्य अग्नेः^१ मज्जना । बलनामैतत् । बलवता ऋत्वा क्रतुना कर्मणा ज्वालनादिव्यापारेण^२ शोचिः^३ द्यावा पृथिवी यां च पृथिवीं च प्र अरोचयत् प्रकर्षेणादीपयत् ॥ मध्ये शोचिःशब्दच्छान्दसः ॥ मज्जना ऋत्वा समिधानस्येति वा योज्यम् । प्रबलेन समिन्धनादिव्यापारेण समिध्यमानस्येत्यर्थः ॥

अस्य त्वेषा अजरा अस्य भानवः सुसंदृशः सुप्रतीकस्य सुद्युतः ।

भात्वक्षसो अत्यक्तुर्न सिन्धवोऽग्ने रेजन्ते असंसन्तो अजराः ॥ ३ ॥

अस्य । त्वेषाः । अजराः । अस्य । भानवः । सुसंदृशः । सुप्रतीकस्य । सुद्युतः ।

भात्वक्षसः । अति । अक्तुः । न । सिन्धवः । अग्नेः । रेजन्ते । असंसन्तः । अजराः ॥ ३ ॥

अस्य स्तूयमानस्याग्नेः त्वेषाः दीप्तयः अजराः जरारहिताः अजीर्णाः^४ अविरता इत्यर्थः ॥ 'नजो जरमर' इत्यादिना उत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥ तथा सुप्रतीकस्य शोभनमुखस्य अस्य अग्नेः भानवः रश्मयः । दीप्तेरुक्त्वाद्वा विस्फुलिङ्गा अवगन्तव्याः । ते च सुसंदृशः सुष्ठु सम्यक् द्रष्टारः । सर्वतो व्याप्ता इत्यर्थः । सुद्युतः सुष्ठु सर्वतो द्योतमानाः । तथा अस्य अग्नेः भात्वक्षसः । त्वक्ष इति बलनाम, 'त्वक्षः शर्धः' (नि. २. ९. ६) इति बलनामसु पाठात् । भासमानबलाः । अक्तुः इति रात्रिनामैतत्, 'अक्तुः ऊर्ध्वा' (नि. १. ७. ४) इति तन्नामसूक्त्वात् । द्वितीयार्थे प्रथमा । अक्तुं जगदञ्जकं नैशं तमः अति अतिक्रम्य^५ सिन्धवः स्यन्दमानाः सर्वत्र व्यामुवन्तः असंसन्तः स्वव्यापारेण अस्वपन्तोऽविरताः अत एव अजराः न रेजन्ते न कम्पन्ते । दाहपाकादिषु^६ न चलन्ति न चात्यन्ते वा अन्यैः । यद्वा । नशब्दो दृष्टान्तवचनः । भात्वक्षसो भा एव त्वक्षो बलं यस्य तादृशस्यादित्यस्य सिन्धवो न रश्मय इव । ते यथा स्यन्दनशीला व्याप्तिमन्तः अक्षुरति^७ अञ्जकं तमः अतिक्रम्य^८ असंसन्तो रेजन्ते तद्वत् भात्वक्षसोऽस्याग्नेरुत्कलक्षणा दीप्तयोऽपि सर्वत्र रेजन्ते कम्पन्ते व्यामुवन्तीत्यर्थः ॥

यमैरिरे भृगवो विश्ववेदसं नाभा पृथिव्या भुवनस्य मज्जना ।

अग्निं तं गीर्भिर्हिनुहि स्व आ दमे य एको वस्वो वरुणो न राजति ॥ ४ ॥

यम् । आर्द्रिरे । भृगवः । विश्ववेदसम् । नाभा । पृथिव्याः । भुवनस्य । मज्जना ।

अग्निम् । तम् । गीः । अभिः । हिनुहि । स्वे । आ । दमे । यः । एकः । वस्वः । वरुणः । न । राजति ॥ ४ ॥

१. त-यजमानस्य । २. ख-ज-ज्ञ-फ-अस्य अग्नेः । ३. क्ष-ङ-ज्ञ-झ-ञ-ट-त-ज्वालाचालनादिव्यापारेण ।

४. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-शोचिः उत्पादितं तेजः । ५. ज्ञ-अक्षीणाः । ६. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-दाहपाकादिष्वपि ।

७. क्ष-झ-ञ-ट-अक्षुरति । ८. क्ष-ञ-ट-अतिक्रम्य अजराः ।

विविधवेदसं सर्वधनम् । वेद इति धननाम, 'वेदः वरिवा' (नि. २. १०. ४) इति तन्नामसु पाठात् । तादृशं यम्य अग्निं भृगवः भृगुगोत्रोपज्ञाः पापस्य भर्जकाः पृथिव्याः वेद्याः । एकदेशे कृत्स्नशब्दः । यद्वा । 'एतावती वै पृथिवी' (तै. सं. २. ६. ४. ३) इत्यादिश्रुतेर्वेद्याः पृथिवीत्वम् । तस्या नाभौ उत्तरवेद्यां भुवनस्य भूतजातस्य मज्जना बलेन निमित्तेन आ आभिमुख्येन ईरिरे ईरितवन्तः स्थापितवन्तः^१ । तम् अग्निं स्वस्वे स्वकीये दमे गृहे उत्तरवेद्यां गीर्भिः स्तुतिभिः आ विहुहि प्राप्नुहि ॥ 'हि गतौ वृद्धौ च' । 'उतश्च प्रत्ययाच्छन्दसि वावचनम्' इति हेर्लुगभावः ॥ यः अग्निः एकः मुख्यः सन् एक एव वा वस्वः वसुनो गवादिधनस्य राजति ईश्वरो भवति । प्रदातुमिति शेषः । राजति इत्यैश्वर्यकर्मा, 'क्षियति राजति' (नि. २. २१. ४) इति तन्नामसु पाठात् । तत्र दृष्टान्तः । वरुणो न वारक आदित्य इव । स यथा सर्वस्य^२ ईष्टे तद्वत् ॥

न यो वराय मरुतामिव स्वनः सेनेव सृष्टा दिव्या यथाशनिः ।

अग्निर्जम्भैस्तिगितैरति भवति योधो न शत्रून्तम वना न्यृज्जते ॥ ५ ॥

न । यः । वराय । मरुताम् इव । स्वनः । सेना इव । सृष्टा । दिव्या । यथा । अशनिः ।

अग्निः । जम्भैः । तिगितैः । अति । भवति । योधः । न । शत्रून् । सः । वना । नि । ऋज्जते ॥ ५ ॥

यः अग्निः वराय वरणाय निग्रहाय न^३ शक्तो न भवति^३ । तत्र दृष्टान्तत्रयमुच्यते । मरुतां स्वन्तः इव । स यथा अग्राह्यः^४ तद्वत् । तथा सृष्टा वैरिक्षयार्थं^५ प्रबलेन अतिसृष्टा सेनेव । सा यथा अन्यैः अनिरोध्या तद्वत् । तथा दिव्या दिवि भवा अशनिः यथा पतत्येव न निवार्यते तद्वत् । ईदृक् सामर्थ्यमस्तीति दर्शयति । अयम् अग्निः तिगितैः निगितैस्तीक्ष्णीभूतैः ॥ अग्न्यविकारच्छान्दसः । जम्भैः दन्तैर्दन्तस्थानीयाभिर्ज्वालाभिः अति अस्मद्विरोधिनो भक्षयति । तथा भवति हिनस्ति ॥ ' भवं हिंसायाम् ' ॥ यास्कस्त्वाह—' भवतिरत्तिकर्मा ' (निरु. ९. २३) इति । यद्यपि अतिभवंत्योः अदनमेवार्थः तथापि तदवान्तरभेदोऽवगन्तव्यः । तत्र दृष्टान्तः । योधो न संप्रहतां शूर इव । स यथा शत्रून् भवति भक्षयति^६ तद्वत् । किंच सः अग्निः वना वनानि वृक्षादिसमूहान् न्यृज्जते नितरां प्रसाधयति दहतीत्यर्थः । ' ऋज्जतिः प्रसाधनकर्मा ' इति यास्कः ॥

कुविन्नो अग्निरुच्यस्य वीरसद्वसुक्कुविद्वसुभिः काममावरत् ।

चोदः कुवित्तुज्यात्सातये धियः शुचिप्रतीकं तमया धिया गृणे ॥ ६ ॥

कुवित् । नः । अग्निः । उच्यस्य । वीः । असत् । वसुः । कुवित् । वसुभिः । कामम् । आवरत् ।

चोदः । कुवित् । तुज्यात् । सातये । धियः । शुचिप्रतीकम् । तम् । अया । धिया । गृणे ॥ ६ ॥

१. क्ष-ज-ट-स्थापितवन्तः । ईर गतौ । २. ऋ१-सर्वस्य वसुनः । ३. ङ-ऋ१-न शक्त्यो न भवति; च-फ-न शक्तो भवति; झ-त-शक्तो न भवति । ४. क्ष-ज-ट-अनिग्रह्यः; झ-सर्वेः अग्राह्यः । ५. क्ष-ङ-ऋ१-ज-ट-वैरिजयार्थम् । ६. क्ष-ङ-झ-झ-ऋ१-ज-ट-भक्षयति नाशयति ।

अयम्^१ अग्निः^२ नः^३ अस्माकम्^४ उचथस्य^५ उचथस्य^६ स्तोत्रस्य^७ कुवित्^८ बहुवारं^९ वीः^{१०} कामयिता^{११}
 असत्^{१२} भवतु ॥ अस्तेर्लेटि^{१३} अडागमः^{१४} ॥ यद्वा । उचथस्य^{१५} एतन्नामकस्य^{१६} महर्षेर्गोत्रप्रभवस्य^{१७} नः^{१८} इति संबन्धः ।
 तथा^{१९} वसुः^{२०} वासयिता^{२१} सर्वेषां^{२२} वसुस्थानीयो^{२३} वा^{२४} वसुभिः^{२५} वासयितृभिर्धनैः^{२६} कामम्^{२७} अत्यर्थमभिमतं^{२८}
 वा^{२९} कुवित्^{३०} अतिप्रभूतम्^{३१} आवरत्^{३२} आवृणोतु । अभिमतप्रदानेन^{३३} कामं^{३४} निवर्तयत्वात्यर्थः ॥ वृणोतेर्लेटि^{३५}
 अडागमः । छान्दसो^{३६} विकरणस्य^{३७} लुक्^{३८} ॥ अयमग्निः^{३९} चोदः^{४०} अस्माकं^{४१} कर्मसु^{४२} प्रेरकः^{४३} सन्^{४४} धियः^{४५} कर्माणि^{४६}
 सातये^{४७} लाभाय^{४८} कुवित्^{४९} बहु^{५०} तुतुज्यात्^{५१} स्वरयतु^{५२} प्रेरयतु^{५३} इत्यर्थः ॥ तुजिः^{५४} प्रेरणार्थः । छान्दसः^{५५} शपः^{५६}
 श्लुः^{५७} ॥ शुचिप्रतीकं^{५८} शोभनावयवं^{५९} शोभनज्वालं^{६०} तम्^{६१} अग्निम्^{६२} अया^{६३} धिया^{६४} अनया^{६५} स्तुतिरूपया^{६६}
 प्रज्ञया^{६७} गृणे^{६८} उच्चारयामि^{६९} स्तोमीत्यर्थः ॥

घृतप्रतीकं व ऋतस्य^१ धूर्षदमग्निं^२ मित्रं^३ न समिधान^४ ऋञ्जते ।

इन्धानो^५ अक्रो^६ विदथेषु^७ दीद्यच्छुक्रवर्णामुदु^८ नो^९ यंसते^{१०} धियम्^{११} ॥ ७ ॥

घृतऽप्रतीकम् । वः । ऋतस्य । धुःऽसदम् । अग्निम् । मित्रम् । न । सम्ऽइधानः । ऋञ्जते ।
 इन्धानः । अक्रः । विदथेषु । दीद्यत् । शुक्रवर्णाम् । उत् । ऊँ इति । नः । यंसते । धियम् ॥ ७ ॥

घृतप्रतीकं घृतोपक्रमं प्रयाजादिषु आर्ज्यैर्हूयमानत्वात् । यद्वा । प्रतीकमङ्गम् । दीसज्वाल-
 मित्यर्थः । किंच वः युष्मत्संबन्धिनः ऋतस्य यज्ञस्य धूर्षदं धुरि निर्वहणे सीदन्तं यज्ञनिर्वाहकम्
 अग्निं मित्रं न मित्रमिव समिधानः इध्मैर्दीपयमानः ऋञ्जते प्रसाधयति । ऋञ्जतिः प्रसाधनकर्मा ।
 एवम् इन्धानः सम्यग्दीप्यमानः अक्रः ज्वालासमिदादिभिराक्रान्तः अन्यैः अनाक्रान्तः^५ वा ॥ क्रमे-
 ष्छान्दसो ङः ॥ विदथेषु यज्ञेषु वेदयस्सु स्तोत्रेषु निमित्तभूतेषु दीद्यत् स्वयं दीप्यमानः अस्मदीयां
 धियं प्रजां यागादिविषयां शुक्रवर्णं शुभ्रवर्णनिर्मलां ज्योतिष्टोमादि कर्म वा उदु यंसते
 उद्योजयत्येव^६ ॥ यमेर्लेटि अडागमः । सिप् ॥ उशब्दोऽवधारणे । धीरिति कर्मनाम, 'धीः शमी'
 (नि. २. १. २१) इति तन्नामसु पाठात् ॥

अप्रयुच्छन्नप्रयुच्छद्भिरग्ने शिवेभिर्नः पायुभिः पाहि शग्मैः ।

अदब्धेभिरदृपितेभिरिष्टेऽनिमिषद्भिः परि पाहि नो जाः ॥ ८ ॥

अप्रयुच्छन् । अप्रयुच्छत्ऽभिः । अग्ने । शिवेभिः । नः । पायुऽभिः । पाहि । शग्मैः ।

अदब्धेभिः । अदृपितेभिः । इष्टे । अनिमिषत्ऽभिः । परि । पाहि । नः । जाः ॥ ८ ॥

हे अग्ने अप्रयुच्छन् अस्मासु अप्रमाद्यन् ॥ 'युच्छ प्रमाद्ये' । अविच्छिन्नप्रवृत्तिः सन् अप्रयुच्छद्भिः
 अप्रमाद्यद्भिः अनवधानरहितैः शिवेभिः मन्त्रकल्याणैः शग्मैः सुखकरैः पायुभिः रक्षणप्रकारैः नः

१. ख-च-ज-स्त-फ-व-उचथस्य नः । २. झ-बहु यथा तथा । ३. झ१-कारयतु । ४. ख-च-
 ज-ण-त-न-व-अनुक्रान्तः । ५. छ-व-झ१-न-ट-विदथेषु दुःक्रान्तो वा । ६. क-झ-ख-फ-उद्योजयत्येव ।

अस्मान् ^१पाहि रक्ष । किंच हे ^२इष्टे सर्वैः पृषणीयाग्ने ^३जाः जायमानोऽस्माभिर्दीप्यमानः सन् ^४अवबोधेभिः अहिंसितैः ^५अदपितेभिः केनचिदप्यपरिभूतैः ॥ 'दप दम्फ उत्क्षेपे' । तौदादिकः ॥ ^६अनिमिषद्भिः निमेषरहितैः अनलसम्बन्धैः इन्द्रैः लक्षणैः ^७नः अस्मान् ^८परि परितः ^९पाहि पालय । यद्वा । उपर्युपरि जायन्ते इति जाः । नो जाः अस्मत्संबन्धिनीः पुत्रपौत्रादिरूपाः प्रजाः परि पाहि परितो रक्ष । न केवलमस्मान् किंतु अस्मत्पुत्रपौत्रादीनपि रक्ष ॥ ॥ १२ ॥

'एति प्र होता' इति सप्तच पञ्चमं सूक्तं वैष्वतमसं जागतम् । पूर्वत्र 'आग्नेयं तु तत्' इत्युक्तत्वात् इदमप्याग्नेयम् । तथा चानुक्रमणिका—'एति प्र सप्त जागतम्' इति । प्रातरनुवाकाभिन-
शस्त्रयोर्विनियोग उक्तः ॥

एति प्र होता व्रतमस्य माययोर्ध्वी दधानः शुचिपेशसं धियम् ।

अभि सुचः क्रमते दक्षिणावृतो या अस्य धाम प्रथमं ह निंसते ॥ १ ॥

एति । प्र । होता । व्रतम् । अस्य । मायया । ऊर्ध्वम् । दधानः । शुचिपेशसम् । धियम् ।

अभि । सुचः । क्रमते । दक्षिणाऽवृतः । याः । अस्य । धाम । प्रथमम् । ह । निंसते ॥ १ ॥

अयं ^१होता होमनिष्पादकोऽव्ययः ^२अस्य अग्नेः ^३व्रतं हविप्रदानादिरूपं कर्म कर्तुं ^४मायया कर्तव्यविशेषप्रज्ञया युक्तः सन् ^५प्र ^६एति प्रकर्षेण गच्छति होतुम् । मायेति प्रज्ञानाम्, 'माया वयुनम्' (नि. ३. ९. ९) इति तन्नामसु पाठात् । कीदृशोऽयम् । ^७ऊर्ध्वाम् उपर्यारूढां ^८शुचिपेशसं शोभनरूपोपेताम् । पेश इति रूपनाम । ^९धियं प्रज्ञां ^{१०}दधानः । 'आ' चतुर्थाकर्मणोऽभिसमीक्षेतेदं करिष्यति' इत्युक्तत्वात् ^{११}। आगत्य च ^{१२}दक्षिणावृतः प्रादक्षिण्येन वर्तमानाः ^{१३}सुचः जुह्वादाः ^{१४}क्रमते गृह्णाति । कीदृशः सुचः । ^{१५}याः ^{१६}प्रथमं पात्रासादनकाले ^{१७}अस्य अग्नेः ^{१८}धाम स्थानं ^{१९}निंसते ॥ 'निंस' चुम्बने इति धातुः ॥ चुम्बन्ति भजन्ते इत्यर्थः । प्रथममनुष्ठेयक्रमं बुद्ध्या प्रैति पश्चान् सुचः क्रमते इत्यर्थः । हशब्दः प्रसिद्धौ । यद्वा । होता देवानामाह्वाता अयमग्निः अस्य यजमानस्य व्रतं कर्म ज्योतिष्टोमादि प्रज्ञाविशेषेण युक्तः सन् एति । यज्ञदेशं प्रत्यागच्छति । कीदृशोऽयम् । ऊर्ध्वामूर्ध्ववर्ति शुचिपेशसं शोभनरूपोपेतं ^{२०}धियं ज्वालाचलनादिरूपं ^{२१}कर्म दधानः धारयमाणः । आगत्य च दक्षिणावृतः उक्तलक्षणाः सुचो घृतपूर्णा जुहूपभृदादिका अभि क्रमते आक्रमते । घृतं स्वीकर्तुं ज्वालाः प्रसरन्ति इत्यर्थः । याः सुचः प्रथमं पूर्वं हविरासादनकाले अस्याग्नेर्धाम स्थानं वेदिलक्षणं निंसते चुम्बन्ति प्राप्ताः । हशब्दः प्रसिद्धौ ॥ 'गिसि चुम्बने' । अश्वादिस्वात् शपो लुक् । इदित्त्वात् नुम् ॥

१. क्ष-झ-ञ-ट-रक्षणेः । २. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-आ चतुर्थात् कर्मणः । त्वं नो अभि समीक्ष्य इदं करिष्ये इदं करिष्ये इत्युक्तत्वात् । ३. ख-च-गिसि; ४. क्ष-ङ-ञ-ट-शोभनरूपोपेताम् । ५. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-ज्वालाचलनादिरूपम् ।

अभी मृतस्य दोहना अनूषत योनौ देवस्य सदेने परीवृताः ।

अपामुपस्थे विभृतो यदावसदधं स्वधा अधयद्याभिरीयते ॥ २ ॥

अभि । ईम् । ऋतस्य । दोहनाः । अनूषत । योनौ । देवस्य । सदेने । परीवृताः ।

अपाम् । उपस्थे । विभृतः । यत् । आ । अवसत् ।

अध । स्वधाः । अधयत् । याभिः । ईयते ॥ २ ॥

१ ऋतस्य उदकस्य २ दोहनाः धाराः ३ योनौ उत्पत्तिस्थाने ४ देवस्य ५ सदेने द्योतमानस्य आदित्यस्य स्थाने ६ परीवृताः तद्गस्मिभिः परितो व्याप्ताः सत्यः ७ अभि ८ अनूपत अभिनवा भवन्ति । आभवन्त्येव ९ स्तूयन्ते वा १० कदेत्यत आह । ११ यत् यदा १२ अपामुपस्थे उदकानामुपस्थे अन्तः १३ विभृतः विशेषेण ताभिर्धार्यमाणः सन् १४ आवसत् आक्रम्य निवसत्ययमग्निः तदानीमित्यर्थः । १५ अध अधुना १६ स्वधाः अमृतोपमाः अपः १७ अधयत् पिबति सर्वो लोकः । ता विशेष्यन्ते । १८ याभिः सह १९ ईयते अयमग्निः संगच्छते वा भूमिं ता अधयत् । विद्युदात्मना उदकानि जगत् पाययते २० इत्यग्नेः स्तुतिः ॥

युयूषतः सर्वयसा तदिद्वपुः समानमर्थं वितरित्रता मिथः ।

आदीं भगो न हव्यः समसदा वोळ्हुर्न रश्मीन्त्समयंस्तु सारथिः ॥ ३ ॥

युयूषतः । सवयसा । तत् । इत् । वपुः । समानम् । अर्थम् । वितरित्रता । मिथः ।

आत् । ईम् । भगः । न । हव्यः । सम् । अस्मि । आ ।

वोळ्हुः । न । रश्मीन् । सम् । अयंस्तु । सारथिः ॥ ३ ॥

१ सवयसा समानवयस्कौ । वयःशब्देन सामर्थ्यं लक्ष्यते । समानसामर्थ्यौ २ तदित् तदानीमेव यदा प्रवृद्धो भवति तदानीमेव ३ समानमर्थं समानप्रयोजनं ४ निष्पत्तिं ५ मिथः प्रत्येकं ६ वितरित्रता भृशं तरन्ती ७ होत्रध्वर्यु ८ वपुः अग्नेः शरीरं ९ युयूषतः स्वस्वव्यापारेण मिश्रयितुमिच्छतः । प्रेषानन्तरं याज्यादिपाठो होत्रव्यापारः वषट्कारानन्तरं होमोऽध्वर्योरिति विभागः । अत्रेदमनुसंधेयम् । सवयसा समानवयस्कौ मिथः प्रत्येकं समानप्रयोजनं १० सुखप्राप्तिं वितरित्रता विशेषेण तरितुमिच्छन्तौ ॥ तरतेर्यङ्लुगन्तात् शतरि दाधर्त्यादौ (पा. सू. ७. ४. ६५) निपात्यते । द्विवचनस्य आकारः ॥ जायापती तद्वपुस्तदेव परस्परं ११ शरीरं १२ युयूषतः मिश्रयितुमिच्छतः परस्परमालिङ्गतः । तद्वदिभिः साकं १३ होत्रध्वर्यु युयूषतः । १४ आदीम् अनन्तरमेव १५ हव्यः आहवनीयोऽग्निः सारथिः सरणशीलः सारथिवत् यज्ञात्मकस्य

१. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-आविर्भवन्ति आभिमुख्येन स्तूयन्ते वा । २. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-संगच्छते गच्छति । ३. क्ष-ञ-ट-पालयते । ४. क्ष-ञ-ट-समानप्रयोजनं यज्ञनिष्पत्तिम्; ङ-झ१-समानप्रयोजन-यज्ञनिष्पत्तिम्; झ-घमानप्रयोजननिष्पत्तिम् । ५. क्ष-ञ-ट-वितरन्ती । ६. क्ष-ञ-ट-समानमर्थं समानप्रयोजनम् । ७. झ१-परस्परशरीरम् । ८. क्ष-ख-ङ-ज-झ-झ१-ञ-ट-फ-तद्वदग्नेः साकम् ।

रथस्य निर्वाहको वा सन् ^१अस्मत्-अस्माकं संबन्धिनः ^२रश्मीन् रश्मिवदायता घृतधाराः ^३आ सर्वतः ^४समयंस्त सम्यक् स्वीकरोति । तत्र दृष्टान्तद्वयमुच्यते । ^५भगो^१ न सर्वैः सेवनीय आदित्यः^२ स यथा सर्वतः पूजामादत्ते तद्वत् । ^३सारथिः^३ रथस्य यन्ता वोढुर्वाहकस्याश्वादेः रश्मीन् प्रग्रहानिव । तान् यथा स्वीकरोति तद्वदयमग्निरपि हवींषि समयंस्त ॥

यमीं द्वा सर्वयसा सपर्यतः समाने योना मिथुना समौकसा ।

दिवा न नक्तं पलितो युवाजनि पुरु चरन्नजरो मानुषा युगा ॥ ४ ॥

यम् । ईम् । द्वा । सऽवयसा । सपर्यतः । समाने । योना । मिथुना । समऽऔकसा ।

दिवा । न । नक्तम् । पलितः । युवा । अजनि । पुरु । चरन् । अजरः । मानुषा । युगा ॥ ४ ॥

^१यमीम् एनमग्निं ^२द्वा द्वौ ^३सर्वयसा समानवयस्कौ समानसामर्थ्यौ वा ^४समाने ^५योना योनौ फलस्योत्पत्तिस्थाने यज्ञे वर्तमानौ ^६मिथुना दम्पती इव एककार्योद्युक्तौ ^७समौकसा समाननिवासौ देव-यजनस्थानौ ईदृशौ होत्रध्वर्यु ^८सपर्यतः पूजयतः स्तुत्या हविष्प्रदानेन च प्रीणयतः^९ । कदेत्याह । ^{१०}दिवा ^{११}न अहनीव ^{१२}नक्तं रात्रावपि । सर्वैरेवार्थः । एवं पूज्यमानोऽग्निः ^{१३}पलितः पूर्वम् अङ्गारावस्थायां जीर्णोऽपि^{१४} समिन्धनानन्तरं ^{१५}युवा तरुणः तेजसा सर्वस्य मिश्रयिता वा ^{१६}अजनि जायते । एवं जातोऽयं ^{१७}मानुषा ^{१८}युगा मनोः संबन्धीनि युगानि जायापतिरूपाणि होत्रध्वर्युरूपाणि वा उद्दिश्य ^{१९}पुरु ^{२०}चरन् बह्वाज्यादिकं भक्षयन् ^{२१}अजरः अजीर्णो जरारहितो वर्तते ॥

तमीं हिन्वन्ति धीतयो दश त्रिंशो देवं मर्तीस ऊतये हवामहे ।

धनोरधि प्रवत् आ स ऋण्वत्यभिव्रजद्विर्वयुना नवाधित ॥ ५ ॥

तम् । ईम् । हिन्वन्ति । धीतर्यः । दश । त्रिंशः । देवम् । मर्तीसः । ऊतये । हवामहे ।

धनोः । अधि । प्रऽवतः । आ । सः । ऋण्वति । अभिव्रजत्ऽभिः । वयुना । नवा । अधित ॥ ५ ॥

^१देवं द्योतमानं ^२तम्^३ एनमग्निं^४ ^५दश ^६धीतयः दशसंख्याका अङ्गुलयः ^७त्रिंशः त्रिंशः परस्पर-विश्लिष्टाः ^८हिन्वन्ति प्रीणयन्ति मयनकाले । तथा ^९मर्तीसः मनुष्या वयं यजमानाः ^{१०}ऊतये रक्षणाय ^{११}हवामहे आह्वयामः । कोऽस्य विशेष इत्युच्यते । अयमग्निः ^{१२}धनोः धनुषः सकाशात् ^{१३}प्रवत् ^{१४}आ प्रकर्षेण गच्छतो बाणानिव । तान् यथा शत्रोरुपरि मुञ्चति^{१५} ॥ आ इत्युपमार्थे ॥ तद्वत् ^{१६}सः अग्निः ^{१७}धनुस्थानीयात् निजशरीरस्रकाशात् प्रवतः प्रकृष्टवेगवतो रश्मीन् ^{१८}ऋण्वति गमयति ॥ रिचिर्गार्थः । अत्र अन्तर्भावितव्यर्थोऽयम् । इद्विस्वान् नुम् । छान्दसं रेफस्य संप्रसारणम् । अधिशब्दोऽनर्थको धात्वर्थमात्रानुवादी ॥ किंच एवं प्रवृद्धोऽग्निः ^{१९}अभिव्रजद्भिः अनुष्ठानार्थमभितः संचरद्भिः ज्ञेयम्^{२०} अर्थम्

१. क्ष-झ१-ज-ट-भगो न सर्वैः सेवनीयः उपस्थ इव । स यथा रेतर्भादिकं स्वीकरोति तद्वत् । यद्वा भगो न आदित्य इव । २. क्ष-झ१-ज-ट-किंच सारथिः । ३. क्ष-झ१-ज-ट-प्रीणयतः मिथुना जायापती वा पूजयतः । ४. क्ष-ङ-झ-१-ज-ट-शीर्णोऽपि । ५. झ१-तमीम् तमेनम् अग्निम् । ६. क्ष-झ१-ज-ट-मुञ्चति । ७. क्ष-झ१-ज-ट-आमेयम् ।

अभिगच्छन्निवां तदर्थं नवा नवानि नूतनानि वयुना वयुनानि प्रज्ञानानि अनुष्ठानविषयाणि अधित
धारयति ज्ञापयतीत्यर्थः । यद्वा । अभिघ्नजज्ञिराभिसुख्येन गच्छन्निहोत्रादिभिः क्रियमाणानि नवानि^१
वयुनानि प्रज्ञाविशिष्टानि स्तोत्रादीन्यधित धत्ते ॥ धाजञ्छान्दसे लुङि 'स्थाच्चोरिञ्च' इति ह्रस्वम् ।
उत्तरस्य सिचः कित्त्वम् । 'ह्रस्वादङ्गात्' इति सलोपः ॥

त्वं ह्यग्ने दिव्यस्य राजसि त्वं पार्थिवस्य पशुपाइव त्मना ।

एनी त एते बृहती अभिश्रिया हिरण्ययी वक्करी बर्हिः आशाते ॥ ६ ॥

त्वम् । हि । अग्ने । दिव्यस्य । राजसि । त्वम् । पार्थिवस्य । पशुपाऽइव । त्मना ।

एनी इति । ते । एते इति । बृहती इति । अभिऽश्रिया ।

हिरण्ययी इति । वक्करी इति । बर्हिः । आशाते इति ॥ ६ ॥

हे अग्ने त्वं दिव्यस्य दिवि भवस्य देवादेः विद्युदात्मना वृष्ट्यादेर्वा राजसि ईशिषे । ऐश्वर्य-
नामैतत् । तथा पार्थिवस्य पृथिवीसंयन्धिनो मनुष्यादं राजसि ईश्वरो भवसि । किम् अन्यतन्त्रत्वेन
नेत्याह । त्मना आत्मनैव स्वसामर्थ्येनैव । तत्र दृष्टान्तः पशुपाइव । पशुपालको यथा स्वसामर्थ्येनैव
पशूनां निरोधनिर्गमनादिव्यापारेषु समर्थो भवति तद्वत् । एतद्दृष्टान्तेन अत्यन्तस्वातन्त्र्यमुक्तं भवति ।
किञ्च यस्मादेवं तस्मात् एते तव बर्हिः यज्ञम् एते प्रसिद्धे एनी एतवर्णे शुभ्रे चावापृथिव्यौ आशाते
अभ्युवाते व्याप्तः ॥ 'वर्णादनुदात्तात्' (पा. सू. ४. १. ३९) इति ङीप् तकारस्य नकारश्च ॥
कीदृश्यौ ते । बृहती महत्यौ अतिविस्तृते अभिश्रिया प्राप्तैश्वर्ये अभितः सेव्ये वा हिरण्ययी हित-
रमणीये वक्करी अतिकुशलं दान्दयन्त्यौ ॥ वच्चेर्वनिपि 'वनो र च' इति ङीव्रेफौ । छान्दसं कुरवम् ।
'वकि कौटिल्ये' इत्यस्मान् वा छान्दसो नुमभावः । ईदृश्यौ चावापृथिव्यौ बर्हिः अभ्युवाते^२ ॥

अग्ने जुषस्व प्रति हर्य तद्वचो मन्द्र स्वधाव ऋतजात सुक्रतो ।

यो विश्वतः प्रत्यङ्मिं दर्शतो रण्वः संदृष्टौ पितुमाइव क्षयः ॥ ७ ॥

अग्ने । जुषस्व । प्रति । हर्य । तत् । वचः । मन्द्र । स्वधाऽवः । ऋतऽजात । सुक्रतो इति सुऽक्रतो ।

यः । विश्वतः । प्रत्यङ् । असि । दर्शतः । रण्वः । सम्ऽदृष्टौ । पितृमान्ऽइव । क्षयः ॥ ७ ॥

हे अग्ने जुषस्व सेवस्व हविः । प्रीतो भव वा स्तुत्या । किञ्च तत् तादृशं प्रियकरं^३ वचः
वा प्रपूयं स्तोत्रं प्रति हर्य पुनः कामयस्व । हे मन्द्र मादनशीलं स्तुत्य वा हे स्वधावः हविलक्षणा-
न्नवन् हे ऋतजात यज्ञार्थमुत्पन्न हे सुक्रतो शोभनकर्मन् शोभनप्रज्ञ वा । यः ईदृशस्त्वं विश्वतः
सर्वस्य स्थावरजङ्गमस्य जगतः प्रत्यङ्मसि अभिमतः अनुकूलोऽसि न पराङ्मुखः इत्यर्थः । तथा
दर्शतः दर्शनीयः सर्वैः । किञ्च संदृष्टौ सम्यग्दर्शने रण्वः रमणशीलो रमयिता वा भवसि सर्वस्य ।

यद्वा । तव संदष्टौ सत्यां सर्वो जनः ^१क्षयः निवासवान् भवति । तत्र दृष्टान्तः । ^२पितुमानिष ।
अतिप्रभूताक्षस्वामी यथा सर्वैः वस्तव्यः ^३गन्तव्यश्च भवति तद्वत् ॥ ॥ १३ ॥

‘ तं पृच्छत ’ इति पञ्चर्च पञ्चमं सूक्तम् । अत्रानुक्रमणिका—‘ तं पृच्छत पञ्चान्या त्रिष्टुप् ’
इति । दीर्घतमा ऋपिः । पूर्वत्र ‘ आग्नेयं तु तत् ’ इत्युक्तत्वात् इदमप्याग्नेयम् । अभ्या त्रिष्टुप् ।
शिष्टाशिष्टवन्तपरिभाषया जगत्यः । प्रातरनुवाकाश्चिनशस्त्रयोरस्य विनियोग उक्तः ॥

तं पृच्छता स जंगामा स वेद स चिकित्वा ईयते सा न्वीयते ।

तस्मिन्तसन्ति प्रशिषस्तस्मिन्निष्टयः स वाजस्य शवसः शुष्मिणस्पतिः ॥ १ ॥

तम् । पृच्छत । सः । जंगाम । सः । वेद । सः । चिकित्वान् । ईयते । सः । नु । ईयते ।

तस्मिन् । सन्ति । प्रशिषः । तस्मिन् । इष्टयः । सः । वाजस्य । शवसः । शुष्मिणः । पतिः ॥ १ ॥

हे यजमानाः ^१तम् अग्निं ^२पृच्छत । यस्वर्गादिविषयं प्रष्टव्यमस्ति तत् । तस्यैव प्रष्टव्यत्वे
अतिशयमाह । ^३स ^४जंगाम स सर्वत्र गच्छति । अत एव ^५स ^६वेद स च प्रष्टव्यं जानाति । किमितर-
साधारण्येन नेत्याह । ^७स ^८चिकित्वान् स एव चेतनावान् । स विशेषज्ञ इत्यर्थः । सः ^९एव ^{१०}ईयते
ज्ञेयसकाशं गच्छति । पुनर्गतिरेव विशेष्यते । ^{११}सः सोऽग्निरेव ^{१२}नु क्षिप्रम् ^{१३}ईयते । यत् ^{१४}
यजमानस्य ज्ञेयमस्ति तमर्थं ज्ञातुं शीघ्रमेव गच्छतीत्यर्थः ^{१५}। यद्वा । ज्ञानार्थम् ^{१६}ईयते ^{१७}सेव्यते ।
तथा ^{१८}शीघ्रमनुसेव्यते ^{१९}। यस्मादयमुक्तरूपः तस्मात्तमेव पृच्छतेत्यर्थः । तत्र अपेक्षिताः ^{२०}कामाः
सन्तीत्याह । ^{२१}तस्मिन् अग्नौ ^{२२}प्रशिषः प्रशासनानि नियमनसामर्थ्यानि ^{२३}सन्ति । असाध्यं नियम्यापि
साधयितुं शक्त इत्यर्थः । किंच ^{२४}तस्मिन् एवाग्नौ ^{२५}इष्टयः णष्टव्या भोगाः सर्वफलसाधका यागा वा
सन्ति । किंच ^{२६}सः अग्निः ^{२७}वाजस्य अन्नस्य ^{२८}शवसः बलस्य च ^{२९}पतिः पालयिता दाता । किंच
^{३०}शुष्मिणः बलवतो राजादेरपि पतिः स्वामी । यस्मादयं महानुभावस्तस्मात्तमेव पृष्ट्वा पुरुषार्थं
साधयतेति ॥

तमित्पृच्छन्ति न सिमो वि पृच्छति स्वेनेव धीरो मनसा यदग्रभीत् ।

न मृष्यते प्रथमं नार्परं वचोऽस्य क्रत्वा सचते अप्रदृपितः ॥ २ ॥

तम् । इत् । पृच्छन्ति । न । सिमः । वि । पृच्छति । स्वेनऽहव । धीरः । मनसा । यत् । अग्रभीत् ।

न । मृष्यते । प्रथमम् । न । अपरम् । वचः । अस्य । क्रत्वा । सचते । अप्रदृपितः ॥ २ ॥

पूर्वमन्त्रेऽग्निं पृच्छतेत्युक्तम् । अत्र तु सोऽनुनयेन प्रष्टव्यः इत्याह । ^१तमित् तमेवाग्निं ^२पृच्छन्ति
स तु नान्यं पृच्छति प्रश्नसमयेऽपि । ^३सिमः सर्वजनः ^४न ^५वि ^६पृच्छति विपरीतं न पृच्छति ।

१. अ१-स्तव्यः । २. क्ष-क-अ१-ज-ट-किंच सः । ३. क्ष-क-ज्ञ-अ१-ज-ट-यजमानस्य
जिज्ञासितमर्थं ज्ञातुं शीघ्रमेव गच्छतीत्यर्थः । ४. अ-ज्ञानार्थिभिर्यते । ५. अ-नु शीघ्रम् । ६. क्ष-
क-अ१-ज-ट-अस्मदपेक्षिताः ।

पृष्टोऽपि ^१धीरः धीमानयं ^२स्वेनेव ^३मनसा । इवशब्दः एवार्थे । स्वकीयैव बुद्ध्या ^४यत् यत्कार्यम्
^५अग्रभीत् वदामीत्यादत्ते^१ तदेव प्रतिब्रूते न तु प्रभानुकूलम् । स्वतन्त्रेश्वर इत्युक्तं भवति । यद्वा । प्रष्टा
 धीमान्^२ स्वेन^३ मनसा वाचा वाच्यं^३ विचार्य यदग्रभीत् यद्वाक्यं वक्तव्यत्वेन स्वीकुर्यात् तदेवाग्निं पृच्छति
 न तु बहु भापते इत्यर्थः । परवाक्यासह्यत्वमाह । अयमग्निः ^५प्रथमं ^६वचः स्ववाक्यात्पूर्वभावि वचनं
^७न ^८मृष्यते न सहते । तथा ^९अपरं वचः स्वोक्तयनन्तरभावि प्रतिवचनं ^{१०}न मृष्यते । यस्मादयमेवं-
 विधस्तस्मात् ^{११}अप्रदपितः अप्रदसः यद्वा तेन शिक्षितोऽनुदण्डः सर्वो लोकः ^{१२}अस्य महानुभावस्याग्नेः
^{१३}क्रावा क्रतुना रक्षणादिकर्मणा सह ^{१४}सचते संगच्छते जीवतीत्यर्थः ॥

तमिदं गच्छन्ति जुह्वंस्तमर्वतीर्विश्वान्येकः शृण्वद्वचांसि मे ।

पुरुषैस्ततुरिर्यज्ञसाधनोऽच्छिद्रोतिः शिशुरादत्त सं रभः ॥ ३ ॥

तम् । इत् । गच्छन्ति । जुह्वः । तम् । अर्वतीः । विश्वानि । एकः । शृण्वत् । वचांसि । मे ।
 पुरुऽपैषः । ततुरिः । यज्ञसाधनः । अच्छिद्रोऽऊतिः । शिशुः । आ । अदत्त । सम् । रभः ॥ ३ ॥

^१जुह्वः अस्मदीया जुहूपभृदादयः ^२तमित् तमेवोद्दिश्य आज्यपूर्णाः सस्यः ^३गच्छन्ति प्रीणयितुम् ।
 यद्वा । हूयन्ते इति जुह्वः आहुतयः सोमादिरूपाः । अथवा जुह्वादिषु स्थितानि आज्यानि अपि आश्रया-
 श्रयिणोः^४ अभेदेन जुह्वः इत्युच्यन्ते ' मञ्चाः क्रोशन्ति ' इतिवत् । ता अपि तमेव गच्छन्ति अस्य सर्व-
 देवतात्मकरत्वात् । अत्रैव इतरदेवतार्थमपि हूयमानं^५ च^६ इति भावः । किंच ^७अर्वतीः प्रासिमस्यः स्तुतयः
^८तम् इत् तमेवाग्निं गच्छन्ति सर्वदेवतात्मकरत्वादेव । सः^९ एव ^{१०}एकः अयमग्निः ^{११}विश्वानि ^{१२}मे मदीयानि
^{१३}वचांसि स्तोत्ररूपाणि ^{१४}शृण्वत् शृणोति । अग्नेः सर्वदेवतात्मकरत्वं तैत्तिरीया आहुः—' ते देवा
 बिभ्यन्तोऽग्निं प्राविशन् तस्मादाहुरग्निः सर्वा देवताः ' (तै. सं. ६. २. २. ६) इति । तथा अत्रैव
 पुरस्तादान्नास्यते—' एवमग्ने वरुणो जायसे यत्त्वं मित्रः ' (ऋ. सं. ५. ३. १) इत्यादि^{१५} । कोऽस्य
 विशेषः इत्युच्यते । ^{१६}पुरुषैषः बहुपैषभाक् । यद्वा । बहुप्रेषणः । सर्वस्याज्ञापयितेत्यर्थः । ^{१७}ततुरिः
 तारयिता ॥ तरतेः अन्तर्भावितण्यर्थान् ' आहगमहनः ' इति किन्प्रत्ययः । ' बहुलं छन्दसि ' इति
 उत्त्वम् ॥ ^{१८}यज्ञसाधनः यज्ञसाधकः अग्न्यधीनत्वाद्यज्ञस्य । ^{१९}अच्छिद्रोतिः अविच्छिन्नरक्षणः ^{२०}शिशुः
 शिशुवन्प्रियकारी शोचयिता वा शत्रूणाम् । एवंभूतोऽग्निः ^{२१}सं ^{२२}रभः यज्ञादिसंरम्भवान् सन् ^{२३}आदत्त
 आदत्तं हविरादिकं स्वीकरोति ॥

उपस्थायं चरति यत्समारत सद्यो जातस्तत्सार युज्येभिः ।

अभि श्वान्तं मृशते नान्यै मुदे यदीं गच्छन्त्युशतीरपिष्ठितम् ॥ ४ ॥

उपस्थायम् । चरति । यत् । समारत । सद्यः । जातः । तत्सार । युज्येभिः ।

अभि । श्वान्तम् । मृशते । नान्यै । मुदे । यत् । ईम् । गच्छन्ति । उशतीः । अपिऽस्थितम् ॥ ४ ॥

१. क्ष-झ१-ज-ट-तदेवादत्ते । २. क्ष-ङ-झ-झ-ज-ट-पीरो धीमान् । ३. क्ष-झ-ज-ट-स्वेनेव मनसा
 वाच्याऽवाच्यम् । ४. क्ष-ज-ट-आश्रयाश्रितयोः । ५. क्ष-ङ-झ-झ१-ज-ट-हूयमानत्वात् । ६. क्ष-ज-ट-
 अतः । ७. क्ष-झ१-ज-ट-इति ।

यत् यदा अध्वर्युः उपस्थाप्यं चरति उपस्थापोपस्थाप्य अनुतिष्ठति उत्पत्त्यनुकूलव्यापारं करोति । कदेत्याह । यत्^१ समास्त समागच्छत मथनेन आविरभवत् ॥ 'समो गम्यच्छि' इति अर्तेः आत्मनेपदम् ॥ सद्यः तदानीमेव जातः उत्पन्नः सन् युज्येभिः योक्तुं संबद्धं समर्थैः फलैः मिश्रयितुमर्हतेजोभिर्वा युक्तः सन् तत्सार अरण्योर्गूढः सन् चचार । यद्वा । युज्येभिरश्वैर्जातमात्रः एव सर्वत्र संचचार ॥ 'त्सर च्छग्नगतौ' । लिटि णलि रूपम् ॥ एवं प्रवृद्धोऽयं श्रान्तं श्रान्तं शान्तं वा यजमानं नान्यो नन्दनीये कर्मणि निमित्तभूते सति मुदे तस्य संतोषाय अभि मृशते अभिमर्शनं करोति । फलप्रदानेनेति भावः । यथा लोके गुर्वादिः श्रान्तं^२ शिष्यादिकं स्पृशति तद्वत् । कदेति चेत् उच्यते । यत् यदा अपिष्ठितं व्याप्य वर्तमानम् ईम् एनमग्निम् उशतीः कामयमाना आज्यधाराः स्तुतयो वा गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति तदा अभि मृशते ॥

स ईं मृगो अप्यो वनगुरुं त्वच्युपमस्यां नि धायि ।

व्यव्रवीद्वयुना मर्त्येभ्योऽग्निर्विद्वान् क्रतुचिद्धि सत्यः ॥ ५ ॥

सः । ईम् । मृगः । अप्यः । वनगुरुः । उप । त्वचि । उपमस्याम् । नि । धायि ।

वि । अव्रवीत् । वयुना । मर्त्येभ्यः । अग्निः । विद्वान् । क्रतुचित् । हि । सत्यः ॥ ५ ॥

स ईं स एवाग्निः उपमस्याम् उपमायामुपमास्पदायां त्वचि ओपध्यादिभिराच्छादितायां वेद्याम् उप नि धायि उपस्थाप्यते^१ उत्तरत्रोपभोगाय । कीदृशः सः । मृगः मार्जयिता अन्वेपणशीलो वा । 'मृगो मार्जयितकर्मणः' (निरु. १.२०) इति यास्कः । अप्यः आप्यो गन्तव्यः । अपः कर्म तत्र साधुर्वा । वनगुरुः वनगामी ॥ ऋच्छतेर्गमेः च^२ इदं रूपम् । यद्वा । गमेरेव । उपपदस्य रुडागमभ्यान्दसः ॥ एवंभूतः अग्निः मर्त्येभ्यः मरणधर्मभ्यो यजमानादिरूपेभ्यः वयुनानि^३ प्रज्ञानानि अनुष्ठेयज्ञानानि व्यवव्रवीत् विशेषेण ब्रवीति उपदिशति । वयुनमिति प्रज्ञानाम्, 'वयुनम् अभिल्या' (नि. ३. ९. १०) इति तन्नामसु पाठात् । ईदृक् सामर्थ्यमस्तीति दर्शयति । अयम् अग्निर्विद्वान् सर्वज्ञः क्रतुचित् यज्ञस्योदकस्य वा चेतिता^४ ज्ञाता सत्यः । सत् क्रियमाणं कर्म । तत्र साधुः । सत्सु^५ भवो वा । सत् फलं तदर्हतीति वा । सम्यक्फलप्रद इत्यर्थः । यस्मादयमुक्तसामर्थ्योपेतः तस्मान् प्रज्ञोपदेशो युक्तः । हिशब्दः प्रसिद्धौ ॥ ॥ १४ ॥

'त्रिमूर्धानम्' इति पञ्चर्ष पष्ठं सूक्तं दैर्घतमसम् आग्नेयम्, पूर्वत्र 'आग्नेयं तु तत्' इत्युक्तत्वात् । 'त्रिमूर्धानम्' इत्यनुक्रमणिका । प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोस्त्रैष्टुमे छन्दसि इदमादिसूक्तत्रयस्य विनियोगः । 'अथैतस्याः' इति खण्डे सूत्रितं—'त्रिमूर्धानमिति त्रीणि' (आश्व. श्री. ४. १३) इति ॥

१. क्ष-ञ-उ-यत् यदा । २. क्ष-ञ-उ-शान्तम् । ३. क्ष-ज्ञ-उ-उ-निधिवत् उपस्थाप्यते । ४. क्ष-ञ-ज्ञ-उ-उ-वा । ५. क्ष-ञ-क्ष-ज्ञ-ज्ञ-उ-वयुना वयुनानि । ६. क्ष-चेतयिता । ७. क्ष-ज्ञ-उ-उ-तत्र ।

त्रिमूर्धानं सप्तर्षिं गृणीषेऽनूनमग्निं पित्रोरुपस्थे ।

निषत्तमस्य चरतो ध्रुवस्य विश्वा दिवो रोचनापप्रिवांसम् ॥ १ ॥

त्रिमूर्धानम् । सप्तर्षिमम् । गृणीषे । अनूनम् । अग्निम् । पित्रोः । उपस्थे ।

निऽसत्तम् । अस्य । चरतः । ध्रुवस्य । विश्वा । दिवः । रोचना । आपप्रिवांसम् ॥ १ ॥

अनया अग्निर्यज्ञरूपेण स्तूयते । 'त्रिमूर्धानं' सवनत्रयरूपमूर्धत्रयोपेतम् ॥ 'द्वित्रिभ्यां पादन्मूर्धसु बहुव्रीहौ' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥ किंच 'सप्तर्षिम्' नियामकसप्तच्छन्दोयुक्तम् 'अनूनम्' अविकलं संपूर्णफलम् 'अग्निम्' अग्निसाध्यम् अङ्गनादिगुणयुक्तं वा 'पित्रोरुपस्थे' द्यावापृथिव्योरुपस्थे 'निषत्तं' निषण्णम् । मध्ये वर्तमानमित्यर्थः । भूमिस्थद्रव्येण ब्रूलोकस्थदेवताभिश्च साध्यत्वादिति यावत् । किंच 'ध्रुवस्य निश्चलस्य' 'चरतः' हविर्भक्षयतः 'अस्य' अग्नेः संबन्धिनं यज्ञं 'दिवः' ब्रूलोकादागतानि विश्वानि^१ रोचनानि^२ देवविमानानि 'आपप्रिवांसं' सर्वतः पूरयितारं 'गृणीषे' गृणीहि स्तुहि । यद्वा अयमग्नि-
रेशः पते । त्रिमूर्ध्वदत्र^३ त्रिऽप्रन्तरिक्षयुगोक्तावस्थानत्रयोपेतम् । लोकत्रयव्याप्तमित्यर्थः । गार्हपत्या-
दिस्थानत्रयवर्तितं^४ वा । सप्तर्षिम् सप्तज्वालम् अनूनम् अन्यूनं पित्रोः द्यावापृथिव्योरुपस्थे उत्सङ्गे निषत्तम् ॥ 'नसत्तनिषत्तं' इति निपातनात् निष्ठानत्वाभावः ॥ निषण्णम् आपप्रिवांसं सर्वतः
पूरयन्तं कामानाम् उक्तलक्षणविशिष्टमग्निं^५ गृणीषे गृणीहि स्तुहि । किंच चरतः सर्वत्र ज्वालाभिर्गच्छतो
ध्रुवस्य धृतः चार्^६ अत्रिचलितस्य दिवो द्योतमानस्य अस्य अग्नेः विश्वा सर्वाणि रोचना रोचमानानि
तेजोऽग्निं सर्वत्र व्याप्नुवन्तीति शेषः । ईदृशमग्निं स्तुहि इति अन्तरात्मानः^७ प्रैषः ॥

उक्षा महान् अभि ववक्ष एने अजरस्तथावितऊर्तितः ऋष्वः ।

उर्व्याः पदो नि दधाति सानौ रिहन्त्यूर्ध्वो अरुषासो अस्य ॥ २ ॥

उक्षा । महान् । अभि । ववक्षे । एने इति । अजरः । तस्थौ । इतः ऊर्तितः । ऋष्वः ।

उर्व्याः । पदः । नि । दधाति । सानौ । रिहन्ति । ऊर्ध्वः । अरुषासः । अस्य ॥ २ ॥

'उक्षा' सेका । फलप्रदानसमर्थः^१ इत्यर्थः । अत एव 'महान्' महिम्ना स्वरूपेण उद्धतवृषभसदृशः
अयमग्निः 'एने' द्यावापृथिव्यौ 'अभि' अभिक्रम्य व्याप्य 'ववक्षे' वहति व्याप्नोतीत्यर्थः ॥ 'वहतेर्लेटि
छान्वसः' शपः श्रुः । 'लोपस्त आत्मनेपदेषु' इति तलोपः । 'सिब्वहुलम्' इति सिप् ॥
वृष्ट्यादिप्रदानेन हविर्वहनेन च लोकद्वयस्य^२ वासिनः^३ देवान् मनुज्याश्च रक्षतीत्यर्थः । किंच अयम्
'अजरः' जरारहितः 'ऋष्वः' महान् पूज्यः । महत्तामैतत् । 'ऋष्वः उक्षाः' (नि. ३. ३. ३) इति

१. क्ष-क्ष१-अ-ट-निश्चलस्य नियतस्य । २. क्ष-विश्वा रोचना विश्वानि रोचनानि; क्ष१-विश्वा रोचनानि ।
३. क्ष-क्ष-क्ष-अ-ट-त्रिमूर्धानं मूर्ध्वत् उन्नतक्षित्यन्तरिक्षः; क-ज-ण-न-त्रिमूर्धानं मूर्ध्वदत्र । ४. क्ष-क्ष-अ-ट-
उत्तमगार्हपत्यादिस्थानत्रयवर्तिनम् । ५. क्ष-क्ष-अ-ट-उक्तगुणविशिष्टमग्निम् । ६. क्ष-अ-ट-नित्यं धृतत्वात् । ७.
क्ष-क्ष-अ-ट-अन्तरात्मानं प्रति । ८. ख-च-फ-फलप्रदाता । ९. क-ज-क्ष-ण-न-लोकद्वयनिवासिनः ।

तन्नामसु पाठात् । तथा ^१इतऊतिः प्राप्तरक्षणः सन् ^२तस्थौ स्थितो वर्तते । यद्वा । उक्तगुणोऽयम् इतऊतिः इत एव गमनवान् अस्मदेवयजनाभिमुखगमनवान् तस्थौ वर्तते । तदनन्तरम् ^३उर्ध्वा विस्तृताया भूम्याः ^४सालौ समुद्धिते प्रदेशे वेदिलक्षणे ^५पदो ^६नि ^७दधाति पदानि स्थापयति करोति । किंच ^८अस्य अग्नेः ^९अरुणासः ^{१०}अरुणा आरोचनाः ^{११}ऊधः ऊधःस्थानीयमन्तरिक्षं ^{१२}रिहन्ति लिहन्ति । यद्वा । अस्य ऊधः ऊधःस्थानीयं यज्ञमरुणास आरोचनाः ^{१३}ब्रह्मवर्चसेन यजमाना रिहन्ति अभिमतस्वर्गादीनि लिहन्ति ॥

समानं वत्समभि संचरन्ती विष्वग्धेनू वि चरतः सुमेके ।

अनपवृज्यां अध्वनो मिमाने विश्वान्केतां अधि महो दधाने ॥ ३ ॥

समानम् । वत्सम् । अभि । संचरन्ती इति समुच्चरन्ती । विष्वक् ।

धेनू इति । वि । चरतः । सुमेके इति सुऽमेके ॥

अनपवृज्यान् । अध्वनः । मिमाने इति । विश्वान् । केतान् । अधि । महः । दधाने इति ॥ ३ ॥

^१समानम् एकमेव ^२वत्सं वत्सस्थानीयं पुत्रवत् हर्षहेतुम् अग्निम् अभिमुखं ^३संचरन्ती संचरन्त्यौ ^४दे ^५धेनू अग्निहितकरणेन ^६प्रीणयिष्यौ ^७पत्नीयजमानलक्षणे धेनू ^८विष्वक् ^९वि ^{१०}चरतः संचरतः । स्तनपानादिसदृशेन्धनप्रक्षेपसंमार्जनादिना सग्यग्वर्धयतः इत्यर्थः । कीदृशौ ते ^{११}सुमेके शोभनकर्माणां शोभनमेहने वा परिचरणकुशले इत्यर्थः । किंच ^{१२}अनपवृज्यान् अपवर्जनीयरहितान् ॥ ‘नव्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥ ^{१३}अध्वनः मार्गान् अग्नेः प्रान्तप्रदेशान् केशाद्यध्वरहितान् ^{१४}मिमाने संपादयिष्यौ । किंच ^{१५}विश्वान्केतान् सर्वाणि प्रज्ञानानि प्रवर्धनविषयाणि ^{१६}महः महान्ति ^{१७}अधि अधिकं ^{१८}दधाने धारयन्त्यौ । ईदृशौ अध्वर्युयजमानरूपे जायापतिरूपे वा धेनू विष्वग्विचरतः ॥

धीरासः पदं क्वयौ नयन्ति नाना हृदा रक्षमाणा अजुर्यम् ।

सिषासन्तः पर्यपश्यन्त सिन्धुमाविरेभ्यो अभवत्सूर्यो नृन् ॥ ४ ॥

धीरासः । पदम् । क्वयः । नयन्ति । नाना । हृदा । रक्षमाणाः । अजुर्यम् ।

सिषासन्तः । परि । अपश्यन्त । सिन्धुम् । आविः । एभ्यः । अभवत् । सूर्यः । नृन् ॥ ४ ॥

^१धीरासः धीरा धीमन्तः प्रयोगज्ञा अध्वर्यादयः ^२अजुर्यम् अजर्यम् अजीर्णम् ^३एनमग्निं ^४पदं स्थानं वेदिलक्षणं ^५नयन्ति प्रापयन्ति मथनदेशात् ^६गार्हपत्याद्वा । अथवा चक्ष्यमाणलक्षणा यजमानादयः पदमास्पदं सर्वकामानाम् आस्पदम् एनं गमयन्ति । कीदृशास्ते । ^७क्वयः क्रान्तदर्शिनी मेधाविनः

१. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-अरुणासः आरोचमानाः । २. क्ष-ङ-ञ-ट-आरोचमानाः । ३. क्ष-झ-ञ-ट-अभि संचरन्ती अभि अभिमुखं संचरन्त्यौ सम्यक् तोषयन्त्यौ । ४. क्ष-झ-ञ-ट-अग्निं हुतकरणेन । ५. झ-ञ-प्रीणयन्त्यौ । ६. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-अक्षीणम् । ७. झ-मन्धनदेशात् ।

अनूचाना वा । ' ये वा अनूचानास्ते कवयः ' (ऐ. ब्रा. २. २) इति श्रुतेः । किंच ' नाना ' हृदा बहुप्रकारया बुद्ध्या ' रक्षमाणाः धारयमाणाः । किंच एवंप्रकारास्ते ' सिन्धुं स्पन्दमानं यज्ञद्वारा फलानि स्ववन्तम् अग्निं ' ' सिषासन्तः संभक्तुमिच्छन्तः ॥ सनतेः सनि ' सनीवन्तर्धं ' इति विकल्पनात् इडभावः । ' जनसनखनाम् ' इति आत्वम् ॥ ' पर्येषयन्त परितः पश्यन्ति । शुश्रूषन्त इत्यर्थः । किंच ' सूर्यः सर्वस्य प्रसविता अयमग्निः ' एभ्यः एवं कुर्वन्नयः ' नृन् नृभ्यो नेतृभ्यः ' आविः ' अभवत् तेषामनुग्रहेण प्रत्यक्षोऽभवत् ॥ नृनित्यत्र वचनव्यत्ययः २ ॥ नृन् प्राणिनोऽनुग्रहीतुमिति वा योज्यम् ॥

दिदृक्षेण्यः परि काष्ठासु जेन्य ईलेन्यो महो अभीय जीवसे ।

पुरुत्रा यदभवत्सूरहैभ्यो गर्भेभ्यो मघवा विश्वदर्शतः ॥ ५ ॥

दिदृक्षेण्यः । परि । काष्ठासु । जेन्यः । ईलेन्यः । महः । अभीय । जीवसे ।

पुरुऽत्रा । यत् । अभवत् । सूः । अह । एभ्यः । गर्भेभ्यः । मघवा । विश्वऽदर्शतः ॥ ५ ॥

अयमग्निः ' काष्ठासु परस्परं क्रान्त्वा वर्तमानासु दशसु दिक्षु ' दिदृक्षेण्यः । अनुग्रहयुक्त्या दर्शन-युक्तः ३ भवति । यद्वा । द्रष्टुमेष्टव्यो दर्शनेच्छाविषयभूतः ॥ दृशेः सनन्तात् ' कृत्यार्थे तवैकेनूकेन्य ' इति केन्यप्रत्ययः ॥ अत एव ' जेन्यः सर्वत्र प्रादुर्भवनशीलो भवति जयशीलो वा । किंच प्रदानसमये ' ईलेन्यः स्तुरयो भवति । किमर्थमेवम् । ' महः महतो देवादेः ' अभीय अभक्तस्याल्पस्य यजमानादेर्वा ' जीवसे जीवनाय । हविर्वहनेन धनप्रदानेन ' इति विवेकः । तत्रोपपत्तिमाह । ' यत् ' अह यस्मात् खलु ' पुरुत्रा ' बहुषु देशेषु ॥ ' देवमनुष्य ' इत्यादिना त्राप्रत्ययः ॥ ' मघवा हविलक्षणास्त्वान् ' विश्व-दर्शतः सर्वविषयद्रष्टव्यवानयमग्निः ' एभ्यो ' गर्भेभ्यः ॥ षष्ठ्यर्थे चतुर्थी ॥ एषामृत्विजां गर्भवच्छिशु-वदस्यन्तरक्षणीयानां ' सूः ' अभवत् प्रसविता उत्पादयिता अभवत् भवति । तस्मात् नाना हृदा रक्षमाणाः कवयः पदं नयन्तीति पूर्वत्र संबन्धः ॥ ॥ १५ ॥

' कथा ते ' इति पञ्चमं सप्तमं सूक्तं दैर्घतमसमाप्तेयं त्रैभुम् । ' कथा ' इत्यनुक्रमणिका ॥ प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोरस्य सूक्तस्य विनियोगः ' त्रिमूर्धानमिति त्रीणि ' इत्यनेनोक्तः ॥

कथा ते अग्ने शुचयन्त आयोर्ददाशुर्वाजैभिराशुषाणाः ।

उमे यत्तोके तनये दधाना ऋतस्य सामन्त्रणयन्त देवाः ॥ १ ॥

कथा । ते । अग्ने । शुचयन्तः । आयोः । ददाशुः । वाजैभिः । आशुषाणाः ।

उमे इति । यत् । तोके इति । तनये । दधानाः । ऋतस्य । सामन् । रणयन्त । देवाः ॥ १ ॥

हे ' अग्ने ' ते तव संबन्धिनो रश्मयः ' शुचयन्तः दीप्तिं सर्वत्र चक्षाणाः प्रकटयन्तः ' आशुषाणाः आशु शीघ्रं संभक्तारः आशून् संभक्तारो वा । वायवादेरपि शीघ्रं संभक्तार इत्यर्थः । यद्वा । समन्तात्

शोषयितारः । यद्वा । सर्वं व्यामुवन्तः ॥ अन्नोतेर्लिटः कानच् । व्यस्ययेन उपस्ययः सिच् च इति द्विविकरणात् । आङ्पूर्वात् अन्तर्भावितण्यर्थात् श्रुपेः शानचि छान्दसः शपो लुक् । आङ्छान्दोपपदात् सनतेः कर्मणि अण् ॥ ईदृशा रश्मयः । वाजेभिः अन्नैः सहितम् । आयोः आयुरायुष्यम् ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ कथा केनोपायेन । ददाशुः ददति ॥ ' दाश्च दाने ' । छान्दसो लिट् ॥ तमुपायमनुगृहाणेत्यर्थः । रश्मीनां वरप्रदानं कुत्र दृष्टमिति चेत् उच्यते । यत् यस्मात् । उभे उक्ते अन्नायुषी । तोके पुत्रे । तनये अनवच्छेदेन । कुटुम्बस्य विस्तारके । यद्वा । तोके पुत्रे तनये तत्पुत्रादौ च । धानाः धारयन्तः । देवाः व्यवहर्तारो यजमानाः । क्रतस्य यज्ञस्य संबन्धिनि । सामन् साम्नि रथन्तरादौ । रणयन्त रमन्ते रमयन्ति शब्दयन्त्येव वा । यस्मात् अन्नायुषुत्रादिसहिताः सोमेनेष्टा साम्नि रमन्ते तस्मात् रश्मयो ददतीत्यवगम्यते इत्यर्थः । तादृशांस्वदीयान् रश्मीन् मामपि अनुगृहाणेत्यर्थः ॥

बोधो मे अस्य वचसो यविष्ठ मंहिष्ठस्य प्रभृतस्य स्वधावः ।

पीयति त्वो अनु त्वो गृणाति वन्दारुस्ते तन्वं वन्दे अग्ने ॥ २ ॥

बोध । मे । अस्य । वचसः । यविष्ठ । मंहिष्ठस्य । प्रभृतस्य । स्वधाऽवः ।

पीयति । त्वः । अनु । त्वः । गृणाति । वन्दारुः । ते । तन्वम् । वन्दे । अग्ने ॥ २ ॥

हे यविष्ठ युवतम हे । स्वधावः हविलक्षणाक्षेन तद्ब्रह्मे । मे मदीयस्य । मंहिष्ठस्य अतिशयेन पूजनीयस्य । प्रभृतस्य प्रकर्षेण संपादितस्य । अस्य इदानीं क्रियमाणस्य । वचसः स्तुतिरूपस्य वचनस्य ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ उक्तलक्षणं वचः । बोध बुध्यस्व स्तुतो भवेत्यर्थः । हे अग्ने लोके । त्वः । अत्र यास्कः । ' त्वो नेम इत्यर्धस्य ' (निरु. ३. २०) इत्युक्त्वा एतदेवोदाजहार । एको जनः । पीयति । वधक्रमैतत् । हिनस्ति । यज्ञादिना न पूजयतीत्यर्थः । त्वः एकः । अनु । गृणाति अनुकूलम् उच्चारयति । तयोर्मध्ये हे । अग्ने । वन्दारुः वन्दनशीलोऽहं । ते तव । तन्वं तनुं तव मूर्तिं । वन्दे स्तौमि ॥

ये पायवो मामतेयं ते अग्ने पश्यन्तो अन्धं दुरितादरक्षन् ।

ररक्ष तान्सुकृतो विश्ववेदा दिप्सन्त इद्रिपवो नाहं देभुः ॥ ३ ॥

ये । पायवः । मामतेयम् । ते । अग्ने । पश्यन्तः । अन्धम् । दुःइतात् । अरक्षन् ।

ररक्ष । तान् । सुऽकृतः । विश्वऽवेदाः । दिप्सन्तः । इत् । रिपवः । न । अहं । देभुः ॥ ३ ॥

अग्नेतिहासमाचक्षते । उच्यते बृहस्पतिनामानां द्वौ ऋषी आस्ताम् । तत्र उच्यस्य ममता नाम भार्या । सा च गर्भिणी । तां बृहस्पतिर्गृहीत्वा अरमयत् । शुक्रनिर्गमनावसरे प्राप्ते गर्भस्थं रेतः प्रावादीत् हे मुने रेतो मा त्याक्षीः पूर्वमहं वसामि रेतःसंकरं मा कार्षीः इति । एवमुक्तो बृहस्पतिः बलात् प्रतिरुद्ध-

१. झ-अविच्छेदेन । २. क्ष-ङ-च-झ-झ१-ज-ट-फ-कुलस्य । ३. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-ममापि । ४. क्ष-यास्कस्तु । ५. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-उच्चारयति स्तौति । ६. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-भार्या आसीत् । गर्भिणी ताम् । ७. झ१-रेतःसेकम् ।

रेतस्कः सन् शशाप^१ । हे गर्भं स्वं यतो रेतोनिरोधमकरोः अतस्त्वं दीर्घं तमः प्राप्नुहि जात्यन्धो भवेति । एवं शशो ममतायां दीर्घतमा अजायत । स चोत्पन्नः तमोऽप्यथया अग्निमस्तौषीत् । स च स्तुत्या प्रीतः आन्ध्रं पर्यहरदिति । तदिदमत्रोच्यते । हे अग्ने^२ ते तव संबन्धिनः^३ ष्ये^४ ष्यायवः प्रसिद्धाः पालयितारो रश्मयः^५ मामतेयं ममतायाः पुत्रं दीर्घतमसम्^६ अन्धं^७ ष्यन्तः अन्धोऽयम् अतोऽस्माभिः रक्षणीयः इति अवगच्छन्तः सन्तः^८ दुरितात् दुष्टं प्राप्ताहुः खात्^९ अरक्षन्^{१०} तान्^{११} सुकृतः सुखकर्तृन्^{१२} विश्ववेदाः विश्वप्रज्ञः^{१३} ररक्ष^{१४} रक्षति^{१५} । अस्मत्पालनायेति भावः । तैः^{१६} अस्मानपि रक्षिष्यतीत्यर्थः । एवं रक्षितानस्मान्^{१७} दिप्सन्तः^{१८} दम्भितुमिच्छन्तः^{१९} रिपवः कामादयः^{२०} नाह^{२१} देभुः । अहेति विनिग्रहार्थीयः । न खलु दम्भितुं शक्नुवन्ति ॥ ‘दम्भु दम्भे’ । ‘श्रन्थिग्रन्थिदम्भिस्वज्जीनामिति^{२२} वक्तव्यम्’ (का. १. २. ६. १) इति लिट्ः कित्वात् ‘अनिदिताम्’ इति नलोपः । तस्य असिद्धत्वात् एत्वाभ्यासलोपयोरप्राप्तां ‘दम्भेऽति वक्तव्यम्’ (पा. सू. ६. ४. १२०. ४) इति तौ विधीयते ॥ यद्वा । सूक्तदष्टा दीर्घतमाः स्वयमेव आत्मानं परोक्षतया ब्रवीति ॥

यो नो अग्ने अररिवाँ अघायुररातीवा मर्चयति द्वयेन ।

मन्त्रो गुरुः पुनरस्तु सो अस्मा अनु मृक्षीष्ट तन्वं दुरुक्तैः ॥ ४ ॥

यः । नः । अग्ने । अररिवान् । अघऽयुः । अरातिऽवा । मर्चयति । द्वयेन ।

मन्त्रः । गुरुः । पुनः । अस्तु । सः । अस्मै । अनु । मृक्षीष्ट । तन्वम् । दुऽउक्तैः ॥ ४ ॥

हे अग्ने^१ नः^२ अस्मान् युष्मद्रक्षितान्^३ यः^४ अघायुः मारणादिरूपपापेच्छावान्^५ अररिवान् अदाता अस्मद्दानप्रतिबन्धकः इत्यर्थः ॥ रातेऽच्छान्दसस्य लिट्ः कसुः ॥ अरातीवा स्वयमदानवान् ॥ ‘छन्दसि वनिपमिच्छन्ति’ इति मत्वर्थीयो वनिप् ॥ शत्रुत्वमाचरन् यः शत्रुः द्वयेन मानसवाचिकभेदेन द्विविधेन मन्त्रेण । न ददामीति मानसो मन्त्रः । निन्दाधारोपेण दाननिवारणं वाचिको मन्त्रः । यद्वा । मायाहेतुकेन विरुद्धरूपेण द्विविधेन मन्त्रेण । यो विरुद्धमाचरति तन्न संकीर्तयति यच्च प्रियं भूते तन्न कराति अन्यन् करोत्यन्यद्दानीत्येवं मन्त्रस्वरूपद्वैविध्यम् । पूर्वं मानसवाचिकभेदेन हृदानीं वाचिककायिकभेदेनेति विवेकः । ईदृशेन मन्त्रेण यः शत्रुः मर्चयति भर्त्सयति विधेयीकरोति^६ वा अस्मान् । षसः मन्त्रैकदंशो मानसरूपः^७ अस्मै^८ पुनः^९ गुरुः^{१०} अस्तु ॥ षष्ठ्यर्थे चतुर्थी ॥ प्रयोक्तुरेव पुनः गरितारतु^{११} । तथा दुरुक्तैः दुर्वाश्रयैर्निन्दारूपवाचिकैः^{१२} तन्वं स्वकीयां तनुम्^{१३} अनु^{१४} मृक्षीष्ट अनुमाष्टु अनुक्रमेण लुप्पतु । यद्वा । स द्विविधो मन्त्रः अस्मै^{१५} प्रयोक्तुरेव^{१६} गुरुं गरितास्तु । अन्यान्यपि अस्मक्यङ्काराय प्रयुक्तानि निष्ठुरभाषणानि सन्ति । तैर्दुरुक्तैः सोऽरातिः स्वतनुमेवावलुप्पतु । स्वात्मानमेवावृत्त्य दहत्वित्यर्थः ॥

१. ङ-झ१-तं शशाप । २. क्ष-ङ-झ-झ१-न-ट-तान् रश्मिन् । ३. क्ष-झ१-न-ट-त्वं ररक्ष रक्ष । ४. स-तेन । ५. क्ष-न-ट-°दम्भिस्वज्जीनामिति । ६. क्ष-न-ट-°पापेच्छया । ७. क-विषयीकरोति । ८. ङ-झ-झ१-गरितास्तु भक्षोऽस्तु । ९. ङ-झ१-प्रयोक्त्रे ।

उत वा यः सहस्य प्रविद्वान्मर्तो मर्ति मर्चयति द्वयेन ।

अतः पाहि स्तवमान स्तुवन्तमग्ने मार्किर्नो दुरिताय धायीः ॥ ५ ॥

उत । वा । यः । सहस्य । प्रविद्वान् । मर्तः । मर्तम् । मर्चयति । द्वयेन ।

अतः । पाहि । स्तवमान । स्तुवन्तम् । अग्ने । मार्किः । नः । दुः । दुरिताय । धायीः ॥ ५ ॥

पूर्वमन्त्रे द्विविधकुटिलमन्त्रेण^१ कर्तारं^२ तन्मन्त्रणं प्राप्नोतु मा अस्मान् इत्युक्तम् । अत्र तु तन्मन्त्रणात् पाहि इत्यग्निः प्रार्थ्यते । 'उत वा' हे 'सहस्य' सह इति बलनाम । तत्र भवाम्ने यः 'मर्त्यः मरण-धर्मा मनुष्यः' प्रविद्वान् मायामन्त्रणं प्रकर्षेण जानन् 'द्वयेन पूर्वोक्तरीत्या द्विविधमन्त्रेण 'मर्तं मनुष्यं' 'मर्चयति विधेयीकरोति भर्त्सयति वा 'अतः तादृशात् भर्त्सनात् तत्कर्तुः सकाशाद्वा हे 'स्तवमान स्तूयमान' 'अग्ने' 'स्तुवन्तं स्तुतिं कुर्वन्तं मां' 'पाहि रक्ष । किंच 'नः अस्मान्' 'दुरिताय तत्कृताय दुर्मन्त्रणप्रयुक्तदुःस्त्राय समर्थ' 'मार्किः' 'धायीः मा स्थापय । दुरितभाजनं मा कार्षीः इत्यर्थः ॥ 'धि धारणे' । व्यत्ययेन इत् । सिचि वृद्धिः । 'न माङ्योगे' इति अडभावः ॥ ॥ १६ ॥

'मथीद्यत्' इति पञ्चममष्टमं सूक्तं दैर्घ्यतमसं त्रैष्टुभमाग्नेयम् । 'मथीद्यत्' इत्यनुक्रमणिका । सूक्तत्रयमध्येत्य^३ तृतीयत्वेन पूर्वं विनियोग उक्तः ॥

मथीद्यदीं विष्टो मातरिश्वा होतारं विश्वाप्सुं विश्वदेव्यम् ।

नि यं दधुर्मेनुष्यासु विक्षु स्वर्यं चित्रं वपुषे विभावं ॥ १ ॥

मथीत् । यत् । ईम् । विष्टः । मातरिश्वा । होतारम् । विश्वऽअप्सुम् । विश्वऽदेव्यम् ।

नि । यम् । दधुः । मनुष्यासु । विक्षु । स्वर्यः । न । चित्रम् । वपुषे । विभाऽवम् ॥ १ ॥

'होतारं देवानामाह्वतारं' विश्वाप्सुम् । अप्सिष्वति रूपनाम । नानारूपं पार्थिववैष्णुतजाठरादिभेदेन आहवनीयादिभेदेन वा । यद्वा । कालीकरास्यादिरूपेण ज्वालानां वैरूप्याद्विश्वरूपत्वम् । 'विश्वदेव्यं सर्वदेवयोग्यक्रियासाधुं' 'यदीं यम् एनमग्निं' 'मातरिश्वा वृष्ट्याद्विनिर्मात्रन्तारिक्षमनो वायुः' 'विष्टः काष्ठेष्वन्तःप्रविष्टः सन्' 'मथीत् अमक्षात् प्रावर्धयदित्यर्थः ॥ 'मथे विलोडनं' । 'हयन्तक्षण' इति वृद्धिप्रतिषेधः ॥ पुनः स एव विशेष्यते । 'यम् अग्निं' 'मनुष्यासु मत्वा कर्म कुर्वतीषु' 'विक्षु ऋत्विग्ग्रासु प्रजासु पूर्वं' 'वपुषे यज्ञशरीरसिद्धये' 'नि' 'दधुः धारयन्ति यजमानाः । मनुष्यशब्दो निरुक्ते बहुधा निरुक्तः—'मनुष्याः कस्मान्मत्वा कर्माणि सीष्यन्ति मनस्यमानेन गृष्टा' मनोरपत्यं' 'मनुषो वा' (निरु. ३. ७) इति । यद्वा । पूर्वं देवा मनुष्यासु मनोरपत्यभूतासु विक्षु प्रजासु प्राणिषु वपुषे स्वरूपाय^४ यागादिस्वरूपप्रकाशाय शरीरधारणाय वा जाठराग्निरूपेण नि दधुः स्थापितवन्तः । तत्र दृष्टान्तः । 'स्वर्यं स्वरणं^५ स्वीरणं^६ वा । आदित्यमिव 'चित्रं चायनीयं' 'विभावं

१. क्ष१-मन्त्रणकर्तारम् ।

२. क्ष-क्ष१-अ-ट-वा अथवा ।

३. क्ष-ज-ट-सूक्तत्रयमध्येऽस्य ।

४. ख-मनस्यतिः पुनर्मनस्वीभावे मनोरपत्यम् ।

५. क्ष-क्ष१-रूपाय ।

६. क्ष-स्वरणं सु अरणं वा ।

विविधप्रकाशनन्तं यथा प्रकाशादिसाधनाय धारयन्ति तद्वत् । स्वःशब्दं यास्कः एवं निरुवाच—
‘ स्वरादित्यो भवति सु अरणः सु ईरणः स्मृतो रसान्स्मृतो भासं ज्योतिषां स्मृतो भासेति वा ’
(निर. २. १४) इति । ईदृशं यं नि दधुस्तं मयीदिति पूर्वग्रान्वयः ॥

ददानामिन्न ददभन्त मन्माश्रिर्वरूथं मम तस्य चाकन् ।

जुषन्त विश्वान्यस्य कर्मोपस्तुतिं भरमाणस्य कारोः ॥ २ ॥

ददानम् । इत् । न । ददभन्त । मन्म । अग्निः । वरूथम् । मम । तस्य । चाकन् ।

जुषन्त । विश्वानि । अस्य । कर्म । उपस्तुतिम् । भरमाणस्य । कारोः ॥ २ ॥

१मन्म मननीयं स्तोत्रं हविरादिकं वा १ददानमित् अग्नये कुर्वाणमेव मां दम्भितारो वैरिणः १न
१ददभन्त दम्भितुं हिंसितुं न प्रभवन्ति ॥ दम्भेः ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति विकरणस्य श्रुतः । व्यस्ययेन
अन्तादेशः ॥ मम कोऽतिशय इति उच्यते । १तस्य तादृशस्य प्रदातुः १मम १वरूथं वरणीयं स्तोत्रा-
दिकम् अयम् १अग्निः १चाकन् अस्यर्थं कामयते ॥ कनतिः कान्तिकर्मा । अस्मात् यङ्लुगन्तात् लङि
छान्दसः अडभावः । बहुलादेव १ वा छान्दसः २ तुजादिस्वात् अभ्यासदीर्घः ॥ यस्मादेवं तस्मात् न
दध्रुवन्तीत्यर्थः । न केवलमग्निरेव कामयते किंतु सर्वे देवाः कामयन्त इत्याह । १उपस्तुतिं ३ १भर-
माणस्य कुर्वाणस्य १कारोः स्तोतुः १अस्य यजमानस्य मम १विश्वानि सर्वाणि ४ हविष्प्रदानादिरूपाणि
१जुषन्त १ सर्वे देवाः । अतो न ददभन्तेत्यर्थः ॥

नित्ये चिन्नु यं सद्ने जगृभ्रे प्रशस्तिभिर्दधिरे यज्ञियासः ।

प्र सू नयन्त गुभयन्त इष्टावश्वासो न रथ्यो रारहाणाः ॥ ३ ॥

नित्ये । चित् । नु । यम् । सद्ने । जगृभ्रे । प्रशस्तिभिः । दधिरे । यज्ञियासः ।

प्र । सु । नयन्त । गुभयन्तः । इष्टौ । अश्वासः । न । रथ्यः । रारहाणाः ॥ ३ ॥

१यज्ञियासः यज्ञयोग्या यजमानाऋत्विजो वा १यं मथनेनोत्पन्नमग्निं १नित्ये १चित् १सद्ने नित्ये
एवं गार्हपत्यलक्षणे अग्न्यासादनस्थाने १नु क्षिप्रं १जगृभ्रे गृह्णन्ति ॥ ग्रहेल्लिटि ‘ इरयो रे ’ इति रेभावः ।
‘ ह्यग्रहोर्भेः ’ इति भत्वम् ॥ ‘ नित्यं गतश्रियः ६ ध्रियते नित्यं गार्हपत्यम् ’ इति सूत्रात् गार्हपत्यो नित्यः ।
तदाश्रयस्वात् १ सद्नमपि नित्यमुच्यते । गृहीत्वा १प्रशस्तिभिः प्रशंसाभिः स्तुतिभिः १दधिरे धारयन्ति
आहवनीयार्थम् । धृत्वा १ च १ इष्टौ एषणसाधने १ यज्ञे निमित्तभूते सति १गुभयन्तः १ ऋत्विजः १ प्र सू १नयन्त
सुष्ठु प्रणयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । १रारहाणाः रंहसा गच्छन्तः ॥ ‘ रहि गतौ ’ । छान्दसस्य लिटः कानच् ।

१. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-केवलादेव । २. क्ष-ञ-ट-छान्दसः शपः श्रुतः । ३. क्ष-ञ-ट-उपस्तुतिं ततं (तं तं)
देवमुपेत्य क्रियमाणां स्तुतिम्; झ- उपस्तुतिं तं देवमुपेत्य स्तोत्रम् । ४. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-सर्वाणि कर्माणि ।
५. क्ष-ङ-झ-झ-झ-झ१-ञ-ट-जुषन्त सेवन्ते । ६. झ-गावश्रियः । ७. क्ष-झ१-ञ-ट-तदायतनत्वात् ।
८. झ-धृत्वा च सद्नमपि इष्टौ (इष्टौ) एषणे साधने । ९. क्ष-ञ-ट-गृह्णन्तः ।

‘अनिश्चयागमशासनम्’ इति नुमभावः ॥ रथ्यः रथवन्तस्तत्र नियुक्ताः ॥ ‘छन्दसीबनिर्वा’ इति रथशब्दात् मत्वर्थीय ईकारः ॥ अश्वासो न अश्वा इव । ते यथा धृत्वा रथस्वामिनम् अभिमतदेशं नयन्ति तद्वत् ॥

पुरूणि दस्मो नि रिणाति जम्भैराद्रौचते वन आ विभावा ।

आदस्य वातो अनु वाति शोचिरस्तुर्न शर्यामसुनामनु द्यून् ॥ ४ ॥

पुरूणि । दस्मः । नि । रिणाति । जम्भैः । आत् । रोचते । वने । आ । विभावा ।

आत् । अस्य । वातः । अनु । वाति । शोचिः । अस्तुः । न । शर्याम् । असुनाम् । अनु । द्यून् ॥ ४ ॥

अत्र दावाग्निरूपेण अयं स्तूयते । दस्मः उपक्षपयिता अयमग्निः पुरूणि बहूनि वृक्षादीनि नि रिणाति नितरां हिनस्ति ॥ ‘री गतिरेपणयोः’ । प्वादिवात् ह्रस्वः ॥ केन साधनेनेति तदुच्यते । जम्भैः दन्तस्थानीयाभिर्ज्वालाभिः । आत् दाहानन्तरं वने वृक्षादिसमूहात्मके विभावा विविध-प्रकाशयुक्तः सन् रोचते दीप्तो भवति । आत् अनन्तरम् अस्य शोचिः ज्वालानुकूलं वातः अग्निसखिभूतो वायुः अनु द्यून् । अन्विति वीप्सार्थे । प्रतिदिनमनुकूलं वाति । ज्वालाः आदाय गच्छति । तत्र दृष्टान्तः । अस्तुः क्षेप्तुः सकाशात् असनां गच्छन्तीं शर्यां न । शरो नाम हिंसासाधनलोहमयम् इषुमुखं तत्प्रचुराम् । यद्वा । शरो नाम वंशावान्तरजातीयः काष्ठविशेषः । तद्विकाराम् इषुमिव । ‘शर्यां इषवः शरमय्यः’ (निरु. ५. ४) इति यास्कः । यद्वा । शर एव शर्या । अथवा । शरो हिंसा । तत्करोति इति शर्या इषुः । तां यथा वायुः नोदकजन्यः वेगो वा अनुकूलं प्रेरयति तद्वत् ॥

न यं रिपवो न रिषण्यवो गर्भे सन्तं रेण्णा रेपयन्ति ।

अन्धा अपश्या न दम्भभिख्या नित्यास ई प्रेतारो अरक्षन् ॥ ५ ॥

न । यम् । रिपवः । न । रिषण्यवः । गर्भे । सन्तम् । रेण्णाः । रेपयन्ति ।

अन्धाः । अपश्याः । न । दम्भन् । अभिख्या । नित्यासः । ईम् । प्रेतारः । अरक्षन् ॥ ५ ॥

यम् अग्निं गर्भे गर्भवद्रक्षके अरणिमध्ये सन्तं वर्तमानं रिपवः नराः न रेपयन्ति न दुःखयन्ति । तथा रिषण्यवः अन्ये हिंसकाः ॥ ‘दुरस्युर्द्रविणस्युर्वृषण्यति रिषण्यति’ (पा. सू. ७. ४. ३६) इति क्यचि निपात्यते । ‘क्याच्छन्दसि’ इति उः ॥ न हिंसन्ति । कीदृशास्ते । रेण्णाः हिंसनस्वभावाः । यद्वा । तैः क्रियमाणा हिंसनप्रकारा न हिंसन्ति ॥ किञ्च अस्य अभिख्या अभितः ख्यातिं माहात्म्यम् अन्धाः ज्ञानशक्तिरहिता अविद्वांसः अत एव अपश्याः अद्रष्टारः । यद्वा । विद्वांसोऽप्यभावयितारः अनुपासका इत्यर्थः । ईदृश्या उभयेऽपि न दम्भन् न दभ्रुवन्ति न हिंसन्ति ।

१. क्ष-तद्विकारमिव । २. क्ष-तां करोति । ३. क्ष-क्ष-व-ट-नोदनजन्यः । ४. क्ष-क्ष-ख्यातिः ।

लौकिकोपकारेणापि प्रयोजकत्वादिति भावः । तद्व्यस्य पारमार्थिकं रूपं के जानन्तीति चेत् उच्यते ।
 १ नित्यासः नित्या अविच्छलितभक्तयः अग्निहोत्रादिनित्यकर्मरता वा । अन्यनुग्रहात् स्वयमपि नित्या
 भविष्यन्तीति भावि नित्यत्वमाश्रित्य नित्या उपचर्यन्ते^१ । तादृशा यजमानाः २ प्रेतारः यज्ञादिना तमेव
 तर्पयितारः सन्तः ३ ईम् एनम् ४ अरक्षन् रक्षन्ति यज्ञादिरूपेण भजन्ते इत्यर्थः ॥ ॥ १७ ॥

‘महः सः’ इति पञ्चच नषमं सूक्तं दैर्घतमसं वैराजमाग्नेयम् । ‘दशकास्त्रयो विरालेकादशका
 वा’ (अनु. ६. ७-८) इत्युक्तलक्षणसंज्ञावात्^२ । तथा चानुक्रान्तं-‘महः स वैराजम्’ इति ।
 विनियोगो लैङ्गिकः ॥

महः स राय एषते पतिर्दन्निन इनस्य वसुनः पदे आ ।

उप ध्रजन्तमद्रयो विधन्ति ॥ १ ॥

महः । सः । रायः । आ । ईषते । पतिः । दन् । इनः । इनस्य । वसुनः । पदे । आ ।
 उप । ध्रजन्तम् । अद्रयः । विधन् । इत् ॥ १ ॥

१ महः महतः पूज्यस्य २ रायः गवादिरूपस्य धनस्य ३ पतिः पालकः स्वामी ४ सः अग्निः ५ दन्
 दत् अभिमतं प्रयच्छन् ॥ ददातेः शतरि छान्दसः शपो लृक् । तस्य ‘छन्दस्युभयथा’ इति आर्धधातुक-
 त्वात् ‘आतो लोप इटि च’ इति आकारलोपः ॥ ६ आ आभिमुख्येन अस्मद्देवयजनं प्रति ७ ईषते गच्छति ।
 किञ्च ८ इनस्य स्वामिनोऽपि ९ इनः स्वामी सर्वस्य पतिरित्यर्थः । ईदृशोऽयं १० वसुनः धनस्य ११ पदे आस्पद-
 भूते वेदिस्थाने १२ आ आश्रयति ॥ उपसर्गवशाद्योग्यक्रियाध्याहारः ॥ यद्वा । वसुनो निवासयोग्यस्य धन-
 स्थापि इनः इति संबन्धः । यद्वा^३ । वसुप्राप्तिः प्रसिद्धा । किञ्च १३ उप ध्रजन्तम् उपगच्छन्तम् एनम्
 अभिषवार्थम् १४ अद्रयः प्राववन्तो यजमानाः १५ विधन्ति परिचरन्त्येव^४ ॥ ‘विध विधाने’ । तौदादिकः ।
 लङि ‘बहुलं छन्दसि’ इति अडभावः । निवाताभावश्छान्दसः । यद्वा । पूर्वत्र तच्छब्दभ्रुतेः अत्र
 यच्छब्दाध्याहारेण अस्य संबन्धात् अनिघातः ॥ यद्वा । अद्रयोऽभिषवप्रावाणः स्वशब्दैः उप उषेस्य
 विधन्ति पूजयन्त्येव । आह्लादं^५ जनयन्तीत्यर्थः ॥

स यो वृषा नरां न रोदस्योः श्रवोभिरस्ति जीवपीतसर्गः ।

प्र यः संस्राणः शिश्रीत योनौ ॥ २ ॥

सः । यः । वृषा । नराम् । न । रोदस्योः । श्रवःऽभिः । अस्ति । जीवपीतऽसर्गः ।

प्र । यः । संस्राणः । शिश्रीत । योनौ ॥ २ ॥

१ सः^६ तादृशः^६ २ यः अग्निः ३ नरां ४ न मनुष्याणामिव ५ रोदस्योः द्यावापृथिव्योरपि ६ वृषा
 सेक्ता उत्पादक इत्यर्थः । एवं सर्वोत्पादकः^७ ७ श्रवोभिः सर्वत्र श्रूयमाणैर्यज्ञोभिर्युक्तः सन् ८ अस्ति

१. क्ष-ञ-झ१-ज-ट-इत्युपचर्यन्ते । २. ङ-झ१-इत्युक्तलक्षणसंभवात् । ३. क्ष-झ१-ज-ट-यज्ञाय ।
 ४. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-उपचरन्त्येव । मत्स्ये^८ लुप्यते । ५. क्ष-ज-ट-आह्वानम् । ६. क्ष-ज-ट-‘सः तादृशः’
 नास्ति । ७. क्ष-झ१-झ-ट-सर्वोत्पादकः सोऽभिः ।

वर्तते । सर्वोत्पादकः इत्युक्तं तत्रोपपत्तिमाह । यतोऽयं^१ जीवपीतसर्गः । जीवैर्नानाविधैः पीतः आस्वादितः सर्गः सृष्टिक्रमो यस्य स तथोक्तः ॥ 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पुनर्बहुव्रीहौ स एव स्वरः ॥ अत्रायं सृष्टिक्रमः । अयमग्निः स्वदत्तं^२ हविः आदित्यं प्रापय्य तद्वस्मिभिः सह वैद्युतरूपेण मेघद्वारा उदकेन^३ प्रवर्ष्य सर्वान् प्राणिनः प्रापयति^४ इत्यतो वृष्ट्युत्पादनद्वारा उत्पादयिता । इदानीं साक्षादुत्पादकत्वमाह ।^५ यः अग्निः^६ योनौ गर्भाशये^७ सस्त्राणः प्रविष्टः सन्^८ शिश्रीतं निषिकं रेतः पारयति^९ । नृपश्चादिदेहाकारेण परिणमयतीत्यर्थः । यद्यग्निर्न पचेत् पूरयेदेव^{१०} नोत्पद्यते^{११} । तस्मादयं साक्षादेवोत्पादकः । स तादृशोऽग्निर्भस्वी वर्तते इत्यर्थः । यद्वा । योऽग्निर्नरां न नराणां कर्मसु उत्साहयुक्तानां यजमानानामिव । 'नरा मनुष्या नृत्यन्ति कर्मसु' (निरु. ५. १) इति यास्कः । तेषां यथा स्वर्गाद्यभिततवर्षकः तद्ब्रह्मोदस्योरपि । आश्रयवाचिना शब्देन आश्रयिणो लक्ष्यन्ते । भूलोकवर्तिनां वृष्टिप्रदानेन द्युलोकवर्तिनां हविष्प्रापणेनेति भावः । स तादृशोऽग्निः श्रवोभिः हविलक्षणैः सोमाज्यादिभिः अन्नैर्निमित्तभूतैः जीवपीतसर्गो जीवविशेषैर्यजमानैः अविशेषेण सर्वैर्वा आस्वादितस्वभावः सन् अस्ति प्रकृष्टो वर्तते । अमुमग्निं हविर्भिः प्रीणयित्वा स्वाभिमतान् भोगान् भुञ्जते इत्यर्थः । किंच यः अग्निर्योनौ स्वकीयस्थाने वेदिलक्षणे सस्त्राणः प्रविष्टः सन् शिश्रीत स्वस्मिन् प्राप्तं पुरोडाशादिकं पचति सोऽयमग्निरस्ति महानुभावो वर्तते ॥

आ यः पुरं नामिणीमदीदेत्यः कविर्नभ्न्यो नार्वा ।

सूरो न रुरुकाञ्छतात्मा ॥ ३ ॥

आ । यः । पुरम् । नामिणीम् । अदीदेत् । अत्यः । कविः । नभ्न्यः । न । अर्वा ।

सूरः । न । रुरुकान् । शतऽआत्मा ॥ ३ ॥

यः अग्निः^१ नामिणीं नर्मवतीं यजमानानां संबन्धिनीम् उत्तरवेदिम् । यद्वा । नृणां मनसि स्थितां यजमानानां यज्ञार्थं^२ यां भूमिं प्रति अग्न्यागमनमनीषा विद्यते ताम् ।^३ पुरं तत्स्थानम्^४ आ^५ अदीदेत् दीपयति । कीदृशोऽयम् ।^६ अत्यः अपेक्षितदेशं प्रति अतनशीलः^७ कविः क्रान्तदर्शी । तत्र दृष्टान्तः ।^८ अर्वा अरणकुशलः^९ नभ्न्यो^{१०} न नभस्याकाशे भवो नभस्वान् वायुरिव । किंच^{११} शतात्मा । शतं सहस्रम् इत्यपरिमितवचनः । तत्तद्यजमानगृहापेक्षया आहवनीयगार्हपत्याद्यपेक्षया वा नानारूपत्वम् । अथवा मित्रवरुणभेदेन^{१२} अग्नेः मित्रादिरूपं^{१३} 'त्वमग्ने वरुणो जायसे यन्' (ऋ. सं. ५. ३. १), 'इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुः' (ऋ. सं. १. १. ६४. ४६) इत्यादिश्रुतिषु प्रसिद्धम् । अग्नेरेव इन्द्राद्यात्मकरवमाहुरिति द्वितीयमन्त्रस्यार्थः । तादृशोऽयं^{१४} सूरौ^{१५} न सूर्य इव^{१६} रुरुकान् दीप्यमानः ॥ 'रुरु दीप्तौ' । छान्दसस्य लिटः कसुः ॥ अतः स तादृशोऽग्निरस्ति एकृष्टं वर्तते इति पूर्वत्रान्वयः ॥

१. क्ष-ञ-ट-स्वादत्तम् । २. क्ष-ञ-ञ-ट-उदकानि । ३. क्ष-ञ-ञ-ट-प्रापयति । ४. क्ष-ञ-ञ-ट-प्रापयति; क-ञ-पाचयति । ५. क्ष-ञ-ञ-१-ञ-ट-पूरयेदेव । ६. झ- नोत्पद्यते । ७. क्ष-ञ-ट-यज्ञार्थम् । ८. क्ष-ञ-ञ-१-ञ-ट-मित्रवरुणादिरूपभेदेन । ९. क्ष-ञ-१-ञ-ट-मित्रादिरूपत्वम् ।

अभि द्विजन्मा त्री रोचनानि विश्वा रजांसि शुशुचानो अस्थात् ।

होता यजिष्ठो अपां सधस्थे ॥ ४ ॥

अभि । द्विजन्मा । त्री । रोचनानि । विश्वा । रजांसि । शुशुचानः । अस्थात् ।

होता । यजिष्ठः । अपाम् । सधस्थे ॥ ४ ॥

अयमग्निः ऽद्विजन्मा द्वाभ्यामरणीभ्यां जायमानः । यद्वा । मथनात् प्रथमं जन्म । उत्पत्त्यनन्तरं पवमानेष्ट्यादिसंस्काररूपे^१ द्वितीयं जन्मेव^२ । एवं द्विजन्मत्वम् । अथवा द्यावापृथिवीभ्यामुत्पन्नत्वात् । तादृशः^३ अग्निः ऽत्री ऽरोचनानि त्रीणि रोचनानि क्षित्यादिस्थानानि गार्हपत्यादीनि वा ऽअभि ऽशुशुचानः अभितः प्रकाशयन् । न केवलं त्रीण्येव किंतु ऽविश्वा ऽरजांसि सर्वाण्यपि रज्जनात्मकानि क्षित्यादिलोकान् शुशुचानः अभितः^४ प्रकाशयन्^५ दीपयन् ऽहोता देवानामाह्वाता ऽयजिष्ठः यदृतमः सन् ऽअपां प्रोक्षण्याद्युदकानां ऽसधस्थे सहस्थाने यागदेशे ऽअस्थात् तिष्ठति ॥

अयं स होता यो द्विजन्मा विश्वा दधे वार्याणि श्रवस्या ।

मर्तो यो अस्मै सुतुको ददाश ॥ ५ ॥

अयम् । सः । होता । यः । द्विजन्मा । विश्वा । दधे । वार्याणि । श्रवस्या ।

मर्तः । यः । अस्मै । सुतुकः । ददाश ॥ ५ ॥

ऽयो ऽद्विजन्मा ऽसः एव ऽहोता होमनिष्पादकः अरणीभ्यामुत्पन्नस्यैव गार्हपत्याद्वारा आहवनीयत्वात् आह्वाता वा देवानां सः ऽअयं ऽविश्वा विश्वानि ऽवार्याणि वरणीयानि^६ ॥ ‘इडवन्दवृशंसदुहां ण्यनः’ इत्याद्युदात्तत्वम् ॥ ऽश्रवस्या श्रवस्यया । श्रवोऽन्नं हविलक्षणं तदिच्छया ॥ श्रवःशब्दात् क्यजन्तान् ‘अ प्रत्ययात्’ इति भावे अप्रत्ययः ॥ ऽदधे^७ धारयति । ऽअस्मै उक्तस्वरूपाय^८ अग्नये ऽयः ऽमर्तः मर्त्यः ऽददाश ददाति सः ऽसुतुकः शोभनपुत्रो भवति ॥ ॥ १८ ॥

‘पुरु त्वा’ इति तृचात्मकं दशमं सूक्तं दैर्घतमसमाग्न्यमौष्णिहम् । ‘पुरु तृचमौष्णिहम्’ इत्यनुक्रमणिका ॥ प्रातरनुवाकाश्चिनशश्चयोरौष्णिहं छन्दसि अस्य विनियोगः । ‘अथैतस्याः’ इति खण्डे सूत्रितं-‘पुरु त्वा त्वामग्ने’ (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति ॥

पुरु त्वा दाश्वान्वोचेऽरिरग्ने तव सिद्धा । तोदस्यैव शरण आ महस्य ॥ १ ॥

पुरु । त्वा । दाश्वान् । वोचे । अरिः । अग्ने । तव । सिद्ध । आ ।

तोदस्यैव । शरणे । आ । महस्य ॥ १ ॥

१. क्ष-उ-झ१-ज-ट-आधानपवमानेष्ट्यादिसंस्काररूपम् । २. क्ष-उ-च-झ-ज-ट-जन्म । ३. क्ष-ज-ट-स तादृशः । ४. क्ष-उ-च-झ-झ१-ज-ट-‘अभितः प्रकाशयन्’ नास्ति । ५. क-झ-वरणीयानि धनानि; क्ष-झ१-ज-ट-वरणीयानि कर्माणि । ६. क्ष-झ१-ज-ट-अन्नानि यशो वा दधे । ७. च-उत्कृष्टस्वरूपाय ।

हे अग्ने ^१त्वा त्वां ^२पुरु बहु ^३वोचे । यद्वा । बहु दाश्वानिति संबन्धः । पुत्रं देहि वित्तं देहि इत्याद्याशासनानि ब्रवीमीत्यर्थः । किं तूष्णीं नेत्याह । यतः ^४दाश्वान् अभिमतं हविः दत्तवानस्मि अतः वोचे । इतरसाधारण्येन ब्रुवतः कथं दातव्यमिति न मन्तव्यम् । यतोऽहं हे ^५अग्ने ^६तव ^७स्वित् तवैव ^८आ आभिमुख्येन ^९अरिः अर्ता हविरादिप्रापणेन सेवकोऽहम् । तत्र दृष्टान्तः । ^{१०}महस्य महतः ^{११}तोदस्येव शिक्षकस्य स्वामिनः ^{१२}शरणे अस्य ^{१३}गृहे यथा गर्भदासादिः ^{१४}आ समन्तात् नियतो वर्तते तद्वदहमपि । यस्मादेवं तस्मात् अभिमतं बहु वोचे त्वमपि तत्सर्वं देहीत्यर्थः । अत्र निरुक्तं—‘ बहु दाश्वान्स्वामेवाभिह्वयाम्यरिरमित्रं कृच्छतेः । ईश्वरोऽप्यरिरेतस्मादेव । यदन्यदेवाया अमावाहुतयो हूयन्त इत्येतद्दृष्ट्वैवमवक्ष्यत् तोदस्येव शरण आ महस्य तुदस्येव शरणेऽधि महतः ’ (निरु. ५. ७) इति ॥

व्यनिनस्य धनिनः प्रहोषे चिदररुषः । कदा चन प्रजिगतो अदेवयोः ॥ २ ॥

वि । अनिनस्य । धनिनः । प्रहोषे । चित् । अररुषः ।

कदा । चन । प्रजिगतः । अदेवयोः ॥ २ ॥

पूर्वमन्त्रे स्वाभीष्टं बहु विज्ञापयामीत्युक्तम् । अत्र तु स्वविलक्षणेभ्यो दानादिरहितेभ्यो दानं न दातव्यमिति प्रार्थयते । हे अग्ने त्वां विशेषेण^१ ब्रवीमि^२ । उपसर्गश्रुतेः^३ योग्यक्रियाध्याहारः । अथवा संनिहितत्वात् वोचे इत्यनुपज्यते । अस्मदर्थं यत् व्यजिज्ञपन्^४ तद्विरुद्धं वोचे । वक्ष्यमाणस्वरूपस्य न दातव्यम् इति^५ ब्रवीमि^६ इत्यर्थः । तेषां स्वरूपमाह । ^७अनिनस्य अस्वामिनः त्वाम्^८ अस्वामिनं कुर्वाणस्य^९ तथा ^{१०}धनिनः समग्रधनवतः । पूर्वमेव धनवतो दानस्य निरर्थकत्वात् तन्निवार्यते । यद्वा । यागाद्यनुपयोगिधनवतः^{११} इत्यर्थः । किंच ^{१२}प्रहोषे^{१३} प्रकर्षेण होतुम् ^{१४}अररुषः अददतो दक्षिणारूपेण^{१५} । यद्वा । प्रहोषेऽनिनस्येति संबन्धः । प्रकर्षेण होतुमसमर्थस्येत्यर्थः । अत्र इनशब्देन तत्स्थं सामर्थ्यं लक्ष्यते । चिच्छब्दः समुच्चयार्थः । किंच^{१६} ^{१७}कदा ^{१८}चन ^{१९}प्रजिगतः कदाचिदपि प्रकर्षेण देवान् अस्तु-वतः । अत्र चन इति निपातद्वयसमुदायः । तत्र चशब्दः समुच्चये नशब्दो निपेधे । किंच ^{२०}अदेवयोः देवानात्मनोऽनिच्छतः । एतेषां न दातव्यमिति विवोचे इत्यर्थः । निन्दितानां स्वरूपनिरूपणेन स्वस्य अतादृशत्वात् बहु वोचे इत्येतत् युक्तमेवेत्युक्तं भवति । यद्वा । चन इति चिच्छब्दपर्यायः । उक्त-प्रकारेण दुष्टस्यापि कदाचित् प्रजिगतो यदाकदाचित् त्वां स्तुवतो विवोचे । तादृशस्य दातव्यमिति विशेषेण ब्रवीमि । किमु वक्तव्यमस्मदर्थमिति भावः ॥

१. क्ष-ञ-झ-झ-ज-ट-‘अस्य’ नास्ति । २. क्ष-ञ-ट-विवोचे । ३. क्ष-ञ-ज-ट-उपसर्गवशात् । ४. क्ष-झ-ज-ट-व्यज्ञापयन् । ५. क्ष-ञ-ट-‘इति ब्रवीमि’ नास्ति । ६. क्ष-झ-ज-ट-त्वाम् इनम् अकुर्वाणस्य विवोचे । सर्वत्र एवं संबन्धनीयम् ; ङ-त्वाम् अस्वामिनं कुर्वाणस्य विवोचे । सर्वत्र एवं संबोधनीयम् ; झ-त्वाम् अग्निं स्वामिनम् अकुर्वाणस्य । ७. क्ष-ञ-ट-यागाद्यनुपयोगिधनवतः ; झ-यागाद्यनुष्ठानोपयोगिधनवतः । ८. क्ष-झ-ज-ट-प्रहोषे चित् । ९. क्ष-ञ-ट-दक्षिणारूपेण । १०. झ-किंच । अररुषः । अर्हिसकृत् परब्रह्म अकुर्वतः किंच ।

स चन्द्रो विप्र मर्त्यो महो ब्राधन्तमो दिवि ।

प्रप्रेते अग्रे वनुषः स्याम ॥ ३ ॥

सः । चन्द्रः । विप्र । मर्त्यः । महः । ब्राधन्तमः । दिवि ।

प्रऽप्र । इत् । ते । अग्रे । वनुषः । स्याम ॥ ३ ॥

हे अग्रे विप्र मेधाविन् यः मर्त्यः त्वां यजते सः मर्त्यो यजमानः दिवि शुलोके चन्द्रः सर्वेषाम् आह्लादकश्चन्द्रसदृशो भवति । यद्वा । चन्द्र एव भवति । यजमानानां चन्द्रत्वप्राप्तिं छन्दोगा आमनन्ति—‘ पितृलोकादाकाशमाकाशाच्चन्द्रमसमेव सोमो राजा ’ (छा. उ. ५. १०. ४) इति । ‘ सोमलोके विभूतिमनुभूय ’ (प्र. उ. ५. ४) इति च । तथा मुण्डकेऽपि शुलोकप्राप्तिराग्रायते—‘ एष्टे-हीति तमाहुतयः सुवर्चसः सूर्यस्य रश्मिभिर्यजमानं वहन्ति । तं नयन्त्येताः सूर्यस्य रश्मयो यत्र देवानां पतिरेकोऽधिवासः ’ इति, ‘ एष वः पुण्यः सुकृतो ब्रह्मलोकः ’ (मु. उ. १. २. ५-६) इति च । पुनः स एव विशेष्यते । महः महतोऽपि ब्राधन्तमः प्रवृद्धतमः । इतरदेवानामपि श्रेष्ठ इत्यर्थः । अतः ‘ अग्रे ’ एते तब प्रप्रेत प्रकर्षणैव वनुषः संभक्तारः स्याम । यद्वा । प्रीणयित्वा प्रप्रेत स्याम । प्रकृष्टा एव भवेम ॥ ॥ १९ ॥

‘ मित्रं न यम् ’ इति नवर्चमेकादशं सूक्तं दैर्घ्यतमसं जागतं मैत्रावरुणम् । आद्या मैत्र्येव । अत्रानुक्रमणिका—‘ मित्रं नव मैत्रावरुणं हि जागतं मध्याद्या ’ इति । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

मित्रं न यं शिम्या गोषु गव्यवः स्वाध्यो विदथे अप्सु जीर्जनन् ।

अरेजेतां रोदसी पाजसा गिरा प्रति प्रियं यजतं जनुषामवः ॥ १ ॥

मित्रम् । न । यम् । शिम्या । गोषु । गव्यवः । सुऽआध्यः । विदथे । अप्सु । जीर्जनन् ।

अरेजेताम् । रोदसी इति । पाजसा । गिरा । प्रति । प्रियम् । यजतम् । जनुषाम् । अवः ॥ १ ॥

यम् अग्निं शिम्या । कर्मनामेतत्, ‘ शिमी शक्तिः ’ (नि. २. १. २४) इति तन्नामसूक्तत्वात् । प्रकाशवृष्ट्यापादनादिकर्मणा मित्रं न मित्रमिव स्थितम् । यद्वा । शिम्या इत्येतत् क्रियया सह संबध्यते । गोषु बह्वीषु निमित्तभूतासु गव्यवः गा आत्मन इच्छन्तः । अत्र यद्यपि गव्यवः इत्येवालं न गोप्त्विति, तथापि गव्यव इत्यत्र गोस्वामित्वं प्रतिपाद्यते । तच्चैकया द्वित्राभिरपि स्यात् । अतः स्पृहणीया बह्व्य इत्यवगमयितुं गोप्त्विति पदम् । यथा ‘ गवामसि गोपतिः ’ (ऋ. सं. ७. ९८. ६), ‘ गणानां त्वा गणपतिम् ’ (ऋ. सं. २. २३. १) । तथा स्वाध्यः सुष्ठु आध्यातारः फलस्योत्पादयितारः शोभनध्वाना वा विदथे यागे अप्सु अन्तरिक्षे वैद्युतरूपेण वर्तमानम् । आप इत्यन्तरिक्षनाम, ‘ आपः पृथिवी ’ (नि. १. ३. ८) इति तन्नामसूक्तत्वात् । अग्रेरन्तरिक्षोत्पत्तिः ‘ यदग्रे दिविजा अस्यप्सुजा वा ’ (ऋ. सं. ८. ४३. २८), ‘ अप्सवग्रे सधिष्टव ’ (ऋ. सं. ८. ४३. ९) इत्यादिमन्त्रान्तरेषु

प्रसिद्धा । १ प्रियं सर्वेषां प्रियतमं प्रीणयितारं वा १ यजतं यष्टव्यमग्निं १ जनुषां जन्मवतां प्राणिनाम् १ अबः १ प्रति रक्षणं निमित्तीकृत्य शिष्या मथनाविकर्मणा १ जीजनन् जनयन्ति १ यजमानाः । यद्वा । अप्सु निमित्तभूतासु जीजनन् सर्वप्राणिनामुपकाराय वृष्टयर्थं चेत्यर्थः । एवमुत्पन्नस्याग्नेः १ पाजसा बलेन १ गिरा भयंकरशब्देन च १ रोदसी द्यावापृथिव्यौ १ अरेजेताम् अकम्पेताम् । अग्नेः सकाशात् कम्पनम् 'अरेजेतां रोदसी होतृवूर्ये' (ऋ. सं. १. ३१. ३) इत्यादिश्रुतिषु प्रसिद्धम् । न च सर्वरक्षणार्थम् उपा-
दितोऽग्निः लोकद्वयस्य भीतिमजनयत् किमेतदिति वाच्यं निन्दास्तुतिस्वात् । यथा लोकौ बिभीतस्तथा प्रवृद्धोऽभवत् इति स्तुतौ पर्यवसानात् । यद्यप्यत्राग्निरेव प्रतिपाद्यते मित्रस्तु परं दृष्टान्तित एव तथापि युस्थानस्याग्नेरेव मित्रत्वात् मन्त्रस्य मैत्रत्वमविरुद्धम् । यद्वा । मित्रं न सखायमिव स्थितं मित्रनामकं देवं यज्ञेऽन्तरिक्षे च ऋत्विजः प्रादुर्भावयन्ति । शिष्टम् एतद्विशेषेण तथैव योजनीयम् ॥

यद्वा त्यद्वां पुरुमीळहस्यं सोमिनः प्र मित्रासो न दधिरे स्वाभुवः ।

अध क्रतुं विदतं गातुमर्चत उत श्रुतं वृषणा पस्त्यावतः ॥ २ ॥

यत् । ह । त्यत् । वाम् । पुरुऽमीळहस्यं । सोमिनः । प्र । मित्रासः । न । दधिरे । सुऽआभुवः ।

अध । क्रतुम् । विदतम् । गातुम् । अर्चते । उत । श्रुतम् । वृषणा । पस्त्यऽवतः ॥ २ ॥

हे मित्रावरुणौ १ यन् यस्मान् कारणात् १ वां युवां १ पुरुमीळहस्यं बहुलाभीष्टसेचनस्य १ सोमिनः १ स्वाभुवः सोमवतः स्वाभवनशीलस्य ॥ कर्मणि पठौ ॥ १ त्यन् १ उत्कलक्षणं कर्म १ प्र १ मित्रासो १ न मित्राणीव मित्रभूता ऋत्विजः प्र १ दधिरे प्रकर्षेण धारयन्ति । १ ह इति पूरणः । १ अध अतः कारणात् १ गातुं युष्मद्भ्रमन् १ अर्चते ॥ पष्टयर्थे चतुर्थी ॥ अर्चतः पूजयतो यजमानस्य १ क्रतुं कर्म १ विदतं जानीतम् ॥ विदेलोऽति व्यत्ययेन शः ॥ १ उत अपि च हे १ वृषणा कामानां वर्पितारौ युवां १ पस्त्यावतः । पस्त्या इति गृहनाम, 'पस्त्या दुरोणे' (नि. ३. ४. ६) इति तन्नामसूक्तवान् । सदः प्राचीन-
वंशादिगृहवतो यजमानस्याह्वानं स्तोत्रं वा १ श्रुतं शृणुतम् ॥ छान्दसो विकरणस्य लृक् ॥ यद्वा । यद्यस्मान् सोमिनः सोमवतः पुरुमीळहस्यैतन्नामकस्य राज्ञो मित्रासो न मित्राणीव स्थिताः स्वाभुवः स्वाभवनशीलाः स्वस्वव्यापारसमर्था दधिरे अध अतः कारणात् तस्य अर्चते अर्चतः क्रतुं विदतमि-
त्यादि पूर्ववत् ॥

आ वां भूषन्क्षितयो जन्म रोदस्योः प्रवाच्यं वृषणा दक्षसे महे ।

यदीमृताय भरथो यदर्वते प्र होत्रया शिष्या वीथो अध्वरम् ॥ ३ ॥

आ । वाम् । भूषन् । क्षितयः । जन्म । रोदस्योः । प्रऽवाच्यम् । वृषणा । दक्षसे । महे ।

यत् । ईम् । ऋताय । भरथः । यत् । अर्वते । प्र । होत्रया । शिष्या । वीथः । अध्वरम् ॥ ३ ॥

हे 'वृषणा कामानां वर्षितारौ हे मित्रावरुणौ' वा युवयोः संबन्धि 'जन्म जननम् उत्पत्तिम्' 'रोदस्योः द्यावापृथिव्योः सकाशात् । द्यावापृथिवीभ्यामेव सर्वेषामुत्पत्तेः । यद्वा । मित्र इति सर्वोपकारी अग्निहृत्यते वरुण इति तमोनिवारक आदित्यः उभयोः पृथिवीषु स्थानत्वात् । ततः पूर्वमन्त्रे मित्रदृष्टान्तत्वेन अग्निः स्तुतः । अत इदमधिगम्यते अग्निरेव मित्र इति । तथान्यत्रापि । ' अग्निं मित्रं न क्षितिषु प्रशंस्यम् ' (ऋ. सं. २. २. ३), ' मित्रं न यं सुधितं भृगवो दधुः ' (ऋ. सं. ६. १५. २) इति च । ' प्रवाच्यं स्तुत्यं तादृग्युवयोः जन्म ' महे महते ' दक्षसे सर्वविषयबलाय ' क्षितयः मनुष्या यजमानाः ' आ ' भूपन् सर्वतोऽलंकुर्वन्ति श्लाघन्ते इत्यर्थः । जन्मनः प्रवाच्यत्वमाह । ' यदीं यस्मादेव कारणात् । अथवा । ईम् इत्यनर्थकः । ' मिताक्षरेष्वनर्थकाः कमीमिद्विति ' इत्युक्तत्वात् । ' कृताय यज्ञाय ' भरथः सामर्थ्यम् । ' यत् यस्माच्च कारणान् ' अर्वते युष्मान् प्राप्तवते यजमानाय च भरथोऽभिमतं फलम् । अथवा । उभयत्र कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थी । यज्ञं यजमानं च भरथ इत्यर्थः । यस्माच्च ' होत्रया स्तुतिरूपया वाचा ' शिभ्या हविःप्रदानादिकर्मणा च ' प्र ' वीथः प्रकर्षेण प्राप्तुः । तस्मात् प्रवाच्यं जन्म भूषयन्तीत्यर्थः । होत्रा इति वाङ्नाम, ' होत्रा गीः ' (नि. १. ११. ३५) इति तन्नामसु पाठात् ॥

प्र सा क्षिति॑रसुर॒ या महि॑ प्रि॒य क॑र्तावानावृ॒तमा॑ घोष॒थो बृ॑हत्

यु॒वं दि॒वो बृ॑हतो दक्ष॑मा॒भुवं॑ गां न धुर्यु॑प॒ यु॒ज्ञाथे॑ अ॒पः ॥ ४ ॥

प्र । सा । क्षितिः । असुरा । या । महि । प्रिया । कृतवानौ । कृतम् । आ । घोषथः । बृहत् ।

युवम् । दिवः । बृहतः । दक्षम् । आऽभुवम् । गामै । न । धुरि । उप । युज्ञाथे इति । अपः ॥ ४ ॥

हे 'असुरा' असुरौ बलवन्तौ^१ मित्रावरुणौ युवयोः^२ या क्षितिः देवयजनरूपा 'महि' महदत्यधिकं^३ 'प्रिया' प्रियतरा प्रीणयित्री वा 'सा' 'क्षितिः' 'प्र' प्रकर्षेण संपादिता । उपसर्गश्रुतेः^४ योग्यक्रियाध्याहारः । तामासीदतमिति शेषः । यागभूमिर्देवानां प्रियेति प्रसिद्धम् । आसाद्य च हे 'कृतावानौ' कृतवन्तौ युवां 'बृहत्' प्रबृद्धम् 'कृतम्' अस्मदीयं यज्ञम् 'आ' 'घोषथः'^५ अवैकल्येन संपादितः इति स्तुतिमित्यर्थः । यतः 'युवं युवां' बृहतः महतः 'दिवः' शुलोकस्य धुरि 'दक्षं' तर्पणवहने^६ 'समर्थम्' । अथवा बृहतो दिवो महतो शुलोकस्थदेवान् दक्षं प्रीणयितुमिति शेषः । यद्वा । कर्मणि पठ्यते । दिवो द्योतनात्मकं बृहतः प्रभूतं दक्षम् अभिमतसाधनसमर्थम् । 'आभुवं' सर्वतो भवनशीलम् 'अपः' कर्म सोमयागरूपम् 'उप' 'युज्ञाथे' सेवेथे तत्रार्थं हविः स्वीकुरुष्व इत्यर्थः । उपयोगे दृष्टान्तः । 'धुरि' शारीरबलस्य निवाहे तदर्थं 'गां' 'न' धेनुमिव । तां यथोपयुज्यते तद्वत् । यद्वा । विकारे प्रकृतिशब्दः । क्षीरादिकमिव । तस्मात् कृतम् आघोषथः ॥

१. झ-झ-उत्पत्तिः ।

२. क्ष-ज-ट-असुरा असोर्दातारौ ।

३. क्ष-ङ-झ १-ज-ट-उपसर्गवशात् ।

४. क्ष-ङ-झ १-ज-ट-आघोषथः सर्वतः शब्दयथः ।

५. क्ष-ज-ट-तर्पणवहनसमर्थम्; झ-तर्पणवहने

समर्थम्; झ १-तर्पणवहनसमर्थम् ।

मही अत्र महिना वारंमृण्वथोऽरेणवस्तुज आ सर्वन्धेनवः ।

स्वरन्ति ता उपरताति सूर्यमा निमृच उषसस्तक्वीरिव ॥ ५ ॥

मही इति । अत्र । महिना । वारम् । ऋण्वथः । अरेणवः । तुजः । आ । सर्वन् । धेनवः ।
स्वरन्ति । ताः । उपरताति । सूर्यम् । आ । निमृचः । उषसः । तक्वीऽईव ॥ ५ ॥

हे मित्रावरुणौ युवां^१ ऽमही महत्याम् ॥ ससम्येकवचने पूर्वसवर्णदीर्घः । ‘ ईदूतौ च ससम्यर्थे ’
(पा. सू. १. १. १९) इति प्रगृह्यता ॥ ऽअत्र अस्यां पृथिव्यां ऽमहिना* महत्त्वेन या धेनुः ऽवारं
वरणीयं प्रदेशम् ऽऋण्वथः^२ गमयथः ॥ अन्तर्भावितण्यर्थोऽयम् ॥ गमनादिव्यवहारस्य तयोरधीनत्वात्
द्यावापृथिव्योः अभिमानिदेवत्वाच्च मित्रावरुणयोः । ता एताः ऽधेनवः गावः सायंकाले युष्मन्महत्त्वेन
ऽअरेणवः अनवद्याः तस्कराद्यनपहारेण अनष्टा वा ऽतुजः क्षीराणां प्रदाय्यः ॥ तुजतिः^३ दानकर्मा ॥
ऽसद्यन्^४ सद्यनि गोष्ठे ऽआ आश्रिता आगच्छन्ति वा ॥ उपसर्गश्रुतेर्योग्यक्रियाध्याहारः ॥ ऽताः एवंकारिता
धेनवः ऽउपरताति उपरतातौ ॥ ससम्या लुक् ॥ मेघानां विस्तारवति अन्तरिक्षे मेघाच्छन्ने सति ऽसूर्यं
सर्वस्य प्रसवितारं सुवीर्यं शोभनसामर्थ्यं वा । ‘ सुवीर्यो मर्या यथा गोपायत इति तस्मैर्यस्य सूर्यत्वम् ’
(तै. ब्रा. २. २. १०) इति श्रुत्यन्तरान् । आदित्यमभिलक्ष्य ऽस्वरन्ति शब्दयन्ति सुखसंचाराय ॥
‘ स्तु शब्दोपतापयोः ’ । भौवादिकः ॥ कस्मिन् काले इति तदुच्यते । ऽनिमृचः ऽउषसः । सर्वेष्वपि
सायंकालेषु उपःकालेषु च । तत्र दृष्टान्तः । ऽतक्वीरिव । तक्वा स्तेनः । तस्य वेता गन्ता मनुष्यः ।
स यथा क्रोशति नदन् । एवं निरुद्धानां गवां सुखचारः^५ युष्मदायत्तः इति तयोः स्तुतिः ॥ ॥ २० ॥

आ वामृताय केशिनीरनूषत मित्र यत्र वरुण गातुमर्चयः ।

अव त्मना सृजतं पिन्वतं धियो युवं विप्रस्य मन्मनामिरज्यथः ॥ ६ ॥

आ । वाम् । ऋताय । केशिनीः । अनूषत । मित्र । यत्र । वरुण । गातुम् । अर्चयः ।
अव । त्मना । सृजतम् । पिन्वतम् । धियः । युवम् । विप्रस्य । मन्मनाम् । इरज्यथः ॥ ६ ॥

हे मित्रावरुणौ^१ ऽकेशिनीः केशवत्योऽग्नेर्ज्वालाः ऽवां युवाम् ऽऋताय यज्ञार्थम् ऽआ ऽअनूपत ।
हविःसमर्पणेनाभिपूजयन्तीत्यर्थः । कुत्रेति तदुच्यते । हे ऽमित्र हे ऽवरुण युवामुभौ ऽयत्र यागे ऽगातुं
गमनं देवयजनदेशं वा । गातुरिति पृथिवीनाम, ‘ गातुः पूषा ’ (नि. १. १. २०) इत्युक्तत्वात् ।
ऽअर्चयः पूजयथः स्वीकुरुथ इत्यर्थः । आगत्य च ऽत्मना आत्मनैव^२ ऽअव ऽसृजतं वृष्टिम् अवाङ्मुखं
विसृजतम् । तथा कृत्वा ऽधियः अस्मदीयानि कर्माणि ऽपिन्वतं^३ वर्धयतम् इत्यर्थः । एवं
कृत्वा ऽविप्रस्य मेधाविनः यजमानस्य ऽमन्मनां मननघतीनां स्तुतीनां ऽयुवं युवाम् ऽइरज्यथः

१. छ-झ१-मही महान्तां युवां महिना महिन्ना महत्त्वेन अत्र अस्यां पृथिव्यां या धेनुः
वारं वरणीयं प्रदेशम् ऋण्वथः । २. ख-तुजतिः । ३. क्ष-छ-झ१-ज-ट-सेबन्धिन्यः ।
यद्वा क्षिप्रं सद्यन् । ४. क्ष-छ-झ१-ज-ट-सुखसंचारः । ५. क्ष-छ-झ१-ज-ट- मित्रावरुणौ वां युवयोः ।
६. क्ष-ज-ट-आत्मना । ७. झ-पिन्वतं सेचयतम् ; झ१-सेवयन्तम् ।

ईश्वरौ स्वामिनौ भवथः । इरज्यतिरैश्वर्यकर्मा, ' इरज्यति पत्यते ' (नि. २. २१. १) इति तन्नामसु उक्तवान् ॥

यो वां यज्ञैः शशमानो ह दाशति कविर्होता यजति मन्मसाधनः ।

उपाह तं गच्छथो वीथो अध्वरमच्छा गिरः सुमतिं गन्तमस्म्यू ॥ ७ ॥

यः । वाम् । यज्ञैः । शशमानः । ह । दाशति । कविः । होता । यजति । मन्मसाधनः ।

उप । अह । तम् । गच्छथः । वीथः । अध्वरम् । अच्छ । गिरः ।

सुस्मतिम् । गन्तम् । अस्म्यू इत्यस्म्यू ॥ ७ ॥

यः १ ह यः खलु यजमानः २ वां युवामुद्दिश्य युवाभ्यां वा ३ यज्ञैः यागैर्निमित्तभूतैः ४ शशमानः शंसमानः ५ दाशति हविरादिकं स्वस्वत्वं निवर्त्य युष्मत्स्वत्वापादनं करोति । य एव ६ कविः अनूचानः ' येऽनूचानास्ते १ कवयः ' (ऐ. ब्रा. २. २) इति श्रुतेः । अथवा कविर्मेधावी ७ होता सम्यग्होमनिष्पादको यजमानः ८ मन्मसाधनः मननीयद्रव्यदक्षिणादिसाधनोपेतः सन् ९ यजति सोमयागादिकं करोति १० । ११ तम् एव १२ यजमानं १३ सुमतिं होमनप्रज्ञम् १४ उप उपलक्ष्य १५ गच्छथः प्राप्नुथः १६ खलु । १७ अध्वरं तदीयं यज्ञं १८ वीथः कामयेथे । किंच १९ अस्म्यू अस्मान् कामयमानौ युवां २० गिरः स्तुतीः २१ अच्छ अभिलक्ष्य २२ गन्तं गच्छतम् । तादृशं मां प्राप्य स्तुतीः स्वीकुरुतमित्यर्थः । अत्र यद्यपि तम् इति सामान्यनिर्देशः प्रतिभाति तथापि अस्म्यू इत्युक्तत्वात् दीर्घतमाः स्वात्मानमेव परोक्षतया उक्तवानिति गम्यते २३ । यद्वा । यो दाशति यश्च यजते तमुपेत्य तदीयं यज्ञं कामयेथे २४ । अतोऽस्म्यू युवां सुमतिं मां मदीया गिरः स्तुतीः २५ अच्छ अभिलक्ष्य गच्छतम् ॥

युवां यज्ञैः प्रथमा गोभिरञ्जत ऋतावाना मनसो न प्रयुक्तिषु ।

भरन्ति वां मन्मना संयता गिरोऽदृप्यता मनसा रेवदाशथे ॥ ८ ॥

युवाम् । यज्ञैः । प्रथमा । गोभिः । अञ्जते । ऋतावाना । मनसः । न । प्रयुक्तिषु ।

भरन्ति । वाम् । मन्मना । समुपेत्य । गिरः । अदृप्यता । मनसा । रेवत् । आशथे इति ॥ ८ ॥

हे १ ऋतावाना यज्ञवन्तौ वृष्टगुदकवन्तौ वा मित्रावरुणौ २ युवां ३ प्रथमा प्रथमौ ४ यज्ञैः यजनसाधनैः ५ गोभिः गोविकारैः पयआदिभिः ६ अञ्जते व्यञ्जयन्ति यजमानाः । देवभागं यागेषु क्षीरादिभिः

१. क्ष-ख-च-ञ-ट-ये वा अनूचानास्ते । २. क्ष-ञ-ट-करोति च । ३. क्ष-ञ-ट-तमेव । ४. क्ष-ञ-क्ष १-ञ-ट-प्राप्नुथः कामयथः । अहेति यजमानविक्षेपणम् । अहिंसकं युष्मान् स्तुवन्तमित्यर्थः । किंच । ५. क्ष-ञ-क्ष १-ञ-ट-अवगम्यते । ६. क्ष-ञ-ट-कामयथः । ७. क्ष-ञ-ट-स्तुतीश्च ।

यजन्ते इत्यर्थः । यद्वा । गोभिः^१ अजते स्तुवन्ति^२ तत्र दृष्टान्तः । 'प्रयुक्तिषु प्रयोगेषु मनसो
 न ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ मन इव । तद्यथा प्रथमं व्यञ्जयन्ति मुख्यं कुर्वन्ति तत्पूर्वकत्वात् सर्वव्यव-
 हारस्य । किंच 'वां युवां मनमना मननवता संयता युवामेव सम्यग्गच्छता चित्तेन गिरः स्तुतीः
 भरन्ति संपादयन्ति । यस्मादेवं तस्मात् 'अदृष्यता अनभिभवता मनसा प्रकृष्टेन चेतसा युक्तौ
 सन्तौ रेवत्^३ धनवत् कर्म अस्मदीयम् आशाथे अभुवाथे^४ व्याप्नुयः ददाथे इत्यर्थः^५ ॥ अभोतेलिटि
 ' अनित्यमागमशासनम् ' इति वचनात् इडभावः ॥

रेवद्वयो दधाथे रेवदाशाथे नरा मायाभिरितुति माहिनम् ।

न वां द्यावोऽहभिर्नोत सिन्धवो न देवत्वं पणयो नानशुर्मघम् ॥ ९ ॥

रेवत् । वयः । दधाथे इति । रेवत् । आशाथे इति । नरा । मायाभिः । इतःऽऽकृति । माहिनम् ।

न । वाम् । द्यावः । अहऽभिः । न । उत । सिन्धवः । न । देवऽस्वम् ।

पणयः । न । आनशुः । मघम् ॥ ९ ॥

हे मित्रावरुणौ युवां रेवत् धनवत् वयः अन्नं दधाथे उभयं च धारयथः । यस्मादेवं तस्मात्
 रेवत् धनवत् । सहदृष्टत्वात् वयः इति गम्यते । धनविशिष्टमन्नं हे नरा नेतारी युवाम् आशाथे अभुवाथे
 अस्मभ्यं ददाथे इत्यर्थः । कीदृशम् । ' मायाभिः युवयोः प्रज्ञाभिः ' इतुति इतोऽस्मदभिमुखं गमनवत्
 इतो रक्षणवद्वा माहिनम् । महिनामैतत् । अतिमहत्^६ । ईदृशोर्युवयोः एतादृशं सामर्थ्यं कुत इत्यत आह ।
 ' वां युवयोः देवत्वम् ' अहभिः अहोभिः रात्रिभिः । अत्र अहःशब्देन रात्रिरभिधीयते शोशब्देन
 अहःपृथग्भिधानात् । ताभिः सहिताः द्यावः दिवसाः न न आनशुः न प्राप्नुवन्ति । अहश्च रात्रिश्चोभे न
 तरतः* इत्यर्थः । उत अपि च सिन्धवः स्यन्दनशीला नद्यः न चैव आनशुः तथा युवयोः देवत्वं
 पणयः असुरा अपि न आनशुः^७ । मघं धनं च न आनशिरे । लोकत्रये युवयोः पराभवितारो न
 केऽपि सन्तीत्यर्थः ॥ ॥ २१ ॥

' युवं वस्त्राणि ' इति सप्तचं द्वादशं सूक्तं वैर्धतमसम् । अनादेशपरिभाषया त्रैष्टुभम् । मैत्रावरुणं
 पूर्वत्र ' मैत्रावरुणं हि ' इत्युक्तत्वात् । सूक्तविनियोगो लैङ्गिकः । मैत्रावरुणे पश्चाद्वाद्या वपायाज्या ।
 ' प्रदानानाम् ' इति खण्डे सूत्रितं- ' युवं वस्त्राणि पीवसा वसाथे प्र बाहवा सिस्मृतं जीवसे नः ' ।

१. क्ष-ज-ट-गोभिः स्तुतिभिः वाग्भिः अजते स्तुवन्ति; क्ष-गोभिः स्तुतिवाग्भिः यजन्ते स्तुवन्ति ।
 २. क-क्ष-ङ-ज-झ-झ-ज-ज-ट-ण-रेवत् रयिवत् । ३. क्ष-ङ-झ-ज-ज-ट-अभुवाथे । यद्वा । विशिष्टमन्नम्
 आशाथे व्याप्नुयः ददथः इत्यर्थः (ङ-दत्थः इत्यर्थः) । ४. क-क्ष-ङ-ज-झ-ज-ज-ट-ण-रेवत् रयिवत् । ५. क्ष-ज-
 ट-किंच हे नरा नेतारी युवाम् । ६. क्ष-ज-ट- ' युवयोः ' नास्ति । ७. क्ष-ज-ट-अतिमहत् महं
 धनमाशाथे इति शेषः । ८. क्ष-ङ-झ-ज-ज-ट-ईदृशौ युवां अहोभिः रात्रिभिः सहिता द्यावः दिवसाः नानशुः
 न व्याप्नुवन् । अत्र अहःशब्देन रात्रिरभिधीयते । शोशब्देन अहः पृथग्भिधानात् । अहश्च रात्रिश्च उभे तरत
 इत्यर्थः । उतापि च सिन्धवः स्यन्दनशीला नद्यो न नैवानशुः । तथा देवत्वं युवयोर्देवभावं च नानशुः
 तथा पणयोऽसुरा अपि नानशुः । * व-वरतः ।

(आश्व. श्रौ. ३. ८) इति । मैव ममावर्तने नववस्त्रधारणे विनियुक्ता । सूत्रितं च—‘ युवं वस्त्राणि पीवसा वसाथे इत्यहते वाससी आच्छाद्य ’ (आश्व. गृ. ३. ८. ९) इति ॥

युवं वस्त्राणि पीवसा वसाथे युवोरच्छिद्रा मन्तवो ह सर्गाः ।

अवातिरतमनृतानि विश्वं ऋतेन मित्रावरुणा सचेथे ॥ १ ॥

युवम् । वस्त्राणि । पीवसा । वसाथे इति । युवोः । अच्छिद्राः । मन्तवः । ह । सर्गाः ।

अव । अतिरतम् । अनृतानि । विश्वा । ऋतेन । मित्रावरुणा । सचेथे इति ॥ १ ॥

हे मित्रावरुणौ पीवसा पीनौ युवं युवाम् । यद्वा । पीवसा पीनानि अच्छिन्नानि वस्त्राणि आच्छादनयोग्यानि वासांसि वसाथे आच्छादयथः । यद्वा । पीवसा स्थूलेन प्रभूतेन तेजसा वस्त्राणि दधाथे अविच्छिन्नानि वस्त्रस्थानीयानि तेजांसि धारयथ इत्यर्थः । किंच युवयोः सर्गाः सृष्टयः अच्छिद्राः अच्छिन्नाः मन्तवो ह मननीयाश्च । ईदृशौ युवां विश्वा विश्वानि सर्वाणि अनृतानि असस्यानि अग्नियाणि पापानि अवातिरतं नाशयतम् ॥ विष इत्यत्र संहितायाम् ‘ ऋत्यकः ’ इति प्रकृतिभावो हस्वत्वं च ॥ ऋतेन फलेन तत्साधनेन यज्ञेन वा सचेथे संगच्छेथे । अस्मभ्यं योजयथ इत्यर्थः ॥

एतच्चन त्वो वि चिकेतदेषां सत्यो मन्त्रः कविशस्त ऋषावान् ।

त्रिराश्रिं हन्ति चतुरश्रिरुग्रो देवनिदो ह प्रथमा अजूर्यन् ॥ २ ॥

एतत् । चन । त्वः । वि । चिकेतत् । एषाम् । सत्यः । मन्त्रः । कविऽशस्तः । ऋषावान् ।

त्रिऽअश्रिम् । हन्ति । चतुऽअश्रिः । उग्रः । देवऽनिदः । ह । प्रथमाः । अजूर्यन् ॥ २ ॥

एषाम् एतयोर्मध्ये ॥ बहुवचनं पूजार्थम् । यद्वा । तदनुचरापेक्षया बहुवचनम् ॥ एतयोर्मध्ये एवः वचन एक एव एतत् वक्ष्यमाणं सामर्थ्यरूपं कर्म वि चिकेतत् विशेषेण चेतति^१ अनुतिष्ठ-तीत्यर्थः । सः^२ विशेष्यते । स एकः सत्यः अबाध्यः सत्सु भवो वा मन्त्रः मननवान् कविशस्तः कविभिर्मेधाविभिः शंसनीयः ऋषावान् हिंसावान् । अनेन वक्ष्यमाणस्य सामर्थ्यस्य संभाविता^३ प्रतिपादिता^४ अभवदित्युक्तम्^५ । किं तत् इत्याशङ्क्याह । त्रिराश्रिम् । अश्रित्रयोपेतमायुधं त्रिराश्रि । तद्वन्तम् ॥ मत्वर्थो लुप्यते ॥ उपलक्षणमेतत् । सर्वायुधसंपन्नमित्यर्थः । एतन्नामानं वा । चतुरश्रिः ततोऽप्यधिकायुधवान् । न केवलमायुधसामर्थ्यं किंतु उग्रः स्वयमुद्गूढबलः हन्ति हिनस्ति अतिबलं शत्रुम् । किंच युवयोः एकस्यैव सामर्थ्येन देवनिदो ह देवनिन्दकास्तु प्रथमाः समर्थाः सन्तोऽपि अजूर्यन् स्वयमेव जीणां भवन्ति ॥ जीर्यतेः श्यनि ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति उत्त्वम् ॥ युवयोर्मध्ये एकोऽपि महाबलः । मिलितयोस्तु सामर्थ्यं किमु वक्तव्यमिति भावः । अथवा । एषां युवयोः एतत् उत्तरत्र वक्ष्यमाणं सामर्थ्यम् एकः सत्यादिलक्षणो वि चिकेतत् विशेषेण जानाति । शेषं पूर्ववत् ॥

१. क्ष-ज-ट-चेतयति । २. क-क्ष-ज-ट-सः एव ३. क्ष-क्ष-ज्ञ-ज-ट-संभावना । ४. क्ष-ख-क्-क्ष-ज-ट-फ-प्रतिपादिता भवति एतदित्युक्तम्, च-ज्ञ-प्रतिपादिता भवति तदित्युक्तम् ।

अपादेति प्रथमा पद्वतीनां कस्तद्वा मित्रावरुणा चिकेत ।

गर्भो भारं भरत्या चिदस्य ऋतं पिपत्यनृतं नि तारीत् ॥ ३ ॥

अपात् । एति । प्रथमा । पद्वतीनाम् । कः । तत् । वाम् । मित्रावरुणा । आ । चिकेत ।
गर्भः । भारम् । भरति । आ । चित् । अस्य । ऋतम् । पिपति । अनृतम् । नि । तारीत् ॥ ३ ॥

हे 'मित्रावरुणा मित्रावरुणौ' 'पद्वतीनां पादवतीनां मनुष्यादीनां प्रजानां' 'प्रथमा प्रथम-
भाविनी' 'अपात् पादरहिता' उपाः^२ । प्रतिदिनं सूर्यचन्द्रादिवत् स्वस्याः परिभ्रमणाभावात् सूर्य-
गमनेनैव स्वगमनात् अपात् इति च गति इति च उपचर्यते । 'तत् तादृशं' 'वां युवयोः प्रसिद्धं कर्म' 'कः'
'आ' 'चिकेत कः आभिमुख्येन जानाति ॥ ' कित^३ ज्ञाने^३ ' ॥ तत्स्तुत्यमित्यर्थः^४ । मित्रावरणयोः
अहोरात्रदेवत्वात् अहोरात्रयोः अन्तरालस्यैव' उपसवात् एतत्कर्मत्वम् । किंच 'अस्य लोकस्य' 'भारं
निर्वाहं' 'गर्भः युवयोर्गर्भस्थानीयः शिशुरादित्यः । अहोरात्रयोर्मध्यकाले उत्पत्तेः ताभ्यामेव मित्रा-
वरुणत्वात् 'अहोरात्रे वै मित्रावरुणौ' (तै. सं. २. ४. १०. १) इति श्रुतेः । स आहरति
'चित् । समन्तान्निर्वहत्येव । हरति वा अस्य भारं जाड्यम् । चित् इत्यवधारणे । तत्कथमिति
तदुच्यते । 'ऋतं सत्यं जगतः प्रकाशगमनादिरूपं' 'पिपति पूरयति । 'अनृतम् उक्तविलक्षणमन्धकारं
गमनादिनिरोधं च' 'नि' 'तारीत् नितरति^५ निमज्जयति नाशयतीत्यर्थः । शिशोर्जगद्भारवहनरूपं कर्म
युष्मत्सामर्थ्यादिति ॥

प्रयन्तमित्परिं जारं कनीनां पश्यामसि नोपनिष्यमानम् ।

अनवपृग्णा वितता वसानं प्रियं मित्रस्य वरुणस्य धाम ॥ ४ ॥

प्रयन्तम् । इत् । परिं । जारम् । कनीनाम् । पश्यामसि । न । उपनिष्यमानम् ।

अनवपृग्णा । वितता । वसानम् । प्रियम् । मित्रस्य । वरुणस्य । धाम ॥ ४ ॥

'कनीनां कमनीयानां दीप्तानां कन्यकास्थानीयानामुपसाम् ॥ कनतेः कान्तिकर्मण इजु^१ ।
' कृदिकारादक्तिनः ' इति डीप् । आमि कन्याशब्दस्य वा छान्दसं संप्रसारणम् ॥ तासां 'जारम्
आदित्यं' 'प्रयन्तमिन् प्रगच्छन्तमेव' 'परि' 'पश्यामसि वयं परिपश्यामः' 'उपनिष्यमानं'* क्षणमात्रमपि
निषीदन्तं' 'न पश्यामः' । एतदपि तयोः सामर्थ्यम् । पुनस्तदेवं' विशेष्यते । 'अनवपृग्णा अनवपृग्णानि
अत एव विततानि'^{१०} तेजांसि 'वसानम् आच्छादयन्तं' 'प्रियं सर्वेषां प्रियभूतं' 'मित्रस्य' 'वरुणस्य च

१. क्ष-ञ-अ-अ-ज-ट-प्रथमभाविनी रार्ता । २. क्ष-ञ-ट-पादरहिता एव उदेति गच्छति । ३. क्ष-
झ-ज-ट-कित ज्ञाने । जुहोत्यादिकः । लेख्यडागमः । ४. क्ष-झ-ज-ट-अतिस्तुत्यामित्यर्थः; झ-झ-अतः
स्तुत्यमित्यर्थः । ५. क्ष-झ-ज-ट-अन्तरालकालस्यैव । ६. ङ-वितारयति । ७. क-क्ष-ज-ट-इन् सर्व-
धानुभ्यः इति इन्; ख-च-ज-फ-इन् । ८. झ-ज-ट-गच्छन्तमेव नोपनिष्यमानं क्षणमात्रमपि अनिषीदन्तं
विहरन्तं तासामप्रगल्भत्वादिति भावः । तादृशं जारं जारसदृशं रात्रेर्जग्यतारमादित्यं न पश्यामसि न
पश्यामः । सर्वेऽपि पश्यन्तीत्यर्थः; झ-ज-नोपनिष्यमानं क्षणमात्रमप्यनिषीदन्तं विहरन्तं तासामप्रगल्भत्वादिति
भावः । तादृशं जारं जारसदृशं आदित्यं न पश्यामः । सर्वेऽपि पश्यन्ति इत्यर्थः । एतदपि तयोः सामर्थ्यम् ।
* झ-नोपनिष्यमानम् । ९. क्ष-ज-ट-पुनः स एव । १०. झ-वितता विततानि ।

‘धाम तेजःस्थानभूतम् । यद्वा । प्रियं धामेति संबध्यते । तयोः प्रेमस्थानम्’ । ईदृशमादित्यं युष्मद-
नुज्ञया संचरन्तं पश्यामसि^२ ॥

अनश्चो जातो अनभीशुर्वा कनिक्रदत्पतयदूर्ध्वसानुः ।

अचित्तं ब्रह्म जुजुषुर्युवानः प्र मित्रे धाम वरुणे गृणन्तः ॥ ५ ॥

अनश्चः । जातः । अनभीशुः । अर्वा । कनिक्रदत् । पतयत् । ऊर्ध्वसानुः ।

अचित्तम् । ब्रह्म । जुजुषुः । युवानः । प्र । मित्रे । धाम । वरुणे । गृणन्तः ॥ ५ ॥

स एवादित्यः ‘अनश्चः यद्यपि शीघ्रगाम्यश्वरहितः तथा^१ ‘अनभीशुः आलम्बनाधारप्रग्रह-
स्थानीयरश्मिरहितः तथापि ‘अर्वा ‘जातः शीघ्रगमनवान् संपन्नः । तथाविधोऽयमादित्यः ‘कनिक्रदत्
अत्यर्थं क्रन्दयन् ॥ क्रन्देर्यङ्लुगन्तात् शतरि दाधत्यादौ निपात्यते ॥ ‘ऊर्ध्वसानुः उपर्युपरि समुच्छ्रयणः
सन् ‘पतयत् गच्छति । ‘अचित्तं चित्ताविषयं ‘ब्रह्म परिवृढम् उक्तरूपं कर्म ‘मित्रे ‘वरुणे च उभयोः
‘धाम तेजःस्थानं ‘युवानः मिश्रयन्तः तयोर्धोन्नि आरोपयन्तः तथा ‘प्र ‘गृणन्तः’ युवयोः तेजः-
प्रभवमिति’ प्रकर्षेण^६ स्तुवन्तः ‘जुजुषुः सेवन्ते । मनुष्याः सूर्यस्य निरालम्बान्तरिक्षसंचारात्मकं
कर्म वरुणमित्रयोरधीनम्^९ इति स्तुवन्तीत्यर्थः ॥

आ धेनवो मामतेयमवन्तीर्ब्रह्मप्रियं पीपयन्तस्मिन्भूधन् ।

पित्वो भिक्षेत वयुनानि विद्वानासाविवामन्नदितिमुरुष्येत् ॥ ६ ॥

आ । धेनवः । मामतेयम् । अवन्तीः । ब्रह्मऽप्रियम् । पीपयन् । सस्मिन् । ऊधन् ।

पित्वः । भिक्षेत । वयुनानि । विद्वान् । आसा । आऽविवासन् । अदितिम् । उरुष्येत् ॥ ६ ॥

‘मामतेयं ममतायाः पुत्रं दीर्घतमसं मां ‘ब्रह्मप्रियं परिवृढस्य कर्मणः प्रियतमं परिवृढस्याग्नेः
प्रीणयितारं वा ‘अवन्तीः अवन्त्यः प्रीणयन्त्यः ‘धेनवः गावः ‘सस्मिन्’ स्वकीये ‘ऊधन् ऊधसि ‘आ
‘पीपयन् सर्वत आप्याययन्तु ॥ प्यायतेर्णिचि छान्दसः पीभावः ॥ ऊधोगतेन क्षीरेण युवाभ्यां प्रदेयेन
नोऽस्मान् रक्षन्ति इत्यर्थः । ‘मित्रावरुणाभ्यां पयस्या’ (तै.सं.७.५.२२.१) इति श्रुतेः । एवं प्रदत्तहविः
‘वयुनानि अनुष्ठानविषयज्ञानानि ‘विद्वान् जानन् हुतशेषो भक्षणीय इत्यवगच्छन् दीर्घतमाः ‘पित्वः^९
पितोर्हुतशिष्टस्य^९ अन्नस्य तादृगन्नम् ‘आसा आस्येन भक्षयितुं ‘भिक्षेत याचेत युष्मान् । किंच
‘विवासन् युवां परिचरन् ‘अदितिम् अखण्डितम् अन्यूनमेतत्कर्म^{१०} ‘उरुष्येत्^{१०} । यथा शिष्टं भिक्षेत
यथा च कर्म समापनेन रक्षेत् तथा अपीपयन्नित्यर्थः ॥

१. ड-झ१-धाम स्थानम् । २. ड-च- न पश्यामसि । ३. झ-झ-तथापि । ४. क्ष-ड-अ-ट-गृणन्तः
प्रकर्षेण शब्दयन्तः । ५. झ-तेजःप्रभावमिति । ६. क्ष-झ१-अ-ट-‘प्रकर्षेण’ नास्ति ७. क्ष-झ-झ१-अ-ट-
मित्रावरुणयोरधीनम् । ८. झ-स्त्रस्मिन् ; झ-सस्मिन् स्वस्मिन् । ९. झ-पित्वः ततः पितुः हुतशिष्टस्य ।
१०. क्ष-ड-झ१-अ-ट-अन्यूनमेतत्कर्म उरुष्येत् रक्षेत् ; झ-अन्येनैतत्कर्म उरुष्येत् रक्षेत् ।

मैत्रावरुणपक्षौ वपाया एषानुवाक्या । सूत्रितं च-‘ आ वां मित्रावरुणा हव्यजुष्टिमा यातं मित्रावरुणा ’ (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति ॥

आ वां मित्रावरुणा हव्यजुष्टिं नमसा देवाववसा ववृत्याम् ।

अस्माकं ब्रह्म पृतनासु सद्या अस्माकं वृष्टिर्दिव्या सुपारा ॥ ७ ॥

आ । वाम् । मित्रावरुणा । हव्यजुष्टिम् । नमसा । देवौ । अवसा । ववृत्याम् ।

अस्माकम् । ब्रह्म । पृतनासु । सद्याः । अस्माकम् । वृष्टिः । दिव्या । सुपारा ॥ ७ ॥

हे ऽदेवौ देवनशीलौ ऽमित्रावरुणा मित्रावरुणौ ऽवां युवां ऽहव्यजुष्टिं हविःसेवां ऽनमसा नम-
स्कारोपलक्षितेन स्तोत्रेण ऽअवसा रक्षणेन निमित्तभूतेन ऽआ ऽववृत्याम् आवर्तयेयम् । यद्वा । नमस्कारेण
अवसा अग्नेन च आ ववृत्याम् । किंच हे मित्रावरुणौ ऽअस्माकं संबन्धि ऽब्रह्म इदानीं क्रियमाणं
परिवृढं कर्म ऽपृतनासु संग्रामेषु ऽसद्याः सद्यात् शत्रून् अभिभूयात् । अनेन कर्मणा शत्रून् अभिभवेय-
मित्यर्थः । किंच ऽअस्माकं ऽदिव्या दिवि भवा ऽवृष्टिः ऽसुपारा सुष्ठु पारयित्री’ भवत्विति शेषः । वृष्टौ
सत्यां ब्रीह्यादिद्वारा कर्मसमाप्तेरिति भावः ॥ ॥ २२ ॥

‘ यजामहे वाम् ’ इति चतुर्ऋचं चतुर्दशं सूक्तं दैर्घतमसं त्रैष्टुभं मैत्रावरुणम् । ‘ यजामहे
चतुष्कम् ’ इत्यनुक्रमणिका । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

यजामहे वां महः सजोषा हव्येभिर्मित्रावरुणा नमोभिः ।

घृतैर्घृतस्नू अध यद्वामस्मे अध्वर्यवो न धीतिभिर्भरन्ति ॥ १ ॥

यजामहे । वाम् । महः । सजोषाः । हव्येभिः । मित्रावरुणा । नमोभिः ॥

घृतैः । घृतस्नू इति घृतस्नू । अध । यत् । वाम् ।

अस्मे इति । अध्वर्यवः । न । धीतिभिः । भरन्ति ॥ १ ॥

हे ऽघृतस्नू घृतस्य^१ स्नावयितारौ^२ मित्रावरुणौ ऽमहः महान्तौ ऽवां ऽयजामहे पूजयामो यज-
मानाः ऋत्विजश्च । कीदृशाः । ऽसजोषाः यमानप्रीतियुक्ताः । केन साधनेनेति तदुच्यते । ऽहव्येभिः
पुरोडाशादिभिः ऽनमोभिः नमस्कारोपलक्षितैः^३ । ऽअध अपि च ऽयन् यस्मात् कारणात्

१. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-पारयित्री कर्मणः समापयित्री । २. क्ष-ञ-ट-घृतस्य आज्यस्य स्नावयितारौ;
झ१-आज्यस्य स्नापयितारौ ३. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-नमस्कारोपलक्षितैः स्तोत्रैः । घृतैः क्षरणद्रव्यैः क्षीराज्य-
सोमादिभिश्च (क्ष-ञ-ट-क्षीराज्यसोमादिरूपोभिश्च ?) युवां सम्यक् यजामहे पूजयामः; झ-नमस्कारोपलक्षितैः
स्तोत्रैः ।

१वां युवाम्^१ १अध्वर्यवः अस्मदीया अध्वर्यवोऽपि^१ । अत्र नशब्दोऽप्यर्थः । तेऽपि^२ १धीतिभिः कर्मभिः स्वकीयैः १भरन्ति पोषयन्ति तस्मात् यजामहे^३ ॥

प्रस्तुतिवां धाम न प्रयुक्तिरयामि मित्रावरुणा सुवृक्तिः ।

अनक्ति यद्वां विदथेषु होता सुम्रं वां सुरिर्वृषणावियक्षन् ॥ २ ॥

प्रस्तुतिः । वाम् । धाम । न । प्रयुक्तिः । अयामि । मित्रावरुणा । सुवृक्तिः ।

अनक्ति । यत् । वाम् । विदथेषु । होता । सुम्रम् । वाम् । सुरिः । वृषणौ । इयक्षन् ॥ २ ॥

हे मित्रावरुणौ १वां युवयोः संबन्धिनो यागस्य १प्रस्तुतिः प्रस्तावना करोमीति संकल्प एव १न १प्रयुक्तिः कृत्स्नप्रयोगो न संपन्नः । तावत्तैव युवयोः १धाम तेजःस्थानम् १अयामि प्राप्नोमि । १सुवृक्तिः युवयोः शोभनावर्जकश्च युष्मत्परिग्रहादस्मि^४ । १यत् यदा तु १विदथेषु यज्ञेषु १वां युवां १होता होमनिष्पादकोऽयमध्वर्युः १अनक्ति हविषा आगच्छति होमं करोतीत्यर्थः । यद्वा । होता देवानामाह्वाता एतन्नामकः ऋत्विक् शस्त्रादिना वाम् अनक्ति व्यञ्जयति । तदा १सूरिः युष्मन्माहात्म्यवित् १इयक्षन् यागं कर्तुमिच्छन् अहं हे १वृषणौ कामानां वर्धितारौ १वां युवयोः १सुम्रं युष्मत्संबन्धि सुखं देवत्वलक्षणम् अयामीति शेषः ॥

पीपायं धेनुरदितिर्ऋताय जनाय मित्रावरुणा हविर्दे ।

हिनोति यद्वां विदथे सपर्यन्त्स रातहव्यो मानुषो न होता ॥ ३ ॥

पीपायं । धेनुः । अदितिः । ऋताय । जनाय । १मित्रावरुणा । हविः । दे ।

हिनोति । यत् । वाम् । विदथे । सपर्यन्त् । सः । रातहव्यः । मानुषः । न । होता ॥ ३ ॥

हे १मित्रावरुणा मित्रावरुणौ १ऋताय युष्मत्संबन्धियज्ञाय १हविर्दे हविषो दात्रे ॥ ‘आतो मनिन्’ इति विच् । भस्वे ‘आतो धातोः’ इति आकारलोपः ॥ १जनाय यजमानाय च १धेनुः प्रीणयित्री गौः १अदितिः अदीना बहुक्षीरा सती १पीपाय क्षीरेण पुनःपुनः आप्यायताम् ॥ प्यायतेऽछान्दसः प्रार्थनायां लिट् । ‘लिङ्यङोश्च’ इति पीभावः ॥ पयस्यादिहविष्कं यज्ञं पयोव्रतादिषु यजमानं चेत्यर्थः । कस्मिन् काले इति चेत् तत्राह । १यत् यदा १सः प्रसिद्धः १रातहव्यः एतन्नामा राजा १सपर्यन्त् स्तुत्या पूजयन् १मानुषः १होता १न मनुष्यस्य यजमानस्य संबन्धी एतन्नामक ऋत्विगिव १विदथे यज्ञे १वां १हिनोति हविरादिना प्रीणयति । तदा पीपायेत्याह ॥

१. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-युवां अस्मे अस्मदीया अध्वर्यवो न अध्वर्यवोऽपि । २. झ-तेऽपि घृतः आज्यादिभिः अस्मे यजमानाय । ३. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-यजामहे । यद्वा । यत् येन प्रकारेण वा युवां अध्वर्यवो न अध्वर्यव इव धीतिभिः युष्मदर्थैः कर्मभिः अस्मे अस्मान् अस्मदीयं यागं वा भरन्ति भरथः । बहुवचनं पूजार्थम् । तथा यजामहे इत्यर्थः (झ-भरन्ति इत्यर्थः एतावान् ग्रन्थो नास्ति.) । ४. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-युष्मान् (ङ-झ-युष्मत्) परिगृहीता सन् ।

उत वा विष्णु मद्यास्वन्धो गाव आपश्च पीपयन्त देवीः ।

उतो नो अस्य पुर्व्यः पतिर्दन्वीतं पातं पर्यस उस्त्रियायाः ॥ ४ ॥

उत । वाम् । विष्णु । मद्यासु । अन्धः । गावः । आपः । च । पीपयन्त । देवीः ।

उतो इति । नः । अस्य । पुर्व्यः । पतिः । दन् । वीतम् । पातम् । पर्यसः । उस्त्रियायाः ॥ ४ ॥

‘उत अपि च हे मित्रावरुणौ वा युवाम्’ अन्धः अदनीयमज्ञं पयोरूपं पुरोडाशादिरूपं वा ‘देवीः द्योतनशीलाः’ ‘गावः’ ‘आपश्च’ व्रीह्यादिप्रवर्धकान्युदकानि च ‘मद्यासु युष्माभिर्मदनीयासु’ ‘विष्णु प्रजासु यजमानलक्षणासु तासामभिवृद्धयर्थं’ पीपयन्त आप्याययन्तु । ‘उतो अपि च’ नः अस्मत्संबन्धिनः ‘अस्य यज्ञस्य’ ‘पुर्व्यः पूर्वकालीनः’ ‘पतिः पालकोऽग्निः’ ‘दन् दाता भवत्विति शेषः । अग्नौ हूयमानत्वात् सर्वेषामपि हविषाम् । यस्मादेवं तस्मान् हं मित्रावरुणौ वीतं भक्षयतं पुरोडाशादिकम् । ‘उस्त्रियायाः’ क्षीराद्युस्त्राविष्या गोः ‘पर्यसः पयः’ ‘पातम्’ । यद्वा । घनीभूतं पर्यस्याया वीतं खवद्रूपं पातम् ॥ ॥ २३ ॥

‘विष्णोर्नु कम्’ इति षडृचं पञ्चदशं सूक्तं दैर्घ्यतमसं त्रैष्टुभं वैष्णवम् । अत्रानुक्रमणिका—‘विष्णोः षड्वैष्णवं हि’ इति । अभिप्लवपडहेपूथ्येषु तृतीयसवने स्तोमवृद्धावच्छावाकस्य स्तोमातिशंसनार्थम् इदमादिसूक्तद्वयं विनियुक्तम् । ‘स्तोमे वर्धमाने’ इति खण्डे सूत्रितं—‘विष्णोर्नु कमिति सूक्ते परो मात्रयेत्यच्छावाकः’ (आश्व. श्रौ. ७. ९) इति । तथा तृतीयसवने सोमातिरेके उत्तरोत्तर-संस्थोपगन्तव्या आतिरात्रात् ततोऽप्यतिरिक्ते तदर्थमेव शस्त्रमुपजनयितव्यम् । तत्रैतदेव सूक्तम् । ‘सोमातिरेके’ इति खण्डे सूत्रितं—‘महाँ इन्द्रो नृवद्विष्णोर्नु कम्’ (आश्व. श्रौ. ६. ७) इति ॥ आग्निमारुतशब्दे आद्या विनियुक्ता । ‘अथ यथेतम्’ इति खण्डे सूत्रितं—‘विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्र वोचं तन्तुं तन्वन्नजसो भानुमन्विह’ (आश्व. श्रौ. ५. २०) इति ॥

विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्र वोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि ।

यो अस्कभायदुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायः ॥ १ ॥

विष्णोः । नु । कम् । वीर्याणि । प्र । वोचम् । यः । पार्थिवानि । विममे । रजांसि ।

यः । अस्कभायत् । उत्तरम् । सधस्थम् । विचक्रमाणः । त्रेधा । ऊरुगायः ॥ १ ॥

हे नराः ‘विष्णोः व्यापनशीलस्य देवस्य’ ‘वीर्याणि वीरकर्माणि’ ‘नु’ ‘कम्’ अतिशीघ्रं ‘प्र’ ‘वोचम्’ प्रब्रवीमि । अत्र यद्यपि नु कम् इति पदद्वयं तथापि यास्केन ‘नवोत्तराणि पदानि’ (नि. ३. १३) इत्युक्तत्वात् शाखान्तरे एकत्वेन पाठाच्च नु इत्येतस्मिन्नेवार्थे नु कम् इति पदद्वयम् । कानि तानीति तत्राह । ‘यः विष्णुः’ ‘पार्थिवानि पृथिवीसंबन्धीनि’ ‘रजांसि’ ‘रजनात्मकानि क्षत्र्यादिलोकत्रयाभि-मानीनि अभिवाद्यादित्यरूपाणि’ ‘रजांसि’ ‘विममे विशेषेण निर्ममे । अत्र त्रयो लोका अपि पृथिवी-

१. क्ष-झ१-ज-ट-गावः दोग्रयो धेनवः आपः आपश्च । २. क्ष-ङ-झ-झ१-ज-ट-तथा उस्त्रियायाः ।

३. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-पातम् पिवतम् । ४. झ-झ१-अभिवाद्यादिर्यात्मकानि । ५. क्ष-ङ-झ-झ१-ज-ट-तेजांसि ।

शब्दवाण्याः । तथा च मन्त्रान्तरं—‘ यद्विन्द्राग्नी अवमस्यां पृथिव्यां मध्यमस्यां परमस्यामुत स्थः ’ (ऋ. सं. १. १०८. ९) इति । तैत्तिरीयेऽपि—‘ योऽस्यां पृथिव्यामस्यायुषा ’ इत्युपक्रम्य ‘ यो द्वितीयस्यां तृतीयस्यां पृथिव्याम् ’ (तै. सं. १. २. १२. १) इति । तस्मात् लोकत्रयस्य पृथिवीशब्द-वाच्यत्वम् । किंच यः च विष्णुः उत्तरम् उद्गततरमतिविस्तीर्णं सधस्थं सहस्थानं लोकत्रयाश्रय-भूतमन्तरिक्षम् अस्कभायत् तेषामाधारत्वेन स्तम्भितवान् निर्मितवानित्यर्थः । अनेन अन्तरिक्षाश्रितं लोकत्रयमपि सृष्टवानित्युक्तं भवति । यद्वा । यो विष्णुः पार्थिवानि पृथिवीसंबन्धीनि रजांसि पृथिव्या अधस्तनसलोकान् विममे विविधं निर्मितवान् । रजःशब्दो लोकवाची, ‘ लोका रजांस्युच्यन्ते ’ इति यास्केनोक्तत्वात् । किंच यश्चोत्तरम् उद्गततरम् उत्तरभाविनं सधस्थं सहस्थानं पुण्यकृतां सह-निवासयोग्यं भूरादिलोकसप्तकम् अस्कभायत् रक्मभितवान् सृष्टवानित्यर्थः ॥ स्कम्भेः ‘ स्तम्भुस्तुम्भुः ’ इति विहितस्य भ्रः ‘ छन्दसि शायजपि ’ इति व्यत्ययेन शायजादेशः ॥ अथवा पार्थिवानि पृथिवीनिमित्तकानि रजांसि लोकान् विममे । भूरादिलोकत्रयमित्यर्थः । भूम्याम् उपाजितकर्मभोगार्थ-त्वात् इतरलोकानां तत्कारणत्वम् । किंच यश्चोत्तरम् उत्कृष्टतरं सर्वेषां लोकानामुपरिभूतम् । अपुनरावृत्तेः तस्योत्कृष्टत्वम् । सधस्थम् उपासकानां सहस्थानं सत्यलोकमस्कभायत् स्कम्भितवान् ध्रुवं स्थापित-वानित्यर्थः । किं कुर्वन् । वज्रेणा विचक्रमाणः त्रिप्रकारं स्वसृष्टान् लोकान्विविधं क्रममाणः । विष्णोस्तेषां क्रमणम् ‘ इदं विष्णुर्वि चक्रमे ’ (ऋ. सं. १. २२. १७) इत्यादिश्रुतिषु प्रसिद्धम् । अत एव उरुगायः उरुभिः महद्भिः गीयमानः अतिप्रभूतं गीयमानो वा । य एवं कृतवान् तादृशस्य विष्णोर्वीर्याणि प्र वोचम् ॥

तृतीयसवने सोमातिरेके एव^१ शस्त्रमुपजनयितव्यम् । तत्र ‘ प्र तत् ’ इत्ययमनुरूपस्तृचः । ‘ सोमातिरेके ’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्येणेति स्तोत्रियानुरूपौ ’ (आश्व. श्रौ. ६. ७) इति । ‘ वाजपेयेनाधिपत्यकामः^२ ’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ प्र तत्ते अद्य शिपिविष्ट नाम प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्येण ’ (आश्व. श्रौ. ९. ९) इति^३ ॥

प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्येण मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः ।

यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेष्वधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा ॥ २ ॥

प्र । तत् । विष्णुः । स्तवते । वीर्येण । मृगः । न । भीमः । कुचरः । गिरिऽस्थाः ।

यस्य । उरुषु । त्रिषु । विऽक्रमणेषु । अधिऽक्षियन्ति । भुवनानि । विश्वा ॥ २ ॥

यस्येति^४ वक्ष्यमाणत्वात् स इति अवगम्यते । स महानुभावः वीर्येण स्वकीयेन वीरकर्मणा पूर्वोक्तरूपेण^५ स्तवते स्तूयते सर्वैः ॥ कर्मणि व्यत्ययेन शप् ॥ वीर्येण स्तूयमानत्वे दृष्टान्तः । मृगो न सिंहादिरिव । यथा स्वविरोधिना मृगयिता सिंहः भीमः भीतिजनकः कुचरः कुत्सितहिंसादिकर्ता दुर्गमप्रदेशगन्ता वा गिरिष्ठाः पर्वताद्युन्नतप्रदेशस्थायी सर्वैः स्तूयते । अस्मिन्नर्थे निरुक्तं—‘ मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः । मृग इव भीमः कुचरो गिरिष्ठा मृगो मार्ष्टेर्गतिकर्मणो भीमो बिभ्यत्यस्मा-

१. क्ष-ङ-झ-झ-अ-ट-महात्माभः । २. क्ष-ङ-झ-अ-ट-एवम् । ३. क्ष-अ-ट-‘ वाजपेयेनाधिपत्यकामःवीर्येण इति ’ इति नास्ति । ४. क्ष-झ-अ-ट-तद्विष्णुः यस्येति । ५. ङ-झ-झ-अ-पूर्वमन्त्रोक्तरूपेण ।

जीष्मोऽप्येतस्मादेव । कुचर इति चरतिकर्म कुत्सितमथ चेदेवताभिधानं कायं न चरतीति वा । गिरिष्ठा गिरिस्थायी गिरिः पर्वतः समुद्रीणो भवति पर्ववान् पर्वतः पर्व पुनः पृणातेः प्रीणातेर्वा ' (निरु. १. २०) इति ॥ तद्वदयमपि मृगोऽन्वेष्टा शत्रूणां भीमो भयानकः सर्वेषां भीत्यपादानभूतः । परमेश्वराज्ञीतिः ' भीषास्माद्वातः पवते ' (तै. आ. ८. ८. १) इत्यादिभ्रुतिषु प्रसिद्धा । किंच कुचरः शत्रुवधादिकुत्सितकर्मकर्ता कुषु सर्वासु भूमिषु लोकत्रये संचारी वा तथा गिरिष्ठाः गिरिषत् उच्छ्रितलोक-स्थायी^१ । यद्वा । गिरि मन्त्रादिरूपायां वाचि सर्वदा वर्तमानः । ईदृशोऽयं स्वमहिम्ना स्तूयते । किंच यस्य विष्णोः^२ उरुषु विस्तीर्णेषु त्रिसंख्याकेषु^३ विक्रमणेषु पादप्रक्षेपेषु विश्वा^४ सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि^५ अभिक्षियन्ति आश्रित्य निवसन्ति स विष्णुः स्तूयते ॥

प्र विष्णवे शूषमेतु मन्म गिरिक्षिते उरुगायाय वृष्णे ।

य इदं दीर्घं प्रयतं सधस्थमेको विममे त्रिभिरित्पदेभिः ॥ ३ ॥

प्र । विष्णवे । शूषम् । एतु । मन्म । गिरिऽक्षिते । उरुऽगायाय । वृष्णे ।

यः । इदम् । दीर्घम् । प्रयतम् । सधस्थम् । एकः । विममे । त्रिभिः । इत् । पदेभिः ॥ ३ ॥

विष्णवे सर्वव्यापकाय शूषम् अस्मात्कृत्यादिजन्यं बलं महत्त्वं मन्म मननं स्तोत्रं मननीयं शूषं बलं वा विष्णुम् एतु प्राप्नोतु ॥ कर्मणः संप्रदानत्वात् चतुर्थी ॥ कीदृशाय । गिरिक्षिते वाचि गिरिवदुन्नतप्रदेशे वा तिष्ठते उरुगायाय बहुभिर्गीयमानाय वृष्णे वषित्रे^६ कामानाम् । एवंमहानुभावं शूषं^७ प्राप्नोतु^८ । कोऽस्य विशेष इति उच्यते । यः विष्णुः इदं प्रसिद्धं दृश्यमानं दीर्घम् अतिविस्तृतं प्रयतं नियतं सधस्थं सहस्थानं लोकत्रयम् एकः इत् एक एवाद्वितीयः सन् त्रिभिः पदेभिः पादैः विममे विशेषेण निर्मितवान् ॥

यस्य त्री पूर्णा मधुना पदान्यक्षीयमाणा स्वधया मदन्ति ।

य उ त्रिधातु पृथिवीमुत द्यामेको दाधार भुवनानि विश्वा ॥ ४ ॥

यस्य । त्री । पूर्णा । मधुना । पदानि । अक्षीयमाणा । स्वधया । मदन्ति ।

यः । उँ इति । त्रिधातु । पृथिवीम् । उत । द्याम् । एकः । दाधार । भुवनानि । विश्वा ॥ ४ ॥

यस्य विष्णोः मधुना मधुरेण दिव्येनामृतेन पूर्णा पूर्णानि त्रीणि पदानि पादप्रक्षेपणानि अक्षीयमाणा अक्षीयमाणानि^१ स्वधया अग्नेन मदन्ति मादयन्ति तदाश्रितजनान् । य य उ य एव^२ पृथिवीं प्रख्यातां भूमिं द्याम् उत द्योतनात्मकमन्तरिक्षं च विश्वा भुवनानि सर्वाणि भूतजातानि चतुर्दश लोकांश्च । यद्वा । पृथिवीशब्देन अधोवर्तीनि अतलवितलादिसप्तभुवनान्युपात्तानि ।

१. क्ष-ङ-झ-झ१-ञ-ट-उच्छ्रितल्लोकस्थायी । २. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-त्रिषु संख्याकेषु । ३. च-विश्वानि ।

४. क्ष-ञ-ट-वर्षकाय ।

५. क्ष-झ१-ञ-ट-शूषं बलं प्राप्नोति ।

६. क्ष-ञ-ट-अक्षीणानि ।

७. क्ष-ञ-ट-यो विष्णुश्च ।

सुखाब्देन तद्वान्तरूपाणि भूरादिसप्तभुवनानि । एवं चतुर्दश लोकान् विश्वा भुवनानि सर्वाण्यपि तन्त्रायानि भूतजातानि । १ त्रिधातु । त्रयाणां धातूनां समाहारस्त्रिधातु । पृथिव्यप्तेजोरूपधातुत्रयविशिष्टं यथा भवति तथा २ दाधार धृतवान् ॥ तुजादित्वात् अभ्यासस्य दीर्घत्वम् ॥ उत्पादितवानित्यर्थः । छन्दोगारण्यके—‘ तत्तेजोऽसृजत तदन्नमसृजत ता आप ऐक्षन्त ’ इति भूतत्रयसृष्टिमुक्त्वा ‘ हन्ताह-मिमास्तिस्त्रो देवतास्तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणि ’ (छा. उ. ६. ३. २-३.) इत्यादिना त्रिवृत्करणसृष्टिरुपादिता । यद्वा । त्रिधातु^१ कालत्रयं गुणत्रयं वा दाधारेत्यन्वयः ॥

आतिथ्यायां ‘ तदस्य ’ इत्येषा प्रधानस्य याज्या । ‘ अथातिथ्या ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ इदं विष्णुर्वि चक्रमे तदस्य प्रियमभि पाथो अश्याम् ’ (आश्व. श्रौ. ४. ५) इति ॥

तदस्य प्रियमभि पाथो अश्यां नरो यत्र देवयवो मदन्ति ।

उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः ॥ ५ ॥

तत् । अस्य । प्रियम् । अभि । पाथः । अश्याम् । नरः । यत्र । देवयवः । मदन्ति ।

उरुक्रमस्य । सः । हि । बन्धुः । इत्था । विष्णोः । पदे । परमे । मध्वः । उत्सः ॥ ५ ॥

१ अस्य महतो विष्णोः २ प्रियं प्रियभूतं ३ तत् सर्वैः सेव्यत्वेन प्रसिद्धं ४ पाथः । अन्तरिक्षनामैतत्, ‘ पाथोऽन्तरिक्षं पथा व्याख्यातम् ’ (निह. ६. ७) इति यास्केनोक्तत्वात् । अविनश्वरं ब्रह्मलोक-मिष्यर्थः^२ । ५ अश्याम् व्याप्नुयाम् । तदेव विशेष्यते । ६ यत्र स्थानं ७ देवयवः देवं द्योतनस्वभावं विष्णु-मात्मन इच्छन्तो यज्ञदानादिभिः प्राप्तुमिच्छन्तः ८ नरः ९ मदन्ति तृप्तिमनुभवन्ति । तदश्यामित्यन्वयः । पुनरपि तदेव विशेष्यते । १० उरुक्रमस्य अत्यधिकं सर्वं जगदाक्रममाणस्य तत्तदात्मना अत एव ११ विष्णोः व्यापकस्य परमेश्वरस्य १२ परमे उत्कृष्टे निरतिशये केवलसुखात्मके १३ पदे स्थाने १४ मध्वः मधुरस्य^३ १५ उत्सः निष्यन्दो वर्तते । तदश्याम् । यत्र १६ क्षुत्तृष्णाजराभरणपुनरावृत्त्यादिभयं नास्ति संकल्पमात्रेण अमृतकुल्यादिभोगाः प्राप्यन्ते तादृशमित्यर्थः । ततोऽधिकं नास्तीत्याह । १७ इत्था इत्थमुक्तप्रकारेण १८ स १९ हि २० बन्धुः स खलु सर्वेषां सुकृतिनां बन्धुभूतो हितकरः^४ वा तरय^५ पदं प्राप्तवतां न पुनरावृत्तेः^६ । ‘ न च पुनरावर्तते ’ इति श्रुतेस्तस्य बन्धुत्वम्^६ । हिशब्दः सर्वश्रुतिसृष्टिपुराणादिप्रसिद्धिद्योतनार्थः ॥

ता वा वास्तून्युश्मसि गर्मध्वै यत्र गावो भूरिशृङ्गा अयासः ।

अत्राह तदुरुगायस्य वृष्णः परमं पदमव भाति भूरि ॥ ६ ॥

ता । वाम् । वास्तूनि । उश्मसि । गर्मध्वै । यत्र । गावः । भूरिशृङ्गाः । अयासः ।

अत्र । अहं । तत् । उरुगायस्य । वृष्णः । परमम् । पदम् । अव । भाति । भूरि ॥ ६ ॥

१. च-त्रिधातु मूर्तित्रयम् । २. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-ब्रह्मलोकमित्यर्थः । यद्वा दुरुपपालनम् (क्ष-ञ-ट-दुरुपां पालनम् ?) । ३. क्ष-झ१-ञ-ट-मधुरस्य परमानन्दरसस्य सुधारूपस्य । ४. क्ष-झ१-ञ-ट-हितकरो बन्धकः । ५. क्ष-ञ-ट- तत्प्राप्तवतामपुनरावृत्तेः; झ-तस्य पदं प्राप्तानामपुनरावृत्तेः । ६. क्ष-झ१-ञ-ट-बन्धकत्वम् ।

हे पत्नीयजमानी^१ 'वां युष्मदर्थं' 'ता तानि गन्तव्यत्वेन'^२ प्रसिद्धानि 'वास्तूनि सुखनिवासयोग्यानि स्थानानि' 'गमध्वै युवयोः'^३ गमनाय 'उद्गमसि कामयामहे । तदर्थं विष्णुं प्रार्थयाम इत्यर्थः । तानीत्युक्तं कानीत्याह । 'यत्र येषु वास्तुषु' 'गावः रश्मयः' 'भूरिश्रृङ्गाः अत्यन्तोन्नत्युपेता बहुभिराश्रयणीया वा' 'अयासः अयना गन्तारोऽतिविस्तृताः । यद्वा । यासो गन्तारः । अतादृशाः । अत्यन्तप्रकाशयुक्ता इत्यर्थः । 'अत्राह अत्र खलु वास्त्वाधारभूते शुलोके' 'उरुगायस्य बहुभिर्महात्मभिर्गातव्यस्य स्तुत्यस्य' 'वृष्णः कामानां वर्षितुर्विष्णोस्तत्तादृशं सर्वत्र'^४ पुराणादिषु^५ गन्तव्यत्वेन प्रसिद्धं 'परमं निरतिशयं' 'पदं स्थानं' 'भूरि अतिप्रभूतम्' 'अव' 'भाति स्वमहिम्ना स्फुरति । अयं मन्त्रो यास्केन गोशब्दो रश्मिवाचकः । इति व्याचक्षाणेन व्याख्यातः—'तानि वां वास्तूनि कामयामहे गमनाय यत्र गावो भूरिश्रृङ्गा बहुश्रृङ्गा भूरीति बहुनो नामधेयं प्रभवतीति सतः श्रृङ्गं श्रयतेवां शृणातेवां शङ्गातेवां शरणायोद्गतमिति वा शिरसो निर्गतमिति वायासोऽयनाः । तत्र तदुरुगायस्य विष्णोर्महागतेः परमं पदं परार्थ्यं स्थमवभाति भूरि । पादः पद्यतेः' (निरु. २. ७) इति ॥ ॥ २४ ॥

'प्र वः पान्तम्' इति पठुच्चं षोडशं सूक्तं दैर्घ्यतमसं जागतम् । पूर्वत्र 'वैष्णवं हि' इत्युक्तत्वात् वैष्णवम् । आद्यस्तृच इन्द्रदेवताकश्च । 'प्र वो जागतं त्वेन्द्रश्चाद्यस्तृचः' इत्यनुक्रमणिका । आभिप्लविकेपूक्थ्येषु स्तोमातिशंसने उक्तो विनियोगः ॥

प्र वः पान्तमन्धसो धियायते महे शूराय विष्णवे चार्चत ।

या सानुनि पर्वतानामदाभ्या महस्तस्थतुर्वर्तेव साधुना ॥ १ ॥

प्र । वः । पान्तम् । अन्धसः । धियायते । महे । शूराय । विष्णवे । च । अर्चत ।

या । सानुनि । पर्वतानाम् । अदाभ्या । महः । तस्थतुः । अर्वताऽइव । साधुना ॥ १ ॥

हे अध्वर्यादयः 'वः युष्माकं संबन्धि' 'पान्तं पालनस्वभावं पातण्यं वा' 'अन्धसः अन्धः सोमरूपमन्नं' 'प्र' 'अर्चत प्रकर्षेण संपादयत । कस्मै । 'धियायते स्तुतीरिच्छते' 'महे महते' 'शूराय विक्रान्तायेन्द्राय' 'विष्णवे व्यापकायैतन्नामकाय देवाय' 'च । कस्तयोरतिशय इति उच्यते । 'या यौ इन्द्राविष्णू' 'पर्वतानां प्रीणनवतां' 'पूरणवतां वा । पर्वतशब्दो यास्केनैवं निरुक्तः—'पर्ववान् पर्वतः पर्वं पुनः पृणातेः प्रीणातेवां' इति । उक्तलक्षणानां लोकानां 'सानुनि समुच्छ्रितप्रदेशे । सर्वलोके' इत्यर्थः । अथवा मेघानां समुच्छ्रितप्रदेशे । पर्वतशब्दः मेघनामसु^७ उक्तत्वात् । तत्र 'तस्थतुः तिष्ठतः । कीदृशौ तौ । 'अदाभ्या अदम्भनीयौ परैरनभिभाव्यौ अत एव 'महः महान्तौ । यद्वा । महो महसि स्वतेजसि सानुनीत्यनेन संबन्धः । तत्र दृष्टान्तः । 'साधुना अभिमतदेश-प्रापणसमर्थेन' 'अर्वता' वेगवताधेन 'इव । तेन यथा अत्युच्छ्रितं प्रदेशमारोहति तद्वदुच्चं पदमारूढौ । तस्मात्ताभ्यामर्चत ॥

सोमातिरेके तृतीयसवने एषा वैकल्पिकी याज्या । तथा च सूत्रितं—'त्वेष्टमिथा समरणं शिमीवतोरिति वा याज्या' (आश्व. श्रौ. ६. ७) इति ॥

१. ऋ-दम्पती पत्नीयजमानी । २. च-तराणत्वेन; ऋ-मन्तव्यत्वेन । ३. च-वां युवयोः । ४. क्ष-ज-ट-सर्वेतिहासपुराणादिषु । ५. क-ख-ज-ण-त-फ-व-संबन्धिनाम् । ६. क्ष-ङ-ञ-ट-सत्यलोके । ७. क्ष-ङ-ञ-ट-मेघनामा । पर्वतो गिरिरिति तन्नामसु (ङ-नामसु) । ८. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-अर्वता पवनवत् ।

त्वेषमित्था समरणं शिमीवतोऽरिन्द्राविष्णू सुतपा वामुरुष्यति ।

या मर्त्याय प्रतिधीयमानमित्कृशानोरस्तुरसनामुरुष्यथः ॥ २ ॥

त्वेषम् । इत्था । सम्ऽअरणम् । शिमीऽवतोः । इन्द्राविष्णू इति । सुतऽपाः । वाम् । उरुष्यति ।

या । मर्त्याय । प्रतिऽधीयमानम् । इत् । कृशानोः । अस्तुः । असनाम् । उरुष्यथः ॥ २ ॥

हे इन्द्राविष्णू शिमीवतोः इष्टप्रदानादिकर्मवतोः वां युवयोः इत्था इत्थं त्वेषं प्रदीक्षं
समरणं सम्यग्यागदेशगमनं सुतपाः हुतशिष्टसोमपीतयजमानः उरुष्यति रक्षति यागेन पूजयति ।
यद्वा । शिमीवतोः प्रहरणादिकर्मवतोः वां युवयोः त्वेषं दीप्तं शौचोपेतं समरणं सम्यक्परस्परगमनोपेतं
वृष्टिप्रदानाय मेघविदारणरूपं यजमान उरुष्यति रक्षति स्तौतीत्यर्थः । कस्तयोरतिशय इति उच्यते ।
या यौ इन्द्राविष्णू मर्त्याय मनुष्याय हविर्दाने यजमानाय प्रतिधीयमानमित् प्रतिधातव्यं फलरूपम्
असनाम् असनं चलनशीलं प्रदानशीलमज्ञादिकम् अस्तुः अभिमतक्षेप्तुर्निरसितुर्वा शत्रूणां कृशानोः
अग्नेः सकाशात् उरुष्यथः अविच्छेदेन प्रवर्तयथः । वह्नौ हुतं हविः स्वीकृत्य तन्मुखादेव फलमपि
दास्यथ इत्यर्थः ॥

ता ई वर्धन्ति महस्य पौंस्यं नि मातरा नयति रेतसे भुजे ।

दधाति पुत्रोऽवरं परं पितुर्नाम तृतीयमधि रोचने दिवः ॥ ३ ॥

ताः । ईम् । वर्धन्ति । महि । अस्य । पौंस्यम् । नि । मातरा । नयति । रेतसे । भुजे ।

दधाति । पुत्रः । अवरम् । परम् । पितुः । नाम । तृतीयम् । अधि । रोचने । दिवः ॥ ३ ॥

ताः सोमरूपाः प्रसिद्धा आहुतयो यजमानेन हुताः ईम् एतत् अस्य इन्द्रस्य महि महत्
पौंस्यं पुंसः कर्म वक्ष्यमाणरूपं बलं वर्धन्ति वर्धयन्ति । ईमित्यनर्थको वा । स चेन्द्रः सोमपानजनितं
सामर्थ्यं मातरा द्यावापृथिव्यौ नि नयति नितरां प्रापयति । किमर्थम् । रेतसे प्राणिनां
पुत्राद्युत्पादनसामर्थ्याय भुजे तेषां भोगाय रक्षणाय वा । कुत्रेति तदुच्यते । दिवः द्योतमानस्यादि-
त्यस्य अधि अधिकं रोचने रोचमाने मण्डले । नाम नमनं द्यावापृथिव्योः स्थापितं सामर्थ्यं पुत्रः
पुरुषात्ता सर्वो जनः पितुः पालकाद्विष्णोरनुग्रहात् । यद्वा । पितुः स्वोत्पादकात् स्वयमुत्पन्नं सत्
अवरं निकृष्टं नाम पौत्रसंज्ञं परं तदुत्कृष्टं पुत्र इति नाम तदुभयापेक्षया तृतीयं पितेति नाम दधाति
धारयति । ' त्रीणि वाव रेतंसि पिता पुत्रः पौत्रः ' (तै. सं. ५. ६. ८. ४) इति श्रुतेः ।
अस्यायमर्थः । अग्नौ हुताः सोमाहुतयः आदित्यमण्डलं प्राप्य द्वादशात्मनः सवितुर्मूर्त्यन्तरौ इन्द्राविष्णू
पोषयन्ति तुष्टौ तौ मेघद्वारा वर्षतः । तथा वृष्ट्या सस्यादिद्वारा प्रजाः पुत्रपौत्रादिरूपेण वर्धयत
इत्येवं महानुभावौ इन्द्राविष्णू इति ॥

तत्तदिदस्य पौंस्यं गृणीमसीनस्य त्रातुरवृकस्य मीळ्हुषः ।

यः पार्थिवानि त्रिभिरिद्विगामभिरुरु क्रमिष्टोरुगायाय जीवसे ॥ ४ ॥

तत्तत् । इत् । अस्य । पौंस्यम् । गृणीमसि । इनस्य । त्रातुः । अवृकस्य । मीळ्हुषः ।

यः । पार्थिवानि । त्रिभिः । इत् । विगामभिः । उरु । क्रमिष्ट । उरुगायाय । जीवसे ॥ ४ ॥

अस्य महानुभावस्य तत्तत् पौंस्यं पुंस्त्वं पराक्रमातिशयं गृणीमसि गृणीमः स्तुमः । कीदृशस्यास्य । इनस्य सर्वस्य स्वामिनः त्रातुः पालकस्य अवृकस्य वृको हिंसकः शत्रादिः । तद्रहितस्य मीळ्हुषः सेक्तुर्नित्यतरुणस्य । स्तुत्येषु पराक्रमेषु मध्ये एकमुदाहरति । यः विष्णुः पार्थिवानि पृथिव्यादीनि प्रथनवन्ति वा सामर्थ्यात् रजांसीति गम्यते । लोकत्रयस्यापि पृथिवीशब्दवाच्यत्वं पूर्वमुदाहृतम् । तानि त्रिभिरिद्विगामभिः त्रिभिरेव विविधगमनैः उरु विस्तीर्णं यथा भवति तथा क्रमिष्ट क्रान्तवान् विचक्रमे इत्यर्थः । उरुगायाय उरुगातध्याय जीवसे लोकत्रयरक्षणाय । यद्वा । उरुगायाय ॥ षष्ठ्यर्थे चतुर्थी ॥ उरुगायस्य विष्णोरीदृशं पराक्रमं गृणीमसि । क्रिमर्थम् । जीवसे जीवनाय रक्षणाय ॥

द्वे इदस्य क्रमणे स्वर्दशोऽभिरुयाय मर्त्यो भुरण्यति ।

तृतीयमस्य नकिरा दधर्षति वयश्चन पतयन्तः पतत्रिणः ॥ ५ ॥

द्वे इति । इत् । अस्य । क्रमणे इति । स्वःऽदृशः । अभिरुयाय । मर्त्यः । भुरण्यति ।

तृतीयम् । अस्य । नकिः । आ । दधर्षति । वयः । चन । पतयन्तः । पतत्रिणः ॥ ५ ॥

अस्य स्वर्दशः स्वर्गस्य सर्वस्य वा द्रष्टुर्विष्णोः द्वे इत् क्रमणे द्वे एव पदे मर्त्यः मनुष्यः अभिरुयाय सर्वभूत्यादिना^२ प्रख्याय^३ भुरण्यति गच्छति भजते । भुरण्यतिः कण्ठ्वादिगतिकर्मा, 'भुरण्यति शवति' (नि. २. १४. १६) इति तत्कर्मसु पाठात् । प्रसिद्धत्वात् भूलोकं वृष्ट्यागमनादन्तरिक्षं क्षेत्र्युमे क्रमणे जानाति । अस्य विष्णोः तृतीयं क्रमणं धुलोकाख्यं कोऽपि मर्त्यः नकिः नैव आ दधर्षति बुद्ध्या नाभिभवति ज्ञातुं न शक्नोतीत्यर्थः । न केवलं मनुष्य एव अपि तु वयश्चन वेतारो मरुतोऽपि । कीदृशास्ते । पतयन्तः सर्वत्र गमनसमर्थाः तथा पतत्रिणः पतनशीला गरुडादयो वायवो वा नकिरा दधर्षति नैव शक्नुवन्ति ॥ दृषेर्लेटि अडागमः ॥ सत्यलोकस्य अत्यन्तविप्रकृष्टत्वेन सर्वेषामविषयत्वादिति भावः ॥

चतुर्भिः साकं नवतिं च नामभिश्चक्रं न वृत्तं व्यतीरवीविपत् ।

बृहच्छरीरो विमिमान् ऋक्भिर्युवाकुमारः प्रत्येत्याहवम् ॥ ६ ॥

चतुर्भिः । साकम् । नवतिम् । च । नामऽभिः । चक्रम् । न । वृत्तम् । व्यतीन् । अवीविपत् ।

बृहत्शरीरः । विऽमिमानः । ऋक्ऽभिः । युवा । अकुमारः । प्रति । एति । आऽहवम् ॥ ६ ॥

अयमादिस्थात्मा विष्णुः १ चतुर्भिः २ साकं सहितां ३ नवतिं ४ च । चतुर्नवतिमित्यर्थः १ । एतसंख्याकान् कालावयवान् २ नामभिः स्वकीयनमनप्रकारैः प्रेरणविशेषैः ३ वृत्तं यथा भवति तथा ४ व्यतीन् विविधातनस्वभावान् वृत्तं ५ चक्रं ६ न बह्वरोपेतं चक्रमिव तं यथा शत्रोरुपरि प्रक्षेपेण ७ भ्रमयति ८ तद्वदुक्तसंख्याकान् कालावयवान् ९ अवीविपत् कम्पयति भ्रमयति १० ॥ ' दुवेषृ कम्पने ' । ष्यन्तान् लुङि चङि रूपम् ॥ के पुनस्ते उच्यते । संवत्सर एकः । अयने द्वे । पञ्चतवः । द्वादश मासाः । चतुर्विंशत्यर्धमासाः । त्रिंशद्दहोरात्राः । अष्टौ यामाः । एकस्मिन् दिने पर्यावर्तमानानि मेपादीनि द्वादश लग्नीति मिलित्वा चतुरधिकनवतिसंख्याकानवीविपत् । नन्वादित्यः स्वयमपि इतरवपरिभ्रमति कथं ११ भ्रमयति १२ इत्युच्यते । नैष दोषः । एतेषां भ्रामकस्य ध्रुवस्य विष्णोः मूर्त्यन्तरत्वात् १३ । अथवा स्वभ्रमणाधीनत्वादितरेषां परिभ्रमणस्य अतः स्वयं भ्रमयति १४ इत्युच्यते । एवं कालात्मकः १५ विष्णुः १६ बृहच्छरीरः विराडात्मना सर्वदेवमनुष्यादिशरीराणां स्वशरीरत्वात् । बृहच्छरीरत्वमेवोपपादयति । १७ विमिमानः विविधमात्मानं मिमानो देवतिर्यगात्मना विभज्य स्थापयन् । यद्वा । १८ ऋक्भिः स्तुतिमद्भिः मन्त्रवद्भिः १९ वा विमिमानः २० । यद्यपि विभुस्तथापि भक्त्याधीनत्वात् २१ स्तुत्या मीयते । २२ युवा सर्वत्र मिश्रणशीलो नित्यतस्म्यो वा अत एव २३ अकुमारः अनल्पः एवंभूतो महाविष्णुः २४ आहवम् आह्वानं २५ प्रत्येति गच्छति यज्ञदेशम् ॥ २५ ॥

' भवा मित्रः ' इति पञ्चचं सप्तदशं सूक्तं दर्शयितुमस्मि । ' जागतं तु ' इत्युक्तत्वादिदमपि जागतम् । ' वैष्णवं हि ' इत्युक्तत्वाद्वैष्णवम् । ' भव पञ्च ' इत्यनुक्रान्तम् ॥ उक्त्ये तृतीयसवने अच्छावाकशस्त्रे एतत् सूक्तं विनियुक्तम् । ' उक्त्ये तु होत्रकाणाम् ' इति खण्डे सूत्रितं—' भवा मित्रः सं वां कर्मणा ' (आश्व. श्रौ. ६. १) इति । सौम्यचरोरुभयतो घृतेन यष्ट्यं तत्रोपरितने घृतयागे ' उरु विष्णो वि क्रमस्व ' इति प्राकृता १ याज्या १ । दशमेऽहनि तु तस्याः स्थाने ' भवा मित्रः ' इत्येषा प्रयोक्तव्या । ' दशमेऽहनि ' इति खण्डे सूत्रितम्—' उरु विष्णो वि क्रमस्वेति घृतयाज्यास्थाने भवा मित्रः ' (आश्व. श्रौ. ८. १२) इति ॥

१. क्ष-ञ-ट-चतुर्भिरां नवतिमित्यर्थः २. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-क्षेपणाय भ्रामयति; च-फ-प्रक्षेपणाय भ्रामयति । ३. क्ष-ञ-ट-भ्रामयति । ४. क्ष-झ१-ञ-ट-कथमेतत् भ्रामयति; झ-झ-कथमेतान् भ्रामयति; ङ-कथमेतत् भ्रमयति । ५. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-मूर्त्यवतारत्वात् । ६. क्ष-ञ-ट-भ्रामयति । ७. ख-च-फ-कालात्म-कोऽपि । ८. झ१-मन्त्रविद्भिः । ९. क्ष-ख-ङ-झ१-ञ-ट-विमिमानः विविधं मीयमानः । १०. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-भक्त्याधीनत्वात् । ११. क्ष-ख-च-ञ-ञ-ट-फ-प्राकृती घृतयाज्या ।

भवा मित्रो न शेव्यो घृतासुतिर्विभूतद्युम्न एवया उ सप्रथाः ।

अर्धा ते विष्णो विदुषा चिदर्ध्यः स्तोमो यज्ञश्च राध्यो हविष्मता ॥ १ ॥

भव । मित्रः । न । शेव्यः । घृतऽआसुतिः । विभूतऽद्युम्नः । एवऽयाः । ऊँ इति । सऽप्रथाः ।

अर्ध । ते । विष्णो इति । विदुषा । चित् । अर्ध्यः । स्तोमः । यज्ञः । च । राध्यः । हविष्मता ॥ १ ॥

हे विष्णो ऽमित्रो ऽन । मितेर्दुःखात् त्राता सखा आदित्यो वा मित्रः । 'प्रमीतेऽस्मायते' (निरु. १०. २१) इति निरुक्तम् । तद्वत् ऽशेव्यः सुखे साधुः सुखकर्ता ऽघृतासुतिः । घृतमुदकम् आसूयते^१ येन स तादृशः । यद्वा । घृतमाज्यमाभिमुख्येन नीयते यस्मै स तादृशः । ऽविभूतद्युम्नः प्रभूतयज्ञाः प्रभूताङ्गो वा ऽएवयाः रक्षणस्य मिश्रयिता प्रापयिता । ऽसप्रथाः सर्वतः पृथुः । प्रतिविशेषणं नः ऽभव इति संबन्धः ॥ 'ब्रचोऽतस्तिष्ठः' इति दीर्घः । ऽउ इति पादपूरणः ॥ हे ऽविष्णो त्वं यस्मादीदृशो भवसि ऽअध अस्मात् ऽते तव ऽस्तोमः स्तोत्रविशेषः ऽविदुषा त्वन्माहात्म्य-वेदित्रा यजमानेन ऽअर्ध्यः पुनःपुनः प्रवर्धनाहं । एकवारकरणे न संपूर्यते इत्यर्थः । तथा ते ऽयज्ञश्च ऽहविष्मता तेन यजमानेन ऽराध्यः समाराधनीयः । यद्वा । विदुषा होत्रा स्तोमो राध्यो हविष्मता यज्ञश्च राध्यः ॥

यः पूर्याय वेधसे नवीयसे सुमज्जानये विष्णवे ददाशति ।

यो जातमस्य महतो महि ब्रवत्सेदु श्रवोभिर्युज्यं चिदभ्यसत् ॥ २ ॥

यः । पूर्याय । वेधसे । नवीयसे । सुमत् ऽज्जानये । विष्णवे । ददाशति ।

यः । जातम् । अस्य । महतः । महि । ब्रवत् । सः । इत् ।

ऊँ इति । श्रवः ऽभिः । युज्यम् । चित् । अग्नि । असत् ॥ २ ॥

यः यो मर्त्यः ऽपूर्याय पूर्वकालीनाय नित्यायेत्यर्थः । ऽवेधसे विविधजगत्कर्त्रे ऽनवीयसे नित्य-नूतनाय अत्यन्तरमणीयायेत्यर्थः । स्तुत्याय वा ऽसुमज्जानये स्वयमेवोपज्ञाय ॥ जनेरीणादिकः इण् ॥ 'सुमस्त्वयमित्यर्थः' (निरु. ६. २२) इति यास्कः । यद्वा । सुतरां मादयतीति सुमन् । तादृशी जाया यस्य स तथोक्तः । तस्मै सर्वजगन्मादनशीलश्रीपतये इत्यर्थः ॥ बहुमीहौ 'जायाया निङ्' (पा. सू. ५. ४. १३४) इति निरुदेशः समासान्तः । वलि लोपः ॥ उक्तगुणकाय ऽविष्णवे व्यापकाय^२ ऽददाशति हविरादिकं ददाति । किंच ऽअस्य विष्णोः ऽमहतं महानुभावस्य ऽमहि महत् पूज्यं ऽजातं जन्म उत्पत्तिं हिरण्यगर्भादिरूपं जन्म ऽब्रवन् ब्रूयात् ॥ ब्रवीतेर्लेटि अडागमः ॥ संकीर्तयेत् । ऽसेदु । उशब्दोऽपिशब्दार्थः । सोऽपि दाता स्तोता च ऽश्रवोभिः अङ्गैः कीर्तिभिर्वा युक्तः सन् ऽयुज्यं ऽचिन् सर्वैर्गन्तव्यमेव तत्पदम् ऽअभि आभिमुख्येन ऽअसत् गच्छति प्राप्नोति ॥

तमु स्तोतारः पूर्वं यथा विद ऋतस्य गर्भं जनुषा पिपर्तन ।

आस्य जानन्तो नाम चिद्विवक्तन महस्ते विष्णो सुमतिं भजामहे ॥ ३ ॥

तम् । ऊँ इति । स्तोतारः । पूर्वंम् । यथा । विद । ऋतस्य । गर्भम् । जनुषा । पिपर्तन ।

आ । अस्य । जानन्तः । नाम । चित् । विवक्तन ।

महः । ते । विष्णो इति । सुमतिम् । भजामहे ॥ ३ ॥

हे ^१स्तोतारः ^२तमु तमेव विष्णुं ^३पूर्वं पूर्वाह्णम् अनादिसंसिद्धम् ^४ऋतस्य ^५गर्भं यज्ञस्य गर्भभूतं यज्ञात्मनोऽपन्नमित्यर्थः । ‘ यज्ञो वै विष्णुः ’ (श. ब्रा. १. १. २. १३) इति श्रुतेः । यद्वा । ऋतस्योदकस्य गर्भं गर्भकारणम् उदकोत्पादकमित्यर्थः । ‘ अप एव ससर्जादौ ’ (मनु. १. ८) इति स्मृतेः । एवंभूतं विष्णुं ^६यथा ^७विद जानीथ तथा ^८जनुषा जन्मना स्वत एव न केनचिद्भरलाभादिना ^९पिपर्तन स्तोत्रादिना प्रीणयत यावदस्य माहात्म्यं जानीथ तावदित्यर्थः ॥ विदेर्लटि मध्यमबहुवचनम् । ‘ विद ऋतस्य ’ इत्यत्र संहितायाम् ‘ ऋत्यकः ’ इति प्रकृतिभावः ॥ किंच ^{१०}अस्य महानुभावस्य विष्णोः ^{११}नाम ^{१२}चित् सर्वैर्नमनीयमभिधानं सावांस्त्यप्रतिपादकं विष्णुरित्येतन्नाम ^{१३}जानन्तः पुरुषार्थप्रदमित्यधिगच्छन्तः ^{१४}आ समन्तात् ^{१५}विवक्तन वदत^१ संकीर्तयत । यद्वा । नाम यज्ञात्मना नमनं विष्णोरेव सर्वेषां स्वर्गापवर्गसाधनाय इष्टयाद्यात्मना द्रव्यदेवतात्मना वा परिणामम् आ जानन्तो यूयं विवक्तन ब्रूत स्तुत ॥ वचेर्लोटि छान्दसः शपः श्लुः । ‘ बहुलं छन्दसि ’ इति अभ्यासस्य इश्वम् । पूर्ववत् तनादेशः ॥ इदानीं साक्षात्कृत्याह । हे ^{१६}विष्णो सर्वात्मक देव^२ ^{१७}महः महतः ^{१८}ते तव^३ ^{१९}सुमतिं सुष्टुतिं^४ शोभारिमकां बुद्धिं वा ^{२०}भजामहे^५ सेवामहे वयं यजमानाः ॥

अग्नीषोमप्रणयने ‘ तमस्य राजा ’ इत्येषा त्रैयोक्तव्या । ‘ अग्नीषोमौ प्रणेप्यस्वु ’ इति खण्डे सूत्रितं—‘ तमस्य राजा वरुणस्तमश्चिनेत्यर्धे च आरमेत् ’ (आश्व. श्रौ. ४. १०) इति ॥

तमस्य राजा वरुणस्तमश्चिना क्रतुं सचन्त मारुतस्य वेधसः ।

दाधार दक्षमुत्तममहर्विदं व्रजं च विष्णुः सखिवाँ अपोर्णुते ॥ ४ ॥

तम् । अस्य । राजा । वरुणः । तम् । अश्चिना । क्रतुम् । सचन्त । मारुतस्य । वेधसः ।

दाधार । दक्षम् । उत्तमम् । अहः ऽविदम् । व्रजम् । च । विष्णुः । सखिऽवान् । अपऽऊर्णुते ॥ ४ ॥

^१मारुतस्य । मरुतामृत्विजां संघातः मारुतम् । तद्वतः ॥ मरुतार्थो लुप्यते ॥ मरुतां देवानां संबन्धिनो वा ^२वेधसः मेधाविनः ^३अस्य यजमानस्य ^४वत् प्रसिद्धं ^५क्रतुं यागं यज्ञात्मकं विष्णुम् । ‘ यज्ञो वै विष्णुः ’ इति श्रुतेः । ^६राजा राजमानः ^७वरुणः ^८सचन्त सेवते । ^९तम् एव क्रतुं यागम् ^{१०}अश्चिना अश्चिनौ सचेते । अन्येऽपि देवाः सचन्ते सेवन्ते । किंच ^{११}विष्णुः

१. क्ष-अ-ट-विशेषेण वदत । २. क्ष-अ-१-अ-ट-ते तव महः तजाम । ३. क्ष-अ-१-अ-ट-शोभन-मननं वन्तं त्वां च यद्वा महो महान्तं सुमतिं त्वां भजामहे ।

सवनत्रयात्मना व्याप्तो^१ विष्णुः 'सखिवान् यजमानादिसखिभिर्युक्तः सन्^२ उत्तमम् उत्कृष्टतमम्^३ अहर्विदम् अहर्वेत्तारं स्वर्गोत्पादकमित्यर्थः । 'वक्षं बलं फलप्रदानसामर्थ्यरूपं^४ दाधार धृतवान् । किंच 'व्रजं^५ च मेघं च । व्रज इति मेघनाम, 'व्रजः चरुः' (नि. १. १०. ११) इति तन्नामसु पाठात् । तं वृष्टयुदकाय^६ अपोर्णुते अपगतावरणं करोति । आहुतिद्वारा यज्ञस्यैव वृष्टयुत्पादकत्वात् । यद्वा । मारुतस्य मरुत्संघातस्य देवगणस्य वेधसो विधातुः स्रष्टुर्विष्णोः क्रतुं कर्म पालनादिरूपं चरुणादयः सचन्ते^७ । तदधीनत्वात् पालनस्य । स च सखिवान् इन्द्रमरुदादिसहायोपेतः सन् उक्तलक्षणं वक्षं वृष्टयुत्पादनादिसामर्थ्यरूपं बलं दाधार । तथा व्रजं चापोर्णुते ॥

आ यो वि॒याय॑ स॒चथा॑य॒ दैव्य॑ इन्द्रा॒य विष्णुः॑ सु॒कृते॑ सु॒कृत्तरः॑ ।

वे॒धा अ॒जिन्व॑त्त्रिष॒धस्थ॑ आ॒र्य॑मृतस्य॒ भा॒गे यज॑मान॒माभ॑जत् ॥ ५ ॥

आ । यः । वि॒याय॑ । स॒चथा॑य । दै॒व्यः । इन्द्रा॒य । विष्णुः॑ । सु॒ऽकृते॑ । सु॒कृत्ऽत्तरः॑ ।

वे॒धाः । अ॒जिन्व॑त् । त्रि॒ऽस॒धस्थः॑ । आ॒र्य॑म् । ऋ॒तस्य॑ । भा॒गे । यज॑मानम् । आ । अ॒भ॒जत् ॥ ५ ॥

यः^१ विष्णुः^२ दै॒व्यः द्वि॒वि भवः^३ सु॒कृत्तरः^४ शोभनफलप्रदानां मध्ये श्रेष्ठः^५ आ^६ वि॒वाय॑ आगच्छति ॥ वेतेलिंति रूपम् ॥ किमर्थम् । 'सचथाय सचनाय यागसहायकरणाय'^७ । कस्मै । 'इन्द्राय । इरां हविल्लक्षणां द्रावयतीतीन्द्रो यजमानः'^८ । 'इन्द्र इरां दृणातीति इदंकरणादित्याग्रायणः' (निरु. १०. ८) इति यास्केनोक्तनिर्वचनस्यात्रापि सद्भावात् ॥ तस्मै उक्तरूपाय यजमानाय^९ सु॒कृते शोभनस्तुतिकर्त्रे । आगत्य च^{१०} वे॒धाः अभिमतफलविधाता^{११} त्रिष॒धस्थः^{१२} त्रिसंख्योपेतसह-स्थानवान् । सवनत्रयस्थानः क्षिप्त्यादिस्थानत्रयो वा विष्णुः । 'आर्यम् आगन्तव्यं^{१३} यजमानम्^{१४} अजिन्वत्^{१५} प्रीणयति ॥ जिवि प्रीणनार्थः । इदित्वात्^{१६} नुम् ॥ तदर्थम्^{१७} ऋ॒तस्य यज्ञस्य^{१८} भा॒गे हुतशेषरूपे तं^{१९} यजमानम् आभजत्^{२०} भजति समीपयतीत्यर्थः^{२१} । यद्वा । ऋ॒तस्य यज्ञस्य भा॒गे फले यजमानम् आभजत्^{२२} स्वामित्वेन स्थापयति ॥ ॥ २६ ॥ ॥ २१ ॥

द्राविंशेऽनुवाके अष्टौ सूक्तानि । तत्र 'अबोध्यग्निर्जमः' इति प्रथमं सूक्तं षड्रुचं दैर्घतमस-माश्विनम् । पूर्वत्र 'जागतं तु' इति तुशब्दादिदमपि जागतम् । अन्ये द्वे त्रिष्टुभौ । 'अबोधि षळाश्विनं त्वन्त्रे त्रिष्टुभौ' इत्यनुक्रमणिका । प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोजागते छन्दस्यस्य विनियोगः । 'अथाश्विनः' इति खण्डे सूत्रितम्—'अबोध्यग्निर्जम एष स्य भानुः' (आश्व. श्रौ. ४. १५) इति ॥

अबो॒ध्य॒ग्निर्ज॑म उदे॒ति सूर्यो॑ व्यु॒षाश्च॑न्द्रा म॒ह्यो अ॒र्चिषा॑ ।

आयु॑क्षाताम॒श्विना॒ यात॑वे रथं प्रासा॑वीदे॒वः स॒विता॑ जग॒त्पृथ॑क् ॥ १ ॥

अबो॒धि । अ॒ग्निः । ज॒मः । उ॒त् । ए॒ति । सूर्यः॑ । वि । उ॒षाः । च॒न्द्रा । म॒ही । आ॒वः । अ॒र्चिषा॑ ।

अयु॑क्षाताम् । अ॒श्विना॑ । यात॑वे । रथं । प्र । अ॒सा॒वीत् । दे॒वः । स॒विता॑ । जग॑त् । पृथ॑क् ॥ १ ॥

१. ख-च-फ-व्यापनात् । २. क्ष-ञ-ट-सेवन्ते । ३. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-यागसहाय्यकरणाय । ४. झ१-यजमानः । इदं कर्म करोति वा इन्द्रो यजमानः । ५. क्ष-ङ-झ-झ१-ञ-ट-आगत्य तर्पयितव्यम् । ६. क्ष-ञ-ट-समापयतीत्यर्थः ।

अयम्^१ अग्निः विहितः^२ सन्^३ जमः जमायाः पृथिव्या वेदिलक्षणायाः संबन्धी सन्^४ अबोधि प्रतिबोधितः । जमेति पृथिवीनाम्, 'ग्मा जमा' (नि. १. १. ३) इति तन्नामसूक्तत्वात् । किञ्च^५ सूर्यः उदेति । 'मही महती' उषाः^६ अर्चिषा प्रकृष्टेन तेजसा^७ चन्द्रा प्राणिनाम्^८ आह्लादिनी सती^९ वि^{१०} आवः तमांसि विवासयति^{११} ॥ वसेर्लुङि^{१२} छान्दसः च्लेर्लुक्^{१३} । 'छन्दस्यपि दृश्यते' इति आडागमः ॥ यतः इयमुषा उदेति यतश्च सूर्यो यतश्चायमग्निः प्रबुद्धो भवति अतः कारणात् हे अश्विनौ^{१४} युष्मत्संबन्धिन^{१५} रथं^{१६} यातवे देवयजनगमनाय रासभाभ्याम्^{१७} आयुक्षाताम्^{१८} आभिमुख्येन युञ्जाथाम् । तथा^{१९} सविता सर्वकर्मणोऽनुज्ञाता^{२०} देवः जगत् जङ्गमं प्राणिजातं^{२१} पृथक् स्वस्वकर्मानुरोधेन^{२२} प्रासावीत् प्रमौतु अनुजानातु ॥

ययुञ्जाथे वृषणमश्विना रथं घृतेन नो मधुना क्षत्रमुक्षतम् ।

अस्माकं ब्रह्म पृतनासु जिन्वतं वयं धना शूरसाता भजेमहि ॥ २ ॥

यत् । युञ्जाथे इति । वृषणम् । अश्विना । रथम् । घृतेन । नः । मधुना । क्षत्रम् । उक्षतम् । अस्माकम् । ब्रह्म । पृतनासु । जिन्वतम् । वयम् । धना । शूरऽसाता । भजेमहि ॥ २ ॥

हे^१ अश्विना अश्विनौ^२ यत् यदा^३ वृषणं वृष्ट्यादिवर्षकं^४ रथं^५ युञ्जाथे योजयथः तदा^६ नः^७ क्षत्रम् अस्मदीयं बलं क्षात्रियजातं वा^८ घृतेन उदकेन^९ मधुना मधुरेण^{१०} उक्षतं^{११} प्रवर्धयतमित्यर्थः । यद्वा । घृतेन क्षरणरूपेण मधुना मधुरेण^{१२} अमृतेनोक्षतं युष्मद्रथस्थेन मधुना अस्मदीयं बलं प्रवर्धयतमित्यर्थः । अश्विनोः रथस्य मधुपूर्णत्वं^{१३} 'मधुवाहनो रथः' इत्यादिषु प्रसिद्धम् । किञ्च^{१४} अस्माकं^{१५} पृतनासु अस्मदीयासु पुत्रभृत्यादिमनुष्यरूपासु प्रजासु^{१६} ब्रह्म ब्राह्मं तेजः^{१७} जिन्वतम् । पृतना इति मनुष्यनाम, 'विवस्वन्तः पृतनाः' (नि. २. ३. २५) इति तन्नामसूक्तत्वात् । यद्वा । पृतनासु परकीयासु प्रजासु ब्रह्म तासां परिवृढमन्नमस्माकं जिन्वतं प्रीणयतम् । ब्रह्म इति अन्ननाम, 'ब्रह्म वर्चः' (नि. २. ७. २५) इति तन्नामसूक्तत्वात् । वयं च^{१८} शूरसाता शूरसातौ शूराणां प्रहारादिना युक्ते संग्रामे^{१९} धना तदीयानि धनानि बहुविधानि^{२०} भजेमहि लभेमहि ॥

अर्वाङ् त्रिचक्रो मधुवाहनो रथो जीराश्वो अश्विनोर्यातु सुष्टुतः ।

त्रिवन्धुरो मघवा विश्वसौभगः शं न आ वक्षद्विपदे चतुष्पदे ॥ ३ ॥

अर्वाङ् । त्रिऽचक्रः । मधुऽवाहनः । रथः । जीरऽअश्वः । अश्विनोः । यातु । सुऽस्तुतः ।

त्रिऽवन्धुरः । मघऽवा । विश्वऽसौभगः । शम् । नः । आ । वक्षत् । द्विऽपदे । चतुऽपदे ॥ ३ ॥

१. क्ष-झ१-अ-ट-विहितः । २. क्ष-अ-ट-सर्वप्राणिनाम् । ३. छ-झ१-व्यावृणोत् । तमांसि विवारयति । ४. क्ष-झ१-अ-ट-वृणोतेर्लुङि मन्त्रे घसेति च्लेर्लुक् । ५. छ-अश्विना अश्विनौ । ६. क्ष-छ-झ१-अ-ट-वः युष्मत्संबन्धिनम् ; ख-व-फ-स्वसंबन्धिनम् । ७. क्ष-झ१-अ-ट-अयुक्षाताम् । ८. क्ष-छ-झ-झ१-अ-ट-उक्षतं सेचयतम् । ९. क्ष-अ-ट-मधुरूपेण ; झ१-मधुरूपेण । १०. क्ष-अ-ट-बहुनि बहुविधानि ।

वअश्विनोः वरथः वअर्वाङ् अस्मदभिमुखः वयातु गच्छतु । कीदृशः । वत्रिचक्रः चक्रत्रययुक्तः
वमधुवाहनः मधुवोढा वजीराश्वः शीघ्रगात्र्यश्वोपेतः वसुष्टुतः अत एवास्माभिः स्तूयमानः वत्रिवन्धुरः
निस्त्रोन्नतकाष्ठत्रयोपेतः । सारथ्याश्रयस्थानं वन्धुरम् । वमधवा धनवान् अत एव विश्वसौभगः सर्व-
सौभाग्योपेतः । ईदृशोऽश्विनोः रथः वनः अस्माकं वद्विपदे पुत्रादिप्रजार्थं वचतुष्पदे पक्षवे च वशं सुखम्
वआ वक्षत् आवहतु ॥ वहेल्लेदि अडागमः । सिप् ॥

आ न ऊर्जं वहतमश्विना युवं मधुमत्या नः कशया मिमिक्षतम् ।

प्रायुस्तारिष्टं नी रपांसि मृक्षतं सेधतं द्वेषो भवतं सचाभुवा ॥ ४ ॥

आ । नः । ऊर्जम् । वहतम् । अश्विना । युवम् । मधुमत्या । नः । कशया । मिमिक्षतम् ।
प्र । आयुः । तारिष्टम् । निः । रपांसि । मृक्षतम् । सेधतम् । द्वेषः । भवतम् । सचाभुवा ॥ ४ ॥

हे वअश्विना अश्विनौ वयुवं युवां वनः अस्माकम् वऊर्जं बलं प्राणनसमर्थमश्वं वा वआ वहतं
प्रापयतम् । किंच वनः अस्मान् वमधुमत्या माधुर्योपेतया वकशया वाचा इष्टप्रदानरूपया वमिमिक्षतं
सिञ्चतं प्रीणयतम् । कशा इति वाङ्नाम, 'कशा धिषणा' (नि. १. ११. ४३) इति तन्नामसूक्तत्वात् ।
यद्वा । मधुमत्या मधुरवृष्टिमत्या^१ माधुर्योपेतया कशया अश्वताङ्ग्या^२ नोऽस्मान् मिमिक्षतम् । मधु
इति उदकनाम, 'मधु पुरीषम्' (नि. १. १२. ११) इति तन्नामसूक्तत्वात् । कशया अश्वताङ्गेन
शीघ्रमागत्य वृष्टिरूपं फलं दास्यतः इति कशाया मधुमत्त्वम् । किंच वआयुः आयुष्यं वप्र वतारिष्टं
प्रवर्धयतम् ॥ प्रपूर्वंस्तिरतिवर्धनार्थः ॥ तथा वरपांसि वमृक्षतं^३ पापानि निःशेषेण शोधयतम् । 'रपो
रिप्रमिति पापनामनी भवतः' (निरु. ४. २१) इति यास्कः । किंच वद्वेषः द्वेष्यमित्रादिकं वसेधतं
नाशयतम् । इदं^४ च भाव्यम्^५ । वसचाभुवा सहभुवौ अस्मत्कार्येषु सहभवनवन्तौ वभवतं भवन्तौ
एकमत्यं भजतं^६ इत्यर्थः^७ ॥ वाक्यभेदादनिघातः ॥

युवं ह गर्भं जगतीषु धृत्यो युवं विश्वेषु भुवनेष्वन्तः ।

युवमग्निं च वृषणावपश्च वनस्पतींरश्विनावैरयेथाम् ॥ ५ ॥

युवम् । ह । गर्भम् । जगतीषु । धृत्यः । युवम् । विश्वेषु । भुवनेषु । अन्तरिति ।

युवम् । अग्निम् । च । वृषणौ । अपः । च । वनस्पतीन् । अश्विनौ । ऐरयेथाम् ॥ ५ ॥

हे वअश्विनौ वयुवं वह युवां खलु वजगतीषु वअन्तः गमनशीलासु गोषु मध्ये वगर्भं वधृत्यः
धारयथः । न केवलं गोष्वेव अपि तु वयुवं युवां विश्वेषु सर्वेषु वभुवनेषु भूतजातेष्वन्तर्मध्ये गर्भं
धृत्यः । वृष्टिद्वारा आमिषरूपत्वेन^८ गर्भस्थितेनसः पोषकत्वात् । किंच हे ववृषणौ कामानां वपितारौ

१. क्ष-ज-ट-माधुर्यवृष्टिमत्या । २. क्ष-ज-ट-अश्वतोदिन्या; क्ष१-तोदिन्या । ३. क्ष-ज-ट-निमृक्षतम् ।

४. क्ष-ज-ट-भाभ्याम् (?) क्ष१-किंच । ५. क्ष-क्ष१-ज-ट-भजतमित्यर्थः । ६. क्ष-च-ज्ञ-क्ष-ज-ट-
मिषप्रूपत्वेन; ङ-क्ष१-मिषप्रूपेण ।

युवं युवाम् अग्निं च अपश्च वनस्पतीन् च देवेषां प्रवर्तयेथाम् । आहुतिभोगायामि स्वीकृत्य च वृष्टगुदकानि उदकैः ओषधिवनस्पत्यादिकम् एतान्यस्मदर्थं प्रैरयेथाम् ॥

युवं ह स्थो भिषजा भेषजेभिरथो ह स्थो रथ्या राथ्येभिः ।

अथो ह क्षत्रमधि धत्थ उग्रा यो वां हविष्मान्मनसा ददाश ॥ ६ ॥

युवम् । ह । स्थः । भिषजा । भेषजेभिः । अथो इति । ह । स्थः । रथ्या । रथ्येभिरिति रथ्येभिः ।

अथो इति । ह । क्षत्रम् । अधि । धत्थः । उग्रा । यः । वाम् । हविष्मान् । मनसा । ददाश ॥ ६ ॥

हे अश्विनौ युवं युवां ह खलु भेषजेभिः भेषजैरीषधैः । ' भेषजौषधमैषज्यान्वगदो जायुः ' ' भगदं तत्रौषधम् ' इति चाभिधानात् । तैः भिषजा भिषजौ रथः । हशब्दः ' अश्विनौ हि देवानां भिषजौ ' इत्यादिप्रसिद्धिद्योतनार्थः । अथो अपि च रथ्येभिः रथवोदृभिरश्वैः रथ्या रथवन्तौ रथः । ' आ वां रथो अश्विना ' (क्र. सं. १. ११८. १) इत्यादिप्रसिद्धिद्योतनार्थो हशब्दः । अनयोः रथेन विशेषसंबन्धः^१ ' युवोर्हि पूर्वं सवितोषसो रथमृताय चित्रं घृतवन्तमिष्यति ' (क्र. सं. १. ३४. १०) इत्यादिमन्त्रान्तरेषु प्रसिद्धः । अथो अपि च युवयोः क्षत्रं बलम् अधि ह अधिकं खलु । हशब्दः प्रसिद्धौ । यस्मादेवं तस्मात् हे उग्रा उदूणंसामर्थ्यावश्विनौ वां युवाभ्यां यः हविष्मान् आज्यपुरोडाशादिहविर्युक्तो यजमानः मनसा युष्मदायत्तेन चेतसा ददाश ददाति हविरादिकं तं धत्थः धारयथः अत्यधिकमनुगृह्णीथ इत्यर्थः । प्रभूतबलौ युवां रथमारुह्य अस्मद्देवयजन-मागत्य हविष्पदं मां धृत्वा अस्मद्यज्ञे^२ अस्मान्विचिकित्सतमिति^३ तात्पर्यार्थः ॥ ॥ २७ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हादं निवारयन् । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कभूपालसाम्राज्य-

धुरंधरेण सायणाचार्येण^४ विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे

ऋक्संहिताभाष्ये द्वितीयाष्टके

द्वितीयोऽध्यायः

समाप्तः ॥

हे ववसू वासयितारावशिनौ ववां युवयोः संबन्धिन्यै ववस्यै वक्ष्यमाणरूपायै वसुमतये वचित्
 शोभनबुद्धयै । चित् पूजायामप्यथं वा । स्वल्पेनैव हविषा महत्फलप्रदानरूपायै ईदृश्यै अपि बुद्धयै
 प्रीणनाय वकः वदाशत् को दद्यात् दातुं शक्नुयात् । युवयोः प्रभावस्यातिमहत्त्वादिति भावः ॥
 दाशतेर्लेख्यडागमः ॥ कथं मतेः सौष्टवमिति तदुच्यते । वयत् यस्मात्कारणात् वगोः वपदे भूम्याः
 सर्वैर्गन्तव्यायाः स्तुत्याया वा वेदिरूपायाः स्थाने । 'पृतावती वै पृथिवी यावती वेदिः' (तै. सं.
 २. ६. ४. ३) इति श्रुतेः । गौरिति भूमिनाम । तथा च निरुक्तं—'गौरिति पृथिव्या नामधेयं
 यदूरं गता भवति यच्चास्यां भूतानि गच्छन्ति गातेर्वीकारो नामकरणः' (निरु. २. ५) इति ।
 तादृशे स्थाने अस्माभिः प्रार्थितौ सन्तौ वनमसा हविलक्षणेन यवमात्रप्रकरणेन^१ वधे धारयथो
 बहुप्रदानविषया^२ बुद्धिम् ॥ दधातेर्लेटि 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य^३ लुक् । धातोर्ह्रस्वत्वम् ।
 'आतो ङितः' (पा. सू. ७. २. ८१) इति इयादेशः ॥ यस्मादेवं तस्मात् वअस्मै अस्मभ्यं वरेवतीः
 क्षीरादिधनवतीः वपुरंधीः शरीरधारिकाः शरीराभिवृद्धिहेतुः गाः वजिगृते शब्दयतं दत्तमित्यर्थः^४ ॥ 'गृ
 शब्दे' । छान्दसः शपः श्लुः । अभ्यासस्येवं ह्रस्वत्वं च ॥ पुनस्तावेव विशेध्येते । वकामप्रेणेव ।
 इवशब्दः एवकारार्थः । कामपूरणेनैव^५ वमनसा सह वचरन्ता चरन्तौ । यजमानस्य कामाः पूरणीया
 इति कृतसंकल्पावित्यर्थः ॥ 'प्रा पूरणे' । कामं प्राप्तीति कामप्रः । 'आतोऽनुपसर्गे कः' ॥

युक्तो ह यद्वां तौऽयाय पेरुर्वि मध्ये अर्णसो धायि पञ्जः ।

उप वामवः शरणं गमेयं शूरो नाज्म पतयद्भिरेवैः ॥ ३ ॥

युक्तः । ह । यत् । वाम् । तौऽयाय । पेरुः । वि । मध्ये । अर्णसः । धायि । पञ्जः ।

उप । वाम् । अवः । शरणम् । गमेयम् । शूरः । न । अज्म । पतयत्ऽभिः । एवैः ॥ ३ ॥

अत्रेतिहासमाहुः । तौऽयनामकं राजानं युद्धे शत्रवः पराभास्य पाशैर्दृढं बद्ध्वा समुद्रमध्ये प्रचि-
 क्षिपुः । स च उत्तरीतुमशक्तः सन् अशिनौ तुष्टाव । तौ च तुष्टौ क्षीघ्रमेव रथमश्वैर्योजयित्वा समुद्र-
 मागत्य तमुत्तार्य अपालयतामिति । अयमर्थः 'अजोहवीदश्विना तौऽयः' (ऋ. सं. १. ११७. १५)
 इत्यादिमन्त्रान्तरे प्रसिद्धः । सोऽत्रोच्यते । हे अशिनौ ववां युवयोः संबन्धी वपेरुः पारणकुशलो रथः
 वयुक्तो वह अश्वैर्युक्तः^६ खलु । हशब्दो मन्त्रान्तरप्रसिद्धिद्योतनार्थः । स च उदाहृतः । कस्मै । वतौऽयाय
 पतन्नास्ते राज्ञे तद्बन्धमोचनार्थम् । कुत्रेति तदुच्यते । वअर्णसः अम्भसः वमध्ये समुद्रस्य मध्ये । स च
 वपञ्जः पाजसा बलेन तीर्णः^७ सन् ववि वधायि^८ धारितः स्थापितः^९ । यस्मादेवं तस्मात् ववां युवयोः
 वअवः रक्षणं वशरणम् वउप वगमेयं संप्राप्तुयाम् ऐहिकदुःखाद्विमुक्तो युष्मत्स्थानं संभजेयम् । गतौ
 दृष्टान्तः । वपतयद्भिरेवैः^{१०} अश्वैः वशूरो वन शूर इव । स यथा वअज्म^{११} जित्वा^{१२} निर्भयं स्वगृहं
 प्राप्नोति तद्वत् ॥

१. क्ष-क्ष१-अ-ट-यवमात्रप्रमाणेनाजेन । २. क्ष-क्ष१-अ-ट-बहुफलप्रदानविषयाम् । ३. क्ष-क्ष१-अ-ट-
 विकरणस्य शपः । ४. क्ष-क्ष-अ-ट-दत्तमित्यर्थः । ५. क्ष-अ-ट-कामपूरणेनैव । ६. क्ष-अ-ट-अश्व-
 युक्तोऽभूत् । ७. क्ष-अ-ट-जीर्णः सन् धायि । ८. क्ष-अ-ट-स्थापितः तदर्थम् । ९. क्ष-क्ष१-अ-ट-पतयद्भिः
 गमनकुशलैः एवैः; क्ष-पतयद्भिः गमयद्भिः एवैः । १०. क्ष-क्ष१-अ-ट-जित्वा वैरिणः ।

उपस्तुतिरौच्यमुरूप्येन्मा मामिमे पतत्रिणी वि दुग्धाम् ।

मा मामेधो दशतयश्चितो धाक् प्र यद्वां बद्धस्त्वनि खादति क्षाम् ॥ ४ ॥

उपस्तुतिः । औच्यम् । उरूप्येत् । मा । माम् । इमे इति । पतत्रिणी इति । वि । दुग्धाम् ।

मा । माम् । एधः । दशतयः । चितः । धाक् ।

प्र । यत् । वाम् । बद्धः । त्वनि । खादति । क्षाम् ॥ ४ ॥

अत्रालयानमाहुः । जराज्ञर्क्षरितागात्रं^१ जात्यन्धं दीर्घतमसं मामतेयं वरिवसितुमशक्नुवानाः स्वगर्भदासा अग्नौ प्रदाहाय प्रचक्षिपुः । तत्र क्षिसोऽश्विनावस्तावीत् । तौ चैनमरक्षताम् । ततोऽप्य-
त्रियमाणमुदकेषु अपातयन्^२ । तत्र निमग्नः पुनरश्विनौ तुष्टाव । तुष्टौ सन्तौ तौ जलादुदहार्ष्टाम् ।
एवमवध्यं तं त्रैतनो^३ नामकः^४ कश्चिदासः अस्य शिरो वक्षश्च व्यतक्षत् । ततोऽप्यपालयतामिति ।
तदिदम् ऋग्व्याभ्यामुच्यते । हे अश्विनौ^५ उपस्तुतिः युवां बुद्धयोपेत्य^६ क्रियमाणा स्तुतिः^७ औच्यम्
उच्यस्य पुत्रं दीर्घतमसं माम्^८ उरूप्येन् रक्षेत् दाहाद्युपद्रवात् । ‘ उरूप्यती रक्षाकर्मा ’ (निरु. ५.
२३) इति यास्कः । एवं सामान्येनोक्त्वा विशेषेण प्रत्युपद्रवपरिहारं^९ प्रार्थयते । ‘ इमे प्रसिद्धे
पतत्रिणी पतनशीले पुनरावर्तनशीले अहोरात्रे^{१०} मां^{११} मा^{१२} वि^{१३} दुग्धां विशेषेण दोहगतसारं^{१४} मा काष्टां
प्राणनिर्गमनानुकूल्यं मा कुरुतामिदं^{१५} । किञ्च^{१६} मां^{१७} दशतयः दशवारः^{१८} चितः संचितः संपादितः^{१९}
पृथः प्रज्वालितेन्धनसंघः^{२०} मा^{२१} धाक् मा धाक्षीत्^{२२} ॥ दहतेर्लुङि सिचि हल्न्तलक्षणा वृद्धिः । ‘ बहुलं
छन्दसि ’ इति इडभावः । हल्ङादिसंयोगान्तलोपौ ॥ दुःसहदुःखप्राप्तिं दर्शयति । ‘ यत् यस्मात्
वां युवयोः संबन्धी अयं जनः^{२३} बद्धः पाशैः गाढं^{२४} वेष्टितः सन्^{२५} त्वनि आत्मनि आत्मना^{२६} वक्षां भूमिं^{२७}
खादति भक्षयति गन्तुमशक्तः सन् भूमौ परिलुठतीत्यर्थः । तस्मादुपस्तुतिरौच्यमुरूप्येत् इति^{२८} ॥

अस्याः पञ्चम्या विनियोगमाह शौनकः—‘ आततायिनमायान्तं दृष्ट्वा व्याघ्रमथो वृकं । न मा
गरञ्जिति जपंस्तेभ्य एव प्रमुच्यते । त्रिरात्रोपोपितो रात्रौ जपेदा सूर्यदर्शनात् । आप्लुर्य प्रयतः
सूर्यमुपतिष्ठेद्दिवाकरं । पश्यन्ति तस्करा नैनं तथान्ये पापबुद्धयः । एकः शतानि त्रायेत तस्करे-
भ्यश्चरन् पथि^{२९} ’ (ऋग्वि. १. १४१) इति ॥

न मा गरञ्ज्यो मातृतमा दासा यदीं सुसंमुब्धमवाधुः ।

शिरो यदस्य त्रैतनो वितर्क्षत्स्वयं दास उरो अंसावपि ग्ध ॥ ५ ॥

न । मा । गरन् । नद्यः । मातृतमाः । दासाः । यत् । इम् । सुसंमुब्धम् । अवऽअधुः ।

शिरः । यत् । अस्य । त्रैतनः । वितर्क्षत् । स्वयम् । दासः । उरः । अंसौ । अपि । ग्धेति ग्ध ॥ ५ ॥

१. ख-च-फ-जराजर्क्षरितागात्रम् ; क-झ-जराजर्क्षरितागात्रम् ; क्ष-ङ-ज-ट-जराजर्क्षरितागात्रम् ; झ-
जराजर्क्षरितागात्रम् । २. क्ष-ङ-झ-१-ज-ट-प्रापातयन् । ३. क्ष-ज-ट-त्रैतननाम (मा) । ४. क्ष-झ-ज-ट-
अविध्यत् । ५. क्ष-ङ-झ-१-ज-ट-बुद्धा उपेत्य प्राप्य । ६. क्ष-झ-१-ज-ट-प्रत्युपद्रवं परिहारम् । ७. क्ष-ज-ट-
विशेषेण दोहतं गतसारम् ; झ-विशेषेणादाहं गतसारम् । ८. क्ष-ङ-झ-१-ज-ट-अपरिमितकाष्ठावयवः
९. क्ष-ङ-च-झ-झ-१-ज-ट-सम्यक् संपादितः । १०. झ-१-प्रज्वालितेन्धनसंघः । ११. क्ष-ङ-झ-ज-ट-दहतु ।
१२. ङ-झ-१-दहम् । १३. क्ष-ज-ट-‘ इति ’ नास्ति । १४. क्ष-झ-१-ज-ट-यथा ।

‘नद्यः नदनशीलाः’ मातृत्तमाः मातृवज्जगतां हितकारिण्य आपः ‘मा मां दीर्घतमसं’ ‘गरन्’ न गिर्युः निमग्नं मा कुर्युः ॥ ‘गृ निगरणे’ । लेटि न्यस्ययेन शप् ॥ गिरणप्राप्तिं दर्शयति । ‘यत् यस्मात्’ द्वासाः अस्मदुपक्षपयितारो मदीयगर्भदासाः ‘ईम् एनं दीर्घतमसं मां’ ‘सुसमुब्धं’ सुहु संकुक्षितसर्वाङ्गम् ॥ ‘स्वती पूजायाम्’ (पा. म. २. २. १८. ४) इति प्रादिसमासे अन्ययपूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ‘अवाधुः अवाङ्मुखमपातयन् । किंच ‘अस्य मम’ शिरः सः ‘त्रैतनः एतन्नामकः’ दासः अस्यन्तनिर्घुणः सन् ‘यत् यस्मात्’ वितक्षत् विविधं तष्टवान् तस्मात् स दासः ‘स्वयं स्वकीयमेव शिरस्तक्षतु । न केवलं शिर एव अपि तु मदीयम्’ ‘उरः वक्षःस्थलम्’ ‘अंसौ च’ ‘गध हतवान् विदारितवानित्यर्थः ॥ हन्तेर्लुङि छान्दसमेतद्रूपम् ॥ ततः स्वकीयमुरः अंसावपि स्वशस्त्रेणैव तथा कृतवान् । तद्युवयोर्माहात्म्यमिति भावः ॥

दीर्घतमा मामतेयो जुजुर्वान्दशमे युगे ।

अपामर्थं यतीनां ब्रह्मा भवति सारथिः ॥ ६ ॥

दीर्घतमाः । मामतेयः । जुजुर्वान् । दशमे । युगे ।

अपाम् । अर्थम् । यतीनाम् । ब्रह्मा । भवति । सारथिः ॥ ६ ॥

‘दीर्घतमाः एतन्नामा महर्षिः स च’ ‘मामतेयः ममतायाः पुत्रः’ ‘दशमे’^१ ‘युगे दशयुगपर्यन्तं’^२ महानुभावयोरश्विनोः प्रभावात् पूर्वोक्ताहुः स्वाद्विमुक्तोऽस्यन्तसुखी स्वपुत्रभार्यादिभिः सहितो जीवितवान् । दशमे युगे अतीते सति ‘जुजुर्वान् जीर्णः’^३ वलीफलितगात्रो बभूव । एवंभूतः सन् ‘अर्थं पुरुषैरर्प्यमानं कर्मफलं स्वर्गादिकं’ ‘यतीनां प्राप्नुवतीनाम्’ ‘अपाम् अपकार्याणां प्रजानाम् । यद्वा । अपाम् अपसां कर्मणाम् अर्थं प्रयोजनं यतीनां तासां प्रजानाम् । ‘ब्रह्मा ब्रह्मसदृशः’^४ परिवृढः ‘भवति । किंच ‘सारथिः तद्वन्निर्वाहको भवति’^५ देवो भवतीत्यर्थः^६ । एवमस्य वृत्तान्तं मन्त्रोऽनुवदति । स्वयं वा स्वात्मानं पारोक्ष्येण^७ अश्विनोर्महानुभावत्वं प्रकटयितुं ब्रवीति ॥ ॥ १ ॥

‘प्र द्यावा’ इति पञ्चर्चं तृतीयं सूक्तं दीर्घतमसं जातं द्यावापृथिव्यम् । अनुक्रान्तं च-‘प्र द्यावा पञ्च द्यावापृथिव्यं तु जागतं तु’ इति ॥ अग्निष्टोमे पृष्ठगस्य पष्ठेऽहनि च द्यावापृथिव्यनिविद्धानमेतत् सूक्तम् । तथा च सूत्रं-‘प्र द्यावेति दीर्घतमसम्’ (आश्व. श्रौ. ५. १८) इति ॥ आद्या द्यावा-पृथिव्ये पञ्चौ हविषो याज्या । तथा च सूत्रितं-‘प्र द्यावा यज्ञैः पृथिवी ऋतावृषा मृळा नो रुद्रोत नो मयस्कृधीति द्वे’ (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति ॥

१. क्ष-ञ-झ१-ञ-ट-न गरन् । २. क्ष-ञ-ट-वक्षःस्थानम् । ३. क्ष-ञ-ट-दशमे युगपर्यन्ते । ४. क्ष-ञ-ट-जूर्णः । ५. क्ष-झ१-ञ-ट-ब्रह्मसदृशो भवति यद्वा परिवृढः सारथिर्भवति सारथिवन्निर्वाहको भवति । ६. क्ष-ञ-ञ-ट-भवतीत्यर्थः यद्वा दशयुगपर्यन्तं जीवन् उक्तरूपेण पुरुषार्थसाधकोऽभवत् ; झ१-यद्वा जीवन् उत्तररूपेण पुरुषार्थसाधकोऽभवत् । ७. क्ष-ञ-ट-परोक्षेण । ८. क्ष-झ-झ१-ञ-ट-सूत्रितम् ।

प्र धावा यज्ञैः पृथिवी ऋतावृधा मही स्तुषे विदयेषु प्रचेतसा ।

देवेभिर्ये देवपुत्रे सुदंससेत्था धिया वार्याणि प्रभूषतः ॥ १ ॥

प्र । धावा । यज्ञैः । पृथिवी इति । ऋतऽवृधा । मही इति । स्तुषे । विदयेषु । प्रऽचेतसा ।

देवेभिः । ये इति । देवपुत्रे इति देवऽपुत्रे । सुदंससा । इत्था । धिया । वार्याणि । प्रऽभूषतः ॥ १ ॥

१ धावा १ पृथिवी धावापृथिव्यौ ॥ ' दिवो धावा ' इति धावादेश आद्युदात्तः । पृथिवीशब्दो णीषन्तोऽन्तोदात्तः । ' देवताद्वन्द्वे च ' इति उभयपदप्रकृतिस्वरत्वम् । समासमध्ये पदान्तरपाठ-
श्छान्दसः ॥ अहं यजमानः १ यज्ञैः यागैस्तत्प्रदानैः निमित्तभूतैः हविष्यदानार्थं १ प्र १ स्तुषे प्रकर्षेण
स्तौमि ॥ पुरुषस्यस्यः ॥ कीदृशौ ते । १ ऋतावृधा यज्ञस्य १ वर्धयिष्यौ १ मही मह्यौ १ विदयेषु यागेषु
१ प्रचेतसा प्रकर्षेण अस्माञ्चेतयिष्यौ अस्माभिञ्चेतयितव्ये वा । ईदृशौ स्तुषे । अनयोः कोऽतिशय
इति उच्यते । १ ये धावापृथिव्यौ १ देवेभिः यजमानैः १ देवपुत्रे देवा यजमानाः पुत्रस्थानीयाः
शुश्रूषका ययोस्ते तादृशौ । यद्वा । देवेभिर्विशिष्टे । १ सुदंससा । दंस इति कर्मनाम । शोभनकर्मपिते ।
१ इत्था सत्यम् । इत्येति सत्यनाम, ' सत्रा इत्था ' (नि. ३. १०. ५) इति तन्नामसु पाठात् । सत्यं
१ धिया अस्मदनुग्रहबुद्ध्या १ वार्याणि वरणीयानि धनानि अस्मभ्यं १ प्रभूषतः अलंकुरुतः दत्त
इत्यर्थः । यद्वा । वार्याणि हवींषि धिया कर्मणा निमित्तेन कर्मसमाप्त्यर्थं प्रभूषतः प्रकर्षेण स्वीकुरुतः ॥

उत मन्ये पितुरद्रुहो मनो मातुर्महि स्वतवस्तद्वीमभिः ।

सुरेतसा पितरा भूम चक्रतुरु प्रजाया अमृतं वरीमभिः ॥ २ ॥

उत । मन्ये । पितुः । अद्रुहः । मनः । मातुः । महि । स्वतवः । तत् । हवीमभिः ।

सुऽसुरेतसा । पितरा । भूम । चक्रतुः । उरु । प्रऽजायाः । अमृतम् । वरीमभिः ॥ २ ॥

१ उत अपि च १ पितुः पितृस्थानीयायाः पात्र्याः १ अद्रुहः अद्रोघुः । न हि कदाचित् पिता
स्वपुत्रादये द्रुहति । तादृश्याः पृथिव्याः १ स्वतवः स्वायत्तं बलं स्वयमेवास्मदनुग्रहाय स्वरमाणम् अत
एव १ महि महत् १ तत् तादृशमनुग्रहयुक्तं १ मनः चित्तं १ हवीमभिः हवनैराह्वानैः १ मन्ये जानामि
प्रसादयामीत्यर्थः । यद्वा । तत्तादृशमुत्कलक्षणं मनो हवीमभिर्हवनैर्महि मन्ये अतिमहत् प्रबृद्धं मन्ये ।
तथा १ मातुः सर्वस्योत्पादयितुरन्तरिक्षस्य गुलोकस्य । ' मातान्तरिक्षं निर्मीयन्तेऽस्मिन्भूतानि '
(निरु. २. ८) इति निरुक्तम् । यद्वा । पितृगुलोकस्य मातुर्भूम्याः । ' द्यौर्वः पिता पृथिवी माता '
(ऋ. सं. १. १९१. ६) इति श्रुतेः । तत्तादृशमुत्कलक्षणं मनो मन्ये । धावापृथिव्योर्मनोऽस्मदाह्वानैः
प्रीणयामीत्यर्थः । किंच १ पितरा माता च पिता च पितरौ धावापृथिव्यौ १ सुरेतसा शोभनसामर्थ्येन
१ प्रजायाः यजमानादिरूपायाः १ वरीमभिः वरिष्ठैः रक्षणविशेषैः १ भूम बहुतरम् १ उरु विस्तीर्णम् १ अमृतम्
अमरणभूतम् १ अभिलषितं १ चक्रतुः कुरुतः ॥

ते सूनवः स्वपसः सुदंससो मही जङ्गुमातरा पूर्वचित्तये ।

स्थातुश्च सत्यं जगतश्च धर्मेणि पुत्रस्य पाथः पदमद्वयाविनः ॥ ३ ॥

ते । सूनवः । सुऽअपसः । सुऽदंससः । मही इति । जङ्गुः । मातरा । पूर्वऽचित्तये ।

स्थातुः । च । सत्यम् । जगतः । च । धर्मेणि । पुत्रस्य । पाथः । पदम् । अद्वयाविनः ॥ ३ ॥

१ते प्रसिद्धाः १सूनवः युवाभ्यामुत्पन्नाः पुत्रस्थानीयाः प्रजाः १स्वपसः शोभनकर्माणः १सुदंससः शोभनदर्शनाः युवां १मही महत्यौ १मातरा मातृवद्वितकारिण्यौ १जङ्गुः जानन्ति महानुभावतामवगच्छन्ति । किमर्थम् । १पूर्वचित्तये प्रथमबुद्धये अनुग्रहरूपायै । किंच ते द्यावापृथिव्यौ १स्थातुः स्थावरस्य १जगतः जङ्गमस्य १पुत्रस्य पुत्रस्थानीयस्य उभयविधस्य जगतः १अद्वयाविनः न विद्यते द्वयं यस्य तादृशस्य । स्वजीवनाय युष्मद्वातिरिक्तमजानतः इत्यर्थः । ईदृशस्य १धर्मेणि धारणे रक्षणे निमित्तभूते सति १पदं^१ स्थानं १सत्यम् अबाध्यं १पाथः रक्षथः दथ इत्यर्थः । यद्वा । ते प्रसिद्धाः सूनवः उत्पाद्यमानाः^२ स्वपसः शोभनप्रकाशादिकर्माणः सुदंससः शोभनदर्शनाः सुष्ठु उपक्षयन्तः^३ वा आत्मानं स्वव्यापाराय ईदृशा रश्मयो मही महत्यौ द्यावापृथिव्यौ पूर्वचित्तये प्राणिनां पूर्वज्ञानाय जङ्गुः जातवन्तः^४ द्यावापृथिव्योरन्तराले व्याप्ता इत्यर्थः । किंच स्थातुर्जगतश्च^५ धर्मेणि धारणे तदर्थम् अद्वयाविनो मार्गद्वयरहितस्य ॥ ‘बहुलं छन्दसि’ इति द्वयशब्दात् मत्वर्थीयो विनिः । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति दीर्घः ॥ पुत्रस्य युष्मत्पुत्रस्थानीयस्यादित्यस्य पदं मार्गं सत्यं पाथः अवश्यं रक्षथः ॥

ते मायिनो ममिरे सुप्रचेतसो जामी सयोनी मिथुना समोकसा ।

नव्यैनव्यं तन्तुमा तन्वते दिवि समुद्रे अन्तः कवयः सुदीतयः ॥ ४ ॥

ते । मायिनः । ममिरे । सुऽप्रचेतसः । जामी इति ।

सयोनी इति सऽयोनी । मिथुना । समऽओकसा ।

नव्यं^१ नव्यम् । तन्तुम् । आ । तन्वते । दिवि । समुद्रे । अन्तरिति । कवयः । सुऽदीतयः ॥ ४ ॥

१ते प्रसिद्धे द्यावापृथिव्यौ १मायिनः । माया प्रज्ञा । स्वविषयप्रज्ञावन्तः^१ प्रज्ञोपलक्षितकर्मवन्तो वा १सुप्रचेतसः सुष्ठु प्रकर्षेण चेतितुं शक्ताः रश्मयः १ममिरे मिमते प्रमाणेन परिच्छिन्दन्ति । कीदृश्यौ ते । १जामी परस्परं भगिनी^२ । एतत्कुतः^३ इति चेत् उच्यते । १सयोनी समानोत्पत्तिस्थाने १मिथुना प्राण्युत्पत्तये मिथुनभूते परस्परमवियुक्ते इत्यर्थः । १समोकसा समानस्थाने । द्युपृथिव्योः एकस्मिन्नेव अवकाशरूपे आकाशेऽवस्थानात् । समीचीनस्थाने वा । किंच १कवयः मेधाविनः स्वव्यापारविषयज्ञानवन्तः १सुदीतयः सुष्ठुद्योतना रश्मयः १दिवि द्योतमाने १समुद्रे अन्तरिक्षे १अन्तः मध्ये । समुद्रशब्दः

१. क्ष-ज-ट-पदम् आस्पदम् । २. क्ष-ज-ट-उत्पद्यमानाः । ३. क्ष-ड-ज-ट-उपक्षयन्तः । ४. क्ष-झ-ज-ट-ज्ञातवन्तः । ५. क्ष-ज-ट-स्थातुश्च जगतश्च । ६. क्ष-ङ्-झ-झ-ज-ट-स्वविषयप्रज्ञानवन्तः । ७. क्ष-ड-झ-झ-ज-ट-भगिनीस्थानीये । ८. क्ष-ज-ट-तत्कुतः ।

अन्तरिक्षनामसु पाठात् तद्वचनः । स चैवं यास्केन निरुक्तः—‘समुद्रः कस्मात्समुद्रवन्त्यस्मादापः समभिद्रवन्त्येनापः संमोदन्तेऽस्मिन्भूतानि समुदको भवति समुनत्तीति वा’ (निरु. २. १०) इति । ‘नव्यनव्यं’ वतन्तु तननीयं विस्तारणीयम् । जात्येकवचनम् । रश्मीन् वा वतन्वते समन्ताद्विस्तारयन्ति ॥

तद्राधो अद्य सवितुर्वरेण्यं वयं देवस्य प्रसवे मनामहे ।

अस्मभ्यं द्यावापृथिवी सुचेतुना रयिं धत्तं वसुमन्तं शतग्विनम् ॥ ५ ॥

तत् । राधः । अद्य । सवितुः । वरेण्यम् । वयम् । देवस्य । प्रऽसवे । मनामहे ।

अस्मभ्यम् । द्यावापृथिवी इति । सुचेतुना । रयिम् । धत्तम् । वसुमन्तम् । शतग्विनम् ॥ ५ ॥

‘वयं यजमानाः’ सवितुः सर्वस्य प्रसवितुः देवस्य आदिस्थस्य अन्तर्यामिरूपिणः प्रसवे अनुज्ञायां सत्यां वत् तादृशं वरेण्यं वर्णीयं राधः पुरुषार्थसाधनसमर्थं गवादि धनं मनामहे याचामहे ॥ मन्यतिर्याच्चाकर्मा । छान्दसः शप् ॥ यद्वा । पुनःपुनरभ्यस्यामः । लप्सीमहीति^१ यावत् ॥ ‘ज्ञा अभ्यासे’ । ग्यत्ययेनात्मनेपदम् । शपि पाघ्रादिना मनादेशः ॥ किञ्च अस्मभ्यं द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ सुचेतुना शोभनचेतनेन अस्मदनुग्रहबुद्ध्या रयिं धनं धत्तं दत्तम् । कीदृशम् । वसुमन्तं निवासयोग्यगृहादिविशिष्टं शतग्विनं शतसंख्याकगवादिविशिष्टम् ॥ २ ॥

‘ते हि’ इति पञ्चमं चतुर्थं सूक्तं दैर्घतमसं जागतं द्यावापृथिव्यम् । ‘ते हि’ इत्यनुक्रान्तम् ॥ चतुर्विंशेऽहनि वैश्वदेवशस्त्रे द्यावापृथिव्यनिविद्धानमेतत्सूक्तं—‘ते हि द्यावापृथिवी यज्ञस्य वो रथ्यमिति वैश्वदेवम्’ (आश्व. श्रौ. ७. ४) इति सूत्रितत्वात् । तथा पृष्ठयाभिप्लवपड-हयोर्द्वितीयेऽहनि वैश्वदेवे द्यावापृथिव्यं निविद्धानीयं^२, ‘चातुर्विंशिकं तृतीयसवनम्’ (आश्व. श्रौ. ७. ६) इति आभिप्लविके द्वितीयेऽहनि अतिदिष्टत्वात् । आभिप्लविकात् द्वितीयादहः पृष्ठयस्य द्वितीयेऽहनि एतत्सूक्तमतिदेशतः प्राप्तं, ‘पृष्ठयस्याभिप्लवेनोक्ते अहनी आद्ये आद्याभ्याम्’ (आश्व. श्रौ. ७. १०) इति सूत्रितत्वात् । प्रथमा आश्विनशस्त्रे विनियुक्ता । ‘संस्थितेष्वभिनाय’^३ इत्यत्र सूत्रितं—‘ते हि द्यावापृथिवी विश्वशंभुवा विश्वस्य देवीमृचयस्य’ (आश्व. श्रौ. ६. ५) इति ॥

ते हि द्यावापृथिवी विश्वशंभुव ऋतावरी रजसो धारयत्कवी ।

सुजन्मनी धिषणे अन्तरीयते देवो देवी धर्मेणा सूर्यः शुचिः ॥ १ ॥

ते इति । हि । द्यावापृथिवी इति । विश्वऽशंभुवा । ऋतावरी इत्यृतवरी ।

रजसः । धारयत्कवी इति धारयत्ऽकवी ॥ सुजन्मनी इति सुऽजन्मनी ।

धिषणे इति । अन्तः । ईयते । देवः । देवी इति । धर्मेणा । सूर्यः । शुचिः ॥ १ ॥

१. क्ष-ञ-ट-नव्यनव्यं नवनवम् । २. क्ष-ञ-ट-लभेमहीति । ३. क्ष-ञ-ट-निविद्धानम् ।

४. क्ष-ञ-ट-संस्थितेष्वभिनाय स्तुवते ।

१ते १हि ते खलु प्रसिद्धे १द्यावापृथिवी १अन्तः तगोरन्तराले १शुचिः शुद्धो विश्वस्य शोषयिता वा १देवः दीप्यमानः १सूर्यः १धर्मणा प्रकाशोदकदानादिधारणेन युक्तः सन् १ईयते सर्वदा गच्छति ॥ ' ईह गतौ ' । दैवादिकः ॥ तादृशं कर्म युवयोरनुग्रहादिति स्तुतिः । कीदृशौ ते । १विश्वशंभुवा । विश्वं सुखभावयितुं ययोः ते विश्वशंभुवा । विश्वस्य सुखयिष्यावित्यर्थः । १ऋतावरी ऋतवत्स्यौ ॥ ऋतशब्दात् ' छन्दसीवनिपौ ' इति वनिप् । ' वनो र च ' इति ङीमेफौ ॥ १रजसः उदकस्य उदकोत्पत्तौ । ' उदकं रज उच्यते ' (निरु. ४. १९) इति निरुक्तम् । १धारयत्कवी अकृच्छ्रेण धारकं कवि ययोस्ते तादृशौ । उदकोत्पादनाय अप्रयत्नवत्यौ इत्यर्थः । यद्वा । धारयत्कविर्मनीषी आदिष्यो ययोस्ते तादृशौ । वृष्ट्युदकधारयत्सूर्योपेते इत्यर्थः । १सुजन्मनी शोभनजन्मवत्यौ १धिषणे धर्मणोपेते स्वव्यापारेषु प्रगल्भे इत्यर्थः । १देवी द्योतमाने । अत्र यद्यपि धिषणे इत्येतत् ' धिषणे रोदसी ' (नि. ३. ३०. ३) इति तन्नामसु उक्तत्वात् द्यावापृथिवीनाम्, तथापि द्यावापृथिवी इत्यस्य विद्यमानत्वात् यौगिकं द्रष्टव्यम् ॥

उरुव्यचसा म॒हिनीं अ॒स॒श्च॒ता पि॒ता मा॒ता च॒ भुव॑नानि रक्षतः ।

सु॒धृष्ट॑मे व॒पुष्ये॑ न रोद॑सी पि॒ता यत्सी॑म॒भि रू॒पैर॑वासयत् ॥ २ ॥

उरु॒व्यच॑सा । म॒हिनी इति । अ॒स॒श्च॒ता । पि॒ता । मा॒ता । च॒ । भुव॑नानि । र॒क्षतः ।

सु॒धृष्ट॑मे इति सु॒धृष्ट॑मे । व॒पुष्ये॑ इति । न । रोद॑सी इति ।

पि॒ता । यत् । सी॒म् । अ॒भि । रू॒पैः । अ॒वा॒स॒यत् ॥ २ ॥

१उरुव्यचसा प्रभूतव्यचनवत्यौ अतिविस्तीर्णे १महिनी अत एव महत्यौ १असश्चता असजमाने परस्परवियुक्ते इत्यर्थः । १पिता पालयित्री द्यौः १माता निर्मात्री पृथिवी १च इत्युभे १भुवनानि भूतजातानि १रक्षतः पालयतः । ' द्यौष्यितः पृथिवि मातः ' (ऋ. सं. ६. ५१. ५) इत्यादिश्रुतेर्माता-पितृरूपत्वम् । किंच १सुधृष्टमे अतिनायेन धृष्टे ॥ छान्दसस्तकारलोपः ॥ प्रगल्भे १रोदसी द्यावा-पृथिव्यौ १वपुष्ये १न वपुषो हिते इव । प्राणिनां पितराविव शरीररक्षके इत्यर्थः । तदेवोपपादयति । १यत् यस्मात् १सीं सर्वतः १पिता पितृस्थानीया द्यौः १रूपैः निरूपणसाधनैः प्रशस्तैः प्रकाशैः निरूप्यमाणैर्वृष्ट्यादिभिर्वा १अभि १अवासयत् अभिवासयति अधितिष्ठति तस्मात् पिता माता च भुवनानि रक्षतः ॥

स व॒हिः पु॒त्रः पि॒त्रोः प॒वित्र॑वान्पुनाति॒ धीरो॑ भुव॑नानि मा॒यया॑ ।

धेनुं॑ च॒ पृ॒श्निं वृष॑भं सु॒रेत॑सं वि॒श्वाहा॑ शुक्रं॒ पयो॑ अस्य दुक्षत ॥ ३ ॥

सः । व॒हिः । पु॒त्रः । पि॒त्रोः । प॒वित्र॑वान् । पु॒नाति॑ । धीरः॑ । भुव॑नानि । मा॒यया॑ ।

धे॒नुम् । च॒ । पृ॒श्निम् । वृष॑भम् । सु॒रेत॑सम् । वि॒श्वाहा॑ । शु॒क्रम् । प॒यः । अ॒स्य । धु॒क्षत॑ ॥ ३ ॥

१. क्ष-ञ-झ-ञ-ट-धारकः कविः । २. क्ष-ञ-ट-अप्रयत्नवती; ङ-प्रयत्नवत्यौ; झ-प्रयत्नवती ।

३. क्ष-ञ-ट-वृष्ट्युदकयोचितसूर्योपेते; ङ-झ-ञ-वृष्ट्युदकयोचितसूर्योपेते; झ-झ-वृष्ट्युदकधारिचितसूर्योपेते ।

४. क्ष-ञ-झ-ञ-ट- यौगिकं पदम् ।

‘पित्रोः मातापित्रोर्धावापृथिव्योः ॥ ‘पिता मात्रा’ इति पिता शिष्यते । ‘उदात्तयणः’^१ इति पितुर्विभक्तिरुदात्ता ॥ ‘पुत्रः पुरुत्राता पुत्रस्थानीयः आक्षिपः’^२ ‘पवित्रवान् पावनरश्चिमयुक्तः’^३ ‘धीरः’^४ धीमान् ‘सः’^५ वक्त्रिः फलस्य वोढा धारकः सन् ‘मायया प्रज्ञया स्वकीयया’^६ ‘भुवनानि भूतजातानि’^७ पुनाति पावयति प्रकाशयतीत्यर्थः । किंच स एव पुत्रः ‘पृथिञ् शुक्लवर्णा’^८ ‘प्रेतुं प्रीणयित्रीं भूमिं’^९ ‘सुरेतसं शोभनसामर्थ्यं शोभनोदकं वा’^{१०} ‘वृषभं सेक्तारं’^{११} ‘शुलोकं’^{१२} ‘च मायया पुनाति प्रकाशयतीत्यर्थः । कदा । ‘विश्वाहा सर्वाण्यप्यहानि सर्वकालमित्यर्थः । किंच ‘अस्य’^{१३} ‘शुलोकस्य’^{१४} । यद्वा ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ इमं^{१५} ‘शुलोकम्’^{१६} । ‘शुक्रं’^{१७} ‘पयः’^{१८} दीप्तं पयःसदृशमुदकं ‘धुक्षत दोग्धि ॥ दुहेच्छान्दसे लुकि’^{१९} ‘शाल इगुपधादनिटः कसः’^{२०} इति च्छेः कसादेशः ॥ ईदृशो महानुभावः आदित्यस्तयोः पुत्रः इति धावापृथिव्योः स्तुतिः ॥

अयं देवानामपसामपस्तमो यो जजान रोदसी विश्वशंभुवा ।

वि यो ममे रजसी सुक्रतुययाजरेभिः स्कम्भनेभिः समानृचे ॥ ४ ॥

अयम् । देवानाम् । अपसाम् । अपःस्तमः । यः । जजान् । रोदसी इति । विश्वशंभुवा । वि । यः । ममे । रजसी इति । सुक्रतुयया । अजरेभिः । स्कम्भनेभिः । सम् । आनृचे ॥ ४ ॥

पूर्वं पुत्रमाहात्म्येनैते प्रशस्य इदानीं स्वोत्पादकस्तुत्या प्रशंसति । ‘अयं’^{२१} ‘देवानां मध्ये देवतमः’^{२२} ‘अपसामपस्तमः’^{२३} । अप इति कर्मनाम । तेन तद्वान् लक्ष्यते । कर्मवतां मध्ये प्रकृष्टकर्मा । अयमित्युक्तं क इत्याह । ‘यः देवः’^{२४} ‘विश्वशंभुवा सर्वप्रकारेण भूतानां सुखस्य भावयित्वा’^{२५} ‘रोदसी धावापृथिव्यौ महानुभावे’^{२६} ‘जजान उत्पादितवान्’^{२७} । न केवलमुत्पादनमात्रं अपि तु ‘यः देवः’^{२८} ‘रजसी रज्ज्नात्मिके धावापृथिव्यौ । रजसी इति धावापृथिव्योर्नाम, ‘रजसी सदसी’ (नि. ३. ३०. ८) इति तन्नामसु पाठात् । उक्तरूपे’^{२९} ‘वि’^{३०} ‘ममे विशेषेण’^{३१} परिच्छिनन्ति । किं स्वोपभोगाय नेत्याह । ‘सुक्रतुयया शोभनकर्मच्छया । येन कर्मणा प्राणिनां सुखं संभवति तादृक्कर्मच्छया । अथवा एतदुत्तरत्र संबध्यते । सुक्रतुयया उत्पन्नेन निमित्तेन इमे धावापृथिव्यौ’^{३२} ‘अजरेभिः अजीर्णैर्हृदतरैः’^{३३} ‘स्कम्भनेभिः गतिप्रतिबन्धसाधनैः शङ्कभिः’^{३४} ‘समानृचे सम्यक् सर्वतः पूजितवान् स्थापितवानित्यर्थः ॥ ‘ऋच स्तुतौ’^{३५} । लिटि रेफसामान्यात्’^{३६} द्विहल्वमस्तीति ‘तस्मान्मुद्द्विहलः’^{३७} इत्यभ्यासस्य नुद् । यस्मादेवं तस्मादयमेव देवः अयमेव अपस्तमः’^{३८} इत्येवंमहानुभावेन परमेश्वरेणोत्पन्ने इति स्तुतिः ॥

ते नो गृणाने महिनी महि श्रवंः क्षत्रं धावापृथिवी धासथो बृहत् ।

येनाभि कृष्टीस्ततनाम विश्वहा पनाय्यमोजो अस्मे समिन्वतम् ॥ ५ ॥

ते इति । नः । गृणाने इति । महिनी इति । महि ।

श्रवंः । क्षत्रम् । धावापृथिवी इति । धासथः । बृहत् ॥ येन । अभि ।

कृष्टीः । ततनाम । विश्वहा । पनाय्यम् । ओजः । अस्मे इति । सम् । इन्वतम् ॥ ५ ॥

१. क्ष-क्ष१-अ-ट-आदित्यः वायुर्वा । २. क्ष-ह-क्ष१-अ-ट-अथवा वृष्टिलक्षणैः धीरः । ३. ङ-क्ष१-अ-मुम् । ४. ख-ज-ज्ञ-त-व-उरुहूपे । ५. ङ-क्ष१-विशेषेण प्रमाणेन । ६. क्ष-अ-ट-रश्रुतिसामान्यात् । ७. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-उपास्यः ।

१ते प्रसिद्धे ह १धावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ १गुणाने अस्माभिः स्तुयमाने सत्यौ ॥ कर्मणि कर्तृप्रत्ययः ॥ १महि महदतिप्रभूतं १श्रवः १ सर्वत्र प्रसिद्धमन्नं सर्वत्र श्रूयमाणां कीर्तिं वा १नः अस्मभ्यं १धासथः धत्तम् ॥ दधातेर्लट्यडागमः । ' सिव्वहुलम् ' इति सिप् ॥ तथा १बृहत् १ अतिप्रभूतं १क्षत्रं बलं धासथः । तदेव विशेष्यते । १येन अन्नबलेन १ विश्वहा सर्वेष्वपि अहःसु १कृष्टीः पुत्रादिरूपाः प्रजाः १अभि १ततनाम अभिनो विस्तारयाम ॥ तनोतेर्लोटि छान्दसो विकरणस्य श्लुः । ' आहुत्तमस्य ' इति आडागमः । तस्य ' छन्दस्युभयथा ' इति आर्धधातुकत्वात् अभ्यस्ताद्युदात्तत्वाभावे धातुस्वरः ॥ कृष्टयं इति मनुष्यनाम, ' कृष्टयः चर्पणयः ' (नि. २. ३. ७) इति तन्नामसु पाठात् । किंच १पनायं स्तुत्यम् १ओजः शरीरबलम् १अस्मे अस्मासु सम्यक् १इन्वतं व्यामुतं प्रवर्धयतमित्यर्थः । इन्वतिव्यासिवचनः, ' इन्वति ननक्ष ' (नि. २. १८. १) इति तन्नामसु पाठात् ॥ ३ ॥

' किमु श्रेष्ठः ' इति चतुर्दशचं पञ्चमं सूक्तं दैर्घ्यतमसमाभेदम् । अन्या त्रिष्टुप् शिष्टाशिष्टुबन्त-परिभाषया जगत्स्यः । अनुक्रान्तं च—' किमु श्रेष्ठः षट्नाभवं त्रिष्टुबन्तम् ' इति । व्यूल्हे दशरात्रे पष्ठेऽहनि वैश्वदेवशस्त्रे आभवं निविद्धानं द्विप्रतीकम् । तत्र ' किमु श्रेष्ठः ' इत्येतदन्त्यवर्जं प्रतीकम् । ' व्यूल्हश्चेन् ' इति खण्डे सूत्रितं—' किमु श्रेष्ठ उप नो वाजा इति त्रयोदशाभवं चतस्रश्च ' (आश्व. श्रौ. ८. ८) इति ॥

किमु श्रेष्ठः किं यविष्ठो न आजगन्किमीयते दूत्यं१ कयदृचिम ।

न निन्दिम चमसं यो महाकुलोऽग्रे भ्रातृर्दुण इन्द्रुतिमूदिम ॥ १ ॥

किम् । ऊँ इति । श्रेष्ठः । किम् । यविष्ठः । नः । आ । अजगन् ।

किम् । ईयते । दूत्यम् । कत् । यत् । ऊचिम ॥ न । निन्दिम ।

चमसम् । यः । महाकुलः । अग्रे । भ्रातः । दुर्णः । इत् । भुतिम् । ऊदिम् ॥ १ ॥

ऋभवो नाम सुधन्वनस्यः पुत्रा ऋभुर्विभ्वा वाज इति । ते च मनुष्याः सन्तः सुकर्मणा देवत्वं प्राप्य कदाचित् कर्मकाले सोमपानाय प्रवृत्ताः । तान् प्रति देवैः प्रेरितोऽग्निः परस्परसमानरूपान् दृष्ट्वा स्वयमपि तदाकारं धृत्वा तेषु मध्ये स्वयं चतुर्थः सन् पातुं प्रवृत्तः । ते च ऋभवः आगतं तं समानरूपमवलोक्य विवेक्तुमसमर्थाः परस्परमेवं संदिहते । अयं १किमु १श्रेष्ठः किं नु खलु अस्मत्तोऽयं प्रशस्यतमो वयसा श्रेष्ठः १ सोऽस्मान् १आजगन् आगतम् प्राप्तः ॥ गमेल्लङि छान्दसः शपः श्लुः । हल्ङ्यादिलोपे ' मो नो धातोः ' इति नत्वम् । अजगन्निति गतिकर्मा, ' अगन् अजगन् ' (नि. २. १४. ११२) इति तन्नामसु पाठात् ॥ १किं १यविष्ठः किं वा अस्माकं युवतमोऽस्मत्तः कनीयान् आजगन् प्राप्तः । १किं वा १दूत्यं दूतकर्म देवसंबन्धि १ईयते गच्छति । देवैः प्रेरितः १ दूतोऽस्मानागतो वा ॥ ' दूतस्य भागकर्मणी ' इति यत् ॥ १यदृचिम यदेतत् ब्रूमः तत् १कत् । कथं निश्चितमित्यर्थः । वयं तावत् त्रय एव इदानीं चत्वारः समानरूपा वर्तामहे तस्मादयमधिकः किमु श्रेष्ठ इति विचिकित्सा ।

१. क्ष-ञ-ट-श्रेष्ठम् । २. क्ष-ङ-व-क्ष-श-ञ-ट-बृहत् महत् । ३. क्ष-ङ-क्ष-ञ-ञ-ट-अजेन बलेन । ४. ङ-क्ष-ञ-तदाकारो भूत्वा । ५. क्ष-ञ-ट-ज्येष्ठः । ६. क्ष-ञ-ट-नः आजगन् । ७. क्ष-ञ-प्रेषितः । ८. ङ-इदानीं तु ।

एवं संदिग्ध कथंचित् स्वतोऽन्य^१ निश्चित्य तं प्रति आपरोक्षेण ब्रुवते । हे ^२अग्ने ^३भ्रातः भ्रातृवज्जागर्ह । भ्राता यथा बलात् स्वकीयभागं स्वीकरोति तद्वत् समानरूपभावाश्च बलात्^४ चमसपानाय^५ प्रब्रुत इति भ्रातरित्युक्तम् । हे तादृशाग्ने ^६चमसं ^७न ^८निन्दम । अधिकः समागत इति पानमकृत्वा चमसं न वृषयामः ॥ ‘णिदि कुत्सायाम्’ । ‘छन्दसि वेति वक्तव्यम्’ इति द्विवचनाभावः ॥ अदृश्यत्वे कारणमाह । ^९यः चमसः ^{१०}महाकुलः महाकुलोत्पन्नः स्वष्टा निर्मितत्वात् । वक्ष्यति च ‘स्वष्टा प्रास्वन्त-
न्यान्जे’ (ऋ. सं. १. १६१. ४) इति । अतः कारणात्^{११} ^{१२}वृणः । विकारे प्रकृतिशब्दः । ततश्च तस्यै तच्छब्दः । इच्छब्दोऽवधारणे । दारुविकारचमसस्य ^{१३}भूतिं प्राप्तिम् ^{१४}ऊदम ब्रूमः ॥ विदेष्ठा^{१५}दसे लिटि ‘वचिस्वपि’ इति संप्रसारणम् । क्रादिनियमात् इट् ॥

एकं चमसं चतुरः कृणोतन तद्वो देवा अब्रुवन्तद् आगमम् ।

सौधन्वना यद्येवा करिष्यथ साकं देवैर्यज्ञियासो भविष्यथ ॥ २ ॥

एकम् । चमसम् । चतुरः । कृणोतन । तत् । वः । देवाः । अब्रुवन् । तत् । वः । आ । अगमम् ।
सौधन्वनाः । यदि । एव । करिष्यथ । साकम् । देवैः । यज्ञियासः । भविष्यथ ॥ २ ॥

एवं पृष्टोऽभिस्तान् प्रत्युवाच । हे ^१सौधन्वनाः सुधन्वनः पुत्राः यूयम् ^२एकं ^३चमसं स्वष्टा संपादितं पूर्वमेकमेव^४ सन्तं चमसं^५ ^६चतुरः ^७कृणोतन चतुःसंख्याकान् कुरुत ॥ ‘चतुरः शसि’ (पा. सू. ६. १. १६७) इत्यन्तोदात्तत्वम् । पूर्ववत् तनप् ॥ यथा उपरितने ‘ज्येष्ठ आह चमसा द्वा करोति’ इत्युपक्रम्य ‘कनिष्ठ आह चतुरस्करेति’ (ऋ. सं. ४. ३३. ५) इति चतुष्कं^८ निर्धारितम् । न केवलमहमेव ब्रवीमि किंतु ^९वः युष्मान् प्रति ^{१०}तत् उक्तं चतुर्धाकरणरूपं कर्म उत्तरत्र वक्ष्यमाणम् अश्व-
रथादिकरणरूपं च कर्म ^{११}देवाः इन्द्रादयः ^{१२}अब्रुवन् । देवत्वप्राप्त्युपायत्वेन ^{१३}तत् तादृशं कर्म ^{१४}वः युष्माकं वक्तुम् अहम् ^{१५}आगमम् प्राप्तोऽस्मि । यस्मादेवं तस्माद्यं^{१६} यद्येवा ^{१७}करिष्यथ यद्येवं मदुक्त-
प्रकारेण^{१८} कर्तुं शक्नुथ तथा चेत् ^{१९}देवैः ^{२०}साकं सह ^{२१}यज्ञियासो ^{२२}भविष्यथ^{२३} । इति तैत्तिरीयमिष्यर्थः ॥

अग्निं दूतं प्रति यदब्रवीतनाश्वः कर्त्तव्यं रथं उतेह कर्त्तव्यः ।

धेनुः कर्त्वी युवशा कर्त्वा द्वा तानि भ्रातरनु वः कृत्व्येमसि ॥ ३ ॥

अग्निम् । दूतम् । प्रति । यत् । अब्रवीतन । अश्वः । कर्त्तव्यः । रथः । उत । इह । कर्त्तव्यः ।
धेनुः । कर्त्वी । युवशा । कर्त्वा । द्वा । तानि । भ्रातः । अनु । वः । कृत्वी । आ । इमसि ॥ ३ ॥

हे आगत देव^१ अग्निम् अङ्गनादिगुणविशिष्टं ^२दूतं दूतकर्म प्राप्तवन्तं त्वां ^३प्रति ^४यत् कार्यम् ^५अब्रवीतन अब्रुवन् ॥ व्यत्ययेन मध्यमः । पूर्ववत् तनप् ॥ किमिति ^६अश्वः ^७कर्त्तव्यः^८ ।

१. क्ष-ज-ट-स्वान्यम् । २. क्ष१-बलाच्च सोमपानाय । ३. क्ष-ज-ज-ट-कारणात् हे अग्ने । ४. क्ष-क्ष१-ज-ट-अपूर्वम् एकमेव चमसम् । ५. क्ष-क्ष१-ज-ट-चतुष्टयम् । ६. क्ष-ज-ट-मदुक्तप्रकारम् । ७. क्ष-ज-क्ष१-ज-ट-भविष्यथ । यज्ञभागयोग्या भविष्यथ । ८. क्ष१-देवाः । ९. क्ष-ज-क्ष१-ज-ट-‘कर्त्तव्यः’ इत्यस्यानन्तरं ‘जातावेकवचनम् । अश्वः कर्त्तव्याः । कृत्व्यर्थे त्वैकेन इति त्वन्प्रत्ययः । यद्वा । उत्तरत्र इन्द्रो दरी युयुज इति इन्द्राय वज्रोयुजा ततश्छुरिति च विनियोगदर्शनात्’ इत्यधिकम् ।

एकस्मादश्वादशान्तरं कर्तव्यमित्यर्थः । ' अश्वादशमतक्षत ' (ऋ. सं. १. १६१. ७) इति वक्ष्य-
माणत्वात् ॥ ' कृत्यार्थे' तवैकेन्' इति त्वन्प्रत्ययः^१ ॥ 'उत अपि च' रथः 'कर्त्तव्यः कर्तव्यः ।
'धेनुः' 'कर्त्वा' । चर्मरहिता मृता गौः नित्यदोग्ध्री पुनर्नूतना कार्या । तदुत्तरत्र ' निश्चर्मणो गामरिणीत
धीतिभिः ' (ऋ. सं. १. १६१. ७) इति वक्ष्यमाणत्वात् । तथा 'द्वा द्वौ पितरौ जीर्णौ सन्तौ
पुनः' युवशा युवानौ शयानौ प्रकृष्टयौवनोपेतौ 'कर्त्वा' कर्तव्यौ । हे 'भ्रातः' अग्ने युष्माकं देवानां
तैरुक्तानि^२ कर्माणि कृत्वा 'अनु पश्चात्' 'कृत्वा' कृत्वा कर्मणा 'एमसि एमः' आभिसुल्येन प्राप्तुमः ॥
' इण् गतौ ' । इदन्तो मसिः^३ ॥ यद्वा । ऋषेरिदं वाक्यम् । हे ऋभवः यूषमागतमग्निं दूतं प्रति
यदब्रवीतन यत्कार्यं वक्ष्यमाणरूपं कर्तव्यत्वेन वदथ अङ्गीकुरुथ तानि सर्वाणि संपाद्य हे भ्रातरग्ने
कृत्वा कर्मणैर्मसीति ब्रूथेत्यृषिराह ॥

चक्रुवांसं ऋभवस्तदपृच्छत् केदम्बुधः स्य दूतो न आजगन् ।

यदावाख्यच्चमसाश्चतुरः कृतानादिच्चष्टा ग्रास्वन्तन्यनजे ॥ ४ ॥

चक्रुऽवांसः । ऋभवः । तत् । अपृच्छत् । क । इत् । अभुत् । यः । स्यः । दूतः ।

नः । आ । अजगन् ॥ यदा । अवऽअख्यत् । चमसान् ।

चतुरः । कृतान् । आत् । इत् । त्वष्टा । ग्रासु । अन्तः । नि । आनजे ॥ ४ ॥

हे 'ऋभवः' 'तत्' कार्यं यथा 'चक्रुवांसः' कृतवन्तो यूयम् 'अपृच्छत्' प्रश्नं कुरुत ॥ करोतेर्लिटः
कसुः ॥ अत्र यद्यपि ऋभुरिति त्रयाणां मध्ये एकस्य नाम तथापि तस्य प्राथम्यात् ' छत्रिणो
गच्छन्ति ' इतिवत् सर्वेऽपि ऋभवः^४ उच्यन्ते । किमिति । 'स्यः सः' 'दूतः' 'केदम्बुधः' कुत्र गतः । स
इत्युक्तं क इत्याह । 'यः यो दूतः' 'नः' अस्मान् 'आजगन्' आगमत् प्राप्तः । एवंभूते सति 'यदा' अयं
त्वष्टा 'चतुरः' 'कृतान्' 'चमसान्' 'अवाख्यत्' अभिपश्यति ॥ ख्यातेर्लुङि 'अस्यतिवक्तव्याति' ।
इति च्लेः अङ्गदेशः ॥ 'आदित्' अनन्तरमेव 'त्वष्टा' तस्य 'चमसस्योत्पादकः' एतन्नामको^५ देवः
'प्रासु' क्षीषु^६ । 'मेना' ग्रा इति क्षीणाम्' (निरु. ३. २१) इति निरुक्तम् । 'अन्तः' मध्ये
'न्यानजे' न्यक्तोऽभूत् । स्त्रियम् आत्मानम् अमन्यत इत्यर्थः ॥ अजेर्लिटि 'तस्मात्तुद्बिहलः' इति
नुद् । छान्दसोऽनुनासिकलोपः ॥

हनामैनौ इति त्वष्टा यदब्रवीच्चमसं ये देवपानमनिन्दिषुः ।

अन्या नामानि कृण्वते सुते सचाँ अन्यैरेनान्कन्याः नामभिः स्परत् ॥ ५ ॥

हनाम । एनान् । इति । त्वष्टा । यत् । अब्रवीत् । चमसम् । ये । देवऽपानम् । अनिन्दिषुः ।

अन्या । नामानि । कृण्वते । सुते । सचाँ । अन्यैः । एनान् । कन्याः । नामऽभिः । स्परत् ॥ ५ ॥

१. क्ष-क-क्ष१-अ-ट- 'कृत्यार्थे'.... प्रत्ययः' नास्ति. २. क्ष-अ-ट-तानि तैरुक्तानि. ३. क्ष-अ-ट-मसि.
४. क-क्ष१-ऋभवः इति. ५. क्ष-क्ष१-अ-ट-अवख्यानम् अवमतिमकरोत्. ६. क्ष-क्ष१-अ-ट-तं चमसस्थं
सोमं प्रासु छन्दोभिमानिनीषु गायत्र्यादिषु क्षीषु ।

१एनान् वक्ष्यमाणान् १हनाम् १इति १यत् यदा १अब्रवीत् १एवम् । पूजार्थं बहुवचनम् । एतच्छब्दस्य प्रकृतपरामर्शकारणात् ऋभूणां प्रकृतत्वात् तेषां हननप्रसक्तिं दर्शयति^१ । १ये^२ १देवपानं देवैः पातव्यं १चमसं ये^३ ऋभवः १अग्निन्दिषुः निन्दामकुर्वन्^४ । देवयोग्यं एवाष्टचमसं^५ मनुष्याः ऋभवः स्वीकृत्य चतुर्धा व्यभजन् तान् हनामेति यदा अब्रवीदित्यर्थः । तदाप्रभृति मनुष्याः १सुते अभिषुते सोमे पानाय प्रस्तुते सति १सचा सह परस्परम् १अन्या १नामानि अन्यानि होत्रध्वर्युद्रात्रादीनि १कृण्वते कुर्वन्ति । पूर्वनाम^६ प्रच्छाद्य उपहवकाले 'अध्वर्य उपह्वयस्व होतरपह्वयस्व^७' इत्येवम् अन्यैरेव^८ नामभिः आत्मानं त्वष्टृवधमीत्या प्रख्यापयन्तीत्यर्थः । पूर्वम् अन्यानि^९ कथं प्रसक्तानीत्यत आह । १एनान् नरान् १कन्या स्वोत्पादयित्री^{१०} माता १अन्यैः एव १नामभिः^{१०} १स्परत् प्रीणयति ॥ 'स्पृ प्रीतिबलयोः' । छेदपडागमः ॥ ४ ॥

इन्द्रो हरीं युयुजे अश्विना रथं बृहस्पतिर्विश्वरूपामुपाजत ।

ऋभुर्विम्वा वाजो देवाँ अगच्छत् स्वपसो यज्ञियं भागमैतन ॥ ६ ॥

इन्द्रः । हरी इति । युयुजे । अश्विना । रथम् । बृहस्पतिः । विश्वरूपाम् । उप । आजत ।

ऋभुः । विम्वा । वाजः । देवान् । अगच्छत् । सुऽअपसः । यज्ञियम् । भागम् । ऐतन ॥ ६ ॥

पूर्वं सृष्टानां क्रमेण विनियोगमाह । १इन्द्रो १हरी १युयुजे । एतन्नामानावश्वौ रथे योजितवान् । तथा १अश्विना अश्विनौ १रथं^१ योजितवन्तौ । तथा १बृहस्पतिः^१ बृहत्तो मन्त्रस्य पालयिता एतन्नामको देवः १विश्वरूपां नानारूपोपेतां गाम् १उपाजत उपागमत् स्वीकृतवानित्यर्थः । यद्यप्यत्र गौरिति विशेषो न श्रुतः तथापि पूर्व^२ धेनुः कर्वेत्युक्तत्वात् पुरस्ताच्च 'ये धेनुं विश्वजुवं विश्वरूपाम्' (ऋ. सं. ४. ३३. ८) इति वक्ष्यमाणत्वाच्च विश्वरूपा गौरित्येवाध्यवसीयते । अत एव विश्वरूपाम् इत्यस्याश्वपङ्क्तिरिति^३ केचन व्याचक्षते तदसत् । युष्मत्संपादितानि रथादीनि इन्द्रादयः स्वभागवेनाकल्पयन् । तस्मात् १ऋभुर्विम्वा १वाजः च यूयं १देवान् इन्द्रादीन् १अगच्छत्^४ । गत्वा च हे १स्वपसः शोभनाश्वरथादिकर्मवन्तो यूयं १यज्ञियं यज्ञार्हं यज्ञसंबन्धिनं १भागं सोमरूपं^५ देवत्वं प्राप्तैः सेवनीयम् १ऐतन प्राप्तुत । कर्मसामर्थ्येन हविर्भुजो भवतेत्यर्थः । इत्येवमृषिराह ॥

१. क्ष-ञ-स्र१-अ-ट-वारयति । २. क्ष-अ-ट-'ये' नास्ति । ३. क्ष-ञ-स्र१-अ-ट-ये नरा अद्यप्रभृति अग्निन्दिषुः निन्दां कुर्वन्ति । ४. क्ष-ञ-स्र१-अ-ट-चमसं मनुष्याः ऋभवः स्वीकृतवन्तः । अतोऽस्माभिः शेषो न पातव्य इति निन्दां कुर्युः तान् हनामेति यदा अब्रवीत् इत्यर्थः । ५. क्ष-ञ-स्र१-अ-ट-स्वपूर्वनाम । ६. क्ष-अ-ट-उद्गात्ररूपह्वयस्व । ७. क्ष-स्र१-आद्यैरेव । ८. क्ष-अ-ट-अन्यानि नामानि । ९. क्ष-स्र१-अ-ट-स्वस्वोत्पादयित्री । १०. क्ष-ञ-स्र१-अ-ट-नामभिः देवदत्तविष्णुमित्रादिरूपः । ११. क्ष-अ-ट-रथम् उपाजत उपागमत् प्राप्तवान् । तथा बृहस्पतिः, स्र१-रथ उपाजत रथ उपागमत् प्राप्तवान् तथा च बृहस्पतिः । १२. क्ष-ञ-स्र१-अ-ट-पूर्वत्र । १३. क्ष-स्र१-इत्यस्याश्वपत्तिरिति । १४. क्ष-ञ-स्र१-अ-ट-गन्तुमर्हथ । एतेर्लङ् (क्ष-स्र१-लिङ्) तप्तनप्तनयनाश्च इति तादेशः । १५. क्ष-ञ-स्र१-अ-ट-सोमाज्यादिरूपम् ।

निश्चर्मणो गामरिणीत धीतिभिर्या जरन्ता युवशा ताकृणोतन ।

सौधन्वना अश्वादश्वमतक्षत युक्त्वा रथमुप देवाँ अयातन ॥ ७ ॥

निः । चर्मणः । गाम् । अरिणीत । धीतिभिः । या । जरन्ता । युवशा । ता । अकृणोतन ।

सौधन्वनाः । अश्वात् । अश्वम् । अतक्षत । युक्त्वा । रथम् । उप । देवान् । अयातन ॥ ७ ॥

हे सौधन्वनाः यूयं निश्चर्मणः मृतायाः गोः सकाशात् उत्कृताचर्मणः १ गां नूतनां निः २ अरिणीत निरगमयत उत्पादितवन्त इत्यर्थः । तेनैव ३ चर्मणा संवीतां तत्सदृशीमन्यां धेनुं कृतवन्त इत्यर्थः । यद्यपि पूर्वमेव अश्वादीनां विनियोगः उक्तः तथापि तेषामस्यन्तदुःखसंपादत्वज्ञापनाय पुनराह । न केवलं गोकर्णमेव अपि ४ च ५ या जरन्ता यौ जीर्णौ पितरौ ६ ता तौ ७ युवशा युवानौ ८ अकृणोतन अकुरुत । किंच ९ अश्वादश्वम् एकेन विद्यमानेनाश्वेन अश्वान्तरम् १० अतक्षत प्रयत्नेन संपादितवन्तः । यस्मादेवं कृतवन्तस्तस्मात् ११ रथं युष्मदीयं १२ युक्त्वा अश्वैर्योजयित्वा १३ देवान् इन्द्रादीन् १४ उप १५ अयातन देवसमीपं प्राप्नुत ॥

इदमुदकं पिबतेत्यब्रवीतनेदं वा घा पिबता मुञ्जनेजनम् ।

सौधन्वना यदि तन्नेव हर्यथ तृतीये घा सवने मादयाध्वै ॥ ८ ॥

इदम् । उदकम् । पिबत । इति । अब्रवीतन । इदम् । वा । घ । पिबत । मुञ्जनेजनम् ।

सौधन्वनाः । यदि । तत् । नऽइव । हर्यथ । तृतीये । घ । सवने । मादयाध्वै ॥ ८ ॥

इदानीमृषिः देवैरुक्तमर्थं तान् संबोध्य यूयम् ऋभून् एवमुक्तवन्तः स्थ इति अनुवाचयति १ । हे सौधन्वनाः सुधन्वनः पुत्राः यूयम् २ इदमुदकं सोमलक्षणं ३ पिबतेत्यब्रवीतन इत्युक्तवन्तः ॥ ब्रवीतेर्लङि मध्यमबहुवचनस्य तस्य तनबादेशो पिच्वात् ' भुव ईद् ' (पा. सू. ७. ३. ९३) ॥ एतत् प्रातःसवनिकामिप्रायम् । ४ वा अथवा । ५ घ इत्यनर्थकः प्रसिद्धयो वा । ६ इदं ७ मुञ्जनेजनम् । मुञ्जवानाम् पर्वतः सोमोत्पत्तिस्थानम् । तत् आहतत्वात् तेन मुञ्जवृणेन शोधितं अपगततृणमित्यर्थः । इदं सोमरसरूपमुदकं ८ पिबत इत्यब्रवीतन । एतत् माध्यंदिनसवनाभिप्रायम् । हे ऋभवः यूयं ९ तत् उभयसवनसंबन्धिं १० सोमपानकार्यं ११ नेव १२ हर्यथ नैव कामयथ । हर्यतिः कान्तिकर्मा, ' हर्यति उशिक् ' (नि. २. ६. १०) इति तत्कर्मसु पाठात् । १३ तृतीये १४ सवने तु १५ मादयाध्वै अत्यर्थं तृप्ताः भवथ । ' ऋभवो देवाः सोमस्य मशसन् ' इति तृतीयसवने तेषां सोमपानसम्प्राप्तात् । एवं यूयमृभूनुक्तवन्तः । अथवा ऋभून्प्रति तस्यैव १६ इदं वाक्यम् । हे सौधन्वनाः यूयं देवत्वं प्राप्य देवयजनं प्रति सोमपानाय रथेनागत्य श्रान्तानश्वान् प्रातःसवने इदमुदकं सोमलक्षणं पिबतेत्यब्रवीतन । तत्र यदि नेच्छथ १७ इदं वा मुञ्जनेजनं मुञ्जेन दूषितं १८ वाजिनं पिबतेत्यब्रवीतन पश्चात् तत् द्वयं यदि नेव हर्यथ हे अश्वा यूयं तृतीये सवने मादयाध्वै । तत्रापि वाजिनप्रचारात् ॥

१. क्ष-ज-ट-तेन; क्ष१-स्फीतेन । २. क्ष-ज-ट-अपि तु; ङ-क्ष१-किंतु । ३. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ट-अनुवदति । ४. क्ष-ज-ट-उभयसवनसंबन्धिनं सोमम् । ५. ङ-क्ष१-मन्त्रस्यैव । ६. क्ष-ज-ट-नेच्छा । ७. ङ-शोधितम् । ८. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ट-' वाजिनप्रचारात् ' इत्यस्यानन्तरं ' वाजिभ्यो वाजिनमित्यादिना अन्यत्र एषां वाजिनसंबन्धात् ' इत्यधिकम् ।

आपो भूयिष्ठा इत्येको अब्रवीदभिर्भूयिष्ठ इत्यन्यो अब्रवीत् ।

वधर्यन्ती बहुभ्यः प्रैको अब्रवीदता वदन्तश्चमसाँ अपिशत ॥ ९ ॥

आपः । भूयिष्ठाः । इति । एकः । अब्रवीत् । अग्निः । भूयिष्ठः । इति । अन्यः । अब्रवीत् ।

वधःऽयन्तीम् । बहुभ्यः । प्र । एकः । अब्रवीत् । ऋता । वदन्तः । चमसान् । अपिशत ॥ ९ ॥

चमसचतुर्धाकरणकाले किमिति सत्यं वदन्तो व्यभजन्निति तदाह । ^१एकः त्रयाणामन्यतमः ^२आपो ^३भूयिष्ठाः ^४इति ^५अब्रवीत् नहि उदकात् प्रशस्तं लोकोपकारकं तत्त्वान्तरमस्ति । आपो ^६भूयिष्ठाः ^७इति कृतम् ^८अवादीत् । अपामेव श्रेष्ठत्वम् ‘अप एव ससर्जादौ’ (मनु. १. ८) इत्यादि-शास्त्रात् । तथा ^९अन्यः ^{१०}अग्निर्भूयिष्ठ ^{११}इति ^{१२}अब्रवीत् । आन्तरं ^{१३}बाह्यं च ^{१४}दाहपाकभुक्तजरणा-दिव्यापारेण अग्नेरेव जगन्निर्वाहकत्वादग्नेरेव भूयिष्ठत्वम् इत्येव ^{१५}मन्यते । तथा ^{१६}वधर्यन्तीम् । वध-रिति रेफान्तः अपि ^{१७}वज्रनाम, ‘वधः अर्कः’ (नि. २. २०. ७) इति तन्नामसु पाठात् । तदिच्छति वृष्ट्युदकायेति वधर्यन्ती मेघपङ्क्तिरुच्यते । यद्यपीयं स्ववधार्थं वज्रं स्वयमेव नापेक्षते तथापि वृष्ट्यर्थम् इन्द्रवज्रेण ^{१८}हन्यमानत्वात् तदिच्छतीत्युपचर्यते । यद्वा । बहुभ्यः तेषामर्थाय वधर्यन्तीं वधमात्मन इच्छन्तीं भूमिम् ॥ छान्दसो रेफोपजनः ॥ तामेव ^{१९}एकः ^{२०}बहुभ्यः संवादिभ्यः ^{२१}श्रेष्ठतमाम् ^{२२}अब्रवीत् । उदकस्यापि मेघकारणत्वात् । एवम् ^{२३}ऋता ^{२४}ऋतानि उक्तरूपाणि यथार्थानि वाक्यानि ^{२५}वदन्तः परस्परं ब्रुवन्तः ^{२६}चमसान् ^{२७}अपिशत अवयविनोऽकुरत् ^{२८}चतुर्धा व्यभजत इत्यर्थः ॥ ‘पिशा अवयवे’ । ‘शे मुचादीनाम्’ इति जुम् ॥ इदमेव कृतवदनम् अपेक्ष्य ऋभुशब्दं व्याचक्षाणो यास्कः— ‘ऋभव उरु भान्तीति वर्तेन भान्तीति वर्तेन भवन्तीति वा’ (निरु. ११. १५) इत्युक्तत्वात् ॥

श्रोणामेकं उदकं गामवाजति मांसमेकः पिशति सुनयामृतम् ।

आ निम्नुचः शक्रदेको अपाभरत्किं स्वित्पुत्रेभ्यः पितरा उपावतुः ॥ १० ॥

श्रोणाम् । एकः । उदकम् । गाम् । अत्र । अजति । मांसम् ।

एकः । पिशति । सुनया । आऽभृतम् ॥ आ । निऽम्नुचः । शक्रत् ।

एकः । अप । अभरत् । किम् । स्वित् । पुत्रेभ्यः । पितरौ । उप । आवतुः ॥ १० ॥

अत्र ऋभव एव ऋत्विग्रूपेण स्थित्वा सर्वत्र यज्ञं निर्वहन्तीत्याह । ^१श्रोणां शोणम् ^२॥ ‘वा छन्दसि’ इति पररूपाभावः ^३॥ शोणवर्णम् ^४उदकं रुधिरम् ^५एकः ऋभुषु मध्ये ऋत्विक् ^६गाम्

१. क्ष-झ१-ज-ट-त्रयाणां मध्ये एकः आपोभूयिष्ठा इत्येकोऽब्रवीत् । २. क्ष१-अत एव आपो भूयिष्ठाः । ३. क्ष-झ१-ज-ट-एवम् ; ज-झ-त-ऋचम् । ४. क्ष-ज-ट-आन्तरं बाह्यं च अग्निरेव । ५. क्ष-ज-ट-इत्येवम् । ६. छ-झ१-‘अपि’ नास्ति । ७. छ-झ-वज्रेण । ८. छ-तामेव एकं (?) बहुभ्यः अवादिभ्यः ; क्ष-ज-ट-तामेव एकः बहुभ्यः अवादिभ्यः । ९. क्ष-ज-ट-अवयविनोऽकरोत् । चतुर्धा व्यभजन् । १०. क्ष-ज-ट-‘शोणम् । वा छन्दसि इति पररूपाभावः’ नास्ति ।

वञ्जाजति बाह्यभूमिं प्रति गमयति रक्षोभागत्वेन स्थापयति । तथा एकः मांसं सूनया छेदनसाधनेन स्वधितिना आभृतं संपादितं पिशति हृदयजिह्वावक्षभाषाकारेण आहतं संपादितं मांसं पिशति अवयवीकरोति स्वधितिना तत्तदवयवान् विभजतीत्यर्थः । अथ एकः निम्नुचः निःशेषेण छिन्नात् मांसात् शकृत् कुक्षिस्थं जरत्तृणम् ऊवध्यनामकम् अपाभरत् अपाहरन्निरसनाय । एवमृत्विद्रूपेण स्थितेभ्यः पुत्रेभ्यः पुरुत्रातृभ्यः पुत्रस्थानीयेभ्य ऋभुभ्यः सर्वेष्वनुष्ठितेषु पितरा यज्ञस्य पालयितारौ जायापती किं स्वित् उपावतुः किं नु खलु प्राप्तुः ॥ अवतेः प्राप्त्यर्थाच्छान्दसो छिद् ॥ सर्वं तैरेवानुष्ठितमिति तयोर्न किञ्चिद्व्ययमस्तीत्यर्थः । अथवायमर्थः । एकस्तेषामन्यतमः श्रोणां पङ्गुकां गामुदकं प्रत्यवगमयति । अपरः सूनया मांसविक्रयिण्या आभृतं संपादितं मांसं पिशति । अपर आ निम्नुचः अस्तमयादर्वागेव शकृत् गोपुरीषं हरति । एवम् ऋभुभिरनुष्ठिते सति किं स्वित् तस्मात् परिचरणात् अन्यत् पुत्रेभ्यः सकाशात् उपावतुः उपगच्छेतामिति ॥ ॥ ५ ॥

उद्वत्स्वस्मा अकृणोतना तृणं निवत्स्वपः स्वपस्यया नरः ।

अगोह्यस्य यदसस्तना गृहे तदद्येदमृभवो नानु गच्छथ ॥ ११ ॥

उद्वत्सु । अस्मै । अकृणोतन । तृणम् । निवत्सु । अपः । सुऽअपस्यया । नरः ।

अगोह्यस्य । यत् । असस्तन । गृहे । तत् । अद्य । इदम् । ऋभवः । न । अनु । गच्छथ ॥ ११ ॥

पुराणप्रसिद्धान्^१ सुधन्वनः पुत्रान् कर्मणा देवत्वं प्राप्तवतः ऋभून् स्तुत्वा वेदप्रसिद्धया सूर्य-
रश्मिरूपान् ऋभून् इदानीं स्तौति । तथा च यास्को निरुक्ते पुराणप्रक्रियासिद्धानुभून् बहुधा
निरुच्य तदुदाहरणत्वेन^२ ' विष्टी शमी ' इत्येतामुदाहृत्य ' आदित्यरश्मयोऽप्यृभव उच्यन्ते ' (निरु.
११. १६) इत्युक्त्वा तस्मिन्मर्थे एतामृचमुदाजहार । हे ऋभवः उरु प्रभूतं भासमानाः ऋतेन
आदित्येन भासमाना वा ऋतेनोदकेन उदकार्यमुत्पन्ना^३ वा । रश्मीनामुरभासमानत्वं प्रसिद्धम् । तथा
आदित्यादुत्पत्तिरपि । उदकार्यं भवनमपि रश्मीनां घर्मकाले भूमिगतं सारमादाय पुनः वर्षकाले^४ प्रवर्ष-
न्तीति प्रसिद्धम् । ' आदित्याजायते वृष्टिः ' (मनु. ३. ७६) इति शास्त्रात् । तथाविधाः नरः
प्रकाशवृष्ट्युदकादेर्नेतारः यूयम् उद्वत्सु उक्ततेषु प्रदेशेषु मेवादिषु तृणं व्रीहियवादिरूपम् अस्मै
प्राणिजाताय तद्रूपकारार्थम् अकृणोतन कृतवन्तः स्थ ॥ ' उपसर्गाच्छन्दसि धात्वर्थे ' इति वतिः ॥
तथा निवत्सु प्रवणदेशेषु अस्मै एव अपः उदकानि अकृणोतन अकुरुत । किं स्वभोगार्थं नेत्याह ।
स्वपस्यया शोभनकर्मच्छया । शोभनं कर्म एभिः कृतमिति यथा यजमानाः स्तुवन्ति तद्विच्छेदस्यर्थः ।
किञ्च यूयम् अगोह्यस्य अप्राह्यस्यादित्यस्य गृहे मण्डले यत् यावत्कालम् असस्तन सुप्तवन्तः
स्थ रात्रौ निर्व्यापारास्तिष्ठथ ॥ ' पस स्वप्ने ' । अस्माल्लङ्घि पूर्ववत्तस्य तनवादेशः । अदादित्वात् शपो
लुक् ॥ तत् तावन्तं कालम् अद्य अहनि इदम् इदानीं नानु गच्छथ अनुसृत्य न गच्छथ ।
यावन्तं कालं रात्रौ सूर्ये निगूढा वतंध्वे तावन्तमेव कालम् अहन्यपि नानुगच्छथेत्यर्थः । यद्वा ।
अगोपनीयस्य तस्य गृहे अन्तरिक्षे यत् यावन्तं कालम् असस्तन वृष्टिम् अदत्त्वा स्वापमकुरुत तत्तावन्तं
कालम् अद्येदानीं वर्षसमये इदं सस्याभिवर्धनवृष्टिप्रवाहरूपं कर्म नानु गच्छथ अनुसृत्य न प्राप्तुम् ।
यावन्तं कालं विवर्षथ तावन्तमेव कालं प्रवर्षथेत्यर्थः ॥

१. ख-च-अ-फ-पिशति पित्रोः; क-पिशति पित्रोरर्थे । २. अ-अ-ट-पुराणप्रसिद्धया । ३. ख-फ-त-त्रो-
दाहरणत्वेन; ऋ-अ-१-एतदुदाहरणत्वेन; त-उदाहरणत्वेन । ४. ऋ-अ-१-वर्षाकाले । ५. च-त-' यथा ' नास्ति ।

संमील्य यद्भुवना पर्यसर्पत कं स्वितात्या पितरा व आसतुः ।

अशपत यः करस्नं व आददे यः प्राब्रवीत्प्रो तस्मा अब्रवीतन ॥ १२ ॥

सम्मील्य । यत् । भुवना । परिऽअसर्पत । कं । स्वित् । तात्या । पितरा । वः । आसतुः ।

अशपत । यः । करस्नम् । वः । आऽददे । यः । प्र । अब्रवीत् । प्रो इति । तस्मै । अब्रवीतन ॥ १२ ॥

हे ऋभवः रश्मयः यूयं यत् यदा भुवना भूतजातानि संमील्य संमीलनं कृत्वा जलधर-
पटलैराच्छाद्य पर्यसर्पत परितः सर्पणं कुरुष्व वर्षथेत्यर्थः । तात्या तातौ तायमाने वृष्ट्युदके । यद्वा ।
तात्या तासु वर्षासु ॥ छान्दसस्यप्रत्ययो दकारस्यात्वं च ॥ अथवा पितृविशेषणम् । तात्या तत्का-
लीनौ पितरा जगतः पालकौ सूर्याचन्द्रमसौ कं स्वित् आसतुः कुत्र खलु तिष्ठतः ॥ अस्तेलिङि
व्यत्ययेन भूभावाभावः । यद्वा । असर्तेर्गत्यर्थस्य लिटि एतद्रूपम् ॥ अहोरात्रविभागेन प्रवर्षयथेत्यर्थः ।
किंच ईदृशान् वः युष्मान् वयः कोऽपि वृष्टिप्रतिबन्धकारी राक्षसादिः करस्नम् । बाहुनामैतत् ,
' करस्नौ बाहू ' (नि. २. ४. ७) इत्युक्तत्वात् । अत्र तु अकारान्तम् । युष्मदीयं हस्तम् आददे
गृह्णाति प्रतिरोधं करोति तम् अशपत नाशयथ । वयः च प्राब्रवीत् प्रकर्षेण वाचा निरुद्धे तस्मै
प्रो प्रैव अब्रवीतन प्रकर्षेण भर्त्सनादिशब्दं कुरुष्व । यद्वा । यो नूनं स्तौति तं प्रकर्षेण रतुतेत्यर्थः ॥

सुसुप्वासं ऋभवस्तदपृच्छतागोह्य क इदं नो अब्रुवधत् ।

श्वानं ब्रस्तो बोधयितारमब्रवीत्संवत्सर इदमद्या व्यख्यत ॥ १३ ॥

सुसुप्वासः । ऋभवः । तत् । अपृच्छत् । अगोह्य । कः । इदम् । नः । अब्रुवधत् ।

श्वानम् । ब्रस्तः । बोधयितारम् । अब्रवीत् । संवत्सरे । इदम् । अद्य । वि । व्यख्यत ॥ १३ ॥

हे ऋभवः रश्म्यात्मकाः यूयं सुसुप्वासः आदिश्वमण्डले स्वपन्तो वर्षणाय ॥ स्वपेलिङः
कसुः ॥ तमादित्यं^१ तत् वाक्यम् अपृच्छत प्रश्नं कुरुष्व । किं तदिति चेत् उच्यते । हे अगोह्य
केनचिद्गोपनीयादित्य स्वामिन् नः अस्मदीयम् इदं कर्म वर्षणरूपं कः अब्रुवधत् बोधयति
प्रेरयति साहाय्यं करोति ॥ बुधेर्धन्तान् लुङि चङि रूपम् ॥ वस्तः सर्वस्य वासयिता आदित्यः ॥
वसैरौणादिकस्तप्रत्ययः । वयोरभेदात् बह्वम् ॥ बोधयितारं प्रेरयितारं श्वानम् अब्रवीत् अन्तरिक्षे
श्वसन्तं वायुं प्रावादीत् । असौ युष्मान् प्रेरयतीति । अथ^२ वायुसहायेन वर्षन्तो यूयं संवत्सरे पूर्णं
अद्य इदानीम् इदं जगत् व्यख्यत विविधं प्रकाशितवन्तः । पूर्वं सूर्याचन्द्रमसौ यथा न दृश्येते
तथा वर्षित्वा इदानीं वर्षकालेऽतीते विश्वं जगत् व्यक्तं कुरुथेत्यर्थः ॥ ख्यातेर्लुङि ' अत्यतिवक्ति-
ख्यातिः' इति अङ् ॥

दिवा यान्ति मरुतो भूम्याभिरयं वारतो अन्तरिक्षेण याति ।

अद्विर्याति वरुणः समुद्रैर्युष्माँ इच्छन्तः शवसो नपातः ॥ १४ ॥

दिवा । यान्ति । मरुतः । भूम्या । अग्निः । अयम् । वारतः । अन्तरिक्षेण । याति ।

अत्समिः । याति । वरुणः । समुद्रैः । युष्मान् । इच्छन्तः । शवसः । नपातः ॥ १४ ॥

हे षवसः वृष्टिकार्यस्य बलस्य षनपातः नपातयितारः ऋभवः षयुष्मान् षइच्छन्तः वृष्टयनु-
कूलचिकीर्षया युष्मानेवेच्छन्तः सर्वे देवा आयायन्ति । कस्मादिति तदुच्यते । षमरुतः वृष्टयनुकूलाः
देवाः षदिवा द्युलोकात् षयान्ति आगच्छन्ति ॥ ' सावेकाचः ' इति तृतीयाविभक्तेरुदात्तत्वम् ॥
षभूम्या भूमेः सकाशात् षअग्निः याति आगच्छति । षअयं षवातः^२ सर्वदा संचारी वायुः षअन्तरिक्षेण
षयाति अन्तरिक्षादायाति । तथा षवरुणः आवरको जलाभिमानी देवः षसमुद्रैः समुन्दनस्वभावैः
षअग्निः ताभ्य आयाति । यद्वा पूर्वं वृष्टिसाहाय्याय^३ आगता एते देवाः कृतकार्याः सन्तः पुनर्युष्मान्
कामयमानाः स्वस्वदेशं प्रति यान्तीत्यर्थः ॥ ॥ ६ ॥

' मा नो मित्रः ' इति द्वाविंशत्यृचं पष्ठं सूक्तं दैर्घतमसम् । तृतीयापष्ठयौ जगद्यौ । शिष्टास्त्रि-
ष्टुभः । अश्वस्य स्तूयमानत्वात् ' या तेनोच्यते सा देवता ' इति न्यायेन अश्वो देवता । अत्रानु-
क्रमणिका—' मानो ब्रधिकाश्वस्तुतिस्तु तृतीयापष्ठयौ जगद्यौ ' इति । अश्वमेधस्य मध्यमेऽहनि अधिगु-
प्रेषे ' अधिगो शमीध्वम् ' इति शिष्टा ' पड्विंशतिरस्य वङ्कयः ' इत्यस्मात्पुरस्तात् वा एतत्सूक्तमाव-
पेत् । ' त्रीणि सुयानि भवन्ति ' इति खण्डे सूत्रितम्—' अधिगो शमीध्वमिति शिष्टा पड्विंशतिरस्य
वङ्कय इति वा मा नो मित्र इत्यावपेत् ' (आश्व. श्रौ. १०. ८) इति ॥

मा नो मित्रो वरुणो अर्यमायुरिन्द्रं ऋभुक्षा मरुतः परि ख्यन् ।

यद्वाजिनो देवजातस्य सप्तैः प्रवक्ष्यामो विदथे वीर्याणि ॥ १ ॥

मा । नः । मित्रः । वरुणः । अर्यमा । आयुः । इन्द्रः । ऋभुक्षाः । मरुतः । परि । ख्यन् ।

यत् । वाजिनः । देवऽजातस्य । सप्तैः । प्रऽवक्ष्यामः । विदथे । वीर्याणि ॥ १ ॥

षनः अस्मान् अश्वं स्तोतुं प्रवृत्तान् मित्रादयो देवाः षमा षपरि षख्यन् परिख्यानं मा कुर्वन्तु ।
परिख्यानं नाम निन्दा । महानुभावं देवजातम् अश्वं तुच्छा नराः स्तुवन्तीति^४ मा कुर्वन्तु ॥ ख्याते-
र्माङ्गि लुङि ' अस्यतिवक्ति ' इत्यादिना च्लेः अङ् ॥ अहरभिमानी देवः षमित्रः राश्वभिमानी
षवरुणः । षअर्यमा तयोः अन्तरालाभिमानी^५ आदित्यः । षआयुः सततगन्ता वायुः ॥ वकारलोपो वा ॥

१. ख-च-ज-त-फ-व-द्यलोकात् अन्तरिक्षात् । २. क्ष-अ१-व-ट-वातः प्रत्यक्षतया । ३. क्ष-व-ट-
वृष्टिसाहाय्यत्वेन । ४. क्ष-व-ट-स्तुवन्तीति ताम् ; व-अ१-स्तुवन्तीति निन्दाम् । ५. क्ष-व-अ१-व-ट-
अन्तरालकालाभिमानी ।

‘इन्द्रः प्रसिद्धः । ऋभुक्षाः देवानां निवासभूतः प्रजापतिः । यद्वा । एतन्महत्त्वम्’ इन्द्रविशेषणं ‘ऋभुक्षाः उक्षा’ (नि. ३. ३. १०) इति तन्नामसु पाठात् । निन्दायाः प्रसक्तिं दर्शयति । ‘यत् यस्मात् ऋवाजिनः वेजनवतो बह्वृजवतो वा’ ‘देवजातस्य बहुदेवतास्वरूपेणोत्पन्नस्य । उपधादीनाम् अस्य शिराध्यवयवत्वादिति भावः । ‘उपा वा अश्वस्य मेध्यस्य शिरः’ (वृ. उ. १. १. १) इत्यादि-
श्रुतेः । यद्वा । देवेभ्यो जातस्य, गन्धर्वकुले उत्पन्नत्वात् । ‘सप्तेः सर्पणशीलस्य । अश्वनामैतत् । एवं-
विधस्याश्वस्य महानुभावस्य’ वीर्याणि वीरकर्माणि सामर्थ्यानि विदधे वेदनसाधने यज्ञे’ प्रवक्ष्यामः
प्रकर्षेण ब्रूमः । अतो मा परि ख्यन् प्रत्युत अनुगृह्णन्वित्यर्थः ॥

यन्निर्णिजा रेक्णासा प्रावृतस्य रातिं गृभीतां मुखतो नयन्ति ।

सुप्राङ्जो मेम्यद्विश्वरूप इन्द्रापूष्णोः प्रियमप्येति पार्थः ॥ २ ॥

यत् । निःऽनिजा । रेकर्णसा । प्रावृत्तस्य । रातिम् । गृभीताम् । मुखतः । नयन्ति ।

सुप्राङ् । अजः । मेम्यत् । विश्वऽरूपः । इन्द्रा॒पू॒ष्णोः । प्रियम् । अपि । एति । पार्थः ॥२॥

यत् यस्मात् निर्णिजा । निर्णिगिति रूपनाम । रेकणसा । रेकण इति धननाम । ' निर्णिक्क वत्तिः ' (नि. ३. ७. १) इति, ' रेकणः रिक्थम् ' (नि. २. १०. २) इति च तन्नामसूक्तत्वात् ॥ उभयत्र मत्वर्थो लुप्यते ॥ रूपवता हिरण्यवताभरणेन प्रावृतस्य सर्वतो वेष्टितस्य अश्वस्य मुग्नतः पुरस्तात् गृभीतां गृहीतां वराति दातव्यां दातव्यत्वेन गृहीताम् अजां^२ नयन्ति ऋत्विजः । स तादृशः अजः^३ सुप्राङ् सुष्ठु प्रक्षस्यागमनः^४ मेम्यत् हन्यमानः ॥ ' मीश् हिंसायाम् ' । अस्मात् यङ्लुगन्तात् कर्मणि व्यययेन शतृ ॥ यद्वा । तस्य शब्दानुकरणं मेमेशब्दं कुर्वन् । विश्वरूपः बहुवर्णेपेतः कृष्ण- मीवः कृष्णललामो वा नैकवर्णः^५ इत्यर्थः । एवंप्रकारं अयम्^६ इन्द्रापूर्णाः । इन्द्रः प्रसिद्धः । पूर्णा पोषको देवोऽग्निः । तयोः प्रियम् । ' आग्नेयः कृष्णमीवः ' (तै. सं. ५. ५. २२) इत्युक्तत्वाद्गोः प्रियत्वात् । सर्वेऽपीन्द्रस्येत्येत्येन्द्रप्रियत्वात् । एवंप्रकारं पाथः अन्नम् अप्येति प्राप्नोतु ॥

ए॒ष छा॒गः पु॒रो अ॒श्वेन॑ वा॒जिना॑ पू॒ष्णो भा॒गो नी॑यते वि॒श्वदे॑व्यः ।

अभिप्रियं यत्पुरोळाशुमर्वता त्वष्टेदेनं सौश्रवसाय जिन्वति ॥ ३ ॥

ए॒षः । छा॒र्गः । पु॒रः । अ॒श्वेन॑ । वा॒जिना॑ । पू॒ष्णः । भा॒गः । नी॒यते॑ । वि॒श्वऽदे॒व्यः ।

अभिऽप्रियम् । यत् । पुरोऽंशम् । अर्वतां । त्वष्टा । इत् । एनम् । सौश्रवसाय । जिन्वति ॥३॥

वृषः वृछागः शृङ्गरहितोऽजः वृअश्वेन वृवाजिना शीघ्रम्यापकेनाश्वेन सह वृपूष्णः पोषकस्याग्नेः
वृभागः भजनीयः वृविश्वदेव्यः सर्वदेवार्हः । अग्नेः सर्वदेवात्मकरवात् तदर्हत्वेन सर्वदेवप्रियत्वम् ।
एवंविधः भजः वृपुरः पुरस्तात् वृनीयते प्राप्यते । यत् यस्मात् एवं क्रियते तस्मात् वृप्रियं प्रीणयितारं

पुरोडाशं पुरस्ताद्वातव्यम् ^१एनम् अजं ^२त्वष्टा सर्वस्योत्पादको देवः । 'त्वष्टा रूपाणि विकरोति' (तै. सं. १. ५. ९. २) इति श्रुतेः । तूर्णव्यापकोऽग्निर्वा । 'उभे त्वष्टुर्बिभ्यतुः' (ऋ. सं. १. ९५. ५) इत्युक्तत्वात् 'अहोरात्रे इति वारणी इति वा' (निरु. ८. १५) इति यास्केन अरणी बिभ्यतुरित्युक्तत्वात् अरणिसंबन्धः अप्रेरेवेति गम्यते । ^३अर्वता अरणवता अश्वेन सह ^४सौश्रवसाय देवानां शोभनाञ्जनिमित्तम् ^५अभि ^६जिन्वति प्रीतिहेतुकं करोति^१ ॥

यद्विष्यमृतुशो देवयानं त्रिमानुषाः पर्यश्वं नयन्ति ।

अत्रा पूष्णः प्रथमो भाग एति यज्ञं देवेभ्यः प्रतिवेदयन्नजः ॥ ४ ॥

यत् । हविष्यम् । ऋतुऽशः । देवऽयानम् । त्रिः । मानुषाः । परि । अश्वम् । नयन्ति ।

अत्र । पूष्णः । प्रथमः । भागः । एति । यज्ञम् । देवेभ्यः । प्रतिवेदयन् । अजः ॥ ४ ॥

^१हविष्यं हविर्योग्यं ^२देवयानं देवानां प्रापणीयम् ^३अश्वं ^४यत् यदा ^५मानुषाः ऋत्विजः ^६ऋतुशः ऋतौ ऋतौ काले काले^२ ^७त्रिः ^८परि ^९नयन्ति^३ पर्यग्निकुर्वन्तीत्यर्थः । ^४अत्र अस्मिन् समये ॥ 'ऋचि तुनुव' इति दीर्घः ॥ ^५पूष्णः पोषकस्याग्नेः ^६भागः ^७अजः ^८प्रथमः ^९एति पुरोगामी सन् गच्छति । किं कुर्वन् । ^{१०}यज्ञं ^{११}देवेभ्यः ^{१२}प्रतिवेदयन् प्रस्थापयन् ॥

होताध्वर्युरावया अग्निमिन्धो ग्रावग्राभ उत शंस्ता सुविप्रः ।

तेन यज्ञेन स्वरंकृतेन सिंष्टेन वक्षणा आ पृणध्वम् ॥ ५ ॥

होता । अध्वर्युः । आऽवयाः । अग्निमऽइन्धः । ग्रावऽग्राभः । उत । शंस्ता । सुऽविप्रः ।

तेन । यज्ञेन । सुऽअरंकृतेन । सुऽइष्टेन । वक्षणाः । आ । पृणध्वम् ॥ ५ ॥

^१होता देवानामाह्वाता एतन्नामकः ऋत्विक् ^२अध्वर्युः अध्वरयुः अध्वरस्य नेता सोऽपि ^३'आवयाः आभिमुख्येन हविषां गमयिता । अध्वर्योर्विशेषणमेतत् ॥ आङ्पूर्वात् वेतेः असुन् पूर्वपद-प्रकृतिस्वरत्वं च ॥ यद्वा । आभिमुख्येन अवयष्टा प्रतिप्रस्थाता उच्यते ॥ 'अवे यजः' (पा. सू. ३. २. ७२) इति णिवन् । 'अवाप्योरूपसर्गयोः' इति अलोपः ॥ ^४अग्निमिन्धः अग्नीत् ॥ 'आष्टान्यो-रिन्धे' (पा. सू. ६. ३. ७०. ६) इति सुम् ॥ ^५ग्रावग्राभः । ग्रावः स्तुत्या गृह्णातीति ग्रावस्तुत् ॥ कर्मण्यण् ॥ ^६उत अपि च ^७शंस्ता प्रशस्ता^३ । ^८सुविप्रः इति मेधाविनाम । शोभन-मेधोपेतो ब्रह्मोच्यते । 'ब्रह्मा त्वो वदति जातविद्याम्' (ऋ. सं. १०. ७१. ११) इत्यत्र 'ब्रह्मको जाते-जाते विद्यां वदति ब्रह्मा सर्वविद्यः सर्वं वेदितुमर्हति' (निरु. १. ८) इत्युक्तत्वात् ब्रह्मा एव

१. क्ष-ज-ट-प्रीणाति हेतुं करोति । २. क्ष-ङ-झ-ज-ट-काले काले तत्तदुत्पादनकाले अश्वम् । त्रिः परिणयन्ति । यद्वा । त्रिः मानुषाः पत्नी यजमानः ऋत्विजश्च यागाश्वं (क्ष-ज-ट-यद्वाश्वम्; झ-ज-यजाश्वम्) नयन्ति । ३. क्ष-ज-ट-प्रशंस्ता ।

सुविप्रशब्देनाभिधेयः । स चानुक्तविगुपलक्षकः । एते सर्वे^१ तेन प्रसिद्धेन^२ वस्वरंकृतेन सुधुरणीयं कृतेन स्वलंकृतेन वा उच्चारसौष्टवादिना सुष्ठु संपादितेन^३ वस्विष्टेन सुष्ठु इष्टेन^४ यज्ञेन^५ वक्षणाः अभितो घृतकुल्यादीन्^६ प्रवहणस्वभावाः^७ प्रसिद्धा नदीर्वा^८ वा^९ वृणध्वं सर्वतः पूरयत यज्ञं सम्यग्विर्वैर्यं फलं साधयतेत्यर्थः ॥ ॥ ७ ॥

यूपव्रस्का उत ये यूपवाहाश्चषालं ये अश्वयूपाय तक्षति ।

ये चार्वते पचनं संभरन्त्युतो तेषामभिगूर्तिर्न इन्वतु ॥ ६ ॥

यूपव्रस्काः । उत । ये । यूपवाहाः । चषालम् । ये । अश्वयूपाय । तक्षति ।

ये । च । अर्वते । पचनम् । सम्भरन्ति । उतो इति । तेषाम् । अभिगूर्तिः । नः । इन्वतु ॥ ६ ॥

यूपव्रस्काः यूपार्हवृक्षस्य व्रश्चनकर्तारं छेतारः । उत ये च यूपवाहाः छिन्नस्य वोढारः । ये च चषालम् । यूपस्योपरिस्थाप्यं यूपग्रभागं चषालमाहुः । तत् ये अश्वयूपाय अश्वबन्धनयूपाय तक्षति ॥ तक्षतीति वचनव्यत्ययः ॥ साधु संपादयन्ति । ये च अर्वते अरणवते अश्वाय पचनं पाकसाधनं काष्ठभाण्डादिकं संभरन्ति । उतो अपि च नः अस्मत्संबन्धिनां तेषाम् ऋत्विजाम् अभिगूर्तिः संकल्पः सर्वथा करणीयमिति^१ बुद्धिः इन्वतु व्याप्नोतु ॥ इन्वतिव्याप्तिवचनः ' इन्वति ननक्ष ' इति तद्वचनेषु पाठात् ॥ यद्वा । तेषामभिगूर्तिः नः अस्मानिन्वतु । यागं साधुपारं प्रापय्य फलेन^२ योजयत्वित्यर्थः ।

उप प्रागात्सुमन्मेऽधायि मन्म देवानामाशा उप वीतपृष्ठः ।

अन्वेनं विप्रा ऋषयो मदन्ति देवानां पुष्टे चक्रमा सुबन्धुम् ॥ ७ ॥

उप । प्र । अगात् । सुमत् । मे । अधायि । मन्म । देवानाम् । आशाः । उप । वीतपृष्ठः ।

अनु । एनम् । विप्राः । ऋषयः । मदन्ति । देवानाम् । पुष्टे । चक्रम् । सुबन्धुम् ॥ ७ ॥

मन्म मननीयं फलं सुमत् उप प्रागात् उपग्रेतु । ' सुमत्स्वयमित्यर्थः ' (निरु. ६.२२) इति यास्कः । यद्वा । स्वयमेव मादयितृत्वे मयि अधायि धीयते । फलभूतः अश्वः आगतः स च मया^१ धृतः^२ इत्यर्थः । किमर्थम् । वीतपृष्ठः साधुपोषणेन प्राप्तपश्चाद्भागः^३ कान्तपृष्ठो वा । अत्यन्तं हसः इत्यर्थः । तादृशोऽयं देवानामाशाः पूरयितुम् उप गच्छतु । यागार्थमागतम् एनं सुबन्धुं शोभनबन्धनमश्वं देवानाम् आशास्यमानानां पुष्टे पोषणाय चक्रम् कुर्मः । तं च विप्राः मेधाविनः ऋत्विजः ऋषयः अतीन्द्रियद्रष्टारोऽन्ये वा विप्रा ऋषयश्च अनु मदन्ति अनुमोदन्ताम् । सम्यक् कृतमिति परितुल्यन्तु^४ ॥

१. क्ष-ज-ट-अमृतकुल्यादीन् द्रवणस्वभावाः । २. क्ष-ज-ट-करणीय इति । ३. क्ष-ख-च-ज-ज्ञ-क्ष-ज-ट-त-फ-ब-बलेन । ४. क्ष-ज-ट-धायते । ५. क्ष-झ-१-ज-ट-मयि श्रितः । ६. झ-प्राप्तपश्चाद्भागः । ७. क्ष-झ-१-ज-ट-परितोषयन्तु ।

यद्वाजिनो दामं संदानमर्वतो या शीर्षिण्या रशना रज्जुरस्य ।

यद्वा घास्य प्रभृतमास्ये^१ तृणं सर्वा ता ते अपि देवेष्वस्तु ॥ ८ ॥

यत् । वाजिनः । दामं । सम्दानम् । अर्वतः । या । शीर्षिण्या । रशना । रज्जुः । अस्य ।

यत् । वा । घ । अस्य । प्रभृतम् । आस्ये । तृणम् । सर्वा । ता । ते । अपि । देवेषु । अस्तु ॥ ८ ॥

वाजिनः गमनवतोऽश्वस्य यत् दामं ग्रीवाबद्धा रज्जुः । यच्च संदानं सम्यगवच्छेदकं बन्धकं पादबन्धनं दामं अस्ति । या च अस्य शीर्षिण्या शिरसि बद्धा खलीनरज्जुः^२ अस्ति ॥ शिरःशब्दात् ' भवे छन्दसि ' इति यत् । ' ये च तद्धिते ' (पा. सू. ६. १. ६१) इति शीर्षन्भावः । तित्स्वरितः ॥ यद्वा घ^३ अस्य अश्वस्य आस्ये मुखे प्रभृतं प्रहतं प्रक्षिप्तं तृणम् अस्ति । घशब्दो हाथे स च प्रसिद्धार्थः ॥ सर्वा सर्वाणि ता तानि^३ सर्वाणि अपि हे अश्व ते तव संबन्धीनि देवेष्वस्तु सन्तु देवेषु मध्ये भवन्तु । देवत्वं प्राप्नुवन्तु वा ॥ वचनव्यत्ययः ॥ अत्रोपयुक्तानां सर्वेषां देवत्वं किल^४ अश्वस्य तत्प्राप्तिः न^५ आशासनीया ॥

यदश्वस्य क्रविषो मक्षिकाश्च यद्वा स्वरौ स्वधितौ रित्तमस्ति ।

यद्वस्तयोः शमितुर्यन्त्रेषु सर्वा ता ते अपि देवेष्वस्तु ॥ ९ ॥

यत् । अश्वस्य । क्रविषः । मक्षिका । आश । यत् । वा । स्वरौ । स्वधितौ । रित्तम् । अस्ति ।

यत् । हस्तयोः । शमितुः । यत् । न्त्रेषु । सर्वा । ता । ते । अपि । देवेषु । अस्तु ॥ ९ ॥

अश्वस्य तदवयवभूतस्य क्रविषः आममांसस्य यत् यदङ्गं मक्षिका आश अभक्षयत् ॥ ' अश भोजने ' । यद्वा । कर्मणि पठ्यी ॥ अश्वस्य यन्मांसं भक्षयति । वा अथवा स्वरौ पञ्चजनकाले^६ यत् रित्तं लिप्तम् अस्ति । ' स्वरूपा पशुमनक्ति ' इति श्रुतेः । अथवा स्वधितौ छेदनकाले च अवदानकाले यत् रित्तमस्ति शमितुः हस्तयोः लिप्तमस्ति । विशसनकाले यत् च न्त्रेषु लिप्तम् ता सर्वा तानि सर्वाणि हे अश्व ते तव संबन्धीनि देवेष्वस्तु देवेषु संतोषार्थाय^७ भवन्तु ॥

यदूर्ध्वमुदरस्यापवाति य आमस्य क्रविषो गन्धो अस्ति ।

सुकृता तच्छमितारः कृण्वन्तु मेधं शृतपाकं पचन्तु ॥ १० ॥

यत् । ऊर्ध्वम् । उदरस्य । अपवाति । यः । आमस्य । क्रविषः । गन्धः । अस्ति ।

सुकृता । तत् । शमितारः । कृण्वन्तु । उत । मेधम् । शृतपाकम् । पचन्तु ॥ १० ॥

१. झ-रस (श) ना खलीनरज्जुः । २. क्ष-ज-ट- ' घ ' नास्ति । ३. क्ष-ड-अ-ट-तानि । अपि शब्दश्चार्थे । ४. ड-झ-१-किम् । ५. ड-झ-१- ' न ' नास्ति । ६. ड-झ-१-त्रश्चनकाले । ७. च-च । ८. च-संतोषार्था संबन्धुः ; क्ष-ड-झ-१-अ-ट-सन्तु नेषामर्थाय भवन्तु ।

१उदरस्य संबन्धि १यत् १ऊवध्यम् ईपजीणं तृणं पुरीषम् १अपवाति अपगच्छति । १यः च १आमस्य अपक्वस्य १क्रविषः मांसस्य १गन्धः १अस्ति लेशोऽस्ति । पाकस्य समये यत्किञ्चिद्वध्यम-
पक्वस्य च लेशोऽस्ति आमगन्धोऽस्ति । १तत् सर्वं १शमितारः विशासनकर्तारः १सुकृता १कृष्वन्तु
सुकृतम्^१ उक्तदोषरहितं कुर्वन्तु । १उत अपि च १मेधं मेध्यं यज्ञार्हं पशवयवं^२ श्रुतपाकं देवयोग्यपाकोपेतं
यथा भवति तथा १पचन्तु पितृमनुष्यादियोग्यम् अतिपक्वम् ईपस्पकं च मा कुर्वन्निबल्यर्थः ॥ ॥ ८ ॥

यत्ते गात्रादग्निना पच्यमानादग्निं शूलं निहतस्यावधावति ।

मा तद्भूम्यामा श्रिषन्मा तृणेषु देवेभ्यस्तदुशद्भ्यो रातमस्तु ॥ ११ ॥

यत् । ते । गात्रात् । अग्निना । पच्यमानात् । अग्नि । शूलम् । निहतस्य । अवधावति ।

मा । तत् । भूम्याम् । आ । श्रिषत् । मा । तृणेषु ।

देवेभ्यः । तत् । उशत्^३भ्यः । रातम् । अस्तु ॥ ११ ॥

हे अश्व १ते तव १अग्निना १पच्यमानात् १गात्रात् १यत् ऊष्मरूपं रसो वा यत्किञ्चित् १अव-
धावति । तथा १निहतस्य निःशेषेण हतस्य तव यदङ्गं रसरूपं १शूलम् अभिलक्ष्य अवधावति निर्गच्छति ।
१तत् तदङ्गं १भूम्यां १मा १आ १श्रिषत् आश्लिष्टं मा भूत् ॥ श्रिषेः पुषादित्वात् अङ् ॥ पाकसमये
तथा १मा १तृणेषु विशासनसमये दर्भेषु^४ मा अपगच्छतु । तर्हि तत्पतितं कुत्र गच्छत्विति चेत् उच्यते ।
१तत् तादृशम् १उशद्भ्यः कृत्स्नं हविः कामयमानेभ्यः १देवेभ्यः १रातं दत्तम् १अस्तु ॥

ये वाजिनं परिपश्यन्ति पक्वं य ईमाहुः सुरभिर्निर्हरेति ।

ये चार्चितो मांसमिक्षामुपासते उतो तेषामभिगूर्तिर्न इन्वतु ॥ १२ ॥

ये । वाजिनम् । परिपश्यन्ति । पक्वम् । ये । ईम् । आहुः । सुरभिः । निः । हुर । इति ।

ये । च । अर्चितः । मांसमिक्षाम् । उप^५आसते ।

उतो इति । तेषाम् । अभिगूर्तिः । नः । इन्वतु ॥ १२ ॥

१ये १पक्वं १वाजिनम् अश्वम् अश्ववयवं १परिपश्यन्ति परितः पावनबुद्ध्या^१ ईक्षन्ते । १य १हं
ये चैनं १सुरभिः शोभनगन्धः^२ अतः १निर्हरं किञ्चिदप्यस्मभ्यं देहि १इति १आहुः । यद्वा । निःशेषेण
देवेभ्यो हरेत्याहुः । यतः सुरभिः अतो देवयोग्यमिति । किञ्च १ये १चार्चितो १मांसमिक्षामुपासते
ये^३ नराः^४ अस्य अर्चितः अश्वस्य द्रुतशिष्टमांसयाचनामुपासते कांक्षन्ते । १उतो अपि च १तेषाम् उक्त-
विधानाम् १अभिगूर्तिः अभितः उद्यमनं^५ १नः अस्मान् १इन्वतु व्याप्नोतु । यथा^६ अस्माभिः अश्वे

१. क्ष-ञ-ट-सुप्त कृतम् । २. च-झ-दर्भेषु मा श्रिषत् । ३. ङ-पावनबुद्ध्या एव; झ-पाचनं बुद्ध्या ।
४. ङ-शोभनगन्धोऽयम् । ५. क्ष-ञ-ट-येन राक्षसाः; ङ-झ १-ये च राक्षसाः । ६. क्ष-ङ-झ १-ञ-ट-
संकरः । ७. झ १-ते यथा ।

उपालब्धे एवं स्पृहयन्ति तथा यज्ञो निर्वाहयतु^१ इत्यर्थः । यद्वा । मन्त्रः^२ देवपरो व्याख्येयः । ये देवाः नाजिनं पक्वं परिपश्यन्ति कदा होष्यतीति विलम्बं दृष्ट्वा ये च सुरभिरीमेनं निर्हर निःशेषेणास्मभ्यं देहीत्याहुः ये चार्वतोऽश्वस्य मांसभिक्षामुपासते तेषामभिगूर्तिर्न इन्वतु^३ तेषाम् उद्यमः^४ सफलो भवत्वित्यर्थः ॥

यन्नीक्षणं मांसपचन्या उखाया या पात्राणि यूष्ण आसेचनानि ।

ऊष्मण्यापिधाना चरूणामङ्गाः सूनाः परि भूपन्त्यश्वम् ॥ १३ ॥

यत् । निऽईक्षणम् । मांसपचन्याः । उखायाः । या । पात्राणि । यूष्णः । आऽसेचनानि ।

ऊष्मण्या । अपिऽधाना । चरूणाम् । अङ्गाः । सूनाः । परि । भूपन्ति । अश्वम् ॥ १३ ॥

‘मांसपचन्याः मांसपचन्याः ॥ पचतेः अधिकरणे ल्युट् । ‘ मांसस्य पचि युङ्घजोः ’ (का. ६. १. १४४) इत्यन्तलोपः ॥ ‘उखायाः स्थाव्याः ‘नीक्षणं पाकपरीक्षासाधनं काष्ठं तथा ‘या यानि ‘पात्राणि ‘यूष्णः रसस्य कथितस्य ‘आसेचनानि आसेचनसाधनानि तथा ‘ऊष्मण्या ऊष्मनिवारणार्हाणि पात्राणि तथा ‘चरूणां पात्राणां मांसपूर्णानाम् ‘अपिधाना अपिधानानि तत्साधनानि तथा ‘अङ्गाः हृदयाद्यवयवाङ्गनसाधनाः^५ वेतसशाखाः ‘सूनाः अवदानमाधनाः स्वधित्यादयः एतम्^६ ‘अश्वम् अश्वावयवं ‘परि ‘भूपन्ति परितो भूपयन्ति स्वस्वव्यापारेण साधयन्तीत्यर्थः ॥ ‘ भूप अलंकारे ’ । भौवादिकः ॥

निक्रमणं निषदं विवर्तनं यच्च पङ्क्तिशमर्वतः ।

यच्च पपौ यच्च घासि जघास सर्वा ता ते अपि देवेष्वस्तु ॥ १४ ॥

निऽक्रमणम् । निऽसदनम् । विऽवर्तनम् । यत् । च । पङ्क्तिशम् । अर्वतः ।

यत् । च । पपौ । यत् । च । घासिम् । जघास । सर्वा । ता । ते । अपि । देवेषु । अस्तु ॥ १४ ॥

यत् ‘निक्रमणम् । नितरां क्रमते यत्र तन्निक्रमणं स्थानम् । नितरां सीदत्यत्रेति ‘निषदनम् । ‘विवर्तनं विविधवर्तनम् इतस्ततो लुण्ठनं^७ यत्र तत् ॥ सर्वत्राधिकरणे ल्युट् ॥ ‘यच्च ‘अर्वतः अश्वस्य ‘पङ्क्तिं पादबन्धनम् । यद्वा । बन्धनं पद् तद्वान्^८ प्रदेशः^९ । अत्र सर्वत्र देवार्थस्याश्वस्य रोमादीनामपि निरर्थकत्वाभावाय तत्स्थानमपि स्वीक्रियते । यद्वा । क्रियापरावगन्तव्या । आलम्भसमये निग्रहेण या निक्रमणाद्यश्रेष्ठाः सन्ति ता इत्यर्थः । ‘यच्च ‘पपौ यदुदकमपिबत् । ‘यच्च ‘घासिम् अदनीयं तृणादिकं ‘जघास अभक्षयत् । हे अश्व ‘ते तव ‘ता तानि सर्वाणि निक्रमणादीनि ‘देवेष्वस्तु सन्तु देवेषु व्याप्नोतु^{१०} तान्यपि निरर्थकानि मा भूवन्नित्यर्थः ॥

१. ङ-ज्ञ-झ-झ-निर्वहतु । २. ङ-च-झ-झ-अयं मन्त्रः । ३. च-झ-इन्वतु इति । ४. ङ-झ-संकल्पः । ५. झ-हृदयाद्यवयवाङ्गनसाधनानि । ६. झ-अ-उ-एनम् । ७. झ-ङ-झ-अ-उ-लुण्ठनं वर्तनं वा । ८. झ-झ-तद्वन्तं प्रदेशम् । ९. झ-अश्वालम्भसमये । १०. च-ज-प्राप्नोतु ।

मा त्वाग्निध्वनयीधूमगन्धिर्मोखा भ्राजन्त्यभि विक्त जग्निः ।

इष्टं वीतमभिगूर्तं वर्षदृकृतं तं देवासः प्रति गृभ्णन्त्यश्वम् ॥ १५ ॥

मा । त्वा । अग्निः । ध्वनयीत् । धूमऽगन्धिः । मा । उखा । भ्राजन्ती । अभि । विक्त । जग्निः ।
इष्टम् । वीतम् । अभिऽगूर्तम् । वर्षदृकृतम् । तम् । देवासः । प्रति । गृभ्णन्ति । अश्वम् ॥ १५ ॥

हे अश्व १त्वा त्वां १धूमगन्धिः धूमेन व्याप्तः १ अग्निः १ मा १ध्वनयीत् मा ध्वनयत् १ ।
धूमं दृष्ट्वा शब्दं मा कुर्वित्यर्थः । अश्वस्य शब्दने प्रायश्चित्तविधानात् । यद्वा । हे पच्यमाना-
श्ववयव त्वा त्वां धूमगन्धिरग्निर्मा ध्वनयीत् । ध्वना सति भाण्डभङ्गः स्यात् । ' नोनयति० '
(पा. सू. ३. १. ५१) इत्यादिना चङ्प्रतिषेधः । ' इत्यन्तक्षण० ' इति वृद्धयभावः ॥ किंच
१भ्राजन्ती अत्यन्ताग्निसंयोगेन दीप्ता १ उखा स्थाली १मा १अभि १विक्त अभितो मा चीचलत्तापाति-
शयेन मा नीनशदित्यर्थः ॥ ' ओविजी भयचलनयोः ' । छान्दसो विकरणस्य लुक् । लुङि वा
' झलो झलि ' इति सलोपः ॥ स्थाली विशेष्यते । १जग्निः जिघ्रन्ती तापेन ॥ ' घ्रा गन्धोपादाने ' ।
' आद्गमहन० ' इति किन्प्रत्ययः ॥ १तं तादृशम् १अश्वम् १इष्टं होतुमिपितं १वीतं होमाय
आनीतम् १अभिगूर्तम् अभिमुख्येन प्रदानाय उद्यतम् १ । यद्वा । इष्टं प्रयाजैराप्रीतं वीतं पर्यभिकृतमभि-
गूर्तं ' ये यजामहे ' इत्यागूर्युक्तम् । १वर्षदृकृतं वर्षदृकारेण देवसंस्कृतम् १ एवंभूतं तं १देवासः देवाः
१प्रति १गृभ्णन्ति प्रतिगृह्णन्ति ॥ ॥ ९ ॥

यदश्वाय वासं उपस्तृणन्त्यधीवासं या हिरण्यान्यस्मै ।

संदानमर्वन्तं पट्नीशं प्रिया देवेषु यामयन्ति ॥ १६ ॥

यत् । अश्वाय । वासः । उपऽस्तृणन्ति । अधीवासम् । या । हिरण्यानि । अस्मै ।

सम्ऽदानम् । अर्वन्तम् । पट्नीशम् । प्रिया । देवेषु । आ । यमयन्ति ॥ १६ ॥

१अश्वाय संज्ञप्यमानाय १अधीवासम् उपर्याच्छादनयोग्यं १यत् १वासः १उपस्तृणन्ति सर्वतः
आच्छादयन्ति ॥ ' स्तृष् आच्छादने ' । क्रैयादिकः ॥ तथा १अस्मै अश्वाय १या यानि १हिरण्यानि
सौवर्णराजतकांस्यानि कल्पयन्ति । तथा १अर्वन्तम् ॥ षष्ठ्यर्थे द्वितीया ॥ अर्वतोऽश्वस्य १संदानं
शिरोबन्धनं १पट्नीशं पादेषु प्रविष्टं पादबन्धनम् । एतानि १प्रिया देवानां प्रियतराणि चात्वाले बद्ध्वा
स्थापितानि १देवेषु १आ १यामयन्ति प्रापयन्ति ॥

१. क्ष-ङ-ञ-ट-व्याप्तः धूमगन्धो वा अग्निः; झ-व्याप्तः धूमगन्धो वह्निः । २. क्ष-झ१-ञ-ट-ध्वनयतु ।
३. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-दीप्यमाना । ४. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-संकल्पितम् । ५. झ१-देयम् ।

यत्ते सादे महसा शूकृतस्य पाण्यी वा कशया वा तुतोद ।

सुचेव ता हविषो अध्वरेषु सर्वा ता ते ब्रह्मणा सूदयामि ॥ १७ ॥

यत् । ते । सादे । महसा । शूकृतस्य । पाण्यी । वा । कशया । वा । तुतोद ।

सुचाऽइव । ता । हविषः । अध्वरेषु । सर्वा । ता । ते । ब्रह्मणा । सूदयामि ॥ १७ ॥

‘महसा बलेन शूकृतस्य । शब्दानुकरणमेतत् । शूकारं कुर्वतः ते तव सादे सद्ने अगमने’
निमित्तभूते स्मिन् ॥ सदेभावे घञ् । ‘कर्षात्त्वतः’ इत्यन्तोदात्तत्वम् ॥ अर्थतो गमनं कुर्वन् शूकारं
कुर्वतः ते त्वां पाण्यी वा कशया वा तुतोद व्यथयति । यत् यस्मान् तस्मान् ते तव ता
तानि सर्वा सर्वाणि अध्वरेषु यागेषु ब्रह्मणा मन्त्रेण सूदयामि क्षरामि आहुतिस्त्वेन कल्पया-
मीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । अध्वरेषु यागेषु हविषः हविः आज्यादिकं सुचेव सुचा यथा सूदयन्ति
तद्वत् ॥

चतुर्विंशद्वाजिनो देवबन्धोर्वङ्क्रीरश्वस्य स्वधितिः समेति ।

अच्छिद्रा गात्रा वयुना कृणोत परुष्परुनुघुष्या वि शस्त ॥ १८ ॥

चतुःऽत्रिंशत् । वाजिनः । देवऽबन्धोः । वङ्क्रीः । अश्वस्य । स्वऽधितिः । सम् । एति ।

अच्छिद्रा । गात्रा । वयुना । कृणोत । परुःऽपरुः । अनुऽघुष्य । वि । शस्त ॥ १८ ॥

‘वाजिनः अश्वस्य देवबन्धोः देवानां प्रियस्य चतुर्विंशत् वङ्क्रीः एतत्संस्थानि उभय-
पार्श्वस्थानि स्वधितिः छेदनमाधनोऽसिः समेति सम्यगाच्छति छेदनाय । इतरेषामजादीनां पङ्क्ति-
रेव, ‘पङ्क्तिरतिरस्य वङ्कयः’ (ऐ. ब्रा. २. ६) इति प्रैषात् । हे विशसनस्य कर्तारः अस्याश्वस्य
गात्राणि शरीरावयवान् अच्छिद्रा अच्छिद्राणि यथा भवन्ति तथा वयुना वयुनानि प्रज्ञानानि ।
वयुनमिति प्रज्ञानाम्, ‘वयुनम् अभिस्था’ (नि. ३. ९. १०) इति तन्नामसूक्तत्वात् । कृणोत
कुरुत ॥ ‘तप्तनप्तनधनाश्च’ इति तवादेशः ॥ हृदयजिह्वावक्षःप्रभृतीनि प्रजाय मध्ये छिन्नानि मा
कुस्तेत्यर्थः । तदर्थं परुःपरुः प्रतिपर्व प्रतिहृदयाद्यवयवम् अनुघुष्य हृदमवद्यमिति संशयैव वि
शस्त विशसनं कुरुत ॥ ‘शस् हिंसायाम्’ । छान्दसः शपो लुक् ॥ ‘गात्रंगात्रमस्यानूनं
कृणुताम्’ (ऐ. ब्रा. २. ६) इति प्रैषात् ॥

एकस्त्वष्टुरश्वस्या विशस्ता द्वा यन्तारा भवतस्तथ ऋतुः ।

या ते गात्राणामृतुथा कृणोमि ताता पिण्डानां प्र जुहोम्यग्नौ ॥ १९ ॥

एकः । त्वष्टुः । अश्वस्य । विऽशस्ता । द्वा । यन्तारा । भवतः । तथा । ऋतुः ।

या । ते । गात्राणाम् । ऋतुऽथा । कृणोमि । ताता । पिण्डानाम् । प्र । जुहोमि । अग्नौ ॥ १९ ॥

१. क्ष-झ-अ-ट-गमने । २. क्ष-ज-ट-अर्धतो गमनं कुर्वन् शूकारं कुर्वतः ते; उ-अर्धतो गमनं कुर्वतः
ते; झ-अ-ट-गमनं कुर्वतः ते । ३. क्ष-झ-अ-ट-सूदयति ।

वृष्टुः अस्य^१ दीप्तस्य^२ अश्वस्य^३ विशस्ता विशसनस्य कर्ता^४ एकः । एक एव । स कः । ऋतुः
एतदुपलक्षितः कालात्मा तस्यैव सर्वेषामपि पर्यवसितृत्वात् । यद्वा । ऋतुः निःशङ्कविशसनाय
गन्ता शमिता । तथा^५ द्वा^६ यन्तारा नियमवितारी अहोरात्रे देवीं द्यावापृथिव्यां वा ऋत्विधु
भवतः ॥ तथ ऋतुः इत्यत्र ' ऋत्यकः ' इति प्रकृतिभावो ह्रस्वत्वं च ॥ हे अश्व^७ ते तव^८ गात्राणां^९
मध्ये^{१०} या यानि हृदयाद्यवयवानि^{११} ऋतुथा^{१२} काले^{१३} ऋणोमि छिनधि संपादयामि^{१४} पिण्डानां^{१५} मध्ये^{१६}
ताता तानि तानि प्रज्ञानानुरोधेन^{१७} अमौ^{१८} प्र^{१९} जुहोमि प्रकर्षेण हुतं करोमि ॥

मा त्वा^१ तपत्प्रिय आत्मापियन्तं मा स्वधितिस्तन्व^२ आ तिष्ठिपत्ते ।

मा ते^३ गृधुरविशस्तातिहाय^४ छिद्रा गात्राप्यसिना^५ मिथू^६ कः ॥ २० ॥

मा । त्वा । तपत् । प्रियः । आत्मा । अपिऽयन्तम् । मा ।

स्वऽधितिः । तन्वः । आ । तिस्थिपत् । ते ॥ मा । ते । गृध्रुः ।

अविऽशस्ता । अतिऽहाय । छिद्रा । गात्राणि । असिना । मिथु । कुरिति कः ॥ २० ॥

हे अश्व^१ त्वा त्वाम्^२ अपियन्तं देवान् प्रति गच्छन्तं^३ प्रियः^४ आत्मा भोगायतनत्वात् तव
प्रियतरो देहः^५ मा तपत् तप्तं मा कार्पीन् वियोगजनिता व्यथा मा भूदित्यर्थः । स्वधितिः शस्त्रं^६ ते
तव तन्वः तनूः अङ्गानि^७ मा आ^८ तिष्ठिपत् त्वयि चिरमास्थितानि मा कार्पीन् ॥ स्थापयतेर्लुङि
' तिष्ठतेरित् ' (पा. सू. ७. ४. ५) इति ह्रस्वम् ॥ तथा^९ ते तव^{१०} गात्राणि^{११} गृध्रुः^{१२} केवलमांस-
ग्रहणेभ्यः^{१३} अविशस्ता विशसने अकुशलः शमिता^{१४} अतिहाय न्यूनातिरेकभावेन तत्तदङ्गमतिक्रम्य मध्ये^{१५}
मिथु मिथ्या व्यर्थम्^{१६} असिना^{१७} छिद्रा छिद्राणि तिर्यञ्छिन्नानि^{१८} मा^{१९} कः^{२०} मा कार्पीन् ॥ करोतेर्लुङि
' मन्त्रे घस ' इति च्लेर्लुक् । गुणः । ' हल्ङ्याभ्यः ' इति तलोपः^{२१} ॥

न वा उ^१ एतन्म्रियसे न रिष्यसि देवाँ इदैषि पृथिभिः सुगेभिः ।

हरीं ते युञ्जा पृषती अभूतामुपास्थाद्वाजी धुरि रासभस्य ॥ २१ ॥

न । वै । ऊँ इति । एतत् । म्रियसे । न । रिष्यसि । देवान् । इत् । एषि । पृथिभिः । सुगेभिः ।

हरी इति । ते । युञ्जा । पृषती इति । अभूताम् । उप । अस्थात् । वाजी । धुरि । रासभस्य ॥ २१ ॥

न^१ वा^२ उ^३ नैव खलु^४ एतन्म्रियसे । वैशब्दः एवकारार्थः । उ इत्यवधारणे । नैव इदानीम्
इतराश्ववत् मृतो भवसि देवत्वप्राप्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् । अत एव^५ न रिष्यसि न हिंस्यसे^६ । व्यर्थं हिंसायाः^७
अभावात् । ननु प्रत्यक्ष्यतो मृतिः अवयवनाशश्च दृश्यते कथमेवमुच्यते इति । उच्यते । सुगेभिः

१. ङ-झ१-अश्वस्य । २. क्ष-ज-ट-गात्राणां अवयवानां हृदयाद्यवयवानि । कर्मणि षष्ठी । ऋतुथा ।

३. क्ष-ङ-झ-ज-ट-काले काले । ४. क्ष-ज-ट-प्रजातानुरोधे वा; ङ-प्रज्ञानानुरोधे; झ१-प्रजातानुरोधे ।

५. क्ष-ज-ट-तिलोपः । ६. झ-हिंस्यसे इत्यर्थः । हिंसायाः ।

वपथिभिः शोभनगमनसाधनैर्मार्गैः देवयानलक्षणैः देवान् वद्वत् वपुषि देवानेव प्राप्नोषि । अतो युक्तैषोक्तिः ।
 कैः साधनैरिति तत्राह । एते त्वां वोढुं हरी एतन्नामानौ इन्द्रस्याश्वौ ते तव युजा रथे युक्तौ अभूतां
 भविष्यतः । आशंसारूपत्वात् भूतार्थनिर्देशः । 'हरी इन्द्रस्य' (नि. १. १५. १) इति निरुक्तम् ।
 तथा वृषती वृषत्यौ मरुतां वाहनभूतौ युजा^१ अभूतां^१ युक्तौ भविष्यतः । 'वृषत्यो मरुताम्' (नि.
 १. १५. ६) इति च निरुक्तम् ॥ युजेः 'ऋत्विक्' इत्यादिना किन् । 'युजेरसमासे' (पा. सू.
 ७. १. ७१) इति नुम् । 'सुपां सुलुक्' इति आकारः ॥ तथा रासभस्य अश्विवाहनस्य एतन्नामक-
 स्याश्वस्य धुरि स्थाने वर्तमानः कश्चित् वाजी उपस्थात् उपस्थास्यति वहतीत्यर्थः । यद्वा । रास-
 भस्य भानोः धुरि वर्तमानि युक्तो वाजी अश्वः उपस्थास्यति देवत्वं गच्छतस्तव गमनाय इन्द्रादयः स्वस्व-
 वाहनानि प्रेषयन्तीत्यर्थः । यद्वा । तत्तद्देवभावमापन्नं त्वां तानि तानि वाहनानि वहन्ति ॥

उपाकरणकाले अवघ्राणावर्तने^२ यद्यश्वो न कुर्यात् तदैषा नैमित्तिकी यजमानवाचनार्था भवति ।
 तथा च सूत्रितं—'सुगव्यं नो वाजी स्वश्व्यमिति यजमानं वाचयेत्' (आश्व. श्रौ. १०. ८) इति ॥

सुगव्यं नो वाजी स्वश्व्यं पुंसः पुत्रां उत विश्वापुषं रयिम् ।

अनागास्त्वं नो अदितिः कृणोतु क्षत्रं नो अश्वो वनतां हविष्मान् ॥ २२ ॥

सुगव्यम् । नः । वाजी । सुऽअश्व्यम् । पुंसः । पुत्रान् । उत । विश्वऽपुषम् । रयिम् ।

अनागाऽत्वम् । नः । अदितिः । कृणोतु । क्षत्रम् । नः । अश्वः । वनताम् । हविष्मान् ॥ २२ ॥

वाजी अश्वः आलभ्यमानः नः अस्माकं सुगव्यं शोभनेन गोसमूहेन युक्तं विश्वापुषं रयिं
 विश्वस्य पोषकं धनं कृणोतु करोतु ॥ 'खलगोरथात्' (पा. सू. ४. २. ५०) इति समूहार्थं यत् ।
 छान्दसमुत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । यद्वा । सामूहिकस्याणः प्रसङ्गे 'सर्वत्र गोरजादिप्रत्ययप्रसङ्गे'
 (का. ४. ३. १६०) इति यत् । तदन्तस्य 'आद्युदात्तं व्यञ्जन्दसि' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥
 तथा स्वश्व्यं शोभनाश्वसमूहयुक्तम् । तथा पुंसः पुत्रान् । पुत्रशब्दः स्त्रीपुमपर्यसाधारणः । अतः
 पुमपर्यानीत्यर्थः । यद्वा । पुंसो वध्वादीन्^३ पुत्रान्^३ पुरुषक्षकान् आत्मजान् । रुयपत्यानि^४ पुमपत्यानि^४
 च इत्यर्थः । एत अपि च विश्वापुषं रयिं विश्वपोषणसमर्थं धनम् । किंच नः अस्मान् अदितिः
 अदीनः अश्वः अनागास्त्वं कृणोतु सर्वतो निष्पापत्वं करोतु । उक्तानां फलानां न्यूनातिरेकजनित-
 पापक्षयाभावे असंभवात् अपापत्वं प्रार्थ्यते । किंच हविष्मान् हविर्भूतावयवोपेतः अश्वः नः
 अस्माकं क्षत्रं बलं क्षात्रं तेजः वनतां संभजतां कुरुताम् ॥ ॥ १० ॥

'यदक्रन्दः' इति त्रयोदशर्चं सप्तमं सूक्तं दैर्घतमसं त्रैष्टुभम् । अश्वस्य स्तूयमानत्वात्तद्देवस्यम् ।
 'यदक्रन्दः सप्तोना' इत्यनुक्रमणिका । आश्वमेधिके मध्यमेऽहनि उपाकरणाय अवस्थितम् अश्वम्
 आद्याभिरैकादशभिः स्तौति । तथा च 'त्रीणि सुत्यानि' इति खण्डे सूत्रितं—'तमवस्थितमुपाकरणाय
 यदक्रन्द इत्येकादशभिः स्तौत्यप्रणुवन्' (आश्व. श्रौ. १०. ८) इति ॥

१. क्ष-ञ-ट-युजावभूताम् । २. क्ष-ञ-ट-अवघ्राणोपवर्तने । ३. क्ष-ञ-ट-बन्धुपुत्रादीन् ;
 ङ-झ-१-बन्धून् पुत्रादीन् ; ङ-झ-१-बन्ध्वादीन् पुत्रान् । ४. ङ-झ-१-आत्मरक्षकान् । ५. ङ-झ-१-
 रूयपत्यम् ।

यदक्रन्दः प्रथमं जायमान उद्यन्त्समुद्रादुत वा पुरीषात् ।

श्येनस्य पक्षा हरिणस्य बाहू उपस्तुत्यं महिं जातं ते अर्वन् ॥ १ ॥

यत् । अक्रन्दः । प्रथमम् । जायमानः । उत्पद्यन् । समुद्रात् । उत । वा । पुरीषात् ।

श्येनस्य । पक्षा । हरिणस्य । बाहू इति । उपस्तुत्यम् । महिं । जातम् । ते । अर्वन् ॥ १ ॥

हे अर्वन् अरणकुशलाश्च ते तव जातं जन्म जमनम् उपस्तुत्यम् उपेत्य सर्वैः स्तोतव्यम् ॥
स्तौतेः 'एतिस्तुशास्वृ' इति क्यप् । ततः तुक् ॥ कथं स्तुत्यत्वमिति उच्यते । यत् यस्मात्
समुद्रात् । अन्तरिक्षनामैतत् । उदकसमुन्दनापादानात् यक्षगन्धर्वादिसंमोदनाधिकरणात् वा
अन्तरिक्षात् प्रथमं पूर्वं जायमानः उत्पन्नः । यद्वा । समुद्रः आदित्यः समुन्दनात् वृष्ट्या । तस्माद्वा
जायमानः । 'सूरादश्च वसवो निरतष्ट' (क. सं. १. १६३. २) इति वक्ष्यमाणत्वात् । उत वा
अथवा पुरीषात् सर्वकामानां पूरकात् उदकात् प्रथमम् उद्यन् जायमानः । स तादृशस्त्वं यत्
यस्मात् अक्रन्दः महाशब्दमकरोः यजमानमनुग्रहीतुम् । किंच ते पक्षा पतनसाधनौ पक्षौ श्येनस्य^१
पक्षाविव^२ । तौ यथा शीघ्रपतनसाधनौ तादृशावित्यर्थः । तव बाहू हरिणस्य बाहू इव । तौ यथा
वेगवन्तौ तादृशावित्यर्थः । यस्मादेवं तस्मात्ते जन्म स्तुत्यमित्यर्थः ॥

यमेन दत्तं त्रित एनमायुनगिन्द्र एणं प्रथमो अध्यतिष्ठत् ।

गन्धर्वो अस्य रशनामगृष्णात्सूरादश्च वसवो निरतष्ट ॥ २ ॥

यमेन । दत्तम् । त्रितः । एनम् । अयुनक् । इन्द्रः । एनम् । प्रथमः । अधि । अतिष्ठत् ।

गन्धर्वः । अस्य । रशनाम् । अगृष्णात् । सूरात् । अश्वम् । वसवः । निः । अतष्ट ॥ २ ॥

यमेन नियामकेनाग्निना दत्तम् एनम् अश्वं त्रितः पृथिव्यादिषु त्रिषु स्थानेषु वर्तमानः स्तीर्णतमो
वा वायुः अयुनक् रथे योजितवान् । किंच एनम् अश्वम् इन्द्रः प्रथमः प्रतमः प्रकृततमः ।
प्रथम इति मुख्यनाम । अध्यतिष्ठत् अधिष्ठितवान् । अस्य गन्धर्वः सोमः । 'सोमेन समया
विष्टुक्तः' (क. सं. १. १६३. ३) इति वक्ष्यमाणत्वात् । स च अस्य अश्वस्य रशनां नियमन-
रज्जुम् अगृष्णात् अग्रहीत् । ईदृशोऽश्वः कुतः समुत्पन्नः इति चेत् उच्यते । हे वसवः रश्मयः
यूयं सूरात् आदित्यात् अश्वम् एवंमहानुभाव^३ निरतष्ट निःशेषेण साधु संपादितवन्तः । यद्वा ।
वसुशब्देनोक्ता एव यमादयः परामृश्यन्ते । हे वसवः स्वस्वग्यापारेण सर्वस्याच्छादयितारः यूयं
सूरादादित्यात् अश्वम् एनं निरतष्ट अतक्षत । निरित्येष समित्येतस्य स्थाने । तक्षतिः करोतिकर्मा । स च
क्रियासामान्यवचनः । अत्रैचित्यात् धारणे वर्तते । सम्यग्धारितवन्त इत्यर्थः ॥ तक्षेर्लङि छान्दसः
शपो लुक् । 'स्कोः संयोगाद्योः' इति कलोपः ॥

१. छ-झ१-उदकसमुन्दनात् । २. छ-झ१-श्येनपक्ष्याविव । ३. क्ष-छ-झ१-व-ट-एनं महानुभावम् ।

४. क्ष-ब-झ१-अ-ट-अश्वं व्यासम् ।

असिं यमो अस्यादित्यो अर्वन्नासिं त्रितो गुह्येन व्रतेन ।

असिं सोमेन समया विपृक्त आहुस्ते त्रीणि दिवि बन्धनानि ॥ ३ ॥

असिं । यमः । असिं । आदित्यः । अर्वन् । असिं । त्रितः । गुह्येन । व्रतेन ।

असिं । सोमेन । समया । विपृक्तः । आहुः । ते । त्रीणि । दिवि । बन्धनानि ॥ ३ ॥

हे 'अर्वन्' एवं 'यमः' 'असि' नियमिता अग्निरसि । तेन दत्तत्वात् तच्छब्दव्यपदेशः । तथा 'आदित्यः' 'असि' । 'सूराज्जित' इत्युक्तत्वात् । तथा 'गुह्येन' 'व्रतेन' गोपनीयेन दुर्निरूपेण वा कर्मणा । सर्वत्र व्याप्तिरूपेणेत्यर्थः । तेन 'त्रितः' त्रिषु स्थानेषु तायमानो वायुः 'असि' । 'त्रित एनमायुक्' इत्युक्तत्वात्तद्रूपत्वम् । अथवा गुह्येन व्रतेन गोपनीयेन कर्मणा योगादिसाधनरूपेण^१ त्रितः एतन्नामकः ऋषिरसि । किंच हे अश्व एवं 'सोमेन' 'समया'^२ सह 'विपृक्तः'^३ । वि इत्येष समित्येतस्मिन्नर्थे । संपृक्तः 'असि' तेन गृहीतत्वात्^४ । हे अश्व एवंरूप 'ते' तव 'दिवि' शुलोके आदित्ये वा वर्तमानस्य 'त्रीणि'^५ 'बन्धनानि' उत्पत्तिकारणानि 'आहुः' पुराविदः । वसवः आदित्यो द्युस्थानं वेति त्रीणि ॥

त्रीणि त आहुर्दिवि बन्धनानि त्रीण्यप्सु त्रीण्यन्तः समुद्रे ।

उतेव मे वरुणश्छन्त्स्वर्वन्यत्रा त आहुः परमं जनित्रम् ॥ ४ ॥

त्रीणि । ते । आहुः । दिवि । बन्धनानि । त्रीणि । अप्सु । त्रीणि । अन्तरिति । समुद्रे ।

उतइव । मे । वरुणः । छन्त्सि । अर्वन् । यत्र । ते । आहुः । परमम् । जनित्रम् ॥ ४ ॥

पूर्वं^६ दिवि^७ त्रीणि बन्धनानि इत्युक्तम् । इदानीं स्थानत्रयेष्वपि^८ त्रीणि बन्धनानि इत्याह । हे अर्वन् 'ते' तव 'दिवि' 'बन्धनानि' 'त्रीणि' 'आहुः' तानि पूर्वमुक्तानि । 'अप्सु' अनुपजीवितत्वात्^९ भूलोकोऽपि अप्रशब्देनाभिधीयते । पृथिव्यां 'त्रीणि' बन्धनान्याहुः । अन्नं स्थानं बीजमिति त्रीणि । तथा 'समुद्रे' 'अन्तः' समुद्रमध्ये । समुद्रद्वणादपादानात्^{१०} समुद्रमन्तरिक्षम् । तस्मिन् 'त्रीणि' वृष्ट्युत्पत्तिनिमित्तानि^{११} मेवो विष्णुत् स्तनितमिति । 'उतेव' । इवशब्दश्चार्थः । अपि च हे 'अर्वन्' अश्व 'वरुणः' पापस्य वारकः फलस्यावर्जयिता वा एवं 'मे' मह्यं 'छन्त्सि' कथयसि । किं कथयसीति चेत् उच्यते । 'ते' तव 'परमं' 'जनित्रं' निरतिशयं जन्म ॥ जनेरौणादिकः इत्रप्रत्ययः ॥ 'यत्र' येषु त्रिपृक्तेषु स्थानेषु 'आहुः' कथयन्ति । यद्वा । यत्र यस्मिन् आदित्ये परमं जनित्रमाहुः । 'सूरादश्वं वसवो निरत' इत्युक्तत्वात् । तादृशं प्रशस्यं जन्म यज्ञसाधनभावेन कथयसीत्यर्थः ॥

१. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-यागादिसाधनरूपेण । २. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-समयः कालः । मत्वर्थो लुप्यते । चन्द्रगत्यधीनत्वात् कालस्य । तेन विपृक्तः; झ-समया सन् विपृक्तः । ३. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-'गृहीतत्वात्' इत्यस्थानन्तरं 'यद्वा आदित्यादश्वोत्पत्तेरुक्तत्वात् तादमेदेन अश्वोऽप्यादित्य उच्यते । तादृशस्त्वं चन्द्रेण सह समया कालेन व्यवधायकेन विपृक्तोऽपि (क्ष-ञ-ट- विपृक्तो विगोर्जितोऽसि)' इत्यधिकम् । ४. क्ष-झ१-ञ-ट-त्रीणि स्थानानि । ५. क्ष-ञ-ट-पूर्वमन्त्रे । ६. ङ-झ१-स्थानत्रयेऽपि । ७. ङ-झ१-अनुपजीवितत्वात् । ८. क्ष-ङ-झ१-ञ-ट-समुद्रेण अपामुपादानात् । ९. क्ष-ञ-ट-उत्पत्तिस्थानानि ।

इमा ते वाजिन्वमार्जनानीमा शफानां सनितुर्निधाना ।

अत्रा ते भद्रा रशना अपश्यमुतस्य या अभिरक्षन्ति गोपाः ॥ ५ ॥

इमा । ते । वाजिन् । अवऽमार्जनानि । इमा । शफानाम् । सनितुः । निऽधाना ।

अत्र । ते । भद्राः । रशनाः । अपश्यम् । ऋतस्य । याः । अभिरक्षन्ति । गोपाः ॥ ५ ॥

हे वाजिन् अथ ते संबन्धीनि अवमार्जनानि अङ्गसंशोधकानि स्थानानि इमा इमान्युक्तानि
द्युलोकादीनि किंच सनितुः यागसंभक्तुः तव^१ इमा इमानि शफानां निधानानि स्थानानि^२ संचार-
प्रदेशा इत्यर्थः । किंच अत्र एव ते तव भद्राः भन्दनीयाः कल्याणाः^३ रशनाः ग्रीवादिषु
संयुक्ताः रज्जुः अत्र अपश्यम् एषूक्तेषु स्थानेषु अपश्यम् । रशनाः विशेष्यन्ते । याः गोपाः
गोपयिष्यः^४ रशनाः ऋतस्य सत्यभूतस्य यज्ञसाधनस्य वाधस्य ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ ऋतम् अभि-
रक्षन्ति अभितः पालयन्ति ताः अपश्यं दृष्टवानस्मि । यद्वा । इमा ते तव अवमार्जनानि अङ्ग-
प्रक्षालनसाधनान्युदकानि । इमानि सनितुः तव शफानां निधानानि देवयजनभूमयः संचारप्रदेशा
वा । अत्रास्मिन् देवयजनस्थाने या रशनाः गोपाः तव पालयितारो राजपुरुषाः ऋत्विजो वा ऋतस्य^५
संबन्धिन्योऽभिरक्षन्ति ता अपश्यम् ॥ ॥ ११ ॥

आत्मानं ते मनसारादजानामवो दिवा पतयन्तं पतङ्गम् ।

शिरौ अपश्यं पथिभिः सुगोभिररेणुभिर्जेहमानं पतत्रि ॥ ६ ॥

आत्मानम् । ते । मनसा । आरात् । अजानाम् । अवः । दिवा । पतयन्तम् । पतङ्गम् ।

शिरः । अपश्यम् । पथिभिः । सुगोभिः । अरेणुभिः । जेहमानम् । पतत्रि ॥ ६ ॥

हे अथ ते तव आत्मानं शरीरं मनसा अस्मदीयेन प्रकृष्टगमनवता चेतसा आरात् अतिदूरं
स्थितम् अजानां जानामि अतिव्याप्तं भावयामीत्यर्थः । कथम् । अवः अवस्तात् सामर्थ्यात् भूमेः ।
भूमिमारभ्य दिवा अन्तरिक्षेण मार्गेण पतङ्गम् आदित्यं पतयन्तं गच्छन्तं व्यामुवन्तम् । यद्वा । यतो
दिवा अन्तरिक्षेण मार्गेण दिवि वा पतयन्तं गच्छन्तं पतङ्गमादित्यम् अवः आवः व्याप्नोषि अतो व्याप्तं
जानामि । किंच शिरः अपश्यम् । तव शिरः एवं पश्यामि । कथम् । सुगोभिः शोभनगमनसाधनैः
अरेणुभिः अपादैः पथिभिः मार्गैः । आदित्यमण्डलादपि उपरिभूतैः सत्यलोकमार्गैरित्यर्थः । तत्र
प्रतिबन्धाभावात् मार्गाणामुक्तरूपत्वम् । तथाविधैस्तैः जेहमानम् उपर्युपरि व्यामुवत् पतत्रि पतन-
वच्छिरोऽपश्यं भावयामि । एवं लोकत्रयव्याप्तं भावयामीत्यर्थः । यद्वा । ते आत्मानम् एवं^६ भावयामि
मनसा दिवा द्योतनात्मकेन अन्तरिक्षमार्गेण दिवः सकाशाद्वा अवः अवस्तादवाङ्मुखं पतयन्तं यागदेशं
प्रति व्यामुवत् अत एव पतङ्गं पतनशीलम् अधः पतदादित्यसदृशं वा । एवं तव शिरौ भावयामीत्यर्थः ।
शिरश्चैवमपश्यम् । उक्तरूपैर्देवयजनमार्गैर्जेहमानं यज्ञदेशं व्यामुवत् पतत्रि शीघ्रगामि शिरः पश्यामि ।
यद्यप्यात्मशब्देन सशिरस्कं शरीरमुक्तं तथापि देहात् पूर्वं शिरसो दृश्यमानत्वात् पृथगभिधीयते^७ ॥

१. झ१-ते तव । २. झ१-निधानस्थानानि । ३. क्ष-झ१-ज-ट-कल्याणाः । ४. ङ-झ१-गोपायिष्यः

५. झ१-ऋतस्य तव । ६. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-एनम् । ७. क्ष-झ१-ज-ट-पृथगभिधानम् ।

अत्रा ते रूपमुत्तममपश्यं जिगीषमाणमिष आ पदे गोः ।

यदा ते मर्तो अनु भोगमानळादिद्वग्रसिष्ठ ओषधीरजीगः ॥ ७ ॥

अत्र । ते । रूपम् । उत्तमम् । अपश्यम् । जिगीषमाणम् । इषः । आ । पदे । गोः ।

यदा । ते । मर्तः । अनु । भोगम् । आनट् । आत् । इत् । ग्रसिष्ठः । ओषधीः । अजीगरिति ॥ ७ ॥

एवं गमनानन्तरं हे अश्व ऽते तव ऽउत्तमम् उक्तरूपेणोत्कृष्टतमं ऽरूपम् ऽअत्र अस्मिन् यागदेशे ऽअपश्यं पश्यामि । कीदृशम् । ऽगोः भूम्याः ऽपदे स्थाने देवस्थाने' देवयजनप्रदेशे आजिघावनस्थाने वा ऽइषः ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ इषम् इत्यमाणम् अन्नम् अन्नानि वा ऽआ सर्वतः ऽजिगीषमाणं गन्तुमिच्छन्तम् । हे अश्व ऽते तव ऽयदा ऽमर्तः मनुष्यः ऽभोगं भोक्तव्यमन्नम् ऽअनु ऽआनट् ॥ नशतिर्गति-कर्मा ॥ अनुक्रमेण समीपं गमयति । ऽआदित् अनन्तरं तदानीमेव तदनुग्रहात् विलम्बमकृत्वा ऽग्रसिष्ठः महानृण्येव ग्रसितृतमो भक्षयितृतमः सन् ऽओषधीः अन्नानि ऽअजीगः गिरसि भक्षयसि । महानुभावोऽपि त्वं लौकिकाश्ववत् तुच्छेन पुरुषेण दीयमानं स्वल्पं भक्षयम् अनुग्रहात् स्वीकरोषीत्यर्थः ॥

अनु त्वा रथो अनु मर्यो अर्वन्ननु गावोऽनु भगः कनीनाम् ।

अनु व्रातासस्तव सख्यमीयुरनु देवा ममिरे वीर्यं ते ॥ ८ ॥

अनु । त्वा । रथः । अनु । मर्यः । अर्वन् । अनु । गावः । अनु । भगः । कनीनाम् ।

अनु । व्रातासः । तव । सख्यम् । ईयुः । अनु । देवाः । ममिरे । वीर्यम् । ते ॥ ८ ॥

इदानीं कृत्स्नस्य लोकस्यापि मुख्यः इति प्रीतिपादयति । हे ऽअर्वन् गमनशीलाश्च ऽत्वा त्वाम् ऽअनु अनुसृत्य ऽरथः गच्छति । ततः पुरतोऽश्वस्य गमनात् । तथा ऽमर्यः मर्यः त्वा त्वाम् ऽअनु ॥ जात्येकवचनम् ॥ ऽअनु ऽगावः । गावोऽपि त्वामनुगच्छन्ति । तथा ऽकनीनां कन्यकानां स्त्रीणां ऽभगः भाग्यं सौन्दर्यं त्वद्भगम् ऽअनु । तथा ऽव्रातासः व्राताः संघात्मकाः अन्ये अश्वसमूहाः वस्वादि-देवगणाः वा त्वाम् ऽअनु अनुसृत्य ऽतव ऽसख्यम् ऽईयुः सखिभावं गच्छन्ति । ऽदेवाः ऋत्विजो द्योतमाना देवा वा त्वामनुसृत्य ऽते ऽवीर्यं वीरकर्म ऽममिरे स्तुत्या मान्ति । अतः सर्वोऽपि त्वाम् अनुसरः^१ त्वं तु सर्वस्य श्रेष्ठ इत्यर्थः ॥

हिरण्यशृङ्गोऽयो अस्य पादा मनोजवा अर्वर इन्द्र आसीत् ।

देवा इदस्य हविरद्यमायन्यो अर्वन्तं प्रथमो अध्यतिष्ठत् ॥ ९ ॥

हिरण्यशृङ्गः । अयः । अस्य । पादाः । मनःऽजवाः । अर्वरः । इन्द्रः । आसीत् ।

देवाः । इत् । अस्य । हविःऽअद्यम् । आयन् । यः । अर्वन्तम् । प्रथमः । अधिऽअतिष्ठत् ॥ ९ ॥

अयमश्वः ^१हिरण्यशृङ्गः हितरमणीयशृङ्गो वा उन्नतशिरस्को हृदयरमणशृङ्गस्थानीयशिरोरुहो वा
^२अस्य ^३पादाः ^४अयः अयोमयाः अयःपिण्डसदृशा इत्यर्थः । तथा ^५मनोजवाः मनोवेगाः । अथवा
 एतदिन्द्रविशेषणम् । ईदृशस्याश्वस्य सामर्थ्यं प्रति मनोवेगः ^६इन्द्रः अपि ^७अवरः निकृष्टः ^८आसीत् ।
 किंच ^९अस्य अश्वस्य ^{१०}हविरद्यं हविषः अदनं भक्षणम् ॥ स्वार्थिको यत् ॥ अदनयोग्यं हविर्वा अपेक्ष्य
^{११}देवा ^{१२}इत् सर्वेऽपि देवाः ^{१३}आयन् प्राप्ताः । ^{१४}यः इन्द्रः ^{१५}अर्वन्तः ^{१६}प्रथमः प्रथमभावी सन् ^{१७}अध्यतिष्ठत्
 अधिष्ठितवान् स्वहविष्ट्वेन ^{१८}स्वकीयत्वेन वा आश्रितवानित्यर्थः । 'इन्द्र एणं प्रथमो अध्यतिष्ठत्'
 इति युक्तम् ॥

ईर्मान्तासः सिलिकमध्यमासः सं शूरणासो दिव्यासो अत्याः ।

हंसाइव श्रेणिशो यतन्ते यदाक्षिषुर्दिव्यमज्ममश्वाः ॥ १० ॥

ईर्मऽअन्तासः । सिलिकऽमध्यमासः । सम् । शूरणासः । दिव्यासः । अत्याः ।

हंसाऽइव । श्रेणिऽशः । यतन्ते । यत् । आक्षिषुः । दिव्यम् । अज्मम् । अश्वाः ॥ १० ॥

अत्र अश्वसमूहस्तुतिद्वारेण अयं स्तूयते । ^१ईर्मान्तासः ईरिताः प्रेरिताः अन्ताः येषां ते तथोक्ताः ।
 विरलान्ता इत्यर्थः । ^२सिलिकमध्यमासः संसृताः संगताः मध्यप्रदेशाः येषां ते तथोक्ताः । मध्ये
 निबिडा इत्यर्थः । अथवा शरीरस्थैरे विशेषणे । ईर्म ईरितः पुरतो नुन्नः इत्यर्थः । तादृशः पृथुः
 अन्तो जघनप्रदेशो येषां ते तादृशः । तथा सिलिकमध्यमासः । संसृतः संगतः संलग्नो मध्यभागो
 येषां ते तादृशः । पुष्टत्वात् प्रौढपृष्ठाः संलग्नमध्याश्वेत्यर्थः । जघनपुरोभागावपेक्ष्य सिलिकमध्यमाः ^३
 इत्युक्तम् । सम् इत्ययमुपसर्गो यतन्ते इत्याख्यातेन संबन्धयितव्यः । ^४शूरणासः विक्रमशीलाः
^५दिव्यासः दिवि भवाः ^६अत्याः अतनशीलाः । यद्यप्ययमश्वनाम तथाप्यश्वशब्दस्य वक्ष्यमाणत्वात् अयं
 यौगिकोऽवगन्तव्यः । ईदृशा अश्वाः ^७श्रेणिशः । एकध्यापाराणां बहूनां समूहः श्रेणिरित्युच्यते ।
 शीघ्रधावनाय श्रेणिशः पङ्क्तीभूय ^८सं यतन्ते सम्यक् यत्नं कुर्वन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ^९हंसाइव ।
 ते यथा श्रेणीभूताः ईर्मान्तासः इत्याद्युक्तरूपाः सन्तः अन्तरिक्षे गमनाय यतन्ते तद्वत् । कदा ।
 उच्यते । ^{१०}यत् यदा ^{११}अश्वाः ^{१२}दिव्यम् ^{१३}अज्मं गमनं गन्तव्यं वा मार्गम् ^{१४}आक्षिषुः
 व्याप्नुवन्ति तदा । अयं मन्त्रो यास्केनैवं व्याख्यातः—'ईर्मान्ताः समीरितान्ताः पृथ्वन्ता वा
 सिलिकमध्यमाः संसृतमध्यमाः शीर्षमध्यमा वा अपि वा शिर आदित्यो भवति यदनुशेते सर्वाणि
 भूतानि मध्ये चैषां तिष्ठति । इदमपीतरच्छिर एतस्मादेव समाश्रितान्येतदिन्द्रियाणि भवन्ति । सं
 शूरणासो दिव्यासो अत्याः । शूरः शवतेर्गतिकर्मणो दिव्या दिविजा अत्या अतनाः । हंसा इव
 श्रेणिशो यतन्ते । हंसा हन्तेर्हन्त्यध्वानम् । श्रेणिशः इति श्रेणिः श्रयतेः समाश्रिता भवन्ति । यदा-
 क्षिषुर्यदापुर्दिव्यमज्ममजनिमाजिमश्वाः ' (निरु. ४. १३) इति ॥ ॥ १२ ॥

तव शरीरं पतयिष्ण्वर्वन्तव चित्तं वातइव ध्रजीमान् ।

तव शृङ्गाणि विष्ठिता पुरुत्रारण्येषु जर्भुराणा चरन्ति ॥ ११ ॥

तव । शरीरम् । पतयिष्णु । अर्वन् । तव । चित्तम् । वातःइव । ध्रजीमान् ।

तव । शृङ्गाणि । विऽस्थिता । पुरुऽत्रा । अरण्येषु । जर्भुराणा । चरन्ति ॥ ११ ॥

हे ^१अर्वन् ^२तव ^३शरीरं ^४पतयिष्णु पतनशीलं व्याप्तमित्यर्थः । तथा ^५तव ^६चित्तं मनः ^७वात-
इव ^८ध्रजीमान् शीघ्रगमनवायुरिव तद्वच्छीघ्रगमनानुकूलमित्यर्थः । किंच ^९तव ^{१०}शृङ्गाणि शिरसो
निर्गताः शृङ्गस्थानीयाः केशाः ^{११}पुरुत्रा पुरुषु बहुषु प्रदेशेषु ^{१२}विष्ठिता विष्ठितानि विविधं स्थिताः ।
किंच त एव ^{१३}अरण्येषु ^{१४}जर्भुराणा मनोहराणि पूर्यमाणानि वा एवंभूताः केशाः ^{१५}चरन्ति । यद्वा ।
अत्र अश्वस्य शृङ्गाभावात् तद्वदुज्जतानि तेजांसि परिगृह्यन्ते ॥

आश्वमेधिके मध्यमेऽहनि अधिगुप्तैषे ' मा नो मित्रः ' इति सूक्तानन्तरम् ' उप प्रागाच्छसनम् '
इति द्वे ऋचौ शंसनीये । सूत्रितं च- ' उप प्रागाच्छसनमिति द्वे ' (आश्व. श्रौ. १०. ८) इति ॥

उप प्रागाच्छसनं वाज्यर्वा देवद्रीचा मनसा दीध्यानः ।

अजः पुरो नीयते नाभिर्स्यानु पश्चात्कवयो यन्ति रेभाः ॥ १२ ॥

उप । प्र । अगात् । शसनम् । वाजी । अर्वा । देवद्रीचा । मनसा । दीध्यानः ।

अजः । पुरः । नीयते । नाभिः । अस्य । अनु । पश्चात् । कवयः । यन्ति । रेभाः ॥ १२ ॥

अयम् ^१अर्वा अरणकुशलः ^२वाजी अश्वः ^३शसनं विशसनस्थानम् ^४उप ^५प्रागात् उपगैति । किं
कुर्वन् । ^६देवद्रीचा ^७मनसा देवान् गच्छता मनसा ^८दीध्यानः ध्यायन् । कदा । देवान् अस्मद्वयवेन
अर्चामि देवरवं प्राप्नोमीति वा मनसि ध्यायन् । किंच अस्य पुरः पुरस्तात् ^९नाभिः नहनं बन्धुभूत
इत्यर्थः । यद्वा । अस्य बन्धनस्थानीयः अविमुक्तत्वात्^१ । एवंभूतः ^{११}अजः ^{१२}पुरः ^{१३}नीयते पुरतः प्राप्यते
^{१४}अनु अनुसृत्य ^{१५}पश्चात् अनन्तरम् । अत्र यद्यप्युभयोः पर्यवसितोऽर्थः एक एव तथापि अजाश्वोभयान-
न्तर्यैवप्रकटनाय^२ पदद्वयम् । यद्वा । अन्विति क्रियया संबध्यते । ^{१६}कवयः अनूचानाः ^{१७}रेभाः
स्तोतारः ऋत्विजः ^{१८}यन्ति गच्छन्ति । ' ये वा अनूचानास्ते कवयः ' इति श्रुतेः । यद्वा ।
कवय इति मेधाविनाम, ' कविः मनीषी ' (नि. ३. १५. १०) इति तन्नामसु पठितत्वात् । रेभः
इति स्तोतृनाम, ' रेभः जरिता ' (नि. ३. १६. १) इति तत्र^३ पाठात् ॥

उप प्रागात्परमं यत्सधस्थमर्वा अच्छा पितरं मातरं च ।

अद्या देवाञ्जुष्टतमो हि गम्या अथा शास्ते दाशुषे वार्याणि ॥ १३ ॥

उप । प्र । अगात् । परमम् । यत् । सधस्थम् । अर्वा । अच्छ । पितरम् । मातरम् । च ।

अथ । देवान् । जुष्टतमः । हि । गम्याः । अयं । आ । शास्ते । दाशुषे । वार्याणि ॥ १३ ॥

‘अर्वा’ अरणकुशलोऽयमश्वः । ‘उप’ प्रागात् उपगच्छति । किम् । ‘यत्’ परमम् उत्कृष्टं । ‘सधस्थं’ सहरथानं सुकृतिभिरैकत्रनिवासयोग्यं स्वर्गाख्यं यदस्ति तत् । किमर्थम् । ‘पितरं’ मातरं च । ‘अच्छ’ अभिमुख्येन प्राप्तुम् । हे अथ । ‘अथ’ अस्मिन् काले । ‘जुष्टतमः’ प्रीततमः स्वर्गः । ‘प्राप्नोमीति’ हर्षयुक्तः इत्यर्थः । एवंभूतः । ‘देवान्’ गम्याः गच्छेद्देवान् । हिशब्दो यज्ञे उपयुक्तस्य पशोः स्वर्गप्राप्तेः । ‘सगर्भ्योऽनु सखा सयूथः’ (तै. सं. १. २. ४. २) इत्यादिमन्त्रान्तरप्रसिद्धिद्योतनार्थः । ‘अथ’ अनन्तरं यजमानः । ‘आ’ शास्ते । कस्मै । ‘दाशुषे’ हविर्दत्तवते स्वस्मै । कानि । ‘वार्याणि’ वरणीयानि धनानि । यद्वा ॥ पुरुषस्य^१ व्यत्ययः^२ ॥ आ शास्ते प्रार्थये यजमानार्थम् ॥ ॥ १३ ॥

‘अस्य वामस्य’ इति द्विपञ्चाशद्वचमष्टमं सूक्तं दैर्घतमसम् । अत्रेयमनुक्रमणिका—‘अस्य द्विपञ्चाशदल्पस्तवं त्वेतत्संशयोत्थापनप्रश्नप्रतिवाक्यान्यत्र प्रायेण ज्ञानमोक्षाक्षरप्रशंसा च पञ्चपादं साकंजानां यद्वायत्रेऽयं स शिङ्के सप्तार्धगर्भा गौरीरिति जगत्यः । एतदन्तं तु वैश्वदेवं तस्याः समुद्रा इति वाचः समुद्रा आपोऽक्षरं सा प्रस्तारपङ्क्तिः शकमयमिति शकधूम उक्षाणं पृश्निमिति सोमः । त्रयः केशिन इत्यग्निः सूर्यो वायुश्च केशिनश्चत्वारि वाग्वाच इन्द्रं मित्रं सौर्यो द्वादशेति संवत्सरसंस्थं कालचक्रवर्णनं यस्ते सरस्वत्यै यज्ञेन साध्येभ्यः परानुष्टुप् सौरी पर्जन्याग्निदेवता वान्त्या सरस्वते सूर्याय वा’ इति । अत्र स्तुत्याबहुत्वेन स्तुतिभागस्याल्पी-यस्त्वादित्दं सूक्तमल्पस्तवनम्^३ । न सूक्तान्तरवत् बहुस्तवम् । इदमेव वैलक्षण्यं तुशब्देन द्योत्यते । अस्मिन् सूक्ते प्रायेण संशयोत्थापनादयो बहवोऽर्थाः प्रतिपाद्यन्ते । ‘अचिकित्वाञ्चिकितुषः’ इत्यनया संशयः उत्थाप्यते । ‘पृच्छामि त्वा’ इत्यत्र प्रश्नः प्रतीयते । ‘इयं वेदिः’ इत्यत्र प्रतिवचनम् । ‘य ई चकार’ इत्यादिना ज्ञानप्रशंसा प्रतिपाद्यते । ‘अपश्यं गोषाम्’ इत्यादिना ब्रह्मसाक्षात्काररूपस्य^४ प्रशंसा । न क्षरति इत्यक्षरं ब्रह्म । ‘द्वा सुपर्णा’ इत्यादिना तस्य प्रशंसा । ‘पञ्चपादं पितरं’, ‘साकंजानां ससथं’, ‘यद्वायत्रे अग्नि’, ‘अयं स शिङ्के’, ‘सप्तार्धगर्भाः’, ‘गौरीर्मियाय’ इति पञ्चजगत्यः । ‘समानमेतत्’ इत्यनुष्टुप् । ‘तस्याः समुद्राः’ इति प्रस्तार-पङ्क्तिः । तल्लक्षणं छन्दोग्रन्थे सूत्रितं—‘प्रस्तारपङ्क्तिः पुरतः’ (पि. ३. ४. १) इति । पुरतः पूर्वार्धे द्वादशाक्षरौ जागतौ पादौ ततो द्वावष्टाक्षरौ गायत्री सा प्रस्तारपङ्क्तिः इति सूत्रार्थः । अनुक्रमण्यामप्युक्तम्—‘आयौ चेप्रस्तारपङ्क्तिः’ (अनु. ८. ६) इति । शिष्टा अनादेशपरिभाषया त्रिष्टुभः । ‘गौरीर्मियाय’ इत्येतदन्तानां विश्वे देवा देवता । ‘तस्याः समुद्राः’ इत्यस्याः पूर्वार्धस्य वाग्देवता । उत्तरार्धस्य आपः । ‘शकमयम्’ इत्यस्याः पूर्वार्धस्य शकधूमः । ‘उक्षाणं पृश्निम्’ इत्युत्तरार्धस्य सोमो देवता । ‘त्रयः केशिनः’ इत्यस्या अग्निसूर्यवायवः । ‘चत्वारि वाक्’ इत्येषा वाग्देवताका । ‘इन्द्रं मित्रं वरुणं’, ‘कृष्णं नियानम्’ इत्येते सूर्यदेवत्ये । ‘द्वादश प्रधयः’ इत्यस्याः

१. क्ष-ज-ट-स्वर्गप्राप्ति । २. क्ष-ज-ट-पुरुषव्यत्ययः । ३. क्ष-ङ-झ-ज-ट-सूक्तमल्पस्तवनम् ।

४. च-बहुस्तवनम् । ५. झ-ब्रह्मसाक्षात्काररूपमोक्षस्य ।

संवत्सरात्मा कालो देवता । 'यस्ते स्ननः' इत्यस्याः सरस्वती । 'यज्ञेन' इत्यस्याः साध्या देवता । 'समानमेतत्' इत्यस्याः सूर्यः पर्जन्यो वामनो वा देवता । 'दिव्यं सुपर्णम्' इत्यस्याः सरस्वान् सूर्यो वा देवता । कृत्स्नसूक्तस्य विनियोगं शौनक आह—'स्तेयं कृत्वा द्विजो मोहात् त्रिरात्रोपोषितः शुचिः । सूक्तं जह्वास्यवामीयं क्षिप्रं मुच्येत किल्बिषात्' (ऋग्वि. १. १४४) इति ॥ महाव्रते वैश्वदेव-शास्त्रे वैश्वदेवं निविद्धानं द्विप्रतीकम् । तत्र 'अस्य वामस्य' इत्यादिकमेकचत्वारिंशद्वचं प्रथमं प्रतीकम् । पञ्चमारण्यके सूत्रितम्—'अस्य वामस्य पलितस्य होतुरिति सलिलस्य दैर्घतमस एकचत्वारिंशतम् (ऐ. आ. ५. ३. २) इति ॥

अस्य वामस्य पलितस्य होतुस्तस्य भ्राता मध्यमो अस्त्यश्वः ।

तृतीयो भ्राता घृतपृष्ठो अस्यात्रापश्यं विस्पतिं सप्तपुत्रम् ॥ १ ॥

अस्य । वामस्य । पलितस्य । होतुः । तस्य । भ्राता । मध्यमः । अस्ति । अश्वः ।

तृतीयः । भ्राता । घृतपृष्ठः । अस्य । अत्र । अपश्यम् । विस्पतिम् । सप्तपुत्रम् ॥ १ ॥

अत्र द्वितीयपादे तच्छब्दश्रुतेः प्रथमपादे प्रतिविशेषणं योग्यक्रियार्थसंबन्धो यच्छब्दोऽध्याहार्यः । योऽयं दिवि द्योतते तस्य अस्य वामस्य वननीयस्य संभजनीयस्य आरोग्यार्थिभिः सर्वैः सेवनीयस्य पलितस्य पालयितुः प्रकाशवृष्ट्यादिप्रदानेन पालकस्य तथा योऽयं दिवि द्योतते तस्य अस्य होतुः क्लृप्तव्यस्य आह्वानार्हस्यादित्यस्य मध्यमः मध्यमस्थानः । मध्ये भवो वायुरुच्यते । आदित्याग्नीअपेक्ष्य अस्य मध्यमत्वम् । स च अश्वः सर्वत्र व्याप्तः । न हि वायुरहितः कश्चित्प्रदेशोऽस्ति । तादृशः भ्राता अस्ति भ्रातृस्थानीयो भवति । यथा लोके भ्रातापितृधनस्य भागं हरति तद्वत् । मध्यमस्थानम्^१ अन्तरिक्षलोके^२ हरतीति वा । वृष्ट्यर्थं रश्मिभिराहतानां भीमानां रसानां हरणाद्वा भ्रातेर्युच्यते । पित्र्येण धनेन स्वाजितेन वा भर्तव्यः^३ भवतीति भ्राता । मध्यमो वायुरपि वृष्ट्यर्थं रसैः भक्तव्यः^४ भवति । किंच घृतपृष्ठः घृतमाहुतिलक्षणं पृष्ठे यस्य तादृशः भ्राता तस्य तृतीयः अस्ति भवति । त्रयाणां पूरणस्तृतीयः । उक्तोभयापेक्षया तृतीयत्वम् । भ्रातृत्वं प्रतिपादितप्रकारेण अत्रापि द्रष्टव्यम् । रात्रौ सविनुस्तेजोभागस्य हरणात् दिवा स्वकीयतेजसो भागस्य तदर्थमेव भक्तव्यत्वात् वा भ्रातृत्वम् । अत्र एषु भ्रातृषु मध्ये पुरोदेशे वा विस्पतिं विद्वां प्रजानां पालयितारं सप्तपुत्रं सर्पणरश्मिपुत्रोपेतम्^५ । ऐतिहासिकपक्षे 'अदितिः पुत्रकामा' इति प्रस्तुते मित्रावरुणादिषु अदितिपुत्रेषु अस्य आदित्यस्य सप्तपुत्रत्वम् । ईदृशं महानुभावमादित्यम् अपश्यम् अद्राक्षम् भावनया आत्मादेन साक्षात्करोमीत्यर्थः । 'तद्योऽहं सोऽसौ योऽसौ सोऽहम्' इति श्रुतिः । एवं वा । अस्य वामस्य विश्व-स्योद्गिरितुः स्रष्टुरित्यर्थः । पलितस्य पालयितुः स्वसृष्टजगत्पालनशीलस्य होतुरादातुः स्वस्मिन् संहर्तु-रित्यर्थः । परमेश्वरस्य सृष्ट्यादिकर्तृत्वं श्रुतिस्मृतिपुराणादिषु प्रसिद्धम् । तस्य तादृशस्य परमेश्वरस्य भ्राता तद्भागहारी तदंशभूतः सूत्रात्मा मध्यमः सर्वत्र मध्ये वर्तमानोऽस्ति जगद्धारकत्वेन वर्तते । स

१. क्ष-ञ-१-ज-ट-सेवनीयस्य योऽयं दिवि द्योतते तस्यास्य । २. क्ष-ञ-ट-मध्यमम् अन्तरिक्षम् ।

३. क्ष-ख-च-ञ-ट-फ-व-भर्तव्यः । ४. ङ-ज-झ-१-भर्तव्यः । ५. ङ-ज-झ-१-भर्तव्यत्वात् । ६. क्ष-ञ-ट-सर्पणस्वभाववरश्मिरूपपुत्रोपेतम् ; झ-१-सर्पणस्वभावं रश्मिपुत्रोपेतम् ।

च अभः व्यापनशीलः । 'वायुना वै गौतम सूत्रेणायं च लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतानि संरब्धानि' (बृ. उ. ३. ७. २) इति श्रुतेः । वक्ष्यमाणविराडपेक्षया वा मध्यमत्वम् । किंच अस्य परमेश्वरस्य तृतीयो घृतपृष्ठः । घृतमित्युदकनाम । तेन तत्कार्यं शरीरमुच्यते । तदेव पृष्ठं स्पर्शकं^१ वा यस्य स तादृशः । 'पृष्ठं स्पृशतेः' (निरु. ४. ३) इति निरुक्तम् । यद्वा प्रदीप्तपृष्ठः । पृष्ठशब्दः कृत्स्नशरीरोपलक्षकः । प्रकाशितशरीराभिमानीत्यर्थः^२ । न त्वयं सूक्ष्मशरीराभिमानिसूत्रात्मवत् स्पर्शानाविषयो भवति । अत्र एषु मध्ये विस्पतिं विशां प्रजानां पतिम् । उपलक्षणमेतत् । सर्वस्य पतिमित्यर्थः । 'सर्वस्य पतिः सर्वस्येशानः' इति श्रुतेः । सप्तपुत्रं सप्त लोकाः पुत्रा यस्य तादृशम् । स्वमायया सृष्टसर्वलोकमित्यर्थः । अपश्यं पश्येयं साक्षात्करोमीत्यर्थः । अयमर्थः । स्वाधीनमायो जगत्कारणभूतः परमेश्वर एकः । तत् उत्पन्नौ स्थूलसूक्ष्मशरीराभिमानिनौ द्वौ विराट्सूत्रात्मानौ । तेषु मध्ये द्वयोः साक्षात्कारेण मोक्षाभावात् सृष्ट्यादिकारणं परमेश्वरं ज्ञेयत्वेन प्रसिद्धं श्रवणमननादि-साधनेन साक्षात्करोमीत्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि अध्यात्मपरतया योजयितुं शक्यम् । तथापि स्वरसत्त्वाभावात् ग्रन्थविस्तरभयाच्च न लिख्यते । यत्र 'द्वा सुपर्णा' इत्यादौ स्फुटम् आध्यात्मिको^३ ह्यर्थः^३ प्रतीयते तत्र तत्र^४ प्रतिपादयामः । अयं मन्त्रो यास्केन व्याख्यातः 'अस्य वामस्य वननीयस्य पलितस्य पालयितुः' (निरु. ४. २६) इत्यादिना । तच्च व्याख्यानमत्रानुसंधेयम् ॥

सप्त युञ्जन्ति रथमेकचक्रमेको अश्वो वहति सप्तनामा ।

त्रिनाभिं चक्रमजरमनर्वं यत्रेमा विश्वा भुवनाधि तस्थुः ॥ २ ॥

सप्त । युञ्जन्ति । रथम् । एकऽचक्रम् । एकः । अश्वः । वहति । सप्तऽनामा ।

त्रिऽनाभिं । चक्रम् । अजरम् । अनर्वम् । यत्र । इमा । विश्वा । भुवना । अधि । तस्थुः ॥ २ ॥

१ एकचक्रम् एकरथाङ्गोपेतम् । यद्यपि त्रीणि चक्राणि तथापि तेषामेकरूपत्वात् एकचक्रमित्युच्यते । २ रथं रंहणस्वभावं सूर्यस्य संबन्धिनं ३ सप्त एतत्संख्याका अश्वः ४ युञ्जन्ति अनुवहन्ति वहन्ति अहोरात्रनिर्वाहाय । किं वस्तुतः सप्त नेत्याह । ५ एकः ६ अश्वः ७ सप्तनामा एक एव सप्ताभिधानः सप्तधा नमनप्रकारो वा । एक एव वायुः सप्तरूपं धृत्वा वहतीत्यर्थः । वायवधीनत्वात् अन्तरिक्षसंचारस्य । एकचक्रमित्युक्तं कीदृशं तद्विद्यत आह । ८ त्रिनाभि वलयत्रयमध्यस्थितनाभिस्थानीयच्छिद्रत्रयोपेतम् ९ अजरम् अमरणधर्मकम् १० अनर्वम् अशिथिलम् । पुनस्तदेव विशेष्यते । ११ यत्र यस्मिन् चक्रे १२ इमा विश्वा १३ भुवना इमानि प्रसिद्धानि सर्वाणि भूतजातानि १४ अधि आश्रित्य १५ तस्थुः तिष्ठन्ति । यद्वा । एकचक्रम् एकचारिणम् असाहाय्येन^१ संचरन्तं रथम् आद्रियमण्डलं सप्त युञ्जन्ति । सर्पणस्वभावाः सप्तसंख्या^२ वा^३ रश्मयः सप्तप्रकारकार्याः असाधारणाः परस्परविलक्षणाः पट्टनवः । एकः साधारणः इत्येवम् । अथवा मासद्वयात्मकः पद अपरः अधिकमासात्मकः इत्येवं सप्तर्तवो युञ्जन्ति । एतस्य कार्यं निर्वहन्तीत्यर्थः । स चैकः असहायः अश्वो व्यापनशीलः आद्रित्यः सप्तनामा

१. क्ष-ङ-झ-ञ-ज-ट-स्पर्शनीयं सर्वस्य स्पर्शकम् । २. क्ष-ङ-झ-ञ-ज-ट-प्रकाशितशरीर इत्यर्थः । स्थूलशरीराभिमानित्यर्थः । ३. झ-आध्यात्मिकोऽयर्थः । ४. क्ष-झ-ञ-ज-ट-तथा । ५. क्ष-ज-ट-वलि-त्रयमध्यस्थितनाभिस्थानयिच्छिद्रत्रयोपेतम् । ६. क्ष-ख-च-ज-झ-ञ-ज-ट-त-फ-व-असहाय्येन । ७. झ-सप्तसंख्याकाः ।

सस रसानां संनमयितारो रश्मयो यस्य तादृशः ससर्षिभिः स्तूयमानो वा आदित्यो वहति धारयति
अमयतीत्यर्थः^१ । किम् । त्रिनाभि चक्रम् । तिलो नाभिस्थानीयाः संध्याः संबद्धा वा त्रय ऋतवो
यस्य तत्तादृशम् । के ते । ग्रीष्मवर्षाहेमन्ताख्याः । यद्वा । भूतभविष्यद्वर्तमानाख्यास्त्रयः कालाः
त्रिनाभयः । तद्विशिष्टं चक्रं चक्रवत् पुनःपुनः परिभ्रममाणं संवत्सराख्यं चक्रम् अजरं मरणरहितम्^२ ।
न हि कदाचिदपि कालो त्रियते 'अनादिनिधनः कालः' इति स्मृतेः । अनर्घम् अप्रतिहतम् ।
ईदृशं संवत्सराख्यं चक्रं नानाकालावयवोपेतम् अयमादित्यः पुनरावर्तयति^३ । संवत्सरादूर्वा-
चीनानां तत्रैवान्तर्भावात् ततः युगादीनां^४ तदावृत्तिसाध्यत्वात् संवत्सरस्य चक्रत्वेन निरूपणम् । पुनः
कीदृशं तत् । यत्र यस्मिन् चक्रे इमा विश्वा भुवना इमानि सर्वाणि भूतानि^५ अधितस्थुः आश्रित्य
तिष्ठन्ति कालाधीनत्वात् सर्वस्य स्थितेः । ईदृशस्य कालस्य कारणभूतपरमेश्वरपरिज्ञानेन मोक्षसंज्ञावात्
'ज्ञानमोक्षाक्षरप्रज्ञंसा च' इत्यनुक्रमण्यामुक्तम् । अयमपि मन्त्रो यास्केन 'सस युञ्जन्ति
रथमेकचक्रमेकचारिणम्' (निरु. ४. २७) इत्यादिना व्याख्यातः । तदत्राप्यनुसंधेयम् ॥

इमं रथमधि ये सप्त तस्थुः सप्तचक्रं सप्त वहन्त्यश्वाः ।

सप्त स्वसारो अभि सं नवन्ते यत्र गवां निहिता सप्त नाम ॥ ३ ॥

इमम् । रथम् । अधि । ये । सप्त । तस्थुः । सप्तचक्रम् । सप्त । वहन्ति । अश्वाः ।

सप्त । स्वसारः । अभि । सप्तम् । नवन्ते । यत्र । गवाम् । निहिता । सप्त । नाम ॥ ३ ॥

इमम् उक्तस्वरूपमादित्यमण्डलाख्यं संवत्सराख्यं वा^१ रथं^२ ये^३ सप्त रश्मयः^४ अधि^५ तस्थुः
अधिष्ठिताः । संवत्सरपक्षे अयनर्तुमासपक्षदिवसरात्रिमुहूर्ताख्याः सप्तावयवाः अधितिष्ठन्ति । कीदृशं
रथम् । सप्तचक्रम् । चक्रनाच्चरणात् क्रमणाद्वा चक्राणि रश्मयः ते सप्त यस्य रथस्य तादृशमुभयविधं
रथं पूर्वोक्ताः अधिष्ठिताः^६ अश्वाः व्यापनशीलाः^७ सप्त^८ वहन्ति निर्वहन्ति च । तादृशं रथं^९ सप्त
स्वसारः स्वयंसरणाः । स्वरादित्यः । तेन सारिताः परस्परं स्वसृभूता वा सप्तसंख्याकाः^{१०} रश्मय
ऋतवश्च^{११} अभि^{१२} सं नवन्ते अभिमुख्येन संगच्छन्ते^{१३} । असाधारणाः परस्परविलक्षणकार्याः^{१४} पटृतवः
सर्वसाधारणः^{१५} एकः इति सप्तस्वम्^{१६} । यद्वा उक्तरूपाः मासद्वयात्मकाः पदत्रयोदशमासात्मकः सप्तमः
इति सप्तस्वम् । कीदृशो रथ इति तदुच्यते । यत्र यस्मिन् रथे उभयविधे^{१७} गवां वाचां स्तुतिरूपाणां
सप्त सप्तविधानि^{१८} नाम नमनानि सप्तस्वरूपाणि निहितानि । सप्तस्वरोपेतैः सामभिः स्तुत्यं रथ-
मित्यर्थः । यद्वा । गवामुदकानां सप्त सर्पणस्वभावानि नाम नमनानि । यत्र यासु स्वसृषु निहिता^{१९}
स्वसारः परस्परस्वसृभूता देवनद्योऽभि सं नवन्ते^{२०} ॥

१. क्ष-ङ-झ-झ-झ-ञ-ट-भ्रामयतीत्यर्थः । २. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-अमरणधर्मकम् । ३. झ-ञ-पुनः-
पुनरावर्तयति । ४. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-अधिकयुगादीनाम् । ५. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-भूतजातानि । ६. क्ष-सप्त
सप्तसंख्याकाः । ७. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-सम्यक् नवीकुर्वन्ती । ८. ङ-झ-ञ-परस्परविलक्षणाः । ९. ख-ज-फ-
ब-सर्वधारणाः; ज-सर्वधारणः । १०. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-सप्तत्वम् । ते खलु पुनः पुनरावृत्ता अपि तं नवीकुर्वन्ति ।
११. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-निहितानि ताः सप्त । १२. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-नवन्ते सम्यक् नवीकुर्वन्ति ।

को ददर्श प्रथमं जायमानमस्थन्वन्तं यदनस्था बिभर्ति ।

भूम्या असुरसृगात्मा कं स्विक्को विद्वांसमुप गात्प्रष्टुमेतत् ॥ ४ ॥

कः । ददर्श । प्रथमम् । जायमानम् । अस्थन्वन्तम् । यत् । अनस्था । बिभर्ति ।

भूम्याः । असुः । असृक् । आत्मा । कं । स्विक् । कः । विद्वांसम् । उप । गात् । प्रष्टुम् । एतत् ॥ ४ ॥

एवं प्रपञ्चस्य कालायत्ततां प्रतिपाद्य तस्य कारणभूतस्य परमेश्वरस्य अविषयत्वमाह । 'कः' 'ददर्श' को द्रष्टुं शक्नुयात् । कदा । 'प्रथमं' सृष्टेः पूर्वम् । अव्याकृतावस्थायामित्यर्थः । किम् । 'जायमानं' प्रथमभावविकारमापन्नम् । उत्पद्यमानं प्रपञ्चमित्यर्थः । दुर्ज्ञेयत्वे हेतुमाह । 'यत्' यस्मात् 'अस्थन्वन्तम्' अस्थिमन्तं सशरीरम्^१ । उपलक्षणमेतत् । कार्यभावमापन्नमित्यर्थः । 'अनस्था' अस्थिरहिता अशरीरा सांख्यप्रसिद्धा प्रकृतिः वेदान्तप्रसिद्धा ईश्वरायत्ता माया 'बिभर्ति' गर्भवदन्तर्धारयति । अव्याकृतावस्थायाम् अनस्थः अशरीरः परमेश्वरो बिभर्ति । यदा केवलः परमेश्वरो मायाशबलितः सन्नितं जगन्निर्मितवान् उत्पत्तिसमये^२ देहादिसहितस्य कस्यचिदभावात् को ददर्श । तदानीं मनो नित्यमात्मा च नित्यः तत्संयोगात् कश्चिदात्मा जानातीति चेत् सोऽपि न संभवतीत्यत आह । 'भूम्याः' संबन्धि पार्थिवं स्थूलशरीरं 'असुः' प्राणः तदुपलक्षितं सूक्ष्मशरीरं 'असृक्' शोणितम् । एतत्सप्तधातूपलक्षकम्^३ । यद्यपि शरीरं पञ्चभूतात्मकं तथापि भूतद्वयप्रत्यक्षत्वात्^४ तदपेक्षयोक्तम् । 'आत्मा' तैः संबद्धश्चेतनः 'क' 'स्विक्' कुत्रास्ते । न कश्चिदस्तीत्यर्थः । 'नान्यत्किंचन मिषत्' (ऐ. आ. २. ४. १) इति श्रुतेः । 'विद्वांसं' जगत्कारणविषयज्ञानवन्तमन्यं गुर्वादिकम् 'एतत्' कारणं 'प्रष्टुं' 'कः' क्षिप्योऽल्पमतिः 'उप' 'गात्' उपगच्छति । तादृशो देहेन्द्रियसंघातरूपः आत्मा तस्मिन् समये कुत्रास्ति । प्रष्टा प्रतिवक्ता च उभावपि नारतीत्यर्थः, 'न तु तद्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्येत्' इति श्रुतेः । यद्वा । प्रथमं प्रथमभाविनं जगतः कारणभूतं को ददर्श कः साक्षात्करोति । जायमानमस्थन्वन्तं मनुष्यम् अनस्थिकः परमेश्वरः सशरीरमशरीरः^५ यत् यस्मान् बिभर्ति । द्रष्टुरपि तत्कार्यत्वात् इति भावः । शिष्टं समानम् ॥

पार्कः पृच्छामि मनसाविजानन्देवानमेना निहिता पदानि ।

वृत्से बृष्कयेऽधि सप्त तन्तून्वि तन्निरे क्वय ओतवा उ ॥ ५ ॥

पार्कः । पृच्छामि । मनसा । अविजानन् । देवानाम् । एना । निहिता । पदानि ।

वृत्से । बृष्कये । अधि । सप्त । तन्तून् । वि । तन्निरे । क्वयः । ओतवै । उ ॥ इति ॥ ५ ॥

१. स१-शरीरम् । २. क्ष-क्ष-अ-ट-तस्मिन् समये; स१-अस्मिन् समये । ३. स१-एतत्सप्तधातूपलक्षणम् । ४. क्ष-क्ष-अ१अ-ट-भूतत्रयप्रत्यक्षत्वात् । ५. ङ-ज्ञ-अ-शरीरमशरीरः ।

‘पाकः पक्तव्यः अपक्वमतिः अहं ‘मनसा असंस्कृतेन’ ‘अधिजानन् अतिगहनं तत्त्वं विशेषेण ज्ञातुमशक्नुवन् ‘पृच्छामि प्रश्नं करोमि । अज्ञाने कारणमाह । ‘एना एनानि ‘पदानि संदेहास्पदानि तत्त्वानि ‘देवानां ‘निहितानि देवानामपि गृह्णीत्यर्थः । यद्वा । देवानां पदानि तत्त्वानि^३ निधि-
वद्गोपयित्वा स्थापितानि । अतः पृच्छामि तत्त्वज्ञानोपयोगायेति शेषः । तानि कानीति उच्यते ।
‘वत्से सर्वस्य निवासभूते ‘वत्कये । बडिति सत्यनाम । तत् कषतीति^३ वत्कयः^५ आदित्यः । यद्वा ।
वत्कयो नाम एकहायनो वत्सः । पुनरपि वत्सशब्दस्य पृथग्निर्देशात् वत्कयशब्देन तत्कालमात्रं
लक्ष्यते । तस्मिन्नादित्ये ‘अधि अधिकं ‘सप्त ‘तन्तून् तायमानान् सप्त सोमसंस्थान् ‘कवयः मेधा-
विनो यजमानाः ‘ओतवै जगद्रूपतिर्यक्तन्तून् वेतुं ‘वि ‘तन्निरे वितन्वन्ति । यद्वा । सप्त तन्तवः
सप्त छन्दांसि । तानि वितन्वन्ति । किमर्थम् । ओतवै सप्तसोमसंस्थारूपतिर्यक्तन्तुसंतानाय^५ । यज्ञ-
निर्माणायेत्यर्थः । यज्ञानां स्थितेः सूर्याधीनत्वात् इति भावः । ईदृशं तत्त्वं पृच्छामीत्यर्थः ॥ १४ ॥

अचिकित्वाश्चिकितुषश्चिदत्र कवीन्पृच्छामि विघ्नने न विद्वान् ।

वि यस्तस्तम्भ पळिमा रजांस्यजस्य रूपे किमपि स्विदेकम् ॥ ६ ॥

अचिकित्वान् । चिकितुषः । चित् । अत्र । कवीन् । पृच्छामि । विघ्नने । न । विद्वान् ।

वि । यः । तस्तम्भ । षट् । इमा । रजांसि । अजस्य । रूपे । किम् । अपि । स्वित् । एकम् ॥ ६ ॥

‘अचिकित्वान् देवतातत्त्वमजानन्नहं ‘चिकितुषः विशेषेण तत्त्वं जानतः ‘कवीन् क्रान्तदर्शिनः
अधिगतपरमार्थान् ‘अत्र अस्मिन् तत्त्वविषये^५ ‘पृच्छामि । किमर्थम् । ‘विघ्नने वेदनाय परमार्थज्ञानाय ।
किं जानन्नेव पराभवाद्यर्थं नेत्याह । ‘विद्वान् ‘न पृच्छामि अपि तु अज्ञानादेव । ‘यः परमेश्वरः
‘तस्तम्भ स्तम्भितवान् नियमितवान् । ‘अथ य आत्मा स सेतुर्विधत्तिरेषां लोकानामसंभेदाय
(छा. उ. ८. ४. १) इति श्रुतेः । किम् । ‘इमा इमानि ‘पद् ‘रजांसि लोकान्^३ रज्ज्नात्मकान् ।
‘लोका रजांस्युच्यन्ते’ (निरु. ४. १९) इति निरुक्तम् । यद्यपि लोकाः सप्त तथापि सत्यलोकस्य
कर्मिणां सर्वेषां साधारणत्वाभावात् पड्युक्तम् । ननु पडेवोक्ताः सप्तमः किमिति न निर्दिष्टः इति ।
उच्यते । ‘अजस्य जननादिरहितस्य चतुर्मुखस्य ब्रह्मणः ‘रूपे स्वरूपे ‘एकं सत्यलोकाख्यं पुनरावृत्ति-
रहितं स्थानं ‘किमपि ‘स्वित् किं स्विदेव । तन्न केनाप्यधिगन्तुं शक्यमित्यर्थः । कैश्चिदेवो-
पासकैः अचिरादिमार्गेण गन्तव्यत्वात् इति भावः । यद्वा । पडुजांसि विलक्षणाः पडृतवः । तान्य-
स्तम्भयत्तत्त्वम् । अजस्य गमनशीलस्य जन्मरहितस्य वा आदित्यस्य रूपे रूप्यमाणे दृश्यमाने मण्डले

१. ख-फ-व-संहृतेन । २. क्ष-ज-ट-तत्त्वानि निहितानि; ड-झ-तत्त्वानि विहितानि । ३. क्ष-झ-ज-
ट-करोतीति । ४. क्ष-अ-ज-ट-वत्कयः आदित्यः तस्मिन्प्यधिकं सप्ततन्तून् तायमानान् सप्तसोमसंस्थाः
कवयो मेधाविनो यजमानाः ओतवै जगद्रूपतिर्यक्तन्तुसंतानाय वितन्निरे वितन्वन्ति चित्तशुद्धिद्वारा तत्त्वज्ञानो-
पयोगायेति शेषः । यद्वा । यस्मिन् वत्कयो नाम एकहायनो वत्सः पुनरपि वत्सशब्दस्य पृथग्निर्देशात् ।
संवत्सरधारकभूते वत्कशब्देन तत्कालमात्रं लक्ष्यते । वत्से सर्वस्य निवासयोग्ये आदित्ये कवयः सप्ततन्तून्
सप्तसंस्थारूपान् यागान् वितन्वन्ति आय (त) तन्तुस्थानीयान् (झ-अ-यन् तन्तून् स्थानीयान्) कुर्वन्ति ।
किमर्थम् । ओतवै जगद्रूपतिर्यक्तन्तून् छेतुम् । ५. क्ष-उ-झ-ज-ट-तत्त्वविशेषे । ६. क्ष-ज-ट-
षट् लोकान् ।

एकमद्वितीयं किमपि स्विच् । यस्किचिद्वाञ्छानसगम्यं तत्त्वमस्ति तत्पृच्छामि । 'अथ य एषोऽन्तरा-
दित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते' (छा. उ. १.६.६) इत्यादिश्रुतिप्रतिपादितं तत्त्वमित्यर्थः । अथवा
पडिमानि रजांसि त्रिविधान् भूलोकांश्च यस्तस्तम्भ । 'तिलो भूमीधारयन् ग्रीकृतं शून्' (ऋ. सं. २
२७. ८) इति निगमः । तस्याजस्य परब्रह्मणो रूपे नानाविकारभाजि^१ जगति किमपि स्विदेकम्
एकात्मकमस्तीति प्रश्नः । अविशेषमस्तिनाममात्रम् एकरूपमस्तीत्युत्तरविवक्षया प्रश्नः । 'अस्तीत्येवो-
पलब्धव्यम्' (क. उ. २. ६. १३) इति श्रुतेः ॥

इह ब्रवीतु य ईमङ्ग वेदास्य वामस्य निहितं पदं वेः ।

शीर्ष्णः क्षीरं दुहते गावो अस्य वत्रि वसाना उदकं पदापुः ॥ ७ ॥

इह । ब्रवीतु । यः । ईम् । अङ्ग । वेद । अस्य । वामस्य । निऽहितम् । पदम् । वेरिति वेः ।
शीर्ष्णः । क्षीरम् । दुहते । गावः । अस्य । वत्रिम् । वसानाः । उदकम् । पदा । अपुः ॥ ७ ॥

इह इदानीम् ईम् एतद्वक्ष्यमाणं तत्त्वम् अङ्ग क्षिप्रमविचारेण ब्रवीतु । कः । यः वेद सः ।
कीदृशं तत् । अस्य पुरतो दृश्यमानस्य वामस्य वननीयस्य वेः गन्तुः^३ आदित्यस्य पदं सर्वैः
गन्तव्यं स्वरूपं निहितं गूढं वर्तते । किंच अस्य आदित्यस्य शीर्ष्णः क्षीरोदुन्नतस्य सर्वेषामुत्कृष्टस्य वा
गावः केचन वर्षाकालीनाः^४ रश्मयः क्षीरम् उदकं दुहते क्षरन्ति । वत्रिम् । रूपनामैतत् । रूपं
वसानाः आच्छादयन्तः अतिविस्तरेण तेजसा तपन्तः केचन अस्य गावो रश्मयः उदकं स्वसृष्टं पदा
सृष्टेनैव मार्गेण अपुः पिबन्ति भूमिं निरुदकां कुर्वन्तीत्यर्थः । तस्य स्वरूपं ब्रवीतु इत्यन्वयः ॥

माता पितरमृत आ बभाज धीत्यग्रे मर्नसा सं हि जग्मे ।

सा बीभत्सुर्गर्भरसा निर्विद्धा नमस्वन्त इदुपवाकमीयुः ॥ ८ ॥

माता । पितरम् । ऋते । आ । बभाज । धीती । अग्रे । मर्नसा । सम् । हि । जग्मे ।

सा । बीभत्सुः । गर्भरसा । निऽविद्धा । नमस्वन्तः । इत् । उपऽवाकम् । ईयुः ॥ ८ ॥

माता सर्वस्य निर्मात्री पृथिवी पितरं पालकं द्युलोकं तत्स्थं^५ द्युलोकस्थमादित्यमित्यर्थः ।
तम् आ बभाज आभजते । किमर्थम् । ऋते उदके यज्ञे वा निमित्तभूते सति । केन द्वारेण ।
धीती धीत्या कर्मणा यागादिरूपेण । स्वकीयेन आज्यसोमादिहविषा तर्पयतीत्यर्थः । अग्रे ततः
पूर्वं पिता च मनसा अस्याम् अभिप्रायवता चेतसा सं जग्मे हि संश्लिष्टो वर्तते खलु वृष्टि-
मकरोदित्यर्थः । अनन्तरं सा माता बीभत्सुः गर्भबन्धनेच्छावती गर्भरसा गर्भरसेन गर्भोत्पत्ति-
निमित्तेन रसेन निर्विद्धा नितरां विद्धा^६ आसीत् । यद्वा । गर्भे रसः औषध्याद्युत्पादनसमर्थमुदकं
यस्याः सा तादृशी उदकेनात्यन्तं क्लिप्ता निर्विद्धा कृपीवलैर्हलमुखेन नितरां विदारिता^७ भवति

१. ख-च-ज-फ-च-स्विच् किंस्विच् । २. क-फ-नानाविकारभाजि । ३. क्ष-ज-ट-मन्तुः ।

४. क्ष-ज-ट-वर्षाकाले; क्ष-वर्षाकालीनाः । ५. च-तत्स्थे तच्छब्दः; क्ष-सप्त-ज-ट-तत्रस्थे तच्छब्दः ।

६. च-युक्ता । ७. क्ष-ज-ट-विद्धा दारिता ।

बीजावापार्थम् । अत्रायं समाधिः । या काचन योषिदपत्यार्थं स्वपतिं युवानं यौति स च तस्या-
मनुरागयुक्तः संगतो भवति सा चान्तर्वेनी सती पुत्रान् जनयतीति तद्वदत्रापि । अनन्तरं ^१नमस्वन्तः
^२इन् भाविद्रीहिप्रियङ्गवाद्यवन्तः एव ^३उपवाकम् उपेत्य वचनं परस्परं सम्यगभिवृद्धानि सस्या-
नीति वचनम् ^४ईयुः प्राप्नुवन्ति । यद्वा । हविर्लक्षणाद्यवन्तः उपेत्य वचनं प्रैषादिरूपमीयुः । वृष्टौ
सत्यां सस्यादिद्वारा यागमनुतिष्ठेयुरित्यर्थः ॥

युक्ता मातासीद्भुरि दक्षिणाया अतिष्ठद्गर्भो वृजनीष्वन्तः ।

अमीमेद्वत्सो अनु गामपश्यद्विश्वरूप्यं त्रिषु योजनेषु ॥ ९ ॥

युक्ता । माता । आसीत् । भुरि । दक्षिणायाः । अतिष्ठत् । गर्भः । वृजनीषु । अन्तरिति ।

अमीमेत् । वत्सः । अनु । गाम् । अपश्यत् । विश्वरूप्यम् । त्रिषु । योजनेषु ॥ ९ ॥

^१माता । निर्मायन्ते अस्मिन् भूतानीति माता द्यौः । ^२दक्षिणायाः अभिमतपूरणसमर्थायाः
पृथिव्याः ^३भुरि निर्वहणे ^४युक्ता ^५आसीत् वर्षणाय^१ समर्थाभूदित्यर्थः । कथमिति तदुच्यते । ^२गर्भः
गर्भस्थानीयः उदकसंघः ^३वृजनीषु उदकवत्सु मेघपङ्क्तिषु ^४अन्तः मध्ये ^५अतिष्ठत् तिष्ठति । अनन्तरं
^६वत्सः पुत्रस्थानीयः उदकसंघः ^७त्रिषु ^८योजनेषु मेघरश्मिवायुषु संयुक्तेषु सत्सु ^९अमीमेत्
वर्षणसमये शब्दयति । अनन्तरं ^{१०}विश्वरूप्यं विश्वरूपवतीं ^{११}गाम् ^{१२}अनु ^{१३}अपश्यत् अनुक्रमेण पश्यति
वर्षतीत्यर्थः । यद्वा । त्रिषु योजनेषु सत्सु वत्सो मेघो वर्षणाय गां भूमिं प्रति अमीमेत् । अनन्तरं
सर्वो जनोऽनुक्रमेण विश्वरूप्यं सस्यादिभिर्नानारूपवतीं भूमिम् अपश्यत् पश्यति ॥

तिस्रो मातृस्त्रीन्पितृन्बिभ्रदेक ऊर्ध्वस्तस्थौ नेमव ग्लापयन्ति ।

मन्त्रयन्ते दिवो अमुष्य पृष्ठे विश्वविदं वाचमविश्वमिन्वाम् ॥ १० ॥

तिस्रः । मातृः । त्रीन् । पितृन् । बिभ्रत् । एकः । ऊर्ध्वः । तस्थौ । न । ईम् । अव । ग्लपयन्ति ।

मन्त्रयन्ते । दिवः । अमुष्य । पृष्ठे । विश्वविदम् । वाचम् । अविश्वमिन्वाम् ॥ १० ॥

^१एकः प्रधानभूतः असहायो वा पुत्रस्थानीयः आदित्यः संवत्सराख्यः कालो वा ^२तिस्रः
^३मातृः सस्यवृष्ट्याद्युत्पादयित्रीः । क्षित्यादिलोकत्रयमित्यर्थः । तथा ^४त्रीन् ^५पितृन् जगतां पालयितृन्
लोकत्रयाभिमानिनः अग्निवायुसूर्याख्यान् ^६बिभ्रत् सन्^२ ^७ऊर्ध्वः ^८तस्थौ उन्नतः अत्यन्तदीर्घस्तिष्ठति
भूतभविष्यदाद्यात्मना । सूर्यपक्षे सर्वेभ्य उन्नतः । ^९ईम् एनं ^{१०}न ^{११}अव ^{१२}ग्लपयन्ति ग्लानिं नैव
कुर्वन्ति । न हि कालः आदित्यो वा अन्येन पराभूयते । ^{१३}दिवः ^{१४}पृष्ठे शुलोकस्य उपरि अन्तरिक्षे
^{१५}मन्त्रयन्ते गुप्तं परस्परं भाषन्ते देवाः । किम् । ^{१६}विश्वविदं विश्ववेदनसमर्थां विश्वैर्वेदनीयां वा
^{१७}अविश्वमिन्वाम् असर्वव्यापिनीं ^{१८}वाचं गर्जितलक्ष्णाम् ^{१९}अमुष्य आदित्यस्य संबन्धिनीं मन्त्रयन्ते
इत्यर्थः ॥ ॥ १५ ॥

द्वादशारं नहि तज्जराय वर्षति चक्रं परि द्यामृतस्य ।

आ पुत्रा अग्ने मिथुनासो अत्र सप्त शतानि विंशतिश्च तस्थुः ॥ ११ ॥

द्वादशऽअरम् । नहि । तत् । जराय । वर्षति । चक्रम् । परि । द्याम् । ऋतस्य ।

आ । पुत्राः । अग्ने । मिथुनासः । अत्र । सप्त । शतानि । विंशतिः । च । तस्थुः ॥ ११ ॥

वृत्तस्य उदकस्य सत्यात्मकस्य वा आदित्यस्य चक्रं पुनःपुनःक्रमणशीलं मण्डलाख्यं रथचक्रं^१ वा वर्षति पुनःपुनर्वतते संचरति । कुत्र । वृत्तां परि शुलोकस्यान्तरिक्षस्य परितः । कीदृशं तत् । द्वादशारं द्वादशसंख्याक्रमेणादिराश्यात्मकैः मासात्मकैर्वा अरैः रथाङ्गावयवैर्युक्तम् । किंच तत् चक्रं नहि जराय नैव खलु जरायै^२ भवति^२ । हे अग्ने सर्वदा गमनयुक्त^३ आदित्य । यद्वा । अग्नेरेव स्थानत्रये तत्तदात्मना वर्तमानत्वात् असावप्यग्निरित्युच्यते । अत्र अस्मिन् त्वदीये^४ चक्रे मिथुनासः स्त्रीपुंसरूपेण परस्परं मिथुनभूताः सप्त शतानि विंशतिश्च विंशत्युत्तरसप्तशतसंख्याकाः पुत्राः पुत्रवदुत्पद्यमानाः प्राणिनां दुःखात् त्रातारो वा अहोरात्ररूपाः तस्थुः तिष्ठन्ति निष्पद्यन्ते । षष्ठ्यधिकशतत्रयसंख्याकानि अहानि तावत्स्य एव रात्रयः इत्येवं तद्विभागः । 'सप्त च वै शतानि विंशतिश्च संवत्सरस्याहोरात्राः स एवोऽहःसंमानः' (वे. आ. ३. २. १) इत्यारण्यकम् ॥

पञ्चपादं पितरं द्वादशाकृतिं दिव आहुः परे अर्धे पुरीषिणम् ।

अथेमे अन्य उपरे विचक्षणं सप्तचक्रे षट् अरे आहुरर्पितम् ॥ १२ ॥

पञ्चपादम् । पितरम् । द्वादशऽआकृतिम् । दिवः । आहुः । परे । अर्धे । पुरीषिणम् ।

अथ । इमे । अन्ये । उपरे । विचक्षणम् । सप्तचक्रे । षट्सऽअरे । आहुः । अर्पितम् ॥ १२ ॥

पञ्चपादं पञ्चसंख्याकर्त्वात्मकपादोपेतम् । एतत् हेमन्तशिशिरयोः एकत्वाभिप्रायम् । पितरं सर्वस्य प्रीणयितारं^५ द्वादशाकृतिं द्वादश मासा एवाकृतयो यस्य तादृशं पुरीषिणं वृष्ट्युदकेन तद्वन्तं प्रीणयितारं^६ वा । पुरीषमित्युदकनाम । उक्तलक्षणं संवत्सरचक्रं दिवः शुलोकस्य परे अर्धे । तास्त्वेताच्छब्दम् । परस्मिन्नर्धे अन्तरिक्षलक्षणे अवस्थितः आदित्यः इत्यर्थः । तस्मिन् अर्पितम् आहुः । एतदुत्तरत्र स्थितमग्न्यानुपज्यते । यद्यत्रार्पितं तत्तदधीनम् अतः संवत्सरं सूर्यायत्तमाहु-रित्यर्थः । अथ इमे अपि च अन्ये केचन वेदवादिन एवमाहुः । किमिति । उपरे । उपरमन्ते अस्मिन् उपरताः प्राणिनः अत्र इति वा उपरः संवत्सरः तस्मिन् । कीदृशे । सप्तचक्रे । सप्त आदित्यरश्मयस्तद्द्वारेण चक्रस्थानीया यस्य स तथोक्तः । यद्वा । अयनर्तुमासपक्षाहोरात्रिमुहूर्तानि सप्त सप्त चक्राणि पुनःपुनःक्रममाणानि^७ यस्य तादृशे । षट् अरे षट् तवः एव अरा नाभौ प्रवृत्ताः संबद्धाः यस्य तथोक्तलक्षणे संवत्सरे रथे विचक्षणं विविधदर्शनकरमादित्यम् अर्पितम् आहुः ।

१. क्ष-क्ष१-ज-ट-चक्रं रथचक्रम् । २. क्ष-क्ष१-ज-ट-जरते जीर्यते वा । ३. क्ष-क्ष१-ज-ट-गमनशील ।

४. क्ष-क्ष१-ज-ट-युष्मदीये । ५. झ-पालयितारम् । ६. क्ष१-प्रणयितारम् । ७. क्ष-ज-ज-ट-पुनःपुनः-क्रमणानि ।

एतदुक्तं भवति । अमुमादित्यं दक्षिणोत्तररूपभिन्नगतेः तीव्रमन्दादिभायस्य च कालाधीनत्वात्तदधीनमाहुः । अन्ये तु संवत्सराद्यात्मकस्य कालस्य सूर्यगमनागमनसाध्यत्वात् तदायत्तत्वमाहुः इति^१ ॥

पञ्चारे चक्रे परिवर्तमाने तस्मिन्ना तस्थुर्भुवनानि विश्वा ।

तस्य नाक्षस्तप्यते भूरिभारः सनादेव न शीर्यते सनाभिः ॥ १३ ॥

पञ्चऽअरे । चक्रे । परिऽवर्तमाने । तस्मिन् । आ । तस्थुः । भुवनानि । विश्वा ।

तस्य । न । अक्षः । तप्यते । भूरिऽभारः । सनात् । एव । न । शीर्यते । सऽनाभिः ॥ १३ ॥

पञ्चारे पञ्चर्तुरूपैः अरैर्युक्ते पञ्चके संवत्सरात्मके पञ्चपरिवर्तमाने संवत्सरपरिवत्सरादिरूपेण पुनः-
पुनः^२ आवर्तमाने^३ सति पञ्चस्मिन् कालचक्रे विश्वा भुवनानि सर्वाणि भूतजातानि^४ वर्तन्ते इत्यर्थः ।
किञ्च पञ्चस्य चक्रस्य मध्ये वर्तमानः पञ्चक्षः भूरिभारः सकलभुवनवहनेन प्रभूतभारोऽपि न
पञ्चप्यते न पीडयते । किञ्च सनादेव सनातनः एव सनाभिः समाननाभिकः सर्वदा एक-
नाभिरसी न शीर्यते न भिद्यते । यथा लौकिकरथाक्षः भारेण भग्नो भवति अक्षघातेन च
नाभिर्विवृता भवति तद्वद्वापि नास्तीत्यर्थः ॥

सनेमि चक्रमजरं वि वावृत उत्तानायां दश युक्ता वहन्ति ।

सूर्यस्य चक्षु रजसैत्यावृतं तस्मिन्नापिता भुवनानि विश्वा ॥ १४ ॥

सऽनेमि । चक्रम् । अजरम् । वि । वावृते । उत्तानायाम् । दश । युक्ताः । वहन्ति ।

सूर्यस्य । चक्षुः । रजसा । एति । आऽवृतम् । तस्मिन् । आपिता । भुवनानि । विश्वा ॥ १४ ॥

सनेमि समाननेमि एकप्रकारबहिर्वलयमक्षीणनेमि पञ्चकं संवत्सराख्यम् अजरं सदातनमपि^५
जरारहितं वि वावृते पुनःपुनर्विशेषेण वर्तते । उत्तानायाम् ऊर्ध्वतनायाम् ईषायाम् उपरिविस्तृतभूम्यां^६
वा दश इन्द्रादयः पञ्च लोकपालाः निपादपञ्चमाश्रित्वारो ब्राह्मणादयो वर्णाः मिलित्वा दशसंख्याकाः
युक्ताः स्वस्वव्यापारयुक्ताः वहन्ति निर्वहन्ति^७ । कृत्स्नं जगन्निर्वहन्तीत्यर्थः । तन्निर्वाहार्थत्वात्
कालस्य । किञ्च सूर्यस्य आदित्यस्य चक्षुः लयानस्वभावं सर्वस्य चक्षुःस्थानीयं वा मण्डलम् ।
'चक्षुः लयातेर्वा चष्टेर्वा' (निरु. ४. १) इति निरुक्तम् । रजसा वृष्टयुदकेन आवृतं व्यासम् एति
गच्छति । 'उदकं रज उच्यते' (निरु. ४. १९) इति यास्कः । तादृशे मण्डले विश्वा भुवनानि
सर्वाणि भूतजातानि आपिता अपितानि तदधीनत्वात्तेषाम् ॥

१. क्ष-ज-ट- 'इति' नास्ति । २. क्ष१- 'पुनःपुनः' नास्ति; ३. क्ष-ज-ट-परिवर्तमाने । ४. क्ष-ज-ट-
भूतजातानि अपिता अपितानि; ५-क्ष१-भूतजातानि आवृति तदधीनानि । ५. क्ष-ज-क्ष१-ज-ट- 'तद्वदत्र' ।
६. ज-सनातनमपि । ७. क्ष-ज-ट-उपरि विस्तृतायां भूम्याम् । ८. क्ष-क्ष१-निर्वाहयन्ति ।
९. क्ष-ज-क्ष१-ज-ट-तदेतस्मिन् तादृशे ।

साकंजानां सप्तथमाहुरेकजं षळिद्यमा ऋषयो देवजा इति ।

तेषामिष्टानि विहितानि धामशः स्थात्रे रेजन्ते विकृतानि रूपशः ॥ १५ ॥

साकम्ऽजानाम् । सप्तथम् । आहुः । एकऽजम् । षट् । इत् । यमाः । ऋषयः । देवऽजाः । इति ।

तेषाम् । इष्टानि । विऽहितानि । धामऽशः । स्थात्रे । रेजन्ते । विऽकृतानि । रूपऽशः ॥ १५ ॥

‘साकंजानाम् एकस्मादादिष्यात् सहोत्पन्नानां सप्तानामृतूनां मध्ये ‘सप्तथं सप्तममृतुम् ॥ ‘यद् च च्छब्दसि’ (पा. सू. ५. २. ५०) इति थद् ॥ ‘एकजम्’ एकेनोत्पन्नम् ‘आहुः कालतत्त्व-विदः । चैत्रादीनां द्वादशानां मासानां द्वयमेलनेन^१ वसन्ताद्याः षडृतवो भवन्ति । अधिकमासेन एकः^२ उत्पद्यते सप्तमृतुः । न च तादृशो मास एव नास्तीति मन्तव्यम् । ‘अस्ति त्रयोदशो मास इत्याहुः’ (तै. सं. ६. ५. ३. ४) इति श्रुतेः । तदेवोच्यते । ‘षडिद्यमाः । इच्छब्द एव-कारार्थः । षडेव ऋतवः मासद्वयरूपाः ‘ऋषयः गन्तारः । ते च ‘देवजाः देवादादिष्यात्’ जाताः ‘इति एवमाहुः । सप्तमाधारस्य त्रयोदशस्य मासस्य देवाभावः’^३ । ‘निःसूर्योऽधिकमासो मण्डलं तपते रवेः’ इत्यादिस्मृतेः । तस्मात् षडेव देवजाः अदेवजः एकः । ‘तेषाम्’^४ ऋतूनां स्वरूपाणि ‘इष्टानि सर्वलोकाभिमतानि ‘धामशः तत्तत्स्थाने ‘विहितानि पृथक् पृथक् स्थापितानि ‘रूपशः रूपभेदेन ‘विकृतानि विविधाकृतियुक्तानि । स च रूपभेदन्तीतिरीयैराज्ञातः— ‘स रममह वसन्ताय प्रायच्छद्यवं ग्रीष्माय’ (तै. सं. ७. २. १०. १) इत्यादि^५ । ‘स्थात्रे अधिष्ठात्रे तदर्थाय ‘रेजन्ते चलन्ति । जगद्यवहाराय पुनःपुनरावर्तन्ते इत्यर्थः ॥ ॥ १६ ॥

स्त्रियः सतीस्तां उ मे पुंस आहुः पश्यदक्षणां वि चेतदन्धः ।

कविर्यः पुत्रः स ईमा चिकेतु यस्ता विजानात्स पितुष्पितासत् ॥ १६ ॥

स्त्रियः । सतीः । तान् । ऊँ इति । मे । पुंसः । आहुः । पश्यत् ।

अक्षण्ऽवान् । न । वि । चेतत् । अन्धः ॥ कविः । यः । पुत्रः । सः । ईम् ।

आ । चिकेत । यः । ता । विऽजानात् । सः । पितुः । पिता । असत् ॥ १६ ॥

‘मे मदीया या दीधितयः’^१ ‘स्त्रियः संख्यानवरयः योपितः ‘सतीः सत्यः । योषिद्वदुदकरूप-गर्भधारणात् स्त्रीत्वम् । एषां रश्मीनाम् आविष्टलिङ्गत्वात् स्त्रीलिङ्गता । ‘तान् ‘उ तान् रश्मीनेव ‘पुंसः ‘आहुः प्रभूतवृष्ट्युदकसेकृन् पुरुषानाहुः । प्रतिनिर्देशापेक्षया पुंलिङ्गता । अमुमर्थम् अत्यन्त-निगूढम् ‘अक्षणां ज्ञानदृष्ट्युपेतः कश्चिन्महान् ‘पश्यत्’ जानाति । ‘अन्धः अतथारूपः स्थूलदृष्टिः

१. क्ष-ञ-ट-इममेकजम् । २. क्ष-ञ-ञ-ट-द्वयद्वयमेलनेन । ३. क्ष-ञ-ट-एकेन । ४. क्ष-ञ-ज्ञ१-ञ-ट-देवेन आदित्येन । ५. क्ष-ज्ञ१-ञ-ट-देवजत्वाभावात् । ६. क्ष-ञ-ज्ञ१-ञ-ट-तेषाम् ऋतूनां संबन्धीन इष्टानि सर्वलोकाभिमतानि अहोरात्राणि धामशः तत्तत्स्थाने वृष्ट्युदकानि (क्ष-ञ-ट-प्रत्युत तानि) विहितानि पृथक् पृथक् स्थापितानि (क्ष-ञ-ट-पृथक्स्थानि तानि तानि) च रूपशः स्वरूपेण शुक्रकृष्णरूपभेदेन । ७. क्ष-ञ-ज्ञ१-ञ-ट-रश्मयः । ८. क्ष-ञ-ज्ञ१-ञ-ट-पश्यत पश्येत ।

‘न वि वेतन् न विचेतयति न’ जानाति’ । किंच वयः कविः क्रान्तदर्शी पुत्रः स्त्रीपुरुषरूपाणां रश्मीनां पुत्रस्थानीयः पुरु जगतां त्राता वृष्ट्युदकलक्षणोऽस्ति वसः ईं स एव पुत्रः । यद्वा । ईम् एनमर्थम् । स्त्रीणां सतीनां पश्चात् पुरुषभावम् आ विचेत सर्वतो जानाति । पित्रोः स्थितिं पुत्र एव जानाति नान्यः । वयः कश्चित् वता तानि विजानात् स्त्रीपुरुषपुत्ररूपाणि जानीयात् वसः पितुः पिता असत् । पिता वृष्ट्या जगत्पालको रश्मिसमूहः । तस्यापि पिता आदित्यः स भवति । आदित्य एव भवतीत्यर्थः । यद्वा । लौकिकोक्तिरियम् । यस्तानि जानाति स एवं भवति । स्वयं पितुः पुत्रः सन्नपि स्वपुत्रापेक्षया पिता च भवति । पुत्रपौत्रादिसहितः चिरकालं जीवी भवति । इत्यधिदैवतम् ॥ अथाध्यात्मम् । याः इदानीं स्त्रियः सतीः स्त्रीत्वं प्राप्ता आहुलौकिकाः तान् उ तानेव मे मद्यं पुंसः पुरुषानाहुः प्रतिपादयन्ति तत्त्वज्ञाः । कथमन्यस्य अन्यभावः उच्यते । एक-स्यैव निरन्तरसमस्तोपाधिकस्य आत्मनः तद्देहावस्थानमात्रेण तत्तद्व्यपदेशोपपत्तेः । श्रूयते हि— ‘स्वं स्त्री त्वं पुमानसि त्वं कुमार उत वा कुमारी’ (श्वे. उ. ४. ३) इत्यादि । स्त्रीत्वं पुंस्त्वं च उभयमपि वस्तुतो नास्तीत्युक्तं भवति । श्रुतिरपि तदभावं बोधयति — ‘नैव स्त्री न पुमानेष नैव चायं नपुंसकः । यद्यच्छरीरमादत्ते तेन तेन स चोद्यते’ (श्वे. उ. ५. १०) इति । द्वितीयः पादः पूर्ववत् । किंच पुत्रो वयसाल्पोऽपि यः कविः क्रान्तप्रज्ञो ज्ञानी स्यात् ईम् इममर्थं स विचेत जानाति । एवमुक्तलक्षणस्य परमात्मनः ता तानि स्त्रीत्वपुंस्वादीनि यो विजानात् औपाधिकानि जानीयात् स पितुः स्वोत्पादकस्यापि ज्ञानरहितस्य पिता असत् पितृवत् पूज्यो भवति । उक्तमर्थमभिप्रेत्य ताण्डकब्राह्मण— ‘शिशुर्वा आङ्गिरसो मन्त्रकृतां मन्त्रकृदासीत् स पितृन् पुत्रका इत्यामन्त्रयत्’ इत्युपक्रम्य ‘ते देवानपृच्छन्त ते देवा अब्रुवन्नेप वाव पिता यो मन्त्रकृत्’ (ता. ब्रा. १३. ३. २४) इति । मन्त्रद्रष्टुरेव किल पितृत्वं तत्त्ववित् पितुः पितासदिति किमाश्चर्यम् इत्यभिप्रायः ॥

अवः परेण पर एनावरेण पदा वत्सं बिभ्रती गौरुदस्थात् ।

सा कद्रीची कं स्विदधं परागात्कं स्वित्सूते नहि युथे अन्तः ॥ १७ ॥

अवः । परेण । परः । एना । अवरेण । पदा । वत्सम् । बिभ्रती । गौः । उत् । अस्थात् ।

सा । कद्रीची । कम् । स्वित् । अर्धम् । परा । अगात् ।

कं । स्वित् । सूते । नहि । युथे । अन्तरिति ॥ १७ ॥

अत्र अग्नौ हूयमानाहुतिगौरूपेण स्तूयते । गौः गोरूपा गमनशीला एषा आहुतिसंधेन पोष्य वसं वसस्थानीयमग्निम् अवः अवस्तात् अधोदेशे परेण पदा पादद्वयेन स्वावयवेन आकृत्य बिभ्रती धारयन्ती तथा परः परस्तात् उपरिदेशे एना अनेन अववरेण च पदा पादद्वयेन आकृत्य तमेव वसं बिभ्रती उदस्थात् सूर्यं प्रति उत्तिष्ठति । ‘अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते’ (मनु. ३. ७६) इति स्मृतेः । अथैवं कृतवती सा आहुतिः कद्रीची कं गतेत्यनिश्चयगमना । आदित्यं प्राप्तवतीत्यर्थः । कं स्वित् कं फलभाजं पुरुषं प्रति अर्धम् अर्धमार्गम् आगत्य । यद्वा ।

१. क्ष-अ-ट-ज्ञातुमर्हति । २. क्ष-अ-ट-असत् भवति । ३. क्ष-उ-च-ज्ञ-अ-अ-ट-चिरकालजीवी । ४. क-ख-अ-फ-व-आहुतिसंस्थेन पोष्यं वत्सम् ; क्ष-उ-अ-अ-ट-आहुतिवत्सं (?) स्तनपोष्यम् । ५. क्ष-अ-ट-एकम् । ६. उ-अ-अ-आदित्यम् ।

अर्धमुद्धम् । १ परागात् परागच्छति । आगत्य च १ क १ स्विच् १ सूते कुत्र प्रदेशे फलमुत्पादयति । १ नहि इतरगोवत् इयं १ यूथे १ अन्तः सजातीयगोमध्ये सूते । साधारण्येन यत्र क्वचिन्न सूते अपि नु कश्चिदनुष्ठातरि । अतः स महान् को नु खस्विति । यद्वा । आदित्यरश्मिसमूहः एव गोरूपेण स्तूयते । गौः उत्कलक्षणा रश्मिरूपा गौः वस्त्रं वरसवद्रक्षणीयं यजमानम् उत्कक्रमेण विभ्रती उदरथात् । अथ तथा कृत्वा सा कद्रीची अदृश्यगमना सती कं स्विच् अर्धम् ऋद्धम् अर्धस्थानभाजं वा कं स्विच् पुरुषम् आदित्यं परागात् अप्रतिनिवृत्ता गता । ' तं नयन्त्येताः सूर्यस्य रश्मयो यत्र देवानां पतिरेकोऽधिवासः ' (मु. उ. १. २. ५) इति श्रुतेः । तथा कृत्वा च क स्विच्सूते कस्मिन् इन्द्रादिलोके जनयति न सर्वत्र । शिष्टं समानम् ॥

अवः परेण पितरं यो अस्यानुवेदं पर एनावरेण ।

कवीयमानः क इह प्र वोचदेवं मनः कुतो अधि प्रजातम् ॥ १८ ॥

अवः । परेण । पितरम् । यः । अस्य । अनुऽवेदं । परः । एना । अवरेण ।

कविऽयमानः । कः । इह । प्र । वोचत् । देवम् । मनः । कुतः । अधि । प्रऽजातम् ॥ १८ ॥

१ अवः अवस्तात् स्थितम् १ अस्य १ पितरम् एतल्लोकपालकम् अग्निं १ परेण आदित्येन सह १ यः १ अनुवेद अनुक्रमेण जानाति तथा १ परः परस्तात् स्थितम् आदित्यम् अस्य पितरं पालकम् । सोऽपि १ इममेव १ लोकं वृष्ट्यादिना पालयति । तादृशमादित्यम् १ एना अनेन १ अवरेण अग्निना सह यः अनुवेद अग्न्यादित्यौ व्यतिहारेण उपास्ते । यद्वा । अभिभूतरजस्तमस्कौ उद्बुद्धसत्त्वौ अत एव स्वाधीनमायौ एतौ एकत्वेन वा अधिगच्छति । स तादृशः पुरुषः १ कवीयमानः कविवदाचरन् क्रान्तदक्षित्वम् आत्मनः ल्यापयन् १ क १ इह अस्मिँलोके १ प्र १ वोचत् प्रप्रवीति । किंच १ देवं द्योतमानं देवविषयम् १ अलौकिकं वा १ मनः १ कुतः कस्मात् अदृष्टविशेषात् १ अधि आधिक्येन १ प्रजातम् उत्पन्नम् । उभयमपि दुर्लभमित्यर्थः ॥

ये अर्वाञ्चस्ताँ उ पराच आहुये पराञ्चस्ताँ उ अर्वाच आहुः ।

इन्द्रश्च या चक्रथुः सोम तानि धुरा न युक्ता रजसो वहन्ति ॥ १९ ॥

ये । अर्वाञ्चः । तान् । ऊँ इति । पराचः । आहुः । ये ।

पराञ्चः । तान् । ऊँ इति । अर्वाचः । आहुः ।

इन्द्रः । च । या । चक्रथुः । सोम । तानि । धुरा । न । युक्ताः । रजसः । वहन्ति ॥ १९ ॥

१ ये सूर्यसोमयोश्चक्रे वर्तमाना रश्मयो ग्रहादयश्च तत्परिभ्रमणवशेन १ अर्वाञ्चः अर्वागच्छनाः अधोमुखाः सन्ति १ तौ १ उ तानेव १ पराचः १ आहुः पराङ्मुखाञ्जनान् ऊर्ध्वान् आहुः कालविदः ।

तथा प्रथमं ^१ये ^२पराञ्चः परागञ्चनाः ^३तौ ^४उ तानेव ^५अर्वाचः ^६आहुः । हे ^७सोम त्वम् ^८इन्द्रः परमेश्वरः इरां भूमिं वृष्टया धारकः आदित्यः । यद्वा । द्वादशादित्यानां मध्ये इन्द्रोऽप्येकः । ‘विषस्व-विन्द्रयुताः’ इत्युक्तत्वात् अयमपीन्द्रः । सः ^९च युवां ^{१०}या यानि मण्डलपरिभ्रमणानि ^{११}चक्रधुः कृतवन्तौ ^{१२}तानि ^{१३}रजसः रज्जनात्मकस्य लोकस्य ॥ कर्मणि पठ्यी ॥ लोकं ^{१४}वहन्ति निर्वहन्ति । तत्र दृष्टान्तः ^{१५}धुरा^१ शकटादौ धुरि ^{१६}युक्ताः संबद्धाः अश्वादयो यथा धुरं वहन्ति तद्वत् । यद्वा । एतत् पूर्वाधे दृष्टान्तितम् । धुरा युक्ताः । धुरि स्थितं चक्रमपि धुरशब्देनोच्यते । तत्र युक्ताः समर्पिताः पुरुषाः तत्परिभ्रमणवशेन अर्वाञ्चोऽपि पराञ्चः पराञ्चोऽपि अर्वाञ्चो भवन्ति तद्वत् ॥

द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परि षस्वजाते ।

तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभि चाकशीति ॥ २० ॥

द्वा । सुऽपर्णा । सऽयुजा । सखाया । समानम् । वृक्षम् । परि । सऽस्वजाते इति ।

तयोः । अन्यः । पिप्पलम् । स्वादु । अत्ति । अनश्नन् । अन्यः । अभि । चाकशीति ॥ २० ॥

अत्र लौकिकपक्षिद्वयदृष्टान्तेन जीवपरमात्मानौ^२ स्तुयेते । यथा लोके द्वौ सुपर्णौ सुपतनौ शोभनगमनौ ^३सयुजा समानयोगौ ^४सखाया समानख्यानौ ^५समानं ^६वृक्षं ^७परि ^८षस्वजाते एकमेव वृक्षं परिष्वजाते आश्रयतः ^९तयोः ^{१०}अन्यः एकः ^{११}पिप्पलं पक्कं^३ स्वादुतरम् ^{१२}अत्ति अपरः ^{१३}अनश्नन्^४ ^{१४}अभि ^{१५}चाकशीति अभिपश्यति तद्वत् द्वौ सुपर्णस्थानीयौ क्षेत्रज्ञपरमात्मानौ सयुजा समानयोगौ । योगो नाम संबन्धः स च तादात्म्यलक्षणः । स एवात्मा जीवात्मनः स्वरूपं यस्य परमात्मनः स तदात्मा । एवमन्यस्यापि स एवात्मा परमात्मनः स्वरूपं यस्य जीवात्मनः^५ । एवमेकस्वरूपौ इत्यर्थः । अनेन भास्करमतानुसारिणः अतिरेकिन्मूढो जीवात्मा परमात्मनो नान्यः स च परमात्मा जीवादन्यो नानाजीवाश्रयणादिति मतं निरस्तं भवति । ननु संबन्धो द्विष्टः स च पक्षिणोरेव^६ भेदमपेक्षते अतः कथमैकात्म्यमिति । न । औपाधिकभेदं वास्तवाभेदं चापेक्ष्य प्रवृत्तः । अत एव सखायौ समानख्यानौ नान्यख्यानौ । ननु एकस्य यादृशं ख्यानं तादृशमेव^७ अन्यस्य^८ इति व्युत्पत्त्या भेदः स्फुटं प्रतिभाति कथं तादात्म्यमुच्यते इति न वक्तव्यम् । नात्र परस्परं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावः । अपि तु यस्य यादृशं ख्यानं स्फुरणं परमात्मनः तदेव ख्यानमितरस्यापि जीवात्मनः इति सखायौ इत्युच्यते । एकरूपप्रकाशादित्यर्थः । अतः उपपन्नमैकात्म्यम् । अनेन वास्तवभेदोऽपि निरस्तः । ‘समानं वृक्षं परि षस्वजाते’ इत्यत्र यथा आश्रयान्तराभावात् उभयोरैकाश्रयात्वं अभ्युपगन्तव्यं^९ तद्वत् सयुजा सखाया इत्युभयत्रापि एकयोगख्याने आश्रयणीये । वृत्त्यते इति वृक्षो देहः । स च उभयोः समानः एक एव । जीवस्य भोगार्थत्वात् परमात्मना^{१०} सृष्टेः^{११} महाभूतैः आरब्धत्वात् तस्योपलब्धिस्थानत्वाच्च उभयोरपि समानः । तादृशं समानं वृक्षं परि षस्वजाते परिष्वजतः आश्रयतः । न च जीवस्य वस्तुतः ईश्वरत्वे कथं जीवबुद्ध्या संसारशोकौ इति वाच्यं तयोर्मोहकृतत्वात् । तथा च आथर्वणिकाः अमुं मन्त्रम् आज्ञाय अस्य सन्देहनिवर्तकमुत्तरं मन्त्रमेवमामनन्ति । ‘समाने वृक्षे

१. ख-च-फ-धुरा न । २. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ट-जीवपरमेश्वरौ । ३. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ट-पक्कं फलम् ।

४. ड-क्ष१-अनश्नन्नपि । ५. ड-जीवात्मनः स तदात्मा । ६. क्ष-ङ-ज-ट-पक्षिणोरेव । ७. क्ष१-तत्समानाख्यानं यस्य । ८. क्ष-ज-ट-इत्युपगन्तव्यम् । ९. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ट-परमेश्वरस्य ।

पुरुषो निमग्नोऽनीशया शोचति मुह्यमानः । जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति वीतशोकः ' (सु. उ. ३. १. २) इति । अस्यायमर्थः । एक एव शरीरे पूर्णः पुरुषः परमात्मा निमग्नो निगूढः सन् स्वयम् अपि^१ ईश्वरोऽपि अनीशत्वबुद्ध्या^२ मुह्यमानो मूढः सन् शोचति । संसारे अहं कर्ता सुखी दुःखीति जननमरणे अनुभवति । यदा तु जुष्टं नित्यतृप्तमन्यं संसारशोकातीतम् ईशं परमेश्वरं पश्यति स्वानन्यतया साक्षात्करोति । तदा वीतशोको देहाद्यतिरिक्तः स्वस्वरूपसाक्षात्कारेण गततापत्रयः सन् अस्य महिमानमिति । निरस्तसमस्तौपाधिकस्य परमेश्वरस्य महिमानं सार्वभौम्यसर्वज्ञत्वादिमहिमानमिति एति प्राप्नोति । न च तद्भावनात्^३ तन्महिमा प्राप्यते । अतस्तद्रूपो भवतीत्यर्थः । तस्मात् वस्तुतः एक एव । भेदस्तु मोहकृतः इति सिद्धम् । अनुभवदशायां लौकिकबुद्ध्या भेदमभ्युपेत्य उच्यते । तयोः अन्यः जीवात्मा पिप्पलं कर्मफलं स्वादुभूतम् अस्ति भुङ्क्ते । यस्य यदुपार्जितं तत्तस्य स्वादु भवति । अन्यः परमात्मा अनश्नन् आसकामत्वेन अभुज्जानः सृष्टायाः अभावात् । ' आसकामस्य' का सृष्टा^४ ' (मा. उ. का. १. ९) इति स्मृतेः^५ । तस्मात् अवास्तवभेदमुपजीव्य तयोरन्यः इत्युक्तम् । वस्तुतस्तु ' अनीशया शोचति मुह्यमानः ' इत्युक्तावात् अभेद एव । तादृशः परमात्मा स्वात्मनि अध्यस्ते जगत् साक्षित्वेन ईक्षते । अत्र ' द्वौ द्वौ प्रतिष्ठितौ सुकृती धर्मकर्तारौ ' (निरु. १४. ३०) इत्यादि निरुक्ते^६ गतम्^७ अस्य मन्त्रस्य व्याख्यानमनुसंधेयम् ॥ ॥ १७ ॥

यत्रा सुपर्णा अमृतस्य भागमनिमेषं विदथाभिस्वरन्ति ।

इनो विश्वस्य भुवनस्य गोपाः स मा धीरः पाकुमत्रा विवेश ॥ २१ ॥

यत्र । सुपर्णाः । अमृतस्य । भागम् । अनिमेषम् । विदथा । अभिऽस्वरन्ति ।

इनः । विश्वस्य । भुवनस्य । गोपाः । सः । मा । धीरः । पाकुम् । अत्र । आ । विवेश ॥ २१ ॥

यत्र आदित्यमण्डले^१ सुपर्णाः सुपतनाः शोभनगमना रश्मयः^२ अमृतस्य उदकस्य^३ भागं भजनीयम् अंशम् आदाय^४ अनिमेषम् अनवरतं^५ विदथा वेदनेन ज्ञानेन अस्माभिरेवं कर्तव्यमिति बुद्ध्या^६ अभिस्वरन्ति अभिप्रापयन्ति^७ । यश्च^८ विश्वस्य^९ भुवनस्य भूतजातस्य^{१०} इनः स्वामी तथा तस्यैव गोपाः गोपायिता रक्षिता । अयम्^{११} आदित्यः^{१२} सः परमेश्वरः^{१३} धीमान् प्राण्यनुग्रहबुद्धियुक्तः सन्^{१४} मा मां^{१५} पाकं पक्त्वयम् अपक्वप्रजम्^{१६} अत्र अस्मिन् स्वकीयमण्डले^{१७} आ^{१८} विवेश प्रवेशयति । अत्र अस्मदीये देहे वा नियामकतया प्रविष्टः इत्यधिदैवतपक्षे । अथाध्यात्मपक्षे । यत्र यस्मिन्नात्मनि^{१९} सुपर्णाः शोभनपतनानि स्वस्वविषयग्रहणाय गमनकुशलानीन्द्रियाणि चक्षुरादीनि अमृतस्य भागम् । अत्र विषयावच्छिन्नचैतन्यम् अमृतमित्युच्यते । तस्य भागं भजनीयं स्वस्वांशम् अनिमेषं निमेषरहितम् अनारतं विदथा^{२०} वेदनेन वृथवच्छिन्नचैतन्येन अवरुद्धानि अभिस्वरन्ति अभिप्रयन्ति आवरणापगमनेन स्फोरयन्ति^{२१} । किंच यस्तु^{२२} इनः स्वामी अस्य देहस्य विश्वस्य भुवनस्य गोपा गोपायिता रक्षिता । यद्वा । विश्वस्य भुवनस्य भूतजातस्य स्वामी अस्य देहस्य गोपाः । अनेन तत्त्वंपदार्थयोः^{२३} एकत्वं प्रतिपादितं

१. क्ष-ङ-झ१-ज-ट- ' अपि ' नास्ति । २. क्ष-ज-ट-अनांश्वरबुद्ध्या । ३. क्ष-ज-ट-तद्भावनात् । ४. ङ-आत्मकामोऽसृष्टः । ५. क्ष-ङ-ज-ट-श्रुतेः । ६. क्ष-ज-ट-निरुक्तगतम् ; च-निरुक्ते नियमितम् । ७. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-अभिप्रयन्ति । ८. ङ-झ१-यः । ९. ङ-स्वकीयबले ; झ१-स्वकीये बले । १०. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-यस्मिन् अमृते परमात्मनि । ११. क्ष-ज-ट-विदथा विदधेन । १२. ख-ज-ण-स्फोरयन्ति । १३. क्ष-ज-ट-यश्च । १४. झ१-तत्त्वं पदयोः ।

भवति । स परमेश्वरे धीरः समाधिनिष्ठः सर्वदा अविक्रियो मा मां पाकं परिपक्वमनस्कं यागदानादिना अपगतरजस्तमस्कत्वेन दर्पणवदतिनिर्मलसत्त्वोद्विक्तमनस्कं माम् आ विवेश । उक्तरूपे चित्ते तादृशं वस्तु स्फुरतीत्यर्थः । यद्वा । अपरिपक्वमनाः^१ अहं पूर्वम् अज्ञानदशायां मद्व्यः^२ ईश्वरोऽस्तीति^३ अविद्वान् ततः परमस्ति कश्चित्सर्वज्ञः सर्वेश्वरः सत्यज्ञानादिलक्षणः इति निश्चित्य पश्चात् गुरुशास्त्राभ्यां स एव अहमस्मीति मत्वा एवं पारंपर्येण अवगत्य असंभावनाविपरीतभावेन द्युदस्य भावनया साक्षात्कृत्य परिपूर्णः परमात्मा अभूवमित्यर्थः । अयमेव ' स मा धीरः पाकमत्रा विवेश ' इत्यनेनोच्यते । ननु अनवच्छिन्नस्य परमात्मनः सर्वत्र व्यासत्वात् प्राप्तिरेव नोपपद्यते । संप्रति^४ अत्र प्राप्तिद्विविधा प्राप्ताप्राप्तिः अप्राप्तप्राप्तिश्चेति । प्राप्तस्यापि कण्ठे चामीकरन्यायेन आवरणाज्ञानहानद्वारेण प्राप्तिः उपपद्यते । अस्य मन्त्रस्य यस्मिन्नकं ' यत्र सुपर्णाः सुपतना आदित्यरश्मयः ' (निरु. ३. १२) इत्यादिकं तदत्र द्रष्टव्यम् ॥

यस्मिन्वृक्षे मध्वदः सुपर्णा निविशन्ते सुव्रते चाधि विश्वे ।

तस्येदाहुः पिप्पलं स्वाद्व्रे तन्नोन्नशद्यः पितरं न वेद ॥ २२ ॥

यस्मिन् । वृक्षे । मधुऽअदः । सुऽपर्णाः । निऽविशन्ते । सुव्रते । च । अधि । विश्वे ।

तस्य । इत् । आहुः । पिप्पलम् । स्वादु । अग्रे । तत् ।

न । उत् । नशत् । यः । पितरम् । न । वेद ॥ २२ ॥

अत्र वृक्षस्वरूपकल्पना । अधिदैवम् आदित्यम् अध्यात्मम् आत्मानं च प्रशंसति । ' यस्मिन् आदित्ये ' वृक्षे वृक्षवत् सर्वफलाश्रयभूते ' मध्वदः । मध्वस्युदकनाम । तत् अदन्तीति मध्वदः उदकस्य अन्तारः । ' सुपर्णाः सुपतना रश्मयः ' निविशन्ते प्रविशन्ति रात्रौ ' सुव्रते ' च पुनरुदयकाले प्रकाशं जनयन्ति च यस्मादादित्यात् । कुत्र । ' अधि ' विश्वे विश्वस्योपरि । ' तस्य आदित्यवृक्षस्य ' पिप्पलं पालकं फलं ' स्वादु रसवत् ' अग्रे उपरि उपासनानन्तरम् ' आहुः कथयन्ति तत्स्वविदः । यद्वा । सर्वस्य अधि' उपरि वर्तमानमाहुः । ईदृशां ' पितरं जगतः पालयितारं ' यः नरः ' न ' वेद नोपास्ते सः ' तन्नोन्नशत् । नशतिर्गतिकर्मा । तत्फलं न प्राप्नोति । वेदितुस्तु^५ अग्रे पिप्पलमाहुरित्यर्थः । इत्यधिदैवपक्षे ॥ अथाध्यात्मपक्षे । यस्मिन् परमात्मनि वृक्षे वृक्षवत् गमनादिरहिते^६ अविक्रिये सुपर्णाः शोभनगमनानीन्द्रियाणि मध्वदो मधुनो ज्ञानस्यात्तृणि तज्ज्ञानेन ज्ञानभाजीत्यर्थः । निविशन्ते स्वापकाले स्वस्वविषयेभ्यः प्रनिनिवृत्तानि आत्मनिवृत्त्या लीयन्ते पुनः प्रबोधकाले अधि विश्वे विश्वस्योपरि सुव्रते च उच्यन्ति^७ स्वस्वविषयान् लभन्ते^८ इत्यर्थः । तस्य परमात्मनः पिप्पलं पालकं संसारतः उद्धारकं स्वादु आस्वादनीयम् अमृतबलक्षणं ज्ञानम् । यफलास्वादाने पुनः क्षुत्तृणा- श्लोकमोहजरामरणादयो न भवन्ति तद्धि^९ स्वादुतमम् । इतरस्वर्गादिकलानि पुनर्जननाद्यापादकत्वात्

१. क्ष१-परिपक्वमनाः । २. क-च-फ-अहमीश्वरोऽस्तीति; ख-अहमीश्वरोऽस्मीति । ३. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-सत्यम् । ४. क्ष-ङ-ज-क्ष१-अ-अधियज्ञम् । ५. च-'अधि' नास्ति । ६. क्ष-अ-ट-कीदृशम् । ७. ङ-क्ष१-१-वेदितारस्तु । ८. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-गमनागमनादिरहिते । ९. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-उत्पादयन्ति । १०. क्ष-क्ष-अ-ट-उपलभन्ते । ११. क्ष-अ-ट-तादृशं तद्धि ।

आपातस्वाकूनि । तत्फलम् अग्रे स्वरूपज्ञानोत्तरकालमाहुः । यः पुमान् पितरं पालकं ज्ञानफलं तत्फलाधारम् आत्मानं वा न वेद न जानाति गुरुशास्त्रात् स तत्फलं नोन्नतं न प्राप्नोति अल्पात् आत्मानं यो वेद स एव तत् मोक्षफलं प्राप्नोतीत्यर्थः । यद्वा । ‘ चर्मवदाकाशम् ’ (श्वे. उ. ६. २०) इत्यादिश्रुतिः ज्ञानादन्योपायस्य अमृतत्वप्राप्तिं निवारयति । ‘ ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ’ (सु. उ. ३. २. ९) इत्यादिका तु ज्ञानात् प्राप्तिमाह । तस्मात् ईदृशं परमेश्वरं विदित्वा मुक्तो भूयासमित्यर्थः ॥

यद्वायत्रे अधि गायत्रमाहितं त्रैष्टुभाद्वा त्रैष्टुभं निरतक्षत ।

यद्वा जगज्जगत्याहितं पदं य इत्तद्विदुस्ते अमृतत्वमानशुः ॥ २३ ॥

यत् । गायत्रे । अधि । गायत्रम् । आऽहितम् । त्रैस्तुभात् । वा । त्रैस्तुभम् । निऽअतक्षत ।

यत् । वा । जगत् । जगति । आऽहितम् । पदम् ।

ये । इत् । तत् । विदुः । ते । अमृतऽत्वम् । आनशुः ॥ २३ ॥

१ गायत्रे १ अधि १ गायत्रमाहितम् प्राथम्यात् सर्वैः स्तुत्यत्वाच्च गायत्री भूः । तदीयं स्थानं गायत्रम् । अधि उपरि तत्र गायत्रम् आग्नेयं पदम् आहितम् । प्रथमसृष्टत्वात् गायति त्रायते च इति व्युत्पत्त्या च प्रजापनेर्मुखात् गायत्र्या सह उत्पन्नत्वात् भक्त्या अग्निरपि गायत्रः । ‘ गायत्रोऽग्निः ’ (तै. सं. २. २. ५. ५) इति श्रुतेः । भूम्यामग्निः स्थापितः इति १ यत् अस्ति । तथा १ त्रैष्टुभात् द्वितीयत्वात् वृष्टिपर्जन्यवियुद्धृपत्रिस्तोभयुक्तात् अन्तरिक्षात् १ त्रैष्टुभं स्तोभयुक्तम् १ ऊर्ध्वाधस्तिर्यग्लक्षण-स्तोभत्रयोपेतं वायुं १ निरतक्षत साधु संपादितवन्तो देवाः इति यदस्ति । १ वा अथवा १ जगति सर्वैर्गन्तव्ये उद्धततमे वा तृतीयभूते ध्रुलोके १ जगत् गमनशीलम् आदित्याख्यं १ पदम् १ आहितम् इति १ यत् अस्ति । १ तत् इदं त्रिषु स्थानेषु त्रयाणामग्न्यादीनां पदाधानं १ १ य १ इत् ये एव नराः १ विदुः जानन्ति १ ते एव १ अमृतत्वमानशुः अमरणरूपं पदमाप्नुवन्ति । इत्यधिलोकम् १ । अथाधियज्ञम् १ । गायत्रे प्रातःसवने अधि उपरि गायत्रं छन्दः पदमाहितमिति यत् । तथा त्रैष्टुभात् माध्यंदिनात् सवनात् त्रैष्टुभं छन्दो निरतक्षत तत्र आहितमिति यत् । वा १ किंचेत्यर्थः । जगति तृतीयसवने जगत् जागतं पदमाहितमिति यत् । तत्तादृशं सवनत्रयेषु छन्दस्त्रयसंस्थानं ये नरा विदुः यजमाना विदुः जानन्ति ते अमृतत्वं ज्ञानानुष्ठानद्वारेण १ मोक्षम् आनशुः आप्नुवन्ति । अथवा गायत्रे प्रातःसवने । त्रिषु सवनेषु छन्दस्त्रयपरिमाणात् सवनान्यपि तत्तच्छन्दःशब्देनोच्यन्ते । ‘ गायत्रं प्रातःसवनं त्रैष्टुभं माध्यंदिनं सवनं जागतं तृतीयसवनम् ’ (तै. सं. २. २. ९. ५-६) इति श्रुतेः । तादृशे प्रातःसवने अधि उपरि गायत्रम् अष्टाक्षरात्मकम् आहावप्रतिगरूपं गायत्रं पदमाहितम् । तद्यथा होता ‘ शंसावोम् ’ इति त्र्यक्षरेण तथा ‘ शंसामोर्द्वौम् ’ इति पञ्चाक्षरेण अध्वर्युः प्रतिगृणाति । तन्मिलित्वा अष्टाक्षरं संपद्यते । तच्च अष्टाक्षरं गायत्रीसदृशं तस्याः अपि पादस्य अष्टाक्षरत्वात् । इदमेकं प्रातः-सवनरूपे गायत्रपदप्रतिष्ठापनम् । तथा सवनान्ते १ अपि शंसनानन्तरम् १ ‘ उक्थं वाचि ’ इति

१. छ-क्ष१-त्रिष्टोभयुक्तम् ; क्ष-अ-ट त्रिस्तोभयुक्तम् । २. क्ष-अ-ट-पदार्थानम् । ३. च-इत्यधि-लोकं लोकप्रतिपादकम् । अथाधियज्ञं यज्ञप्रतिपादकम् । ४. क्ष१-अथवा । ५. क्ष-छ-क्ष१ अ-ट-ज्ञात्वा अनुष्ठानद्वारेण । ६. क्ष-क्ष१-अ-ट-सवनान्तरेऽपि होता स्वशस्त्रानन्तरम् ।

चतुरक्षरमाह । 'ओमुक्थशाः' इति चतुरक्षरम् अध्वर्युः^१ । तदष्टाक्षरं संपद्यते । एतदेकं परं गायत्रे गायत्रस्थापनम् । तथा त्रैष्टुभात् माध्यंदिनसवनात् त्रैष्टुभम् आहावप्रतिगणरूपं^२ पदं निरतक्षत ऋत्विजः । तद्यथा माध्यंदिनसवने होता 'अध्वर्यो शोसावोम्' इति आह्वयते पडक्षरेण अध्वर्युश्च 'शंसामोदैवोम्' इति पञ्चाक्षरेण प्रतिगृणाति । तन्मिलित्वा एकादशाक्षरं संपद्यते । इदमेकं माध्यंदिनसवनादौ त्रैष्टुभे त्रैष्टुभाधानम् । तथा सवनान्तेऽपि^३ शंसनानन्तरम् 'उक्थं वाचि इन्द्राय' इति सप्ताक्षरमाह । अध्वर्युश्च 'ओमुक्थशाः' इति चतुरक्षरेण प्रतिगृणाति । तन्मिलित्वा एकादशाक्षरं संपद्यते । इदमपरं त्रैष्टुभे त्रैष्टुभस्थापनम् । तथा तृतीयसवने होता 'अध्वर्यो शोशोसावोम्' इति सप्ताक्षरेण आह्वयते 'शंसामोदैवोम्' इति पञ्चाक्षरेण अध्वर्युः प्रतिगृणाति । द्वादशाक्षरं^४ भवति । तदिदं प्रथमं जागते^५ जागतोत्पादनम् । तथा पश्चादपि शंसनानन्तरमाह 'उक्थं वाचि इन्द्राय देवेभ्यः' इति । एतदेवैकादशाक्षरं भवति । अध्वर्युश्च 'ओम्' इत्येकाक्षरेण प्रतिगृणाति । तदुभयं मिलित्वा द्वादशाक्षरं भवति । तदिदमपरं जागते जागतपदस्थापनम् । एवं त्रिषु छन्दःसु त्रिषु गायत्र्यादिसवनेषु गायत्रादिच्छन्दस्त्रयपदप्रतिष्ठापनम् । एतत्सर्वम् ऐतरेयब्राह्मणे 'देवविशः कल्पयितव्याः' (ऐ. ब्रा. ३. १२) इति खण्डे विस्पष्टमाह्नातम् । तत्तादृशं छन्दसि छन्दःस्थापनं य इत्तद्विदुः ये एव जानन्ति ते एव अमृतत्वम् आनयुः प्राप्नुवन्ति अनुष्ठानद्वारा । एवम् अजानन्तः अनुष्ठानेनापि फलं न प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । तस्य साकल्याभावादिति भावः ॥

गायत्रेण प्रति मिमीते अर्कमर्केण साम त्रैष्टुभेन वाकम् ।

वाकेन वाकं द्विपदा चतुष्पदाक्षरेण मिमते सप्त वाणीः ॥ २४ ॥

गायत्रेण । प्रति । मिमीते । अर्कम् । अर्केण । साम । त्रैस्तुभेन । वाकम् ।

वाकेन । वाकम् । द्विऽपदा । चतुऽपदा । अक्षरेण । मिमते । सप्त । वाणीः ॥ २४ ॥

१ गायत्रेण गायत्रच्छन्दसा २ अर्कम् अर्चनसाधनं मन्त्रं ३ प्रति ४ मिमीते प्रत्येकं परिच्छिनत्ति । 'अर्को मन्त्रो भवति यदेनेनार्चन्ति' (निरु. ५. ४) इति निरुक्तम् । प्रतिमन्त्रं गायत्रेण छन्दसा उपनिबद्धं करोति । उपलक्षणमेतदन्येषां छन्दसाम् । यद्वा^६ । इतरेषां छन्दसाम् अस्यैव चतुश्चतुरक्षराधिक्येन तत्तच्छन्दोभिः^७ प्रतिमिमीते इत्यर्थः । यद्वा । प्रतिशब्दः सम् इत्येतस्मिन्नर्थे । छन्दोभिर्मन्त्रान् संमितं करोतीत्यर्थः । ५ अर्केण ६ साम । उक्तलक्षणेन मन्त्रेण साम गायत्ररथंतरसंज्ञकं^८ साम प्रति मिमीते । ननु 'एकं साम तृचे क्रियते' इति तिसृषु एकं साम विहितम् अतः अर्कः साम इति वक्तव्यं कथमुच्यते अर्केण इति । न । वस्तुतः एकं साम एकस्याम् ऋचि आरूढम् । पश्चादन्योन्यां तदुत्तरयोगायति इत्यतिदेशतः प्राप्तं तिसृषु गानम् । अतः एकवचनमविरुद्धम् । ७ त्रैष्टुभेन ८ वाकम् । अत्र त्रिष्टुषुपादानम् इतरच्छन्दःप्रदर्शनार्थम्^९ । अथवा अनादेशे सर्वत्र

१. क्ष-ड-क्ष१-अ-ट-अध्वर्युः प्रतिगृणाति । २. क्ष१-आहावप्रतिहरणरूपेण त्रैष्टुभम् । ३. क्ष-क्ष१-अ-ट-सवनान्तरेऽपि । ४. क्ष-ड-क्ष१-अ-ट-तन्मिलित्वा द्वादशाक्षरम् । ५. क्ष-क्ष१-अ-ट-जागते जागति संपादनम् । ६. क्ष-क्ष१-अ-ट-अस्यैव चतुश्चतुरक्षराधिक्येन तत्तच्छन्दोनिष्पत्तेश्च प्रकृतित्वात् प्राधान्येनेदमुक्तम् । अर्क-शब्दो जात्यभिप्रायः सर्वान् मन्त्रान् गायत्र्यादिभिः छन्दोभिः । ७. क्ष-ड-क्ष१-अ-ट-गायत्ररथंतरादिसंज्ञकम् । ८. क्ष-क्ष१-अ-ट-अधूढम् । ९. क्ष-ड-क्ष१-अ-ट-इतरच्छन्दः प्रदर्शनार्थम् । पूर्वं गायत्रेणेति गायत्र्या एव उपादानात् ।

त्रिष्टुभो ग्रहणात् प्राचुर्याभिप्रायेण इदमुक्तम् । त्रैष्टुभेन द्विवारत्रिवारवृत्तेन द्वृचतृचरूपं वाकं वक्तव्यमेकैकं छन्दः प्रति मीमते । अथवा वाकं सूक्तम् एतावन्निष्ठिष्टुभिः उपनिबद्धमिदं सूक्तमिति । तादृशेन वाकेन वाकं वर्गमनुवाकं वा मीमते । कीदृशेन वाकेनेति स विशेष्यते । ऽद्विपदा ऽचतुष्पदा । पादद्वयबद्धविराडादिच्छन्दोनिबद्धमन्त्ररूपेण चतुष्पदा पादचतुष्टयोपेतेन अनुष्टुबादिमन्त्ररूपेणेति । इयतीभिर्द्विपदाभिर्वर्गः इयतीभिश्चतुष्पदाभिरुपेतो वर्गः । इयद्द्विपदरूपैर्वाकैः इयच्चतुष्पदरूपैर्वाकैश्च परिमितोऽनुवाक इति । सूक्तपक्षे एतावद्भिः सूक्तैः अयमनुवाकः इति । किञ्च ऽअक्षरेण अक्षरेणैव ऽसप्त ऽवाणीः वागधिष्ठितानि सप्त छन्दांसि ऽमिमते निर्माणं कुर्वन्ति । अष्टाक्षरा गायत्री एकादशाक्षरा त्रिष्टुप् द्वादशाक्षरा जगतीति । अक्षरैः पादाः परिमीयन्ते परिमितैः पादैश्छन्दांसि । ततः पादानां छन्दसाम् अक्षरं मूलमिति । तथा ऋग्वर्गसूक्तानुवाकादीनां च अक्षरं मूलमित्यक्षरप्रशंसा ॥

जगता सिन्धुं दिव्यस्तभायद्रथंतरे सूर्यं पर्यपश्यत् ।

गायत्रस्य समिधस्तिस्र आहुस्ततो महा प्र रिरिचे महित्वा ॥ २५ ॥

जगता । सिन्धुम् । दिवि । अस्तभायत् । रथम्ऽतरे । सूर्यम् । पारि । अपश्यत् ।

गायत्रस्य । सम्ऽइधः । तिस्रः । आहुः । ततः । महा । प्र । रिरिचे । महिऽत्वा ॥ २५ ॥

जगतीच्छन्दस्कायाम् ऋचि उत्पन्नं साम जगत् । तेन ब्रह्मा सृष्टिकाले ऽसिन्धुं स्यन्दनशील-मुदकस्य स्यन्दकं वा आदित्यं ऽदिवि द्युलोके ऽअस्तभायत् स्तम्भितवान् । ‘ जागतो वा एष य एष तपति ’ इति श्रुतिः । ‘ रथंतरे एतन्नामके माश्रि स्तम्भितं ऽसूर्यं ऽपर्यपश्यत् ’ परिदृष्टवान् प्रजापतिः । तदाधारभूतायामृचि ‘ स्वर्दशम् ’ (ऋ. सं. ७. ३२. २०) इति सूर्य-प्रतिपादकशब्ददर्शनात् । ‘ असौ वाव स्वर्दक् ’ (ऐ. वा. ४. १०) इति हि श्रुतिः । अत एव तत्र सूर्यदर्शनं विधीयते । ‘ रथंतरे प्रस्त्यमाने संमीलयेत् स्वर्दशं प्रति वीक्षेत ’ (ता. वा. ७. ७. १५) इति सामब्राह्मणेन । गायत्रस्य गायत्र्यामुत्पन्नस्य साम्नः ऽसमिधः समिन्धनाः ऽतिस्रः विभक्तीः ऽआहुः पादत्रयमाहुरित्यर्थः । अथवा तिस्र ऋच आहुः । ततः हनोः ऽमहा बलेन ऽमहित्वा महत्त्वेन ऽप्र ऽरिरिचे प्ररिच्यते । अन्यानि सामानि पृथक्पृथक् निर्मितवान् । यद्वा । गायत्रशब्दछन्दावाची । तस्य तिस्रो मूर्तीः आहुः क्रमेण अष्टाक्षरैकादशाक्षरद्वादशाक्षरैः गायत्रीत्रिष्टुप्जगत्यात्मिकाः । यस्मादेवं ततस्तस्माद्गायत्री छन्दसां कनिष्ठा सती महा बलेन महत्त्वेन प्र रिरिचे सर्वाणि छन्दांस्यति-क्रामति येनैव बलेन सोममाहृतवती तादृशेनैव भवति ॥ ॥ १८ ॥

प्रवर्ग्ये धर्मधुगाह्वानकाले ‘ उप ह्वये ’ इत्यादिके द्वे ऋचौ । ‘ उप ह्वये सुदुधां धेनुमेतामिति द्वे ’ (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति सूत्रितत्वात् ॥

१. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-मान्ति मातारः । २. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-साम्नि त्रिष्टुप्प्रभवो (ङ-झ१-त्रिष्टुप्प्रभवं) निमित्तभूता सति (ङ-सती) । ३. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-पर्यपश्यत् परिपश्यन्ति । रथंतरसाम माश्र्यंदिने सवने । स च मध्याह्नकालीनः तस्मिन्काले सूर्यः तेजस्वा दृश्यते । तं च कर्मकाले सर्वदा वा जनः (उ-भनाः) परिपश्यति (ङ-परिपश्यन्ति) । ४. क्ष-झ१-ज-ट-तादृशेनैव बलेनैवम् ।

उप ह्वये सुदुर्घां धेनुमेतां सुहस्तो गोधुगुत दोहदेनाम् ।

श्रेष्ठं स्रवं सविता साविषन्नोऽभीद्वो घर्मस्तदु पु प्र वोचम् ॥ २६ ॥

उप । ह्वये । सुदुर्घाम् । धेनुम् । एताम् । सुहस्तः । गोऽधुक् । उत । दोहत् । एनाम् ।

श्रेष्ठम् । स्रवम् । सविता । साविषत् । नः । अभिद्विद्वः ।

घर्मः । तत् । ऊँ इति । सु । प्र । वोचम् ॥ २६ ॥

अहं होता उप ह्वये उपेत्याह्वयामि । किम् । एतां धेनुम् आगच्छन्तीं क्षीरेण प्रीणयित्रीं गां प्रवर्ग्यार्थम्^१ । पुनः कीदृशीम् । सुदुर्घां सुष्ठु दोग्ध्रीम् । उत अपि च एनाम् उक्तलक्षणां गां सुहस्तः शोभनहस्तो दोहनकुशलः गोधुक् गोदोग्धा अध्वर्युः दोहत् दोग्धि यस्मादेवं तस्मादुप ह्वये इत्यर्थः । तदर्थं सविता सर्वस्यानुज्ञाता परमेश्वरः नः अस्मदीयं श्रेष्ठं प्रशस्यं स्रवं सोमयागं क्षीरं वा साविषत् अनुजानातु । कथमेवम् । तच्छब्दश्रुतेर्यच्छब्दाध्याहारः । यद्यस्मात् घर्मः प्रवर्ग्यः । 'यद्घ्रां इत्यपतत्तद्धर्मस्य घर्मत्वम्' (तै. आ. ५. १. ५) इति तैत्तिरीयकम् । तत्तादृशः अभीद्वः अभिदोसः^२ । तदुशब्द एवकारार्थः । तस्मादेव कारणात् सु प्र वोचं सुष्ठु ब्रवीमि उपह्वये इति । यद्वा । एतां पुरतः दृश्यमानां धेनुं वृष्ट्या प्रीणयित्रीं मघलक्षणां धेनुम् उपह्वये आह्वयामि वर्षदोहाय^३ । किंच एनां धेनुं सुहस्तः शोभनदोहनकुशलहस्तोपेतो गोधुक् गोदोग्धा आदित्यो वा वायुर्वा दोहन् दोग्धि । तदधीनत्वात् वर्षणस्य । किंच तदर्थं सविता प्रेरकः परमेश्वरोऽस्मदर्थमस्मदुपभोगादष्टमपेक्ष्य साविषत् अनुजानातु । प्रतिबन्धं मा करोत्वित्यर्थः । किमितीदमुच्यते इति उच्यते । घर्मो ग्रीष्मः अवर्षणजनितः सस्यशोषः अभीद्वः प्रवृद्धः । तदु पु प्र वोचं तस्मादेव कारणात् ब्रवीमि ॥ ब्रवीतेर्लुङि वच्यदेशे 'अस्यतिवक्तिः' इत्यादिना च्लेः अङ् । छान्दसः अटभावः ॥

हिङ्कृण्वती वसुपत्नी वसूनां वत्समिच्छन्ती मनसाभ्यागात् ।

दुहामश्विभ्यां पर्यो अघ्नयेयं सा वर्धतां महते सौभगाय ॥ २७ ॥

हिङ्कृण्वती । वसुपत्नी । वसूनाम् । वत्सम् । इच्छन्ती । मनसा । अभि । आ । अगात् ।

दुहाम् । अश्विभ्याम् । पर्यः । अघ्न्या । इयम् । सा । वर्धताम् । महते । सौभगाय ॥ २७ ॥

यथा आहूता गौः हिङ्कृण्वती वत्सं प्रति हिङ्कारं कुर्वती वसूनां वसुपत्नी क्षीरदध्याज्यादिबहु-
धनानां सर्वदा पालयित्री । वृत्त्यवृत्तिभ्यां वसुनः पालयितृत्वं तस्यैवाधिक्यं च प्रतिपाद्यते^४ । पुनः
कीदृशी । मनसा वत्सम् इच्छन्ती । ईदृशी सा अभ्यागात् अभ्यागमन् । इयम् आगता अघ्न्या ।
गोनामैतत् । अहननीया गौः अश्विभ्यां ताभ्यामर्थाय पर्यः क्षीरं दुहां दुग्धाम् । सा तादृशी
महते सौभगाय प्रवृद्धाय सौभाग्याय वर्धतां प्रवृद्धा भवतु । यद्वा । अस्मै^५ सौभगाय^५ क्षीरं

१. क्ष-झ१-ज-ट-प्रवर्ग्याख्याम् । २. क्ष-झ१-ज-ट-समृद्धः । ३. क्ष-झ१-ज-ट-वर्षदानाय । ४. क्ष-झ१-झ१-
ट-प्रतिपाद्यते अन्यथैकेन वसुनापि भवति । ५. क्ष-ड-झ१-ज-ट-अस्मत्सौभगाय ।

वर्धयताम् । अत्रापि वृष्टिपरत्वेन यथायोगं योज्यम् । हिङ्गुवती वर्षणाय शब्दयन्ती वसुनां गोसस्याविधनानां बहूनां वसुपत्नी तेषामेव पालयित्री वत्सं लोकं वत्सवत्पोषणीयं मनसा इच्छन्ती प्रीणयितुम् अभ्यागात् अभिगच्छति मेघरूपा । सा च अध्या अहन्तव्या । प्रस्तुत्या^१ इत्यर्थः । पयः उदकमश्विभ्यां व्यासाभ्यां स्थावरजङ्गमाभ्यामर्थाय । यद्वा । अश्विनौ वाय्वादित्यौ । ताभ्यां सकाशात् दुहां दुग्धाम् । तौ हि वृष्टेमौचयितारौ । शिष्टमविशिष्टम् ॥

प्रवर्ग्येऽभिष्टवे दोहनसमये वत्से मातुः सकाशादपनीयमाने 'गौरमीमेत्' इत्येषा । सूत्रितं च—'गौरमीमेदनु वत्सं मिषन्तं नमसेदुप सीदत' (आश्व. श्री. ४. ७) इति ॥

गौरमीमेदनु वत्सं मिषन्तं मूर्धानं हिङ्गुणोन्मातवा उ ।

सृकाणं धर्ममभि वावशाना मिमाति मायुं पयते पयोभिः ॥ २८ ॥

गौः । अमीमेत् । अनु । वत्सम् । मिषन्तम् । मूर्धानम् । हिङ् । अकृणोत् । मातवै । ऊँ इति ।

सृकाणम् । धर्मम् । अभि । वावशाना । मिमाति । मायुम् । पयते । पयःऽभिः ॥ २८ ॥

वगौः धेनुः^१ मिषन्तं निमीलिताक्षं^२ वत्सम्^३ अनु प्राप्य^४ अमीमेत् शब्दं करोति । मीमयतिः शब्दकर्मा । यद्वा । उक्तं वत्सं अन्वात्मानं प्रक्षिपति । किंच तस्य वत्सस्य^५ मूर्धानं^६ मातवै मातुं निर्मातुं लेहनेन शोधयितुम् । उशब्दोऽवधारणे ।^७ हिङ्गुणोत् हिङ्गारमकरोत् करोति । किंच^८ सृकाणं वत्सस्य शब्दवदनप्रान्तं^९ फेनस्य स्रष्टारं^{१०} धर्मं क्षीरस्य क्षरणशीलं वत्सम्^{११} अभि अभिलक्ष्य^{१२} वावशाना भृशं कामयमाना^{१३} मायुं शब्दं^{१४} मिमाति निर्माति करोति । तादृशी सती^{१५} पयोभिः प्रभूतैः क्षीरैः^{१६} पयते^{१७} प्यायते आप्यायनं^{१८} करोति वत्सम् । अत्रापि मेघपरतया योजनीयम् । एवमाहृता मेघरूपा गौर्धेनुः मिषन्तं वृष्टिरूपक्षीराभावेन निमीलिताक्षं लोकाख्यं पुत्रम्^{१९} अनु अनुसृत्य अमीमेत् गर्जनशब्दं वर्षणचिह्नरूपं^{२०} करोति । मूर्धस्थानीयां^{२१} भूमिं मातवा उ निर्मातुमेव सस्यादियुक्तां कर्तुं हिङ्गुणोत् हिङ्गाररूपं शब्दमकरोत् । प्रतिपादनभेदादपुनरुक्तिः । किंच सृकाणं फलस्य स्रष्टारं धर्मं दीप्तं पुत्रमभि वावशाना अभिमुख्येन कामयमाना पयोभिः^{२२} उदकैः पयते प्यायते आप्यायनं करोति ॥

अयं स शिङ्क्ते येन गौरमीवृता मिमाति मायुं ध्वसनावधि श्रिता ।

सा चित्तिभिर्नि हि चकार मर्त्यं विद्युद्भवन्ती प्रति वत्रिमौहत ॥ २९ ॥

अयम् । सः । शिङ्क्ते । येन । गौः । अभिऽवृता । मिमाति । मायुम् । ध्वसनौ । अधि । श्रिता ।

सा । चित्तिऽभिः । नि । हि । चकार । मर्त्यम् । विद्युत् । भवन्ती । प्रति । वत्रिम् । औहत ॥ २९ ॥

१. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-प्रत्युतस्तुत्या । २. क्ष-ङ-झ१. म-ट-अर्धवदनप्रान्तम् । ३. झ१-आप्या-यितम् । ४. क्ष-झ१ ज-ट-वर्षणचिह्नभूतम् । ५. क्ष-झ१-म-ट-मूर्धानं मूर्धस्थानीयाम् । ६. क्ष-झ१-ज-ट-पयोभिः क्षीरसदृशैः ।

१सः १अयं वत्सः १शिङ्के अव्यक्तध्वनिं करोति । १येन' वत्सेन १गौः माता १अभीवृता आगत्याभितो वेष्टिता भवति । किंच सा गौः १मायुं शब्दं १मिमाति निर्मिमाति । कुत्र स्थिता' । १ध्वसनावधि १श्रिता ध्वसनस्थाने गवां निवासाश्रयेऽधिष्ठिता । १सा तादृशी १चित्तिभिः ज्ञानैः तत्पूरकैः कर्मभिर्वा १मर्त्यं १नि १चकार १हि नीचैः करोति । ज्ञानविशिष्टाः मनुष्याः यथा बालकस्य^१ अदनस्तनपानादिस्नेहं^२ कुर्वन्ति ततोऽप्यतिशयमिदं करोतीत्यर्थः । किंच १विद्युद्भवन्ती बहुक्षीर-तया^३ विद्योतमाना १वद्वि स्वकीयं रूपम् । वद्विरिति रूपनाम । रूपं १प्रति १औहत प्रकाशयति । यद्वा । वत्सस्नेहातिशयस्वरूपं विद्युद्भवन्ती विद्युदिव शीघ्रदर्शना^४ औहत । अयमेकोऽर्थः । अर्थान्तरं च । शाकपूर्णानाम् निरुक्ताचार्यः सकलमग्नदेवता जानामीति अभिमानितवान्^५ । दुर्ज्ञेयस्य तत्त्वस्य स्व-रूपमयौ जानाति किल एनं व्यामोहयामीति मनसि कृत्वा संदिग्धोभयलिङ्गा देवता प्रादुरासीत् अथ^६ तस्य पुरतः । स च तां न बुबुधे । बुभुत्सया च तां स्वरूपं प्रदर्शय इति पप्रच्छ । सा च 'अयं स शिङ्के' इत्येषा^७ महेवता तत्र प्रतीयमानं मत्स्वरूपमिदमुपदिदेश^८ (निह. २. ८) । कथमत्रोभयलिङ्गत्वं वस्तुतः उभयलिङ्गत्वे कथं देवतैक्यमिति । उच्यते । अत्रोभयलिङ्गत्वमुभयथा संभवति स्त्रीपुंलिङ्गद्वयेन मध्यमोत्तम-लिङ्गद्वयेन च । तत्कथम् । 'अयं स येन' इति पुंलिङ्गवाचिना शब्दत्रयेण मेघः प्रतीयते । 'अधि श्रिता सा' इत्यादिना स्त्रीलिङ्गवाचकेन माध्यमिका वाक् । अत उभयलिङ्गत्वम् । तथा विद्युद्भवन्ती-त्यन्तं मध्यमलिङ्गं तत्र मेघस्तनितयोर्माध्यमिकयोः प्रतीतेः । तथा सति 'वद्विमौहत' इत्यत्र वर्षेण पृथिवीं प्रच्छाद्य तस्याः रसं प्रत्यादत्ते इत्ययमर्थो विवक्षितः । स च आदित्यव्यापारः इत्युत्तम-लिङ्गत्वम् । तर्हि वस्तुतः उभयलिङ्गत्वप्रतीतेः उभे अपि देवते 'यलिङ्गं सा देवता' (ऋ. अनु. १. १३९) इति न्यायात् । अतः कथम् एकदेवतासिद्धिः^९ इति । 'अयं स येन' इत्येतेषां व्यत्ययाश्रयणेन^{१०} सर्वदेवतानाम् अधिष्ठात्मिकायाः^{११} एकत्वाश्रयणेन^{१२} वा सर्वफलदात्रात्मन एकत्वाश्रयणेन^{१३} वा देवतैक्योपपत्तेः । अनेन मध्यमोत्तमभेदेन उभयलिङ्गवपक्षेऽपि देवतैक्यमुक्तं भवति । अतः 'एकैव वा महा-नात्मा देवता' इत्युक्तत्वात् वस्तुतो देवतैक्यं अधिष्ठात्रधिष्ठानभेदेन भेदश्च न विरुध्यते ॥ अयं स शिङ्के । इयं सा माध्यमिकाया वाचोऽधिष्ठात्री देवता शिङ्के अव्यक्तध्वनिं करोति । येन गौरभीवृता । गौरिति वाङ्नाम । माध्यमिका वाक् ययाभिर्वृता अश्रितो व्याप्ता अधिष्ठितेत्यर्थः । सेयं शिङ्के । अथवा 'अयं स शिङ्के' इति नैव माध्यमिका वाक् निर्दिश्यते अपि तु मेघः । तस्यां वाचि शिञ्जानायां स एव शिङ्के इत्युपचर्यते मञ्चाः क्रोशन्ति इतिवत् । अयं स मेघः शब्दं करोति येन माध्यमिका वाक् अभिव्याप्ता । शब्दने प्रकार एवोच्यते । मिमाति^{१४} मायुं स्तनितलक्षणं शब्दं करोति । अथवा अयम् । लुप्तोपमा^{१५} । मिनोति स्वतेजः सर्वत्र प्रक्षिपतीति मायुरादित्यः । तमिव अतिदीप्तं^{१६} करोतीत्यर्थः । अथवा सामर्थ्यादात्मानमादित्यसदृशं निर्मिमीते । कुत्र स्थिता । ध्वसनावधि श्रिता ।

१. क्ष-झ१-ज-ट-कथम् । येन ध्वनिना गौर्माता अभीवृता आगत्य अभितः शिशुमावेष्टय मायुं शब्दं मिमाति निर्मिमीते । या शिङ्के इत्यर्थः । कुत्र स्थिता । २. क्ष-झ१-ज-ट-बालकस्याहानस्तनपानादिस्नेहम् ; ङ-झ१-आहानस्तनपानादिस्नेहं बालस्य । ३. ङ-झ१-बहुतया । ४. ख-फ-भ-शीघ्रप्रदर्शना । ५. क्ष-झ१-ज-ट-अभिर्गीतवान् । ६. क्ष-झ१-ज-ट-इयम् । ७. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-इत्यत्र प्रतीयमाना महेवता इत्युपदिदेश । ८. क्ष-झ१-ज-ट-एकदेवतात्वासिद्धिः । ९. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-इयं सा यया इति व्यत्ययाश्रयणेन । १०. क्ष-झ१-ज-ट-अधिष्ठानात्मिकायाः । ११. क्ष-झ-झ-झ१-ज-ट-एकत्वश्रवणेन । १२. क्ष-झ१-ज-ट-एकत्व-श्रवणेन । १३. क्ष-झ१-ज-ट-मिमाति मायुम् । अनुकरणशब्दोऽयम् । मायुरिति शब्दं करोति । अथवेयं लुप्तोपमा । १४. क्ष-झ१-ज-ट-अतिदीप्तं शब्दम् ।

ध्वंसने मेवेऽधिश्चिता । सा ईदृशी चित्तिभिः । कर्मनामैतत् । स्वकर्मभिः बृष्टिरूपैर्मर्थं मरणधर्माणं^१ स्थावरजङ्गमरूपं कृत्स्नं जगत् नि हि चकार नीचैः करोति । मनुष्यान् प्रणतान् करोति । ओषध्यादिकं फलेनावनतं करोति । अथवा चित्तिभिः द्योतनलक्षणैः कर्मभिः । विद्युति^२ विद्योतमापद्यमाना^३ प्रति बन्निमौहत^४ । बन्निरिति रूपनाम । ऊहतिरत्र सामर्थ्यात् उपसंहारवाची । प्रत्युपसंहरति । उदकलक्षणं^५ रूपं पुनरादत्ते^६ । रश्मिद्वारा बृष्टमुदकं^७ पुनर्धर्मकाले आदत्ते । एकस्यैव ज्योतिषः त्रेधाकरणाद्विद्युतः सूर्य-रश्मिभावः उपपद्यते 'तम् अकृण्वन्नेधा भुवे कम्' (क. सं. १०. ८८. १०) इति वक्ष्यमाणत्वात् । स्तनितस्य विद्युज्जावो मेघविद्युस्तनितानामभेदाभिप्रायेण ॥

इदं शरीरं जीवावस्थायाम् । अनेन देहस्य असारता जीवस्व^८ नित्यत्वं^९ च प्रतिपाद्यते ॥

अनच्छये तुरगात् जीवमेजद्ध्रुवं मध्य आ पस्त्यानाम् ।

जीवो मृतस्य चरति स्वधाभिरमर्त्यो मर्त्येना सयोनिः ॥ ३० ॥

अनत् । शये । तुरगात् । जीवम् । एजत् । ध्रुवम् । मध्ये । आ । पस्त्यानाम् ।

जीवः । मृतस्य । चरति । स्वधाभिः । अमर्त्यः । मर्त्येन । सयोनिः ॥ ३० ॥

अनत् प्राणन^{१०} कुर्वत्^{११} जीवं जीवनवत् तुरगात् स्वव्यापाराद्यत्पूर्णगमनं सत् एजत्^{१२} तत् शये शेते वर्तते^{१३} । पश्चात् प्राणापगमनानन्तरम् उक्तविलक्षणं सत् ध्रुवम् अविचलितं सत् पस्त्यानां गृहाणां मध्ये आ शेते च स्थाणुवत्तिष्ठति । आकारः पूरणो वा । अथ जीवस्य वैलक्षण्यमाह । मृतस्य शरीरस्य संबन्धी जीवः मर्त्येन मरणधर्मकेण शरीरेण सयोनिः पूर्वं समानोत्पत्तिस्थानः । यद्यपि जीवस्य न जन्मास्ति तथापि वपुस्तत्सद्भावात् तत्संबन्धेनोपचर्यते । तदेवाह । अमर्त्यः अमरण-स्वभावः । 'जीवापेतं वाव किलेदं ज्ञियते न जीवो ज्ञियते' (छा. उ. ६. ११. ३) इति श्रुतेः । उक्तस्वभावो जीवः स्वधाभिः चरति पुत्रकृतैः स्वधाकारपूर्वकदत्तैः अन्नैश्चरति वर्तते इत्यर्थः ॥ ॥ १९ ॥

प्रवर्गेऽभिष्टवे 'अपश्य गोपाम्' इत्येका विनियुक्ता । सूत्रितं च—'अपश्य गोपामनिपद्यमानं तत्के द्रप्सस्य' (आश्व. श्रौ. ४. ६) इति ॥

अपश्यं गोपामनिपद्यमानमा च परा च पथिभिश्चरन्तम् ।

स सध्रीचीः स विषूचीर्वसान आ वरीवर्ति भुवनेष्वन्तः ॥ ३१ ॥

अपश्यम् । गोपाम् । अनिपद्यमानम् । आ । च । परा । च । पथिभिः । चरन्तम् ।

सः । सध्रीचीः । सः । विषूचीः । वसानः । आ । वरीवर्ति । भुवनेषु । अन्तरिति ॥ ३१ ॥

१. क्ष-झ१-ज-ट-मरणधर्मकम् । २. क्ष-झ-झ१-ज-ट-विद्युति विद्योतमानायां मीत्या सर्वे क्षिरांसि नतानि कुर्वन्ति । कथं भूतानि नीचैः करोतीति उच्यते । विद्युद्भवन्ती विद्युद्रूपतामापद्यमाना प्रति बन्निमौहत । * ङ-विद्योतमानायाम् । ३. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-उत्कलक्षणम् । ४. क्ष-झ१-ज-ट-पुनरादत्ते । ऋषिलिङ्गस्य मेघ-स्तनितस्य च उक्तत्वात् रश्मिभिः वर्षितमुदकम् । ५. क-ख-च-झ-फ-देहस्थानित्यत्वम् । ६. क्ष-ज-ट-चेष्टत् प्राणधारणयुक्तं तु ; ङ-झ१-वेष्टाप्राणधारणयुक्तम् । ७. क्ष-झ१-ज-ट-एजत्, चेष्टते । ८. क्ष-झ१-ज-ट-इत्येषा ।

अहं 'गोपां सर्वस्य लोकस्य वृष्टिप्रकाशादिना गोपायितारम्' अनिपद्यमानं कदाचिदपि अविषण्णं^१ तथा 'पथिभिः विचित्रैर्मार्गैः अन्तरिक्षरूपैः' आ 'चरन्तं' च 'परा चरन्तं' च उदयप्रभृति आ मध्याह्नमागच्छन्तं मध्याह्नप्रभृति^२ आ सायं पराङ्मुखं गच्छन्तं एवंमहानुभावमादित्यम् 'अपश्यं याथाभ्येन'^३ पश्येयम् । किंच 'सः आदित्यः' 'सध्रीचीः सहाञ्जन्तीः' 'विषूचीः विध्वगाञ्जन्तीः' रात्रावपि चन्द्रभीमादित्यानां प्रकाशयित्रीः त्विषः 'वसानः आच्छादयन्' 'भुवनेषु भुवनैकदेशेषु लङ्कादिप्रदेशेषु' 'अन्तः मध्ये' आ 'वरीवर्ति' उदयास्तमयं कुर्वन् पुनः पुनरावर्तते । तमपश्यमित्यर्थः । 'एष वै गोपा एष हीदं सर्वं गोपायति' इत्याद्यस्मद्भाषणम् । 'अपश्यं गोपामित्याह असौ वा आदित्यो गोपा स हीमाः प्रजा गोपायति (तै. आ. ५. ६. ४) इत्यादि तैत्तिरीयकं च द्रष्टव्यम् ॥

य ईं चकार न सो अस्य वेद य ईं ददर्श हिरुगिन्नु तस्मात् ।

स मातुर्योनां परिवीतो अन्तर्बहुप्रजा निर्ऋतिमा विवेश ॥ ३२ ॥

यः । ईम् । चकार । न । सः । अस्य । वेद । यः । ईम् । ददर्श । हिरुक् । इत् । नु । तस्मात् ।
सः । मातुः । योना । परिऽवीतः । अन्तः । बहुऽप्रजाः । निःऽकृतिम् । आ । विवेश ॥ ३२ ॥

अत्र गर्भवासकृद्गर्भपूर्वकजननप्रतिपादनेन तत्परिहाराय आत्मा ज्ञातव्यः इत्यर्थात् प्रतिपाद्यते । 'यः पुमान् पुत्रार्थं' 'ईम् एनं गर्भं' 'चकार करोति विक्षिपति वा तत्कारणभूतस्य विक्षेपद्वारेण' 'न' 'सः पुमान्' 'अस्य तत्त्वं' 'वेद ॥ कर्मणि षष्ठी वा ॥ एनं गर्भं न जानाति । कथंभूतः कथं वा केन प्रयोजनेनेति सर्वात्मना न जानातीत्यर्थः । 'यः च मातुरुदरस्थं' 'ददर्श' उदरवृद्धयन्यथानुपपत्त्या^४ अनुमानेन वा दर्शयति^५ 'तस्मात्' द्रष्टुः सकाशात् सः 'हिरुगिन्नु । हिरुगित्यन्तर्हितनाम । इच्छद्दः एवकारार्थः । नु निश्चये । अत्यन्तमन्तर्हित एव खलु । यद्वा । यः संसारावस्थायाम् ईम् एनं कृषिबाणिज्यवेदाध्ययनादिकं चकार सोऽस्य एतन्न वेद लोकान्तरे^६ जन्मान्तरे वा । तथा यः ईमेन ददर्श गिरिनदीसमुद्रबन्धादिकं^७ ददर्श जीवनसमये तस्मान् दृष्टात्^८ हिरुगिन्नु पृथगेव । अत्रानुभूतं सर्वं न जन्मान्तरे लोकान्तरे वा अनुभवतीत्यर्थः । 'सः तादृशः' 'मातुः जनन्याः' 'योना योनौ' 'अन्तः' 'परिवीतः उल्बजरायुभ्यां' 'परितो वेष्टितः सन्' 'बहुप्रजाः बहुजन्मभाक् । अथवा । उत्पन्नः सन् स्वयमपि अपत्योत्पादनेन बहुप्रजाः । एवं गर्भदुःखमनुभवन् निर्ऋत्यभिधानं प्रदुःखमनुभवति यावत् स्वरूपभूतात्मज्ञानम् । अतस्तत्परिहाराय आत्मा ज्ञातव्यः इत्युक्तं भवति । एवमात्मविदामभिप्रेतोऽर्थः । नैरुक्तानां तु मते य ईं चकार मध्यस्थानो वायुर्मधो वा एतदृष्ट्युदकं करोति सोऽस्य । तत्त्वमिति शेषः । अथवा एतत्कर्म न जानाति । तयोरचेतनत्वादिति भावः । यस्तु ईम् एतद्दर्शं पश्यति तस्मादपि हिरुक् अन्तर्हितः । प्राणिकर्मवशेन काले वर्षिता परमेश्वरः आदित्यात्मनि^९ गूढः^{१०} इत्यर्थः । य ईं हिरुगन्तर्हितम् ईम् एतद्दर्शं पश्यति स वृष्टिलक्षणः पुत्रो मातुर्निर्मातुरन्तरिक्षस्य योनौ योनिवदुत्पत्त्याधारभूतेऽन्तरिक्षे । उभयोरत्यन्तरिक्षनामत्वात् सामान्यविशेषभावो द्रष्टव्यः । अन्तरिक्षैकदेशे योन्यामन्तर्मध्ये बहुप्रजाः

१. क्ष-क्ष१-ज-ट-अनिषण्णम् । २. क्ष-क्ष१-ज-ट-तथा अपराहप्रभृति । ३. क्ष-क्ष१-ज-ट-परमात्मानम् । ४. क्ष-क्ष१-ज-ट-पुनः । ५. क्ष-क्ष१-ज-ट-'ददर्श' नास्ति । ६. क्ष-क्ष-क्ष१-ज-ट-उदरवृद्धयन्यथानुपपत्त्या । ७. क्ष-क्ष-ज-ट-ददर्श । ८. क्ष-स तस्मात् । ९. क्ष-क्ष-क्ष१-ज-ट-तत्त्वं न वेद कालान्तरे । १०. क्ष-क्ष१-ज-ट-गिरिनदीसमुद्रबन्धादिकम् । ११. क्ष-उ-ज-ट-द्रष्टुः सकाशात् ; क्ष१-दृष्टः सकाशात् । १२. क्ष-क्ष१-ज-ट-आत्मा निगूढः ।

बहुप्रजाताज्ञो बहुप्राप्युपकारी । अथवा । जनिः अत्र अन्तर्भावितप्यर्थः । बहूनां धाराणां सस्यनिष्पादनद्वारेण प्राणिनां वा प्रजनयिता सन् । 'निरुक्तिं निरमणसाधनां' भूमिम् 'आ विवेश प्रविशति प्राप्नोतीत्यर्थः ॥

द्यौर्मे पिता जनिता नाभिरत्र बन्धुर्मे माता पृथिवी महीयम् ।

उत्तानयोश्चम्बोऽयोर्निरन्तरत्रा पिता दुहितुर्गर्भमाधात् ॥ ३३ ॥

द्यौः । मे । पिता । जनिता । नाभिः । अत्र । बन्धुः । मे । माता । पृथिवी । मही । इयम् ।

उत्तानयोः । चम्बोः । योनिः । अन्तः । अत्र । पिता । दुहितुः । गर्भम् । आ । अधात् ॥ ३३ ॥

दीर्घतमा ब्रवीति । 'मे मम' द्यौः शुलोकः 'पिता पालकः । न केवलं पालकत्वमात्रं अपि तु 'जनिता जनयितोत्पादयिता । तत्रोपपत्तिमाह । 'नाभिरत्र नाभिभूतो भीमो रसोऽत्र तिष्ठतीति शेषः । ततश्चात्र जायते अन्नाद्रेतः रेतसो मनुष्य इत्येवं पारंपर्येण जननसंबन्धिनो हेतोः रसस्यात्र सद्भावात् । अनेनैवाभिप्रायेण जनितेत्युच्यते । अत एव 'बन्धुः बन्धिका । तथा 'इयं' 'मही महती' 'पृथिवी' 'मे' 'माता मातृस्थानीया स्वोद्भूतौपध्यादिनिर्मात्रीत्यर्थः । किंच 'उत्तानयोः ऊर्ध्वतानयोः' 'चम्बोः सर्वस्य अस्थ्योः भोगसाधनयोर्बाधापृथिव्योः' 'अन्तः मध्ये' 'योनिः सर्वभूतनिर्माणाश्रयमन्तरिक्षं वर्तते इति शेषः । 'अत्र अस्मिन्नन्तरिक्षे' 'पिता शुलोकः । अधिष्ठात्रधिष्ठानयोः अभेदेन आदित्यो द्यौरुच्यते । स स्वरश्चिम्बिः । अथवा इन्द्रः पर्जन्यो वा । 'दुहितुः दूरे निहिताया भूम्याः' 'गर्भं सर्वोत्पादनसमर्थं' 'वृष्ट्युदकलक्षणम्' 'आधात् सर्वतः करोति ॥

आश्वमेधिके मध्यमेऽहनि ब्रह्मोद्ये^१ होत्रादयः 'पृच्छामि त्वा' इत्यनया यजमानं पृच्छेयुः । तथा च सूत्रितम्—'एकैकशो यजमानं पृच्छन्ति पृच्छामि त्वा परमन्तं पृथिव्याः' (आश्व. श्रौ. १०. ९) इति ॥

पृच्छामि त्वा परमन्तं पृथिव्याः पृच्छामि यत्र भुवन्नस्य नाभिः ।

पृच्छामि त्वा वृष्णो अश्वस्य रेतः पृच्छामि वाचः परमं व्योम ॥ ३४ ॥

पृच्छामि । त्वा । परम् । अन्तम् । पृथिव्याः । पृच्छामि । यत्र । भुवन्नस्य । नाभिः ।

पृच्छामि । त्वा । वृष्णः । अश्वस्य । रेतः । पृच्छामि । वाचः । परमम् । विऽओम ॥ ३४ ॥

हे यजमान 'त्वा त्वां' 'पृच्छामि प्रश्नं करोमि । किम् । 'पृथिव्याः' 'परमन्तम् उत्कृष्टं काष्ठम् । यत्र सर्वा पृथिवी समागच्छते तत्पृच्छामि । तथा 'त्वामन्यत्' 'पृच्छामि । किं तदिति उच्यते ।

१. क-ज-ज्ञ-ण-त-भ-निरमाणसाधनाम्; ङ-झ-व-निर्माणसाधनाम्; फ-निरमणसाधनाम् । २. क्ष-ङ-झ-व-ट-ग-भोत्पादनसामर्थ्यम् । ३. क्ष-झ-व-ट-'ब्रह्मोद्ये' नास्ति ।

यत्र भुवनस्य भूतजातस्य नाभिः संनाहो बन्धनम् । यत्र सर्वं संनद्धं भवति तमित्यर्थः । किञ्च
 एवा स्वां वृष्णः वर्षकस्य अश्वस्य व्यासस्यादित्यस्य । ' असौ वा आदित्यो वृषाश्वः ' (तै. आ. ५,
 ३, ५) इति तैत्तिरीयकम् । तस्य रेतः रेतोवत्कारणं तकिमिति पृच्छामि । तथा वाचः सर्वस्य
 वाग्जातस्य परमं निरतिशयं व्योम स्थानं सर्वस्य वचसः कारणम् । एतत् प्रश्नचतुष्टयं पृच्छामि ॥

अथैवं पृष्ठो यजमानः ' इयं वेदिः ' इत्यनया प्रतिब्रूयात् । ' इयं वेदिः परो अन्तः पृथिव्या
 इति प्रत्याह ' (आश्व. श्रौ. १०, ९) इति सूत्रितत्वात् ॥

इयं वेदिः परो अन्तः पृथिव्या अयं यज्ञो भुवनस्य नाभिः ।

अयं सोमो वृष्णो अश्वस्य रेतो ब्रह्मायं वाचः परमं व्योम ॥ ३५ ॥

इयम् । वेदिः । परः । अन्तः । पृथिव्याः । अयम् । यज्ञः । भुवनस्य । नाभिः ।

अयम् । सोमः । वृष्णः । अश्वस्य । रेतः । ब्रह्मा । अयम् । वाचः । परमम् । विऽओम् ॥ ३५ ॥

पृथिव्याः प्रथमवत्या भूम्याः परो अन्तः परमन्तं^१ पर्यवसानम् इयं वेदिः । न हि
 वेद्यतिरिक्ता भूमिरस्ति । ' एतावती वै पृथिवी यावती वेदिः ' (तै. सं. २, ६, ४) इति श्रुतेः ।
 तथा अयं यज्ञः भुवनस्य भूतजातस्य नाभिः संनहनम् । तत्रैव वृष्ट्यादिसर्वफलोत्पत्तेः सर्व-
 प्राणिनां बन्धकत्वात् । अथ^२ वृष्णः वर्षकस्यादित्यस्य रेतः अयं सोमः रसात्मकः । अग्नौ हुतः
 सोमरसः आदित्यं प्राप्य वृष्ट्यादिफलं^३ जनयति । अयं ब्रह्मा प्रजापतिरेव वाचः मन्त्रादिरूपायाः
 परमं व्योम उत्कृष्टं रक्षकं स्थानम् । तत्रैवोत्पत्तेस्तत्रैव पर्यवसानाच्च ॥ २० ॥

सप्तार्धगुर्भा भुवनस्य रेतो विष्णोस्तिष्ठन्ति प्रदिशा विधर्मणि ।

ते धीतिभिर्मनसा ते विपश्चितः परिभुवः परि भवन्ति विश्वतः ॥ ३६ ॥

सप्त । अर्धऽगुर्भाः । भुवनस्य । रेतः । विष्णोः । तिष्ठन्ति । प्रऽदिशा । विऽधर्मणि ।

ते । धीतिऽभिः । मनसा । ते । विपऽश्चितः । परिऽभुवः । परि । भवन्ति । विश्वतः ॥ ३६ ॥

सप्त सर्पणस्वभावाः सप्तसंख्या वा रश्मयः^४ अर्धगुर्भाः संवत्सरस्यार्धे गर्भं गर्भस्थानीयमुदकं
 धारयमाणाः । यद्वा । ब्रह्माण्डस्यार्धे मध्येऽन्तरिक्षे गर्भवद्भूतमानाः । भुवनस्य लोकस्य रेतः सारं
 वृष्टिप्रवृत्तेन रेतोभूताः तादृशा रश्मयः विष्णोः व्यापकस्यादित्यस्य विधर्मणि जगद्धारणव्यापारे
 प्रदिशा प्रवेशेन तिष्ठन्ति वर्तन्ते । किञ्च ते धीतिभिः प्रज्ञाभिः मनसा जगदुपकारः कर्तव्यः इति
 बुद्ध्या च विश्वतः सर्वतः ॥ द्वितीयार्धे तसि ॥ विश्वं परि भवन्ति परितो भावयन्ति कृत्स्नं

१. क्ष-झ१-अ-ट-परमम् ।

२. क्ष-उ-झ१-अ-ट-तथा ।

३. ख-च-फ-भ-वृष्ट्यादिकालम् ।

४. झ१-आदित्यरश्मयः ।

जगद्व्याप्नुवन्तीत्यर्थः । यस्मादेवं तस्मात् ^१ते ते एव ^२विपश्चितः बुद्धियुक्ताः ^३परिभुवः सर्वत्र व्याप्ताश्च^४ यद्वा । सप्तार्धगर्भाः । सप्त महदहंकारी पञ्च तन्मात्राणीति मिलित्वा सप्तसंख्यानि तत्त्वानि । अर्धगर्भा अविकृतिरूपाः । विकाराश्रयाया मूलप्रकृतेः प्रकृतिविकृतेरुदासीनस्यात्मनश्चोत्पन्नत्वाद्धर्शिन प्रपञ्चाकारेण परिणामार्धगर्भाः । पुरुषांशस्य^५ अविक्रियत्वादित्यभिप्रायः । अत एव तेषां प्रकृतिविकृति-
त्वम् । यस्मादेवं तस्माद्भुवनस्य रेतः कारणम् । कारणभूतानि तान्येव विष्णोर्व्याप्तस्य पुरुषस्य विधर्मणि प्रदिशा प्रदेशेन तिष्ठन्ति । इतरत्समानम् ॥

न वि जानामि यदिवेदमस्मि निण्यः संनद्धो मनसा चरामि ।

यदा मागन्प्रथमजा ऋतस्यादिद्वाचो अश्रुवे भागमस्याः ॥ ३७ ॥

न । वि । जानामि । यत्^१इव । इदम् । अस्मि । निण्यः । सम^२संनद्धः । मनसा । चरामि ।

यदा । मा । आ । अगन् । प्रथम^३जाः । ऋतस्य^४ । आत् ।

इत् । वाचः । अश्रुवे । भागम् । अस्याः ॥ ३७ ॥

अहं ^१यदिवेदं यदपीदं विश्वम् ^२अस्मि कृत्स्नः प्रपञ्चोऽप्यहमेवास्मि । नामरूपांशम् अपरमार्थं त्यक्त्वा सर्वत्र अनुगतोऽस्ति भाति प्रियमिति योऽयं सच्चिदानन्दाकारोऽस्ति सोऽहमस्मीति ^३न ^४वि ^५जानामि । विविच्य नाज्ञासिषम् । परं शास्त्रजनितमिदमहमस्मीति^६ ज्ञानं जातम् । अविवेक्यहमित्यर्थः^७ । कार्य-
कारणयोरभेदात् कृत्स्नप्रपञ्चस्यापि ब्रह्मानन्यत्वेन ब्रह्मेकत्वावगमे प्रपञ्चजातमपि स्वस्वरूपमेव^८ भवति ।
'इदं सर्वं यदयमात्मा', 'ब्रह्मैवेदं सर्वं', 'आत्मैवेदं सर्वं', 'स ईक्षत बहु स्यां प्रजायेय'
इत्यादिश्रुतिभ्यः एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानात् । 'तदन्यस्वमारम्भणश्चदादिभ्यः'
(ब्र. सू. २. १. १४) इत्याद्युपपत्तिभिश्च प्रपञ्चस्य ब्रह्मानन्यत्वं सिद्धम् । यद्वा । इवशब्दः
उपमार्थः । यदिव^९ यदापरोक्षज्ञानं सर्वैकात्म्यरूपमानुभविकमस्ति तदिव^{१०} तद्देवाहमस्मि । इदं
सर्वमहमस्मीति ज्ञानं मे जातम् । अपि तु एतद्वाट्टान्तिकभूतम् । आनुभविकं सार्वार्थ्यं यदस्ति तन्न
वि जानामि न प्राप्तोऽस्मि । शास्त्रजनितं सार्वार्थ्यं जातं न तु आनुभविकमित्यर्थः । तत्र कारणमाह ।
यतोऽहं ^१निण्यः । अन्तर्हितनामैतत् । अन्तर्हितो मूढचित्तः । चित्तप्रत्यक्प्रवणताभावेन परिच्छिन्नः
इत्यर्थः । तत्रोपपत्तिमाह । ^२संनद्धः अविद्याकामकर्मभिः सम्यग्बद्धो वेष्टितः अत एव ^३मनसा युक्तो
भावनासहिष्णुना बहिर्मुखेन विक्षितेन चेतसा युक्तः संचरामि संसारे । अथवा मनसा संनद्धश्चरामि ।
इन्द्रियपरवश एव सन् संसारे दुःखमनुभवामि । न सार्वार्थ्यं जानामीति परिदेवते । यास्कोऽपि इमं
परिदेवनार्थत्वेनोद्वाजहार 'अथापि परिदेवना कस्माच्चिन्नावान् न वि जानामि यदिवेदमस्मि'
(निरु. ७. ३) इति । बहिर्मुखचेतसः^४ स्वरूपापरिज्ञानजनितं^५ दुःखमन्यत्र श्रूयते 'पराञ्चि खानि

१. क-क्ष१-व्याप्ता रमयः । २. क्ष-क्ष१-अ-ट-पुरुषस्य । ३. क्ष-अ-ट-शास्त्रजनितमिदमस्मीति; क्ष१-
शास्त्रजनितमहमस्मीति ४. ख-च-फ-भ-अविवेकजमित्यर्थः । ५. क्ष-क्ष१-अ-ट-स्वस्य रूपमेव । ६. ज्ञ-क्ष-
क्ष१-त-फ-यदि वा । ७. ज्ञ-ण-त-भ-व-तदित् । ८. क्ष-क्ष१-अ-ट-बहिर्मुखचेतसा स्वरूपापरिज्ञानजनितम्;
ख-च-फ-भ-बहिर्मुखचेतसा स्वस्वरूपापरिज्ञानजनितम् ।

व्यवृणस्वयंभूतस्यात्पराङ् पश्यति नान्तरात्मन् ' (क. उ. २. ४. १) इति । तर्हि कदैतद्भवतीत्याह ।
 'यदा' 'मागन्' आगमिष्यति तदा । किं तदिति उच्यते । 'ऋतस्य परमार्थस्य परस्य ब्रह्मणः' 'प्रथमजाः
 प्रथमोन्मेषः प्रथमोत्पन्नश्चित्तप्रत्यक्प्रवणजनितः अनुभवः । स यदा मा मां प्राप्नोति' 'आदित् अनन्तरमेव
 अव्यवधानेन' 'अस्याः' 'वाचः ऐकारस्यप्रतिपादिकाया उपनिषद्वाचो यदिवेदमस्मीत्युक्ताया वा' 'भागं
 भजनीयं शब्दब्रह्मणा व्यासन्नं परं ब्रह्मपदम्' 'अभुवे प्राप्नोमि । चित्तस्य बहिर्मुखतां परित्यज्य अन्तर्मुख-
 तैव अदुःसंपादा' । सा यदा स्यात् तदानीमेव स्वरूपं द्रष्टुं सुशक्तं भवति पश्चाद्विलम्बाभावात् । यथा
 गिरिशिखरात् पतन् पाषाणोऽविलम्बेन पतति तद्वत् । चित्तप्रत्यङ्मुखत्वस्य दुःशकावमपि तत्रैव श्रूयते-
 'कश्चिद्दीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्' (क. उ. २. ४. १) इति ॥

अपाङ् प्राङ्ङेति स्वधया गृभीतोऽमर्त्यो मर्त्येना सयौनिः ।

ता शश्वन्ता विषूचीना वियन्ता न्यन्यं चिक्युर्न नि चिक्युरन्यम् ॥३८॥

अपाङ् । प्राङ् । एति । स्वधया । गृभीतः । अमर्त्यः । मर्त्येन । सयौनिः ।

ता । शश्वन्ता । विषूचीना । वियन्ता । नि । अन्यम् । चिक्युः । न । नि । चिक्युः । अन्यम् ॥३८॥

अमर्त्यः अमरणधर्मा अयमात्मा मर्त्येन मरणधर्मणा भूतात्मना देहेन सयौनिः समान-
 स्थानः । यत्र परिच्छेदको देहोऽस्ति तत्र सर्वत्र सोऽयमपि तिष्ठन्नित्यर्थः^१ । यद्वा । समानोत्पत्तिः ।
 सहवासेन^२ स्वस्मिन्नपि उत्पत्तिरूपचर्यते । एवंभूतः सन् स्वधया अज्ञोपलक्षिततद्भोगेन गृभीतः^३ ।
 यद्वा । स्वधाशब्देन अन्नमयं शरीरं^४ लक्ष्यते । तेन गृहीतः सन् अपाङ् एति अशुक्तं कर्म कृत्वा
 अधो गच्छति । प्राङ्ङेति ऊर्ध्वं स्वर्गादिलोकं प्राप्नोति । परमात्मैव सूक्ष्मशरीरोपाधिकः सन्
 नानाविधकर्म कृत्वा तद्भोगाय जीवसंज्ञां लब्ध्वा शरीरत्रयेण संबद्धो लोकान्तरेषु संचरति स्थूलसूक्ष्मो-
 भयशरीरपरिग्रहेण लोके^५ गुणत्रयान्वितः सन् परिभ्रमति । तथा च श्रूयते- 'गुणान्वयो यः फल-
 कर्मकर्ता कृतस्य तस्यैव स चोपभोक्ता । स विश्वरूपस्त्रिगुणस्त्रिवर्मा प्राणाधिपः संचरति स्वकर्मभिः'
 (श्वे. उ. ५. ७) इति । इदानीमुभयप्राधान्येनाह । 'ता तौ भूतात्मकर्त्रात्मानौ'^६ शश्वन्ता अविभागेन
 सर्वदा वर्तमानौ । यद्वा । सूक्ष्मशरीरपक्षे सर्वदा सहवास उपपद्यते । स्थूलशरीरपक्षेऽपि सात्त्विकजातेः^७
 तत्कारणानां भूतसूक्ष्माणां सद्भावात् तत्र शरीरसंबन्ध उपपद्यते । विषूचीना इह लोके सर्वत्रगमनौ
 वियन्ता तत्तत्फलोपभोगाय सर्वत्र लोकान्तरेषु गच्छन्तौ वर्तते । तत्र नराः अन्यं^८ भूतात्मानं नि
 चिक्युः नितरां^९ विशेषेण पश्यन्ति जानन्ति^{१०} । अन्यम् अपरं देहवच्छायातिरिक्तं^{११} न नि चिक्युः
 न जानन्ति । केचन पामरा देहव्यतिरिक्तं न जानन्ति । केचन विवेकिनः कर्तृत्वभोक्तृत्वोपेतौ देहाति-
 रिक्तः कश्चिदस्ति इत्यनुमिमते । न केऽपि देहत्रयव्यतिरिक्तमात्मानं जानन्ति । अतो दुर्लभमात्मज्ञान-
 मित्यर्थः ॥

१. ङ-झ१-दुःसंपादा । २. क्ष-झ१-अ-उ-तिष्ठतीत्यर्थः । ३. क्ष-झ१ अ-उ-उत्पत्तिमत्सहवासेन ।
 ४. क्ष-झ१-अ-उ-गृभीतो गृहीत उच्यते । ५. क्ष-झ१-अ-उ-स्थूलं शरीरम् । ६. क्ष-झ१-अ-उ-इह लोके ।
 ७. ङ-झ१-भूतात्मपरमात्मानौ । ८. क्ष-अ-उ-समित्वजातेः सहवासः; झ१-समवित्जातेः सहवासः ।
 ९. ङ-झ१-आद्यम् । १०. क्ष-अ-उ-निःशेषेण; झ१-निःशेषेण नितराम् । ११. क्ष-झ१-अ-उ-जानन्ति वा ।

ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्यस्मिन्देवा अधि विश्वे निषेदुः ।

यस्तन्न वेद किमुचा करिष्यति य इत्तद्विदुस्त इमे समासते ॥ ३९ ॥

ऋचः । अक्षरे । परमे । विऽओमन् । यस्मिन् । देवाः । अधि । विश्वे । निऽसेदुः ।

यः । तत् । न । वेद । किम् । ऋचा । करिष्यति ।

ये । इत् । तत् । विदुः । ते । इमे । सम् । आसते ॥ ३९ ॥

•

पूर्वमन्त्रे देहात्मजीवात्मानावुक्तौ । तयोरन्यस्य जीवात्मनः पारमार्थिकं रूपमस्ति^१ तदत्रोच्यते । ऋचः ऋक्षे । अत्र ऋक्षशब्देन ऋक्प्रधानभूताः साङ्गापरविद्यात्मकाश्चत्वारो^२ वेदा उच्यन्ते । ऋगादीनामपरविद्यात्वं मुण्डके श्रूयते—‘ द्वे विद्ये वेदितव्ये ’ इति प्रतिज्ञाय ‘ तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदः ’ (सु. उ. १. १. ५) इत्यादिना । तस्याः संबन्धिनि अक्षरे अद्वैत्यादिगुणके^३ क्षरणरहितेऽनक्षरे नित्ये सर्वत्र व्याप्ते ब्रह्मणि । अक्षरशब्दस्य ब्रह्मवाचकत्वम् ‘ एतद्वै तदक्षरस्य प्रशासने गार्गि ’ (बृ. उ. ३. ८), ‘ यथा तदक्षरमधिगम्यते ’ (सु. उ. १. १. ५), ‘ येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यम् ’ (सु. उ. १. २. १३) इत्यादिश्रुतिषु प्रसिद्धम् । ऋगक्षरयोः प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः संबन्धः । सर्ववेदैः^४ खलु ब्रह्म अधिगम्यते ‘ तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि ’ (बृ. उ. ३. ९. २६) इत्यादिश्रुतेः । ननु उपनिषद्भागानां तथास्तु । इतरेषां तु कथं ब्रह्मविषयत्वमिति^५ उच्यते । यद्यपि इतरभागानां यागादिविषयत्वं तथापि बुद्धिशुद्ध्युत्पादनद्वारा^६ वेदनसाधनत्वेन ब्रह्मविषयत्वं^७ भविष्यति ‘ वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति ’ (बृ. उ. ४. ४. २२) इत्यादिश्रुतेः । तदेव विशेष्यते । षपरमे उत्कृष्टे निरतिशये व्योमन् व्योमनि व्योमसदृशे । अलेपस्वनीरूपत्वव्यापित्वादि-सादृश्येन^८ व्योमेत्युक्तम् । यद्वा । विशेषेण सर्वस्य रक्षके । निरधिष्ठा न कस्यचिदस्ति स्वाध्यस्तस्य सर्वस्याधिष्ठानत्वेन रक्षकत्वात् । तादृशे तत्त्वे सर्वम् अध्यस्तमित्यर्थः । पुनस्तदेव विशेष्यते । यस्मिन् परमात्मनि विश्वे सर्वे देवाः अधि निषेदुः निषीदन्ति आश्रित्य तिष्ठन्ति तस्मिन् । यद्वा । उक्तलक्षणे यस्तुनि ऋगुपलक्षिताः सर्वे साङ्गा वेदाः पर्यवसिता इत्यर्थः । यः यो मर्त्यः तत् तादृशं देवादीनां^९ स्वरूपलाभास्पदं कृत्स्नवेदतारपर्यप्रतिपाद्यं यद्वस्तु न वेद न जानाति स मर्त्यः ऋचा पूर्वोक्तेन ऋगादिशब्दजालेन किं करिष्यति । वेदनसाधनेन वेदेन वेद्यम् अविदित्वा किं साधयतीत्यर्थः । प्रयोजनाभावात् सर्वस्यापि वेदस्य नैफल्यात् इति भावः । अथवा योऽक्षरम-विदित्वा कर्मणां कर्ता भवति यागादीननुतिष्ठति तेन किञ्चिदपि कर्म कृतं न भवतीत्यर्थः । य इत् ये एव तत् तत्त्वं विदुः जानन्ति त इमे समासते ते एव इमे ज्ञातारः समासने सम्यक् तिष्ठन्ति । अपुनरावृत्त्या स्वरूपेऽवस्थानं समासनम् । यद्वा । ये विदुः इन् ये जानन्त्येव नानुतिष्ठन्ति । इच्छब्दोऽवधारणे । त इमे ते एव समासते । गवामयनादिसहस्रसंवत्सरसत्रपर्यन्तानि सहोपयन्ति ।

१. क्ष-क्ष१-ज-ट-यद्रूपमस्ति । २. क्ष-क्ष१-ज-ट-साङ्गापरविद्यासंज्ञिकी त्रयी उच्यते । ३. क्ष-क्ष१-ज-ट-अद्वैत्यादिगुणके । ४. क्ष-क्ष१-ज-ट-ऋगाद्यैर्वेदैः । ५. क्ष-क्ष१-ज-ट-ब्रह्मपरत्वमिति । ६. क्ष-क्ष१-बुद्धिशुद्ध्यापादनद्वारा । ७. क्ष१-ब्रह्मविषयम् । ८. क्ष-क्ष१-ज-ट-अस्पर्शस्वनीरूपत्वव्यापित्वादि-सादृश्येन । ९. क्ष-क्ष१-ज-ट-देवानाम् ।

सहार्थे संशब्दः । सत्रादधिकानां यागानामभावात् तेषामपि फलम् एतज्ज्ञानेनैव प्राप्तं^१ भवतीत्यर्थः । कर्तृणां बहुत्वात् बहुवचननिर्देशः ॥ अन्ये तु अन्यथा वर्णयन्ति । ऋचः । ऋक् अर्चनीयमादित्यमण्डलम् ऋगादिमयं वा । ‘ ऋग्भिः पूर्वाह्ने दिवि देवः’, ‘ आदित्यो वा एष एतन्मण्डलं तपति तत्र ता ऋचः ’ इत्यादिश्रुतेः । तस्य संबन्धिनि अक्षरे परमे व्योमन् इत्युक्तलक्षणे ब्रह्मणि ‘ य एषोऽमृतादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते ’ इत्यादिश्रुत्युक्तस्वरूपे यस्मिन् सर्वे देवा द्योतमाना रश्मयो निषेदुः वर्तन्ते । य^२ एतन्न वेद सः^३ केवलया ऋचा किं करिष्यति^४ । ये जानन्ति भावयन्ति त एव विद्वांसः समासते । भूय्यां सुखेन रोगादिरहिता भोगिनः सन्तश्चिरकालं जीवन्ति । अपरे प्रकारान्तरेण प्रतिपादयन्ति । ऋचोऽक्षरे ऋगुपलक्षितसर्ववेदसंबन्धिनि अक्षरे प्रणवरूपे ओंकारे अविनाशिनि सर्ववेदेषु व्याप्ते वा । प्रणवस्य सर्ववेदसारत्वं ब्राह्मणे श्रूयते—‘ तान्वेदानभ्यतपसेभ्योऽभितप्तेभ्यस्त्रयो वर्णा अजायन्ताकार उकारो मकार इति तानेकधा समभरन् तदेतदोमिति ’ (ऐ. ब्रा. ५. ३२) इति । परमे निरतिशये । न हि प्रणवादधिकं किञ्चिन्मन्त्रजातमस्ति त्रिकालातीतस्य ब्रह्मणः प्रतिपादकत्वात् । ‘ यच्चान्यत् त्रिकालातीतं तदव्योमकार एव ’ (मा. उ. १), ‘ ओमिति ब्रह्म ’ (तै. आ. ७. ८) इत्यादिश्रुतेः । वेदानां प्रणवस्य स्थानप्रतिनिधिभावः संबन्धः ‘ य ऋचोऽधीते ’ इत्याद्युपक्रम्य ‘ यः प्रणवमधीते स सर्वमधीते ओमिति प्रतिपद्यत एतद्वै यजुस्त्रयीं विद्यां प्रत्येषा वागेतत्परममक्षरम् ’ (तै. आ. २. ११. ४) इत्यादिश्रुतेः । यस्मिन् विश्वे सर्वे देवा अधि निषेदुः । प्रणवस्य सर्वमन्त्रात्मकत्वात् मन्त्रेषु सर्वदेवतानां निवासान् सर्वदेवनिवासत्वम् । ब्रह्माधिष्ठानत्वाद्वा ब्रह्मणि सर्वदेवानां निवासात् । शिष्टमविशिष्टम् । अयं मन्त्रो निरुक्ते (निरु. १३. १०) व्याख्यातः । अपरे तु अपरथा वर्णयन्ति । ऋचः । ऋक् अर्चनीयो जीवः । तस्य संबन्धिन्यक्षरेऽविनाशे व्याप्ते वा परमात्मनीत्यर्थः^५ । अत एव जीवापेक्षया परमे उत्कृष्टे निरूपाधिके व्योमन् विशेषेण सर्वाधिष्ठानत्वेन रक्षके व्योमसदृशे वा । यस्मिन् परमात्मनि देवा गमनवन्तो व्यवहरन्तः^६ वा इन्द्रियसंज्ञका विश्वे सर्वेऽपि अधि निषेदुः निपीदन्ति आश्रित्य वर्तन्ते । यस्तन्न वेद न जानाति उपाध्यंशपरित्यागे तदेव स्वरूपमिति न पश्यति स्थूलः^७ जनः किमृचा करिष्यति । केवलेन जीवेन^८ जीवभावेन^९ किं फलं प्राप्स्यति । जननमरणादिक्लेशस्य अत्यागादिति भावः । ये तत्तत्त्वं विदुस्त इत्यादि सिद्धम् ॥

अग्निहोत्रार्था धेनुर्नादि कुस्तिनं शब्दं कुर्यात् तदानीं ‘ सूयवसात् ’ इत्यनया यवसादिकं प्रयच्छेत् । तथा च सूत्रितं—‘ वाश्यमानायै यवसं प्रयच्छेत् सूयवसाद्भगवती हि भूयाः ’ (आश्व. श्रौ. ३. ११) इति । प्रवर्येऽभिष्टवे एषैव परिधानीया । सूत्रितं च—‘ सूयवसाद्भगवती हि भूया इति परिवर्ध्यात् ’ (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति ॥

१. क्ष-क्ष१-अ-ट-नान्तरीया । २. क्ष-क्ष१-अ-ट-ये एतत्तत्त्वं न विदुः ते । ३. क्ष-क्ष१-अ-ट-करिष्यन्ति । ४. क्ष-क्ष१-अ-ट-जीवपरमेश्वरयोः औपाधिकांशांशयवच्छिन्नानवच्छिन्नाभासनिवासादिभावः (क्ष-औपाधिकस्यवच्छिन्नावच्छिन्नाभासाबम्बादिभावः) संबन्धः सोपाधिकस्य जीवस्य संबन्धिनि परमात्मनीत्यर्थः । ५.-क्ष१-अ-ट-व्यवहारवन्तः । ६. क्ष-क्ष१-अ-ट-स स्थूलः । ७. क्ष-क्ष१-अ-ट-जीवनभावेन ।

सुयवसाद्भगवती हि भूया अथो वयं भगवन्तः स्याम ।

अद्धि तृणमघ्न्ये विश्वदानीं पिब शुद्धमुदकमाचरन्ती ॥ ४० ॥

सुयवसऽअत् । भगऽवती । हि । भूयाः । अथो इति । वयम् । भगऽवन्तः । स्याम् ।

अद्धि । तृणम् । अघ्न्ये । विश्वऽदानीम् । पिब । शुद्धम् । उदकम् । आऽचरन्ती ॥ ४० ॥

हे ^१अघ्न्ये । गोनामैतत् । अहननीये हे गौः त्वं ^२सुयवसात् शोभनयवसस्य तृणादिकस्य अत्त्री सती ^३भगवती । भग इति धननाम । सर्वैर्भजनीयप्रभृतक्षीरादिधनवती ^४भूयाः भव । हिः पूरणः प्रसिद्धौ वा । लोके यवसादिभक्षणेन क्षीरादिसमृद्धिः प्रसिद्धा । ^५अथो अनन्तरमेव ^६वयं यजमाना अपि ^७भगवन्तः ^८प्रभूतेन धनेन तद्वन्तः ^९स्याम^{१०} । अथ एकवारं पूर्वमुक्तमिदानीं सर्वदा कर्तव्यमिति प्रार्थयते । ^{११}विश्वदानीं विश्वकालं सर्वदा ^{१२}तृणम् ^{१३}अद्धि भक्षय । ^{१४}आचरन्ती सर्वतो^{१५} निर्गच्छन्ती^{१६} ^{१७}शुद्धं निर्मलम् ^{१८}उदकं ^{१९}पिब । अयं मन्त्रो यास्केनैवं व्याख्यातः—‘सुयवसादिनी भगवती हि भवायेदानीं वयं भगवन्तः स्यामाद्धि तृणमघ्न्ये सर्वदा पिब च शुद्धमुदकमाचरन्ती’ (निर. ११. ४४) इति ॥ २१ ॥

गौरीर्मिमाय सलिलानि तक्षत्येकपदी द्विपदी सा चतुष्पदी ।

अष्टापदी नवपदी बभ्रुवुषी सहस्राक्षरा परमे व्योमन् ॥ ४१ ॥

गौरीः । मिमाय । सलिलानि । तक्षती । एकऽपदी । द्विऽपदी । सा । चतुऽपदी ।

अष्टाऽपदी । नवऽपदी । बभ्रुवुषी । सहस्रऽअक्षरा । परमे । विऽओमन् ॥ ४१ ॥

^१गौरीः गरणशीला माध्यमिका वाक् ॥ सुलोपाभावश्छान्दसः ॥ ^२मिमाय शब्दयति । किं कुर्वती । ^३सलिलानि वृष्टयुदकानि ^४तक्षती सम्यक्संपादयित्री । ^५एकपदी एकपादोपेता एकाधिष्ठाना मेघे वर्तमाना गमनसाधनेन वायुना एकपदी वा ^६द्विपदी मेघान्तरिक्षाख्यद्विधिष्ठाना । आदित्यो वा द्वितीयः । तथा ^७सा ^८चतुष्पदी पादचतुष्टयोपेता दिक्चतुष्टयाधिष्ठाना । अथ ^९अष्टापदी विद्विगपेक्षया अष्टपादोपेता अष्टाधिष्ठाना ^{१०}नवपदी उपरिद्विगपेक्षया सूर्येण वा ^{११}नवद्विगधिष्ठाना ^{१२}बभ्रुवुषी एवंभूता ॥ भवेच्छान्दसः कसुः । ततो ङीप् वसोः संप्रसारणम् ॥ किमनया परिगणनया । ^{१३}सहस्राक्षरा । अपरिमितवचनोऽयम् । अपरिमितव्याप्तियुक्ता बहुव्यापनशीलोदकवतीत्यर्थः । कुत्रेति तदुच्यते । ^{१४}परमे ^{१५}व्योमन् उदकाश्रयत्वेनोत्कृष्टेऽन्तरिक्षे । केचिदेवमाहुः । गौरीर्गरणशीला शब्दब्रह्मात्मिका वाक् मिमाय माति ॥ प्रसिद्धार्थे धातुः ॥ प्रतिष्ठितानि^{१६} घटादिद्रव्याणि तक्षती तत्तद्वाचकत्वेन निष्पादयन्ती एकपदी अव्याकृतत्वेन एकप्रतिष्ठाना^{१७} एकरूपा वा आत्मना^{१८} द्विपदी सुसिद्भेदेन पादद्वयवती चतुष्पदी

१. झी-भगवन्तः स्याम । २. क्ष-झ१-ज-ट-स्याम । आदरातिशयाय पुनः प्रार्थयते । ३. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-शनेः शर्नः गच्छन्ती । ४. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-‘सूर्येण वा’ नास्ति । ५. क्ष-झ१-ज-ट-सलिलप्रतिष्ठितौ, धातुप्रतिष्ठितानि । ६. क्ष-झ१-ज-ट-एकप्रतिष्ठा । ७. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-प्रणवात्मना ।

नामाख्यातोपसर्गनिपातभेदेन अष्टापदी आमन्त्रितसहिताष्टभेदेन^१ अष्टपदी^२ नवपदी बभूवुषी साव्ययैरुक्तै-
रष्टभिः^३ नवपदी । अथवा सनाभिकेषु उरःकण्ठादिषु नवसु पदेषु भवन्ती पश्चाद्बहुविधाभिव्यक्तिसुपेयुषी
परमेष्ठ्योमन् उत्कृष्टे हृदयाकाशे मूलाधारे सहस्राक्षरा अनेकाकारेण ध्याता अनेकध्वनिप्रकारा भवती-
त्यर्थः । अयं मन्त्रः आचार्येणैवं व्याख्यातः—‘ गौरीमिमांसाय सलिलानि तक्षती कुर्वत्येकपदी मध्यमेन
द्विपदी मध्यमेन चादित्येन च चतुष्पदी दिग्भिरष्टापदी दिग्भिश्चावान्तरदिग्भिश्च नवपदी दिग्भिश्चावान्तर-
दिग्भिश्चादित्येन च सहस्राक्षरा बह्वदका परमेष्ठ्यवने ’ (निरु. ११. ४०) इति ॥

तस्याः समुद्रा अधि वि क्षरन्ति तेन जीवन्ति प्रदिशश्चतस्रः ।

ततः क्षरत्यक्षरं तद्विश्वमुप जीवति ॥ ४२ ॥

तस्याः । समुद्राः । अधि । वि । क्षरन्ति । तेन । जीवन्ति । प्रदिशः । चतस्रः ।

ततः । क्षरति । अक्षरम् । तत् । विश्वम् । उप । जीवति ॥ ४२ ॥

तस्याः उक्तया गोः सकाशात् तसमुद्राः वृष्ट्युदकसमुन्दनाधिकरणभूता मेघाः अधि अधिकं
प्रभूतमुदकं वि क्षरन्ति विविधं क्षरन्ति । तेन उदकेन प्रदिशश्चतस्रः । प्रशब्दो वीत्यर्थः^४ ।
विदिशश्चतस्रो दिशश्च । अथवा प्रकृष्टा दिशो मुख्याश्चतस्रः । तस्थेषु ताच्छब्दश्च । तस्थाः पुरुषाः
जीवन्ति । ततः पश्चात् तत् अक्षरम् उदकं क्षरति सस्यादिकमुत्पादयतीत्यर्थः । तत् सस्यादिकं
विश्वं जगत् उप जीवति । अयमपि यास्केन व्याख्यातः—‘ तस्याः समुद्रा अधिविक्षरन्ति वर्पन्ति
मेघास्तेन जीवन्ति दिगाश्रयाणि भूतानि ततः क्षरत्यक्षरमुदकं तत्सर्वाणि भूतान्युपजीवन्ति ’
(निरु. ११. ४१) इति ॥

शकमयं धूममारादपश्यं विषुवता पर एनावरेण ।

उक्षाणं पृश्निमपचन्त वीरास्तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् ॥ ४३ ॥

शकऽमयम् । धूमम् । आरात् । अपश्यम् । विषुवता । परः । एना । अवरेण ।

उक्षाणम् । पृश्निम् । अपचन्त । वीराः । तानि । धर्माणि । प्रथमानि । आसन् ॥ ४३ ॥

शकमयं शकृन्मयं शुक्रगोमयसंभूतं धूमम् आरात् नातिकूरे अपश्यम् दृष्टवानस्मि । दिवा
धूमस्य दूरे दृश्यमानत्वात् स एव दर्शनविषयतया उक्तः । विषुवता ध्यासिमता एना अनेन
अवरेण निकृष्टेन धूमेन परः परस्तात् तत्कारणभूतमग्निमपश्यम् । अहं यजमान इत्यर्थः । किंच
उक्षाणं फलस्य सेक्तां पृश्निं शुक्रवर्णम् । प्राप्नुते तेन^५ फलमिति स्वयं प्राप्नुत इति वा पृश्निर्वल्लीरूपः
सोमः । तं वीराः विविधेरणकुशला ऋत्विजः अपचन्त । अत्र धात्वर्थानादरेण तिङ्प्रत्ययः
करोत्यर्थः । स च क्रियासामान्यवचनः अत्र औचित्यात् अभिपक्षेण संपादितवन्त इत्यर्थः । तानि

१. क्ष-ङ-झ-ञ-ट-आमन्त्रितसहिताष्टविभक्तिभेदेन । २. क्ष-ञ-ट-अष्टपदी; झ-ञ-अष्टापदी । ३. क्ष-
ञ-ट-अव्ययैरुक्ताष्टभिश्च; झ-ञ-अव्ययैरुक्ताभिश्च । ४. क्ष-झ-ञ-ट- वीत्यर्थः । ५. क्ष-झ-ञ-ट-अनेन ।

तत्साधनानि ^१धर्माणि अनुष्ठानानि ^२प्रथमानि प्रतमानि प्रकृष्टानि फलपर्यवसायीनि ^३आसन्
संपादिताभ्यभवन् । यद्वा । सोम उक्षाभवत् पूर्वं तं देवाः शकृतापचन् । यज्ञार्थं तन्नवो भूमो मेघ आसीत्
तदुच्यते । तत्परत्वेन वा मन्त्रो व्याख्येयो विचक्षणैः ॥

त्रयः केशिन ऋतुथा वि चक्षते संवत्सरे वपत एक एषाम् ।

विश्वमेको अभि चष्टे शचीभिर्ध्राजिरेकस्य ददृशे न रूपम् ॥ ४४ ॥

त्रयः । केशिनः । ऋतुऽथा । वि । चक्षते । संवत्सरे । वपते । एकः । एषाम् ।

विश्वम् । एकः । अभि । चष्टे । शचीभिः । ध्राजिः । एकस्य । ददृशे । न । रूपम् ॥ ४४ ॥

केशस्थानीयप्रकृष्टरश्मियुक्ताः^१ त्रयः अग्न्यादित्यवायवः । ते च ऋतुथा कालेकाले वि
चक्षते विविधलक्षणां भूमिं पश्यन्ति । तेषां पृथक्पृथक्कार्यमाह । एषां मध्ये एकः अग्निः संवत्सरे
अतीते सति संवत्सरं^२ वपते दाहेन केशस्थानीयौषधिवनस्पत्यादिके^३ छेदनं^४ नापितकार्यं करोति ।
एकः अन्यः आदित्यः विश्वं सर्वं जगत् शचीभिः स्वकीयैः प्रकाशवृष्ट्यादिकर्मभिः अभि चष्टे
सर्वतः पश्यति । एकस्य वायोः ध्राजिः गतिः ददृशे दृश्यते सर्वैः न रूपम् अप्रत्यक्षत्वात् । स्पर्श-
शब्दधृतिकम्पलङ्घैः^५ गम्यते^६ इति हि न्यायविदो वदन्ति । अयमपि मन्त्रो यास्केन एवं व्याख्यातः—‘त्रयः
केशिन ऋतुथा विचक्षते काले कालेऽभिविपश्यन्ति संवत्सरे वपत एक एषामित्यग्निः पृथिवीं दहति
सर्वमेकोऽभिविपश्यति कर्मभिरादित्यो गतिरेकस्य दृश्यते न रूपं मध्यमस्य’ (निरु. १२. २७) इति ॥

वाग्देवस्ये पशौ ‘चत्वारि वाक्’ इति हविषोऽनुवाक्या । ‘चत्वारि वाक्परिमिता पदानि
यज्ञेन वाचः पदवीयमायन्’ (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति सूत्रितत्वात् ॥

चत्वारि वाक्परिमिता पदानि तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः ।

गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति ॥ ४५ ॥

चत्वारि । वाक् । परिऽमिता । पदानि । तानि । विदुः । ब्राह्मणाः । ये । मनीषिणः ।

गुहा । त्रीणि । निऽहिता । न । नेङ्गयन्ति । तुरीयम् । वाचः । मनुष्याः । वदन्ति ॥ ४५ ॥

वाक् वाचः कृत्स्नायाः पदानि चत्वारि परिमिता परिमितानि । लोके या वागस्ति सा
चतुर्विधा विभक्त्यर्थः । तानि पदानि ब्राह्मणाः वेदविदः मनीषिणः मनस ईषिणो मेधाविनः विदुः
जानन्ति । तेषां मध्ये त्रीणि गुहा गुहायां निहिता^१ स्थापितानि नेङ्गयन्ति न चेष्टन्ते न प्रकाशन्ते
इत्यर्थः । वाचः तुरीयं पदं मनुष्याः अज्ञास्तज्ज्ञाश्च वदन्ति व्यक्तमुच्चारयन्ति व्यवहरन्ति ।

१. क्ष-झ-ञ-ट-केशिनः केशस्थानीयप्रकृष्टरश्मियुक्ताः; झ-त्रयः केशस्थानीयप्रकृष्टरश्मियुक्ताः ।

२. क्ष-झ-ञ-ट-यद्वा प्रतिमंवत्सरम् । ३. ङ-झ-ञ-केशस्थानीयौषधिवनस्पत्यादिकेशच्छेदनम् । ४. क्ष-ङ-
झ-ञ-ट-स्पर्शशब्दधृतिकम्पनलङ्घगम्यः । ५. क्ष-ञ-ट-अथ तेषाम् । ६. क्ष-झ-ञ-ञ-ट-निहिता
निहितानि ।

कानि तानि चत्वारि इत्यत्र बहवः स्वस्वमतानुरोधेन बहुधा वर्णयन्ति । सर्ववैदिकवाग्जालस्य संग्रह-
रूपाः भूरादयस्तिन्नो व्याहृतयः प्रणव एक इति वेदत्रयसारत्वात् तासां व्याहृतीनामेव सारसंग्रह-
भूतत्वात् अकाराद्यात्मकस्य प्रणवस्येति सप्रणवासु व्याहृतिषु सर्वा वाक् परिमितेति केचन वेदवादिनो
वदन्ति । अपरे व्याकरणमतानुसारिणो नामाख्यातोपसर्गनिपातभेदेन । क्रियाप्रधानमाख्यातम् ।
द्रव्यप्रधानं नाम । प्रागुपसृज्यते आख्यातपदस्येत्युपसर्गः प्रादिः । उच्चावचैवर्थेषु निपतनान्निपातः
अपि तु च इत्यादिः । एतेष्वेव सर्वा वाक् परिमितेत्यखण्डायाः कृत्स्नाया वाचश्चतुर्धा व्याकृतत्वात् ।
' वाग्वै पराच्यव्याकृतावदत् तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत्स्मादियं व्याकृता वागुच्यते ' (तै. सं.
६. ४. ७. ३) इति श्रुतेः । अन्ये तु याज्ञिकाः मन्त्राः कल्यो ब्राह्मणं चतुर्थी लौकिकीति । याज्ञिकैः
समाख्यातोऽनुष्ठेयार्थप्रकाशको वेदभागो मन्त्राः । मन्त्रविधानप्रतिपादको वेदभागः ' इति मन्त्राः
कल्योऽत ऊर्ध्वम् ' (तै. आ. १. ३१. २) इत्यादिनोक्तः कल्पः । मन्त्रतात्पर्यार्थप्रकाशको^१ वेदभागो
ब्राह्मणम्^२ । भोगविषया^३ गामानय इत्यादिरूपा व्यावहारिकी । एतेष्वेव सर्वा वाक् नियमितेति याज्ञिकाः ।
ऋग्यजुःसामानि चतुर्थी व्यावहारिकीति नैरुक्ताः । सर्पाणां^४ वाग्वयसां क्षुद्रसरीसृपस्य च चतुर्थी
व्यावहारिकीत्यैतिहासिकाः । पशुषु तूणेषु मृगेष्वारमनि चेत्यात्मवादिनः । अपरे मानुकाः^५ प्रका-
रान्तरेण प्रतिपादयन्ति । परा पश्यन्ती मध्यमा वैखरीति चत्वारिती^६ । एकेव नादात्मिका वाक् मूलाधारा-
दुदिता सती परेत्युच्यते । नादस्य च सूक्ष्मत्वेन दुर्निरूपत्वात् सैव हृदयगामिनी पश्यन्तीत्युच्यते
योगिभिर्द्रष्टुं शक्यत्वात् । सैव बुद्धिं गता धिवक्षां प्राप्ता मध्यमेत्युच्यते । मध्ये हृदयाख्ये उदीयमान-
त्वात्^७ मध्यमायाः । अथ यदा सैव वक्त्रे स्थिता ताल्वोष्ठादिव्यापारेण बहिर्निर्गच्छति तदा वैखरीत्यु-
च्यते । एवं चत्वारि वाचः पदानि परिमितानि । मनीषिणो मनसः स्वामिनः स्वाधीनमनस्का
ब्राह्मणाः स्वाख्यस्य^८ शब्दब्रह्मणोऽधिगन्तारो योगिनः परादिचत्वारि पदानि विदुः जानन्ति । तेषु मध्ये
त्रीणि परादीनि गुहा निहितानि हृदयान्तर्वर्तित्वात् । तुरीयं तु पदं वैखरीसंज्ञकं मनुष्याः सर्वे वदन्ति ।
व्याकरणप्रसिद्धनामाख्यातादिपक्षे मनीषिणो ब्राह्मणाः प्रकृतिप्रत्ययादिविभागज्ञा वाग्योगविदस्तानि
पदानि जानन्ति । अवाग्योगविदः पामरा वाचो वाङ्मयस्य तुरीयं चतुर्थं भागं वदन्ति व्यवहरन्ति
अर्थप्रकाशनाय प्रयुज्यते । अयं मन्त्रो निरुक्ते व्याख्यातः सोऽत्राप्यनुसंधेयः—' अथापि^९ ब्राह्मणं
भवति । सा वै वाक् सृष्टा चतुर्धा व्यभवदेतेष्वेव लोकेषु त्रीणि पशुषु तुरीयम् । या पृथिव्यां सामौ सा
रथंतरे । यान्तरिक्षे सा वायौ सा वामदेव्ये । या दिवि सादित्ये सा बृहति सा स्तनयित्नावथ पशुषु
ततो या वागस्थिरिच्यत तां ब्राह्मणेवदधुः^{१०} । तस्माद्ब्राह्मणा उभयीं वाचं वदन्ति या च देवानां या च
मनुष्याणाम् ' (निरु. १३. ९) इति^{११}

इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान् ।

एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्त्यग्निं यमं मातरिश्वानमाहुः ॥ ४६ ॥

इन्द्रम् । मित्रम् । वरुणम् । अग्निम् । आहुः । अथो इति । दिव्यः । सः । सुऽपर्णः । गरुत्मान् ।

एकम् । सत् । विप्राः । बहुधा । वदन्ति । अग्निम् । यमम् । मातरिश्वानम् । आहुः ॥ ४६ ॥

१. क्ष-क्ष१-ज-ट-विविचय समन्तादर्थप्रकाशको वेदभागो ब्राह्मणम् । २. क्ष-ज-ट- भाष्यविषया; ङ-क्ष-
क्ष१-भाषाविषया । ३. क्ष-क्ष१-ज-ट-अन्ये तु सर्पपक्ष्यादिभेदेन चातुर्विध्यमाहुः । अपरे मान्त्रिकाः । ४.
क्ष१-तेषु मध्ये त्रीणि परादीनि; क्ष-ज-ट- ' चत्वारिती ' नास्ति । ५. क्ष-क्ष१-ज-ट-मीयमानत्वात् । ६. ङ-
क्ष१-गवाख्यस्य । ७. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ङ- ' अथापि ब्राह्मणं भवति... इति ' इति नास्ति ।

असुमादित्यम् ऐश्वर्यविशिष्टम्^१ इन्द्रम्^२ आहुः । तथा^३ मिश्रं प्रसीतेर्मरणात् त्रातारमहरभि-
मानिनमेतन्नामकं देवं तमाहुः ।^४ वरुणं पापस्य निवारकं रात्र्यभिमानिनं देवमाहुः । तथा^५ अग्निम्
अङ्गनादिगुणविशिष्टम् एतन्नामकमाहुः ।^६ अथो अपि च अयमेव^७ दिव्यः दिवि भवः^८ सुपर्णः सुपतनः
गरुडमान् गरणवान् पक्षवान्वा । एतन्नामको यः पक्ष्यस्ति^९ सः अप्ययमेव । कथमेकस्य नानात्वमिति
उच्यते । असुमेवादित्यम्^{१०} एकम् एव वस्तुतः सन्तं विप्राः मेधाविनो देवतातत्त्वविदः बहुधा
वदन्ति । तत्तत्कार्यकारणेन^{११} इन्द्राद्यात्मानं^{१२} वदन्ति । ‘एकैव वा महानात्मा देवता स सूर्य इत्याद्यक्षते’
इत्युक्तत्वात् । किंच तमेव वृष्ट्यादिकारणं वैद्युताग्निं^{१३} यमं नियन्तारं^{१४} मातरिश्वानम् अन्तरिक्षे श्वसन्तं^{१५}
वायुम्^{१६} आहुः । सूर्यस्य^{१७} ग्रहणोऽनन्यत्वेन सार्वभ्यमुक्तं भवति^{१८} । अत्र ये^{१९} केचित् ‘अग्निः सर्वा
देवताः’ (ऐ. ब्रा. २. ३) इत्यादिश्रुतितोऽयमेवाग्निरुत्तरे अपि ज्योतिषी इति मत्वा अग्रेरेव सार्वभ्य-
प्रतिपादकोऽयं मन्त्र इति वदन्ति । तत्पक्षे प्रथमोऽग्निशब्दः उद्देश्यः । तमग्निमुद्दिश्य इन्द्राद्यात्मकव-
कथनम् । अयं मन्त्रो निरुक्ते एवं व्याख्यातः—‘इममेवाग्निं महान्तमात्मानमेकमात्मानं बहुधा मेधाविनो
वदन्ति इन्द्रं मिश्रं वरुणमग्निं दिव्यं च गरुडमन्तम् । दिव्यो दिविजो गरुडमान् गरणवान् गुवात्मा
महात्मेति वा ’ (निरु. ७. १८) इति ॥ ॥ २२ ॥

वर्षकामेष्टयां तिस्रः पिण्डयो होतव्याः । तत्र ‘कृष्णं नियानम्’ इति तृतीयस्यानुवाक्या ।
‘कृष्णं नियानं हरयः सुपर्णा नियुत्वन्तो ग्रामजितो यथा नरः’ (आश्व. श्रौ. २. १३) इति^{२०} ॥

कृष्णं नियानं हरयः सुपर्णा अपो वसाना दिवमुत्पतन्ति ।

त आववृत्रन्सर्दनादृतस्यादिद्धृतेन पृथिवी व्युद्यते ॥ ४७ ॥

कृष्णम् । निऽयानम् । हरयः । सुऽपर्णाः । अपः । वसानाः । दिवम् । उत् । पतन्ति ।

ते । आ । अववृत्रन् । सर्दनात् । ऋतस्य । आत् । इत् । घृतेन । पृथिवी । वि । उद्यते ॥ ४७ ॥

वृष्णं कृष्णवर्णं नियानं नियमेन गच्छन्तं मेघं^१ हरयः उदकस्य हतारः^२ सुपर्णाः क्षोभनपतना
रश्मयः^३ अपः^४ वसानाः उदकानि वासयन्तो मेघेषु । अङ्गिर्मेघान्पूरयन्त इत्यर्थः ॥ अन्तर्भावितप्यर्थत्वान्
द्विकर्मकत्वम् ॥ यद्वा । कृष्णं नियानं नियमनं रात्रिः । देवानां हि रात्रिर्दक्षिणायनम् । तत्प्रति ।
तस्मिन्वर्षकाले इत्यर्थः । एवं कुर्वन्तः^५ दिवं द्युलोकं तदाश्रितमादित्यं वा उद्दिश्य^६ उत्पतन्ति ऊर्ध्वं
गच्छन्ति ।^७ ते रश्मयः^८ ऋतस्य^९ सर्दनात् उदकस्य स्थानात् आदित्यमण्डलान् आववृत्रन् आवर्तन्ते^{१०}
अर्वाञ्च आगच्छन्ति ।^{११} आदित् अनन्तरमेव यदा अर्वाग्गच्छन्ति तदानीमेव^{१२} घृतेन उदकेन^{१३} पृथिवी
व्युद्यते विविधं क्लिद्यते । ‘कृष्णं निरयणं रात्रिरादित्यस्य हरयः सुपर्णा हरणा आदित्यरश्मयः’
(निरु. ७. २४) इत्यादि निरुक्तं द्रष्टव्यम् ॥

१. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-ऐश्वर्ययोगात् । २. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-तत्तत्कार्यकरणेन । ३. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-
अन्याद्यात्मानम् । ४. क्ष-अ-ट-श्वसनान् । ५. क्ष-अ-ट-वायुं च । ६. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-‘सूर्यस्य.....
भवति’ नास्ति । ७. क्ष-क्ष१-अ-ट-‘ये’ नास्ति । ८. क्ष-ङ-क्ष१-अ-ट-इति सूत्रितत्वात् ।
९. क्ष-अ-ट-आवर्तयन्ति ।

द्वादश प्रधयश्चक्रमेकं त्रीणि नभ्यानि क उ तच्चिकेत ।

तस्मिन्साकं त्रिशता न शङ्कवोऽर्पिताः षष्टिर्न चलाचलासः ॥ ४८ ॥

द्वादश । प्रधयः । चक्रम् । एकम् । त्रीणि । नभ्यानि । कः । ऊँ इति । तत् । चिकेत ।

तस्मिन् । साकम् । त्रिशताः । न । शङ्कवः । अर्पिताः । षष्टिः । न । चलाचलासः ॥ ४८ ॥

१द्वादश एतत्संख्याकाः^१ २प्रधयः परिधयः प्रहिता वर्तन्ते । तत्स्थानीया द्वादश मासाः ३एकम् अद्वितीयं ४चक्रं क्रमणस्वभावं संवत्सराख्यं चक्रमाश्रिताः । तथा ५त्रीणि त्रिसंख्याकानि ६नभ्यानि नाभ्याश्रयाणि^२ फलकानि तत्स्थानीयानि^३ ग्रीष्मवर्षाहेमन्ताख्यान्याश्रितानि । यथा सूर्यरथचक्रस्य द्वादश परिधयः^४ नाभ्यर्हाणि त्रीणि फलकानि सन्ति तद्वत्कालचक्रस्यापि । ५क ६उ कोऽपि महान्^५ ७तत् चक्रं चिकेत जानाति । ८तस्मिन् चक्रे ९साकं सह १०शङ्कवः ११न शङ्कवः^६ इव । अत्र पुरस्तादुपचारोऽपि नशब्दः सामर्थ्यादुपमार्थीयः । तस्मिन्नपि संवत्सरचक्रे १२त्रिशताः एतत्संख्याकाः १३षष्टिर्न । नशब्दः चार्थे । षष्टिश्च अरा अरस्थानीयान्यहानि १४अर्पिताः अर्पितानि । कीदृशानि तानि । १५चलाचलासः । एकश्चलशब्दो द्विर्भावप्राप्तः । चलाः । चलनस्वभावान्नात्यर्थः ॥ ‘चरिचलिपतिवदीनामच्याक्चाभ्यासस्य’ (पा. सू. ६. १. १२. ६) इति द्विर्वचनमागागमश्च । ततोऽसुक् ॥ ‘षष्टिश्च ह वै त्रीणि च शतानि संवत्सरस्याहानि’ (श. ब्रा. ९. १. १. ४३) इति ब्राह्मणम् । ‘द्वादश प्रधयश्चक्रमेकमिति मासानां मासा मानात्’ (निरु. ४. २७) इत्यादि निरुक्तम् ॥

प्रवर्ग्येऽभिष्टवे ‘यस्ते स्तनः’ इत्येका^६ । सूत्रितं च-‘यस्ते स्तनः शशयो यो मयोभूगौरमीमेदनु वत्सं मिपन्तम्’ (आश्व. श्रौ. ४. ७) इति । एषैव सारस्वते पशौ हविषो याज्या । सूत्रितं च-‘यस्ते स्तनः शशयो यो मयोभूस्त्वं सोम प्र चिकितो मनीपेति द्वे’ (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

यस्ते स्तनः शशयो यो मयोभूयेन विश्वा पुष्यसि वार्याणि ।

यो रत्नधा वसुविद्यः सुदत्रः सरस्वति तमिह धातवे कः ॥ ४९ ॥

यः । ते । स्तनः । शशयः । यः । मयःऽभूः । येन । विश्वा । पुष्यसि । वार्याणि ।

यः । रत्नधाः । वसुदवित् । यः । सुदत्रः । सरस्वति । तम् । इह । धातवे । कुरिति कः ॥ ४९ ॥

हं १सरस्वति २ते तव संबन्धी ३यः ४स्तनः स्तनवच्छिशुस्थानीयानां प्राणिनामाप्यायनकारी लौकिकवैदिकसुशब्दरूपः स्तनः ५शशयः शयानः तव देहे वर्तमानः । ६यः च स्तनः ७मयोभूः रसास्वादिनां सुखस्य भावयिता । ८येन स्तनेन ९विश्वा सर्वाणि १०वार्याणि वरणीयान्यभिमत-रूपाणि धनानि ११पुष्यसि भोक्तृभ्यः । १२यः च १३स्तनः १४रत्नधाः बहुविधरमणीयरसानां धारयिता

१. क्ष-झ१-ज-ट-द्वादशसंख्याकाः । २. क्ष-झ१-ज-ट-नाभिस्थानीयानि । ३. क्ष-झ१-ज-ट-संबन्धनाः रश्मयः । ४. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-महत् । ५. क्ष-ज-ट-रथचक्रस्य शङ्कवः । ६. क्ष-ज-ट-इत्येषा । ७. क्ष-ङ-ज-ट-ते ।

‘वसुवित्’^१ वसूनां वासयितृणां^२ धनानां वेत्ता लब्धा वेदयिता वा । किंच ‘अः स्तनः’^३ सुदन्नः शोभनदानः । ‘सुदन्नः कल्याणदानः’ (निरु. ६. १४) इति निरुक्तम् । अत्र असकृत् यच्छब्दश्चरणं स्तनस्य अतिप्रशस्तत्वज्ञापनार्थम् । हे देवि ‘तं तादृशं सर्वप्राप्त्युपकारकं सूक्तमयं स्तनम्’^४ इह अस्मिन्कर्मणि इदानीं वा ‘धातवे अस्माभिर्धातुं पातुं पानाय’^५ कः कुरु ॥

अग्निमन्थने ‘यज्ञेन यज्ञम्’ इत्येषा परिधानीया । ‘यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवा इति परिदध्यात्’ (आश्व. श्रौ. २. १६) इति सूत्रितत्वात् ॥

यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवास्तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् ।

ते ह नाकं महिमानः सचन्त यत्र पूर्वं साध्याः सन्ति देवाः ॥ ५० ॥

यज्ञेन । यज्ञम् । अयजन्त । देवाः । तानि । धर्माणि । प्रथमानि । आसन् ।

ते । ह । नाकम् । महिमानः । सचन्त । यत्र । पूर्वं । साध्याः । सन्ति । देवाः ॥ ५० ॥

‘देवाः व्यवहर्तारो यजमानाः’^१ यज्ञेन निर्मध्याग्निना^२ यज्ञं होमसाधनमाहवनीयम्^३ अयजन्त पूजितवन्तः अनुष्ठानाय संयोजितवन्त इत्यर्थः । ‘अग्निं मथित्वा प्रहरति तेनैवाग्नय आतिथ्यं क्रियते’ (ते. सं. ६. २. १. ७) इति हि तैत्तिरीयकम् । ‘तानि’^४ धर्माणि अग्निसाधनानि कर्माणि प्रथमानि । प्रथम इति मुख्यनाम । प्रतमानि प्रकृष्टतमानि ‘आमन् फलप्रसवसमर्थान्यभवन्नित्यर्थः’ । ‘ते’^५ ‘ह’ ते च यजमानाः ‘नाकम्’ । नास्मिन्नकमस्तीति नाकः स्वर्गः । तं ‘महिमानः’ माहात्म्ययुक्ताः ‘सचन्त’ संगताः । कीदृशं नाकम् । ‘यत्र’ यस्मिन्नाके ‘पूर्वं’ पूर्वतनाः ‘साध्याः’ साधनाः^६ यज्ञादिसाधनवन्तः । कर्मदेवा इत्यर्थः । ते ‘सन्ति’ निवसन्ति तं सचन्त । तस्मादिदानीमपि मनुष्यैः एवं कर्तव्यमित्यर्थः । यद्वा । देवा इदानीं देवभागमापन्नाः^७ पूर्वं यज्ञेनाग्निना पशुभूतेन यज्ञं यष्ट्यमग्निमयजन्त पूजितवन्तः । अग्रेरेव मूर्तिभेदेन देवत्वं च पशुत्वं च द्रष्टव्यम् । ‘अग्निः पशुरासीत्तमालभन्त तेनायजन्त’ इति श्रुतेः । शिष्टं पूर्ववत् । यत्र यस्मिन् स्वर्गे निमित्तभूते सति पूर्वं पूर्वतनाः साध्या देवाः साधनाश्छन्दोऽभिमानिनः । आदित्या अङ्गिरसश्च साध्या देवा उच्यन्ते । ‘छन्दांसि वै साध्या देवास्तेऽग्रेऽग्निनाग्निमयजन्त ते स्वर्गं लोकमायन्नादित्याश्चैवेहासन्नङ्गिरसश्च तेऽग्रेऽग्निनाग्निमयजन्त ते स्वर्गं लोकमायन्’ (ऐ. ब्रा. १. १६) इति ब्राह्मणम् । एते देवाः स्वर्गे सन्ति भवन्ति स्वर्गप्राप्ताः^८ इत्यर्थः । यद्वा । यज्ञेन ज्ञानादियज्ञेन यज्ञं विष्णुमयजन्त पूजयन्ति । ते नाकं विष्णुलोकं महानुभावाः सचन्त संगच्छन्ते । यत्र पूर्वं साध्यादयो देवाः सन्ति तत्स्थानम् । ‘अग्निनाग्निमयजन्त देवाः’ (निरु. १२. ४१) इत्यादि निरुक्तमनुसंधेयम् ॥

१. क्ष-ङ-झ-झ१-ज-ट-यश्च वसुवित् । २. क्ष-ज-ट-निवासयितृणाम् । ३. क्ष-झ-ज-ट-निर्मन्थ्याग्निना । ४. ङ-झ१-‘साधनाः’ नास्ति । ५. क्ष-ङ-झ-झ१-ज-ट-देवभावमापन्नाः । ६. क्ष-झ१-ज-ट-स्वर्गं प्राप्ताः ।

समानमेतदुदकमुच्चैत्यव चाहभिः ।

भूमिं पर्जन्या जिन्वन्ति दिवं जिन्वन्त्यग्नयः ॥ ५१ ॥

समानम् । एतत् । उदकम् । उत् । च । एति । अत्र । च । अहऽभिः ।

भूमिम् । पर्जन्याः । जिन्वन्ति । दिवम् । जिन्वन्ति । अग्नयः ॥ ५१ ॥

वृत्तत् प्रसिद्धम् उदकं समानम् एकरूपमित्यर्थः । अहभिः कैश्चिद्दहोभिः प्रीप्सकालीनैः उच्चैति उर्ध्वं गच्छति । तथा अहभिः 'वर्षकालीनैरेव तदुदकम्' अव च एति अवाङ्मुखं च गच्छति ॥ 'चवायोगे प्रथमा' इति प्रथमा विभक्तिर्न निहन्यते ॥ रश्मिनाञ्चैव भूमिं प्राप्नोति । तदेवोच्यते । पर्जन्याः प्रीणयितारो मेघाः भूमिं जिन्वन्ति उदकसंस्थायेन सस्याद्युत्पादनद्वारा भूमिष्ठान् प्रीणयन्ति । तथा अग्नयः आहवनीयाद्याः स्वे हुते आहुत्या दिवं शुलोकस्थान् देवान् जिन्वन्ति प्रीणयन्ति ॥

सरस्वदेवताके पशौ 'दिव्यं सुपर्णम्' इति वपायाज्या । 'दिव्यं सुपर्णं वायसं बृहन्तं स वावृधे नर्यो योपणासु' (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति सूत्रितत्वात् । अन्वारम्भणीयायां सरस्वद्यागे एवैव याज्या । सूत्रितं च—'दिव्यं सुपर्णं वायसं बृहन्तमा सवं सवितुर्यथा' (आश्व. श्रौ. २. ८) इति ॥

दिव्यं सुपर्णं वायसं बृहन्तमपां गर्भं दर्शतमोषधीनाम् ।

अभीपतो वृष्टिभिस्तर्पयन्तं सरस्वन्तमवसे जोहवीमि ॥ ५२ ॥

दिव्यम् । सुऽपर्णम् । वायसम् । बृहन्तम् । अपाम् । गर्भम् । दर्शतम् । ओषधीनाम् ।

अभीपतः । वृष्टिऽभिः । तर्पयन्तम् । सरस्वन्तम् । अवसे । जोहवीमि ॥ ५२ ॥

दिव्यं दिवि भवं सुपर्णं शोभनगमनं वायसं गमनशीलं बृहन्तं महान्तम् अपां गर्भं वृष्ट्युदकानां गर्भवदुत्पादकम् । ओषधीनाम् ओषधीः दर्शतं दर्शनाय । दर्शयन्तमित्यर्थः । यद्वा । ओषधीनां गर्भं दर्शतमिति पृथग्विशेषणम् । किंच अभीपतः आनुकूल्येन वृष्टिभिस्तर्पयन्तं जगरप्रीणयन्तम् । यद्वा । अभीपतोऽभिगमनवतः सलिलाधारांस्तटाकादींस्तर्पयन्तम् अथवा अभिगन्ताहम् । सरस्वन्तम् उदकवन्तम् । सर इत्युदकनाम । देवं सूर्यं वा अवसे रक्षणाय जोहवीमि पुनःपुनः आह्वयामि ॥ २३ ॥ २२ ॥

त्रयोविंशेऽनुवाके पञ्चदश सूक्तानि । तत्र 'कया शुभा' इति पञ्चदशचं प्रथमं सूक्तं त्रैष्टुभम् । अत्रानुक्रमणिका—'कया पञ्चोना संवादस्तृतीयाद्ययुजो मरुतां वाक्यमन्यस्तृचोऽगस्त्यस्य शिष्टा इन्द्रस्यैकादशी च मरुत्वांस्विन्द्रो देवता' इति । अत्र इन्द्रागस्त्यमरुतां संवादः प्रतिपाद्यते । तत्र तृतीयापञ्चमीसप्तमीनवमीनां मरुद्वाक्यरूपत्वात् ते एव ऋषयः । 'यस्य वाक्यं स ऋषिः' (अनु. २. ४) इति न्यायात् । अन्यतृचस्यागस्त्यवाक्यत्वात् स एव ऋषिः । शिष्टा युज आद्या च एकादशी च इन्द्रस्य वाक्यम् । अतः स एव ऋषिः । अत्र 'या तेनोच्यते सा देवता' (अनु. २. ५) इति सामान्या-

पवादेन कृत्स्नस्य मरुत्वद्रुणक इन्द्रो देवता । संसवचातुर्विंशकयोर्मरुत्वतीयशब्दे निविद्धानीयारपूर्व-
मेतत्सूक्तम् । 'यदि पर्यायान्', 'मरुत्वतीये' इति खण्डयोः सूत्रितं—'कया शुभेति च मरुत्वतीये पुर-
स्तात्सूक्तस्य शंसेत्' (आश्व. श्रौ. ६. ६; ७. ३) इति । आभिप्लविके पञ्चमेऽहनि मरुत्वतीये एतदेव
सूक्तम् । 'पञ्चमस्य कया शुभा यस्मिन्मशृङ्ग इति मध्यंदिनः' (आश्व. श्रौ. ७. ७) इति सूत्रितत्वात् ।
महाव्रते^१ मरुत्वतीयशब्दे एतत्सूक्तम् । पञ्चमारण्यके—'कया शुभा सवयसः सनीळा मरुत्वा^२ इन्द्र
वृषभो रणाय' (ऐ. आ. ५. १. १) इत्युक्तत्वात् । विपुवति मरुत्वतीये एतदेव निविद्धानीयम् ।
'त्यं सु मेपं कया शुभेति च मरुत्वतीयम्' (आश्व. श्रौ. ८. ६) इति सूत्रितत्वात् । अस्य विनि-
योगं शौनक आह—'ज्ञातिपुत्रसुहृन्मित्रैर्यश्च राज्यं चिकीर्षति । नित्यं स नियतो भूत्वा संतं तु
मनसा जपेत् । कया शुभेति पैशुन्यं कृत्वाचार्यनृपद्विजैः । श्रुत्वा पररहस्यं तु गुरोरप्याह शौनकः'
(ऋग्वि. १. १४५-१४६) इति ॥

कया शुभा सवयसः सनीळाः समान्या मरुतः सं मिमिक्षुः ।

कया मती कुत एतास एतेऽर्चन्ति शुष्मं वृषणो वसूया ॥ १ ॥

कया । शुभा । सवयसः । सनीळाः । समान्या । मरुतः । सम् । मिमिक्षुः ।

कया । मती । कुतः । आऽइतासः । एते । अर्चन्ति । शुष्मम् । वृषणः । वसूया ॥ १ ॥

इन्द्रवाक्यम् । 'सवयसः समानवयस्काः' 'सनीळाः समानस्थानाः' एते 'मरुतः' 'कया' 'शुभा
कैरपि^३ दुर्ज्ञेयया^४ शोभया 'समान्या सर्वेषामेकरूपया महत्या युक्ताः । यद्वा । शुक्षित्युदकम् । उक्त-
रूपया शुभा उदकेन । 'सं' 'मिमिक्षुः' लोकं सम्यक्^५ सिञ्चन्ति^६ ॥ मिहिसमानार्थः^७ 'मिमिक्षतिधातुः ॥
यद्वा । मां युद्धादिषु प्रवर्तमानं सं मिमिक्षुः । तदर्थम् एते मरुतः 'कया अनिश्रेयया^८ 'मती' मत्या
'कुतः' देशान् 'एतासः' आगताः । आगत्य च 'एते' 'वृषणः' वर्षितारः^९ 'वसूया वसूयया ॥ 'सुपां
सुलुक्^{१०}' इति पूर्वसवर्णदीर्घः ॥ धनेच्छया^{११} । यद्वा । वसवो वासयितारो वा ॥ तेनैव जसो याजदेशः ॥
'शुष्मं बलं वृष्टिप्रदानजनितं लोके 'अर्चन्ति पूजयन्ति जगति^{१२} कुर्वन्ति । यद्वा । मम^{१३} बलं^{१४} वर्धयन्तीत्यर्थः ।
'मरुतो हनं नाजहुः' (ऐ. ब्रा. ३. २०) इति श्रुतेः । अत्र इन्द्रमरुत्संवादरूपे सर्वत्र प्राणजीवात्म-
परतयापि योजनीयम् । अत्रापि इन्द्रो ब्रूते ॥

कस्य ब्रह्माणि जुजुषुर्वुवानः को अध्वरे मरुत आ वर्वत ।

श्येनाँइव ध्रजतो अन्तरिक्षे केन महा मनसा रीरमाम ॥ २ ॥

कस्य । ब्रह्माणि । जुजुषुः । युवानः । कः । अध्वरे । मरुतः । आ । वर्वतः ।

श्येनान्ऽइव । ध्रजतः । अन्तरिक्षे । केन । महा । मनसा । रीरमाम ॥ २ ॥

१. क्ष-झ१-ज-ट-महाव्रतेऽपि । २. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-कयापि दुर्निरूपया । ३. क्ष-झ१-ज-ट-वृष्ट्युदकेन
सम्यक् सेचयन्ति । ४. क्ष-झ-झ-ज-ट-मिहि सेचनार्थः; झ१-मिहिः सेचनार्थः । ५. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-
अतिश्रेष्ठया । ६. क-क्ष-ज-झ१-ज-ट-वर्षितारो युवान इत्यर्थः । ७. क्ष-झ१-ज-ट-वस्वादिधनेच्छया ।
८. क्ष-ङ-झ-झ१-ज-ट-जगतः पूजाम् (ङ-झ१-पूजनम्) । ९. क्ष-ङ-झ१-ज-ट-गमनबलम् ।

व्युवानः नित्यतरुणाः महानुभावाः मरुतः वकस्य महाभागस्य ब्रह्माणि परिवृढानि हवींषि
 जुजुषुः सेवन्ते । वकः च महान् अध्वरे स्वकीये यागे मरुतः एतान् आ ववर्तत यागान्तरेभ्यो
 निवर्तयति । दुर्निर्ग्रहत्वे दृष्टान्तमाह । अन्तरिक्षे ध्वजतः गच्छतः इयेनान् शंसनीयगमनान्
 एतन्नामकान् पक्षिणः इव । केन तस्मिन्निर्वाधनेन महा महता मनसा मननवता स्तोत्रेण रीरमाम
 रमेमहि^१ ॥

अथ मरुत इन्द्रेणोक्तास्तृतीययानया प्रतिब्रुवते ॥

कुतस्त्वमिन्द्र माहि॑नः सन्नेको॑ यासि सत्प॑ते किं त इ॒त्था ।

सं पृ॑च्छसे समरा॒णः शुभा॑नैवो॒चेस्तन्नो॑ हरि॒वो यत्तै॑ अ॒स्मे ॥ ३ ॥

कुतः । त्वम् । इन्द्र । माहि॑नः । सन् । एकः । या॒सि । स॒त्प॑ते । किम् । ते । इ॒त्था ।

सम् । पृ॒च्छ॒से । स॒म् अ॒रा॒णः । शु॒भा॒नैः । वो॒चेः । तत् । नः । हरि॒वः । यत् । ते । अ॒स्मे इति॑ ॥ ३ ॥

हे इन्द्र सत्पते सतां पालक त्वं माहिनः महनीयः पूजनीयः अनुचरैरनुगन्तव्य इत्यर्थः ।
 तथाभूतः सन् अपि एकः असहायः सन् कुतः यासि कुतः कारणाद्यासि । यद्वा । कुत्र आसि ।
 ते तव इत्था इत्थं किम् । किं त्वमेवमेव^२ किं न कोऽप्यनुचरोऽस्ति । किंच त्वं समराणः^३ अस्माभिः
 संगच्छमानः सं पृच्छसे समीचीनं पृच्छसि । हे हरिवः हरिभ्यां तद्वज्रिन्द्र ते तव अस्मे अस्मासु
 यत् वक्तुमिष्टतममस्ति तत् नः अस्मभ्यं शुभानैः शोभमानैर्वचनैः वोचेः ब्रूहि ॥

ब्रह्माणि मे म॒तयः॑ शं सु॒तासः॑ शुष्मं॑ इय॒ति प्रभृ॑तो मे अ॒द्रिः ।

आ शा॑सते॒ प्रति॑ ह॒र्यन्त्यु॒क्थेमा॑ हरीं॑ व॒हत॒स्ता नो॒ अच्छ॑ ॥ ४ ॥

ब्रह्माणि । मे । म॒तयः॑ । शम् । सु॒तासः॑ । शुष्मः॑ । इ॒यति॑ । प्र॒भृतः॑ । मे । अ॒द्रिः ।

आ । शा॑स॒ते । प्रति॑ । ह॒र्यन्ति॑ । उ॒क्था । इ॒मा । हरी॑ इति॑ । व॒हतः॑ । ता । नः । अच्छ॑ ॥ ४ ॥

अथैवं तैः पृष्टोऽनया चतुर्थ्या इन्द्रः प्रत्याह । हे मरुतः ब्रह्माणि सर्वाणि कर्माणि हवींषि वा
 मे मम स्वभूतानि । तथा म॒तयः च मननयुक्ताः स्तुतयश्च मे मम शंसं सुखकार्याः । यद्वा । मे म॒तयो
 बुद्धयः तेष्वेव वर्तन्ते इति शेषः । तथा सु॒तासः अभिपुताः सोमाः मे मदीया मदर्था एव । अतो
 यज्ञं प्रति गन्तव्यमित्यर्थः । किंच मध्ये राक्षसादिबाधपरिहाराय शुष्मः । बलनामैतन् । बलवान् मे
 मदीयः अ॒द्रिः शत्रूणां भक्षको वज्रः प्रभृतः सन् इयति गच्छत्येव लक्ष्यं प्रति न च निवर्तते । न केवलं
 हविरादीनां मदीयत्वमेव अपि तु यजमानाः आ शासते मामेव प्रार्थयन्ते । किंच उ॒क्था उ॒क्थानि
 शब्दाणि मां प्रति हर्यन्ति कामयन्ते मामेव शंसन्तीत्यर्थः । किंच नः अस्मदीयौ इ॒मा हरी॑ इमौ

अश्वौ ^१ता तानि गन्तव्यानि हविरादीनि ^२अच्छ अभिप्राप्तुं मां ^३वहतः अभिमतदेशं प्रापयतः । अत एव क्षीघ्रं गच्छामि । युष्माभिरपि तत्प्राप्तुं गन्तव्यमित्यर्थः । अतोऽसहाय इति मन्तव्यमिति भावः ॥

अतो वयमन्तमेभिर्युजानाः स्वक्षत्रेभिस्तन्वः^१ शुम्भमानाः ।

महोभिरेताँ उप युज्महे न्विन्द्र स्वधामनु हि नो बभूथ ॥ ५ ॥

अतः । वयम् । अन्तमेभिः । युजानाः । स्वऽक्षत्रेभिः । तन्वः । शुम्भमानाः ।

महःऽभिः । एतान् । उप । युज्महे । नु । इन्द्र । स्वधाम् । अनु । हि । नः । बभूथ ॥ ५ ॥

एवमुक्ता मरुतः तमेवं ब्रुवते । हे इन्द्र एवं यस्मात् एवं करोषि ^२अतः कारणात् ^३वयम् अपि ^४अन्तमेभिः अन्तिकतमैः अश्वैः^१ ^२युजानाः युक्ताः सन्तः । कीदृशैः । ^३स्वक्षत्रेभिः स्वायत्तबलैः^२ । किंच ^४महोभिः तेजोभिः ^५तन्वः आत्मशरीराणि ^६शुम्भमानाः दीपयन्तः हर्षं प्राप्नुवाना इत्यर्थः । यद्वा । महोभिः स्वमहत्वेन युक्ता वयम् ^७एतान् गन्तुन्^३ ^४नु क्षिप्रम् ^५उप ^६युज्महे^४ तव साकं हविरादि स्वीकुर्महे इत्यर्थः । हे ^७इन्द्र त्वमपि ^८नः अस्मत्संबन्धि ^९स्वधाम् उदकं बलं वा ^{१०}अनु ^{११}बभूथ ^{१२}हि अस्मत्सृष्टोदकजन्यं हविः अनुभवसि खलु । हिशब्दः परस्परपकार्योपकारिभावप्रसिद्धिद्योतनार्थः ॥ ॥ २४ ॥

क्व^१ स्या वो मरुतः स्वधासीद्यन्मामेकं समधत्ताहिहत्ये ।

अहं ह्युग्रस्तविषस्तुर्विष्मान्विश्वस्य शत्रोरनमं वधस्त्रैः ॥ ६ ॥

क्व । स्या । वः । मरुतः । स्वधा । आसीत् । यत् । माम् । एकम् । समऽअधत्त । अहिऽहत्ये ।

अहम् । हि । उग्रः । तविषः । तुर्विष्मान् । विश्वस्य । शत्रोः । अनमम् । वधऽस्त्रैः ॥ ६ ॥

^१स्या सा ^२स्वधा तदुदकं बलं वा ^३वः युष्माकं संबन्धि ^४क्व ^५आसीत् नैवासीदित्यर्थः^५ । अस्माकमुदकं त्वमनुभवसीति ब्रूथ^६ । ^७यत् या स्वधा ^८एकम् असहायं ^९माम् ^{१०}अहिहत्ये वृष्ट्यर्थं मेघहननकर्मणि वृत्रवधे वा ^{११}समधत्त सहितमभूत् । समासीदिति संबन्धः^६ । असहायस्य कथमिति मतं सेरस्यतीति अतः आह । ^{१२}अहं ^{१३}हि अहं खलु ^{१४}उग्रः उद्गूणबलः ^{१५}तविषः बलवान् ^{१६}तुर्विष्मान् महत्त्वोपेतोऽस्मि । यस्मात् अतिबलोऽहं तस्मात् ^{१७}विश्वस्य कृत्स्नस्य ^{१८}शत्रोः मेघस्य । शत्रुरेवायम्^७ ॥ कर्मणि णी ॥ सर्वं शत्रुसंघं ^{१९}वधस्त्रैः वधरूपैः शोधनैः^८ ^{२०}वधकौशलैरित्यर्थः । यद्वा । वध इति वज्रनाम । वधस्त्रैर्वज्रस्यासनैः क्षेपणप्रकारैः । ^{२१}अनमम् अनमयम्^९ ॥ अन्तर्भावितण्यर्थोऽयम् ॥ वक्षीकरोमीत्यर्थः ॥

१. क्ष-क्ष१-ज-ट-अश्वादिभिः । २. क्ष-क्ष१-ज-ट-स्वकीयबलैः । ३. क-गतृ (न्तृ)न्; क्ष-ज-ट-महानुभावान् । ४. क्ष-ज-ट-युज्महे । बहुवचनं पूजार्थम् । ५. क्ष-ज-ट-कुत्रासीत् । ६. क्ष-क्ष१-ज-ट-ब्रूत । कथं नासीत् इत्याशङ्क्याह । यत् यस्मात् एकमसहायं मामहिहत्ये वृष्ट्यर्थं मेघहननं कर्तुं समधत्त सहितं कृतवन्तो यूयं न कृतवन्त इत्यस्त्वेणावगम्यते । ७. क्ष-क्ष१-ज-ट-विश्वस्य शत्रोरिति । ८. क्ष-क्ष१-ज-ट-शोधनैः । ९. क्ष-क्ष१-ज-ट-अनामयम् ।

भूरि चकर्थ युज्येभिरस्मे समानेभिर्वृषभ पौंस्येभिः ।

भूरीणि हि कृणवामा शविष्ठेन्द्र क्रत्वा मरुतो यदशाम ॥ ७ ॥

भूरि । चकर्थ । युज्येभिः । अस्मे इति । समानेभिः । वृषभ । पौंस्येभिः ।

भूरीणि । हि । कृणवाम । शविष्ठ । इन्द्र । क्रत्वा । मरुतः । यत् । वशाम ॥ ७ ॥

अथैवमुक्ताः^१ इन्द्रं पुनराहुः । हे इन्द्र वृषभ वपितः एवं भूरि चकर्थ प्रभूतं कृतवानसि सत्यमेव । तथापि अस्मे अस्माकं समानेभिः समानैः युज्येभिः अस्माभिर्युक्तैः पौंस्येभिः पुंसः कर्मभिः सामर्थ्यैरेव चकर्थ । न तु एक एवेत्यर्थः । हे शविष्ठ । शव इति बलनाम । हे इन्द्र बलवत्तम वयं भूरीणि हि त्वत्कृतादपि प्रभूतानि कर्माणि कृणवाम कृतवन्तः स्म । हे इन्द्र क्रत्वा क्रतुना कर्मणा यत् यद्वृष्ट्यादिकं वशाम कामयामहे । तानि त्वत्तोऽप्यधिकानीत्यर्थः । यतो वयं मरुतः ॥ छान्दसमनुदात्तत्वम् ॥ एतेन स्वमहत्त्वं स्थापितं^२ भवति । स्वरो व्यस्तः । अथवा इन्द्रस्येदं वाक्यम् । हे मरुतः यत् यस्यैव तत् तस्यैव भवतु^३ । तर्हि अहं च यूयं च सहैव क्रत्वा कर्मणा यद्वशाम यत् वृष्टिकर्म कामयामहे तस्मादुदकं समानमेवेत्यर्थः । एवं मरुत इति निघात-स्वरस्य^४ व्याख्यानम्^५ ॥

वधीं वृत्रं मरुत इन्द्रियेण स्वेन भामेन तविषो बभूवान् ।

अहमेता मनवे विश्वश्चन्द्राः सुगा अपश्चकर वज्रबाहुः ॥ ८ ॥

वधीम् । वृत्रम् । मरुतः । इन्द्रियेण । स्वेन । भामेन । तविषः । बभूवान् ।

अहम् । एताः । मनवे । विश्वश्चन्द्राः । सुगाः । अपः । चकर । वज्रबाहुः ॥ ८ ॥

इदानीम् इन्द्रः आह^६ । हे मरुतः अहम् इन्द्रः इन्द्रियेण स्वेन भामेन कोपेन तविषः बलवान् बभूवान् भूतः संपन्नः । कस्मै कमिति तदुच्यते^७ । मनवे मनोरथाय एताः विश्वश्चन्द्राः सर्वाह्लादकाः सुगाः सुगमनाः सर्वत्र नद्यादिषु गमनशीलाः अपः वृष्ट्युदकानि चकर चकार कृतवानस्मि । यतोऽहं वज्रबाहुः । अनेन सहायनैरपेक्ष्यमुक्तं भवति ॥

१. क्ष-क्ष १-ज-ट-अथैवमिन्द्रेणोक्ताः मरुतः । २. क्ष-क्ष १-ज-ट-स्थापितम् । ३. क्ष-क्ष १-ज-ट-यथैवम् । ४. क्ष-क्ष १-ज-ट-निघातस्वारस्येन व्याख्यातम् (क्ष १-व्याख्यानम्) । ५. क्ष-क्ष १-ज-ट-समानकर्तृ-त्वमनङ्गीकुर्वन्नाह । ६. क्ष-क्ष १-ज-ट-अहमेव वृत्रं मेघमसुरं वावधीं घातितोऽस्मि । केन साधनेनेति तदुच्यते । इन्द्रियेण स्वसामर्थ्येन । तच्च कथं प्राप्तमिति तदुच्यते । स्वेन भामेन उदकावर्षणजातकोपेन (क्ष-क्ष १-उदकवर्षणजातकोपेन) तविषो बलवान् बभूवान् । कस्मिन्निति तदुभयमुच्यते ।

अनुत्तमा ते मधवन्नकिर्नु न त्वावाँ अस्ति देवता विदानः ।

न जायमानो नशते न जातो यानि करिष्या कृणुहि प्रवृद्ध ॥ ९ ॥

अनुत्तम् । आ । ते । मधवन् । नकिः । नु । न । त्वावान् । अस्ति । देवता । विदानः ।

न । जायमानः । नशते । न । जातः । यानि । करिष्या । कृणुहि । प्रवृद्ध ॥ ९ ॥

इदानीं ते मरुतो हर्षेण प्रत्याहुः । आ इति स्मरणे । स्मृतवन्तो वयम् इदानीं हे मधवन् ते त्वया अनुत्तम् अग्रेरितं नकिर्नु नैवास्ति । नु निश्चये । त्वया यदुक्तं तत्सत्यमित्यर्थः । हे देव त्वावान् त्वत्सदृशः विदानः विद्वान् ॥ व्यत्ययेन शानच् ॥ जयोपायवेदिता देवता देवः न अस्ति । किंच हे प्रवृद्ध अतिबल जायमानः जातः वा कश्चिदेवो मर्त्यो वा त्वं यानि वृत्रवधादीनि करिष्या कर्तव्यानि कृणुहि कुरुषे तानि न नशते न व्याप्नोति । नशतिर्व्याप्तिकर्मा । नान्यः त्वच्छ्रेष्ठितानुकार्येवेत्यर्थः ॥

एकस्य चिन्मे विभ्वस्त्वोजो या नु दधृष्वान्कृण्वै मनीषा ।

अहं ह्युग्रो मरुतो विदानो यानि च्यवमिन्द्र इदींश एषाम् ॥ १० ॥

एकस्य । चित् । मे । विभु । अस्तु । ओजः । या । नु । दधृष्वान् । कृण्वै । मनीषा ।

अहम् । हि । उग्रः । मरुतः । विदानः । यानि । च्यवम् । इन्द्रः । इत् । ईंशे । एषाम् ॥ १० ॥

इदानीम् इन्द्र आह । मे मम एकस्य चित् एकस्यैव विभु सर्वत्रगमनशीलम् ओजः बलम् अस्तु । यद्वा । बलम् एकस्यैवास्तु किमर्थमिति चेत् उच्यते । या यानि कर्माणि मनीषा मनीषया मनसः ईष्या दधृष्वान् धर्षितवानहं नु क्षिप्रं कृण्वै कर्तुं शक्नुवानि । हे मरुतः अहं हि अहं खलु उग्रः उदूर्णबलः विदानः वेदनावान् । यानि यानि वसूनि च्यवं अवगच्छामि एषाम् अहमेव इन्द्र इत् ईश्वर एव सन् ईंशे ईश्वरो भवामि । अथवा विदानोऽहं यानि च्यवं यान्युद्दिश्य गच्छेयं एषामींशे । यतोऽहमिन्द्रः अतः शक्त इत्यर्थः ॥ ॥ २५ ॥

अमन्दन्मा मरुतः स्तोमो अत्र यन्मै नरः श्रुत्यं ब्रह्म चक्र ।

इन्द्राय वृष्णे सुमखाय मह्यं सख्ये सखायस्तन्वै तनूभिः ॥ ११ ॥

अमन्दत् । मा । मरुतः । स्तोमः । अत्र । यत् । मे । नरः । श्रुत्यम् । ब्रह्म । चक्र ।

इन्द्राय । वृष्णे । सुसखाय । मह्यम् । सख्ये । सखायः । तन्वै । तनूभिः ॥ ११ ॥

इदमपि इन्द्रवाक्यम् । हे मरुतः ममा ममा अत्र अस्मिन् उदकोत्पादनविषये स्तोमः
स्तोत्रम् अमन्दन् मादयति मोदयते वा । हे नरः सखायः यूयं मे मम यत् श्रुत्यं सर्वैः
श्रोतव्यं ब्रह्म परिवृढमेवधारणादिरूपं चक्र कृतवन्तः । ' स्वप्रभूतं स्तोत्रं वानुत्तमा ते ' इत्यादिकम् ।
इन्द्राय परमैश्वर्यगुणकाय वृष्णे अभिमतवर्षिन्ने सुमखाय शोभनयागाय सख्ये युष्माभिः
समानख्यानाय तनूभिः अनेकशरीरैरुपेताय मह्यं मम तन्वे मदीयशरीरपोषाय भवतु । यद्वा ।
तनूभिरस्मच्छरीरभूतैर्युष्माभिः कृतं मह्यमेवास्तिवत्यर्थः ॥

एवेदेते प्रति मा रोचमाना अनेद्यः श्रव एषो दधानाः ।

संचक्ष्या मरुतश्चन्द्रवर्णा अच्छान्त मे छदयाथा च नूनम् ॥ १२ ॥

एव । इत् । एते । प्रति । मा । रोचमानाः । अनेद्यः । श्रवः । आ । इषः । दधानाः ।

सम्सचक्ष्य । मरुतः । चन्द्रवर्णाः । अच्छान्त । मे । छदयाथ । च । नूनम् ॥ १२ ॥

हे मरुतः एष्वेत् एषमेव एते यूयं ममा मां प्रति रोचमानाः मद्रिष्ये संप्रीयमाणा मां
ख्यापयन्तो वा अनेद्यः अनन्तिकस्थं भवः कीर्तिम् इषः च दधानाः । आ इति चार्थः । यद्वा ।
अनेद्य इति प्रशस्यनाम । प्रशस्यं यशोऽस्मत्तो दधाना अस्माभिर्वा धारयमाणाः । चन्द्रवर्णाः ।
चन्द्रमिति हिरण्यनाम । सुवर्णवर्णा यूयं मे मां संचक्ष्य सम्यक्प्रकाश्य नूनं निश्चयम् अच्छान्त
यशोभिराच्छादितवन्तः छदयाथ आच्छादयथ च । मां प्रति सर्वदा रोचमाना मध्येव कीर्तिमन्त्रं
च दधाना मस्कृतैः कर्मभिर्मांमेव स्तुतेत्यर्थः ॥

को न्वत्र मरुतो मामहे वः प्र यातन सखीरच्छा सखायः ।

मन्मानि चित्रा अपिवातयन्त एषां भूत नवेदा म ऋतानाम् ॥ १३ ॥

कः । नु । अत्र । मरुतः । ममहे । वः । प्र । यातन । सखीन् । अच्छ । सखायः ।

मन्मानि । चित्राः । अपिवातयन्तः । एषाम् । भूत । नवेदाः । मे । ऋतानाम् ॥ १३ ॥

हे मरुतः युष्मान् अत्र लोके को नु खलु मर्त्यः ममहे पूजयति । हे सखायः सर्वस्य
सखिवत्प्रियकारिणः सन्तः सखीन् हविष्प्रदानेन सखिभूतान् यजमानान् अच्छ आभिमुख्येन प्राप्तुं
प्र यातन गच्छत । हे चित्राः चायनीयाः यूयं मन्मानि मननीयानि धनानि अपिवातयन्तः
संपूर्णं प्रापयन्तः भूत भवत । किंच मे मदीयानाम् एषाम् ऋतानाम् अवितथानां नवेदाः
भूत ज्ञातारो भवत ॥

आ यद्दुवस्याद्दुवसे न कारुरस्माञ्चक्रे मान्यस्य मेधा ।

ओ षु वर्त्त मरुतो विप्रमच्छेमा ब्रह्माणि जरिता वो अर्चत् ॥ १४ ॥

आ । यत् । दुवस्यात् । दुवसे । न । कारुः । अस्मान् । चक्रे । मान्यस्य । मेधा ।

ओ इति । सु । वर्त्त । मरुतः । विप्रम् । अच्छ । इमा । ब्रह्माणि । जरिता । वः । अर्चत् ॥ १४ ॥

हे मरुतः १ दुवस्यात् युष्मत्परिचरणाहंत् स्तोत्रात् तेन स्तोत्रेण २ दुवसे परिचरणाय पर्यासा ३ कारुः कर्त्री स्तुतिकुशला ४ मान्यस्य माननीयस्य विदुषः ५ मेधा बुद्धिः ६ अस्मान् । ७ वृ इति संप्रत्यर्थे । इदानीं-तनान् ८ आ ९ चक्रे अभिमुख्येन करोति प्राप्नोतीत्यर्थः । यद्वा । षष्ठीबहुवचने १ इदं रूपम् । दुवस्यानां परिचरणाहंणां दुवसे परिचरणायेत्यर्थः २ । अतो हे ३ मरुतः ४ यूयं ५ विप्रं मेधाविनं यजमानं माम् अगस्त्यम् ६ अच्छ अभिमुख्येन प्राप्तुं ७ सु सुष्ठु ८ ओ वर्त्त । ओ इति निपातद्वयसमुदायरूपः एको निपातः । आङित्याभिमुख्येन ३ । उकारोऽवधारणे । आवर्तध्वमेव । किमर्थमेवमिति उच्यते । ४ इमा ५ ब्रह्माणि इमानि परिवृद्धानि कर्माण्युद्दिश्य ६ जरिता ७ स्तोता ८ वः युष्मान् ९ अर्चत् अर्चति । यस्मादेवं तस्यादावर्तध्वमित्यर्थः ॥

अथ पञ्चदश्यां सूक्तोपक्रममारभ्य कृतां स्तुतिं मरुद्भ्यो निवेद्य अभिमताशास्ते ॥

एष वः स्तोमो मरुत इयं गीर्मीन्दार्यस्य मान्यस्य कारोः ।

एषा यासीष्ट तन्वे वयां विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १५ ॥

एषः । वः । स्तोमः । मरुतः । इयम् । गीः । मान्दार्यस्य । मान्यस्य । कारोः ।

आ । इषा । यासीष्ट । तन्वे । वयाम् । विद्याम । इपम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ १५ ॥

हे १ मरुतः २ एषः ३ स्तोमः इदानींक्रियमाणप्रकारं स्तोत्रं ४ वः युष्मदर्थं युष्मत्प्रीणनाय भवत्वित्यर्थः । तथा ५ इयं ६ गीः स्तुतिरूपा वागपि वो युष्मदर्थाय । यस्मात् एवं तस्मात् ७ मान्दार्यस्य स्तुति-विशेषैर्मन्दयितुः स्तुतिभिर्मन्दस्य प्रेरयितुर्वा ८ मान्यस्य वरप्रदानादिना माननीयस्य ९ कारोः स्तोतुः १० इषा इच्छया ११ आ १२ यासीष्ट आगच्छत । किमर्थम् । १३ तन्वे शरीराय तत्पोषायेत्यर्थः १४ । १५ वयां वयमपि १६ इपम् अन्नं १७ वृजनं बलं १८ जीरदानुं जयशालदानम् १९ एतत्सर्वं २० विद्याम । युष्मास्वागतेषु यज्ञसंपूर्त्येष्टयादि-द्वारा २१ लभेमहि ॥ ॥ २६ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् १० । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कभूपालसाम्राज्य-

धुरंधरेण सायणाचार्येण ११ विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे

ऋक्संहिताभाष्ये द्वितीयाष्टके तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

१. क्ष-क्ष१-ज-ट-षष्ठीबहुवचनस्थाने । २. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ट-परिचरणाय । युष्मत्स्तुतियोग्या मतिर्नास्ति तथापि कृपया हे मरुतः । ३. क्ष-ज-ट-आ इत्याभिमुख्येन । ४. ङ-ङ-क्ष१-ज-ट-जरिता गरिता । ५. क्ष-क्ष१-ज-ट-पञ्चदश्याः । ६. क्ष-क्ष१-ज-ट-माननीयस्य । ७. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ट-पोषणाय हविर्भक्षणेन शरीरं वर्धयत । ८. क्ष-क्ष१-ज-ट-जयशालं दानं जीवनं वा । ९. क्ष-ङ-क्ष१-ज-ट-यज्ञसंपूर्तः वृष्ट्यादिद्वारा । १०. क्ष-क्ष१-ज-ट-विदारयन् । ११. क्ष-ज-ट-सायणामात्येन ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

इत्थं द्वितीयाष्टकगस्तृतीयोऽध्याय आदरात् ।

व्याख्यातः सायणार्येण पुरुषार्थप्रदर्शकः ॥

अथ चतुर्थोऽध्याय आरभ्यते^१ । ‘कथा शुभा’ इत्यस्मिन्नयोर्विशेऽनुवाके पञ्चदश सूक्तानि । तत्र ‘तन्न’ इत्येतत् द्वितीयं सूक्तं पञ्चदशचर्मम् । अत्रानुक्रमणिका— ‘तद्वगस्यो मारुतं हि द्वित्रिष्टुबन्तं मित्रावरुणयोर्दक्षितयोरुर्वशीमप्सरसं दृष्ट्वा वासतीवरे कुम्भे रेतोऽपतत्ततोऽगस्यवसिष्ठावजायेताम्’ इति । ‘सूक्तसंख्यानुवर्तते आन्यस्याः सूक्तसंख्यायाः’ (अनु. १२. १) इति परिभाषितत्वात् पञ्चदशचर्मम् । उक्तलक्षणेनागस्येन दृष्टत्वात्तस्यापमम् । ‘मारुतं हि’ इत्युक्तत्वात् तुष्टादिपरिभाषया इदमादिसूक्तत्रयं मरुदेवताकम् । अन्ये द्वे त्रिष्टुभौ शिष्टास्त्रिष्टुबन्तपरिभाषया जगत्स्यः । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

तन्न वोचाम रभसाय जन्मने पूर्वं महित्वं वृषभस्य केतवे ।

ऐधेव यामन्मरुतस्तुविष्वणो युधेव शक्रास्तविषाणि कर्तन ॥ १ ॥

तत् । नु । वोचाम् । रभसाय । जन्मने । पूर्वम् । महित्वम् । वृषभस्य । केतवे ।

ऐधाऽइव । यामन् । मरुतः । तुविऽस्वनः । युधाऽइव । शक्राः । तविषाणि । कर्तन ॥ १ ॥

हे^१ मरुतः वयं युष्मदीयं^२ तत् तादृशं प्रसिद्धं^३ पूर्वम्^४ पूरकं पूर्वतनं वा महित्वं^५ माहात्म्यं^६ नु क्षिप्रं^७ वोचाम ब्रूमः । किमर्थम् । रभसाय राभस्ययुक्ताय जन्मने वेद्यां प्रादुर्भावाय वेद्यां संनिधानाय इत्यर्थः । तदपि किमर्थमित्यत आह । वृषभस्य फलस्य वर्णितुर्यज्ञस्य केतवे प्रज्ञानाय^८ । वायुप्रेरणेन मेघागमनं प्रसिद्धम् । हे तुविष्वणः गमनसंरम्भेण प्रभूतध्वनियुक्ता हे शक्राः सर्वमपि कर्तुं शक्ताः यूयं यामन् यामनि यागगमने प्रस्तुते सति ऐधेव ऐधानि एधःसंबन्धीनि तेजासीव प्राप्येण महत्त्वेन तविषाणि बलानि सामर्थ्यानि कर्तन कुरुत तत्स्तुम इत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । युधेव युद्धेन तत्तद्युद्धनिमित्तं यथा तविषाणि कुरुथ तद्वत् ॥

नित्यं न सूनुं मधु बिभ्रत उप क्रीळन्ति क्रीळा विदथेषु घृष्वयः ।

नक्षन्ति रुद्रा अवसा नमस्विनं न मर्धन्ति स्वतवसो हविष्कृतम् ॥ २ ॥

नित्यम् । न । सूनुम् । मधु । बिभ्रतः । उप । क्रीळन्ति । क्रीळाः । विदथेषु । घृष्वयः ।

नक्षन्ति । रुद्राः । अवसा । नमस्विनम् । न । मर्धन्ति । स्वतवसः । हविऽकृतम् ॥ २ ॥

१. स. १-व्याख्यातुमारभ्यते । २. स. १-महित्वं महत्त्वम् । ३. स. स. १-‘प्रज्ञानाय’ इत्यस्यानन्तरं ‘तत्सिद्धयर्थमित्यर्थः । अथवा वृषभस्य वृष्टयुत्पादकस्य वर्षितुः मेघस्य केतवे प्रज्ञानाय’ इत्यधिकम् ।

१नित्यं १न १सूनुम् औरसं^१ प्रियं पुत्रमिव^१ १मधु मधुरं हविः १विभ्रतः भारयन्तो मरुतः १विदधेपु यागेषु १वृष्वयः रक्षःप्रभृतीनां धर्षकाः सन्तः १क्रीळाः क्रीडनशीलाः १उप उपेत्य १क्रीळन्ति विहरन्ति । किंच १रुद्राः । रुद्रपुत्रा मरुतोऽपि रुद्रा उच्यन्ते जन्यजनकयोरभेदात् । मरुतां रुद्रपुत्रत्वं पुराणेषु तपसा तुष्टौ पार्वतीपरमेश्वरी मरुतः पुत्रत्वेन स्वीचक्रतुरिति प्रसिद्धम् । १नमस्विनं नमस्कारोप-लक्षितस्तोत्रोपेतं १हविष्कृतं हविषः कर्तारं प्रदातारं यजमानम् १अवसा रक्षणेन तर्पणेन वा निमित्तभूतेन १नक्षन्ति व्याप्नुवन्ति । किंच १स्वतवसः स्वायत्तबला मरुतो यजमानं १न १मर्धन्ति न संग्रामयन्ति न ह्नेषयन्तीत्यर्थः ॥

यस्मा ऊमासो अमृता अरासत रायस्पोषं च हविषा ददाशुषे ।

उक्षन्त्यस्मै मरुतो हिताइव पुरु रजांसि पयसा मयोभुवः ॥ ३ ॥

यस्मै । ऊमासः । अमृताः । अरासत । रायः । पोषम् । च । हविषा । ददाशुषे ।

उक्षन्ति । अस्मै । मरुतः । हिताऽइव । पुरु । रजांसि । पयसा । मयऽभुवः ॥ ३ ॥

१यस्मै यजमानाय १हविषा १ददाशुषे सोमादिहविर्दत्तवते हविषा प्रीताः १ऊमासः अवितारः १अमृताः अमरणधर्माणो मरुतः १रायस्पोषं धनस्य पुष्टिम्^२ । चशब्दात् पश्चादिपुष्टिम् । १अरासत प्रायच्छन् । रासतिर्दानार्थः । १अस्मै यजमानाय १हिताइव हिताचरणाः सखाय इव सन्तः १मयोभुवः सुखस्य भावयितारः १मरुतः १रजांसि लोकान् १पुरु प्रभूतं यथा भवति तथा १पयसा उदकेन सस्याद्युत्पत्त्यर्थम् १उक्षन्ति सिद्ध्यन्ति ॥

आ ये रजांसि तविषीभिरच्यत प्र व एवासः स्वयतासो अध्रजन् ।

भयन्ते विश्वा भुवनानि हर्म्या चित्रो वो यामः प्रयतास्वृष्टिषु ॥ ४ ॥

आ । ये । रजांसि । तविषीभिः । अच्यत । प्र । वः । एवासः । स्वऽयतासः । अध्रजन् ।

भयन्ते । विश्वा । भुवनानि । हर्म्या । चित्रः । वः । यामः । प्रऽयतासु । ऋष्टिषु ॥ ४ ॥

हे मरुतः युष्मत्संवन्धिः १ये १एवासः एवाः अश्वविशेषाः^३ १तविषीभिः स्वकीयैर्बलैर्वृष्टि-प्रदानादिरूपैः १रजांसि लोकान् १आ १अव्यत सर्वत आवृण्वन्ति ते^४ १वः युष्माकम् एवासः अश्वाः १स्वयतासः स्वयमेव सारथिना विनैव युक्ताः १प्र १अध्रजन् प्रकर्षेण गच्छन्ति व्याप्नुवन्ति । किंच युष्मदागमनात् १विश्वा १भुवनानि सर्वाणि भूतजातानि विश्वा १हर्म्या सर्वाणि हर्म्याणि च १भयन्ते बिभ्यति पतनात् । यस्मादेवं तस्मात् १वो १यामः १चित्रः चायनीयः । आश्चर्यभूत इत्यर्थः । भीतेः कारणमाह । १ऋष्टिषु युद्धस्थानेषु^५ हेतिषु १प्रयतासु प्रकर्षेणोद्यतासु सतीषु । अथवा भीती दृष्टान्तः । ऋष्टिषु प्रयतासु सतीषु । लुप्तोपमेयम् । आयुधेषूद्यतेषु यथा जना बिभ्यति तद्वद्युष्मदागमनात् बिभ्य-तीत्यर्थः ॥

१. झ१-अवियुक्तं पुरतो वर्तमानं तनुजं प्रियपुत्रमिव । २. ज-ज्ञ-पुष्टिं च । ३. झ१-रक्षाविशेषाः ।

४. ज-ज्ञ-तेषाम् । ५. क-ज-ज्ञ-युष्मदस्तस्यासु; ज-युद्धस्तस्यासु; त-युद्धस्तथासु ।

यत्स्वेपयामा नदयन्त पर्वतान्दिवो वा पृष्ठं नर्या अचुच्यवुः ।

विश्वो वो अज्मन्भयते वनस्पती रथीयन्तीव प्र जिहीत ओषधिः ॥ ५ ॥

यत् । स्वेपयामाः । नदयन्त । पर्वतान् । दिवः । वा । पृष्ठम् । नर्याः । अचुच्यवुः ।

विश्वः । वः । अज्मन् । भयते । वनस्पतिः । रथीयन्ती इव । प्र । जिहीते । ओषधिः ॥ ५ ॥

मरुतः ^१स्वेपयामाः प्रदीप्तगमनाः ^२यत् यदा ^३पर्वतान् पर्ववतो गिरेर्गङ्गराणि पूरकान् मेघान् वा ^४नदयन्त नादयन्ति ^५वा अथवा ^६दिवः विद्योतनात्मकस्यान्तरिक्षस्य ^७पृष्ठम् उपरिभागं ^८नर्याः नरेभ्यो हिताः ^९अचुच्यवुः गच्छन्ति तदा ^{१०}वः युष्मत्संबन्धिनि ^{११}अज्मन् गमने निमित्तभूते सति ^{१२}विश्वः ^{१३}वनस्पतिः वनस्य पालयिता वृक्षसमूहः ^{१४}भयते बिभेति । तथा ^{१५}ओषधिः प्रियङ्गुवीक्षादिः ^{१६}प्र ^{१७}जिहीते प्रकर्षेण गच्छति स्वस्थानात् इतस्ततश्चलतीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । ^{१८}रथीयन्तीव रथमात्मन इच्छन्ती स्त्री । रथारूढेत्यर्थः । तादृशी स्त्रीव । सा यथा चलति तद्वत् ॥ ॥ १ ॥

यूयं न उग्रा मरुतः सुचेतुनारिष्टग्रामाः सुमतिं पिपर्तन ।

यत्रा वो दिद्युद्रदति क्रिविर्दती रिणाति पश्वः सुधितेव बर्हणा ॥ ६ ॥

यूयम् । नः । उग्राः । मरुतः । सुचेतुना । अरिष्टग्रामाः । सुमतिम् । पिपर्तन ।

यत्र । वः । दिद्युत् । रदति । क्रिविः दती । रिणाति । पश्वः । सुधिता इव । बर्हणा ॥ ६ ॥

हे ^१उग्राः उद्गूर्णबलाः ^२मरुतः ^३यूयं ^४सुचेतुना शोभनचेतसा ^५अरिष्टग्रामाः अहिंसितसंघाः सन्तः ^६नः अस्माकं ^७सुमतिं शोभनबुद्धिं ^८पिपर्तन पूरयत ऋक्स्मिन्काले इति तदुच्यते । ^९यत्र यस्मिन् काले ^{१०}वः युष्मत्संबन्धिनी ^{११}क्रिविर्दती विक्षेपणशीलदन्ती ^{१२}दिद्युत् हेतिः ^{१३}रदति विलिखति मेघसंस्थायं ^{१४}पश्वः पशूँश्च ^{१५}रिणाति रेपति हिनस्ति । वायौ वाति सति पशवः शीर्यन्ते इति प्रसिद्धम् । हिंसायां दृष्टान्तः । ^{१६}सुधिता सुहिता सुष्ठु प्रेरिता ^{१७}बर्हणा हतिः तत्साधना हेतिर्वा यथा रिणाति तद्वत् ॥

प्र स्कम्भदेष्णा अनवभ्रराधसोऽलातृणासो विदथेषु सुष्टुताः ।

अर्चन्त्यर्कं मदिरस्य पीतये विदुर्वीरस्य प्रथमानि पौस्या ॥ ७ ॥

प्र । स्कम्भदेष्णाः । अनवभ्रराधसः । अलातृणासः । विदथेषु । सुस्तुताः ।

अर्चन्ति । अर्कम् । मदिरस्य । पीतये । विदुः । वीरस्य । प्रथमानि । पौस्या ॥ ७ ॥

^१प्र ^२स्कम्भदेष्णाः प्रकर्षेण स्तम्भितदानाः । अविरतदाना इत्यर्थः । ^३अनवभ्रराधसः अभ्रहविरादिधनाः । राध इति धननाम । ^४अलातृणासः । नकारस्य स्थाने लकारः ॥ अनातृणासः

आतर्दनरहिताः । अथवा । अलं पर्याप्तम् आतर्दनाः शत्रूणाम् । यद्वा । अलम् अत्यर्थं दातारः फलाणाम् ।
एवंरूपा मरुतः । विदधेषु यागेषु अर्कम् अर्चनीयमिन्द्रं स्वसखीभूतम् । अर्चयन्ति पूजयन्ति
स्तुत्यादिना संभावयन्तीत्यर्थः । किमर्थं । मदिरस्य मादनसाधनस्य सोमस्य पीतये पानाय । तस्येन्द्रस्य
महत्त्वं कथं जानन्तीत्यत आह । ते मरुतः । वीरस्य विविधं शत्रूणामीरकस्य इन्द्रस्य प्रथमानि
प्रतमानि मुख्यानि । पौंस्या पुंस्त्वानि वृत्रवधादिरूपाणि विदुः जानन्ति ॥

शतभुजिभिस्तमभिर्दुतेरघात्पूभी रक्षता मरुतो यमावत ।

जनं यमुग्रास्तवसो विरश्निनः पाथना शंसात्तनयस्य पुष्टिषु ॥ ८ ॥

शतभुजिभिः । तम् । अभिर्दुतेः । अघात् । पूऽभिः । रक्षत । मरुतः । यम् । आवत ।

जनम् । यम् । उग्राः । तवसः । विरश्निनः । पाथनं । शंसात् । तनयस्य । पुष्टिषु ॥ ८ ॥

हे । मरुतः यूयं । शतभुजिभिः । शतमित्यपरिमितनाम । असंख्यातभोगधनिः । पूभिः
पालनैः । जेतव्यैः शत्रूणां नगरैर्वा । तं । रक्षत पालयत । तमित्युक्तं कमित्याह । यम् जनम्
अभिर्दुतेः अभिभवकारणात् कुटिलस्वभावात् । अघात् पापात् । आवत अरक्षत । किंच हे । उग्राः
उदूर्णतेजसो हे । तवसः बलवन्तो वेगवन्तो वा हे । विरश्निनः । महाह्रामैतत् । महान्तः । रपणीयाः
शब्दाः रपाः । ते येषां ते रश्निनः । विविधा रश्निनः स्तोतारो येषां ते तथोक्ता हे तादृशा यूयं । यं
च । जनं । पाथनं पाथं रक्षथ । कस्माच्चिमित्तादिति उच्यते । तनयस्य । उपलक्षणमेतत् ।
पुत्रादीनां । पुष्टिषु पोषेषु निमित्तभूतेषु । शंसात् अभिशंसनात् । यमेवं कुरुष्व तं रक्षतेति शेषः ।
पापक्षयाद्यनिष्टपरिहारेण पुत्रादिवोपरूपेष्टास्या च रक्षथेत्यर्थः ॥

विश्वानि भद्रा मरुतो रथेषु वो मिथस्पृध्यैव तविषाण्याहिता ।

अंसेष्वा वः प्रपथेषु खादयोऽक्षो वश्चक्रा समया वि ववृते ॥ ९ ॥

विश्वानि । भद्रा । मरुतः । रथेषु । वः । मिथस्पृध्याऽइव । तविषाणि । आऽहिता ।

अंसेषु । आ । वः । प्रपथेषु । खादयः । अक्षः । वः । चक्रा । समया । वि । ववृते ॥ ९ ॥

हे । मरुतः । वः । रथेषु युष्मत्संबन्धिरथेषु रंहणसाधनेषु विश्वानि । भद्रा सर्वाणि कल्याणानि
भोगयोग्यानि द्रव्याण्यस्मभ्यं प्रदेयानि फलानि वा आहितानि । तथा वः । अंसेष्वा तदुपलक्षित-
भुजेष्वपि । आकारोऽप्यर्थः । मिथस्पृध्यैव बलाधिक्यात् परस्परस्पर्धाविषयाणि । तविषाणि बलानि
अंसेषुक्तलक्षणाभ्यायुधानि वा आहितानि । किंच वः । प्रपथेषु । प्रगताः पन्थानो येषु विश्राम-
स्थानेषु तानि प्रपथानि । तेषु । खादयः खाद्यानि भक्ष्याण्याहितानि । यद्वा । प्रगतः पन्था यैस्तेषु
पादग्रेषु खादयः स्थिरा आभरणविशेषा आहिताः । किंच । अक्षो । वः । युष्मत्संबन्धी रथ्यः अक्षः
वश्चक्रा तत्रोपनिबद्धानि चक्राणि । समया समीपे तेषां परिसरे । वि । ववृते विशेषेण वर्तते । न

कदाचिदपि चक्रेषु संलभ्यो भवतीत्यर्थः । यस्मादेवं देववजनगमनसाधनानि सन्ति तस्मात् क्षीघ्र-
मागच्छध्वमित्यभिप्रायः ॥

भूरीणि भद्रा नर्येषु बाहुषु वक्षःसु रुक्मा रभसासो अञ्जयः ।

अंसेष्वेताः पविषु क्षुरा अधि वयो न पक्षान्व्यनु श्रियो धिरे ॥ १० ॥

भूरीणि । भद्रा । नर्येषु । बाहुषु । वक्षःसु । रुक्माः । रभसासः । अञ्जयः ।

अंसेषु । एताः । पविषु । क्षुराः । अधि । वयोः । न । पक्षान् । वि । अनु । श्रियः । धिरे ॥ १० ॥

ते मरुतः नर्येषु नरेभ्यो हितेषु बाहुषु भुजेषु भूरीणि प्रभूतानि भद्रा भद्राणि कल्याणानि
धनानि स्तोत्रभ्यो दातुं धिरे दधिरे धारयन्ति । तथा वक्षःसु उरःस्थलेषु रुक्माः सुवर्णरत्नादि-
निर्मितान्याभरणानि धारयन्ति । कीदृशानि । रभसासः राभस्ययुक्तानि कान्तिमन्ति वा । तथा
अञ्जयः व्यक्तानि । अंसेषु भुजमूलेषु एताः शुक्लवर्णा मालाः । पविषु वज्रसदृशेष्वायुधेषु क्षुराः
क्षुरधाराः । अधि सप्तम्यर्थानुवादी । एवमेते मरुतः सर्वाङ्गेषु श्रियः लक्ष्मीः अनुक्रमेण वि धिरे
विविधं धारयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । वयो न पक्षान् पक्षिणः पक्षानिव ॥ ॥ २ ॥

महान्तो महा विभ्वो विभूतयो दूरेदृशो ये दिव्या इव स्तुभिः ।

मन्द्राः सुजिह्वाः स्वरितार आसभिः संमिश्रा इन्द्रे मरुतः परिष्टुभः ॥ ११ ॥

महान्तः । महा । विभ्वः । विभूतयः । दूरेदृशः । ये । दिव्याः इव । स्तुभिः ।

मन्द्राः । सुजिह्वाः । स्वरितारः । आसभिः । सम्मिश्राः । इन्द्रे । मरुतः । परिष्टुभः ॥ ११ ॥

ये मरुतः महान्तः माहात्म्योपेताः । केन । महा महत्त्वेन प्रभावातिशयेन । तथा विभ्वः
विभवो व्याप्ताः तथा विभूतयः त्रिविधैश्वर्यवन्तः दूरेदृशः दूरे दृश्यमानाः प्रकाशमानाः । दूरदर्शने
दृष्टान्तः । दिव्याः स्तुभिः इव । स्तु इति नक्षत्रनाम ' वक्षः स्तुभिरिति नक्षत्राणाम् ' (निरु.
३. २०) इति निरुक्तत्वात् । दिवि भवा देवाः स्तुभिः स्वपुष्पकभूतैस्तेजःपुञ्जैर्नक्षत्रैर्यथा दूरे दृश्य-
माना भवन्ति तद्वत् । किंच मन्द्राः मादनाः सुजिह्वाः शोभनजिह्वाः आसभिः आस्यैः स्वरि-
तारः शब्दयितारः । प्रियवचना इत्यर्थः । अत एव सुजिह्वा इत्युक्तम् । किंच इन्द्रे संमिश्राः
सम्यग्मिश्रयितारः । इन्द्रसहायिन इत्यर्थः । ' मरुतो हिनं नाजहुः ' (ऐ. ब्रा. ३. २०) इति
श्रुतेः । तथा परिष्टुभः परिस्तोभयुक्ताः स्तुतिभिर्युक्ताः । एवं महाभागा ये मरुतः सन्ति तेऽस्मद्यज्ञम्
आगच्छन्तीति शेषः ॥

तद्वः सुजाता मरुतो महित्वनं दीर्घ वो दात्रमर्दितेरिव व्रतम् ।

इन्द्रे च न त्यजसा वि हुणाति तज्जनाय यस्मै सुकृते अराध्वम् ॥ १२ ॥

तत् । वः । सुजाताः । मरुतः । महित्वनम् । दीर्घम् । वः । दात्रम् । अर्दितेः इव । व्रतम् ।

इन्द्रः । च न । त्यजसा । वि । हुणाति । तत् । जनाय । यस्मै । सुकृते । अराध्वम् ॥ १२ ॥

हे वसुजाताः शोभनजननाः हे मरुतः वः युष्मदीयं महिष्वनं महत्त्वं तत् तादृक् खलु । तद्विस्तृतं किमित्याह । वः युष्माकं दात्रं दानं वृष्ट्यादिरूपं दीर्घम् अस्यायतमविच्छिन्नम् । प्रकृष्टो-
पकारीत्यर्थः । दीर्घत्वे दृष्टान्तः । अदितेः व्रतम् इव । अदीनाया देवमातुर्भूया वा । व्रतमिति
कर्मनाम । तथावा दीर्घम् अतिविस्तृतं तद्वत् । 'अदितिर्द्यौरदितिरन्तरिक्षम्' (ऋ. सं. १. ८९.
१०) इत्यादिमन्त्रवर्णात् । किंच हे मरुतः यूयं यस्यै सुकृते शोभनयागादिकर्त्रे यजमानाय
यदभिमतं धनम् अराध्वं तत् इन्द्रः च इन्द्रोऽपि त्यजसा त्यागेन न विहृणाति न बिभ्रति
कौटिल्यं न करोति ॥ चन इत्ययं यद्यपि निपातद्वयसमुदायरूप एको निपातः तथाप्यवयवविभागेन
चशब्दः समुच्चये नशब्दो निषेधेऽधिगन्तव्यः ॥ युष्मद्वनादित्यागम् इन्द्रत्यागोऽपि नातिक्रामतीत्यर्थः ।
यद्वा । यस्यै तद्धनमराध्वं तमिन्द्रोऽपि न कुटिलयति । न निषेधयति किञ्चनुमोदयतीत्यर्थः ॥

तद्वो जामित्वं मरुतः परे युगे पुरु यच्छंसममृतास आवत ।

अया धिया मनवे श्रुष्टिमाव्या साकं नरो दंसनैरा चिकित्रिरे ॥ १३ ॥

तत् । वः । जामित्वम् । मरुतः । परे । युगे । पुरु । यत् । शंसम् । अमृतासः । आवत ।

अया । धिया । मनवे । श्रुष्टिम् । आव्य । साकम् । नरः । दंसनैः । आ । चिकित्रिरे ॥ १३ ॥

हे मरुतः वो जामित्वं बन्धुत्वमस्मद्विषयप्रेमाधिक्यं तत् खलु प्रसिद्धमित्यर्थः । कियत्पर्यन्त-
मिति तदुच्यते । परे युगे । युगशब्दः कालोपलक्षकः । उत्कृष्टे महति कालेऽतीतेऽपि वर्तत इति
शेषः । तत्कथमधिगतमित्यत आह । अमृतासः अमरणधर्माणो हे मरुतः यूयं यन् यस्मान् शंसम्
अस्माभिः क्रियमाणां स्तुतिं पुरु प्रभूतं यथा भवति तथा आवत रक्षथ । तस्माद्युष्मत्कृतं जामित्वम-
विनाशीत्यर्थः । किंच यूयम् अया धिया अनयानुग्रहात्मिकया बुद्ध्या मनवे मनुष्याय स्तोत्रे यष्टु
वा अस्मदादौ श्रुष्टिमाव्य कीर्तिं स्तुतिं वा रक्षित्वा साकं संभूय नरः नेतारः सन्तः दंसनैः
कर्मभिरित्थंभूताः आ चिकित्रिरे सर्वतो जानीथ ॥

येन दीर्घं मरुतः शुश्र्वाम युष्माकेन परीणसा तुरासः ।

आ यत्ततनन्वृजने जनास एभिर्यज्ञेभिस्तद्भीष्टिमश्याम् ॥ १४ ॥

येन । दीर्घम् । मरुतः । शुश्र्वाम । युष्माकेन । परीणसा । तुरासः ।

आ । यत् । ततनन् । वृजने । जनासः । एभिः । यज्ञेभिः । तत् । अभि । इष्टिम् । अश्याम् ॥ १४ ॥

हे तुरासः वेगवन्तः मरुतः युष्माकेन युष्मत्संबन्धिना येन परीणसा । यद्यप्येतद्बहुनामसु
पठितं तथापि यत् बहु तन्महदपि भवतीत्यत्र महदित्यर्थे गृह्यते । महता युष्मदभिगमनेनैषणेन वा दीर्घम्
आयतं सत्त्रादिरूपं कर्म शुश्र्वाम प्रवर्धयामः । किंच यत् येन चाभिगमनेनैषणेन वा जनासः
जना अस्मदीयाः वृजने संग्रामे आ यत्तनन् सर्वतो विस्तारयन्ति । स्वसामर्थ्यैः संग्रामं जयन्तीत्यर्थः ।

वत्तु वृष्टिम् एषणं गमनम् वृष्टिर्विशेषः इदानीं क्रियमाणैः स्तोत्रादिरूपैः पूजनैः वृष्टिः
आभिमुख्येन वृष्ट्या व्यासृज्याम् ॥

एष वः स्तोमो मरुत इयं गीर्मान्दार्थस्य मान्यस्य कारोः ।

एषा यासीष्ट तन्वे वयां विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १५ ॥

एषः । वः । स्तोमः । मरुतः । इयम् । गीः । मान्दार्थस्य । मान्यस्य । कारोः ।

आ । इषा । यासीष्ट । तन्वे । वयाम् । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ १५ ॥

अयं मन्त्रस्तृतीयाध्यायान्ते व्याख्यातः । सूक्तोपक्रमप्रभृति क्रियमाणां स्तुतिं मरुतयः सम्पद्य-
त्वाभीष्टमाशास्ते । हे वमरुतः वृष्टः वस्तोमः इदानीं कृतं स्तोत्रं वः युष्माकं युष्मदर्थमित्यर्थः ।
तथा इयं गीः स्तुतिरूपा वागपि वः युष्माकम् । कस्य संबन्धीदमिति तदुच्यते । वमान्दार्थस्य ॥
मन्दतेरीयतेश्च मान्दार्थः ॥ स्तुतिं प्रेरयतः वमान्यस्य माननार्हस्य कारोः । स्तोतृनामैतत् । स्तोतुः
संबन्धि । यद्वा । एतत्पदत्रयमुत्तरत्र संबध्यते । उक्तलक्षणस्तोतुः वृष्ट्या इच्छया कामनया वतन्वे
युष्मच्छरीरवृद्धयै । स्तुत्या हि शरीरं वर्धते । वा यासीष्ट अभिगच्छतु स्तुतिः । वयां वयं च
वृष्टम् अन्नं वृजनं वक्त्रं जीरदानुं चिरकालजीवनं च विद्याम् लभेमहि ॥ ॥ ३ ॥

‘सहस्रं ते’ इत्येकादशच तृतीयं सूक्तमागस्यं त्रैलोक्यम् । आद्यैन्द्री शिष्टा मरुदेवताकाः पूर्वत्र
हिशब्दात् । ‘सहस्रमेकादशाद्यैन्द्री’ इत्यनुक्रमणिका । विशेषविनियोगो लैङ्गिकः ॥

सहस्रं त इन्द्रोतयो नः सहस्रभिषो हरिवो गूर्ततमाः ।

सहस्रं रायो मादयध्वै सहस्रिण उप नो यन्तु वाजाः ॥ १ ॥

सहस्रम् । ते । इन्द्र । उतयः । नः । सहस्रम् । इषः । हरिऽवः । गूर्ततमाः ।

सहस्रम् । रायः । मादयध्वै । सहस्रिणः । उप । नः । यन्तु । वाजाः ॥ १ ॥

हे इन्द्र वते तव उतयः रक्षाप्रकाराः सहस्रम् । अपरिमिता इत्यर्थः । नः अस्मभ्यम्
उप यन्तु इति सर्वत्र योज्यम् । तथा हे हरिवः । हरी इन्द्रस्याश्वौ । ताभ्यां तद्वन्नन्द्र गूर्ततमाः
अत्यन्तं गूर्णीनि वृष्टः एषणीयाः अन्नानि सहस्रं बहूनि त्वदीयानि । तथा सहस्रं रायः अपरिमि-
तानि धनानि मणिमुक्तादीनि मादयध्वै अस्मान् मादयितुं यानि सन्ति तानि अस्मान् उप यन्तु ।
तथा सहस्रिणः वाजाः गमनवन्तश्चतुष्पाद्वृषाः पशवोऽपि नः अस्मान् उप यन्तु समीपं प्राप्नुवन्तु ॥

आ नोऽवोभिर्मरुतो यान्त्वच्छा ज्येष्ठेभिर्वा बृहद्वैः सुमायाः ।

अध यदैषां नियुतः परमाः समुद्रस्य चिद्धनयन्त पारे ॥ २ ॥

आ । नः । अवऽभिः । मरुतः । यान्तु । अच्छ । ज्येष्ठेभिः । वा । बृहत्सद्वैः । सुमायाः ।

अध । यत् । एषाम् । नियुतः । परमाः । समुद्रस्य । चित् । धनयन्त । पारे ॥ २ ॥

ते^१ मरुतः वभवोभिः रक्षणैः सहिताः नः अरमान् वअच्छ आभिमुख्येन वा वयान्तु आगच्छन्तु । सुमायाः । मायेति प्रज्ञानाम् । शोभनप्रज्ञा एव मरुतः वउद्येष्टेभिः ववृहद्वैः वा उद्येष्टैः प्रशस्यतमैः^२ मणिमुक्तादिधनैश्च सहिता आ यान्तु । वाशब्दः समुच्चये । आगमने कथमेषां सामर्थ्यमिति अत आह । वअथ अथ वएषां मरुतां ववत् यस्मात् वनियुतः प्लुक्तामकाः वपरमाः उत्कृष्टा अश्वाः वसमुद्रस्य वचित् । चिच्छब्दोऽप्यर्थः । समुद्रस्यापि ववारे परस्मिन्स्तीरे वधनयन्त धनधारणं वहनं कुर्वन्ति । तस्मात् रक्षणैर्धनैश्चायान्तिवत्यर्थः ॥

मिम्यक्ष येषु सुधिता घृताची हिरण्यनिर्णिगुपरा न ऋष्टिः ।

गुहा चरन्ती मनुषो न योषा सभावती विदध्यैव सं वाक् ॥ ३ ॥

मिम्यक्ष । येषु । सुधिता । घृताची । हिरण्यनिर्निक् । उपरा । न । ऋष्टिः ।

गुहा । चरन्ती । मनुषः । न । योषा । सभावती । विदध्याऽइव । सम् । वाक् ॥ ३ ॥

वसुधिता सुष्ठु निहिता सुष्ठु हिता वा लोके वघृताची घृतं क्षरणशीलमुत्कमश्चन्ती वहिरण्यनिर्निक् हितरमणीयरूपा । निर्णिगिति रूपनाम । एवंरूपा वऋष्टिः विद्युदाख्यायुधविशेषो वा वउपरा वन मेघमालेव वयेषु मरुसु वसं वमिम्यक्ष । म्यक्षतिर्गतिकर्मा । संगताभूत् । मेघपङ्क्तिविद्युतौ द्वेमे^३ अपि संगते इत्यर्थः । मेघपङ्क्तिर्विद्युच्चोमे दृष्टान्तेन^४ विशेष्येते । वगुहा निगूढा गुहायां वा अन्तरिक्षे^५ वचरन्ती । तत्र दृष्टान्तः । वमनुषो वन वयोषा मनुष्यस्य परिवृढादेर्महिषीवत् । सा यथा सुवेषा अन्तःपुरे एव मध्ये चरति तद्वत् । किं सर्वदैवमिति नेत्याह । वसभावती^६ । सभा जनसंघः । तद्वती । वर्षकाले आविर्भवन्तीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः^७ । वविदध्या ववाक् वइव । विदधो यज्ञः । तदहतीति विदध्या प्रैषस्तोत्रादिरूपा वाक् । सा यथा यज्ञसभां प्राप्याविर्भवति तद्वत् । यद्वा । विदध्या वेदनाहार्त्तं विवदमानयोर्वाक् । सा यथा सभावती तद्वत् । सर्वरूपा येषु मिम्यक्ष ते मरुतो देवयजनमावच्छन्तिवत्यर्थः ॥

परा शुभ्रा अयासो यव्या साधारण्येव मरुतो मिमिक्षुः ।

न रोदसी अप नुदन्त घोरा जुषन्त वृधं सख्याय देवाः ॥ ४ ॥

परा । शुभ्राः । अयासः । यव्या । साधारण्याऽइव । मरुतः । मिमिक्षुः ।

न । रोदसी इति । अप । नुदन्त । घोराः । जुषन्त । वृधम् । सख्याय । देवाः ॥ ४ ॥

वशुभ्राः शोभनालंकाराः^८ वअयासः अभिगन्तारः वमरुतः वयव्या मिश्रणशीलया विद्युता वपरा वमिमिक्षुः । प्रकर्षेण सिञ्चन्त्युदकसंस्थायम् । वसाधारण्येव । यथा लोके साधारण्या क्रिया संगता युवानो रेतो मुञ्चन्ति तद्वत् । एवं कुर्वन्तः वघोराः अतिवृष्टिप्रदानेन भयंकरास्ते वरोदसी यावापृथिव्यौ वन वअप वनुदन्त । अपनीदनं वर्षणरूपं तिरस्कारं न कुर्वन्ति । यावापृथिवीवचनो रोदमीशब्दः

१. क-ख-झ-फ-एते । २. झ१-प्रभृत्योतमार्गः । ३. झ१-उमे । ४. झ१-दृष्टान्तत्वेन । ५. झ१-अन्तरिक्षे वा । ६. झ१-सभावती जनसंघसमीपं गच्छन्ती वर्षाकाले । आविर्भावे दृष्टान्तः । ७. झ१-शोभनालंकारादिना दीप्ताः ।

सर्वत्राद्युदात्तः । अत्र तु व्यस्ययेनान्तोदात्तत्वमिति द्रष्टव्यम् । यद्वा । रोदसा शब्देन रोदनस्वभावो रुद्रः । तस्य स्त्री रोदसीति केचिदाहुः । अपरे तु मरुतां स्त्रियो रोदसीति नामधेयमित्याहुः । अयमेव पक्षो युक्त उत्तरत्रैवं व्यवहारात् । तपक्षे रोदसी रोदस्याम् ॥ ङीष्णतात् सप्तम्या ईकारो लुक् वा । 'ईदूती च सप्तम्यर्थे' इति प्रगृह्यसंज्ञा ॥ तस्यां प्रियं धनं मुञ्चन्ति । किंतु ऽदेवाः मोदयितारो मादयितारो वा मरुतः ऽसख्याय ऽवृधं वृद्धिं ऽजुषन्त सेवन्ते । द्यावापृथिवीपक्षे सख्याय जगतां सखिभावाय तयोर्वृद्धिं कुर्वन्तीत्यर्थः ॥

जोषद्यदीमसुर्यां सचध्यै विषितस्तुका रोदसी नृमणाः ।

आ सूर्येव विधतो रथं गाक्षेपप्रतीका नभसो नेत्या ॥ ५ ॥

जोषत् । यत् । ईम् । असुर्यां । सचध्यै । विषितऽस्तुका । रोदसी । नृऽमनाः ।

आ । सूर्याऽईव । विधतः । रथम् । गात् । त्वेषऽप्रतीका । नभसः । न । इत्या ॥ ५ ॥

ऽरोदसी मरुत्पत्नी विद्युत् वा एतन्नामिकेयमपि ऽईम् एनं मरुत्संघं ऽजोषत् सेवते ॥ जुषेर्लेटि अडागमः ॥ किमर्थम् । ऽसचध्यै संगमनार्थम् । कीदृशी सा । ऽअसुर्या । असुराः क्षेतारो मरुतः । तेषां स्वभूता ऽविषितस्तुका विशिष्टकेशसंघा विप्रकीर्णकेशसंघा वा संभोगवशेन तथा ऽनृमणाः नृषु नेतृषु मरुत्सु मननवती मनुष्येषु वा वृष्टिप्रदानमनोयुक्ता ऽत्वेपप्रतीका दीप्तोपक्रमा दीप्तावयवा । ईदृशी देवी ऽविधतः परिचरतो मरुत्संघस्य ऽरथम् ऽआ ऽगात् आगच्छति व्याप्नोति । यागदेशं गन्तुं रथमास्त्र वा यज्ञमागच्छति । केव । विधतः सूर्यस्य रथं त्वेषप्रतीका ऽसूर्येव सूर्यपत्नीव । यद्वा । सूर्यस्य दुहिता अश्विनोः रथमिव सा यथा आरोहति तद्वत् । आगमने दृष्टान्तः । ऽनभसः ऽइत्या ऽन । अन्तरिक्षादित्ययोः साधारणोऽयं नभःशब्दः 'नभ इति पद साधारणानि' (नि. १. ४. ६) इत्युक्तत्वात् । अत्र आदित्यवचनः । तस्य गच्छिरिव । सा यथा शीघ्रा तद्वत् ॥ ४ ॥

आस्थापयन्त युवतिं युवानः शुभे निर्मिष्ठां विदथेषु पञ्जाम् ।

अर्को यद्वो मरुतो हविष्मान्गार्यद्गार्थं सुतसोमो दुवस्यन् ॥ ६ ॥

आ । अस्थापयन्त । युवतिम् । युवानः । शुभे । निर्मिष्ठां । विदथेषु । पञ्जाम् ।

अर्कः । यत् । वः । मरुतः । हविष्मान् । गार्थम् । गार्थम् । सुतऽसोमः । दुवस्यन् ॥ ६ ॥

ऽयुवानः मिश्रयन्तो नित्यतरुणा वा मरुतः ऽयुवतिं मिश्रयन्तीं नित्यतरुणीं वा विद्युद्रूपां रोदस्यां स्त्रियम् ऽआस्थापयन्त आस्थापयन्ति । देवतात्वेन रथे धारयन्ति । कीदृशीं ताम् । ऽनिर्मिष्ठां नियमेन मिश्रयन्तीं ऽपञ्जाम् । पञ्जो बलम् । तद्वतीम् । ऽशुभे । शोभते दीप्यते इति शुभुदकम् । वृष्ट्युदकार्थम् । शुभे रथ इति वा योज्यम् । किंनिमित्तम् । ऽविदथेषु यागेषु निमित्तभूतेषु । कदा । ऽयत् यदा हे ऽमरुतः ऽवः युष्मान् ऽअर्कः ॥ मत्वर्यो लुप्यते ॥ अर्चनसाधनमन्त्रोपेतः स्तोता वा ऽहविष्मान् प्रदेयाज्यादिहविर्युक्तः ऽसुतसोमः होमाय अभिषुतसोमोऽयं यजमानः ऽदुवस्यन् परिचरन् ऽगार्थं गातव्यं स्तोत्रं ऽगायत् गायति । तदेत्यर्थः ॥

प्र तं विवक्मि वक्म्यो य एषां मरुतां महिमा सत्यो अस्ति ।

सचा यदीं वृषमणा अहंयुः स्थिरा चिज्जनीर्वहते सुभागाः ॥ ७ ॥

प्र । तम् । विवक्मि । वक्म्यः । यः । एषाम् । मरुताम् । महिमा । सत्यः । अस्ति ।

सचा । यत् । ईम् । वृषमनाः । अहम्युः । स्थिरा । चित् । जनीः । वहते । सुभागाः ॥ ७ ॥

वृषां वमरुतां यः महिमा महत्त्वातिशयः वक्म्यः सर्वैः स्तुत्यः सत्यः अबाध्योऽमोघः
अस्ति तं प्र विवक्मि प्रवक्ष्यि वर्णयामि । कथमेषां महिमा प्राप्त इति उच्यते । यत् यस्मात्
ईम् एतेषां संबन्धिनी रोदसी वृषमणाः वृष्ट्यादिवर्षणमनस्का अहंयुः अहंकारवती । जगदुपकार-
कर्त्री न कदाचिदस्तीत्यहंकारः । स्थिरा चित् । चिदिति पूजायाम् । अत्यन्तमविनश्वरा
ईदृशी देवी सुभागाः शोभनभाग्योपेताः जनीः जननशीलाः प्रजाः वृष्ट्युत्पत्तीर्वा वहते धारयति ।
वृष्टी सत्यां सर्वे प्राणिन उत्पद्यन्ते । यस्मादेवं तस्मान् महिमास्ति । तं महिमानं स्तौमीत्यर्थः ॥

पान्ति मित्रावरुणाववृद्याचर्यत ईमर्यमो अप्रशस्तान् ।

उत च्यवन्ते अच्युता ध्रुवाणि ववृधे ई मरुतो दातिवारः ॥ ८ ॥

पान्ति । मित्रावरुणौ । अवृद्यात् । चर्यते । ईम् । अर्यमो इति । अप्रशस्तान् ।

उत । च्यवन्ते । अच्युता । ध्रुवाणि । ववृधे । ईम् । मरुतः । दातिवारः ॥ ८ ॥

हे मरुतः युष्मत्संबन्धिनो देवाः मित्रावरुणौ अहोरात्र्यभिमानिदेवौ अर्यमो । अर्यमा
उ इति निपातसमुदायात्मकम् एकं पदम् । उ शब्दोऽपिशब्दार्थः । अर्यमापि । एते त्रयोऽपि ईम् अमुं
लोकं यज्ञं वा अवृद्यात् गद्यात् अयथानुष्ठानान् जगत्पक्षे व्यवहारप्रतिबन्धरूपात् पान्ति रक्षन्ति ।
तथा एतेषाम् अप्रशस्तान् क्षीणानपि पदार्थान् चर्यते चातयन्ति^१ नाशयन्ति^१ । उत अपि च एतैः
प्रेरितानि अच्युता अच्युतान्यत्वावीणि अत एव ध्रुवाणि अविचलानि मेघस्थोदकानि च्यवन्ते व्याव-
यन्ति वा एते । 'अहोरात्रे वै मित्रावरुणावहोरात्राभ्यां खलु वै पर्जन्यो वर्षति' इति श्रुतेः । यद्वा ।
अच्युतानि ध्रुवाणि धनानि च्यवन्ते । कदेति उच्यते । हे मरुतः युष्मदीयः ईम् अयं कालः
दातिवारः प्रदेयजलः खण्डितमेघो वा यदा ववृधे वर्धते । तदा मित्रादयो देवा युष्मदनुकूल-
व्यापारेण जगत् रक्षन्तीत्यर्थः । यद्वा । दातिवारो दत्तवरणीयहविलक्षणधनो यजमानः हे मरुतः ईम्
एनान्युष्मान्ववृधे वर्धयति यदा तदेत्यर्थः ॥

नही नु वो मरुतो अन्त्यस्मे आरात्ताच्चिच्छर्वसो अन्तमापुः ।

ते धृष्णुना शर्वसा शूशुवांसोऽर्णो न द्वेषो धृषता परिं धुः ॥ ९ ॥

नहि । नु । वः । मरुतः । अन्ति । अस्मे इति । आरात्तात् । चित् । शर्वसः । अन्तम् । आपुः ।

ते । धृष्णुना । शर्वसा । शूशुवांसः । अर्णः । न । द्वेषः । धृषता । परिं । स्थुः ॥ ९ ॥

हे 'मरुतः' वः 'शवसः' युष्माकं संबन्धिनो बलस्य 'अन्तम्' अवसानम् 'अन्ति' अन्तिके 'आरात्ताञ्चित्' दूरादपि । यद्वा । 'चिदिति' कुरसायाम् । अत्यन्तदूरात् । 'अस्मे' अस्मासु मध्ये एकेऽपि 'नु' क्षिप्रं 'नहि' 'आपुः' नैव खलु प्राप्नुवन्ति । संनिधावसंनिधौ च न प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । अथ परोक्षे प्राप्तबलत्वमाह । 'ते' खलु मरुतः 'वृष्ट्युना' धर्षकेण 'शवसा' बलेन 'शशुवांसः' वर्धमानाः अत एव 'वृष्टपा' पराभिभावकेन सामर्थ्येन 'द्वेषः' द्वेष्टन् 'परि' 'वृष्टुः' परिभवन्ति वशीकुर्वन्ति । तत्र दृष्टान्तः । 'अर्णो' 'न' उदकमिव । यथोदकं स्वविरोधि रजभादिकमभिभवति तद्वत् । यस्मादेवं तस्मात् शवसोऽन्तं नापुः ॥

'वयमद्य' इत्येतां दशमीमस्तमिते आदित्ये जपेत् । तथा च सूत्रं—'वयमद्येन्द्रस्य प्रेष्ठा इत्यस्तं यात्यादित्ये' (आश्व. गृ. २. ६. १४) इति ॥

वयमद्येन्द्रस्य प्रेष्ठा वयं श्वो वोचेमहि समर्ये ।

वयं पुरा महिं च नो अनु द्यून्तन्न ऋभुक्षा नरामनु प्यात् ॥ १० ॥

वयम् । अद्य । इन्द्रस्य । प्रेष्ठाः । वयम् । श्वः । वोचेमहि । समर्ये ।

वयम् । पुरा । महिं । च । नः । अनु । द्यून् । तत् । नः । ऋभुक्षाः । नराम् । अनु । स्यात् ॥ १० ॥

'अद्य' अस्मिन् दिने 'वयं' यष्टारः 'इन्द्रस्य' देवस्य 'प्रेष्ठाः' प्रियतमा भवेम । यद्वा । प्रियतमा वयम् इन्द्रस्य महत्त्वं 'वोचेमहि' स्तोतुं समर्था भूयास्म । किंच 'वयं' 'श्वः' परस्मिन्नपि दिने 'समर्ये' । सह मर्याः मर्याः ऋत्विजो यस्मिन् स समर्यो यशः तस्मिन् । संप्रामे वा । इन्द्रस्य महत्त्वं वोचेमहि । किंच 'वयं' 'पुरा' पूर्वस्मिन्नतीतेऽपि काले 'महि' महद्बलं 'नः' अस्मदर्थं वोचेमहि । तथा 'द्यून्' दिवसान् 'अनु' प्रतिदिवसमित्यर्थः । अतीते आगामिनि च दिवसे सर्वदा वोचेमहि । 'तत्' तस्मान् 'ऋभुक्षाः' । महन्नामैतत् । 'ऋभुक्षाः' उक्षा (नि. ३. ३. १०) इति तन्नामसु पाठात् । महानिन्द्रः 'नरां' मनुष्याणां मध्ये 'नः' अस्मान् 'अनु' 'स्यात्' अनु भवतु अनुकूलमभिमतप्रदो वा भवतु ॥

एष वः स्तोमो मरुत इयं गीर्मान्दार्यस्य मान्यस्य कारोः ।

एषा यासीष्ट तन्वै वयां विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ११ ॥

एषः । वः । स्तोमः । मरुतः । इयम् । गीः । मान्दार्यस्य । मान्यस्य । कारोः ।

आ । इषा । यासीष्ट । तन्वै । वयाम् । विद्याम । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ ११ ॥

'एषः' इत्येकादशी व्याख्याता ॥ ॥ ५ ॥

'यशायशा' इति दशर्चं चतुर्थं सूक्तमागस्यं मारुतम् । अन्त्यास्तित्वजिह्वुभः । शिष्टाः सप्त त्रिष्टुबन्तपरिभाषया जगत्बः । 'यशायशा दश त्रिष्टुबन्तम्' इत्यनुक्रान्तम् । विशेषविनियोगो 'लेङ्गिकः' ॥

यज्ञायज्ञा वः समना तुतुर्वणिर्धिर्यधियं वो देव्या उ दधिध्वे ।

आ वोऽर्वाचः सुविताय रोदस्योर्महे ववृत्यामवसे सुवृक्तिभिः ॥ १ ॥

यज्ञाऽयज्ञा । वः । समना । तुतुर्वणिः । धिर्यम्ऽधियम् । वः । देव्याः । ऊँ इति । दधिध्वे ।

आ । वः । अर्वाचः । सुविताय । रोदस्योः । महे । ववृत्याम् । अवसे । सुवृक्तिभिः ॥ १ ॥

हे मरुतः 'वः' 'समना' समीकृतिन्यूनानाधिकाभावलक्षणा 'यज्ञायज्ञा' सर्वेष्वपि यज्ञेषु तुर्वणिः तूर्णवनिस्वरमाणा संभजमाना भवति । 'तुर्वणिस्तूर्णवनिः' (निरु. ६. १४) इति यास्कः । तत्तद्यागावसरे आगत्य हविः स्वीकृत्य वैकल्यपरिहारेण समं कुरुष्येत्यर्थः । किं 'वः' यूयं 'धिर्य-धियं' युष्मत्संबन्धिबृष्टिप्रदानादिरूपं सर्वं कर्म 'देव्याः' देवान् प्रापयितार एव सन्तः 'दधिध्वे' धारयथ धारयध्वे वा । 'देवार्थहविराद्युत्पादनाय' बृष्टिं कुरुष्येत्यर्थः । यस्मादेवं कुरुथ तस्मात् 'वः' युष्मान् 'अर्वाचः' अस्मदभिमुखान् 'आ' 'ववृत्याम्' आवर्तयामि । किमर्थम् । 'रोदस्योः' छावा-पृथिव्योः 'महे' महते 'अवसे' रक्षणाय प्रीणनाय वा । तदपि किमर्थमिति । 'सुविताय' सुष्ठु व्यासाय । कैः साधनैः । 'सुवृक्तिभिः' शोभनावजंजैः स्तोत्रैः ॥

वव्रासो न ये स्वजाः स्वतवस इषं स्वरभिजायन्त धृतयः ।

सहस्रियासो अपां नोर्मय आसा गावो वन्द्यासो नोक्षणः ॥ २ ॥

वव्रासः । न । ये । स्वजाः । स्वतवसः । इषम् । स्वं । अभिजायन्त । धृतयः ।

सहस्रियासः । अपाम् । न । ऊर्मयः । आसा । गावः । वन्द्यासः । न । उक्षणः ॥ २ ॥

'ये' मरुतः 'वव्रासो' 'न' । वन्निरिति रूपनाम । रूपवन्त इव । ते यथा प्रकृष्टा लक्ष्यन्ते तद्वत् । यद्वा । अरूपा अपि सरूपा इव । 'स्वजाः' स्वयमेव स्वस्मात् वा जायमानाः । अनन्यहेतुकाः इत्यर्थः^१ । 'धृतयः' कम्पनशीलाः सन्ति ते 'इषम्' अन्नं हविलक्षणमन्नसाधनं सस्यादिकं वा 'स्वः' स्वर्गं च 'अभिजायन्त' अभिलक्ष्य प्रादुर्भवन्ति । ते दृष्टान्तमुखेन श्रूयन्ते । 'अपां' 'नोर्मयः' उदकानामूर्मय इव 'सहस्रियासः' सहस्रसंमिताः तथा 'वन्द्यासः' बहुक्षीरादिप्रदश्वेन स्तुत्याः 'गावः' 'न' गाव इव 'आसा' समीपे एव 'उक्षणः' बृष्ट्युदकस्य सेक्ताः । तादृशा मरुतः प्रादुर्भवन्तीत्यन्वयः ॥

सोमासो न ये सुतास्तृप्तांशवो हृत्सु पीतासो दुवसो नासते ।

एषामंसेषु रग्मिणीव रारभे हस्तेषु खादिश्च कृतिश्च सं दधे ॥ ३ ॥

सोमासः । न । ये । सुताः । तृप्तऽअंशवः । हृत्सु । पीतासः । दुवसः । न । नासते ।

आ । एषाम् । अंसेषु । रग्मिणीऽइव । रारभे । हस्तेषु । खादिः । च । कृतिः । च । सम् । दधे ॥ ३ ॥

१. अ१-^१ इत्यर्थः 'इत्यथानन्तरं' 'स्वतवसः' स्वयंताबिलाः (स्वायत्तबलाः) अवद्यायं (असहायाः) इत्यर्थः 'इत्यधिकम्' ।

ये मरुतः सुताः अभिपुताः तृसांशवः तर्पितावयवाः सोमासो न सोमा इव । यथा वल्ली-
रूपाः सोमा अभिपवात्पूर्वमाप्यायनेन तृसावयवाः सन्तः पश्चात् सुताः अभिपुताः रसभूताः पीतासः
पीताः सन्तः हस्तु पातृणां हृदयेषु दुवसो न आसते परिचरन्त इवासते तद्वत् ये मरुतो यज्ञे आहूता-
स्तृसावयवा भवन्ति ध्यायमानाः सन्तो हस्तु हृदयेषु दुवसो न परिचरन्त इवासते । यद्वा । प्राणादि-
रूपेण शरीरे स्थिताः दुवसः परिचरन्त इव गमनादिचेष्टाः कुर्वन्त आसते । एषामंसेषु रम्भिणीव
युवतमांसांलम्बिनी योषिदिव आ रारभे आरेभे आश्लिष्यति । अवलम्बने सामर्थ्यात् शक्स्याख्या-
युधविशेषो भुजलक्ष्मीर्वा । किंच हस्तेषु खादिः हस्तत्राणकः च कृतिः कर्तनी च खङ्गलताष्ट्रि^१
सं^२ वधे संश्रियते सम्यग्धृता भवति । परस्परसमुच्चयार्थाश्चकाराः^३ । ये मरुतः उक्तरूपाः ते
आविर्भवन्तीत्यर्थः ॥

अव स्वयुक्ता दिव आ वृथा ययुरमर्त्याः कशया चोदत त्मना ।

अरेणवस्तुविजाता अचुच्यवुर्दृढहानि चिन्मरुतो भ्राजदृष्टयः ॥ ४ ॥

अव । स्वयुक्ताः । दिवः । आ । वृथा । ययुः । अमर्त्याः । कशया । चोदत । त्मना ।

अरेणवः । तुविजाताः । अचुच्यवुः । दृढहानि । चित् । मरुतः । भ्राजत् दृष्टयः ॥ ४ ॥

पते मरुतः स्वयुक्ताः स्वैर्युक्ताः परस्परं संयुक्ताः स्वेन धनेन वा युक्ताः सन्तः दिवः
द्युलोकान् वृथा अनायासेन अव आ ययुः अवाङ्मुखमागच्छन्ति । हे अमर्त्याः मरुतः यूयं
रमना आत्मना स्वयमेव कशया । वाङ्मामैतत् । वाचा स्तुतिरूपया चोदत प्रेरयत । स्तोतुमिति
शेषः । ते च मरुतः अरेणवः अपापाः^३ तुविजाताः बहुयज्ञेषु प्रादुर्भूताः भ्राजदृष्टयः दीप्ताः
एवंभूताः सन्तः दृढहानि चित् दृढान्यपि पर्वतानि^४ अचुच्यवुः च्यावयन्ति चालयन्ति ॥

को वोऽन्तर्मरुत ऋष्टिविद्युतो रेजति त्मना हन्वेव जिह्वया ।

धन्वच्युत इषां न यामनि पुरुषैषा अहन्यो नैतशः ॥ ५ ॥

कः । वः । अन्तः । मरुतः । ऋष्टिऽविद्युतः । रेजति । त्मना । हन्वाऽइव । जिह्वया ।

धन्वऽच्युतः । इषाम् । न । यामनि । पुरुषैषाः । अहन्यः । न । एतशः ॥ ५ ॥

हे मरुतः हे ऋष्टिविद्युतः मेघभेदनायुधविशेषेण विद्योतमानाः^४ युष्माकम् अन्तः युष्मासु
मध्ये स्थित्वा कः पुमान् रेजति चालयति प्रेरयति । तर्हि कथं चालनमिति उच्यते । रमना
आत्मनैव । चालने दृष्टान्तः । जिह्वया हन्वेव ॥ द्विवचनस्य आकारः ॥ हन् इव । तौ यथा
रसनया चाल्येते तद्वत् । यद्यप्येवं तथापि इषाम् अन्नानां तत्साधनानां सस्यानां यामनि प्राप्ती
समृद्धयर्थं धन्वच्युतः न । धन्वच्छब्दोऽन्तरिक्षस्य वचनः । तेन तत्स्थमुदकं लक्ष्यते । उदक-

१. ख-खङ्गलता च; । २. क-ज्ञ-ज्ञ-परस्परसमुच्चयार्थाश्चकाराः । ३. ज-ज्ञ-अपापाः समुन्दनेन
पांसुविरोधिनी वा । ४. ज्ञ-ज्ञ-सर्वस्य । ५. ज्ञ-ज्ञ-विद्योतमानाः वृष्ट्या वा तादृशाः ।

स्त्राविणो मेघा इव । ते यथा आकाङ्क्षयन्ते तथा युष्मान् अन्नादिप्राप्तये ^१पुरुषैषाः बहुविधं फलमिच्छन् यजमानः स्तोत्रैर्बहुप्रकारमाकारयतीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । ^२अहन्यः अङ्गि भवः ^३पुतः ^४न अश्व इव । स यथा शिक्षकेण नानाप्रकारं प्राप्यते तद्वत् ॥ ६ ॥

कं स्विदस्य रजसो महस्परं कावरं मरुतो यस्मिन्नायय ।

यच्यावयथ विथुरेव संहितं व्यद्रिणा पतथ त्वेषमर्णवम् ॥ ६ ॥

कं । स्विद् । अस्य । रजसः । महः । परम् । कं । अवरम् । मरुतः । यस्मिन् । आऽयय । यत् । व्यवयथ । विथुराऽइव । सम्ऽहितम् । वि । अद्रिणा । पतथ । त्वेषम् । अर्णवम् ॥ ६ ॥

हे ^१मरुतः यूयं ^२यस्मिन् उदके निमित्तभूते सति ^३आयय आगच्छत ^४अस्य ^५रजसः वृष्ट्युदकस्य लोकस्य वा ^६महः महतः ^७परं पारमन्तं ^८कं ^९स्वित् । कुत्रास्तीति । नास्तीत्यर्थः । तथा ^{१०}अवरम् अवाङ्भागः आदिश्च ^{११}कं स्वित् । कुत्रास्ति । आयन्तं न कोऽपि जानातीत्यर्थः । ^{१२}यत् यदा यूयं ^{१३}विथुरेव विथुराणि शिथिलानि नृणानीव ^{१४}संहितम् एकभूतमुदकं ^{१५}यच्यावयथ स्वस्थानात् चालयथ तदा ^{१६}अद्रिणा वज्रेण ^{१७}त्वेषं दीप्तम् ^{१८}अर्णवम् उदकवन्तं मेघं ^{१९}वि ^{२०}पतथ विशीर्णं पातयथ ॥

सातिर्न वोऽमवती स्वर्वती त्वेषा विपाका मरुतः पिपिष्वती ।

भद्रा वो रातिः पृणतो न दक्षिणा पृथुजयी असुर्येव जञ्जती ॥ ७ ॥

सातिः । न । वः । अमऽवती । स्वःऽवती । त्वेषा । विऽपाका । मरुतः । पिपिष्वती ।

भद्रा । वः । रातिः । पृणतः । न । दक्षिणा । पृथुऽजयी । असुर्याऽइव । जञ्जती ॥ ७ ॥

हे ^१मरुतः ^२वः युष्माकं संबन्धिनी ^३सातिर्न संभक्तिरिव युष्मासंभजनं यथा प्रशस्तगुणं तद्वत् ^४वः ^५रातिः वृष्ट्यादिविषया ^६अमवती अमात्यवती इन्द्रादिसहायवती । यथा 'राजेवामवान्' (ऋ. सं. ४. ४. १) इत्यत्र अमशब्दोऽमात्यवचनस्तद्वत् । यद्वा । वः सातिः संबन्धिनी न अमवती रोगवती न भवति किन्तु ^७स्वर्वती सुखवती ^८त्वेषा दीप्ता ^९विपाका परिपक्वफला ^{१०}पिपिष्वती पेषणवती कृषीवलैः कर्षणवती । वृष्टौ सत्यां कर्षन्तीति प्रसिद्धम् । स्वविरोधिपेषणवती वा । ^{११}भद्रा भन्दनीया स्तुत्या । किंच ^{१२}पृणतः दातुर्धनिकस्य ^{१३}दक्षिणा ^{१४}न दक्षिणेव तद्वत् समृद्धकरी ^{१५}पृथुजयी पृथुजवा शीघ्रगामिनी । किंच ^{१६}असुर्येव असुरस्य स्वभूता ^{१७}जञ्जती सर्वानभिभवन्ती शक्तिरिव । सा यथा अन्येभ्योऽपहत्य अन्यस्मै दातुं समर्था तद्वदियमपि मेघस्थमुदकमपहत्य जगतो दातुं शक्तेत्यर्थः । ईदृशी रातिः अस्मभ्यमसिभवति भावः ॥

प्रति शोभन्ति सिन्धवः पविभ्यो यदभ्रियां वाचमुदीरयन्ति ।

अव स्मयन्त विद्युतः पृथिव्यां यदी घृतं मरुतः प्रुष्णुवन्ति ॥ ८ ॥

प्रति । स्तोभन्ति । सिन्धवः । पविभ्यः । यत् । अभ्रियाम् । वाचम् । उत्सृजयन्ति ।

अव । स्मयन्त । विद्युतः । पृथिव्याम् । यदि । घृतम् । मरुतः । प्रुष्णुवन्ति ॥ ८ ॥

पविभ्यः मरुत्संबन्धिवन्त्रेभ्यः । सिन्धवः स्यन्दनशीला आपः । प्रति । शोभन्ति प्रतिचलन्ति । कदा । यत् यदा । अभ्रियाम् अभ्रभवां । वाचं वाक्दं स्तनितलक्षणम् । उदीरयन्ति उच्चारयन्ति वज्राणि । किंच । विद्युतः विद्योतमानास्तडितः । पृथिव्याम् अन्तरिक्षे । पृथिवीत्यन्तरिक्षनाम, 'पृथिवी भूः' (नि. १. ३. ९) इति तन्नामसूक्तत्वात् । तत्र । अव । स्मयन्त स्मयन्ते अवाङ्मुखं प्रकाशन्ते । पृथिव्याम् इत्येतदुत्तरत्र वा योज्यम् । यदि यदा पृथिव्यां भूयां । घृतं क्षरदुदकं । मरुतः । प्रुष्णुवन्ति प्रुष्णन्ति सिञ्चन्ति ॥ प्रुषेः क्रैयादिकस्य व्यत्ययेन भुः ॥ यदैवं तदेत्यर्थः ॥

असूत पृश्निर्महते रणाय त्वेषमयासां मरुतामनीकम् ।

ते सप्सरासोऽजनयन्ताभ्वमादिस्वधामिषिरां पर्यपश्यन् ॥ ९ ॥

असूत । पृश्निः । महते । रणाय । त्वेषम् । अयासाम् । मरुताम् । अनीकम् ।

ते । सप्सरासः । अजनयन्त । अभ्वम् । आत् । इत् । स्वधाम् । इषिराम् । परि । अपश्यन् ॥ ९ ॥

पृश्निः मरुत्माता नानावर्णा । 'पृश्नियै वै भूयसो मरुतो जाताः' (तै. सं. २. २. ११. ४), 'पृश्ने पुत्रा उपमासः' (ऋ. सं. ५. ५८. ५) इत्यादिश्रुतेः । तामेवान्तरिक्षदेवतां केचिद्वाहुः । सा देवी त्वेषं दीप्तम् । अयासां गन्तृणां । मरुतामनीकं समूहम् एकोनपञ्चाशत्संख्याकम् । असूत उत्पादितवती । किमर्थम् । महते रणाय संग्रामाय । मेघजयायेत्यर्थः । ते च मरुतः । सप्सरासः समानरूपा हिंसका वा मेघानाम् । अभ्वं मेघं जनयन्ति उत्पादितवन्तः । आदित् अनन्तरमेव । इषिरां सर्वैरेष्टव्यां । स्वधाम् अन्नं सस्यादिसमृद्धिलक्षणं । पर्यपश्यन् परिपश्यन्ति सर्वे जनाः ॥

एष वः स्तोमो मरुत इयं गीर्मान्दार्यस्य मान्यस्य कारोः ।

एषा यासीष्ट तन्वे वयां विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १० ॥

एषः । वः । स्तोमः । मरुतः । इयम् । गीः । मान्दार्यस्य । मान्यस्य । कारोः ।

आ । इषा । यासीष्ट । तन्वे । वयाम् । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ १० ॥

‘ एष वः ’ इति दक्षमी व्याख्याता ॥ ७ ॥

‘महश्चित्त्वम्’ इत्यष्ट्वं पञ्चमं सूक्तमैन्द्रमागस्त्यं त्रैलोक्यम् । द्वितीया चतुष्पदा विराद् ‘अथ चतुष्पदा’, ‘विराद्दशकैः’ इत्युक्तत्वात्, ‘विराजो दिशः’ (पि. सू. ३. ५) इति पिङ्गलमागेन सूत्रितत्वाच्च । ‘महोऽष्टौ द्वितीया विराद्’ इत्यनुक्रमणिका । समूहो दशरात्रे द्वितीये छन्दोमे मरुत्वतीये इदं ‘विश्वजितोऽसि नरः’ इति खण्डे सूत्रितं—‘द्वितीयस्य हांसा महो महश्चित्त्वमिन्द्र’ (आश्व. श्रौ. ८. ७) इति ॥

महश्चित्त्वमिन्द्र यत् एतान्महश्चिदसि त्यजसो वरूता ।

स नो वेधो मरुतां चिकित्वान्तसुम्ना वनुष्व तव हि प्रेष्ठा ॥ १ ॥

महः । चित् । त्वम् । इन्द्र । यतः । एतान् । महः । चित् । असि । त्यजसः । वरूता ।

सः । नः । वेधः । मरुताम् । चिकित्वान् । सुम्ना । वनुष्व । तव । हि । प्रेष्ठा ॥ १ ॥

हे इन्द्र त्वं यतः कारणान् एतान् मरुतः महश्चित् महतोऽपि सामर्थ्यातिशयवत्त्वात् त्वं निरपेक्षेणापि स्नेहात् न त्यजसीति शेषः । अतः कारणान् महश्चिदसि । चित् इति पादपूरणः । महतोऽपि त्यजसः स्यागात् । यद्वा । एतत् क्रोधनाम । क्रोधाद्वा । वरूता वरिता रक्षिता असि भवसि । यद्वा । मरुतोऽपि स्यागात् वृष्ट्यादिविषयात् वारयितासि । यस्मादेवं तस्मात् हे मरुतां वेधः विधातः सः तादृशस्त्वं चिकित्वान् चेतनावान् अस्मदनुग्रहविषयज्ञानोपेतः सन् नः अस्मभ्यं सुम्ना सुखानि मरुदायत्तानि वृष्ट्यादिरूपाणि वनुष्व देहि । तानि सुम्नानि तव हि प्रेष्ठा तव खलु प्रियतमानि । हिशब्दः ‘अयमिन्द्रो मरुत्सखा’ (ऋ. सं. ८. ७६. २) इत्यादि-श्रुतिषु प्रसिद्धयर्थः ॥

अयुञ्जन्त इन्द्र विश्वकृष्टीर्विदानासो निष्पिधो मर्त्यत्रा ।

मरुतां पृत्सुतिर्हासमाना स्वर्मीळहस्य प्रधनस्य सातौ ॥ २ ॥

अयुञ्जन् । ते । इन्द्र । विश्वऽकृष्टीः । विदानासः । निःसिधः । मर्त्यऽत्रा ।

मरुताम् । पृत्सुतिः । हासमाना । स्वःऽमीळहस्य । प्रधनस्य । सातौ ॥ २ ॥

पूर्वमन्त्रे मरुतामिन्द्रसाहाय्यमुक्तम् । अत्रेन्द्रस्य मरुत्साहाय्यमुच्यते । हे इन्द्र ते मरुतः अयुञ्जन् युज्यन्ते त्वया युक्ता भवन्तीत्यर्थः । कीदृशास्ते । विश्वकृष्टीः विश्वकृष्टयो राज्यत्वेन सर्वजन-वन्तः किञ्च मर्त्यत्रा मर्त्येषु मर्त्यार्थं निष्पिधः निःशेषोदकस्य सेत्तृन् मेघान् विदानासः जानानाः । किञ्च येषां मरुतां पृत्सुतिः सेना स्वर्मीळहस्य प्रधनस्य सुखसेक्तुः प्रकृष्टधनवतो वृत्रादिसंग्रामस्य सातौ लाभे जये निमित्तभूते सति सेना हासमाना हासं कुर्वती हर्षयुक्ता भवति । यद्वा । सुखेन मिह्यते जलं यस्मिन् तादृशस्य प्रधनस्य प्रकृष्टोदकाख्यधनसाधनस्य संग्रामस्य सातौ मेघभेदनायेति यावत् । येषामीदृशी सेनास्ति ते मरुतोऽयुञ्जन्ति संबन्धः ॥

अभ्यक्सा त इन्द्र ऋष्टिरस्मे सनेम्यभ्वं मरुतो जुनन्ति ।

अग्निश्चिद्धिष्मातसे शुशुकानापो न द्वीपं दधति प्रयांसि ॥ ३ ॥

अभ्यक् । सा । ते । इन्द्र । ऋष्टिः । अस्मे इति । सनेमि । अभ्वम् । मरुतः । जुनन्ति ।

अग्निः । चित् । हि । स्म । अतसे । शुशुकान् । आपः । न । द्वीपम् । दधति । प्रयांसि ॥ ३ ॥

हे इन्द्र ते तव सा प्रसिद्धा ऋष्टिः वज्राख्यायुधविशेषः अस्मे अस्मद्वृष्ट्यर्थम् अभ्यक् प्राप्नोति मेघसमीपे । एवं च सति मरुतः अपि । ' सनेमि अह्नाय ' (नि. ३. २७. ४) इति पदं पुराणनामानि इत्युक्तत्वात् सनेमि इति पुराणनाम । पुराणं चिरकालं संगृहीतम् अभ्वम् उदकं जुनन्ति क्षिपन्ति वर्पन्तीत्यर्थः । वृष्ट्या सस्यादिसमृद्धौ सस्याम् अग्निश्चिद्धिष्म । हि स्म इति पूरणे । अग्निरपि अतसे संतते कर्मणि निमित्तभूते सति शुशुकान् दीप्यमानो वर्तते । पश्चात् प्रयांसि चरुपुरोडाशादिहवींषि दधति धारयन्ति ददति वा यजमानाः । किमिव । आपो न द्वीपम् । द्विपार्थस्थोदकवान्पर्वतादिद्वीपः । तं यथा आपो धारयन्ति तद्वत् । यद्वा । आयुधमेवोच्यते । वज्राख्यायुधविशेषोऽतसे काष्ठसमूहे शुशुकान् दीपयन्नाग्निश्चिन् । चिच्छब्दः उपमाार्थे ' दधि चिदित्युपमाार्थे ' (निरु. १. ४) इति यास्कानोपमाार्थस्योक्तत्वात् । काष्ठे ज्वलन्नाग्निरिव तद्वद्दीप्तो वर्तते । एतदेव दीप्तत्वमपेक्ष्य सेत्युक्तम् । एवं च सति आपो द्वीपमिव वृष्ट्युदकानि प्रयांसि सस्याद्यन्नानि दधति धारयन्ति । एतत्सर्वं महानुभावस्येन्द्रस्य ऋष्टेः सामर्थ्य-मितीन्द्रस्य स्तुतिः ॥

त्वं तू न इन्द्र तं रयिं दा ओजिष्ठया दक्षिणयेव रातिम् ।

स्तुतश्च यास्ते चकनन्त वायोः स्तब्धं न मध्वः पीपयन्त वाजैः ॥ ४ ॥

त्वम् । तु । नः । इन्द्र । तम् । रयिम् । दाः । ओजिष्ठया । दक्षिणयाऽइव । रातिम् ।

स्तुतः । च । याः । ते । चकनन्त । वायोः । स्तनम् । न । मध्वः । पीपयन्त । वाजैः ॥ ४ ॥

हे इन्द्र त्वं तु । तुः अवधारणे । त्वमेव तं रयिं त्वहानयोग्यं गवादिधनं दाः देहि । यस्मादितरेभ्योऽपि त्वमेव बहुप्रदः अतोऽस्तिमहद्वन्नं देहीत्यर्थः । वयं तु ओजिष्ठया ओजस्वित्तमया परिक्रमणार्हया दक्षिणया समृद्धिसाधनया गवादिदक्षिणया ऋत्विजम् इव रातिं दातारं त्वां प्रीणयाम इति शेषः । यद्वा । दक्षिणाशब्दो देयद्रव्यसामान्यवचनः । रातिशब्दो बन्धुवचनः । हिरण्यादि-सारवद्द्रव्यप्रदानेन बन्धुं यथा वशीकुर्वन्ति तद्वत् त्वां वशीकुर्म इत्यर्थः । किंच वायोः धौतयुवक्षेपिष्ठस्य शीघ्रवरप्रदस्य ते ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ वायुं त्वां स्तुतः येऽस्मदीयाः स्तोतारः चकनन्त कामयन्ते अस्तवन् । याः स्तुतयः त्वामेव अकामयन्तेति वा योजना ॥ कनतेर्ण्यन्तात् लुङि चङि रूपम् । ' चङ्ग्यन्तरस्याम् ' इति चङः पूर्वमक्षरमुदात्तम् ॥ त्वां होत्रादवः वाजैः हविलक्षणैरग्नैः पीपयन्त

म. १. अ. २३. सू. १६९]

द्वितीयोऽष्टकः

१०३९

आप्याययन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ऽमध्वः मधुरस्य स्तन्यस्य लाभाय बाजैः सारवज्रिरक्षविशेषैः ऽस्तनं
 ऽन । तं यथा आप्याययन्ति तद्वद्वयं त्वां बहुकृतप्रदानाय स्तुत्या हविषा आप्याययामः । त्वं तु
 दातव्यत्वेन प्रसिद्धं धनं सर्वदा देहीत्यर्थः ॥

त्वे रायं इन्द्र तोशतमाः प्रणेतारः कस्य चिद्वतायोः ।

ते पु णो मरुतो मृळयन्तु ये स्मा पुरा गातुयन्तीव देवाः ॥ ५ ॥

त्वे इति । रायः । इन्द्र । तोशतमाः । प्रऽनेतारः । कस्य । चित् । ऋतुऽयोः ।

ते । सु । नः । मरुतः । मृळयन्तु । ये । स्म । पुरा । गातुयन्तिऽइव । देवाः ॥ ५ ॥

हे ऽइन्द्र ऽत्वे तव ऽरायः धनविशेषाः ऽतोशतमाः अतिशयेन प्रीणयितारः ॥ तुष्यतेस्तोषः ।
 छान्दसं शत्वम् ॥ यद्वा । ते रायो रातयो बन्धवो बन्धुभूताः सखिभूता मरुतः तोशतमाः । तोशति-
 वैधकर्मा, ' नितोशयति निबर्हयति ' (नि. २. १९. २९) इति तन्नामसु पाठात् । तोशतमा
 हिंसितृत्वा अवर्षकाणां मेघानाम् । ऽकस्य ऽचिद्वतायोः । ऋतमिति यज्ञनाम । कस्यापि यज्ञेच्छो-
 र्यजमानस्य ऽप्रणेतारः प्रकर्षेण निर्वोढारः । ऽते ऽमरुतः ऽनः अस्मान् सुष्ठु ऽमृळयन्तु । के ते । ऽये
 ऽस्म ये खलु ऽदेवाः द्योतनशीला मरुतः ऽपुरा पूर्वं ऽगातुयन्तीव यज्ञगमनमिच्छन्तीव ते आगत्य
 मृळयन्तु ॥ ॥ ८ ॥

प्रति प्र याहीन्द्र मीळहुपो नृमहः पार्थिवे सद्ने यतस्व ।

अध यदेषां पृथुबुध्नासु एतास्तीर्थे नार्यः पौंस्यानि तस्थुः ॥ ६ ॥

प्रति । प्र । याहि । इन्द्र । मीळहुषः । नृन् । महः । पार्थिवे । सद्ने । यतस्व ।

अध । यत् । एषाम् । पृथुऽबुध्नासः । एताः । तीर्थे । न । अर्यः । पौंस्यानि । तस्थुः ॥ ६ ॥

हे ऽइन्द्र त्वं ऽमीळहुपः उदकसेकृन् ऽनृन् जगन्तृन् नराकारान् वा ऽमहः महतः मेघान्
 ऽप्रति ऽप्र याहि अभिगच्छ । मेघानां वृत्ररूपेण नराकारत्वं युक्तम् । गत्वा च ऽपार्थिवे ऽसद्ने ।
 पृथिवीत्यन्तरिक्षनाम । तत्संबन्धिनि स्थाने ऽयतस्व प्रयत्नं कुरु । तैः सह युध्यस्वेत्यर्थः । यद्वा ।
 हविष्प्रदातृन् कर्मनिर्वाहकान् महतो यजमानान् प्रति गच्छ । गत्वा च पार्थिवे सद्ने देवयज्ञे
 यतस्व । यत्नं कुरु हविर्भोजनाय । ऽअध अपि ऽयन् यदा ऽएषां त्वत्साहाय्यकारिणां मरुतां संबन्धिनः
 ऽपृथुबुध्नासः विस्तीर्णमूलाः ऽएताः पृषद्वर्णा गन्तारो वा अश्वाः ऽअर्यः अरेः शत्रोः ऽपौंस्यानि ऽतीर्थे
 ऽन युद्धमार्ग इव ऽतस्थुः तिष्ठन्ति मेघानाक्रमन्ते । यद्वा । एषां मरुतां पृथुबुध्नासो बृहन्मूला एताः
 कृष्णवर्णा मेघास्तिष्ठन्ति । तत्र दृष्टान्तः । अर्यः अरणीयस्य स्वामिनः पौंस्यानि बलानि तीर्थे न
 राजवीथ्यां यथा तिष्ठन्ति तद्वत् ॥

प्रति घोराणामेतानामयासां मरुतां शृण्व आयतामुपब्धिः ।

ये मर्त्यं पृतनायन्तमूर्ध्वैर्ऋणवानं न पतयन्त सर्गैः ॥ ७ ॥

प्रति । घोराणाम् । एतानाम् । अयासाम् । मरुताम् । शृण्वे । आयताम् । उपब्धिः ।

ये । मर्त्यम् । पृतनायन्तम् । ऊर्मैः । ऋणवानम् । न । पतयन्त । सर्गैः ॥ ७ ॥

हे इन्द्र ते संबन्धनां घोराणां भयानकानां शब्दाभिमानानां^१ वा एतानाम् एतवर्णानाम् अयासाम् अयमानानां गमनशीलानां मरुताम् आयताम् आगन्तृणां मरुताम् उपब्धिः उप गुर्वादिसमीपे गम्यते ज्ञायते उपपद्यते इति वा उपब्धिर्वाक् । शृण्वे श्रूयते ॥ कर्मणि कर्तृप्रत्ययः ॥ ते एव विशिष्यन्ते^२ । ये मरुतः मर्त्यं मरणधर्माणम् ऊर्मैः स्वर्क्षणेन्द्रकनिगमनसाधनैर्वा पृतनायन्तं पृतनामात्मन इच्छन्तं वैरिणं मेघं वा सर्गैः सृष्टैः स्वकीयप्रहारविशेषैः पतयन्त पातयन्ति तेषामेव ध्वनिः श्रूयते इत्यर्थः । पातने दृष्टान्तः । सर्गैः ऋणवानं न ॥ ' छन्दसीवनिर्पा' इति वनिप् ॥ ऋणवन्तम् अधमवैरिणमिव^३ । तं यथा पीडयित्वा तदीयं धनमपहरन्ति तद्वत् । एवंमहानुभावा मरुतस्तवानुगा इतीन्द्रस्य स्तुतिः ॥

त्वं मानैभ्य इन्द्र विश्वजन्त्या रदा मरुद्भिः शुरुधो गोअग्राः ।

स्तवानेभिः स्तवसे देव देवैर्विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ८ ॥

त्वम् । मानैभ्यः । इन्द्र । विश्वजन्त्या । रदं । मरुत्भिः । शुरुधः । गोअग्राः ।

स्तवानेभिः । स्तवसे । देव । देवैः । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ ८ ॥

हे इन्द्र त्वं मानैभ्यः मानार्थम् । चित्तेनेत्यर्थः ॥ तादर्थ्यं चतुर्थी ॥ विश्वजन्त्या विश्वजन्यः ॥ सोः आकारः ॥ विश्वे प्राणिनः उत्पादनीया यस्य तादृशस्त्वं सर्वजनहितशक्त्या वा मरुद्भिः सह शुरुधः शोकस्य रोधयित्रीः^४ शोषिकाः^५ गोअग्राः गर्जितमुदकं वा अग्रे पुरतो यासां ता मेघपङ्क्तीः रदं विलिख विदारय । हे देव द्योतमान त्वं स्तवानेभिः स्तूयमानैः देवैः अन्यैर्मरुदादिभिर्ऋग्विभिर्वा स्तवसे स्तूयसे ॥ उभयत्र कर्मणि कर्तृप्रत्ययः ॥ विद्यामेत्यर्थं व्याख्यातः ॥ ॥ ९ ॥

'न नूनमस्ति' इति पञ्चचं पष्ठं सूक्तमागस्यमैन्द्रम् । अत्रानुक्रमणिका—'न नूनं पञ्चागरस्येनैन्द्रे हविषि मरुतामुद्यत इन्द्रागस्ययोः संवादः ऐन्द्रस्तत्राद्या तृतीया केन्द्रवाक्यं चतुर्थी चादौ बृहती तिस्रोऽनुष्टुभः' इति । सूक्तस्येन्द्रागस्यसंवादरूपत्वादाद्या तृतीया चतुर्थी केन्द्रवाक्यम् । अतस्तासां यस्यवाक्यन्यायेन स ऋषिः । शिष्टे अगस्यवाक्ये । अतस्तयोः स एव ऋषिः । आद्या च बृहती ततस्तिस्रोऽनुष्टुभः । अन्या अविशेषात् त्रिष्टुप् ॥ विशेषविनियोगो लैङ्गिकः ॥ अत्र यास्कः—'अगस्य इन्द्राय हविर्निरुप्य मरुद्भ्यः संप्रदिस्तांचकार स इन्द्र एव परिदेवयांचके' (निरु. १.५) इति ॥

१. क्ष१-शब्दायमानानाम् । २. क्ष-क्ष१-विशेष्यन्ते । ३. क्ष१-ऋणीकमिव वैरिणमिव वा ।

४. क्ष१-रोषस्य वा शोषकाः ।

न नूनमस्ति नो श्वः कस्तद्वेद यदङ्गुतम् ।

अन्यस्य चित्तमभि संचरेण्यमुताधीतं वि नश्यति ॥ १ ॥

न । नूनम् । अस्ति । नो इति । श्वः । कः । तत् । वेद । यत् । अङ्गुतम् ।

अन्यस्य । चित्तम् । अभि । सम्ऽचरेण्यम् । उत । आऽधीतम् । वि । नश्यति ॥ १ ॥

परिदेवनप्रकारः प्रतिपाद्यते । इन्द्र आह । अद्यतनं यदस्ति तत् नूनम् अथ न अस्ति । नूनमत्र विचिकित्सार्थं । अत्र अद्य इति यद्यपि नास्ति तथापि उत्तरवाक्ये श्वः इति दर्शनादत्र अद्येति गम्यते । तथा श्वः अपि नूनं नो । उशब्दः अवधारणे । श्वस्तनमपि नैव नास्ति । अथ यथा अस्मदर्थ-निस्सम् अस्मभ्यं मास्ति किल श्वः कथं लप्स्यते इति भावः । यदङ्गुतम् अन्यस्मै निरूप्य अन्यस्मै दत्तमिति यदस्ति वैपरीत्यं तत् न कः वेद । यद्वा । यदङ्गुतं भावि कार्यं यदस्ति तत्को वेद । अथ श्वो वा लभ्यते इत्याशा न कार्येऽयुक्तं भवति । तदेवाह । अभि संचरेण्यं सर्वतः संचारि अन्यस्य चित्तं मानसं जानातीति^१ शेषः । उत अपि च आधीतम् आध्यातं चिन्तितमपि न हृदयं किमु सकृत्स्मृतं वि नश्यति इति ॥

किं न इन्द्र जिघांससि भ्रातरो मरुतस्तव ।

तेभिः कल्पस्व साधुया मा नः समरणे वधीः ॥ २ ॥

किम् । नः । इन्द्र । जिघांससि । भ्रातरः । मरुतः । तव ।

तेभिः । कल्पस्व । साधुऽया । मा । नः । सम्ऽअरणे । वधीः ॥ २ ॥

इदमगस्त्यवाक्यम् । हे इन्द्र नः अस्मान् अनपराधिनः किं जिघांससि हन्तुमिच्छसि । कथमवध्यश्वमिति अत आह । मरुतः तव भ्रातरः । स्वया भोगप्रदानेन^२ भरणीया इत्यर्थः । अतो वयमवध्वा इत्युक्तं भवति । मरुतामिन्द्रभ्रातृत्वम् एकस्मिन्नेवादितिमर्थे उत्पन्नत्वात् । सा चोत्पत्तिः पुराणेषु प्रसिद्धा । सन्तु भ्रातरस्ततश्च किमिति अत आह । तेभिः तैर्मरुद्भिः सह साधुया साधुस्व कल्पस्व कल्पय हविर्भागं तैः सह युद्धं वा । नः अस्मान् समरणे संग्रामे मा वधीः मा हिंसीः । यद्वा । लुप्तो दृष्टान्तः । संग्रामे यथा विरोधिनं हंसि न तथास्मानिति ॥

किं नो भ्रातरगस्त्य सखा सन्नतिं मन्यसे ।

विद्वा हि ते तथा मनोऽस्मभ्यमिन्न दित्ससि ॥ ३ ॥

किम् । नः । भ्रातः । अगस्त्य । सखा । सन् । अति । मन्यसे ।

विद्वा । हि । ते । यथा । मनः । अस्मभ्यम् । इत् । न । दित्ससि ॥ ३ ॥

इदमिन्द्रवाक्यम् । हे वआतः हे वअगस्य । हविष्प्रदानवरप्रदानाभ्यां परस्परपकारत्वात्
आतृत्वम् । तादृशस्त्वं वसूनां वसन् अस्मद्वितकार्यपि सन् वनः अस्मान् वकिम् वअति वमन्यसे ।
कस्मादपराधादतिक्रम्य मनुषे । अपलपसि । नायमपलापः किन्तु तथ्यमेवेति चेत् उच्यते । गन्तव्यं^१
वते तव वमनः मानसं यथा यथावस्तु वविश्र जानीमः । कथं जानीथेति^२ उच्यते । वअस्मभ्यमिन्न
वदितसि । अस्मदर्थं निरुसमस्मभ्यं दातुं नेच्छस्येव । इत् एवार्थे ॥

अरं कृण्वन्तु वेदिं समग्निमिन्धतां पुरः । तत्रामृतस्य चेतनं यज्ञं ते तनवावहै ॥४॥

अरम् । कृण्वन्तु । वेदिम् । सम् । अग्निम् । इन्धताम् । पुरः ।

तत्र । अमृतस्य । चेतनम् । यज्ञम् । ते । तनवावहै ॥ ४ ॥

इदमिन्द्रवाक्यम् । अपरे अगस्यवाक्यमाहुः । हे ऋत्विजो यूयं अगस्योऽङ्गीकृतवान् तस्मात् वेदिम्
वअरं वकृण्वन्तु । संसार्जनपर्युक्षणादिना परिचरन्तु । तथा वपुरः पुरस्तात् वअग्निम् आहवनीयादिकं
वसम् वइन्धताम् इध्मप्रक्षेपेण प्रज्वालयन्तु । वतत्र अग्नौ वअमृतस्य अमरणलक्षणस्य वेदत्वस्य^३
वचेतनं प्रज्ञापकं वयज्ञं हे अगस्य वते त्वदीयं त्वं चाहं च वतनवावहै । अगस्यवाक्यपक्षे शिष्टम-
विशिष्टम् । तत्र वेद्याममृतस्य तत्साधनस्य हविषो वा चेतनं प्रज्ञापनमासादनं कुरुत । आवां पत्नी-
यजमानौ अध्वर्युयजमानौ वा हे इन्द्र ते त्वदर्थं यज्ञं तनवावहै ॥

त्वमीशिषे वसुपते वसूनां त्वं मित्राणां मित्रपते धेष्ठः ।

इन्द्र त्वं मरुद्भिः सं वदस्वाधु प्राशान ऋतुथा हवींषि ॥ ५ ॥

त्वम् । ईशिषे । वसुपते । वसूनाम् । त्वम् । मित्राणाम् । मित्रपते । धेष्ठः ।

इन्द्र । त्वम् । मरुत्सुभिः । सम् । वदस्व । अध । प्र । अशान । ऋतुथा । हवींषि ॥५॥

इदमगस्यवाक्यम् । हे वसूनां वसुपते अतिप्रभूतानां पुरोडाशाज्यादिधनानां स्वामिन् हे
इन्द्र वत्वमीशिषे ईश्वरो भवसि सर्वस्य । वृत्त्यवृत्तिभ्यां बहुत्वं नित्यं^४ संबन्धश्च^५ प्रतिपद्यते । यद्वा ।
हे वसुपते वसूनामीशिषे इति योजना । द्वितीयो वसुशब्दोऽनुवादो वा । तथा हे मित्राणां मित्रपते
अस्मदादिमित्रस्य नित्यं पालकेन्द्र^६ एव धेष्ठः सर्वस्यातिशयेन धारकोऽसि । हे इन्द्र वत्वम् उक्त-
महिमस्त्वं मरुद्भिः वसं वदस्व तैः साकं सम्यकृतमिति वदस्व । वअध अपि च त्वम् वऋतुथा
ऋतावृतौ । उपलक्षणमेतत्कालस्य । तत्तद्यागकाले वहवींषि आज्यचर्वादीनि वप्राशान प्रकर्षेण
भुङ्क्ष्व ॥ ॥ १० ॥

‘ प्रति वः ’ इति पटुचं सप्तमं सूक्तमागस्यं त्रैषुभं मारुतम् । आये द्वे केवलमारुते । शिष्टा-
श्चतस्रो मरुवदिन्द्रदेवताकाः । ‘ प्रति वः पणमारुतं तु चतस्रोऽन्या मरुवतीयाः ’ इत्यनुक्रमणिका ।
विशेषविनियोगो लैङ्गिकः ॥

प्रति व एना नमसाहमेभि सूक्तेन भिक्षे सुमतिं तुराणाम् ।

रराणता मरुतो वेद्याभिर्नि हेळो धत्त वि मुचध्वमश्वान् ॥ १ ॥

प्रति । वः । एना । नमसा । अहम् । एमि । सुऽउक्तेन । भिक्षे । सुऽमतिम् । तुराणाम् ।

रराणता । मरुतः । वेद्याभिः । नि । हेळः । धत्त । वि । मुचध्वम् । अश्वान् ॥ १ ॥

हे मरुतः वः युष्मान् अहं प्रति एमि अभिगच्छामि । केन साधनेन । नमसा नमस्कारेण हविषा वा । नम इत्यञ्जनाम् । तथा सूक्तेन शोभनवचनेन स्तुतिरूपेण । तुराणां त्वर-
माणानां शत्रूणां हिंसकानां वा युष्माकं सुमतिं शोभनमतिम् अनुग्रहबुद्धिं भिक्षे याचे । इन्द्रस्यैव पुनर्हविष्प्रदानादिदं याच्यते । किंच हं मरुतः यूयं वेद्याभिः वेदितव्याभिः स्तुतिभिः रराणता रममाणेन मनसा इत्थंभूताः सन्तः हेळः । क्रोधनामैतन् । क्रोधं युष्मदभिक्रमजनितं नि धत्त निकृष्टं धारयत त्यजतेत्यर्थः । तथा अश्वान् वि मुचध्वम् रथेभ्यो वियोजयत । क्रोधात् पुनर्गमनं मा कुरुतेत्यर्थः ॥

एष वः स्तोमो मरुतो नमस्वान्हृदा तष्टो मनसा धायि देवाः ।

उपेमा यात मनसा जुषाणा यूयं हि ष्ठा नमस इदृधासः ॥ २ ॥

एषः । वः । स्तोमः । मरुतः । नमस्वान् । हृदा । तष्टः । मनसा । धायि । देवाः ।

उप । ईम् । आ । यात । मनसा । जुषाणाः । यूयम् । हि । स्थ । नमसः । इदृ । वृधासः ॥ २ ॥

हे मरुतः एष वः स्तोमः इदानींक्रियमाणप्रकारो वो युष्माकम् । युष्मदर्थ इत्यर्थः । कीदृशोऽयम् । नमस्वान् । नम इत्यञ्जनाम् । हविलंक्षणाञ्जवान् । न केवलं स्तुतिमात्रं भक्षणाय हविरपि युष्माकमिष्यर्थः । किंच हृदा तष्टः युष्मन्निवेदनबुद्ध्या संपादितः । तादृशः स्तोमो हे देवाः देवनशीलाः मनसा अस्मदनुग्रहवता चित्तेन धायि धार्यताम् । तदर्थं मनसा आवरया बुद्ध्या जुषाणाः ईम् एनां स्तुतिं तद्विश्च सेवमानाः उप आ यात उपागच्छतैव । मा विलम्बं कुरुत । यूयं नमसः अन्नस्य हवीरूपस्य वृधासः स्थ हि वर्धयितारो भवथ खलु । अतो गन्तव्यमेव । इत् पूरणः ॥

स्तुतासो नो मरुतो मृळयन्तुत स्तुतो मधवा शंभविष्ठः ।

ऊर्ध्वा नः सन्तु कोम्या वनान्यहानि विश्वा मरुतो जिगीषा ॥ ३ ॥

स्तुतासः । नः । मरुतः । मृळयन्तु । उत । स्तुतः । मधवा । शम्भविष्ठः ।

ऊर्ध्वा । नः । सन्तु । कोम्या । वनानि । अहानि । विश्वा । मरुतः । जिगीषा ॥ ३ ॥

ते ऽमरुतः ऽस्तुतासः स्तुताः सन्तः ऽनः अस्मान् ऽमृळयन्तु सुखयन्तु । ऽउत अपि च ऽमघषा । मघमिति धननाम । अस्महातव्यबहुधनेन तद्वानिन्द्रः ऽस्तुतः ऽशंभविष्टः सुखस्य भावयितृतमः सन् अस्मान् मृळयतु । किंच हे ऽमरुतः ऽनः अस्माकं ऽजिगीषा ॥ जिगातेर्गैतिकर्मणो जिगीषा ॥ जिगीषितव्यानि प्राप्तव्यानि उत्तरत्रानुभूयमानानि ऽविश्वा सर्वाणि ऽअहानि दिवसानि ऽऊर्ध्वा उन्नतान्युपर्युपरि श्रिया यशसा वा उत्कृष्टानि ऽक्रोम्या काम्यानि^१ स्पृहणीयानि ऽवनानि सर्वैः संभजनीयानि ऽसन्तु । जिगीषा जेतुमिष्टानि जेतव्यानि च सन्तिवति वा योज्यम् । एवं कृत्वा मरुत इन्द्रश्च सुखयन्तिवत्यर्थः ॥

अस्मादहं तविषादीषमाण इन्द्राद्भिया मरुतो रेजमानः ।

युष्मभ्यं हव्या निशितान्यासन्तान्यारे चक्रुमा मृळता नः ॥ ४ ॥

अस्मात् । अहम् । तविषात् । ईषमाणः । इन्द्रात् । भिया । मरुतः । रेजमानः ।

युष्मभ्यम् । हव्या । निशितानि । आसन् । तानि । आरे । चक्रुम । मृळत । नः ॥ ४ ॥

हे ऽमरुतः शृणुत । ऽअहम् ऽअस्मात् प्रसिद्धात् ऽतविषात् बलवतः ऽइन्द्रात् तत्सकाशात् ऽभिया भीत्या ऽईषमाणः पलायमानः पुरतः स्थातुमशक्तः तथा ऽरेजमानः वेपमानश्चाभवम् । ततश्च किमायातमिति अत आह । यानि ऽयुष्मभ्यं ऽहव्या हवींषि ऽनिशितानि संस्कृतानि ऽआसन् ऽतानि तान्येव ऽआरे ऽचक्रुम । तूरे कृतवन्तो वयमिन्द्रभयात् । अतः ऽनः अस्मान् अनपराधिनः ऽमृळत मृळयत सुखयत ॥

येन मानासश्चितयन्ते उस्त्रा व्युष्टिषु शर्वसा शश्वतीनाम् ।

स नो मरुद्भिर्वृषभ श्रवो धा उग्र उग्रेभिः स्थविरः सहोदाः ॥ ५ ॥

येन । मानासः । चितयन्ते । उस्त्राः । विऽउष्टिषु । शर्वसा । शश्वतीनाम् ।

सः । नः । मरुत्ऽभिः । वृषभ । श्रवः । धाः । उग्रः । उग्रेभिः । स्थविरः । सहऽदाः ॥ ५ ॥

हे इन्द्र ऽयेन ऽशवसा बलभूतेन स्वयानुगृहीताः ऽमानासः मान्यास्त्वयाभिमानिताः वा ऽउस्त्राः रश्मयः ऽशश्वतीनां^२ निश्यानां बद्धीनामुपसां^३ व्युष्टिषु गर्वाषु प्रकाशेषु सत्सु ऽचितयन्ते चेतयन्ते प्राणिनां^२ स्वस्वव्यवहाराय प्रज्ञापयन्ति । ऐन्द्रां दिशि तेनैवानुगृहीता उपसो रश्मय उद्गच्छन्तीति प्रसिद्धम् । हे ऽवृषभ वर्धितरिन्द्र ऽसः तादृशस्त्वं ऽमरुद्भिः सहितः ऽश्रवो ऽधाः सर्वत्र श्रूयमाण-मञ्जं धेहि स्थापय देहीत्यर्थः । कीदृशस्त्वम् । ऽउग्रः उद्गूर्णबलः ऽसहोदाः । पराभिभवसामर्थ्यं बलं सहः । तस्य दाता ऽस्थविरः पुरातनः । कीदृशैर्मरुद्भिः । ऽउग्रेभिः क्रूरबलैः । एवंमहानुभावः अञ्जं देहि ॥

१. झ१-क्रोम्यानि । २. झ१-शश्वतीनां मध्ये । यद्वा । तादृशानां उपसां व्युष्टिषु सतीषु प्रकाशेषु 'सत्सु चितयन्ते प्राणिनः ।

त्वं पाहीन्द्र सहीयसो नृन्भवा मरुद्भिरवयातहेळाः ।

सुप्रकेतेभिः सासहिर्दधानो विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ६ ॥

त्वम् । पाहि । इन्द्र । सहीयसः । नृन् । भव । मरुद्भिः । अवयातहेळाः ।

सुप्रकेतेभिः । सासहिः । दधानः । विद्याम । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ ६ ॥

हे ऽइन्द्र ऽत्वं ऽपाहि रक्ष । कान् । ऽसहीयसो ऽनृन् सहस्वितमान् त्वदनुग्रहेण अतिप्रबृद्ध-
बलान् नेतृन् मनुष्यान्स्मान् मरुतो वा । किञ्च ऽमरुद्भिः साकम् अस्मासु ऽववयातहेळाः ऽभव ।
अपगतमन्युर्भव । मरुसु वा तथा भव । किञ्च ऽसुप्रकेतेभिः शोभनप्रज्ञानैर्मरुद्भिः सह ऽसासहिः
शत्रूणांमभिभविता सन् ऽदधानः अस्मदभिमतस्य धारयिता भवेति शेषः । श्लोको व्याख्यातः ॥ ॥११॥

‘चित्रो वः’ इति तृचात्मकमष्टमं सूक्तमागस्थं मारुतं गायत्रम् । ‘चित्रस्तृचं गायत्रम्’
इत्यनुक्रमणिका । लैङ्गिको विशेषविनियोगः ॥

चित्रो वोऽस्तु यामश्चित्र ऊती सुदानवः । मरुतो अहिभानवः ॥ १ ॥

चित्रः । वः । अस्तु । यामः । चित्रः । ऊती । सुदानवः । मरुतः । अहिभानवः ॥१॥

हे ऽमरुतः ऽवः युष्माकं ऽयामः अस्मद्यज्ञागमः ऽचित्रः चायनीयः पूज्यः आश्रयभूतो वा ऽअस्तु
भवतु । न केवलमागमनमेव चित्रं किंतु हे ऽसुदानवः शोभनदानाः हे ऽअहिभानवः अहीयमान-
प्रकाशाः युष्माकं संबन्धी ऽचित्रः स आगमः ऽऊती ऊत्यै रक्षणाय इष्टतर्पणाय वा युक्तश्च भवतु ।
तदागमनं^१ शीघ्रमस्तु अभिमतप्रदं चास्त्विदमर्थः ॥

आरे सा वः सुदानवो मरुत ऋञ्जती शरुः । आरे अश्मा यमस्यथ ॥ २ ॥

आरे । सा । वः । सुदानवः । मरुतः । ऋञ्जती । शरुः । आरे । अश्मा । यम् । अस्यथ ॥२॥

हे ऽसुदानवः शोभनदानाः ऽमरुतः ऽवः युष्माकं संबन्धिनी ऽऋञ्जती प्रसाधयन्ती स्वतेजसा
स्वात्मानमलंकुर्वती^२ प्रसिद्धिं प्राप्नुवाना वा ऽसा प्रसिद्धा ऽशरुः हिंसका ऋष्टिः ऽआरे दूरे भवतु ।
तथा ऽयम् ऽअस्यथ क्षिपथ सः ऽअश्मा व्यापकः आयुधविशेषः ऽआरे । दूरनामैतत् । दूरे भवतु मां न
प्राप्नोतु । यद्वा । आरेशब्दः आराच्छब्दपर्यायः । स च दूरे समीपे च वर्तते । अत्र समीपवचनः ।
यम् अस्मत्तोऽन्यम् अस्थ तं वैरिणमस्माकमुपलोपमः कठिन आयुधविशेषः आरे समीपं प्राप्नोतु ॥

तृणस्कन्दस्य नु विशः परिं वृक्ष सुदानवः । ऊर्ध्वान्नः कर्त जीवसे ॥ ३ ॥

तृणस्कन्दस्य । नु । विशः । परिं । वृक्ष । सुदानवः । ऊर्ध्वान् । नः । कर्त । जीवसे ॥३॥

हे मरुतः १ सुदानवः शोभनदानाः यूयं २ तृणस्कन्वस्य तृणवत् चलनस्वभावस्य शुष्यमाणस्य वा मम ३ विशः पुत्रभृत्यादिरूपाः प्रजाः ४ नु क्षिप्रं ५ परि ६ वृकूत परिवर्जयत बाधापरिहारेण रक्षत । यद्वा । उक्तलक्षणकाकस्यासुरविशेषस्य वा प्रजाः परिवर्जयत । किंच ७ नः अस्मान् ८ ऊर्ध्वान् ९ कर्तं कुरुत १० जीवसे चिरजीवनाय ॥ ॥ १२ ॥

‘ गायत्साम ’ इति त्रयोदशचं नवमं सूक्तमागस्यं त्रैष्टुभमैन्द्रम् । ‘ गायत्सतोना ’ इत्यनुक्रान्तम् । समूहे दशरात्रे तृतीये छन्दोमे मरुत्वतीयशब्दे एतस्सूक्तम् । ‘ विश्वजितोऽभि नरः ’ इति खण्डे सूत्रितं- ‘ तृतीयस्येन्द्रः स्वाहा गायत्साम ’ (आश्व. श्रौ. ८. ७) इति ॥

गायत्साम नभन्यं यथा वेरर्चाम तद्वावृधानं सर्व्वत् ।

गावो धेनवो बर्हिष्यदब्धा आ यत्सन्नानं दिव्यं विवासान् ॥ १ ॥

गायत् । साम् । नभन्यम् । यथा । वेः । अर्चाम् । तत् । ववृधानम् । स्वऽवत् ।

गावः । धेनवः । बर्हिषि । अदब्धाः । आ । यत् । सन्नानम् । दिव्यम् । विवासान् ॥ १ ॥

हे इन्द्र १ नभन्यं नभस्यं नभसि भवं नभोभ्यापिनं हिंसकं वा राक्षसादिकस्य । नभतिर्वधकर्मा, ‘ नभति अर्चति ’ (नि. २. १९. १०) इति वधकर्मसु गणनात् । तादृशं २ साम हे इन्द्र ३ यथा ४ वेः येन प्रकारेण वेसि तथा ५ गायत् गायत्युद्गाता । ६ तत् तस्मात् यतः स्तोति ततः कारणात् ७ ववृधानं बर्धमानं ८ स्वर्वत् फलभूतेन स्वर्गेण तद्वच्छब्दं यथा वेः तथा ९ अर्चाम पूजयाम शंसामेत्यर्थः । स्तुतमनु शंसतीति न्यायात् । यद्वा । तदुक्तलक्षणं साम ववृधानं सर्व्वत्र यथा भवति तथा अर्चाम् । किंच १ धेनवः दोग्ध्यः २ अदब्धाः अहिंसिताः ३ गावः ४ यत् बर्हिषि ५ सन्नानं सीदन्तं ६ दिव्यं दिवि भवमिन्द्रं त्वाम् ७ आ ८ विवासान् ९ । विवासतिः परिचरणकर्मा । आगत्य परिचरन्ति क्षीरं दुहन्ति तथा अर्चाम् ॥

अर्चद्वृषा वृषभिः स्वेदुहव्यैर्मृगो नाश्रो अति यजुगुर्यात् ।

प्र मन्दयुर्मनां गूर्तं होता भरते मर्यो मिथुना यजत्रः ॥ २ ॥

अर्चत् । वृषा । वृषभिः । स्वदुहव्यैः । मृगः । न । अश्रः । अति । यत् । जुगुर्यात् ।

प्र । मन्दयुः । मनाम् । गूर्तं । होता । भरते । मर्यः । मिथुना । यजत्रः ॥ २ ॥

१ वृषा हविषा वर्धिता अयं यजमानः २ स्वेदुहव्यैः स्वायत्तेदुहविकैः । यद्वा । स्वयंप्राप्तेन्धकं हव्यं येषां तादृशैः । ३ वृषभिः वर्षकैर्हविष्प्रदानृभिः अध्वर्यादिभिर्विशिष्टः सन् ४ अर्चत् अर्चयतीन्द्रम् । यद्वा । वृषा फलस्य वर्धितायमिन्द्रः उक्तलक्षणैरध्वर्यादिभिरर्च्यते । ५ यत् यस्मात् ६ अन्नः व्यापकः पानार्थं धावन् ७ मृगो ८ न हरिणादिरिवायमिन्द्रः अन्नोऽन्नानशीलः सन् ९ अति १० जुगुर्यात् अत्यर्थमुपयुक्ते हविर्भक्षणाय । यथा मृगः क्षुत्पिपासादितः शीघ्रमुपयुक्ते तथायमिन्द्रोऽपि । यस्मादेवं तस्मादर्चति ।

१. अ१-किंच यद्यस्मात् अदब्धा अहिंसिता धेनवो नूतनप्रसवा गावो बर्हिषि यज्ञे तदर्थं दिव्यं सन्नानं देवयजनसाधनम् । यद्वा मत्वर्थो लुप्यते । सन्नान्तं दिव्यं दिविभवम् आविवासान् ।

यद्वा । अयमिन्द्रो यत् यथा अग्नो मृग इव अति जुगुप्सात् भक्षयेत् तथा भर्चतीत्यर्थः । किंच हे 'गूर्त उद्गूर्णेन्द्र' 'मनां मननं स्तोत्रमिच्छतां देवानां' 'मन्दयुः स्तुतियुक्तः' 'मर्यः' 'होता मानुषः एतन्नामकः क्रत्विक्' 'यजत्रः यागनिष्पादकः सन्' 'मिथुना मिथुनानि युग्मरूपाणि याज्यापुरोनुवाचयादीनि मिथुनी वा जायापतिरूपः सन्' 'प्र' 'भरते प्रकर्षेण संपादयति तस्माद्वर्चतीत्यर्थः ॥

नक्षद्द्वोता परि सद्म मिता यन्भरद्भर्मा शरदः पृथिव्याः ।

क्रन्ददध्वो नयमानो रुवद्गौरन्तर्दुतो न रोदसी चरद्वाक् ॥ ३ ॥

नक्षत् । होता । परि । सद्म । मिता । यन् । भरत् । गर्भम् । आ । शरदः । पृथिव्याः ।

क्रन्दत् । अर्धः । नयमानः । रुवत् । गौः । अन्तः । दूतः । न । रोदसी इति । चरत् । वाक् ॥ ३ ॥

'होता होमनिष्पादकोऽयमग्निः' 'मिता परिमिता' 'सद्म सदनानि गार्हपत्यादिस्थानानि' 'परि' 'यन्' 'परितो गच्छन्' 'नक्षत् व्याप्नोति । व्याप्य च' 'शरदः संवत्सरसंबन्धिनं' 'पृथिव्याः भूम्याश्च संबन्धिनं' 'गर्भं गर्भस्थानीयमश्वं हविलक्षणम्' 'आ' 'भरन् आहरति स्वीकरोति । संभरति वा । संवत्सरपर्यन्तं वर्धितं भूम्यामुत्पन्नमित्यर्थः । यद्वा । संवत्सरसंबन्धिनं वसन्तादिकाले ज्योतिष्टोमादिषु दीयमानं पार्थिवं हविर्भरत् । 'वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत' इति श्रुतेः । तथा कृत्वा 'क्रन्ददध्वः । लुप्तोपममेतत् । अथ इव क्रन्दति हर्षातिशयात्' । किं कुर्वन् । 'नयमानः नयन्निन्द्राय हविर्भारम्' । किंच 'गौः गन्ता उद्गुप्तो वृष इव' 'रुवत् रौति शब्दायते । किं कुर्वन् । 'दूतो' 'न वार्ता-हरो दूत इव' 'रोदसी रोदस्योर्द्यावापृथिव्योः' 'अन्तः मध्ये रोदस्योरन्तरा' 'वाक् स्तूयमानः स्तुवन् वा देवान्' 'चरत् चरति गच्छति । हविःस्वीकाराय पृथिवीं तत्प्रापणाय शुलोकं च परिभ्रमतीत्यर्थः ॥ वक्तेः कर्तरि कर्मणि वा 'किञ्चि' 'इत्यादिना किञ्दीर्घा संप्रसारणाभावश्च ॥

ता कर्मावतरास्मै प्र च्यौत्नानि देवयन्तो भरन्ते ।

जुजोषदिन्द्रो दस्मवर्चा नासत्येव सुगम्यो रथेष्ठाः ॥ ४ ॥

ता । कर्म । अवतरा । अस्मै । प्र । च्यौत्नानि । देवयन्तः । भरन्ते ।

जुजोषत् । इन्द्रः । दस्मवर्चाः । नासत्याश्च । सुगम्यः । रथेऽस्थाः ॥ ४ ॥

'ता तानि' 'अवतरा अवतराणि व्यासतराणि वा' 'हवींषि' 'अस्मै इन्द्राय तदर्थं' 'कर्म कर्मः संपादयामः ॥ कृजश्छान्दसे वर्तमानार्थे लुङि 'मन्त्रे घस' इति च्लेर्लुक् । 'छन्दस्युभयथा' इति आर्धधातुकत्वेन क्त्वाभावाद्गुणः ॥ 'च्यौत्नानि व्यावयिनृणि दृढानि स्तोत्राणि कर्माणि स्वकीयानि सामर्थ्यानि वा' 'देवयन्तः देवानात्मन इच्छन्तो यजमानाः' 'प्र' 'भरन्ते प्रकर्षेण संपादयन्ति । तद्द्वयमपि संपादयाम इत्यर्थः । 'दस्मवर्चाः दर्शनीयतेजाः शत्रूपक्षयणबलो वा' 'नासत्येव नासत्याविष

१. क-परिमिता परिमितानि; झ-परिमितानि । २. झ१-हर्षातिशयात् तदा नयमानः नयन् देवेषु हविर्भारम् (हविर्भारम्) । ३. ज-त- 'वा' नास्ति ।

अग्निनाविव । तौ हि द्यावापृथिव्याऽमानौ । ताविव ^१सुगम्यः सुगम्यः सुखेन गन्तुं शक्यः ^२रथेष्टाः रथे वर्तमान एवभूतः सन् ^३जुजोषत् अस्मकृतं स्तोत्रादि कर्म सेवताम् ॥

तमुं ^४ष्टुहीन्द्रं यो ह सत्वा यः शूरो मघवा यो रथेष्टाः ।

प्रतीचश्चिद्योधीयान्वृषण्वान्वववृषश्चित्तमसो विहन्ता ॥ ५ ॥

तम् । ऊँ इति । स्तुहि । इन्द्रम् । यः । ह । सत्वा । यः । शूरः । मघवा । यः । रथेऽस्थाः ।

प्रतीचः । चित् । योधीयान् । वृषण्ऽवान् । वववृषः । चित् । तमसः । विऽहन्ता ॥ ५ ॥

^१तमुं तमेव ^२इन्द्रं ^३स्तुहि हे होतः स्तुतिं कुरु । किमस्याधिक्यमिति उच्यते^४ । ^५यो ^६ह यः खलु ^७सत्वा अतिप्रभूतबलः । यद्वा । सत्वा सादकः शत्रूणाम् । ^८यः च ^९शूरः शौर्योपेतः ^{१०}मघवा बलवानस्रवान् वा । ^{११}यः च ^{१२}रथेष्टाः रथे वर्तमानः । किंच ^{१३}प्रतीचश्चित् प्रत्यभिमुखं योद्धुरपि ^{१४}योधीयान् योद्धृतमः ॥ प्रतिपूर्वादञ्जतेः किन्तान् लुप्तमकारान् शसि 'अचः' इति अकारलोपे 'ची' इति दीर्घः । 'अञ्जेञ्छन्दस्यसर्वनामस्थानम्' इति विभक्तिरुदात्ता ॥ ^{१५}वृषण्वान् । वृषाणो वर्णितारो वज्रादयः । तद्वा । 'वृषा ते वज्र उत ते वृषा रथः' (ऋ. सं. २. १६. ६) इति हि निगमः । तथा ^{१६}वववृषश्चित्तमसः आवरकस्यापि तमसो मेघादेः ^{१७}विहन्ता विशेषेण घातकः । यस्मादेवं महानुभावः तस्मान् स्तुहि ॥ ॥ १३ ॥

प्र यदित्था महिना नृभ्यो अस्त्यरं रोदसी कक्ष्ये^१ नास्मै ।

सं विव्य इन्द्रो वृजनं न भूम भर्ति स्वधावाँ ओपशमिव द्याम् ॥ ६ ॥

प्र । यत् । इत्था । महिना । नृभ्यः । अस्ति । अरम् । रोदसी इति । कक्ष्ये^२ इति । न । अस्मै ।

सम् । विव्ये । इन्द्रः । वृजनम् । न । भूम । भर्ति । स्वधाऽवान् । ओपशमऽइव । द्याम् ॥ ६ ॥

^१यत् यः इन्द्रः ^२महिना महत्वेन स्वैश्वर्येण ^३नृभ्यः नेतृभ्यः कर्मनिर्वाहकेभ्यो यजमानेभ्यः ^४प्र अस्ति प्रभवति ईष्टे स्वर्गादिप्रदाने^५ रक्षितुम् ^६अस्मै रक्षकायेन्द्राय ^७रोदसी द्यावापृथिव्यौ ^८कक्ष्ये कक्षयते सती संचाराय ^९न ^{१०}अरं नालं न पर्याप्ते । जगतोऽधीशस्येन्द्रस्य संचारायात्पत्वात् द्यावापृथिव्यौ न पर्याप्ते इत्यर्थः । सृष्टादपि स्वष्टुर्महिन्नोऽधिकरवादिति भावः । अयम् ^{११}इन्द्रो ^{१२}वृजनं ^{१३}न ^{१४}भूम भूमिं भूतानि वा वृजनं न वृजनमिव ॥ वृजेः कर्तनार्थस्येदं रूपम् ॥ तदिव तथा आवृणोति तथायमपि स्वतेजसा ^{१५}सं ^{१६}विव्ये सम्यगावृणोति लोकत्रयम् । किंचायं ^{१७}स्वधावान् अस्रवान् वृष्टिलक्षणोदकवान् वा ^{१८}धां दिवं ^{१९}भर्ति बिभर्ति । धारणे दृष्टान्तः । ^{२०}ओपशमिव । ईषदुपशेते इत्योपशं शृङ्गं तद्वपभ इव । गद्वा । परस्परं समीपे वर्तमानं क्षिरयन्तरिक्षालयं लोकद्वयम् ओपशम् । तदिव धां बिभर्ति । लोकत्रयमपि बिभर्तीत्यर्थः ॥ भृजो लटि छान्दसः शपो लुक् ॥

समत्सु त्वा शूर सतामुराणं प्रपथिन्तमं परितंसयध्वै ।

सजोषस इन्द्रं मदे क्षोणीः सूरि चिद्ये अनुमदन्ति वाजैः ॥ ७ ॥

समत्सु । त्वा । शूर । सताम् । उराणम् । प्रपथिन्तमम् । परिऽतंसयध्वै ।

सजोषसः । इन्द्रम् । मदे । क्षोणीः । सूरिम् । चित् । ये । अनुमदन्ति । वाजैः ॥ ७ ॥

हे शूर शौर्योपेतोऽन्ध समत्सु संग्रामेषु सतां स्वामेवाश्रित्य वर्तमानानां प्राणिनाम् उराणम् उरुण्यतिप्रभूतानि बलादीनि कुवाणं प्रपथिन्तमं प्रकृष्टमार्गतमं सुकृतिनासुतसमार्गभूतम् इन्द्रं शत्रूणां दारकं त्वा त्वां परितंसयध्वै अवतंसीकर्तुं भूषणीकर्तुम् । भूषयितुं वा निमित्तेऽर्थे । मदे तव मदाथं च सजोषसः सह सेवमानाः समानप्रीतयो वा क्षोणीः क्षोण्यो विशः परिजना मरुतः प्रयतन्ते । कीदृशास्ते । ये वाजैः बलैः अनुमदन्ति अनुकूलं मादयन्ति संग्रामे मरुतस्तमेव स्वामिन् कृत्वा मादयन्ति हर्षयन्तीत्यर्थः । यद्वा । ये यजमाना वाजैर्हविर्भिर्मादयन्ति ते समानप्रीतियुक्तास्तव मनुष्य-भूता ऋत्विजो यजमानभूताः प्रजाः समत्सु सहमादनस्थानेषु यागेपूक्तलक्षणविशिष्टं त्वामेव पूजयितुं तव मादाय च प्रयतन्ते ॥

एवा हि ते शं सर्वना समुद्र आपो यत् आसु मदन्ति देवीः ।

विश्वा ते अनु जोष्या भूद्वौ सूरिश्चिद्यदि धिषा वेषि जनान् ॥ ८ ॥

एव । हि । ते । शम् । सर्वना । समुद्रे । आपः । यत् । ते । आसु । मदन्ति । देवीः ।

विश्वा । ते । अनु । जोष्या । भुत् । गौः । सूरिन् । चित् । यदि । धिषा । वेषि । जनान् ॥ ८ ॥

हे इन्द्र एवा हि एवं हि सति ते तव संबन्धीनि सर्वनानि । सृयते सोमोऽन्नेति तवनानि सोमयागाः । ते शं सुखकरा भवन्ति । कथं सति । यत् यदि देवीः देव्यः श्रोतमानाः आपः समुद्रे उदकसमुद्रवणापादानभूतेऽन्तरिक्षे आसु प्रजासु निमित्तभूतासु ते त्वां मदन्ति मादयन्ति ॥ अन्तर्भावितण्यर्थोऽयम् ॥ यदा प्राण्युपकारार्थं वर्षणाय त्वां प्रेरयन्ति वृष्ट्युदकानि तदा खलु तव सोमयागाः सुखकरा भवन्ति । यज्ञसाधनवृष्टिप्रदानेन यागाच्चिर्वर्तयेत्यर्थः । किंच हे इन्द्र विश्वा गौः सर्वापि स्तोत्रशस्त्ररूपा वाक् ते त्वाम् अनुक्रमेण जोष्या जोषणाहं प्रीणयित्री भूम् भवति । कदा । यदि सूरिश्चिन् स्तोत्रादिप्रेरयितृन् स्तोत्रजनानपि धिषा धिषण्या प्रज्ञया वृष्टिप्रदानरूपेण कर्मणा वा वेषि कामयसे तदा सर्वापि स्तुतिस्त्वदर्थं भवति ॥

असाम यथा सुषत्वार्य एन स्वभिष्टयो नरां न शंसैः ।

असद्यथा न इन्द्रो वन्दनेष्टास्तुरो न कर्म नयमान उक्था ॥ ९ ॥

असाम । यथा । सुऽसत्वार्यः । एन । सुऽअभिष्टयः । नराम् । न । शंसैः ।

असत् । यथा । नः । इन्द्रः । वन्दनेऽस्थाः । तुरः । न । कर्म । नयमानः । उक्था ॥ ९ ॥

हे ऽपुन इन ईश्वर इन्द्र ऽयथा ऽसुसखायः शोभनत्वद्रूपसहायवन्तः ऽअसाम भूयास्म किंच^१ ऽस्वभिष्टयः शोभनाभ्येषणाः शोभनाभीष्टाश्चासाम । किमिव । ऽनरां ऽन ऽशंसैः । नराणां राजादीनां शंसैः शंसनैरिव । स्तुतिभिर्मयथा मनुष्याः शोभनाभीष्टा भवन्ति तद्वत् । इदानीं परोक्षेणाह । ऽनः अस्मभ्यम् ऽइन्द्रः ऽवन्दनेष्टाः अस्मरस्तुतौ वर्तमानः सन् ऽतुरो ऽन त्वरमाण इव नः अस्माकं ऽकर्म ऽउक्था उक्थैः शस्त्रैः ऽनयमानः फलं प्रापयन् स्तुत्या तुष्टः सन् अस्मदीयेन कर्मणा फलप्रापयिता ऽयथा ऽअसत् भवेत् । हे ऋत्विजः तथा कुरुतेति शेषः ॥

विष्पर्धसो नरां न शंसैरस्माकांसदिन्द्रो वज्रहस्तः ।

मित्रायुवो न पूर्पति सुशिष्टौ मध्यायुव उप शिक्षन्ति यज्ञैः ॥ १० ॥

विऽस्पर्धसः । नराम् । न । शंसैः । अस्माकं । असत् । इन्द्रः । वज्रऽहस्तः ।

मित्रऽयुवः । न । पूऽर्पतिम् । सुऽशिष्टौ । मध्यऽयुवः । उप । शिक्षन्ति । यज्ञैः ॥ १० ॥

ऽनरां नेतृणां मध्ये सस्पर्धान् नरान् यथा ऽविस्पर्धसः कुर्वन्ति सखिभूताः तद्वद्वयमपीन्द्रं ऽशंसैः स्तुतिभिः सखायो वयं तं तथा कुर्मः । स च ऽवज्रहस्तः विरोधिशिक्षणाय सर्वदा वज्रधारी ऽइन्द्रः अस्माकम् ऽअसत् । विस्पर्धमनुकूलो भवतु । किंच ऽमित्रायुवो ऽन मित्रेच्छवो हितैषिण इव ऽसुशिष्टौ सुशासने वर्तमानं ऽपूर्पति पुरः स्वामिनं यथा अभिमतदानेन पूजयन्ति तथा ऽमध्यायुवः अस्माकं श्रियां यज्ञसां च मध्येऽवस्थितिं कामयमाना अध्वर्यादयः ऽयज्ञैः यज्ञसाधनैर्हविःस्तोत्रादिभिः ऽउप ऽशिक्षन्ति उपेत्य यजन्ते । शिक्षतिर्दानकर्मा ॥ ॥ १४ ॥

यज्ञो हि ज्येन्द्रं कश्चिद्वृन्धञ्जुहुराणश्चिन्मनसा परियन् ।

तीर्थे नाच्छा ततृषाणमोको दीर्घो न सिध्रमा कृणोत्यध्वा ॥ ११ ॥

यज्ञः । हि । स्म । इन्द्रम् । कः । चित् । ऋन्धन् । जुहुराणः । चित् । मनसा । परिऽयन् ।

तीर्थे । न । अच्छ । ततृषाणम् । ओकः । दीर्घः । न । सिध्रम् । आ । कृणोति । अध्वा ॥ ११ ॥

ऽकश्चित् ऽयज्ञः यज्ञवान् यज्ञानुष्ठायी ऽऋन्धन् वर्धयन् भवति । इन्द्रं यज्ञेन वर्धयतीत्यर्थः । ऽजुहुराणश्चित् कुटिलगतिस्तु कश्चित् ऽमनसा केवलेन ऽपरियन् परितो गच्छन् लौकिकविषयादिकं ध्यायन् वर्तते । यद्वा । परि वर्जनार्थः । वर्जयित्वा गच्छन्नेदं प्राप्नोति । तत्र दृष्टान्तः । ऽतीर्थे प्रसिद्धे मार्गे ऽअच्छ आभिमुख्येन समीपे वर्तमानम् ऽओकः पानीयादिकं सदनं ऽततृषाणं पिपासायुक्तं यथा अविलम्बेन प्रीणाति । स यथा तत्सदनमागच्छतीत्यर्थः । तद्वत् यज्ञेन कश्चित् पुमानिन्द्रमभिगच्छतीति । कुटिलस्य दृष्टान्तः । ऽदीर्घो ऽन वक्रत्वेनातिदूरः ऽअध्वा मार्ग इव । स यथा ऽसिध्रं फलं पानीयादिरूपं फलार्थिनं वा पुरुषम् ऽआ ऽकृणोति अर्वाकरोति नीचैः करोति वर्जयतीत्यर्थः । तस्माद्यज्ञमार्गमजानानो वक्रो दूरे परिभ्रमति नेन्द्रं तर्पयति । तद्विलक्षणस्तु वर्जयत्येव ॥

मो षू ण इन्द्रात्र पृत्सु देवैरस्ति हि ष्मा ते शुष्मिन्नवयाः ।

महश्चिद्यस्य मीळहुषो यव्या हविष्मतो मरुतो वन्दते गीः ॥ १२ ॥

मो इति । सु । नः । इन्द्र । अत्र । पृत्सु । देवैः । अस्ति । हि । स्म । ते । शुष्मिन् । अवऽयाः ।

महः । चित् । यस्य । मीळहुषः । यव्या । हविष्मतः । मरुतः । वन्दते । गीः ॥ १२ ॥

हे इन्द्र इन्द्रात्र पृत्सु एषु उपस्थितेषु संग्रामेषु वृष्ट्यर्थं मेघजयेषु देवैः मरुदादिभिः सह षमः अस्मान् षमो षु मैव स्याक्षीरिति शेषः । मरुत्सहितो युध्यस्वेत्यर्थः । हे शुष्मिन् बलवन्निन्द्र अस्ति व हि स्म ते अस्ति हि स्म तव खलु । तव किमस्तीति उच्यते । अवयाः अवयजनम् अव-युज्य पृथक्कृत्य यजनं हविर्भागोऽस्ति । मरुद्भ्यः पृथगप्यस्ति हविर्भागः । केवलं मरुद्भ्य एव दीयते नास्मभ्यम् अतः कथं योस्यामीति न मन्तव्यमित्यर्थः । यद्वा । अवयाः शत्रूणां वर्जनाय गन्ता वज्रोऽस्ति ते । किंच हविष्मतः प्रदेयहवियुक्तस्य मीळहुषः हविष्प्रदातुः । यद्वा । एतत्पद-द्वयं मरुतां विशेषणम् । यस्य मम यव्या फलेनेन्द्रेण वा सह मिश्रयन्ती गीः स्तुतिशस्त्रादिरूपा वाक् महश्चिन् महतोऽपि मीळहुषः सेकृन् हविष्मतो दत्तहविषा तद्वतः मरुतो वन्दते स्तौति ॥

अथ त्रयोदश्या सूक्तादिमारभ्य कृतां स्तुतिं निगमय्य फलं प्रार्थयते ॥

एष स्तोम इन्द्र तुभ्यमस्मे एतेन गातुं हरिवो विदो नः ।

आ नो ववृत्त्याः सुविताय देव विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १३ ॥

एषः । स्तोमः । इन्द्र । तुभ्यम् । अस्मे इति । एतेन । गातुम् । हरिऽवः । विदः । नः ।

आ । नः । ववृत्त्याः । सुविताय । देव । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरऽदानुम् ॥ १३ ॥

हे इन्द्र इष स्तोमः इदानींकारितप्रकारः स्तोत्रविशेषः तुभ्यं त्वदर्थम् । हे हरिवः हरिभ्यां तद्वन्निन्द्र एतेन स्तोत्रेण गमनेन वा नः अस्मदीयं गातुं देवयजनमार्गं विदः विदस्व । विदित्वा च हे देव सुविताय सुहिताय शोभनगमनाय वा नः अस्मान् आ ववृत्त्याः आवर्तस्व अस्मद्यागं प्रत्यागच्छ । विद्याम इत्यादि व्याख्यातम् ॥ १५ ॥

‘ त्वं राजा ’ इति दशर्चं दशमं सूक्तमागस्यमैन्द्रं त्रैष्टुभम् । ‘ त्वं राजा दक्ष ’ इत्यनुक्रान्तम् । पृष्ठये षळहे स्तोमवृद्धौ स्तोमातिशंसनार्थं होत्रकैरेतच्छस्तव्यम् । ‘ ऐन्द्राणि त्रैष्टुभान्यमरुच्छब्दान्यावपेरन् ’ (आश्व. श्री. ७. १२) इति सूत्रम् ॥

त्वं राजेन्द्र ये च देवा रक्षा नृन्पाह्यसुर त्वमस्मान् ।

त्वं सत्पतिर्मघवा नस्तर्हत्रस्त्वं सत्यो वसवानः सहोदाः ॥ १ ॥

त्वम् । राजा । इन्द्र । ये । च । देवाः । रक्ष । नृन् । पाहि । असुर । त्वम् । अस्मान् ।

त्वम् । सत्पतिः । मघवा । नः । तर्हत्रः । त्वम् । सत्यः । वसवानः । सहोदाः ॥ १ ॥

हे इन्द्र त्वं राजा अधिपतिः सर्वस्य जगतः । किञ्च ये देवाः मरुदादयः सन्ति तेषामपि विशेषेण । अतो हे असुर शत्रूणां निरसितः त्वं नृन् अस्मान् कर्मेनेतृन् यजमानान् रक्ष पालय । विशेषतोऽस्मानपि रक्ष । त्वं च सत्पतिः सतां मतः कर्मफलस्य वा पाता मघवा धनवान् नः अस्माकं तर्हत्रः तारयिता पापात् किञ्च त्वं सत्यः अबाध्यः सत्यफलो वा वसवानः स्वतेजसा सर्वं छादयन् वसूनि वा कुर्वन् स्तोत्रभ्यः सहोदाः सहसो बलस्य दाता भवेति शेषः ॥

दनो विश इन्द्र मृधवाचः सप्त यत्पुरः शर्म शारदीर्दत् ।

ऋणोरपो अनवद्यार्णा यूने वृत्रं पुरुकुत्साय रन्धीः ॥ २ ॥

दनः । विशः । इन्द्र । मृधवाचः । सप्त । यत् । पुरः । शर्म । शारदीः । दत् ।

ऋणोः । अपः । अनवद्य । अर्णाः । यूने । वृत्रम् । पुरुकुत्साय । रन्धीः ॥ २ ॥

हे इन्द्र त्वं वृत्रसंबन्धसुराणां पुरभेदनसमये मृधवाचः मर्षणवचनाः विशः तदीयाः प्रजाः शर्म सुखं यथा भवति तथा दनः अदमयः ॥ दमेरिदं रूपम् । यद्वा । वर्णव्यत्ययः ॥ नदः । अनदः अशब्दयः असुरप्रजाः । अतिभयंकरशब्दमकरोः । कदेति आह । यत् यदा शारदीः प्रत्यग्राः । यद्वा । एतत्संवत्सरलक्षणकः । संवत्सरपर्यन्तं दृढीकृता अपि । सप्त पुरः एतत्संस्थाकाः पुरीः दत् अदारयः ॥ पुरुषव्यत्ययः । दृष्ट्या तर्लङि छान्दसो विकरणस्य लुक् । ' रास्सस्य ' (पा. सू. ८. २. २४) इति नियमात् तलोपाभावः ॥ तथा कृत्वा हे अनवद्य कातरत्वानिन्दावन हे इन्द्र अर्णाः अरणशीलाः अपः तदीयदुर्गस्थानानि उदकाश्रयाणि तटाकादीन् ऋणोः । अगमयः प्रावर्तयः । भग्नान्यकरोः । एवमुपद्रुस्य पुरुकुत्साय एतन्नाम्ने राज्ञे यूने नित्यतरुणाय तदर्थं वृत्रम् एतन्नामकमसुरं रन्धीः असाध्यः अहनः । अयमैतिहासिकपक्षः । निरुक्तरुद्ध्या तु हे इन्द्र मृधवाचो विशो मर्षणध्वनियुक्ता वृष्टिरूपाः प्रजा दनः अदमयः । अशब्दयो वा । अवर्षय इत्यर्थः । कदा । यद्यदा सप्त पुरः शारदीर्दत् सर्पणस्वभावान् प्रत्यग्रान् वृष्ट्या जगत्पूरकान् मेघानदारयः तदेत्यर्थः । तथा कृत्वा हे अनवद्य अर्णा अरणस्वभावा अपः ऋणोः अगमयः प्रावर्तयः कुल्यादिरूपेण । अनन्तरं यूने पुरुकुत्साय वृत्रं मुख्यं मेघं रन्धीः असाध्यः अहनः । अयमर्थः ' त्वं ह त्यदिन्द्र सप्त युध्यन् ' (ऋ. सं. १. ६३. ७) इत्यादिमन्त्रान्तरेषु प्रसिद्धः । यारकस्त्वेवं व्याख्यात्—' दनो दानमनसो नो मनुष्यानिन्द्र मृधवाचः कुरु ' (निरु. ६. ३१) इति ॥

१. झ१—पालय । अथवा नृन् रक्ष । २. क-ख—एतत्संवत्सरपर्यन्तम् ; ज—एतत्संवत्सरलक्षणकः ।

३. झ—हे अनवद्य कातरत्वानिन्दान् ; झ—हे अनवद्य कातरतयत्वानिन्दते । ४. फ—व्याख्यात् ।

अजा वृत इन्द्र शूरपत्नीद्यां च येभिः पुरुहूत नूनम् ।

रक्षो अभिमशुषं तूर्वयाणं सिंहो न दमे अपांसि वस्तोः ॥ ३ ॥

अज । वृतः । इन्द्र । शूरपत्नीः । दाम् । च । येभिः । पुरुहूत । नूनम् ।

रक्षो इति । अभिम् । अशुषम् । तूर्वयाणम् । सिंहः । न । दमे । अपांसि । वस्तोः ॥ ३ ॥

हे इन्द्र शूरपत्नीः शूरैः रक्षोभिः पालिताः वृतः । वर्तन्ते आस्विति वृतोऽसुरपुरीः । यद्वा । शूरा यजमानाः । तैः पालिताः वृतो वेदिभूमीः । अज गच्छ जेतुम् । तथा कृत्वा चान् अभिम् । नूनम् अवश्यम् अज । किं त्वमेक एव न । हे पुरुहूत बहुभिर्बहुधा वा आहूतेन्द्र येभिः मरुदादिभिरनुगतोऽसि तैः सहितः सन् । तथा कृत्वा अशुषम् आशोषयितारमशान्तं वा तूर्वयाणं तूर्णगमनम् अभिम् वैद्युतं होमाधारं वा अभिम् रक्षो रक्षस्वैव । किमर्थं रक्षणमिति उच्यते । दमे गृहे अपांसि कर्माणि कुर्वन् वस्तोः वस्तुम् । यद्वा । वासयितुं स्थापयितुम् । कारयितुमित्यर्थः । यज्ञद्विद्सु हतेष्वग्नौ सुस्थिरे सति यागाद्यनुष्ठानपरः स्थास्यामीत्यर्थः । रक्षणे दृष्टान्तः । सिंहः इव । स यथा स्वाश्रयभूतं वनं गजाद्युपद्रवपरिहारेण रक्षति तद्वत् । असुरपुरभङ्गगमने वा दृष्टान्तः । सिंहो यथा निर्भयो विरोधिभृगान् हन्तुं धावति तद्वत् ॥

शेषन्नु त इन्द्र सस्मिन्योनौ प्रशस्तये पवीरवस्य मृहा ।

सृजदणास्यव यद्युधा गास्तिष्ठद्वरी धृपता मृष्ट वाजान् ॥ ४ ॥

शेषन् । नु । ते । इन्द्र । सस्मिन् । योनौ । प्रशस्तये । पवीरवस्य । मृहा ।

सृजत् । अर्णांसि । अव । यत् । युधा । गाः । तिष्ठत् । हरी इति । धृपता । मृष्ट । वाजान् ॥ ४ ॥

हे इन्द्र ते शत्रवः सस्मिन् सर्वस्मिन् समाने वा योनौ स्वकीये स्थाने अन्तरिक्षे वा । योनि-
रन्तरिक्षम् । नु क्षिप्रं शेषन् शेरताम् ॥ शीघ्रो लेटि अडागमः । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । 'सिन्धुलम्'
इति सिप् ॥ किमर्थम् । प्रशस्तये प्रशंसनाय त्वन्मुतये । त्वन्महिमापनाय इत्यर्थः । किं सेवनादि-
साधनेनेत्याह । पवीरवस्य कुलिशस्य कुलिशशब्दस्य वा मृहा महिम्ना । त्वद्वज्रप्रहारेण हता
मेघाः शत्रवो वा तत्रैव शेरते निपातेन पलायन्ते इत्यर्थः । किंच यत् यदा युधा ग्रहरणसाधनेना-
युधेन युधेन वा गाः गच्छसि तदा अर्णांसि उदकानि अव सृजत् अवासृजः । अवाङ्मुखम्
अपातयः ॥ पुरुषव्यत्ययः ॥ तदर्थं हरी अश्वौ तिष्ठत् अध्यतिष्ठः ॥ अत्रापि पुरुषव्यत्ययः ॥ यद्वा ।
यदा हरी अधितिष्ठसि तदावासृजः । अथैवं कृत्वा वाजान् अश्वानि सस्यादिलक्षणानि धृपता
ध्वक्केण सामर्थ्येन मृष्ट शोषय प्रवर्धयेत्यर्थः ॥

१. झ-त्वन्महिमाख्यापनाय । २. झ-किं सेनादिसाधनो नेत्याह; झ१-किंच यद् यदा युध्यसे
वादिसाधनेनेत्याह । ३. झ१-अनुपालयन्त ।

वह॒ कुत्स॑मिन्द्र॒ यस्मि॑ञ्चा॒कन्त्स्यु॑म॒न्यू ऋ॒ज्जा वा॒तस्या॑श्वा ।

प्र॒ सूर॑श्चक्रं॒ बृ॒हता॑द॒भीके॑ऽभि स्पृ॒धो या॑सिष॒द्वज्र॑बाहुः ॥ ५ ॥

वह॑ । कुत्स॑म् । इन्द्र॑ । यस्मिन् । चा॒कन् । स्यु॑म॒न्यू इति । ऋ॒ज्जा । वा॒तस्य॑ । अ॒श्वा ।

प्र । सूरः॑ । च॒क्रम् । बृ॒हता॑त् । अ॒भीके॑ । अ॒भि । स्पृ॒धः । या॑सिष॒त् । वज्र॑ऽबाहुः ॥ ५ ॥

हे इन्द्र॑ इत्युत्स॑म् एतन्नामानमृषिं प्राप्तं इत्युम॒न्यू । 'स्युमकम्' (नि. ३. ६. ५) इति सुख-
नाम । तदिच्छन्तौ सततगामिनौ वा इत्युत्स॑म् वातस्य वायोः समानवेगौ इत्युत्स॑म् तदीया-
वश्चौ इत्युत्स॑म् प्रस्थापय । यस्मिन् हविषि निमित्तभूते सति कुत्सं चाकन् कामयसे तर्पयसे वा हविषा-
दिकम् । तदर्थं सूरः प्रेरकः सूर्यः चक्रं स्वमण्डलं स्वरथचक्रं वा अभीके आसन्ने देशे बृहतात् ऊर्ध्वं
गमयन्तु प्रकाशयन्तु । अथ परोक्षेणाह । वज्रबाहुः अयमिन्द्रः स्पृधः संग्रामं कुर्वतः शत्रून् अभि
यासिषत् अभियातु ॥ ॥ १६ ॥

जघ॒न्वाँ इन्द्र॑ मि॒त्रेरू॑श्चोद॒प्रवृ॑द्धो हरि॒वो अ॒दाशू॑न् ।

प्र॒ ये प॒श्यन् अ॒र्यम॑णं सचा॒योस्त्वया॑ शूर्ता॒ वह॑माना॒ अप॑त्यम् ॥ ६ ॥

जघ॑न्वान् । इन्द्र॑ । मि॒त्रेरू॑न् । चो॒दऽप्र॑वृद्धः । हरि॒वः । अ॒दाशू॑न् ।

प्र । ये । प॒श्यन् । अ॒र्यम॑णम् । सचा॑ । आ॒योः । त्वया॑ । शूर्ताः । वह॑मानाः । अप॑त्यम् ॥ ६ ॥

हे इन्द्र॑ हरि॒वः हरि॑भ्यां तद्वन् एवं चोद॑प्रवृद्धः चोदनैः स्तोत्रैः प्रवृद्धः सन् अदाशून् अदातृन्
मित्रेरून् मित्राणां यजमानानाम् ईरयितृन् बाधैकान् तद्वैरिणां मित्रत्वं गच्छतो वा जघन्वान् हत-
धानसि । किंच ये अर्यमणं दातारं त्वां प्र पश्यन् पश्यन्ति ते नराः आयोः मनुष्यस्याध्वर्यादेः हवि-
र्लक्षणास्य वा सचा सह शूर्ताः क्षिप्रा हविष्यदानेन त्वया अपत्यं कुलस्यापातयितारं पुत्रं वह-
मानाः ये सन्ति ते प्र पश्यन् । यद्वा । ये अर्यमणं त्वां पश्यन्ति ते एवं भवन्ति । यद्वा । ये नरा अर्य-
मणं यं कञ्चिद्दातारं पश्यन् पश्यन्तस्त्वामयजन्त आयोर्मेनुष्यस्य सचा सहायभूतास्त्वया शूर्ताः क्षिप्ता
वज्रिता अपत्यं पुत्रं वहमाना ये सन्ति तान् जघन्वान् भवेत्यर्थः ॥

रप॑त्क॒विरिन्द्रा॑र्कसा॒तौ क्षां दा॒सायो॑प॒बर्ह॑णीं कः ।

कर॑त्ति॒स्त्रो म॒घवा॑ दानु॒चित्रा॑ नि दु॒यो॒णे कुर्य॑वाचं मृ॒धि श्रे॑त् ॥ ७ ॥

रप॑त् । क॒विः । इन्द्र॑ । अ॒र्कऽसा॑तौ । क्षाम् । दा॒साय॑ । उ॒पऽब॑र्हणीम् । क॒रिति॑ कः ।

कर॑त् । ति॒स्त्रः । म॒घवा॑ । दानु॑ऽचित्राः । नि । दु॒यो॒णे । कुर्य॑वाचम् । मृ॒धि । श्रे॑त् ॥ ७ ॥

हे ^१इन्द्र त्वां ^२कविः क्रान्तवर्षां अनुचानो वा होता ^३अकंसातो अर्चनीयस्वाज्ञस्य लाभे
निमित्तभूते सति ^४रपत् स्तौति । यद्वा । एतन्नामर्षी रपत् अस्तौत् अन्तर्धम् । तस्यातिप्रभूतमन्नं प्रांदाः
इत्यर्थः । तथा च ^५दासाय प्राण्युपक्षपयित्रेऽसुराय ^६क्षां भूमिम् ^७उपबर्हणीं शय्यां ^८कः अकरोः । इत्वा
भूमावपातय इत्यर्थः ॥ करोतेर्लुङि ' मन्त्रे घस० ' इति च्लेलेक् ॥ अथ परोक्षकृतः । ^९मघवा घनवान्
अयमिन्द्रः ^{१०}तिस्रः भूमीः । दार्शिकपाशुकसौमिकरूपा भूमीः क्षित्यन्तरिक्षशुरूपा वा भूमीः ^{११}दानु-
चित्राः दानेन देयैर्धनैर्वा चायनीयाः ^{१२}करत् करोति । यद्वा । तिस्रः अयोरजतहिरण्यमयाः पुरीदांनुचित्राः
खण्डनेन चित्रा अकरोत् । तथा ^{१३}दुर्योणे दुष्टयोनी स्थाने एतन्नामकरय राज्ञः प्रीत्यर्थं वा ^{१४}कुयवाचं
कुत्सितं शब्दायन्तमेतन्नामानमसुरं ^{१५}मृधि संग्रामे ^{१६}नि ^{१७}श्रेत् हिसितवान् ॥

सना ता त इन्द्र नव्या आगुः सहो नभोऽविरणाय पूर्वीः ।

भिनत्पुरो न भिदो अदेवीर्ननमो वधरदेवस्य पीयोः ॥ ८ ॥

सना । ता । ते । इन्द्र । नव्याः । आ । अगुः । सहैः । नभः । अविरणाय । पूर्वीः ।

भिनत् । पुरैः । न । भिदैः । अदेवीः । ननमः । वधैः । अदेवस्य । पीयोः ॥ ८ ॥

हे ^१इन्द्र ^२ते तव संबन्धीनि ^३सना सदातनानि नित्यानि तानि शौर्याणि ^४नव्याः नवतराः
इदानींतना ऋपयः ^५आगुः आगच्छन्ति स्तुतिव्याजेन प्राप्तुवन्तीत्यर्थः । कानि तानीति उच्यते । ^६पूर्वीः
बह्वीः ^७नभः हिंसाः ॥ नभेर्हिंसार्थात् क्तिप् । तदन्तस्येदं रूपम् ॥ ^८ता हिंसाः ^९अविरणाय अविगतरणाय
संग्रामनाशनाय ^{१०}सहः अभ्यभवः । तदर्थं ^{११}भिदः भेत्तृघातिकाः ^{१२}अदेवीः आसुरीः ^{१३}पुरो ^{१४}न पुरीरपि
^{१५}भिनत् विदारितवानसि ॥ पुरुषव्यत्ययः । नशब्दश्चार्थे ॥ तथा ^{१६}अदेवस्य अस्तुत्यस्य ^{१७}पीयोः
हिंसकस्यासुरस्य ^{१८}वधः वध्रं ^{१९}ननमः अनमयः अनुकूलमकरोः ॥ यद्वा । हे इन्द्र सना नित्यं तत्त-
त्काले ते तव संबन्धिन्यः ता तानि ॥ लिङ्गव्यत्ययः ॥ ताः पूर्वीः पुरातन्य आपो नव्या नूनाः स्तुर्याः
सत्यः आगुः आगच्छन्ति । किमर्थम् । अविरणाय अविरमणाय प्राणिनामविनाशाय । तदर्थं नभो
हिंसकान् बन्धकान् वा मेघान् सहः मर्षणमकरोः । किंच अदेवीः पुरः अवर्षणेनादेवनशीलानुदकपुट-
बन्धान् भिनत् भिन्नानकरोः । तथा अदेवस्य अदेवनशीलस्य पीयोः प्रतिकूलस्य वृत्रस्य वधवर्ध्रं ननमः
अनमयः ॥

त्वं धुनिरिन्द्र धुनिमतीर्ऋणोरपः सीरा न स्रवन्तीः ।

प्र यत्समुद्रमतिं शूर पर्विं पारया तुर्वशं यदुं स्वस्ति ॥ ९ ॥

त्वम् । धुनिः । इन्द्र । धुनिऽमतीः । ऋणोः । अपः । सीराः । न । स्रवन्तीः ।

प्र । यत् । समुद्रम् । अतिं । शूर । पर्विं । पारय । तुर्वशम् । यदुम् । स्वस्ति ॥ ९ ॥

हे ^१इन्द्र ^२त्वं ^३धुनिः कम्पयिता शत्रूणामसि । अतः ^४धुनिमतीः कम्पनोपेततरङ्गवतीः । अथवा ।
धुनिर्नाम जलप्रतिरोधकारी असुरः । स एव प्रतिबन्धकतया यासां तादृशीः । ^५अपः ^६ऋणोः अगमयः
भूमावपातयः । तत्र दृष्टान्तः । ^७स्रवन्तीः प्रवहन्तीः ^८सीरा ^९न । नदीनामैतत् । सरणवतीर्नदीरिव ।

तद्वत्संतता इत्यर्थः । एवं कृत्वा हे वशूर वयत् यदा वसुद्रम् वति वर्षि अतिक्रम्य पूरयस्युदकं तदानीं
वतुर्वशं वयदुम् उभावपि राजर्षी स्वस्ति अविनाशं पारय अपालयः संपूर्णजलवर्षणेन । तथा च
मन्त्रान्तरं—‘ त्वमपो यदवे तुर्वशायारमयः ’ (क्र. सं. ५. ३१. ८) इति ॥

त्वमस्माकमिन्द्र विश्वध स्या अवृकतमो नरां नृपाता ।

स नो विश्वासां स्पृधां सहोदा विद्यामेष वृजनं जीरदानुम् ॥ १० ॥

त्वम् । अस्माकम् । इन्द्र । विश्वध । स्याः । अवृकतमः । नराम् । नृपाता ।

सः । नः । विश्वासाम् । स्पृधाम् । सहोदाः । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ १० ॥

हे इन्द्र त्वमस्माकं विश्वध विश्वस्त्रिपि काले विश्वप्रकारैर्वा अवृकतमः । यद्वा । दानृतम
इत्यर्थः । स्याः भव । तथा नरां नृपाता अस्मदीयानां पुत्रभृत्यादिरूपाणां बहूनां मनुष्याणां
सर्वदा रक्षको भव । अपरो नृशब्दोऽनुवादः । किंच सः त्वं विश्वासां स्पृधां सर्वासां स्पर्धा-
निमित्तानाम् अस्मत्सेनानां सहोदाः तासामर्थाय बलस्य दाता भव । विद्यामेति गतम् ॥ १० ॥

‘ मत्स्यपायि ’ इति पट्टमेकादशं सूक्तमागत्यमैन्द्रम् । आद्या स्कन्धोग्रीवी बृहती द्वितीय-
पादस्य द्वादशाक्षरत्वादितरेषां त्रयाणामष्टाक्षरत्वाच्च । ‘ द्वितीयश्चेत्यङ्कुसारिण्युरोबृहती वा स्कन्धो-
ग्रीवी वा ’ (अनु. ७. ३) इत्युक्तलक्षणसङ्गात्वात् । अन्या त्रिष्टुप् । शिष्टास्त्रिष्टुबन्तपरिभाषायाः
‘ आनुष्टुभं तु ’ इति विशेषवचनेनापोदितत्वादनुष्टुभः । ‘ मत्सि पळानुष्टुभं तु त्रिष्टुबन्तं त्वाद्या
स्कन्धोग्रीवी ’ इत्यनुक्रान्तम् । द्वितीये स्वरसान्नि आद्यस्तृचः स्तोत्रियः । ‘ अभिजिह्वहृष्टः ’ इति खण्डे
सूत्रितं—‘ मत्स्यपायि ते मह एमेनं प्रत्येतन ’ (आश्व. श्रौ. ८. ५) इति ॥

मत्स्यपायि ते महः पात्रस्येव हरिवो मत्सरो मदः ।

वृषां ते वृष्णे इन्दुर्वाजी सहस्रसातमः ॥ १ ॥

मत्सि । अपायि । ते । महः । पात्रस्येव । हरिऽवः । मत्सरः । मदः ।

वृषां । ते । वृष्णे । इन्दुः । वाजी । सहस्रऽसातमः ॥ १ ॥

हे हरिवः हरिभ्यां तद्वज्रिन्द्र महः महान् पूज्योऽयं सोमः पात्रस्येव तत्पात्रेणेव सोमपात्रेण
यथा धार्यते सोमस्तत्सदृशेन ते त्वया । तृतीयार्थे पृष्टी । यद्वा । पात्रस्येव ते तव स्वभूतो महो
महान् सोम इति वा योजना । अपायि पीयते ॥ आशंसाया विवक्षितत्वाद्भूतवत्प्रयोगः ॥ यतः
पिबसि अतः मत्सि माद्यसि मादयस्व वा । पात्रे यथा सोमः पूर्यते तथा अत्यधिकं पिब पीत्वा च
मादयस्वेत्यर्थः । किंच वृष्णे ते अभिमतवर्षित्रे तुभ्यम् । चतुर्थ्यर्थे पृष्टी । मत्सरः मदसाधनः मदः
तर्पयिता वृषा वर्षिता इन्दुः क्लेदयिता आह्लादकारीत्यर्थः । वाजी अन्नवान् । अन्नवा(का)येत्यसि-
सङ्गात्वाद्दक्षवानित्युच्यते । सहस्रसातमः अपरिमितदानृतमः सहस्रपुरुषसंभजनपर्याप्तक्षयतिशयो
वा एवमहानुभावः सोमः संपादितः । तं पिबेत्यर्थः ॥

आ न॑स्ते गन्तु मत्स॑रो वृषा॑ मदो वरे॑ण्यः ।

स॒हावाँ इन्द्र॑ सान॒सिः पृ॒तना॒षाळम॑र्त्यः ॥ २ ॥

आ । नः । ते । गन्तु । मत्सरः । वृषा । मदः । वरेण्यः ।

सह॒ऽवान् । इन्द्र॑ । सान॒सिः । पृ॒तना॒षाट् । अम॑र्त्यः ॥ २ ॥

हे १इन्द्र १ते त्वां १नः अस्मदीयः १मत्सरः मर्पणसाधनः सोमः १आ १गन्तु आगच्छतु । कीदृशोऽयम् । १वृषा वर्षकः १मदः तर्पयिता १वरेण्यः वरणीयः १सहावान् सहायवान् सहसा बलेन तद्वान् वा १सानसिः संभजनीयः १पृतनाषाट् शत्रुसेनायाः अभिभविता १अमर्त्यः अविनाशी । ईदृशः सोमस्त्वामागच्छतु । यद्वा । उत्तरार्धे इन्द्रपरतया व्याख्येयः । हे द॑न्द्र सहावाष् अस्मदत्तसोम-सहायवान् बलवान् वा सानसिरस्माभिः संभजनीयः पृतनापाडमर्त्यश्च भवसि ॥

त्वं हि शूरः॑ स॒निता चोद॑यो मनु॑षो रथ॑म् ।

स॒हावा॒न्दस्यु॑मव्र॒तमोषः॑ पात्रं॑ न शोचि॑षा ॥ ३ ॥

त्वम् । हि । शूरः । सनिता । चोदयः । मनुषः । रथम् ।

सह॒ऽवान् । दस्यु॑म् । अव्र॒तम् । ओषः॑ । पात्रम् । न । शोचि॑षा ॥ ३ ॥

हे इन्द्र १त्वं खलु १शूरः शौर्योपेतः १सनिता दातासि । अतः १मनुषः मनुष्यस्य मे १रथं रंहणं स्पन्दनं मनोरथं वा स्वर्गगमनसाधनं यज्ञार्थं रथं वा १चोदयः प्रेरय । किंच त्वं १सहावान् सोम-सहायवान् बलवान् वा भूत्वा १दस्युम् उपक्षपयितारम् १अव्रतम् अकर्माणमनुष्ठापयितुम् १ओषः दह । किमिव १शोचिषा दीप्त्या ज्वालया अग्निः १पात्रं १न स्वाथारं पात्रविशेषमिव । यागाधिकारी सन् यो न यजते तं दहेत्यर्थः ॥

मुषा॑य सूर्ये॑ कवे च॒क्रमी॑शान॒ ओज॑सा । वह॑ शुष्णा॑य व॒धं कु॑त्सं वा॒तस्या॑श्वैः ॥ ४ ॥

मुषा॑य । सूर्य॑म् । क॒वे । च॒क्रम् । ई॒शानः । ओज॑सा ।

वह॑ । शुष्णा॑य । व॒धम् । कु॑त्सम् । वा॒तस्य॑ । अश्वैः॑ ॥ ४ ॥

हे १कवे क्रान्तदर्शिनश्चन्द्र १ईशानः समर्थः सन् १सूर्यं सूर्यस्य ॥ ‘ सुपां सुपो भवन्ति ’ इति षष्ठ्येकवचनस्य द्वितीयैकवचनादेशः ॥ तत्संबन्धि १चक्रम् एकम् १ओजसा बलेन सामर्थ्या-तिशयेन १मुषाय अमुष्णाः ॥ ‘ छन्दसि शायजपि ’ इति शायजादेशः ॥ पूर्व सूर्यरथस्य चक्रद्वयमस्ति एकमिन्द्रो मुमुष इतीतिहासः । तथा च मन्त्रान्तरं—‘ प्राप्यचक्रमवृहः सूर्यस्य

कुत्सायान्वत् ' (ऋ. सं. ५. २९. १०) इति । किञ्च 'शुष्णाय एतन्नामकायासुराय' तद्वधार्थम् । द्वितीयार्थे वा चतुर्थी । शुष्णं हन्तुमित्यर्थः । 'कुत्सं कर्तनसाधनं 'वधं वज्रं 'वातस्य वायोः 'अश्वैः वायुवेगैर्वाश्वैर्युक्तः सन् 'वह अवहः शुष्णं हन्तुं वज्रमधारयः । यद्वा । शुष्णवधाय वज्रमवहः । तं च हत्वा तदीयैर्वायुवेगैरश्वैस्तदुपलक्षितैस्तदीयैर्धनैः कुत्सं महर्षिमगमः शुष्णासुरधनं कुत्सायावा ह्यर्थः । तथा चान्यत्र 'एवं कुत्सं शुष्णहस्येवाविथ ' (ऋ. सं. १. ५१. ६), ' कुत्साय शुष्णमशुषम् ' (ऋ. सं. ४. १६. १२) इत्यादीति ॥

शुष्मिन्तमो हि ते मदो द्युम्निन्तम उत क्रतुः ।

वृत्रघ्ना वरिवोविदा मंसीष्ठा अश्वसातमः ॥ ५ ॥

शुष्मिन्ऽतमः । हि । ते । मदः । द्युम्निन्ऽतमः । उत । क्रतुः ।

वृत्रऽघ्ना । वरिवःऽविदा । मंसीष्ठा । अश्वऽसातमः ॥ ५ ॥

हे इन्द्र 'ते तव 'मदः सोमपानजनितः 'शुष्मिन्तमः बलवत्तमः । 'उत अपि च ते 'क्रतुः कर्म व्यापारोऽस्मदर्थः 'द्युम्निन्तमः अतिशयेनाज्ञवान् यशवान् वा ॥ उभयत्र 'अयस्मयादीनि छन्दसि' इति भसंज्ञया वाधितत्वात् न लोपः ॥ हे इन्द्र 'अश्वसातमः अश्वोपलक्षितबहुधनदारुणं 'वृत्रघ्ना वृत्रघातिनौ 'वरिवोविदा धनस्य परिचरणस्य वा वेदयितारौ लभयितारौ तव मदक्रतु 'मंसीष्ठाः अनुज्ञातवानसि । शत्रुघातिनी धनदातारौ च स्यातामित्यनुग्रहमकरोरित्यर्थः ॥

यथा पूर्वभ्यो जरितृभ्य इन्द्र मयइवापो न तृप्यते बभूथ ।

तामनु त्वा निविदं जोहवीमि विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ६ ॥

यथा । पूर्वभ्यः । जरितृभ्यः । इन्द्र । मयःऽइव । आपः । न । तृप्यते । बभूथ ।

ताम् । अनु । त्वा । निऽविदम् । जोहवीमि । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरऽदानुम् ॥ ६ ॥

हे 'इन्द्र 'पूर्वभ्यो 'जरितृभ्यः पुरातनेभ्यो गरितृभ्यः स्तोतृभ्यः 'मयइव 'बभूथ । मयः सुखम् । सुखस्वरूपमिवामभवः । तद्वत् स्तोतृभ्योऽस्मभ्यं सुखो भव । तत्र दृष्टान्तः । 'तृप्यते 'आपो 'न नृपार्तस्योदकानि यथा सुखकराणीति तद्वत् । तस्मात् 'तां 'निविदं स्वप्नीतिकरीं प्रसिद्धां स्तुतिं 'एवा नुभ्यम् 'अनु 'जोहवीमि पुनःपुनः करोमि । यद्वा । तां निविदमनु ॥ 'तृतीयार्थे' (पा. सू. १. ४. ८५) इत्यनोः कर्मप्रवचनीयत्वम् ॥ तथा स्तुत्या एवां जोहवीमि । पुनःपुनराह्वयामि । विद्याम् इति व्याख्यातम् ॥ ॥ १८ ॥

'मसि नः' इति षडृचं द्वावशं सूक्तमागस्त्यमैन्द्रमानुष्टुमम् । पूर्वत्र तुशब्दात् 'त्रिष्टुब्धं तु' इत्युक्तत्वात् अन्त्या त्रिष्टुप् । 'मसि नः' इत्यनुक्रान्तम् । विशेषविनियोगो लैङ्गिकः ॥

मत्सि नो वस्यइष्टय इन्द्रमिन्दो वृषा विश ।

ऋघायमाण इन्वसि शत्रुमन्ति न विन्दसि ॥ १ ॥

मत्सि । नः । वस्यःऽइष्टये । इन्द्रम् । इन्दो इति । वृषा । आ । विश ।

ऋघायमाणः । इन्वसि । शत्रुम् । अन्ति । न । विन्दसि ॥ १ ॥

हे ^१इन्द्रो ह्येदयितः सोम एवं ^२नो ^३वस्यइष्टये वसीयसो धनस्य प्राप्तये उक्कलक्षणाय यागाय वा ^४इन्द्रं ^५मत्सि मादयस्व । तदर्थं त्वमेवेन्द्रं ^६वृषा कामानां वर्पिता ^७आ ^८विश । अथ तथा पीतः सन् ^९ऋघायमाणः शत्रून् हिंसयन् ^{१०}इन्वसि व्याप्नोषि । अतः ^{११}अन्ति अन्तिके ^{१२}शत्रुं ^{१३}न ^{१४}विन्दसि न लभसे । यतः शत्रवस्त्वत्सामर्थ्येन पलायिताः अतो न विन्दसि । यद्वा । उत्तरार्धं इन्द्रपरतया व्याख्येयः । हे इन्द्र एवं तं सोमं पीत्वा ऋघायमाणः सन् इन्वसि । अन्तिके शत्रुं न विन्दसि ॥

तस्मिन्ना वेश्या गिरो य एकश्चर्षणीनाम् ।

अनु स्वधा यमुप्यते यवं न चर्कषट्पृषा ॥ २ ॥

तस्मिन् । आ । वेश्या । गिरः । यः । एकः । चर्षणीनाम् ।

अनु । स्वधा । यम् । उप्यते । यवम् । न । चर्कषत् । पृषा ॥ २ ॥

हे अन्तरात्मन् होतर्वा ^१तस्मिन् प्रसिद्धे इन्द्रे ^२गिरः स्तुतिरूपाः वाचः ^३आ ^४वेश्या स्थापय तं स्तुहीत्यर्थः । ^५य इन्द्रः ^६चर्षणीनां ज्ञानवतां मनुष्याणाम् ^७एकः एक एव स्थानीयः । ^८यम् ^९अनु यमेवेन्द्रमनु ^{१०}स्वधा हविलक्षणमन्नम् ^{११}उप्यते दीयत इत्यर्थः । स चेन्द्रः ^{१२}वृषा वर्षकः सन् ^{१३}यवं ^{१४}न यवमिव पक्वं यवं यथा ^{१५}चर्कषत् क्रमेण आददते कर्षकाः तद्वादते । यद्वा । अनु स्वधा अन्नसाधनं व्रीह्यादिकमुप्यते भूमौ । यस्येन्द्रस्य वृष्टिरूपमनुग्रहमपेक्ष्योप्यते इत्यर्थः । स च वृषा वृष्टेर्वर्पिता स इन्द्रो यवं न यवमिव सर्वबीजमपि चर्कषत् पुनःपुनः करोति अङ्कुरयति । हविःसाधनत्वप्राशस्त्यमपेक्ष्य यवशब्दः प्रयुक्तः । एवंमहानुभावे इन्द्रे गिर आ वेशयेति ॥

यस्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीनां वसु ।

स्पाशर्यस्व यो अस्मध्रुग्दिव्येवाशनिर्जहि ॥ ३ ॥

यस्य । विश्वानि । हस्तयोः । पञ्च । क्षितीनाम् । वसु ।

स्पाशर्यस्व । यः । अस्मध्रुक् । दिव्याऽईव । अशनिः । जहि ॥ ३ ॥

^१यस्य इन्द्रस्य ^२हस्तयोः ^३पञ्च ^४क्षितीनाम् । क्षियन्ति निवसन्ति गच्छन्ति वा क्षितयो मनुष्याः । पञ्चानां मनुष्याणां प्रीणयितृणि ^५विश्वानि सर्वाणि ^६वसु वसूनि धृतानि भवन्ति । देवा मनुष्याः पितरः पशवः पक्षिणश्चेति पञ्च जनाः । चत्वारो वर्णाः निषादपञ्चमाः पञ्च जना इत्यन्ये । स

ताहणेन्द्र त्वं ^१स्थाशयस्व बाधस्व । ^२यो ^३अस्मभ्यं अस्मभ्यं दृष्टति तम् । केन प्रकारेणेति स उच्यते ।
^४विभ्या दिवि भवा ^५अशनिः ^६इव अशनिर्भूत्वा अस्मद्वेष्टृन् ^७जहि ॥

असुन्वन्तं समं जहि दूणाशं यो न ते मयः ।

अस्मभ्यमस्य वेदनं दद्वि सूरिश्विदोहते ॥ ४ ॥

असुन्वन्तम् । समम् । जहि । दुःऽनशम् । यः । न । ते । मयः ।

अस्मभ्यम् । अस्य । वेदनम् । दद्वि । सूरिः । चित् । ओहते ॥ ४ ॥

हे इन्द्र ^१असुन्वन्तं सोमाभिपवमकुर्वाणम् । त्वामयजन्तमित्यर्थः । ^२दूणाशं दुःस्वेन नाशनीयं
^३समम् । अयं सर्वानुदात्तः सर्वशब्दपर्यायः । अयष्टृन् सर्वान् । यद्वा । सममेकोद्योगेनाविशेषेण वा
^४जहि । तेन किमपराद्धमिति अत आह । ^५यः ^६तेन तव ^७मयः । मय इति सुखनाम । तव सुखहेतुः ^८न
भवति । यो होमेम स्तुत्या वा न प्रीणाति तं जहि । किंच ^९अस्य ^{१०}वेदनं धनम् ^{११}अस्मभ्यं ^{१२}दद्वि देहि ॥
‘ दद दाने ’ इत्यस्मात् व्यत्ययेन परस्मैपदम् । छान्दसः शपो लुक् ॥ ^{१३}सूरिश्विदोहते । चित् एवार्थे ।
सूरिस्तव स्तोता एव ओहते । वहति प्राप्नोति धनम् ॥

आवो यस्य द्विर्बर्हसोऽर्केषु सानुषगसत् ।

आजाविन्द्रस्येन्द्रो प्रावो वाजेषु वाजिनम् ॥ ५ ॥

आर्वः । यस्य । द्विर्बर्हसः । अर्केषु । सानुषक् । असत् ।

आजौ । इन्द्रस्य । इन्द्रो इति । प्र । आवुः । वाजेषु । वाजिनम् ॥ ५ ॥

हे ^१इन्द्रो सोम तव ^२यस्य ^३द्विर्बर्हसः स्तोत्रहवीरूपद्विविधपरिवृढकर्मवतो यजमानस्य ^४अर्केषु
मन्त्रेषु ^५सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक् सानुषक्
^६आवः । तं यजमानं रक्षसि तर्पयसि
वा । यद्वा ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ यं द्वयोः स्थानयोः परिवृढं यमिन्द्रं हे इन्द्रो यदार्केषु सानुषगसत् भवेः
तदावः अरक्षः अतर्पयो वा । तस्यैव ^७इन्द्रस्य ^८आजौ संग्रामे हे सोम ^९वाजिनं तथाञ्जवन्तं तमिन्द्रं
^{१०}वाजेषु यलेष्वजेषु वा निमित्तभूतेषु ^{११}प्रावः प्रकर्षेण अरक्षयः । पानसमये तर्पयित्वा संग्रामसमये
बलवर्धनेन जयप्राप्तशत्रुधनतर्पणेन वा अरक्षः इत्यर्थः ॥

यथा पूर्वैभ्यो जरितृभ्यं इन्द्र मयइवापो न तृष्यते बभूथ ।

तामनु त्वा निविदं जोहवीमि विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ६ ॥

यथा । पूर्वैभ्यः । जरितृभ्यः । इन्द्र । मयःऽइव । आपः । न । तृष्यते । बभूथ ।

ताम् । अनु । त्वा । निविदम् । जोहवीमि । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ ६ ॥

‘ यथा पूर्वैभ्यः ’ इति षष्ठी व्याख्याता ॥ ॥ १९ ॥

‘ आ चर्षणिप्राः ’ इति पञ्चर्चं त्रयोदशं सूक्तमागस्त्यमैन्द्रं त्रैष्टुभम् । ‘ आ चर्षणिप्राः पञ्च ’ इत्यनुक्रमणिका । होत्रकशक्तेषु स्तोमबुद्ध्यावस्य विशेषविनियोगः । ‘ ऐन्द्राणि त्रैष्टुभान्यमरुच्छ-
ब्दान्यावपेरन् ’ (आश्व. श्रौ. ७. १२) इति सूत्रितत्वात् ॥

आ चर्षणिप्रा वृषभो जनानां राजा कृष्टीनां पुरुहूत इन्द्रः ।

स्तुतः श्रवस्यन्नवसोर्प मद्रिग्युक्त्वा हरी वृषणा याह्यर्वाङ् ॥ १ ॥

आ । चर्षणिप्राः । वृषभः । जनानाम् । राजा । कृष्टीनाम् । पुरुहूतः । इन्द्रः ।

स्तुतः । श्रवस्यन् । अवसा । उप । मद्रिक् । युक्त्वा ।

हरी इति । वृषणा । आ । याहि । अर्वाङ् ॥ १ ॥

अयम् इन्द्रः चर्षणिप्राः । चर्षणयो मनुष्याः । तेषां धनादिना प्रीणयिता । जनानां सर्वेषां वृषभः कामानां वर्षिता । तथा कृष्टीनाम् । मनुष्यनामैतन् । मनुष्याणां राजा स्वामी । पुरुहूतः बहुभिराहृतः । ईदृश इन्द्रोऽस्मानाजानातु आगच्छतु वा । उत्तरार्धः परोक्षवादः । हे इन्द्र । स्तुतः अस्माभिः श्रवस्यन् हर्विलक्षणाक्षमिच्छन् अवसा अस्मद्रक्षणेन तर्पणेन वा युक्तः सन् । मद्रिक् मदभिमुखमञ्चन् वृषणा वर्षकौ युवानो हरी अश्वौ युक्त्वा रथे योजयित्वा अर्वाङ् अस्मदभिमुखम् आ याहि आगच्छ ॥

ये ते वृषणो वृषभास इन्द्र ब्रह्मयुजो वृषरथासो अत्याः ।

तां आ तिष्ठ तेभिरा याह्यर्वाङ् हवामहे त्वा सुत इन्द्र सोमे ॥ २ ॥

ये । ते । वृषणः । वृषभासः । इन्द्र । ब्रह्मयुजः । वृषरथासः । अत्याः ।

तान् । आ । तिष्ठ । तेभिः । आ । याहि । अर्वाङ् । हवामहे । त्वा । सुते । इन्द्र । सोमे ॥ २ ॥

हे इन्द्र । ते तव संबन्धिनः वृषणः वर्षका युवानो वर्षणवन्तो वा वृषभासः श्रेष्ठाः । ब्रह्मयुजः परिवृतेन मन्त्रेण जुज्यमानाः वृषरथासः वर्षणरथवन्तः । तत्र नियुक्ता इत्यर्थः । ईदृशाः । अत्याः अश्वौ ये सन्ति तान् आ तिष्ठ आश्रय आरोह । तेभिः तैः अर्वाङ् अस्मदभिमुखम् आ याहि आगच्छ । वयं च हे इन्द्र । सोमे सुसै सति त्वा त्वां हवामहे आह्वयामः ॥

आ तिष्ठ रथं वृषणं वृषा ते सुतः सोमः परिषिक्ता मधूनि ।

युक्त्वा वृषभ्यां वृषभ क्षितीनां हरिभ्यां याहि प्रवतोर्प मद्रिक् ॥ ३ ॥

आ । तिष्ठ । रथम् । वृषणम् । वृषा । ते । सुतः । सोमः । परिषिक्ता । मधूनि ।

युक्त्वा । वृषभ्याम् । वृषभ । क्षितीनाम् । हरिभ्याम् । याहि । प्रवता । उप । मद्रिक् ॥ ३ ॥

हे इन्द्र त्वं वरथम् आ वसिष्ठ आश्रय यज्ञगमनार्थम् । कीदृशं रथम् । वृषणं वर्षकं कामानाम् । किमर्थमिति चेत् । उच्यते । ते त्वदर्थं वृषा वर्षकः सोमः सुतः अभिषुतः । तथा मधूनि मधुराणि घृतक्षीरादीनि परिषिक्ता परितः सिक्तानि संपादितानि । यद्वा । मधूनि मधुराः सोमरसाश्रमसेषु पूरिताः । आगमनप्रकार उच्यते । हे वृषभ वर्षकेन्द्र वृषभ्यां वर्षकाभ्यां हरिभ्यां युक्त्वा रथं योजयित्वा क्षितीनां कर्मसु निवसतां यजमानानां अस्माकमनुग्रहाय । क्षितीनां वृषभेति वा योज्यम् । प्रवता वेगवता रथेन मद्विक् मदभिमुखमञ्चन् मदाभिमुख्येन उप याहि ॥

अयं यज्ञो देवया अयं मियेध इमा ब्रह्माण्ययमिन्द्र सोमः ।

स्तीर्णं बहिरा तु शक्र प्र याहि पिब निषद्य वि मुचा हरी इह ॥ ४ ॥

अयम् । यज्ञः । देवऽयाः । अयम् । मियेधः । इमा । ब्रह्माणि । अयम् । इन्द्र । सोमः ।

स्तीर्णम् । बहिः । आ । तु । शक्र । प्र । याहि । पिब ।

निऽसद्य । वि । मुच । हरी इति । इह ॥ ४ ॥

अहर्गणेषु मध्येष्वहःसु हारियोजनग्रहस्य याज्या । ' अग्निष्टोमोऽथ्यग्निष्टोमः ' इति खण्डे सूत्रितम्—' अयं यज्ञो देवया अयं मियेध इतीतरेषु ' (आश्व. श्रौ. ६. ११) इति ॥ हे इन्द्र अयं यज्ञो देवयाः देवान् गच्छन् भवति । तथा अयं यज्ञः मियेधः । मेधः पशुः । ' पशुर्वै मेधः ' इति हि श्रुतिः । इमा इमानि ब्रह्माणि मन्त्राः । अयं सुतः सोमः । स्तीर्णं बहिः आसनायास्तृता दर्भाः । एते पदार्थास्त्वदुचिता एव संपादिताः । हे शक्र इन्द्र तु पुनः किमित्युक्ते आ प्र याहि प्रकर्षेण शीघ्रमागच्छ । आगत्य च निषद्य बहिर्युपविश्य पिब सोमम् । तदर्थम् इह अस्मिन् देवयजने हरी अश्वौ वि मुच वियोजय ॥ छान्दसो नुमभावः ॥

ओ सुष्टुत इन्द्र याह्यर्वाङ् उप ब्रह्माणि मान्यस्य कारोः ।

विद्याम वस्तोरवसा गृणन्तो विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ५ ॥

ओ इति । सुऽस्तुतः । इन्द्र । याहि । अर्वाङ् । उप । ब्रह्माणि । मान्यस्य । कारोः ।

विद्याम् । वस्तोः । अवसा । गृणन्तः । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरऽदानुम् ॥ ५ ॥

हे इन्द्र सुष्टुतः अस्माभिः सम्यक्स्तुतः सन् अर्वाङ् अस्मदभिमुखम् आ याहि आगच्छैव । मा विलम्बय । किमुद्दिश्य । मान्यस्य माननीयस्य कारोः स्तोतुर्होतुः कर्तुर्यजमानस्य वा ब्रह्माणि मन्त्रान् उप उपलक्ष्य । गृणन्तः स्तुवन्तोऽभिमतं शब्दयन्तो वा वयम् अवसा स्वद्रक्षणेन रक्षिताः सन्तः वस्तोः वस्तुं सुखेन संस्थातुमहनि वा सर्वेष्वहःसु अन्नादिकं विद्याम लभेमहि । विद्याम ह्यादि व्याख्यातम् ॥ ॥ २० ॥

‘यद् स्या’ इति पञ्चचं चतुर्दशं सूक्तमागस्यमैन्द्रं त्रैष्टुभम् । ‘यद् स्या’ इत्यनुक्रमणिका ।
विशेषविनियोगः पूर्ववत् ॥

यद् स्या त इन्द्र श्रुष्टिरस्ति यया बभूथ जरितृभ्य ऊती ।

मा नः कामं मह्यन्तमा धग्विश्वा ते अद्यां पर्याप आयोः ॥ १ ॥

यत् । ह । स्या । ते । इन्द्र । श्रुष्टिः । अस्ति । यया । बभूथ । जरितृभ्यः । ऊती ।

मा । नः । कामम् । मह्यन्तम् । आ । धक् । विश्वा । ते । अद्याम् । परि । आपः । आयोः ॥ १ ॥

हे इन्द्र यत् या स्या असौ प्रसिद्धा श्रुष्टिः सर्वत्र श्रूयमाणा समृद्धिः ते तव अस्ति
यया जरितृभ्यः स्तोतृभ्यः ऊती ऊयै रक्षणाय बभूथ समर्थो भवसि नः अस्माकं मह्यन्तम्
अस्मान् महतः कुर्वाण कामम् अभीष्टं मा धक् मा धाक्षीः । ते तव संबन्धीनि विश्वा सर्वाणि
भोगजातानि आपः आसन्त्यानि । यद्वा । विश्वा सर्वा आपः आप्ताः श्रुतयः आयोः मनुष्यस्योचिताः
परि अद्यां परितो व्याप्नुयाम् ॥

न घा राजेन्द्र आ दभन्नो या नु स्वसारा कृण्वन्त योनौ ।

आपश्चिदस्मै सुतुका अवेष्णमन्न इन्द्रः सख्या वयश्च ॥ २ ॥

न । घ । राजा । इन्द्रः । आ । दभत् । नः । या । नु । स्वसारा । कृण्वन्त । योनौ ।

आपः । चित् । अस्मै । सुतुकाः । अवेष्णन् । गमत् । नः । इन्द्रः । सख्या । वयः । च ॥ २ ॥

अयं राजा राजमान ईश्वरो वा इन्द्रः नः अस्मदीयानि कर्माणि न आ दभत्
सर्वतो न हिंस्यान् । कानीति उच्यते । या यानि कर्माणि वृष्ट्यादिरूपाणि स्वसारा परस्परं स्वसृभूते
स्वयंमरणभूते अहोरात्रे । नु पूरणः । योनौ स्वकीये स्थाने कृण्वन्त ॥ द्विचचनस्थाने बहुवचनम् ॥
कुरुतः ॥ कृवि हिंसाकरणयोश्च । ‘धिन्विकृण्व्योर च’ इति उपस्ययः । बहुलग्रहणान् आप् ॥ तानीन्द्रोऽ-
प्यनुजानात्स्वित्यर्थः । स्वसृभूतावध्वर्युयजमानौ वा कुरुतः । यद्वा । स्वसारोऽङ्गुल्यो योनौ फलोत्पादन-
स्थाने यज्ञे यानि कृतवन्तस्तानीति योज्यम् । किंच अस्मै इन्द्राय सुतुकाः शोभनबलहेतूनि आपः
अपकाराणि हवींषि अवेष्णन् व्याप्नुवन्ति । नः अस्मभ्यम् इन्द्रः सख्या सख्यानि वयश्च प्रभूत-
मर्त्तं च गमन् गमयतु ॥

जेता नृभिरिन्द्रः पृत्सु शूरः श्रोता हवन् नाधमानस्य कारोः ।

प्रभर्ता रथं दाशुषं उपाक उद्यन्ता गिरो यदि च त्मना भूत् ॥ ३ ॥

जेता । नृभिः । इन्द्रः । पृत्सु । शूरः । श्रोता । हवम् । नाधमानस्य । कारोः ।

प्रभर्ता । रथम् । दाशुषः । उपाके । उद्यन्ता । गिरः । यदि । च । त्मना । भूत् ॥ ३ ॥

अयम् ^१इन्द्रः ^२शूरः विक्रान्तः सन् ^३नृभिः संग्रामनेतृभिर्मरुद्भिः सहितः सन् ^४पृथुः संग्रामेषु
^५जेता जयशीलः शत्रूणां तथा ^६नाघमानस्य त्वदनुग्रहं याचमानस्य ^७कारोः स्तोतुः ^८हवम् आह्वानं
^९श्रोता भवति । किञ्च ^{१०}यदि ^{११}यच्च यदा च ^{१२}त्मना आत्मना अनन्यप्रेरित एव ^{१३}गिरः स्तुतिरूपाणि
वचांसि स्तोतृन् वा ^{१४}उद्यन्ता उच्छ्रयिता ^{१५}भूत् भवेत् तदा ^{१६}दाशुषः हविर्दत्तवतो यजमानस्य
^{१७}उपाके । समीपनामैतत् । समीपे एव यागदेशे ^{१८}रथं ^{१९}प्रभर्ता सम्यक् प्रभरन् भवति ॥ जेतेत्यादिषु
नृनन्तेषु ' न लोकाव्यय' ^{२०}इत्यादिना कर्मणि षष्ठीप्रतिषेधः ॥ यदा स्तुतिं श्रोतुमिच्छति तदा स्वयमेव
शीघ्रं रथं धावयित्वा यागं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥

एवा नृभिरिन्द्रः सुश्रवस्या प्रखादः पृक्षो अभि मित्रिणो भूत् ।

समर्य इषः स्तवते विवाचि सत्राकरो यजमानस्य शंसः ॥ ४ ॥

एव । नृभिः । इन्द्रः । सुश्रवस्या । प्रखादः । पृक्षः । अभि । मित्रिणः । भूत् ।

सुसमर्ये । इषः । स्तवते । विवाचि । सत्राकरः । यजमानस्य । शंसः ॥ ४ ॥

अयम् ^१इन्द्रः ^२नृभिः कर्मनिर्वाहकैर्यजमानैर्दत्तं ^३पृक्षः हविलक्षणमन्नं ^४सुश्रवस्या शोभनाले-
^५च्छया अनेच्छुर्वा ^६प्रखादः प्रकर्षेण खादिता ^७एव एवम् एवमेव पूर्वं यथा तथैव ^८मित्रिणः सहायवतोऽपि
यजमानस्य शत्रून् ^९अभि ^{१०}भूत् अभिभवति । यद्वा । नृभिर्वृष्टिनेतृभिर्मरुद्भिः सहितोऽयमिन्द्रः
सुश्रवस्या प्रखादः सन् एवमेव मित्रिण ऋत्विगूपमित्रवतो यजमानस्यार्थं तदभिमताय अभि भूत् ।
अभीत्यनर्थकः । भवति । आभिमुख्येन वा भवति । तस्य हविः स्वीकृत्य तदभिमताय भवतीत्यर्थः ।
अथ तथाभूः ^{११}सन् ^{१२}विवाचि विविधपरस्पराह्वानध्वनियुक्ते ^{१३}समर्ये संग्रामे विविधस्तोत्रशस्त्र-
ध्वनियुक्ते समर्ये मर्ययुक्ते यज्ञे वा तन्निमित्तं ^{१४}यजमानस्य ^{१५}शंसः शंसकः सन् ^{१६}सत्राकरः फलानां
सत्यकारी अयमिन्द्रः ^{१७}इषः हविलक्षणमन्नं ^{१८}स्तवते स्तौति ॥

त्वया वयं मघवन्निन्द्र शत्रून्भिष्याम महतो मन्यमानान् ।

त्वं त्राता त्वष्टु नो वृधे भूविद्यामेघं वृजनं जीरदानुम् ॥ ५ ॥

त्वया । वयम् । मघवन् । इन्द्र । शत्रून् । अभि । स्याम । महतः । मन्यमानान् ।

त्वम् । त्राता । त्वम् । ॐ इति । नः । वृधे । भुः । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ ५ ॥

हे ^१मघवन् धनवन् ^२इन्द्र ^३त्वया सहायेन ^४वयं यजमानाः ^५महतो ^६मन्यमानान् अति-
बलानवध्यान् मन्यमानान् ^७शत्रून् ^८अभि ^९स्याम अभिभवितारो भवेम । हे ^{१०}इन्द्र ^{११}त्वं ^{१२}त्राता
त्वमेवास्माकं रक्षकः । अतः ^{१३}त्वमु त्वमेव ^{१४}नः अस्माकं ^{१५}वृधे धनादिवर्धनाय ^{१६}भूः भव ।
विद्याम् इत्यादि गतम् ॥ ॥ २१ ॥

‘पूर्वीरहम्’ इति षट्चं पञ्चदशं सूक्तं त्रैष्टुभम् । उपान्त्या बृहती । अत्र त्रयाणां दृवानां लोपामुद्रागस्त्यतच्छ्रियैर्दृष्टवान्त एवर्षयः । सूक्तप्रतिपाद्योऽर्थो रतिर्देवता । अत्रानुक्रमणिका—‘पूर्वीः षड्जायापत्योर्लोपामुद्राया अगस्त्यस्य च दृचाभ्यां रत्यर्थं संवादं श्रुत्वान्तेवासी ब्रह्मचार्यस्ये बृहत्यादी अपश्यत्’ इति । विशेषविनियोगो लैङ्गिकः ॥

लोपामुद्रा आह—

पूर्वीरहं शरदः शश्रमाणा दोषा वस्तोरुषसो जरयन्तीः ।

मिनाति श्रियं जरिमा तनूनामप्यु नु पत्नीर्वृषणो जगम्युः ॥ १ ॥

पूर्वीः । अहम् । शरदः । शश्रमाणा । दोषाः । वस्तोः । उपसः । जरयन्तीः ।

मिनाति । श्रियम् । जरिमा । तनूनाम् । अपि । ऊँ इति । नु । पत्नीः । वृषणः । जगम्युः ॥ १ ॥

हे अगस्त्य ^१अहं लोपामुद्रा ^२पूर्वीः ^३शरदः पुरातनानसंख्यातान् संवत्सरान् ^४दोषाः रात्रीः ^५वस्तोः अहानि तथा देहं ^६जरयन्तीः ^७उपसः उपःकालांश्च ॥ सर्वत्र अत्यन्तकालसंयोगे^१ द्वितीया ॥ अद्यतनकालपर्यन्तं बहुसंवत्सरं कारस्म्येन त्वच्छुश्रूषया ^२शश्रमाणा श्रान्ताभूवम् । इदानीं तु ^३जरिमा जरा ^४तनूनाम् अङ्गानां ^५श्रियं सौन्दर्यं ^६मिनाति हिनस्ति । एवमपि नानुगृह्णासीत्यर्थः । ^७अप्यु नु । अपिः संभावनायाम् । उ इत्यवधारणे । नु इति वितर्के । इदानीमपि किं संभावनीयम् । लोके हि ^८पत्नीः स्त्रियः ^९वृषणः सेकारः पुरुषाः ^{१०}जगम्युः गच्छेयुः संभोगं कुर्युः । अतो मां किमित्यवमन्यसे । इदानीमपि वा संभावयेत्यर्थः ॥

सा तमेव आह—

ये चिद्वि पूर्व ऋतसाप आसन्त्साकं देवेभिरवदन्नुतानि ।

ते चिदवासुर्नह्यन्तमापुः समु नु पत्नीर्वृषभिर्जगम्युः ॥ २ ॥

ये । चिद् । हि । पूर्वे । ऋतऽसार्पः । आसन् । साकम् । देवेभिः । अवदन् । ऋतानि ।

ते । चिद् । अव । असुः । नहि । अन्तम् । आपुः । सम् । ऊँ इति । नु । पत्नीः । वृषभिः । जगम्युः ॥ २ ॥

हे पते अगस्त्य ^१ये चिद्वि येऽपि तु ^२पूर्वे पुरातनाः ^३ऋतसापः सत्यस्य आपयितारो ध्यामुवाना महर्षयः ^४आसन् ते ^५देवेभिः देवैः ^६साकं सह ^७ऋतानि सत्यवाक्यानि ^८अवदन् वदन्ति । ये महत्तपो यज्ञं वा अनुतिष्ठन्ति ये च देववाक्यानि^२ देवस्मृतिरूपाणि^३ वदन्ति ^९ते चिद् । चिदप्यर्थे । ते चिन् ^{१०}अवासुः अवक्षिपन्ति रेतः ॥ स्यतिरूपसृष्टो विमोचने वर्तते ॥ ते ^{११}नह्यन्तमापुः नहि ब्रह्मचर्यादेरन्तं प्राप्नुवन् । ब्रह्मचर्यमनिषिद्धर्तुकालगमनमपि कुर्वन्तीत्यर्थः । तथा ^{१२}पत्नीः पत्न्यंश्च तपस्यमानाः ^{१३}वृषभिः

१. क-क्ष-अत्यन्तसंयोगे । २. क-क्ष-अ१-वेदवाक्यानि । ३. क-क्ष-अ१-फ-वेदस्मृतिरूपाणि ।

भोगवर्षकैः पतिभिः सह वसम् वनु जगम्युः । उ नु इति पूरणी । संगच्छेरन् । अतस्त्वं कथं मां नानु-
भवसीत्यर्थः ॥

अगस्त्यस्तामाह—

न मृषा श्रान्तं यदवन्ति देवा विश्वा इत्स्पृधो अभ्यश्रवाव ।

जयावेदत्र शतनीथमाजिं यत्सम्यश्चा मिथुनावभ्यजाव ॥ ३ ॥

न । मृषा । श्रान्तम् । यत् । अवन्ति । देवाः । विश्वाः । इत् । स्पृधः । अभि । अभ्रवाव ।
जयाव । इत् । अत्र । शतनीथम् । आजिम् । यत् । सम्यश्चा । मिथुनौ । अभि । अजाव ॥ ३ ॥

भोः पतिन एवया मया वन वमुषा वश्रान्तम् । व्यर्थं नैव खिन्नमावाभ्याम् । वयन् यस्मात् देवाः
वभवन्ति रक्षन्ति तपोभिः प्रीता देवाः^१ । विश्वाः सर्वाः वस्पृधः वभ्यश्रवाव^१ अभितो व्यामुयाव ।
वअत्र अस्मिन् संसारे वशतनीथम् अपरिमितभोगप्राप्तिसाधनम् वआजिं प्राप्तिं परस्परं वजयाव जयलक्षणं
सुरतसंप्रामं वा जयाव । वयन् यस्मात् वसम्यश्चा सम्यक् परस्परं गच्छन्तौ प्रजयन्तौ^२ वा मिथुना मिथुनौ
स्त्रीपुरुषरूपौ सन्तौ वभ्यजाव एवं चाहमपि परस्परमभिजयावेत्येवं तयोक्तं संभोगं संभावयामास ॥

अथ चतुर्थोऽप्यगस्त्य आह—

नदस्य मा रुधतः काम आगन्धित आज्ञातो अमुतः कुतश्चित् ।

लोपामुद्रा वृषणं नी रिणाति धीरमधीरा धयति श्वसन्तम् ॥ ४ ॥

नदस्य । मा । रुधतः । कामः । आ । अगन् । इतः । आऽज्ञातः । अमुतः । कुतः । चित् ।
लोपामुद्रा । वृषणम् । निः । रिणाति । धीरम् । अधीरा । धयति । श्वसन्तम् ॥ ४ ॥

हे जाये वनदस्य नदनस्य जपशब्दयितुर्जपाध्ययनकर्तुः वरुधतः रेतोनिरोद्धुर्ब्रह्मचर्यमास्थितस्य ॥
उमे कर्मणि पठ्यौ ॥ उक्तलक्षणं मां वकामः वभागन् आगमत् । 'नदनस्य मा रुधतः काम आगमत्'
(निरु. ५. २) इति निरुक्तम् । कस्य हेतोरिति उच्यते । इतः स्वत्संगमनिमित्तात् तथा वअमुतः वसन्तादि-
कालान् वकुतश्चित् कारणात् वआज्ञातः सर्वतः उत्पन्नः । यद्वा । इत एतल्लोकजनितावमुतो लोकान्तर-
जनिताद्वा कुतश्चिन्निमित्तात् कामात् । कथमिति उच्यते । इयं वलोपामुद्रा ववृषणं रेतसः प्रवर्तकं मां
वनी वरिणाति नितरां गच्छतु । किंच वधीरं धीमन्तं नियमादविचालिनं वश्वसन्तं महाप्राणं महाबलम्
वअधीरा कातरैषा योषित् वधयति उपभुङ्क्ताम् ॥

१. श्र १—देवाः अभिमतमापु (यु) रादिकं वितरन्ति । अतो वयं विश्वा इत् सर्वा अपि स्पृधः
स्पर्धमान्या याजया अभ्यश्रवाव । २. ज—प्रजयन्तौ ।

अथानयोर्दम्परयोः संभोगसंलापं श्रुत्वा तत्प्रायश्चित्तं चिकीर्षुर्नृतराभ्यामाह । अनयोर्विनिर्योगः शौनकेनोक्तः—‘ इमं नु सोममित्येते द्वे ऋचौ प्रयतो जपन् । सर्वान् कामानवाप्नोति पापेभ्यश्च प्रमुच्यते ’ (ऋग्वि. १. १४७) इति ॥

इमं नु सोममन्तितो हत्सु पीतमुप ब्रुवे ।

यत्सीमार्गश्चकृमा तत्सु मृळतु पुलुकामो हि मर्त्यः ॥ ५ ॥

इमम् । नु । सोमम् । अन्तितः । हत्सु । पीतम् । उप । ब्रुवे ।

यत् । सीम् । आर्गः । चकृम । तत् । सु । मृळतु । पुलुकामः । हि । मर्त्यः ॥ ५ ॥

.....उपेत्य^१ मनसा प्राप्य प्रार्थयते^२ । किं ब्रवीति^३ उच्यते । ^४यन् ^५आगः गुर्वोः कामप्रलाप-
श्रवणविषयं^६ पापं ^७चकृम कृतवन्तो वयं ^८तन् तस्मादागसः स सोमः ^९सु सम्यक् ^{१०}मृळतु सुखयतु
पापजनितदुःखं मा करोस्वित्यर्थः । महत्पापमनुभुज्यमानं प्रार्थनया कथं लुप्यते इति अत आह । ^{११}हि
यस्मात् ^{१२}मर्त्यः मनुष्यः ^{१३}पुलुकामः बहुकामनावान् । अल्पेनैव कर्मणा बहुकामानाकलयति ।
यस्मादेवं तस्मात् परिहरेत्यर्थः^{१४} । यद्वा । अयमपवर्जनीयतया^{१५} प्राप्यत इवेत्याह । पुलुकामो हि खलु मर्त्यः
कामहतः सन् कामेन निरुद्ध एव वर्तते । अतस्तयोरुत्सेकोऽयुक्तः । तच्छब्दश्रवणदोषोऽपि प्रामादिकः
अस्माकं प्राप्तेन सोमेन परिहर्तव्य इत्यर्थः । यद्वा । अयं मन्त्रश्चन्द्रपरो व्याख्येयो मनसोऽभिमानित्वाच्च
तस्य पापस्यापि मनस्येव संभावितत्वात् । अस्मिन् पक्षे हत्सु पीतं हृदयस्थितमित्यर्थः । शिष्टं स्पष्टम् ॥

अथ विनियुक्तयोर्मध्ये द्वितीयया सूक्ते पष्ठया अन्तेवास्याह ॥

अगस्त्यः खनमानः खनित्रैः प्रजामपत्यं बलमिच्छमानः ।

उभौ वर्णावृषिरुग्रः पुपोष सत्या देवेष्वशिषौ जगाम ॥ ६ ॥

अगस्त्यः । खनमानः । खनित्रैः । प्रजाम् । अपत्यम् । बलम् । इच्छमानः ।

उभौ । वर्णौ । ऋषिः । उग्रः । पुपोष । सत्याः । देवेषु । अशिषः । जगाम् ॥ ६ ॥

अयम् ^१अगस्त्यः मद्गुरुः ^२खनित्रैः फलस्योत्पादनसाधनैर्यज्ञस्तोत्रादिभिः ^३खनमानः फलम-
भिमतमुत्पादयन् ^४प्रजां प्रकर्षेण पुनःपुनर्जायमानम् ^५अपत्यं कुलस्यापतनसाधनं पुत्रादिकं ^६बलं
च ^७इच्छमानः सन् । यद्वा । प्रजां भृत्यादिरूपां च इच्छन् । ^८ऋषिः अतीन्द्रियद्रष्टा महानुभावः ^९उग्रः
उद्गूर्णः संसारे संचरन्नप्यपापः सन् ^{१०}उभौ ^{११}वर्णौ वर्णेनीयावाकारौ कामं च तपश्च ^{१२}पुपोष । ^{१३}सत्याः

१. झ१—अहं अन्तेवासी नु क्षिप्रं एतत् संभाषप्रणवा (श्रवणा) नंतरमेवान्तितोऽप्युसन्नः एवंकारी
वे हत्सु हृदयेषु आश्री (त्मी) येषु ऐतं (पीतं) स्वीकृतं सोममुप (प) ब्रुवे उपेत्य । २. झ-झ१—प्रार्थये ।
३. झ१—ब्रवीमि । ४. झ१—रतिप्रलापविषयम् । ५. ख—परिहरेदित्यर्थः । ६. क-झ—पापमवर्जनीयतया;
त—यामवर्जनीयतया; ज्ञ—यामपवर्जनीयतया; झ१—हिपमवर्जनीयतया; झ—पापमवर्जनीयतया ।

°आश्विनः °देवेषु देवेभ्यः °जगाम प्राप्तवान् । यतोऽयं महानुभावस्तस्मादस्मान् °पातीत्यर्थः ॥
॥ २२ ॥ ॥ २३ ॥

अथ चतुर्विंशोऽनुवाके द्वादश सूक्तानि । तत्र 'युवो रजांसि' इति दशचं प्रथमं सूक्तमागस्यं
त्रैष्टुभम् । तुह्यादिपरिभाषया इदमादिसूक्तपञ्चकमाश्विनम् । 'युवोर्दशाश्विनं वै' इत्यनुक्रमणिका ।
एतदादीनि तृतीयवर्जितानि पञ्च सूक्तानि प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोस्त्रैष्टुभे छन्दसि विनियुक्तानि ।
'अथाश्विनः' इति खण्डे सूत्रितं- 'युवो रजांसीति पञ्चानां तृतीयमुद्धरेत्' (आश्व. श्रौ. ४.
१५) इति ॥

युवो रजांसि सुयमासो अश्वा रथो यद्वां पर्यणीसि दीयत् ।

हिरण्ययां वां पवयः प्रुषायन्मध्वः पिबन्ता उषसः सचेथे ॥ १ ॥

युवोः । रजांसि । सुऽयमासः । अश्वाः । रथः । यत् । वाम् । परि । अणीसि । दीयत् ।

हिरण्ययाः । वाम् । पवयः । प्रुषायन् । मध्वः । पिबन्तौ । उषसः । सचेथे इति ॥ १ ॥

हे अश्विनौ °युवोः युवयोः °अश्वाः रथवोद्वारः °रजांसि रजकान् लोकान् °सुयमासः
शोभननियमनाः । लोकत्रयसंचारिण इत्यर्थः । कदेति आह । °यत् यदा °वां °रथः °अणीसि
अरणीयान् अभिमतदेशान् °परि °दीयत् परिगच्छेत् परितो गच्छति वा । तदेत्यर्थः । दीयतिर्गतिकर्मा,
'दीयति तकति' (नि. २. १४. ६९) इति तत्कर्मसु पाठात् । किंच रथागमनकाले °वां युवयोः
°पवयः वज्रा रथनेमयो वा °हिरण्ययाः हिरण्ययाः °प्रुषायन् प्रुणन्त्यभिमतम् । यद्वा । हिरण्ययानि
पवयो मधुपात्राणि वां युवाभ्यामर्थाय । यस्मादेवं तस्मात् युवां °मध्वः मधुनो मधुसदृशस्य सोमरसस्य ॥
कर्मणि षष्ठी ॥ सोमरसं °पिबन्तौ आस्वादयन्तौ °उषसः उपःसंबन्धिनः काले °सचेथे यज्ञं संगच्छेथे ।
अत्र क्रमो न विवक्षितः । उषःकाले एवागत्य मधुरं सोमरसं पिबन्तमित्यर्थः ॥

युवमत्यस्याव नक्षथो यद्विपत्मनो नर्यस्य प्रयज्योः ।

स्वसा यद्वां विश्वगूर्ती भराति वाजायेष्टे मधुपाविषे च ॥ २ ॥

युवम् । अत्यस्य । अव । नक्षथः । यत् । विऽपत्मनः । नर्यस्य । प्रऽयज्योः ।

स्वसा । यत् । वाम् । विश्वगूर्ती इति विश्वऽगूर्ती । भराति । वाजाय । ईष्टे । मधुऽपौ । इषे । च ॥ २ ॥

हे अश्विनौ °युवं युवां °यत् °अत्यस्य अतनशीलस्य सततसंचारिणः °विपत्मनः विविधगमनस्य
विचित्रगमनस्य वा °नर्यस्य मनुष्याणां हितस्य °प्रयज्योः प्रकर्षेण पूज्यस्य ॥ एतानि कर्मणि षष्ठ्य-
न्तानि ॥ उत्तरूपं रथम् °अव अवस्तात् तदुदयात् पूर्वं °नक्षथः व्यामुषो देवयजनं गन्तुम् । किंच
°यत् यदा हे °विश्वगूर्ती सर्वस्तुल्यौ सर्वदा उद्गूर्तौ वा °वां युवयोः °स्वसा स्वसृस्थानीया स्वयंसारिणी
वा उषाः °भराति पोषते त्वदागमनाय प्रभर्त करोति । यदा हे °मधुपौ मधुरस्य सोमरसस्य पातारौ
युवां यजमानः °वाजाय बलाय गमनाय वा °इषे प्रभूतान्नाय °ईष्टे स्तौति । तदा रथं प्राप्नुय
इत्यर्थः ॥

युवं पर्य उन्निर्यायामधत्तं पक्कमामायामव पूर्य गोः ।

अन्तर्यद्वनिनो वामृतप्सु ह्यारो न शुचिर्यजते हविष्मान् ॥ ३ ॥

युवम् । पर्यः । उन्निर्यायाम् । अधत्तम् । पक्कम् । आमायाम् । अव । पूर्यम् । गोः ।

अन्तः । यत् । वनिनः । वाम् । ऋतप्सु इत्यृतप्सु । ह्यारः । न । शुचिः । यजते । हविष्मान् ॥ ३ ॥

हे अश्विनौ वयुवं युवाम् वउन्निर्यायाम् । गोनामैतत् । भोगोस्त्राविष्यां गवि वपयः वअधत्तम् आधारयतं स्थापितवन्तौ । तथा वआमायाम् अपक्कायां वपक्कं परिपक्वं भोगयोग्यं गोसंबन्धि दुग्धं वपूर्य पूर्वभवं तत्रैवोत्पन्नम् वअव अवस्तादधारयतम् । गवि क्षीरमुत्पाद्य पुनर्भोगाय पृथक्कृतवन्तावित्यर्थः । वयत् यस्मात् हे वऋतप्सु सत्यस्वरूपौ यज्ञियहविर्भक्षयितारौ वा हे अश्विनौ ववां ववनिनः उदकवतः उदकोपलक्षितहविष्मतो यज्ञस्य वअन्तः मध्ये वहविष्मान् प्रदेयहविषा तद्वान् वशुचिः शुद्धो यजमानः वयजते पूजयति युवां तस्मादेवमकुरुतम् । यद्वा । यदैवं यजमानः करोति तदेत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः^१ । वनिनः वनसंबन्धिवृक्षसमूहस्य अन्तः मध्ये वह्यारो वन चोर इव । स यथा जागरूको वर्तते तथा यजमानोऽपीत्यर्थः ॥

युवं ह धर्मं मधुमन्तमत्रयेऽपो न क्षोदोऽवृणीतमेपे ।

तद्वा नरावश्विना पश्वदृष्टी रथ्येव चक्रा प्रति यन्ति मध्वः ॥ ४ ॥

युवम् । ह । धर्मम् । मधुमन्तम् । अत्रये । अपः । न । क्षोदः । अवृणीतम् । एपे ।

तत् । वाम् । नरौ । अश्विना । पश्वः दृष्टिः । रथ्याऽइव । चक्रा । प्रति । यन्ति । मध्वः ॥ ४ ॥

अत्रेतिहासमाहुः । प्रवर्ग्येण प्रचरन्तमग्निं राक्षसास्तसं धर्मेऽपातयन् । स च तप्यमानोऽश्विनौ तुष्टाव । तौ च स्तुत्या दृष्टमनसावरक्षतामिति । अपरेऽग्नौ क्षिप्तमपालयतामित्याहुरिति । हे अश्विनौ वयुवं युवां वमधुमन्तं पयोवृतरूपाभ्यां मधुभ्यां तद्वन्तं वधर्मं दीप्तं प्रवर्ग्यम् वएपे सौख्यमिच्छते वअत्रये एतन्नाम्ने महर्षये वक्षोदः क्षोदांसि क्षोद्यमानानि वअपो वन उदकानीव वअवृणीतम् अवारयतम् । औल्यं शैत्यसुखं कृतवन्तौ । तसधर्मसकाशात् भ(र)क्षितवान्^२ (वन्तौ) इत्यर्थः^३ । यद्वा । अत्रये क्षोदः । उदकना मैतत् । तस्य शैत्यं लक्ष्यते । अपः क्षोदो न । अप इति पष्ठर्थे द्वितीया । उदकानां शैत्यं यथा भवति तद्वत् । पक्षान्तरे तु धर्मं दीप्तमग्निं मधुमन्तं कृत्वा अवृणीतं सुखयतमित्यर्थः । तथा च मन्त्रान्तरं—‘ तसं धर्ममोभ्यावन्तमत्रये ’ (ऋ. सं. १. ११२. ७) इति । वतत् तस्मान् यस्मादेवं तस्मात् हे वनरी नेतारौ नराकारौ वा वअश्विना अश्विनौ ववां युवाभ्यां वपश्वदृष्टिः । पशुरित्यग्नेनाम । ‘ अग्निः पशुरासीत् ’ (तै. सं. ५. ७. २६) इत्यादिश्रुतेः । यद्वा । पशुप्रियत्वात् पशुरित्युच्यते । तस्याग्नेः दृष्टिर्भवति । अग्नौ यागः सर्वो युष्मदर्थं प्रवर्तते इत्यर्थः । यद्वा । पशुसाध्यो यागो युवाभ्यां प्रवर्तते इति शेषः । ‘ आश्विनं धूम्रललाममा लभेत यो दुर्ब्राह्मणः सोमं पिपासेत् ’ (तै. सं. २. १. १०. १)

इत्यादिनाप्यश्विभ्यां पशुर्विहितः । तथा ऽमध्वः मधुसदृशाः सोमरसा अपि युवाभ्यां ऽप्रति ऽयन्ति अभिगच्छन्ति । तत्र दृष्टान्तः । ऽरथ्येव ऽचक्रा रथसंबन्धीनि चक्रा चक्राणीव । तानि यथा प्रवणदेश-मभिगच्छन्ति तद्वत् ॥

आ वां दानाय ववृतीय दस्त्रा गोरोहेण तौड्यो न जित्रिः ।

अपः क्षोणी सचते माहिना वां जूर्णो वामक्षुरंहसो यजत्रा ॥ ५ ॥

आ । वाम् । दानाय । ववृतीय । दस्त्रा । गोः । ओहेन । तौड्यः । न । जित्रिः ।

अपः । क्षोणी इति । सचते । माहिना । वाम् । जूर्णः । वाम् । अक्षुः । अंहसः । यजत्रा ॥ ५ ॥

हे ऽदस्त्रा शत्रूणामुपक्षपयितारावश्विनौ ऽवां युवयोः ऽदानाय अस्मदभिमताय युवाभ्यां वाहयितुम् ऽआ ऽववृतीय आवर्तयामि यागदेशम् ॥ वृतेरन्तर्भावितण्यर्थस्येदम् ॥ केन साधनेनेति तदुच्यते । ऽगोः स्तुतिरूपाया वाचः ऽओहेन वहनेन साधनेन । यद्वा । आवर्तनकाल उच्यते । गोर्गन्ध्याः उपसो वहनेन । ऽजित्रिः जीर्णो जयशीलो वा ऽतौड्यो ऽन तुग्राख्यस्य राज्ञः पुत्रो भुज्युरिव । स यथा शत्रुभिः संताड्य समुद्रे पातितो युवां परितोप्य स्वोद्धाराय स्वसमीपमानयत तद्वदित्यर्थः । इयमाख्यायिका 'तुग्रो ह' (ऋ. सं. १. ११६. ३), 'भुज्युमंहसः पिपृथः' (ऋ. सं. १०. ६५. १२), 'नासत्या भुज्युम्' (ऋ. सं. १. ११६. ४) इत्यादिषु प्रसिद्धा च । किमाश्चर्यमहमावर्तयामीति । किन्तु ऽअपः ऽक्षोणी । अप इत्यन्तरिक्षनाम (नि. १. ३. ८) । क्षोणीति पृथिवीनाम (नि. १. १. ७) । द्यावापृथिव्यावपि ऽवां युवयोः ऽमाहिना माहाभ्येन युवयोः प्रसादेन सर्वोपकारिण्याविति ख्यातिं सर्वप्रदेशव्यापित्वं वा ऽसचते सेवते प्रत्येकम् । यद्वा । वां माहिना यजमानो द्यावापृथिव्यां सचते । किंच हे ऽयजत्रा यष्ट्यौ प्रसादादयमृषिः ऽजूर्णः जरया जीर्णः सन् ऽअंहसः पापान् जरालक्षणात् प्रमुच्य ऽअक्षुः चिरकालव्याप्तो दीर्घजीवी भूयात् । यद्वा । हे यजत्रा वां प्रसादात् जूर्णो जीर्णो यजमानः अंहसो दुरितस्य हन्त्रीरप उक्तलक्षणानि सोमरसरूपाण्युदकानि क्षोणी क्षोण्याम् ॥ सप्तम्यर्थे प्रगृह्यम् ॥ भूम्यां चिरकालमक्षुर्व्याप्तः सन् माहिना माहाभ्येन सचते । द्वितीयो वामित्ययमादरार्थः ॥ ॥ २३ ॥

नि यद्युवेथे नियुतः सुदानु उप स्वधार्भिः सृजथः पुरंधिम् ।

प्रेषद्वेषद्वातो न सूरिरा महे ददे सुव्रतो न वार्जम् ॥ ६ ॥

नि । यत् । युवेथे इति । निऽयुतः । सुदानु इति सुऽदानु । उप । स्वधार्भिः । सृजथः । पुरंऽधिम् ।

प्रेषत् । वेषत् । वातः । न । सूरिः । आ । महे । ददे । सुऽव्रतः । न । वार्जम् ॥ ६ ॥

हे ऽसुदानु शोभनदानावश्विनौ ऽयत् यदा ऽनियुतः अश्वान् ऽनि ऽयुवेथे नियुज्जाथे नियोजयथः ताभिरस्मद्यज्ञगमनाय संयुक्तौ भवथः तदा ऽस्वधार्भिः अश्वैः तत्कारणैरुदकैर्वा ऽपुरंधि बहूनां धात्रीं पृथिवीम् ऽउप ऽसृजथः । एवं च सति ऽसूरिः स्तोता अयं यजमानः ऽवातो ऽन वायुरिव तद्वत् क्षिप्रं

युवां वप्रेषत् तर्पयतु । वप्रेषत् व्याप्नोतु । कामयतां वा ॥ प्रीणातेर्वैतेश्च लेटि रूपे ॥ अनन्तरं वसुमतो
 वन अतिप्रशस्तोष्मादिकर्मवानिव वाजम् अक्षं महे महत्स्वाय अयं यजमानः वभा वदे आवृत्ते
 स्वीकरोति ॥ ' आङो दोऽनास्यविहरणे ' (पा. सू. १. ३. २०) इत्यात्मनेपदम् । ' लोपस्त आत्मने-
 पदेषु ' इति तलोपः । यद्वा । छान्दसे लिटि रूपम् ॥ स्वीकृत्य स्वमहत्स्वाय युवामेव तर्पयत्वित्यर्थः ॥

वयं चिद्धि वां जरितारः सत्या विपन्यामहे वि पणिहिंतावान् ।

अधा चिद्धि ष्माश्विनावनिन्धा पाथो हि ष्मा वृषणावन्तिदेवम् ॥ ७ ॥

वयम् । चित् । हि । वाम् । जरितारः । सत्याः । विपन्यामहे । वि । पणिः । हितवान् ।
 अध । चित् । हि । स्म । अश्विनौ । अनिन्धा । पाथः । हि । स्म । वृषणौ । अन्तिदेवम् ॥ ७ ॥

वयं वचिद्धि वयमपि जरितारः तव स्तोतारः सत्याः सत्यफलाः सन्तः विपन्यामहे
 विविधं स्तुमः । पणिः पणाधारो द्रोणकलशः वि हितवान् स्थापितरसवानासीत् । यद्वा ।
 पणिर्वणिग्लुब्धकोऽयष्टा हितवान्नियतधनो धनाढ्योऽप्ययष्टा वि वियुज्यताम् ॥ उपसर्गश्रुतेर्योग्य-
 क्रियाध्याहारः ॥ अध अपि च चिद्धि ष्म । एते त्रयः पूरणाः । हे अश्विनौ अनिन्धा ।
 प्रशस्यनामैतत् । हे प्रशस्यौ वृषणौ हे कामानां वपितारौ युवाम् अन्तिदेवं देवानामन्तिके
 पाथः सोमं पिबथः । यद्वा । अन्तिके वर्तमानं देवान् प्राप्नुवानं सोममिति योज्यम् ॥

युवां चिद्धि ष्माश्विनावनु धून्विरुद्रस्य प्रस्रवणस्य सातौ ।

अगस्त्यो नरां नृषु प्रशस्तः काराधुनीव चितयत्सहस्रैः ॥ ८ ॥

युवाम् । चित् । हि । स्म । अश्विनौ । अनु । धून् । विरुद्रस्य । प्रस्रवणस्य । सातौ ।
 अगस्त्यः । नराम् । नृषु । प्रशस्तः । काराधुनीइव । चितयत् । सहस्रैः ॥ ८ ॥

हे अश्विनौ युवां । चिद्धि ष्म इति त्रयः पूरणाः । अनु धून् प्रतिदिनं विरुद्रस्य
 विशिशेषणरूपदुःखद्रावणस्य विविधरौरुयमाणद्रवणवतो वा प्रस्रवणस्य वृष्ट्युदकसंस्त्रयायस्य
 सातौ लाभे निमित्तभूते सति अगस्त्यः एतन्नामा महर्षिः नरां नेतृणां कर्मनिर्वाहकानां मनुष्याणां
 नृषु येषु तादृशाः मनुष्याः सन्ति तेषु प्रशस्तः प्रशस्यतरोऽयं सहस्रैः अपरिमितैः स्तोत्रैः चितयत्
 चेतयति स्तुत्या प्रबोधयति । तत्र दृष्टान्तः । काराधुनीव । कारा शब्दः । तस्य धूनयितोत्पादयिता
 शङ्खादिः स इव । यद्वा । एतदप्यगस्त्यविशेषणम् । कारः शब्दयिता होत्रादिः । तस्य धुनिः कम्पयिता
 प्रेरकः इव । इवेति संप्रत्यये । ' अस्युपमार्थस्य संप्रत्यये प्रयोगः ' (निरु. ७. ३१)
 इति निरुक्तम् ॥

प्र यद्वहेथे महिना रथस्य प्र स्यन्द्रा याथो मनुषो न होता ।

धत्तं सुरिभ्य उत वा स्वभ्यं नासत्या रयिषाचः स्याम ॥ ९ ॥

प्र । यत् । वहेथे इति । महिना । रथस्य । प्र । स्यन्द्रा । याथः । मनुषः । न । होता ।

धत्तम् । सुरिभ्यः । उत । वा । सुऽअभ्यम् । नासत्या । रयिऽसाचः । स्याम ॥ ९ ॥

हे अधिनौ युवां रथस्य गमनसाधनस्य महिना महत्त्वेन यत् यस्मात् प्र वहेथे धारयथो यज्ञम् । यद्वा । रथस्य स्वर्गगमनसाधनस्य यागरय धुरं वहत^१ । तथा हे स्यन्द्रा स्यन्दन-शीली युवां याथः गच्छथः । स्वस्थानं यज्ञारम्भे आगच्छथः यज्ञसमाप्तौ पुनर्गच्छथश्च । तत्र दृष्टान्तः । मनुषः होता मनुष्यस्य यजमानस्य होता यथा यज्ञारम्भे आगच्छति कर्मणि निवृत्ते पुनरपगच्छति तद्वत् । आगमनसमये सुरिभ्यः स्तोत्रभ्यः धत्तं धारयतं फलम् । उत वा स्वभ्यं शोभनाश्रसमूहं धत्तम् । नासत्या । सत्सु भवौ सत्यौ । न असत्यौ नासत्यौ । हे तादृशौ एवदनुग्रहात् रयिषाचः धनसमवायिनः स्याम भवेम ॥

तं वां रथं वयमद्या हुवेम स्तोमैरश्विना सुविताय नव्यम् ।

अरिष्टनेमिं परि द्यामियानं विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १० ॥

तम् । वाम् । रथम् । वयम् । अद्य । हुवेम । स्तोमैः । अश्विना । सुविताय । नव्यम् ।

अरिष्टऽनेमिम् । परि । द्याम् । इयानम् । विद्यामं । इषम् । वृजनम् । जीरऽदानुम् ॥ १० ॥

हे अश्विना हे अधिनौ वां युवयोः संबन्धिनं^२ शीघ्रगमनेन स्तुत्यं रथं वयम् अगस्त्याः अद्य अस्मिन्स्तुत्येऽहनि हुवेम आह्वयेम । केन साधनेनेति उच्यते । स्तोमैः स्तोत्रैः । किमर्थम् । सुविताय सुष्टु प्राप्तये । कीदृशम् । नव्यं स्तुत्यं नूतनं वा तथा अरिष्टनेमिम् अहिंसितचक्रवलयं द्यां परि इयानं शुलोकस्य परितो गच्छन्तम् । विद्याम इत्यादि गतम् ॥ २४ ॥

‘ कदु प्रेष्ठौ ’ इति नवचं द्वितीयं सूक्तमागस्त्यं त्रैष्टुभमाश्विनम् । ‘ कदु नव ’ इत्यनुक्रान्तम् ॥ प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोर्विनियोगः पूर्वसूक्ते एव उक्तः ॥

कदु प्रेष्ठाविषां रयीणामध्वर्यन्ता यदुभिनीथो अपाम् ।

अयं वां यज्ञो अकृत प्रशस्ति वसुधित्वा अवितारा जनानाम् ॥ १ ॥

कत् । ऊँ इति । प्रेष्ठौ । इषाम् । रयीणाम् । अध्वर्यन्ता । यत् । उत्ऽनिनीथः । अपाम् ।

अयम् । वाम् । यज्ञः । अकृत । प्रऽशस्तिम् । वसुधित्वा इति वसुऽधित्वा । अवितारा । जनानाम् ॥ १ ॥

हे अश्विनौ प्रियतमौ वां युवां 'कदु कदा भविष्यति' 'इषाम् इष्यमाणानामज्ञानां
 'रयीणां धनानाम् ॥ कर्मणि षष्ठ्यौ ॥ अज्ञानि धनानि च 'उश्विनीथः उर्ध्वं प्रापयथः' 'अध्वर्यन्ता अध्वरं
 पारयितुमिच्छन्तौ युवाम्' 'अपां वृष्टयुदकानां वृष्टयुदकानि च उश्विनीथः उत्कृष्टम् अभ्यः प्रापयथ
 इति 'यत् तत्कदा । कस्मादेवमुच्यते इति उच्यते । 'अयं यज्ञः अस्माभिरनुष्ठीयमानः' 'वां
 युवयोरेव' 'प्रशस्तिं प्रशंसां स्तुतिम्' 'अकृत करोति । यज्ञे शंसनीयानि वाञ्छाणि युषामेव
 प्रशंसन्तीत्यर्थः । यस्मादेवं तस्मात् हे 'वसुधितौ वसुनो धनस्य धातारौ वस्तव्यकर्माणी तथा हे
 'जनानाम्' 'अवितारौ उत्कलक्षणौ युवां कदा अज्ञानां धनानां च दातारौ भवथ इति ॥

आ वामश्वासः शुचयः पयस्पा वातरंहसो दिव्यासो अत्याः ।

मनोजुवो वृषणो वीतपृष्ठा एह स्वराजो अश्विनो वहन्तु ॥ २ ॥

आ । वाम् । अश्वासः । शुचयः । पयःपाः । वातरंहसः । दिव्यासः । अत्याः ।

मनःजुवः । वृषणः । वीतपृष्ठाः । आ । इह । स्वराजः । अश्विनो । वहन्तु ॥ २ ॥

अश्विनौ शोभनाश्वयुक्तौ 'वां युवाम्' 'अश्वासः युष्मदीयाः' 'इह अस्मिन् यज्ञे' 'आ' 'वहन्तु
 प्रापयन्तु । अवशिष्टानि अश्वविशेषणानि । कीदृशास्ते । 'शुचयः शुद्धा दीप्ता वा' 'पयस्पाः वृष्ट्यु-
 दकस्य पातारः' 'वातरंहसः वायुवेगाः दिव्याः' 'दिविभवाः' 'आद्याः अतनशीलाः' 'मनोजुवः
 मनोजवाः' 'वृषणः वर्षकाः युवान इत्यर्थः' । 'वीतपृष्ठाः कान्तपृष्ठाः वपुष्मन्त इत्यर्थः । 'स्वराजः
 स्वयमेव राजमानाः । ईदृशा भवन्तु' ॥

आ वां रथोऽवनिर्न प्रवत्वान्तसृप्रवन्धुरः सुविताय गम्याः ।

वृष्णः स्थातारा मनसो जवीयानहंपूर्वो यजतो धिष्ण्या यः ॥ ३ ॥

आ । वाम् । रथः । अवनिः । न । प्रवत्वान् । सृप्रवन्धुरः । सुविताय । गम्याः ।

वृष्णः । स्थातारा । मनसः । जवीयान् । अहम्पूर्वः । यजतः । धिष्ण्या । यः ॥ ३ ॥

पूर्वमन्त्रेऽश्वव्याजेन अश्विनोरागमनमुक्तम् । अमेन रथव्याजेनोच्यते । हे 'धिष्ण्या उन्नतस्थानाहौ'
 'स्थातारा स्वरथाधिष्ठानी' 'वां युवयोः' 'यः' 'रथः अस्ति सः' 'सुविताय शोभनफलाय' 'आ' 'गम्याः
 अस्मद्यज्ञमागच्छतु ॥ पुरुषव्यस्ययः ॥ कीदृशो रथ इति स विशेष्यते । 'अवनिर्न' 'प्रवत्वान्
 भूमिरिवात्यन्तविस्तारवान्' 'सृप्रवन्धुरः विस्तीर्णपुरोभागः' 'वृष्णः वर्षकस्याश्वस्य' 'मनसः अपि
 'जवीयान् मनोवेगवानित्यर्थः । 'अहंपूर्वः अहंकारपूर्वो मनस्वी वा अस्युदारः' 'यजतः यष्टव्यः ।
 ईदृशो रथ आगच्छतु ॥

१. स१-‘ भविष्यति ’ नास्ति । । २. स१-युवां यत् यदा । ३. स१-दिव्यासः । ४. स१-
 वहन्तु ।

इहेह जा॒ता सम॑वावशीतामरे॒पसा॑ त॒न्वा॑ नाम॑भिः स्वैः ।

जिष्णु॑र्वा॒मन्यः सु॑म॒खस्य॑ सु॒रिर्दिवो॑ अ॒न्यः सु॒भगः पु॒त्र ऊहे ॥ ४ ॥

इह॒इह॑ । जा॒ता । सम॑ । अ॒वाव॑शीताम् । अ॒रेप॑सा । त॒न्वा । नाम॑भिः । स्वैः ।

जिष्णुः । वा॒म् । अ॒न्यः । सु॒मख॑स्य । सु॒रिः । दि॒वः । अ॒न्यः । सु॒भगः । पु॒त्रः । ऊहे ॥ ४ ॥

हे अश्विनौ युवां^१ समवावशीताम् । सह सम्यग्वा पुनःपुनः स्तूयेथे कामयेथां वा यज्ञम् ॥ पुरुषन्यस्ययः ॥ कीदृशौ युवाम् । 'इहेह' जा॒ता । उभाभ्यामिहशब्दाभ्यां मध्यमोत्तमस्थाने उच्येते । तयोः संभूतौ । चन्द्रसूर्येण^१ इति यावत् । 'सूर्याचन्द्रमसावित्येके' (निरु. १२. १) इति निरुक्तम् । 'अरेपसा अपापी । आथर्वणस्य गुरोः शिरश्छेदनादिना पापछेपरहिताविति भावः । 'आथर्वणायाश्विना दधीचेऽभ्यं शिरः प्रयैरयतम्' (ऋ. सं. १. ११७. २२) इत्यादिमन्त्रवर्णात् । केन हेतुनेति उच्यते । 'तन्वा' शरीरेण शरीरसौन्दर्येण निमित्तेन 'स्वैः' 'नामभिः' स्वीयैर्माहात्म्य-विशिष्टैरश्विनौ नासत्यावित्यादिभिरपि । रमणीयशरीरवत्त्वान्महिमोपेतनामवत्त्वाच्च हेतोः संस्तूयेथे इत्यर्थः । यद्वा । अरेपसा तन्वेति योज्यम् । उक्तप्रकारेण गुरुशिरश्छेदादप्यपापेन शीर्षेण^२ तादृङ्महत्त्व-स्थापनेनेति यावत् । किंच 'वां' युवयोः 'अन्यः' एको मध्यमस्यान्तरिक्षस्य पुत्रस्थानीयः सोमः 'जिष्णुः' जयक्षीलः 'सुमखस्य' शोभनयज्ञस्य 'सूरिः' प्रेरयिता सन् 'ऊहे' वहति विश्वं जगद्धारयति । चन्द्रात्मनस्तस्योदये सति द्योपधिवनस्पत्यादयो वर्धन्ते । 'अन्यः' अपरः उत्तमस्थानः 'दिवः' शुलोकस्य 'पुत्रः' पुत्रस्थानीय आदित्यः 'सुभगः' शोभनरश्मिरूपधनः ऊहे वहति । कृत्स्नमेवं पृथग्जगन्निर्वाहकौ महानुभावौ युवां सह स्तूयेथे । अत्र निरुक्तम्—'इहेह जातौ संस्तूयेथे पापेनालिप्य मानया तन्वा नामभिश्च स्वैर्जिष्णुर्वा॒मन्यः सु॑महतो बलस्येरयिता मध्यमो दिवोऽन्यः सुभगः पुत्र उद्यत आदित्यः' (निरु. १२. ३) इति ॥

प्र वा॑ नि॒चेरुः क॑कुहो वशाँ॑ अ॒नु पि॒शङ्गरूपः॑ स॒दनानि॑ गम्याः ।

हरी॑ अ॒न्यस्य॑ पी॒पय॑न्त॒ वाजैर्मु॑श्ना रजाँ॑स्यश्विना॒ वि घोषैः॑ ॥ ५ ॥

प्र । वा॒म् । नि॒चेरुः । क॒कुहः । वशाँ॑ । अ॒नु । पि॒शङ्ग॑रूपः । स॒दनानि॑ । ग॒म्याः ।

हरी॑ इति । अ॒न्यस्य॑ । पी॒पय॑न्त॒ । वाजैः॑ । मु॒श्ना । रजाँ॑सि । अ॒श्विना॒ । वि । घोषैः॑ ॥ ५ ॥

हे 'अश्विना' अश्विनौ 'वां' युवयोर्मध्ये अन्यस्य एकस्य 'ककुहः' श्रेष्ठः 'पिशङ्गरूपः' हिरण्यरूपः पीतवर्णो वा बहुभिरक्षाद्यवयवैर्निरूप्यमाणो वा रथः 'वशान्' 'अनु' कामाननुलक्ष्य यथाकामम् । अस्मद्यज्ञागमनेच्छयेत्यर्थः । यद्वा । वशान्स्वाधीनाः ककुहो दिशो विगन्तरालानुक्रमेण नीचैस्त्वैश्वरन् स्वस्थानाद्देवयजनमुखं गच्छन् । 'सदनानि' अस्मद्यागगृहाणि 'प्र' 'गम्याः' प्रकर्षेण गच्छन्तु ॥ पुरुषन्यस्ययः ॥ अत्र यद्यप्यन्यस्येति नोक्तं तथाप्युत्तरवाक्ये तथोक्तत्वादत्रापि लभ्यते । 'अन्यस्य' युवयोरन्यतमस्य 'हरी' अश्वौ 'रजांसि' लोकाः । अत्र लोकशब्दो जनवाचकः । ते यजमानरूपा जनाः

इत्यर्थः । ते च ऽमक्षा प्रमथनेनालोढनेन निष्पादितैः ऽवाजैः अक्षैरामिक्षादिरूपैः ऽघोषैः स्तुतिमिश्र
आह्वानादिशब्दविशिष्टैर्वा ऽपीपयन्त आप्याययन्ति ॥ ॥ २५ ॥

प्र वां शरद्वान्वृषभो न निष्पाट् पूर्वीरिषश्चरति मध्व इष्णन् ।

एवैरन्यस्य पीपयन्त वाजैर्वेषन्तीरुध्वा नद्यो न आगुः ॥ ६ ॥

प्र । वाम् । शरत्त्वनान् । वृषभः । न । निष्पाट् । पूर्वीः । इषः । चरति । मध्वः । इष्णन् ।
एवैः । अन्यस्य । पीपयन्त । वाजैः । वेषन्तीः । ऊर्ध्वाः । नद्यः । नः । आ । अगुः ॥ ६ ॥

हे अश्विनौ युवयोरन्यतमो मध्यमस्थानः ऽशरद्वान् शरणवान् मेघवृक्षपणादीनां विशरणवान् ।
अथवा बहुसंवत्सरः पूर्वतनो नित्य इत्यर्थः । ऽवृषभो ऽन वर्षितदेन्द्रः^१ । स इव शत्रूणां ऽनिष्पाट्
निःसारयिता सन् ऽपूर्वीः बह्वीः पुरातनीर्वा ऽद्वपः अज्ञानि सस्यादीन्युद्दिश्य ऽप्र ऽचरति प्रकर्षेण
गच्छति । मध्यमस्थानश्चन्द्रः इति पक्षे शरद्वान्छरत्कालवान् । तस्मिन् ऋतौ हि चन्द्रः संमद्धः^२ भवति ।
तेन च तृणगुल्मीपध्यादीनि वर्धन्ते । स किमर्थमेवं करोतीति उच्यते । ऽमध्व इष्णन् मधुनो
मधुसदृशस्य हविषः ॥ कर्मणि पठ्यते ॥ हविरिच्छन् । तदर्थमेवं करोति । तथा ऽन्यस्य उत्तमादित्यस्य
ऽएवैः कामैर्गमनैर्वा निमित्तभूतैः ऽपीपयन्त आप्याययन्ति हविर्भियंजमानाः । तुष्टेन तेन प्रेरिताः
ऽवेपन्तीः व्यापयन्तीः ऽऊर्ध्वाः उन्नताः उत्तीराः^३ ऽनद्यः न नदनशीला यथा ऽनः अस्मदर्थम्
ऽआगुः आगच्छन्ति ॥

असर्जि वां स्थविरा वेधसा गीर्वाणहे अश्विना त्रेधा क्षरन्ती ।

उपस्तुतावतं नाधमानं यामअयामञ्छुणुतं हव मे ॥ ७ ॥

असर्जि । वाम् । स्थविरा । वेधसा । गीः । वाणहे । अश्विना । त्रेधा । क्षरन्ती ।

उपस्तुतौ । अवतम् । नाधमानम् । यामन् । अयामन् । शृणुतम् । हवम् । मे ॥ ७ ॥

हे^४ वेधसा विधातारावश्विनौ^५ ऽवां युवयोः ऽवाणहे इहे स्थैर्ये निमित्तभूते सति ऽगीः स्तुतिरूपा
वाक् ऽअसर्जि सृज्यते^६ । कीदृशी सा । ऽस्थविरा अश्वन्तं स्थिरा नित्या वेदमयी ऽत्रेधा मन्त्रादिभेदेन
त्रिप्रकारा ऽक्षरन्ती युवां गच्छन्ती । ईदृशी स्तुतिः कृतेत्यर्थः । तथा ऽउपस्तुतौ सन्तौ ऽनाधमानम्
अभिमतफलं याचमानम् ऽअवतं रक्षतं तर्पयतं वा । किंच ऽयामन् गमने ऽअयामन् अगमने च
ऽहवम् आह्वानं ऽशृणुतम् ॥

१. क-ख-ज-झ-ञ-त-फ-वर्षिता देवेन्द्रः; झ१-वृषभो वर्षिता देवेन्द्रः । २. क-झ-झ१-प्रसङ्गः ।

३. ख-फ-उत्तीराः । ४. झ१-अश्विनौ । ५. झ-१-सृज्यते उच्चार्यते ।

उत स्या वां रुशतो वप्ससो गीर्बिर्हिषि सदसि पिन्वते नृन् ।

वृषा वां मेघो वृषणा पीपाय गोर्न सेके मनुषो दशस्यन् ॥ ८ ॥

उत । स्या । वाम् । रुशतः । वप्ससः । गीः । त्रिर्बिर्हिषि । सदसि । पिन्वते । नृन् ।

वृषा । वाम् । मेघः । वृषणा । पीपाय । गोः । न । सेके । मनुषः । दशस्यन् ॥ ८ ॥

हे अश्विनौ वृषा युवयोः वृशतः दीप्तस्य वप्ससः रूपस्यैव वपुषो वा ह्यापयित्री गीः स्तुतिवाक् त्रिर्बिर्हिषि त्रिधात्वास्तीर्णबर्हिष्के^१ सदसि वागसदने नृन् कर्मनेतृनरमान् पिन्वते आप्याययति आप्याययतु वा उच्चिन्नप्रदानादिना । केन प्रकारेण उच्यते । हे वृषणा वर्षितारौ कामानां वृषा युवयोः स्वभूतः मेघः सेक्ता जलदः प्रदानविशेषो वा वृषा वर्षकः सन् मनुषः मनुष्यान् प्रति दशस्यन् प्रयच्छन् पीपाय आप्याययति । आप्यायने दृष्टान्तः । गोर्न^२ सेके उदकसेके इव शांतनात् सेके उदकस्येव । अथवा आप्याययति तद्वदित्यर्थः । यद्वा । नेति संप्रत्यर्थे । गोः उदकस्य सेके निमित्तभूते सति पीपायेति संबन्धः ॥

युवां पूषेवाश्विना पुरंधिरग्निमुषां न जरते हविष्मान् ।

हुवे यद्वां वरिवस्या गृणानो विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ९ ॥

युवाम् । पूषाऽइव । अश्विना । पुरम्ऽधिः । अग्निम् । उपाम् । न । जरते । हविष्मान् ।

हुवे । यत् । वाम् । वरिवस्या । गृणानः । विद्याम् । इपम् । वृजनम् । जीरऽदानुम् ॥ ९ ॥

हे अश्विनौ युवां पुरंधिः बहुप्रज्ञः पूषेव पोषक इव हविष्मान् हविर्युक्तः जरते स्तौति । यद्वा । पुरंधिर्बहूनां धारयित्री पूषेव पृथिवीव ॥ द्वितीयार्थे प्रथमा^३ ॥ तां यथा स्तौति तद्वत् । किमिव अग्निमुषां न । अग्निमुपसं च यथा तथा युवामपि । प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोः आश्विनक्रतुवत् आग्नेयोपस्ययोरेपि सद्भावादिति भावः । कदेति आह । यत् यदा वरिवस्या वरिवस्यया परिचर्यया युक्तः गृणानः स्तोता स्तौति तदा यजमानोऽपि जरते इत्यर्थः । विद्यामेत्यादि गतम् ॥ ॥ २६ ॥

‘अभूदिदम्’ इत्यष्ट्वं तृतीयं सूक्तम् आश्विनं^३ जागतम् । ‘अवविद्धम्’ इति पद्यी ‘तद्वां नरा नासत्वौ’ इत्यष्टमी च उभे त्रिष्टुभौ । ‘अभूदिदमष्टौ पृथगन्ये त्रिष्टुभौ’ इत्यनुक्रमणिका । प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोर्जागते छन्दस्यस्य विनियोगः । तथा च सूत्रितम्—‘अभूदिदं यो वां परिज्मेति त्रीणि’ (आश्व. श्री. ४. १५) इति ॥

अभूदिदं वयुनमो षु भूषता रथो वृषण्वान्मदता मनीषिणः ।

धियंजिन्वा धिण्यां विष्पलावसू दिवो नपाता सुकृते शुचिव्रता ॥ १ ॥

अभूत् । इदम् । वयुनम् । ओ इति । सु । भूषत । रथः । वृषण्ऽवान् । मदत । मनीषिणः ।

धियम्ऽजिन्वा । धिण्या । विष्पलावसू इति । दिवः । नपाता । सुकृते । शुचिऽव्रता ॥ १ ॥

हे वमनीषिणः मनस्विनो मेधाविन ऋत्विजः अस्माकम् वृद्धं वयुनं प्रज्ञानम् अभूत् उत्पन्नम् । कीदृशं तदिति । उच्यते । वृषण्वान् अभिमतवर्षणवान् वरथः अधिनोः संबन्धी गमन-साधनो रथ आगत इति शेषः । तस्त्वावधिनौ वो वु भूषत । ओ इति निपातद्वयसमुदायात्मकः एको निपातः । सुष्ठु आभूषत । अभिमुखा भवत स्तोतुम् । तादृशी महानुभावावधिनौ मदत ॥ अन्तर्भावितप्यर्थोऽयम् ॥ मदयत संभावयत । अधिनौ विशेष्येते । सुकृते सुष्ठु कृतवते मद्यं धिर्यजिन्वा कर्मणो बुद्धेर्वा प्रीणयितारौ धिष्यया धिपणाहौ स्तुत्यौ विष्पलावस् विशां प्रजानाम् अस्माकं पालयितृधनौ विष्पलाख्यायाश्चिन्नजङ्घाया हिरण्मयजङ्घाप्रदानेन तथाभूतौ । 'सद्यो जङ्घा-मायसीं विष्पलायै' (ऋ. सं. १. ११६. १५) इत्यादिनिगमः । दिवः आक्षिप्तस्य नपाता नसारौ नपातयितारौ वा शुचिव्रता दीप्तकर्माणौ । ईदृशावधिनौ मदत ॥

इन्द्रतमा हि धिष्यया मरुतमा दत्ता दंसिष्ठा रथ्या रथीतमा ।

पूर्णं रथं वहथे मध्व आचितं तेन दाक्षांसमुप याथो अधिना ॥ २ ॥

इन्द्रतमा । हि । धिष्यया । मरुततमा । दत्ता । दंसिष्ठा । रथ्या । रथितमा ।

पूर्णम् । रथम् । वहथे इति । मध्वः । आचितम् । तेन । दाक्षांसम् । उप । याथः । अधिना ॥ २ ॥

हे अधिनौ युवाम् इन्द्रतमा हि ईश्वरतमौ खलु । एवं प्रतिविशेषणं हिः संबन्धः । तथा धिष्यया स्तुत्यहौ मरुतमा मरुद्द्वेगगामिनौ मितरागिनौ मितराविणौ वा दत्ता उपक्षपयितारौ शत्रूणां दंसिष्ठा अतिशयकर्माणौ रथ्या रथाहौ रथवन्तौ रथितमा । रथिनो नेतारः । तेषां श्रेष्ठौ । 'रथीरध्वराणाम्' (ऋ. सं. ८. ११. २) इति नेतृपरतया व्याख्यातत्वात् । ईदृशी युवां मध्वः मधुसदृशस्य उदकस्यामृतस्य वा पूर्णं पूरितम् आचितं सर्वतः संनद्धं रथं वहथे नवथः । तेन उक्तगुणविशिष्टेन रथेन हे अधिना अधिनौ उक्तगुणविशिष्टौ सन्तौ उप याथः यज्ञमभिप्रायुथः ॥

किमत्र दत्ता कृणुथः किमासाथे जनो यः कश्चिदहर्विर्महीयते ।

अतिं क्रमिष्टं जुरतं पणेरसुं ज्योतिर्विप्राय कृणुतं वचस्यवे ॥ ३ ॥

किम् । अत्र । दत्ता । कृणुथः । किम् । आसाथे इति ।

जनः । यः । कः । चित् । अहविः । महीयते ।

अतिं । क्रमिष्टम् । जुरतम् । पणेः । असुम् । ज्योतिः । विप्राय । कृणुतम् । वचस्यवे ॥ ३ ॥

हे दत्ता उपक्षपयितारौ युवाम् अत्र अस्मिन् मनुष्ये किं कृणुथः कुरुथः । हविषोऽभावा-दिति भावः । तत्रैव किमासाथे किं तिष्ठथः । अत्रेत्युक्तं कुत्रेत्याह । यः कश्चित् जनः जन्म-वान् अहविः यज्ञार्थेहवीरहितः महीयते पूज्यते स्वयं न युष्मान् पूजयति । तं जनम् अति क्रमिष्टं पराभूय तिष्ठतम् । न केवलमतिक्रममात्रं किंतु पणेः वणिग्भूतस्य लुब्धकस्यायष्टुः तस्य असुं प्राणं ,

वज्ररतम् अहिंसिष्टम् अनीनशतम् । विप्राय मेधाविने वचस्यवे वचसः स्तोत्ररूपस्य युवाभ्यामिच्छते
मह्यं वज्योतिः कृणुतं युष्मद्यजनविषयज्ञानं कुरुतम् ॥

जम्भयतमभितो रायतः शुनो हतं मृधो विदथुस्तान्यश्विना ।

वाचंवाचं जरितू रत्निनीं कृतमुभा शंसं नासत्यावतं मम ॥ ४ ॥

जम्भयतम् । अभितः । रायतः । शुनः । हतम् । मृधः । विदथुः । तानि । अश्विना ।

वाचम् उवाचम् । जरितुः । रत्निनीम् । कृतम् । उभा । शंसम् । नासत्या । अवतम् । मम ॥ ४ ॥

हे अश्विनौ वरायतः निन्दितं शब्दयतः अस्मान् हन्तुमागच्छतो वा शुनः श्वसदृशान् अभितः
जम्भयतं नाशयतम् । तथा मृधः तेषां संग्रामान् संग्रामं कुर्वतो वा हतं मारयतम् । तानि
हननोपायान् विदथुः जानीथः । किंच जरितुः युष्मान् स्तोतुः वाचंवाचं तां तां स्तुतिलक्षणां
वाचं रत्निनीं कृतं सर्वामपि स्तुतिं रमणीयफलवतीं कुरुतम् । हे नासत्या सत्यभूतौ युवाम् उभा
उभौ मम मदीयां शंसं स्तुतिम् अवतं रक्षतम् ॥

युवमेतं चक्रथुः सिन्धुषु पुवमात्मन्वन्तं पक्षिणं तौघ्याय कम् ।

येन देवत्रा मनसा निरूहथुः सुपसनी पेतथुः क्षोदसो महः ॥ ५ ॥

युवम् । एतम् । चक्रथुः । सिन्धुषु । पुवम् । आत्मन्ऽवन्तम् । पक्षिणम् । तौघ्याय । कम् ।

येन । देवत्रा । मनसा । निःऽरूहथुः । सुऽपसनि । पेतथुः । क्षोदसः । महः ॥ ५ ॥

हे अश्विनौ युवं युवां वसिन्धुषु समुद्रोदकेषु एतं पुवं प्रसिद्धं प्रतिसाधनं पुवं नावम्
वआत्मन्वन्तं दाढ्यवन्तं वपक्षिणं पक्षवद्गतिसाधनरथवन्तं वतौघ्याय तुग्रनाम्नो राज्ञः पुत्राय भुज्युनाम्नो राज्ञे
वकं सुखकरं चक्रथुः । तौघ्यो भुज्यू राजा समुद्रवतीं ससेनः परचक्रं प्रमथितुं प्रस्थितः । तं प्रतीपबलानि
आगत्यापातयन् स च प्रसादफलकराश्विनौ स्तुत्वा स्वात्मानं ररक्ष इत्ययमितिहासो बहुधा पूर्वं प्रपञ्चितः ।
यद्वा । कमिति पूरणः । तस्य जलसंचारिरथस्य सहायभूतान् बहून् रथादीनिकुरुतमिष्यर्थः । अयमर्थस्तु
' तमूहथुर्नोभिः ' (ऋ. सं. १. ११६. ३), ' चतस्रो नावः ' (ऋ. सं. १. १८२. ६), ' त्रिभी
रथैः ' (ऋ. सं. १. ११६. ४) इत्यादिमन्त्रान्तरेषु प्रसिद्धः । येन युष्मद्देवेन पुवेन देवत्रा देवेषु
मध्ये मनसा अनुग्रहयुक्तया बुद्ध्या । येन मनसेति वा योज्यम् । निरूहथुः निर्गमनं कुरुथः । तथा
वसुपसनि शोभनपतनं यथा भवति सुपतनौ वा युवां महः महतः वक्षोदसः । उदकनामैतत् ।
उदकान् पेतथुः तदधः पतथः उत्तरीतुम् ॥ २७ ॥

अवविद्धं तौघ्यमप्लवन्तरनारम्भणे तमसि प्रविद्धम् ।

चतस्रो नावो जठलस्य जुष्टा उदश्विभ्यामिषिताः पारयन्ति ॥ ६ ॥

अवऽविद्धम् । तौघ्यम् । अपऽसु । अन्तः । अनारम्भणे । तमसि । प्रऽविद्धम् ।

चतस्रः । नावः । जठलस्य । जुष्टाः । उत् । अश्विभ्याम् । इषिताः । पारयन्ति ॥ ६ ॥

वपस्वन्तः मध्ये वअवविह्वम् अवस्ताच्छत्रुभिः पातितम् वअनारम्भणे अनालम्बने आलम्बन-
रहिते वतमसि । तमोवत्तमः । दृष्टिश्चासादिप्रतिबन्धके जलमध्ये वप्रविद्धं प्रकर्षेण पीडितं वतौघ्यं
भुज्युं वजठलस्य^१ जठरवदुदकधारकस्य मध्ये वजुष्टाः सेविताः । यद्वा ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ जठरं प्रासाः
अन्तर्जलं प्रविष्टाः । वअश्विभ्यामिषिताः वचत्नो वनावः वउत् वपारयन्ति उत्तारयन्ति प्रापयन्ति ॥

कः स्विद्वृक्षो निष्ठितो मध्ये अर्णसो यं तौघ्यो नाधितः पर्येषस्वजत् ।

पर्णा मृगस्य पतरोरिवारभ उदश्विना ऊहथुः श्रोमताय कम् ॥ ७ ॥

कः । स्वित् । वृक्षः । निःस्थितः । मध्ये । अर्णसः । यम् । तौघ्यः । नाधितः । परिऽअसस्वजत् ।

पर्णा । मृगस्य । पतरोऽइव । आऽरभे । उत् । अश्विनौ । ऊहथुः । श्रोमताय । कम् ॥ ७ ॥

वकः वस्वित् कश्चिदनुग्राहकः ववृक्षः वृक्षविकारो रथः । विकारे प्रकृतिशब्दः । यद्वा । संस्तवा-
भिप्रायमेतत् । स्तोत्राल्यो वृक्ष इत्यर्थः । कीदृशो रथः । वनिष्ठितः निश्चलं वर्तमानः । कुत्रेति उच्यते ।
वअर्णसः उदकस्य वमध्ये । वयं वृक्षं वतौघ्यः तुमपुत्रो भुज्युः वनाधितः याचमानः वपर्येषस्वजत्
परिष्कृतमकरोत् । आलम्बने दृष्टान्तः । वपतरोः पतनशीलस्य वमृगस्य मार्जयितुः शोधयितुर्हिंसादेः
वआरभे आलम्बनाय पर्णानीव^२ । तानि यथा आलम्बनाय प्रभवन्ति तद्वत् । हे वअश्विनौ वश्रोमताय
कीर्तिमत्त्वाय वउत् वऊहथुः उर्ध्वं प्रापयथः । स्तुतिपक्षे स्तोत्राल्यं वृक्षमाश्रितवन्तं तमूहथुरित्यर्थः ॥

तद्वा नरा नासत्यावनु प्याद्यद्वा मानास उचथमवोचन् ।

अस्माद्य सदसः सोम्यादा विद्यामेपं वृजनं जीरदानुम् ॥ ८ ॥

तत् । वाम् । नरा । नासत्यौ । अनु । स्यात् । यत् । वाम् । मानासः । उचथम् । अवोचन् ।

अस्मात् । अद्य । सदसः । सोम्यात् । आ । विद्याम् । इपम् । वृजनम् । जीरऽदानुम् ॥ ८ ॥

हे वनरा नेतारौ कर्मणो नराकारौ वा हे वनासत्यौ असत्यरहितौ सत्यफली वा ववां युवां
वतत् तादृशं स्तोत्रम् वअनु वस्यात् अनुकूलं भवतु अनुभवतु वा वाम् । तद्विष्कृतं यदित्याह ।
ववां प्रति वमानासः पूजावन्तोऽस्मदीया होत्रादयः वयत् वउचथं स्तोत्रम् वअवोचन् अकुर्वन् तद्वाम्
अनु प्यात् । हे अश्विनौ वअद्य अस्मिन् प्रधानयागदिने वअस्मात् अस्माभिः क्रियमाणात् वसदसः
संबन्धिनः वसोम्यात् सोमयागसंपादकात् । वआ इति अप्यर्थे । अस्माभिर्यजमानैः अद्य क्रियमाणादपि
स्तोत्रात् प्रीणयतमिति । विद्यामेति गतम् ॥ ॥ २८ ॥

‘ तं युञ्जामास ’ इति षडृचं चतुर्थं सूक्तं त्रैष्टुभमागस्यमाश्विनम् ॥

तं युञ्जाथां मनसो यो जवीयान् त्रिवन्धुरो वृषणा यस्त्रिचक्रः ।

येनोपयाथः सुकृतो दुरोणं त्रिधातुना पतथो विर्न पर्णैः ॥ १ ॥

तम् । युञ्जाथाम् । मनसः । यः । जवीयान् । त्रिऽवन्धुरः । वृषणा । यः । त्रिऽचक्रः ।

येन । उपऽयाथः । सुऽकृतः । दुरोणम् । त्रिऽधातुना । पतथः । विः । न । पर्णैः ॥ १ ॥

हे 'वृषणा वर्षकौ कामानां युवां' 'तं' वक्ष्यमाणगुणविशिष्टं रथं 'युञ्जाथां' योजयतम् । तमित्युक्तं कमित्याह । 'यः रथः' 'त्रिवन्धुरः' त्रिप्रकारसारथिस्थानः । वन्धुरं रथिनः स्थानमित्याहुः । 'आ याह्यर्वाहुप वन्धुरेष्टाः' (ऋ. सं. ३. ४३. १) इत्यादिमन्त्रान्तरात् । 'यः च' 'त्रिचक्रः' चक्र-त्रितयोपेतः । पुनः स एव विरोप्यते । 'येन रथेन' 'उपयाथः' उपगच्छथः^१ । किम् । 'सुकृतः' शोभनसोमाख्यकर्मवतो यजमानस्य 'दुरोणम्' । गृहनामैतत् । यागगृहम् । 'येनेत्युक्तं' केनेत्याह । 'त्रिधातुना' त्रिप्रकारस्थानोपेतेन सुवर्णरजतान्नधातुत्रयोपेतेन वा रथेन । गमने दृष्टान्तः । 'विर्न' 'पर्णैः' पक्षी पक्षीयथा शीघ्रमप्रयत्नेन गच्छति तद्वदुक्तलक्षणेन रथेन 'पतथः' गच्छथः ॥

सुवृद्धो वर्तते यन्नभि क्षां यत्तिष्ठथः क्रतुमन्तानु पृक्षे ।

वपुर्वपुष्या सचतामियं गीर्दिवो दुहित्रोपसा सचेथे ॥ २ ॥

सुऽवृत् । रथः । वर्तते । यन् । अभि । क्षाम् । यत् । तिष्ठथः । क्रतुऽमन्ता । अनु । पृक्षे

वपुः । वपुष्या । सचताम् । इयम् । गीः । दिवः । दुहित्रा । उपसा । सचेथे इति ॥ २ ॥

हे अश्विनौ युवयोः 'रथः' 'सुवृत्' शोभनवर्तनः शोभनचक्रपरिभ्रमणः 'यन्' गच्छन् 'क्षाम्' 'अभि' 'वर्तते' देवयजनभूमिं प्रति गच्छति । 'यत्' यं रथं 'क्रतुमन्ता' संकल्पवन्तौ कर्मवन्तौ वा 'पृक्षे' । अन्ननामैतत् । हविषि निमित्तभूते सति । 'अनु' अधीत्यर्थे । अधि 'तिष्ठथः' आश्रयथः । तादृशो रथो देवयजनं प्रत्यागत इत्यर्थः । अनन्तरं 'वपुष्या' युष्मद्वपुषि हिता शरीरवर्धनी 'इयं' 'गीः' इदानीं क्रियमाणप्रकारा स्तुतिरूपा वाक् 'वपुः' 'सचताम्' । युवां च 'दिवः' शुलोकस्य आदिश्यस्य वा 'दुहित्रा' दुहितृस्थानीयया 'उपसा' उपोदेवतया 'सचेथे' यज्ञं संगच्छेथे । उपस्थाश्विनयोः समान-कालत्वादिति भावः ॥

आ तिष्ठतं सुवृत्तं यो रथो वामनु ब्रतानि वर्तते हविष्मान् ।

येन नरा नासत्येष्यध्यै वर्तिर्याथस्तनयाय त्मने च ॥ ३ ॥

आ । तिष्ठतम् । सुऽवृत्तम् । यः । रथः । वाम् । अनु । ब्रतानि । वर्तते । हविष्मान् ।

येन । नरा । नासत्या । इष्यध्यै । वर्तिः । याथः । तनयाय । त्मने । च ॥ ३ ॥

हे अश्विनौ वं युवां वसुवर्तं शोभनवर्तनं रथम् आ वृत्तिष्ठतम् आश्रयतम् । यो रथः
हविष्मान् । षष्ठ्यर्थे प्रथमा । हविष्मतो यजमानस्य व्रतानि कर्माणि अनु वर्तते । यद्वा ।
यजमानाय दत्तहविषा तद्वा । येन च रथेन हे नरा नेतारौ वा हे नासत्या असत्यरहितौ युवाम्
इष्यध्वै यज्ञं प्राप्नुमिच्छतमिति शेषः । तेन रथेन वर्तिः । गृह्णामेतत् । यजमानस्य यज्ञगृहं
तनयाय पुत्रलाभाय त्मने आत्मने आत्महिताय च याथः ॥

मा वां वृको मा वृकीरा दधर्षीन्मा परिं वर्क्तुमृत मारिं धक्तम् ।

अयं वां भागो निहित इयं गीर्दस्त्राविमे वां निधयो मधूनाम् ॥ ४ ॥

मा । वाम् । वृकः । मा । वृकीः । आ । दधर्षीत् । मा । परिं । वर्क्तम् । उत । मा । अतिं । धक्तम् ।
अयम् । वाम् । भागः । निहितः । इयम् । गीः । दस्तौ । इमे । वाम् । निधयः । मधूनाम् ॥ ४ ॥

हे दत्ता शत्रूणामुपक्षयितारावश्विनौ वं युवयोः अनुग्रहादिति शेषः । वृकः हिंसकः
अरण्यश्वादिः समा दधर्षीत् माम् । तथा वृकीः वृक्यो हिंसिका अन्या अपि समा दधर्षीत् ॥ वचन-
व्यत्ययः ॥ धर्षणं मा कार्षुः । युवामेव वा मा दधर्षीदिति योज्यम् । तथा युवां समा परिं वर्क्तं
परितो मा वर्जयते माम् । उत अपि च समातिं धक्तम् अस्मानतिक्रम्य अन्यस्मै मा दत्तम् । किमर्थ-
मेवमिति उच्यते । वं युवयोरर्थाय अयं भागः भजनीयो हविरंशः निहितः । तथा इयं च
गीः स्तुतेरूपा चापि निहितेति शेषः । हे दत्तावश्विनौ वं युवाभ्याम् इमे इमानि मधूनां
सोमरसानां निधयः निधानानि स्थापितानि ॥

युवां गोतमः पुरुमीळ्हो अत्रिर्दस्त्रा हवतेऽवसे हविष्मान् ।

दिशं न दिष्टामृजुयेव यन्ता मे हवं नासत्योर्प यातम् ॥ ५ ॥

युवाम् । गोतमः । पुरुमीळ्हः । अत्रिः । दस्तौ । हवते । अवसे । हविष्मान् ।

दिशम् । न । दिष्टाम् । ऋजुयाऽईव । यन्ता । आ । मे । हवम् । नासत्या । उप । यातम् ॥ ५ ॥

हे दत्ता दत्तावश्विनौ युवां गोतमः च पुरुमीळ्हः च अत्रिः च महर्षयश्च एतेषु एकैकः हवि-
ष्मान् सन् अवसे रक्षणाय युष्मत्तर्पणाय वा हवते आह्वयति । एवमहमप्याह्वयामि । फलसाधनाह्वाने
दृष्टान्तः । यन्ता उपगन्ता उपगन्तुकामः ऋजुयेव ॥ द्वितीयाया आकारः ॥ ऋजुगामिनं मार्गज्ञं दिष्टां
दिशं न गन्तव्यामभिमतां दिशं प्रति यथा तथा वामपि । यथा अध्वगामी स्वगन्तव्यस्य शीघ्र-
गमनाय मार्गशृङ्गुगामिनमाह्वयति तद्वत् । यद्वा । ऋजुयेव । इवशब्द एवार्थे । गन्ता ऋजुनैव मार्गेण
इष्टां दिशमिव तथा युष्मद्वीणनेन मार्गेण स्वाभिमतं फलं प्राप्नोति । हे नासत्यावश्विनौ मे मम हवम्
आह्वानमालक्ष्य उप यातम् उपगच्छतम् ॥

अतारिष्म तमसस्पा॒रम॒स्य प्रति॑ वां॒ स्तोमो॑ अश्विनावधायि ।

एह॑ या॒तं प॒थिभिर्दे॒वयानैर्वि॒द्यामे॒षं वृ॒जनं॑ जी॒रदानु॑म् ॥ ६ ॥

अतारिष्म । तमसः । पा॒रम् । अ॒स्य । प्रति॑ । वा॒म् । स्तोमः॑ । अ॒श्विनौ॑ । अ॒धायि॑ ।

आ । इ॒ह । या॒तम् । प॒थिभिः॑ । दे॒व॒ऽयानैः॑ । वि॒द्याम् । इ॒पम् । वृ॒जनम् । जी॒र॒ऽदानु॑म् ॥ ६ ॥

हे अश्विनौ युवयोः प्रसादान् ^१अस्य ^२तमसः तमनहेतोः श्रेयःप्रतिबन्धरूपस्य दुःखस्य ^३पा॒रं पर्यन्तभूमिम् ^४अतारिष्म उत्तीर्णाः स्मः । हे ^५अश्विनौ ^६वां ^७प्रति ^८स्तोमः स्तोत्रम् ^९अधायि अकारीत्यर्थः । युवां ^{१०}देवयानैः देवगन्तव्यैर्मार्गैः ^{११}इह अस्मद्यज्ञे ^{१२}आ ^{१३}यातम् आगच्छतम् । शिष्टो व्याख्यातः ॥ ॥ २९ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हादं निवारयन् । पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमदेश्वरः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कभूपालसाम्राज्य-

धुरंधरेण सायणाचार्येण^१ विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे

ऋक्संहिताभाष्ये द्वितीयाष्टके चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

द्वितीयाष्टकमध्यस्थश्चतुर्थोऽध्याय आदरात् ।

व्याख्यातः सायणार्येण पञ्चमो व्याकरित्यते ॥

तत्र 'ता वाम्' इतीदं प्रथममण्डलस्य चतुर्विंशेऽनुवाके पञ्चमं सूक्तम् । पूर्वसूक्ते 'षट्' इत्यु-
क्तत्वात् 'सूक्तसंख्यानुवर्तते' इति परिभाषितत्वात् पट्टचम् । 'ऋषिश्चान्यस्मात्' इति परिभाषया
आगस्त्यम् । तथा 'आश्विनं वै' इत्युक्तत्वात् तुष्टादिपरिभाषया इदमप्याश्विनम् । अनादेश-
परिभाषया त्रैष्टुभम् । 'ता वाम्' इत्यनुक्रान्तम् । 'युवो रजांसि' इत्यादीनां पञ्च सूक्तानां
तृतीयवर्जितानां प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोत्रिनियोग उक्तः । तत्रेदं पञ्चमम् ॥

ता वाम् अथ तावपरं हुवेमोच्छन्त्यामुपसि वह्निरुक्थैः ।

नासत्या कुहं चित्सन्ताव्र्यो दिवो नपाता सुदास्तराय ॥ १ ॥

ता । वाम् । अथ । तौ । अपरम् । हुवेम । उच्छन्त्याम् । उपसि । वह्निः । उक्थैः ।

नासत्या । कुहं । चित् । सन्तौ । अर्यः । दिवः । नपाता । सुदाऽस्तराय ॥ १ ॥

१ता तौ रक्षकत्वेन प्रसिद्धौ १वां युवाम् १अथ अस्मिन् यागदिने १हुवेम आह्वयामः इति
आशीः । तथा १अपरम् अपरस्मिन्नपि दिने १तौ युवां हुवेम । अपरमिष्येतत् अपरस्मिन्मिष्यथे
समभिध्याहारात्, 'अद्या च नो मृळ्यतापरं च' (ऋ. सं. २. २९. २) इत्यादिमन्त्रान्तरे तथा
दर्शनाच्च । अपरयागं प्रत्यपि इति वा । कस्मिन् काले । १उपसि उपोदेवतायाम् १उच्छन्त्यां तमो
त्रिवासयन्त्यां सत्याम् । उपःकाले हि प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रे प्रयुज्येते । उक्ते काले हे १नासत्या
असत्यरहितौ १दिवो १नपाता शुलोकस्य नपातयितारौ नम्रस्थानीर्यौ वा १कुहं १चित् १सन्तौ
कुत्रचिद्देशे वर्तमानौ युवां १वह्निः स्तुतेर्वोढा १अर्यः ईरयिता स्तुतेरीश्वरो वा ईदृशोऽहं होता
१सुदास्तराय अत्यर्थं शोभनहविर्दान्त्रे यजमानाय तदर्थं तौ युवाम् १उक्थैः शस्त्रैर्हुवेमेति संबन्धः ।
अत्र आख्यातं पदमेकवचनतया नेतव्यम् । वह्निर्यशब्दौ वा बहुवचनत्वेन नेतव्यौ । अथवा वाक्य-
द्वयम् । यस्माद्वह्निर्यो होता उक्तगुणकौ युवां शंसति तस्माद्वयं यजमानाः तौ युवामाह्वयामः इति ॥

अस्मे ऊ षु वृषणा मादयेथायुत्पणीर्हतमूर्म्या मदन्ता ।

श्रुतं मे अच्छोक्तिभिर्मतीनामेष्टा नरा निचैतारा च कर्णैः ॥ २ ॥

अस्मे इति । ऊँ इति । सु । वृषणा । मादयेथाम् । उत् । पणीन् । हतम् । ऊर्म्या । मदन्ता ।

श्रुतम् । मे । अच्छोक्तिऽभिः । मतीनाम् । एष्टा । नरा । निऽचैतारा । च । कर्णैः ॥ २ ॥

हे वृषणा कामानां वर्षकौ अश्वितौ युवाम् वअस्मे वउ अस्मास्वेव वसु वमादयेथां सुहु
 तृप्यतम् । अस्मभ्यं तर्पयतमभिमतम् । तथा वपणीन् वणिजो लुब्धकानयष्टन् वउत् उन्मूल्य वहतं
 नाशयतम् । कीदृशौ युवाम् । वउम्या । रात्रिनामैतत् । रात्री वमदन्ता माधन्तौ । यद्वा । उर्मिरिति
 सोमनाम । ' उर्मिर्यस्ते पवित्र आ ' (ऋ. सं. ९. ६४. ११) इत्यादिषु तथा प्रयोगात् ।
 अस्मदीयेन सोमेन मदन्तौ । तादृशौ युवां वमे मम वअच्छोक्तिभिः आभिमुख्यकरैर्निर्मलवेदवाक्यैः
 रचिताः वमतीनाम् ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ मननसाधनाः स्तुतीः वकणैः आकर्णनसाधनैः श्रोत्रैः वश्रुतम्
 शृणुतम् । हे वनरा नेतारी युवां खलु वपृष्टा अन्वेष्टारौ अस्मत्स्तुतीनां तथा वनिचेतारा लब्धानां
 तासां संचयकर्तारौ । निरित्येष समित्येतस्य स्थाने । यस्मादेवंविधौ तस्माच्छृणुतमिति ॥

श्रिये पूषन्निषुकृतेव देवा नासत्या वहतुं सूर्यायाः ।

वच्यन्ते वां ककुहा अप्सु जाता युगा जूर्णेव वरुणस्य भूरैः ॥ ३ ॥

श्रिये । पूषन् । इषुकृताऽइव । देवा । नासत्या । वहतुम् । सूर्यायाः ।

वच्यन्ते । वाम् । ककुहाः । अप्सु । जाताः । युगा । जूर्णाऽइव । वरुणस्य । भूरैः ॥ ३ ॥

सविता सूर्यो दुहितरं सूर्याख्यां प्रदातुमनाः देवानाहूय सामर्थ्यसमीक्षणाय आजिं परिकल्प्य
 यः इमं जेष्यति स एषां कन्यकामृक्सहस्रकृतं स्तोत्रं च लभते इत्यकल्पयत् । तमग्निः प्रथममजयत्
 तमनु अश्विनावपि जिह्वा अग्निं प्रष्टव्य ऋक्सहस्रं कन्यकां च अलभेताम् । तत इन्द्रः उपाश्रजयताम् । तौ
 च तैरद्वादिभिः प्रार्थितौ स्वशस्त्रस्य कंचिकंचिद्भागं तेभ्यः परिकल्प्य सूर्यां स्वरथेऽधारयतामिति ।
 अथमितिहासो ब्राह्मणे ' प्रजापतिर्वै सोमध्वं राज्ञे ' (ऐ. ब्रा. ४. ७) इत्यत्राज्ञातोऽस्माभिः
 प्रथमाष्टमे ' आ वां पतिस्त्वं सत्याय ' (ऋ. सं. १. ११९. ५) इत्यत्र प्रपञ्चितः । अत्राह । हे
 वपूषन् पोषक सूर्य । एतच्चन्द्रस्याप्युपलक्षणं सूर्याचन्द्रमसोरेवाश्रित्वात् । ' सूर्याचन्द्रमसाविधिके '
 (निरु. १२. १) इति यास्केनोक्तत्वात् । अतः पूषन्नित्युक्ते हे पोषकावश्विनावित्युक्तं भवति । हे
 पोषकौ हे वनासत्या असत्यरहितौ देवा देवौ युवां वश्रिये श्रेयसे शस्त्रस्य कन्यायाश्च लाभायेत्यर्थः ।
 वइषुकृतेव । इवशब्दः एवार्थे । आजिधावनाय इषुवच्छीघ्रमृजुगामिनौ कृतावेव सन्तौ वसूर्यायाः
 एतन्नामिकायाः सवितुः पुत्र्याः ॥ कर्मणि षष्ठी ॥ सूर्यां वहतुं रथे धारयितुम् । आजिमुदजयता-
 मित्यर्थः । यस्मादेवं तस्मात् वअप्सु वजाताः कर्मसु संपादिताः वककुहाः शस्त्ररूपाः स्तुतयः
 वभूरैः अविच्छिन्नप्रवाहस्य ववरुणस्य फलप्रतिबन्धकपापनिवारकस्य यागस्य सिद्धयर्थं तत्संबन्धिन्यः
 ववां प्रति वच्यन्ते होत्रादिभिः । युवामेव शस्त्रगतमन्त्रैः यागकाले च स्तुवन्तीत्यर्थः । वयुगा
 वजूर्णेव जीर्णानि युगानीव । इवशब्दः संप्रत्यर्थः । पुरातना यागकालाः यथा तद्वत् अद्यतनाः अपि
 इत्यर्थः । पूर्वकाले यथा युवामेव स्तुवन्ति तद्वत् इदानीमपीति तात्पर्यम् ॥

अस्मे सा वा माध्वी रातिरस्तु स्तोमं हिनोतं मान्यस्य कारोः ।

अनु यद्वा श्रवस्या सुदानु सुवीर्याय चर्षण्यो मदन्ति ॥ ४ ॥

अस्मे इति । सा । वाम् । माध्वी इति । रातिः । अस्तु । स्तोमम् । हिनोतम् । मान्यस्य । कारोः ।

अनु । यत् । वाम् । श्रवस्या । सुदानु इति सुदानु । सुवीर्याय । चर्षण्यः । मदन्ति ॥४॥

हे माध्वी मधुपूर्णपात्रयुक्तावधिनौ वा युवयोः संबन्धिनी सा प्रसिद्धा रातिः दानम् अस्मे अस्माकम् अस्तु भवतु । तदर्थं मान्यस्य मननीयस्य कारोः स्तोतुरगस्त्यस्य स्तोमं स्तुतिं हिनोतं प्रीणयतम् । हे सुदानु शोभनफलदानौ वा युवां श्रवस्या कीर्तनस्य वा इच्छया यत् यस्मात् सुवीर्याय यजमानाय शोभनबलाय वा चर्षण्यः मनुष्या ऋत्विग्भूपाः अनु मदन्ति अनुक्रमेण माद्यन्ति युवाभ्यां सह स्वयं वा ॥

एष वां स्तोमो अश्विनावकारि मानेभिर्मघवाना सुवृक्ति ।

यातं वर्तिस्तनयाय तमने चागस्त्ये नासत्या मदन्ता ॥ ५ ॥

एषः । वाम् । स्तोमः । अश्विनौ । अकारि । मानेभिः । मघवाना । सुवृक्ति ।

यातम् । वर्तिः । तनयाय । तमने । च । अगस्त्ये । नासत्या । मदन्ता ॥ ५ ॥

हे अश्विनौ हे मघवाना हविलक्षणाभवन्तौ वा युवाभ्याम् एषः स्तोमः स्तोत्रं सुवृक्तिः सुष्टु पापवर्जनं यथा भवति तथा । यद्वा । सुमसाति अकारि कृतः । कीदृशोऽयम् । मानेभिः मानैः हविप्रदानरूपैः सहितः । हे नासत्या असत्यरहितौ युवाम् अगस्त्ये एतन्नास्ति महर्षौ मयि मदन्ता माद्यन्तौ सन्तौ वर्तिः गृहं यज्ञसंवन्धि यातं प्राप्तम् । किमर्थम् । तनयाय पुत्रादिलाभाय तमने आत्मने च हिताय ॥

अतारिष्म तमसस्परमस्य प्रति वां स्तोमो अश्विनावधायि ।

एह यातं पथिभिर्देवयानैर्विद्यामेपं वृजनं जीरदानुम् ॥ ६ ॥

अतारिष्म । तमसः । परम् । अस्य । प्रति । वाम् । स्तोमः । अश्विनौ । अधायि ।

आ । इह । यातम् । पथिभिः । देवयानैः । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥६॥

अतारिष्मेति षष्ठी व्याख्याता ॥ ॥ १ ॥

‘ कतरा पूर्वा ’ इत्येकादशचं षष्ठं सूक्तमागस्त्यं त्रैष्टुभम् । ‘ कतरैकादश द्यावापृथिवीयम् ’ इत्यनुक्रान्तम् । आभिर्लविके षष्ठेऽहनि वैश्वदेवशखे द्यावापृथिव्यनिबिद्धानमिदम् । ‘ तृतीयस्य ’

इति खण्डे सूत्रितं—‘ कतरा पूर्वोपासानक्तेति वैश्वदेवम् ’ (आश्व. श्रौ. ७. ७) इति । महाव्रतेऽपि वैश्वदेवशब्दे इदमेव द्यावापृथिव्यनिविद्धानम् । ‘ उत्तमादाभिप्लविकासृतीयसवनम् ’ (ऐ. आ. ५. ३. २) इत्यतिदेशात् ॥

कतरा पूर्वा कतरापरायोः कथा जाते कवयः को वि वेद ।

विश्वं त्मना बिभृतो यद्ध नाम वि वर्तेते अहनी चक्रियैव ॥ १ ॥

कतरा । पूर्वा । कतरा । अपरा । अयोः । कथा । जाते इति । कवयः । कः । वि । वेद ।

विश्वम् । त्मना । बिभृतः । यत् । ह । नाम । वि । वर्तेते इति । अहनी इति । चक्रियाऽइव ॥ १ ॥

वअयोः पुनयोर्द्यावापृथिव्योर्मध्ये वकतरा वपूर्वा पूर्वमुत्पन्ना । वकतरा वा वअपरा पश्चाद्भाविनी । एवं पौर्वापर्यप्रश्नः । उभयोः अविनाभावेन सहैव वर्तमानत्वादिति भावः । तथा वकथा केन हेतुना वजाते किमनयोरुत्पादनमित्यर्थः । हे वकवयः क्रान्तदर्शिनोऽस्तीन्द्रियज्ञाः यूयं वदत वको ववि ववेद पौर्वापर्यं कारणं च विशेषेण विविच्य वा जानाति । न केनापि ज्ञायते इत्यर्थः । अज्ञाने कारणमाह । वयद्ध यस्मात्खलु हेतोः वनाम प्रसिद्धं विश्वं कृत्स्नमपि जगत् अविशेषेण वत्मना आत्मनैव अन्य-नैरपेक्ष्येणैव वबिभृतः धारयतः । यद्वा । यद्ध नाम यत्किञ्चित् पदार्थजातमस्ति विश्वं तत्सर्वमात्मना बिभृतः । अनेन यस्कारणं ब्रूमस्तदपि आभ्यामेव भ्रियते इति कारणाभावः प्रतिपादितः । उत्तरेण पौर्वापर्याभाव उच्यते । वअहनी एते द्यावापृथिव्यौ वचक्रियैव चक्रयुक्ते इव ववि ववर्तेते । अत्र ‘ कतरा पूर्वा कतरापरेनयोः ’ (निरु. ३. २२) इत्यादि निरुक्तं द्रष्टव्यम् ॥

भूरि द्वे अचरन्ती चरन्तं पद्वन्तं गर्भमपदी दधाते ।

नित्यं न सुनुं पित्रोरुपस्थे द्यावा रक्षतं पृथिवी नो अभ्वात् ॥ २ ॥

भूरिम् । द्वे इति । अचरन्ती इति । चरन्तम् । पत्ऽवन्तम् । गर्भम् । अपदी इति । दधाते इति ।

नित्यम् । न । सुनुम् । पित्रोः । उपऽस्थे । द्यावा । रक्षतम् । पृथिवी इति । नः । अभ्वात् ॥ २ ॥

वअचरन्ती अविचले वद्वे एव एते द्यावापृथिव्यौ वभूरि बहुतरं वचरन्तं वपद्वन्तं पादयुक्तं वगर्भं गर्भवदाश्रितं कृत्स्नं प्राणिजातम् वअपदी स्वयं पादरहिते वदधाते धारयतः । अनयोर्मध्ये खलु सर्वं जगत् क्षेमेण वर्तते । धारणे दृष्टान्तः । वपित्रोः मातापित्रोः वउपस्थे उत्सङ्गे वर्तमानं वनित्यं ध्रुवमात्मजं वसूनुं वन पुत्रमिव यथा स्नेहेन वर्धयन्ती धारयन्ती मातापितरौ तद्वत् । अथ प्रत्यक्षेणाह । हे द्यावा वपृथिवी द्यावापृथिव्यौ । इतरेतरापेक्षया द्वित्वमुभयोः । वनः अस्मान् वअभ्वात् महतो भयहेतोः पापात् वरक्षतं पालयतम् । यद्वा । अभ्वात् अभवं महत् । अत्यर्थमित्यर्थः । अभवेति महत्ताम् ॥ इद्वे कृतद्यावादेशस्य द्यावापृथिवीशब्दस्य मध्ये रक्षतम् इति पदप्रयोगश्छान्दसः । आमन्त्रितस्याविद्य-मानत्वेन निष्ठात्मभावः ॥

अनेहो दात्रमदितेरनुर्वं हुवे स्वर्वदवधं नमस्वत् ।

तद्रोदसी जनयतं जरित्रे द्यावा रक्षतं पृथिवी नो अभ्वात् ॥ ३ ॥

अनेहः । दात्रम् । अदितेः । अनर्वम् । हुवे । स्वःऽवत् । अवधम् । नमस्वत् ।

तत् । रोदसी इति । जनयतम् । जरित्रे । द्यावा । रक्षतम् । पृथिवी इति । नः । अभ्वात् ॥ ३ ॥

अदितेः । एतदन्तरिक्षस्याप्युपलक्षणम् । अखण्डनीयायाः पृथिव्याः तादृशस्यान्तरिक्षस्य च संबन्धि दात्रं धनं हुवे आह्वयामि स्पृहयामीत्यर्थः । कीदृशं तद्धनम् । अनेहः अपायं दुःस्वरहितं सुखारमकम् अनर्वम् अनरणम् अक्षीणमित्यर्थः । स्वर्वत् सर्वतः फलभूतेन स्वर्गेण तद्वत् अवधम् अहिंसितं नमस्वत् अन्नवत् । ईदृशं धनं हुवे । तत् अस्माभिः काङ्क्षितमुपलक्षणं धनं हे रोदसी द्यावापृथिव्यौ जरित्रे स्तोत्रे यजमानाय जनयतम् उत्पादयतम् । द्यावेत्यादि व्याख्यातम् ॥

अतप्यमाने अवसावन्ती अनु ग्याम रोदसी देवपुत्रे ।

उमे देवानामुभयेभिरह्नां द्यावा रक्षतं पृथिवी नो अभ्वात् ॥ ४ ॥

अतप्यमाने इति । अवसा । अवन्ती इति । अनु । स्याम् । रोदसी इति । देवपुत्रे इति देवऽपुत्रे ।

उमे इति । देवानाम् । उभयेभिः । अह्नाम् । द्यावा । रक्षतम् । पृथिवी इति । नः । अभ्वात् ॥ ४ ॥

अवसा स्वतोऽधिकेन केनचित् कृतेन अवनेन समृद्ध्या अतप्यमाने अनीश्वरे ॥ तपेः ऐश्वर्य-
कर्मणः इदं रूपम् ॥ अतप्यमाने अन्यैरपीड्यमाने । अवसा अन्नेन अवन्ती तर्पयन्त्यौ देवपुत्रे देवाः
व्यवहारी मनुष्याः पुत्रस्थानीयाः यथोस्तादृशौ । लोकद्वयस्थाः मनुष्याश्च देवाश्च तदुपजीव्यत्वात्
पुत्राः इत्युच्यन्ते । ईदृशी उमे रोदसी द्यावापृथिव्यौ देवानाम् अह्नाम् । एतद्वात्रेरप्युपलक्षणम् ।
द्योतमानानाम् अह्नां रात्रीणां च संबन्धिभिः उभयविधैः शीतोष्णादिरूपैः विलक्षणैः धनैः निमित्तभूतैः ।
तेषां लाभायेत्यर्थः । तदर्थं युवाम् अनु स्याम अनुभवेम । शिष्टो व्याख्यातः ॥

संगच्छमाने युवती समन्ते स्वसारा जामी पित्रोरुपस्थे ।

अभिजिघ्रन्ती भुवनस्य नाभिं द्यावा रक्षतं पृथिवी नो अभ्वात् ॥ ५ ॥

संगच्छमाने इति सम्ऽगच्छमाने । युवती इति । समन्ते इति सम्ऽअन्ते ।

स्वसारा । जामी इति । पित्रोः । उपऽस्थे ॥ अभिजिघ्रन्ती इत्यभिऽजिघ्रन्ती ।

भुवनस्य । नाभिम् । द्यावा । रक्षतम् । पृथिवी इति । नः । अभ्वात् ॥ ५ ॥

‘संगच्छमाने परस्परमुपकारित्वेन’ सह युज्यमाने । वृष्टिहविषोश्च परस्परमुपकार्योपकारकभावः । यद्वा । पूर्वं संसृष्टे एव सत्यौ पश्चाद्वियुज्य वृष्टिहविषी अकुर्वन्त्यौ पश्चात् मनुष्यैः प्रार्थितैर्देवैः विवाहिते सत्यौ संगते अभूतामित्याहुः । अयमर्थः ‘द्यावापृथिवी सहास्ताम्’ (तै. ब्रा. १. १. ३. २) इत्यादिब्राह्मणे समान्नातः । ‘युवती नित्यतरुण्यौ मिश्रयन्त्यौ वा सर्वेषु भावेषु समन्ते समानान्तिके समानपर्यन्ते वा स्वसारा परस्परं स्वसृभूते जामी बन्धुभूते । प्रजापतेः सकाशात् सहोत्पन्नत्वात् परस्परं जामित्वम् । तथा च निगमौ—‘ दिवं च पृथिवीं चान्तरिक्षमथो स्वः ’ (ऋ. सं. १०. १९०. ३) ‘यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः’ (ऋ. सं. १०. ३१. ७) इति । ‘पित्रोः सर्वस्य पितृस्थानीययोः पालकयोस्तयोः उपस्थे उत्सङ्गे स्थितं भुवनस्य भूतजातस्य नाभिं बन्धक-मुदकम् अभिजिघ्रन्ती अभिघ्राणं कुर्वन्त्यौ स्पृशन्त्यौ । ‘समानमेतदुदकम्’ (ऋ. सं. १. १६४. ५१) इत्यादिमन्त्रवर्णात् उभयोरुदकप्रदत्वं प्रसिद्धम् । ईदृश्यौ नः रक्षतम् ॥ २ ॥

उर्वी सन्ननी बृहती ऋतेन हुवे देवानामवसा जनित्री ।

दधाते ये अमृतं सुप्रतीके द्यावा रक्षतं पृथिवी नो अम्वात् ॥ ६ ॥

उर्वी इति । सन्ननी इति । बृहती इति । ऋतेन । हुवे । देवानाम् । अवसा । जनित्री इति ।

दधाते इति । ये इति । अमृतम् । सुप्रतीके इति सुप्रतीके ।

द्यावा । रक्षतम् । पृथिवी इति । नः । अम्वात् ॥ ६ ॥

‘उर्वी विस्तीर्णे’ ‘सन्ननी सदानाधारभूते’ ‘बृहती महत्यौ महानुभावे’ ‘देवानाम्’ । उपलक्षणमेतत् । देवमनुष्यादीनाम् ‘अवसा प्रीत्या निमित्तेन’ ‘जनित्री’ ‘वृष्टिसस्ययोजनिन्यौ’ । वृष्ट्यादेर्देवानामवसा तर्पणेन निमित्तेन ‘ऋतेन यज्ञेन च निमित्तभूतेन’ ‘हुवे आह्वयामि । देवानां हविरर्थम् अस्मद्यज्ञा-येत्यर्थः । ‘ये’ ‘सुप्रतीके शोभनरूपे’ ‘अमृतम् उदकं’ ‘दधाते धारयतः ते युवामाह्वयामि । शिष्टं स्पष्टम् ॥

उर्वी पृथ्वी बहुले दूरेअन्ते उप ब्रुवे नमसा यज्ञे अस्मिन् ।

दधाते ये सुभगे सुप्रतूर्तिं द्यावा रक्षतं पृथिवी नो अम्वात् ॥ ७ ॥

उर्वी इति । पृथ्वी इति । बहुले इति । दूरेअन्ते इति दूरेऽन्ते । उप । ब्रुवे । नमसा । यज्ञे । अस्मिन् ।

दधाते इति । ये इति । सुभगे इति सुभगे । सुप्रतूर्तिं इति सुप्रतूर्ति ।

द्यावा । रक्षतम् । पृथिवी इति । नः । अम्वात् ॥ ७ ॥

‘उर्वी उर्व्यां महत्यौ’ ‘पृथ्वी पृथिव्यौ’ ‘बहुले अनेकप्रकारेण प्रथमाने बह्वाकारे’ ‘दूरेअन्ते विप्रकृष्टान्तदेशे अपारे इत्यर्थः । ईदृश्यौ युवाम्’ ‘अस्मिन्’ ‘यज्ञे’ ‘नमसा नमःसाधनेन स्तोत्रेण

१८५ १ मुवे उपेत्य ब्रवीमि स्तौमीत्यर्थः । पुनः कीदृश्यौ । १ ये १ सुभगे शोभनमान्ये १ सुप्रतृती सुप्रतरणे शोभनदाने १ दधाते विश्वं जगत् ते युवाम् उप ब्रुवे स्तौमि ॥

देवान्वा यच्चकृमा कश्चिदागः सखायं वा सदमिज्जास्पतिं वा ।

इयं धीर्भूया अवयानमेषां द्यावा रक्षतं पृथिवी नो अभ्वात् ॥ ८ ॥

देवान् । वा । यत् । चकृम । कत् । चित् । आगः । सखायम् । वा । सदम् । इत् । जाः पतिम् । वा ।

इयम् । धीः । भूयाः । अवयानम् । एषाम् । द्यावा । रक्षतम् । पृथिवी इति । नः । अभ्वात् ॥ ८ ॥

हं द्यावापृथिव्यौ वयं १ देवान् देवान् प्रति १ यत् १ कश्चित् १ आगः अपराधं तत्तद्यागकाले तेषां तेषाम् अयागलक्षणं १ सदमित् सर्वदैव १ चकृम कृतवन्तो वयम् । १ सखायं १ वा प्रियं मित्रं वा प्रति यच्चकृम । १ जास्पतिम् । जाः पुत्र्यः । तासां पतिं जामातरं १ वा जायापतिं प्रति दोषारोपणकलहोत्पादनादिरूपं यत्सर्वदैव चकृम । १ एषाम् उक्तरूपाणां पापानाम् अपगमं कर्तुम् १ इयं १ धीः युष्मस्तुतिरूपम् इदं कर्म १ भूयाः भूयात् भवतु । द्यावेत्यादि गतम् । अत्र सर्वत्र प्रकारान्तरेण मन्त्रमन्तरेण १ रक्षतं रक्षतमिति प्रार्थनं तयोः अश्विन्यादिबहुमननासंभवात् १ उचितमेव । तस्मात् स्वस्थाने एव स्थिते अनुकूले भवतमित्येवं प्रार्थ्यते ॥

उभा शंसा नर्या मामविष्टामुभे मामुती अवसा सचेताम् ।

भूरिं चिदर्यः सुदास्तरायेषा मदन्त इषयेम देवाः ॥ ९ ॥

उभा । शंसा । नर्या । माम् । अविष्टाम् । उभे इति । माम् । ऊती इति । अवसा । सचेताम् ।

भूरिं । चित् । अर्यः । सुदाः स्तराय । इषा । मदन्तः । इषयेम । देवाः ॥ ९ ॥

१ उभा १ शंसा द्यावापृथिव्योरुभयोः विषयौ उभावपि शंसा १ नर्या नरेभ्यो हितौ ईदृश्यौ उभयाश्रये स्तुती १ माम् अविष्टां रक्षताम् । यद्वा । द्यावापृथिव्यभिमानिदेवयोरिव इन्द्रः देन अभिधानात् पुंलिङ्गता । तथा १ उभे १ उती रक्षिके द्यावापृथिव्यौ १ माम् १ अवसा रक्षणेन १ सचेताम् । यद्वा । प्राणिभ्यो हितकरौ उभौ ऐहिकामुष्मिकविषयौ शंसा माम् अविष्टां प्राप्नुताम् । तथा उभे अपि उती तयोः संबन्धिभ्योरभिमानिदेवतयोः अवसा अस्मत्तर्पणेन निमित्तेन सचेताम् । हं १ देवाः द्यावापृथिव्योरन्तर्भूताः सर्वेऽपि देवाः १ अर्यः स्तोतारो वयं १ सुदास्तराय अतिशयेन शोभनदानृत्वाय १ इषा अग्नेन सोमलक्षणेन १ मदन्तः मादयन्तः सन्तः १ भूरिं १ चित् । चित् पूजयाम् । अभिपूजितं धनम् १ इषयेम इच्छेम । यद्वा । अर्यः इति षष्ठया रूपम् । ईश्वराद्राजादेरपि सुदास्त-रायेत्यर्थः । शिष्टं समानम् ॥

‘ ऋतं दिवे ’ इति द्वे द्यावापृथिवीये पशौ पुरोडाशहविषोः अनुवाक्ये । ‘ अग्नीषोमी ’ इति खण्डे सूत्रितम्—‘ ऋतं दिवे तदवोचं पृथिव्या इति द्वे ’ (आश्व. श्रौ. ३. ८) इति ॥

ऋतं दिवे तदबोचं पृथिव्या अभिभ्रावाय प्रथमं सुमेधाः ।

पातामवद्यादुरितादभीकं पिता माता च रक्षतामवोभिः ॥ १० ॥

ऋतम् । दिवे । तत् । अबोचम् । पृथिव्यै । अभिभ्रावाय । प्रथमम् । सुमेधाः ।

पाताम् । अवद्यात् । दुःसृतात् । अभीकं । पिता । माता । च । रक्षताम् । अवःऽभिः ॥ १० ॥

वसुमेधाः शोभनप्रज्ञोऽहं वदिवे बुदेवतायै वृथिव्यै पृथिवीदेवतायै तत् तत्प्रीतिकरम् ऋतं स्तोत्रं प्रथमम् । मुख्यनामैतत् । प्रथमं प्रकृतमम् अबोचं ब्रवीमि । किमर्थम् । अभिभ्रावाय अभितः सर्वतः अवणाय । किंच पिता पालको युलोकः माता सस्यादेर्निर्मात्री पृथिवी च उभे अवद्यात् निन्दितात् दुःखप्रापकात् अंहसः सकाशात् पातां रक्षताम् । तथा अभीके । अन्तिकनामैतत् । समीपे एव अवोभिः अभिमततर्पणैः रक्षतां पालयताम् ॥

इदं द्यावापृथिवी सत्यमस्तु पितृमार्तर्यदिहोषब्रुवे वाम् ।

भूतं देवानामवमे अवोभिर्विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ११ ॥

इदम् । द्यावापृथिवी इति । सत्यम् । अस्तु । पितः । मार्तः । यत् । इह । उपब्रुवे । वाम् ।

भूतम् । देवानाम् । अवमे इति । अवःऽभिः । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ ११ ॥

हे द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ इदम् अस्माभिः क्रियमाणं स्तोत्रं सत्यमस्तु अवितथं भवतु फलवद्भवविषयर्थः । इदमित्युक्तं किं तदित्याह । हे पितः द्यौः हे मातः पृथिवि वां युवां प्रति इह अस्मिन् यज्ञे यत् स्तोत्रम् उपब्रुवे उपेत्य ब्रवीमि तत्सत्यमस्तु । देवानां स्तोतृणामस्माकम् अवमे । अन्तिकनामैतत् । नित्यसंनिहिते युवाम् अवोभिः तर्पणैर्युक्ते भूतं भवतम् । अवशिष्टं गतम् ॥ ३ ॥

‘आ न इळाभिः’ इति सप्तमं सूक्तमेकादशर्चमागस्त्यं त्रैष्टुभं वैश्वदेवम् । ‘आ नो वैश्वदेवम्’ इत्यनुक्रान्तम् । विनियोगो लैङ्गिकः ॥

आ न इळाभिर्विदथे सुशस्ति विश्वानरः सविता देव एतु ।

अपि यथा युवानो मत्संथा नो विश्वं जगदभिपित्वे मनीषा ॥ १ ॥

आ । नः । इळाभिः । विदथे । सुशस्ति । विश्वानरः । सविता । देवः । एतु ।

अपि । यथा । युवानः । मत्संथा । नः । विश्वम् । जगत् । अभिऽपित्वे । मनीषा ॥ १ ॥

वनः विदथे अस्मदीये यज्ञे सुशस्ति ॥ सुपो लुक् ॥ सुशस्तिभिः शोभनशंसनैः स्तुतिभिः प्रदेयैः रत्नैः सह । यद्वा । इळाभिः । तद्वाश्रितेषु ताच्छब्दम् । भूमिस्थानाभिर्वेवताभिः सह । विश्वानरः

सर्वप्राणिहितकार्यमिः वसविता प्रेरक आक्षिप्यश्च वदेवः 'एतु' आगच्छतु । हे वयुवानः नित्य-
तस्मा यज्ञस्य मिश्रयितारो वा यूयं नः अस्मान् अभिपित्वे अभिपतनीयेऽस्मद्यज्ञे मनीषा मनी-
षया मनसः ईक्षितृत्वेन स्वेच्छयेत्यर्थः । अपिः संभावनायाम् । अपि अस्मान् मत्सथ मादयथ । यथा
विविश्वं वजनत् । एतत्स्थावरस्याप्युपलक्षणम् । यद्वा कृत्स्नं प्रपञ्चं मत्सथ तथा अस्मानपि । यद्वा ।
जगच्छब्दो यजमानरूपमनुष्यवाची । सर्वानपि यजमानान् यथा मत्सथ तथेत्यर्थः ॥

वैश्वदेवे पक्षौ 'आ नो विश्वे' इत्येषा हविषः पुरोनुवाक्या । 'आ नो देवानामुपवेतु शंस आ नो
विश्व आस्का गमन्तु देवाः' (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

आ नो विश्व आस्का गमन्तु देवा मित्रो अर्यमा वरुणः सजोषाः ।

भुवन्यथा नो विश्वे वृधासः करन्त्सुषाहा विथुरं न शवः ॥ २ ॥

आ । नः । विश्वे । आस्काः । गमन्तु । देवाः । मित्रः । अर्यमा । वरुणः । सजोषाः ।

भुवन् । यथा । नः । विश्वे । वृधासः । करन् । सुसहा । विथुरम् । न । शवः ॥ २ ॥

नः अस्माकं यज्ञं विश्वे सर्वे देवाः आस्काः शत्रूणामास्कन्दयितारः आक्रमितारो वा
आ गमन्तु आगच्छन्तु । के ते । मित्रो अर्यमा वरुणः च त्रयोऽपि सजोषाः समानप्रीतयः
सन्तः आगच्छन्तु । किंतु विश्वे देवाः नः अस्माकं वृधासः वर्धयितारः यथा भुवन् भवेयुः
तथा सुषाहा सुधु शत्रूणामभिभवेन नोऽस्मदीयं शवः अन्नं विथुरं हीनं यथा न करन् न कुर्युः
तथा आगच्छन्तु ॥

प्रेष्ठं वो अतिथिं गृणीषेऽग्निं शस्तिभिस्तुर्वणिः सजोषाः ।

असद्यथा नो वरुणः सुकीर्तिरिषश्च पर्वदरिगूर्तः सूरिः ॥ ३ ॥

प्रेष्ठम् । वः । अतिथिम् । गृणीषे । अग्निम् । शस्तिभिः । तुर्वणिः । सजोषाः ।

असत् । यथा । नः । वरुणः । सुकीर्तिः । इषः । च । पर्वत् । अरिः । गूर्तः । सूरिः ॥ ३ ॥

हे देवाः वः युष्माकं प्रेष्ठं प्रियतमम् । सर्वेषामाह्वातृत्वाद्ब्रह्मविर्वहनाच्च अग्निः देवानां प्रियतमः ।
तम् अतिथिं गृणीषे गृणे स्तौमि ॥ व्यत्ययेन मध्यमः ॥ केन साधनेन । शस्तिभिः शंसनैः
स्तुतिभिः । कीदृशोऽहम् । तुर्वणिः तूर्णवनिः शीघ्रं संभक्ता सजोषाः युष्माभिः सह प्रीयमाणः । यद्वा ।
एते अग्निविशेषणे । यः तुर्वणिः शीघ्रं यज्ञस्य संभक्ता सजोषा युष्माभिः सह प्रीयमाणः तम् अग्निं
गृणीषे । यथा येन प्रकारेण नः अस्माकं वरुणः एतन्नामको देवः सुकीर्तिः शोभनकीर्तिमान्
असत् । 'सुकीर्तिं भिक्षे वरुणस्य भूरेः' (ऋ. सं. २. २८. १) इत्यादिमन्त्रवर्णेषु वरुणात् सुकीर्तिरेव
एषणीया । अरिगूर्तः अरिषु अदातृषु सदा शब्दितः अरीणां हननाय उद्युक्तो वा सूरिः प्रेरयिता
अयं वरुणः इषश्च अन्नानि पर्वत् पूरयेत् । तथा तमपि स्तुम इत्यर्थः ॥

उप व एषे नमसा जिगीषोऽसानक्ता सुदुर्ध्व धेनुः ।

समाने अहन्विमिमानो अर्कं विषुरूपे पर्यसि सस्मिन् ऊर्ध्वन् ॥ ४ ॥

उप । वः । आ । ईषे । नमसा । जिगीषा । उपसानक्ता । सुदुर्ध्वा इव । धेनुः ।

समाने । अहन् । विमिमानः । अर्कम् । विषुरूपे । पर्यसि । सस्मिन् । ऊर्ध्वन् ॥ ४ ॥

हे देवाः वः युष्माकं नमसा हविषा नमस्कारेण वा उप उपेत्य जिगीषा पापानां जिगीषया एषे इच्छामि ॥ ' इप गतौ ' इत्यस्य वा ईपतेर्वा गत्याद्यर्थस्य लिटि उत्तमैकवचने इदं रूपम् ॥ भजामि । कस्मिन् काले । उपसानक्ता अहनि रात्रौ च । यद्वा । अहोरात्रदेवते अपि अभिगच्छामि । गतौ दृष्टान्तः । सुदुर्ध्वा धेनुः इव सुदोग्ध्री धेनुः यथा दोहाय दोग्धुः गृहमागच्छति तद्वत् । किं कुर्वन् । सस्मिन् समाने ऊर्ध्वन् ऊर्ध्वस्युत्पन्ने विषुरूपे नानारूपे पर्यसि क्षीरघृतादिके अर्कम् अर्चनीयमङ्गं चरुपुरोडाशादिकं विमिमानः विविधं मिमानः । कस्मिन् काले । समाने अहन् पष्ठेऽहनि । एकस्मिन्नेवाहनि सर्वदैव वा इत्यर्थः । एकस्मिन्नेवाहनि समाने ऊर्ध्वस्युत्पन्ने नानारूपे पर्यसि त्वदर्थं हविर्मिमान उपगच्छामीत्यर्थः । यद्वा । सस्मिन् सर्वस्मिन्ब्रूधसि फलाल्यक्षीरोत्पादके यज्ञे निमित्तभूते सति विषुरूपे पर्यसि नानारूपे सोमलक्षणोदके अर्कमङ्गसाधनं स्तोत्रं विमिमानोऽहं युष्मानभिगच्छामि ॥

उत नोऽहिर्बुध्न्यो मयस्कः शिशुं न पिप्युषीव वेति सिन्धुः ।

येन नपातम्पां जुनाम मनोजुवो वृषणो यं वहन्ति ॥ ५ ॥

उत । नः । अहिः । बुध्न्यः । मयः । कुरितं कः । शिशुम् । न । पिप्युषी इव । वेति । सिन्धुः ।

येन । नपातम् । अपाम् । जुनाम । मनःऽजुवः । वृषणः । यम् । वहन्ति ॥ ५ ॥

उत अपि च नः अस्माकम् अहिः अन्तरिक्षगामा अहन्ता वा अहीनो वा अहन्यमानो वा एतन्नामको देवः स एव बुध्न्यः । तुभं बन्धकमन्तरिक्षम् । तदर्हतीति बुध्न्यः अन्तरिक्षचारी एतन्नामको देवः मयः सुखं कः करोतु ॥ करोतेर्लिङ्ग रूपम् ॥ किञ्च पिप्युषी । इवशब्दः एवार्थः पूरणो वा । अस्मान् रसेन आप्याययन्ती सिन्धुः नाम नदी वेतु^१ आगच्छतु । तत्र दृष्टान्तः । शिशुं न यथा शिशुं प्याययन्ती गौर्गच्छति तद्वत् । अपां नपातम् उदकानामपातयितारं वर्षकमेतन्नामकं यद्वा उदकानां नसारं तृतीयं पुत्रम् । अन्नयः ओषधिवनस्पतयः तेभ्योऽग्निरिति नसृत्वम् । तादृशमग्निं जुनाम स्तुतिभिः संगच्छेम ॥ जु इति सौत्रो धातुर्गन्त्यर्थः ॥ यं देवं मनोजुवः मनोवेगाः वृषणः वर्षका मेघा अन्नाः वहन्ति स सुखं करोतु ॥ ४ ॥

उत न ई त्वष्टा गन्त्वच्छा स्मत्सूरिभिरभिपित्वे सजोषाः ।

आ वृत्रहेन्द्रर्षणिप्रास्तुविष्टमो नरां न इह गम्याः ॥ ६ ॥

उत । नः । ईम् । त्वष्टा । आ । गन्तु । अच्छ । स्मत् । सूरिऽभिः । अभिऽपित्वे । सऽजोषाः ।

आ । वृत्रऽहा । इन्द्रः । चर्षणिऽप्राः । तुविऽस्तमः । नराम् । नः । इह । गम्याः ॥ ६ ॥

वृष्टा देवोऽपि नः अस्मान् अच्छ अभिप्राप्तुम् ईम् इदानीम् इमं यज्ञं वा आ गस्तु^१ । आगत्य च । वस्मत् सहायं प्राशस्ये वा वर्तते । अत्र प्रशंसायाम् । प्रशस्तं यथा तथा अभिपित्वे अभिगन्तव्ये यज्ञे निमित्तभूते सति सूरिभिः स्तोत्रभिर्ऋत्विग्भिः सजोषाः समानप्रीतिर्भवत्विति शेषः । तथा वृत्रहा वृत्रघाती चर्षणिप्राः । चर्षणयो मनुष्या यजमानाः । कामैः तेषां पूरकः । नुविष्टमः बहुतमो महत्तमः इह अस्मिन् कर्मणि नरां नृणां नः अस्माकम् उक्तगुणोपेतः सन् आ गम्याः आगच्छतु ॥

उत न ई मतयोऽश्वयोगाः शिशुं न गावस्तरुणं रिहन्ति ।

तमीं गिरो जनयो न पत्नीः सुरभिष्टमं नरां नसन्त ॥ ७ ॥

उत । नः । ईम् । मतयः । अश्वऽयोगाः । शिशुम् । न । गावः । तरुणम् । रिहन्ति ।

तम् । ईम् । गिरः । जनयः । न । पत्नीः । सुरभिऽस्तमम् । नराम् । नसन्त ॥ ७ ॥

उत अपि च ईम् एनं तरुणं नित्ययुवानमिन्द्रं मतयः अस्मद्बुद्धयः अश्वयोगाः अश्वसमानप्राप्तयः रिहन्ति आस्वादयन्ति स्तुवन्तीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः । गावः दोग्ध्यो धेनवः शिशुं न शिशुमिव वत्समिव तं यथा लिहन्ति तद्वत् । तदेवाह । तमीं तमेवैनं नरां नराणां यजमानानां सुरभिष्टमम् अतिशयेन सुरभि जनयः फलस्योत्पादयिष्यः गिरः स्तुतयः नसन्त व्याप्नुवन्ति । नसतिर्व्याप्तिकर्मा । तत्र दृष्टान्तः । जनयः न उत्पादयिष्यः पत्नीः पत्न्यः पतिमिव ॥

उत न ई मरुतो बृद्धसेनाः स्मद्रोदसी समनसः सदन्तु ।

पृषदश्चासोऽवनयो न रथा रिशादसो मित्रयुजो न देवाः ॥ ८ ॥

उत । नः । ईम् । मरुतः । बृद्धऽसेनाः । स्मत् । रोदसी इति । सऽमनसः । सदन्तु ।

पृषत्ऽअश्वासः । अवनयः । न । रथाः । रिशादसः । मित्रऽयुजः । न । देवाः ॥ ८ ॥

उत अपि च नः अस्मदीयम् ईम् इदानीम् एनं यार्गं वा मरुतः वस्मत् सह अपि सवन्तु गच्छन्तु । कुतो देशात् । रोदसी रोदस्योर्धावापृथिव्योः सकाशात् । यद्वा । रोदस्यावपि गच्छताम् ।

कीदृशास्ते मरुतः । वृद्धसेनाः प्रवृद्धबलाः समनसः समानमनस्काः पृषवृक्षासः पृषद्वर्णाश्वाः ।
 'पृषव्यो मरुताम्' (नि. १. १५. ६) इति यास्कः । अवनयो वन यथैव नमनस्वभावाः रथाः
 रंहणस्वभावा रथवन्तो वा ॥ मत्वर्थो लुप्यते ॥ यद्वा । अवनयो रक्षका रथा इव स्थिताः । रिशादसः ।
 रिशाः शत्रवः । तेषाम् अक्षारः मिश्रयुजः देवाः न मैत्रीयुक्ता व्यवहर्तारः ऋत्विज इव । यद्वा ।
 मैत्रीयुक्ता अन्ये देवा यथा गच्छन्ति तद्वत् ॥

प्र नु यदेषां महिना चिकित्रे प्र युञ्जते प्रयुजस्ते सुवृक्ति ।

अध यदेषां सुदिने न शरुर्विश्वमेरिणं प्रुषायन्त सेनाः ॥ ९ ॥

प्र । नु । यत् । एषाम् । महिना । चिकित्रे । प्र । युञ्जते । प्रयुजः । ते । सुवृक्ति ।

अध । यत् । एषाम् । सुदिने । न । शरुः । विश्वम् । आ । हरिणम् । प्रुषायन्त । सेनाः ॥ ९ ॥

वृष्णां मरुतां महिना महिमा वृष्टिलक्षणः यत् यस्मात् प्र चिकित्रे प्रजायते । यद्वा ।
 एषां महत्त्वेन युक्ता नराः चिकित्रे जानन्त्यनुष्ठेयम् । नु इति पूरणः । ततः ते ज्ञातारः सुवृक्ति ॥
 सुपो लुक् ॥ सुष्टीनां प्रयुजः प्रयोगान् प्र युञ्जते । अध अथ प्रयोगानन्तरं यत् यस्मान्
 वृष्णां सेनाः वृष्ट्युपादकाः विश्वं सर्वं भुवनम् हरिणम् उपरप्रदेशं यथा तथा सर्वतः प्रुषायन्त
 उत्पादयन्ति । तत्र दृष्टान्तः । सुदिने मेवावरणादिरहिते दिने शरुः अन्धकारहंसकः प्रकाश इव ।
 स यथा सर्वमावृणोति तथा मरुत्सेना वृष्ट्या सर्वम् उपरं करोति । यद्वा । मरुत्समहिमा वृष्टिर्भवति ।
 तदा सस्यादिसमृद्धौ सस्यां प्रयोगं कुर्वन्ति । यदा यजन्ति तदा मरुत्सेनाः सर्वां महीमुन्दन्तीत्येवं
 महानुभावा मरुत इति तेषां स्तुतिः ॥

प्रो अश्विनावर्से कृणुध्वं प्र पूषणं स्वतवसो हि सन्ति ।

अद्वेषो विष्णुर्वार्तं ऋभुक्षा अच्छा सुम्नाय ववृतीय देवान् ॥ १० ॥

प्रो इति । अश्विनौ । अवर्से । कृणुध्वम् । प्र । पूषणम् । स्वतवसः । हि । सन्ति ।

अद्वेषः । विष्णुः । वार्तः । ऋभुक्षाः । अच्छ । सुम्नाय । ववृतीय । देवान् ॥ १० ॥

हे ऋत्विजः अश्विनौ एतन्नामकौ देवानुद्दिश्य अवर्से अस्मद्भक्षणाय प्रो कृणुध्वं स्तुतिं प्रक-
 र्पेण कृणुध्वम् । पूषणं पोषकम् एतन्नामकं देवमपि अवर्से प्रकर्पेण स्तुतिं कृणुध्वम् । किंच ये स्वत-
 वसः स्वायत्तबलाः सन्ति तानपि प्र कृणुध्वम् । के ते । अद्वेषः द्वेपरहितः विष्णुः व्यासः एतन्नामकौ
 देवः । प्रथममनाहूतोऽपि न कुप्यतीति वक्तुम् अद्वेषः इत्युक्तम् । तथा वार्तः सर्वत्र संचारी वायुः
 ऋभुक्षाः पतिरिन्द्रश्च । एतानपि प्र कृणुध्वम् । अतोऽहं स्वायत्तबलान् सर्वानपि देवान् सुम्नाय
 सुखाय अच्छ आभिमुख्येन ववृतीय स्तोत्रैः अभिवर्तयेयम् ॥

इयं सा वो अस्मे दीधितिर्यजत्रा अपिप्राणी च सदेनी च भूयाः ।

नि या देवेषु यतते वसुयुर्विधामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ११ ॥

इयम् । सा । वः । अस्मे इति । दीधितिः । यजत्राः । अपिप्राणी । च । सदेनी । च । भूयाः ।

नि । या । देवेषु । यतते । वसुयुः । विधाम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ ११ ॥

हे यजत्राः यष्टव्या देवाः वः युष्मत्संबन्धिनी सा इयं प्रसिद्धा दीधितिः दीतिः अस्मे अस्माकम् अपिप्राणी सर्वदा चेष्टयित्री सदेनी च निवासवती च भूयाः भूयात् भवतु । वा दीधितिः वसुयुः वसुमती देवेषु नि यतते नियमेन प्रयत्नं करोति । तानपि प्रकाशितुं सैव भूयात् । विधाम इति गतः ॥ ॥ ५ ॥

‘ पितुं नु ’ इत्येकादशार्धमष्टमं सूक्तमागस्त्यमन्त्रदेवताकं गायत्रम् । आद्या अनुष्टुप्पार्श्वेणिकम् । ‘ आद्यः पञ्चकस्त्रयोऽष्टका अनुष्टुप्पार्श्वे ’ (अनु. ५. ७) इत्युक्तत्वात् । तृतीया षष्ठी सप्तम्येकादशी च इति पञ्चानुष्टुभः । तथा च अनुक्रमणिका-‘ पितुं न्वन्नस्तुतिर्गायत्रं स्वाद्यानुष्टुप्पार्श्वे तृतीयान्त्ये पञ्चम्याद्याश्च तिस्रोऽनुष्टुभः ’ इति । विनियोगं शौनक आह-‘ पितुं न्विद्युपतिष्ठेत् नित्यमन्नमुपस्थितम् । पूजयेदन्नं नित्यं भुञ्जीत ’ इति कुत्सयन् ॥ नास्य स्यादन्नजो व्याधिर्विषमप्यमृतं भवेत् । विषं च पीवैतत्सूक्तं जपेद्विषविनाशनम् ॥ नावाग्यतस्तु भुञ्जीत नाशुचिर्न जुगुप्सितम् । दद्याच्च पूजयेच्चैव जुहुयाच्च हविस्तदा । क्षुद्रयं नास्य किंचित्स्यान्नान्नजं व्याधिमामुयात् ’ (ऋग्वि. १. १४८-१५१) इति ॥

पितुं नु स्तोषं महो धर्माणं तविषीम् ।

यस्य त्रितो व्योजसा वृत्रं विपर्वमर्दयत् ॥ १ ॥

पितुम् । नु । स्तोषम् । महः । धर्माणम् । तविषीम् ।

यस्य । त्रितः । वि । ओजसा । वृत्रम् । विऽपर्वम् । अर्दयत् ॥ १ ॥

अहमगस्त्यः नु क्षिप्रं पितुं पालकमन्नं स्तोषं स्तौमि । महः महान्तं धर्माणं सर्वस्य धारकं तविषीं बलाम्भकम् । यद्वा । महतो लोकस्य धारकम् । यस्य अन्नस्य भोजसा बलेन सामर्थ्येन त्रितः विस्तीर्णतमः प्रख्यातकीर्तिः त्रिषु क्षित्यादिस्थानेषु तावमानोऽपि इन्द्रः वृत्रं विपर्वं विच्छिन्नसंधिकं यथा तथा अर्दयत् हिंसितवान् ॥

स्वादो पितो महो पितो वयं त्वा ववृमहे । अस्माकमविता भव ॥ २ ॥

स्वादो इति । पितो इति । महो इति । पितो इति । वयम् । त्वा । ववृमहे ।

अस्माकम् । अविता । भव ॥ २ ॥

हे ऽस्वादो आस्वादनीय ऽपितो पालक ऽमघो माधुर्योपेत ऽपितो हे पानसाधनाञ्च ऽबभं ऽस्वा
त्वां ऽवष्टमहे सेवामहे ॥ अत्र सर्वत्र अननुदात्तानां पूर्वस्य असामान्यवचनत्वेनाभिघातत्वम् । अनु-
दात्तानां तु विशेषवचनत्वाभिघातत्वम् ॥ असकृत्पितुशब्दश्रवणं तस्य प्राशस्यज्ञापनार्थम् । हे पितो
ऽअस्माकमविता तर्पिता ऽभव ॥

उप नः पितॄवा चर शिवः शिवाभिरूतिभिः ।

मयोभुरद्विषेण्यः सखा सुशेवो अद्वयाः ॥ ३ ॥

उप । नः । पितो इति । आ । चर । शिवः । शिवाभिः । ऊतिभिः ।

मयऽभुः । अद्विषेण्यः । सखा । सुशेवः । अद्वयाः ॥ ३ ॥

हे ऽपितो यतः त्वं ऽशिवः मङ्गलः अतः ऽशिवाभिः मङ्गल्युक्ताभिः ऽऊतिभिः रक्षणैः ऽनः
अस्मान् ऽआ ऽचर आगच्छ । आगत्य च ऽमयोभुः सुखस्य भावयिता ऽअद्विषेण्यः अद्वेष्यरसः प्रियरस
इत्यर्थः । ऽसखा सखिवत्प्रियकारी ऽसुशेवः अत एव सुष्ठु सुखकरः ऽअद्वयाः द्वयरहितः उक्तगुण एव
न तु तद्विपरितो भवेत्यर्थः । अथवा दृष्टान्तवादोऽयम् । सुशेवोऽद्वया मनःकर्मविसंवादरहितः सखा
यथा मयोभुः अद्वेष्यश्च भवति तद्वत् त्वमपि भवेत्यर्थः ॥

तव त्वे पितो रसा रजांस्यनु विष्टिताः । दिवि वाताइव श्रिताः ॥ ४ ॥

तव । त्वे । पितो इति । रसाः । रजांसि । अनु । विऽस्थिताः । दिवि । वाताऽइव । श्रिताः ॥ ४ ॥

हे ऽपितो ऽतव त्वत्संबन्धिनः ऽत्ये ते स्वाद्वम्लादि पद् ऽरसाः ऽरजांसि लोकान् लोकस्थाना-
र्थान् ऽअनु आनुकूल्येन ऽविष्टिताः विविधं स्थिताः । विविधस्थितौ दृष्टान्तः । ऽदिवि द्युलोकेऽन्त-
रिक्षे ऽश्रिताः ऽवाताः वायवः ते यथा व्याप्तास्तद्वत् ॥

तव त्वे पितो ददतस्तव स्वादिष्ट ते पितो ।

प्र स्वाद्भानो रसानां तुविग्रीवाइवरेते ॥ ५ ॥

तव । त्वे । पितो इति । ददतः । तव । स्वादिष्ट । ते । पितो इति ।

प्र । स्वाद्भानः । रसानाम् । तुविग्रीवाऽइव । ईरते ॥ ५ ॥

हे ऽपितो पालकाञ्च ऽत्ये ते त्वदर्थिनो नराः ऽतव भोक्तारो भवन्तीति शेषः । के ते नराः । हे
ऽस्वादिष्ट स्वादुतम ऽपितो पालक ऽतव त्वदनुग्रहात् ऽते त्वां ऽददतः प्रयच्छन्तो भवन्ति । यद्वा ।
ते पितो इत्यादरार्थम् । अभ्यासे हि भूयान्समर्थं मन्यन्ते । किंच तव ऽरसानां स्वाद्वम्लादीनां षण्णां

वस्वाग्रानः स्वादयितारो भक्षयितार एव वतुविग्रीवाइव । त्वीति बहुनाम् । प्रबुद्धग्रीवा एव
 वप्र वृद्धरते प्रकर्षेण गच्छन्ति संवरन्ति । इवशब्द एवकारार्थः पूरणो वा । भूलोके अत्तार एव दृढाङ्गा
 भवन्तीति प्रसिद्धम् । अनशने हि ग्रीवा अधो लम्बन्ते । यद्वा । तव रसानामत्तारः असंख्यातग्रीवा इव
 भवन्ति रसानां बाहुव्यादिति भावः । एवं बहुरसोपेतमन्नमिति तस्य स्तुतिः ॥ ६ ॥

त्वे पितो महानां देवानां मनो हितम् ।

अकारि चारुं केतुना तवाहिमवसावधीत् ॥ ६ ॥

त्वे इति । पितो इति । महानाम् । देवानाम् । मनः । हितम् ।

अकारि । चारुं । केतुना । तव । अहिम् । अवसा । अवधीत् ॥ ६ ॥

हे वपितो वमहानां पूज्यानां महतां वा वदेवानाम् इन्द्रादीनां वमनः वस्वे स्वयि वहितं निहितम्
 वअकारि कृतम् । अमृतमपि विहाय स्वयमेव वतन्ते । हे पितो वतव वचारु समीचीनेन वकेतुना
 त्वत्कृतेन प्रजानलक्षणेन वअवसा रक्षणेन वहिं मेघं वृत्रं वा वअवधीत् हतवानिन्द्रः । ' अन्नमयं हि
 सोम्य मनः ' (छा. उ. ६. ५. ४) इति श्रुतेः । अथवा त्वत्केतुना जगद्रक्षणेन निमित्तेनेति
 योज्यम् । जगद्रक्षणार्थं हि इन्द्रेणाहिर्भिष्यते ॥

यददो पितो अजगन्बिबस्व पर्वतानाम् ।

अत्रा चित्रो मधो पितोऽरं भक्षाय गम्याः ॥ ७ ॥

यत् । अदः । पितो इति । अजगन् । बिबस्व । पर्वतानाम् ।

अत्र । चित्र् । नः । मधो इति । पितो इति । अरम् । भक्षाय । गम्याः ॥ ७ ॥

हे वपितो अन्न त्वां वयत् यदा वविषस्व ॥ सुपो लुक् । अन्त्यलोपश्चान्दसः ॥ विद्यासनवतां
 विद्युद्रूपप्रकाशनवताम् । विवो धनमुदकलक्षणम् । धनवतां वा वपर्वतानां मेवानां संबन्धि वअदः प्रसिद्धं
 तदुदकम् वअजगन् अगमत् गच्छेत् । वअत्र वचित्र् अस्मिन्काले वनः अस्मान् हे वमधो हे वपितो
 माधुर्योपिताञ्ज त्वं नोऽस्मान् वअरम् अलं संपूर्णं वभक्षाय भक्षणाय वगम्याः गच्छ संनिहितो भव ॥

यदपामोषधीनां परिशमारिशामहे । वातापि पीव इन्द्रव ॥ ८ ॥

यत् । अपाम् । ओषधीनाम् । परिशम् । आऽरिशामहे । वातापि । पीवः । इत् । मव ॥ ८ ॥

वयत् येन वअपामोषधीनां संबन्धि वपरिशं परिलेहां परितः सुखकरमन्नम् वआरिशामहे
 आस्वाद्यामः भक्षयामः तेन अन्नोदकसारेण हे ववातापि । वातेन प्राणेन आमोति स्वनिर्वाहमिति
 वातेनाप्यायत इति वा वातापि शरीरम् । हे शरीर त्वं वपीव वइत् आप्यायित एव वभव । अन्नोद-
 काभ्यां शरीरवृद्धिः प्रसिद्धा । यद्वा । यद्यपि अपामोषधीनां परिशं लेखमास्वाद्यामः तथापि हे वातापि
 वातवत्सर्वव्यापक पितो त्वम् अल्पमपि पीवः पीबानेव भव ॥

यसै सोम गवाशिरो यवाशिरो भजामहे । वातापे पीव इन्द्रव ॥ ९ ॥

यत् । ते । सोम । गोऽवाशिः । यवऽवाशिः । भजामहे । वातापे । पीवः । इत् । भव ॥ ९ ॥

पूर्वम् अन्नसामान्येन स्तुत्वा इदानीं सोमलक्षणमन्नं स्तौति । हे सोम ते तव यत् अन्नं
गवाशिः गोविकारक्षीराद्याश्रयणद्रव्यं यवाशिः यवविकाराश्रयणद्रव्यं भजामहे' सेवामहे तेन हे
वातापे शरीर पीवः भव' ॥

करम्भ ओषधे भव पीवो वृक उदारथिः । वातापे पीव इन्द्रव ॥ १० ॥

करम्भः । ओषधे । भव । पीवः । वृकः । उदारथिः । वातापे । पीवः । इत् । भव ॥ १० ॥

करम्भः यः करम्भादिरूपः सक्तुपिण्डोऽस्ति तदात्मक हे ओषधे त्वं पीवः स्थौल्यवान्
वृकः व्याधेर्वर्जयिता भव । उदारथिः ऊर्ध्वगमः^२ इन्द्रियाणामुद्दीपयिता भव । शिष्टो गतः ॥

तं त्वा वयं पितो वचोभिर्गावो न हव्या सुषुदिम ।

देवेभ्यस्त्वा सधमादमस्मभ्यं त्वा सधमादम् ॥ ११ ॥

तम् । त्वा । वयम् । पितो इति । वचःऽभिः । गावः । न । हव्या । सुसुदिम् ।

देवेभ्यः । त्वा । सधमादम् । अस्मभ्यम् । त्वा । सधमादम् ॥ ११ ॥

हे पितो अन्न सोमरूप तं तादृशं स्तुतं त्वा त्वा महानुभावं वचोभिः स्तुतिवाग्भिः वयं
सुषुदिम क्षारयामो रसान् । तत्र दृष्टान्तः । गावो न हव्या गाव इव हवीष्युत्पादयन्ति तथा
त्वात्सकाशात् सोमं सुषुदिम । किमर्थं कीदृशं च इति चेत् उच्यते । देवेभ्यः इन्द्रादिभ्यः तदर्थं
सधमादं तेषां सह मादयितारम् । न केवलं देवेभ्य एव किन्तु सधमादम् अस्माभिः सह मादयि-
तारं हुतबोधरूपं त्वा त्वाम् अस्मभ्यम् अस्मदर्थमपि ॥ १० ॥

‘समिद्धो अथ’ इत्येकादशर्च नवमं सूक्तमागस्यं सर्वं^१ गायत्रम् । समिद्धाभितनूनपादावयः
एकादश प्रत्युर्ध्वदेवताः । यास्केन ‘किं देवताः प्रयाजाः’ इत्युपक्रम्य ‘आग्नेयाः प्रयाजा ऋतुदेवताश्छन्दो-
देवताः पशुदेवताः प्राणदेवताः आत्मदेवताः’ इत्यादिना बहून् पक्षानुपन्यस्य ब्राह्मणानि च प्रदर्श्य
आग्नेया एव इति सिद्धान्तितम् (निरु. ८. २२) । ‘समिद्ध आग्निः’ इत्यनुक्रान्तम् । पक्षौ
अगस्त्यानामेकादशप्रयाजरूपम् इदमाप्रीत्युक्तम् ॥

१. स-स १-भजामहे वातापे पीतो (स-पीवो) यद्वा तेनांशेन वातापे उक्तस्वरूपशरीर पीवो
भव । २. क-स-ऊर्ध्वगमनसाधनः । ३. ख-ज-स-त-फ-पूर्वम्, स १-पूर्वत्र गायत्रं त्वित्युक्त्वात् ।

समिद्धो अथ राजसि देवो देवैः सहस्रजित् । दूतो हव्या कविर्वह ॥ १ ॥

समूद्धः । अथ । राजसि । देवः । देवैः । सहस्रजित् । दूतः । हव्या । कविः । वह ॥ १ ॥

हे अग्ने देवैः व्यवहर्तुं भिक्त्स्विभिः । समिद्धः सम्यग्दीपितः । देवः अत एव दीप्यमानः समिद्धैः^१ वा देवैः सहितः समिद्धः सन् । अथ अस्मिन् यागदिने । राजसि ईक्षिषे । हे सहस्रजित् सहस्रस्य धनस्य एतत्संख्याकानां शत्रूणां वा जेतः ततः । दूतः देवानां दूतः तद्यज्ञादिवाताहरः आह्वाता वा । ‘अग्निर्देवानां दूत आसीत्’ (तै. सं. २. ५. ८. ५) इति श्रुतेः । कविः क्रान्तदशी ईदृशास्त्वं । हव्या अस्मदीयानि हवींषि वह देवेभ्यः प्रापय ॥

तनूनपाहतं यते मध्वा यज्ञः समज्यते । दधत्सहस्रिणीरिषः ॥ २ ॥

तनून्पात । ऋतम् । यते । मध्वा । यज्ञः । सम् । अज्यते । दधत् । सहस्रिणीः । रिषः ॥ २ ॥

तनूनपान् यज्ञशरीरस्य नपातयिता । यद्वा । आपोऽत्र तन्व उच्यन्ते इत्युक्त्वात् अपा नपातयिता तासां नसा वा । अद्भ्य ओषधयः ओषधीभ्योऽग्निरिति नसृत्वम् । यज्ञः पूज्यः । यज्ञ-निर्वाहकत्वाद्वा यज्ञः । ईदृशोऽग्निः । कृतं यज्ञं यते गच्छते अनुतिष्ठते । यजमानाय तदभिमतार्थम् । मध्वा मधुरेणाज्यसोमादिद्रव्येण समज्यते । किं कुर्वन् अयम् । सहस्रिणीः एतत्संख्याकान् । रिषः अक्षानि दधत् यजमानेभ्यो धारयन् ॥

आजुह्वानो न ईद्व्यो देवा आ वक्षि यज्ञियान् ।

अग्ने सहस्रसा असि ॥ ३ ॥

आजुह्वानः । नः । ईद्व्यः । देवान् । आ । वक्षि । यज्ञियान् । अग्ने । सहस्रसाः । असि ॥ ३ ॥

हे अग्ने आजुह्वानः अस्माभिराहूयमानः सन् । ईद्व्यः अस्माभिः स्तुत्यः इष्णामकः^२ एवं नः अस्मदर्थं यज्ञियान् यज्ञभाजः । देवान् । आ । वक्षि आवह । हे अग्ने एवं सहस्रसा । असि अपरि-मितधनस्य दातासि ॥

प्राचीनं बर्हिरोजसा सहस्रवीरमस्तृणन् । यत्रादित्या विराजथ ॥ ४ ॥

प्राचीनम् । बर्हिः । ओजसा । सहस्रवीरम् । अस्तृणन् । यत्र । आदित्याः । विराजथ ॥ ४ ॥

प्राचीनं प्रागग्रं । सहस्रवीरं सहस्रसंख्याका वीराः शत्रूणां विशेषेण ईरयितारो देवाः यस्य ततादृक् । यद्वा । अपरिमितवीराः पुत्रादयो येन तादृक् । बर्हिः । ओजसा मन्त्रलक्षणबलेन उपेताः ऋत्विजः । अस्तृणन् आच्छादयन् । यत्र यस्मिन् बर्हिषि । आदित्याः अक्षितेः पुत्राः यूयं । विराजथ विविधं राजध्वे तद्बर्हिः अस्तृणन् ॥

वि॒राट् स॒म्राड्वि॒म्बीः प्र॒म्बीर्ब॒ह्वीश्च॒ भूय॑सीश्च॒ याः । दुरो॑ घृ॒तान्य॑क्षरन् ॥ ५ ॥

वि॒ऽराट् । स॒म्ऽराट् । वि॒ऽम्बीः । प्र॒ऽम्बीः । ब॒ह्वीः । च॒ । भूय॑सीः । च॒ । याः ।

दुरः॑ । घृ॒तानि॑ । अ॒क्षर॑न् ॥ ५ ॥

वि॒राट् ॥ विशेषेण राजन्त इति व्यत्ययेनैकवचनम् ॥ स॒म्राट् सम्यगिति पूज्यतरं राजमानाः ॥ अत्रापि व्यत्ययेनैकवचनम् ॥ वि॒म्बीः विम्ब्यो विविधं भविष्यः ॥ प्र॒म्बीः प्रम्ब्यः प्रकर्षेण भविष्यः ॥ ब॒ह्वीः बह्व्यः ॥ भूय॑सीः लोकप्रसिद्धसंख्याभिः ॥ च॒ भूय॑स्यश्च ॥ याः ॥ दुरः यज्ञगृहद्वारः सन्ति ताः ॥ घृ॒तानि उद॑कानि प्राण्युपकारार्थम् ॥ अ॒क्षर॑न् क्षरन्ति । यद्वा । ब॒ह्वीर्भूय॑सीरित्येते संख्यावचने । शिष्टानि तासां नामधेयानि ॥ ॥ ८ ॥

सु॒रु॒क्मे हि सु॒पेश॑सार्धिं श्रि॒या वि॒राज॑तः । उ॒षास॑वेह सी॒दता॑म् ॥ ६ ॥

सु॒रु॒क्मे इति सु॒ऽरु॒क्मे । हि । सु॒ऽपेश॑सा । अधि॑ । श्रि॒या । वि॒राज॑तः ।

उ॒षसौ॑ । आ । इ॒ह । सी॒दता॑म् ॥ ६ ॥

सु॒रु॒क्मे शोभनदीप्ताभरणे प्रसिद्धे ॥ सु॒पेश॑सा शोभनरूपे ईदृश्यौ अहोरात्रदेवते ॥ अधि॑ अधिकं ॥ श्रि॒या सौन्दर्येण ॥ वि॒राज॑तः विशेषेण दीप्यते ॥ द्वियोगादनिघातः ॥ तादृश्यौ ॥ उ॒षसौ । एतत् रात्रे-
रप्युपलक्षणम् । उ॒षःशब्दो दिवसस्योपलक्षकः । रात्रिरूपाश्च उ॒भे इ॒ह अस्मिन् दिने ॥ आ । सी॒दता॑म्
आगत्य तिष्ठताम् आगच्छतां वा ॥

प्रथ॒मा हि सु॒वाच॑सा॒ होत॑रा॒ दैव्या॑ क॒वी । य॒ज्ञं नो॑ यक्षतामिमम् ॥ ७ ॥

प्रथ॒मा । हि । सु॒ऽवाच॑सा । होत॑रा । दैव्या॑ । क॒वी इति॑ । य॒ज्ञम् । नः॑ । य॒क्षता॑म् । इ॒मम् ॥ ७ ॥

प्रथ॒मा । मुख्यनामैतत् । प्रतमौ प्रकृष्टतमौ । हिः प्रसिद्धौ । सु॒वाच॑सा प्रियवचनौ ॥ दैव्या॑ देवाहौ ॥ होत॑रा देवानामाह्वातारी होमनिष्पादकौ वा ॥ क॒वी मेधाविनौ एतौ ॥ नः॑ अस्मदीयम् ॥ इ॒मं ॥ य॒ज्ञं ॥ यक्ष॑तां यजतां गच्छतां वा ॥

भार॒ती॒ळे सर॑स्वति॒ या वः॒ सर्वा॑ उप॒ब्रु॒वे । ता न॑श्चोदयत श्रि॒ये ॥ ८ ॥

भार॑ति । इ॒ळे । सर॑स्वति । याः । वः॒ । सर्वा॑ः । उ॒प॒ऽब्रु॒वे । ताः । नः॑ । चो॒दय॑त । श्रि॒ये ॥ ८ ॥

हे ॥ भार॑ति । भरतः आवित्यः । तस्य संबन्धिनी भारती । तादृशि ध्रुलोकदेवते हे ॥ इ॒ळे भू॒देवि हे ॥ सर॑स्वति । सरः वायुदकं वा । तद्वत्यन्तरिक्षदेवते तादृशि देवि । एताः क्षित्यादिदेवताः । एता-

स्तिष्ठ आदित्यप्रभावविशेषरूपा इत्याहुः । यथाः तिष्ठः सर्वः वः युष्मान् उपप्लवे उपेत्य
स्तौमि यताः यूयं नः अस्मान् अभिये संपदे बोधयत प्रेरयत ॥

त्वष्टा रूपाणि हि प्रभुः पशून्विश्वान्समानजे । तेषां नः स्फातिमा यज ॥९॥

त्वष्टा । रूपाणि । हि । प्रभुः । पशून् । विश्वान् । समऽआनजे ।

तेषाम् । नः । स्फातिम् । आ । यज ॥ ९ ॥

त्वष्टा यज्ञसाधनपात्राभिमानी देवः रूपाणि योनौ सृष्टानि रेतसि रूपाणि कर्तुं प्रभुः हि ।
हिशब्दः श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिद्योतनार्थः । ‘ यावच्छो वै रेतसः सिक्तस्य ’, ‘ त्वष्टा रूपाणि विकरोति ’
(तै. सं. १. ५. ९. १-२) इति श्रुतेः । स देवः विश्वान् सर्वानपि पशून् अस्मदीयान् गवादिकान्
समानजे सम्यगनक्ति व्यक्तीकरोति ॥ संपूर्वादनकेलिंति ‘ तस्मात् नुह ’ इति नुद् ॥ अथ प्रत्यक्षः ।
तेषाम् अक्तानां पशूनां स्फातिं वृद्धिं नः अस्मदर्थम् आ यज सर्वतः पूजय कुर्वित्यर्थः ॥

उप त्मन्या वनस्पते पाथो देवेभ्यः सृज । अग्निहव्यानि सिष्वदत् ॥ १० ॥

उप । त्मन्या । वनस्पते । पाथः । देवेभ्यः । सृज । अग्निः । हव्यानि । सिष्वदत् ॥ १० ॥

हे वनस्पते यूपाभिमानीदेव त्मन्या आत्मनैव देवेभ्यः अग्न्यादिभ्यः पाथः पशुरूपमक्षम्
उप सृज उत्पादय । यूपाभावे पशुनियोजनाभावेन हविषोऽभावात् । त्वयि एवं कृतवति सति
अग्निः हव्यानि हवींषि सिष्वदत् स्वदयतु स्वादूकरोतु ॥

पुरोगा अग्निर्देवानां गायत्रेण समज्यते । स्वाहाकृतीषु रोचते ॥ ११ ॥

पुरःङ्गाः । अग्निः । देवानाम् । गायत्रेण । समऽज्यते । स्वाहाकृतीषु । रोचते ॥ ११ ॥

अयम् अग्निः देवानां पुरोगाः असुरयुद्धं प्रति पुरोगामी । यद्वा । देवानां मध्ये यज्ञं
प्रति अग्निरेव पुरोगामी । अत एव अग्रणीत्वादेव अग्निशब्दो निष्पन्नः । ‘ अग्निः कस्मादग्रणीर्भवति ’
(निरु. ७. १४) इति निरुक्तम् । तादृशोऽयं गायत्रेण एतदुपलक्षितेन मन्त्रेण समज्यते
सम्यग्लक्ष्यते । स्वाहाकृतीषु स्वाहाकारेषु सस्म हविःपु दीयमानेषु रोचते अत्यर्थं दीप्यते । एताः
प्रयाजदेवताः यज्ञावयवाभिमानिन्यः । तद्द्वारा यज्ञ एव स्तूयते इति केषांचित् मतम् । अग्निरेव
नामान्तरमित्यन्ये ॥ ॥ ९ ॥

‘ अग्ने नय ’ इति दशमं सूक्तम् अष्टर्चमागस्यं त्रिष्टुभमाग्नेयम् । ‘ अग्ने नयाष्टावाग्नेयम् ’
इत्यनुक्रमिका । प्रातरनुवाकाश्विनशस्त्रयोस्त्रैष्टुभच्छन्दसि विनियोगः । ‘ अथैतस्याः ’ इत्यत्र ‘ अग्ने
नयाग्ने बृहत्क्रियष्टानामुत्तमादुत्तमास्तिष्ठ उद्धरेत् ’ (आश्व. श्रौ. ४. १३) इति सूत्रितत्वात् ।
अत्र शौनकः—‘ उपपथप्रतिपक्षो यो अष्टो वापि पथः कचित् । पन्थानं प्रतिपद्येत कृशवा वा कर्म
गर्हितम् ॥ अग्ने नयेति सूक्तेन प्रत्यृचं जुहुयादृतम् । जपेन प्रयतो नित्यमुपतिष्ठेत् वानलम् ’
(ऋग्वि. १. १५१-१५३) इति ॥ आद्याश्रतलः श्रवणाकर्मणि विनियुक्ताः । ‘ श्रावण्यां पौर्णिमास्याम् ’

इत्यत्र सूत्रितम्—‘ अग्ने नय सुपथा राये अस्मानिति चतसृभिः प्रत्युचं हुत्वा ’ (आश्व. गृ. २.१.४) इति । आग्नेये पक्षी वपापुरोडाशयोराद्ये द्वे अनुवाक्ये । तथा च सूत्रितम्—‘ अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् पाहि नो अग्ने पायुभिरजलैः ’ (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति । आद्या प्रायणीयेष्टौ आग्नेयस्यानुवाक्या । सैव उदयनीये याज्या । ‘ तदहः प्रायणीयेष्टिः ’ इत्यत्र सूत्रितम्—‘ अग्ने नय सुपथा राये अस्माना देवानामपि पन्थामगन्म ’ (आश्व. श्रौ. ४. ३) इति । विपरीताश्च याज्यानुवाक्या इति च ॥

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान्विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् ।

युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूर्यिष्ठां ते नमउक्ति विधेम ॥ १ ॥

अग्ने । नय । सुपथा । राये । अस्मान् । विश्वानि । देव । वयुनानि । विद्वान् ।

युयोधि । अस्मत् । जुहुराणम् । एनः । भूर्यिष्ठाम् । ते । नमःउक्तिम् । विधेम ॥ १ ॥

हे अग्ने अङ्गनादिगुणविशिष्ट देव द्योतमान विश्वानि वयुनानि सर्वाणि प्रज्ञानानि । अनेन एतदनुष्ठितमिदं प्रायणीयमिति यदेतज्ज्ञानमस्ति तद्विद्वानित्यर्थः । यतः विद्वान् अतस्त्वम् अस्मान् सुपथा शोभनेन मार्गेण राये गन्तव्याय स्वर्गादिधनाय । द्वितीयार्थे वा चतुर्थी । प्रायणीयं रथं प्रति नय । तदर्थं जुहुराणं कुटिलकारि एनः पापं फलप्रतिबन्धरूपम् अस्मत् अस्मत्तः युयोधि पृथक्कुरु । ते तव वयं भूर्यिष्ठाम् अतिप्रबुद्धां नमउक्तिं नमस्कारोक्तिं स्तुतिं विधेम परिचरेम कुर्मः ॥

आयुष्कामेष्ट्याम् ‘ अग्ने त्वं पारय ’ इति द्वे स्विष्टकृतौ याज्ये ‘ पाहि नः ’ इति चतुर्थ्यनुवाक्या । ‘ पाहि नो अग्ने पायुभिरजलैरग्ने त्वं पारया नव्यो अस्मानिति संयाज्ये ’ (आश्व. श्रौ. २. १०) इति सूत्रितम् । एते एव स्वस्त्ययन्यामपि संयाज्ये हस्ति सूत्रितत्वात् ॥

अग्ने त्वं पारया नव्यो अस्मान्त्स्वस्तिभिरति दुर्गाणि विश्वा ।

पृथ्वी बहुला न उर्वी भवा तोकाय तनयाय शं योः ॥ २ ॥

अग्ने । त्वम् । पारय । नव्यः । अस्मान् । स्वस्तिभिः । अति । दुर्गानि । विश्वा ।

पृथ्वी । बहुला । नः । उर्वी । भव । तोकाय । तनयाय । शम् । योः ॥ २ ॥

हे अग्ने त्वं नव्यः नवतरः स्तुत्यो वा त्वम् अस्मान् यागानुष्ठातृन् अति पारय कर्म समापय्य अतिपारय अतिक्रामय । केन साधनेन । स्वस्तिभिः । अस्तिरभिपूजितः । सुशब्दः शोभन-वचनः । अत्यन्तं पूजितैर्यज्ञादिसाधनैः । कानि । दुर्गाणि दुर्गमनानि पापानि । अनतिक्रमणीयानि दुरिताख्यानि अतिपारय । किञ्च नः अस्माकं पृथ्वी पृथुतरा पृथ्वी पुरी अपि भवत्विति शेषः । चशब्दो वक्ष्यमाणेन सह समुच्चयार्थः । पुरिति जात्येकवचनम् । पुराण्यपि भवन्तिवाच्यार्थः । तथा नः अस्माकम् उर्वी पृथ्वी अपि बहुतरा भवतु । त्वं तु तोकाय अपत्याय तनयाय पुत्राय । तोकाब्दोऽपत्यसामान्य-

वचनः । तनयशब्दः पुत्रवचनः । 'क्षं सुखं' योः मिश्रयिता 'भव' । यद्वा । रोगानां क्षमनं भयानां यावत्तं च भव कुर्वित्यर्थः ॥

अग्ने त्वमस्मद्भ्योऽध्यमीवा अनग्निना अभ्यमन्त कृष्टीः ।

पुनरस्मभ्यं सुविताय देव क्षां विश्वेभिरमृतेभिर्यजत्र ॥ ३ ॥

अग्ने । त्वम् । अस्मत् । युयोधि । अमीवाः । अनग्निनाः । अभि । अमन्त । कृष्टीः ।

पुनः । अस्मभ्यम् । सुविताय । देव । क्षाम् । विश्वेभिः । अमृतेभिः । यजत्र ॥ ३ ॥

हे 'अग्ने' 'त्वम्' 'अमीवाः' रोगान् 'अस्मत्' 'अमन्तः' 'युयोधि' व्यावर्तय । याः 'अनग्निनाः' 'अग्निना' 'अपालिताः' 'कृष्टीः' 'प्रजाः' 'अभ्यमन्त' 'अभिममते' 'स्मान्' ॥ यच्छब्दाध्याहारादनिघातः ॥ ताः 'युयोधि' । यद्वा । ता 'अनग्निनाः' 'पापिन्यः' 'कृष्टयः' 'प्रजा' 'अभ्यमन्त' । त्वया 'अभ्यमितुमभितो' रोगैः 'प्रापयितुमर्हन्ति' । वयं तु न तादृशाः । अतोऽस्मत्तो वियोजयेत्यर्थः । न केवलं वियोगमात्रं अपि तु पुनः-पुनरिदं कर्तव्यम् । 'अस्मभ्यम्' 'अस्मदर्थं' 'सुविताय' 'शोभनफलाय' हे 'यजत्र' यष्टव्य 'देव' द्योतमानाग्ने 'विश्वेभिरमृतेभिः' 'सर्वैरमरणधर्मभिः' 'अन्यैर्यष्ट्यैर्देवैः' सह 'क्षां' पृथिवीं 'देवयजनलक्षणाम्' 'आगच्छेति' शेषः ॥

'पाहि नः' इत्यस्या विनियोगद्वयम् 'अग्ने त्वं पारय' इत्यत्रोक्तम् । तथाग्नेयपशावेवैव हविषोऽनुवाक्या । तथा च सूत्रितं—'पाहि नो अग्ने पायुभिरजस्रैः प्र वः शुक्राय भानवे भरध्वम्' (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

पाहि नो अग्ने पायुभिरजस्रैरुत प्रिये सदेन आ शुशुक्नान् ।

मा ते भयं जरितारं यविष्ठ नूनं विदन्मापरं सहस्वः ॥ ४ ॥

पाहि । नः । अग्ने । पायुभिः । अजस्रैः । उत । प्रिये । सदेने । आ । शुशुक्नान् ।

मा । ते । भयम् । जरितारम् । यविष्ठ । नूनम् । विदत् । मा । अपरम् । सहस्वः ॥ ४ ॥

हे 'अग्ने' 'नः' 'अस्मान्' 'अजस्रैः' 'अनवरन्तरविच्छिन्नैः' 'पायुभिः' 'पालनप्रकारैः' 'पाहि' 'पालय' । 'उत' अपि च 'प्रिये' 'सदेने' तव 'प्रियभूते' 'यागगृहे' 'आ' 'सर्वतः' 'शुशुक्नान्' 'दीप्यमानो' 'भवेति' शेषः । किंच हे 'यविष्ठ' युवतम् 'ते' तव 'जरितारं' 'गरितारं' 'स्तोतारं' मां 'नूनम्' अथ 'भयं' 'मा' 'विदत्' मा लभतां मा आप्नोतु । हे 'सहस्वः' 'बलवज्जग्ने' 'अपरम्' 'अपरस्मिन्काले' 'भयं' 'मा' 'विदत्' । 'अपरं' 'मदन्त्यं' वा 'मा' 'विदत्' ॥

अच्युताय भौमाय एककपालपुरोडाशाहोमे 'मा नो अग्ने' इत्यनया आशयमभिजुहोति । तथा च सूत्रितं—'मा नो अग्नेऽव सृजो अवायेत्येनमाशयेनाभिजुहोति' (आश्व. गृ. २. १. ६) इति ॥

मा नो अग्नेऽव सृजो अघायविष्यवे रिपवे दुच्छुनायै ।

मा दत्वते दशते मादते नो मा रिषते सहसावन्परा दाः ॥ ५ ॥

मा । नः । अग्ने । अव । सृजः । अघाय । अविष्यवे । रिपवे । दुच्छुनायै ।

मा । दत्वते । दशते । मा । अदते । नः । मा । रिषते । सहसाऽवन् । परा । दाः ॥ ५ ॥

हे अग्ने नः अस्मान् अघाय हिंसकाय अविष्यवे । अविष्यतिरस्तिकर्मा । अग्नेच्छवे दुच्छुनायै । शुभं सुखम् । दुष्टसुखकारिणे । दुःखकारिणे इत्यर्थः । तस्मै रिपवे मा अव सृजः मा त्याक्षाः तदधीनं मा कुर्वित्यर्थः । तथा नः अस्मान् दत्वते दन्तवते दशते खादते सर्पादये मा अव सृजः । तथा नः अस्मान् अदते अदन्तकाय शृङ्गादिभिर्घातिने मा अव सृजः । तथा रिपते हिंसकाय तत्करराक्षसादये हे सहसावन् सहस्विन् मा परा दाः पराभूतं मा देहि सर्वथा न देहीत्यर्थः ॥ १० ॥

वि घ त्वावाँ ऋतजात यंसद्रूणानो अग्ने तन्वे वरूथम् ।

विश्वद्रिरिक्षोरुत वा निनित्सोरभिहुतामसि हि देव विष्पट् ॥ ६ ॥

वि । घ । त्वाऽवान् । ऋतऽजात । यंसत् । गुणानः । अग्ने । तन्वे । वरूथम् ।

विश्वत् । रिरिक्षोः । उत । वा । निनित्सोः । अभिऽहुताम् । असि । हि । देव । विष्पट् ॥ ६ ॥

हे ऋतजात यज्ञार्थमुत्पन्न अग्ने वरूथं वरणीयं त्वां तन्वे शरीरपोषाय गुणानः स्तुवन् त्वावान् त्वया देवतया तद्वान् जनः वि घ यंसत् विमुञ्चति खलु आत्मानम् । करमात्मकाशात् । रिरिक्षोः हिंसितुमिच्छोश्चोरादेः सकाशात् । उत वा अथवा निनित्सोः निन्दितुमिच्छतः । हे देव अभिहुताम् आभिमुख्येन कुटिलं कुर्वतां द्विपां विष्पट् विशेषेण बाधकः असि हि । अतः त्वदनुग्रहात् अयं जनो वि यंसत् ॥

त्वं ताँ अग्न उभयान्वि विद्वान्वेषि प्रपित्वे मनुषो यजत्र ।

अभिपित्वे मनवे शास्यो भूर्मर्मुजेन्य उशिग्भिर्नाक्रः ॥ ७ ॥

त्वम् । तान् । अग्ने । उभयान् । वि । विद्वान् । वेषि । प्रऽपित्वे । मनुषः । यजत्र ।

अभिऽपित्वे । मनवे । शास्यः । भूः । मर्मुजेन्यः । उशिक्ऽभिः । न । अक्रः ॥ ७ ॥

हे यजत्र यष्टव्य अग्ने त्वं तान् यष्टयष्टृश्च उभयान् मनुषः मनुष्यान् विविच्य विद्वान् जानन् प्रपित्वे संनिहिते एव काले वेषि कामयसे यष्टन् । तथा कुर्वन् अक्रः आक्रमिता त्वं मनवे । यष्टयर्थे चतुर्थी । मनुष्यस्य यजमानस्य अभिपित्वे अभिप्राप्तकालेऽभिगमनवति यज्ञे वा शास्यः भूः शिक्षणीयो भव । इदं कुरु इदं कुरु इति विधेयो भव । मर्मुजेन्यः शोधयिता यजमानः उशिग्भिः कामयमानैर्ऋत्विग्भिरिव ॥

अबोचाम निवचनान्यस्मिन्मानस्य सुनुः सहसाने अग्नौ ।

वयं सहस्रसृषिभिः सनेम विद्यामेधं वृजनं जीरदानुम् ॥ ८ ॥

अबोचाम । निऽवचनानि । अस्मिन् । मानस्य । सुनुः । सहसाने । अग्नौ ।

वयम् । सहस्रम् । ऋषिभिः । सनेम् । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरऽदानुम् ॥ ८ ॥

वयम् ^१अस्मिन् अग्नौ ^२निवचनानि नियमपूर्वकाणि वचांसि स्तोत्ररूपाणि ^३अबोचाम ब्रूमः । अग्निर्विशोष्यते । ^४मानस्य ^५सुनुः । मीयत इति मानो मन्त्रः । तस्य सुनुरग्निः मन्त्रेण उत्पद्यमानत्वात्^६ । ससम्बर्थे प्रथमा । मानस्य सुनौ ^७सहसाने शत्रूणामभिभवितरि ^८अग्नौ अबोचाम । ^९वयम् एभिः ^{१०}ऋषिभिः अतीन्द्रियार्थप्रकाशकैर्मन्त्रैः साधनैः ^{११}सहस्रम् अपरिमितं धनं ^{१२}सनेम संभजेमहि । विद्याम् इति गतम् ॥ ॥ ११ ॥

‘अनर्वाणम्’ इत्यष्टवैमेकादशं सूक्तमागस्यं बार्हस्पत्यं त्रैष्टुभम् । ‘अनर्वाणं बार्हस्पत्यम्’ इत्यनुक्रान्तम् । श्रौतविनियोगो लैङ्गिकः । अत्र शौनकः—‘स्नात्वा जपेदनर्वाणं नमस्कृत्य बृहस्पतिम् । वीरान् धनं च प्राप्नोति सोऽश्लोक्यं च नियच्छति’ (ऋग्वि. १. १५३-१५४) इति ॥

अनर्वाणं वृषभं मन्द्रजिह्वं बृहस्पतिं वर्धया नव्यमर्कैः ।

गाथान्यः सुरुचो यस्य देवा आशृण्वन्ति नवमानस्य मर्ताः ॥ १ ॥

अनर्वाणम् । वृषभम् । मन्द्रजिह्वम् । बृहस्पतिम् । वर्धय । नव्यम् । अर्कैः ।

गाथान्यः । सुरुचः । यस्य । देवाः । आऽशृण्वन्ति । नवमानस्य । मर्ताः ॥ १ ॥

हे होतः ^१नव्यं नवतरं स्तुत्यं वा तम् ^२अनर्वाणम् अगन्तारम् । स्तोतुरधीनमित्यर्थः । ^३वृषभम् अपां फलानां वर्धितारं ^४मन्द्रजिह्वं मादकवाचं ^५बृहस्पतिं मन्त्रस्य पालयितारमेतज्ज्ञामकं देवम् ^६अर्कैः अर्चनसाधनैर्मन्त्रैः ^७वर्धय प्रवृद्धं कुरु । ^८सुरुचः शोभनदीप्तेः ^९नवमानस्य स्तूयमानस्य ॥ कर्मणि कर्तृप्रत्ययः ॥ ^{१०}यस्य बृहस्पतेः ॥ कर्मणि षष्ठ्यः ॥ रोचमानं स्तूयमानं ^{११}गाथान्यः । गाथेति वाङ्मनाम् । स्तुतिवचसो नेतारः ^{१२}देवाः व्यवहर्तारः ^{१३}मर्ताः मनुष्याः होत्रादयः । यद्वा । नवमानस्य स्तुवानस्य यजमानस्य संबन्धिनस्ते । ^{१४}आशृण्वन्ति आश्रावयन्ति पुरा तं बृहस्पतिं वर्धय । अत्र ‘अनर्वाणमप्रत्युतमन्यस्मिन्’ (निरु. ६. २३) इत्यादि निरुक्तं द्रष्टव्यम् ॥

बार्हस्पत्ये पक्षौ ‘तसृत्विद्याः’ इत्येषा वपायाज्या । सूत्रितं च—‘बृहस्पते अति यदर्थो अर्हात्-सृत्विद्या उप वाचः सचन्ते’ (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

तमृत्वि॒या उप॒ वाचः॑ सचन्ते॒ सर्गो॑ न यो दे॒वय॑तामस॒र्जि ।

बृ॒हस्पतिः॑ स ह॒ज्जो वरा॑सि वि॒भ्वा अ॒र्भवत्स॑मृते मा॒तरि॒श्वा ॥ २ ॥

तम् । ऋ॒त्वि॒याः । उप॑ । वाचः॑ । स॒चन्ते॒ । सर्गः॑ । न । यः । दे॒व॒य॒ताम् । अ॒स॒र्जि ।

बृ॒ह॒स्पतिः॑ । सः । हि । अ॒ज्जः । वरा॑सि । वि॒ड॒म्वा । अ॒र्भवत् । सम् । ऋ॒ते । मा॒त॒रि॒श्वा ॥ २ ॥

१तं बृहस्पतिम् १ऋत्वि॒या वर्षे॑तुसंबन्धिन्यः १वाचः मा॒ध्य॒मिकाः १उप १सचन्ते समीपे सेवन्ते । १यः १सर्गो १न उदकस्य स्रष्टापि । नशब्दोऽप्यर्थे । १देवयतां देवानिच्छतां यजमानानाम् १असर्जि फलम् । यद्वा । देवं तमिच्छतां मनुष्याणाम् असर्जि सृष्टवान्बृष्टयुदकम् । यद्वा । ऋत्वि॒याः प्रासकालीना वाचः होत्रादिप्रेरिता वाचः उप सचन्ते तं यः सर्गो न उदकसृष्टिरिव । १सः स एव १बृहस्पतिः १अज्जः १हिव्यञ्जकः खलु । तस्मिन् वर्षति सर्वे भवन्ति । अत एव १विभ्वा विभुर्व्यासः १मातरिश्वा वृष्टिनिर्मातरि अन्तरिक्षे चेष्टमानो बायुसदृशो वा १वरांसि वरणीयानि वृष्ट्यादिफलानि संपादयन् १ऋते उदके निमित्तभूते सति १सम् १अभवत् संभूतः । अथवा । अज्जो यज्ञियानां व्यञ्जकः २मातरिश्वा फलस्य निर्मातरि यज्ञे श्वसिता वर्तमानः स बृहस्पतिर्ऋते यज्ञे निमित्तभूते सति वरांसि वरणीयानि हवींषीच्छन् विभ्वा विभुः समभवत् ॥

उप॑स्तुतिं नम॑स॒ उद्य॑तिं च॒ श्लो॒कं यंस॑त्सवि॒तेव॒ प्र बा॒हू ।

अ॒स्य कृ॒त्वा ह॒न्यो॑ यो अ॒स्ति मृ॒गो न भी॑मो अ॒रक्ष॑सस्तुवि॒ष्मान् ॥ ३ ॥

उप॑स्तुतिम् । नम॑सः । उ॒त्प॑तिम् । च॒ । श्लो॒कम् । यंस॑त् । स॒वि॒ता इ॒व । प्र । बा॒हू इति॑ ।

अ॒स्य । कृ॒त्वा । अ॒ह॒न्यः । यः । अ॒स्ति । मृ॒गः । न । भी॑मः । अ॒रक्ष॑सः । तुवि॒ष्मान् ॥ ३ ॥

अयं बृहस्पतिः १उपस्तुतिं यजमानेनोपेत्य क्रियमाणां स्तुतिं १नमसः हविर्लक्षणस्याज्ञस्य १उद्यतिम् उद्धारं १च १श्लोकम् अन्यो यो मन्त्रविशेषोऽस्ति तं च १प्र १यंसत् प्रकर्षेण यतते स्वीकर्तुम् । यजमानो वा तत्सर्वं प्रयच्छत्यस्मै । तत्र दृष्टान्तः । १सवितेव सूर्य इव । स यथा स्तोत्रादिकं स्वीकरोति तद्वत् । यजमानप्रदानपक्षे सविता तत्सर्वस्य प्रसविता सूर्य इव । स यथा बाहुभ्यः प्रकाशादि प्रयच्छति तद्वत् १बाहू बाहुभ्यां यजमानोऽपीत्यर्थः । तस्य महत्त्वमाह । १अरक्षसः स्वविरोधि-रक्षोरहितस्य १अस्य बृहस्पतेः १ऋत्वा कर्मणा सास्रथ्येन १अहन्यः अङ्घ्रि साधुः १यः सूर्यः १अस्ति सः १भीमः १न १मृगः इव भयजनकः सिंहादिरिव भीमो भयहेतुः १तुविष्मान् बलवान् परिभ्रमतीति शेषः । यस्य माहात्म्येन मन्त्राभिमानिनो बृहस्पतेः सामर्थ्यात् मन्वेहाद्यसुराजित्वातितेजस्वी भवति तादृशो महानुभावो यजमानदत्तं हविरादिकं स्वीकरोतीत्यर्थः ॥

अस्य श्लोकौ दिवीयते पृथिव्यामस्यो न यंसप्तभृद्विचेताः ।

मृगाणां न हेतयो यन्ति चेमा बृहस्पतेरहिमायां अभि धून् ॥ ४ ॥

अस्य । श्लोकः । दिवि । ईयते । पृथिव्याम् । अस्यः । न । यंसत् । यक्षऽभृत् । विऽचेताः ।

मृगाणाम् । न । हेतयः । यन्ति । च । इमाः । बृहस्पतेः । अहिऽमायान् । अभि । धून् ॥ ४ ॥

अस्य बृहस्पतेः श्लोकः स्तुत्यात्मिका कीर्तिः गर्जितवाक् वा विवि द्योतमाने द्युलोके पृथिव्यां च ईयते गच्छति व्याप्नोति । यो बृहस्पतिः अस्यो न अतनशील आदिस्थ इव यक्षभृत् पूजितं हविरादिकं दधानः विचेताः विविधं चेतयिता प्राणिनां विशिष्टप्रज्ञायुक्तो वा यंसत् निवच्छति फलम् । किंच मृगाणां हन्तुमन्विष्यतां हेतयः न आयुधानीवास्य बृहस्पतेः इमाः हेतयो हिंसाणि आयुधानि यन्ति गच्छन्ति च ॥ ' चवायोमे प्रथमा ' इति न निघातः ॥ अहिमायान् आगत्य हन्त्योऽन्तरिक्षचारिण्यो वा माया येषां वृत्रादीनां तानसुरान् धून् दिवसान् ॥ ' काकाध्वनोः ' (पा. सू. २. ३. ५) इति द्वितीया ॥ तान्यायुधानि अभि लक्षयन्ति च ॥ उपसर्गभुतेर्बोध्य-क्रियाध्याहारः ॥

ये त्वा देवोन्निकं मन्यमानाः पापा भद्रमुपजीवन्ति पज्राः ।

न दूढयेऽनु ददासि वामं बृहस्पते चयस इत्पियारुम् ॥ ५ ॥

ये । त्वा । देव । उन्निकम् । मन्यमानाः । पापाः । भद्रम् । उपऽजीवन्ति । पज्राः ।

न । दूऽध्ये । अनु । ददासि । वामम् । बृहस्पते । चयसे । इत् । पियारुम् ॥ ५ ॥

हे देव बृहस्पते ये पापाः पापबुद्धयोऽस्याः पज्राः हविर्लक्षणाजवन्तः पापेन जीर्णा वा नराः भद्रं कर्तव्यं एवा त्वाम् उन्निकम् । उन्निकेति गोनाम । कुस्तितामल्पक्षीरोत्साविणीं गां जीर्ण-मनद्वाहं वा मन्यमानाः उपजीवन्ति उपेत्य प्राणन्ति अल्पं याचन्ते इत्यर्थः । दूढये दुर्धिये ॥ वचन-व्यत्ययः ॥ दुर्बुद्धिभ्यस्तेभ्यः वामं वननीयं धनं न अनु ददासि अनुकूलं न विततरसि । हे बृहस्पते देव पियारं सोमपानशीलं सोमेन यष्टारं महाफलरिप्सुं तु चयसे इत् गच्छस्येवानुग्र-हीतुम् ॥ ' चय गतौ ' इत्यस्येदं रूपम् ॥ यद्वा । हे बृहस्पते पियारं हिंसकम् ॥ पीयते हिंसाकर्मणः इदं रूपम् ॥ तं प्राणिहिंसकं चयसे इत् । हंस्येव । ' बृहस्पते यचातयसि देवपीयुम् (निरु. ४. २५) इति निरुक्तम् ॥ ॥ १२ ॥

सुप्रेतुः सुयवसो न पन्था दुर्नियन्तुः परिप्रीतो न मित्रः ।

अनर्वाणो अभि ये चक्षते नोऽपीवृता अयोर्णुवन्तो अस्थुः ॥ ६ ॥

सुप्रेतुः । सुऽयवसः । न । पन्थाः । दुऽनियन्तुः । परिऽप्रीतः । न । मित्रः ।

अनर्वाणः । अभि । ये । चक्षते । नः । अपिऽवृताः । अपऽऊर्णुवन्तः । अस्थुः ॥ ६ ॥

हे बृहस्पते त्वं वसुधैतुः सुधु गन्तुर्मनुष्यस्य वसुधवसः शोभनाश्रस्य पन्थाः न मार्ग इव सुधु यज्ञमार्गांगामिनः' सुधवसः पन्था इव सुखकारी' भवेत्यर्थः । किंच दुर्नियन्तुः दुःखेन निवमितुः राज्ञः परिप्रीतः सर्वप्रकारेण संतुष्टो द्वेषादिरहितः मित्रः न सुहृन्मन्त्रीव । स यथा दुर्नयात् निवर्तयति तद्वत् स्वमपि तथा अस्मभ्यं कुर्वित्यर्थः । सखिवत् अमार्गाश्रित्य मार्गं यज्ञादिरूपे योजयित्वा तत्रापि फलप्रदो भवेत्यर्थः । किंच अनर्वाणः अपापाः ये नराः नः अस्मान् अभि आभिमुख्येन चक्षते बोधयन्ति ते अपीवृताः अज्ञानेनावृता अपि अपोर्णुवन्तः अपगतावरणवन्तो ज्ञानवन्तः अस्थुः तिष्ठन्तु । यद्वा । अनर्वाणस्त्वामप्राप्नुवन्तो येऽस्मद्विरोधिना नोऽस्मानभि चक्षते अभिचदन्ति निन्दन्ति तेऽपीवृता आच्छादिता रक्षिता अपि अपोर्णुवन्तः अपगतरक्षणा भवन्ति ॥

‘ सं यं स्तुभः ’ इत्येषा बार्हस्पत्ये पक्षौ पुरोडाशस्य याज्या । सूत्रितं च—‘ सं यं स्तुभोऽवनयो न यन्त्येवा पित्रे ’ (आश्व. श्रौ. ३. ७) इति ॥

सं यं स्तुभोऽवनयो न यन्ति समुद्रं न स्रवतो रोधचक्राः ।

स विद्वान् उभयं चष्टे अन्तर्बृहस्पतिस्तर आपश्च गृध्रः ॥ ७ ॥

सम् । यम् । स्तुभः । अवनयः । न । यन्ति । समुद्रम् । न । स्रवतः । रोधचक्राः ।

सः । विद्वान् । उभयम् । चष्टे । अन्तः । बृहस्पतिः । तरः । आपः । च । गृध्रः ॥ ७ ॥

यं बृहस्पतिं वस्तुभः स्तोत्राणि अवनयो न सर्वा अवनयो भूमयो मनुष्या यथा स्वामिनं कर्म प्रति वा सं यन्ति संगच्छन्ति तद्वत् तथा समुद्रं रोधचक्राः । नदीनामैतत् । रोधनशीलानि चक्राणि यासु तास्तादृश्यः कूलं क्रममाणाः वा स्रवतः स्रवन्त्यो नद्यो यथा यन्ति तद्वत् सर्वा अपि स्तुतयो यमेव प्राप्नुवन्ति वगृध्रः गर्धनशीलो वृष्टिमाकाङ्क्षमाणः सः बृहस्पतिः विद्वान् वक्ष्यमाणाभिज्ञः तरः तरणं जलाभिवृद्धिम् आपः उदकानि च उभयम् अन्तः मध्ये स्थित्वा चष्टे पश्यति करोतीत्यर्थः ॥

एवा महस्तुविजातस्तुर्विष्मान्बृहस्पतिर्वृषभो धायि देवः ।

स नः स्तुतो वीरवद्वातु गोमद्विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ८ ॥

एव । महः । तुविजातः । तुर्विष्मान् । बृहस्पतिः । वृषभः । धायि । देवः ।

सः । नः । स्तुतः । वीरवत् । धातु । गोमत् । विद्याम् । इषम् । वृजनम् । जीरदानुम् ॥ ८ ॥

महः महान् तुविजातः बद्धर्थमुत्पन्नः तुर्विष्मान् बलवान् वृषभः अपां वर्धिता देवः बृहस्पतिः एव एवं स्तुतिप्रकारेण धायि धीयते स्तूयते इत्यर्थः । सः स्तुतः देवः नः अस्माकं वीरवत् पुत्राद्युपेतं गोमत् गोभिर्द्युक्तं फलं धातु करोत्वित्यर्थः । विद्याम् इति गतम् ॥ १३ ॥

‘कङ्कतः’ इति षोडशार्धं द्वादशं सूक्तम् । ऋषिरगस्त्यः । असृणसूर्यास्तयो देवताः । त्रिष्टुप् छन्दः ।
 ‘सूर्ये विषम्’ इत्याद्यास्तिलो महापङ्क्तयः । ‘अष्टकौ सप्तकः षट्को दशको नवकश्च’ (अनु. १०.
 ३) इत्युक्तलक्षणोपेतत्वात् । ‘नवानाम्’ इत्येषा त्रयोदशी महाबृहती । ‘चत्वारोऽष्टका जागतश्च
 महाबृहती’ (अनु. ९. ९) इति सूक्तम् । अत्र यद्यपि अक्षराणि न्यूनानि तथापि व्यूहेन पूरणी-
 यानि । अत्रानुक्रमणिका—‘कङ्कतः षोडशोपनिषदानुष्टुभमसृणसौर्यं विषकाङ्कावानगस्त्यः प्राग्वहीदृषा-
 म्याद्याश्च तिलो महापङ्क्तयो महाबृहती च’ इति । उपनिषदिति रहस्यमित्यर्थः । विषकाङ्काष्टुकोऽगस्त्यः
 तत्परिहाराय इदमुक्तवान् । श्रौतस्य विशेषविनियोगो लैङ्गिकः । अत्र शौनकः—‘कङ्कतो नेति सूक्तं तु
 विषार्तः प्रयतो जपेत् । विषं न क्रमते चास्य सर्पादृष्टिविषादपि ॥ यत् कीटलतासु विषं दंष्ट्रिवृश्चिकेतश्च
 यत् । मूलं च कृत्रिमं चैव जपन्सर्वमपोहति’ (ऋग्वि. १. १५४, —१ ५६) इति ॥

कङ्कतो न कङ्कतोऽथो सतीनकङ्कतः ।

द्वाविति प्लुषी इति न्यष्टष्टा अलिप्सत ॥ १ ॥

कङ्कतः । न । कङ्कतः । अथो इति । सतीनकङ्कतः ।

द्वौ । इति । प्लुषी इति । इति । नि । अष्टष्टाः । अलिप्सत ॥ १ ॥

वकङ्कतः अल्पविषः कश्चित् वन वकङ्कतः तद्विपरीतोऽनल्पविषो महोरगादिः ॥ तत्कर्तेर्गत्वर्थस्य
 वर्णव्यत्ययेन कङ्कत इति सरन् भवति ॥ वअथो अपि च वसतीनकङ्कतः । सतीनमित्युदकनाम ‘सतीनं
 गहनम्’ (नि. १. १२. ५९) इति तन्नामसु पाठात् । उदकचारी अल्पविषवान् कश्चिदुष्टुभादिः । एवं
 वद्वाविति अल्पविषमहाविषभेदेन जलस्थलभेदेन वा द्विप्रकाराविति । वप्लुषी वइति प्लोषणाविति ।
 प्रकारद्वैविध्यदाहकत्वयोः प्रतिपादनाय इतिकारद्वयम् । तथा वअष्टष्टाः अदृश्यमानरूपा एतत्संज्ञकाश्च
 केचिद्विषधराः एवमुक्तप्रकारा ये सन्ति ते नूनं मां वनि वअलिप्सत विशेषेण लिप्यन्ति । सर्वाण्यङ्गानि
 विषमावृणोति । केन एवं कृतमिति न ज्ञायते इति भावः ॥

अष्टष्टान्हन्त्यायत्यथो हन्ति परायती ।

अथो अवगती हन्त्याथो पिनष्टि पिषती ॥ २ ॥

अष्टष्टान् । हन्ति । आऽयती । अथो इति । हन्ति । पराऽयती ।

अथो इति । अवऽगती । हन्ति । अथो इति । पिनष्टि । पिषती ॥ २ ॥

अनेन विषयोपधिः स्तूयते । वआयती विषदृष्टस्य सकाशमागच्छन्ती विषनिर्हरणसाधनौषधिः
 वअष्टष्टान् अदृश्यमानान्विषधरान् वहन्ति हिनस्ति । वअथो अपि च वपरायती परागच्छन्ती संमार्जन-
 समये अर्वाकप्रवृत्ता वहन्ति नाशयति जलचरविषधरान् । वअथो अपि च वअवगती ॥ कर्मणि

कर्तृप्रत्ययः ॥ अवहन्वमानौषधिः स्वगन्धेन १हन्ति बहुविधान् । यद्वा । काचिदौषधिर्दंशकान्मारयत्येष ।
 १अथो अपि च १पिषती पेषणकर्त्री दृष्टिप्यमाणा वीषधिः १पिनष्टि चूर्णीकरोत्यस्यविधान् ।
 अथवा सर्वेषु वाक्त्रेभ्योविशेषेण सर्वविषकारिणां नाश उक्तः ॥

शरासः कुशरासो दर्भासः सैर्या उत ।

मौञ्जा अदृष्टा वैरिणाः सर्वे साकं न्यलिप्सत ॥ ३ ॥

शरासः । कुशरासः । दर्भासः । सैर्याः । उत ।

मौञ्जाः । अदृष्टाः । वैरिणाः । सर्वे । साकम् । नि । अलिप्सत ॥ ३ ॥

अन्याश्च विषहेतूनाह । १शरासः शरा वेणुदण्डसदृशा अन्तश्छिद्रास्तृणविशेषाः । १कुशरासः
 कुरितशराः अन्तश्छिद्राः शरसदृशास्तृणविशेषाः । १दर्भासः दर्भाः कुशाः । १सैर्याः तटाकादि-
 प्रान्तोद्भवास्तृणविशेषा अश्वचाला इति प्रसिद्धाः । १मौञ्जाः मुञ्जाः प्रसिद्धाः । १वैरिणाः वीर्यप्रकाराः ।
 एतेषु वर्तमानाः १अदृष्टाः उक्तरूपाः १सर्वे विषधराः १साकं मिलित्वा १न्यलिप्सत निलिम्पन्ति स्म ॥

नि गावो गोष्ठे असदभि मृगासो अविक्षत ।

नि केतवो जनानां न्यदृष्टा अलिप्सत ॥ ४ ॥

नि । गावः । गोऽस्थे । असदन् । नि । मृगासः । अविक्षत ।

नि । केतवः । जनानाम् । नि । अदृष्टाः । अलिप्सत ॥ ४ ॥

१गावो १गोष्ठे १नि १असदन् निवीदन्ति १ । १मृगासः मृगाः १नि १अविक्षत निविष्टाः । स्वस्व-
 स्थाने उपरताः । १जनानां प्राणिनां १केतवः प्रज्ञानानि १नि ॥ उपसर्गश्रुतेर्योग्यक्रियाध्याहारः ॥
 नीचान्यभवन् । एते अस्मिन्समये १अदृष्टाः अदृश्यमानरूपाः सन्तः १नि १अलिप्सत निलिम्पन्ति
 विशेषेण ॥

एत उ त्ये प्रत्यदृश्रन्प्रदोषं तस्कराइव ।

अदृष्टा विश्वदृष्टाः प्रतिबुद्धा अभूतन ॥ ५ ॥

एते । ऊँ इति । त्ये । प्रति । अदृश्रन् । प्रदोषम् । तस्कराऽइव ।

अदृष्टाः । विश्वदृष्टाः । प्रतिबुद्धाः । अभूतन ॥ ५ ॥

१त्ये एते १ते सर्वाः १प्रत्यदृश्रन् प्रतिदृश्यन्ते रात्रौ आसादिलिङ्गेन । यद्वा । ते रात्रौ हन्तारो
 विद्या एते प्रतिदृश्यन्ते । तत्र दृष्टान्तः । १प्रदोषम् । रात्रिदोषा । रात्रिं प्रति तमसाभिभूतासु रात्रिषु

वत्स्कराह्व हिंसकाक्षौरा इत्यन्ते यथा तद्वत् । कीदृशास्ते । वअदृष्टाः अपरिदृश्यमानाः विश्वदृष्टाः विश्वं दृष्टं येस्ते तादृशाः प्रतिदृश्यन्ते । अतो हे नराः प्रतिबुद्धा अभूतान भवत ॥ ॥ १४ ॥

द्यौर्वैः पिता पृथिवी माता सोमो भ्रातादितिः स्वसा ।

अदृष्टा विश्वदृष्टास्तिष्ठतेलयता सु कम् ॥ ६ ॥

द्यौः । वः । पिता । पृथिवी । माता । सोमः । भ्राता । अदितिः । स्वसा ।

अदृष्टाः । विश्वदृष्टाः । तिष्ठत । इलयत । सु । कम् ॥ ६ ॥

अतःपरं विषविचिकित्सा । तत्र तावत् हे^१ सर्पाः^१ वः युष्माकं द्यौः पिता । पृथिवी माता । सोमो भ्राता । अदितिः देवमाता स्वसा^२ । एवमहानुभावा महोरगाः अदृष्टाः अन्यैरदृश्यमान-
रूपाः स्वयं तु विश्वदृष्टाः सर्वस्य दृष्टारो यूयं तिष्ठत स्वस्वस्थाने । मां प्रति मा गच्छत । सु सुतरां
कं सुखं यथा तथा इलयत ईरयत गच्छत । सोमशब्देन सोमाधारो धूलोक उच्यते । पृथिव्यन्तरिक्षधु-
स्थानस्थाः सर्पाः स्वस्वस्थानं प्राप्तु अस्मद्वाधं^३ मा कुल्लेस्यथः ॥

ये अस्या ये अङ्ग्याः सूचीका ये प्रकङ्कताः ।

अदृष्टाः किं चनेह वः सर्वे साकं नि जस्यत ॥ ७ ॥

ये । अस्याः । ये । अङ्ग्याः । सूचीकाः । ये । प्रकङ्कताः ।

अदृष्टाः । किम् । चन । इह । वः । सर्वे । साकम् । नि । जस्यत ॥ ७ ॥

ये अस्याः अंसाहाः अंसगाः अंसे भवा अंसाभ्यां खादन्तो वा । तथा ये अङ्ग्याः अङ्गगा
अङ्गेन शरीरेण हन्तारो वा लुप्तिकादयः । सूचीकाः सूचीसदृशपुच्छरोमाणो वृश्चिकाणाः । ये च
प्रकङ्कताः प्रकृष्टविषाः प्रकृष्टगामिनो वा महोरगाः अदृष्टाः अदृश्यमानाः किं चन यत्किञ्चित्सर्व-
जातमस्ति । इह अस्मिन् समीपे वः युष्माकं किमस्ति । अतो यूयं सर्वे साकं सह नितरां जस्यत
मुञ्चत अस्मान् ॥ ' जसु मोक्षणे ' । दैवादिकः ॥

उत्पुरस्तात्सूर्य एति विश्वदृष्टो अदृष्टहा ।

अदृष्टान्तसर्वीज्जम्भयन्तसर्वीश्च यातुधान्यः ॥ ८ ॥

उत् । पुरस्तात् । सूर्यः । एति । विश्वदृष्टः । अदृष्टहा ।

अदृष्टान् । सर्वीन् । जम्भयन् । सर्वीः । च । यातुधान्यः ॥ ८ ॥

१. स१-महासर्पादीन् अनुनदीयेव अपनयति, हे सर्पाः । २. क-ख-ज-स-स१-त-फ- सा स्वसा ।
३. क-ख-स-स१-फ-अस्मद्वाधम् ।

असौ ^१सूर्यः ^२पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि ^३उत् ^४एति । कीदृशः सः । ^५विश्वदृष्टः । विश्वे द्रष्टव्या यस्य स तादृशः । ^६अदृष्टहा । अदृष्टा विषविशेषा विषधरविशेषा वा । तेषां हन्ता । यद्वा । अदृष्टमदर्शन-मज्ञानमन्धकारः । तस्य हन्ता । सूर्ये उदिते सति सर्वे विषधरा विषाणि वा पलायन्ते । किं कुर्वन्नुदेति इति चेत् उच्यते । ^७सर्वान् ^८अदृष्टान् अद्रष्टव्यान्विषराक्षसादीन् ^९जम्भयन् हिंसयन् । तथा ^{१०}सर्वाः ^{११}यातुधान्यः । यातवो याननास्तीव्रवेदनाः । तासां धात्रीरूपादयित्रीर्महोरगीः राक्षसीर्वा जम्भयन् पुरस्तादुदेति । अतोऽस्मत्तो नि जस्यत इति संबन्धः ॥

उदपसदसौ सूर्यः पुरु विश्वानि जूर्वन् ।

आदित्यः पर्वतेभ्यो विश्वदृष्टो अदृष्टहा ॥ ९ ॥

उत् । अपसत् । असौ । सूर्यः । पुरु । विश्वानि । जूर्वन् ।

आदित्यः । पर्वतेभ्यः । विश्वदृष्टः । अदृष्टहा ॥ ९ ॥

^१असौ पुरस्तात् दृश्यमानः ^२सूर्यः सर्वस्य प्रेरकः आदित्यः ^३उदपसत् ऊर्ध्वं गच्छति ॥ पततेर्लुङि पुमागमे रूपम् ॥ किं कुर्वन् । ^४विश्वानि बहूनि विषाणि ^५पुरु प्रभूतं ^६जूर्वन् हिंसन् । कीदृशोऽसौ । ^७पर्वतेभ्यः पर्ववद्भ्यः प्राणिभ्यः तेषामुपकाराय ^८आदित्यः विषोदकादीनामदनशीलः ^९विश्वदृष्टः विश्वं दृष्टं येन तादृशः ^{१०}अदृष्टहा अदृष्टानां विषविशेषाणां हन्ता । एवंमहानुभावः सूर्यः ऊर्ध्वमारोहति । अतो विषशक्ता न कार्या ॥

सूर्ये विषमा सजामि दृतिं सुरावतो गृहे ।

सो चिन्नु न मराति नो वयं मरामरे

अस्य योजनं हरिष्ठा मधु त्वा मधुला चकार ॥ १० ॥

सूर्ये । विषम् । आ । सजामि । दृतिम् । सुरावतः । गृहे ।

सः । चित् । नु । न । मराति । नो इति । वयम् । मराम् । अरे ।

अस्य । योजनम् । हरिऽस्थाः । मधु । त्वा । मधुला । चकार ॥ १० ॥

आदित्यमण्डले चतुर्थेनाङ्गुलिना विषमादाय मधुकृत्य योजयित्वा निर्विषो भवेदिति वदेत-द्विषविषायायमुक्तं तदिदमत्रोच्यते । अहं विषावृतोऽगस्त्यः ^१सूर्ये सर्वस्य प्रेरयितरि मधुविषारूपे सूर्यमण्डले ^२विषम् आवृत्य वर्तमानं सूर्ये ^३आ ^४सजामि आसक्तं करोमि । तत्र दृष्टान्तः । ^५सुरावतो ^६गृहे सुरानिर्मातृसद्वने ^७दृतिम् इव चर्ममयं सुरापात्रमिव । यथा तत्कर्तुः न दोषाय भवति तद्विषम् आदित्यस्य न बाधकमित्यर्थः । ^८सो ^९चित् । चित् पूजायाम् । नुः प्रसिद्धौ । पूज्यः सः

सूर्यः सल्लु वन वमराति न जियते । वनो वचं वमराम । तदनुग्रहात्त्रैव विषस्य योजितत्वात्
वचमपि न जियामहे । उभयोरमरणे कारणमाह । वहरिष्ठाः । हरयोऽश्वाः । तेषु स्थित आदित्यः वारे
दूरे वअस्य विषस्य वयोजनं प्रापणं चकार । तदेवाच्यते । हे विष वत्वा त्वां वमधु अमृतं वचकार ।
विषस्य विषभावं दूरेऽपनोद्य अमृतीचकारेति । एवैव वमधुला मधुवात्री निर्विषीकर्त्री मधुविद्या । यदे-
तदादित्यस्य विषयोजनं तेन च अमृतीकरणं यदस्ति एषा मधुविद्या ॥ ॥ १५ ॥

इयत्तिका शकुन्तिका सका जघास ते विषम् ।

सो चिन्तु न मरति नो वयं मरामारे

अस्य योजनं हरिष्ठा मधु त्वा मधुला चकार ॥ ११ ॥

इयत्तिका । शकुन्तिका । सका । जघास । ते । विषम् ।

सो इति । चित् । नु । न । मरति । नो इति । वयम् । मराम । आरे ।

अस्य । योजनम् । हरिऽस्थाः । मधु । त्वा । मधुला । चकार ॥ ११ ॥

वइयत्तिका इयतां कुर्वाणा इयतावती वा । बालेयर्थः । वशकुन्तिका । शकुन्तः शकुनः ।
तस्य स्त्री । तां कपिअलीमाहुः । वसका सा वते तव वविषं वजघास भक्षितवती । सा विषहन्तीति
प्रसिद्धा । वसो वचित् ॥ सा उ इति निपातसमुदायः एकं पदम् ॥ सापि शकुन्तिका न जियते
नित्यप्रतिपक्षत्वाद्विषस्य । शिटं व्याख्यातचरम् । अनेन विद्यायां यदेहावृतं विषं तस्य शकुनेभ्यः
आदित्याय च प्रदानमस्तीत्युक्तं भवति ॥

त्रिः सप्त विष्पुलिङ्गका विषस्य पुष्यमक्षन् ।

ताश्चिन्तु न मरन्ति नो वयं मरामारे

अस्य योजनं हरिष्ठा मधु त्वा मधुला चकार ॥ १२ ॥

त्रिः । सप्त । विष्पुलिङ्गकाः । विषस्य । पुष्यम् । अक्षन् ।

ताः । चित् । नु । न । मरन्ति । नो इति । वयम् । मराम । आरे ।

अस्य । योजनम् । हरिऽस्थाः । मधु । त्वा । मधुला । चकार ॥ १२ ॥

वत्रिः वसप्त त्रिगुणिताः सप्तसंख्याकाः वविष्पुलिङ्गकाः विविधाः विष्पुलिङ्गकाः । सप्तसु जिह्वासु
लोहितशुक्लकुण्डलेभ्यः एकविंशतिर्वासां ताः । यद्वा । त्रिः सप्त एकविंशतिभेदा विष्पुलिङ्गकाः सूक्ष्मचट-
किका विषप्रतिपक्षभूताः । वविषस्य अस्मदावरकस्य वपुष्यं पोषम् वअक्षन् अदन्तु नाशयन्तु । वताः
च वन वमरन्ति न वचम् अपि । शिटमवशिष्टम् ॥

नवानां नवतीनां विषस्य रोपुषीणाम् ।

सर्वासामग्रभं नामरे अस्य योजनं हरिष्ठा मधु त्वा मधुला चकार ॥ १३ ॥

नवानाम् । नवतीनाम् । विषस्य । रोपुषीणाम् ।

सर्वासाम् । अग्रभम् । नाम । अरे । अस्य ।

योजनम् । हरिऽस्थाः । मधु । त्वा । मधुला । चकार ॥ १३ ॥

नवानां नवतीनां नवाधिकानां नवतिसंख्याकानां नदीनाम् । पुनः कीदृशीनाम् । विषस्य अस्मद्व्यापकस्य सर्वस्य विषस्य रोपुषीणां लोपयित्रीणां छेत्रीणाम् । सर्वासाम् उक्तानां गङ्गादिनदीनां नाम अग्रभं गृह्णामि संकीर्तयामि ॥ गृहेच्छान्दसे लुङि छान्दसः प्लेलुङ् । ' ह्यग्रहोर्भः ' ॥ अस्य योजनमित्यादि गतम् ॥

त्रिः सप्त मयूर्यः सप्त स्वसारो अग्रुवः ।

तास्ते विषं वि जभिर उदकं कुम्भिनीरिव ॥ १४ ॥

त्रिः । सप्त । मयूर्यः । सप्त । स्वसारः । अग्रुवः ।

ताः । ते । विषम् । वि । जभिर । उदकम् । कुम्भिनीऽइव ॥ १४ ॥

त्रिः सप्त एकविंशतिसंख्याकाः मयूर्यः मयूरस्त्रियः । ता विषकारिसर्पद्वेषिण्यः इति प्रसिद्धाः नागद्वेषिगरुडपक्षादुत्पन्नत्वात् । तथा सप्त एतत्संख्याकाः सर्पणस्वभावाः स्वसारः स्वयमेव सरणाः अग्रुवः । नदीनामैतत् । सुरगङ्गाद्याः प्रसिद्धाः सप्त नद्यः सन्ति । तास्ते हे देह तव विषं वि जभिर विश्लेषेण हरन्तु । तत्र दृष्टान्तः । उदकं कुम्भिनीः कुम्भिनीः कुम्भिन्यः कुम्भवत्यः कुम्भेन जलहारिण्यः इव । ता यथा तद्धरन्ति तद्वत् नद्यो मयूर्यश्च अतिप्रभूतं हरन्तु ॥

इयत्तकः कुषुम्भकस्तुकं मिनुद्वयश्मना ।

ततो विषं प्र ववृते पराचीरनु संवतः ॥ १५ ॥

इयत्तकः । कुषुम्भकः । तुकम् । मिनुधि । अश्मना ।

ततः । विषम् । प्र । ववृते । पराचीः । अनु । सम्ऽवतः ॥ १५ ॥

इयत्तकः कुरितेत्यतः अल्पप्रमाण इत्यर्थः । कुषुम्भकः कुं पृथ्वीं सुम्भति विलिखतीति सर्पाणां कुरितं सुम्भयिता निग्रहीता कुषुम्भको नकुलः । स ते विषं हरत्विति शेषः । यदि न तथा स करोति तत्कं कुरितं तं नकुलम् अश्मना विभिनधि विदारयामि । विषनिर्हरणप्रयोगे यावद्विषापगमं तं

पाषाणानुवातमनुतिष्ठन्ति तद्विदः । तद्विदमत्रोक्तम् । १९१ ततः एवं प्रयोगे सति १९२ विषं १९३ प्र १९४ वावृते
विषावृतादेहात् विषं प्रवर्तते निर्गच्छतु । काः प्रति । उच्यते । १९५ परावीः परागच्छन्वतीः अतिदूरगाः
१९६ संवतः संविभागवतो दिशः १९७ अनु लक्ष्मीकृत्य दिगन्तं प्रति गच्छतु न मां प्रति गच्छस्वित्यर्थः ॥

अध्यायोपाकरणोत्सर्गयोः 'कुबुम्भकस्तत्' इत्यन्या विनियुक्ता । 'दधिसकृन्नुहोति' इत्युपक्रम्य
'कुबुम्भकस्तद्व्रवीत्' (आश्व. गृ. ३. ५. ७) इति सूत्रितत्वात् ॥

कुबुम्भकस्तद्व्रवीद्गिरेः प्रवर्तमानकः ।

वृश्चिकस्यारसं विषमरसं वृश्चिक ते विषम् ॥ १६ ॥

कुबुम्भकः । तत् । अव्रवीत् । गिरेः । प्रवर्तमानकः ।

वृश्चिकस्य । अरसम् । विषम् । अरसम् । वृश्चिक । ते । विषम् ॥ १६ ॥

एवं महानुभावेन अगस्त्यमहर्षिणा उच्यमाने सति १९८ गिरेः सकाशात् १९९ प्रवर्तमानकः प्रवर्तमानः
अतिशीघ्रमभिगच्छन् १९० कुबुम्भकः नकुलः १९१ तद्व्रवीत् तद्वाक्यमाचख्यौ । किं तदिति उच्यते । १९२ वृश्चिकस्य
एतन् १९३ विषम् १९४ अरसम् असारं बाधकं न भवतीत्यर्थः । तथा लोकेऽपि सर्वदृष्टमपि किम्यादिद्वंद्वानमेव
अतो न बाधः इति हि वदन्ति । एवमभिवचनेन सोऽपि निर्विषोऽभवत् । अथ तं वृश्चिकं प्रति नकुल
आह । हे १९५ वृश्चिक १९६ ते १९७ विषम् १९८ अरसम् । अतस्तमृषिं किं करिष्यति । तस्मात् परिहरेति । यदा
एवमवादीत् तदाप्रभृति वृश्चिकविवम् असारमभवत् । एषा विषनिर्हरण्युपनिषत् ॥ १६ ॥

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे

द्वितीयाष्टके प्रथमे मण्डले

चतुर्विंशोऽनुवाकः

प्रथमं मण्डलं च ॥

शुद्धिपत्रम्

षोडशपुष्टपर्यन्तं केचुचित् स्थलेषु शब्द इत्यस्य स्थाने शब्द इति मुद्रणदोषात्संजातं
तत् शुद्धीकृत्य वाक्प्रीयम्

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
१७	२०	इति करणबहुलम्	इतिकरणबहुलम्
१८	९	°प्रसिद्धेष्वे°	°प्रसिद्धेष्वे°
२०	३३	अबोधकेत्वे°	अबोधकेत्वे°
२४	३२	°राहित्याच्च	°राहित्याच्चास्य
३३	७	आवहनीय°	आवहनीय°
३४	७	याच्चा°	याच्चा°
११	१८	°कुमागेन	°कुमागमेन
४०	३	°शब्देधाननाभिम्°	°शब्देनाभिधानम्°
७८	७	चिण्यतोः	चिण्यतोः
७९	१०	स्यापः	क्यपः
८८	१६	°प्रहादीनाम्	°प्रहादीनाम्' इति वचनात्
९२	१९	अभ्यासस्य	अभ्यासस्य
९७	७	चिण्यतोः	चिण्यतोः
१०१	७	°शुदात्त्वम्	°शुदात्त्वम्
१०२	१०	दुष्परिहरमि°	दुष्परिहरमि°
१०५	२४	सहस्रत्वां	सहस्रत्वां
१०७	९	ङिस्त्वस्य प्राप्तस्य	प्राप्तस्य ङिस्त्वस्य
११०	१८	गिर्वर्ण°	गिर्वर्ण°
१२२	१०	अस्मिन्	अस्मिन्
१४६	२२	निघातः	न निघातः
१५०	२५	आर्ध्नोति	आर्ध्नोति
२०८	१७	मिथि	मथि
२१६	१४	चिण्यतोः	चिण्यतोः
२४३	८	गोसवीवधौ	गोसववीवधौ
२४५	२९	आतो लोपः	अतो लोपः
३३६	१२	पातिवांसः	पतिवांसः
३७३	५	°दृश्यन्त्ये	°दृशान्त्ये
४२८	९	द्विर्वचने	द्विवचने
४३४	३२	आडागमः	अडागमः
४७३	२०	उजन्-	उज-
५१९	२२	°युक्तस्थाभा°	°युक्तरथाभा°
५८५	२८	एकदेश°	क्ष-ट-स-एकदेश°

पृष्ठे	पङ्क्त	अष्टुधम्	शुद्धम्
६१८	१	पुल	पुल
६६२	१७	वीर्योपादकन्	वीर्योपादकान्
६६२	२३	परिष्ठादि°	परिष्ठादि°
६६९	१९	नवीयाम्	नवीयान्
६८६	१९	तुर्वितिम्	तुर्वीतिम्
७१९	१९	दूलोपदीर्घाः	दूलोपदीर्घाः
७४९	२०	अन्त्यावस्थाच्छन्दसि च	अन्त्यावस्था । 'छन्दसि च'
७५२	२५	मितद्मादिभ्य	मितद्मादिभ्य
७८५	२१	उपमा	उपमा
८३४	४	अविना भूतम्	अविनाभूतम्
८७३	११	जपनुम्	जपुम्
९३६	३	चतुर्भिः	चतुःभिः
९४०	२३	वक्षद्विपदे	वक्षद्विपदे
१०६१	१३	हवि°	हवि°

ऋग्वेदसंहितायाः प्रथमद्वितीययोर्भागयोः या अक्षराशुद्धयः अनन्तरमुपलक्षितास्ता
अत्र संगृह्यन्ते—

प्रथमभागे

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
१०३	१९	°त्यनुवृत्ते°	°त्यनुवृत्ते°	४४४	२५	गन्तृणां	गन्तृणां
१३५	२३	शृण्विरे	शृण्विरे	४५४	१२	ईम्	ईम्
१५०	२५	आर्हन्तोति	आर्हन्तोति	४९०	२०	द्यम्नं	द्युम्नं
१७०	२२	धारयन्	धारयन्	५५४	२३	नः	नः
१७२	१२	सोमासः	सोमासः	५७८	२	°व्यंश्चवत्	°व्यंश्चवत्
१७३	९	सहस्राक्षा	सहस्राक्षा	५७८	१५	अव	अव
१८६	२२	ऊम्	ऊँ	६१८	१२	°जिह्व्यंश्च	°जिह्व्यंश्च
१८७	२७	व्रतानि	व्रतानि	६५६	२५	परिषिक्ते°	परिषिक्ते°
२००	३	होतरस्य	होतरस्य	६५९	१४	°मवयस्यामुत	°मवयस्यामुत
२००	१५	देवदेवं	देवदेवं	६६९	१९	नवीयाम्	नवीयान्
२३४	११	अस्मे	अस्मै	६७२	१८	जैत्री	जैत्री
२४५	१६	एकश्चरन्	एकश्चरन्	६८२	८	दुवस्यथः	दुवस्यथः
२४६	२८	अनवद्यस्य	अनवद्यस्य	६८६	१९	तुर्वितिम्	तुर्वितिम्
२५७	१५	त्रिरश्चिना	त्रिरश्चिना	७०१	२६	°द्विपदे	°द्विपदे
२७८	१३	रथेऽशुभम्	रथेऽशुभम्	७०८	१२	अग्नेः	अग्नेः
३०३	१६	दुःशेवं	दुःशेवं	७१९	६	निधिम्ऽइव	निधिम्ऽइव
३५५	२४	मायिनः	मायिनः	७५७	७	नैः	नैः
३६६	२	अनु	अनु	७८५	२१	उपमा	उपमा
३६६	४	अहुतऽप्सवः	अहुतऽप्सवः	८०८	६	श्रुष्टीऽवानः	श्रुष्टीऽवानः
३७०	२४	परि	पारे	८१०	१२	सखिऽयते	सखिऽयते
३७५	२५	वाजैऽभिः	वाजैभिः	८२२	१५	तरुषसा	तरुषसा
३८१	१४	मन्दिना	मन्दिना	८४३	१५	°वृक्षैरपावपः	°वृक्षैरपावपः
३८१	२८	रोरुवन्	रोरुवत्	८४६	२२	ब्रुतव	ब्रुवत
३८३	२४	स्थविरं	स्थविरं	८७१	२	त्वा	त्वा
४४१	९	वदत	वदत				

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
८७३	११	ज॒षर्तुम्	ज॒नुष॑र्तुम्	१०४१	२४	त॒था	य॒था
८९९	९	मा॒ययो॑र्ध्वा	मा॒ययो॑र्ध्वा	१०४९	१४	सु॒री॒श्चि॒षदि॑	सु॒री॒श्चि॒षदि॑
९००	१	अ॒भी म॒तस्य॑	अ॒भीम॒तस्य॑	१०७२	१	स्प॒न्द्रा	स्प॒न्द्रा
९०६	१७	"स्त॒थावि॒त"	"स्त॒स्थावि॒त"	१०७२	३	स्प॒न्द्रा	स्प॒न्द्रा
९३६	३	च॒तुर्भिः	च॒तुः॑भिः	१०७४	२१	वा॒जैर्म॑धना	वा॒जैर्म॑धा
९३९	८	वि॒वाय॑	वि॒वाय॑	१०७४	२३	म॒धना	म॒था
९४०	२३	व॒क्षद्वि॑पदे	व॒क्षद्वि॑पदे	१११०	५	वै॒रि॒णाः	वै॒रि॒णाः
९५७	२	अ॒ब्रवी॑दता	अ॒ब्रवी॑दता	१११०	७	वै॒रि॒णाः	वै॒रि॒णाः
९५७	१८	मा॒ंसमे॑कः	मा॒ंसमे॑कः	१११३	१७	पु॒ष्पं	पु॒ष्पं
				१११३	२०	पु॒ष्पम्	पु॒ष्पम्

